00079873

BOMBAY BRANCH
OF THE
ROYAL ASIATIC SOCIETY
Town Hall, Bombay.

Digitized with financial assistance from
Observer Research Foundation
on 17 May, 2019

00079873

ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ.
ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΒΙΒΛΙΑ ΟΚΤΩ,
HERODIANI
HISTORIARVM LIBRI OCTO,

E RECENSIONE
HENRICI STEPHANI,

CVM
VARIETATE LECTIONIS
TRIVM CODICVM MSS.,
NOVA BERGLERI VERSIONE,
NOTIS VARIORVM
ET
INDICIBVS VERBORVM AC RERVM,

79873

CVRANTE
THEOPHILO GVILIELMO IRMISCH,
ART. MAG. LIPS. GYMNASII PLAVIANI RECTORE.

TOMVS TERTIVS.

LIPSIAE,
SVMTIBVS E. B. SCHWICKERTI,
CIƆIƆCCLXXXXII.

EPISTOLA.

Cum nuper per litteras minabar colloquium Tecum, Scheeli Dulciſſime, aliquod longius: non poteras, credo, quale innuerem, ſatis ſuſpicari. Sed en fidem manifeſtam. Debui Tibi hoc, ut nomine inſcriptum Tuo prodire *Tertium* Herodiani Operis *Tomum* iuberem, propter beneficium, quo me ſuperiori anno afficere voluiſti, dum latentem apud me inde a diſceſſu ex hac urbe ſchola que Tuo librum, mutuo que a Te ſumtum ad perficiendos in Herodianum labores, ita donabas, ut ſub remiſſa ſchedula, quam pro pignore dederam Tibi comitem, ſignares haec, „*Stephani Theſaurus Gr. L.* nactus eſt nunc Irmiſchium dominum, ita volente domino priore.“

Quam benevolentiam, eo gratiorem mihi, cum nec expectaſſem, nec cogitare unquam eſſem auſus, etſi Tu quidem libenter etiam ſoles ſine teſtibus beneficia tribuere, contentus ipſo facto excelſo eius que conſcientia, quae per ſe eſt recte factorum merces dulciſſima, tamen nolui ego ſolus ſcire, ſed ita palam profiteri, ut agnoſceres, me Tui animi amoris que magnitudinem intelligere non tantum atque metiri animo, ſed nec tacere, et, quanquam levidenſi, tamen aliquo certe munuſculo referre cogitaſſe. Qui enim aliud, ex arca petitum, reſpuere videbaris, maxime, cum noſſes, qui ſcholae ſint hic terrarum magiſtri, divitiis non laborare, hoc tamen, ex ingenio profectum, eo libentius accipies, quod longa praedicatione ruborem Tibi non exprimat, ſed, ſimplici hac brevi que gratiarum actione defunctum, ſtatim aliam Tibi rem praebeat cogitandam atque contemplandam.

Ut enim, qui epiſtolis ſcribendis utiliter tempus impendunt alii, ſubinde capita quaedam doctrinae tractando invicem ſeſe oblectant: ſic et Tecum ego hic collocuturus coram aliis multis que, experiar aliquid ſuper *Critico* atque *Philologo Obſervatore.*

Argumentum vides, Amice, nec ineptum libro edendo, et natum ex ipſo, quem adhuc tractabam, labore. Scilicet, qui in Opere Herodiano efficere volui duo, *primum*, ut textum graecum darem vel iam correctum, vel olim corrigendum, *deinde*, ut verba dicendi que formulas non modo explicarem, ſed et, unde orta utraque, oſtenderem, idem duplicem perſonam illam induere coactus ſum, ut agerem et *Criticum* et *Philologum.*

Et in prima quidem parte, quae *critica* eſt, facile perſpicis Tu, conveniens eſſe ac neceſſarium hoc, ut videat editor aliquis lector ve, utrum locus aliquis corruptus ſit, nec ne, tum, quomodo emendandus, ſi vitium pateat.

Enim vero huic vitii corruptionis que ſenſum ut, aliis, qui libros auctores que veteres vel legerent, vel edendos curarent, defuiſſe interdum, ab aliis creditum eſt atque declaratum: ſic et ipſe in tractando ſcriptore meo compertum habeo, defuiſſe eundem ſenſum quoque iis, qui Herodianum yel inde a multis ſeculis legerent, vel a multo usque tempore ederent, etiam Latine converſum darent.

Quam vere id dicam, ſi documenta quaeris: reperies per Notas tum priorum Tomorum duorum, tum tertii huius. Quin enim dures laborem illum legendi Notas noſtras, non dubito, qui dudum adſuetus es laboribus moleſtis perferendis, partim in ſchola mihi ſocius quondam doctiſſimus, partim in munere deinde alius generis publico.

Reperies ergo, ubi nemo antea vel Editorum, vel Commentatorum, vel Interpretum, nec vetus Politianus, nec novus Berglerus, in loco aliquo haeſerit, vel vitii quid deprehenderit; cum tamen vel monitus a Mss. noſtris, vel ſolus oculis meis viderim ego, adeſſe quid, quod rectum nequeat eſſe, — Aut, ſi qui alii, corruptam lectionem videntes, emendarent deinde, quomodo vicinius emendatam cupierim, — Aut denique, ſi alii corruptelam quandam proderent, quam ego contra nil tale conceſſerim, ſed, ſalva omnia eſſe, contenderim, allatis ubique cauſis.

Talium locorum quo minus omnia et ſingula Tibi hic ſeparatim per numeros ſubiicerem, impediverunt anguſtiae temporis, quibus circumſcriptus nunc conſignare debui hanc ad Te epiſtolam. Dubius enim antea redemtor Operis, utrum proferret *Tomum* hunc *Tertium* ſimul cum *Quarto*, an ſigillatim, monuit me ſubito de Praefatione, *Tertio* Volumini praefigenda aliqua. Ibi cum ſudarem in *Indicibus*, ad totum Opus Herodiani conficiendis: non potui percurrere Tomos omnes iterum, ut conquirerem iſtorum generum trium, ad criticam partem pertinentium, loca.

Illud quidem vel ſic agnoſces, Vir Doctiſſime, quicunque iſta critices genera tria exercere ſuſtineat, eum debere 1) univerſe noſſe, quid rectum, quid pravum, h. e. in Graeco quidem ſcriptore aliquo, quae ſit putetur ve Graecitas antiqua ac proba, — 2) videre

poſſe, an ſumtus quis ad tractandum ſcriptor ad eam tanquam regulam accommodarit ſeſe.

Id vero ut videre quis poſſit: haec videris Tu mecum requirere, ut teneat 1) acumen, et facultatem hanc, qua cernas facile et celeriter, quid adſit, — 2) ſubtilitatem illam, quam dixerimus cogitationem altam profundam ve, e Vernaculo illo *Tieſſinn*, ut plus cernas in re quadam et aliud quid, quam alii, et quod alii nondum creverunt, — 3) fortitudinem litteratorum ſ. litterariam, quam nominamus, atque animum adeo hunc, non levem et inſtabilem, ſed conſtantem ac pertinacem, quaſi que durum et ferreum, ut in legendis ac cogitandis verbis utatur tarditate, mora et patientia, nec moleſtiam quandam detrectet in verbis contemplandis, et in cogitatione ac mente figenda veluti in illis diutius; cuius virtutis pars quaedam exiſtit ex illa, quam vulgo dici ſcis *attentionem*, ut in una tantum re mentem defixam teneas, caeteris nunc quidem relictis ac ſpretis. His que tribus animi viribus ornatus qui ſit in tractando *critica ratione* auctore ſuo, eundem credes hauddubie et Tu conſecuturum hoc, ut omnia perpendat, omnia conſideret, nihil effugiat, nihil praetermittatur.

Verum recte monueris, Scheeli Amiciſſime, memor illorum, quae *in Epiſtola ad Fratrem in Tomo Secundo* diſputata ſunt, illis virtutibus prolatis in parte hac *critica* accedere debere aliam hanc, quae propria eſt artibus omnibus. *Ingenium* ſuggeris, audio, et facultatem animi iſtam, qua cernimus, quid ſimillimum vocibus et elementis quibusvis, adhuc per vulgata exempla repertis, aut a Ms. praebitis. Nam et haec ſubinde depravata meminiſti, quae Mss. afferant, et in his tamen latere novam veram que lectionem; cuius generis exemplum, in recenti memoria haerens mihi adhuc, e Tomo Tertio indicare Tibi potui 7, 10, 4. p. 815. in πολλὴν, quod in non diſſimile πολλῶν emendandum cenſebam.

Hactenus igitur imaginem propoſui Obſervatoris *Critici*, ut iudicares, quid ille videret, quibus que uſus praeſidiis, per *binas* illas quidem iudicii critici partes priores.

Namque in *tertia*, cum aliorum correctionibus obnitimur atque repugnamus, quanquam requiritur potiſſimum animus conſtans alius generis, ut non ſtatim deſerantur reperta recepta que dudum nec, ſi Mss. nova quaedam proferant, tamen et caeteris opus eſſe, facile intelligis, virtutibus propoſitis. Quis enim dicat, alios ubique acute creviſſe, aut poſteriorem aliquem editorem non potuiſſe

plus prioribus vidiſſe, aut ſuperiores cogitandi adhibuiſſe vel tempus longiſſimum, vel ſummam patientiam?

Sed vis quoque, Scheeli Dilectiſſime, alteram, quaſi e regione pendentem, contueri imaginem illam Obſervatoris *Philologi*? Accipe ergo has iſtius partes ac veluti functiones.

Omnino videat ſentiat que, quid auctor quisque det quovis loco, cum in verbis, tum in enunciatis.

Quoniam autem verba ſunt vel priva, vel iuncta: in utroque genere hoc aliquid cerni oportet.

Et in *privis* quidem ac ſingulis vocibus animadvertet, quae notiones iis ſubiectae ſint ubique; quoniam cuique vocabulo ſua eſt quaedam vis, ſua ſententia, ſua res, quam ſcriptor aliquis cogitat, et quam lector auditor ve cogitare quoque debet, et interdum quidem una duntaxat et ſimplex, ſed interdum multiplex et varia, tum vel propria, vel tropica, item perſpicua certa que, ſed et dubia atque ambigua.

Quarum notionum cognoſcendarum cum dentur praeſidia multa: tum illa ſunt utique certiſſima et firmiſſima, quae petuntur e contextu et locis his, ubi explicatio quaedam ſubiicitur, vel iis, quae ſcis Tu dici vulgo *parallela*. Illuc igitur oculos mentis corporis que flecti decebit.

Sed de verbis *iunctis* et phraſibus, quas uſurpari ſolenni vocabulo noſti, quoniam conſtare ſolent pluribus orationis partibus, ad minimum que duabus, et, exempli gratia, aut ſubſtantivo cum ſubſtantivo in regimine, aut ſubſtantivo et adiectivo ſeu epitheto, aut nomine ſubſtantivo et verbo, quod proprie appellamus, actionem quandam vel perpeſſionem continente, aut denique ad haec adiunctis vel praepoſitionibus, vel adverbiis, caeteris particulis, ut interiectione illa, item ſubſtantivo aut adiectivo cum praepoſitione, aut, inverſa ratione, praepoſitione cum ſubſtantivo, item cum adiectivo, porro adverbio cum ſubſtantivo, per figuram illam *hyphen*, multis que aliis generibus: quid horum omnium ſingulis occurrat locis, ſpectabit et conſiderabit, quem fingo hic, Obſervator.

Neque tamen in ſola hac verborum deſcriptione et ratione haerebunt oculi, verum et in *ordine*, quo ſeſe voces ſequantur iunctae formulae que dicendi.

Recordaris enim, qui ſint in ſcribendo elegantiores, eosdem orationem *variare* diverſis locis, ne faſtidium oriatur atque ſatietas; unis iisdem que ſaepe et iterum proferendis, ut que copia quaedam in-

genii] emineat, et voluptas non ingrata e varietate loquendi excitetur.

Itaque ut facimus id tum in ſingulis vocibus, tum in eloquendi rationibus phraſibus que: ſic et commutamus orationem, ordine partium aliter inſtituendo, ac locandis partibus omnibus alio modo atque alio. Is que modus cum pendeat ab arbitrio ſcriptoris cuiusvis, et ab ingenii felicitate, ubertate atque amplitudine: apparet, quia cuique homini attributa eſt ingenii facultas et veluti menſura ſua, et quia cogitandi ratione locandi que orationem quisque utitur ſua, apparet igitur, in quovis ſcriptore ordinem talem, quoad vel ſingula verba, vel iuncta aliis, diligenter eſſe contemplandum.

Enimvero dabis, Suaviſſime Scheeli, etiam hoc, illam videndi diligentiam pertinere ſimul ad *enunciata*, quae ſupra ponebam, ſeu mavis *enunciationes*, quibus cogitas mecum illas dialecticae propoſitiones, partibus conſtantes iſtis vulgatis, ſubiecto, copula et attributo ſeu praedicato.

Eiusmodi enunciationes ſecum deinceps iunguntur vel merae ac nudae veluti, inſtructae que tantum neceſſariis illis ſuis ac ſolitis rebus et numeris, vel per periodum, eandem que vel ſimplicem, vel compoſitam. Licebit enim per Te quoque, adhiberi repeti que vulgaria haec ac trita, quoniam ſine his non bene procedat, quae via et ratione inſtituitur diſputatio.

Eſt ergo, cum unam complexi animo ſcriptores aliquam enunciationem atque propoſitionem, divulſis a ſubiecto copulis attributis que, per interiecta membra ſuſpendunt et amplificant, tanquam aediculam illam in conſecrando Romanorum imperatore, quae referta intus ſarmentis odoribus que, implentes atque exornantes, aut, ubi egreſſi ſunt velut e loco certo, per ambages ac longum iter, e deverticulis, in quibus haerebatur aliquamdiu, tandem illuc venientes atque conquieſcentes, quo voluerunt ab initio.

Contra autem, non contenti una enunciatione ſola que, cum res offerunt ſe menti ſimul multae, multas iidem ſcriptores coagmentant et quaſi conglutinant enunciationes, cumulatis in unum que coactis locum rerum temporibus, modis, cauſis, tanquam exſtruentes aliquod palatium, ut reges ac opulenti, et, ſicut in Romanorum imperatorum aula palatina, praeter varias diaetas atque concamerationes, additis foribus ianuis que cum anticis, tum poſticis, *protaſin* et *apodoſin* putas me digito quodam demonſtrare, et quendam Ianum bicipitem biforem ve, aut comparaturi et conſcripturi exercitum ali-

quem ingentem, ubi unum corpus agmen que conſtituant vel Homerici ordinis, vel quodvis aliud, praecedens et ſequens a tergo, etiam quadratum ſubinde, ac quale Maximinus Thrax apud Herodianum 8, 1, 4., in medium coniectis atque collocatis, quae impedimenta ſunt hominum, iumentorum et vehiculorum.

Atque etiam in hac periodorum ſtructura, quarum praecipuum genus eſt Graecis Latinisque per participia, varietas incidit tanta, ut praeceptio ſuper ea re non valeat univerſa; ducitur que omne ſtruendae periodi artificium minus a magiſtri voce ac regulis, quam a naturae ingenii que modo, magnitudine et bonitate; quanquam hoc non eſt diffitendum, eſſe compoſitarum et longiorum periodorum inventum ſeriorum rhetorum atque oratorum, et, ut quisque ſcriptor ſit vetuſtiſſimus, ita minus adhibere periodos compoſitas, longiores ſaltem et inſtructiores, ſed potius periodos ſimplices atque enunciationes ſingulares, quas et inter ſe plerumque priſci aevi ſcriptores, nominatim hiſtoriarum, iungunt mera copula, et Graeci ſuis καὶ, τὲ et δὲ, cauſis deinde ſeparatim ſubiunctis, nec in periodo praemiſſis, interdum vero coniectis in mediam orationem, et periodo innexis ſimplici.

Iam, quem tradimus Obſervatorem, nonne iubebimus intueri hanc periodorum totam compoſitionem, modum rationem que? Non, ut ipſe diſcat orationem ita conformare ſuam? Non, ut alios eandem doceat et aperiat, ubi quidem res fert ita? Memineris Tu, Scheeli Doctiſſime, qui vel per Herodianum noſtrum dubitarent de ſerie ac ratione nectendi cogitata et enunciata. Ibi tum tacere quis editor debeat? Fortaſſis vero is, qui aeque ignarus ſit, ac qui dubitationes movent ac litem. An potius demonſtret, non eſſe, cur dubitetur aut reprehendatur, cauſam idoneam?

Et quanquam haec doctrinae pars videtur eſſe potius rhetoris, quam philologi, et eius, qui de ſenſu verborum exponit atque anquirit: tamen a philologi nomine ac munere nec iſta res ſeiungi poteſt, ſi verum quaeritur, quoniam ſenſus totius loci alicuius inveſtigari ſaepenumero nequit atque explorari, niſi cognita periodi ſeries et ſtructura iuſta legitima que.

Et haec quidem valent omnia de auctore aliquo bono et claſſico, cuius ſcribendi genus ita iam eſt probatum, ita que commendatum ab idoneis iudicibus, ut nihil in eo quisquam, quod culpet, ſanus ſi ſit, habere poſſit atque proferre, ſi ab his diſcedas, quae, veluti maculas leves, humani ingenii imbecillitas ac negligentia quae-

dam vel optimo cuique allevit atque adſperſit. Ibi igitur brevis eſt Obſervatori noſtro praeceptio haec et univerſa, qualis in Herodoto, Thucydide, Xenophonte, Iſocrate et Demoſthene, aliis, ut, oculis quaſi deterſis, videat, quid horum quisque hoc vel illo loco voluerit ponere, qua notione, qua ſyntaxi, qua cogitatorum ſerie, etiam forte, quid cuique exciderit caſu, aut naturae impulſu, aut vitae generis conditione, aut patriae moribus coeli que temperie, peculiare ac proprium.

Sed ain Tu, Vir Amiciſſime, non eſt aliud etiam ſcribentium genus, aliud agmen, ſaeculum aliud? Maneo hic modo in proſaicis, cum in poëtis Obſervatori, quem ſaepe commemoro, ſint alia quoque curanda plura, quae haec huius temporis diſputatiuncula non capit. Maneo adeo tantum in Herodiano meo, ex illis uno, qui auctores optimae aeque notae, ac paulo deterioris, item primarum aetatum non minus, quam poſteriorum, imitantur et ſectantur, ſed praeterea habent ſua quaedam, undecunque adſcita atque repetita.

Igitur Obſervatoris *Philologi* dico, fortaſſis et Tua e ſententia, equidem eſſe hoc, ut cernat, qualia ſint cuius que generis iſta, quae talium ſcriptorum habet unusquisque, et nominatim Herodianus quid ex auctoritate uſu que atque exemplo veterum vel recentiorum auctorum, quid ex ingenio et analogia, cum Graeca, tum Latina, quid e civitatis Romanae indole et inſtitutis, quid denique prorſus peculiare atque proprium.

Verum enimvero, ut quaedam horum faciles ad videndum reperiendum que concedunt aditus, unde exierint veluti et fluxerint, ut per Lexica et Indices, quid debeatur auctoritati vetuſtae, tum, quid moribus Romanis, per libros ſuper Antiquitatibus: ſic contra non facile expeditum que invenias negotium in caeteris.

Etenim, quantum et quam moleſtum eſt illud, ut videas, quid Herodianus dederit de proprio! Quae memoria requiritur, quam capax, quam fidelis, ut conſcius Tibi ſis dicas que, hoc aut illud nondum dictum, nondum adhibitum ab ullo! Quot ve libri conſulendi, ut cernas, neminem antea hac notione, hac rectione, verbum uſurpaſſe aliquod! In primis, cum conſtet, multos multis temporibus interiiſſe auctores, nec ad noſtram usque veniſſe aetatem, a quibus paris aevi aliquis recentior ve mutuatus ſua eſſe poſſit.

Amplectere porro mecum, Scheeli, Corculum meum, illam analogiam, ut noris, quantum ſit corpus, quam que vix animi viribus di-

metiendum omnibus. Volumus autem nomine hoc ſimilitudinem, qua finguntur nova vocabula, ſubiiciuntur vocibus notiones, et conflantur phraſes, id que aſſumendo vel eandem linguam, in qua talia fiunt, vel aliam atque peregrinam, pro lege veluti et pro exemplo forma que.

Iam, quam iterum difficile eſt ac laborioſum, cognoſcere et reperire, quae Herodianus per talem poſuerit analogiam! meminiſſe aut quaeſiviſſe, qua e Latina voce petens, ſignificationem aliquam tribuerit Graecae voci ſuae! meminiſſe aut quaeſiviſſe, quam Latinam phraſin mente reſpiciens, uſus ſit Graeca phraſi ſua!

Tamen, quam effigiem Obſervatoris utriusque propoſui ſic aliis, Te, Scheeli Praeſtantiſſime, ſumto iudice arbitro que, eam informatam animo meo gerens mecum, et ipſe ſtudui exprimere atque referre per Notas et Excurſus ad Herodianum, proferens ibi partim neceſſaria et utilia ad intelligendum ſcriptorem ipſum, partim vero et alia, obſervata illa vel ab aliis, vel a me, et pertinentia, quatenus philologiam nunc cogito praecipue, ad verborum tum notiones, tum rectiones, quae poſteriores fere complectuntur ſimul ſummam phraſium.

Quod quanta accuratione, quanta que pertinacia ac patientia fecerim, palam eſt, etiam illud, quam nemo poſtea ſecuturus ſit exemplum hoc, ſed porro alii contemturi. Faciant id per me, quibus libet.

Ego vero laetor ex animo, confectum eſſe ac profligatum laborem, dei que ſummae benevolentiae finem hunc refero cum gratiis ſummis. Te autem, Scheeli Eximie, confido venire in ſocietatem et laetitiae et pietatis. Sed, pro mercede aliqua de conceſſo ita benevole Stephano ad abſolvendum Opus, ſignifico primo Tibi in extrema parte colloquii Tecum dulciſſimi haec, *Quartum* Operis *Tomum* cum maxime agitari prelis quidem, ſed neſciri, quo ſit anno exiturus in publicum. Mole tamen videtur minor reliquis futurus, etiam propterea, quod ſatiatus ſum omni ex parte, et quod totus in Opere labor fere eſt ingratus et ſterilis.

Solabor me conſcientia recte utiliter que facti, et paucorum vere cernentium ac ſentientium plauſu, tum in longinquitate locorum atque terrarum, quibus ſeiuncti vivimus, Tuae et memoriae et amicitiae perpetuitate, quam Tibi vel palam hic rurſus obſtringo, etiam quoad votorum aſſiduitatem pro Tua Tuorum que proſperitate omnis generis.

Scripſi Plaviae Variſcorum ultimo Ianuar. CIƆIƆCCLXXXXII.

Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μάρκον βασιλείας ἱστοριῶν

Βιβλίον πέμπτον [a].

Ὅπως μὲν δὴ ὁ Ἀντωνῖνος ἦρξέ τε καὶ ἐτελεύτησε, δεδήλωται ἐν τῷ πρὸ τούτου συγγράμματι [b], ἥ τε πρὸ [c] τούτου ἐπιβουλὴ καὶ διαδοχή [d]. γενό-

Herodiani de imperio poſt Marcum

[a]Liber quintus.

Quomodo Antoninus imperaverit et obierit, declaravimus in ſuperiore libro, tum et antecedentes inſidias, ac
2. dein ſucceſſionem. Cum

a) In Ms. Ba. liber novus ita, minio quidem, inſcriptus eſt ἡρωδιανοῦ ἱστοριῶν πέμπτη. *Mart.* ſicut in libris ſuperioribus, nec diſcedunt edd. a tituli, ibi propoſiti, ratione. b) Colon in Ms. Ba. ut punctum in A. cum Bs. 2. c) πρὸς τοῦτον ἐπιβ. Ms. Ba. v. N. d) Colon in Bss. al., in μὲν quidem et δὲ relatis, ut ſupra.

ὅπως) Liberrimus P. per totam §., ut Bg. in oppreſſis μ. δ. iterum, cf. 4, 11, 12. ſed ex illo ad δεδ. per aliam perſ., e ſuppletis ἡμῖν ſ. ὑφ' ἡμῶν, cf. 2, 1, 1. 3, 1, 1. quocum ἐν τῷ πρὸ τ. βιβλίῳ δεδ. variatur in ſubſt. ſyn. ut in rel. locis per ordinem, coniecta quidem in medium hac enunciatione δεδ. — συγγρ.

ἥ τε πρ. τ.) Quo refers hoc πρὸ τούτου? Ad τὸ τελευτῆσαι. Sed qui ante τὸ τελευτῆσαι locum habet ἡ διαδοχή? Igitur aut illud πρὸ τούτου delerem, aut ante vocem διαδοχὴ aliquid ſupplerem: Hoc vidiſſe Berglerus videtur, qui ita vertit, ut legimus, quaſi ἡ ἐφεξῆς διαδοχή. *Leisn.* Forte ἥ τε τοῦ πρὸ τούτου ἐπιβ. Severum deſignat et inſidias, quibus patrem ſenem filius impius ſuſtulit. *Reisk.* Menda eſt in praep. πρὸ, quae ex antecedentibus τῷ πρὸ τ. συγγρ. irrepſit, et ſi vel maxime locum habere poſſet formula ἡ πρὸ τ. ἐπ. κ. δ. quod tamen non poteſt, ieiuna foret eiusdem πρὸ τούτου repetitio. Vocem ἐπιβουλὴ autem non ſolum active, ſeu cum genitivo eius qui inſidias ſtruit, ſed etiam paſſive, ſive cum gen. eius cui ſtruuntur, uſurpari, patet cum ex loco Iuſtini Martyris ἡ τοῦ Διὸς ἐπιβουλή, tum ex ipſo Herodi., ſupra l. 4. c. 14. (§. 4.) de eadem re dicente: οἱ τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ Ἀντωνίνου συνωμόται. *Stroth.*

Quanquam P. non reddebat πρὸ τούτου: tamen in ſuo Cod. habuerit, quia, praeter edd. libros, etiam Mss. Ve. ac Vi. tacite referunt, exprimit que Bg. per adi. Lat. ſyn. cum illo ad prius πρὸ τ., non ſuſpicatus quidem depravationem, at haud dubie ambabus amplexurus lectionem Ms. Ba., quae veriſſima olim edetur ob has cauſas, quia ſic retinetur praep. (quae verecundia in elementa textus criticum ſeverum decet,) tum eiusmodi praep., quae latet non modo in figura ductu que vulg. (cum πρὸς ſic per compendium olim ſit ſcriptum,) ſed etiam ſaepe cum vulg. confuſa eſt, cf. 2, 1, 19. 1, 10, 4., porro (praeter confuſam in pron ultimam litteram ν cum υ, cf. 4, 8, 12. 16. et indo ortum accentum alium,) quia ſubſt. ἐπιβ. ponitur non tantum cum aliis praep., ut

μενος δὲ ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ ὁ Μακρῖνος, ἐπιστέλλει τῷ τε δήμῳ Ῥωμαίων καὶ τῇ συγκλήτῳ, λέγων τοιάδε [e].	perveniſſet autem Antiochiam Macrinus: mittit literas ſenatui populo que Romano, dictitans huiusmodi quaedam:

e) Colon in Par. 2. al. cum Ms. Bg.

cum ἐκ ap. Ael. V. h. et Xen. Bach., ſed etiam cum ſyn. εἰς in N. T. Act. 23, 3. et ap. Ael. V. h. (tropice, de re quidem et cum gen. rei ſimul 11, 4, e.) it. cum κατὰ ib. et ap. Phil. p. 758. D. e. it. Ind. Dion. H. S. T. 1. cf. ſupra 1, 10, 1. ſed et adeo cum illa Ms. hic ap. Luc. 3, 414. l. 48. ἐπιβουλὰς καὶ μίση παρὰ τῶν πενήτων ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, fieri *non poſſe*, quin *inſidiae* et *odia* contra *vos* concipiant *pauperes*, pro ſeveris, *omitto* dicere, *quam* ſ. *ut* neceſſarium *ſit* et *inſidias* et *odia* apud *pauperes innaſci*, oriri, *contra vos*, (cf. abſolute N. T. Act. 20, 3. Rs. Or. V. 4. Dem. Iſ. Pan. Mor. p. 107. i. ſed cum aliquo adi. ib. ſect. 46. i. Thuc. Xen. Ἀνβ. it. cum gen. rei, ut obiecti, Rs. Or. V. 7. Ant. ſed cum gen. perſ., ut auctoris, N. T. Act. 9, 24. 20, 19. at, tanquam obiecti, ſupra 4, 14, 4. tum per phraſin, ἐπιβουλὴν τοιαύτην ἐπιβουλεύειν Rs. Or. V. 6. et Ienſ. L. L. ut in rem criticam et confuſionem Ind. Thuc. in N. cum Abr. Dl. Xen. Hell. Diod. S. et Polb. cum Addend. p. 136. a. m. D'Orv. Ch. p. 34. e. 509. e. Schw. ad Onoſ. p. 31. N. 3. p. 114. N. 4. ap. Rs. Or. V. 2. p. 35. And. N. 33. V. 3. p. 269. e. V. 5. p. 219. 565. N. 19. e. Mor. ad Iſ. Pan. p. 124. N. a). Ita nec opus eſt altero Leisn. adv., quod Bg. ſupplevit perſpicuitatis ergo, ut P. aliud, cf. 4, 9, 3. unde Bg. in ſq. γεν. cum pr. ἐν, cf. 4, 1, 4.

ἐπιστέλλει — λέγων τ.) i. e. *bis verbis*; ſaepiſſime autem λέγων de epiſtolis adhibetur, ut a noſtro ſupra l. 4. c. 15. (§. 16. ubi v. cui ad variandum hic additur pron. τοι.) ab Hierocle in Ἀστείοις, etc. eodem que modo adhibetur a Luca 1, 63. a pleriſque interpretum h. l. male intellecto. *Stroth.*

τῷ τε δήμῳ) num forſan τῇ τε συγκλ. καὶ τῷ δ. P.? praeſertim cum totius epiſtolae argumentum ad ſenatum potius, quam ad populum pertinere videatur, ac Herodianus alias ſemper ita ſcribere ſoleat. *Stroth.*

Cuius ordinem alium, praeter Angl. ap. Heyn. H. 4, 1065. e., refert quidem et Bg. e P., more forſan Lat. et libere, cum libri taceant omnes, nec lapſus ſcribarum videatur probabilis, ſed Noſter hic et 2, 14, 1. ὁ δὲ δῆμ. καὶ ἡ συγκλ. λ. variarit ad exemplum vel Gr. ſcriptorum, cf. Thuc. 543, 69. δῆμος μέντοι ὅμως ἔτι καὶ βουλὴ ἀπὸ τοῦ κυάμου ξυνελέγετο, *veruntamen* et *populus* et *Senatus* rel., vel Lat., cuius generis poſtr. modo habui haec, tum e poëta Ovid. Met. 10, 638. poſcunt *curſus* populus *que* pater *que*, ubi nec Gier. monet de ordine ſolenni, quem ille deſeruerit metri cauſa, it. ib. Faſt. 4, 293. gravis *cum* plebe *ſenatus*, it. Virg. G. 2, 509. *plauſus* — plebis *que* patrum *que*, tum e proſaico Lampr. in Alex. Sev. c. 63. i. p. 1033. m. populus *vero* Romanus *ſenatus* que *omnis* rel. Caeterum in argumento epiſtolae huius a Noſtro diſſidet Capit. in Macr. c. 6. T. 1. p. 755. ubi v. N. 5. Caſ.

„Ἐν[f] εἰδόσι μὲν ὑμῖν[g] τοῦ τε „βίου μου[h] τὴν ἐξ ἀρχῆς[i] προ„αίρεσιν, τοῦ τε τρόπου τὸ πρὸς „χρηστότητα ἐπιῤῥεπὲς, καὶ τὸ „πρᾶον τῆς διοικηθείσης προ-

3. *Apud vos gnaros quale fuerit vitae meae inde a principio inſtitutum; quae animi ad benignitatem propenſio, quae manſuetudo in adminiſtrato*

f) εὖ εἰδ. Bc. *Leisn.* in m. A. quod et reperi in Pat. v. N. g) ἡμῖν A. 2. mendoſe, etiam, quod comma poſt ὑμ. habent Bs. 2. L. al. h) βίου μοῦ ſic cum circumflexo Ox. et Ed. v. N. i) τὴν ἐξαρχῆς πρ. Ms. Ba. una voce cf. 1, 4, 12.

ἐν εἰδόσι) Leisn. in m. Ox. „l. εὖ, (ſed in m. Ms. Bg.) l. ἐν εἰδ." dum bene Sch. in praep. ſubiicit hunc etiam locum ad notionem pro Lat. *inter*, ſed tamen in v. εἰδ. tenet ed. Bc. „εὖ, ſatis *gnaris*" deceptus forſan a P., qui liber non modo in rel. per hanc §. ſed etiam per additum illud adv., quia tamen in extrema §. hac oſtendit *apud vos*, a Bg. recto poſitum loco, et per Lat. ad praep. Gr. aeque rectum in formula ſolenni, per variationem aliquam maxime ducta e Thuc. 119, 9. μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βουλόμενος, quia *apud* vos *rerum* gnaros *prolixiore oratione* uti *nolo*, cui loco Ind. v. ἐν e. add. 271, 61. τί ἄν τις πᾶν τὸ ἐνὸν ἐκλέγων ἐν εἰδόσι μακρηγοροίη; cur *nam* quis *omnia mala* — apud *homines* rerum *gnaros* colligens, *oratione* prolixa *utatur*? ſed cum alio verbo ib. 425, 43. ἀποφανοῦντες ἐν εἰδόσιν, ὅσα ἀδικεῖ, apud *vos*, qui *probe* noſtis *omnes* eius *iniurias*, ubi etiam in Vs. libere additum adv., ſyn. iſti P., cf. cum v. λέγειν Dion. H. S. T. 2. 186, 26. et p. 15. e. in περὶ συνδ. ὀν., ap. ed. Upt. p. 122. e. per vitium in textu et Vs. ἐν εἴδεσι λέγων, cum *dicam* in *genere*, et Iſ. Ev. 277, 25. cum ſyn. phraſi ἐν εἰδόσι ποιούμενοι τοὺς λόγους, ubi etiam male W. in Vs. ſed recte in Annot. 565, 21. cum Fd. p. 4. ſq. N. 12. O. M. A. V. 7. p. 412. Abr. ad Aeſch. 1, 32. et p. 639. e. ubi Noſter obiter reſpicitur, ſed ſine particip. εἰδ. quidem, at cum v. eodem λεγ. et pr. ἐν, Ind. Rs. Or. V. 7. Ant. Xen. M. S. Cyr. v. ἐν Nr. 2. et Bach. ad Sy. 4, 25. it. cum v. εἰπεῖν ap. Iſocr. 52, 11. et Luc. 3, 198. l. 48., de ἐν pro *inter* cum aliis verbis, Ind. Ariſt. Kuſt. Fi. The. b. e. Rs. Or. V. 6. cum V. 5. p. 327. N. 38. et Dem. v. ἐν extr., at cum affini ſubſt. aliquo, ἐν ὑμῖν ἦσαν οἱ λόγοι Rs. Or. V. 8. And. v. ἐν, ſed Dion. H. l. l. 189, 36. ἡ γὰρ ὑπόμνησις, ὡς ἐν εἰδόσι, tum per ſyn. praep. ib. 192, 6. τῶν πολλῶν ἱκανὰ τεκμήρια, καὶ ἅμα πρὸς ἐπισταμένους, it. ap. Long. Mor. 30, 1. e. μὴ καὶ περιττὸν ᾖ πρὸς εἰδότας διεξιέναι, et Ioſ. 2, 49. ſ. 5. m. τὸ ψεύδεσθαι παρ' εἰδόσιν αἰσχρὸν ἦν, contra Abr. ad Aeſch. Prom. V. v. 440. non me adhibituro illud ib. v. 1039. εἰδότι μοὶ τάσδ' ἀγγελίας — ἐθώϋξεν, ſed ſyn. ap. Dem. 1011, 14. τί ἂν ὑμῖν μακρολογοίην; quo de v. add. Ind. 158, 12. cum Rs. Or. V. 8. Din. et Iſ. Pan. Mor. p. 47. l. 5. ſed de noſtro μακρηγ. abſolute ap. Luc. et Dion. H. T. 1., pro Bg. libere mutato v. in adi. et ſubſt. me potius reddente *ſupervacuneum* puto *multis dicere* ſ. commemorare.

τοῦ τε β.) Mutatam orationem in pronomina duxit Bg. partim e P., qui liber in addito adi. ὅλου ſ. παντὸς ad β. cf. 3, 12, 7. et adv. *inde*, cf. 1, 11, 9. e., cum aliis quoque, v. Ind. Dem. v. ἐκ, ubi ſeparantur voces, ſed, loci numeris omiſſis, 227, 14. in textu ipſo ὁ τιθεὶς ἐξαρχῆς

„τεϱον πϱάξεως, οὐ πολύ τι *antehac officio, quod non*

Σόλων, una etiam, ut hic in Ms., voce, it. in rel. locis Ind., non item in illis v. ἀϱχ. ubi et formula haec interiecta reperitur intra artic. et ſubſt. (ut a Noſtro per analog.) cui add. 233, 14. 247, p. Ind. Ael. V. h. y. ἐκ et ἀϱχ. it. Luc. cum L. N. T. Schw. Iſ. Pan. Mor. p. 19. i. 34. m. 120. m. (quo ſolo loco editum etiam una voce,) it. Phil. p. 749. E. e. F. 758. F. i. 763. C. m. ſed in adiunctam formulam τοῦ β. μ. πϱοαιϱ. per Lat. eadem Bg. e P. cum variatione per ordinem Dem. Ind. τῇ πϱοαιϱέσει τοῦ β. ſed alio ſitu artic. ap. Diod. S. 1, 84. l. 90. τὴν ὁμοίαν τοῦ β. πϱ. *eandem* vitae *rationem*, (ap. Krb. Decr. Ath. p. H. p. 403. m. *idem* vitae *inſtitutum*,) ſed ſine artic. ex ordine Noſtri ap. Alc. ep. p. 178. i. cum N. Bg. et ap. Poll. 6, 177. vitae *inſtitutio*, variante Noſtro pro 2, 5, 16. βίῳ καὶ πϱοαιϱέσει, loco illius hendiad. per rectam orationem, cf. ſyn. formulas ap. Luc. 1, 656. l. 6. σπουδαιοτέϱαν τὴν πϱ. ἐν τῷ βίῳ, vitae *genus*, et ap. Stp. Th. 1, 201. B. „πϱ. τὴν κατὰ τὸν βίον, inſtitutum *vitae*, (qui ib. hinc poſt P. Vs.) non minus commode per verbum reddetur: *quomodo* iam *inde a principio* vitam *inſtituerim*“ me quidem reddente hic ſeverius: *apud vos* quidem, *qui* noſtis *vitae* meae *ab* initio *inſtitutum*, ſed ad ſq. τϱοπ. pro hoc *morum meorum*, (hic ap. P. monſtrato,) tamen probante magis dilucidius illud Bg., cf. 1, 2, 3. Exc., quod de ſuo Noſter copulat cum τὸ ἐπ., ſecutus in hoc adi. pro ſubſt. et cum ſumta praep. analogiam, cf. Luc. 2, 67. l. 99. σὺ δ' — πϱὸς οὐδέτεϱον ἐπιῤῥεπέστεϱος, *tu in neutram* partem *propenſus*, Zoſ. 1, 18, 5. τῶν στϱατιωτῶν εἰς τὸ νεωτεϱίζειν ἐπιῤῥεπεῖς, it. 4, 44, 4. Ἰουστῖνα — ἐπισταμένη τὸ Θεοδοσίου πεϱὶ τὰς ἐϱωτικὰς ἐπιθυμίας ἐπιῤῥεπὲς, Iuſtina *quum* Theodoſii *pronum* ad *amores* animum *noſſet*, Suid. ἐπ., ἐπικλινόμενος, non coll. ad Heſ., tum Stp. Th. e Bud. C., (de que v. ἐπιῤῥέπειν Ind. Hom. Theogn. et Palaeph.) ſed in rem ipſam et Macrini ingenium lene Xiph. S. 439, 30. ſecus ac Capit. c. 12. T. 1. p. 765.

πϱάξεως) ſcil. ἐπαϱχίας τῶν στϱατοπέδων: infra (§. 14.) ait οἱ ἐκ μετϱίων πϱάξεων. *Stroth.*

Sic ap. Sch., partim e P. „poteſtatis *adminiſtratae*. Sb. praetorianae ſcil. praefecturae“ ubi per analog. Noſter, ſicut in τὸ πϱ. cum τῆς δ. λ., (quem gen. mutat Bg. e P. in formulam ſyn. e praep., cf. 2, 14, 13. et in tempus v. δ. variatum 2, 10, 4. e.) ita et in notione ſubſt. πϱαξ., per ſing. numerum nominatim, forſan e Dem. 232, 22. (quanquam ſuper h. l. aliter Rs. Ind. it. V. 10. p. 462. e. cum Harl. p. Cor. p. 101. N. 23.) aut e Lat. *actus*, cf. G. Th. 220, 71. it. e Gr. plur. πϱάξεων, quo reſpexerit Stroth., cf. Ind. Dem., quae nituntur notione eadem illorum ſyn., tum ſubſt. πϱάγματα, tum v. πϱάττειν, uſurpari pro agere et adminiſtrare remp. et munus publ. crebro, maxime ap. Xen. quum oppon. λέγειν, cf. de ſubſt. noſtro πϱαξ. in vulgaria in primis L. N. T. Suic. Th. Heſy. cum N., Ind. Hom. et Theogn. v. πϱηξ. ſed πϱαξ. Soph. Ai. Call. Thuc. Rs. Or. V. 7. Ant. Xen. Cyr. cui add. 1, 6, 25. Luc. Fi. Theo. it. Hs. Plut. et Fa. Aeſ. ſed ſine Ind. ap. Iſ. Pan. Mor. p. 19. m. 22. i. 33. m. p. ſq. i. 93. m. 101. e. 103. e. 131. e. it. Ioſ. 2, 409. l. 7., cum adiuncto affinis ſubſt. πϱήξιες ἔϱγων D'Orv. Ch. ſed cum affini verbo πϱάττειν πϱάξεις Rs. Or. V. 4., tum per varia ſimul Ind. Polb. cum Rs. ad eundem, et in exquiſitiora, etiam in partem deteriorem, Rs. Or. V. 8. And. et 4. cum Eur. Valck. Hipp. Ael. V. h. Fi. Pal. Xen. Ἀναβ. Abr. ad Aeſch.

„ἐξουσίας καὶ δυνάμεως βασι-
„λικῆς ἀποδεούσης[k], (ὅπου
„γὲ[l] καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς
„τοῖς ἐπάρχουσι τῶν στρατο-
„πέδων πεπίστευται,) πε-
„ριττὸν νομίζω μακρηγορεῖν.

ita multum ab auctoritate et
potentia imperatoria abeſt,
(Quandoquidem ipſe impera-
tor praefectorum exercitibus
fidei commiſſus eſt,) ſupervaca-
neam arbitror longam oratio-

k) In Ms. Ba. non ſunt ſigna ( ) ſed modo commata. *Mart.* ut in A. et Bſs. l) τὰ Ms. Ba. v. N.

F. 1. cum Suid. et in rem criticam et confuſ. Diod. S., at in rem praeſentem, ad definiendam que notionem, cf. tum mox ſq. τοῖς ἐπαρχ. τῶν στρατοπ. tum 4, 12, 1. ſq. Caeterum Leisn. notarat in m. Ox., praeter illa Sch. e Sb. Ind., quoque haec „Theod. Marcil. in Suet. Tit. c. 4. p. 70. ſq."

οὐ πολύ τι) Diximus de poteſtate ea aliquid ad 1, 9, 24. Addi iterum poteſt Guther. de offic. dom. Aug. l. 2. c. 1. ſq. *Boecl.* Hinc praefecti praetorio dignitas Zoſ. 2. eſt ἀρχὴ δευτέρα μετὰ τὰ σκῆπτρα, et Eunapio de vit. philoſ. βασιλεία ἀπόρφυρος, v. Guther. (d. l.) 2, 1. p. 311. *Leisn.*

Cf. in hanc rem quidem ſupra ad 1,8,2. cum Caſ. ad Vop. Car. p.797. a. 1. ſed in Bg. de ſuo ad τὸ 2, 15, 3., qui ſeverius hic, quam 4, 3, 15. οὐ π. τι τῆς Ῥώμης — ἀπολειπούσας, quocum variatur h. l. per v. aliud tropicum, ubi Bg. e P., cf. ib. it. Bud. C., qui haec duo v. et ipſe comparat, Stp. Th. cuius conſtructiones varias reperi quoque, cf. Suid. non coll. ad Heſ., Vig. Thuc. Ael. V. h. Luc. Dion. H. S. T. utr. et Fi. Aeſch. ubi et alio ſenſu, pro ligare, quo de v. Heſy. cum Ioſ. In adiunctis ſubſt. omittens P. unum, cf. 3, 1, 14. e., deſeritur a Sch. in „δυν. potentiae *regiae* et *poteſtatis*, ἐξ. poteſtatis *imperatoriae*" reddente Bg. accommodatius ad pr. πραξ., cui attribuuntur iſta ſubſt. a Noſtro per peculiarem rationem e copia ſyn., ſi non ad analog. Lat., cf. G. Th. 970, 79. *vis* omnis *ac* poteſtas *deorum*, et l. 87. *imperium* aut *poteſtatem*, cf. l. 82. 84. it. 64. manſuetus *et* miſericors *in* poteſtatibus *fuit*, cum p. ſq. l. 92.

ὅπου γὲ) Ita rationatur Macrinus: *officium* praefecti *praet.* non *multum* ab *auctoritate* et *potentia* imperatoria *abeſt.* Nam *ipſe* imperator *eius* fidei *commiſſus eſt.* Sed vide, an recte rationetur. Quotnam alii homines ſunt, quorum fidei principes ſubinde creduntur, qui tamen ad auctoritatem principum nullo pacto accedunt! *Leisn.*

Sane ſpecioſam modo cauſam videas hic, et ex parte tantum veram, ſed toleratam tamen etiam a Per. de Praet. p. 596. e. „quin immo Praefectura haec ap. Herodi. 5, 1. dicitur *non* multum *inferior* poteſtate *ac* potentia *Imperatoris*; at quare? *Quia* ſcil. *et ipſe* Imperator *Praefectis* cohortium *ſeſe* permittere *debet* ſ. *ſolet*, πεπίστευται" cf. p. 832. ſed ſupra 3, 5, 9. e. in confuſum τὲ Ms. Ba., qui et contra 1, 15, 7. e. 2, 6, 3. pro τὲ ferebat γὲ, poſt ὅπου, in notione cauſae, ſolenne, atque a Bg. e P. recte ſervatum, pro *ſcilicet*, ſed ab aliis neglectum, qui et nimium dant, reddentes privum ὅπου cum Bg., cf. ſupra 2, 10, 13. Stp. Th. Ind. Hs. Plut. cum N. ad p. 24. Gs. ad Luc. ſine Ind. 1, 201. e. Euer. Met. 9, 1. ſed cum Bg. lenſ. L. L. p. 276. e. it. Ind. Xen. Z. Cyr. cum ὅπου ſolum iſta notione Ael. V. h. Bauer. Or. Thuc. Rsm. ad Dev. cum L. N. T. ſed, cum

„ἴϛε γάρ με [m], καὶ οἷς ἐκεῖνος „ἔπραττεν, οὐκ ἀρεσκόμενον, „καὶ προκινδυνεύσαντα [n] ὑμῶν [o], „ἐν οἷς πολλάκις ταῖς τυχού- „σαις διαβολαῖς πιϛεύων, ἀ-

4. nem. *Noſtis enim, me ea, quae ille faciebat, haud pro- baſſe: ac pericula ſubiiſſe pro vobis, dum ille ſaepius quibus- vis calumniis credens, incle-*

m) Hoc comma et illud poſt ἐπρ. fuit quoque in Bs. 2. L. cum Pat. ſed modo poſt ἐπρ. in A. al., ut nullum utrinque in Stp. rel. n) προϛκινδ. Par. 2. Ox. et Pat. mendoſe. o) Colon in Ms. Ba.

γὰ ſimul Long. Mor. et Dion. H. S. T. utr. et περὶ συνδ. ὀν. ed. Upt., at ὅπου ſenſu vulgari, in loco, Suid. Thom. M. Soph. Ai. Call. Lyco. Aeſch. ep. S. et ſitu exquiſito Xen. Ἀνβ. „ὅπου μὴ, niſi ubi" ſed in locum, pro *quo* ſ. *quorſum* Theogn. v. 993. Harl. Dem. p. Cor. p. 483. N. 10. ubi et in rem criticam et Var. L. ὅποι, ut et ap. D'Orv. Ch. tum ὅπου περ Dion. H. l. l. T. 2. cum Hs. Fa. Aeſ. et ὁπουοῦν Xen. M. S. ubi et pro *quo pacto*, ut de tempore, pro *quando* ſ. *ſi*, ej. Cyr. ex 2, 3, 18. Fi. Pal. S. ep. Aeſch. et Iſ. Pan. Mor. In ſq. variatur pro 4, 12, 1. ἐπάρχοντες τοῦ ϛρατοπέδου hic per plur. pro ſing., quem P. libere adhibet, cf. 2, 5, 3. 3, 10, 10. Tum in v. πεπ. e P. plene Stp. Th. 3, 143. A. e. ſed partim Periz. ante, in paſſ. per act. cum pron., at Bg. partim, quoad formulam Lat., ſed magis e Stp. ad m. P., pro ſevero *creditus eſt* ſ. *creditur*, cf. ad ſq. περιττ. cum inf. ſupra §. 1. ad ἐν εἰδ. e Long., ubi et oppreſſum hic v. ſubſt. erat adiunctum, Luc. 1, 517. l. 49. it. 759. l. 63. cum N. T. 2 Cor. 9, 1. cf. Lexx. (ubi et τὸ π. pro ſubſt., ut Ind. Xen. Bach.) ſed cum v. νομ. forſan e Lat., cf. G. Th. in Pol. *ſupervacuum* non *putat* oportere *dici.*

ἴϛε) Praeter libera P. rel., etiam additum pron. cum particula καὶ αὐτοὶ deſerit Bg., et ipſe tamen omittens primum καὶ, relatum ad ſq. καὶ, pro τὲ — καὶ, cf. in eius ad ἀρ. 3, 11, 6. et ſimile ap. Herdt. 212, 33. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ λ. cf. 317, 35. at in orationem contractam Exc. ad 1, 4, 2. p. 831. e., dum ad προκ. ſeverius P. retinet (omiſſo tamen adv. πολλακ., huc translato e ſq. membro) Stp. Th. una cum „*periclitatum* pro *vobis*, ſ. veſtri tuendi cauſa" quo de Suid. πρ., γενικῇ, pro *aliquo* periculum *ſubeo*, ſine χρήσει, cf. Ind. Sb. it. Dion. C. 774, 38. Xen. Bach. Rs. Of. V. 8. And. Dem. ſed cum pr. ὑπὲρ ib. V. 6. 8. Lyc. Dion. H. S. T. 1. Poſſ. Call. Iſ. Pan. Mor. cui add. cum adv. p. 72. i. πολλάκις ἰδίᾳ προκινδυνεύσαντας, ſed cum dat. perſ. Thuc. ſine Ind. 49, 50. cum Abr. Dl. p. 74. m. et Bau. Or. ſed abſolute alio ſenſu Polb. it. Long. Mor. cum Luc. 2, 560. i., ad P. praepoſitionem addente Sch. „*ante* periclitatum *veſtri cauſa*" dum ſenſus videtur et Macrinus dicere, ſe cum vitae periculo ſenatum defendiſſe et excuſaſſe apud Caracallum, etiam forſan eo, quod non ſenatores aut omnes aut crudeliſſima ratione, e iuſſu eius trucidaret per Praetorianos gregarios; in quam rem tamen aliunde nihil habui.

ἐν οἷς) Noli cum Kuhnio ad Ael. V. h. 9, 4. (p. 576. N. 10.) credere, ἐν οἷς eſſe (per ſe) adverbialiter accipiendum pro ὅτε, i. e. *quum* ſ. *dum.* Locutio eſt elliptica. Supple χρόνοις, (quae ipſa allita erant ad m. Ox.) et verte, *noſtis* me *pro* vobis *pericula ſubiiſſe*, quando *ſaepe* quibusvis *credens* calumniis, *incl. v.* tract. *Leisn.*

„Φειδῶς ὑμῖν προσεφέρετο[p]. κάμὲ[q] μὲν κακῶς ἠγόρευε, καὶ „δημοσία πολλάκις τὸ μέτριόν „μου[r] καὶ πρὸς τοὺς ἀρχομένους „φιλάνθρωπον διαβάλλων, καὶ „διασκώπτων εἰς ῥαθυμίαν[ſ]

mentius vos tractaret. Ac me quidem vituperabat, etiam publice ſubinde moderationem meam et erga ſubiectos humanitatem traducens, et cavillans in ſocordiam et ingenii levita-

p) Comma in A. al. q) καμὲ ſic in Ms. Ba. ſine leni ac iota, ut in A. 1. ſed κάμὲ cum leni in A. 2. et Bs 1. L., at nobiscum in rel., cf. 4, 8, 15. m. 4, 14, 19. e. r) μετρίον μοῦ Lugd. vitioſe. ſ) Cum iota in una ed. Lugd. cf. 3, 2, 1.

Ibi Kuhn. noſtra reddiderat „noſtis *enim*, me — *pro* vobis *pericula* ſubiiſſe, *dum* ſaepe *levibus* credens *calumniis* gravius *aliquid* in *vos* conſulere *non dubitavit*“ retinente hic Bg. e P. particulam Lat., quae, par ad ſenſum illi Leisn., ſic excuſabitur, quod formulae tales ellipticae per liberam Vs. et brevitatem converti poſſunt in adv. ſ. coniunctionem, ut ipſe fecit Leisn. cum aliis, cf. 1, 8, 12. m. ἐν ᾧ, et Exc. ad 1, 4, 2. p. 833. i., tenente L. Boſ. illam ellipſin, cf. p. 383. e., quae tamen non ſimplex eſt et una in formula noſtra, dum, pro loco ac contextu, ſupplentur etiam ſubſt. πράγμασι ſ. τόποις, cf. ib. Boſ. it. L. N. T. Schw. p. 477. a. m. (ubi p. ſq. N, 1. non bene. „Sic alibi, ubi non comparet verbum εἰμὶ, ἐν οἷς ponitur pro *quo in ſtatu*. Herodi. 5, 1, 4. ἐν οἷς — προσεφ. *quo* in *ſtatu* rerum *quibuslibet* calumniis *fidem* habens, *vobis* non *parcebat*“) cum Fi. p. 810. e. Bud. C. 1345, 31. p. ſq. l. 16. ſqq. (unde Stp. Th. brevius 2, 1502. B. m., noſcens ib. 1, 1200. D. m. formulam modo de perſ., ubi deſit ſubſt. ἀνθρώποις) Ind. Dem. cui add. 231, 13. 233, 5. 310, 19. 21. 314, 26. 318, 26. ſq. 321, 8. 332, 15. 550, 17. ſq. cum Phil. p. 759. B. m. In rel. hic P. rurſus liber in additis, tum pron. ἐκεῖνος, cf. 4, 13, 19., tum comparativo adv. cf. 4, 15, 15. ut in Bg. ad τυχ. 1, 3, 15. 4, 6, 5. ſed in πις. per variationem cum alio adv. 1, 13, 14. et in πρ. cum ἀφ. 4, 7, 6. ſed de Caracalli crudelitate in ſenatum ſupra 4, 6. et Xiph. S. 429, 29.

κάμὲ) Immanem quaſi libertatem P. uſurpavit per §. totam, qua reſpicitur 4, 12, 3. ſq. per variationem etiam in formulis, maxime in v. διασκωπτ. cum εἰς per analog., quod v. reperi modo praeterea cum acc. perſ. in Sb. Ind. e Xiph. ſed in paſſ. de re ap. Xen. Cyr., iungente noſtro de ſuo v. διαβ., quo de act. cum pr. εἰς cf. 4, 12, 4. et cum acc. rei add. Ind. Dem. 234, 20. et ſimul cum adv. 233, 5. ſed cum pr. πρὸς 85, 1. 1435, 2. it. cum alio v. 1023, 3. 229, 2. 26. 95, 23. 110, 23. 94, 27. 102, 5, 125, 14. ſed ſeq. ſyn. 191, 9. 11. cf. cum pr. πρὸς Abr. Dl. Th. p. 635. Luc. Diod. S. tum in alia Munth. p. 167. m. ſed cum adverbiali ψευδῆ Ariſt. Eq. v. 64. ut proprie phyſice que, pro disiicere, diſſipare Miſc. O. N. T. 6. p. 492. et pro tranſire Rs. ad Polb. p. 130. m. In τὸ μετρ. per analog. cum gen. pron. Stp. Th. 2, 906. G. m. „*modeſtiam* et *humanitatem*“ clam e P. hinc modo, tropico ſenſu, pro μετριότης, (cf. Krb. Obſ. Rs. Or. V. 8. Lyc. Xen. Cyr. Diod. S. Iſ. Pan. Mor. et Fd. Ev.) quo reperi adhuc ap. Sb. Ind. e Zoſ. 3, 19, 9. e. 4, 57, 2. 5, 40, 1. et Luc., at hinc ſine Vs. ap. L. Boſ. Ell. p. 131. e. „Herodianus τὰ ἤθος omittit“

„καὶ τρόπων χαυνότητα [t]. κο-
„λακείαις δὲ χαίρων, καὶ τοὺς
„εἰς ὠμότητα [u] παροξύνοντας,
„τῷ τε θυμῷ τὸ ἐνδόσιμον αὐ-

6. *tem; contra vero cum aſſen-
tatoribus delectaretur, crudeli-
tatis hortatores, qui ve furori
eius alimenta miniſtrarent, et*

t) Colon in Stp. rel. cum Ms. Bg. u) ὠμότητας Ms. Vi., praeter vitioſum ſpiritum, v. N.

ſed phyſico Xen. M. S. e 3, 13, 5. Long. Mor. et Geop. et τὰ μέτρια Thuc. Rs. Or. V. 4. 6. Dem. cum Harl. φ. Cor. Xen. Z. Pol. et M. S. e 2, 6, 22. Aeſch. ep. S. et Fi. cum Gem. Pl. cui adiunctum hic per copiam ſyn. quandam (cf. Iſ. Fd. l. l. ante) ſq. φιλ., quod, ignoratum ita a Stp. Th. pro ſubſt., (ap. Sch. „*humanitatem* erga *ſubditos*“ adiunctis ſic πρ. τ. ἀρχ., quae P. omiſerat,) tenebam tantum e Luc. Ind., at τὰ φιλάνθρωπα e Rs. Or. V. 4. Dion. H. S. T. 1. Ioſ. Diod. S. cum 2, 240. N. 53. Krb. Decr. R. p. I. p. 222. m. it. Rs. ad Polb. p. 172. e. cum Ind. Ern. τὰ φ. πρὸς λ., per eandem adeo cum noſtro praep., ubi variatur pro 2, 13, 16. e. τῆς ἐμῆς φιλανθρωπίας, ubi ap. Thom. M. p. 896. diſerte, φιλανθρωπία, — καὶ τοῦ βασιλέως περὶ τὸν ὑπήκοον, καὶ τῶν ἀρχόντων πρὸς τοὺς ὑπὸ χεῖρα, dum h. l. ap. Noſtr. τοὺς ἀρχ. in praefecto praetor. intelligi oportet non ut in imperatore, ſed de militibus maxime, qui ei parebant et ſubiecti erant, cf. 3, 11, 2. Sed in Ms. Bg. correxi ſtatim *lenitatem* ad τροπ. χαυν. ubi variat Noſter tum pro §. 3. τοῦ τρόπου per plur. (cf. 1, 2, 3. e., Exc., etiam in Lat. Bg. pro quo P. ſeverius retinet Stp. Th. 3, 1637. C. m.) tum pro 2, 15, 4. ὄντα τὴν γνώμην χαῦνον per ſyn. ſubſt., iungens de ſuo χαυν. cum τροπ., reperiente me phyſico ſenſu id ſubſt. ap. Xen. Bach., ſed tropico, ut hic, praeter Stp. Th. ex Ariſtot., etiam ap. Zoſ. 1, 36, 4. διά τε μαλακίαν καὶ βίου χαυνότητα, *propter* mollitiem *vitam* que *remiſſiorem*, pro quo hic potius capio de ſimplicitate ac ſtoliditate pro que Dem. 70, 19. διὰ σκαιότητα τρόπων, cf. ſupra 2, 15, 4. et in Lat. Bg. 2, 7, 13. cum G. Th., qui ignorat cum ſubſt. *ingen.*, cf. tamen Ind. Liv. et Amm. M. it. Cl. Cic. cui add. Tuſc. 5, 36, 104.

κολακείαις χ.) Aliquoties iam monui, dictionem Herodiani profunda notabili que philoſophia refertam, morum que praeſertim notione inſignem eſſe; ſicut h. l. adulatorum calumnias, quibus affectus principum incitare conſueverunt, deſcribit. Idem autem propoſitum tribuit Conſtantio ſuo (Amm.) Marc. l. 15. c. 15. (ed. Ern. c. 5. e. p. 5[illegible]. e. *magniloquentia* ſufflabatur *adulatorum*,) tales que aſſentatores ſ. delatores *tartareos* vocat c. 16. (Ern. c. 6. i. p. 52.) quem ſcriptorem vel propterea nomino, quia *artes illas ſycophanticas aſſentatorum aulicorum* in praecipua parte ſui operis deformare voluit. *Boecl.*

In δὲ P., pro γὰρ iterum, cf. 4, 12, 13., ut 3, 14, 9. in Bg., qui illum deſerit quoque in rel., reiecto ſupplemento ἐκεῖνος, ſed mutato illo in ſubſt. aliud, cf. 4, 3, 3. at non bene ſumens concretum pro iſtius ſevero abſtracto, ubi Noſter ex analog. in χαιρ. cum κολ. it. in ſq. παρ. (cf. G. Th. 82, 82. acuet *te* eorum — *oratio* ad *crudelitatem*?) ubi P. iterum ſupplet pron. ἐκεῖνον ſ. αὐτὸν, ſervatum a Stp. Th. 2, 1355. D. e. qui modo aliud pron. *qui* ſubſtituit cum lect. al. „τοὺς ἐς ὠμ. λ.“ quem ſing. cum Mss. rel. refert etiam P., ut confuſio inciderit finium iterum in Ms. Vi., cf. 4, 9, 8. etſi plur. eſt in uſu quoque, ignorante Stp. Th.,

„τοῦ διδόντας, τήν τε ὀργὴν δια-
„βολαῖς ἐγείροντας, εὔνους καὶ
„πιςοὺς ἐδοκίμαζε φίλους. ἐμοὶ 7.
„δὲ ἐξ ἀρχῆς x) τὸ πρᾶον καὶ

*iracundiam calumniis excita-
rent, benevolos et fideles exi-
ſtimabat amicos. Mihi ve-
ro a principio manſuetudo et*

x) ἐξαρχῆς iterum una voce Ms. Ba. ut §. 3.

cf. phyſica notione Geop. ſed tropica Luc. 2, 72. l. 39. ut de ſing. ib. Ind. et Sb. Rs. Or. V. 8. Demad. Dem. cui add. 543, 4. 550, 12. Plut. Krg. cum Gs. Chr. et Iſ. Pan. Mor. p. 81. Sed, dum utrique Lat. Intpp. καὶ omittunt: retulerint id ad ſqq. τὲ — τὲ, cf. 4, 11, 1. etſi valere poteſt quoque pro Lat. *etiam*, qua notione Bg. ſaepe opprimit, cf. 4, 13, 14. facturum ita initium apodoſeos in periodo per participium, et cohaeſurum cum v. inferiori ἐδοκιμ. In ſq. mutat Bg. ordinem gen. pron., e laevitate a Noſtro inſtitutum, ſed P. iterum addit adv., cf. 4, 15, 15., deſertus ad τῷ θ. λ. cf. 3, 6, 22. cuius formulae videtur ſubiici hic explicatio per ſyn. copiam, cf. in vicinum ὀργ. 3, 8, 1. dum Stp. Th. 1, 1073. e. oblique „ap. Herodi. ἐγείρειν ὀργὴν, *excitare*, accendere *iram*“ clam e P. ubi Noſter modo ad analog., ſed de ſuo cum abl., cf. pro hoc Lat. Suid. 2, 43. i. Dion. H. S. T. 1. Plut. Krg. Orph. Lyco. Suic. Th. p. 986. Nr. 6. ubi et cum pr. πρὸς, ut Geop. et Fa. Aeſ. ſed cum pr. ἐπὶ ib. et Heſd. cum Poſſ. Call. ſed cum acc. perſ. Hom. cui add. Ἰλ. κ', 511. Orph. et Fi. The. tum in varias notiones L. N. T. cum lib. de V. med., ſed in rem critic. Ind. Herdt. et Dion. H. l. l., nec G. Th. ferente, niſi nudas formulas ſine abl. quodam, praeter illam Bg., etiam *iram — concire*; e quibus Lat. duxerit maxime Noſter, certe etiam in iunctis ſecum adi. εὐν. et πις. his que cum ſubſt. φιλ. aut ſumto εὔνους per ſe, et iuncto eo cum φιλ. πις., cf. G. Th. 295, 77. „Pompeius *unum* Deiotarum *in toto orbe* terrarum *ex* animo *amicum* vere *que* benevolum, *unum* fidelem *populo* Rom. *iudicavit*, — *fidos* inter *amicos*“ cf. v. *fidus*, dum diſcernunt Gr. εὐν. a φιλ., cf. Stp. Th. ex Ariſtot. cuius locus e Xen. M. S. eſt ſine Ind. 1, 2, 52. quibus add. Suid. 1, 898. e. Phil. p. 749. E. m., τοὺς μὲν γὰρ εὔνους καὶ μάλιστα φίλους ὑφεωρᾶτο καὶ διεθεῖτο, per liberam Vs., ap. Luc. 3, 472. l. 19. τῶν φίλων τοὺς μάλιςά οἱ εὐνοέοντας, amicorum *benivolentiſſimos*, et εὐν. pro ſyn. τοῦ φίλος, oppoſ. ἐχθρὸς, ap. Theogn. tum de fem. ſexu ſine Ind. ap. Xen. M. S. 2, 2, 10. cum Gs. Chr. it. Dem. 252, 14. νομίζειν ὑμᾶς μὴ μόνον εὔνους αὐτοῖς, λ. Thuc. Plut. Hs. Soph. Ai. et Heſy. it. ſupra 1, 10, 10. ſed de πις. praeter alibi data, cf. cum ſyn. ἐχθρὸς ap. Theogn., at cum aliis ſubſt. perſ. ſ. rei L. N. T. cum N. Schw. et Ind. Gat. Adv. it. Muſ. cum D'Orv. Ch. p. 402. m. Thuc. Dion. H. l. l. Xen. Ἀνβ. ex 1, 6, 3., ubi et ſenſu peculiari ap. Perſas (cf. Stanl. Aeſch.) cum pr. ἀμφὶ ib. in N. ad 1, 5, 15. Z. ut cum pr. πρὸς Ind. Dion. C. it. cum acc. rei elliptico ap. Abr. ad Aeſch. 1, 239. m., at in rem criticam et confuſ. ap. eundem in Dl. Th. et A. it. l. l. D'Orv. et Xen. Ἀνβ. cum Iſ. Pan. Mor. Ind. add. ad comparat. ſect. 46. i. et ad ſuperlat. p. 102. l. 5. et p. 80. e. τοὺς μὲν ἀνοητοτάτους πιςοτάτους ἐνόμιζον, (cf. Ind. Hom.) pro quo cepit hic Noſtri ἐδοκ. Bg., per ſyn P. cui Sch. addebat „probabat *fidos*“ cf. Ind. Sb. L. N. T. cum N. Schw. et Suid. 1, 679. e. Caeterum P. addidit libere adv. iterum, cf. 2, 10, 14.

ἐμοὶ δὲ) Hic Bg. non iterum, ut §. 3., e P. addit adv. ad ἐξ ἀ., de-

„μέτριον προσφιλές. τὸν γοῦν „πρὸς Παρθυαίους πόλεμον, μέ- „γιςόν τε ὄντα, καὶ ἐφ' ᾧ πᾶσα „Ῥωμαίων ἐσάλευεν [y] ἀρχὴ, κα- „τελύσαμεν [z], καὶ [a] ἐν οἷς, ἀν- „δρείως παραταξάμενοι, οὐδέν [b]

moderatio grata. Sane Parthicum bellum, maximum utique, et in quo omne Romanum imperium fluctuarit, finivimus: 8. cum in eo, quod, fortiter dimicando, nullam cladem ac-

y) ἐσάλευσεν par. Ox. et Pat. cf. 3, 12, 7. it. N. z) Comma hoc in Bs. 2. R. cum Ed. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. v. N. a) ἐν οἷς καὶ ἀνδρ. Ms. Ba. v. N. ut et de distinctione membrorum ſqq., dum commata reperimus modo poſt παρ. et σπεισ. in quibusdam edd. b) οὐδέ τι Ox. 2. vitioſe.

ferens eundem quoque in rel., e Sch. item in προσφ., quod etiam Sb. reddit hinc per ſimpl. *carum*; cf. Heſ. 2, 1509. i. et e. φίλον, προσφιλὲς, L. N. T. Soph. Oed. Tyr. v. 330. Gottl. Plat. Men. p. 61. N. 79. cum Ind. it. Valck. Eur. Hipp. Thuc. cui add. 342, 85. 504, 83. cum N. Ioſ. Xen. Z. Pol. et Bach., ſed de adv. affini Hell. Mor. at ſine Ind. M. S. 2, 3, 16. cum Gs. Chr. et in iuncta ſyn. ap. Iſ. Ev. Fd. p. 25. e. τὴν νῆσον ἐπὶ πραότητα καὶ μετριότητα προήγαγε.

τὸν γοῦν) In hac particula P. de noſtra ſententia hic reddit iterum, ſed Bg. ut 3, 1, 15. et ex illo in ſq. πολ. cum pr. πρὸς per merum adi., ut in aliis formulis e praep. et nominatim cum nom. propr. Παρθ., cf. 3, 9, 21. dum et Lat. habent *bellum* cum *aliquo*, cf. G. Th. 598, 55. 600, 78. p. ſq. l. 41. ſq. ſed ſine Ind. Dem. 60, 22. ſq. 61, 2. 74, 14. 79, 7. 124, 7. 187, 4. 275. ult. Sed in ſq. membro liber eſt tum P., addito adv. ad ſuperlat., cf. 1, 15, 4. 2, 7, 7. i. tum Bg., in aſſumto adv. affirmat., ad reſtituendum aliquo pacto partic. ὄντα, (cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 831. in.) dum Noſter ex analog. iungit μ. cum πολ. cf. Ael. V. h. ſed variat cum 2, 11, 16. μέγιςα — καὶ οἷα λ. per pron. ſyn. maxime e Lat., qua de ib., unde Bg. cum P. etiam adhibuerit modum coniunctiv. ad v. ἐσ., ſervante Sch. indicat. Gr. *fluctuabat*, et adeo tempus legitimum, pro libero illorum, unde nihil pro edd. quarundam aor. effeceris, ubi Noſter contentus uno tropo ſine altero illo 2, 8, 6. ad variandum, ſecutus in ſq. act. κατ. cum τὸν πολ. rationem ſeveram, cum non Macrini fuerit bellum, ſed Caracalli, cf. lib. de V. med. Kuſt. Stp. Th. 2, 756. F. e. Bud. C. 1072, 9. Schol. Ar. Plut. ad v. 142. ap. Thuc. p. 540. N. 32. cum 237, 16. et Abr. Dl. p. 323. e. 510. i. L. Boſ. Ell. p. 273. e. Z. ad Xen. Pol. p. 169. N. 12. cum Ind. Ἀγβ. it. Diod. S. et in affini ſuo Ind. Sb. Thuc. et Xen. M. S., ubi Bg. deſerit P., pro viciniori Lat. *dirimere*, cf. G. Th.

καὶ ἐν οἷς) Tranſpoſitum in Ms. καὶ, ut alibi, cf. 1, 14, 16. e., non hic procedit, quia tunc ſtet pro Lat. *etiam*, quod hic alienum, aut pertineat ad particip. παρ., cum tamen potius referatur ad v. ἡττημ. et ſimul ad ſq. καὶ, unde Bg. recte per *cum — tum*, quo et tendunt P. obliqua *nec — et*; unde librarius, cum ab initio καὶ per incuriam omiſiſſet, videtur id alieno dediſſe loco; melius verſante Bg. quoque hic in relatis ad ſe ἐν οἷς, quae formula h. l. non tam eſt in notione temporis iterum, ut §. 4., quam modi, ſupplendo ſubſt. τρόποις ſ. communi πράγμασι, unde, cum hoc membrum arcte cohaereat cum pr. id que tantum magis

„τὶ ἡττήμεθα, καὶ ἐν οἷς, σπεί-	cepimus: tum in eo, quod, iſto
„σαντες, μετὰ [c] πολλῆς δυνά-	ſedere, eum, qui cum ingenti-
„μεως ἐλθόντα μέγαν [d] βα-	bus copiis venerat, magnum
„σιλέα πιςὸν φίλον ἀντ' ἐχ-	regem, fidum amicum ex ini-
„θροῦ δυςμάχου ἐποιήσαμεν.	mico inexpugnabili fecimus.

c) Pro μετὰ fuit καὶ in Bc. 2. mendoſe. d) μέγα βασ. Ms. Ba. vitioſe iterum, ut 4, 14, 14. Mox poſt βασ. ſuſtulimus comma Stp. rel.

definiat, nec numerus novae §. procedit, olim removendus, nec diſtinctio poſt κατ. maior, quam diſtinctionem deinde in rel. fecimus de noſtro, etiam partim commatibus addendis in Vs. Bg., quae et bene habet in ſq. παρ., (partim e P., cf. 2, 10, 9.) liberior in οὐδ. λ., ubi ſaltem adieciſſem *admodum*, ob pron. τὶ et rei veritatem, cf. 4, 15, 5. ſqq., quanquam ſevera Vs. *nullo* prorſus *modo* victi *ſumus* procedit etiam, non tam ex oratoria iactantia, quam ob conſtantiam in pugnando atque perſeverantiam, qua de ib. ut §. 19. ſq. ib. de σπειρ. ubi Bg. e P., quo ſenſu activum negat Kuſt. de V. med. p. 50. e. „ſe legiſſe ap. idoneum ſcriptorem" et hinc modo Stp. Th. 3, 937. E. cum Vs. P. profert, ſed repetit tamen L. Ern., nec me reperiente aliter, quam propria notione, cf. Suid. 1, 871. m. 3, 362. i. Heſ. 2, 1245. i. cum N. cuius locum ex Hom. adde Ind. Ern. it. Ἰλ. ί, 177. Ὀδ. γ', 334. Call. Theogn. Fi. The. Z. Xen. Ἀνβ. et Cyr. cum L. Boſ. Ell. p. 241. m., et concedente quid. Noſtri peculiare, ſed analogia ſervata, quia etiam medium huius verbi hanc vim habet, et activum valet, ut alibi, de Macrino ſolo, qui hic ſcribit modo, quid ipſe egerit, et etiam, quid in commodum ſenatus populi que.

μετὰ π. δ.) Variante Noſtro quartum cum 4, 14, 2. 6. 4, 15, 1. per ſimpliciſſimam rationem, ſeverius agit Bg., quam P., qui, praeter ordinem turbatum, omiſit quoque adi. μεγ. cf. 4, 14, 14. Tum variatur etiam in ſq. cum plena praep. 4, 15, 19. φίλῳ ἀντὶ ἐχθροῦ χρῆσθαι, et per adiuncta adi. ſ. epitheta, quorum δυςμ., cum ἐχθ. per analog., de perſ. v. abſolute ap. Eutr. Met. cum Ael. V. h. ſed cum dat. perſ. Xen. Z. Pol. et cum praep. ap. Diod. S. 1, 159. l. 60. δύςμαχοι κατὰ τοὺς πολέμους, nec *bello* facile *domantur*, ſ. *vincuntur*, quomodo ceperim Bg. et, cum P. neglexiſſet, diſerte Sch. „*non* facile *expugnabili*" reſpiciente Noſtro ad pertinaciam Parthorum in pugnando 4, 15, 15. 10. ſq., quanquam per oratoriam ſimul iactantiam, cum ib. illorum tetigiſſet inconſtantiam mollem.

φίλον ἐποιήσαμεν) Melius dixiſſet ἐποιησάμεθα. *Leiſn.* Prodeſſe videtur et hic illa in pr. N. ſcripta obſervatio de uſu act., tum quoque alia haec, 1) cum acc. aliquo rei optimos Gr. adhibere potius noſtrum verbum in med., quam in act., ut alibi dictum, ſed 2) cum aliquo acc. perſ. reperiſſe me varietatem hanc, a) tantum in act., nihil, praeter Suic. Th. p. 787. ſqq. Nr. 3. et L. N. T., nominatim Krb. p. 536. Nr. 14. et Schw. p. 1127. b. e. (ubi in N. exempla ſunt aliena a re,) b) tantum in med., praeter exempla ap. Stp. Th. 3, 426. F. 431. C. e. G. m. 432. B. (cui pag. i. ad ποιεῖσθαι ἡγεμόνας add. Call. Di. V. 226.) it. ap. Schw. L. N. T. p. 1125. N. 2., etiam ποιεῖσθαι υἱὸν pro adoptare, Herdt.

„ἐμοῦ δὲ κρατοῦντος, ἐν ἀδείᾳ 9. *Porro me imperante, ſe-*

Rs. Or. V. 4. 8. And. cf. 5, 7, 1. e. it. *μάρτυρας* Iſ. Ev. Fd. b. m. et *μελίσσας* Geop. c) aeque in act. ac in med. ap. Stp. l. l. p. 431. E. e. *ποιεῖν* et *ποιεῖσθαι ἄκοιτιν*, cf. Ind. Hesd. e Θ. v. 921. it. Hom. ex Ἰλ. ώ, 449. ubi *θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν*, (cf. 5, 6, 3. e.) ſed ib. ex Ἰλ. γ', 409. *σ' ἄλοχον ποιήσεται*, cum diſcrimine ſane ſolenni, ut poſterius ſit, *te* ſibi *eligat uxorem*, ſed prius, *alii* dederint *uxorem* alteri; tum *ποιεῖσθαι παῖδα*, ſibi *adoptare* aliquem *filium*, et *ποιεῖσθαι παῖδας*, procreare *liberos*, ap. Stp. l. l. p. 426. F. et 431. e. it. Xen. Cyr. b. m. cum N. ad 5, 3, 19. „*παῖδας — ποιεῖσθαι*) pro vulgari *ποιεῖν* ſoloeco reſtitui medium ex Codd. rel." ſed Schw. L. N. T. p. 1125. N. 5. etiam „Arrian. *παιδία ποιήσεις*; liberos *procreabis?* Diogen. *παῖδας ἐξ αὐτῆς ἐποίησε δύο*, *duos ex ea* genuit *liberos*" cui add. Fa. Aeſ. 121, 3. *ὅσοι ἐν τῇ δουλείᾳ πολλὰ τέκνα ποιοῦσιν*, ubi N. Hs. profit in notionem vulg. activi „ſervi — domino, non ſibi, eos genuerant" porro *ποιεῖσθαι βασιλέα* ap. Stp. Th. l. l. 426. D. et 432. A. m. ſed ap. Fa. Aeſ. 53, 1. *τῶν ὀρνίθων βουλομένων ποιῆσαι βασιλέα*, tum ap. Stp. l. l. p. 432. A. e. *ποιεῖν πολίτην*, it. ap. Epict. 24, 2. ſed ap. Schw. L. N. T. p. 1125. N. 1. „Philoſtr. *ἵνα — πολίτην αὐτὸν σφῶν ποιοῖντο*, ut *ipſum* civem *ſuum* creari *vellent*" it. Ind. Iſ. Ev. b. e., praeterea Ind. Z. Xen. Pol. „*ποιεῖν φύλακας ἐκ τινῶν*, *deligere* cuſtodes *ex*" ſed ad ej. Cyr. 7, 5, 65. *πάντας τοὺς περὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπευτῆρας ἐποιήσατο εὐνούχους*, in N. e Zon. *φύλακας περὶ ἑαυτοῦ ποιεῖται, — καὶ τοὺς περὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπευτῆρας ἐξέτεμε, καὶ εὐνούχους πεποίηκε*, denique ap. Ael. V. h. 14, 2. *τοὺς παραβάντας ὅρκους τῶν βαρβάρων ἐπῄνεσεν Ἀγησίλαος, ὅτι τοὺς θεοὺς ἐχθροὺς αὐτοῖς ποιησάμενοι ταῖς ἐπιορκίαις, αὐτῷ φίλους καὶ συμμάχους κατεπράξαντο*, ubi diſertum pron. recipr. facit, ut med. ſtet pro mero act. iterum, ſed in N. ſyn. phraſis in act. e Polyaen. *χάριν οἶδα Τισσαφέρνῃ τῆς ἐπιορκίας. ἑαυτῷ μὲν γὰρ πολεμίους τοὺς θεοὺς ἐποίησεν, ἡμῖν δὲ συμμάχους*, tum ap. Luc. 1, 608. i. *φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν*, eum *amicum* mihi *adſciſco*, it. 2, 545. l. 98. *πρότερον δέ σοι εἰπεῖν βούλομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τοὺς φίλους*, *qua ratione* faciamus *amicos*, it. ap. Theogn. v. 61. *μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ — ἀστῶν λ.* *neminem* horum *amicum* fac *civium*, et v. 113. *μή ποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον*, nunquam *malum* virum *amicum* fac *ſodalem*, et in carm. Pythag. v. 5. *τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον, ὅστις ἄριστος*, amicum *facias*, ubi Ind. Chr. Harl. „*ποιεῦ*, 2 perſ. imper. praeſ. Dor. pro *ποίει*" ad ſenſum quidem p[illegible]o hoc act. ſed proprie imperat. paſſ. ſ. med. pro *ποιέου* ſ. *ποιοῦ*, cf. Schrev[illegible] Lex. et Ern. Part. 2. it. Well. Gr. ed. noviſſ. Fi. p. 19. m. tum Ind. Xen. [illegible] a. e. „*ποιεῖσθαι φίλον*, *ſibi* amicum *facere*, (cum N. ad 5, 5, 22. *τὸν Παφλ*[illegible]*να ποιούμεθα φίλον*,) Ms. Par. et marg. Steph. dant *φίλον ποιησομ*[illegible] *τὸ*[illegible] *Παφλ.* — Atqui *ποιήσομεν*, non eſſe poteſt a Xen. propterea, [illegible]uod ſcripſiſſet *ποιησόμεθα*. nam *ποιεῖσθαι φίλον* eſt *ſibi* alicuius *amicitiam* [illegible]*ciliare*, uti ſemper in antecedentibus et ſqq. ſcribit: at *ποιεῖν φίλον* eſt *alteri* alicuius *amicitiam conciliare*" cf. ſine Ind. idem Xen. Z. Cyr. 5, 3, 19. *ἡμᾶς τῷ ἔργῳ τούτῳ φίλους πεποίησαι*, cui par in pr. *τὸ φίλους δύνασθαι κτᾶσθαι*, ed. Th. V. 1. p. 294. e. *te* nos *hoc* facto *tibi met* amicos *adiunxiſſe*; per quae omnia redimus illuc, unde coepimus, formulam hic procedere in act., quatenus Macrinus Romano ſenatui populo que amicum fecit Artabanum.

ἐμοῦ δὲ] Copulam hanc Bg. reddit e P. iterum, cf. 4, 15, 18. ſeverior

„τὲ[e] καὶ ἀναιμωτὶ πάντες βιώ-
„σονται[f], ἀϱιστοκϱατία τὲ μᾶλ-
„λον, ἢ βασιλεία νομισθήσεται.
„μηδέ τις ἀπαξιούτω, ἢ τύχης
„πταῖσμα νομιζέτω, ὅτι δὴ

cure et incruente omnes vivent. et optimatium ſtatus magis, quam imperatorius inſtituetur. 10. *Neque quisquam indignam rem aut fortunae deli-*

e) μὲν Ms. Ba. v. N. f) Hoc comma in Bs. 1. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel.

in formula ἢ. κϱ., quae cum pron. ἢ. habet peculiare quid Noſtri, (cf. Call. Rs. Or. V. 4. Thom. M. p. 147. i.) quale etiam in iunctis ſecum ἐν ἀδ. et ἀν. (ubi Bg., deſerto P., aliter, quam ſupra,) ſed analogia tantum in ſq. ἀϱ. cum v. νομ. cum variatione quadam pro 2, 3, 24. et 2, 14, 6. ubi tale imperium promiſerunt quoque Pertinax cum Severo, ubi Bg. diſcedit adeo a Stp. marg. in v. νομ., ſed liberior potius fuerit P., quam ut putetur habuiſſe in Cod. ſuo ὀνομασθήσεται, etſi haec duo v. permutata alibi cenſentur, cf. Weſſ. ad Diod. S. 1, 27. N. 72. e. cum Abr. Dl. Th. p. 195. m. 827. m. et A. p. 271. i. dum lectionem vulg. exprimit quoque Bg., quamvis liberius, (reſpiciens, opinor, notionem illam, qua derivatur a νόμος, pro *inſtitutum*, cf. Toup. ad Suid. 2, 157. m. Iſ. Ev. et Vig. p. 261. e.) ſed maxime tuetur locus ille laud. prior 2, 3, 24. κοινὴν τῆς ἀϱχῆς τὴν διοίκησιν νομίζοντες, et praeterea hoc, ſi extrinſecus aſſumitur, ſaepe oppreſſus, inf. εἶναι, *me imperante* — ariſtocratia *magis*, quam *regnum* ſ. *monarchia* eſſe *putabitur* a vobis, ſenatu ac populo, ſ. ab omnibus; repetito ἀπὸ κοινοῦ adi. πᾶσι, caſu alio. Caeterum in Ms. μὲν, loco vulg. τὲ, ſequente in membro altero τὲ, res eſt plane eadem, quae 4, 1, 5., dum P. cum Bg. τὲ primum innoxie opprimit iterum.

μηδέ τις) Haec modo e P. ſervat iterum Bg., cf. 2, 6, 22., contrahens deinde duas formulas in unum verbum νομιζ., ſervata parte tantum e primo, ubi et Sch. diſcedit „indignum *cenſeto*“ et Stp. Th. a μηδὲ — ὅτι affert ſine auctore ac Vs., monens, abſolute ſtare; quanquam aeque negas cum vocula ὅτι, in quo tamen ſit Lat. quid, (cf. G. Th. v. *indignor*, cum aliis Gr. at cum noſtro v. *dedignor*, cui alterutri locum hic dediſſem,) dum reperi modo, praeter Heſ. 1, 424. e. 450. m. et Suid. 1, 264. m. 246. e., it. Blanc. ad Arr. p. 51., cum inf. Ind. Ael. V. h., cum acc. rei Ind. [illegible] et Thuc. ſed cum acc. perſ. et gen. rei Luc., at cum ſolo acc. perſ. [illegible]lb. 1, 111. ſect. 67. e. ubi Ern. Ind. (non item Lex.) pro ſi[illegible] reddit, per Lat. *rogare* ex 2, 722. l. 5. cf. ad ſubſt. ἀπαξίωσις [illegible]ion. H. S. T. 1. et ἀπαξία Epict. In ſq. Stp. Th. 3, 582. D. „πτ. *ca-[illegible]us*, [illegible]ύχης πτ. caſus *fortuitus*, τυχηϱὸν σύμβαμα“ ſine Vs. ſubiecto [illegible]noſtro, ubi melius Sch. „*crimen* (e P.) ſ. *errorem* fortunae“ quo et Bg. tendit, reſpiciente Noſtro Lat., cf. G. Th. 723, 24. „Quinctil. *fruſtra* mala *omnia* ad *crimen* fortunae *relegamus*, (et 1286, 12.) fortunae *crimen* appellatur, quum quis caſu, non dedita opera, peccat, ut adeo fortuna potius, quam ipſe, ſi quid mali evenit, accuſanda videatur“ cum loco alio ex Ovid. Met. 3, 141. ubi Gierig. interpretatur „culpam“ addens ex Heinſ. locum ſimilem Phaedri, ut Leisn. in m. Ox. „Phaedr. 3, 11.“ v. 6. *quid* fortunae *ſtulte* delictum *arguis?* quo in Bg. tacet G. Th., cf. in notionem hanc Gr. vocis tropicam Ind. Long. Mor.

„ὄντα με ἐκ τῆς ἱππάδος
„τάξεως ἐπὶ τοῦτο ἤγαγε [g].
„τί [h] γὰρ ὄφελος εὐγενείας, εἰ
„μὴ χρηςὸς καὶ φιλάνθρωπος

ctum putet, quod ea me ex equeſtri ordine huc usque eve- 11. xerit. Quae enim utilitas nobilitatis, niſi morum benigni-

g) ἤγαγε διά· Ms. Ba. v. N. h) τὶ hoc accentu in A. 2. cf. 3, 12, 23.

et Luc. cum Zoſ. 1, 62, 2. et in phyſicam Caſ. ad Theo. Ch. Mox Bg. e P. opprimit iterum particulam δὴ, pro *ſcilicet*, cf. 3, 15, 11.

ἐκ τῆς ἱπ. τ.) Non origine. Fuit enim *humili* loco *natus*, ut ait Capit. c. 2. (i. 1, 747. cum Caſ. N. 3.) et demum ad equeſtrem dignitatem pervenit, cf. ib. c. 4. (p. 751. cum Salm. N. 5.) *Boecl.* Zon. et Xiph. (Sb. 439, 23.) *ὁ δὲ ἰδὴ Μακρῖνος τὸ μὲν γένος Μαῦρος, γονέων ἀδοξοτάτων ἦν. Oxon.*

E Dion. C. habui 1323, 58. *τὴν αὐτοκράτορα ἀρχὴν, ἱππεύων ἔτι, ἥρπακει*, it. 1348, 1. *τῆς μοναρχίας, μηδ᾽ ὄνομα βουλευτοῦ ἔχων, ὀριγνηθεὶς*, et 1350, 19. *αὐτοκράτωρ πρότερον, ἢ βουλευτὴς γενέσθαι*, cf. N. ad loc. primum §. 13. ſq. „ut inſolitum obſervatur, quod praefectura urbis ei data ſit ante conſulatum. — Equeſtri ordine ſ. annulo aureo primum donatus erat a Severo, Capit. c. 4. Sed hoc ipſum excuſat ap. Herodi. 5, 1, 10. ſqq. quod ex equeſtri ordine ad imperium acceſſerit, adeo que opus habuerit, ut inter patricios tum a ſenatu allegeretur, Capit. c. 7.“ Sed Bg. ſeverior eſt, quam Stp. ad marg. et P., omittendo tantum particip., item in *ἐπὶ τ.*, quam 2, 3, 3., dum variat Noſter cum *τοῦ ἱππικοῦ τάγματος* 4, 2, 8. 19., de ſuo ſcribens ſic plene, (cum ſubſt. *ταξ.*, quod omittit Dio et Xiph. cf. Ind. Sb., qui non modo ſupplet *τάξις*, ignorante L. Boſ. Ell., ſed etiam ex eodem tenet „*ἡ ἱππὰς τὸ τέλος*, equeſter *ordo*“ ſyn. formulam, bene quidem in v. *τελ.* ſumens pro *τάγμα*, cf. vel Ind. Dem. v. *τελ.*, ſed tacens de ellipſi praep. *κατὰ*, ut ſint *equites*, quoad *efficiunt* ordinem *in* civitate *peculiarem* et pacis tempore, oppoſiti *equitibus* in *bello* et *exercitu*, ſ. equitatui bellico,) ſed tamen ad analog. illius *θυσίας ἱππάδας*, cf. Heſ. 2, 59. e. 62. i. Suid. 2, 140. m. p. ſq. m. cum Schol. Thuc. 177, 8. et Luc., ubi eſt vel de cenſu equeſtri, vel proprie de ordine, ut Rs. Or. V. 7. Iſ. ſed ap. Stp. Th. hinc ſine numeris „*ex* ord. *equeſtri*“ pro Bg. e P., ut ap. Dion. H. S. T. 1. Ind. Lat. *eq. ord.* in Gr. bis ſunt *ἱππεῖς* et ſemel 222, 33. *τὸ τῶν ἱππέων πλῆθος.*

ἤγαγε) ſcil. *ἡ τύχη. Stroth.* ſ. *αὐτὴ*, quod ſolum pron. ſupplet ſtatim Bg., pro quo legitimo ſupplemento, contra Mss. rel. et P. aſſuit Chriſtianae formulae librarius aliquis pannum illum in Ms. Ba. cuius vocis *θεὸς*, explicaturus ſimul illud pr. *τύχης*, cf. Suid. 3, 522. m. *τύχη* [illegible] Ἕλλησιν ἀπρονόητος κόσμου διοίκησις, λ. οἱ δὲ Χριςιανοὶ θεὸν ὁμολογοῦμεν διοικεῖν τὰ πάντα*, it. ſupra 1, 5, 13. 1, 13, 12. e. dum et Noſte[illegible] ſu[illegible] ſed ex analog., formulam *ἀγ. ἐ. τ.* fingit de *τυχ.*, cf. G. Th. [illegible] *quidquid* in *altum* fortuna *tulit*, ruitura *levat.*

τί γὰρ) Immenſa rurſus eſt hic P. libertas in primo membro, iterumque addito pron., cf. 4, 15, 18. L. N. T. cum Kuhn. p. 111. e. qui recte interrogationem reſolvit in negat., ſed cum Bg. ap. Poſſ. Call. p. 169. i. „*τί ὄφ. τῆς εὐετηρίας*, quae *eſt* feracitatis *utilitas*“ quod v. ſubſt. Gr. hic iterum opprimitur, Fi. Ae. ſed ſine Ind. ap. Xen. Oec. 14, 2. it. Phil. p. 310. D. e. *τὴν γ. ὀ.* cum acc. et inf., tum Dem. 128, 20. *ἀλλὰ τί τούτων ὄφ. αὐτοῖς*; 1090, 23. 1036, 2., at ap. Luc. 3, 511. l. 75. *τί γὰρ τῶν*

„συνοικεῖ τρόπος[i]; τὰ μὲν γὰρ „τῆς τύχης δῶρα καὶ ἀναξίοις „περιπίπτει· ἡ δὲ τῆς ψυχῆς „ἀρετὴ ἰδίαν ἑκάστῳ δόξαν πε-

tas et humanitas ſimul adſit? Nam fortunae quidem munera etiam indignis contingunt, animi vero virtus propriam cui-

i) Colon modo in Ms. Ba. ut 4, 11, 10. e. it. merum punctum in Bs. 1.

ὀςῶν καὶ τῆς ὑδρίας, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντι; quo *enim* mihi *oſſa* et *urna*, Demoſthenem *ipſum* non *habenti?* in N. ed. Rz. „ſubaudi δεῖ“ ſed Gs. Chr. p. 197. N. b. „intell. ὄφελος“ quam ellipſin ignorat L. Boſ., ſed probabilem ex analog. Lat. et illis Gs. „*quo* mihi *oſſa*“ cf. ej. Th. 53, f. ſqq. v. *quo*, ubi tamen nec ipſe ſupplet v. *proſunt* it. *prodeſt*, nec Lindner. Ell. Lat., qui aliorſum tendit in Ind. v. *quo*. Sed in altero membro Bg. e P. plane, etiam per ordinem, niſi quod exprimit praep., mutatam in ſyn. adv., quod fuerit tamen potius aliud verbum illud ap Dem. 32, 10. ἂν μὴ προςγένηται τὸ ποιεῖν ἐθέλειν κ., ubi peculiari ratione Noſter copulat cum προσ. tum ſua adj. (in quorum primo χρ. hinc Stp. Th. 4, 597. F. e. cum P.) tum v. συνοικ., quod tropico ſenſu de re ſaltem ſic alibi uſurpatur, cf. Bg. ad Ariſt. Plut. v. 437. in Harl. Chr. cum [illegible]. Dl. Th. p. 211. m. et ad Aeſch. 1, 401. e. cf. 4, 3, 6. et in variationem quandam per ſyn. ſubſt. χρηστὸς τὸ ἦθος 3, 3, 5. 3, 5, 5. Caeterum in m. Ox. notarat Leiſn. „Iuv. Sat. VIII. Eurip. Dicty v. 36, p. 465.“ ed. Barn. qui et ſine Vs. profert Noſtri §. hanc et ſq. uſque ad δοθ.

τὰ μὲν γ.) Hic opponuntur τύχης δῶρα et ἡ τῆς ψυχῆς ἀρετή. Ut Herodianus dicit τῆς ψ. ἀρετή, ita Sall. b. C. 2, (2.) habet *animi virtus*, et Cic. in Bruto *diligentia tamen* et virtute *animi* atque *vita bonus auctor in ſenatu*, v. Cort. ad Sall. d. l. p. 13. (huc reſpiciens ſine Vs.) Caeterum, quod fortuna munera ſua indignis conferat, id inde eſt, quia fortuna res cunctas ex libidine magis, quam ex vero celebrat obſcuratque, ut Sall. ait b. Cat. 8. (1.) Apul. Mil. VII. p. 133. *non de nihilo veteris priſcae que doctrinae viri finxerunt et pronunciarunt*, coecam *et* prorſus *exoculatam* eſſe *fortunam*, quae *ſemper ſuas* opes *ad* malos *et* indignos *conferat*. Plura habet ad h. l. Pric. p. 339. ſq. *Leiſn.*

Libertatem P. iterum deſerit Bg. in primo hoc membro, cuius univerſam ſententiam adhibuit Latine redditam alicubi ὁ μακαρίτης Erneſti in Init. eth. [illegible] niſi fallor, ſed quaerens nunc non reperi, at ſimilem modo p. 519 [illegible]. 22. m. *male nobiscum egiſſet naturae auctor*, *quod* felicitatem [illegible]*rum tantum* et *ſaepe* indigniſſimorum *hominum* eſſe *voluiſſet*, it. [illegible] 100. qui *hereditatibus* aliis *que* fortunae *caſibus* rem *conſequun*[illegible] *habent*, quo *glorientur*, cum *iis* nihil *contigerit*, niſi *quod* peſ[illegible]*que* et *accidere* poteſt, *et* ſaepe *contigit*, cf. Plut. Hs. 8, 7. καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι καὶ τοῖς πονηροτάτοις μέτεστι, ὁ πλοῦτος, quod *que* maximum *eſt*, etiam *peſſimi* habent *divitias*, immo *et* maximum *eſt illud*, (cf. Exc. ad 4, 6, 2.) *quod* illae *divitiae* et *peſſimis* adſunt ſ. *contingunt*, quod Lat. Bg. it. illud ſyn. Sch. e Sb. Ind. „*obtingunt* etiam *indignis*“ ignorat Stp. Th. in v. περιπ. una cum ipſa Noſtri alia ve ſimili formula, ubi de re ſit cum dat. perſ., quae formula tropico ſenſu fuerit ducta per analog. vel e Gr. phyſicae notionis, (quales v. ap. Abr. Dl. Th. p. 221. e. ſq.) vel e Lat. *accidere*, quod de bonis quidem non ita frequens eſt,

„ριτίθησιν. εὐγένεια δὲ καὶ „πλοῦτος, καὶ ὅσα τοιαῦτα, „μακαρίζεται μὲν, οὐκ ἐπαι-

11. que gloriam conciliat. Ac nobilitas et divitiae, et quaecunque huiusmodi, felicitatis

cf. G. Th. 47, 90. p. ſq. l. 17. ut illa duo pr. Sic ad ſubiectum huius enunciati reperi tantum ap. Plut. Hs. 8, 3. εὐγένεια καλὸν μὲν, ἀλλὰ προγόνων ἀγαθὸν, πλοῦτος δὲ τίμιον μὲν, ἀλλὰ τύχης κτῆμα, it. ap. Luc. 1, 58. l. 34. τὰ τῆς τυχ. ἀγαθὰ, bona *fortunae*, et p. 393. l. 67. τὰ παρὰ τῆς τυχ. fortunae *dona*, (quod Lat. non tenet Gs. in Th., ut nec Stp. formulam illam Gr. ellipticam, oppreſſo ſubſt. pr. ἀγ. ſ. χρήματα ſ. Noſtri δῶρα, tacente L. Boſ., niſi malis ſuppleri aliquod particip., v. c. διδόμενα, in quale aliud in hac formula ille inclinat, cf. p. 59. i. 258. i.) denique ap. Aeſ. Fa. 82, 2. de auri theſauro, defoſſo ab agricola, τῷ δὲ ἡ Τύχη ἐπιστᾶσά φησιν· ὦ οὗτος, τί τῇ γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προςανατίθης λ. ut potius et hoc putem hauſtum e Lat. cf. G. Th. 363, 61. *munera* caeca *fortunae*, ut et ſq. enunciationis ſententiae que ἡ τ. ψ. ἀρ., cf. ib. 1045, 88. p. ſq. l. 16. quanquam ad Gr. aliquam analog., ut illius ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ ex Iſocr. ap. Stp. Th. 1, 515. E. m. cui add. Ind. Hs. Plut., et huius ap. Iſ. Ev. Fd. p. 14. l. 5. τοσοῦτον γὰρ καὶ ταῖς τοῦ σώματος καὶ ταῖς τῆς ψυχ. ἀρεταῖς διήνεγκεν, λ. ubi Ind. recte univerſe accipit, etiam neceſſario ex opp. ταῖς τοῦ σωμ., cf. Foeſ. cum Ind. Geop. ex 16, 1, 8., ut ob alia quoque adiuncta, v. c. αἵματος ἡ ἀρετὴ ὤνιος ap. Rs. Or. V. 4. et ib. πολιτικὴ ἀρετὴ, et Long. Mor. ἀρ. λόγου, Noſter copularit cum ἡ ἀρ. illum gen. τῆς ψ., ſed de ſuo tum haec, tum ἰδ. cum δοξ. dederit ad aliorum quoque phraſin περ. δ., ubi tropum reſolvit Sb. Ind. per Lat. *affert*, ſed Stp. Th. 3, 1508. A. e. demum poſt „propria *quemque* amicit *gloria*" explicat *per* Vs. P., (unde Bg.) formulam laudans deinde tantum e Chryſoſt., cf. tamen Ind. Dem. ubi et cf. ſyn. ἐντιθέναι, Diod. S. ex 1, 410. l. 36. cum Munth. p. 331. m. et Kypk. 2, 223. e. ſed cum aliis acc. rei Loesn. D'Orv. Ch. it. Thuc. cum Abr. Dl. ubi p. 649. m. hinc ſine Vs., Rs. Or. V. 4. 7. Ant. Ael. V. h. ex 2, 33. p. 156. l. 3. Luc. e 2, 847. l. 14. Polb. Fi. Aeſch. et Krg. Plut., ubi, praeter ſeverum ap. D'Orv. l. l. *circumdare*, darem viciniora *attribuere*, addere, *adiungere*, laudans in locum Noſtri communem de virtute, quae propriam pariat una gloriam atque honorem verum, modo Ern. In. eth. p. 450. i. *neque*, quae *fortuna* tribuit *bona*, honorem *verum* afferre *poſſunt*, cf. Cic. p. domo c. 58. caduca *ſemper* et *mobilia* haec *eſſe* duxi: *non* virtutis *atque* ingenii, *ſed* fortunae *et* temporum *munera*.

εὐγένεια) Praeter δὲ per ſyn. P., cf. 3, 7, 8., ad Bg. Ms. notat, [illegible] „omittit καὶ ὅσ. τ." quae, oblique agnita a P., reſtituimus [illegible] quum non habuiſſet G. Th. ſeveram formulam „*et* quae *talia*, [illegible] 79. „*haec* et *huiusmodi* quae *ſunt* Scribon." non me tenente aliun[illegible] formulam, at ſimilem e Dem. 1393, 9. ὁ μὲν γὰρ πλοῦτος, καὶ τὸ τάχος, καὶ ἡ ἰσχὺς, καὶ ὅσα ἄλλα τούτοις ὅμοια, λ. et, quae ſint reliqua fortunae bona et munera, ex Ern. rhet. p. 39. §. 68. e. „*nobilitas generis*, fama, *honor*, divitiae, *amicitiae*, benevolentia *bonorum*, liberi *boni* et *beati*" cf. Init. eth. p. 423. i. 448. m. In ſqq. libertatem P. iterum deſerit Bg., ubi Stp. Th. in v. μακ. neſcit hunc locum, claſſicum in ſuo genere, ob diſcrimen a ſq. v. ἐπ. cui eſt alias ſyn., ut et τῷ ζηλοῦν ſ. ζηλοῦσθαι, cf. Thuc. 372, 60. cum Schol. Valk. ad Ammon. p. 65. N. 5. Moer. p. 169.

„νεῖται δὲ, ὡς παρ' ἄλλου δο-
„θέντα· ἐπιείκεια δὲ καὶ χρη-
„στότης ἅμα τῷ θαυμάζε-
„σθαι καὶ τῶν ἐπαίνων τὴν

quidem nomine praedicantur, ſed non laudantur, utpote ab aliis data; clementia vero et benignitas ſimul et admiratio-

Thom. M. p. 408. cum N. 4. Heſ. 1, 1584. i. N. 13. Suid. 2, 6. e. p. ſq. i. Spanh. ad Call. Di. v. 30. cum Ind. in aliam notionem per pravos numeros, ſed in rectionem Suid.; it. cum acc. perſ. L. N. T. Suic. p. 290. m. Ind. Xen. Cyr. Epict. H. Fa. Aeſ. ubi et cum ὡς et particip. ex 85, 1, ſed ap. Luc. etiam ſimul cum gen. rei, ut Rs. Or. V. 8. ſed cum acc. rei ib. V. 4. at per notionem aliam, forte non neceſſariam, ib. V. 7. Ant. et de paſſ. de perſ. Luc. ſed cum pr. ὑπὸ Thuc. et cum abl. rei ſ. modi Xen. Z. Pol., dum hic peculiari ratione ſtat de re pro Bg. formula ſ. habentur in felicitatis partibus, et adeo in bonis ponuntur et numerantur, cf. Ern. rhet. p. 35. §. 56. „aſſumuntur etiam ad laudandum res bonae utiles que, optandae illae alias potius, quam laudandae, nobilitas, divitiae, forma, et cetera, quae fortuna dat, aut extrinſecus, aut corpori: in quibus vera laus non eſt, quae ſoli virtuti debetur, ſed aſſumuntur hactenus, rel." unde negans Noſtri membrum, οὐκ ἐπ. δὲ, non ſevere accipiendum, ſed cum adiunctione ac ſupplemento, ſcil. proprie et per ſe; melius verſante etiam Bg. in relatis μὲν — οὐ — δὲ, cf. 4, 13, 3. et in aliud oppoſ. Hs. Plut. 9, 24. τὸ μὲν γὰρ ἀσφαλὲς ἐπαινεῖται μόνον, τὸ δὲ ἐπικίνδυνον καὶ θαυμάζεται.

ὡς παρ' ἀλ. δ.) i. e. διότι παρ' ἄλλου δίδοται ſ. διὰ τὸ π. ἀ. δίδοσθαι ſic Plato in Phaedone c. 2. οὔτε ὡς θανάτῳ παρόντα — ἔλεος εἰσῄει, — οὔτε αὖ ἡδονὴ, ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ ἡμῶν ὄντων. *Stroth.*

Qui bene ſic reſolvit ὡς cum particip., cf. 1, 11, 12. i., dum Bg. hic e P. iterum, (cf. 2, 5, 2. ſed ſeverius 4, 3, 9.) etiam in alio numero ad ἀλλ., dante Noſtro paſſ. de re cum pr. παρὰ per analog. tum Lat., cf. Ter. Eun. 3, 1, 3. Ad. 1, 2, 38. tum Gr. cum ſyn. pr. ὑπὸ ap. Rs. Or. V. 4. (cf. de paſſ. alia ib. Lyco. v. 469. Abr. Dl. Th. Xen. 'Ανβ. et Pol. Iſ. Ev. Polb. cum Fi. The.) ſed ad m. Ox. notante Leisn. „Senec. H. F. 337." forte *Qui* genus *iactat ſuum*, Aliena *laudat.*

ἐπιείκεια) Iunctis his ſubſt. de ſuo, variare videtur Noſter cum §. 3. τοῦ προτ. λ. et 7. τὸ πρᾶον λ. quorum in primo L. N. T. Schw. p. 534. N. 1. inde ab [illegible]γεν. reddit Noſtri ſic „*ſtirps generoſa* et *opulentia* et *cetera* huius *ge*[illegible]*ris*, felicitati *illa* quidem *tribuuntur*, ſed *non* laudantur *tamen* [illegible]te *aliunde* profecta: *Leniores* vero *mores* et *benignitas* ſimul *et* [illegible]irationi *ſunt* et *laudi* tribuuntur *ei*, in *quo* illa *inſunt*" in ἅμα τῷ [illegible] pr[illegible]um Bg., dum P. iterum reſpicit formulam ſyn. μετὰ τοῦ — [illegible] 5, 6. 1, 6, 15. et in Bg. e P. ad θαυμ. 4, 7, 13. 2, 14, 3.

[illegible]παίνων) ad *laudem* unius cuiuscunque, *qui* ſe *recte* gerit, *referuntur*, ſ. laus earum refertur ad unumquemque, qui rel. i. e. pertinere cenſetur ad unumquemque rel. Ad verbum, *laudum* relationem *habent* ad *unumq.* Intellige autem, *qui* ſe *recte* in imperio *gerit.* Poteſt etiam reddi, *qui* recte *imperium adminiſtrat*, ſ. *per quem* recte *ſe* habent *res* imperii. *Steph.* et in hac formula latinizare videtur Herodianus. *Stroth.*

De formula τὴν ἀναφ. ἔχειν diximus ſupra ad 1, 5, 23., in qua hic peculiare Noſtri eſt hoc, quod ei adiungit gen. τῶν ἐπ., recte reſolutum

„ἀναφορὰν εἰς αὐτόν τινα[k] *ni ſunt, et laudem referunt*

k) εἰς αὐτὸν τινὰ Ms. Ba. aliis accent. cf. 4, 12, 4.

intellectum que a Stp., ſed et ſeverius ad ſubſt. τῶν ἐπ. pluralis et ſingularis numeri verbum ἔχει, cohaerens cum pr. duobus ſubſt. ἐπ. καὶ χρ., a Sch. „refertur *ad* laudes *eius*“ ut ſenſus ſit, clementia et benignitas, praeterquam quod commovent in animo aliorum admirationem, etiam laudes, ore ſcriptis ve prolatas, conciliant *alicui* ipſi, *qui recte* ſic *agit*, ſ. *ſe gerit*, i. e. ſic clementer et benigne adverſus alios. Namque ſic, non cum Stp. (quanquam tandem eodem redeat) ceperim v. κατ., quod et ipſum peculiari ratione a Noſtro ponitur poſt illa duo ſubſt. ἐπ. καὶ χρ., (ad quae adeo manifeſte retulit Bg. forſan e Sch. „recte *agentem*, virtutem,“ ut non modo ſuppleret pron. αὐτὰς, illuc reſpiciens, ſed et ſeligeret Lat. v. *operari*, hauddubie pro *exercere*, de virtutibus quidem per analog. ſaltem, cf. G. Th., et in animo habens, opinor, notionem Gr. verbi illam pro *facere* univerſe, qua de ſupra,) ſed tamen ad quandam analog. etiam e Bg. ratione et cum acc. rei et nominatim virtutis, cf. Stp. Th. 2, 1441. G. m. „κατορθοῦν τὴν σωφροσύνην, exponitur *omnes partes* temperantiae *implere*“ quod, ſine auctore prolatum, non reperi, ſed (praeter alios acc. rei Rs. Or. V. 6. τὸν ἀγῶνα et Dem. τὴν δίκην,) ap. Suic. p. 76. Nr. 2. „κατορθοῦν τὴν ἀρετὴν, *virtuti* ſtudere, *eam* colere, *implere*“ in quibus formulis poſſis, pro praep., cogitare Lat. *exercere* temperantiam rel. *recte*, i. plene, quoad omnes partes ſ. rationes, et ut convenit omni loco ac tempori, (cum et liceat v. c. non recto loco et tempore clementem eſſe atque benignum,) quo redit illa Vs. liberior ap. Stp. Th., vel, neglecta vi praep., ſed ſumta notione iſta pro facere, comparaveris, praeter Lat. *facere* v. c. *artem*, pro exercere, (non ſic explicante G. Th. 571, 8. ſqq.) iſta Gr. ἐργάζεσθαι τὴν ἀνομίαν it. δικαιοσύνην, it. ποιεῖν τὴν ἀνομίαν et τὴν ἁμαρτίαν, in N. T. ubi L. Schw. p. 565. N. 2. „ἐργάζεσθαι ἀρετὴν, virtutem *exercère*.“ Sed Stp. Th. 3, 1547. B. „τὶς iunctum, πᾶς, ἕκαστος, αὐτὸς, ſupervacuum eſt, (inconſtans, qui verterit πάντα τινὰ, *unumquemque*, e Thuc., pro quo loco Ind. praebuit alium 502, 27. ubi πᾶς — τὶς quoque in Vs. *unusquisque*, recte, quia in Lat. modo invertitur ordo, et πᾶς eſt *quisque*, ſed τὶς Lat. *unus*, pro aliquis, ut nobis *ein jeder*; ſed in ſubiectis duobus locis Thuc. 32, 20. τοὺς σφετέρους ξυμμάχους αὐτόν τινα κολάζειν *quemque*, cum Vs. ad latus, at 426, 63. οὐκ ἐς αὐτόν τινα ἥξειν τὸ δεινὸν,) *ad* quenquam *noſtrum*“ ubi Vs. *calamitatem ad* quemlibet *al[illegible]* de *nobis* non *perventuram*; ubi concedi poteſt, et debet adeo e context[illegible]ae-miſſo οἰόμεθα, verbo primae perſ., formulam totam, i. e. [illegible] um [illegible] ro pron. αὐτὸς, ut alibi, cum ſtet ſolum, cf. 1, 13, [illegible] 4, 2, [illegible] re de prima perſ. atque adeo pro ἡμᾶς, vel potius pro legitimo αὐ[illegible] aſſumto extrinſecus pron. ἡμῶν, ſ. formula ſyn. ἐξ ἡμῶν, quod diſerte ibi in Vs. utraque comparet; quod tamen non opus eſt in alio loco ib. 31, 77. τοὺς προσήκοντας ξυμμάχους αὐτόν τινα κολάζειν, ſuos *quemque* ſocios *perſequi*, quomodo verterat quoque Stp. l. l. Iam, ut τὶς poſt πᾶς, it. poſt aut ante ἕκαστος, negamus redundare, ſed et cum hoc reddimus per Lat. *unus*, et τὶς ἕκ. *unusquisque*: ſic in Noſtri formula iam ſupra dedimus ſevere, expreſſa voce utraque, in primis ob adiunctum particip. τὸν κατ., hic quidem ex ordine legitimo daturi, *clementia* et *beni-*

„ἔχει τὸν κατορθοῦντα. τί[1] *ad illum ipſum, quicunque eas*
„γοῦν ὑμᾶς ὤνησεν ἡ Κομ- *operatur. Quid enim vobis*

l) τὶ γ. hoc accentu iterum A. 2. et Bs. 1. L. ut §. 11. i.

gnitas — laudes *referunt* ad *ipſum* aliquem, *qui* eas *exercet.* Praeterea vero non impedio, quo minus reddatur τὶς poſt αὐτὸς aut per Lat. *cunque*, (ut faciunt poſt ὃς in ὅς τις, it. poſt εἰ, cf. ſupra 2, 13, 17. it. poſt ποῖος et ὁποῖος, cf. Fi. Aeſch., cui Lat. ad ſenſum par eſt, ſed ad verſionem aptius, pron. *quilibet*, ut fuit diſerte antea in Vs. Thuc.) aut maxime per Lat. *quisque*, quo reddere ſolent τὶς, ſolum ſtans, Abr. Dl. Th. p. 803. e. Kl. Tyrt. p. 28. m. Ind. Theogn. Seber. it. Bau. Or. Thuc. cum pravo numero, pro 111, 69. p. 8. N. 1. e. Z. Xen. 'Ανβ. et Cyr. cum N. ad 6, 4, 20. ubi 7, 5, 81. *αὐτός τις αὑτῷ ταῦτα — παρασκευάσει*, ed. Th. V. 1. p. 458. i. ipſe *ſibi* quisque *parat*, ſicut alibi copulantur *αὐτὸς ἕκαστος*, cf. 2, 3, 21. ſupra. Ex quibus liquere poteſt, libere acceſſiſſe non modo ſupra in Vs. Thuc. adi. *alium*, oppreſſo pron. αὐτ., ſed etiam hic ap. Bg. alterum pron. *illum*, ſive quod ſolum αὐτ. ſic dupl. pron. redderet, cf. 2, 6, 22., ſive quod reſolveret particip. per duo pron., ut alibi per *is qui*, ubi ſuum *quicunque* ceperit pro mero relat. *qui*, aut reſtituerit τινὰ, per *cunque* redditum, alio in loco atque vocabulo, cf. Luc. 3, 156. i. οἷς αὐτός τις ἔνοχός ἐστι, *quorum* aliquis *ipſe* reus *eſt*, ubi adeo Intp. ille egregius mecum ſevere verſatur quoque, at praemiſſo pron. ſecundo, qui ordo, per ſe alius, etiam reperitur ap. Dem. 488, 22. μηδ', ἂν ὑπὸ τῶν ἐκείνου τὶς ἀκούῃ παίδων αὐτὸς, ſine Ind., cuius Nr. 2. „τὶς pro ὁστισοῦν. πρᾳοτέρους γενέσθαι τινὸς, i. e. ὁτουοῦν, molliores, *quam* ullus *alius* aut fuit, aut erit" revocari poterit ſimiliter ad τὶς, pro *quisque* ſ. *quivis*, in quibus illud alterum pron. *alius*, iterum additum; ut ſupra ad Thuc., per ſe iam lateat.

τί γοῦν) Sicut ſupra 1, 5, 13. ſqq. magnifica praedicatione *ſucceſſio* et *nobilitas principum* laudata eſt: ita hac oratione *electionem* et *meritorum honorem* diligenti tractatione praefert. Exempla ſimilia paſſim obvia non annotamus. *Boecl.*

Bg. e P., etiam in γοῦν, cf. 1, 1, 5. i., variante Noſtro cum §. 11. τί ὠφ. εὐγ. pro phraſi per v. privum, ubi ſeveriora Lat. fuerint, caſu Gr. etiam ſervato, *quid* — vos *iuvit*; et Noſter tantum ad analog., in v. ὀν. de re cum pron. τί, oppreſſo κατὰ, et cum acc. perſ., ſed Sb. Ind. hinc habet [illegible] ἡμᾶς οὐδὲν" per mendoſum pron. ſed et reſoluta interrogatione [illegible] ſtatim in ſolennem neg., ad ſenſum per ſe verum, cf. in act. [illegible] perſ. abſolute Luc. 1, 281. l. 41., niſi quod ſequitur nominativus par[illegible]ήσας, δείξας τὰ γνωρίσματα, gratum *in primis* feciſti, *qui* me [illegible] haec *indicia*, ubi ſuppleo μὲ, reſolvendi per cauſalem, quo et redit Gs. pron. ſyn., ſed cum mero οὐδὲ Fa. Aeſ. it. cum elliptico acc. rei, οὐδὲν, pro κατ' οὐδὲν, Ael. V. h. it. cum acc. perſ. ſolo Hom. 'Ιλ. ά, 503. ή, 173. et Xen. Bach. ſed ſimul cum ellipt. acc. rei ſ. modi ſ. pron. τὶ Xen. Cyr., porro cum acc. perſ. et ſimul adv. temporis νῦν Xen. 'Ανβ. 7, 1, 21. it. ſimul cum ellipt. acc. rei ſ. modi ſ. adv. μέγα ib. 3, 1, 38. it. Hom. 'Ιλ. έ, 505. et cum πολλὰ et ſequente εἰ ib. 'Οδ. ξ', 67. it. cum acc. perſ. et pr. διὰ Ael. V. h. at cum acc. rei ſ. loci et alio acc. ellipt. πολλὰ ib. ſed cum acc. rei et abl. rei ſ. modi Hom. 'Ιλ. ά, 395. it.

„μόδου εὐγένεια, ἢ [m] Ἀντω-„νίνου ἡ πατρῷα διαδοχή; *profuit Commodi nobilitas; aut Antonini paterna ſucceſſio?*

m) Ms. Ba. ἢ ἡ ἀντωνίνου πατρ. v. N. tum πατρῴα hoc accentu in ed. pat. cf. 3, 7, 5. m.

cum noſtro pron. et acc. perſ. ap. Poſſ. Call. p. 70. e. „Plut. τί σε ὤνησε Σωκράτης, quid *tibi* profuit *Socrates?*“ noſtro loco parte anteriori ſimile, ſed de re abſolute Hom. Ἰλ. θ', 36. 467. it. cum acc. rei ſ. perſ. et praep. et coniunct. per que ellipt. pron. τί ἐν μάχῃ — τὴν πόλιν ὤνησεν, ὅτι λ. Aeſch. ep. S. et Poſſ. Call. ſed cum acc. rei ſolo Luc. 3, 636. l. 9. it. cum acc. perſ. et acc. rei ellipt. ſine Ind. Ael. V. h. 3, 47. p. 322. m. Παυσανίαν — οὐδὲν ὤνησεν ἡ — νίκη, pro quo mox Φωκίωνα ἡ εὐφημία — οὐδὲν ὠφέλησεν, it. cum iisdem ſimul que praep. Luc. 1, 288. l. 7. οἴει τὸ γένος ὀνῆσαι ἄν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν; cf. Stp. Th. ſed cum acc. perſ. et alio acc. rei ellipt. τοῦτο ib. ex Hom. Ὀδ. ψ', 24. it. οὐ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία Luc. 1, 237. e. noſtro ſimile parte poſteriori, it. cum adv. πάνυ it. 2, 797. e. et cum μάλα Phoc. ſed cum noſtro pron. et acc. perſ. ac ſequente inf. ap. Luc. 1, 427. e. τί σε ὀνήσει, μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, *quid* te *iuvabit*, tandem de re abſolute, niſi quod ſequitur nominativus conſq. pro gen. conſq., Geop. 9, 1, 5. cum N., porro in med. ſ. paſſ. de perſ. abſolute Hom. Ἰλ. ζ', 260. Ὀδ. β', 33. ſed cum nominativo particip. ap. Poſſ. Call. p. 71. i. „Plato — ὀνήσεσθε ἀκούοντες, *fructum capietis*, ſi *audiveritis*“ ſ. *iuvabimini audiendo*, cf. G. Th. v. i. et e., ſed cum diſerto εἰ Ariſt. Plut. v. 1063. Luc. 1, 424. l. 53. et cum διότι ib. p. 203. i. Thom. M. p. 932. i. Moer. p. 424. N. 2., pro ſimpl. ὅτι, ut infra, cum pr. ἐπὶ Suic. Th. it. cum εἰς Ael. V. h. it. cum ἐκ et ſimul acc. ellipt. οὐδὲν ib. ſed cum gen. perſ. L. N. T. Suic. et Hom. Ἰλ. π', 31. ut cum gen. rei ib. Ὀδ. τ', 68. Luc. 3, 179. l. 91. Vig. p. 274. Nr. 3. Dem. Ael. V. h. Poſſ. Call. ubi et ſimul cum acc. ellipt. τοῦτο, ut cum eodem alio μηδὲν Luc. 3, 615. l. 21. ſed ſimul cum adv. οὕτως ib. p. 54. l. 59. Vig. p. 426. Nr. 10. it. ſimul cum ellipt. caſu temporis ſ. cum formula adverbiali, οὐ πολὺν χρόνον, Dion. H. S. T. 1. 18, 31. it. ſimul cum acc. ellipt. τὶ et pr. διὰ Luc. 1, 524. l. 47. ſed cum acc. rei ellipt. ἓν τοῦτο et cum ὅτι ib. p. 381. l. 84. ſed cum alio acc. rei Hom. Ἰλ. ή, 173. ut cum acc. perſ. et rei ellipt. τὶ Xen. Ἀνβ. 5, 1, 2. tum in act. et med. Heſ. 2, 761. ſq. 763. e. 1591. m. et e. Suid. 2, 695. m. 697. i. 757. m. Moer. p. 424. cum Herod. Gr. p. 451. m. cum N., porro in ſyn. ὀνίνημι Heſ. 2, 761. e. p. ſq. i. non coll. Suid. 2, 697. m. Hom. Ἰλ. ώ, 45. cum Ind., Heſ. Rs. Or. V. 7. Ant. Fi. Plat. Phileb. et Symp. it. Geop. ſed ap. Stp. Th. ſine Ind. e Luc.

ἢ Ἀντ. ἡ) In Ms. eſt merum ingenium arbitrium que Gloſſa[illegible] ducto articulo ante gen. ſubſt. inducentis formam eandem poſit[illegible] cum priori, per vim manifeſtam, cum Noſter variarit, copulando hic utr. genus iſtius collocationis, cf. 2, 14, 3., quorum alterutrum adhibet alibi diverſis locis, hic forſan vitaturus concurſum ſimilium ἢ ἡ vocum, de ſuo praeterea iungens ſq. πατρ. cum δ., et modo per analog., ubi Sch. „δ. π. *ſucceſſio* in *imperio* poſt *patrem*“ reſoluto adi. per praep., cf. 3, 8, 16. quod noſtrates imitentur per *Nachfolge auf den Vater*, ſervaturi tamen cum Bg. e P. etiam adi., poſitum hic non in notione auctoris ſ. ſubiecti, ſed potius obiecti, pro ſucceſſio, quae fit patri. Caete-

„οἱ μὲν γὰρ, ὥσπερ ὄφλημα „κληρονομίας, εἰληφότες, ἀ„ποχρῶνταί τε καὶ ἐνυβρίζου„σιν ⁿ, ὡς ἄνωθεν ἰδίῳ κτή-

13. *Enimvero tales quaſi debitam ipſis hereditatem adepti, abutuntur per contumeliam vel-uti inde a maioribus propria*

n) καὶ ὑβρίζ. Ms. Ba. v. N. ut et de commate poſt ἐνυβρ. in A. al.

rum ad Dion. C. 1325, 41. ubi Macrinus in litteris ad ſenatum αὐτοῦ μὲν Antonini Caracalli οὐδεμίαν μνείαν τότε γε, οὔτ' ἄτιμον, οὔτ' ἔντιμον, ἐποιήσατο, πλὴν καθόσον αὐτοκράτορα αὐτὸν ὠνόμασε, N. §. 92. „idem dicendum de epiſtola, (ſcil. confictam eſſe,) quam producit Herodian. 5, 1. in qua e contrario mentio Antonini ſatis ἔντιμος" fortaſſis huc reſpicitur.

οἱ μὲν γὰρ) Talis Clodius ap. Plutarch. γένει εὐπατρίδης, πλούτῳ καὶ λόγῳ λαμπρὸς, ὕβρει δὲ καὶ θρασύτητι τῶν ἐπὶ βδελυρίᾳ περιβοήτων οὐδενὸς δεύτερος. Hinc verſus, Πολλοὶ γὰρ ὄντες εὐγενεῖς εἰσιν κακοί. Talis Graccho ap. Gell. 7, 11. adoleſcens quidam Lucanus. *Leisn.*

Praeter ſuppletum a P. ſubſt. ἄνθρωποι ſ. ἄνδρες, praeter que liberiora ad μ. γὰρ, (ſed forte pro uno γὰρ, cf. 4, 9, 4. et Exc. ad 1, 8, 5.) inde retinet Bg. tamen notionem in οἱ per τοιοῦτοι, ad quam inclinarit, quia articulus hic ſaepe valet pro pron. demonſtr. et ab eo redditur, ut τοῖς μὲν *illis* 1, 13, 6. et ὁ δὲ, at *ille* 1, 17, 19., cum iſta novitate non ſit opus, ſi οἱ copuletur cum particip. εἰληφ. et hoc ſumatur per ellipſin pron. αὐτὴν, ſcil. τὴν ἀρχὴν ſ. βασιλείαν, (cf. §. 9. et 1, 3, 5. βασ. παρ. per variationem in ſimpl. et ellipſi,) aut αὐτὸ, ut in §. 10. ἐπὶ τοῦτο ἤγαγε, quo tendit et Sch. in „εἰλ. *adepti* imperium" tacente quidem L. Boſ. Ell. at uſurpante formulam λαβεῖν τὴν βασιλ. Iſ. Ev. v. Ind. Fd. ſed et λαβεῖν τὴν ἀρχὴν ib. p. 25. e. et exigente hanc noſtram rationem etiam contextu, ſerie ac conſilio orationis, quia agitur hac §. et ſq. de diſcrimine atque comparatione imperatorum per hereditatem et neceſſario ſuccedentium et contra per electionem; unde reddimus, *nam* ii *quidem*, qui *imperium* acceperunt, *quaſi* debitum *hereditatis*, i. per hereditatem, et tanquam rem, debitam ipſis ex iure hereditatis; ſententiam paulo aliter, quam 2, 11, 14., conformante Noſtro, ac ſcribente de ſuo iterum per que analog. in ὀφλ. cum κλ., ſed maxime Lat., quibus tropice *debitum* ponitur ſaepe cum aliquo gen. rei, cf. G. Th., dum nec laudati Indd. ad l. cit. exhibent quid tale, nec Stp. Th., qui in ὀφλ. hinc cum Bg. e P. ſed Sch. e Sb. [illegible] debitum *hereditarium*, κλ. *quod* per *hereditatem* alicui *debetur*."

[illegible]) Bg. e P. contrahit per hendiad. duo verba in unum ver[illegible] formula adverbiali e praep. cum ſubſt., cf. 4, 13, 3., Noſtro [illegible]ente hic rurſus aliquod pron. αὐτῇ, ſcil. τῇ ἀρχῇ ſ. βασιλείᾳ, aut αὐτῷ, ut pr. N. (unde rectum eſt in edd. comma, etiam ob particulam ſimilitudinis ὡς, variatam cum pr. ὥσπερ,) tum de ſuo iungente iſta duo verba cum oppreſſo illo aliquo ſubſt., per analog. rurſus, in primis Lat., ubi dederim, *regnum* ſ. *imperium* male *uſurpant* et *cum contumelia*, iniuria et contemtu aliorum, (quod §. ſq. diſerte ponitur, per explicationem quandam,) ſ. *regnum* male *uſurpant* et *illudunt*, i. parvi id pendunt et nihili, prae ſuperbia, cf. G. Th. illudere *horum* virorum *dignitati*, et *abuti* dominatione, — *regno*. Denique, deſerto P., in rel. Bg., at

„ματι οἱ δὲ παρ' ὑμῶν λα-
„βόντες, χάριτός τε ἀϊδίου
„εἰσὶ χρεῶσται°, καὶ πειρῶν-
„ται ἀμείψασθαι τοὺς εὐερ-
„γεσίαις[p] προειληφότας. καὶ 14.
„τῶν μὲν εὐπατριδῶν βασιλέ-

poſſeſſione; qui vero a vobis
acceperunt et gratiae ſempiter-
nae ſunt debitores, et ſtudent
remunerari eos, qui beneficiis
ipſos praevenerunt. Ac
patriciorum quidem impera-

o) Colon in Ms. Ba. p) Al. εὐεργεσίας. *Leisn.* in m. A. quod mendum fuit in Bss. al. cf. 4, 10, 6. m.

in ἐν. ut ad 2, 8, 3. e. ἀπὸ προγόνων ἄνωθεν, pro qua formula variat hic Noſter per ſolum adv., de ſuo iungens id cum adi. ἰδ., reddente Schw. L. N. T. p. 133. cum commate etiam poſt ἐνυβρ. „*bi* ſcilicet *homines* tanquam *debitam* hereditatem *adepti*, abutuntur *ea*, et *conviciantur*, tanquam *proprio* a *multis* iam *annis*, a maioribus, *poſſeſſo patrimonio*" ſed Leisn. notante in m. Ox. „Sall. b. I. c. 85. §. 37." ubi ad *quis* nobilitas *freta*, *ipſa* diſſimilis *moribus*, nos *illorum* aemulos *contemnit*, et *omnis* honores *non* ex *merito*, ſed *quaſi* debitos *a* vobis *repetit*, Cort. p. 804. „imitatur, pro more ſuo, Herodi. 5, 1, 13." ſine Vs. et commate poſt ἐνυβρ., in quo v. res Ms. non tam eſt lapſus librarii, quaſi ἐν exciderit poſt αι, quam ingenium et gloſſa, in ſimpl. dato pro compoſ. iterum, cf. 4, 15, 7.

λαβόντες) Praeter variationem in tempore cum pr. εἰληφ., ſcribitur ad analog. in iunctis ἀϊδ. cum χαρ. et in hoc cum χρ., cf. G. Th. ex Ovid. perpetuus *animae* debitor, — *vitae* et Luc. 2, 172. e. ὃς τοῦ βίου παντὸς χρεώστης ἐστί μοι, *qui* vitam *mihi* ipſam *debeat*, (qui ſenſus et noſtro loco eſt, ubi pro liberis P. tropum et formulam ſervat Bg. e Sch.) Ioſ. χρ. τῶν δανείων, ſed abſolute ap. Suid. et Suic. in ὀφειλέτης, (quo in ſyn. comparari poterat noſter locus a L. N. T.) ut ap. Stp. Th. modo „extat haec vox ap. Plut. et Herodi." ubi et ſyn. χρεωφειλέτης ſine auctore v. Ind. Dion. H. S. T. 1.

πειρῶνται) Pro contractiore P. et liberrimo in rel. et partim ſequente Sch. in „εὐ. *pro* beneficiis, *iis*, qui *priores* dederunt, *gratiam referre*, πρ. *eos*, qui *priores* nos *ſibi* obſtrinxerunt *beneficiis*, (e Sb. Ind.) demereri *mutua gratia*" brevitatem, immo et obſcuritatem quandam Noſtri, ad exemplum iterum Thucydidis, per totam epiſtolam, ut [illegible] hic, retinet Bg., ſuppleto tantum pron. acc. perſ. αὐτοὺς ad v. πρ. in [illegible] abl. rei praeterea eſt tantum analogia, cf. Ind. Dem. it. ἀμείβεσ[illegible] ὁμοίοις τοὺς ἀγαθόν τι ποιοῦντας ἑαυτούς, ut h. l., tropo [illegible] priores ſ. prius beneficiis ipſos affecerunt; reperiente me tantum [illegible] Th. 547, 10. ex Liv. ſine Ind. occupati *animi* beneficiis *alicuius*, ſed in Bg. cum Gr. n. *praevenit* germinatione *arbor* et 1047, 81. „*praevertere* animos *amore*, i. praeoccupare" cf. Ind. Amm. M. et Flor. v. *occup.* ſed Iuſt. v. *praeven.* et ſyn. in N. T. Rom. 12, 10. τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, ubi Lexx. Schw. et Krb. *praeeuntes*, ſed Fi. *praevenientes*.

καὶ τῶν μὲν) Comparatur in hac §. electorum imperatorum genus alterum e ſenatoribus, alterum e magiſtratibus vilioribus, ubi καὶ poteſt valere pro *praeterea*, quo tendit P., deſertus etiam in rel. a Bg., qui

„ων τὸ εὐγενὲς εἰς ὑπερο͂ψίαν *torum nobilitas in ſuperbiam*

cum Sch. ſervat legitimum gen. εὐπ., adiunctum neceſſario ad diſcrimen imperatorum e nativitate atque hereditate, quibus quippe et ipſis convenit εὐγένεια, ut ante §. 12. de Commodo erat, quocum ſubſt. variatur per ſyn. τὸ εὐγ., poſitum tamen potius pro concreto, ut εὐγένεια 2, 3, 12., ac totum dicendi genus pro καὶ οἱ μὲν εὐγενεῖς βασιλεῖς εὐπατρίδαι ſ. βασιλεῖς τῶν εὐγενῶν εὐπατριδῶν, dum et alibi ſubſt. cum duobus adi. mutatur in ſubſt. duo in regimine, ita, ut deinde unum adi. accommodetur ad caſum gen. cf. Iani art. poët. p. 329. e. ſq., quam notionem concreti demonſtrat phraſis adiuncta, ubi deſerit P. quoque Sch. „ἐκπ. *recidit* ſ. *mutatur* in *ſuperbiam*" ſed Bg. rectius per alium tropum, quo eſt i. q. ſuperbum fieri ſ. eſſe, et ſuperbe agere; in qua formula v. ἐκπ. de perſ. cum pr. εἰς et ſubſt. rei, nominatim vitii, analogia eſt tantum, cf. ἐκπ. εἰς ἀθεότητα it. τρυφὴν Ael. V. h. 2, 31. i. 5, 1. et Rs. Or. V. 4. εἰς λήθην τῆς κατηγορίας, ſed per alium tropum et cum aliis acc. Ael. V. h. ex 14, 40. Polb. 2, 630. i. 1, 318. m. pro quo p. ſq. ſ. 47. e. ἐμπιπτ. it. Dem. ex 298, 10. Harl. p. Cor. it. cum pr. παρὰ et adv. ib. ex 593, 9. it. ſimul cum pr. ὑπὸ et ἐκ, et cum abl. modi ib. 968, 7. at cum pr. et gen. rei, ut ἐκ et λόγου, Plut. Hs. Rs. Or. V. 4. it. ad Gr. A. V. 1. p. 115. m. Abr. ad Aeſch. 1, 194. m. 363. m. Ael. V. 4, 7. Iſ. Ev. it. τῆς ἀρχῆς Diod. S. 2, 125. l. 77. it. ſimul cum ὑπὸ et διὰ Polb. 2, 257. e. it. cum ἀπὸ τῆς ἀρχ. et ſimul ὑπὸ ib. 3, 149. e. cf. Luc. 1, 818. l. 88. Loesn. Obſ. et L. N. T. Schw., porro cum nudo gen. rei ib. Thuc. 553, 50. Abr. ad Aeſch. 1, 363. m. 653. e. Fi. Plat. Phaedo. Plut. Krg. ſed ſimul cum adv. Luc. 1, 510. l. 82. it. ſimul cum pr. ὑπὸ ib. 2, 861. l. 39. et p. ſq. i. it. cum διὰ Polb. 2, 331. e. ſed cum gen. perſ. Abr. Dl. Th. p. 653. e. alio que ſenſu et cum pr. μετὰ λ. ſ. adv. Luc. 3, 630. l. 7. denique abſolute pro deſinere loqui ſ. obmuteſcere ib. 1, 77. l. 80. Schw. L. N. T. Valck. Diatr. ad Hipp. p. 220. i. et cum pr. ἐν Ael. 8, 12. i. ſed per notionem magis phyſicam, vario ſenſu, pro evadere, elabi, etc. abſolute ib. 2, 910. l. 89. Xen. Hell. 1, 1, 23. Abr. l. l. p. 91. i. it. pro expelli Thuc. 82, 6. cum Abr. Dl. p. 653. m. Xen. Ἀνβ. 1, 1, 7. e. 2, 3, 10. it. pro erumpere ſ. irruere ib. 5, 2, 17. cum Ind. Herdt. ut pro eiici, v. c. in naufragio, Xen. Ἀνβ. 6, 4, 2. ſed e ſcena Luc. 1, 713. i. 48. N. 59. Dem. 315, 10. Rs. An. ad A. Gr. V. 1. it. cum adv. in locum, ut Ἀθήναζε, Thuc. ſine Ind. p. 440. i. cum Schol. et Abr. Dl. p. 653. ſed cum alio adv. Rs. Or. V. 6. ſ. 5. p. 898. l. 8. porro ſimul cum abl. modi Thuc. 466, 8. ſed cum gen. rei Abr. ad Aeſch. 1, 377. m. et nominatim loci ib. p. 468. e. Aeſch. ep. S. ubi ſq. ſyn. ἀποστερεῖσθαι Suid. 1, 766. e. Luc. 2, 226. l. 10. ſed nominatim de via ib. 3, 254. l. 48. et Xen. Ἀνβ. 5, 2, 31. ſed ſimul cum adv. Soph. Ai. at cum pr. ἀπὸ Thuc. 11, 52. it. μετὰ Rs. Or. V. 8. And. it. ὑπὸ ib. V. 6. ſ. 5. p. 497. l. 4. it. cum πρὸς ad Herdt. Obſ. Gr. p. 123. n. i. it. cum pr. κατὰ Xen. Hell. 6, 5, 9. i. Rs. Or. V. 8. And. it. ſimul. cum εἰς Diod. S. 1, 172. l. 52. it. ſimul cum adv. Luc. 1, 704. i. porro cum pr. εἰς Schw. L. N. T. et Abr. Dl. Th. p. 653. i. et ſimul cum adv. Long. Mor. 4, 1. it. ſimul cum abl. rei Herdt. et ſimul cum pr. ὑπὸ Fa. Aeſ. porro cum ſola pr. ἐκ Polb. 1, 120. m. 2, 554. m. cum Z. ad Vig., Xen. Hell. 4, 4, 11. m. 4, 8, 5. m. it. Ἀνβ. 5, 2, 1. 7, 2, 32. Abr. ad Aeſch. 1, 132. i. it. Rs. Or. V. 6. ſ. 5. p. 608. l. 10. ubi et ſimul cum adv. p. 163. l. 8. ut ſimul cum pr. διὰ ib. V. 6. p. 4.

„ἐκπίπτει, καταφρονήσει τῶν „ὑπηκόων [q], ὡς πολὺ ἐλαττό- *prolabitur, deſpectis ſubiectis, ut multo inferioribus; qui ve-*

q) τῶν πολλῶν Ms. Ba. v. N.

l. 10. at ſimul cum εἰς et ὑπὸ Schw. L. N. T. et ſimul cum abl. modi Thuc. 3, 39. et Abr. Dl. p. 570. i. cf. Rsk. ad Polb. p. 282. i. Beck. ad Eur. Hippol. p. 23. v. 377. Stp. Th. 3, 314. G. e. Bud. Com. 745, 43. L. N. T. et in med., pro evadere, Polb. 2, 52. m. ubi Var. L. in act. videtur gloſſa, cf. Ind. v. e. ac in v. act. de perſ. cum acc. loci ap. Lyco, ſed de re, tropico ſenſu, abſolute, praeter Kypk. T. 2., etiam Luc. 1, 379. l. 61. et Abr. l. l. p. 653. e. ſed cum gen. rei Plut. Hs. it. cum pr. διὰ Xen. Hell. 3, 4, 2. e. it. cum εἰς Luc. 2, 632. l. 33. Long. Mor. 38, 5. et Abr. l. l. p. 700. i. ſed nominatim de oraculo, per variam rectionem, eundem ad Aeſch. 2, 168. i. Per. ad Ael. 3, 45. it. Diod. S. 1, 286. l. 48. cum N. it. p. 290. l. 27. Suid. 1, 699. e. et Schw. L. N. T. ſed in notione magis phyſica, nominatim de navi, abſolute Xen. Ἀνβ. 7, 5, 12. Polb. 1, 86. m. at cum pr. περὶ et κατὰ Diod. S. 1, 373. l. 80. it. Rsk. An. ad Gr. A. V. 1. p. 56. i. porro de aliis rebus cum abl. rei Abr. Dl. Th. p. 702. m. it. cum pr. ἐκ Polb. 2, 521. m. et cum εἰς ib. 3, 109. e. ſed Ind. Gs. Chr. per errorem v. ἐκπ. pro ἐπικιπτ. e Thuc. 129, 17.

καταφρονήσει) Ex hoc adiuncto per copiam Noſtri quandam, ſed et notitiam rerum animique humani, ſane debuit definiri notio pr. ſubſt. ὑπερ., ut facit Stp. Th. cum Bg. e P., etiam in hoc abl., qui videtur adiuvandus per praep. aliquam, v. c. σὺν ſ. εἰς, cum *contemtu* ſ. ad *contemtum ſubiectorum*, cf. Abr. L. Ar., ad Aeſch. T. 2. et Dl. Th. v. *dativ.*, ſic, ut prius ὑπ. ſit cauſae, at κατ. effectus; quo et tendit Bg. abl. participii conſq., proprie reſolvendus per particulas Lat. *ita*, *ut*, quae ſunt non tandum modi, ſed etiam effecti; dum Sch. „*contemtu*, quo *ſubditi* contemnuntur a principibus“ monet ſic per circuitum de notione κατ. activa cum gen. obiecti, quatenus cogitantur οἱ βασιλεῖς, ſed paſſ., quatenus ὑπηκ. cf. 2, 6, 22. e. Quo in vocabulo res Ms. poteſt eſſe gloſſema, addendum ſuperioribus rationibus 4, 2, 15. e. quibus οἱ πολλοὶ explicantur, ſic, ut conſentire videatur P. per ſuum *deſpectis omnibus*, quia πολλοὶ et πάντες promiſcue ponuntur; quanquam idem P. habuerit quoque in ſuo Cod. aut per errorem legerit τῶν ἁπάντων, in litteris non admodum diſcrepans; ſicut in Ms. lectione praeterea ſuſpicari licet corruptelam pro τῶν πολιτῶν, in quo ipſo manifeſta fuerit Gloſſatoris opera, cum et Mss. rel. maneant in vulg. Poſtremum membrum ὡς λ., et ipſum a Noſtro adiunctum e natura rei et ſuperbiae contemtusque, cf. Ern. In. eth. p. 451. §. 93. it. p. 564. §. 13. ſq. cum Ariſtot. rhet. 2, 2. p. 651. C. ſqq., ſeverius, quam P., dedit Bg., dum particula ὡς cum adi. in membro peculiari tractatur, ut cum particip., quod verbi ſubſt. ὄντων adeo licet expleri, *quia* ſunt *inferiores*, ſed adi. πολὺ cum comparat. per ellipſin pr. κατὰ et ſubſt. μέρος, (cf. Krb. L. N. T. p. 541. Nr. 6.) pro adv. et pro ſyn. abl. πολλῷ, quem Bg. praebet, et cf. ad Ariſt. Plut. v. 1150. in Chr. Harl. cum Thuc. p. 292. N, 23. it. ſine Ind. Dem. πολὺ μᾶλλον et πολλῷ μαλ. 281, 24. 436, 21. etc. it. πολλῷ μειζόνων 243, 6. πολὺ μεῖζον 606, 23. et μεῖζω — πολλῷ 121, 15. ſed ἐλάττω πολὺ 563, 27. et p. ſq. l. 18. μικρὸν ἐλάττω, ubi Sch. „*inferioribus* digni-

„νων· οἱ δὲ ἐκ μετρίων πράξεων „εἰς ʳ τοῦτο ἐλθόντες ˢ, περιέ- | *ro ex mediocri ſtatu ad imperium pervenerunt, curant id,*

r) Ms. Ba. ἐπὶ τοῦτο ἐλθ. ut paullo infra. *Mart.* ſic et Mss. rel. v. N.
ſ) Punctum in ed. Bc. mendoſe, v. N.

tate“ quoniam et ad alias res refertur, ut numerum et longitudinem, it. aetatem, cf. Suid. 1, 708. e. Heſ. 1, 1163. i. p. ſq. m. L. N. T. Ind. Thuc. Xen. Cyr. et Z. Pol. Fi. Thc. Rs. Or. V. 6. cui add. 125, 4. it. V. 7. Dem. cui add. loca, antea laud. it. Eutr. Met. Ael. V. h. Luc. Epict. Diod. S. cum 1, 37. N. 58. Iſ. Pan. Mor. ſine Ind. p. 72. m. 132. m. cum Vig.

ἐκ μετρ. πρ.) Pol. haec male interpretatur, non animadvertens, πράξεων eum habere uſum, quem paullo ante §. 3. πράξεως et paullo poſt 5, 2, 3. habebit πράξει. Intellige autem, *ex* mediocribus *adminiſtrationibus*, quarum mediocris eſſet potentia. *Steph.* Forte ἐκ τοῦ μετρίως πράττειν, e *mediocri* fortuna. *Reisk.* Perperam haec vertit Pol. Mox poſt ἐλθ. tollenda eſt diſtinctio maior, quae in Boecl. edd. vitioſe habetur. *Stroth.*

Pol. notarat quoque Stp. in Exam. Intp. Pol., praeter alium locum e 5, 5, 21., reſpiciens „antitheſin, quae hic eſt“ in εἰς τ. ἐλθ., melius reddente etiam Sb. Ind. „e mediocrib. *functionibus*“ quam Sch. „moderatis *actionibus*“ et quam ipſe Bg., quanquam G. Th. Nr. 6. habet „*ſtatus*, pro fortunae conditione, ordine, loco, caſu que“ nec tamen deinde diſerte pro muneribus et magiſtratibus, qua de notione non amplius dubitandum poſt illa ad §. 3. et alibi dicta, cum hic quoque illum demonſtret adi. μετρ. (de univerſis negotiis non edens commodum ſenſum, et a Noſtro iunctum per analog. ubi Stp. Th. 2, 906. G. tamen e P. Vs. hinc affert, cf. Eutr. Met. 8, 10, 3. de Severo, quem Noſter reſpicit cum Pertinace, προςεμμένων λιταῖς τιμαῖς εἰς τοῦτο ἦλθε δυναστείας,) et tota phraſis per praep. binas ἐκ et εἰς, quae poſtr. ſtabilitur tum ex illo ipſo Eutr. tum e Noſtri 1, 13, 12. m. de Cleandro ἐκ τῆς ἐσχάτης εὐτελείας εἰς τὸ μέγιστον ὕψους ἆραι it. 3, 10, 12. Σεβῆρος ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς τύχης εἰς μεγάλην προήγαγεν ἐξουσίαν, Plautianum; quanquam componuntur etiam ἐκ — ἐπὶ hoc cap. §. 16., e quo loco, a Martino ſignificato, duxerit Gloſſator Mss. vel e §. 10., tentans ille eandem praep. ſimiliter 3, 15, 15., etiam contra 2, 9, 14. 2, 13, 21. dum variat Noſter ſic ſaltem per praep. (cf. 4, 8, 1.) in formula, ter hoc cap. adhibitam, ſed bis modo per v. ἐλθ., ubi P. deſerit etiam Sch. „*provecti* ab *actionibus ad hoc imperium*“ quod ſolum e P. ſervat Bg., ſecus ac §. 10. et [illegible], 3. e. ubi dicta augeri poſſunt e loco ante Eutr., per adiunctum ibi gen. δυναστείας, qui requirat tamen ad pron. τοῦτο alia, quam ib. propoſita, ſupplementa ſubſt., vel μέρος, ſ. ὕψος ſ. μέγεθος, qualia ignorat L. Boſ. Ell., habens in poſtr. p. 190. e. laudatum aliquem locum, praefixum „Herodianus l. 1.“ qui non eſt ap. Noſtrum, forſan e confuſo nomine iterum; quanquam nihil monſtrante Ind. Herdt. De phraſi autem ſimili εἰς τόδ’ ἦλθον alio ſenſu cf. Eur. Phoen. v. 1338. cum Schol. et Pierſ. Ver. p. 137. m. ut de violento rurſus ingenio Rsk. per ſe patet.

„πουσιν αὐτὸ [t]‚ ὡς καμάτῳ *ut labore partum: reverenti-*
„κτηθὲν [u], αἰδῶ [x] τε καὶ τιμὴν *am que et honorem tribuunt,*
„ἀπονέμουσιν, ἣν εἰώθεσαν, *quem ſolebant iis, qui ipſis*

t) In Ms. Ba. περιέπουσιν ὡς καμ. abeſt αὐτὸ. *Mart.* etiam in Mss. rel. v. N.
u) Colon in Ms. Ve. cum Stp. rel. ut punctum in A. cum Ing. pro commate Bs. 2. L. al. x) αἰδῶ A. al. cf. 4, 13, 10. e.

περιέπουσιν) tuentur et curant *illud*, ſcil. imperium. Sic 1, 4, 9. *Leisn.* ut Sch. „π. τὴν ἀρχὴν, *tuentur*, (e P.) ſ. obeundo *curant* imperium" cf. l. l. et de v. cum acc. rei, per analog. hic, Valck. ad Eur. Phoen. p. 651. N. 97. e., ut ſupra 3, 2, 9. 3, 13, 7. 4, 15, 6. in omiſſum a Mss. pron., etiam a P., qui tamen et alias hic contractior eſt, liberior idem in ordine membrorum et inſuper addito adv., cf. 4, 4, 1. Si omiſſum placuiſſet Noſtro: ſane non admodum requireretur; et deerat ſic §. pr. ad ἐνυβρ., quo reſpexerit librarius, violenter extrudens, quia vix excidit a vicinia; dum et hic Noſter variat illo addito, cf. §. 2. ad τοιάδε, non item in ὡς cum particip., ubi P. iterum ordinem mutat, ſed Noſter ad analog. tum de imperio, tum in adiuncto abl. nudo, maxime e Lat., cf. G. Th. 6, 32. v. *lab.* at *par.* 697, 38. *dignitatem* ſuis *laboribus parere aliquibus*, it. l. 42. p. ſq. l. 5. ſed e Gr. ſyn. ap. Dion. H. S. T. 1. 654, 5. τὴν μετὰ πολλῶν κτηθεῖσαν ἡγεμονίαν πόνων, imperium, *maximis* laboribus *partum*, et 721, 19. χρήματα σὺν πολλοῖς κτηθέντα πόνοις λ. *pecunias*, quae *magno* labore *parta ſunt*, it. T. 2. 149, 36. οὐ δι' ὀλίγου πόνου κεκτημένης θαλάσσης λ. cuius ſyn. ſubſt. modo reperi abl. πόνῳ et πόνοις ſic cum aliis v. ap. Hs. Pl. ut et Fa. Aeſ. ſed de noſtro καμ. pro Bg. notione ib. it. Hom. Heſ. Orph. Phoc. Theog. Ael. V. h. Luc. ſed in alia Heſy. ut pro morbo Dion. H. et pro re, quaeſita labore, Abr. Dl. Th. ubi et ſine auctore phraſis ſyn. καμάτῳ παρασκευάζειν λ. cf. in rem criticam et confuſionem D'Orv. Ch.

αἰδῶ τε) Abeunte P. alioſum, variat Noſter cum 4, 13, 10. τιμὴν καὶ αἰδῶ νέμοντες per ordinem et v. comp. ubi Sch. cum Bg. cf. 2, 2, 1. qui reſtituit a P. omiſſa τοῖς π. κρ., dilucidior idem, quam Stp. in m. P. ad κρειττ. (hic pro ſuperioribus, dignitate et munere praeſtantioribus, quales Macrino praefecto praetorii erant antea ſenatus et conſules, cf. ſuper κρ. in paupertatem Stp. Th. (cuius locum cum abl. modi, ἀρετῇ λ. ut et cum alio Ind. Abr. Dl. Th. non reperi,) praeter Heſ. et L. N. T. cum Kypk. T. 2., de perſ. abſolute Hom. Ἰλ. γ', 71. Hesd. Dion. H. S. T. 1. ſed cum gen. perſ. ſ. rei ib. T. 2. Xen. Z. Pol. Vig. Call. Theogn. ubi et poët. κρέσσων, ignotum L. Stp. et Ern., porro in conſtructionem hanc utr. Ind. Sb. Thuc. Iſ. Ev. Xen. Cyr. et M. S. c. add. 2, 1, 7. Ael. V. h. Luc. v. ἀγαθ., Fa. Aeſ. Hs. et Valck. Eur. Hipp., ſed de fem. ſexu etiam κρείττων et cum μείζων D'Orv. Ch. ut cum oppoſ. aliquo, κακὸς Soph. Ai. it. χέρης Hom. Ἰλ. α, 80. it. cum acc. ellipt., qui et, oppreſſo κατὰ, obvius in poſit. ἀγαθὸς, Ind. Xen. Cyr., quacum praep. diſerte habetur, ſed alio ſenſu, ap. Iſ. Pan. Mor. p. 99. ſ. 38. e. οὗτοι κατὰ θάλατταν κρείττους ἦσαν, it. cum adverbiali vocabulo, πολὺ Phoc. et μακρῷ Plut. Hs. ſed cum ſq. ἢ κατὰ Xen. Cyr. ut cum ἢ et participii nominativo Soph. Ai. v. 641. pro felicior, ut Lat. *potentior*, denique cum gen. rei et ſimul dat. perſ. Xen. Ἀνβ. ex 3, 1, 4. at de re abſolute D'Orv. Ch. p. 262. m. it. cum ſq. ἢ Fi. Aeſch. et ſine Ind. Rs. Or. Lyſ.

„τοῖς ποτε [y] κρείττοσιν. ἐμοὶ [z] „δὲ σκοπὸς, μηδέν τι πράττειν „ἄνευ τῆς ὑμετέρας γνώμης [a], „κοινωνούς [b] τε καὶ συμβού-„λους ἔχειν τῆς τῶν πραγμά-„των διοικήσεως. ὑμεῖς δὲ [c] ἐν

15. *olim erant potiores. Mihi autem propoſitum eſt, nihil agere ſine auctoritate veſtra, ac vos ſocios conſiliarios que habere rei publicae*
16. *gerendae. Vos porro*

y) τοῖς ποτὲ κρείττοσι. ἐμ. Ms. Ba., primo ποτὲ, ſervato accentu, ut A. al. it. Stp. rel. ſed nobiscum Bs. 2. L. et Ing. cf. 4, 15, 18. 4, 3, 3. m., deinde κρειττ. ſequente vocali ſine ν ἐφελκ. cf. 4, 14, 6. e. z) ἐμὸν Ms. Vi. mendoſe, confuſis litteris, cf. 4, 15, 9. ὅπον. a) Punctum in A. al. et colon in Stp. rel. ſed comma in Bs. 1. al. b) κοινοὺς Bc. vitioſe. c) ὑμεῖς μὲν ἀδείᾳ λ. Ms. Ba. v. N.

V. 5. p. 98. i. ſed cum gen. rei Suid. Aeſch. ep. S. (ubi et Var. L. per ττ) et Fi., Thuc. cum Abr. Dl. Xen. Cyr. cui add. 1, 6, 21. ut ad M. S. 3, 11, 1. Fa. Aeſ. Hs. qui male tentat fem. in neutrum ap. Plut. 14, 20. tum Theogn. Call. Valck. Eur. Ph. et Hipp. cui add. 220, 2. A., dum Bg. e Stp. m. eodem ſupplet gen. pron. perſ., ex arte per abl. Lat. expreſſum, αὐτῶν, ſ. ἀυτῶν ſ. ἑαυτῶν, qualem adiunctum habemus ap. Aeſ. Fa. 143, 3. τοῖς κρείττοσιν ἀυτῶν μὴ ἀνθιςάμενοι, et Plut. Hs. 19, 4. οἵ γε μακρῷ κρείττους ἑαυτῶν λαμβάνοντες, *qui* (quidem) *multo* ſe *nobiliores* ducunt *uxores*, ad quam analog. Noſter ſcribens, tamen de ſuo adiunxit adv., ut Bg. denique oppreſſum particip. οὖσι reſolvit, cf. 6, 7, 16.

ἐμοὶ δὲ) Copulam P. reddit *ſane* liberius, quaſi δὴ habuerit aut per compendium ſcriptam ita legerit, deſertus a Bg. in rel. (cf. 2, 15, 12. ἐμοὶ δὲ σκοπὸς ὑπάρχει, quo oppreſſo v. aut ſyn. ἐςὶ hic variatur,) non item ad μηδ. τι, (per variationem cum §. 8. οὐδέν τι, cf. 1, 4, 2.) et γν. ubi Sch. „citra *arbitrium* ſ. *auctoritatem*" proprie et ex uſu Rom. civitatis adhibente Bg. e P. formulam ſuam, a G. Th. allatam 542, 9. *ſine* Senatus *auct.* ſedus *fecerat*, ſine certa explic., ſed in Cl. Ern. p. 350. b. b.) ſub „*Sctum*" quae h. l. de imperatore valuerit pro ſententia et iudicio de re aliqua, it. conſilio, voluntate atque approbatione, cf. ib. d) e) et p. 346. Nr. 6. 12. 13., in quo adeo analogia Noſtri ſit modo, tum Gr. in ἄν cum gen. rei, tum Lat. in toto formulae ſenſu; qui Noſter et ſubiiciat quandam explic. per formulam aliam, ubi iterum Noſter peculiari ratione iungit duo ſubſt. κοιν. et συμβ., cum gen. additis, ſed per analog. cum v. ἐχ. et per variationem cum 2, 8, 5. συμβούλοις ὑμῖν καὶ κοιν. χρησόμενος περὶ λ. quod pron. perſ. ὑμᾶς hic oppreſſum Bg. e P. ſupplet, ſervans ex eodem et alia quaedam, dum praebet modo Ind. Dem. κοινωνοὺς ἔχητε τῶν κινδύνων λ. ſed G. Th. in Pol. *participem* habere *ſtudii* 708, 95. cf. p. ſq. i. ſed in Bg. 469, i. ne *ſocium* conſilii *quidem* habeo *quemquam*; traducente Noſtro denique formulam univerſi generis 2, 9, 2. τὴν τῶν πραγμ. διοικ. de Severo, nunc ad rem peculiarem, atque adeo *adminiſtrationem* negotiorum *publicorum* de imperatore, cf. de rege Ev. Iſocr. Fd. p. 36. i. τὴν ὅλην τῶν πρ. διοίκησιν, W. p. 298. i. *totam* rerum *adminiſtrationem*, variando cum 2, 3, 24. τῆς ἀρχῆς τὴν διοίκησιν.

ὑμεῖς δὲ) Liberior eſt P. tum in rel., (referens iterum copulam τὲ, cf.

„ἀδείᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ βιώσε-	*in ſecuritate et libertate vi-*
„σθε, ὧν ἀφῃρέθητε μὲν ὑπὸ	*vetis, quam ademtam a pa-*
„τῶν εὐπατριδῶν βασιλέων,	*triciis imperatoribus, reſti-*
„ἀποδοῦναι δὲ ὑμῖν ἐπειρά-	*tuere vobis ſtuduerunt, primo*

4, 11, 13.) cum omiſſo pron., quod manifeſto opponitur pr. ἐμοὶ, dum variat Noſter cum §. 9. et 2, 4, 17. per adiunctum ad ἀδ. aliud ſubſt. ἐλ. de ſuo per analog., (cf. G. Th. libere *vivere* e Ter. et Corn. N. it. *tuto* et *libere — decernere* ex Iul. C. b. Civ. 1, 2, 2., hinc tenente locum Stp. Th. ſine Vs. ſub „libertas generatiori ſignif." copulatis quodammodo ſyn., cum et G. Th. teneat „*libertas*, ἐλευθερία, ἄδεια, opponitur ſervituti, coactioni, metui, rel." ſed ut ἄδ., recte accepta a Bg., pertineat magis ad animum, a metu malorum futurorum vacuum, at ἐλ. ſimul ad externam conditionem actionem que, cum in volendo atque agendo non tracteris, ut ſervus; ubi in Ms. nihil, quam error librarii una cum ſerie vocabulorum continua, quippe latente vulg. δὲ ἐν in uno μὲν, confuſis litteris, praeſertim maiuſculis, contracto que in unum vocabulo duplici, etiam, ſi δ' ἐν ſumas, in quem apoſtrophum pro pleno δὲ nititur ſaepe Ms. ille, ut et contra, cf. 4, 15, 2. 3, 12, 12. dum et vulg. δὲ et ἐν agnoſcit P. oblique, et ap. Noſtr. v. β. ſecum habet pr. ἐν perpetuo, ſuſtentatam quoque a Mss. rel.

ὧν ἀφ.) Bg. e P. retinet potius numerum alium, quam ut correxerit ἧς ſ. ἣν, quia procedit plur. poſt bina ſubſt., nec movendus ille contra libros omnes; contrahente Bg. ex eodem, poſt oppreſſa μὲν et δὲ, verba duo iterum in participium cum verbo finiti temporis, cf. 3, 15, 2. ubi dediſſem ſaltem unam copulam, *quibus* privati *eſtis* a *patr. imp.* (quo et ſpectat Sch. in „ἀφ. τούτων, *privati* eſtis *illis*" ubi Noſter in paſſ. cum gen. rei et pr. ὑπὸ ſaltem analogiam tenet locorum, ubi alii uſurpant acc. rei, cf. Stp. Th. 1, 191. F. i. Poſſ. Call. p. 168. e. ſine Ind. Dem., quibus add. Ind. Ael. V. h.) *ſed* quae *reddere* rel., quod alterum pron. vitare per illam rectionem ſuam voluit Bg., repetendum e pr. per alium caſum, aptum poſteriori v. ἀποδ., et ſic quoque, ut neutr. ſexum, a me in Lat. expreſſum, puta ἃ, ſumamus, qualis et in pr. ὧν cogitari poterit per ſyneſin, poſt duo ſubſt. ſexus feminini, cf. 1, 4, 7. et vel Heyn. Hiſt. in rem ipſam quantum que ſenatui nocuerint aut profuerint inde ab Auguſto 2, 677. m. imperatores deinceps reliqui, Tiberius 685. 720. Caligula 727. m. 729. 735. e. 741. m. 747. Claudius 753. 756. 766. m. 771. e. Nero 774. e. 785. maxime 800. m. 808. e. 811. e. Galba 836. Vitellius 858. 860. e. Veſpaſianus 88[illegible] 891. m. Domitianus 907. 915. 918. Nerva 928. e. 931. e. Traianus 934. e. Adrianus 957. e. 959. e. 961. e. 977. e. Antoninus pius 983. 987. m. Marcus 991. e. 1009. m. Commodus 1014. m. p. ſq. m. 1019. m. 1021. e. Iulianus 1036. m. Severus 1043. 1049. 1053. e. Caracalla 1059. quorum Pertinax nihil praecipue in hanc partem ibi egiſſe narratur, ſed a Noſtro 2, 3, 5. ſqq. 2, 4, 2. ſq. cf. de Marco erga ſenatum ap. Capit. c. 10. T. 1. p. 328. ſqq. c. 22. p. 372. e. ſq. it. c. 29. p. 401. e. ſed de Pertin. ib. c. 6. p. 542. m. c. 9. e. p. 558. c. 13. p. 565. e. ſq. c. 15. p. 569. i.

„θησαν, πρότερον [cc] μὲν Μάρ-
„κος, ὕςερον δὲ Περτίναξ, ἐξ
„ἰδιωτικῶν σπαργάνων ἐπὶ
„τοῦτο ἐλθόντες. γένους γὰρ

Marcus, poſtea Pertinax, ex privatis incunabulis eo usque evecti. Quippe 17.

cc) πρῶτον Ms. Ve. v. N.

πρότερον) Ms. alius gradus, poſitivus ſ. ſuperlat. pro comparativo, cf. 4, 12, 5., per ſe non ineptus, immo a Bg. ipſo expreſſus, videtur eſſe e gloſſa aut lapſu in compendio, dum variant haec duo etiam ap. Moer. p. 298. at 317. canon eſt, *πρῶτον Ἀττικῶς, πρότερον Ἑλληνικῶς*, qualia exquiſitiora obtrudunt alibi quoque Mss. noſtri, ut confunduntur aut ſunt ſyn. interdum, cf. D'Orv. Ch. cum Valck. ad Amm. p. 121. N. 92. et Eur. Hipp. 269. b. E. it. Abr. ad Aeſch. 1, 568. e. ſq. et Dl. Th. p. 513. m., quanquam diverſa ſunt et per ſe et hic, quia *πρῶτον* quidem proprie dr. finite, pro nunquam antea, cf. Theogn. v. 610. cum Ind. Xen. Cyr. et Ἀνβ. et de eo, qui quid facit, quod alius ante eum nemo, (quod tamen de re praeſente Noſtri in Marcum non cadit, cum idem iam fecerint in primis Traianus, Adrianus et Antoninus pius, cf. l. l. ad N. pr.) ſed *πρότερον* infinite, de omni que tempore priore, vel vicino, vel remoto, quale tempus et h. l. Macrinus cogitat, ut Lat. *prius*, (cui ſyn. *antehac* P., qui adeo cum Mss. rel. tuetur vulg.) unde adduntur, praeter *ἤδη*, Iſ. Ev. Fd. p. 28. i. Fi. Theo. prooem. 1., quoque *οὐ πάλαι*, Abr. l. l. p. 353. e. ſed et *ποτὲ*, Iſ. Pan. Mor. p. 99. l. 6. it. ſine Ind. ſyn. *πώ* Dem. 245, 17. cf. Aeſch. ep. S. Rs. Or. V. 8. And. Plut. Hs. 14, 27. et Fa. Aeſ. 45, 2. 75, 1. it. Fi. Theo. 13, 3. et Pal. 1, 5. tum (praeter varia in L. N. T. Ind. Poſſ. Call. Herdt. Thuc. Ael. V. h. Iſ. Ev. Diod. S. et Fa. Aeſ., ubi in tacita relatione 27, 2. 36, 3. et in rem criticam confuſionem que aliam Fi. Plat. Sophi.) quoque per rectionem, cum gen. perſ. Diod. S. et ſine Ind. Dem. 250, 22. ſed cum gen. rei Herdt. it. cum inf. *τοῦ λ.* Luc. at ſine hoc artic. gen. cum nudo inf. Polb. et Abr. Dl. Th. p. 761. m. it. per copulationem cum aliis, ut nomine ſubſt. *ὁ Κῦρος ὁ πρότερον* Luc. et *οἱ πρότερον βασιλεῖς* Diod. S. aut relatis particulis, ut ſq. *ἀλλ' οὐ* Rs. Or. V. 4. it. *μὴ πρ. — πρὶν ἢ* ib. (et Fa. Aeſ. 4, 5.) it. *οὐ πρ. — πρὶν* ib. V. 6. (et Iſ. Pan. M. p. 62. l. 6. p. 130. m.) it. *οὐ πρ. — ἕως* ib. et Fi. Theo. ſed propius in rem noſtram ap. Stp. Th. 3, 563. B. e Dem. ſine Ind. 32, 18. *τὸ γὰρ πράττειν τοῦ λέγειν — ὕςερον ὂν τῇ τάξει, πρότερον τῇ δυνάμει — ἐςὶ*, ſed ap. Poſſ. Call. p. 144. ex eodem *τηλικαῦτ'* [illegible] *ἐψεύσατο, ἡλίκα οὐδεὶς — ἄλλος πώ ποτε οὔτε πρότερον, οὔτε ὕςερον*, it. p. [illegible]., quibus add. Aeſch. ep. S. p. 95. *πριάμενος — τοσούτων, ὅσον εἰκὸς ἦν τὸν Φίλιππον μὲν πρότερον, εἶτ' Ἀλεξάνδρου μισθωτὸν ὕςερον γενόμενον*, male tenente Ind. Hs. Fa. Aeſ. *τὸ πρότερον* ſqq. *τὸ δεύτερον* et *ἐκ τρίτου*, pro textus *τὸ πρῶτον*, ſed in ſqq. Noſtro reſpiciente ad 2, 3, 3. de Pertin. *ἐξ ἰδιωτικοῦ καὶ ἀσήμου γένους ἐπὶ τ. ἐλθόντα*, per tropum variando, cf. 1, 5, 14. ubi Stp. Th. in *σκ.* e P. cum Bg., qui deſerit eum in libere addito pron. *ἀμφότεροι*, et in formula ſolenni *ἐ. τ. ἐλθ.* cf. §. 10. et 14.

γένους) Male interpungitur in vulgatis: *γενους ενδοξου αρχην αυτον παρασχειν, και τω υςερω γενει αμεινον, η* etc. Tolle interpunctionem poſt

„ἔνδοξον ἀρχὴν αὐτὸν παρα-	*generis initia clara ipſum*
„σχεῖν [d] καὶ τῷ ὑϛέρῳ γένει,	
„ἄμεινον, ἢ, κλέος προγονικὸν	*relinquere poſteris praeſtat,*

d) Comma hic erat per edd. omnes, ſed nullum poſt γένει, it. in Mss., tacentibus Excp., v. N.

παρασχειν et poſt αμεινον; et interpunge poſt γενει, ut γενει ad παρασχειν, non ad αμεινον referatur. Ita expeditus erit ſenſus. *Gedik.* rectiſſime monuit iam Gedikius V. Cl. in Stoſchii V. V. muſ. cr. V. 2. faſc. 2. (p. 230. m.) tollendam eſſe diſtinctionem poſt παρασχεῖν ac ἄμεινον et ponendam poſt γένει. *Stroth.*

Dudum iam ſuſtulimus comma poſt παρασχ., ſenſu poſtulante, contra alterum relinquentes poſt ἀμειν., quod fert comparativus, ſq. ἤ, ubi noſtrum praeterea comma eſt; notante Leiſn. in m. Ms. Bg. „omittit καὶ et mox κλέος προγονικὸν, (et in m. Ox.) Sall. b. I. 85, 25." De primo καὶ omiſſo, id eſt e P., unde etiam rel. in membro hoc liberius, pro ſeveris, *generis* enim *illuſtre* initium *ipſum* aliquem *praebere* etiam *poſtero* generi, *melius* eſt, *quam* rel., hoc eſt, pulcrius et glorioſius eſt, ſi quis claritatem nobilitatem que, quam primus habet ac paravit ſibi, etiam tradit ſuae familiae, transfert etiam ad ſuam poſteritatem; quia cum aliquo patre claritas parta poteſt iterum deſinere, nec ea venire ad filium degenerem, et eſſe aliquis primus et ultimus ſui generis, unice in eo clarus; ubi Macrinus reſpicit ſuum filium Diadumenum, cui tradidit non modo claritatem ſuam, ex dignitate imperatoris acceptam, ſed etiam ſimul honorem imperatorium, cf. Capit. c. 5. i. p. 753. *ſtatim* — arripuit *imperium*, filio *Diadumeno* in *participatum* aſcito, *quem* continuo — *Antoninum* appellari *a* militibus *iuſſit*, quocum et ſimul ad Senatum epiſtolam ſcripſit hanc, cf. ib. c. 6. p. 755., ubi iſti p. ſq. filium commendat, ut agnoſcant eundem imperatorem ſecum, quo de infra. Hic quidem Noſter ſcribit omnia tantum de ſuo ad analog., in ἀρχ. cum γεν. et ἐνδ. et παρ. it. in ὑϛ. cum γεν., ludens per polyptoton et genus aliquod πλοκῆς rhetoricae in ſenſu duplici huius ſubſt., quod in dat. dr. de linea deſcendente, ſed in pr. gen. de anteriore, atque adeo de patre filio que ſimul, varians idem cum §. 12. αὐτόν τινα, oppreſſo pron. poſtr.; qua ellipſi ſumta, non opus erit, αὐτὸν accipere pro τινὰ, nihil praebente nec G. Th., nec illud Sch. nobiſcum „ὑϛ. poſtero *generi*, h. e. poſteris" ſed modo „*non* eſſe *tradendas* poſteris *inimicitias*, h. e. quaſi hereditatem relinquendas" cf. in hoc v. 138, 80. et 1030, 65. „*praeſtat*, κρεῖσσον, pro melius eſt" nec tamen quid, in v. *melius*, (de noſtra antea explic., proprie [illegible] eſt, ſcil. ad animi tranquillitatem et ad gloriam, ſ. *honeſtius*, i. e. decentius, cum virtute convenientius, cf. Stp. Th., qui modo pro *utilius*, Heſ. ἄμ., κάλλιον, βέλτιον, λ. ſed de neutro noſtro, per variam rectionem, abſolute, cum aliquo ſubſt. it. cum dat. perſ. it. cum v. finito et cum inf., ſine Ind. Hom. Ἰλ. ά, 116. 217. 274. ώ, 52. Ὀδ. ά, 376. β', 141. ſed Ind. Call. Dem., it. cum ſq. ἢ Iſ. Ev. Fd. p. 28. i. Fa. Aeſ. 52, 3. it. cum gen. perſ. Heſ. ἐργ. v. 700. tum pro ſubſt., τὸ ἄμ., Rs. Or. V. 8. And. ſed de neutro et maſc. ſimul Herd. Theogn. Thuc. ubi 375, 75. *diligentius*, Rs. Or. V. 4. Ael. V. h. Luc. v. ἀγαθ. tum ἀμείνων de perſ. Herdt. Xen. Cyr. et

„παραλαμβάνοντα, τρόπου quam accipientem ea morum
„φαυλότητι καταισχῦναι [e]. pravitate dedecorare.

e) καταισχῦναι hoc circumflexo Bs. 2. L. al. v. N.

Sb. Ind. cum participii nominativo e Xiph., pro felicior, opinor, et per alias rectiones Luc. ut Ἀμεινών pro nomine vir Valck. Eur. Hipp. ſed ἀμείνων de fem. ſexu Heſ. ἐργ. v. 283. ut de re Ind. Aeſch. Fi. et S. ep. ubi et cum alio rei gen., tum in formam contractam ἀμείνω Moer. Ind. cum Hesd. et Theogn. et ἀμεινότερος Abr. Dl. Th.) nec illud Sall. Leisn. *quia* mihi *nova* nobilitas *eſt*; quam *certe* peperiſſe *melius* eſt, *quam* acceptam *corrupiſſe*, ubi Cort. in N. „locum in oculis habuit Herodianus 5, 1. extr. γένους — παρασχεῖν, καὶ — ἄμεινον, ἢ — καταισχῦναι. Nimirum, ut Memmius docebat ſupra 31, 17. *maius* dedecus *eſt* parta *amittere*, quam *omnino* non *paraviſſe*“ cuius ibi collectas ſententias aucturus ſum ſtatim, ſed in Noſtri hanc propioribus, e Plat. Men. Gottl. p. 58. l. 25. χρῆσθαι καὶ χρημάτων καὶ τιμῶν θησαυρῷ, καὶ μὴ τοῖς ἐκγόνοις παραδιδόναι, αἴσχρὸν καὶ ἄνανδρον, it. Dem. 150, 26. παππῷα καὶ πατρῷα δόξα σοὶ ὑπάρχει, ἣν αἰσχρόν ἐστιν ἐν σοὶ καταλῦσαι, cf. Ariſtot. Polit. 5, 11. p. 511. F. Cic. p. l. Man. c. 5. ſ. 12. et Plin. ep. 8, 24, 9. e. *multo* deformius *amittere*, quam *non* aſſequi *laudem*, ut in Noſtri hoc membrum, ad analog. totum confictum, Dion. H. S. Ind. T. 1. ὅσοι ἢ πλοῦτον ἢ δόξας προγονικὰς εἶχον, *maiorum* gloria *eminerent*, it. Polb. 13, 4. 1. τοὺς κατὰ πλέον πλούτῳ διαφέροντας ἢ δόξῃ προγονικῇ, *qui* opibus *aut* gloria *maiorum* caeteris *praeſtabant*, cf. 3, 82. e. ſed 2, 658. ſ. 57. e. διὰ τὰς προγονικὰς συστάσεις πρὸς τὴν βασιλείαν Ind. „a maioribus *acceptus*, (it. v. συστ.) *a* maior. *tradita*“ quo ſenſu hic ap. Noſtr. ſumendo reſtituetur olim in Bg. Vs. e P. accipientem *a* maioribus *ea*, ſic ſaltem, ſervatis reliquiis vetuſtis, ubi pron. *ea* pertinebat ad pr. *initia*, pro ſeveris Sch. „πρ. a *maioribus* acceptam *gloriam*“ vel potius *decus* avitum *accipientem*, quo Lat. reddit et ipſe Bg. infra et Stp. Th. aliunde, cf. Ind. Luc. ſed Ael. V. h. v. κλ. cum ſyn. aliquo gen. et Lyco. v. 1226. γένους δὲ πάππων τῶν ἐμῶν αὖθις κλέος Μέγιστον αὐξήσουσιν ἄμναμοί ποτε, gloriam *porro* generis *maiorum* meorum *maximam* rurſus *augebunt* olim *poſteri*, ubi Schol. κλ. τ. ἐμ. παππ., τουτέστι τὸ προγονικόν μου, nihil ferente G. Th. in Bg. e P. Latt. ad v. παρ. et κατ. ſed in ſubſt. *gloriam* ſyn. aſſequi, — adipiſci, — capere, — conſequi; — *minuere* ſ. *imminuere*, cf. ſine Ind. Dem. 763, 26. καταισχύνει τὴν ἑαυτοῦ δόξαν, ap. Poſſ. Call. p. 317. e. „*ſuam* exiſtimationem *deformare*“ it. 482, 10. καταισχῦναι τὰς παρ' ὑμῶν ὑπαρχούσας αὐτῷ τιμάς, ap. Poſſ. l. l. „honores, *ſibi* a *vobis* decretos, *dedecorare*“ add. Rs. Or. V. 8. Lyc. et Diod. S. 1, 439. l. 3. quo in v. hinc e P. pertinet. Stp. Th. eundem accentum, ut et Poſſ. l. l. „turpitudine *morum* gloriam *deformare*“ alterum circumflexum me reperiente tantum ap. Theogn. Ind., cum in textu ipſo ſit acutus, ſed ille non pravus ibi, quia ultima ſyllaba αι pro longa eſt adhibita, quam pro brevi habendam, maxime in proſa, et ratione accentus, cf. gramm. Well. ed. Fi. noviſſ. p. 3. i., editores hic rel. non curarunt, in animo forte habentes penultimam huius v. et aliorum in ύναι longam, cum per auctoritatem, cf. Ind. Hom., tum per regulam proſodicam ap. grammatiſtas, cf. Well. p. 286. m. Nr. 4. cum tamen alibi quoque dederint rectiorem, ut in ὑποδῦναι 2, 9, 7. m., inconſtantes contra in παρεστάναι 3, 11, 5.

Ἀναγνωσθείσης δὲ τῆς τοιαύτης ἐπιςολῆς, εὐφημεῖ τε [f] αὐτὸν ἡ [g] σύγκλητος, καὶ τὰς σεβασμίους τιμὰς πάσας ψηφίζεται. οὐχ οὕτω [h] δὲ εὔφραινε [i] πάντας ἡ Μακρίνου διαδοχὴ, ὡς ὑπερήδοντό τε καὶ

Hac lecta epiſtola fauſtis eum acclamationibus ornat Senatus, et auguſtos ei honores omnes decernit. 2. Sed non tam exhilarabat omnes Macrini ſucceſſio, quam exſultabant et univerſi feſtam

f) εὐφημεῖ τὲ Ms. Ba. cf. 4, 15, 15. g) Omiſſus artic. in Bs. 1. mendoſe, cf. 4, 12, 9. h) οὕτως Par. vitioſe, non per ſe, ſequente conſona, v. 2, 1, 23. ſed quia Par. habent. i) εὐφραίνει πάντ. Ms. Ba. v. N.

et in τεθνάναι 3, 11, 11., nobis et hic relinquentibus reperta in Stp. ed., ubi P. deſerit Bg. in τρ. φαυλ., quam iuncturam, e Lat. forte ductam, cf. G. Th. in *prav.*, non deprehendi per Indd. Gr., ſed modo φ. phyſice cum gen. perſ. Xen. Hell. et cum gen. rei ib. Cyr. ſed ſenſu tropico morali que abſolute Pan. Mor. cum Plut. Krg. et G. Chr. ſed cum adi. Suid. 3, 586. i. et Xen. M. S. ut cum gen. perſ. Dem. et Plut. Hs. ubi et cum gen. rei.

τῆς τοιαύτης) Quales et ſcripſerant ad ſenatum Traianus atque Adrianus, cf. Heyn. Hiſt. 4, 934. m. 957. m., dum Bg. e P. omittit δὲ, cf. 4, 13, 14. non autem ſervat libere additum πᾶσα ad συγκλ.; aliter, quam ſupra, reddens εὐφ., ubi Sch., deſerto etiam P., noſtro loco ſine Vs. praefigit „fauſta acclamatione ut Auguſtum proſequor aliquem“ aptius aliis locis, quam huic, ob ſq. membrum, ubi Bg. rurſus aliter, quam 2, 12, 10. cf. 2, 3, 6. 2, 10, 19., explens pron. αὐτῷ, a P. mutatum in nomen propr., cf. 4, 6, 8. ad ἐκειν. et in rem ipſam Dion. C. 1325, 33. τῆς δ' οὖν πρώτης ἐπιςολ. ἀναγν., καὶ ἐκείνῳ, ὅσα εἰκὸς ἦν, καὶ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπεψηφίσθη, et 1335, 30. διὰ τοῦτο, propter bellum Parthicum, καὶ θυσίαι αὐτῷ ἐπινίκιοι ἐψηφίσθησαν, καὶ τὸ ὄνομα τὸ Παρθικὸν ἐδόθη, et Capit. c. 7. p. 756. e. lectis *igitur* in *ſenatu* literis, *contra* opinionem *omnium* et *mortem* Antonini *ſenatus* gratanter *accepit*, et *Opilium* Macrinum *libertatem publicam curaturum ſperans*, primum *in* patricios *allegit*, novum *hominem*, — eundem — *Pontificem Max.* appellavit, *Pii* nomine *decreto*, — denique *ſtatim* Macrino *et* proconſulare *imperium*, et *poteſtatem* tribunitiam *detulerunt*.

οὐχ οὕτω) Itaque in acclamationibus Senatus ap. Capit. c. 2. (in Macr. p. 748. *quum* in *ſenatu* omnibus *una* vox *eſſet*, quemvis *magis*, *quam* parricidam, *quemvis magis*, *quam* inceſtum, *quemvis magis*, *quam* impurum, *quemvis magis*, quam *interfectorem* et *Senatus* et *populi*. Congruit Dio (1326, 85.) ἀγαπητῶς αὐτὸν ἐς τὴν ἀρχὴν ἐδέξαντο, οὐχ οὕτως, ᾧ τινι δουλεύσουσιν, ὡς οὗ ἐστέρηντο, ἐνθυμούμενοι, καὶ πάντα τινὰ καὶ τὸν τυχόντα αἱρετώτερον αὐτοῦ νομίζοντες ἔσεσθαι, *libenter* illum *principem* acceperunt, *non* tam *cogitantes*, in *cuius* ſervitutem *venirent*, quam *ex* cuius *tyrannide* liberati eſſent, *atque adeo* quemcunque *potiorem* illo *fore* exiſtimantes. *Boecl.*

Ad Capit. l. l. affert Caſ. N. 4. hanc Noſtri §. ſine Vs. ſed N. ſq e §. pr. „ἂν — ἡ σ. id eſt, *ſenatus* Macrinum *fauſtis* acclamationibus *eſt*

πανδημεὶ ἑώρταζον[k] ἐπὶ τῇ Ἀντωνίνου ἀπαλλαγῇ[l]. ἕκαστός τε ᾤετο[m] μάλιστα τῶν ἐν ἀξιώσει τινὶ ἢ πράξει

laetitiam agitabant, quod Antonino liberati eſſent:
3. et quisque putabat, maxime qui in dignitatis aliquo gradu

k) ἑόρταζον Ms. Ba. mendoſe, ut 4, 11, 5. l) Comma hic in Bs. 1. ſed colon in Pat. cum Bg. m) Comma hic in Ms. Ba. cum ed. Bs. 2. L. al. v. N.

proſecutus" liberum P. deſerente hic Bg., it. ad ὑπ. e Stp. m., ubi G. Th. „vehementer gaudere" 556, 69. 43. cf. ſupra 1, 10, 16. m. it. 1, 7, 2. 2, 4, 1. ſed ad ἑωρτ. fere cum Sch. „*diem feſtum* agebant *ſuper*" aliter que etiam, quam in ſuperioribus, ſed hic potius iterum e Stp. m., ubi peculiaris eſt pr. ἐπὶ, cf. Exc. ad 1, 7, 3. e., quam Bg. mutat fere cum Stp. m.) in ſyn. coniunctionem cum v. finito ob ſubſt. ἀπ. cum gen. perſ., et quia ſumſit id ſenſu paſſ. et ſecundaria notione, pro *liberatione a Caracallo*, quam tenent noſtrates etiam, ſolennem ap. Gr. ſcriptores maxime cum gen. rei, cf. Ind. Sb. Thuc. Iſ. Ev. Rs. Or. V. 6. Dem. Aeſch. ep. S. Diod. S. et Dion. H. S. T. 1., dum P. oblique reſpexit aliam cum Sch. ſine Vs. „de violenta morte" ubi obtinet princeps notio, pro diſceſſu, quo de phyſico cf. Ioſ. abſolute, ſed cum gen. perſ. Dion. H. l. l. 303, 30. 35. at de improprio, cum gen. rei ſ. loci, τοῦ παντὸς, Fi. Plat. Phaed. it. abſolute Bud. C. et Luc. ubi G. Vs. *mors*, ſed in N. *deceſſus*, id que per ellipſin ſubſt., quorum gen. additur interdum diſerte, ut τοῦ βίου ap. Dion. H. l. l. aut τοῦ ζῇν, cf. Fi. Aeſch., de quibus nihil L. Boſ. Ell. p. 50. ſqq. et maxime p. 430. m. ubi tamen agebatur de v. affini ἀπαλλάττειν, ſic poſito, (cf. in notionem pro reconciliatione Poſſ. Call.) quam ellipſin norunt itidem noſtrates in *dem Hintritt* et *Abſcheiden*, etiam cum gen. perſ., unde h. l. aeque reddatur *ob* Antonini *deceſſum*.

ᾤετο) Per ſummam P. libertatem eluceat tamen, eum modo de unis perſ. hic cogitaſſe, et adv. μαλ. putaſſe tranſpoſitum ſic, ut gen. τῶν regeret cum pron. ἑκασ., atque adeo cum Mſs. rel. non habuiſſe comma (de ſerie vetuſta omnium una in Codd.) poſt ᾤετ., quod Ms. Ba. praebet cum Bg.; unde, bis ſumto pron. ἑκ., primum per ſe, deinde adhuc ſemel cum gen. τῶν λ., intelligi debent plures, tum quisque de plebe, quae lateat in pr. πανδημεὶ, tum in primis quisque horum, qui deſcribuntur per τῶν — καθεσ., hoc eſt, τῶν ἐν ἀξιώσει ὄντων 2, 6, 5. 3, 15, 13., aucti hic iterum per copiam ſyn. et variationem cum 4, 2, 17. τῶν ἐν ἀξ. ἢ τιμῇ et 4, 3, 3. ὅσοι ἐν ἀξ. ἢ τιμῇ τινι ἦσαν, adiuncto ἢ πρ., quo de cf. 5, 1, 14., interpoſito ad variandum quoque pron. τινὶ, quod pertinebat ad utr. [illegible] et propterea in loco 4, 3, 3. erat poſtpoſitum, ut de variato v. καθ. pro ὄντων cf. 3, 8, 6., etiam in variationem per expreſſum hoc particip., cum alias omittatur, 1, 9, 6., quo augendus L. Boſ. Ell., ubi modo de aliis v. v. memoratum, cf. p. 163. 396. m., in quo cum pr. ἐν et ſubſt. *dignitatis* ſ. *muneris* videtur modo analogia, tum verbi ὄντων, tum, quoad praep., illius loci ap. Stp. Th. 1, 1768. D. m. e Plut. „καθεστῶτες ἐπὶ τῶν φονικῶν, *conſtituti* iudices *de caede*" nihil nec G. Th. ferente, ſed habentibus quoque noſtris *in* Würden, *Aemtern*, Anſehen *ſtehen*, quod poſtr. Vernaculum in animo habuerit P. ad ἀξ., dum Bg. nobiscum capit, quanquam per circuitum, ob vocis ſolius Lat.

καθεϛώτων ξίφος ἀποσεσεῖσθαι [n], τοῖς αὐχέσιν ἐπαιωρούμενον. συκοφάνται [o] τὲ [p] ἢ δοῦλοι, ὅσοι [q] δεσπότας

aut officio publico conſtituti eſſent, gladium depuliſſe, certis vicibus impendentem. Delatores autem et ſervi, qui-

n) ἀποπεσεῖσθαι Mss. Ba. et Ve. cum edd. A. al. v. N. o) συκόφαντες Ms. Ba. mendoſe, cf. 3, 14, 13. p) δὲ Ms. Ba. v. N. q) In Ms. Ba. ὅσοι deeſt. *Mart.* v. N.

dignit. ambiguitatem, ubi G. Th. 171, 42. e Cic. *locatum eſſe* in *altiſſimo* — gradu *dignitatis*, cf. l. 3. 26. 59. it. 825, 93. ſqq. ſub Nr. 5. „*gradus*, — honoris locus" it. Curt. 6, 10, 25. *in* illo *fortunae* gradu *poſitum*, ad quam Lat. analog. Noſter etiam reſpexerit.

ξιφ. ἀποσεσ.) Mss. lectionem duorum eſſe vitium librarii et lapſum in littera, arguant multa, tum Ms. Vi. conſenſus in vulg., tum quod in Bs. 1. R. iam correxit aliquis, tum, etſi habemus v. ἀποπίπτειν, tamen, qui praebetur ab illis Mss. inf. futuri med., non eſt aptus ſenſui, poſtulanti potius tempus praeter., (niſi fut. pro praeſ. capias,) nec in illo v. tropus reperitur commodus adiuncto ſubſt. ξιφ., ut et dubitari poteſt de rectione iſta cum dat. rei ſ. loci τοῖς αὐχ., pro gen., a praep. regendo; quanquam ille vulg. dat. alias incedit et cum v. vulg. et cum verbo quodam alius praep., cf. 2, 10, 12. tum denique quod P. cum Bg. manet in vulg. lectione, quae et firmatur ſimili loco et variato in partibus 8, 6, 18. ἕκαϛος, ὥςπερ ἀποσεισάμενος πέλεκυν, τοῖς αὐχ. ἐπικείμενον, ὑπερευφραίνετο, in quo v. vulg. etſi agnoſcimus modo analogiam vel in rectione, cf. 2, 9, 7. vel in tropo, maxime e Lat., cf. G. Th. in Bg. 90, 104. vim, *ſcelus*, furorem *malorum*, ſuo *corpore* oppoſito, *a* bonorum *omnium* cervicibus *depellere*, ſed et cum dat. aliquo l. 58. qui — *ſervitutem* depulit *civitati*, cf. l. 70. it. l. 94. tela *depellere*, et l. 77. „*ictum* alicui *depellere*, i. avertere ictum, ab aliquo illatum alicui" ſed 811, 84. reiecimus *mucrones* gladiorum *a* iugulis *noſtris*, it. 866, 85. qui *a* cervicibus *noſtris* avertiſſet *Antonium*, l. 99. *a* cervic. *noſtris* depulſus *Antonius*, et p. ſq. l. 26. Clodii *furores* — hoc *ferro* — a *cervic.* veſtris *repuli*, tamen vel ſic permanere debemus in vulg., ubi ſeverior Sch. „paſſ. *depulſum eſſe*" quod paſſ. habuerit Bg. pro med. iterum, cf. 1, 4, 7. κατ. et 1, 9, 21. ἐντετ. ſed in partem variatae ſententiae ib. §. 10. ἐπίκειται — σοῦ τοῖς αὐχέσι τὸ τοῦ Περεννίου ξίφος, pro quo hic ἐπαιωρ., etiam ib. ſubiectum de alia re, ſed cum ξ. quoque 4, 5, 14.

συκοφάνται) Ern. in m. Par. 2. „idem in Traiano laudat Plin. Paneg." reſpiciens capp. 34 — 36. ut Noſter in Pertinace ſupra 2, 4, 16. it. in Severo 2, 14, 7. ſed de Macrino tum Capit. c. 12. et p. 767. *delatores*, ſi *non* probarent, *capite* affecit, *ſi* probarent, dato pecuniae *praemio*, infames *dimiſit*, cf. ib. Caſ. N. 3. tum Dio C. 1325, e. τοὺς μεμηνυκότας τὶ αὐτῷ, Ἀντωνίνῳ, πολλῇ σπουδῇ καὶ φανερωθῆναι καὶ κολασθῆναι. πολλοὶ γὰρ οὐχ ὅτι δοῦλοί τε καὶ ἐξελεύθεροι, καὶ ϛρατιῶται, καὶ Καισάρειοι, ἀλλὰ καὶ ἱππεῖς, βουλευταί τε καὶ γυναῖκες — σεσυκοφαντηκέναι τινὰς ἐνομίζοντο. e quo et notaram ſimilia de Nerva 1118, 10. de Tito et Traiano p. 1093. §. 124. cum N. ad p. 1124. de fatis calumniatorum ſub imperatoribus, cf. Xiph. 325, 7. de Tito, τοὺς μηνυτὰς ἐξήλασεν ἐκ τῆς πόλεως, et de Domitiano 329, 23. ὁπότε τινὲς — ἀνθρώπους πολλοὺς συκοφαντήσειαν, πάντας αὐτοὺς ἔφθειρε, καὶ μάλιϛα δούλους τοὺς κατὰ δεσποτῶν μηνύσαντας.

κατήγγελον [r], ἀνεσκολοπί- cunque dominos detulerant, σθησαν. πᾶσα [ſ] ἥ τε Ῥω- 5. patibulo ſuffixi. Tota

r) κατήγγελλον in A. Bs. Par. 2. Pat. Ox. v. N. ſ) In Ms. Vi. πᾶσα deeſt, ſed mox habetur σχεδὸν πᾶσα ἡ λ. *Loc.* In Ms. Ba. ἥτε ῥωμ. πόλις καὶ σχεδὸν πᾶσα ἡ ὑπ. λ. Ergo πᾶσα in Stp. non eſt iuſtó loco. *Mart.* In Excpt. Ms. Ve. erant ſimiliter illa Ms. Ba. ſed πᾶσά τε ἡ Ῥωμ. πολ. καὶ σχεδὸν ἡ ὑ. λ. in ed. Ing. et πᾶσα τε ἡ Ῥ. π. καὶ σχεδὸν ἡ λ. Ox. v. N.

κατήγγελον) A. et B. κατήγγελλον, praeterito imperf. *Sylb.* Pro κατήγγελον in Aldina et Baſileenſi minus recte legitur κατήγγελλον. *Stroth.*

Quoniam agitur de re iam praeterita: melius ſane eſt tempus, quod ſevere dat Sch. „aor. 2. *detulerunt*, ſervi, dominos“ pro quo Bg. e P. ſervat plusq., quo tempore reddunt illi tum imperf. tum aor. 2. cf. 3, 3, 5. 7. 3, 12, 11. ut Mss. tacite videntur facere cum aor. Stp., qui tamen in Th. 1, 21. D. e. „καταγγέλλω, defero, accuſo, ut ἐπαγγέλλω. Herodi. δοῦλοι δεσπότας κατήγγελλον, Bud. „qui in Comm. 848, 9. tenuit modo haec „ſignificat etiam *denunciare*, obnunciare“ quorum primum Lat. ſeverius, hodie frequentiſſimum, etiam adeo in Vern. lingua, noluit Bg., ut non optimae auctoritatis, immo nullius ap. G. Th. et Cl. Cic. ubi p. 447. i. „*deferunt* etiam calumniatores“ ſed non cum acc. perſ., ſed ap. Suet. Ind., ad quam analog. hic ſcribitur, cf. hoc ſenſu forenſi cum acc. rei Xen. Ἀνβ. at cum gen. perſ. ap. Suid. ubi et pro indicare univerſe cum dat. perſ. ut cum acc. rei Luc. ſed cum caſu utr. ſimul Diod. S. cf. de paſſ. Heſy.

ἀνεσκολοπίσθησαν) idem eſt ac ἐσταυρώθησαν. Utitur hoc vocabulo Euſeb. H. E. 2, 25. et 3, 1. *Stroth.*

Sic et Stp. Th. „i. q. ἀνασταυρ.“ aliunde, et ſine Lat. formula Bg. e P., (pro qua Leisn. in m. Ox. „palo *affigi*“ e Sch.) ſed aeque ambigue, cum illud v. σταυρ. et ἀνασ. interdum dicatur tantum de parte hominis quadam, ut de capite ac manu, cf. Ind. Xen. Ἀνβ. et Sb. qui noſtrum locum ſubiicit alii e Xiph. ubi ἀνασκ. de iis, quibus per totum corpus adigitur palus, ſive id factum ſit deorſum, a cervice inde, ſive ſurſum, per pudenda; praeter quas notiones duas, de parte tantum aliqua hominis transfixa, et de toto homine transfixo, occurrit et tertia, cum totus homo et corpus eius ſuſpenditur tantum in ligno, qualiscunque formae, cruce, furca, patibulo, cf. Caſ. Ex. Bar. p. 438. 441. Gat. Adv. Suid. 1, 199. e. Heſ. 1, 342. cum N. 14. it. 369. m. et 2, 1216. Nr. 20. it. act. cum acc. rei τὸ σῶμα Gem. Pl. ſed cum acc. perſ. G. Chr. ubi de iam mortuis, et pro genere ſepulturae et honoris, Dion. C. et Luc. cuius locus 1, 97. e. manifeſtus de cruce per formam litterae Gr. ταῦ, ſed add. 3, 217. l. 74. cum N. it. in notionem praep. 1, 186. N. 12. it. ſimul cum dat. perſ. τοῖς θεοῖς, *in* honorem *deûm* Diod. S. 1, 355. l. 97. ſed nominatim in paſſ. de homine toto, abſolute Dion. H. S. T. 1. Herdt. 264, pen. Phil. p. 756. D. m. E. i. coll. p. pr. C. m. ubi nominatur σταυρὸς, ſed cum aliqua praep., ut πρὸ τοῦ τάφου ap. D'Orv. Ch. p. 298. m. it. πρὸς αὐτοῦ Luc. 2, 639. i. et cum ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ib. 3, 334. i. de Sotere noſtro, ſed ſimul cum adv. ap. Suic. 2, 974. e. „Chryſoſt. ὁ Πέτρος κάτωθεν ἀνεσκολοπίσθη παρὰ ἀνθρώπων λ. *Petrus*, capite *ad* terram *verſo*, in *crucem* fuit *actus* ab *hominibus* rel.“

πᾶσα ἥ τε) Scribo πᾶσά τε ἡ Ῥωμ. *Steph.* Tranſpoſito adiectivo πᾶ-

μαίων πόλις καὶ σχεδὸν ἡ ὑπὸ Ῥωμαίους οἰκουμένη, κα- que Romana urbs ac propemodum ipſe orbis Romanus,

σα, legendum puto, ἥ τε Ῥωμαίων πόλις, καὶ σχεδὸν πᾶσα ἡ ὑπὸ Ῥωμ. οἰκ. In ſequentibus deinceps membris nulla opus eſt mutatione, ſed periodi redditio accipienda poſt ἡσυχαζόντων, ut nos diſtinximus. Et ne inſolens tibi ſit nominativorum abſoluta poſitio: uſurpatam ſcias etiam ſupra 1, 13, 7. ab hoc ipſo auctore, et rurſum infra, quanquam per prolepſin 5, 4, 11. Latina quoque ad eam diſtinctionem ſic conformari poterunt, *Urbe que* ac *toto* propemodum *orbe* Romano *ab* improbis *hominibus* repurgato, *atque* horum *aliis* punitis, *aliis* expulſis, *caeteris*, quibus *latere* contigiſſet, *timore* quieſcentibus: *in* magna *ſecuritate*, ac *libertatis* quadam *imagine*, vivebatur *illo* anno, *quo* ſolo *Macrinus* imperavit. *Sylb.* Forte καὶ πᾶσα λ. *Reisk.* vocem πᾶσα Sylb. transponi vult, ita ut poſt σχεδὸν legatur; ſed recte ſe habere videtur, dummodo non ad πόλις tantum, ſed etiam ad οἰκουμένη referatur. *Stroth.*

Hoc fecit quoque Bg. e P., qui adeo contra Mss. tres ſolus tuetur ordinem vulg., rectum illum utique, et a Gloſſatore iſto perpetuo tentatum temere, dum nihil frequentius in noſtr. Mss. eſt, quam transponi vocabula, nominatim adi. et noſtrum adeo 4, 3, 11. tum vis hic manifeſta, et denique Noſtro ſolenne τὲ in tertio loco a principio, poſitum que non ſuo loco iterum, et poſt artic., cf. 2, 1, 18. 2, 2, 11. 2, 8, 1. 3, 8, 10. ubi Lat. Intrp. non aliter potuerunt locare ſuam copulam primam, in primis propter artic. Gr., intra adi. et ſubſt. iterum interiectum, quo ſine ſi Noſtro placuiſſet ſcribere: nemo forſan hic offendebatur. In rel. liber eſt non modo P., addito adv. in καὶ, et omiſſo altero σχεδ., ſed et Bg., qui opprimit ex eodem gen. Ῥωμ., (a nobis ſtatim in Vs. reſtitutum, cf. 1, 12, 1. m. quia non offendere poteſt in Lat. repetitum nomen propr., ut nec in Gr.) ſed de ſuo ſupplet pron. αὐτὴ, cf. 4, 15, 8., par illud iſti P. adv. antea, ut alii ſyn. *etiam adeo*, cf. 1, 6, 12. m. ut 3, 4, 2. in Bg. ad σχ., ex quo Gloſſator etiam anſam habuerit ad poſtponendum adi. πασ., quia hoc ſtat poſt σχ. demum ib. et ſemper ap. Noſtr., it ap. Dem. in locis, ſupra ad 2, 7, 15. indicatis, praeter unum 1171, i. τοῦθ' ἅπαν σχεδὸν τι λ. cf. Polb. 1, 15. f. 10. e. πάσης σχ. ſed p. 333. e. σχ. πάντων λ. ut in L. N. T. Thuc. Xen. Ἀνβ. Cyr. 1, 6, 36. m. Iſ. Pan. Mor. p. 19. e. ad quam aliorum collocationem frequentiorem Gloſſator quoque reſpexerit, cf. de σχ. nudo Suid. non coll. ad Heſ. Orph. Call. Luc. Vig. Poſſ. Call. ſed ſimul cum τὶ Diod. S. Xen. Ἀνβ. M. S. et Bach. it. cum γὲ Fi. Aeſch. ſed per veriores numeros ap. Hesd. ἀ. v. 432. 435. et ſine Ind. Hom. Ἰλ. κ', 308. 395. 422. μ', 53. et Ὀδ. ι', 288.

ἡ ὑπὸ Ῥ.) P., retentum a Stp. Th. 2, 1221. D. m., deſerit quoque Sch. „ſub. γῆ, orbis terrarum habitabilis Romanis ſubiectus" huc reſpicientibus ſine Vs., praeter b. Ern. Progr. an. 1774. de Chriſto nato p. 6., etiam Krb. Obſ. p. 101. m. it. de uſu Rom. hiſt. p. 76. ſq. L. Boſ. Ell. p. 65. m. it. 570. ſed 300. m. per lectionem aliam e memoria „πᾶσα δὲ ἡ λ." it. Rz. Luc. 3, 214. N. 10. cf. ſupra 4, 10, 8. et ap. Dion. C. ſaepe πᾶσαν τὴν τῶν Ῥωμαίων οἰκ. et 1138. (ut Leisn. in m. Bc. 2. „Dio p. 1138.") 28. ἡ οἰκ. ἡ ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις οὖσα, pro quibus Noſter adhibet ſyn. rationem, varians ſimul cum poſtr. per ellipſ. particip. it. or-

θαρθεῖσα πονηρῶν ἀνθρώ-πων, τῶν μὲν [t], κολασθέν-των, τῶν δὲ, ἐξωσθέντων [u], εἰ δέ [x] τινες καὶ ἔλαθον, δι' εὐ-	repurgatus ab improbis hominibus, partim punitis, partim expulſis, ceteris, quibus latere contigiſſet, prae

t) Hic et mox poſt δὲ nullum comma in Bs. al. u) ἐξωθέντων ſine ſibilante Par. ſed comma ib. hic cum A. al., ut punctum Stp. rel. et colon Sb. al. v. N. x) Sic nobiscum Ms. Ba. pro Stp. δὲ τινὲς λ. cf. 4, 5, 9. ſed contra 5, 1, 12.

dinem et caſum praep. ubi Sch. „ſub *Romanis*, h. e. eorum imperio, — quod etiam dr. cum dat. 6, 3, 2.“ cf. 3, 14, 17., tacens in ſq. v. καθ. de rectione cum gen. perſ. ut et Stp. Th., qui, ſub ſimpl. Lat. hinc ſine Vs. et Bg. aut P. Lat., profert deinde 2, 2. F. cum pr. ἀπὸ et gen. rei ἀδικημάτων καθηράμενος, cui addere poſſum in paſſ. de perſ. cum alia pr. et adv. e Luc. 1, 749. l. 26. καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, purgato *iam a phil.* et de re ex Eutr. Met. per veriores numeros 7, 5, 4. τὰ τῆς Ῥώμης πράγματα — ὑπὸ τῶν ἐμφυλίων καθαρθέντα πολέμων, a quarum prima ἀπὸ oppreſſa pendeat hic ap. Noſtr. ille gen., praeſertim in paſſ., quo augendus L. Boſ. Ell. p. 472. i., ut Poſſ. Sy. p. 80. verbo *purgandi*, quod referas ad v. v. *ſeparandi* ſ. *arcendi* ſ. *privandi*, cf. de paſſ. abſolute Ind. Luc. Ael. V. h. et L. N. T. Schw., ſed de loco nominatim Thuc., ut cum adv. Fi. Theo. it. cum abl. modi ap. Suic. p. 5. i. ubi et p. pr. de re, qua de in act. abſolute v. Plut. Krg. ſed phyſice ſ. improprie de perſ. cum acc. perſ. Rs. Or. V. 4. Dem. Ael. V. h. Luc. Gs. Chr. L. N. T. cum Kypk. T. 1. ſed cum pr. ἐκ Thuc. et Abr. Dl. it. cum abl. modi Dem. Fa. Aeſ. ſed cum acc. loci, πόλιν Rs. Or. V. 6. οἰκίαν ib. V. 7. Ant. et γῆν λ. Ael. V. h. 5, 3. it. O. M. Nov. T. 6. p. 501. et ſimul cum abl. modi Geop. it. cum alio acc. rei, φόνον, Diod. S., ſed quaſi loci, χρόα, Muſ. ex Hom. Ὀδ. ω΄, 44. ap. quem praeterea cum abl. modi κάλλει — πρόσωπα ib. σ΄, 191. cf. χ΄, 439. 453. ut cum aliis acc. rei ib. ζ΄, 87. 93. υ΄, 152. Ἰλ. π΄, 667. ſed ſimul cum abl. modi, adv. et praep. ib. ξ΄, 171. ἀμβροσίῃ — πρῶτον ἀπὸ χροὸς — λύματα — κάθηρεν, cf. Loesn. Obſ. et in rem criticam ac confuſionem Abr. ad Aeſch. T. 2. et ſenſu medico Foeſ. In ſq. πον. ἀνθρ. ſic plane cum Dem. Ind. cf. L. N. T., ſupplente me ad ſq. v. ἐξωσθ. aliquem gen. pron. αὐτῆς, ſc. τῆς πόλεως ſ. οἰκουμένης, quaſi cum gen. loci cf. paſſ. ap. Dion. H. S. T. 1. 313, 18. et Luc. 1, 150. l. 39. ut cum diſerta pr. ἐκ ſimul ib. p. 703. l. 94. it. cum adv. 3, 140. i. ſed abſolute 2, 625. i. cf. varie Suic. Heſ. 1, 1290. e. 1301. e. ſed in act. magis, cum acc. perſ. ſ. abſolute Soph. Ai. Fa. Aeſ. Ael. V. h. L. N. T. et nominatim de militibus Xen. Cyr. et Polb. ſed cum gen. loci aliquo Dion. H. l. l. 307, 5. ſimul que cum abl. modi Luc. 1, 120. l. 4. at cum pr. ἐκ Dion. H. l. l. T. 2. et cum εἰς Thuc. 361, 28. ubi et cum acc. rei, nominatim *navis* 158, 60. 541, 14. cum p. 468. N. 3. et Ann. in Schol. p. 636. a. Nr. 7. cum D'Orv. Ch. et L. N. T. ad Act. 27, 39. ſed cum alio acc. rei Foeſ. at tropice de re cum acc. perſ. Ael. l. l. 3, 17. ſed de perſ. cum acc. rei ib. 7, 20. et in paſſ. cum gen. rei Dem., ad quorum analog. ſcribitur hic, nihil me reperiente in Var. L., quanquam aliis v. formam utr. habentibus cum et ſine littera ſibilante, cf. 1, 13, 14. περ. — εἰ δέ τινες) Male haec interpretatur Pol. (*Quod ſi* qui *tamen* latue-

λάβειαν ἡσυχαζόντων [y], ἐν metu quieſcentibus; in ma-

y) ἡσυχάζοντες ἦσαν. Mſ. Ba. ut poſt ἡσ. nihil in Bc. 2. pro colo Sb. et commate Stp. al. v. N.

runt, *metu* quieſcentium, etiam *ipſi* libertatis *quandam* imaginem *praeferebant*, rel.) Non enim intelligit Herodianus eos, qui laterent, εὐλαβεῖσθαι τοὺς ἡσυχάζοντας, ſed eos ipſos fuiſſe, qui ἡσύχαζον δι' εὐλάβειαν. Neque de illis dicit ea, quae ſequuntur: verum ſignificare hoc vult, quum illi, qui latebant, prae metu quieſcerent, interea populum Rom. in magna ſecuritate et quadam libertatis imagine vixiſſe. Aptius autem dictum fuiſſet, αὐτῶν δι' εὐλ. ἡσυχαζόντων. *Steph.*

De P. quidem aberrante rectum eſt iudicium Stp., etiam de ſententia totius loci, non item de ſerie periodi, quam melius oſtendit Sb., unde Bg. retinuit interpretationem liberam iſtius membri εἰ — ἔλαθον, mutato v. ἐλ. in verbum ſeverum cum auxiliari aliquo, et εἴ τινες in ſyn. pron. relat. non modo, ſed et ſimul cum adi. ἄλλοι ſ. λοιποὶ, cf. 1, 5, 22. 2, 15, 19. 4, 9, 13. tum oppreſſis voculis duabus, καὶ, pro *etiam*, ſecus ac 2, 6, 10. e. et δὲ certius, quam 1, 17, 27., qua vocula ſumta hic iterum, ut ibi, proprie, aut pro τὲ, et copulata cum v. ἡσυχ., ſic, ut non ſtet loco ſuo, ſed intra enunciationem aliam εἰ λαθ. interiectam, pro ἡσυχαζόντων δὲ δι' εὐλ., εἴ τινες καὶ ἔλαθ., omnis difficultas removebitur, et ſeries redibit illuc, ut enunciatio principalis ſit haec, πᾶσα ἥ τε Ῥωμ. πόλις καὶ — οἰκουμένη ἐβίωσαν ἐν ἀδείᾳ λ. ſed illa inſtructa variis membris participiorum, primum quidem participio per nominativum, continente cauſam univerſam καθ. πον. ἀνθρ. ſed deinde participiis tribus per gen. conſq., quae participia vero ſunt duplicis et ipſa generis, ut duo priora τῶν μ. κολ. et τῶν δὲ ἐξ. pertineant ad pr. particip. καθ. πον. ἀνθρ et modum deſcribant prioris membri, ſed tertium ἡσυχ. referatur maxime ad principalem illam enunciationem, (cuius quippe complectitur cauſam,) verum ſimul tamen ad membrum interpoſitum καθαρθ. atque adeo ad gen πον. ἀνθρ., quoad rectionem per gen. conſq.; quanquam non repugno, ſi quis cogitet hic iterum illud orationis genus, quo copulantur nominativi et gen. conſeq., cf. 4, 15, 19. id que per δὲ particulam, ut referantur ad ſeſe praecipue membra illa καθ. πον. ἀνθρ. et ἡσυχ., in parentheſi quaſi inſertis rel. membris τῶν μ. κολ. et τῶν δὲ ἐξωσθ., unde, cur in ſecuritate et ſpecie libertatis vixerint Romanae civitatis homines, conſtat cauſa potiſſimum duplex, tum quia liberata ſit regio Romanorum pravis hominibus, partim illis occiſis, partim exturbatis, tum, ſi qui etiam latuiſſent, i. non detecti eſſent et ſeſe abſcondiſſent, quia tamen quieverint, i. nihil turbae fecerint, nemini iniuriam aliquam intulerint, nec caedes, nec rapinas auſi, nec delationes, ad quas poſtr. maxime reſpici videtur, ob §. 4. noſtrae quidem diviſionis, qui quintam §. aliter, quam Bc., incepimus, ut una §. complecteremur, quae copulanda videbantur, in primis ob copulam illam in εἰ δέ τινές, quae totam periodum non debuit dirimere, ut et ad 1, 17, 27. dictum. Poſt quae reſtant pauca ad lucem huic loco affundendam, ubi ſevere reddimus illa εἰ δέ τ. καὶ λαθ. *ſi* autem *quidam* et *latuiſſent*, vel *et*, ſi *qui* etiam *latuiſſent*, per *metum quieſcentibus*, ſic ſeverius etiam ad δι' εὐλ. pro liberioribus Bg. et P. (quem ſervat Stp. Th. v. εὐλ. exr.) cf. G. Th. in praep. 771, 77., variante Noſtro cum διὰ

ἀδείᾳ[z] πολλῇ καὶ εἰκόνι ἐλευθερίας ἐβίωσαν ἐκείνου τοῦ ἔτους, οὗ μόνου ὁ Μακρῖνος ἐβα-

gna ſecuritate et quadam imagine libertatis vixit illo anno, quo ſolo Macrinus imperavit.

z) ἐν ἀδείᾳ δὲ πολλῇ λ. Ms. Ba. v. N.

δέος 2, 12, 9., ad analog. modo, cf. Polb. 2, 802, m. διὰ τὴν ἄλλων εὐλ. *propter* aliorum *metum*, et Dem. 165, 13. διὰ τὴν ἐμὴν εὐλ. ſine Ind. cui add. cum gen. perſ. 517, 21. ſed cum praep. τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς εὐλ. 1370, 10. coll. l. ult. τῆς αὐτοῦ εὐσεβείας πρὸς τὸν θεόν, quacum praep. habetur quoque ap. Diod. S., ut cum ſyn. περὶ ap. Poſſ. Call. p. 765. e., quanquam ſine auctore, quem nec reperi, ſed abſolute ib. p. 106. i. ut cum adi. aliquo ap. Theogn. et Plut. Krg. it. G. Chr. et ſimul cum gen. rei ſ. perſ. Rs. Or. V. 7. Ant. ſed cum gen. perſ. ſolo ap. Loesn. p. 97. e. it. per phraſes, cum v. aliquo, εὐλάβειαν ποιεῖσθαι ap. Plut. Hs. pro v. privo εὐλαβεῖσθαι, it. per praep. μετὰ πάσης εὐλ., praeter Dem., etiam ap. Diod. S. cum L. N. T. et Kühn. Spicil. p. 156. ut δι' εὐλαβείας cum v. λαβεῖν et ἔχειν Dion. H. S. T. 1. pro eodem v. privo εὐλ. cf. Polluc. Suid. et Heſ. it. Krb. Obſ. p. 372. ſq.

ἐν ἀδείᾳ) Ms. Ba. additum δὲ, ut ſupra ſaepius, cf. proxime 4, 8, 4., ſed hic, ut ibi, ad ſeriem efficiendam, cum Gloſſator ſemel mutaſſet antea participii gen. conſq. ἡσυχ. in temporis finiti formulam ſyn. et periphraſticam ἡσυχάζοντες ἦσαν, qua conſulitur quidem uni enunciationi illi εἰ δέ τιν. καὶ ἐλ., quae ſic accipit apodoſin iuſtam ſuam in finito tempore, et membra τῶν μ. κολ. et τῶν δὲ ἐξωσθ. referuntur tantum ad pr. membri gen. τον. ἀνθρ. Sed vel ſic gloſſa apparet in utr. novitate, cum violentia ſit manifeſta, nec confuſio ſaltem inciderit in particip. ἡσυχ., ſi vel maxime ſumas, δὲ ob viciniam elapſum eſſe, cum que Mss. rel. et ipſe P. maneant in vulg. illo particip. ἡσυχ. Quibus omnibus tuebimur lectionem vulg. totam, etiam contra libertatem P. in membro ἐν ἀδ. λ. ubi Bg. ſuſtulit genus ſyntheſis in v. ἐβ. plur. cum nomine ſing. numeri e collectivis πᾶσα — ἡ πολ. et οἰκουμ., ubi etiam liberiorem Sb. ſupra deprehendimus in paſſ. delecto *vivebatur*, pro ſeveris Sch. „*vixerunt* in *libertate*“ opprimente P. praeterea adi. πολ., cf. proxime 4, 11, 1. quo addendo per analog. variabat Noſter cum 5, 1, 16. ἐν ἀδ. καὶ ἐλευθερίᾳ βιωσ., it. pro privo hoc poſtr. ſubſt. per adiunctum ſubſt. εἰκον., ubi Stp. Th. e Noſtro aliunde, praemittens „metaphorice quoque accipitur“ nec tamen tropo reſoluto, pro ſimilitudine, et hic pro libertate, quae videretur, ſ. aliqua, et in quibusdam partibus, maxime per abſentiam imperatoris, qualem tamen vel abſentem haberent; in quo duxerit Noſter in primis e Lat., cf. in Bg. e P. (unde etiam libere additum ſervat pron. τινὶ, cf. 4, 15, 14.) ap. G. Th. 978, 59. per pravos numeros e Tac., it. 450, 100. *ſimulacrum* — *libertatis*, qui modo adhuc affert 508, 70. e Liv. *ſpecie* liberum *eſſe*, non *re*; ſicut ad analog. tantum v. ἐβ. copulatur cum ἐν εἰκ. Mox deſerit Bg. liberum P. in omiſſo pron. ἐκ., cf. 4, 14, 14. it. addito adv., cf. 4, 10, 10. et libero Lat. ad μον., quod et loco ſuo moverat, trahens ad ſubſt. ſuum, a quo divulſum adi. reiicitur in membrum ſq. poſt pron. relat. cf. 4, 8, 21., hic quidem vel exquiſite, vel ne adi. duo uni ſubſt. darentur in vicinia; quanquam et ſuo procedit loco, pro adv. μόνον, ut alibi, it. pro ſyn. ἑνὸς, et adeo

σίλευσε. τοσοῦτον [a] δὲ ἥμαρ- 6. Hoc tantum peccavit,

a) τοσοῦτο δὲ λ. Ms. Ba. ut in ſimili τοιοῦτον 2, 5, 16. cf. contra 4, 13, 1. et 1, 7, 9.

pro *εἷς μόνος*, quo P. ſpectarit, (cf. Abr. Dl. Th. p. 344. m. et Fi. Ae. 3, 10. m., ſed ſine Ind. ap. Herdt. 19, 19. *εἷς γάρ μοι μοῦνος τυγχάνεις ἐὼν παῖς*, *filius* enim *mihi* unicus *es*, oppreſſo altero *μουν.*, cum tamen et Lat iungant *unus ſolus*, ſine copula quoque, tacente G. Th. cf. Schell. L. p. 6358. i.) quia ponitur etiam ſine ſubſt. praecedente ſic poſt pron. rel., ut ap. Iſ Rs. Or. V. 7. p. 51. c. in ſyn. *ὅτῳ δὲ μόνῳ λ.* ſed praemiſſo rurſus ſubſt. ap. Lyco. v. 503. *σκύμνον· ᾗ μόνῃ λ.* cui *ſoli*, tum alia orationis parte praeeunte ap. Dem. ſine Ind. 880, 9. *σὲ —, ὃν μόνον ἀνθρώπων λ.* at in inverſo ordine ib. *ᾧ μόνῳ — τοῦτο λ.* 461, 15. 462, 2., nullum plane exemplum praebente Lat. vel G. Th., vel Indd. quos inſpexi, in *ſol.* et *unus*, ſed Niz. illud, cum etiam ſubſt. ponitur poſt pron. relat. et adi. noſtrum, e Cic. Or. de Har. reſp. c. 7. ſ. 14. *qui* ſolus *locus* rel. pro quo in ed. Ern. Vol. 2. P. 2. p. 1050. de *hoc* igitur *loco* rel., *qui* locus *ſolus* rel. (ubi proprie ſubſt. praemiſſum iam adhuc ſemel repetitur, per genus epanalepſis, familiare Ciceroni cum Caeſare, ad quem v. Oudp. Ind. v. *repetit.* e.) ſed in altero adi. *Panaetius*, qui *unus* rel. it. filius, *quem* tantum *unum* rel.

τοσοῦτον) Copulam *δὲ*, valituram hic propria vi ſua, Bg. oppreſſit iterum poſt pron. cf. 4, 14, 6., acceptam pro *γὰρ* a P. cf. 5, 1, 6., inde retinens ſuppletum adv. ſ. adi. *μόνον*, cf. 4, 9, 14. et 1, 6, 1. m., ubi Noſter adhibet pron. duo, ad ſe relata, *τοσ.* — *ὅσον*, extra notionem intervalli et temporis it. gradus, de modo, pro Lat. *hactenus* — *quod*, ſ. *quoad*, ſ. *quatenus*, hauddubie per ellipſin pr. *κατὰ* et ſubſt. *πρᾶγμα*, ſ. *μέρος*, unde exiſtant Lat. hac *re* ſ. *in* hac *re*, — *quod*, ſ. *hoc* ſ. *in* hoc, *quod*, it. *in* hanc *partem*; quae habent Lat. etiam cum v. *peccare*, cf. G. Th. ut in Lat. illis *hactenus* — *quatenus* agnoſcuntur ſimul binae praep., ſicut in Gr. ad alterum *ὅσ.* etiam repeti decet eandem pr. *καθ'*, tacente L. Boſ. Ell., it. G. Th. de *hactenus* — *quod* et de ſeveris *tantum* — *quantum*, non tamen de propioribus *in* tantum — *in quantum*, cf. in praep. 1027, 63. ſqq. cum Hor. T. p. 332. Nr. 4., it. 1052. et p. pr. Nr. 27. cum N. it. 405. e. it. Ind. Vell. P. ſed in Gr. formulam de noſtra explic. ap. Stp. Th. 3, 499. E. e. „Plut. *τοσ. διεπραξάμην, ὅσον ἀπελθεῖν λ.* *eatenus* profeci, *ut*, (ubi de *ὅσ.* cum inf. cf. ſupra 4, 1, 9. e.) cui loco ſimilis hic Thuc. l. 7. (ſ. 81. ſine Ind. ſeu 501, 61.) *τοσαῦτα μαχομένους, ὅσα ἀναγκάζονται*" *ita* ut *milites* eatenus *pugnarent*, quatenus *cogerentur*, quibus add. ſyn Xen. Cyr. 7, 1, 2. *τοσοῦτο δὲ μόνον διέφερον τὰ Κύρου ὅπλα, ὅτι λ.* Th. V. 1. p. 395. m. *tantum* Cyri *arma* differebant *in* hoc, *quod*, ubi Ind. Z. „*τοσ.* ſc. *κατὰ*, *in* hac *re*" ſed Ἀνβ. 5, 8, 8. *ἐγὼ τὸν μὲν ἄνδρα τοσοῦτον ἐγίγνωσκον, ὅτι εἷς ἡμῶν εἴη*, Th. V. 2. p. 314. m. *noram illum* ego *hactenus*, quod *unus ex noſtris eſſet*, ubi Ind. Z. „*τοσ.* *hactenus*" quem locum adhibet Valck. Eur. Hipp. p. 250. 1. B. in *τοσ.* pro *τοσ. μόνον*, ſed D'Orv. Ch. p. 373. e. ad alium, ubi ſupplet *κατὰ* et *μέρος*, plane nobiscum, tenentibus adhuc e Xen. Ἀνβ. 3, 1, 45. *πρόσθεν — τοσοῦτον μόνον σὲ ἐγίγνωσκον, ὅσον ἤκουον Ἀθηναῖον εἶναι*, Th. p. 143. e., antehac *ſaltem* ex *eo* te *noram*, quod *Athenienſem eſſe inaudieram*, ſed Ind. Z. „*τοσ.* — *ὅσ.*, *ita* — *quod*" per exquiſita Lat., pro illis vulga-

τεν, ὅσον μὴ διέλυσεν εὐθέως quod non dimiſit continuo

ribus *haſtenus — quod* etc. tum τοσ. — ὅσ. de gradu Diod. S. 1, 4. l. 36. Ael. V. h. 3, 9. i. Fa. Aeſ. 1, 4. 13, 2. 72, 4. Xen. M. S. 3, 3, 13. Iſ. Ev. Poſſ. Call. p. 713. ſed τοσ. — ὅσ. πὲρ ἂν εἰ λ. ib. p. 53. m. pro *adeo — quaſi*, et de plenis Rs. Or. V. 5. p. 873. l. 3. συμφορὰ — ἧς ἐγὼ καθ' ὅσον ἀναγκάζομαι, κατὰ τοῦτο μέμνημαι, (ed. Marb. p. 471. e. cuius *ego* pro *rei* neceſſitate *hic* mentionem facio,) et l. 10. καθ' ὅσον ἕκαστος οἷός τ' ἦν, κατὰ τοσοῦτον ἐβοήθει τῇ πατρίδι, e quo loco non debuit Rs. in N. corrigere in pr. κατὰ τοῦτο in κ. τοσούτῳ, quia in altero membro etiam alias reſpondet merum pron. relat., cf. Ind. V. 6. et de gradu per ordinem inverſum Aeſ. Fa. 44, 7. at per rectum et Lat. *tam — quam* ad Vig. p. 150. N. 16. tum in plenam formulam, quanquam alio ſenſu, Geop. 4, 7, 1. τοσοῦτον μέρος, ὅσον λ. *tantam* partem, *quanta* rel. Alioqui pendebunt iſta pron. hic a v. adiuncto, quod ἁμαρτεῖν, (ſeparandum potius in Lxx. quam miſcendum cum ἁμαρτάνειν,) quoque habet acc. rei, ſive per ſe, ſive per ellipſin etiam pr. κατὰ, quo de, tropico ſenſu, in act. abſolute, v. Heſd. Theogn. v. 407. 665. Dem. 297, 7. 9. Luc. 1, 278. l. 80. it. 2, 53. l. 23. et Suic. Th. p. 211. m. ſed cum acc. rei Theogn. v. 109. Ael. V. h. 3, 47. i. Poſſ. Call. p. 608. m. e. it. cum μηδὲν Luc. 2, 176. l. 70. et Suic. p. 207. Nr. 3. ſimul que cum adv. temporis, πρότερον Thuc. 155, 51. et νῦν Luc. 2, 172. l. 60. et ſimul cum pr. εἰς Aeſch. ep. 8. ſed cum ſola hac pr. εἰς Rs. Or. V. 7. Ant. Dem. 1473, 3. ſed ſine Ind. 834, 6. coll. l. 12. et L. N. T. Schw. at cum pr. κατὰ diſerta Ael. V. h. 14, 8. e. it. cum pr. μετὰ Thuc. 206, 18. it. ſimul cum ἐν et εἰς L. N. T. Schw. N. 1. ſed cum adv. modi ἐξεπίτηδες Luc. 1, 738. l. 58. tum ſenſu ambiguo Dem. 322, 16. ſed turpiculo L. N. T. Krb. v. e. ut in Schw. N. 3. cum affini ſubſt. ἁμαρτήματα, at cum abl. modi ib. N. 1. Ael. V. h. 3, 10. 14, 42. Dem. 231, 13. Abr. Dl. Th. p. 652. e. ut in paſſ. cum eodem abl. ib. ſed cum affini ſubſt., dat. perſ. et adv. temporis Thuc. 455, 86. τὸ παράνομα, ὃ περ καὶ σφίσι πρότερον ἡμάρτητο, at de re, abſolute ib. 139, 16. 202, 59. Long. Mor. et Dem. 217, 20. ſed cum pr. μεταξὺ Luc. 1, 191. l. 27. tum phyſice proprie que in act. pro aberrare, cum gen. rei ſ. loci, σκοποῦ, Rs. Or. V. 7. Ant. ſed cum pr. ἐκ et adverbiali acc. πάντα Foeſ. it. cum gen. perſ. Ael. V. h. 4, 44. i. Xen. 'Ανβ. 1, 5, 12. et Ind. Cyr. qui gen. opprimitur ib. 4, 6, 4. Hom. 'Ιλ. λ', 233. cf. Luc. 3, 448. i. et L. Boſ. Ell. p. 471. e. unde tropice rurſum, abſolute Dem. 405, 14. Abr. ad Aeſch. p. 374. e. it. pro non conſequi, ſ. amittere, ſ. privari, Hom. 'Οδ. φ', 155. ſed cum gen. perſ. ad Heſ. 1, 263. N. 6. ſq. et ſimul cum pr. ἀπὸ Hom. 'Ιλ. χ', 505. (niſi ibi per tmeſin, pro ἀφαμ. cf. L. Boſ. l. l.) ſed cum gen. rei Theogn. v. 1095. Poſſ. Sy. p. 103. m. Xen. Cyr. 1, 6, 16. Luc. 2, 896. l. 11. it. 3, 633. l. 15. Ind. Thuc. cum Abr. Dl. p. 652. e. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. 8. And. et ſimul cum pron. ὅσον Luc. 2, 12. l. 12. ὁρᾷς, ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι; *vides*, quantum *aberrent a vero*, at de re, cum gen. rei ſ. loci Rs. Or. V. 7. Ant. ἀκόντιον ἁπάσης γῆς ἁμαρτὸν, de Rsk. quidem lect., cf. Heſ. 1, 263. 1629. N. 5. cum Suid., cuius obſervatio de ἁμαρτεῖν pro perſ. 1. opt. ἁμάρτοιμι forte concidit, ſi ſumatur ellipſis v. δεῖ ſ. ἔξεστι, cf. ad Vig. p. 201. b. m. tum de med. per notiones has omnes, abſolute Thuc. 56, pen. Xen. M. S. 3, 9, 12. it. cum gen. perſ. Luc. 2, 636. l. 32. it. cum gen. rei Abr. l. l. p. 652. m. ſimul que cum pr. ἐκ Hom. 'Οδ. ι', 512. et ad Heſ. 1, 263. N.

τὰ ϛρατόπεδα, καὶ ἑκάϛους εἰς	exercitum, et unumquemque
τὰ ἑαυτῶν ἀπέπεμψεν[b], αὐτός	domum ablegavit, ipſe que
τε εἰς τὴν Ῥώμην ποθοῦσαν ἠ-	Romam ſui cupidam non pe-
πείχθη, τοῦ δήμου ἑκάϛοτε κα-	tiit: populo aſſidue vocante

b) Colon in Ms. Ba, ut punctum in A. al.

12. it. cum acc. rei Thuc. 270, 97. ſed cum acc. affinis ſubſt. ἁμαρτίαν Rs. Or. V. 6. cf. in rem criticam et confuſionem Ind. Hom. in N. cum Heſ. 1, 263. N. 5. 9. 13. 15. ſed in noſtrum locum ex altero themate Thuc. 197, 57. σκέψασθε, ὅσον ἂν καὶ τοῦτο ἁμαρτάνοιτε, conſiderate, *quantopere hac etiam re peccaturi ſitis*, ubi cum dupl. acc. et cum ſyn. pron., converſo de noſtra ratione, ſed ib. 322, 47. ὥστε καὶ μηχανὰς ὅτι οὐ κατῆλθεν ἔχων, ἁμαρτάνειν ἐδόκει, quamobrem *etiam* exiſtimabat, *ſe* peccaſſe, *quod* ſine *machinis* eo *veniſſet*, recte ſic in ordinem redacto hyperbato, ubi coni. ὅτι ſyn. putari poteſt cum noſtro ὅσον, et ſenſus eſt idem in v. ἁμ., non moraliter accipiendo, ſed univerſe, pro noſtratium *fehlen* ſ. *verſehen*, et pro agere male, non recte, imprudenter, temere, contra que utilitatem ſuam ac regulas prudentiae, cf. G. Th. in Bg. et in rem ipſam Dion. C. p. 336, e. τοῦτο δὲ, εἰ μὲν ἀναχωρησάντων τε αὐτῶν εἰς τὰ οἰκεῖα τείχη, καὶ κατὰ τοῦτο διασπαρέντων, ἐγεγόνει, ὀρθῶς ἂν ἐπέπρακτο. ἴσως μὲν γὰρ οὐδ' ἂν ἠγανάκτησάν τινες αὐτῶν, v. N. ſq.

μὴ διελ.) In hoc v. Stp. Th. 2, 753. D. e. „ap. Xen. διαλύειν τὸ ϛράτευμα ſ. τὴν ϛρατιὰν, pro quibus dicit Herodi. διαλύειν τὸ ϛρατόπεδον, — *dimittere*" cum Bg. e P., unde et mutatus numerus in τὰ ϛρ., quod ſane dedit Noſter per analog. cum v. ἐ., hic ſubiecta quadam explic., quia dr. de exercitu diverſa notione, hoſtili quidem, pro diſſipare et profligare, cf. Dem. Ind. ex 94, 19. δύναμιν — βασκαίνειν καὶ διαλ., ſed amica, ut hic, pro ſingulos milites ſolvere et liberare ſacramento et ſic liberos abire iubere, quo velint, poſt expeditionem, aut diſponere per loca alia, ap. Xen. Hell. et Cyr., ſed Thuc. ex 160, 20., nihil ferente G. Th. in ſevero Lat. *diſſolvere* et *ſolvere*, ſed in Bg., qui e P. quoque in ſq. ἑκ. et in formula εἰς τὰ ἑ., aliter que, quam 4, 15, 20. ſed de ſuo in v. ἀπ. (ubi et Sch. diſcedit „*quemlibet* remiſit — *domum*") ob Lat. pr. ad διελ., etiam hic faciente Noſtro per analog. modo in v. ἀπ. cum adiunctis, cf. Herdt. 463, 1. ἀπ. σφι ἐς τὰ οἰκία οἴνου κοτύλην, *regibus* domum *mitti*, ſed cauſam errantis in conſilio Macrini demum proferente §. 11. ſqq.

αὐτός τε) Hoc membrum per comma tantum a pr. ſeiunximus, quia cohaerebat arctius cum pr. ὅσον μὴ, unde Bg. e P. repetiit adeo neg., ſervata ſimul copula τὲ, quae, ut καὶ, it. ἢ, valet pro neg. poſt enunciationem neg.; quanquam continuo legentibus facile ſeries in mente erit inde a pr. μὴ, uſque ad v. ἠπ. producendo, ubi Bg. cum P., (ſpreto tamen libero adv. cf. 4, 9, 13.) aliter, quam in variato per ordinem 4, 8, 8., eandem rem carpente Noſtro ſupra in Nigro 2, 8, 17. et in ſententia partim variante cum 2, 7, 5. e. 8. m. 11. e. 2, 8, 3. ἐμὲ καλοῦσι, καὶ συνεχῶς βοῶντες λ. ſed ad analog. iungente καλ. cum μ. β. cf. G. Th. 944, 31. „(magnis) *vocare* clamoribus *hoſtem*, i. provocare Virg. G. 4, 76." cui add. Ovid. Met. 9, 294. ubi ſuppletum a P. pron. αὐτὸν reſpuit

λοῦντος μεγάλαις βοαῖς [c]. ἐν 7. magnis clamoribus; ſed δὲ τῇ Ἀντιοχείᾳ διέτριβε [d], Antiochiae morabatur, barγένειόν τε ἀσκῶν, βαδίζων τε bam nutriens, et incedens πλέον τοῦ δέοντος ἠρεμαίως [e], magis quam decebat lento

c) Hoc punctum et in A. al. pro colo Stp. rel. v. N. d) Colon in Ms. Ba. e) Hoc comma in A. et Bs. pro colo Stp. rel. et tacite in Ms. Ba.

Bg., ſervans contra ad κοθ. alterum, mutatum in Lat. gen., ſed diſcedens a ſevero P. in adv. ἐκ.

ἐν δὲ τῇ Ἀντ.) Adverſativa haec particula refertur ad pr. μὴ, unde forſitan editoribus quibusdam diſtinctio placuit illa minor, ut in membris oppoſitis. Proprie quidem poteſt haec etiam §. ſeptima copulari cum §. pr. τοσουτ. ἡμ., unde et poſt βοαῖς comma ſtatuetur, pro quo punctum ſelegimus, cum et hoc locum habeat in oppoſitis et ad ſe relatis, maxime, ubi, ut hic, ſequitur verbum finiti temporis, inſtructum pluribus particip. Quoad rem et commorationem nunc Macrini reſpicitur 5, 1, 2. ſed in phraſi ἀσκ. γεν. Bg. non ex Ind. Sb. „barbam *alere* et colere" nec e Sch. in „γεν. menti barbam *nutriens* et colens" ſed e P. ut Stp. Th. in v. ἀσκ. 1, 587. F. e. „ἀ. γ. magis nove, pro *nutrire* barb. ap. Herodi. l. 5." ſane tantum ad analog., quia dicunt Gr. ἀσκεῖν κόμην, cf. 4, 7, 4. et barba etiam ſpecies pilorum eſt, tum quia v. ἀσκεῖν eſt generis verbum, continens omne genus curae ac cultus, cf. laud. ad 1, 17, 1. cum Hdb. ad Xen. p. 159. atque adeo h. l. de barba valet pro curare et colere ſic, ut non demas, ſed ſerves, ſinas creſcere et augeri, tum ut concinnes, pectas, componas, in ordinem pilos redigas, et a ſordibus purges, mundam que barbam conſerves, atque adeo quodammodo ornes, quam et ipſam vim v. ἀσκεῖν habet, v. laud. l. c. ſed ut prior h. l. ſit potior, quo et redeunt Lat. illa Bg. et Sb., reſpicientia proprie Gr. τρέφειν, cf. Phoc. v. 198. μὴ — τρέφειν χαίτην πλοκαμῖδος, ne *alas* caeſariem *obtortam*, et ap. Luc. 3, 690. pen. in nobiliſſimo epigr. εἰ τὸ τρέφειν πώγωνα δοκεῖ σοφίαν περιποιεῖν, καὶ τράγος εὐπώγων, εὖςολός ἐςι Πλάτων, a me ſic verſo, *addere ſi* ſophiam *barbam* nutrire *putatur*: barbatus *caper* et *ſit* Plato *ſplendidior*; unde unum v. πωγωνοτροφεῖν, ap. Stp. Th. modo e Plut., cui add. Ind. Diod. S. ut ap. Luc. ib. p. 546. e. πώγωνα ἔχειν, alere *barbam*, tenente G. Th. tantum in *barb.* et in v. „paſcere *barbam*, i. nutrire" cf. tamen vicinius Lat. *accurare* et *curare* ad Lamprid. Heliog. T. 1. p. 870. Salm. N. 4. quanquam alio ſenſu, ſc. curare ſic, ut demas, ob adiunctum *pſilothro*, ſed de γεν. Suid. Thom. M. p. 767. Foeſ. Ind. Sb. Hom. cui add. loca ap. Stp. Th. it. Hesd. Call. Xen. Bach. Ael. V. h. et Luc. ut de barbae hic conſervatae more ad 5, 4, 12. quae et in Macrini numis omnibus agnoſcitur ap. Beg. 2, 708. ſq., ubi maxime primus et ſecundus videtur pertinere huc, ad ſqq. notante Leisn. in m. Ox. „O. M. VII. 70."

ἠρεμαίως) Alias eſt *ſuſpenſo* et *inſono veſtigio*, ut loquitur Apul. 3. Mil. p. 57. ἠρέμα καὶ κτύπου χωρὶς, ut eſt ap. Ariſtaen. v. Pric. l. l. et Mil. XI. p. 244. *inceſſu perfluo* feminam mentiri, v. ib. Pric. et p. 622. *Leisn.*

Sic ἐν ἠρεμαίῳ βαδίσματι Fi. Pal. Ind. „ſuſpenſo *gradu*" quod affine adi, tamen etiam pro *lentus* habet Foeſ. et Stp. Th. in adv. noſtro hinc

βραδύτατά τε καὶ μόλις τοῖς gradu, tardiſſime que ac vix προσιοῦσιν ἀποκρινόμενος, ὡς adeuntibus reſpondens, ut μηδ᾽ [f] ἀκούεσθαι πολλάκις [g], nec exaudiretur plerumque

f) μή δ᾽ A. et μήδ᾽ al. v. 3, 13, 11. g) Hic comma nullum in A[illegible]al. et Ms. Bg.

e P. poſt „i. q. ἠρέμα, (ſubiecto e Xen. de re eq. ſine Ind. ed. Z. 9, 5.) οὐ δεῖ ἐξαπιναίως σπᾶν, ἀλλ᾽ ἠρ. προσάγεσθαι τῷ χαλινῷ, λ. placide, (ut ed. Th. V. 4. p. 533.) ſ. leniter ſ. lente" Scilicet copulatae ſunt inter ſe notiones iſtae et altera ex altera ductae, ut ſint duo adv. illa non tantum *quiete*, i. cum plane nihil agitur et nullus motus apparet, ſed etiam *leniter*, cum fit aliquid ſine motu ac ſtrepitu magno, et denique *lente*, h. e. ſine magno motu, ut totius corporis, ita et pedum nominatim, it. intercedente tempore aliquo; unde pro *ſenſim* et *paulatim* ponitur maxime ἠρέμα, quo de (cum noſtrum adv. non praeterea repererim, et nihil dixerimus ad 3, 12, 21.) cf. Suid. 2, 74. i. ἠρέμα, ἀτρέμας, καὶ ἠρεμέως, καὶ ἠρεμᾶ, ἡσύχως, ad quae in latere Vs. Lat. erant haec „ἠρέμα, et ἠρεμαίως, et ἠρεμέως, et ἠρεμᾶ, *quiete*" pro quibus, nihil monente Kuſt. et Toup., malim ſic, per unum Noſtri adv., ἠρέμα, ἀτρέμας, καὶ ἠρεμαίως, καὶ ἠρεμᾶ, ἡσ., interea, dum invenio alterum per ſimpl. vocalem ε, quod nec Stp. nec L. Ern. tenet, neque etiam ultimum illud cum circumflexo, ſed noſtrum etiam Heſ. 1, 1651. N. 9. et 13. ἠρ. ἡσυχῆ, (pro quo Noſter 1, 4, 1. e. hic variarit,) πρᾴως, ἱλαρῶς, — ἀτρέμα, ἡσύχως, σχολαίως, quod extr. in primis indicat notionem pro lentus et tardus, aliis itidem manifeſtam ex his, Xen. Cyr. 7, 1, 8. σὺ μὲν — ἡγοῦ τῷ πεζῷ ἠρέμα, Th. V. 1. p. 397. m. *peditatui* modice *praeito*, ſed Ind. „placide, *pedetentim*, ſine curſu" it. Call. ep. 70, 3. τοῖς τρομεροῖς κώλοισιν ὑπήλυθον ἠρέμα τύμβον, quod reddam, *trepidis* pedibus *advenerunt* lente *tumulum*, ſed Muſ. v. 100. ἠρέμα ποσσὶν ἔβαινε, *tacite* pedibus *incedebat*, quod ſane altero ſenſu illo accipi poteſt, quem etiam ſeligit Fi. Ind. Pal. v. βαδισμ. cf. Dion. H. S. T. 1. Ael. V. h. Geop. Xen. Cyr. et Luc. cui add. ſine Ind. duo loca, unum ap. Stp. Th. ex 1, 843. e. ſed alterum ex 1, 677. e. ap. D'Orv. Ch. p. 345. m., ad quam analog. Noſter cum v. βαδ. it. cum πλ. τ. δ., ubi P. deſerit quoque Sch. „*plus*, quam *decebat*" tenente Stp. Th. 1, 915. D. i. affinem Bg. formulam inverſi ordinis ſine auctore „τοῦ δ. μᾶλλον, *magis*, quam *deceat*" pro qua habui ex Dem. ſine Ind. μᾶλλον τοῦ δ. 805, 20. 910, 9. et, praeter Stp. illud πλείους τοῦ δ. 45, 4., ſimiles ἐλάττω τοῦ δ. 45, 21. μείζους τ. δ. 46, 27. 210, 13. 684, 23. et μᾶλλον τοῦ προσήκοντος 54, 1. tum πλεῖστον τοῦ δ. ἁμαρτάνειν et γῆ τραχυτέρα τοῦ δ. Ind. Plut. Hs. at-Fa. Aeſ. 43, 1. πλέον τοῦ δ. ἱδρωκέναι, Ind. „plus iuſto, plus, quam opus eſt" alio ſenſu ergo noſtram, cf. 2, 6, 18.

βραδύτατα) Praeter reiectum pron. perſ. αὐτῷ ſ. αὑτῷ, quod ad v. πρ. ſuppleraт P., ſervat Bg. inde omnia hoc membro, (ubi rurſus eſt modo analogia in βρ. cum μολ. it. cum v. ἀπ. it. in neutro illo pro adv. cf. Heſ. Suid. Moer. cum Herodi. L. N. T. Ind. Hom. Hesd. Soph. Ai. Theogn. Thuc. cum Schol. Dem. Xen. Pol. Z. Luc. Geop., cum acc. ellipt. Dion. H. Sb. T. 2. ſed cum inf. Ioſ. et Kypk. T. 1. it. in rem criticam et confuſionem Piers. Veris.) diſcedens in ſq. μηδ᾽, et ſeveriore ordine, nec omiſſo adv. πολλ., ſed per Lat. ſyn.

διὰ τὸ καθειμένον τῆς φωνῆς.	propter ſubmiſſam vocem.
ἐζήλου δὲ ταῦτα, ὡς δὴ	8. Aemulabatur autem haec
Μάρκου ἐπιτηδεύματα [h], τὸν	tanquam Marci ſtudia, reli-
δὲ λοιπὸν βίον [i] οὐκ ἐμιμήσα-	quam vero vitam non imita-

h) Colon in Ms. Ba. ut punctum in A. al. i) Comma in A. v. N.

τὸ καθειμ.) Apuleio Miles. III. p. 52. haec dicitur *vox* tenuis *et* admodum *diminuta*. Quintil. 2, 3. *ad* ſpadonum *et* mulierum *exilitatem* vox *tenuata*. Luc. Nigr. (1, 50. l. 96.) μικρὸν φθέγγονται καὶ ἰσχνὸν καὶ γυναικῶδες, it. Amor. (2, 401. i.) φωνὴ λεπτός. Hinc Polluci, 4, 17. λεπτόφωνος καὶ γυναικόφωνος. Haec et plura Pric. ad Apul. l. l. p. 162. ſq. Talis vox Xiphilino in Heliog. φωνὴ κεκλασμένη, Ter. Hec. *vox fracta*, Sen. ep. 90. mollis *et* infractus *cantus*. Heſ. θηλυδριῶδες, (τὸ) κατακεκλασμένον, Xen. Sy. 8, 3. πρᾳεῖα ἡ φωνή. *Leisn.*

Pro Bg. e P. ſyn. procedebat *propter* ſubmiſſionem *vocis* ap. Cic., quod Sch. tenuit e Sb. Ind. ut hinc ſine Vs. Stp. Th. 1, 1666. C. e. partim e Bud. C. 762, 24., Noſtro ſpectante tantum analogiam, tum in v. de voce, tum per neutr. ſing. cum gen. rei in paſſ., quo de particip. per contractam formam et minus, καθιεμ., rectam utr., cf. Suid. 2, 221. m. Heſ. 2, 103. i. 105. m. ſed phyſice de re, abſolute Call. Diod. S. it. cum dat. perſ. Ael. V. h. it. cum pr. ἐπὶ Luc. 1, 617. l. 62. et N. T. Act. 10, 11. ubi 11, 5. etiam cum ἐκ, ut de perſ. abſolute Luc. 1, 319. l. 45. ſed cum acc. rei elliptico καθειμένος τὸν πώγωνα etc. ad Thom. M. p. 484. N. 1. ſed tropice de re, πεῖρα καθειμένη ad Heſ. 2, 103. N. 5. et in rem criticam et confuſionem D'Orv. Ch. cum Abr. Dl. Th. A.

ἐζήλου) *Stolida* κακοζηλία, *cum etiam id, quod naturae aut moris vitium haberi debet, exprimere ſtudent! Sic* Antoninus Caracalla, Alexandri Macedonis imitatorem, *ut libro praeced. cognovimus*, (4, 8, 1.) agens, etiam *truci fronte* et *ad laevum humerum* depreſſa *cervice* ſpectari voluit, teſte Victore in epit. 21, (5. cf. Spart. in Car. c. 2. i. p. 707. e.) *Boecl.*

In rem ipſam nihil habui e Dion. et Spart., quatenus iſta prioris §. inſtitutа, mores, agendi vivendi que rationes ſecutus ſit et Marcus Antoninus; unde δὴ, pro Lat. *ſcilicet*, oppreſſum iterum a Bg. e P., cf. 3, 12, 2. ſecus ac 2, 13, 6., ceperim per ironiam pro Noſtri que iudicio in partem contrariam; quod iudicium contra per δὴ ſimpliciter interponetur, ſi iſta vere in Marco fuerunt, ut de barba quidem non dubito, cf. ad §. 14., ſed tarditas in inceſſu quaedam potuit eſſe e gravitate Stoica, denique aliqua vocis ſubmiſſio e lenitate animi eius; in alteram rem de Macrino conſentiente Capit. c. 11. p. 761. e. *fuit* in *vita* imperatoria *rigidior* et *auſterior*, rel. it. c. ſq. i. p. 765. *fuit - ſuperbus*, rel., praeter rel. libertatem, ſumente P. δὲ iterum pro γὰρ, cf. §. 6., ſed extrinſecus pron. gen. αὐτοῦ ad τὸν β., unde hic acc. regatur a v. ἐμ., variato pro pr. ἐζ. nec propter comma in edd. poſt β. per ſe accipiatur, oppreſſa pr. κατὰ, *quoad* reliquam *vitam*, et aſſumendo alio acc. pron. αὐτὸν, reddente Stp. Th. in ſubſt. ἐπ. partim e P. „haec *ſibi* de *Marci* moribus *propoſuerat*" ſed ſcribente Noſtro ad analog. modo, in ἐζ. cum ἐπ. de Bg. ad Lat., cf. G. Th., ſed in ἐμ. cum β. e Diod. S. ζηλοῦν τὸν β. λ. cf. Exc. ad 1, 2, 8. it. 2, 7, 8. quocum hic varietur.

το. ἐπεδίδου δὲ ἑκάστοτε εἰς[k] τὸ ἀβροδίαιτον, ὀρχηστῶν τε θέαις, καὶ πάσης μούσης κινήσεώς τε εὐρύθμου[l] ὑποκριταῖς σχολάζων[m], τῆς τε τῶν πραγμάτων διοικήσεως ἀμελῶς ἔχων[n]. προῄει τε πόρπαις καὶ

9. batur: ſed proficiebat quotidie in luxuria, ſaltatoribus ſpectandis et omnis rei muſicae motus que numeroſi actoribus vacans, rerum que adminiſtrandarum negligens.
10. Atque incedebat fibulis

C

k) ἐς Ms. Ba. cf. 4, 15, 10. e. l) εὐθύμου A. al. mendoſe. m) Colon in Stp. al. et tacite in Ms. Ba. pro commate A. al. v. N. n) Ms. Ba. ἔχων, προῄει, πορπ. quorum comma fuit et in Bs. 1. v. N.

ἐπεδίδου) In hanc partem Capit. c. 8. p. 758. e. quum *ſe* Antiochiam *recepiſſet*, ac *luxuriae* operam *daret*, ſed per documenta c. 13. p. 768. ubi Bg., deſerto P. (qui iterum δὲ pro γὰρ cepit,) aliter, quam ſupra 2, 7, 1. 3, 13, 14. ubi v. et idem Lat. aliorum Intp. et e Thuc. ſyn. formulam καθ' ἡμέραν, cui par eſt partim hic P., pro Noſtri adv., qui cum primo loco illo variat per oppreſſum iterum pron. ἑαυτόν.

ὀρχηστῶν) ut dixit ſupra 4, 6, 4. ὑποκριταὶ πάσης μούσης καὶ ὀρχήσεως. *Steph.* qui recte comparat, (in marg. non caſtigans liberum P.) ſed ut varietur cum iſto loco tum per ordinem, tum pro ὀρχήσεως per θέαις ὀρχ. (ubi procedebat pro Bg. ſeverum *ſaltatorum ſpectaculis*, quod praebet Sch. partim, ſed ὀρχ. intelligentur ſenſu anguſtiori, quo de Stp. Th. e Luc. 2, 304. l. 44. οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσι, cf. Carpz. Par. Stoic. p. 66. ſqq. 70. e. 88. N. b. ſq. cum N. ad Dion. C. p. 1127. it. ad locum Noſtri, a Stp. laudatum,) tum per additum adi. εὐρ., quod iungitur ex analog. cum κιν., ſed forſitan ut hac ipſa iunctura diſtinguatur a pr. ὀρχ. ſic, ut hic ſit propria ſaltatio, in theatris ſolennis et hodie, finito dramate, cf. cum aliis ſubſt. rei Luc. Dion. H. S. T. 2. cum Upt. ed. π. συνθ. ὀν. it. Xen. M. S. Fi. Theo. cum G. Chr. et Valck. Diatr. poſt Eur. Hipp. p. 148. B. ſed abſolute Suid. ut de perſ. cum abl. modi Diod. S. 1, 168. l. 2.

τῆς τε) Rectius τῆς δὲ τῶν πρ. *Sylb.* non id probante Bg., dum et P. manet cum libris omnibus in copula vulg., per ſe aeque recta, ſed diſcedit Bg. a P. et ſe ipſo 5, 1, 15. in ſq. τῆς τ. πρ. δ. ſed cum illo ad formulam ἀμ. ἔχ., ſolum adi. aut particip. affinis verbi ἀμελῶν exprimens, e lege iſtius formulae mutandae et quia non commodum eſt Lat. particip. v. ſubſt. *ens* ſ. *exiſtens*; quo reſpexerat Sch. „ἀ. ἔχειν τινὸς, negligentem *eſſe* rei alicuius" dum Stp. Th. aliunde et ipſe „pro ἀμελεῖν τινος, *neglectui* habere *aliquid*" quae ipſa Lat. formula, cf. Poſſ. Call., per retentum v. *habere* cum dat. affinis ſubſt., commodior eſt, quam illa *negligenter* habens *rerum adminiſtrationem*, cf. cum gen. rei ap. Stp. e Gaza tantum, ut cum περὶ Xen. Cyr. ſed cum πρὸς ej. Bach. et cum aliis v. v. Thuc. et Plut. Krg.

προῄει) Structura illa πόρπαις καὶ ζωστῆρι, χρυσῷ-πεποικιλμένοις, etſi per ſyllepſin excuſari poteſt: tamen auctor fortaſſe pluraliter ζωστῆρσι ſcripſit, ut ſupra 4, 8, 21. aut ibi quoque ſingulariter ζωστῆρα dixit. *Sylb.* Sylburgius malebat ζωστῆρσι, ſine dubio ob ſq. πεποικιλμένοις; at hoc non

ζωςῆρι [o], χρυσῷ πολλῷ καὶ λίθοις τιμίοις πεποικιλμένοις, κεκοςμημένος, τῆς τοιαύτης πολυτελείας παρὰ τοῖς Ῥωμαίων ςρατιώταις οὐκ ἐπαινου-

ac balteo, auro multo et lapide pretioſo variegatis, ornatus: cum eiusmodi luxus apud Romanos milites minime in laude eſſet, ſed bar-

o) *Ms. Ba.* ζωςῆρι καὶ χρυσῷ — πεποικιλμένος· τῆς τοιαυτ. ſed *Ms. Ven.* τιμίοις πεποικιλμένος, τῆς τοι. v. N.

maſculini ſed neutrius generis adiectivum eſt, quale diverſi generis ſubſtantivis iungi ſolet. *Stroth.*

Quorum duumvirorum figuras utrasque, primi quidem enallagen numeri, ſed alterius enallagen generis, quam et ſyneſis formam faciunt aliqui, oſtendit uterque Lat. Intp., ſed P. contractius, et *Bg.* per mancam a ſcriba Vs., ubi addere debuimus καὶ λιθ. τιμ., converſa in ſing., ne abl. plures in vicinia concurrentes cum plur. πεποικ. ambiguitatem facerent, quanquam iidem in Gr. occurrunt; ubi ſingularem quidem ζως., per variationem cum plur. 4, 8, 21. a Noſtro adhibitum, et a Sb. Ind. quoque ſervatum ſic „ζωςὴρ χρυσῷ πεποικιλμένος" it. a Stp. Th. 1, 1410. A. per haec trunca, partim e P. „π. καὶ ζωςῆρι χρυσῷ, fib. *ac* balteo *aurato*, (it. aliter ib. 443. F. ſine Vs.) χρυσῷ π. καὶ λίθοις πεποικιλμένοις κεκοσμημένος" igitur ſingularem quidem praebent et ipſi Mss., ſed in rel. diſſident, dum ſervat Ms. Vi. lectionem vulg., per ſe probam, at Ve. cum Ba. omittit particip. κεκ., forſan e finitione ſimili prioris particip. πεποικ., unde deinde, laborante ſerie, cum v. προῄει et reliqui abl. requirerent nominativum aliquem *participii*, ſapientia Gloſſatoris mutabat abl. *participii* πεποικ. *in nominativum*, qui ſic non amplius de rebus pr. valet, ſed de perſ., ut ſupra etiam 4, 11, 5. in eodem Ms. Ba., qui hic ſolus denique intrudit copulam καὶ in primo membro iterum, ſequente alio καὶ, cf. 3, 6, 22. e. 4, 12, 15., vix hic elapſo ob vicinitatem, ſed ad concinnitatem maiorem inſerto, quia utraque membra ſunt quoque paria in rel., per ſubſt. et adi., dum P. liberior eſt in omiſſo particip., ut aliis alibi, cf. 4, 15, 10. ſed in rem ipſam et luxum ſimilem ap. Spart. in Adriano c. 10. T. 1. p. 88. ſq. *quum* ſine *auro* balteum *ſumeret*, ſine *gemmis* fibulas *ſtringeret*, N. Caſ. 1. „is luxus poſt Hadrianum in mores publicos irrepſit, (ſubiecto Noſtri loco per totam §. ſine Vs. cum lect. vulg. ſed N. ſq.) Balteo ſolent iungi fibulae; et ap. Graecos ſimiliter ζωςῆρος et πορπῶν iunctim ſaepe mentio. Veteres etiam *pallia* et ſaga fibulis annectebant „et in Excpt. Kappii V. Vener. e Braun. de veſtitu ſacerd. Hebr. l. 2. c. 3. p. 483." veterum balteos pretioſiſſimos ſaepiſſime fuiſſe, ex iis, quae dicta ſunt, ſatis apparet. Erant enim argentei, aurei, et byſſini. Sed et varie ornati erant. Aliquando aureis bullis conſiti. — Sed et gemmati erant baltei. Herodi. *l.* 5. de Macr. προῄει — κεκοσμ. — Sic et *Carinus*, teſte Vopiſco, *habuit* balteum *etiam* ſaepe *gemmatum*" cf. G. Th. v. *balt.*

τῆς τοιαύτης) P. dirimente periodum Noſtri e gen. conſq. per aliud pron. relat., bene reſolvit Bg., non tam per cauſalem, quam per exceptivam, pro cum tamen, nobis *da doch*, pro qua et procedit conceſſiva illa *etſi*, deſerto P. etiam ad ἐπ. per phraſin ſyn., ignoratam

μένης, βαρβάρου δὲ μᾶλλον καὶ θηλυπρεποῦς εἶναι [p] δοκούσης. ἅπερ ὁρῶντες οἱ στρατι-

baricus magis et mulieribus congruens exiſtimaretur. 11. Quae videntes milites

p) θηλυπρεποῦς δοκουσ. Ms. Ve. v. N.

a G. Th., cf. tamen Ind. Corn. N. „in *ſumma* laude *eſſe*, (ſumme, valde) laudari, (de perſ. ſed de re) magnis *in* laudibus *eſt*, i. q. pr. *laudi ducitur*" et i. q. valde laudatur, ob adi., ibi appoſitum, ſed, ut h. l. Gr., memorari tanquam honeſtum quid et decens fortem militem ac ducem exercitus; in quo Noſter ſane reſpexerit ſenſum iſtius Lat. formulae, ut analogiam modo cum pr. παρὰ, ſed et in hac, opinor, praecipue Lat., pro ὑπὸ, cf. G. Th. v. *apud* Nr. 5.

βαρβάρου) poſterior vox θηλυπρ. nec ap. Stp. in Th. nec in vulg. Lex. exſtat. Pollux autem 7, 13. ſimillime noſtro loco ait: οἱ βάρβαροι καὶ ταῖς θηλυπρεπεστέραις τῶν ἐσθήτων ἔχαιρον. Apud eundem occurrit quoque 2, 4. βλέμμα θηλυπρεπὲς. Caeterum iam ſupra noſter l. 4. c. 12. (§. 4. e.) narraverat Antoninum exprobraſſe Macrino θήλειαν νόσον, de qua v. praeter ea quae notavimus ad l. l. Herodotum 1, 44. quem locum etiam Longinus c. 28. allegat, maxime vero Weſſelingium ad eundem hunc locum. *Stroth.*

Vocem illam, praeter L. Ern. „feminis conveniens, femineus" et olim notatum locum e Poll. 7, 50., quaerendo nunc per Indd. non amplius reperiens, poſuerim in Noſtri vocabulis e recentiori Graecitate, ad analog. tamen compoſitam illorum θηλυγενὴς ap. D'Orv. Ch., θηλυκρατὴς Abr. ad Aeſch. 1. in Elench. voc., θηλυμανὴς Call. et θηλύπαις Lyco. etc., reſpiciente Noſtro in βαρβ. incertum, ad Germanos, an Orientales, vel maxime ad Amazones, cf. Virg. A. 5, 311. *habeto Alter* Amazoniam *pharetram, plenam que ſagittis Threïciis*, lato *quam* circumplectitur *auro* Balteus, *et* tereti *ſubnectit* fibula *gemma*, quarum nobiliſſimus eſt balteus Hippolytes, ab Hercule raptus, cf. ad Iuſt. 2, 4, 18. Denique omiſſus inf. Ms. Ve. eſt e Gloſſa, magis per comparationem locorum, ubi cum v. δοκ. non incedit, ut 2, 5, 10. (ubi idem Ms. cum rel. obtrudebat illum inf.) aut per ingenium, ad variandum, quia mox §. 13. e. recurrit, quam per ſapientiam, quae monuerit, iſtum inf. tollendum, ut redundantem, qua de opinione, in primis cum v. δοκ., praeter laud. ad 1, 8, 2. m., quoque v. ad Luc. 3, 167. N. 23. p. 181. N. 45. p. 276. N. 79., ut de redundante inf. εἶναι cum aliis orationis partibus, univerſe quidem ib. p. 340. N. 24. et 1, 98. N. 84. it. Abr. ad Aeſch. 1, 131. Koen. ad Greg. p. 30. N. 53. Fi. ad Plat. Cratyl. p. 18. Rs. Or. V. 9. p. 494. l. 10. ad Herdt. p. 134. N. 79. cum Bach. ad Xen. Apol. S. §. 13. et Hier. 7, 11. ubi et nominatim cum adi. ἑκὼν, quo de praeterea cf. Bud. C. 545, 28. Vig. p. 233. Thom. M. p. 290. Gottl. ad Plat. Phaed. p. 15. poſt Bg. ad Alc. ep. p. 3. qui h. l. iterum opprimit eundem inf., cf. 1, 8, 2. 2, 5, 10. 4, 2, 9. e. 4, 12, 7. e. ſecus ac 1, 12, 3. ſed, praeter Lat. ad neg. οὐκ, per regionem hanc nihil ſuſcipit e P. liberrimo, non tantum in addito adv. affirmandi, cf. 2, 5, 11. 3, 8, 6. e., ſed etiam in ſupplemento ad comparativum μᾶλλ., pro quo et procedebat aliud illud, a Noſtro demum §. ſq. expreſſum, ἢ κατ' ἀ. στρατ.

ἅπερ ὁρ.) Etiam per hanc §. deſeritur a Bg. liberior P., maxime in

ὦται, οὐ πάνυ τι[q] *ἀπεδέχοντο, ἀπηρέσκοντό τε αὐτοῦ τῷ βίῳ*[r], *ὡς ἀνειμένῳ μᾶλλον, ἢ* — non valde probabant et offendebantur eius vita, ut remiſſiore quam pro viro

q) τοι Ms. Ba. cf. 3, 10, 14. ſecus ac 3, 11, 6. ſed τί ſic ed. A. et Bs. cf. 4, 13, 11. r) Hic et poſt μαλλ. comma in Ms. Ba. cum A. al., neglectum a Stp. rel.

alio pron. ad ἅ π. tum addita particula transeundi δὴ ſ. οὖν, cf. 4, 12, 10. it. aſſumto adi. πάντες, cf. ib. §. 12. et contra omiſſo ſubſt. τῷ it. mutata tota formula οὐ π. λ. in aliam neg., cf. 2, 2, 9. tum ſubſtituto alio ſubſt. pro pron. αὐτ. cf. hoc cap. §. 6. Mox Noſtri eſt copia quaedam ſyn. cf. Bud. C. ſine Vs. 1023, 15. „ἀπαρέσκομαι, aegre fero, οὐκ ἀποδέχομαι“ e quo Stp. Th. nec e vetere aliquo, ſed Sb. Ind. praeterea tantum adhuc e Zoſ. 6, 9, 3. ὅ περ μαθὼν Ἀλλάριχος, καὶ ἀπαρεσθεὶς τῷ γενομένῳ, *graviter* ac *moleſte* rem *ferens*, ubi Bg., quaſi ſit paſſ., nihil edicente et Sch. ſed me reperiente modo act., praeter Poſſ. Call., ap. Plut. Hs. et Bud. l. l. e Thuc. ſine Ind. ut et hoc in Noſtri recentioribus poſuerim.

ὡς ἀνειμένῳ) E P. in marg. hic fere Stp., qui in Th. 1, 1658. i. „ἀνειμένος βίος, vita remiſſa, diſſoluta, mollis“ ſine auctore, hinc, opinor, ubi Noſter modo per analog. in particip. cum ſubſt. aliquo, cf. Ind. Thuc. ἀνειμένῃ τῇ διαίτῃ, it. Dion. C. „remiſſior, delicatior“ qui ſenſus et hic eſt e §. §. pr., ſed ut comparativus ille demum exiſtat ex adiuncto hic μᾶλλ., ubi Sb. Ind. v. κ. „*magis*, quam *pro* viro *militari*, i. magis, quam decet virum mil., ſic κατὰ γυναῖκα, *ut* mulieri *competit*“ e Xiph. γυνή, — μεῖζον, ἢ κ. γυν. φρόνημα ἔχουσα, qua de praep. poſt ἢ et comparativum vel legitimum, vel periphraſticum, ut hic, per μᾶλλ., vel, oppreſſo hoc, poſt poſitivum, cum acc. perſ., ut h. l., vel etiam rei, idque univerſae, aut loci maxime, proprie quidem Lat. *ſecundum*, deinde, e Lat. ratione, pro illa Bg. praep., in notione *convenientiae*, ut hic, vel *ſimilitudinis* ſ. *comparationis*, ut alibi, poſt Stp. Th. 2, 89. F. e. et G. m. hinc cum P. ſed e Thuc. ſine Ind. 496, 70., cf. ad Vig. p. 64. N. 79. Bg. ad Alc. ep. p. 65. m. 444. e. (cuius loca e Soph. ſunt in Trach. v. 1035. et Oed. Col. v. 625.) D'Orv. Ch. p. 182. e. ubi et cum plena pr. κατὰ ἄνθρ. it. Weſſ. ad Herdt. p. 636. N. 100. Hmſt. ad Ar. Plut. p. 331. N. 96. tum Ind. Dem. v. κ. Nr. 7. cui add. 1406, 12. Iſ. Ev. Fi. Ael. V. h. b. m. e 4, 17. i. Luc. a. e. it. b. m. ex 1, 259. l. 23. et 2, 916. l. 73. it. 3, 396. l. 5. it. Xen. Z. Cyr. b. i. Th. V. 1. p. 250. l. 5. et 540. l. 7. it. Dion. Caſ. „de proportione, μείζονα ἢ κατὰ ἄνθρωπον“ ſed ſine Ind. Xen. Hell. 3, 3, 1. σεμνοτέρας, ἢ κατὰ ἄνθρωπον, ταφῆς, Th. V. 3. p. 155. ſ. 1. it. Iſ. Pan. Mor. p. 132. m. τοῖς μείζους - τὰς δυναστείας, ἢ κατὰ ἀνθρώπους, περιβεβλημένοις, ubi in N. contraria Var. L. κατ', quae praep. occurrit praeterea poſt merum μᾶλλ. ſine comparat. ap. Xen. Z. M. S. b. i. ex 4, 7, 10. εἰ δέ τις μᾶλλον, ἢ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην σοφίαν, ὠφελεῖσθαι βούλοιτο, Th. V. 4. p. 262. i. *ſi quis* autem *maiora* (commoda), quam *pro* ſapientia *humana*, vellet *aſſequi*, porro poſt adv. gradus comparat. ap. Luc. 2, 216. l. 84. ὅ περ μειζόνως, ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν, ἀπήντησεν αὐτοῖς, quae *quidem* res *magis* illis, *quam* pro *prima* exſpectatione, *reſpondit*, et Diod. S. 2, 90. l. 60. μ. ἢ κατ' ἄνθρωπον, λ. *magis*, quam

κατ' [t] ἄνδρα ϛρατιωτικόν. πα- 12. militari. ac comparan-

t) κατὰ ἀνδ. Ms. Ba. plene, ut in alia praep. ſupra 4, 8, 16. m.

pro conditione *humana* rel., denique poſt comparat. et particulam ὡς, ap. Stp. Th. 4, 802. C. „μείζων, ἢ ὡς κατὰ ἄνθρωπον, *maior*, quam *pro* humana *ſtatura*“ ſine auctore, ut ſine Vs. Poſſ. Call. p. 551. e. ſed additis „ubi vacat ὡς“ quod, tacente Hoog. Op., ſed Stp. l. l. referente etiam ad notionem *ſimilitudinis*, comparo ego interea, dum melius doceor, cum illis ὡς πρὸς, non reperiens in hac quidem formula et notione, quam nunc tracto, aliquid ſimile in Lat., niſi ſit, *quam* quantum *ad*, l. *quam quoad*, ſed Bg. illa hic ap. Liv. Ind. v. *quam*, ſed Curt. v. *pro*, ſine explic. it. ap. Hor. Turs. p. 819. e. it. G. Th. 1073; 88. ſub „*pro*, reſpectum, relationem, proportionem, indicat, (ſed v. *quam* 17, 80. 19, 32. ubi l. 35. adeo per ellipſin iſtam antea adv. *magis*, a Gs. per uncos propterea additi poſt poſitiv.) ſed etiam — *multiplex* magis, *quam pro* numero *damnum eſt*“ (cf. Ern. Liv. Ind. v. *magis*, ubi tamen ſubiicit „niſi vero *multiplex*, poſitivum adeo ante *quam*, pro comparat. poſitum dicamus“) ſed l. 37. 41. quam *quantum* (cf. Liv. Ind. v. *quam*) et l. ſq. quam *quoad*; in noſtri loci formula et Gr. et Lat. Bg. dum praecipere ſoleo pueris meis, ut, reddenda ea in patriam linguam, omittant particulam ἢ et *quam*, et contra, ubi in patrio ſermone adſit comparativus cum praep. *für*, v. c. *es iſt* zu *ſchwer* für *mich*, ad comparat. cum *pro* addant rurſus eandem *quam*, et adeo, loco illius non Lat., *difficilius eſt* pro *me*, potius *difficilius* eſt *quam* pro *me*; qua de elegantiae ſ. uſus loquendi parte nihil Schell. de ſtylo, et in Lex. tantum v. *quam* p. 2296. m. cf. de pr. κατὰ noſtro quidem ſenſu illo, at per alias dicendi rationes Hmſt. l. l. Fi. Plat. Apol. S. et Symp. Hs. Plut. 19, 3. Callim. ep. 1, 4. 12. 16. Ind. Luc. ex 2, 688. l. 75. et 3, 263. l. 99., ſcribente hic Noſtro per analog. et plene in ἀ. cum ϛρ. pro hoc ſolo in ſuperioribus, cf. 4, 14, 3., quo pleno augebitur Boſ. Ell. L. p. 31. cf. 4, 7, 13. it. ſyn. illo ap. Polb. infra ad 5, 3, 19. ϛρ. ἄνθρωπος, e qua analog. hic ſcribatur.

παραβάλλοντες) Suſpectum videtur μνήμης vocabulum, niſi vertere velis *adplicantes* memoriam *vitae* conſuetudini *Antonini*, quod tamen durum foret; vel, quod melius eſt, niſi κατὰ ad τὴν μνήμην intelligas, atque accuſativum eius rei quae comparatur omiſſum vel in βίῳ vel in πολυτελείας latere putes. *Strotb.* Pro ἐπιϛραφείσῃ dubium eſſe non poteſt, quin ἐπιϛρεφεῖ ſcribendum ſit, ſi hic dativi locum habeant, ac non mutandi ſint in genitivos, hoc modo, παραβάλλοντες δὲ τὴν μνήμην τῆς Ἀντωνίνου διαίτης, ἐπιϛρεφοῦς τε καὶ ϛρατιωτικῆς γενομένης. *Steph.*

Qui in Th. nullibi reſpicit huc, ut nec fert Sb. Ind. hinc aliquid ad primam quidem partem et formulam, ſed Leisn. in m. Ms. Bg. „ponit gen. pro dat.“ quem ſane e Stp. voluntate dederit. Ego ſuper hoc loco ſcripſeram olim haec.“ Forte ſic legendum, παραβάλλοντες δὲ τῇ μνήμῃ, pro ἐν τῇ μν. (quod utrumque dr., cf. Luc. 2, 922. l. 21. et Rs. Or. V. 4.) ſ. τῇ γνώμῃ (*animo* ſ. *mente*, quaſi confuſae ſint duo haec ſubſt., cf. Rs. Or. V. 5. p. 55. N. 13. et iota ſubſcr. cum ν iterum, cf. 3, 11, 17.) τὴν Ἀντωνίνου δίαιταν (confuſis rurſus litteris iisdem, it. η cum α, cf. 1, 17, 24. e. ἀκμ.) ἐπιϛρεφῆ δή τε καὶ ϛρατιωτικὴν γενομένην, quia hic quoque in ἐπιϛραφείσῃ lapſus inciderit, in ε et α, cf. 4, 15, 6. ἀναχ. it.

ϱαβάλλοντες δὲ τὴν μνήμην τῇ tes memoriam Antonini vi-

in ει et η, cf. 4, 5, 10. ξιφ. et in σ et δ, tum coaluerint voces iterum, cf. 2, 3, 12. c. 2, 5, 15. in. 4, 15, 12. atque ſervetur ita ſyllaba una, a Stp. non curata, in primis cum ſolenne ſit Noſtro δὴ, pro *ſcilicet*, in explicando, poſt adi. etiam, cf. 4, 12, 4. Deinde rectionem Bg. videri duriorem, et vulg denique lectionem ſic poſſe retineri, παραβάλλοντες, ſc. τοῦτο ſ. ταῦτα, τὴν μνήμην ſ. γνώμην, pro κατὰ τὴν μνήμην ſ. γνώμην, τῇ 'Αντ. λ." in quo extr. ergo cum Strotho cogitabam quondam, nunc quidem haec profeſſus, 1) quaerendo amplius, me nihil ſimile lectioni ac rectioni vulg reperiſſe, et modo ap. Ael. V. h. 7, 2. i. Θεόπομπος — παραβάλλει αὐτοῦ τὸν βίον τῇ τῶν Φαιάκων διαίτῃ, λ. *compa at* eius *vitam* Phaeacum *comeſſationibus*, per Indd. vero acc. τὴν μνήμην cum aliis v., Orph. Lyco. Theogn. Thuc. Rs Or. V. 6. Xen. 'Ανβ Luc Dion. H. S. T. 2. cum Polb. Geop. Poſſ Call. et ſine Ind ap. H. Pan. Mor. p. 59. l. 134. m. ſed ſubſt μν. cum gen. perſ ap. Ael. V. h. et cum gen. rei Theogn. Rs. Or. V. 8. Din. et Iſocr. l. l. ult. 2) in lectione vulg., ſi ſervetur, etſi habeat v. παρ. rectionem illam vulg., hoc eſt, acc. rei ſ. perſ. cum dat rei, tum in notione vulg. pro Bg. Lat., noſtro *vergleichen*, cf. Stp. Th. 1, 692. G. et Poſſ. Call. ut cum pr. πρὸς Xen. M. S. Fi. Aeſch. et Ed H. Ev., tum in alia notione pro convertere ſ. flectere ſ. dirigere, cf. Stp. l. l. B. aut pro admovere, cf. ib. C. cum Poſſ. Call. Xen. Z. Pol. Ael. V. h. Luc. Vig., videri peculiare Noſtri quid, et tropum duriorem atque obſcuriorem, *comparantes* memoriam *victui* Antonini, it *admovere* memoriam *victui*; e quo primo ſaltem vix aliquis eliciat ſententiam, quae hic obtinere debet, *memori mente* comparare *et* conferre *victum* Caracallae; ſi forte alterum procedat ex illo Corn. N. 15, 7. 2. nullam *adhibuit* memoriam *contumeliae*, ubi Ind. „ea ad ultionem non uti" immo non memor fuit, non recordatus eſt contumeliae priſtinae; unde h. l. ſit *adhibentes* vero *memoriam*, i. memores vero ſ. recordati, ſed, ut ibi erat, ſane cum gen., quem 3) quia Bg. referat, concedi quidem poſſe lapſum iterum in iota poſt ſcripto et littera ſibilante, at non videri eius formulam *comparare* memoriam *victus* vel Lat. vel perſpicuam; unde 4) redire rem ad Strothi noſtramque ellipſin pr. κατὰ et pron. noſtri τοῦτο ſ. ταῦτα, vel potius τοῦτον, ſc. τὸν βίον, unde accipiamus formulam ſupra Aeliani, quem Noſter et alibi imitatur; pro qua ratione, 5) quia formula Bg. vix intelligi queat pro *comparantes* Antonini *victum*, quem recordabantur, et duo ſubſt. in regimine pro adi. ſ. particip. cum ſubſt. v. c. τὴν μνημονευομένην τοῦ 'Αντ. δίαιταν, λ., potiorem a me putari emendationem aliquam, modeſtam tamen illam, quae litteris quam maxime parcat, atque adeo vel Bg. hanc, ut quidem fingimus nobis, eum legiſſe, παραβαλλ. δὲ τὴν μν. τῆς 'Αντ. διαίτης, ἐπιστραφείσης τε καὶ στρατιωτικῆς γενομένης, ſed per Lat. illa antea ex Cornel. iſto que ſenſu, vel de noſtra coniectura vetere partim hanc, παρ. δὲ τῇ μνήμῃ τὴν 'Αντ. δίαιταν, ἐπιστραφεῖσάν τε καὶ στρατιωτικὴν γενομένην, comparantes *memoria*, memori mente, memoriter *Antonini victum*; pro qua tamen non diffiteor, me inclinare magis ad τῇ γνώμῃ, it. ad τὴν γνώμην cum vulg. dat. τῇ 'Αντ. διαίτῃ, λ. *dirigentes* animum *ad* Antonini *victum*, reſpicientes mente ad rei, ex illa ſuperiori notione v. παρ., ubi Noſter per analog. adhibuerit dat., pro altera, aeque occurrente, pr. εἰς, cf. Stp. Th. l. l. Caeterum, ut et ad

Ἀντωνίνου διαίτῃ, ἐπιστραφεί- ctûs adſtricti et militaris,
σῃ u τὲ καὶ στρατιωτικῇ γενο-
μένῃ, κατεγίνωσκον τῆς Μα- reprehendebant Macrini lu-

u) Ms. Ba. nil heic loci variat. *Mart.* nec rel. Mss. v. N.

hunc locum alios Codd. expecto poſtea, ita ad v. παρ. potius utar Lat. *conferre*, ut viciniore, ap. G. Th. v. i. et Nr. 4. cum propiore Gr. συμβάλλειν, et rango Bg. δὲ pro τὲ, cf. 5, 1, 12. quod et reſpexerit P. per ſuum *ſimul*, cf. 1, 12, 11. m.

ἐπιστραφείσῃ) In hac altera Noſtri parte, ſeparatim a me tractanda, ne prior Nota fiat longior, Sch. „*ſolerti*, (e P.) *cum cura* actae *diaetae*“ ſiue criſi repetitis Stp., ſed Sb. Ind. hinc ſine Vs. profert ſic „ἐπιστρεφὴς δίαιτα“ ſat innuens, ſe inclinare ad partes Stp., a quibus tamen abhorruiſſe videtur Bg., tum quod deſeruit P., cuius Lat. ſolenne eſt in adi. illo Stp., tum quod manſit non modo in Lat. aliquo particip., ſed etiam in tropo eodem cum Gr., quod habet et legitimam formam flexionem que, et analogiam quoque, quia ſunt in uſu illa ad Herdt. p. 578. N. 44. „ἐπεστραμμένοι λόγοι, dicta *aſpera*, — it. Demoſthenis σεμνότης ἐπεστραμμένη, *aſperior*, cui opponitur Iſocratis ἁβροτέρα, λ.“ et G. Th. „*adſtrictus*, contrarium *relaxato* (et *ſoluto* ſ. *diſſoluto*, unde bene opponitur illi §. pr. ἀνειμένῃ, *diſſoluto* et *remiſſiori*, ut ibi reddebant,) — *nec* tamen *haec* ita *ſunt* arcta *et* adſtricta, *ut ea*, *quum velimus*, laxare *nequeamus*, — *dialectica* quaſi *contracta* et *adſtricta* eloquentia *putanda eſt*, — *moris* adſtricti *auctor* Tac. — ad habenas reſpicitur (cf. 500, 57.) niſi *diſciplinae* ſeveritate *convenientium* ad *ſe* mores *aſtrinxerit*, metaphora ab equis freno coërcendis, (aut etiam ab aliis rebus, quae colligando fiunt arctiores,) — *Spurius* — *adſtrictior*“ cf. Cl. Cic. „*adſtrictior* oratio *Stoicorum* i. conciſior“ cum Ind. Curt. Iuſt. adſtricta *parſimonia* et Gron. Obſ., ſed ap. G. Th. nihil in *attentus*, quod etiam hic comparo, et ſine explic. illud Cic. p. S. Rs. Am. c. 15. ſ. 44. *haec* attenta *vita* et *ruſticana*, cf. Cort. ad Sall. Cat. 52, 18. et Ind. Amm. M. attentiſſima *cura*; quae, per ſe et ipſa participia, deinde pro adi. poſita et valentia, Noſtro que forſitan in mente habita, faciunt ut vulg. tolerandum ſit, quoniam idem eſt cum Stp. illo adi., quo de in primis v. Ind. Mor. Xen. Hell. it. Geop. et Dion. H. S. T. 1. 660, 11. ὡς ἐπιστρεφεστέρας ἔτι τὰς καταγραφὰς ὡρῶν γενομένας, cum Suid. (ubi et, praeter Suic., de ſubſt. affini, it. de adv., quo de cf. Thom. M. Herdt. Rs. Or. V. 4. Dion. H. l. l. cum Gs. Chr.) ſed ſyn. ἐπιστραφὴς ap. Ammon., p. 55. m. cum N. 60., quod ipſum etiam formam refert noſtri particip., cuius de v., quatenus huc pertineat, paſſ. ſ. med. cf. Suid. Heſ. Suic. Thom. M. it. Ind. Sb. Xen. Bach. Dem. Dion. H. S. T. utr. Ioſ. Epict. H. cum N., Long. Mor. Gs. Chr. Ael. V. h. et Theogn., ubi noſtrates habent *eingezogen*, it. *zurückhaltend*, it. *ſtreng*, hic aptiſſimum, ortum que minus e Lat. *ſtringere*, quam e Vern. *Strang*, veluti laqueo vinculis que conſtrictum; unde h. l. de διαίτῃ, tropo remoto, Gr. fuerit, quoad veſtitum cum ornamentis, quo de proxime actum, ſed et quoad victum, i. cibum potum que, de quo ſupra 4, 12, 4., qua Macrinum, ſed qua Caracallum 4, 7, 8. ſqq. (ſumente Bg. ſuum *victus* ampliori ſenſu, ut comprehendat et veſtes, cf. G. Th. quo modo etiam Gr. ſumitur,

κρίνου πολυτελείας [x]. ἔτι τὲ	13. xum. atque etiam indi-
ἠγανάκτουν, αὐτοὶ μὲν ὑπὸ	gnabantur, quod ipſi qui-
σκηναῖς καὶ ἐν ἀλλοδαπῇ	dem in tabernaculis et pere-
διαιτώμενοι, ἔσθ᾽ ὅτε καὶ	grino ſolo degerent, quando-

x) Comma in Ms. Ba.

cf. 4, 12, 4. et 3, 8, 10. τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης, pro quo variatur hic,) pro tenuis, vilis, parcus, non ſumtuoſus et magnificus; unde mox oppon. τῆς Μακρ. πολυτελ. quem gen. rei copulat cum v. κατ. Noſter per analog., cf. 1,6,15., ubi P. negligit, non item Sch. „incuſabant *luxuriam* eius, (cf. 2, 12, 4. ſed in) γεν. *diaetae*, quae *fuit*" opprimente Bg. iterum, cf. 4, 14, 13., hic e P., qui diſſolutior per totam §., maxime in additis adv. tribus deinceps, cf. 5, 1, 6. e.

ἔτι τὲ) Hiſtoricum inf. loco impf. libere ſumſit P. una cum addito adv., negligens contra τὲ, ubi Bg., ut alibi, cf. 4, 13, 6., liber rurſus in ἔτι, ſed ut notionem tamen oſtenderit utriusque voculae in continuando, quanquam forſitan tranſpoſitas reddens, pro aliorum καὶ ἔτι, cf. Fi. Theo. 2, 4. e. Dem. 245, 24., ut ἔτι, pro Lat. *etiam*, in ſyn. ἠδ᾽ ἔτι alio que ſitu, tenet Stp. Th. 1, 1291. C., mox que D. m. diſerte, ut hic iunctas, ἔτι τὲ e Plat. per liberum Lat. Cic. *aut*, ut liberius ἔτι τοίνυν cum Bg. Ind. Plut. Hs., me quidem ſuſpicante, Noſtrum variare pro ſuperioribus ἔτι δὲ, ac reddituro *praeterea que*, non id tamen reperiens, ut nec *etiam que*, ſed, praeter Bg., aliud ſyn. *et etiam*, cf Hor. Turſ. p. 287. e. ſq. et G. Th. v. *etiam* 1., ubi et *quoque etiam*. Sed in v. ἠγ. cum nominativo *participii videtur iterum analogia* tantum eſſe, cf. Ind. *Ael. V. h. Luc. Plut.* Krg. e §. 196. cum Dem. 232, 24. dum Bg. e P. reſolvendo per cauſalem reſpicit aliam rectionem cum ὅτι, qua de cf. 3, 2, 6. Tum idem Bg., expreſſo μὲν cum pron., videtur ſumere relationem et oppoſitionem ad ſq. §. ὁρ. δὲ Μακρ., quum et participium ib. ὁρ. rexerit ad v. ἀγ. huius §. Alioqui capietur μὲν pro ſolitario iterum, cf. 4, 12, 1. et pron. αὐτοὶ pro redundanti cum particip. ſed tamen in oppoſ. ad pr. §. Μακρ., ubi Bg. e P. negligit rectionem v. διαιτ. cum dupl. praep., per analog. iuncta ſimul hic, dum ab aliis dantur iſti v. ſingulis in locis, cf. Xen. M. S. 1, 6, 2. ὑπὸ δεσπότῃ δ. (δίαιταν ἔχειν ὑπὸ σκιαῖς Dion. H. S. T. 1.) ſed cum pr. ἐν Thuc. Rs. Or. V. 6. 7. Iſ. et Fa. Aeſ. (ἐν σκηναῖς N. T. Ebr. 11, 9. it. ἐπὶ σκηναῖς Soph. Ai. v. 3. ſed Ael. V. h. „ἐπὶ σκηνῆς καθεύδειν, in *tabernaculo*" ut ap. Iul. C. b. G. 1, 39, 4. in *tabernaculis*, ſed et ſyn. b. Afr. 47, 5. *ſub* pellibus *acquieſcebant*, cf. Lipſ. de mil. Rom. Op. T. 3. p. 243. G. Th. v. *pell.* cum Ind. Flor. et Curt.) cf., praeter laud. ad 4, 4, 4., quoque cum pr. μετὰ et παρὰ Dion. H. l. l. Rs. Or. V. 4. 7. Iſ. it. cum adv. loci V. 6. 8. And. et Luc. ubi et ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ (cum art. ſine diſcrimine, ad variandum cum 3, 4, 18. oppreſſo hic) 2, 562. l. 18. *in* regione *peregrina*, expleto ſubſt. ut a Bg., cf. 3, 15, 2., procul abeunte P.; ad 1, 14, 2. de ἀλλ. repertis praeterea modo de perſ. ap. Hom. Orph. Xen. Cyr. cf. in rem ipſam Dion. C. 1336, 65. ἥ τε ἐν ταύτῳ τρόπον τινὰ διατριβὴ, ἥν, τοῦ πολέμου ἕνεκα χειμάζοντες, ἐν τῇ Συρίᾳ ἐπεποίηντο, προσεπισχύριζεν, *confirmavit* eorum *contumaciam*.

σπανίζοντες τῶν ἐπιτηδείων, εἴς τε τὰ ἑαυτῶν οὐκ ἐπανιόντες, εἰρήνης εἶναι δοκούσης [y]. ὁρῶντες δὲ τὸν Μακρῖνον χλιδῇ καὶ τρυφῇ [z] διαιτώμενον,

que etiam indigentes rebus
neceſſariis, nec domum re-
verterentur, quamvis pax eſſe
14. videretur: contra vero vi-
derent Macrinum in deliciis

y) Punctum hoc in A. al. pro colo Stp. rel. v. N. z) τροφῇ A. al. cf. 2, 10, 13. ſed ἐν χλιδῇ λ. Ing. v. N.

σπανίζοντες τῶν) Dem. adv. Steph. 1. (Rs. 1122, 15.) τῶν ἀναγκαίων σπανίζειν, i. e. ἀπορεῖν, indigere *neceſſariis*. Inde σπάνις τῶν ἐπιτηδ. ſupra 1, 12, 9. Qua notione Herodianus hanc vocem uſurpat ſaepe, v. Spanh. ad Ariſt. Nub. 1288. *Leisn.*

Formulam, redditam a Bg. e P., praeter Stp. Th. et Poſſ. Caſſ. e Plut., tenui in med. e Xen. Hell. 7, 2, 1. ſed in act. etiam ex Ἀνβ. ubi Ind. cum Th. V. 2. p. 87. ſ. 5. e. ἴσως δὲ καὶ τῶν ἐ. σπανιεῖ, *commeatus* inopia *laborabit*, pro quo paulo ante τῶν ἐ. οὐκ ἀπορήσομεν, ſed cum illo gen. ſyn. τῶν ἀναγκ. Dion. H. S. T. 1. Rs. Or. V. 8. Din. it. Ioſ. 1, 459. ſ. 4. i. et Poll. 3, 110. indigus *neceſſariorum*, ut cum aliis gen. rei Xen. Z. Pol. Cyr. et Bach. it. Thuc. cum Schol. ſed ſine Ind. Dem. 469, pen. ut cum gen. perſ. φίλων Polb. 2, 662. e. ſed de re ſ. loco cum gen. rei Gem. Pl. p. 86. i. τὴν ἄκραν — σίτου σπανίζουσαν, ſed ſine Ind. ap. Did. S. 2, 393. l. 35. χώραν, σπανίζουσαν πάντων λ. *regionem*, deſtitutam *omnibus*, tum ap. Ioſ. 1, 728. ſ. 6. i. μόνου σπανίζοντος ὕδατος, *aquae* penuria *laborantes*, e Var. L. σπανίζοντας, pro *ſola* rareſcente *aqua*, ſ. *deficiente*, it. de re in paſſ. Fa. Aet. cf. Kuſt. Ariſt. Bud. C. Heſy. cum Abr. ad Aeſch. T. 2., tacente Stp. Th. de gen., qui pendet a notione egendi ſ. inopiae, cf. Poſſ. Sy. p. 80. e. 90. m. Ad ſq. εἰς τ. ἑ. cf. §. 6. et 4, 15, 20. pro quo variatur εἰς τ. ἑ. ἐπανέρχεται per v. ſyn., et ad analog., cf. cum ſyn. pr. ἐπὶ tropice ſine Ind. Dem. 240, 2.

εἰρήνης) Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit quaedam" vel potius ſcriba eius, totum verſum ab εἴς τε ad δοκούσης, quae reſtituimus partim e P. libero, redditis extr. ſevere, cum Sch. fere „δοκ. quum *videretur* pax *eſſe*" cf. §. 10. et in rem Dion C. 1317, 67. διὰ τὸ τοὺς ϛρατιώτας τῆς μὲν εἰρήνης, ἧς ἀντήλπισαν παρὰ τοῦ Μακρίνου λήψεσθαι, μὴ τυχεῖν, qui et aliam addit militum indignationis et odii cauſam mox, τῶν δὲ δὴ κερδῶν, ὧν παρ' ἐκείνου (Ἀντωνίνου) ἐλάμβανον, ϛερουμένους, πάλιν αὐτὸν ποθῆσαι, alias rurſus 1316, 52. quod milites clades ſuas, in bello Parthico acceptas, moleſte tulerint, l. 53. quod, ad mollitiem adſuefacti, nullum imperatorem, qui cum auctoritate praeeſſet, voluerint, l. 55. quod immenſis largitionibus intenti fuerint, et l. 59. quod ſtipendium deminutum doluerint, et iacturam donativorum et immunitatis ab operis militaribus, quae ab Antonino iis conceſſa fuerant; quarum cauſarum aliquas tangit ipſe Noſter 5, 4, 2. ſq.

ὁρῶντες) Scriptum fuiſſe puto, ἐν χλιδῇ κ. τρ. διαιτ. aut certe χλιδῇ κ. τρ. ἐνδιαιτώμενον l. συνδιαιτώμενον. Illi tamen primae lectioni magis acquieſco. *Steph.*

Cuius prima quidem coniectura, per additam pr. ἐν, ſpeciem habet inde, quod ob pr. finitionem ον per ſe potuit illa excidere, nec ta-

ἀφηνιάζοντες ἤδη ᵃ, πρὸς ἀλλήλους αὐτὸν κακῶς ἠγόρευον, προφάσεώς τε ὀλίγης

et luxuria vivere: ac iam contumaciores, inter ſe illi maledicebant, cauſam que mini-

a) Hoc comma nos ſuſcepimus, cum fuiſſet demum poſt ἀλλήλους in edd. omnibus et tacite quoque in Mss. v. N.

men, niſi properantius ſuſcepta eſt ab Ing., quia Noſter potuit variaſſe, ut alibi, addenda aut omittenda praep., qua ſine diſerte reperi noſtrum v. ap. Aeſ. Fa. 86, 1. ἀεὶ τῇ Θαλάττῃ διαιτωμένη, quem locum ſine omni Var. L. recte tulit Ind., profuturum hic, quoad rectionem, etſi proprie pertinentem ad notionem aliam phyſicam que, quod notionis diſcrimen nihil nocet ſanitati lectionis ac modeſtiae criticae, nec debet ad corrigendum pellicere; ut et ipſe Stp. in Th. v. i. noſtrum produxit locum e vulg. lect. cum P. libero, quem deſeruit et Bg., expreſſam ille quidem etiam referens praep. ſed forte tantum ob perſpicuitatem, (ut Sch. „χλ. *in* deliciis *et* luxu *vitam agens*“) et rationem Lat., quae cum v. *vivere* amat potius pr. illam, quam nudum abl. cf. G. Th. ubi et modo formula P. ſyn. per adv. 1063, 47. vivere *delicate* et *molliter*, dum tacet Stp. Th. in τρ. ſed inconſtanter ſine Vs. cum praep. exhibet in ſubſt. altero (ut et Sb. Ind.) „δὲ. δ. τ. Μ. ἐν χλ. — διαιτ. erat enim ἁβροδίαιτος, προήει τε πόρπαις — κεκοσμ. (e §. 10. comparans, ſub) χλ. i. q. τρυφὴ, deliciae, *luxus*, ſ. etiam effeminata mollities“ quae adeo copularit Noſter per ſyn. copiam, ſed ad aliorum etiam exemplum, cf. ad Moer. p. 408. N. 1. e. ex Athen. ſine Vs. ὑπὸ χλιδῆς καὶ τρ. it. ad Tim. Ruhn. p. 196. N. 9. ſyn. χλιδὴν καὶ θρύψιν μεμίσηκε, tum Thom. M. p. 915. Suid. cum Heſ. χλ., τρυφή. quanquam diſtinguitur a ſe utrumque ap. Plat. Symp. p. 156. i. *forſan ut ſit* χλ. nomen ſpeciei et externus cultus ornatus que, quatenus veſtibus ac corpori adhaeret, ſed τρ. generalius, aut etiam alius formae, ut in victu, h. e cibo et potu; cf. in χλ. Xen. Cyr. et Phoc. ſed Poll. 6, 185. *voluptas*, et ap. Aeſch. Pr. V. *faſtus*, ubi Schol. 1. ſic quoque, ſed 2. per τρυφῇ etiam, quod tamen eodem ſenſu habuimus ſupra; e liberrimo P. (per additum adv. cf. 4, 15, 15. et pro nomine proprio ſubſtitutum pron. demonſtr. cf. 2, 11, 17.) ſervante Bg. aliquid ad δὲ, cf. §. pr. i. ad μὲν et 5, 1, 6.

ἀφηνιάζοντες) Hic quoque male interpungitur poſt ἀλλήλους. Tollenda eſt interpunctio iſta, ut προς αλληλους ad ηγορευον referatur. *Gedik.* Tollenda eſt diſtinctio poſt ἀλλήλους ac ponenda ante πρὸς uti iterum recte monuit Cl. Gedikius. *Stroth.*

Oſtendente etiam Bg. comma poſt ἤδη, dedimus id ibi, cum et contextus requireret, h. e. ſequentia λαβ. εὐχ. rel., quibus milites produnt clandeſtinum modo adhuc odium, poſtea demum erumpens in defectionem 5, 3, 21. ſqq. Sed praeterea Bg. inſerit copulam ad particip. ἀφ., cf. 4, 15, 16. quaſi exciderit ob pr. τες ſimile τὲ, cf. 3, 7, 16. quod et alibi ſuo Lat. reddit, cf. 2, 3, 18. adductus tum a P., (qui, diremta periodo Noſtri, illativam adhibet, ſed et ipſe alias pro τὲ, cf. 4, 15, 19.) tum ab illis §. pr. αὐτοὶ μὲν οὖν ὁρῶντες δὲ λ. de quibus diximus ibi. At P. fortaſſis cepit ἤδη pro δὴ, Lat. illativa *igitur*, et poſt διαιτ. punctum; quo referri poſſit L. Ern. Nr. 3. *adeo*, et Lat. *iam* ap. Hor. Turs. p. 368. i. *ratiocinantis.* E vulg. quidem diſtinctione poſt διαιτ. et lectione ſine

λαβέσθαι εὔχοντο εἰς τὸ ἀπο-	mam dari ſibi optabant ad
σκευάσασθαι τὸ λυποῦν.	amoliendam illam moleſtiam.
Ἐχρῆν δὲ ἄρα [b] Μακρῖνον,	Debuit nimirum Macrinus
ἐνιαυτοῦ μόνου τῇ βασιλείᾳ	per annum unum duntaxat

b) Nec hic, nec poſt Μακρ. comma in A. al. cf. 1, 9, 16.

copula hic, participium ἀφ. in medio ponitur, ut alibi, reſolvendum per cauſalem aliquam; ubi P. liber in addita particula comparandi, cf. 5, 1, 4. (ut Bg. in ordine adv. ὡ.) at in ſq. membro per additum adv. cf. 1, 14, 17. it. pro pron. αὐτ. ſubſtitutum ſubſt. cf. §. 11., contra omiſſis πρ. ἀλλ., quae a Bg. recte intellecta, i. clam, ſoli, verſantes ſecum modo, (quaſi ſuppleto particip. ὄντες ſ. γινόμενοι,) abſente nec audiente ipſo Macrino, remotis arbitris et ducibus, ipſi Macrino faventibus; cum varie dicatur iſta formula Gr. et Lat. et interdum bono item ſenſu, ut hic, pro mutuo, invicem, interdum autem et malo atque inimico, pro contra, ut ſupra 3, 10, 5. cf. L. N. T. Thuc. Fi. Aeſch. Fa. Aeſ. Iſ. Pan. Mor. et Ev. Fd. p. 30. e. cum G. Th. v. *inter* 1171, 49. ſqq. Hor. Turs. Corn. N. et Cort. Sall. In ſq. liber eſt P., maxime in aſſumto adi, cf. 3, 15, 13., partim deſertus a Stp. Th. 4, 1738. E. m. „πρ. *leviſſimam* quamque *eum* tollendi *e medio* occaſionem *captabant*" unde forſitan Sch. in „λ. captare *occaſionem*" ubi et Bg. nimis diſcedit, pro *accipere*, ob εὐχ. cf. 2, 9, 14. it. pro *parvam*, cum variet Noſter pro 3, 8, 6. e. μικρᾶς προφ., ad analog. modo iungens ἐλ. cum πρ. cf. in v. εὐχ. de augmento 4, 8, 12. e. atque in rem Dion. C. 1339, 64. γλιχομένους τινὰ ἀφορμὴν ἐπαναστάσεως λαβεῖν, ubi, praeter ſyn. γλιχ., pro act. λαβ. per med. variat Noſter, it. per ſubſt. προφ.

ἀποσκευάσασθαι) Mollius (quam P. *occidendi* eius *occaſionem aucupabantur*) ſonant Graeca, *ſummovendi* ſ. *amoliendi*, quod *taedium* afferebat. *Steph.*

Sic Sch. „λ. offendens *e* medio *tollere*, ἀπ. occidendi *moleſtantem*" quo Lat. et ſenſu non tenet Stp. Th. v. λυπ., ut nec hoc Noſtri particip., pro ſubſt. per variationem quandam cum 2, 3, 18. ſq. τὸ λυπῆσαν et τὸ λελυπηκὸς, uſurpatum, de perſ. quidem hic, quod Sch. in extr. reſpicit, ad analog. illam aliorum de re, quam ſevere retinuit Bg., de ſuo agens in artic. cf. Thuc. 135, 50. διότι τὸ μὲν λυποῦν ἔχει ἤδη τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ, *quia* id *quidem*, quod *moleſtiam* affert, *ab* unoquoque *veſtrum* iam *ſentitur*, et Eur. Antig. v. 31. ὅτι καὶ τὸ λ. ὕστερον χαρὰν ἄγει, *ſaepe* ex *dolore* gaudium *mortalibus*, immo *et* dolorem *poſtea* gaudium *afferre*, ſed in notionem iſtam v. λυπ. Bg. ad Ariſt. Plut. v. 142.

ἐχρῆν) Variat Noſter cum proximo 4, 12, 5. ἔδει ἄρα, (ubi, deſerto P., aliter Bg., quam in ſimilibus 1, 16, 1. 1, 9, 16.) ſed cum 5, 2, 5. ἐκείνου τοῦ ἔτους, οὗ μόνου λ. ubi Bg. e P. ſimiliter, ſed cum Sch. in „ἐντρ. luxurioſe *uſum* imperio, *in del.* eo *acto*" ſ. in imperatoria dignitate cum vixiſſet luxurioſe, ſumtuoſe arroganter que, cf. 5, 2, 7. ſqq. ubi Noſter modo per analog. cf. 3, 5, 4. et Dion. C. 1323, e. τρυφερώτερόν πως ζῆν ἤρξατο, et 1348, e. ἐνιαυτῷ καὶ δύο μησὶ, τριῶν ἡμερῶν, ad quem v. N. §. 207. unde partim Angli ap. Heyn. H. 4, 1069. m. Macrin *hatte* XIV *Monathe*, weniger *drey* Tage *regiert*, ſed et ex Aur. Vict. Caeſ. 22, 4.

ἐντρυφήσαντα, ἅμα τῷ βίῳ imperio in deliciis acto, ſi-
καὶ τὴν ἀρχὴν καταλῦσαι c, mul cum vita et imperium

c) Colon in Mſ. Ba. cum Mſ. Bg. ſed alio accentu καταλύσαι in A. 1. cum Bs. v. N.

menſibus *ferme* quatuor *ac* decem *vix* retento *imperio* et Epit. 22. *Macrinus* cum *Diadumeno* filio — *imperaverunt* menſes *quatuordecim*, ponente Noſtro numerum rotundum.

ἅμα τῷ) rectius ſcripſiſſet ἅμα τῇ ἀρχῇ καὶ τὸν βίον. *Stroth.* quomodo ſane extulit ſententiam quoque Zoſ. 1, 8, 3. καὶ μετὰ τοῦτον Ἀλβίνου μετὰ τῆς ἀρχῆς καὶ τὸν βίον ἀπολιπόντος, λ. et *poſt* eum *Albino* quoque *tam* imperio, *quam* vita *functo*, it. Spartian. in Nigro c. 9. T. 1. p. 666. e. *vitam* cum *imperii* uſurpatione *poſuerunt*, et Capit. in Gord. c. 16. T. 2. p. 101. e. vitam *cum* imperio *reliquit*: ſed et alter ordo Noſtri eſt rectus, pendens ille a libertate, quomodo velis copulam *et* variare, pro qua ponitur Gr. ἅμα tum ſolum, tum adiunctum habens καὶ, pro *etiam*. Scilicet ſimplex enuntiatio: finire *vitam* et *imperium* ſ. *imperium* et *vitam*: poteſt primo mutari in illam per praep. Lat. *cum*, (ubi liberum eſt, cui parti iſtius enunciationis ſ. praedicati velis adiungere iſtam praep., et utrum dicas *vitam* cum *imperio*, an *imperium* cum *vita*, it. quo ordine, an praemiſſa praepoſitione, *cum* imperio *vitam*, it. *cum* vita *imperium*; qui poſtr. ordo frequens eſt poëtis, cf. Virg. A. 11, 465. *cum* fratre *Coras*, it. Ovid. Met. 8, 553. 585. 859. ſed his quoque alter, ut Ovid. Faſt. 4, 54. *Ilia* cum *Lauſa*, prout metrum fert aut animus ſcribentis, cf. G. Th. v. *cum* 1309, e. it. Cort. ad *Sall.* Iug. 101, 5. et Ind. Liv. v. *cum* ex 21, 60.) vel in illam per praep. eandem, ſed inſtructam adv. aliquo comitatus, ut *una* ſ. *ſimul*, quomodo hic Bg., reſpiciens ellipſin pr. σὺν, cf. 1, 17, 23. m. Hor. T. p. 995. Nr. 7. ſimul *animus cum re concidit*, ubi recte reſolvit ille in Vern. *Gut* und *Muth*, G. Th. 449, 83. e Ter. Eun. 2, 2, 10. *ſimul* conſilium *cum* re *amiſiſti*, ubi Wſth. in N. comparat nudam formulam Ovid. ſenſus *cum* re *conſilium* que *fugit*, cf. ſyn. *pariter cum* ap. Hor. T. p. 686. Nr. 7. et G. Th. 699, 84. *amittitur* pariter *cum* vita *ſenſus*. Deinde eadem enunciatio mutabitur ſic, ut pro mera copula veniant particulae relativae binae, v. c. *finire* et *vitam* et *imperium* ſ. *finire* tam *vitam*, quam *imperium*, ut antea in Vs. ad Zoſ., vel denique commutatur cum particula comitatus aliqua ſ. praepoſitione illa Bg., ſola vel inſtructa, et ſimul cum Lat. *etiam*, et Gr. noſtro καὶ, comitatum et copulationem illis utriſque complectentibus quoque, cf. 4, 5, 6. 5, 1, 12., ſed, tacente G. Th., modo Hor. T. p. 199. e. Liv. 2, 52. *urbi* cum *pace* laxior *etiam* annona *rediit*, tum Rs. ad Polb. p. 195. e. „ἅμα τοῦ βίου καὶ τῆς ἀρχῆς ἐστερήθη, imo vero inverſo ordine ἅμα τῆς ἀρχ. καὶ τοῦ β. ἐς." e quo, male itidem tentato, (dum ipſe Rs. oblitus ſui praecepti ib. p. 211. e. alia in re „auctores — non ſunt dialectice religioſi") hauſerit Noſter, ut alibi, ſaltem ordinem praedicatorum, cum ibi ſit alia rectio, et ἅμα cum duplici gen., eodem que adeo caſu, pendente a v. στερ., unde interiectum καὶ pro mera copula *et* valet, cum hic ap. Noſtr. καὶ ponatur intra diverſum caſum, et hinc pro illo *etiam*; quanquam, ut dixi, ſenſus eſt utrinque tandem idem, cf. inverſo ordine, quoad particulam, ap. Iuſt. 1, 7. e. *regnum* viri *et* ſe *pariter* adul-

μικρὰν καὶ εὐτελῆ πρόφασιν[d] τοῖς στρατιώταις εἰς ἃ ἐβού-

finire: parvam et levem cau-ſam militibus ad ea, quae

d) *Ms. Ve.* πρόφασιν τῆς τύχης παρασχούσης τοῖς στρατιώταις εἰς ἃ ἐβούλοντο. v. N.

tero *tradidit*, ſed 17, 2, 5. *regnum* cum *vita* pariter *amittit*, ubi Ind. „*par.* pro ſimul“ et Sall. Iug. 5, 5. *imperii* vitae *que* eius *finis* idem *fuit*, ubi v. Cort. et e poëta enunciationem alterius formae, per duplicem copulam et ſimul etiam per particulam comitatus, in medio locatam, *occubuit*, bellum *que* ſimul *vitam* que *reliquit*; deſerto P., reddente Bg. ad ſenſum commode et cum aliis v. κατ., quocum Noſter de ſuo copulat utrumque ſubſt., et ad analog. quidem tantum iſto ſenſu ſubſt. τὴν ἀρχ., ſed τὸν β. ex auctoritate aliorum, cf. Stp. Th. 2, 756. e. „καταλύειν τὸν β. ap. Xen. finire *vitam*, quod et ſimpliciter dr. καταλύειν, pro ἀπέρχεσθαι, et *excedere* e *vita*“ (fortaſſis vero etiam per ellipſin noſtri accuſ., tacente L. Boſ. p. 50. ſqq. cf. Foeſ.) qui Xen. locus repertus in Z. Apol. §. 7. τὸ ἐν καιρῷ τῆς ἡλικίας καταλῦσαι τὸν β., Ind. cum Bg. ſed Th. V. 4. p. 411. *ut* — opportuno *aetatis* tempore *vivendi* finem *faciam*, i. e. tempore *ſenectutis*, cf. Z. N. et ſupra Exc. ad 1, 3, 1., tum Poſſ. Call. p. 431. m. „τὸν β. καταλύειν, mori. — Iſocrati uſitatiſſima ſunt“ per Indd. non me reperiente, ſed modo adhuc ap. Aeſ. Fa. Hs. 22, 1. μέλλων καταλύειν τὸν β. et ex Oxon. ib. μέλλων καταλῦσαι τὸν β. Ind. „finire *vitam*, mori“ qua de notione cf. Abr. Dl. Th. p. 323. e.; praeter ſupra allata ad 5, 1, 7. καταλ. τὸν πόλεμον, nihil ferente G. Th. in ſeveris *diſſolvere* et *exſolv.* ſed tantum 484, 53. „*ſolvere* vitam *alicui*, — vita *ſolvere* aliquem, i. occidere“ qui ſenſus alius tamen oſtendat originem noſtri tropi; qui eſt et alius in κατ. cum τὴν ἀρχ., ubi alius alii ſ. alterius dr. imperium adimere, deſtruere, evertere, cf. Zoſ. 1, 4, 6. de Alexandro, Δαρείου σὺν ὀλίγοις φυγόντος, τὴν ἀρχ. καταλῦσαι Περσῶν, *Perſarum* imperium *everteret*, ſine Ind. ap. Polb. 1, 3. i. κατ. τὴν τῶν Περσῶν δυναστείαν, et p. 164. e. Xen. Bach. et ex Hell. ſine Ind. ap. Herdt. p. 442. N. 3., ad Heſ. 2, 175. N. 4. cum Bg. ad Ar. Plut. v. 949. et Mor. Pan. Iſ. p. 111. e. ubi partim eſt in inf. noſtro circumflexus, ut et ap. Stp. Th. 2, 757. B. D. Xen. Ἀνβ. Ind. tribus locis, quibus add. 6, 3, 1., ſed ſupra e Dem. ad 5, 1, 17. it. Rs. Or. V. 4. p. 5. l. 13. L. N. T. it. Ind. Thuc. in Schol. cum Suid. et Heſ. it. in textu ſemper, ubi alterum illum accentum edd. quorundam, acutum quidem, habuere Indd., ut Gat. Ant. Rs. Or. V. 6. Abr. l. l. (cf. ej. L. Ar.) et Poſſ. Call. ſed in lib. de V. m. ed. Fi. p. 50. m. et 57. m. in eadem formula uterque, at in ed. Woll. unus circumflexus, dum uterque rectus per ſe, quia v. λύειν habet penultimam ancipitem, cf. Fi. Well. Gr. p. 286. Nr. 5.

μικρὰν] Cum 5, 2, 14. προφασ. ὀλίγης variando per ſyn. adi., ut cum 3, 10, 12. ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς τύχης per aliud ſubſt., ſcribitur ad analog. modo in iunctis adi. utr. cum προφ., ſed in hoc ſubſt. cum v. παρ. ad exemplum Dem. cf. Ind. v. πρ. cui add. 73, 19. ubi et cum ſyn. δοῦναι (ut Zoſ. 3, 10, 8. occaſionem *praeberet*,) 188, 20. it. ἐνδοῦναι 280, 19., ſub illo Lat. ad Zoſ. ferente Stp. Th. 4, 1734. F. noſtrum locum ſine Vs. ſed 3, 1384. G. m. in εὐτ. e P., quem deſerit Bg. etiam

λοντο τῆς τύχης παρασχούσης. Μαισὰ[e] ἦν τις ὄνομα, τὸ γένος Φοίνισσα[f], ἀπὸ Ἐμέσου[g], καλουμένης οὕτω πόλεως ἐν Φοινίκῃ. ἀδελφὴ δὲ ἐγε-

volebant fortuna ſuggerente. 2. Maeſa erat quaedam nomine, gente Phoeniſſa ab Emeſa ſic vocata urbe Phoeniciae. Soror autem fue-

e) Ms. Ve Μαῖσα ſic ubique. *Zan.* etiam Ms. Ba. hic, v. N. f) Colon in Ms. B. g) Ms Ba. ἀπὸ ἐμ. οὕτω καλ. πολ. ſed per breve elementum ἐμ. etiam in ed. A. ut Ἐμαίσου in Bs. 1. v. N.

in v. *ſugg.*, tenente G. Th. tantum *praebere — cauſam*, et 673, 48. attulit *ipſe* viris *optatum* caſus *honorem*, ut de τυχ. Noſter haec adhibuerit modo per analog.

Μαισὰ) Quae hoc cap. memorantur, breviavit Capit. in Macr. c. 9. (ſq. T. 1. p. 758.) ita, ut agnoſci poſſit, ſicut Caſaubonus pleraque membra cum membris comparavit, (ſine Vs.) Nobis non placet, nunc actum agere in re tam obvia. *Boecl.* De hac Maeſa eius que ſorore v. Wolfii Mulie. Graec Fragm. p. 91. ſq. 377. ſqq *Leisn.*

Sb. Ind. modo Lat. „in numis veter *Iulia* Maeſa *Aug.* teſte Fulvio Urſ“ ut ego habui, neſcio unde, tum *Iulia. Maeſa. Heliog. avia.* tum *Iulia. Maeſa. Aug.* ſed ap. Beg. 1, 127. ſq. agi de Maeſa, porro Caſ. N. 4. ad Capit. l. l. *fuit* quaedam *mulier* Maeſa, *ſive* Varia, *ex* Emiſſena *urbe*, ſoror *Iuliae* uxoris *Severi* Pertinacis *Atri*, ſed ſuper accentu alio Mss., qui et ap. Dion. 1332, 16. τῆς Μαίσης τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς, et 1337, 13. ἡ Μαῖσα ἡ τῆς Ἰουλίας — ἀδελφὴ, v. ad h. l. N. §. 150., P. ſequente hic Bg. in ὄν. cf. 1, 8, 11. non item ad τὸ γεν., ubi aliter, quam ſupra, *variante Noſtro cum proximo* τῷ γένει 3, 11, 17.

Ἐμέσου) Caſ. l. l. „Emiſſenae urbis nomen Graecos varie extuliſſe, obſervat etiam Stp. in Urbibus. Ptolem. Ἔμισσα“ quorum illa ap. Stp. ſunt Ἔμισσα, πόλις Φοινίκης, — τὰ Ἔμισα, — θηλυκῶς (ἡ) Ἔμεσα, ſed Sb. Ind Lat. „*Emeſa*, pro *Emiſa*, P. Cod. (ap. Zoſ) eadem *Emeſus*, (ex Noſtro,) eadem *Emiſa.* — *Emiſa*, urbs Syr. — eadem *Emeſa* et *Emeſus.*“ cf. Salm. ad Vop. Aur. T. 2. p. 477. N. 1. Suid. 1, 723. e. M. O. Nov. T. 5. p. 463. e. „Ἔμεσος dr. Herodiano 5, 3. nec mutare auſim, (et p. 448.) Non raro terminationes ος, ον, α, confunduntur aut certe committuntur“ et Cell. N. O. a. 2, 355. m. „*Emeſae* — Herodianus 5, 3. exitu alio ἀπὸ — καλουμένης πολ. *ex* Emeſo, *oppido* ita *vocato*; ut primus caſus ſit Ἔμεσος“ in quo et acquieſco, non reperiens illam in Var. L. formam, ſed ap. Sb. Ind. v. „ὁ. oriundus *Emeſo* ſ. *Emeſa*“ dum Bg. ſervat e P. ſeveram praep. cum nomine urbis, cf. 1, 14, 7. 2, 7, 10. ſed et omittit illa καλ. οὕ., quae ſtatim reſtitui, ut video, fere cum Cell. ante, ubi tamen operae omiſerant adv., quia in Vs. expreſſit, a Noſtro adiectum hic ad variandum cum 3, 4, 4. cf. 4, 2, 11. ſed a Ms. poſitum per gloſſam alio ordine, naturali quidem ac logico, ſed inconſtanter, dum contra poſtponit ſupra 2, 12, 11. e. cf. N. T. Luc. 7, 11. εἰς πόλιν καλουμένην Ναΐν, alio ordine.

ἀδελφὴ — μητρὸς) pro noverca. *Memmius.* Ut Caſ. l. l. „omiſit Capit. poſtrema verba (Ἀντ. δὲ μητ.) quia et ipſe et Spartianus et alii Latini Iuliam crediderunt non matrem Antonini, ſed novercam“ cf. eun-

γόνει Ἰουλίας μὲν, τῆς Σεβήρου γυναικὸς, Ἀντωνίνου δὲ μητρός. παρὰ πάντα οὖν τὸν τῆς ἀδελφῆς βίον, ἐν τῇ βασιλείῳ διέτριψεν [h] αὐλῇ, χρόνου πολυετοῦς, παρ' ὃν [i] Σεβῆρός τε καὶ Ἀντωνῖνος ἐβασίλευσαν. τὴν δὴ [k] Μαισὰν ταύτην ὁ

rat Iuliae, Severi coniugis, et Antonini matris. 3. Quamdiu igitur ſoror vixit, haec ſemper in imperatoria manſerat aula, multorum annorum tempore, quo nempe Severus et Antoninus imperarunt. 4. Hanc ipſam Maeſam

h) διέτριβεν Ms. Ve. v. N. i) παρ' οὗ σεβῆρος τὲ λ. cf. N. et in accentum 4, 13, 13. k) δὲ Ms. Ba. v. N. ut de iſtius μαῖσαν iterum §. pr.

dem ad Spart. in Carac. c. 10. p. 730. N. 4. it. Salm. ad eundem in Sev. p. 627. N. 3. p. 632. N. 5. et ſupra 4, 19, 5., it. quos laudarat Leiſn. in Vol. aliquo „Panciroll. Var. Lect. 2, 9. et Scalig. ad Euſeb. Chron p. 213.“ e P. opprimente Bg. μὲν, poſitum a Noſtro aut ſolitarium, cf. 5, 2, 13. 4, 8, 16. aut non ſuo loco, cf. 1, 14, 15. pro γυναικὸς μὲν τῆς Σεβ. cf. 3, 13, 6., ſed variante Noſtro cum 1, 7, 6. γεγένητο, cf. Stp. Th. 1, 825. G., ſed non e L. N. T., cf. Aeſch. ep. S. Fi. ad Well. p. 252. et Thom. M.

παρὰ π.) P. deſerit Bg., ipſe liberior, ſumta formula e temporis coniunctione, tum mutato adi. πάντα in ſyn. adv., hocque translato in membrum ſq. una cum pron. extrinſecus illato αὕτη, pro *per* totam *igitur* ſororis *vitam*, cf. 1, 2, 10., in altero membro ſeverior, praeterquam in v. διετρ. cf. 3, 10, 3. ubi Ms. unius res in v. tempore alio, impf. pro aor. 1., eſt vel e gloſſa per comparationem cum §. 6. mox it. 5, 2, 7. vel e lapſu in litteris maiuſculis, cf. in confuſas ſimiles π et ψ 2, 13, 21. it. β et φ 4, 11, 5. et variantia tempora iſta proxime 4, 15, 10. Mox, P. deſerto, Bg. bene tum adi. πολ. diſſolvit per gen. adi. cum ſubſt. (non e Sb. Ind. „*longo* annorum *ſpatio*“ ſed e Sch., quam formulam reperi totam ap. Polt. 1, 58. cum iiſdem Bg. Lat., ubi v. N., dum tenet Stp. Th. πολ. modo de perſ., ſed ſine auctore, quem habeo Luc., ut noſtrum adi. cum alio ſubſt. rei e Dion. H. S. T. 1., iungente Noſtro id cum χρον. ad analog. iſtorum εἰκοσαετὴς χρ. ap. Stp. Th. 1, 1293. F. ſine auctore, nec mihi repertum, it. τριετὴς χρ. ib. p. ſq. E. ex Herdt, ſine Ind. cui add Diod. S. et Geop. it. Dion. H. l. l. v. ἔτει, cf. 1, 8, 1.) tum ſupplet adv. illud explicandi ſ. definiendi ad παρ' ὃν, per ſyn. abl. converſa; ubi Ms. caſus alius eſt ex errore litterarum iterum, cf. 5, 1, 1.

τὴν δὴ M.) Contra Ms. unius δὲ, ut alibi, cf. 4, 14, 11., facit quoque P. *igitur*, de noſtra ratione, dum Bg. opprimit, cf. 4, 8, 9., reddens ex illo ſq. δὲ per ſyn. cf. 5, 2, 12. et Capit. l. l. quae *poſt* mortem *Antonini* ex *aulica* domo *fuerat* expulſa *per* Macrini *ſuperbiam*; variante Noſtro in εἰς τ. πατρ. ἐπ. cum 5, 2, 13. εἰς τὰ ἑαυτ. ἐπ. Sed ſqq. ἐν τ. οἰκ. κ., a P. omiſſa, Bg. reſtituit e Vs. caſtigata ap. Stp., qui in Th. 2, 1232. B. m., ubi τὰ οἰκεῖα verterat tum *domum ſuam*, tum *patriam ſuam*, non memor fuit loci huius noſtri claſſici, (quia cum pr. εἰς τὴν π. copu-

Μακρῖνος, μετὰ τὴν τῆς ἀδελφῆς τελευτὴν, Ἀντωνίνου δὲ ἀναίρεσιν, προςέταξεν, εἰς [1] τὴν πατρίδα ἐπανελθοῦσαν, ἐν τοῖς οἰκείοις καταβιῶναι, πάντα ἔχου-	Macrinus poſt ſororis obitum et Antonini caedem iuſſerat in patriam reverti, et domi ſuae reliquum vitae traducere, omnia ſua ſibi

1) ἐς τὴν λ. Par. non per ſe male, cf. 4, 13, 16. ſed quia in ſolis Par. latur, et ab eo diſtinguitur, cf. 1, 6, 16. 1, 17, 21. 2, 3, 19.) et 1, 740. G., noſtro loco ſine Vs. prolato ſub „κατ. vitam *transigo*, ut Bud. interpretatur (in Lex., opinor, addidit.) At ego potius Graecos uti exiſtimo τῷ διαβιῶναι pro vitam *traducere* (ſimpliciter,) at τῷ καταβιῶναι pro vitam *ad* exitum *perducere*" ad quam notionem ſecundariam redit etiam hic Bg. illa formula *reliquum vitae*, ſc. tempus, ſpatium, ſi quidem tribuatur noſtrae pr. κατὰ vis quaedam, nominatim illa intendendi augendi que, cf. Z. ad Vig. p. 619. a. e. Nr 4. et ſq. m. Nr. 6. cum L. Ern. Nr. γ. ubi „καταβ. vitam *tranſigo*, finio, *dego*" medium Lat. itidem inducere poteſt illam emphaſin, allatam quoque in Cl. Cic. Ind. Gr. L. „κα αβίωσις, vitae *ad exitum* perductio, *reliquus* vitae *curſus*" quae concidit per diſerta haec adiuncta, καταβιῶναι ἐν Ἐφέσῳ τὸν λοιπὸν χρόνον in O. M. Nov. T. 6. p. 510. e. ſine Vs. it. per interpretationes aliquorum, ut ad Luc. 3, 516. e. in ſyn. καταζῶντες ἐν λ. *viventes*, ad quod privum redit et phraſis Gs. ſine Ind. ib. 2, 79. l. 18. in ipſo noſtro v. cum adv. modi et praep. ἁπάντων εὐδαιμονέστατα παρ' ἐμοὶ καταβιώσετε, (omnium) *feliciſſimam* apud *me* vitam *vivetis*, pro *omnium* feliciſſime *apud* me *vivetis*, ut cum adv. loci ἔνθα — καταβιοῦντος, *ubi* vitam *agente*, (pro privo itidem illo, cf. ſupra 1, 2, 9. e.) ap. Ioſ. 1, 313. ſ. 4. e. ut cum praep. eadem bis diverſo ſenſu ib. p. 191. ſ. 1. e. ἐπὶ τῆς ἐρημίας ἐπ' ἔτη τεσσαράκοντα καταβιῶναι, *in* deſerto *per* 40 *annos* vitam *traducere*, cf. Ael. V. h. 3, 17. i. ἐφ' ἡσυχίας κατεβίωσαν, in *quiete* vitam *exegerunt*, (per quam phraſin, cf. ſupra 1, 1, 8. notaram quoque ex Ind. Dion. C.) ſed cum pr. ἐν ἀμαθίᾳ λ. ib. vitam *transigere* cum Ind. cf. ſupra 1, 4, 12. ſed cum participii nominativo ap. Diod. S. 2, 137. l. 26. κατεβίωσεν ἀπορούμενος, *in* egeſtate *reliquum* vitae *transegit*, pro quo ſufficiat unum v. Lat. ap. G. Th. „*pervivo*, ἐπιζάω, usque ad certum finem vivere, Plaut. etſi *pervivo* usque *ad* ſummam *aetatem*" ſumta utraque praep. in notione continuationis ſ. ſeriei, pro Lat. *deinde* it. *porro*; de mea ratione Noſtro variante mox §. 6. in διετρίβ. ἐν τοῖς ἑαυτ. et 8, 7, 14. βιώσεσθε ἐν τοῖς οἰκείοις, cf. 3, 13, 7. e. In ſq. membro P. breviorem, ſed non ſine ratione et exemplo, cf. 1, 13, 4. i. Exc., quoque deſeruit Sch. „ἑ. bona *ſua*, ἔχ. retinentem *opes*" ſuppleto ſubſt. χρήματα, quod mox exprimitur a Noſtro, dum Bg. ſine neceſſitate ad ſeverum v. Lat. addit pron. dat., bona tamen e Lat., qui dat. hic quidem fuerit uſus, arbitrii, dominii, etſi alias redundans, (quo inclinarit G. Th. 861, 36. tacens ad haec Cic. Iſte *Epicratis* bona *Bidinos* omnia *poſſidere* et *ſibi* habere *iuſſit*, et *Quare* ſibi *habeant* ſapientiae *nomen* rel. ſed p. ſq. i. „habe *tibi*, i. accipe Plaut." ubi et ſilent N. meae, it. ad Corn. N. 25, 20, 4. ubi Ind. „habere *ſibi* aliquid *curae*, i. diligenter curare" immo ſimpliciter, it. ad Ter. Ad. 3, 3, 28. *ſtudio* ne,

σαν τὰ ἑαυτῆς. πλεῖςων δὲ[m] *ἦν*	5. habentem. Plurimis autem
χρημάτων ἀνάπλεως, ἅτε μα-	erat opibus referta, utpote lon-
κρῷ χρόνῳ βασιλικῇ ἐξουσίᾳ	go tempore in principali pote-

m) *τὶ* Ms. Ba. cum ed. A. al. v. N. ſed *πλείςων* mendoſe in A. 2. cum Bs. 1. L. unde Bs. 1. R. *πλεῖςον*, rectiori ſaltem accenctu.

id ſibi *habet*, an *laudi* putat *fore*, rel. it. ad ej. Phorm. 2, 3, 88. te *oblectet!* tibi *habe*,) explicatus in alia cauſa non ſatis breviter et evidenter a Gron. ad Liv. 9, 11. m.

πλεῖςων) Capit. l. l. *cui* quidem *omnia* conceſſit *Macrinus*, quae *diu* illa *collegerat*, ubi P. deſerit Bg. ſed Noſter ad analog. modo, pro plurimas opes habebat ſ. poſſidebat, cf. ad *ἀν.* Suid non coll. ad Hel. cum Bg., ſine *χρήσει*, ſed cum ſubſt. rei abſolute Ael. V. h. it. cum gen. rei Geop. et Ioſ. 1, 918. f 5. m. at de perſ., ut h. l., Dion. H. S. T. 1. Fi. The. cum Gs. Chr. et Luc. 1, 122. l. 31. ſed cum acc. ellipt. ib. 1, 9. i. *ἦν ἡ μὲν ἐργατικὴ — τὼ χεῖρε τύλων ἀν.* erat *manibus* callo *plenis*, cf. Stp. Th. cuius locus alius inde eſt ſine Ind. ib. p. 215. l. 34., dum etiam hoc Lat., ut Bg., habet eundem gen. rei, cf. G. Th. ubi modo *divitiis* puppis *referta*, ſed de perſ. quoque ib. 37, 39 quis *tam* abundans *copiis*, — non *erat* abundans, *non* inops *tamen*, et in ſq. Bg., deſerto P. „*innutriti* dicimur *alicui rei*, in qua educati ſumus" aut etiam, ſine tropo, in qua verſati ſumus, quam habuimus, nacti ſumus, poſſedimus, ut hic, ubi ob adiunctum *μ. χρ.* non commode in v. ſumatur notio continui ſ. perpetui, ſed ſimplex, et ſimiliter tantum ex analog. ſcribitur, cf. Sb. Ind. cum Zoſ. 1, 69, 2. Suid. 1, 757. e. cum Schol. Soph. Ai. v. 628. ad *παλαιᾷ μὲν Ἔντροφος ἀμέρα*, ad *veteres* provecta *dies* „*ἡ ἐντεθραμμένη παλαιῷ χρόνῳ, οἷον* (hoc eſt, *τῇ ἡλικίᾳ, ἀντὶ τοῦ πολυετής*" L. N. T. cum L. Boſ. Obſ. p. 219. it. Loesn. ubi et cum adv. modi; Suic. (unde augendus Gs. Th.) ubi et cum adiuncto *ἐκ πρώτης τῆς ἡλικίας*, ut ap. Luc. ſine Ind. cum *ἐκ παίδων*, cf. infra 6, 2, 7., de re quidem, at de perſ. porro ap. Abr. Dl. Th. p. 208. m. D'Orv. Ch. p. 36. e. Kl. Tyrt. p. 104. e. quocum ſane ap. Plut. Krb. p. 74. e. (neſciens, an ipſe beatus vir in edit. nov. etiam) pro *ἐκτ.* legerim *ἐντ.* it. ap. Rs. Or. V. 7. p. 252. l. 7. (etſi habent Gr. quoque *ἐκτρ.* ſed fere tantum phyſico ſenſu, cf. ib. V. 6. 8. Lyc. cum Polb.) it. Ind. Dion. C. ubi et cum diſerta adhuc pr. *ἐν*, hic a Bg. addita, dum Noſter repetit iſta §. 3. cum variatione per abundantiam ſuam, et in *μ. χρ.* (ubi Bg. cum Sch. manet in gradu contra P.) per analog. modo, me reperiente nil, niſi ap. Stp. Th. 4, 642. B. m. „Ariſtot. *μ. χρ. longo* poſt *tempore*" cum ſit hic alio ſenſu et pro illo ap. Schw. L. N. T. p. 871. N. 1. „*δι' αἰῶνος μακροῦ, per* longum *tempus*" tum ap. Thuc. *οὐ — διὰ μακροῦ, non* multo *poſt*, ubi ſupplebitur, quod vult L. Boſ. Ell. p. 378. i. „*χρόνου* deeſt in *διὰ μακροῦ*, poſt *magnum* temporis *ſpatium*" ſine auctore, non item in alio ſenſu ap. Dion. H. S. T. 1. *ἐκ τῶν πέριξ χωρίων οὐ δ. μ. ὄντων*, a circumvicinis *oppidis*, ubi potius expleas *διαςήματος*, *e locis* circa, *non* per *longum* intervallum *remoti* ſ. *diſtantibus*, ſed ſine Vs. *εἰς καιροὺς μακροὺς* ap. Kypk. 1, 490. m. et *τῆς μακρᾶς ἡμέρας* ap. Arn. An. Cr. cf. cum aliis ſubſt. rei Heſ. Suid. Hom. Ind. in N. Heſd. Barn. Eur. Soph. Ai. Call. Muſ. Theogn. Rs. Or. V. 4. 6. 8. And. et Lyc. cum Dem. Xen. Cyr.

ἐντεθραμμένη. ἐπανελθοῦσα 6. ſtate innutrita. Reverſa
δὲ ἡ πρεσβύτις, διέτριβεν ἐν igitur haec anus, degebat
τοῖς ἑαυτῆς[n]. ἦσαν δὲ αὐτῇ domi. Erant vero ei filiae
θυγατέρες δύο[o]. Σοαιμὶς μὲν duae: Soaemis natu ma-
ἡ πρεσβυτέρα ἐκαλεῖτο, ἡ δὲ[p] ior vocabatur, altera Ma-

n) ἑαυτεῖς A. al. vitioſe e pr. voce. o) Hoc punctum in A. al. pro commate Bs. 1. al. et colo Stp. rel. p) Ms. Ba. δ' ἐτ. v. 4, 10, 2.

Fi. The. et Pal. it. Luc. Diod. S. et D'Orv. Ch., ad βασ. ἐξ. e P. ducente partim Bg., ubi variatur cum 5, 1, 3. per unum modo ſubſt. cf. 3, 2, 10. εὐν.

ἐπαν. δὲ) Copulam per δὴ iterum reddit Bg. e P., cf. 4, 11, 11. forſan modo, ut dilucidius oſtenderet reditum ad narrationem coeptam §. 4. poſt interpoſitum breve epiſodium unius §. 5. de divitiis feminae, cum δὲ vulg. omnium hic librorum habeat uſum eundem illum, cf. 2, 6, 9. In rel. Bg. etiam cum P., praeter artic. et Lat. ad v. δ., e quorum Lat. in ἐν τ. ἑ. etiam apparet, variari hic cum §. 4. ἐν τ. οἰκ., variationis ergo, opinor, illis Intrp. omittentibus hic pron., ib. adjunctum.

Σοαιμὶς) Politiano hic et 5, 8, 16. 18. *Soaenis*, non *Soaemis* vocatur. *Steph.* Quae Herodiano *Soaemis* eſt, ap. Capit. (in Macr. c. 9. p. 759.) et Lampr. (in Heliog. c. 2. p. 794. m. c. 14. p. 820. e. c. 18. p. 827. m.) *Semiamira* vocatur. Quam Eutropius (8, 13, 3.) *Symiam Siram* (Semia *Syra* ed. Cell. cum Var. L. p. 21. i.) vocat; quam lectionem veriorem eſſe, exiſtimat Ioſeph. Scaliger ad Euſeb. p. 213. Sed Paeanius, Eutropii Metaphraſtes, videtur de Severiano cognomento cogitaſſe. Legitur enim in edit. Sylb. (et Cell.) Συμία Σευήρα. Scaliger legerat Ξευηρὰ, quod et ipſum corruptum mutabat in Σεμηρὰ, ut eſſet Syriacum סירורא *Boecl.* idem nomen ei tribuit Xiphil (S. 441, 31.) qui praeterea maritum eius tum iam mortuum fuiſſe Varum Marcellum, Syrum hominem tradit. Idem etiam Mammaeae maritum ſimiliter Syrum fuiſſe, cui Geneſii Marciani erat nomen, narrat. *Stroth.*

Ad Capit. l. l. *huic* erant *duae* filiae, *Semiamira* et *Mammaea*, quarum *maiori* filius *erat* Heliogabalus, *qui* et *Baſſiani* et *Antonini* nomen *accepit*, v. Salm. N. 3., qui ad Vop. in Aurel. T. 2. p. 478. N. 2. a. e. „Moeſam —, *cuius* filia *Symiamira* rel.“ it. ad Dion. C. 1337, 14. δύο θυγατέρας ἔχουσα, Σοαιμίδα καὶ Μαμαίαν, N. §. 151. etiam Σοαμία et *Soema*, et ſcriptura per unam μ (reperta etiam in Ms. Bg. ſed forte per ſcribam iſtius modo) melior putatur „quanquam per duplex etiam ap. Lamprid. et in Inſcriptt. Muratorii et ap. Herodi.“ it. Spanh. de Pr. et u. n. 2, 298. m. p. ſq. i. „*Mamaea* iuxta indubiam numorum fidem eſt appellata, in uno forte et ſingulari numo *Mamias* dicta reperitur — minus accurate cum duplici M — ſcribunt“ etiam ap. Beg. 2, 715. Iulia *Mamaea*, ut p. pr. Iulia *Maeſa* et Iulia *Soaemis*, it. ap. Land. p. 147. „*Iuliae* Mamaeae *Aug.* felicitas publica“ it. aliunde „*Soemias*. Heliog. *mater*, et *Iulia* Soaemias *Aug.*“ de qua et cf. Deutſches Muſeum P. 1. p. 69. e. et ſic quoque ap. Zoſ. 1, 11, 4. ſq. 1, 13, 5. Μαμαία λ. it. ap. Zon. p. 464. C. ſqq. cf. Sb. Ind. Gr. et Lat. v. e. ubi et *Mamea*; ſed

ἑτέρα Μαμμαία[q]. παῖδες δὲ ἦσαν, τῇ μὲν πρεσβυτέρᾳ Βασσιανὸς[r] ὄνομα, τῇ δὲ νεωτέρᾳ Ἀλεξιανός. ὑπὸ δὲ ταῖς μη-

maea. Filii autem erant, maiori quidem Baſſianus nomine, iuniori autem Alexianus: ac ſub matribus et avia

q) μαμαία Ms. Ba. per unam litteram cum edd. A. al. v. N. r) Ms. Ve. Βασιανὸς ubique. *Loc.* ut Ms. Ba. v. N.

ap. Suid. 1, 104. m. Ἀλέξανδρος, ὁ Μαμμαίας, λ. *Alexander*, Mammeae *filius*, at 2, 488. m. Μαμαίας, Ἀλέξανδρος, βασιλεὺς Ῥωμ. λ. Mammaeae *filius* rel.; e P. libero hic tantum μὲν et δὲ Bg. opprimente.

παῖδες) Operae pretium eſt de ſtirpe tam Heliagabali, quam Alexandri, quae ſaepe ap. auctores confunditur, videre Henr. Valeſ. ad Exc. Peireſc. p. 112. *Boecl.*

Ad Dion. qui p. 1337. e. ſq. dicit, ex Soaemide natum *Avitum*, Ἀούιτον, et e Mamaea *Baſſianum*, N. §. 153. e. cenſetur ſic „Elagabalum dictum fuiſſe *Avitum* ab avo ſuo, et a proavo ſ. patre Antonino Caracallo Baſſiano *Baſſianum*, (et §. 155. ubi Noſtri nomina afferuntur, additur:) Baſſiani nomen Elagabalo competere, nullum eſſe dubium, ſed, unde Alexander Severus etiam *Alexianus* dictus ſit, non liquere, niſi dixeris, patrem etiam cognomento Alexianum fuiſſe" in quam dubitationem forte proſit Noſter infra 5, 7, 5. Sed ad eundem Dion. p. 1364. N. §. 81. e Valeſ. haec erant. „Baſſianus, e Phoenice oriundus, habuit duas filias, I) Iuliam Domnam Auguſtam, coniugem Severi, cuius filius fuit Caracalla, qui ex nomine avi materni dictus et *Baſſianus*, II) Maeſam, quae maritum habuit Iulium, virum Conſularem, ex quo peperit duas filias, A) Soaemida, quae, nupta Vario Marcello, ſenatorii loci viro, filium habuit Avitum, qui et *Baſſianus* dictus ex avi ac proavi materni nomine, ex paterni autem nomine *Varius*, et B) Mamaeam, cuius filius dr. eſſe Alexander Severus, cuius naturalis pater ignoratur. Avus eius dr. ap. Herodi. 5, 7, 5. *Alexianus*, quod nomen initio fuit Alexandro Severo." Sed de ſcriptura in Βασ. per ſimplicem litteram cf. Eutr. Met. 8, 10, 13. ſq. cum Sb. Ind., it. Lat. ubi „*Baſſianus* gemino ſſ ap. Spart. et Lampr., etiam in membranis m. ſ. Apud Herodianum A. et B. *Baſianus*, uno ſ" et, praeter edd. A. et Bss., quoque Par. Caeterum per hanc regionem P. eſt varie liber; unde Bg. ſeverus cum Sch. in νεωτ., qua de vi, oppoſito πρ., cf. Stp. Th. aliunde.

ὑπὸ δὲ) Copulam Bg. reddit pro τὲ iterum per ſyn. P. (cf. 5, 1, 16. 4, 12, 11.) huius libere additum pron. iterum (cf. 5, 1, 16. e.) non ſervans, ſed rectionem (tacente G. Th.) Gr. v. ἀν. per pr. ὑπὸ cum dat. perſ. (in notione praeſentiae iterum, operae, curae, cf. 1, 12, 8.) repertam modo ap. Luc., ut hoc ſenſu praeterea paſſ. cum pr. ἐν et ſubſt. loci et ſimul acc. temporis ellipt. it. cum pr. παρὰ in L. N. T. cum Kypk. T. 2. ſed alio ſenſu tropico cum pr. ἐκ νόσου ap. Foeſ. at phyſice de re cum abl. rei ap. Geop., et ſimile ap. Abr. L. Ar. p. 212. m. ὑ. μητρὶ — τρέφεσθαι, cum Sb. Ind. cf. 6, 4, 4. nihil praebentibus Indd. in μαμμ. quam Sb., praeter hunc locum cum Bg. e P. „Dioni τηθὴ ſ. τήθη" e Xiph. ὁ Ἀλέξανδρος ὑπό τε τῆς μητρὸς καὶ τῆς τηθῆς — ἐφυλάσσετο, cf. Heſ. Moer. p. 258. cum Herodi. p. 479. Thom. M. p. 847.

τράσι καὶ τῇ [s] μάμμῃ ἀνετρέφοντο [t], ὁ μὲν Βασσιανὸς, περὶ ἔτη γεγονὼς τεσσαρεσκαίδεκα, ὁ δὲ Ἀλεξιανὸς, δεκάτου [v] ἔτους ἐπιβεβηκώς. ἱέρωντο [x] δὲ αὐτοὶ θεῷ Ἡλίῳ [y]. τοῦτον γὰρ οἱ ἐπιχώριοι σέβουσι, τῇ Φοινίκων φωνῇ Ἐλαιαγάβαλον. [z]

educabantur, Baſſianus quidem annos natus circiter quatuordecim, Alexianus autem decimum annum ingreſſus. 8. Sacerdotes ambo dei ſolis. hunc enim indigenae colunt, Phoenicum lingua Elaeagabalum appellantes. Templum

s) Ms. Ba. καὶ μάμμη λ. v. N. t) Comma hoc in A. al. pro colo Sep. rel. et inde corrupto puncto Ing. et Ox. v) δέκατον ἔτος Pat. v. N. x) ἱερῶντο Ms. Ba. v. N. y) Colon in Ms. Ba. hic et mox poſt σεβ. z) Sic omnes edd. cum Mss. tacite, ſed brevi elemento ἐλ. A. al. v. N.

Ammon. et Poll. 3, 17. N. 95. ubi Ms. omiſſus artic. alter numeri aſius τῇ vel per lapſum in vicinitate ſimili utrinque, vel per aliam inconſtantiam, dum idem Ms. addit alterum 2, 8, 14. it. tolerat 3, 8, 19. ſed removet quoque 2, 6, 10. Mox alius Bg. e P. ordo in pr. περὶ, vicinius admota ad numerale, eſt e Lat. ratione ap. G. Th., variatus cum 1, 1, 5. m. ἔτεσι περί που διακ. cf. Dem. 564, 17. γεγονὼς ἔτη π. πεντήκοντα ἴσως et 1011, 25. π. ὀκτωκαίδεκα ἔτη γεγενημένου, ſed Luc. 3, 220. l. 18. π. ἔτη ὢν ἐνενήκοντα, *circa* annum *nonageſimum*, cum Noſtro adeo, tenente Stp. Th. 3, 249. D. e. ordinem modo illum primum, praepoſito ſubſt., ſine Ind. e Thuc. 38, 31. cf. ad Vig. p. 636. N. 48. et Ind. Iſ. Ev. p. 16. m. ſed de altero ap. Dem., poſtpoſito ſubſt., L. N. T. quanquam cum alio numerali, dum h. l. ſubſt. ponitur intra praep. et numerale una cum v. Denique ed. Pat. acc. cum v. ἐπιβ., etſi per ſe non contra uſum loquendi eſt, cum id v. quoque habeat quartum caſum, cf. 1, 12, 18. e. in alia quidem cauſa, tamen tropico hoc ſenſu, de que tempore ſ. aetate, ap. Noſtr. non habetur, ſed gen. ſemper, ne nunc quidem, iterum quaerendo, me reperiente v. noſtrum ſic cum ſubſt. ἔτ. ut ad analog. rurſus modo ſcribatur, cf. 1, 3, 2. et Stp. Th. v. ἔτ. 1, 1292. D. hinc ſine Vs. at Poſſ. Call. p. 93. m. plane cum Bg. e Sb. Ind. et „*attigit* annum *dec.*" partim e P. ſed omiſſo eius libero adv. cf. 4, 5, 12. unde iſtius ed. lectio peculiaris, ut alibi aliae, e vitio fuerit potius operarum.

ἱέρωντο) Leisn. in m. Ms. Bg. „f. legit αὐτὼ dual." quod non certo dixerim, quia etiam modo e P. potuit ſervare pron., libere iterum aſſumtum, cf. pr. §. et N., e quo et liber eſt in v. ἱερ. expreſſo tantum per ſubſt. affine, ſine v. ſubſt. *erant*, quaſi appoſitionem cogitarint et comma modo poſt pr. enunciationem, oppreſſa et copula, cf. 1, 17, 14. m. ἅμα λ., dum Sch. „paſſ. plusq. ſacerdotes *dei* dicati *erant*" partim e Latiniori Sb. Ind. „i. ἡλ. ſolis *ſacerdotio* dicati *erant*" hinc tenente Stp. Th. ſine Vs. Sed in Ms. aliud tempus, impf. pro plusq., modo venerit ab accentuum in Codd. olim abſentia; quanquam impf. alias pro plusq. valet, cf. 4, 9, 3.

Ἐλαιαγάβαλον) Quaedam Politiani editiones (etiam illa Antwp.) habent *Heliogabalum*, quae magis etiam frequens ap. alios eſt ſcriptura.

καλοῦντες. νεὼς δὲ αὐτῷ μέ- que illi maximum conſtructum

Steph. Eleagabalus ſ. Elegabalus, vere Phoeniſſa dictio, non Heliogabalus, qua Graeci et Lat. plerique utuntur corrupte. Antiqua numismata *Alegabalum* praeferunt. *Memm.* In primis illuſtris eſt haec de Elagabalo ſ. Alagabalo, quae forma ſcil. orientali labio convenientiſſima cenſeri debet, annotatio Herodiani, qui hac quoque in parte induſtriam hiſtorici implere ſatagit, ſicut iam ſupra in deae Peſinuntiae fabula vidimus, (1, 11.) De numine ipſo vide, quae erudite ad Euſeb. magnus Scaliger, ad Lamprid. (in Heliog. c. 1. p. 790.) Caſaubonus (N. 2.) et Salmaſius (ib. N. 2.) annotavit. Utar enim verbis G. Io. Voſſii e Theol. gent. 2, 5. in laudandis iis, qui in hoc argumento omnium primo occurrentes non debent niſi illuſtri elogio memorari. Quod impertivit etiam tantis nominibus, cum hac ipſa de re diſſereret, Io. Seldenus in Syntagm. 2. de diis Syris c. 1. Quibus adde Nicol. Fullerum miſcell. l. 1. c. 14. *Boecl.* de nomine hoc videatur qui inſtar omnium eſſe poteſt, Seldenus de diis Syris, Synt. 2. cuius ſcrinia expilare nolo, ne ſtultiſſimam nonnullorum hominum vanitatem imitari videar, qui ex auctoribus in quaque arte principibus ingentem librorum quos nunquam oculis vſurparunt vim citare, atque inde doctrinae cuiusdam copioſae laudem aucupari ſolent. *Stroth.*

Ad Capit. in Macr. c. 9. p. 759. e. *nam* Heliogabalum *Phoenices* vocant *ſolem*, Caſ. N. 4. laudato noſtro loco ſine Vſ, at memoriter hauddubie per lectionem illam antea Ms. ἱερῶντο δὲ — καλ., addebat „aliter flectit vocem barbaram, quam Herodianus“ qua de cf. ad Vopiſc. Aurel. T. 2. p. 478. Salm. N. 2. Ind. Sb. Lat. v. Heliog „mire variant in hoc vocabulo libri veteres. Nam Palat. Cod in Dionis epitome ſemel habet Ἐλεγάβαλος, bis Ἐλεαγάβαλος, (ut et Zon.) et ſemel Ἐλογάβαλος. Legationes, e Dione excerptae, Ἐλεογάβαλος et Ἐλεγάβαλος. Herodianus Ἐλαιαγάβαλος, Eutropii Gr. m. Ἡλιογάβαλος, (ed. Cell. 8, 13, 1. ἦν δὲ ἱερεὺς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡλιογαβάλου, *ſacerdos* autem *Heliogabali* templi erat,) ut item Palat. Cod. Lampridii paſſim. Fuldenſis C. *Eliogabalus*, absque aſpiratione. Fulvius Urſinus ex vet. numis citat *Sacerdos Dei* Solis *Elagab.* et *Sancto Deo* Soli *Elagabal.* Onufrius Panvinius in Faſt. Comment. paſſim *Alagabalum* ſcribit. Francisco Iunio magis placet *Elagabalus*, ut in Sambuci emblematis et aliis monumentis legitur, quippe quod *Ela*, deum ſignificat, *chabala* aeſtum, rel.“ it. ad Dion. p. 1339. i. ἡλίου, ὃν Ἐλεγάβαλον ἐπικαλοῦσι, καὶ μεγάλως θρησκεύουσι in N. §. 159. de varietate nominis huius, ubi cenſetur „veram ſcriptionem eſſe *Elagabalum*, reliqua, Ἐλαιογάβαλος, Ἡλιογάβαλος, Ἐλιογάβαλος et Lat. *Heliogabalus*, eſſe corrupta, (ubi tamen nihil de Dionis illa Ἐλεγαβ. nec de Noſtri hac in edd. monitum, ſed deinde adhuc additum.) Verior Salmaſii ſententia ad Lampr. p. 792. *deum montem* אלא גבל exponentis, quia ſub montis ſ. petrae in conum faſtigiatae figura colebatur, ut refert Herodi. 5, 3, 10. ſq. utque confirmant numi, conum eiusmodi, curru ſeiugi tractum, exhibentes“ ubi pag. l. N. 2. i. proprie haec „Alahgabal enim lingua Syrorum *deum montis* ſonare“ et columna ſq. Noſtri illa §. 2. Μαισὰ — Ἐμέσης καλουμένης πολ. ſic memoriter, vt et huius §. „ἱερῶντο δὲ — ἡλίῳ· τοῦτον γὰρ ἐπιχ. — Ἐλαιωγάβαλον καλ.“ tum Scheid. Ind. „Ἐλαιαγάβαλος, *Helaeagabalus*, nom. propr. *Solis*, dei *Phoenicum*. De origine eius v.

γιςος κατεσκεύαςο αὐτοῦ [a], χρυσῷ πολλῷ καὶ ἀργυρίῳ [b] κε-

eſt ibi, auro multo et argento exornatum, lapidum que

a) *Ms. Ba.* κατεσκεύαστο· χρυσῷ λ. et ſic quoque *Ms. Ve.* ſed modo per comma, v. N. b) ἀργύρῳ Ms. Ba. et Ve. ut 2, 13, 19. ubi v. N.

Bochartum l. 2. Canaan p. 797.“ dum ego modo adhuc in Excp. e Spanh. de Pr. et u. n. habui haec „addenda ad p. 129. Sic vexatum eruditis nomen alterius Antonini, Elagabalum nempe ſcribendum et ap. Herodianum alios que reſtituendum, pro quo Heliogabalum vulgo ſ. Alagabalum — obtruſere. p. 719. Idem eruditiſſimus Salvinus fatetur, legitimum quidem et patrium nomen Elagabali, ſed Heliagabalum ad graecae linguae genium paullo detortum. — Et quemadmodum ab *El* Hebraico, Syriace *Ela*, deus, factus eſt ηλιος terminatione graecis uſitata: ita Elagabalus eis eſt Heliogabalus. Unde patet, fruſtra ſe torquere eruditos viros, et nihil ap. Herodianum reſtituendum. Cui eruditae notationi per me ſuffragari cuivis equidem licet. Id unum forte adducam, haud novum eſſe utique, — ut voces, quas ex Oriente mutuati ſunt Graeci, paullo aliter, pro linguae genio, immutarint iidem aut detorſerint. Qua ratione etiam, vt in aliorum ap. Gentiles Numinum nominibus, contigit, ut ab Hebr. אל El ſ. ΗΛ, factum ſit graecorum ηλιος. — Quod vero ad nomen huius Romani Imper. attinet, quum in Romanis eius nominis *Sacerdos dei* ſolis *Elagabali* legatur; eſſet que proinde notiſſimum in urbe et Romano orbe, illud inde ab eodem Principe deſumtum, idem que Syrus eſſet ſ. Phoenicius, Emiſenus nempe, non graecus, haud fugere proinde id potuerit graecum ſcriptorem, qui Romae ut plurimum vixit, et hiſtoriam ſuam ibi concinnavit, nempe Herodianum.“ Sed e Seld. l. l. olim exſignaram modo p. 52. „Alagabalus, quem Heliogabalum depravate, veteres efferebant, (et p. 219. e. ſq.) Veteribus et inſcriptionibus et hiſtoricis profertur non unum ad modum. Nunc Alagabalus, nunc Elagabalus et Helaeogabalus et Heliogabalus indigitatur; ubique fere idem cum Sole agnoſcitur. Atqui ea, quae minus a recta diſtat, ſcriptio nominis eſt *Alagabalus*“ ubi iterum nihil eſt de noſtra hic ſcriptura, quanquam Noſtrum ille deinceps e §. 10. producit, cf. Dion. 1360, 39. et G. Th. v. *Heliog.*, it. ap. Beg. 2, 712. in numis Elagabali ſecundus *Deus Sol*, ſed ap. Oiſel. p. 182. Nr. 4. numus eſt Heliogabali cum Inſcr. *Sacerdos* dei *ſolis* Elagabali *Imp.* ubi Heliogabalus ſacerdotali habitu, et velatus et ſacrificans ante aram accenſam „Herodi. l. 5. ἱερ. — καλ.“ cum P. Vs. praeter Lat. *Helaeagabalum*, ſed ib. p. 32. in numo *Antoninus Elagabalus*; ſervante Bg. hic e P. Lat. ad ἐπιχ. (aliter, quam ſupra, ap. G. Th. cum Gr. n.) non item ad καλ., ſpreto etiam illius adv. μάλιςα libero ad σεβ. e 4, 13, 7. e. cf. 5, 2, 12. et 7, 5, 19. e. de φ. cum gen. populi.

νεὼς — αὐτοῦ) i. e. ἐν ἐκείνῃ τῇ χώρᾳ niſi malis pro αὐτοῦ legere αὐτοῖς. *Stroth.* Omiſſum a Mss. duobus adv., etiam a P., ut alibi alia, cf. 3, 13, 14. m., exciderit ob pr. litteras ſimiles υαςο, aut eiectum ſit vi, quod librarius neſciret, quo referretur, maxime in proximo ſimul αὐτῷ, cum Ἐμέσου §. 2. ſane longius ſit remotum, quo pertinere poteſt, aut etiam ad propius οἱ ἐπιχωρ. ut in nomine perſ. et gentis lateat nomen loci, cf. 2, 8, 18. e., dum Sch. „videtur redundare, vel, ut alias, notat *ibi*“ (quod Bg. non eſt ita ſeverum, vt *illic*, cf. 1, 6, 18.) ſub gen. pron.

κοσμημένος, λίθων τε πολυτελείᾳ. θρησκεύεται δὲ οὐ μόνον πρὸς τῶν [c] ἐπιχωρίων [d], ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ γειτνιῶντες σατράπαι τε καὶ βασιλεῖς βάρβαροι [e] φιλοτίμως πέμπουσι τῷ

pretioſorum magnificentia. 9. Colitur autem non ſolum ab indigenis, ſed et omnes vicini ſatrapae ac reges barbari certatim mit-

c) Sic et Ms. Ba. pro mendoſo τὸν Stp. ed. d) Comma hic per edd. et tacite quoque in Mss. v. N. e) Colon in Ms. Ba. vitioſe, ut alibi.

ponens quidem, nec tamen monens de ellipſi praep. et ſubſt., pro ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου, cf. L. Boſ. p. 335. L. N. T. Suid. Heſ. Thom. M. p. 315. Ind. Sb. Rs. Or. V. 6. Dem. Luc. Gottl. Plat. Men. Xen. Z. Pol. Cyr. 'Ανβ. Bach. Abr. Dl. Th. p. 57. e. ſed ſine Ind. Hom. 'Ιλ. α', 428. 'Οδ. β', 250. 317. ε', 274. et ſimile quod adv. cum pron. affini ap. Xen. Ag. 1, 28. e. ὅπως αὐτόθεν αὐτῷ λ. ſed de re ipſa et templo illo in urbe iſta ad Dion. p. 1339. N. §. 159. e. Cell. n. o. a. 2, 356. ſ. 40. e. „templum illud erat Elagabali dei, i. e. ſolis, rel.“ et ad Eutr. 8, 13, 1. it. Salm. ad Vop. Aurel. T. 2. p. 478. N. 2. ſed in Bg. perf. ad κατ. 2, 9, 12. ἐπεδεδ. it. 1, 15, 5. In ſqq. liber P. eſt tum in ordine, tum in gradu adi. πολ., unde Bg. modo ſervat Lat. ad πολυτ. κεκ. cf. 4, 2, 13. et ad variationem Noſtri 2, 13, 19. per ordinem et artic. τῷ ἀργ. καὶ τῷ χρ. κεκ. it. 5, 2, 10. χρ. πολλῷ καὶ λίθοις τιμίοις λ. quod adi., oppreſſum hic, etiam a P., explet Bg., quanquam ne deſiderandum quidem, quoniam alio ſenſu, ut et πολυτίμοις 1, 17, 5., capitur, quam hic de aede, ubi et notio iſta iam continetur in ſubſt. πολ., cf. D'Orv. Ch. p. 706. i. et Diod. S. 1, 323. l. 72. ſqq. cum Ind. Polb. et infra §. 12. e.

θρησκεύεται) Mutante P. rectionem, variatur hic cum §. pr. σεβ. ſed cum 4, 2, 23. per praep. ad analog. modo, cf. paſſ. cum pr. παρὰ Ioſ. 2, 202. e. cum Dion. H. S. T. 1. Suic. Suid. et Heſ. θρ., σεβ. ſed in ſitum relativae οὐ μον. 3, 9, 1., ante cuius ἀλ. καὶ fecimus colon, quoniam habet conſtructionem aliam, alium que caſum et verbum; ubi P. omiſit adi. παντ cf. 4, 4, 10. e. unde iterum Bg. in γειτν. cf. 3, 7, 2.

σατράπαι τὲ καὶ βασιλεῖς) Illos ad Perſas, hos vero ad Arabes refero. *Stroth.* Quoniam ſitus urbis Emeſi ſ. Emeſa ap. Cell. l. l. in tabula p. 335., ad ſiniſtram intra Apamenen et Laodicenen, non eſt procul ab Euphrate: poterit res eſſe eadem, quae 2, 8, 13. et recte ſe habere Strothi indicium, ſed ut includantur ſimul Parthi, quibus, frequenter a Noſtro nominatis βάρβαροι, etiam tribuuntur σατράπαι 3, 1, 5., ut βάρβαροι infra aderunt de Perſis, quod nomen adeo nec Arabibus negem, cf. hoc ordine iunctos σ. καὶ β. ap. Heliod. p. 138. i., per variationem cum 1, 6, 16. βασ. καὶ σ.

φιλοτίμως) In Bg. e P. et phraſin eandem cf. 4, 2, 17. it. in ἐκ. ἐτ. 1, 10, 11. ubi allatis formulis addere poſſum, praeter Ind. Luc., has, κατ' ἔτος et κατ' ἐνιαυτὸν, ap. Stp. Th. 1, 1641. A. e. it. 2, 88. G. ſine auctore, cf. Poſſ. Call. p. 706. m. L. N. T. Fi. v. ἐν. cum Ind. Thuc. ſed ſine Ind. Iſ. Pan. Mor. καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν p. 21. m. 22. m. et Fi. The. „τοῦ ἐνιαυτοῦ quotannis“ non reperiens adeo novam illam hic Ms., quae

θεῷ ἑκάστου ἔτους πολυτελῆ ἀναθήματα. ἄγαλμα μὲν οὖν, ὥσπερ παρ' Ἕλλησιν ἢ Ῥωμαίοις, οὐδὲν ἕστηκε χειροποίητον, θεοῦ φέρον εἰκόνα· λίθος δέ τις ἐστὶ μέγιστος [f], κάτωθεν περιφερὴς, λήγων εἰς ὀξύτητα.

tunt deo quotannis ſplendida donaria. Simulacrum quidem, qualia apud Graecos aut Romanos, nullum poſitum eſt, quod manu factum ſit, et dei habeat imaginem; ſed lapis eſt maximus, ab imo rotundus, deſinens in acutum.

f) Hic et poſt περιφ. in Ms. Ba. ſunt cola. *Mart.*

per ſe ſuſtineri queat, tanquam artic. τοῦ exciderit ob viciniam, ſed contra etiam dubitari, an non Gloſſator ad variandum cum illo loco addiderit artic. intra adi. et ſubſt. ut 4, 12, 7., quanquam ſupra 3, 7, 12. eandem rationem exquiſitiorem tentans. Mox πολ. cum ἀν. (ubi Bg. e P.) reperi ap. Suic. 1, 273. i. ſed cum aliis ſubſt. rei Xen. Z. Pol. et Bach. Diod. S. cui add. 1, 676. l. 19. it. Geop. ſed cum ſubſt. perſ. Dem. etiam, it. Plut. Hſ. et Krg. §. 202. cum Polb.

ἄγαλμα) Bg. in μ. ὀ. ut alibi, cf. 2, 15, 11., ſervans e P. modo Lat. ad ἀγ., mutato ὥσπ. in ſyn. pron., et adi. verbali χειρ. (quo de cf. ad 8, 1, 14. per analog. hic cum ἀγ.) reſoluto, tanquam participio, cf. 2, 3, 21. δημωφ. ſed hic per verbi ſubſt. coniunctivum, cf. in Bg. ad ἕς. Stp. Th. 1, 1733. C. m. (ubi cum ἀγ. per analog.) pro quo Leisn. in m. Ox. „conſtitutum eſt" *tum cf. in ſq.* φ. εἰκ. 1, 15, 19. ubi P. brevior, tamen *addito ad* θεοῦ *pron.*

λίθος) *A P.* tantum Bg. diſcedit in λήγ. λ. e Sch., qui in „ὀξ. *deſin.* in *aciem*" quae non habet G. Th. nec *in acumen*, ſed *deſinere* cum *in* hoc ſenſu, pro fieri acutum in parte extrema; ad quam analog. ſcribatur, aut ad illam ap. Dion. H. S. T. 2. de periodis Demoſth. *αἱ δὲ, πολλῷ μείζους, οἶαι, καὶ μέχρι τῆς τετάρτης ἀναπαύσεως προελθοῦσαι, τότε λήγειν εἰς πέρας,* reperiente me, praeter Suid. et Heſ. in v. λ. et ἐλ., praeter que Ind. Hom., de re iterum, phyſice ſ. tropice, ap. Orph. Heſd. Soph. Ai. Xen. Z. Pol. et Cyr. Diod. S. et Geop. ſed de perſ. abſolute Soph. Ai. at cum particip. Aeſch. ep. S. et Xen. M. S. et cum gen. rei Heſd. Theogon. Rs. Or. V. 6. Xen. Bach. et Cyr. cum Poſſ. Sy. ſed ὀξ. phyſice ac tropice ap. Suid. Heſ. 2, 461. e. 463. e. Polb. Diod. S. Plut. Krg. cum Gs. Chr. Sed in κατ. cum περ. Noſter de ſuo, ubi Stp. Th. in utr. cum P. ſed Sch. in „κ. (inde) ab inferiore parte" nobis hic *von* unten *auf* ſ. *hinauf*, cf. Luc. cum D'Orv. Ch. p. 291. i. et Fa. Aeſ. ſed pro κάτω ap. Dem. it. „τὰ κ. poſteriora" Xen. Z. Pol. at fine v extremo ap. Suid. ubi et περ., quo de v. etiam Heſy. Luc. Diod. S. et ſenſu alio, pro flexilis, Z. Xen. Pol., tum in rem ipſam Selden. de diis Syr. p. 223. e. „Herodianus ſimulacrum eius fuiſſe lapidem, magnitudine immani, baſi circulari, in conum deſinentem. Verba ſunt, λίθος τίς ἐστι — ὀξυτ., quem, vt Troiani et Romani Palladium, ita Syri, uti διοπετῆ καὶ ἀνέργαστον Ἡλίου εἰκόνα, magna veneratione ſervabant. Eiusmodi effigies erant Apollinis Ἀγυιέως et Paphiae Veneris" ad Lampr.

κωνοειδὲς αὐτῷ σχῆμα, μέλαι-νά τε ἡ χροιά. διοπετῆ ᵍ τε αὐτὸν εἶναι σεμνολογοῦσιν,	11. Coni ei figura, niger que color: ac coelitus illum delapſum gloriantur, eminentias

g) Ms. Ba. διιπετῆ αὐτὸν λ. cf. 1, 11, 2. (ubi Ms. Ve. eandem ſcripturam in adi. habuit,) et N.

Salm. in Heliog. T. 1. p. 792. N. 2. b. m. „Emiſeni ſolem colebant in montis effigie, quem montem coelo delapſum credebant. Hinc Alagabal dictus ſol ap. illos, quaſi *deus mons*. Eius enim ſimulacrum erat ingens ſaxum rude et impolitum, in modum plane montis ſ. rupis. Herodianus: λίθος ἐσὶ μ. — ὀξύτητα. κων. — σχῆμα. διοπετῆ δὲ αὐτὸν ὁμολογοῦσιν. ἐξοχὰς δέ τινας βρ. κ. τ. δεικνύουσι. Haec plane montis ſ. monticelli effigies, (per lectiones alias memoriter, et ad Vop. Aurel. T. 2. p. 479. a. N. 2. e.) Alagabalus ſ. Elagabalus — ita dictus eſt, quaſi *deus montis* ſ. *deus mons*, quod ſub montis effigie coleretur. Montis enim ſ. ingentis ſaxi inſtar habebat eius ſimulacrum, (et p. 506. N. 2. b. m.) Emiſſeni — ſub ingentis ſaxi effigie eum colebant" Caeterum copulam, ad ληγ. a P. additam, cf. 4, 12, 7., ſprevit Bg. in Noſtri aſyndeto e tribus membris.

κωνοειδὲς) Poſt priorem in univerſum deſcriptionem adiungitur a Noſtro forma ipſa clarius per artis vocabulum, adiuncto ſimul colore; ubi P. liberior tum aliter, tum copulam contra omittendo, cf. 5, 2, 13. et ſubſtituendo pro pron. αὐτ. ſubſt. pr. λιθ., praeter omiſſum (ob prius iam adiectum) v. ſubſt., ſuppleturo me particulam γὰρ ſ. δὴ, pro *ſcilicet*, et reperiente tantum hinc ap. Stp. Th. κων. ſine Vs. cum colo poſt ὀξ. ut et ad Heſ. κων., εἰς ὀξὺ λήγων, ſimul cum his L. Ms. Cyr. τὸ ἀπὸ πλατέος εἰς ὀξὺ λῆγον σχῆμα, et ap. Suid. etiam ſine auctore, cf. Ind. Herdt. ſed in μ. χρ. per analog. modo ap. Suid. μέλαν χρῶμα et D'Arn. L. Gr. p. 94. e. μέλαν ἄνθος, cf. de χροιὰ et ſyn. χρόα Suid. Heſ. Ael. V. h. Pal. Fi. Plut. Krg. cum Theogn., de χρόα ap. Diod. S. 1, 165. l. 81. pro quo l. 67. χρώμασι, ſed de χροιὰ praeterea Orph. Muſ. Aeſch. Prom. V. v. 23. Geop. Hom. et poëtico χροίῃ Call.

διοπετῆ) Copulam, a Ms. omiſſam, etiam ſq. alio τὲ, cf. 4, 13, 6. ſed hic aeque elapſam ob pr. ſyllabam, agnoſcit cum Mss. rel. etiam P. oblique, e quo ſtatim reſtituimus pron., in Ms. Bg. neglectum, qui illum deſeruit ad v. σεμν., ubi Noſter de ſuo cum inf., cf. Stp. Th. „e *coelo* decidiſſe *iactitant*„ fere e P., cum dat. perſ. ap. Aeſch. or. Rs. V. 3. p. 270. l. 4. ſed cum pr. περὶ ap. Bud. C. ut ſimul cum acc. rei ap. Luc. ſed in med. cum adv. ib. et Dem. In ſq. membro P. liber iterum varie, nominatim, dum pro ſupplendo gen. pron. αὐτοῦ, ad ſubſt. duo referendo, aut formula ἐν αὐτῷ, ad v. δεικν. pertinente, ſubſtituit ſubſt. pr. cum praep., ἐν λίθῳ, cf. 5, 2, 1. deinde ſubſt. duo ſumit per hendiad., cf. 4, 15, 3. pro *eminentes* formas *breves*, quod adi. omiſerat ille; nihil hinc afferentibus Stp. Th. et Sb. Ind. ubi ſingula ſubſt. duo poterunt per ſe capi, (ut breves partes lapidis eminuerint et inſuper quaedam figurae picturae que in lapide fuerint, quales ſaepe conſpiciuntur in marmoribus aliis que lapidibus, luſus naturae vocant,) vel per ſyn. copiam, iunctis vocabulis generis ac ſpeciei, quorum poſtremum magis definiat prius, ut illae partes eminentiores effecerint figuras

ἐξοχάς τε τινὰς [h] βραχείας καὶ τύπους δεικνύουσιν, εἰκόνα τε ἡλίου ἀνέργαστον εἶναι θέλουσιν, οὕτω βλέποντες. τούτῳ δὴ	que aliquas exiguas et formas oſtendunt: ac imaginem ſolis infectam eſſe affirmant, ſic 12. intuentes. Huiusce dei

h) ἐξοχάς τέ τινας Ms. Ba. ut A. 1. al. ſed ἐξοχὰς τέ τινας A. 2. al. ſed nobiscum Stp. rel.

aliquas, ut que figurae quaedam in lapide eminuerint, tanquam corpora tota, ut ſigna et emblemata; dum ap. Diod. S. 1, 159. l. 39. cum N. ἐξ. de luna vertuntur cum Bg. (quales neſcio, an Phoenices hic etiam de ſole cogitarint, cuius imaginem habuere iſtum lapidem,) ſed ib. p. 353. l. 2. *imagines*, et ſq. l. *appendices*, cf. Sext. Emp. p. 209. ſq. ſed in τυπ. L. N. T. cum Obſ. Krb. Loesn. Kypk. T. 2. Suic. Heſ. non coll. Suid. in v. et 3, 206. i. cum N., Poll. 9, 95. Bud. C. 1054, 22. Sb. Ind. Orph. μορφῆς τύπον et δεῖξε πάντα Σώματος οὐδὲ πρέποντα τύπον, Eur. Valck. Hipp. cum Diatr. p. 214. m. Iſ. Ev. Herdt. Rs. Or. V. 6. Aeſch. ep. S. Fi. The. cum Gs. Chr., Luc. Plut. Krb. Hs. et Krg. Diod. S. Dion. H. S. T. utr. cum ed. Upt. π. συνθ. ὀν. Mor. Long. Geop. Caſ. ad Ath. 2, 161. Phil. p. 763. A. e. Xen. Z. Pol. et in rem crit. et confuſionem Dion. H. l. l. cum Loesn. In ſq. ἀν. brevior Bg., quam P. et Stp. Th. „qui factus ſ. fabrefactus non fuit, Herodi. l. 5. εἰκ. ἡλ. — θέλ. i. e., ut Bud. (in Lex., credo) explicat, διοπετῆ, οὐ χειροποίητον“ recte his e pr. compararis, dum variat Noſter, etiam cum 1, 11, 2., me id vocab. reperiente tantum ſenſu phyſico ap. Diod. S. 1, 654. l. 96. ἀν. λίθον, rudem *adhuc*, it. ap. Ioſ. ἀν. σῖτον, *fruges* nondum *molitas*, ſed tropico ap. Polb. 2, 260. e. τοῦ δὲ κατὰ τὰς πυρσείας γένους — ἀνεργάστου πρότερον ὑπάρχοντος, ſed *quum* ratio *univerſa* pyrſiae *parum* accurate *fuerit* hactenus *tractata*, cf. Ind. et in cauſam rei ipſius, ut ſolem pro lapide ſ. ferro candente habuerint veteres, ad Dion. p. 1339. N. §. 159. ſed in Noſtri locum univerſe de illo lapide deo Biderm. de divino lapidum cultu diſſ. in Otiis litter. diſſ. 21. P. 1. p. 316. §. 3., quae olim ſic modo ſignaram, it. ap. Lamprid. in Hel. c. 3. p. 796. m. matris *typum*.

οὕτω βλ.) Haec verba omittit Pol., i. e. *ita intuentes* ſ. *ita cernentes*, quaſi dicas, ita ſuis ipſorum oculis perſuadentes. *Steph.* Vtitur Herodianus eo loquendi genere etiam paullo poſt 5, 4, 6. (βλέπειν οὕτως ἤθελον.) *Sylb.* v. de hoc loco Spencer de L. E. A. p. 319. *Leisn.* Nam cum eiusmodi certa perſuaſione ad intuendum hunc lapidem accedunt. Quo fit, ut id cernant, quod verum eſſe quia credunt, ideo quoque volunt, v. 5, 4, 6. *Reisk.* Ultima haec verba quid ſibi velint, non ſatis intelligo. Politianus omittit. Stp. explicat: *ita ſuis oculis perſuadentes*, et Sb. (Ind.) eodem fere modo: *ut* quidem *ſibi* videre *videntur*. Dura, quantum ego ſentio, haec explicatio eſt, nec niſi vi ex verbis iſtis extorqueri poteſt. Facilis emendatio eſt, ſi mecum legas: οὕτω βλεπειν θελοντες, ut idem fere ſenſus oriatur, ac quem Stp. e vulg. lect. elicere volebat. Poterat vero facile omitti θελοντες ob praecedens θελουσι. Iisdem plane verbis utitur noſter mox c. 4. §. 6. βλεπειν γαρ οὕτως ηθελον.* Eodem etiam ſenſu participium θελοντες occurrit c. 6. §. 10. σεληνην ειναι θελοντες; et l. 8. c. 3. §. 19. Απολλωνα ειναι θελοντες.

τῷ θεῷ ὁ Βασσιανὸς i ἱερωμέ- Baſſianus ſacerdos cum eſſet,

i) Iterum βασ. Ms. et edd. ut §. 7.

(In Stoſch. Muſ. Crit. V. 2. F. 1. p. 231.) *Gedik.* Non probare poſſum Cl. Gedikii emendationem, qui pro βλέποντες reponere vult βλέπειν θέλοντες. Quis enim ferre poſſet iſtam verbi θέλειν repetitionem, quae praeterea nihil niſi vnam eandem que ſententiam efficeret, *eſſe volunt, quia ſibi ita videri volunt?* Certe tum quoque θέλουσιν mutandum eſſet in λέγουσιν. Namque ſententia debet eſſe, vel *dicunt eſſe, quoniam ita ſibi videri volunt,* ut infra c. 4. πιστεύσαντες ὁμοιότατον, βλέπειν γὰρ οὕτως ἤθελον, vel *eſſe volunt, quoniam ita ipſis videtur:* atque hanc eſſe h. l. veram cum ·tp. puto. βλέπειν in altero loco pro φαίνεσθαι αὐτοῖς poni quisque videt, quidni quoque in noſtro loco βλέποντες pro φαίνεται αὐτοῖς poſitum ſit, praeſertim quum hoc verbo ſimul derideat ſcriptor hominum iſtorum opinionem? *Stroth.* Nondum me eo perduxit Strothius V. C. ut me poeniteat emendationis meae οὔτω βλεπειν θελοντες. Primum enim nihili id eſt, quod dicit: quis ferre poſſet iſtam verbi θελειν repetitionem? Quaſi vero non in quovis cuiusvis linguae ſcriptore vel ſexcenta eiusmodi repetitionis exempla occurrerent. Porro vehementer errat, ſi credit, hac repetitione nihil niſi unam eandem que ſententiam effici: *eſſe volunt, quia ſibi ita videri volunt.* Nec minus errat, quum dicit: certe tum quoque θελουσιν mutandum eſſet in λεγουσιν. Minime vero. Eſt enim h. l. θελουσιν prorſus i. q. λεγουσιν, ſicut Latini et noſtrates quoque dicere ſolent: *volunt* et *man will* pro: *dicunt* et *man ſagt.* Et exempla a me ex ipſo Herodi. allata hunc huius vocis ſignificatum extra omnem dubitationis aleam ponunt, quibus ex aliis ſcriptoribus addi poſſent multa. Hinc totius loci ſenſus, ſi mecum emendaveris, hic potius erit: dicunt, lapidem hunc eſſe ſolis ſimulacrum, humanis manibus non elaboratum, id que dicere non dubitant nec erubeſcunt, quanquam ipſa lapidis paullo accuratior contemplatio contrarium eos docere poſſit. Sed nihilo minus, quod re vera non vident, *volunt* videre, et pertinaciter affirmant, rem ita eſſe. Hanc ſententiam exprimere voluiſſe Herodianum cogitabam equidem, quum emendationem meam conſcriberem. Iam que, quaeſo te Lector, ubi eſt inanis tautologia? Tantum abeſt, ut tautologia in hac emendatione vituperanda ſit, ut potius nimia forſan ſubtilitas reprehendi queat. Ipſe tamen Strothius eundem ſenſum agnoſcit; vult ſolummodo, ut tunc etiam λεγουσιν legatur. Sed dixi iam cur id opus non ſit. Quam vero ipſe praeterea affert vulgatae lectionis interpretationem: *eſſe volunt, quoniam ita ipſis videtur,* equidem fateor me non intelligere. Inverſam enunciationem: lapis iſte iis videtur ſimulacrum divinum, quoniam ita eſſe *volunt* — intelligo et eam ipſam mea continet emendatio. Si vero, ut videtur, θελειν Strothio hoc loco ſignificat: *cupere,* optare, — optant ut ſit ſimulacrum ſolis — rurſus errat Vir doctiſſimus, et explicatio ea univerſo hiſtoriae huius nexui repugnat. Ita enim enarrat totam rem noſter, ut appareat, barbaros non ſolum optaſſe, ut lapis is eſſet ſimulacrum manibus non confectum, ſed re vera eum pro tali habuiſſe. Vides igitur, Strothium non intellexiſſe ſententiam meam, id que eo factum eſſe, quod non cogitarit, θελειν priori loco eſſe i. q. λεγειν, altero autem loco — βλεπειν θελοντες — uſitatiorem cupiendi

νος, (ἅτε [k] γὰρ πρεσβυτέρῳ (ut maiori enim illi delegata ἐκείνῳ ἐγκεχείριστο [l] ἡ θρησκεία [m],) προῄει τε σχήματι erat religio:) incedebat cul-

k) Ubi ſunt () ſigna: in Ms. Ba. ſaltem commata. *Mart.* ut in ed. A. al. l) ἐκεχείρηστο Ms. Ba. mendoſe, tum in omiſſo γ, cf. 4, 13, 3. et 2, 5, 4. e. tum in confuſa vocali, cf. 4, 1, 6. καλπ. m) θυσία Mss. tres v. N.

ſignificatum ſervare. Quicunque vel mediocriter verſatus eſt in antiquis ſcriptoribus, ignorare nequit, multos eſſe locos, ubi una eadem que vox in uno eodem que commate, aut non magnis certe intervallis diverſos ſignificatus teneat; immo ſaepius id ita factum eſſe a ſcriptoribus ad ingenii atque acuminis oſtentationem quandam. (in Curis ſecundis per litteras communicatis) *Gedick.*

Primo omiſſum in Ms. Bg. inf. εἶν. reſtituimus e P., qui eidem dux in Lat. ad θελ., (quo Lat. utitur Bg. ſupra ad φήσας 1, 8, 11. e. 1, 9, 20. e. it. ad φασκόντων 1, 12, 5. eo que ſenſu hic potius, quam pro *cuperet*, ipſe capio, reperiens hanc notionem modo ap. Stp. Th. 1, 1094. D. e Noſtri illo 8, 3, 19. et e Pauſ., at Lat. ſeverum *velle* ſic quoque ap. G. Th. 1090, 54., quo ſenſu forte dixit et Lamprid. T. 1. p. 796. i. quum, *quod* optant, *verum* eſſe *deſiderant*, ubi v. N., ſed aliter ap. D'Orv. Ch. p. 557. e. ad Vs. 6.) ſed ſane neglexit membrum ὁ. βλ. quo in v. Sch., praeter Lat. Stp. et Sb. „*quibus* gratum *erat* ita *videre*" quae non intelligo, ſed Noſtrum cum Bg. e Stp., per Vern. haec, *und* wollen, *ſagen*, geben vor, *daß es der* Sonne *Bild* ſey, *weil ſie es* dafür *anſehen* ſ. *halten*, peculiare quid Noſtri in v. βλ. cum adv. ſuſpicans, cum nihil repererim tale nec per Indd. Gr. nec ap. G. Th. in Bg., niſi quod in altero Stp. *cernere* explicat de animo pro *iudicare* 855, 83. p. ſq. l. 2. 11. 15., cf. Ind. Liv. Ern., unde ſit i. q. illud Noſtri 5, 4, 6. πιστεύειν, quo reſpexit et Rsk. et ducere poteſt hoc Corn. N. 12, 1, 2. *id* novum *intuens*, cf. N. et Ind.

τούτῳ) In Bg. ad δὴ cf. 4, 9, 17. ſed de P. nobiſcum hoc cap. §. 4., a quo diſcedit ille et in ἱερ., non item Stp. Th., ubi modo „τ. δὲ τ. θ. λ." memoriter, cf. 1, 11, 7. Mox ἅτε a P. omiſſum iterum, cf. 2, 15, 1. ſed in Bg. 3, 13, 14. et 3, 12, 6. in ἐγκ. ubi et Sch. „demandatum *erat* ei *ſacerdotium*, θρ. *cultus* dei, *ſacerdotium* maiori *natu* fratri *commiſſum*" deſerit P., omiſſo etiam illius adv. cf. 4, 12, 11., ad quod v. ἐγκ. ſignarat Leisn. iterum „O. M. V. 4. p. 291." ut 2, 5, 4. e., per analog. iungente Noſtro huic v. ſubſt. θρ., ubi opprimit gen. pr. αὐτοῦ, τοῦ θεοῦ, qui gen. perſ. ſ. obiecti alias cum eo frequens, cf. Krb. Obſ. et 4, 8, 17., ubi trium Mss. novitas magis videtur error librarii, quam gloſſema, ſumto θυσία pro *ſacrificatione* ſ. ſacrificandi actione, cf. Stp. Th. 1, 1620. A. et adeo pro parte tantum una totius muneris, quod dum P. per ſuum *ſacerdotium* refert: habuerit et ille lectionem vulg., cum Mss. reſpexerint §. 16.

προῄει τε) Copulam hanc innoxie oppreſſit Bg., referendam ad ſq. eandem in τήν τε κεφ. ἐκόσμει στέφανος, ubi habetur quidem tempus aliquod finitum, ut hic in προῄει, ſed tamen alius quoque nominativus rei στέφανος, cum hic praemittatur nominativus perſ. Βασ. unde hic fuerit tranſitus a perſ. ad rem per τε — τε, praecedente etiam nomina-

βαρβάρῳ, χιτῶνας χρυσοῦφεῖς tu barbarico, tunicas auro

tivo participii ἱερωμ., quod reſolutum ex arte ſaltem cum v. προῄει Bg. copulavit, ſed P. mutavit in finitum tempus; unde aliquis ſuſpicetur, eum habuiſſe poſt id ſimul v. ἦν, niſi videat, poſtea liberrime eundem finitum tempus προῄει commutare cum particip. Si quis v. illud ἦν non elapſum a vicinitate putet, ſed ſumat modo oppreſſum, ut in Lat. fit ſaepe, nominatim in fine enunciationis: ſelecto poſt ἱερ. puncto, et alio itidem poſt θρησκ., ſimul ſublatis ſignis parentheſis, habebimus deinde ſalvum τὲ primum cum nova enunciatione. Ut nunc eſt, cum taceant Mss., certe poſt θρησκ. non poteſt novae §. numerus eſſe, a nobis et remotus, nec commode fieri diſtinctio alia, praeter noſtram, deinceps, quia a v. προῄει pendent omnia usque ad πεποιк., quocum verbo finitur res de veſtitu. Tum ſequitur alia res de ornatu capitis, quam adeo ſeiunximus minori diſtinctione, ut τὲ tamen alterum reſpiciat ad prius. In Latt. autem per regionem hanc Bg. fere cum P., maxime in v. πρ. (aliter que ac ſupra 4, 8, 5. πρ. ἐν σχημ., quocum variatur hic, omiſſa praep., cf. 5, 2, 10. 3, 11, 2. e.) et in βαρβ., hic de Phoenicio ſ. Syro; cf. 5, 5, 8. 10. 16. cum Dione p. 1359. e. τὴν ἐσθῆτα τὴν βαρβαρικὴν, ᾗ οἱ τῶν Σύρων ἱερεῖς χρῶνται, καὶ δημοσίᾳ πολλάκις ἑωρᾶτο ἐνδεδυμένος, ad quem locum N. §. 49. Noſtri Gr. afferuntur a τούτῳ — διηνθ., converſa aliter, quam ap. P. et Bg. „*tunicis* cinctus *purpureis*, auro *intextis*, et *manuleatis* ac *talaribus*, crura *pariter* tota *inde* ab *unguibus* usque *ad* femora *tectus* veſte, *ſimiliter* auro *purpura*que *diſtincta*, capite *ornatus* corona *pretioſorum* lapidum, *coloribus* variis *fulgentium*" ſed ap. Oeſel. p. 537. e. ad numum Elagabali, cum Inſcript. *Invictus* ſacerdos *Aug.* „hic eo habitu indutus, quo deſcribitur ab Herodi. l. 5. τούτῳ — πεπ." cum P., praeter *tunicas* inductus *purpureas*, auro *intextas* ac *man.*, cui ſimiles duo alii, a me quondam deſcripti, neſcio, unde, primus „*Invictus* Sacerdos *Aug.* adſtat arae ignitae, dextra pateram, laeva vero facem vel clavam tenens" ſed alter „*Summus* Sacerdos *Aug.* imperatoris ſacrificantis veluti, cum tegmine capitis Syriaci, dextra pateram, laeva lauri ramum tenentis, Vaill. T. 2. p. 273. in notam" quo eodem loco ſignaram titulum plenum ſic „Elagabalus Imp. Caeſ. M. Aur. Antoninus Aug."

χρυσοῦφεῖς) Utrumque adi. reddit Bg. ut ſupra, cf. 1, 14, 16. m. (quocum loco variatur per ordinem,) ſecundum omittente P., nec reſtitutum in Vs. caſtigata ap. Stp., unde Bg. de ſuo oppreſſerit copulam καὶ, in quatuor adi. per ſe innoxie, ut contra P. prodit copulam ante χειρ., ſicut et Vs. in N. pr. ad Dion., ubi Ms. lectio videtur gloſſa, admonens, ἀλ. eſſe hic non pro adi., ſed pro ſubſt., ut volunt quidam, ſubintellecto nomine ἱμάτιον, χιτὼν, ἐσθὴς, cf. Stp. Th. 1, 368. E. e. Ael. V. h. 12, 32. p. 772. cum N. et Ind. L. Bos. Ell. p. 154. e. ap. Aeſch. Agam. v. 955. (ad quem v. D'Arn. An. Cr. p. 234. m. qui vulg. ibi τοῖς δὲ ſervat, recte mutatum in ταῖς δὲ a Bg. ad Ar. Plut. v. 1200., ut referatur ad pr. ἀρβύλας, tum una voce ταῖςδε ſcribatur, et poſt ποδὸς ponatur modo comma,) unde huic ſuo ἀλουργίδας, pro ſubſt. habito, dederit librarius duo ſqq. adi., ad quae notarat Leiſn. in m. Ox. „Ferrar. de re v. p. 201." cf. de χ. Moer. p. 64. ἀμφιμάσχαλος χιτὼν, Ἀττικῶς, χειριδωτὸς, Ἑλληνικῶς, quod contra nihil in N. nec in ed. Fiſch. ſed ad Ioſ. 1, 384. ſ. i. e. χειροδέτους — χιτῶνας, tun. *manul.* in N.

καὶ ἀλουργεῖς [n], *χειριδωτοὺς* intertextas, purpureas, ma-
καὶ ποδήρεις, ἀνεζωσμένος [o], nuleatas ac talares indutus:
τά τε σκέλη σκέπων [p] *πάντα*, cruraque convelans tota ab
ἀπ᾽ ὀνύχων ἐς [q] *μηρούς, ἐσθῆ-* unguibus ad femora veſtibus,

n) Ms. Ve. *ἀλουργίδας χειρ.* ſed Ms. Ba. *ἀλουργεῖς· χειρ.* ut in edd. A. cum Bss. commata poſt *χρυσ.* et *χειρ.* at ſine ulla diſtinctione a *χρυσ.* ad *ἀνεζ.* in Stp. rel. v. N. o) In Ms. Ba. hic punctum prave, v. N. p) Mss. Ba. et Ve. *σκ. πάντα σκεπ.* v. N. q) *ἕως μηρ.* Ms. Ba. v. N.

„*χειριδωτοὺς* malit Schotanus, ut ap. Herodi. et alios Auctores“ in quibus tamen reperi modo Ioſ. (v. Ind.) et Sb. e Xiph. cum *χιτ.*, etiam ap. Suid., ſed ſine auctore, cf. in ſcripturam ſimul aliam *χειροδωτ.*, praeter Stp. Th., (hinc cum Bg. e P., etiam per omiſſum Lat. ad pr. *ἀλ.*) quoque Dion. 1311, 57., ad Luc. 3, 18. N. 51. Salm. ad Capit. Pertin. T. 1. p. 549. N. 1. Poll. 2, 151. *manicatus*, et 7, 58. N. 16. cum alia Var. L. *χειριδοτ.* ſed L. Bos. Ell. p. 366. e. pro ſubſt., quaſi ſupplendo *χιτών*, ubi p. m. etiam de *ποδήρης* ſic, non ibi allato exemplo per plenam formam, qualis hic, cf. de *ποδ.* Poll. cum Bg., Suid. *π.* *ἕως τῶν ποδῶν χιτών*, ut Heſ. *μέχρι τῶν ποδ. ἱμάτια*, Fi. Pal. cum loco „Pauſ. *χιτὼν καθήκων ἐς σφυρά*“ ſed de *πώγων* Plut. Krg. cum Gs. Chr. it. de *ἀσπὶς* Xen. Ἀνβ. et Cyr. *χιτῶνα πορφυροῦν ποδήρη στολιδωτὸν* λ. ubi Ind. e Poll. „*χιτ. ποδ. — ἔστε τοὺς ἀστραγάλους καθήκων*“ qualis periphraſis eſt hic ap. P., ut de tali veſte pro indicio vitae delicatae ap. Caſ. ad Theo. Ch. p. 133. m. ed. Fi.; liberius agente Bg. e P. ad ſq. *ἀνεζ.*, ſed forſan ut retineret acc. Gr. cum paſſ., quem caſum tamen habet etiam ſeverius Lat. *ſuccinctus et ſuccingi*, ap. G. Th. „*ὑποζωννύω*, *ſubtus cingere, quo expeditiores* eſſent (in eundo vel) ad opus aliquod faciendum, — veſtem *ritu* ſuccincta *Dianae* Ovid.“ ad quam analog. Noſter ſpectarit, praebente Stp. Th. nil, quam „*ἀν.* i. q. *ζωννύω*“ (quomodo per ſimpl. ſupra in Vs. ad Dion.) et unum locum in med. e N. T., quo de v. Lexx., ſed me reperiente tantum adhuc ap. D'Orv. Ch. per veros numeros p. 549. e. *κνήμας ἀνεζωσμένην*, Vs. p. 121. l. 12. ad *tibias* usque *ſuccinctam*, ſed in rem ipſam ap. Lampr. in Heliog. c. 23. T. 1. p. 853. *uſus eſt* aurea *omni* tunica, *uſus et purpurea*, uſus *et* de gemmis *Perſica*, it. c. 26. p. 861. primus *Romanorum* holoſerica *veſte* uſus *fertur*, quum *iam* ſubſerica *in uſu eſſent*, ſed in Alexandro Severo c. 4. l. l. p. 886. gemmas *de* calciamentis *et* veſtibus *tulit*, quibus *uſus* fuerat *Heliogabalus*.

τά τε σκ.) Prima Mss. duorum res in ordine alio adi. *π.*, cf. 5, 2, 5. quanquam comparens quoque ap. P., blandiensque ſpecie laevitatis maioris, vitato tum ſimili initio *σκε — σκε* in vicinia, tum hiatu in *πάντα ἀπ᾽ λ.*, tamen conſtat mero gloſſemate, tum quod Ms. Vi. cum Bg. ſervat ordinem vulg., tum quod gratam negligentiam ſaepe Noſter ſequitur, utramque per partem illam, nec cavendo hiatu, nec ſimili elemento, cf. 2, 12, 11. *οὕτω* et 3, 14, 9. *ἀπρ.*, tum quia de induſtria removerit adi. illud, cum eius ſubiiciatur explicatio; quanquam idem ſupra 4, 15, 10. i. in eadem cauſa et explic. illud ipſum adi. uno vocabulo diremit a ſqq., tamen ib. fortaſſis aliam ob rationem, ne concurrerent finitiones eaedem *δευτέρας — ἡμέρας*. Sed in altera unius Ms.

σιν, ὁμοίως χρυσῷ καὶ πορφύρᾳ πεποικιλμέναις[q]· τήν τε κεφαλὴν ἐκόσμει στέφανος, λίθων πο-

ſimiliter auro et purpura variis: caput que ei ornabat corona, lapidum pretioſorum

q) Punctum in A. al. v. N.

Ba. novitate, dum mutatur praep. in adv., cf. 4, 13, 16., gloſſa agnoſcetur alia, aut imperitia librarii, cum P. maneat in vulg. praep. cum Mss. rel. et ἕως, non hic de tempore adhibitum, ſed de loco, ponatur ſic in poſtrema cauſa vel cum advv. loci, vel cum gen. loci, vel denique cum praep. quadam, v. c. εἰς, cf. Stp. Th. 4, 829. E. ſqq. 830. E. it. Krb. L. N. T. p. 274. Nr. 1. β. cui add. Io. 2, 7., non vero cum acc. loci, ut hic in Ms., quale certe exemplum non tenui ego, cum illud Stp. e N. T. Luc. 2, 15. διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεὲμ in peregrino nomine aeque pro gen. haberi queat, a librario que ſaltem ſcribendum fuerit ἕως ἐς ſ. εἰς μηροὺς, cuius generis locum addere poſſum ex Ael. V. h. 12, 22. p. 751. i., recte ponente contra Suida in N. pr. ἕως τῶν λ., ubi ex ſyn. μέχρι erat, et ipſum ἐς Noſtri, qui per analog. modo in σκελ. cum σκεπ. (ubi Stp. hinc cum Bg. e P. quod ap. G. Th. modo cum ſyn. σκεπάζω, ſed cum Gr. n. 727. 77. „veſte corpus tegere Tibull.“) ſed de ſuo in formula ἀπ᾽ ὀν. ἐς μ., dum nihil reperi, quam ap. Plaut. Epidic. 5, 1, 17. contempla, *Epidice.* Usque *ab* unguiculo *ad* capillum *ſummum* 'ſt *feſtiviſſuma*, ubi N. Par. „proverbium ἐκ ποδὸς ἐς κορυφὴν“ et ἐξ ὀνύχων ἁπαλῶν ap. Plut. Hs. cum N. it. Eur. Cycl. v. 158. εἰς ἄκρους γε τοὺς ὄνυχας, vel *ad* extremos *ungues*, tum v. ὀν. vario ſenſu, de hominibus brutis que, ap. Foeſ. Hom. Hesd. Soph. Ai. Abr. ad Aeſch. T. 1. Luc. Fa. Aeſ. Diod. S. Gs. Chr. Dion. H. S. T. 2. Fi. The. Xen. M. S. ſed nominatim de equis ib. Z. Pol. ubi mox ὁπλαὶ, ut ap. Geop. 16, 1, 9. ſed de lapide Ioſ. In ſq. πεπ. ſine Vs. huc reſpicit Stp. Th. (ubi Bg. e P., cf. 4, 11, 5. et ſimile quid ap. Cup. Obſ. p. 225. e. „Themiſt. Or. 6. πέπλον πεποικιλμένον χρυσῷ καὶ πορφύρᾳ“ et Braun. de veſt. ſac. H. p. 384. ſq. „maxime autem ποικίλα veſtimenta ſunt, quae non tantum colore variata ſunt, ſed et pulcris quibusdam figuris, floribus aut animalibus et varia materia picta et ornata. Sic ap. Herodi. l. 5. reperies: ἐσθῆτα χρυσῷ καὶ πορφύρᾳ πεποικιλμένην, *veſtem* auro *et* purpura *pictam* aut *variatam*“ cf. ad 5, 5, 4. et Salm. ad Trebell. Poll. T. 2. p. 300. N. 3. „aliud *ſigillatum*, ζωδιωτὸν, aliud *clavatum*, σημειωτὸν, in veſtibus. Clavum auri aut purpurae, qui veſti adſui ſolet, Graeci σῆμα et σημεῖον appellant. Gloſſ. *clavus*, σημεῖον, *clavare*, πορφυρῶσαι. Clavi purpurei ſ. aurei figuram non aliam exprimebant, quam veri clavi, unde et nominantur — rotundis autem et quadratis quibusdam figuris ex auro ſ. purpura veſtes intexebant. — *Sigilla* vero ſunt ζώδια, h. e. figurae vel hominum vel beſtiarum, auro ſ. purpura expreſſae.“ Sed totus habitus hic infra ſubinde monebitur, quam fuerit et ſacerdotalis et bacchantium.

τήν τε κεφ.) Addente Bg. dat. pron., deſerit P. etiam Sch. „στεφ. *caput* ornabat *corona* pretioſorum *lapidum* coloribus *florens*“ fere cum Stp. Th. 3, 1025. F. e. „Heliogabalum ap. Herodi. l. 5. ἐκ. στεφ. λ. π. χρ. δ. *corona* gemmarum *pretioſarum* florens *coloribus*, quibus erat diſtincta“ (ſed 1, 448. C. ſine Vs.) διανθ. Bud. interpr. elegantia et varie-

λυτελῶν χροιᾷ διηνθισμένος. coloribus floride diſtincta. ἦν δὲ τὴν[r] ἡλικίαν ἀκμαῖος, καὶ 13. Ipſe autem erat integer

r) Mss. Ba. et Ve. τῇ ἡλικίᾳ ἀκμ. v. N.

tate diſtinguo et concinno, in hoc Herodi. loco τὴν δὲ κεφ. ἐκ. ϛέφανος λίθοις πολυτελέσι διηνθισμένος. Ego exiſtimo δ. reddi poſſe *eleganter intertextus*" memoriter per lectiones alias, tum in copula, tum in alio ſubſt. cum v. δ., cui Noſter dedit abl. χρ. per analog., cf. Diod. S. 1, 353. l. 95. χιτῶσι, — χρώμασι παντοδαποῖς διηνθισμένοις, tunicas, *variis* coloribus *imbutas*, pro quo ib. p. 164. l. 31. μορφὰς — τὰς δὲ κατὰ μέρος παντοίαις χρόαις διειλημμένας, aliae *ex* parte *variis* diſtinctae *maculis*, quale adi. hic Noſter oppreſſit; quanquam et diverſitas illa continetur iam aliquo modo in plur. adiuncti gen. λίθων πολ. unde Bg. e P. delegerit quoque pluralem; per quae ſubſt. ap. Noſtr. et Diod. fit, ut v. δ. non poſſit reddi, ut ap. Suid. 1, 562. m. ſolitarium διηνθισμένας, *variis* coloribus *pictas*, ſed aut ſimpl. *diſtinctus*, i. e. diverſis locis, et per totam coronam poſitus, affixus, ornatus, ſi ratio habeatur praepoſitionis, vel ſimul cum adv. quodam, ut Bg., ſine explic. ap. G. Th. (ubi modo ex Apul. *veſtis* floride *depicta*,) ſed redituro ad illa ap. Stp. *eleganter* et *varie*, per quod poſtr. iterum carebimus illis adi. ap. Diod. cum ſubſt. χρ., quo et redit Lat. L. Ern. „δ. *variego*" tenenre me praeterea e Caſ. ad Ath. 2, 961. „ϛεφάνους διηνθισμένους, et veſtimenta διηνθισμένα, variis coloribus *picturatus*. Sic coronae διηνθισμέναι, quae *variis* diverſorum *colorum* floribus *nectuntur*" a qua notione phyſica fluxit tropica Noſtri aliorum que, cf. Ioſ. 1, 433. ſ. 2. e. τοὺς τοίχους, τοῖς ἐγκλειομένοις χρυσῷ λίθοις διανθίσας, *parietes*, cum *lapides* auro *incluſos* eleganter *intertexuiſſet*, rel. et Luc. 2, 469. l. 59. ὁ νεὼς — λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἠσκημένος, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηνθισμένος, templum, *lapidibus* pretioſis *exornatum*, auro *et* picturis *diſtinctum*, it. 3, 72. l. 16. οἶκος — ὡς πορφύρᾳ διηνθισμένος, oecus, *purpurae* inſtar *floridus*, ſed, praeter abl., etiam cum acc. elliptico, de perſ. ib. 2, 810. l. 22. τὴν κεφαλὴν τοῖς ϛεφάνοις διηνθισμένος, floreo *caput* ſerto *redimitus*, cf. de affini διανθὴς Ind. Orph. et in ἀνθίζειν Bud. C. cum Pierſ. Veriſ. p. 102. i., variante Noſtro cum 5, 2, 10. λίθοις τιμίοις πεποικιλμένος, ſed in πολ. λιθ. adi. et ſubſt. cum duobus ſubſt. §. 8. e. cf. ap. Suic. 1, 272. e. λίθων πολ. lapidum ſ. *gemmarum pretioſarum* rel.

τὴν ἡλικ. ἀκμ.) In Mss. caſu alio ſexto fuerit ſcribae vel error iterum in ν et iota poſtſcr., cf. 4, 3, 15. μεσημβρ. vel ingenium, explicantis illum vulg. ellipticum, et mutantis exquiſitiorem, forſan ad variandum et ne eadem rectio mox redeat, cf. 3, 11, 17. i., neutram me reperiente cum adi. ἀκμ., ubi vulg. cum Poſſ. Call. habet Stp. Th. ſine auctore, ſed fortaſſis hinc, quia profert ſub Lat. Bg. e P. (cf. Exc. ad 1, 3, 3. i.) et praeterea e Luc. ἀκμ. τὴν ὀργὴν, ad quam analog. Noſter ſcripſerit maxime, illum et alibi imitatus, quanquam etiam alia adi. ponit ſic cum acc. rei tali, varians idem cum 2, 15, 7. τὴν ἡλ. ἔτι ἀκμάζοντος, cf. in noſtrum adi. de perſ. abſolute Suid. Soph. Ai. et Luc. ſed de rebus Heſy. Lyco. et Ioſ. 2, 425. ſ. 4. l. 7. Caeterum P. δὲ iterum, ut 1, 3, 12. ubi copulam hanc nos ſevere in Ms. Bg. (qui libere addit pron., in tranſitu de re ad perſ. ut 2, 4, 18. m.) reſtituimus, etiam v. ſubſt., omiſſum quoque a P.

τὴν ὄψιν τῶν κατὰ αὐτὸν [s] ὡραιότατος μειρακίων πάντων [t]. εἰς τὸ αὐτὸ [v] δὴ συνιόντων,

aevi et formoſiſſimus omnium eius aetatis adoleſcentium. 14. In unum ergo convenien-

s) κατ' αὐτῶν Ms. Vi. mendoſe in pron., e pr. τῶν finitione, adhuc in mente verſata, cf. 1, 15, 11. e. ἀφηρ. ſed de apoſtr. cf. 5, 2, 11. e. cum N. t) πάντων εἰς τὸ αὐτ. Ms. Ba. v. N. v) εἰς αὐτὸ λ. Ms. Ve. v. N. ut et de commate mox poſt συν. in Stp. rel. quo caruere A. al.

τῶν κατὰ αὐτὸν) Quod Ms. Vi. ſcriba in animo habuerit κατ' αὐτὸν, ad Capit. in Macrin. c. 9. T. 1. p. 759. in N. 5. affert Caſ. hinc ipſum memoriter, cf. 1, 4, 18. m. ubi et de Bg. formula e P., quem in rel. deſerit partim per ordinem, non item in ὡρ. cum τὴν ὄψ., ubi Noſter iterum modo ad analog. varians que cum 1, 7, 8. τὴν ὄψ. ἀξιοθέατος, ſed ſeverus Sch. in „ὄψ. facie *formoſiſſimus*“ at Stp. Th. 4, 792. F. m. hinc ſine Vs., ſub notione tamen Bg. et poſt „Heſych. ὡραίαν dici non ſolum τῇ ἡλικίᾳ, ſed τῇ ὄψει quoque“ ubi 2, 1593. m. proprie unus eſt omnibus dat. ὡραίᾳ, τῇ ἡλ. rel., quem caſum, ſimilem illi Mss. in N. pr., nec ipſum reperi, ſed modo, praeter Foeſ. Suid. 2, 761. i. Thom. M. p. 392. εὐπρεπὴς, καὶ ἀςεῖος τὴν ὄψιν, λ. et poſtea ex Ariſtid. τῶν ἐν τῇ γῇ πάντων οὗτος ὡραιότατος, ap. Suic. „ὡραιόμορφος, — ὡραίαν ἔχων τὴν μορφὴν, forma ſpecioſus“ de perſ. abſolute Rs. Or. V. 6. Xen. Z. Bach. et Ἀνβ. ſed cum καλὸς ſimul ap. Xen. Sy. et Pal. Fi. (noſtra quidem notione, ex affini ſubſt. ὥρα, pro pulcritudo, cf. Gs. Chr. et Graev. L. Heſ. p. 118.) at in aliam vim, cum gen. perſ. ἀνδρὸς Rs. Or. V. 6. aut rei etiam, γάμων aut γάμου, ap. Herodi. Gr. p. 426. cum N. it. Ind. Sb. Xen. Cyr. Ael. V. h. et Luc. tum de re vario ſenſu L. N. T. Heſd. Theogn. Thuc. in N. Diod. S., per que ellipſin aliquam, tacente L. Boſ., ut μερίδα τοῦ ἔτους, ſ. χρόνου in ſing. quidem, τὴν ὡραίαν, ſed μέρη τοῦ ἔτους in plur. ὡραῖα ſ. τὰ ὡραῖα, ap. Sb. Ind. Dem. Polb. Vig., ſed ſenſu grammatico ap. Hſt. Ar. Plut. et in rem criticam et confuſionem D'Orv. Ch.

εἰς τὸ ἀ.) Variatur pro 4, 10, 8. ταῦτα δὴ συνελθόντα, addita item formula εἰς τ. ἀ., in qua quidem, extra notionem temporis, ut et in ſyn. illis ἐπὶ τὸ ἀ. et κατὰ τὸ ἀ., non deprehendi ſolum αὐτὸ ſine artic. (etſi ſolum id pron. αὐτὸς alias eſt i. q. ὁ αὐτὸς cum artic. cf. 1, 12, 7.) ſed contractam formam ἐπὶ ταὐτὸ et κατὰ ταὐτὸ, cf. Kypk. 2, 21. unde mihi fit veroſimile, quanquam alibi noſtri Mss. ſaepe extrudant articulum pro libidine, etiam ante id pron. αὐτ., cf. 2, 2, 14. m., tamen hic librarium dediſſe ab initio εἰς ταὐτὸ, vel per gloſſam e comparatione aliorum illorum locorum e contracta forma, vel e compendio τ', ubi accentus facile in ſpiritum abiit e ſerie Mss. omnium una, ſed per culpam alius librarii littera τ ob pr. ς iterum elapſa eſt, cf. 2, 11, 18. οὓς et Sb. Ind. e Zoſ. 3, 27, 2. εἰς ταὐτὸ συνιέντες, *coëuntes*, ap. Dem. per vera loca 593, 16. 20. συνιόντα εἰς ταὐτὸν et εἰς ταὐτό ποτ' ἐλθεῖν, ſed ſine Ind. Lyſ. Rs. Or. V. 5. p. 912. i. ἵνα εἰς τὸ αὐτὸ συνέλθωμεν, ed. Marb. p. 525. m. eundem *in* locum *conveniremus*, Iſ. Pan. Mor. p. 30. e. συνελθεῖν εἰς ταὐτὸν, ed. W. 69, 50. in *unum* locum *convenire*, et Diod. S. 2, 328. l. 78. τῶν Σατραπῶν συνηθροικότων εἰς τὸ αὐτὸ τὰ ςρατόπεδα, *poſtquam* exercitus *unum* in *locum* contraxiſſent *Satrapae*, ubi Weſſ. in

κάλλους σώματος, *ἡλικίας* tibus, forma corporis, aetatis *ἀκμῆς* [x], *ἁβροῦ σχήματος*, flore, et delicato habitu, aſſi- *ἀπείκασεν ἂν τις τὸ μειράκιον* mulaſſes adoleſcentem Bacchi

x) Ms. Ba. *κάλλους σώματος. ἡλικίας. ἀκμῆς. ἁβρ.* pro quibus punctis edd. Bss. 2. Pat. et Pat. 2. commata habuerunt totidem, v. N.

N. rect. reiecit Var. L. *εἰς ταὐτὸ*, ſed tropice ap. Dem. 214, 7. *εἰς ταὐτὸ τὸ δίκαιον ἅμα καὶ ὁ καιρὸς, καὶ τὸ συμφέρον συνδεδράμηκεν*, ad quorum analog. hic ſcribatur, dum repe1ri modo cum ſyn. adv. *ὁμόσε* ap. Fi. Pal. ſed abſolute in L. N. T. Suid., etiam in *ξυν.* cf. Ael. V. h. Luc. Xen. Z. Pol. Rs. Or. V. 8. Din. et Lyc. Dem. Dion. H. S. T. 1. cum Abr. Dl. Th. ſed ſenſu hoſtili Hesd. et Thuc. Iam, praeter Bg. ad *δὴ*, ad ſenſum noſtrum, e libero ſyn. P., in duobus reliquis Ms. Ba. nihil eſt, quam ſeries Codd. una, ſic, ut librarius inierit diverſam rationem, dum nullam per has regiones deprehendens diſtinctionem, primo nullam poſuit poſt *πάντων*, (quod et P. retulit ad pr., faciens adeo cum Mss. rel. hac in parte, ubi de vulg. ſitu occupat *δὴ* a principio regionem quartam, ut alibi ap. Noſtr., cf. 2, 12, 5., ſed de Ms. quintam, quod de *δὲ* obſervavit Abr. l. l. p. 22. m.) deinde vero aliquam poſt *ἡλικ.*; ac maximam quidem poſt ſingula ſubſt. hic primum, (quae ratio alias frequens in Inſcript.) ubi minima illa edd. quarundam, per ſe rectior, faciat cum peculiari membro etiam ſenſum alium in ſubſt. *ἡλ.*, ut ſumatur pro *ſtaturae*, in quam aliquid proferas quidem e Capit. in Macrin. c. 9. T. 1. p. 759. e. *ſed* Heliogabalus *pulcritudine* ac *ſtatura* et *ſacerdotio* conſpicuus *erat*, (ad quae Caſ. in N. 5. comparat modo Noſtri illa §. pr. *ἦν — πάντων*,) non tamen e Mss. et P., qui manent in vulg. membris tribus, quorum medium *ἡλ. ἀκμ.*, converſum a Bg. e P. ut 1, 7, 8., habet commendationem etiam a concinnitate maiori cum membro primo, quam Noſter celavit in tertio membro per ſyn. formulam adi. et ſubſt., ubi Bg. clare copulam *καὶ* refert, ſed P. ſyn. *ſimul*, qua Lat. ſaepe reddit Gr. *τὲ*, cf. 3, 8, 8., quarum utraque, per ſe propter vicinitatem elapſa, non tamen contra Mss. intrudenda eſt, quoniam aſyndeton procedit in triplici membro, cf. §. 10. ubi ad analog. in *ἁβρ.* cum *σχ.* cf. Suid. Heſ. cum Orph. Theogn. Herdt. Xen. Bach. Ael. V. h. et Luc. nec ferente quid G. Th. in Bg., deſerto P., h. l. pro ſumtuoſus pretioſus que ſimul et mollis ſ. muliebris, e §. 13. unde et *σχῆμα* latius ſumetur, de veſtitu et corona.

ἀπείκασεν) Adde et hunc locum illis, quibus Ian. Brouckuſius ad Tibull. 2, 3, 35. Bacchum fuiſſe formoſiſſimum iuvenem probat pictores que erroris coarguit. Forma emendata ſaepe cum ſimulacris comparatur, v. Gonſ. de Salas ad Petron. c. 126. p. 254. De formoſis, qui nunc Baccho, nunc Apollini, comparantur, v. Anthol. Burm. III. 228. p. 651. 683. *Leisn.* num forſan *ἀπεικάσαι ἄν τις*? *Stroth.*

De Bacchi quidem forma laudabimus modo Klauſing. mythol. Dactylioth. p. 155. m., quo pertinet etiam Leisn. in m. Ox. „O. M. XI. 31.“ h. e. Miſc. Obſ. Nov. T. 3. p. 31. unde notaram olim, laudari ibi locum hunc noſtrum cum aliis, ut Petron. mulier, *omnibus* ſimulacris *emendatior*, it. ex earundem Obſ. V. 10. p. 203. ad locum e Xen. Epheſ. alia eſſe ſcriptorum loca, qui *forma praeſtantes* diis *aſſimilent*;

Διονύσου καλαῖς εἰκόσιν. ἱερουργοῦντα δὴ τοῦτον, περί τε τοῖς βωμοῖς χορεύοντα νόμῳ βαρβάρων, ὑπό τε αὐλοῖς καὶ σύριγξι, παντοδαπῶν[y] τε ὀρ-

15. pulcris imaginibus. Sacrificantem igitur hunc, circaque altaria tripudiantem ritu barbarico ad tibias et fiſtulas variorum que organorum ſo-

y) Ms. Ba. παντοδαποῖς ὀργαν. v. N. ut et de commate nullo poſt ἠχῶν in ed. Pat.

hic libere agente P., praeter alia, in addito iterum adv. cf. 4, 5, 5. et in ſubſtituto pron. αὐτὸν loco ſubſt. τὸ μειρ., quem et deſerit tum Stp. in m. „aliquis *aſſimilaſſet*“ tum Sch. „aſſimularet *aliquis*“ quae utraque ſeveriora ſunt, quam Bg. cf. 1, 13, 12. m. et 4, 2, 15., quocum loco variatur hic per modum verbi, dum aor. 1. et 2., cum vel ſine ἂν, poſitus in indicativo, facit plusq. coniunctivi, et par eſt optativo, cf. 3, 6, 8. 1, 1, 5.

ἱερουργοῦντα) v. ad h. l. P. Zornius bibl. E. A. T. 1. p. 278 ſq. *Leisn.* Ad hoc v. ἱερ. ſub Lat. Bg. (quod et ap. Poll. 1, 26.) deſerto P., ſubiecit ſine Vs. noſtrum locum Bud. C. 1142, 11. cum lect. alia „περί τε βωμ. χορ.“ memoriter, ſed hinc quoque ap. Vig. p. 635. Nr. 7. (quem Leisn. in m. Ox. ſic innuerat „Vi. 530.“) „περὶ βωμ. χορεύειν, circum *altaria* choream *celebrare*“ ad pr. περὶ hac notione cum dat. rei ſ. loci, per enallagen, opinor, pro acc., quo ad variandum utitur Noſter 5, 5, 17., non me reperiente iterum cum aliquo verbo *motus* iſtam praep. cum dat. ſed per alias notiones Sb. Ind. e Xiph. it. ej. Dion. H. T. 1. Fi. Aeſch. et ad Weſſ. p. 379. m. cum Heſy. v. περὶ κῆρι, et Ind. Ern. Hom. v. κῆρι, cui add. Ἰλ. δ′, 46. et Ind. in N. cui add. Ὀδ. ρ′. 471. Bau. Or. Th. Ienſ. L. L. Rs. Or. V. 8. Lyc. cum *Kl. Tytt.* et *Harl.* Chr. it. Abr. Dl. Th. p. 483. e. (cum Heſd. ἀ. v. 247.) et ad Aeſch. 1, 270. m. 407. e. Valck. Eur. Ph. v. 888. et cum dat. perſ. Sb. Ind. ej. Diony. l. l. cum Heſd. ἀ. v. 279. et Vig. l. l. ſed in v. χορ. abſolute Soph. Ai. Dem. Xen. Ἀνβ. ἐχόρευον, νόμῳ τινὶ ᾄδοντες, cum Bg. (deſerto P.) it. cum dat. perſ. θεοῖς Xen. Z. Pol. et Geop. ſed cum acc. rei Abr. ad Aeſch. T. 1. it. cum pr. ἐν et dat. loci Muſ., ut cum ὑπὸ αὐλοῖς ap. Luc., cf. infra 5, 5, 8. ſed cum alio dat. Poſſ. Call. et alio ſenſu, pro ſaltare facio, Barn. Eur. Tum in adiuncto νομ. β. per analog. ubi Sch. partim e P. „*in* morem *barbarorum*“ variante Noſtro cum §. 12. σχήματι βαρβάρῳ, quae eſt proprie Bg. formula ſyn., per adi. pro gen., quem alias quoque ſic in adi. mutat, cf. 3, 4, 2. Ἀντιοχ. et contra 2, 13, 8., ne correxiſſe putetur, ſed in ſenſum et explicationem 5, 5, 20. e. νόμῳ Φοινίκων.

ὑπό τε) Sic Anacreonti od. 6, (4.) dicitur ὑπὸ βαρβίτῳ κούρα χορεύειν, ad *barbitum* puella *ſaltare*; ad quem locum ita Baxterus, *puella ſaltatrix* ſubter *barbito* eſſe *dicitur*, quod *citharoedi* in *editiore loco* ſedere *ſolebant*. Graece etiam dicitur ὑπὸ αὐλοῦ ὀρχεῖσθαι, ὑπὸ αὐλοῖς χορεύειν, ἐν αὐλῷ χορεύειν, Lat. *ad* barbitum *ſaltare*. Hor. ep. 1, 14, 25. (26. *ad* ſtrepitum *ſalias*.) Lucian. πρὸς αὔλημα ὀρχεῖσθαι. *Leisn.*

Illa Baxteri quidem ratio etſi per ſe hodie adeo invaluit adhuc: tamen non tenetur ea in praep. Gr., cuius vim ib. perite oſtendit Fi.

γάνων ἤχῳ, περιεργότερον ἐπέβλεπον οἵ τε ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ μάλιστα οἱ στρατιῶται [z],

nitum curioſius inſpectabant, cum ceteri homines, tum praecipue milites, cum ſci-

z) Colon in Ms. Ba. ſed punctum mox poſt βασιλ.

cum Z. An. ad Anacr. p. 9., etiam Bg. hic e P., quae Lat. praep. eſt ſervandum, cum de ſevera *ſub* nihil teneat G. Th., quanquam per ſe reſpicit illam aliam Gr., pro qua hic variatur, 4, 11, 5. πρὸς αὐλοὺς καὶ ευρυγγης τυμπάνων τε ἤχους ἐσκίρτων εὐρύθμως, noſtrum locum ſine Vs. proferente Rz. ad Luc. 2, 277. l. 66. cum alia lect. memoriter „περὶ δὲ τοῖς βωμ.“ contra Var. L. ἐν αὐλοῖς dum recte tuetur pr. ὑπὸ cum abl., praeter quem, tum gen., tum acc. eſt in uſu, cf. ib. p. 307. l. 26. διδάσκουσα πολλὰ — ὑπ' αὐλοῖς λ. inter *tibias*, it. p. 267. N. 24. it. 1, 355. N. 92. ad Herdt. p. 8. N. 48. p. 521. N. 27. ad Thuc. p. 360. N. 81. ad Xen. Sy. 6, 3. Abr. ad Aeſch. 1, 149. m. 576. it. Dl. Th. p. 697. e. 707. Pierſ. Veriſ. p. 227. Ind. Xen. Mor. Hell., ſed de pr. ὑπὸ oppreſſa Rs. ad Polb., ut Graev. L. H. p. 95. m. tamen habet „ὑπ' αὐλητῆρι λ. ſub *tibicine*“ ignotum etiam G. Th.; cum abl. quidem perſ., quo de ſupra. In ſqq. P. deſerit quoque Sch. „ὀργ. organorum *omnis* generis *ſono*“ ubi variatur cum 4, 8, 19. πάσης μούσης ὄργανα — ποικίλον ἦχον εἰργάζετο; ſed Ms. duplex res in vitio eſt, tum τε omiſſum, poſt aliud τε, ut 4, 4, 10. ſed hic contra ſeriem orationis, tum alius adi. caſus, cf. 1, 10, 4. l. 3, 15, 14. e., quem reſpuit ſervatus ſimul tamen gen. ὀργ., quo ſine librarius poſſit ſumſiſſe ποδαποῖς ἤχῳ, ut Lat. varius *ſono* ſ. *varii ſoni*, et retuliſſe adi. παντ. poſt ſubſt. duo diverſi ſexus ad primum αὐλ. et ad ſexum, quem grammatici dicunt, fortiorem; *ut nunc illa Ms. ſunt, laborante et ſenſu et rectione, dum confuſae fuerint iterum finitiones* οις et ων, cf. 3, 6, 19. *Περινθ., niſi et gloſſa eſt ſtulta ex* 5, 5, 17. ὑπὸ παντοδαποῖς ἤχοις ὀργάνων, ad quam rationem debuit librarius ſaltem dediſſe παντοδαπῷ ὀργάνων ἤχῳ, ex quo, ſcripto e vetuſta ratione per iota poſtpoſitum, παντοδαπωι, fecerit alius ſcriba ſtultior id, quod nunc a Ms. Ba. praebetur; agnoſcente copulam etiam P. cum Mſs. rel., et quoque gen. vulg. obliquo adv., ad ὀργ. relato, cf. 3, 14, 13. et in συρ. 5, 5, 18.

περιεργότερον) Etiam P. hoc adv. retulit non ad pr., ſed ad v. ἐπεβλ., et fortaſſis quoque Bg., etſi ſine commate poſt ſuum *ſonit.*, dum, quanquam per ſe convenit etiam in v. pr. χορευ., cf. 5, 5, 6., tamen reperi potius coniunctum cum v. ſyn. illi Noſtri, ut ap. Abr. L. Ar. p. 286. e. „Achill. Tat. περιεργότερον βλέπειν τι et εἴς τι“ et, relatum ad hoc membrum, magis adiuvat ſqq., quia adſpectus ille diligentior et per omnes Heliogabali partes, diuturnior que, vim habuerit maiorem in animis ſpectantium ad admirandum et amandum; et ſic quoque rexit Caſ., comparans noſtra ap. Capit. in Macr. T. 1. p. 760. N. 1. ad illa *ac notus* omnibus *hominibus*, qui *ad* templum *veniebant*, militibus *praecipue*; dum P. libere ad ſenſum addit ad οἱ στρ. adi. Ῥωμαῖοι, diſcedens etiam in rel., ubi Noſter copulat iterum participia diverſi caſus, nominativi et gen. conſq., quos Bg. reſolvit una ratione, per cauſalem quidem ſyn., e P., ſupplens de ſuo pron. αὐτὸν, dum Stp. Th. 3, 1094. B. retinet pravam P. Vs., de perſ. Heliog. ſumentis, ſed ſine Vs. laudatur hic locus ab Oudp. ad Thom. M. p. 355. N. 3. de v. ἐπιστρ., quod ſic de

εἰδότες γένους ὄντα βασιλικοῦ, καὶ τῆς ὥρας αὐτοῦ πάντων τὰς ὄψεις εἰς ἑαυτὴν ἐπιστρεφούσης. ἐγειτνίαζε δὲ τῇ πόλει ἐκείνῃ τότε μέγιστον στρατόπεδον [a], ὃ τῆς Φοινίκης προήσπιζεν [b], ὕστερον δὲ μετηνέχθη, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ἐροῦμεν. Φοιτῶντες οὖν οἱ στρα-

rent, eum generis eſſe impe-
ratorii, ac pulcritudo eius
omnium oculos in ſe conver-
16. teret: vicinus autem e-
rat urbi illi tunc maximus
exercitus, qui Phoeniciam
protegebat: deductus inde
poſtea, ut in ſequentibus dice-
17. mus. Frequentantes igi-

a) Colon iterum in Ms. Ba. b) Punctum hic in A. al. et colon in Stp. rel.

re non reperi, ſed de perſ., cf. Plut. Krg. §. 337. πάντας εἰς ἑαυτὸν ἀνθρώπους ἐπέστρεφε, ſed Luc. 1, 120. l. 94. ἐπιστρέψας τὸν Δία, Iovem *ad ſeſe advertit*, it. 2, 7. l. 97. cum D'Orv. Ch. p. 406. e. it. D'Arn. L. Gr. p. 55. e. ut de act. in alios uſus Foeſ. Dion. H. S. T. 1. et Theogn. it. cum pr. πρὸς Plut. Krg. §. 196. et cum pr. ἐπὶ Epict. H. c. 10. i., at de re cum pr. κατὰ Polb., tum ſimile quid ap. Xen. Sy. 1, 9. ὥσπερ, ὅταν φέγγος τι ἐν νυκτὶ φανῇ, πάντων προσάγεται τὰ ὄμματα, οὕτω καὶ τότε τοῦ Αὐτολύκου τὸ κάλλος πάντων εἷλκε τὰς ὄψεις πρὸς αὐτὸν, et ap. G. Th. modo 1231, 72. „*convertere* ad *ſe* et *rapere* dicitur *res* homines, quae admirabilis, amabilis etc. eſt, Cic. Off. 2, 37." ſ. 2, 10. e. it. p. ſq. l. 18. e Curt. 3, 11, 24. omnium *oculos* animos *que* in *ſemet* converterant *captivae*, quibus add. de re quidem ap. Liv. 26, 29. l. ut *comploratio* eorum *flebiles* que *voces* extemplo *oculos* hominum *converterent*, et Vell. P. 31, 1. *converterat* Cn. *Pompeii* perſona *totum* in *ſe* terrarum *orbem*, et de perſ. ſimul Ind. Corn. N. „*convertere* ad *ſe* oculos *omnium*, i. e. aſpici ab omnibus, aeſtimatione et admiratione virtutis, potentiae" ſed *praeſtantiae* de pulcritudine hic ap. Noſtr., qui per analog. ex illis ſua conflavit.

ἐγειτνίαζε) Hoc v., uſurpatum a Noſtro pro ſuperiori γειτνιᾷν, non inveni, niſi ap. Stp. Th. aliunde, cum que ſimili dat. rei ac loci, ubi Bg e P., qui in δὲ iterum per γὰρ, ut §. 9., dum Noſter in τῇ πολ. ἐκ. teſpicit ad §. 2. Ἐμέσου λ., mox in πρ. cum gen. loci nominis propr. ad analog. ſcribens, cf. 1, 6, 18. e., ubi P. deſerit quoque Sch. „*tuebatur*" ſed Bg. (ap. G. Th. cum affini ὑπερασπίζω,) ſic nudum non tenet Stp. Th. at L. Ern. „Gl. V. *protego*." In ſq. membro libere Bg. e P. retinet tum ſuppletum adv. loci ἐκεῖθεν, tum participium pro finito tempore μετ., quod habet Sch. in „μεταφέρω, — *deductus* inde *eſt* ſ. *alio* translatus" ad quod thema retulit et Stp. Th. 4, 110. B. it. p. 1445. E., quae potius pertinent d μετενεγκεῖν, ut alii quoque faciunt, cf. Ind. Rs. Or. V. 4. Dem. Xen. Cyr. et Pol. Z. it. Long. Mor., ſeparatim dante Suid. 2, 541. e. p. ſq. m., ſed Noſtro per analog. de exercitu, cf. Ioſ. Luc. Fi. Theo. In ſq. P. deſerit Bg. tantum ad ἐρ., cf. 4, 14, 4., quibus reſpicitur forſan ad 5, 5, 2. 5.

φοιτῶντες) Contrahente P. duo membra in unum fere cum Capit., cf. N. ad §. 15. περιεργ., omittit Bg. adv. ἑκασ., reſtituens forſan in v.

τιῶται ἑκάςοτε εἰς τὴν πόλιν, εἴς τε τὸν νεὼν ἰόντες [c], θρη-	tur milites urbem, templum que ingredientes quaſi religio-

c) Comma hoc in A. 2. al. v. N.

Lat. ad φοιτ., quod Gr. et ap. G. Th. „ſaepe et frequenter adire“ ubi Sch. „*itantes* in *urbem*“ partim e P., qui diſerte adiunxit adv. *cotidie*, per analog. a Noſtro datum cum v. Gr., cf. ſine Ind. ap. Thuc. 263, 29. πολλάκις φοιτώντων, *cum* ſaepius *ad* eos *proficiſcerentur*, et Aeſ. Fab. 21, 2. καθ' ἡμέραν φοιτῶν (ὁ ἰατρὸς) ὡς τὴν πρεσβύτιν, pro quo mox ὁσημέραι et καθ' ἑκάςην, per formulas ſyn. noſtro adv., unde ponitur in mera *eundi* notione, nec recte Ind. Hs. ibi „φ. *eo*, frequenter *eo*“ ob iam expreſſa illa καθ' ἡμ., dum et alii inclinant ad emphaſin et notionem ſecundariam illam, ut Gs. Chr. „*frequentare*, ire *ſolere*“ ex Herdt. per veros numeros 1, 73. ἐς τε πολέμους καὶ ἐπὶ ἄγρας φοιτέοντας εὐδοκιμέειν, pro qua dupl. praep. habetur una ἐς in ed. Weſſ. 1, 18. p. vel *in* bella, *vel in venationes* eundo *gloriam parare*, it. Rs. Or. V. 7. Iſ. „φ. ἐπὶ τὸ ἐνοίκιον, *identidem* ſtatis *temporum* vicibus *venire* rel.“ ſed maxime Fi. Ind. Pal. „uſus loquendi ipſe ei tribuiſſe reperitur poteſtatem *itandi* et *ventitandi*, πυκνὰ παραγίνεσθαι“ cf. Heſ. 1, 1553. e. 2, 1518. e. Moer. p. 399. de que perſ. phyſice cum pr. εἰς iterum Thom. M. Dem. Xen. Cyr. Luc. et ſine Ind. Ael. V. h. 12, 17. at cum pr. ἐν Call. L. P. v. 130. it. cum pr. ἐπὶ cum acc. loci Rs. Or. V. 4. *Ael.* V. h. Epict. H. et Luc. ex 1, 360. l. 74. ſed cum praep. eadem alio ſenſu et cum adv. Call. Fr. 26. it. cum pr. κατὰ Theogn. Hom. Ἰλ. β', 779. et h. in Bacch. v. 8. V. 5. p. 100. it. cum pr. παρὰ Sb. Ind. et Fi. Plat. Phaed. c. 3. i. ſed cum pr. πρὸς eiusdem Aeſch. et Epict. H. ſed ſimul cum adv. Cyr. Xen. 2, 1, 2. de militibus quoque, ubi mox ſq. προσέρχεσθαι, it. cum pr. eadem et acc. rei, bono ſenſu, πρὸς τὴν συνουσίαν Diod. S., ad quem 1, 105. N. 26. iterum cum ſyn. ὡς θεὸν λ., ut cum acc. loci Call. Di. v. 193., ubi opprimitur pr. διὰ, quae adiecta eſt ap. Eur. Hipp. v. 148., ſed cum adv. Rs. Or. V. 7. Iſ. Hom. Ἰλ. μ', 266. Ὀδ. κ', 119., ubi et abſolute Ἰλ. ω', 533. ſed de avibus, pro volare, cum pr. ὑπὸ ib. Ὀδ. β', 182. ut ſenſu peculiari, pro furere, ut volunt, Soph. Ai., ſed ſenſu turpiculo per rectionem variam Herdt. Abr. L. Ar. Rs. Or. V. 6. Koen. ad Gr. p. 55. N. 91. Weſſ. ad Diod. S. 2, 188. N. 12. et Luc. 1, 320. l. 66. κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι παρὰ σὲ, *puellam* tam *pulcram* ventitantem *quotidie* ad *te*, ſed cum adiuncto Ioſ. 1, 183. ſ. 1. l. 9. μηδὲ κτήνεσιν εἰς συνουσίαν φοιτᾷν, aut *beſtiarum* concubitum *petere*, tum de re, phyſice ap. Foeſ. Herdt. et N. Hoer. ad Soph. Ai. it. cum pr. ἐκ Dion. H. S. T. 2. et Rs. Or. V. 6. at cum dat. perſ. et adv. Heſd. et Thom. M., ut tropice cum pr. εἰς Ael. V. h. it. cum pr. διὰ et adv. Diod. S., ſed de ellipſi quadam ap. L. Boſ. In ſq. membro brevitatem P. refert etiam Sch., eodem Lat., quo in primo antea, uſus in „ἰοντ. *itantes* in *templ.*“ quod v. cum pr. εἰς v. ap. Thuc. cum Abr. Dl. A. Rs. Or. V. 4. 6. Xen. Cyr. Fi. Aeſch. et Pal. Ael. V. h. et Luc., ut cum ἀνὰ Hom. Ἰλ. ε', 167., ſed cum κατὰ ib. β', 440. it. cum μετὰ Theogn. v. 71., at cum διὰ Abr. ad Aeſch. T. 1. Fi. Aeſch. Xen. Ἀνβ. Rs. Or. V. 7. Ant. et cum ὑπὸ ib. V. 4.

θρησκείας) Praeter alium membri huius ordinem, omiſit P. quoque voculam δὴ, cf. 5, 1, 10., ſumtam a Bg. per ironiam, quae tamen et

σκείας δὴ χάριν, τὸ μειράκιον ἡδέως ἔβλεπον. ἦσαν δέ τινες[d] ἐξ αὐτῶν καὶ πρόσφυγες, οἰκεῖοί τε[e] τῆς Μαισῆς. πρὸς οὓς ἐκείνη θαυμάζοντας τὸν παῖδα, εἴτε[f] πλασαμένη[g], εἴτε

nis cauſa, adoleſcentis adſpectu delectabantur. 18. Erant vero nonnulli ex iis etiam clientes ac familiares Maeſae: quibus illa admirantibus puerum (ſive fingens, ſive etiam

d) Sic nobiſcum tacite Ms. Ba. pro δὲ τινὲς Stp. al. cf. 5, 2, 5. e) τὴ Ms. Ba. cf. §. 3. ubi et mox μαίσης iterum, cf. §. 2. f) In Ms. Ba. non ſunt ſigna parentheſis, nec in A. al. ſed in Stp. rel. ut ap. Bg. g) πεπλασμένη Bs. 2. L. Par. et Pat. ſed πλασμένη Bs. 2. R. v. N.

valeat extra eam, ſenſu explicandi, pro Lat. *nempe*, quo et ſervari poterat locus legitimus, cf. in χαρ. 3, 12, 16., deſerto P., qui in ſq. membro libere addit adv. *ſcilicet*, cf. 5, 2, 14., ſeverior idem ad ἡδ. ἔβλ., quo variatur quodammodo cum 1, 14, 13. οὐκέτι ὁ Ῥωμαίων δῆμος μετ᾽ εὐνοίας τὸν Κόμμοδον ἐπέβλεπον, ubi, nil ferente G. Th., Noſter ad analog, modo, cf. Theo. Ch. 11, 1. οὓς ἡδ. θεωροῦσιν οἱ λοιποὶ, Fi. Ind. „libenter *ſpectare*“ et Char. 135, 9. τὸ τέκνον μου, ὃ καὶ σὺ ἡδ. εἶδες, 157, 20. *filium* meum, *quem* et *tu* libenter *videbas*, ſed 105, 19. ἡδ. σὲ εἶδε, 123, 14 *cum voluptate* te *vidit*, at D'Orv. p. 559. „i. e. amore tuo captus eſt“ cf. Heſ. 1, 1604. m. ſed cum alio v. L. N. T. Ind. Sb. Thuc. Dem. cui add. 246, 9. Xen. Ἀνβ. et Cyr. cui add. 1, 5, 12. bis, it. Fi. Aeſch. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Ioſ. de que cibo ac potu nominatim ap. Foeſ. Xen. Cyr. et Bach. ſed poëticum ſyn. ἡδὺ et ἀδὺ Call. Ap. v. 4. cum Pierſ. Veriſ. p. 91.

πρόσφυγες) In hoc v. Stp. Th. „ap. Herodi. ἦσαν — πρόσφυγες οἰκ. — Μαίσης Pol. vertit *Roma profugi.* At Bud. jungens πρ. cum gen. Μαισ., dicit eſſe, qui alibi per particip. dicantur προσφυγόντες, quaſi *ad* eam *profugi.* Heſych. certe πρόσφυγα exp. per particip. καταφυγόντα“ ubi eſt ſine auctore, ut et ap. Suid. 1, 387. m. 3, 208. i. et in Sb. Ind. ſine Vs. hinc modo, nec me reperiente praeterea, ſed perinde exiſtimante, ſive per ſe ſumatur, tolerato commate, quod, ſecus ac hic in textu, omiſerat Stp. Th., ſive copuletur cum ſq. gen., quia ſententia tandem redit eodem, et P. libere ſupplevit urbis nomen, ſed Noſter variat pro illis §. 24. τῶν προσφυγόντων στρατιωτῶν, hoc adiuncto ipſe explicans ſuum hic ἐξ αὐτῶν, quod refertur adeo ad pr. στρατιῶται, denique Stp. Th. aliunde profert Lat. Bg., qui ceperit de faventibus Maeſae, ex quo tempore Romae vixerat illa, cf. §. 2. ſq., quod et tanto eſt veroſimilius, quia Noſtro ſimul appellantur οἰκ. τ. M., ubi Bg. e P., ſed ſervans copulam, ab illo oppreſſam, cf. §. 11.

πλασαμένη) Agnoſcit etiam Ald. et Valderi (ſ. Bs. 1.) Petrina (ſ. Bs. 2. L.) editio cur πεπλασμένη maluerit, neſcio. *Sylb.*

Ego quidem arbitror, lectionem iſtam ortam non tam e pr. τε, quam e Bs. 2. R. πλασμένη, quod vitium aliquis correxerit, addito augmento; cum P. hinc reddente Stp. Th. 3, 346. D. e. cf. Sb. Ind. et ej. Dion. H. T. 2. Rs. Or. V. 4. 6. 7. Iſ. Dem. Aeſch. ep. S. Xen. M. S. et Ἀνβ. Diod. S. Plut. Hs. et Krg. Eutr. Met. Poſſ. Call. Bud. C. et Sūid. 1, 843. i. Mox reſtitui in Bg. copulam poſt εἴτε, etſi omiſſam

καὶ [h] ἀληθεύουσα, ἐξεῖπεν [i], ὅτι ἄρα Ἀντωνίνου υἱός ἐςι τῇ [k] φύσει [l], τῇ δὲ ὑπολήψει ἄλ-

19. verum dicens) enunciavit, *illum nempe Antonini filium eſſe natura, ſed opinione*

h) καὶ in Ms. Vi. deeſt. *Loc.* etiam in Ms. Ba. v. N. i) Ms. Ba. ἐξ — εἶπεν ἄρα, ὅτι Ἀντ. v. N. k) In Ms. Vi. τῇ deeſt. *Loc.* etiam in Ms. Ba. v. N. l) In Ms Ba. hic colon cum ed. Stp. rel. pro puncto A. al. et commate Ms. 1. al. v. N.

quoque a P., ut in Mss. duobus hic, forſan per lapſum in vicinitate, vel per gloſſam e comparatione 3, 8, 4. ubi in ſecundo εἴτε etiam aberat; ut 1, 9, 12. idem Ms. Ba. omiſerat in tertio εἴτε, ubi et dedimus καὶ poſt ſecundum εἴτε, ſervatum, ut 1, 14, 4, ita et h. l. a Ms. tertio, cf. Heliod. 6, 13. i. p. 343. εἴτ' οὖν ἀληθεύοντες, εἴτε καὶ πρόφασιν πλάσαντες, ἔλεγον, dum Noſter de ſuo copulat v. ἀλ., quo de cf Bud. C. Tim. L. R. cum N. ad Thom. M. L. N. T. cum Loeſn. Hom. Xen. Ἀνβ. Cyr. et M. S. Ael. V. h. Luc. Fa. Aeſ. Polb. ſed de re, pro verum eſſe, Dion. H. S. T. 1. tum ſq. v. ἐξειπ. cum eadem praep. ap. Stp. Th. e Plut. ſub Bg., ſed per rectionem aliam ap. Hom. cum Heſy. Dem. Luc. Dion. H. S. T. utr. Plut. Hs. et Abr. Dl. Th.

ὅτι ἄρα) In his duobus membris modi eſt facta variatio, vt alibi ſaepe. *Sylb.* Qua de enallage modi cf. 2, 14, 9., hic quidem indicat. et optat. ſimul, tolerata a Mss., ubi Ms. Ba. tranſpoſitum adv. in alia notione fuerit, pro Lat. *igitur* et Gr. δὴ, ſolenni poſt parentheſin; quam quidem particulam δὴ cum idem Ms. omiſerit ſupra 1, 17, 8. e. poſt verbum ſenſuum, ubi libenter Noſter adhibet, ſed redundare putatur: forſan etiam vulg. ἄρα librarius aliquis eiecit, ſed alius rurſus, in marg. adſcriptum reperiens, alio loco reſtituit; veterem ſitum cum Mss. rel. agnoſcente quidem etiam P., non vero notionem Bg., quae utique melior eſt poſt v. ἐξειπ. cf. 2, 14, 9. 4, 9, 3., ut melius quoque in enallage iſta comma poſt φ.

τῇ φύσει) h. l. *revera*, ὄντως, *eigentlich* reddendum, atque hinc explicandus eſt locus ad Epheſ. 2, 3. *Stroth.*

De iſta notione v. ſupra 1, 4, 3. quo reſpexerit P. per ſuum *utique*, niſi prius ἄρα ſic expreſſit; quod ſi ſumas: contra hic omiſit τῇ φ., ubi Bg. cum Sch. ſevere, haud dubie pro per nativitatem et originem; e qua principe notione ac propria, cf. Iſ. Ev. Fi. c. 4. i., altera Strothi pendet, cuius per Lat. redditur quoque ap. S. Emp. p. 9. N. L. in ſimili contextu et opp. *opinione*; ubi Mss. duorum lectio ſine artic. fuerit e librarii vel lapſu intra viciniam, vel ingenio ac gloſſa per comparationem aliorum locorum aut ap. Noſtrum, qui ſic nudum φύσει in locis rel. uſurpat, aut ap. ſcriptores alios, qui tamen et ipſi promiſcue videntur utrumque adhibere; ut Noſter hic maxime per concinnitatem addiderit articulum et ob ſq. τῇ ὑπ. cf. Ind. Thuc. (quorum locorum e Diod. S. reperi modo unum 1, 597. l. 91. ubi ſolitarium τῇ φ.) Dem. cui add. ſola φύσει 15, 16. 22, 14. 41, 24. 57, 7. 61, 12. 269, 12. 270, p. 331, 21. 1414, p. et τῇ φ. 273, 2. 330, 6. 500, 6. 780, 24. 794, 14. 1407, 17. at cum oppoſ. 575, 1. τῇ φ. καὶ τῇ τύχῃ, it. 610, p. 797, 10. it. 1024, 26. ἧς τῇ μὲν φ. πατήρ εἰμι, τὴν δ' ἡλικίαν αὐτῆς εἰ ἴδοιτε, λ. it. 1124, 25. 1392, 26. it. ſyn. τῶν χρηστῶν ἐχθρὸς ἐν

λου δοκοίη. ἐπιφοιτῆσαι γὰρ αὐτὸν ταῖς θυγατράσιν αὐ-

alterius videri. Itaſſe enim ipſum ad filias ſuas

φύσεως καὶ γένους 784, 27. 796, 13. it. θρασὺν μὲν τῷ βίῳ, μὴ πολίτην δὲ τὴν φύσιν 1486, 7. ſed Hermog. π. ἰδ. ed. Sturm. p. 238. m. φύσει τὸ πρᾶγμα ἡδὺ τὸ τῆς θήρας καὶ τῇ ὄψει, *ipſa* actio *venandi* ſuavis, *vel* ipſo *aſpectu*, ubi in eadem enunciatione copulatur forma utraque, et Ionſ. mutat liberius dat. φ. in pron. αὐτὸ, quia hoc par eſt Lat. formulae *per ſe*, qua reddi ſolet φ., cf. 1, 12, 1. e. it. Fi. Aeſch. *i*, 1. φύσει ἢ ἄλλῳ τινὶ τρόπῳ λ. ſed §. 12. e. 13. i. οὔτε φύσει, οὔτε μαθήσει, tum Polb. 2, 643. e. καὶ τῇ φ. καὶ τῇ κατασκευῇ λ. ſed ſolum τῇ φ. ib. p. 789. e. it. ſyn. noſtro 762. i. οὗτοι δ' ἦσαν Ἀπολλωνίου κατὰ φύσιν υἱοὶ, *hos* fratres *Apollonius* ille *genuerat*, immo *hi autem erant Apollonii* natura *filii*, i. e. veri, genuini, ſed rurſus ſolum τῇ φ. 3, 65. e. bis, it. 134. i., et 78. e. οἱ κατὰ φύσιν υἱοὶ, *naturales* eius *filii*, it. p. ſq. m. Πόπλιος Σκιπίων, ὁ τούτου μὲν κατὰ φ. υἱὸς, Ποπλίου δὲ τοῦ μεγάλου κληθέντος κατὰ θέσιν υἱωνὸς, *Publ. Scipio*, natura *quidem* Lucii *filius*, Publii *vero* Africani, *qui* Magnus *cognominatus eſt*, adoptione *nepos*, it. p. 121. i. μεταλλάξαντος τοῦ κατὰ φ. πατρὸς αὐτοῦ, *mortuo* naturali *patre*, tum p. 76. m. οὐχ ἧττον διὰ τὴν ἀλογιστίαν, ἢ διὰ τὴν φύσιν ἁμαρτάνει, et p. 90. i. ἦν οὐ μόνον κατὰ τὴν τριβὴν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν φ. αὐλικὸς καὶ στρατιωτικὸς ἄνθρωπος, pro quo p. pr. m. φύσει καὶ τριβῇ, ſed κατὰ τὴν ἡλικίαν oppoſ. κατὰ φύσιν p. 123. m. ſine altero artic., ſed in ſecundo membro, ut in Mſs. hic in primo. Mox Stp. Th. 2, 582. E. e. hinc „Ἀντ. υἱ. τῇ φ., τῇ δὲ ὑπ., ἄλλου, Antonini *filius*, quamvis *alius* eſſe *putetur*" partim e P., ſed e pr. membri finito v. repetens inf. εἶναι, qui oppreſſus regit gen. perſ. ἀλ., reperiente me ſubſt. ὑπ. hac notione ap. Suid., non coll. ad Heſ., per que Indd. Sb. Fi. The. Luc. Plut. Hs. Epict. et Gs. Chr. ſed ſine Ind. Dem. 304, 1. ut ad adi. omiſſum ap. Vig. et L. Boſ. Ell. ſed colorem orationis et abl. hunc cum v. δοκ. et in oppoſ. me referente ad Noſtri Lat. cf. G. Th. 592, 73. ſi *aut* ſtatu *periclitari*, aut *opinione* litigator *videtur*, it. l. 83. 85. 95. et p. ſq. l. 4. ſed de re ipſa, quis fuerit Elagabalus, ad Dion. C. 1339, 56. 61. N. §. 162. tum 1366, 53. cum Spart. in Carac. p. 732. e. Capit. in Macr. p. 757. m. 760. i. et Lampr. in Heliog. p. 794. m. cum N. 6. Caſ. „Dio πλάσμα vocat. Herodianus in medio relinquit, ſit ne πλάσμα, an ἀλήθεια" it. p. 877. c. 33. e.

ἐπιφοιτῆσαι) Quo ſenſu vox haec accipienda ſit, ſatis patet ex iis, quae ſequuntur. Sequitur enim θυγατράσιν αὐτ. ν. τ. οὐσ. κ. ὡρ. Neque enim Oedipo opus eſt, ut intelligas, quo ſenſu iuvenis princeps ad filias alicuius iter, non modo iuvenculas, ſed et nubiles. Sed idem evidentius apparet, quod milites ob iſtum ſermonem Maeſae crediderint, Heliogabalum eſſe filium Caracallae. Caeterum ἐπιφοιτᾶν ſ. προσφοιτᾶν τινι mutat ſignificatum pro loco. ἐπιφοιτᾶν στρατεύμασι (cf. ſupra 2, 8, 18.) eſt *exercitus adire*, ſcil. conciliandi cauſſa; ἐπιφοιτᾶν γυναιξὶν, adire *mulierculas*, ſcil. ut rem cum illis habeas; ἐπιφοιτᾶν ſ. προσφοιτᾶν διδασκάλοις, adire *praeceptores* diſcendi cauſſa. Lyſ. Or. 1. pro caede Eratoſthenis p. 5. de adultero φοιτᾶν πρὸς τὴν γυναῖκα. *Leisn.*

Ap. Lyſ. Rs. Or. V. 5. p. 22. e. locus eſt, ſed p. 16. Nr. 9. ἐφοίτα παρ' αὐτὴν, de eadem re, cf. ſupra §. 17. ſed noſtrum v. ſumendum h. l. eſſe turpiculo ſenſu, arguit locus ap. Noſtr. clariſſimus 5, 7, 6., cf. Stp.

τῆς[m], νέαις τὲ οὔσαις καὶ ὡραίαις, καθ᾽ ὃν καιρὸν ἐν τοῖς βασιλείοις σὺν τῇ ἀδελφῇ διέτριβεν. ὅπερ ἐκεῖνοι ἀκού-

adhuc adoleſcentulas et nubiles, quo tempore ipſa in palatio cum ſorore habitaſſet. 21. Quod illi cum audiviſ-

m) Cum hoc commate et leni in Ms. Ba. diſerte cum edd. rel. ſed *αὐτ.* per aſperum Bs. 2. L. Pat. 2. et Par. v. N.

Th. 4, 186. A. e. „pro conſuetudinem ſtupri habere ap. Herodi. *ἐπ. γ. ἀ. τ. θ. αὐτ.*“ quo ſenſu non iterum reperiens, cf. laud. ad 2, 8, 18., putem, Noſtrum ſcripſiſſe tantum ad analog. ſimplicis *φοιτ.*, et iſto ſenſu uſurpari per ellipſin quandam, quam, tacente L. Boſ., ſuppletam per *εἰς συνουσίαν* ap. Ioſ. monſtravimus hoc cap. §. 17., cum per ſe honeſte dicatur phraſis, ut aliae ſimiles, cf. *προσφοιτᾷν τινι* ap. Ael. V. h. Luc. Long. Mor. et S. Xiph. 264, 14. it. *συνέρχεσθαί τινι* ap. Mauſſac. ad Plut. de fluv. et mont. nomin. p. 165. 320. it. *ἰέναι εἴς τινα* ap. Koen. ad Gr. p. 19. N. 36. it. *ἐλθεῖν* ſ. *εἰςελθεῖν εἴς τινα* ſ. *ἐπὶ*, *παρὰ* et *πρός τινα* Krb. L. N. T. p. 197. Nr. 6. cum Kypk. 2, 80. m. ad Herdt. p. 133. N. 56. e. 161. N. 32. 468. N. 42. ib. N. Gron. p. 107. a. e. Abr. Dl. Th. p. 631. et L. Ar. p. 118., ad Dion. C. 642, 53. N. §. 72. it. *παρελθεῖν πρός τινα* Weſſ. ad Diod. S. 2, 188. N. 12. it. *προςελθεῖν τινι* Fa. Aeſ. D'Orv. Ch. p. 241. Xen. Sy. 4, 38. ubi et *προςιέναι τινὶ*, cum Plut. Hs. Epict. H. it. ad Ael. V. h. 3, 21. N. 5., deſerto P., reddente Bg. cum Sb. Ind., ſed cum iſto in pron. *αὐτ.* per aſperum, qui pertinet ad ipſam Maeſam loquentem, ſed ad narrantem ſcriptorem lenis, ut ſaepe, ad perſpicuitatem ille tamen melius cum edd. quibusdam mutandus olim fortaſſis. Porro ex eodem P. ſervat Bg. tum adv. *ἔτι*, ſuppletum libere, ut quodammodo reſtituatur particip. *οὐσ.* cf. 4, 5, 1. tum Lat. diminutiv. ad *νε.* (ap. G. Th. *νεανίσκη*) diſcedens in *ὡρ.*, ſecus ac Stp. Th. 4, 792. F. „*ἐπ. αὐτ. τ. θ. αὐτῆς*, λ. iuvenculis *adhuc* et *formoſis*“ cum alia lect. in pron. memoriter, tenens ib. notionem quidem, at non Lat. Bg., in rem ipſam ſane per ſe commodum, non vero priori adi., cum ſic de una aetate agatur, etſi cum quodam diſcrimine, et per *ὡρ.* magis finite, iunctis que ita genere ac ſpecie, ut, e P. ratione, diverſis rebus dotibusque, ad commendandas filias ſolennibus, etiam in noſtrate lingua, *jung* und *ſchön*; ut tamen non pugnem, ſi quis cum Bg. faciat, nihil reperiens de iuncto utr. adi. ſed tamen ſyn. ap. Weſſ. Diod. S. 2, 188. N. 12. e Plut. ſine Vs. *Ἀλέξανδρος — οὐχ ὑπέμεινε τὴν νέαν καὶ καλὴν ἰδεῖν*, cui add. Luc. 2, 535. i. *σὲ νέον κ. καλὸν ὄντα*, *iuvenem* et *pulchrum*, it. Call. Ap. v. 36. *ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος*, *formoſus — iuvenis*, ſed *ὡρ.* cum aliis adi., praeter laud. ad §. 13., ap. Ael. V. h. 12, 14. i. et cum noſtro ſubſt. ap. Luc. 2, 531. l. 54. *θυγάτριον ὡραῖον ἤδη γάμου*, puella *nuptiis* iam *matura*, it. Xen. Cyr. 4, 6, 9. *θυγάτηρ — γάμου ἤδη ὡραία*, Th. V. 1. p. 259. e. *aetate* iam *nubili*, quae ſpectarit Bg., ſupplens in ſq. e P. pron. *αὐτῇ*, cf. §. 13., et in rem ipſam cum variatione §. 3. *ἐν τῇ βασιλείῳ διέτριψεν αὐλῇ*, quocum v. non habui aliunde pr. *σὺν*, capiendam et per ſe, quo reſpexerit P., dupliciter reddens.

ὅ περ) Praeter libertatem aliam, P. affert tum copulam ad membrum ſecundum, (ubi Bg. e cumulatis particip. alterum traxiſſe videtur, ut in

σαντες, τοῖς συστρατιώταις [n] κατ᾽ ὀλίγον [o] ἀπαγγέλλοντες, διαβόητον ἐποίησαν τὴν φήμην, ὡς εἰς πᾶν χωρῆσαι τὸ στρατιωτικόν. τῇ δὲ Μαισῇ [p] ἐλέγετο σωροὺς εἶναι χρημάτων, ἐκείνην δὲ [q] ἑτοίμως πάντα [r] προ-

ſent, commilitonibus paulatim rem renunciantes, vulgarunt eam famam, ita ut per totum vagaretur exerci-
22. tum. Porro Maeſae dicebatur acervos eſſe nummorum: eamque promte omnia

n) τοῖς στρατιωτ. Ms. Ba. v. N. o) κατολιγ. Ms. Ba. ut 3, 9, 18. p) μαίσῃ Ms. Ba. cf. §. 18. q) μὲν pro δὲ in Ms. Ve. v. N. r) ἑτοιμ. προέσθαι πάντα τοῖς στρ. Mss. Ba. et Ve. v. N.

apodoſi quadam praemiſſum, ad ſq. v. finitum, ſupplens e pr. pron. aliud τοῦτο, mutans que in ſubſt. Lat. cf. 3, 12, 3.) tum vulg. συστρ. quod contrariam in partem, ac 4, 14, 8. e., tentat Ms. Ba., forſan per comparationem cum §. ſq., ubi hinc contra duxerunt συστρ. quaedam edd. ſed illae notae malae, cf. 2, 11, 4. et ſimile Ael. V. h. 2, 17. e. ἃ περ ἀκ. οἱ Μάγοι, quibus *audiſtis*, cf. laud. ad 3, 11, 17. Ad ſq. διαβ. Leisn. in m. Ox. „Per. ad Aelian. 3, 15. p. 197.“ ubi N. 3. e. „δ. celebris, *pervulgatus*. Herodi. 5. 3.“ ſine Vs. totius, it. ap. Stp. Th. 1, 757. G. „δ. ἐπ. φ.“ cum lect. alia memoriter, absque artic., ubi Bg. de ſuo iterum, et P. deſerit quoque Sch. in „δ. *vulgarunt* paſſim *famam*“ totam formulam confingente Noſtro ad analog. in v. π. cum adi. quodam et per variationem cum 2, 7, 10. φανερὰ ποιῶν λ. et ἔκπυστα καὶ γνώριμα ποιῇ λ. it. in ſq. χωρ. de re cum pr. εἰς, cf. Ind. Dion. C. cum Stp. Th. 4, 670. i. e N. T. Matth. 15, 17. ubi v. Kypk. et confero ib. v. 11. τὸ εἰσερχ. εἰς λ. ubi, quam Bg., viciniora ſunt ap. G. Th. 823, 6, nitidus *qua* quisque *per* ora *cederet*, l. 9. exul *ceſſit* ad *undam*, l. ſq. Caeſar *ceſſit* in *aſtra*, p. ſq. l. 94. ſqq. et pen. „in *vulgus* ſpolia *cedebant* Tac. i. *vulgo*“ h. l. iterum pro venire, (etiam nobis *kommen*, gelangen *an*,) i. e. cognoſci, ſciri, audiri a toto exercitu, Noſtri illa τοῖς στρατιώταις κατ᾽ ὀλ. ἀπαγ. per hanc lectionem comparante Caſ. p. 760. N. 2. ad Capit. in Macr. *bis Maeſa* dixit, *Baſſianum* filium *eſſe* Antonini, *quod* paulatim *omnibus* militibus *innotuit*.

τῇ δὲ M.) E P. ſervat Bg. modo Lat. ad δὲ, ut alibi, cf. 5, 1, 9., in Ms. ſuo relinquens ſic „*Maeſae* dicebantur *acervos* eſſe *num.*“ pro quo vitioſo dedi ſing. in v. *dic.*, ut imitantis ordinem Gr. verbi ἐλ., in media oratione poſiti, per ellipſin aliquam, v. c. ἐκείνοις, ſ. ὑπ᾽ ἐκείνων, cum referatur ad pr. §. ἐκεῖνοι et adeo ad §. 18. πρὸς οὓς et praeced. προσφ., pro ordine legitimo hoc, ἐλεγ. δὲ, εἶναι τῇ M. σωρ. χρ., praeterea *dicebatur*, vulgabatur *ab illis* per exercitum milites que, *Maeſam* habere acervos *pecuniae*, in quam formulam ſyn. mutarat P. libere, cf. σωρ. cum χρ. ap. Stp. Th. ex Ariſt. Pl. v. 269. e cuius Schol. hauſit Suid., et G. Th. 66, 81. Cic. *vix iam videtur locus eſſe*, *qui* tantos *acervos* pecuniae *capiat*. Mox unius Ms. μὲν pro δὲ, cf. 5, 1, 16., ortum vel lapſu librarii in compendio, vel ingenio, ne poſt breve ſpatium recurreret, reſpuit cum Mss. rel. quoque P., cum Bg. converſum, cf. poſt praeced. δὲ etiam 4, 11, 1.

ἔσθαι τοῖς ϛρατιώταις[s], εἰ τὴν βασιλείαν τῷ γένει ἀνανεώσαιτο[t]. ὡς δὲ συνέθεντο[v], νύκ-

elargituram militibus, ſi imperium ſuae ſoboli inſtaura-
23. ret. Spondentibus igi-

s) τοῖς συϛρατ. Par. et Pat. v. N. t) ἀνανεώσαιντο Mss. Ba. et Ve. v. N. v) al. συνέθετο. *Leisn.* in m. A., quae cum Bss. al. habuere ſing. v. N.

ἑτοίμως π. πρ.) Aut πάντα ἂν προέσθαι, aut πάντα προήσεσθαι, Herodianum ſcripſiſſe, puto. *Steph.*

Qui videtur iterum e P. corrigere, (immemor uſus loquendi huius, cum poſt verba dicendi etc. ponitur inf. praeſ. it. praeter. pro fut., cf. 4, 15, 19. de aor. 2. ἀποδοῦναι, ubi Bg. per fut. ſimiliter, dum Sch. partim e P. etiam „πρ. militibus *elargiri* facile *nummos*" quem dat. perſ. in Bg. Vs. ſtatim reſtitui,) in v. ipſo non huc reſpiciens 1, 1671. B., notionem tamen ferens et ſyn. Lat. *largiri*, cf. Bud. C. 771, 14. 37. p. ſq. l. 8. Suid. 3, 182. i. p. ſq. m. non coll. ad Heſ. 2, 1028. i. Nr. 19. e quo corrigendum videtur ib. p. 1044. m. προςέσθαι, ἐκδοῦναι, in noſtrum προέσθαι, aut illuſtrandum e προςίεσθαι δῶρα ap. M. O. Nov. T. 3. p. 8. ſed Ind. Polb. cum acc. χρήματα, (pro pecuniis, ad quod refertur hic πάντα, clarius ap. Bg., quam P., ſed alio ſenſu ap. Xen. Ageſ.) it. Dem. p. 639. l. 5. ſed cum τὸν ὀβολὸν Epict., cum ἀργύριον ap. Luc. 3, 516. l. 73. (ubi in N. act. ex Herdt. 11, 37. χρήματα προϊέντα σφι, *oblata* eis *pecunia*,) cum δαπάνας Diod. S., ſed per ſyn. Lat. *largiri* Ind. Dion. Caſ. et Dem. p. 638. e. 264, 23. coll. v. 13. 15. 26. ἐπέδωκα et v. pen. διδόναι, ubi et affine quid ab alia parte 247, 14. τοῦτο ῥαδίως καὶ ἑτοίμως προϊέμενον, Rs. Or. V. 4. 6. 8. Din. et Lyc. Ioſ. Xen. Cyr. Pol. et Ἀνβ. ſed Phil. p. 750. i. cum adiuncto τοὺς Ἰουδαίους ἐκδοὺς καὶ προέμενος.

ἀνανεώσαιτο) habet etiam A. et Bs. nec male, ſi ad *Maeſam* id verbum referatur. Alioqui, ſi referatur ad *milites*, pluraliter ſcribendum fuerit ἀνανεώσαιντο. *Sylb.*

Et ſic in plur. cogitavit librarius Mss. duorum, ni et lapſus eſt in finibus, dum P. nihil dirimit, ſed Ms. Vi. manet in vulg. cum Bg. ſecus ac Sch. in ed. utr. Bc. „reſtituerent ſoboli *imp.*" addente Bg. e P. pron. ad τ. γ., cf. 4, 14, 14. συγγεν. quo ipſo is clarius v. ἀν. refert ad Maeſam, ex illo etiam reddens τῷ γ., haud dubie pro nepoti Elagabalo uni, quo Lat. ſ. ſyn. *progenies* ſ. *proles*, (adeo que de natis ex aliquo et ortis perſ.) vertitur quoque alias, cf. Rsk. ad Polb. p. 165. m. cum N. ad Call. h. Ap. v. 74. et ad Aeſch. ſ. c. Th. v. 695. Schol. α', it. Ind. Dion. C., dum hic capi poteſt etiam per Lat. §. ſq., ſed eodem ſenſu tandem, Noſter que per analog. iungit cum v. ἀν., reperiente me tantum ap. G. Th. formulam P. 188, 10. *reſtituere* imperium *populo Rom.* et ap. Iſ. Ev. Fd. p. 18. i. τῷ γ. τὰς τιμὰς τὰς πατρίους ἐκομίσατο, quo in v. Ind. „*familiae* ſuae *regnum* patrium *reſtituit.*"

ὡς δὲ συνεθ.) Cum in pr. §. profugi illi, nomine Maeſae quaſi, egiſſent cum militibus rel.: nunc contra milites agunt in protaſi huius periodi usque ad v. Ἀντων. ſuo ipſorum nomine; unde rectum eſt v. συνεθ. in plur., relatum ad pr. τοῖς ϛρατ., ſed modo ab operis depravatum in edd. aliquot; manente cum Mss. in Stp. etiam P., unde Bg. tantum retinet ſyn. abl. conſq., ſed de ſuo aſſumens pron. αὐτοί, dum Stp. Th. 3f

τωρ [x] εἰ κατέλθοιεν [y] λαθόντες, ἀνοίξειν τὰς πύλας, καὶ δέξεσθαι [z] πᾶν τὸ γένος ἔνδον, βασιλέα τὲ καὶ υἱὸν ἀποδείξειν Ἀντωνίνου [a], ἐπέδωκεν ἑαυτὴν ἡ πρεσβύτις [b],

tur ipſis, noctu ſi veniant clanculum, ſe illis portas patefacturos, et recepturos totam familiam intra caſtra, imperatorem que illum et filium declaraturos Antonini; dedidit

x) Comma hic in Bs. 2. L. al. v. N. y) Hic comma fuit in edd. omnibus et tacite quoque in Mss. v. N. z) δέξασθαι Mss. Ba. et Ve. cum edd. A. Bs. Par. Ox. et Pat. v. N. a) Comma hoc in Ms. Ba. cum edd. A. Bs. Par. 2. et Par. pro colo Stp. rel. b) Colon in Ms. Ba.

1513. G. e. „πῶς δὲ συνέθετο νύκτωρ ἀνοίξειν τὰς πυλ. ubi paſſivam potius ſignif. habet, pro *convenit* et *conſtitutum eſt* inter *ipſos*“ per lectionem aliam, quam in ed. hic, ubi P. quoque, in medium coniecto εἰ, cf. 2, 8, 6., refert adv. νυκτ. ad v. κατ. (cum ſupplemento εἰς τὸ ϛρατόπεδον,) ſed et particip. λαθ. pro adv. cum Bg., qui clare exhibet comma poſt λαθ., ut duplex ſit adv. cum uno v., ut alias, cf. 3, 11, 13. et hic §. ſq. cum eodem νυκτ. per variationem proprium adv. λάθρα, quae eadem eidem Maeſae tribuuntur, cui cum ſuis tribui debet λαθ. etiam ob nominativum, qui adeo requirit comma, a nobis quoque poſitum, dum ſqq. inf. potius poſtulabant acc. λαθόντας, ſi ad milites referendum, ubi e libero P. nihil ſervat Bg., quam ſuppletum pron. ἑαυτοὺς, addens iterum pron. αὐτοῖς ad v. ἀνοιξ., inter quem et alterum ἀποδειξ. inf. fut. interiectus in edd. et Mss. aor., per ſe procedens, cf. 4, 14, 18. 2, 2, 9., tamen reſpuitur a tertio Ms. Vi., ubi Bg. ad adv. ἐνδ. (cum v. δεχ. a Noſtro iunctum per analog., hoc que ſenſu de motu in locum, pro Lat. *intro*, modo repertum ap. Ael. V. h. 13, 2. p. 851. i.) ſupplet illud antea ſubſt. P. τοῦ ϛρατοπέδου, propterea notatum a Leisn. in Ms. Bg. rubri coloris linea ſubter ducta, itidem que pron. perſ. αὐτὸν ad v. ἀποδ., quod pron. refertur ad §. pr. τῷ γεν. per ſyneſin quandam generis.

ἐπέδωκεν) ſeſe *poteſtati* illorum *permiſit*. Brevius et ad verbum, *ſe ipſam* illis *tradidit*. Alioqui et, *ſe totam* illis *tradidit*, poſſis ex Cic. interpretari. *Steph.*

Qui ita caſtigat P. libertatem, explens ſimul oppreſſum dat. perſ. αὐτοῖς, cf. 2, 9, 16. 2, 1, 14. dum ille praeterea addit ſuum adv., cf. §. 17., liber etiam in ſqq., dum Bg. Lat. ad ἐλ. cum μᾶλλ. et inf. ſq. ἤ, non tenet Stp. Th. 1, 183. A. e. ſqq. cf. Fa. Ae. ſed ſine Ind. Dem. 114, 1. 185, 2. 202, 18. 300, 6. 377, 12. 473, 4. 482, 9. 608, 27. etc. ſed cum ſolo μαλ. 460, 27. et cum gen. 53, ult. In ſq. ſervat Bg. e P. tantum Lat. ad adi. π., a Noſtro de ſuo per analog. iunctum cum phraſi ἀν. κινδ., ubi Sch. „*adire* temere *peric.*“ ad P. addit adv., reſpiciens cum N. Oxon. ad Stp. Th., qui in v. i., hinc ſine Vs., negat, ſimpliciter ſignificare *adire*, ignorans Lat. Bg., reddentibus aliis tamen absque adv. aliquo, cf. Herdt. 534, 45. cum N., male converſum per *contemnere*, Ind. Thuc. (tribus locis in Vs. *ſubire*,) cum Bau. Or. (qui ſtatuit „hypallagen, pro ἑαυτὸν εἰς κινδ.“) Abr. Dl. it. ad Aeſch. T. utr. Dion. H. S. T. 1. Ioſ. ad Luc. 1, 768. N. 64. it. 2, 909. e. Thom. M.

ἑλομένη πάντα κίνδυνον ἀναῤῥίψαι μᾶλλον, ἢ ἰδιωτεύειν καὶ δοκεῖν ἀπεῤῥίφθαι. νύκτωρ τὲ λάθρα τῆς πόλεως ὑπεξῆλθε [c] σὺν ταῖς θυγατράσι καὶ τοῖς ἐγγόνοις. καταγαγόντων τὲ [d] αὐτοὺς τῶν προσφυγόντων στρατιωτῶν, γενόμενοι πρὸς τῷ τείχει τοῦ στρα-

ſe ipſam anus, praeoptans, quodvis periculum excitare potius, quam privata vivere et
24. videri abiecta; noctu que clanculum exiit cum filiabus et nepotibus; ac deducentibus eos profugis militibus, ubi ad murum caſtro-

c) ἐξῆλθε Ms. Ba. v. N. d) δὲ Ms. Ba. v. N.

cum N. p. 783. Suid. 1, 178. e. 199. i. 2, 315. e. ad Heſ. 1, 367. N. 5. L. Boſ. Ell. Ienſ. L. L. Rs. An. V. 1., forſan ut ſit i. q. ἀναῤῥιπίζειν, quo de v. Bud. C. Sb. Ind. et ej. Dion. H. T. 1. Ioſ. Luc. L. Boſ. Obſ. M. p. 48. ſq. et Zoſ. 5, 19, 9. τὸν κατὰ τῆς πολιτείας ἀνεῤῥίπιζε πόλεμον, bellum *adverſus* rempl. *concitat*. In ſq. ἰδ. aliter Bg., quam 2, 4, 18., non tenente Stp. Th., ſed ἀποῤῥ. paſſ. tropice de perſ. aliunde, cf. Ind. Dem. et Ael. V. h. cum Alc. ep. 1, 6. p. 24. ſed phyſice cum gen. loci Soph. Ai. cum Suid. 1, 255. e.

ὑπεξῆλθε) Stp. Th. e Plut. „ὑπεξῆλθε τῆς πολ. *clam* egreſſus eſt *urbe*“ quam vim praep., ſupra ad 4, 9, 12. conceſſam a me, ubi ſolum ſtet hoc v., perire hic ob diſertum adv., videtur monuiſſe librarius Ms. per ſimplex, cf. 5, 1, 13., obtrudens contra ὑποδεξ. pro δεξ. 2, 3, 12., dum ſimilis Var. L. obſervata ap. Luc. 2, 525. l. 27. et Thuc. 282, 41. ubi in N. 43. recte reiicitur gloſſa illa, ſed exponitur v. cum notione iſta Stp. ſecundaria „*clam* ſubducere *ſe*“ ut ap. Schol. ib. 186, 64. ὑπεξελθόντες per λαθραίως φυγόντες, qui et in aliis v., ex ὑπὸ compoſitis, ita, v. c. 227, 2. cum ad ὑπέφευγον monet, νοητέον τὸ λανθάνοντες, quod eſt i. q. illud pr. adv., pereunte illa vi praep. ſimiliter tum, cum adiectum eſt vel v. λανθάνειν finito tempore, vel eius illud particip., ut ap. Luc. ſine Ind. 1, 293. l. 6. ἔλαθεν ὑπεξελθών σε, *clam* te *egreſſus eſt*, et ap. Phil. p. 750. E. e. βουλόμενος ἅπαντας τοὺς ἐν τῇ πόλει λαθὼν ὑπεξελθεῖν, *volens* omnibus *inſciis* urbe *excedere*, cf. Abr. Dl. Th. p. 303. i. cum Fi. Aeſch. Ind. v. ὑπεισελθεῖν et ſq., ad quorum analog. copularit Noſter ſua adv., libere addente P. pron. ad ſq. ἐγγ. (cf. 4, 14, 14. συγγ.) e quo Lat. ſervat Stp. Th. et Bg., cf. Sb. Ind. aliunde, cum Dem. Poll. Heſ. cum N. Ael. V. h. ubi et neutr. ἔγγονα de brutis, ſed ſine Ind. ap. Luc. 2, 869. l. 2. cum N. et in rem criticam et confuſionem cum ἔκγον. ad Dion. C. p. 993. M. O. A. V. 7. p. 53. ſq. D'Orv. Ch. p. 210. i. ad Hom. 'Οδ. γ', 123. et V. 5. p. 81. N. 285. it. ad Call. p. 337. e. ad Orph. p. 358. N. 2.

καταγαγ. τὲ) Copulam, mutatam in Ms. uno, ut alibi, cf. 4, 8, 10. e., retinet cum Mss. rel. etiam Bg., oppreſſam a P., qui et liber in ſqq. ubi Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit προσφ.“ quod reſtituimus, cf. 2, 13, 6. in Bg. γεν. (e Sch. partim „quum *perveniſſent* ad *mur.*“) et 1, 17, 17. m. in ρ. e P., per analog. iuncto cum v. ὑπ.

τοπέδου, ῥᾶϛα ὑπεδέχθησαν. εὐθέως τε τὸν παῖδα πᾶν τὸ ϛρατόπεδον Ἀντωνῖνον προσηγόρευσαν[e], τήν[f] τε πορφύραν χλαμύδι περιβαλόντες, εἶχον	rum pervenerunt, facile re- 25. cepti ſunt. ſtatim que puerum univerſi milites Antoninum ſalutarunt, ac purpurea chlamyde indutum, te-

e) In Ms. Ba. Excp. ſtabant haec „προσηγόρευσε — προσηγόρευσαν“ ſed cum edd. omnibus, et tacite Mss. rel., pluralem tenebat Stp. ed mea, per compendium quidem, at non ambiguum, una cum commate, pro puncto A. al.
f) In Ms. Ba. τῇ τε πορφυρᾷ χλαμ. ut Stp. malebat. *Mart.* ſed Ms. Ve. τήν τε πορφύραν χλαμύδα περ. plane, ut Lugd. ed., at τῇ τε πορφυρᾷ χλαμύδι περ. Ing. v. N.

τὸ ϛρατ. — προσηγόρευσαν) v. not. ad l. 3. c. 6. *Stroth.* qui reſpexit ad §. 25. ib. ſua de enallage in τὸ βάρβαρον — καταφρονήσαντες, cum hic alia ſit ſyntheſis in collectivo cum plur. v. finiti temporis, ubi P. addit iterum loci adv. ἐκεῖ, cf. §. 16. ſed hic non neceſſarium, e quo Bg. in πᾶν τ. ϛρ., ad illa Capit. c. 9. in Macr. p. 760. *ſuſcepta* enim *illa* noctu *in* oppidum *cum* ſuis, *nepos* eius *Antoninus* eſt *appellatus*, (unde hic forſan P.) comparante Caſ. N. 3. modo Noſtri iſta §. 23. ſic „συνέθεντο, νύκτ. εἰ κατ., λαθ. ἀν. τ. πυλ., καὶ δέξασθαι — ἀποδεῖξειν Ἀντ.“ cf. Dion. C. 1340, 79. τὸν Ἀούειτον, ὃν Μάρκον Αὐρήλιον Ἀντωνῖνον ἤδη προσηγόρευον, ut de Antoninorum nomine mirifice dilecto ib. p. 1327. N. ad §. 102. cum Lamprid. T. 1. p. 772. i. 784. m. 789. e.

τήν τε πορφ.) Scribo τῇ τε πορφυρᾷ χλαμύδι περ. *Steph.* vel τήν τε πορφυρᾶν χλαμύδα περ. *Sylb.*

Dedit ille quidem in Th. 4, 534. B. m. „Herodi. l. 5. τήν τε πορφυρᾶν χλαμύδα περ *purpurea* indutum *chlamyde*“ ſic aliter, quam in N., corrigens, ſine ullo monito alio, et adeo cum Sb., qui in Ind. v. περιβαλόντες „πορφυρᾶν χλαμύδα“ conſtans eſt in ſua emendatione, quo ducat quoque Ms. Ve., habens tantum accentum depravatum, qui venit per ſtultum librarium exinde, quod in alio Ms. aberat de more; e qua quidem lectione poſſit orta eſſe altera Ms. Ba. ſed et rurſus ex hac illa, per confuſa iterum elementa, ν et iota poſtſcr. cf. §. 13. τὴν ἡλ. it. α et ι, cf. 2, 1, 15. εἰσελθ. Ita, cum utr. lectio Mss. per ſe procedat, habeat que omiſſum caſum pron. perſ., illa Ms. Ba. acc. αὐτὸν, (qua de rectione v. περ. infra,) ſed haec Ms. Ve. dat. αὐτῷ, (cf. 2, 8, 10.) neutra dum in textum recipi debet, ſed in N. tantum memorari, et de vulg., ſervata a tertio Ms. Vi., fieri iudicium. Hanc Sch., ſine criſi allatis Stp. et Sb. coniecturis, repetit ſic verſam in „πορφ. *purpuram* chlamydi *ſuperinducere*, χλ. *chlamydi* ſ. *ſagulo* purpuram *circumponere*“ quae interpretatio iuvetur hinc quidem, quod v. περιβ. dr. de veſtibus exterioribus, cf. Cup. Obſ. p. 199. i. 287. m., etiam inde, quod πορφύρα adhibetur ap. Noſtr. de tali veſte exteriori ſ. pallii genere, eius que brevioris, et, cum imperatores narrentur abieciſſe in fuga πορφύραν 6, 8, 14. 3, 7, 8. e. aut alia occaſione 6, 8, 14., quod non veroſimile ſit, ſine alia veſte interiori fuiſſe tunc imperatores: ſed eadem interpretatio deſtituitur uſu loquendi tum aliorum Gr., tum Noſtri, qui ubique modo adhibet alterutrum ſubſt., πορφύραν aut χλαμύδα et χλαμύδιον, vel cum epitheto, ut τὴν βασίλειον πορφ. et πορφ. βασιλικὴν,

ἔνδον. πάντα δὲ τὰ [g] ἐπιτήδεια, καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας, ὅσα τὲ [h] εἶχον ἐν κώμαις ἢ

26\. nebant intus. Omnibusque neceſſariis rebus, famulis item et ancillis, et quaecun-

g) πάντα δὲ ἐπιτ. Ms. Ba. v. N. h) Ms. Ve. ὅσα δὲ εἶχ. ſed Ms. Ba. καὶ ὅσα εἶχ. v. N.

it. χλαμύδι πορφυρᾷ περιβάλλουσι 7, 5, 7., ad quam rectionem verbi περ. hic Noſtri locus non eſt tamen neceſſario confingendus, quia altera illa Sb. aeque probabilis ex 2, 8, 10., notante Leisn. in m. Ms. Bg. „legit cum Stp. τῇ δὲ πορφυρᾷ χλαμύδι“ hauddubie, partimque e P., qui tamen omiſerat ſubſt. χλ., contractis duobus ſubſt. in unum, ſed ad Capit. in Macr. c. 9. e. p. 760. *imperii* delatis *inſignibus* comparante Caſ. N. 4. locum Noſtri e vulg. lect. „τὴν πορφύραν χλαμύδι περιβαλλόντες“ ſic mendoſe. In rel. [illegible]er P., etiam omiſſo adv., unde Sch. partim „*intus* cuſtodiebant eum“ recte ſuppleto pron. αὐτὸν, quae copulantur ad analog.

πάντα) Omiſſus in Ms. art. fuerit non tam ob pr. litteras, quam e librarii vel faſtidio, non tolerantis ſyllabas ternas eiusdem fere litterae, vel gloſſa per comparationem, variandi que cauſa, et quia etiam ſqq. ſubſt. ſine artic. ſtant, ut 8, 5, 7. et ap. The. Char. 11, 4., reddente Bg. aliter, quam ſupra, nec cum P., nec in δὲ, cf. 4, 4, 17. nec in ſqq. ubi de παιδ. illa notione conſtat, ſed de γυν., etſi concedi poteſt, cum ſit vocabulum generis, tamen modo reperi, praeter vulgaria ap. Hesd. Call. Soph. Ai. Lyco. Theogn. Phoc. Muſ. Orph. Iſ. Ev. Rs. Or. V. 4. 6. 7. Iſ. Dem. Luc. Plut. Hs Geop., vario ſenſu, etiam malo, de meretrice, cf. L. N. T. Suic. Suid. Gat. Adv. Ael. V. h. Xen. Cyr. cum Fi. Indd. tum de ſponſa nominatim Xen. Z. Pol. cum Kypk. T. 1. it. in vituperium de maribus Herdt. cum Xen. Cyr. et Bach. ſed in laudem Eur. Barn. et D'Orv. Ch. ubi et de duplicato nomine in vicinia, ut per appoſitionem, cum ſubſt. quodam alio, rei quidem, pro adi. Hom. Ind. in N., ſed perſonae, praeter Thom. M., cum γραῦς, μάγος, πρεσβύτις Fa. Aeſ. Aeſch. ep. S. et ad Diod. S. 1, 124. N. 51., porro in ellipſin L. Boſ. et Poſſ. Sy. in rem grammaticam, de differentia ab aliis Lyco. Schol., ſed de acc. γυνὴν ad Greg. de Dial., denique in vocativum, ad rem poëticam Valck. Diatr. poſt Eur. Hipp., ſed per honeſtam etiam compellationem in N. T. Io. 2, 4. 8, 10. ut ſenſu P. iuncta utr. π. κ. γυν. ap. Thuc. eodem ordine et inverſo, qui ſenſus vulg. et h. l. procedat, cf 3, 9, 19. et 5, 5, 18. e Dem., ubi videtur Noſter per ſqq. ἐν κώμ. ἢ ἀγρ. innuere illa Romanorum *proceſtria*, ſ. loca ante caſtra, unde, hoſte aliquo inſtante, ſe recipiebant in ipſa caſtra, quicunque inter milites proprie vivere non poterant et verſari, maxime lixae et in finibus imperii, cf. §. 16. et Lipſ. de mil. Rom. Op. T. 3. p. 214., ut de calonibus ſ. ſervis ib. p. 290. e. ſq. cum Salm. ad Spart. Adrian. T. 1. p. 126. N. 2. qui, ſyn. illis Bg., ſecundum hunc Noſtri locum et hac aetate fuerint extra caſtra, etiam uxores, de quibus ex eodem Lipſ. ſupra 3, 8. 9.

ὅσα τὲ) Quanquam liber P., in additis tum adi. et ſubſt. cf. 1, 17, 5. tum adv. cf. 5, 2, 5., tamen tenet copulam vulg. cum uno Ms. Vi., dum diſcrepant inter ſe rel., quorum Ms. Ve. mutat τὰ in δὲ, cf. §. 24.

ἀγροῖς τοῖς πλησίον, εἰςκομίσαντες, τάς τε πύλας ἀποκλείσαντες, παρεσκεύαζον ἑ-

que haberent in vicis et agris propinquis, importatis, portis clauſis, parabant ſe, tanquam,

ſed Ms. *Ba.* violentius in *καὶ* praepoſitum, ut alibi, cf. 2, 8, 1., amans ille, ut videtur, per gloſſam que e comparatione aliorum locorum, iſtud *καὶ*, ſequente *ὅσος*, cum et 4, 14, 4. pro *οἳ καὶ* dederit *καὶ ὅσοι.* Mox in iunctis *κωμ. ἢ ἀγρ.* variat Noſter cum 1, 10, 2. e. *κωμ. τὲ καὶ ἀγρ.* per copulam, ſcribens ad anal. modo in adiuncta formula *τοῖς πλησ.* pro mero adi. *πλησίοις*, quod Bg. e P. ſequitur, cf. L. N. T. cum Ind. Thuc. in N. Ael. V. h. et Luc. ibi que 3, 270. N. 9., ſed ſine Ind. Dem. 120, 7. *τοὺς πλ.*, cui et add. 153, 24. in plenum, *τοῦ κινδύνου πλ. ὄντος*, quale particip., hic *οὖσι*, proprie deeſt in formula hac periphraſtica.

εἰςκομίσαντες) Notarat Leisn. in m. Ox. utr. „Kuſt. p. 85. — p. 269." innuens per poſtr. numerum Noſtri locum, 2, 15. *τὰ ἐπιτήδεια — εἰςεκομίσαντο*, ſed per priorem Kuſt. de V. med. qui ed. Fi. p. 61. e „non raro in eodem loquendi genere et act. et med. promiſcue adhiberi videas. Sic Herodi. 5, 3. in fin. *πάντα τὰ ἐπιτ., ὅσα εἶχ. — εἰςκομίσαντες.* Ubi ex uſu veteris Atticismi potius dicendum erat *εἰςκομισάμενοι.* — Hinc ipſe Herodi. alibi 8, 2, 15. medium *εἰςκομίσασθαι* ſimili in re uſurpat" me quidem reperiente tantum paſſ. cum adv. ap. Dem. ſed act. cum acc. rei et dat. perſ. Ael. V. h. et Xen. Cyr. cui adde ib. §. ſq. ſed ſyn. *ἐςκομ.* ap. Hesd. et Orph. tum med. per hanc ſcripturam Ind. Thuc. cui add. 101, 30. (ubi *τὰ ἐκ τῆς χώρας — εἰςεκομίσαντο*, ex *agris* omnia *in* urbem *comportarunt*,) 106, 20. 107, 20. 110, 64. 164, 6. 409, 5. quorum duo loca, a Kuſt. p. pr. allata, ſunt noſtro ſimillima 59, 94. *διεκομίζοντο — παῖδας καὶ γυναῖκας, καὶ τὴν περιοῦσαν κατασκευήν*, *liberos*, *et* uxores *et* ſuperſtitem *ſupellectilem*, et 107, 70. *ἐςεκομίζοντο ἐκ τῶν ἀγρῶν παῖδας κ. γυν. καὶ τὴν ἄλλην κατασκευήν, ᾗ κατ' οἶκον ἐχρῶντο*, *in urbem* ex *agris* comportarunt *liberos*, coniuges *et* reliquam *ſupellectilem* rel. cf. Dem. 238, 15. *κατακομίζειν τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν πάντα λ.* it. 368, 10. *παῖδας κ. γυν. ἐκ τῶν ἀγρ. μετεκομίζεσθε* et 379, 25. *παῖδας κ. γυν. ἐκ τῶν ἀγρ. κατακομίζειν*, quod act. ſyn. ſuſtentet quoque noſtrum.

ἀποκλείσαντες) Hoc univerſe a Noſtro dictum, finite magis narrat Dio C. 1304, 76. *τὰς πυλ. πάσας τῆς νυκτὸς ἐπῳκοδόμησαν, λ.* et hoc v. cum ſubſt. *τ. πυλ.* Noſter dedit per analog., omittente P. hoc membrum, ubi Bg. cum Sch. in *ἀπ.* cf. 3, 2, 20. ſed de ſuo perimit copulam, deferens P. in ſqq., ad *παρ. ἑ.* addentem adv. loci, ubi peculiare quid Noſtri videtur eſſe in v. *παρ.* act. cum pron. recipr., ſequente particula *ὡς* cum nominativo particip., tamen ad anal. tum Lat. (qui habent formulam Bg. it. ſyn. P. *comparare ſe* cum rectionibus ſyn. a) ad *diſcendum*, b) ut *rideant*, c) cum inf. cf. G. Th. in P. 1071, 92. 96. it. in Bg. 701, 95. 97.) tum Gr., apud quos occurrit noſtri v. aut act. cum *ὡς* et inf., cf. Xen. Hell. et infra 6, 4, 13. aut paſſ. cum *ὡς* et gen. conſq., cf. Rs. Or. V. 6. aut med. (pro quo et alias a Noſtro ponitur act. cum pron. recipr., ut *παρέχειν ἑαυτὸν*, *φράσσειν αὑτὸν*, *διανέμειν αὑτὸν*,) id que vel cum inf. ut ſine Ind. Xen. Cyr. 7, 5, 12. *ὅπως ἐοίκοι πολιορκήσειν παρασκευαζομένῳ*, Th. V. 1. p. 436. m. qui *ad* urbem *obſidendam* ſeſe *comparat*, cf. Abr. Dl. Th. cum A. Ind. Fa. Aeſ. et Iſ. Pan. Mor. p. 68. i. vel cum *ὡς* et praep. aliqua cum ſubſt., ut *ὡς ἐς*

αὐτοὺς, ὡς, εἰ δέοι [i], ὑπομενοῦντες πολιορκίαν.

Ὡς δὲ [k] ταῦτα ἀπηγγέλη τῷ Μακρίνῳ, ἐν Ἀντιοχείᾳ διατρίβοντι, ἥ τε φήμη διέδρα-

ſi opus ſit, ſuſtenturi obſidionem.

Ut autem haec renunciata ſunt Macrino, Antiochiae moranti, fama que pervagata eſt

i) εἰ δέον Ms. Ba. v. N. k) δὴ Mss. Ba. et Ve. cum edd. A. al. v. N.

μάχην, cf. ad Herdt. p. 735. N. 4. (ubi et act. παράσκευάζειν τὴν πόλιν ὡς ἐς πολιορκίαν,) vel denique cum ὡς et nominativo particip. ap. Xen. Cyr. 1, 3, 13. ἡ Μανδάνη παρεσκευάζετο ὡς ἀπιοῦσα πάλιν πρὸς τὸν ἄνδρα, cf. Ind. et Th. Vs. V. 1. p. 25. i. 164. m. ſed ſine Ind. ib. cum eodem particip. praeſ. 5, 4, 29. καὶ δὲ παρεσκευάζετο ὁ Κῦρος ἤδη ὡς ἀπιὼν, Th. p. 316. i. ſed ib. Hell. 7, [illegible]35. cum particip. fut. οἱ μὲν παρεσκευάζοντο, ὡς στρατευσόμενοι, per liberrimam Vs. ed. Th. V. 3. p. 496. it. ap. Thuc. 350, 26. παρεσκευάζοντο, ὡς αὐτοὶ ἐς τὴν Ἐπίδαυρον — ἐσβαλοῦντες, *ſe* praeparabant *ad* irruptionem *in* Epidaurum *faciendam*, it. 478, 88. παρεσκευάζοντο ὡς ἐπιθησόμενοι λ. *ſeſe* praeparare *coeperunt* ad *invadendos*, it. ap. Herdt. 657, 18. παρεσκευάζοντο ὡς ναυμαχήσοντες, ſeſe *apparaverunt* tanquam *dimicaturi*, it. Epict. H. ſed maxime ap. Dion. H. S. T. 1. 510, p. ὡς πολιορκησόμενοι παρεσκευάζοντο, *parabant* ſe *ad* obſidionem *ſuſtinendam*.

εἰ δέοι) Cum Mss. rel. in vulg. maneant: in novitate Ms. Ba. fuerit vel lapſus iterum in litteris ν et ι, cf. 5, 1, 15. vel gloſſa, ad variandum, aut explicandum, ubi deficit v. ſubſt ᾖ, reperiente me tantum ap. Heſ. 1, 1099. e. εἰ δέον, εἰ πρέπον, ſine auctore, et plenum in L. N. T. Krb. „1 Petr. 1, 6. εἰ δέον ἐστὶ, *ſi* neceſſarium *eſt*" et ap. Suid. ſyn. εἰ δεῖ, εἴ περ χρὴ, reddente Bg. ut 2, 6, 19., deſerto P., etiam ad ſq. formulam e Sch. in ὑπ., quod tenet Stp. Th. cum πολ. aliunde, cf. Ind. Diod. S. ut Dion. C. quoque de caſtris, cum eodem Bg. Lat.; unde, quoniam a notatione propria que vi uſus deduxit vocem, additur τῆς πόλεως ap. Dion. H. S. T. 1. cf. Heſ. Suid. Dem. Luc. Xen. Bach. cum Gs. Chr.

ὡς δὲ) Rurſum ex hoc cap., Macrini ſui decimum caput deſcripſit Capitol., quod in praecedenti iam acciderat. *Boecl.*

Ibi p. 760. Caſ. N. 5. „non poterant magis ad verbum verti Gr. verba" ad Cap. *haec ubi* ſunt *Macrino*, apud *Antiochiam* poſito, *nunciata*; reſpiciente Noſtro ad 5, 2, 7. ubi in Mss. ſupra habuimus aliquoties mutatam ſic copulam, cf. 4, 15, 16., cum Ms. Vi. manente in vulg. forſan et P. per obliquum pron. cf. 2, 14, 2., ſed in formula δὲ ἡ φ. cum pr. ἀνὰ ſcribente Noſtro per analog.; unde Stp. Th. 4, 55. F. hinc ſine Vs. comparat Lat. formulas „it *fama* per *urbes*, rel." Sed in λοιπὰ στρ., praeter exercitus in finibus imperii ad Danubium et Rhenum, cogitamus maxime illum Macrini, quo de mox oblique in πιστεύσαντες rel., relato ad τὰ στρατ. per ſyneſin et enallagen generis. In ſq. v. εὑρ. de perſ. analogia rurſus, cf. N. T. Io. 1, 42. et G. Th. v. *inventus*, ſed in formam aliam cum augmento ηὑρέθη, ignotam Stp. Th., ap. Fi. Pal. 53. 1., non tenente G. Th. formulas Bg. et P. ad χρ. διδ., ſed ſeveram *dare pec.*, cf. ſine Ind. Dem. 252, 17.

μεν ἀνὰ τὰ λοιπὰ ϛρατόπεδα, ὅτι τε Ἀντωνίνου υἱὸς εὑρέθη, καὶ ὅτι [l] ἡ Ἰουλίας ἀδελφὴ χρήματα δίδωσι, πάντα τὰ λεγόμενα [m] καὶ ἐνδεχόμενα καὶ ἀληθῆ πιϛεύσαντες εἶναι, τὰς ψυχὰς ἐξεπτόηντο [n].

reliquos exercitus, Antonini filium repertum, Iuliae que ſororem pecunias largiri, omnia, quae dicebantur, et fieri potuiſſe et vera credentes eſſe, animis erecti erant.

l) Al. ὅτε. *Leisn.* in m. A., contra quod vitium operarum, e Stp. ed. traductum in Ing. Lu. et Bc., (unde et Stroth. in N. „vitioſe in Bc. ὅτε p. ὅτι“) dederunt quoque Mart. et Zan. e Mss. Ba. et Ve. rectum ὅτι Ἰουλ. ἀδ. ubi omiſſus artic. intra ſimilis ſoni ac formae elementa facile exciderit. m) Comma hic in A. al. praeterea que nihil diſcrepantiae per edd. et Mss. v. N. n) ἐξηπτόηντο Ms. Ve. cum edd. Bs. 1. R. et L. ſed ἐξηπτόηντο cum iota vitioſo A. cum Bs. rel. v. N.

τὰ λεγ.) Ita vertit Pol., quaſi ſcriptum eſſet π. τὰ λεγόμενα, ἢ ἐνδεχόμενα, ἀληθῆ πιϛευσ. Noſtra lectio ſonabit, *quaecunque* dicerentur, *non tantum* pro iis, *quae* eſſe *poſſent*, ſed *pro iis*, quae *vere* eſſent, *habita* fuiſſe. *Steph.* probo eam quam Politianus in verſione expreſſit lectionem, λεγόμενα ἢ ἐνδεχόμενα. *Stroth.*

Sed Sch. „ἐνδ. *probabilia*, talia, *quae* eſſe *ullo* modo *poſſunt*, opp. ἀληθῆ, *quae* vere *ſunt*. Ita exponit Stp. notat que, Pol. legiſſe — quaſi eſſet nom. caſus“ qui nominativus plane non procedit hic in rectione obliqua πιϛ. εἶναι, nihil dante Sb. Ind., niſi ut comparet cum noſtro loco ſimilem e Xiph. 270, 31. τά τε ἐνδεχόμενα γενέσθαι, ὡς γεγονότα, διεθροεῖτο, καὶ τὰ πιθανότητά τινα λεχθῆναι ἔχοντα, ὡς καὶ ἀληθῆ, ἐπιϛεύετο, cum Vs. hac in N. „*et* ea, *quae* contigiſſe *poterant*, contigiſſe *ſpargebantur*, et *quae* dictu *erant* probabilia, *tanquam* vera, *credebantur*“ omittens ſic ibi additum καὶ, pro *etiam*, quod, ſimiliter oppreſſum a P., hic ſimiliter acceptum, doceat, quomodo ille venerit in interpretationem. Cum enim non pro mera copula ſumebat; libere deinde alterum καὶ mutabat in ἢ, ut alibi, cf. 3, 9, 10. 4, 11, 11. ut omittebat ib. §. 12. καὶ iſto ſenſu; quo ceperit quoque Strothus, quanquam tacitus, dum in partes illius deſcendit; contra quae Bg. expreſſit lectionem vulg., ſuſtentatam etiam a Mss. tacite; tandem eodem reditura interpretatione utr., quarum altera e lectione vulg. fuerit, *omnia*, quae *dicebantur* et *fieri* poterant, *etiam* vera *credentes eſſe*, ſed illa tamen non ita bona ob praeced. πάντα, quod, ſic relatum non modo ad τὰ λεγ., ſed etiam ſimul ad ἐνδεχ., non commodiſſimam ſententiam edit, dum contra, πάντα tracto tantum ad τὰ λεγ., ſenſus exiſtit melior, iſti uni τὰ λεγ., oppoſitis duobus καὶ ἐνδεχ. καὶ ἀλ., quorſum et pertinuerit comma illud quarundam edd. poſt λεγ., ſed quod reſpuat hoc, quia una modo enunciatio hic eſt dialectica, in qua ſubiectum τὰ λεγ. nudum non licet divellere commate ab attributis illis duobus; reperiente me ſolum τὰ ἐνδ. ap. Xen. M. S.

τὰς ψ. ἐξεπτ.) *attoniti erant*, v. ad 4, 8, 18. Hic neutiquam *metus* eſt, qui mentes militum percellit, ſed *ſpes*. Spei tamen idem inge-

ἐνῆγε δ' αὐτοὺς καὶ ἀνέπειθεν εἰς πραγμάτων καινοτομίαν τό τε Μακρίνου μῖσος, καὶ τὸ[o] Ἀντωνίνου τῆς μνήμης πάθος,

2. Inducebat autem eos et impellebat ad res novas molliendas cum Macrini odium, tum illa erga Antonini me-

o) Ms. Ba. καὶ ἡ Ἀντωνίνου μνήμη καὶ πάθος. quod punctum fuit etiam in A. al. ut colon in Stp. rel. ſed comma in Bs. I. v. N.

nium eſt, quod metus. Non ſolum *anxius omnia cogit*, Quae *poſſunt* fieri, *facta* putare, *timor*, ut Ovid. Heroid. ep. 13, (149.) canit, ſed et ſpes idem interdum cogit. Et ſpei plenus et meticuloſus dicere de ſe poteſt illud Ovid. Am. 2, 13, 6. *Eſt* mihi *pro facto* ſaepe, *quod* eſſe *poteſt*, it. illud ib. 2, 11, 53. *Omnia* pro *veris* credam, *ſint ficta licebit. Cur ego non votis blandiar ipſe* meis. *Leisn.*

Qui ſumſit ſuam Vs. e Stp. m., cum illo loco laud. (ubi ſenſus eſt idem, qui hic, ut extra ſe fuerint prae gaudio, etſi Bg. diſcedit a ſe, et potius ad ſpem, cf. 2, 6, 16., reſpiciens per phraſin ſuam, non ap. G. Th. repertam, ad illam ſyn. Virg. A. 2, 579. his *animum* adrecti *dictis*) cum illo igitur loco ſupra variante Noſtro, adiuncto per analog. iſto acc. τὰς ψ., quem imitaturus eram illo Virg. cf. ad ſyn. ἀνεπτόηντο 2, 7, 12., non reperiens alibi illud duplex augmentum (quod ſupra inducebant Mss. in ἠβουλόμην 3, 9, 14. et in ἠδυνάμην, 3, 2, 11.) in compoſitis e πτοεῖσθαι, quanquam obvium in aliis, e praep. aliqua compoſitis, eſt in medio, cf. Fi. ad Welſ. p. 179. m.; ut forte lapſus ſit iterum in vocali, cf. 4, 7, 9. ἄλλης. cum et taceant Mss. rel.

ἐνῆγε) Non tulit P. copiam Noſtri ſyn, a diverſo tropo; unde Sch. in „ἐν. *impellebat*, ſubigebat *eos*" iuncto P. et Bg., cuius primum Lat. ap. G. Th. cum ſyn. „ἐπάγω, εἰςάγω, (Nr. 4.) ſaepe eſt per fraudem (aut ſimpliciter) perſuadere, illicere, adducere, impellere" cf. 1, 8, 10. e. ad ἀνεπ. et Stp. Th. „*induco*, i. impello, incito. — Herodi. praep. εἰς iunxit, copulans cum v. ἀναπείθω" hinc ſine Vs., Suid. 1, 732. i. ἐνάγει, — προτρέπεται, inducit, *impellit*, et 746. i. ἐνῆγεν, ἐκίνει, παρέπειθεν. Προκόπιος, ἐνῆγε δὲ αὐτὸν ἐς τοῦτο Χριστιανῶν λόγος, *inducebat*, movebat, *impellebat*. Procop. *ipſum* autem *ad* hoc *impellebat* ſermo *Chriſtianorum*, et ex eodem adhuc ſemel cum eadem pr., praeterea non me reperiente, nec cum altero v. ſimul, niſi quod deinceps habet Thuc. 251, 53. 55. μάλιστα δὲ αὐτοὺς ἐνῆγε Κλέων, — καὶ ἔπεισεν ἀποκρίνασθαι λ. *illos* autem *maxime* inſtigabat *Cleon* —. Hic *perſuaſit*, ut *reſponderent*, nec de re iterum, ſed, praeter varia L. N, T. L. Boſ. Ell. Vig. et phyſico ſenſu ap. Ael. V. h. et Luc., quoque tropice de perſ. ap. Thuc. cum Schol. ſed cum acc. rei Polb. et Dion. H. S. T. 1. ubi et cum acc. perſ. et inf. ut cum adv. T. 2. et paſſ. cum gen. rei ap. Ioſ. cf. Bud. C. unde Stp. cum ſyn. πρὸς, qui et ſine Vs. hinc in καιν., ubi variatur cum 2, 7, 13. per gen., (ibi prolatum nobis e Diod., ſed e Lat. hauddubie hauſtum,) ut cum 3, 2, 18. τῷ πρὸς Νικ. μίσει per ſyn. gen.

τὸ Ἀντων. τ. μν. π.) i. e. commiſeratio qua memoria Antonini afficiebantur. Uſus eſt noſter paralleliſmi et oppoſitorum ſtudio hac formula. *Stroth.*

καὶ πρό γε ἁπάντων ἡ τῶν moriam affectio, et ante χρημάτων ἐλπὶς, ὡς πολλοὺς omnia pecuniarum ſpes: ut

Qui retinuit ſenſum e P., ut ſubſt. πάϑ. pro dolore affert Abr. ad Aeſch. T. 1. cum Ael. V. h. Hſt. ad Ar. Plut. p. 23. a. e. it. Valck. Eur. Ph. p. 649 N. 81. dum Bg. videtur ſumere ſuum Lat. pro amore, ut pro vehemente amore habetur ap. D'Orv. Ch. p. 22. e. quae interpretatio utr. non conveniat ſatis cum ſubſt. τῆς μνημ. ut aptius ſubſtituam βάϑος, quia facilis fuit lapſus, (ut alias confuſum vulg. πάϑ. cf. Ind. Herdt.) et, per ſolennem Noſtro rationem, capiam *memoriae altitudinem* i. *magnitudinem* pro ſubſt. et adi., cf. G. Th. *memoria* 249, 73. *alta*, quod, in hoc ipſo non expl., et ſine auctore prolatum, valere poteſt vel vetus, vel interior, i. alta in mente repoſita, vel denique magna, cf. Ind. Flor. Cort. Plin. ep. Amm. M. et Liv. *ex* alto *animi*, nobis hic forte *das* lebhafte *Andenken* an *den Antonin*, quo quidem vocabulo utimur in exprimenda rei magnitudine, qua de Gr. βάϑος alibi habuimus, ſed lectionem vulg. non audemus exponere, (quaſi ſit noſtratium *das* zärtliche *Andenken* rel.) etſi ſcimus, παϑ. alias dici de magno motu et affectu, ſed in malam partem, cf. Suid. Foeſ. L. N. T. cum Suic. Ind. Sb. et ej. Dion. H. T. utr. Soph. Ai. Theogn. Phoc. Thuc. Rs. Or. V. 4. 7. Ant. Dem. Xen. Z. Pol. Cyr. et M. S. Diod. S. Geop. Plut. Krg. Fa. Aeſ. ſed Iſ. Pan. M. p. 122. m. M. O. A. Nov. T. 3. p. 25. tum in ellipſin L. Boſ. cum Vig. et in rem crit. aliam que confuſionem Fi. Plat. Soph.

πρό γε ἀπ.) Bg., ſeverior, quam P., in πρ. ἀπ., cf. 4, 1, 10., tamen iterum opprimit particulam γὲ, poſt praep. ſolennem Noſtro, et prolatam praeterea ſic intra formulam hanc a Sb. Ind. cum Bg. Lat. et *praecipue* e Zoſ. 1, 8, 4. ubi etiam modo cum Bg. in Vs., reperiente me adhuc tantum in Rs. Or. V. 8. Ind. And. πρό γε τούτου, neglecto iterum in Vs. γὲ, quod in noſtro quidem loco valet aut ſenſu reſtringendi ſuo, pro ſaltem ſ. certe, aut affirmandi, pro ſane, etiam, ſi copuletur cum pr. καὶ, ubi fuerit Lat. *et – vero*, quo adv. redditur et ab aliis, cf. Fi. The. Caeterum de diſtinctione, ut poſt πάϑος, ſic poſt ἐλπ. commata modo probavimus, ibi quidem, quia hoc membrum καὶ πρ. λ. pendet adhuc a pr. v. ἐνῆγε, ſed hic, quia ὡς cum inf. eſt tantum aliquis ad pr. appendix, ubi Stp. nobiſcum ſelegit etiam comma, alibi tenens colon, cf. 3, 7, 17. quo ſpectat Ms. Bg., unde hic quoque numerum novae §. removimus. Sed, quoad vocabula, Stp. Th. 2, 965. C. m. poſt loca aliorum et Noſtri duo ſine Vs. in αὐτ., praeter nudum *transfugere*, addit „in quibus duobus locis poſſet addi vox *ſponte*“ reſpiciens tum ad notationem, tum ad notionem univerſam pro ultro ire, nec vocatum et invitatum, nec adeo ſemper de militibus, ad hoſtem accedentibus et in alia caſtra, cf. Heſ. 1, 1666. m. ηὐτομόλησαν, προςέδραμον τοῖς πολεμίοις, non coll. Suid. 1, 387. m. et 2, 84. m. ηὐτομόλησεν, ἀφ' ἑαυτοῦ παρεγένετο, ultro *acceſſit*, ſed per Indd., abſolute Zoſ. Gell. Thuc. Luc. 3, 272. l. 65. ubi et cum pr. παρὰ 2, 813. l. 82. ſed cum ἐκ Xen. 'Αναβ. it. εἰς Sb. Rs. Or. V. 4. cf. ſine Ind. ap. Herdt. 276, 48. 277, 77. 622, e. 624, 55. 657, 13. 659, 89. at cum πρὸς Zoſ. Diod. S. Xen. Bach. ſed ap. Dem. ſine Ind. 669, p. et cum ſyn. ὡς Luc. 1, 18. i. ubi et de re, fortuna, abſolute, 3, 524. l. 5. cum Gs. Chr. ut tropice de perſ. cum pr. ἐν Rs. Or. V. 4., a quibus omnibus

καὶ αὐτομολοῦντας φοιτᾶν,[p] πρὸς τὸν νέον Ἀντωνῖνον. ὁ δὲ Μακρῖνος, καταφρονῶν τοῦ πράγματος, ὡς παιδαριώδους, χρώμενός τε τῇ συνήθει ῥαθυμίᾳ[q], αὐτὸς μὲν οἴκοι μένει[r]; πέμπει δὲ ἕνα τῶν ἀρχόντων τοῦ στρατοπέδου, δύνα-

multi etiam transfugientes irent ad novum Antoninum. 3. At Macrinus, contemnens eam rem, quaſi puerilem, utens conſueta ſocordia, ipſe domi manens, mittit unum e praefectis exercituum, copiis traditis, quantas putabat

p) Sine iota A. al. cf. 4, 15, 10. e. q) προθυμίᾳ fuit in edd., taciteque in Mss. etiam, v. N. r) Colon in Ms. Ba. ut punctum in A. al.

diſcedit Noſter addito v. φοιτ., (cum iota ap. Stp. Th. et per Indd.) pro privo v. et inf. uno αὐτομολεῖν, unde P. tantum, *ut multi* iam *ex iis — transfugerent*, liber in adiunctis, et adv. et ſupplemento ad πολλ., cf. 5, 3, 7. et 4, 11, 10. dum Bg. copiam Noſtri retinet e Sch., nec noſtratibus moleſtam, *als* Ueberläufer *giengen* rel.

καταφρονῶν) Magno ſaepe malo fuit, hoſtem contemnere aut negligere. Liv. 25, 39. (ubi nihil deprehendi.) Nam in bello nihil tam leve, quod non magnae interdum rei momentum faciat. Liv. 25, 18. (init.) *Leisn.*

Cf. ad Capit. in Macr. c. 10. i. p. 760. m. miratus *audaciam* muliebrem, *ſimul* et *contemnens*, Gruter. N. 6., dum P. addit adi. cf. 5, 1, 3. ſed Bg. de ſuo in artic. ut hinc ſine Vs. Stp. Th. in παιδ., quod cum πραγμ. per analog. modo, pro levi ac nullius momenti, cf. Ter. Andr. 2, 6, 18. puerile *eſt*, ſed ut tamen fortaſſis ſimul ſpectetur aetas Antonini, cf. Xiph. 442, 7. ὁ δὲ δὴ Μακρῖνος ἔγραψε μὲν καὶ τῇ βουλῇ περὶ τοῦ Ψευδαντωνίνου, παιδίον τε ἀποκαλῶν αὐτὸν λ.

τῇ σ. προθυμίᾳ) Legendum potius ῥαθυμίᾳ ex 5, 2, 9. e. ac rurſum 5, 5, 4. *Sylb.* Lego cum Sb. ῥαθυμίᾳ. *Reisk.* Nihil certius eſſe Sb. emendatione ῥαθυμίᾳ ipſa verba loquuntur; praeſertim quum etiam alias Herodianus Macrino ῥαθυμίαν tribuat, cui oppoſita eſt προθυμία. *Stroth.*

Sb. etiam Ind. „προθ. pro ῥαθυμίᾳ“ ut Leisn. in m. Bg. Ms. „leg. ῥαθυμίᾳ“ quod contra libros omnes, et ipſum P., ſtatim edere non dubitavi, ſuadente contextu, i. praeſente homine, quo de agitur, et loco utr., a Sb. allato, (cui add. 5, 1, 5. e.) denique elementorum vicinitate, in quibus facilis lapſus, maxime librario levi, nec ſatis attento ad rem praeſentem, et tenenti in mente phraſin 3, 6, 16. τῇ συνήθει χρώμενοι προθυμίᾳ λ. cf. in confuſionem aliam ap. Zoſ. 2, 17, 3. de ῥαθυμίᾳ pro ἀθυμ. ut de affinibus adi. ad Dion. C. 80, 10. 448, 4. ſcribente Noſtro per analog. tantum in χρ. cum ῥαθ. et in hoc cum adi. συν. In ſqq. μὲν et δὲ mutatis in modos verborum alios Bg. e P. cf. 5, 1, 16.

ἕνα τῶν ἀρχ.) unum e ducibus exercitus mittit. *Steph.* vel *unum e praefectis* praetorio. *Sylb.*

Directa ſunt haec contra P. libertatem in oppreſſo gen. τοῦ στρ., quem in ſing. ſeverius retinet Stp., ſed in plur. mutat Bg. alibi quoque,

μιν δοὺς, ὅσην ᾤετο ῥᾷστα ἐκπορθήσειν τοὺς ἀφεστῶτας. ὡς δ' ἦλθεν Ἰουλιανὸς[s], (τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ ἐπάρχῳ,) καὶ προσέβαλε[t] τοῖς τείχεσιν, ἔνδοθεν[u]

facillime expugnaturas illos, 4. qui defecerant. Ut autem venit Iulianus (hoc enim erat nomen praefecto) ac ſucceſſit moenibus, intus mi-

s) In Ms. Ba. pro ſignis () ſunt ſaltem commata. *Mart.* ut in A. t) προσέβαλλε A. et Bs. cf. 3, 7, 14. 4, 12, 4. e. u) ἔνδον Ms. Ba. v. N.

cf. 4, 12, 1., etiam de *praetoriano*, quo de adiunctum τῶν ἀρχ. valet tum alias, cf. 3, 10, 13. tum hic e §. ſq. τῷ ἐπάρχῳ, cf. Capit. in Macr. c. 10. i. p. 760. m. Iulianum *praefectum* ad *obſidendos* eos *cum* legionibus *miſit.* In ſqq. Bg. fere cum P., qui omiſerat adv. ἕ., ubi v. ἐκπ. cum acc. perſ. forſan e Lat., cf. G. Th. 536, 60. cum Ind. Iuſt., quiq cum acc. loci praebent, praeter Stp. Th., etiam Indd. Sb. Luc. Rs. Or. V. 4. 6. Pal. Fi. Polb. qui „pro ſimpl.“ Lyco. v. ἐξεπ. cum Heſy. Caeterum τοὺς ἀφ., omiſſum in Ms. Bg., partim, (cum ibi comparuiſſet modo pron. *illos,*) hauddubie ſcribae vitio, pro liberiori P., ſtatim reſtituimus plenius. Ad ſq. cf. Dem. 886, 10. τοῦτο γὰρ ἦν τοὔνομα τῷ λ. it. Herdt. 147, 18. τοῦτο γὰρ δὴ ὄνομά ἐστι τοῖσι λ.

προσέβαλε) προσβάλλειν τοῖς τείχεσι eſt impetum facere in moenia, *beſtürmen.* Sic 2, 5, 15. 7, 11, 6. (16.) cf. 8, 2, 4. 8, 4, 14. (16.) v. ad Luc. de ſalt. c. 76. T. 2. p. 308. *Leisn.*

Ibi N. 71. ad formulam eandem laudantur ſine Vs. e Noſtro „in V, καὶ προσέβαλλε τοῖς τειχ.“ ut in Var. L., it. ille l. 7. ſed p. 734. N. 6. numeris pravis IV, 16. pro 8, 4, 16. ubi monetur de ellipſi pron. recipr., quod h. l. ἑαυτόν, tacente L. Boſ. p. 102., quae quidem ellipſis procedit, ubi non habet ſecum aliquem acc. perſ., daturo me, praeter illa ap. Heſy., A) iſtos, qui varia de hoc v. tenent, Bud. C. Abr. ad Aeſch. T. 1. N. ad Thom. M. Koen. ad Greg. B) nominatim loca Thuc., quorum quaedam habuit Ind. in Schol., ſed non reperi omnia, a Stp. Th. inde excitata, verum haec, de perſ. et hoſtili animo, abſolute 142, 15., cum adv. temporis εὐθὺς 99, 60., cum abl. modi πολλῷ θορύβῳ 99, 65., cum pr. ἐπὶ Νῆσσαν 229, p. it. κατὰ κέρας 214, 50. ſed cum dat. loci aliquo univerſe 110, 72. 177, 45. 223, 43., praecipue τῷ τείχει 180, 44. 200, 47. et ſimul cum adv. ἐξαπιναίως 186, 71. et cum dat. perſ. 227, 6. at ſine animo hoſtili, de re, cum dat. loci 527, 42. πλέουσαι οὖν αἱ νῆες — Μήλῳ προσέβαλον, *appulerunt*, ſed de perſ. 525, 19. προσβαλὼν Κωρύκῳ, cum *ad* Corycum *appuliſſet*, ad quem locum cf. Schol. cum Abr. Dl. p. 757. m. et Heſ. 2, 1042. cum N. 26. qui explic. per προσελθὼν, C) ex aliis ſcriptoribus, de perſ. hoſtiliter, in bello ſ. extra etiam, abſolute Xen. Hell. Cyr. 5, 3, 15. et Ἀνβ. 4, 6. 13., cum pr. ἐπὶ φάλαγγος ap. Vig., cum κατὰ Diod. S. 1, 277. l. 76. it. cum diſerta pr. πρὸς et dat. loci τῷ τείχει Xen. Hell., ſed cum eadem praep. et acc. loci, ut πρὸς τὰ τείχη ap. Dem. Ind. „*accedere*, etc.“ Abr. l. l. Xen. Hell. Ἀνβ. et Cyr. it. Polb. 1, 400. e. it. Iſ. Ev., ſed cum dat. loci et adv. γενναίως Ind. Sb. at cum illo caſu ſolo aliquo Xen. Hell. Ael. V. h. Diod. S. 1, 346. l. 86. et ſine Ind. Dem. 663, p. it. cum dat. perſ. Ind. Sb. Luc. 2, 132. l. 1. ſimul que cum adiunctis temporis et modi

οἱ στρατιῶται, ἀνελθόντες ἐπί τε τοὺς πύργους καὶ τὰς ἐπάλ-

lites, conſcenſis turribus ac pinnis, cum puerum foris

νυκτὸς — ἐκ λόχου Eur. Phoen. v. 731. ſed cum acc. perſ. proprio et cum adiuncto modi ἐξ ἐφόδου Polb. 1, 533. l. 9. et ib. p. 388. cum acc. τοὺς βοῦς et pr. παρὰ, ſed nominatim extra bellum cum dat. perſ. Rs. Or. V. 4. et ſimul cum acc. perſ. ap. Dem. per veros numeros 332, 2. it. cum dat. perſ. et acc. rei Rs. Or. V. 6. 7. Ant. Aeſch. ep. S. et Eur. Barn. ut ſimul cum adv. Plut. Krg., ſed cum acc. perſ. et dat. rei D'Orv. Ch. p. 651. m., porro de re 1) quatenus adhiberi poteſt ellipſis illius pron. recipr. ſupra, cum dat. rei Geop. Suid. Luc. 2, 108. i. Diod. S. 1, 132. l. 13. et N. ad Thom. M. ubi et cum acc. perſ., cf. N. ad Greg. Ael. V. h. Abr. Dl. A. at cum acc. loci ap. Hom. cum adv. Ἰλ. η', 421. ἠέλιος — νέον προσέβαλλεν ἀρούρας, et Ὀδ. τ', 433. cum pr. ἐξ ſimul, quorum in primo Cl. Vs. *ſol* — recens *percutiebat* radiis *arva*, qui ſuppletus abl. illuſtretur e v. 441. οὔτε μιν ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν, *neque ipſam* ſylvam *ſol lucens* radiis *percutiebat*, ſed 2) alio ſenſu, transitivo ſ. activo, cum acc. rei Diod. S. 1, 126. l. 26. it. Long. Mor. ſimul autem cum dat. perſ. Luc. 3, 477. l. 21. cf. in ellipſin alius acc. rei ap. L. Boſ. p. 250. m., reddente hic Bg. e P. per lenioris modi Lat. et hauddubie pro illo aliorum ſupra *accedere*, ut Iulianus nondum vim hoſtilem adhibuerit, quanquam habens in mandatis e §. pr. ἐκπορθήσειν κ., dum non ſemel aggreditur ap. Dion. C. 1339, 72. 78. προσέβαλε μὲν αὖθις αὐτοῖς, ἐπέρανε δ' οὐδὲν, ad quem de Iuliano ipſo cf. p. 1312. §. 24., his addente P. adv. iterum, ut §. 2, ſed aliud ad pr. v. ἠλθ. cf. 4, 13, 8.

ἔνδοθεν) Ms. res habet gloſſema, moniturum, iſtud vulg. adv. non ſumi notione ſua principe, e loco, ſed alia, in loco, cum Gloſſator tacuiſſet ſupra 4, 2, 13., volens comparare 5, 3, 25. et 4, 4, 19. cf. ad Luc. 3, 477. N. 26. it. 633. N. 19. ut Heſ. 1, 1224. i. ἔνδον, ἔσωθεν, ſic interpretans ſimili adv. in contrariam partem, prodit et ipſe, promiſcue iſta adv. poni, cf. 4, 9, 12. dum, tenentibus vulg. Mss. rel., libere ſubſtituit P. aliud adv. cf. 4, 9, 13. ſed hoc Noſtri commutat cum adi. ſ. particip., quaſi fuiſſet οἱ ἐνδ. στρατ., ſed omittit ſq. adv. ἔξωθ., liberior idem in rel., cum Sch. faciente Bg. in ἀνελθ. Mox v. πολιορκ., ut affine ſubſt. 5, 3, 26., de caſtris iterum, per analog., et hauddubie omiſſo acc. perſ. pron. αὐτοὺς, cf. de act., in notionem quidem Caſ. ad Polb. 1, 828. m. ſqq. et Suid. qui, tacente N. Kuſt., hauſit e Schol. Thuc. 62, 24. ſed in notionem, abſolute ad Polb. 1, 829. e. it. ſine Indd. ap. Xen. Cyr. 7, 5, 12. Iſ. Pan. Mor. p. 96. m. et Dem. 96, 22. 124, 2. 254, p. it. cum acc. perſ. ib. 257, 11. et Xen. Cyr. 1, 5, 2. ſimulque cum pr. ἐν ib. Bach. ſed cum acc. loci univerſi ap. Dem. 248, 18. Eutr. Met. et Dion. H. S. T. 1. at nominatim cum affini πόλιν Ael. V. h. Luc. ap. Polb. 1, 828. m. (e Xen. Ἀναβ. 3, 4, 8.) ſed p. 830. m. ſimul cum abl. modi et pr. ἐκ e Thuc. 74, 40., P. deferente Bg. in ſqq. v. ἐδ. et εὐφ. ubi, quaſi pro principe notione, (ut L. Ern. pro ſecunda) Stp. Th. „celebro, laudo, unde ap. Heſ. εὐφημεῖ, ἐπαινεῖ“ ubi ſimiliter ſine auctore exemplo que alio, dum et hic aliquis ſervet notionem ſuperiorum locorum, v. c. *Antonini* filio *fauſta* omnia *et* vitam *acclamando* et *apprecando*; ferente G. Th. in Bg. tantum 829, 31. 54. „frequenter — memorare, — *literis* Latinis *celebrata*, i. commemorata et honorifice

ξεις, τόν τε παῖδα τῷ ἔξωθεν πολιορκοῦντι ϛρατῷ ἐδείκνυσαν, Ἀντωνίνου υἱὸν εὐφημοῦντες, βαλάντιά τε[x] χρημάτων μεϛὰ, μέγα δέλεαρ προδοσίας,

obſidenti exercitui oſtenderunt, Antonini filium celebrantes, tum ſacculos cum nummis (magnas illecebras proditionis) ſimul ipſis oſten-

x) βαλ. δὲ χρημάτων μεϛὰ, δέλεαρ προδοσίας, αὐτ. Ms. Ba. ſed Ms. Ve. modo ſic „χρημάτων μεϛὰ δελ. προδ. pro edd. βαλάντιά τε χρημάτων, μετὰ δελ. πρ. A. al. mendoſe, at Stp. rel. χρημάτων (μέγα δελ. πρ.) αὐτ. ✱ N.

deſcripta" ſed Dione C. 1340, 79. τὸν Ἀουειτον — περιφέροντες ὑπὲρ τοῦ τείχους, καὶ εἰκόνας τινὰς τοῦ Καρακάλλου παιδικὰς, ὡς καὶ προςφερεῖς αὐτῷ, ἀποδεικνύντες, παῖδά τε ὄντως αὐτὸν ἐκείνου — λέγοντες, et Capit. in Macr. c. 10. p. 760. m. *quibus* quum *Antoninus* oſtenderetur, *miro amore* in *eum* omnibus *inclinatis*, occiſo *Iuliano* praefecto *ad* eum *omnes* tranſierunt.

βαλάντιά τε χρημ.) Credibile eſt, Herodianum ſcripſiſſe *χρημάτων πλήρη.* vel potius *μεϛά.* Facile enim haec vox *μεϛὰ* a ſimili voce *μέγα*, proxime ſequente, abſorberi potuit. *Steph.* Politiani verſio *μεϛὰ* tantum agnoſcit, non *μέγα. Sylb.*

In P. Vss. tum illa Antwp. tum edd. A. Bss. Pat. Par. 2. et Bc. deprehendi „*ſacculos* quoque *nummorum* plenos, *eſcam* ſcil. *proditionis*" ſed in rel. additum aliis elementis adi. *magnam*, hauddubie e Stp. coniectura, quam Sb., etſi hic in N. non ita aperte, probarit tamen aliquo pacto hinc, quod in ed. ſuſcepit ſua illud Lat. adi. et in Ind. tenet „*βαλάντια χρημ. μ.*" ſic per compendium innuens, opinor, *μεϛὰ*, quod adi. una cum altero *μέγα* non dubitavi ſtatim edere his de cauſis, primo quoniam alterutrum facile excidit ob ſimilitudinem, (unde diverſitas illa in Mss. et P.) deinde quia ſine neutro adi. procedit bene nec ſententia, nec Graecitas, dum videtur durior dictio *βαλ.* cum ſolo gen. *χρημ.*, non tam per ſe, (cum et noſtrates habeant *Geldbeutel*) quam hoc in contextu et conſpectu militum, quibus non oſtendi debuerunt merae crumenae, porro quoniam ipſe Bg. tacite ſic voluerit non adiuvare gen. per praep., ſed circumſcribere iſtud adi., ut v. c. *fiſci* cum *pecunia* ſunt fiſci inſtructi, impleti, pleni pecunia, ubi redundantiam ſtatuit G. Th. v. *cum* 1309, 99., melius idem explicans ib. l. 51. „cum *onere*, i. oneratum" et ap. Liv. porcus *cum* humano *capite* i. q. habens, gerens, praeditus, ut noſtrorum v. c. *ein Krug* mit *Waſſer*, pro urceus, plenus aqua; denique quod Noſter non refugit in vicinia voces ſimilium initiorum, cf. 5, 3, 12. ſicut Stp. Th. 1, 714. C. e. hinc ſine Vs. dat. „*βαλ. τε χρημ. μεϛὰ, δελ. προδ.*" reperiente me nihil ſimile de *βαλ.* cf. Moer. Thom. M. Suid. L. N. T. Plut. Krg. et Hs. cum N. Fi. The. Xen. Bach. et Luc., ſed ap. Ariſt. Pl. v. 233. *οἰκία, ἣν δεῖ χρημάτων σε τήμερον Μεϛὴν ποιῆσαι*, et Ael. V. h. 4, 27. *μεϛὴν ἅμαξαν ἀργυρίου*, dum Bg. clare oſtendit adi. *μέγα*, vim ſane maiorem addens ſententiae Noſtri, per analog. modo conflatae, et a P. libero adv. auctae, cf. 5, 3, 23., hic ad appoſitionem iuvandam, non reperto mihi illo Eurip. ap. Stp. Th. v. *δελ.* ſed altero Luc. in Ind. ubi et 2, 54. l. 40. ſyn. *οὐ μικρῷ τινι τῷ δελέατι τούτῳ λ.* cf. Suid. Heſ. Schol. Ariſt. Equ. v. 785. Abr. L. Ar.

αὐτοῖς ἐδείκνυσαν. οἱ δὲ, πιστεύσαντες, Ἀντωνίνου τε εἶναι τέκνον, καὶ ὁμοιότατόν γε [y], (βλέπειν γὰρ οὕτως ἤθελον,) τοῦ μὲν Ἰουλιανοῦ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνουσι, καὶ πέμπουσι τῷ Μακρίνῳ [z], αὐτοὶ δὲ πάντες, ἀνοιχθεισῶν αὐτοῖς τῶν πυλῶν, εἰς τὸ στρατόπεδον ἐδέχθησαν.

5. derunt. At illi, credentes, Antonini eſſe filium, et quidem ſimillimum (videre enim ita volebant) Iuliano caput amputant, mittunt que Macrino; ipſi vero univerſi, reſeratis portis in caſtra re-

y) ὁμοιότατόν γε· βλέπειν — ἤθελον, τοῦ λ. *Ms.* Ba. ſed pro Stp. al. ſignis parentheſis commata utrinque A. z) Colon in *Ms.* Ba. ut ed. Lu. al. ſed punctum in A. al. ſed nihil in Stp. at in Bc. comma nobiscum, v. N.

L. Boſ. Ell. ſed cum gen. rei Plut. Wyttb. et Hs., verum in ſententiae veritatem ap. Onos. p. 14. c. 1. πολλοὶ, κἂν διὰ τὴν ἀνδρείαν ἀσπίσι πολλαῖς καὶ δόρασιν ἀντιβλέψωσι, περὶ τὸν χρυσὸν ἀμαυροῦνται. δεινὸν γὰρ πολεμίοις ὅπλον τοῦτο, καὶ δραστήριον εἰς τὸ νικᾶν. In ſqq. de ſuo Bg. addit adv. (a Leisn. in Ms. eius propterea notatum per lineam, rubro colore ſubter ductam,) ſed P. non tolerat Noſtri ſimplicitatem gratam que negligentiam in repetito v. ἐδεικν.

οἱ δὲ) Praeter rel. libertatem, P. turbat etiam ordinem membrorum, ut Bg. ipſe tantum in γὲ, cum et Lat. divellant, cf. G. Th. 39, 37. ſq. ſed in ordinem Gr. Stp. Th. 1, 820. e. ex Luc. 1, 525. l. 7. it. Hoog. Op. p. 214. e. ex eodem 3, 110. l. 56. quibus add. ib. 2, 306. l. 7. cum Ind. Xen. Cyr. et Bach. v. καὶ, et in ſqq. βλ. et ἠθ. 5, 3, 11. Tum in τοῦ Ἰουλ. λ. ubi Bg. e P. mutat gen.; ap. Dion. C. 1340, 90. milites primum praefectos ſibi omnes, πλὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ, ἀποκτεῖναι, quia, ut monetur ad §. 167., Iulianus ab initio ſe abdiderat, deinde p. ſq. l. 41. στρατιώτης — προσῆλθε, τὴν τοῦ Ἰουλ. κεφαλὴν (εὑρέθη γὰρ κεκρυμμένος που καὶ ἐσφάγη) κομίζων. Sed, quoad ſeriem ap. Noſtr., omnia hic una §. complectimur, commate facto poſt Μακρ., quia iidem nominativi ſeſe excipiunt, et αὐτοὶ poſt pr. οἱ modo additur in oppoſito rei τὴν κεφ. τοῦ Ἰουλ., unde Bg. ſeverius retinet alterum δὲ, relatum ad pr. μὲν, ſed cum P. omittit dat. αὐτοῖς, ob abl. conſq. in Lat., facturos ambiguitatem in pron. *ipſis*, ubi licuit ſyn. *ſibi*; in vicinia ponente Noſtro illud pron. minus per gratam negligentiam, quam ad definiendum magis; ignorante Stp. Th. non modo v. δεχ. med. cum pr. εἰς, cf. L. N. T. Phoc. v. 22. Ind. Dem. cum Poſſ. Catt. p. 482. e. et ſenſu bellico Xen. Hell. ſed etiam plane paſſ., quod hinc e P. Vs. firmat Dres. de V. med. p. 545. m. ſed aliunde Woll. ib. p. 301. m. cf. p. 259. e. ſed cum pr. εἰς etiam ap. Suic. Th. ut cum ὑπὸ Sb. Ind. e Zoſ. 2, 46, 9.

οὕτως) Libere P. addit adv. *ſcil.* iterum, ſed in alia cauſa, quam §. 4., fortaſſe δὴ cogitans, transeundi copulam, ſaepe illam oppreſſam, deſertus a Bg. in ſq. ἀπ. πολ., ſuper quo loco cf. 3, 9, 9. e Stp. Th., me reperiente hic peculiare quid Noſtri, cf. allata ad 3, 3, 1.; et brevitatem aliquam ex 8, 4, 20. unde ſuppleverim gen. ἐπάλξεων τε καὶ πύργων.

οὕτως ἡ δύναμις αὐξηθεῖσα, οὐ μόνον ἦν πρὸς τὸ ἀπομάχεσθαι πολιορκίᾳ, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ συςάδην καὶ ἐξ ἀντιςάσεως ἀγωνίζεσθαι ἀξιόχρεως. ἔτι τὲ καὶ τῶν αὐτομόλων τὸ πλῆθος[a] ἑκάςοτε, εἰ καὶ κατ' ὀλίγους προσιὸν, τὴν δύναμιν ηὔξησεν. ὁ δὲ Μακρῖνος, ὡς ταῦτα ἐπυνθάνετο, ἀθροίσας πάντα, ὃν

6. cepti ſunt. Ita copiae auctae, non ſolum erant ad propulſandam oppugnationem, ſed etiam ad cominus
7. confligendum idoneae. Atque etiam transfugarum numerus ſubinde, licet paulatim, accedens, copias auxit.
8. Porro Macrinus, ut haec audivit,* collecto univerſo,

a) Nullum per edd. et Mss. tacite comma hic et poſt ὀλιγ. v. N.

(quae ipſa hoc cap. nominata §. 4.) et pr. ἐν ad dat. ſ. abl. πολ. *ad depugnandum* ſ. *pugnandum* in *obſidione*, ſ. *reſiſtendum* in *oppugnatione*, quo Lat. perite Bg. utitur e notione ſubſt. cf. ad Polb. 1, 828, ſed ad mox ſqq. (ubi Bg. brevior, quam P.) ſupra 1, 10, 9. et 1, 13, 17., copulante Noſtro hic de ſuo per copiam et variandi ergo, quae ibi et alibi dedit ſingula, et praeterea variante per v. ἀγων. et per συς. cum proximis 4, 15, 5. τῶν συςαδὸν μαχομένων, it. cum §. 9. ib. ἐκ συςάσεως, ſed ſcribente in ἀξ. cum δυν. et pr. πρὸς ad exemplum aliorum, cf., praeter Suid. Heſ. Ammon. Herod. Gr. et Sb. Ind. it. ej. Dion. H. T. 1., maxime Thuc. cum Abr. Dl. et Bau. Or. Diod. S. 1, 455. l. 64. it. 2, 275. l. 9. cum N. Xen. Cyr. Luc. Rs. Or. V. 4. Dem. cui add. abſolute 435, 26. et ſine Ind. Polb. 3, 18. 1. ſed cum gen. rei 101, 27. 137, ult. 381, 23. et Herdt. 403, 19. ex Ind. cui add. 213, 65. 336, 36. 433, 23. tum Zoſ. 2, 9, 1. 1, 3, 4. δύναμιν ἀξιόχρεων πρὸς τοῦτο συναγαγὼν, idoneis *ad* eam *rem* coactis *copiis*, cum Bg., deſerto P., peremta ultima vocabuli parte iterum, cf. 1, 7, 8. ἀξιοθεατ.

ἔτι τὲ) Brevius contrahente P. totam §., verſatur Bg. in ἔ. τὲ καὶ, ut 3, 5, 4., ſed in ἑκ. ut 4, 2, 7., tum e Stp. m. per ſyn. ad εἰ καὶ, et per comma poſt ὀλιγ. ubi Bg. e P. in tota formula, ſed Sb. Ind. in pr. „κατ' ὀλίγους, *parvo numero* ſ. *paullatim*, — et 727, 21. ſic κατ' ὀλίγους ἀνεχώρουν" e Noſtro 6, 9, 7. ubi v. et de Zoſ. loco, a Sb. per numeros iſtos producto. At Leisn. in m. Ox. notarat „Vig. 512." ed. Z. p. 616. e. ubi hinc ſic „ἔτι τε τῶν — ἑκ., εἰ — ὀλίγους, προσιὸν τὴν δ. ηὔξ. praeterea *transfugarum* multitudo, *ſubinde*, licet *paucorum* ſimul, *conveniens*, copias *auxit*" ut Stp. Th. 2, 1269. G. e. ita „τῶν αὐτ. — ἑκάςοτέ οἱ καὶ κατ' — πρ., *quum* transfugae *multi* quotidie *pauci*, tamen *ſingulis* vicibus *accederent*, (per aliam lect. memoriter, ſed ib. p. 864. F. e.) καὶ τῶν — ἑκάςοτε, εἰ — ὀλ., πρ. τ. δ. ἡ. transfugarum *multitudo*" cf. 1, 10, 6. e. ſed de αὐτ. infra ad 6, 7, 17.

ὁ δὲ Μακρ.) Mutavit P. formam periodi per ſyn. abl. conſq. et aliud pron. cf. §. 1., ſed 5, 3, 22. in δὲ Bg., qui ſeverior et in ſq. ὃν εἶχ., ubi P. per praep. σὺν, ut faciunt in particip. ἔχων.

εἶχε, στρατὸν, ἐπήει [b], ὡς δὴ πολιορκήσων τοὺς ἐκείνῳ προσκεχωρηκότας. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, οὐκ ἀναμενόντων τῶν σὺν αὐτῷ [c] στρατιωτῶν πολιορκηθῆναι, θαῤῥησάντων [d] δὲ μετὰ πάσης προθυμίας ἐξελθεῖν τε [e], καὶ,

quem habebat, exercitu, accedebat tanquam oppugnaturus eos, qui ad illum defe-
9. ciſſent. Antoninus autem,
non expectantibus ſuis militibus oppugnationem, ſed contra audentibus ſumma cum alacritate egredi, et obvii

b) Ita et Ms. Ba. neque id tentare ego auſim. *Mart.* Sic quoque tacite Mss. rel. cum edd. omnibus, praeter Ing. ἀπήει, v. N. c) Per lenem in pron. omnes edd. et Mss. tacite, v. N. d) θαῤῥήσαντες Bc. 2. v. N. e) τὸ Ms. Ba. cf. 5, 2, 1.

ἐπήει) Malim ἀπήει, *proficiſcebatur*, tanquam *oppugnaturus* ſ. *obſeſſurus* eos, *qui* ad *illum* defecerant. *Steph.* Neſcio quid acciderit Stephano, cum ἐπήει mutare vellet in ἀπήει. *Stroth.*

Sch. „ἐπ. *obviam prodierat*, pro quo Stp. mavult legere ἀπ. *abiverat*" dum Leisn. in Ms. Bg. ſtringebat linea rubri coloris Lat. iſtius verbum, innuens forſan, eum manere in vulg. nec ſequi coniecturam Stp., celerius ſane ab Ingolſt. ſuſceptam, hauddubie pro *profectus eſt* ſ. *abiit* ex *urbe* Antiochia, cum vulg. lectio, aeque bona, ſit vel *acceſſit* ad *caſtra*, (ut P. ſupplet ſtatim, brevior tamen in rel. et manens ipſe etiam in vulg.) vel *invaſit*, nobis *zog dahin*, ſcil. αὐτὸ ſ. εἰς αὐτὸ, τὸ στρατόπεδον, cf. §. 5. e. ſ. cum dat. loci αὐτῷ, cf. 1, 10, 4. ſed in rem Capit. in Macr. c. 10. p. 760. e. *deinde* parte *exercitus* coniuncta, *venit* contra *Macrinum* Antoninus, *contra* ſe *feſtinantem*, et Dion. C. 1342, 48. aliter paulo narrantem, quippe γνοὺς δὲ ὁ Μακρῖνος τὸ πεπραγμένον, Iulianum interfectum, οὐκέτ' ἐτόλμησεν, οὔτε κατὰ χώραν μεῖναι, οὔτε πρὸς τὸ τεῖχος προσελάσαι, ἀλλ' ἐς τὴν Ἀντιόχειαν κατὰ τάχος ἀνεκομίσθη· καὶ οὕτως οἵ τε Ἀλβάνιοι, (Praetoriani,) οἵ τε ἄλλοι — προσαπέστησαν, perimente hic Bg. iterum particulam δὴ, pro *ſcilicet*, cf. 1, 17, 1. 15. et 5, 2, 8., nunc quidem cum Stp. in m., unde et in rel. fere, aliter que in v. προσχ., quam ſupra 2, 4, 5. 2, 7, 11.

οὐκ ἀναμ.) E P., contractiore et negligentiore in §. hac, Bg. retinet ſubſt. affine pro inf. πολ., ut Stp. Th. ipſe hinc „quum *oppug.* non *expectarent*" cuius exemplis in v. ἀν. cum inf. add. Indd. Dem. et Thuc. cum Thom. M. p. 160. quae vertendi ratio brevior eſt, quam illa per particulas Lat. *ut*, dum, *donec oppugnarentur*, quanquam proprie alia Gr. in v. cum acc. rei. Sed de ſuo habet Bg. tum aſperum in pron. tum ſeveritatem in μ. cum gen. e Stp. m. cf. 2, 11, 4. et in ſervata Noſtri ſtructura, copulantis cum gen. conſq. nominativum partic. ὑπαντ., qui tamen proprie pertinet ad inf. ἀγων., pendentem a pr. particip. θαῤῥ., quod auctor ed. Bc. 2. male correxit in nominativum contra libros, quanquam procedit per ſe talis nomin. cum gen. conſq., iunctus per copulam δὲ, a Bg. converſam libere, cf. 3, 15, 11. ſed in v. ἐξελθ. 6, 9, 6.

ὑπαντώμενοι τῷ Μακρίνῳ, ἐκ παρατάξεως ἀγωνίζεσθαι, ἐξάγει τὴν αὑτοῦ [f] δύναμιν. συμμίξαντα δὲ ἀλλήλοις τὰ

Macrino, inſtructa acie certare, eduxit ſuas copias. 10. Ut autem concurrerunt

f) αὐτοῦ δύναμιν, συμμίξαντες Ms. Ba. v. N.

ἐκ παρατ.) i. q. paullo ante (§. 6. ad variandum) dixerat ἐξ ἀντιςάσεως i. e. inſtructa acie. *Stroth.*

Quomodo vertit hic quoque Bg. e P. it. Sch. partim „*in. ac.* dimicare *cum*" ſed Sb. Ind. „*acie* c." at hinc ſine Vs. tenet Stp. Th. cf. 1, 10, 9. ἐξ ἀντις. e Bud. it. Dem. et Rs. Or. V. 4. Dion. H. S. T. 1. et Poſſ. Call. Mox in Ms. lenis in pron., cf. 4, 10, 13. ſed tacite in rel. Mss. cum edd. aſper ſeverior in v. ἐξ. de ipſo Macrino agente, quod ſecus erat initio § in σὺν ἁ. de narrante ſcriptore, cf. Dem. 290, 5. τὰς — δυνάμεις Ἐλευσῖνάδε ἐξάγειν, ſine Ind. it. Di. H. S. T. 1. 188, p. it. 611, 12. et Polb. 1, 401. f. 103., i. et p. 138. m. τὴν ἑαυτοῦ δυν. ſuo *exercitui*, it. 2, 368. m. ἐξῆγε τὰς δυνάμεις, *eductis* legionibus *e caſtris*, it. Stp. Th. qui v. i. bene ſupplet „in aciem, rel." quo noſtro loco poterant uti ad L. Boſ. Ell. p. 98. m. cf. 2, 11, 15.

συμμίξαντα) Mendum huic loco nullum ſubeſt: ſed συμμίξαντα τὰ ςρατόπεδα dr. pr. συμμιξάντων τῶν ςρατοπέδων. *Steph.*

Qui recte innuit nominativos abſolutos pro gen. conſq., cf. 4, 10, 8. ubi Bg. ſeverius per Lat. abl. conſq., hic reſolvens in finitum tempus cum particula, ut Sch. „*cum concurriſſent* inter *ſe*" quanquam nominativus ille Gr., etiam pro gen. habendus, cohaeret ſimul cum partiendi particulis ſqq. οἱ μὲν — οἱ δὲ, cf. 4, 13, 16. 2, 6, 5. in quarum primis librarius Ms. Bg. dederat *qui ſui*, a Leisn. emendatum in *illud*, quod dedi; niſi tamen Bg. voluit modo *quidem*; ubi procedebat ſeveritas *illi quidem*; dum in Ms. mendoſe confuſum eſt ες et α, ſed Ind. Sb. tenet ipſe etiam „συμμίξαντες ἀλ. *congreſſi* inter *ſe* ſc. armis, (comparans ex Eutr. Met. 7, 2, 2.) συμμίξαντες τῷ Ἀντωνίνῳ, manu *cum* Ant. *conſerta*" qui et ad Dion. H. T. 1. 419, 38. χωρίον, ἐν ᾧ συνέμισγον ἀλλήλοις, Ind. „*congrediebantur* inter *ſe*" quo de v., ſenſu quidem bellico hoc, cum ſ. ſine dat. perſ., cf. Thuc. Xen. Cyr. Z. cum N. Dion. C. Ael. V. h. Dem. (cui add. alio ſenſu 675, 15.) Polb per pravos numeros, Herdt. 64, 77. it. 336, 55. ſed l. 49. ταχύτερον συμμίσγοιμεν ἂν ἐς μάχην ὑμῖν, properemus *vobiſcum* conferre *pugnam*, ſed 409, 79. μελλόντων δὲ συνάψειν τὰ ςρατόπεδα ἐς μάχην, *dum*que *ambo* exercitus *conſerturi* proelium *eſſent*, immo *volentibus* autem *ducibus* committere *ſuos* exercitus *in pugnam*, Zoſ. 3, 3, 6. Luc. ubi et cum adiuncto abl. modi θυμῷ λ. ut cum ἐξ ἐφόδου ap. Bud. C. 492, 20. et de ellipſi pron. ἑαυτοὺς L. Boſ. p. 102. i. et Loesn. Ind. Call., libere pron. addente P., unde Bg. in ſq. μεθορ. per ſimpl., ut per pravum libri numerum hinc Stp. Th. „*i. P. S. q. fin.* ſ. confinio" reſpiciens nec N. T., cf. Lexx. nec ellipſin, ut nec L. Boſ., χωρία ſ. μέρη, cf. Suid. non coll. ad Heſ. Kypk. T. 1. cum diſerto χωρία, Ind. Luc. Xen. Cyr. Di. H. S. T. utr. ſed ſine Ind. Thuc. 291, 99. ἐν μεθορίοις τῆς Ὠρωπίας, *in* Oropiae *confinibus*, in ſyn. ap. Ioſ. 1, 967. ſ. 1. l. 5. ἐν μεθορίῳ, in *confiniis*, it. Thuc.,

στρατόπεδα Φοινίκης τε καὶ Συρίας ἐν μεθορίοις, οἱ μὲν ὑπὲρ τοῦ Ἀντωνίνου προθύμως ἠγωνίζοντο[g], δεδιότες, εἰ

inter ſe exercitus in Phoeniciae et Syriae finibus, pro Antonino quidem ſui alacriter pugnabant, veriti, ne, ſi victi

g) Colon in Ms. Ba.

ἐν μεθορίᾳ ad Max. Tyr. p. 632. cum Schol. Thuc. ſed de loco pugnae ipſo ap. Dion. C. 1344, 47. ἐν Ἰμμαις, κώμῃ τῶν Ἀντιοχέων, qua de urbe, inter Antiochiam et Chalcidem fere media, et prope Antiochiam ſita, cf. Cell. n. o. a. 2, 338. f. 341. m. ubi tantum de pugna, in qua ib. Zenobiam vicit Aurelianus, in quo v. Vopiſc. T. 2. p. 482. Salm. N. 2. cf. ad Capit. in Macr. p. 760. Caſ. N. 7.

προθυμ. ἠγ.) Hic deſperatio audaciam acuit: at §. ſqq. eadem deſperatio fugae cauſa eſt. Similiter 7, 12, 10. audaciam deſperatio accendit, it. 3, 11, 1. et 4, 4, 5. Unde patet, eos, qui deſperant, malle magnum aliquod facere, quam pati; id quod et patet ex 4, 13, 1. Idem effectus deſperationis eſt 7, 5, 1. 13. ſq. Hinc Scipio, et a pluribus et praeter opinionem laceſſitus ad pugnam, ap. Appian. b. Pun. p. 17. τόλμης, inquit, καὶ ταχυτῆτος ἡμῖν, ὦ φίλοι, δεῖ καὶ μάχης ἐξ ἀπογνώσεως. φθάσωμεν ἐπελθόντες τοῖς πολεμίοις λ. *audacia nobis*, amici, *et celeritate opus eſt* et pugna, *quae* deſperatis *convenit*. Invadamus *boſtem* priores. *Leisn.*

Ap. Dion. C. de pugna hac 1342, 80. 1344, 46. ſqq. et 95. 4. cum quodam diſſenſu a Noſtro, cf. ſine Ind. Dem. 157, p. μηδὲ νομίσητε, ἐρᾳθυμούντων ὑμῶν, — ἑτέρους ὑπὲρ τῶν ὑμετέρων ἀγωνιεῖσθαι προθύμως, it. l. 22. 153, 25. 10, 26. 11, 20. 206, 13. 182, 3., liberrime agente P. hic et in ſqq. ubi Bg. in ἠγ. cum Sch. qui ſeverior, quoad praep., in „δε. propter *ea*, quae *fecerunt*, τιμ. *puniri* ob *ea*, quae *fecerant*, ἀν. *ſuſtinere* poenam *patratorum*" cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. e. ubi peculiare quid Noſtri videtur in ſubſt. τιμ. cum praep., qualis in v. affini ſyn. ap. Aeſ. Fa. 1, 18. κἂν τὴν ἐκ τῶν ἠδικημένων φύγωσι τιμ. quo in ſubſt. e Dem. ſine Ind. 1392, 9. habet Stp. Th. 3, 1574. G. τιμωρίαν ὑπὲρ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκουν, ἐπέθηκαν, et p. ſq. i. hinc „*metuentes*, ne *poena* ſubeunda *foret*, ſi *vincerentur*" tacens contra in v. ἀν., quo de, praeter L. N. T. Heſ. 1, 357. et phyſicam notionem Orph. Arg. v. 1131. cum Xen. Cyr. et lib. de V. med., tropice cum acc. rei, extra ſ. in foro, cf. ſupra 1, 8, 3. Suid. 1, 162. m. 192. m. Suic. Dion. H. S. T. 1., Polb. Krg. Plut. it. Bud. C. Rs. Or. V. 7. Iſ. Dem. (cui add. 925, 12. 17. 928, 1.) Fi. The. cum Gs. Chr. ſed ap. Poſſ. Call. p. 435. m. „τιμ. ἀναδέχεσθαι, poenas *ſuſtinere*, Herodi." et Diod. S. 1, 153. l. 3. ἄλλην οὐδεμίαν ἀναδέχεται τιμ. *aliud* poenae *genus* non *experitur*, ubi contra Var. L. ſimilem δεχ. tuetur Weſſ. in N. compoſ. recte e Ioſ. loco et Noſtri hoc, ubi res unius Ms. fuerit vel e gloſſa, cf. in ſimpl. pro compoſ. in themate ipſo hoc 1, 5, 15. 2, 13, 12. vel e lapſu librarii, pereunte praep. ob ſyllabam pr., cf. 4, 12, 4., ut ap. Diod. multo facilius; nemine hic haerente in aor. pro fut. poſt v. δεδ., quanquam et pro praeſ. ſumetur; non reperiente me phraſin Ms. et modo δέχεσθαι πολλὰς πληγὰς ap. Thom. M. p. 359. ſine auctore et N. ſed λαβὼν πολλὰς πληγὰς ap. Aeſch. ep. S. et Fi. The.

ἡττηθεῖεν, τὴν ἐφ᾽ οἷς ἔδρασαν τιμωρίαν ἀναδέξασθαι[h]· οἱ δὲ σὺν τῷ Μακρίνῳ ῥαθυμότερον[i] προσεφέροντο τῷ ἔργῳ[k], ἀποδιδράσκοντες καὶ μετιόντες πρὸς τὸν Ἀντωνῖνον. ἅπερ ὁρῶν ὁ Μακρῖνος, φοβηθείς τε, μὴ, παντάπασι γυμνωθεὶς τῆς δυνάμεως, αἰχμάλωτός τε ληφθεὶς, αἴσχιστως

forent, pro illis, quae fecerant, poenas ſuſtinerent: 11. contra qui cum Macrino erant, ſegnius tractabant negotium, aufugientes et transeüntes ad Anteninum. 12. Quae videns Macrinus, veritus, ne prorſus nudatus copiis, captivus factus, turpi contumelia afficeretur; ad-

h) τιμωρ. δέξασθαι· Ms. Ba. quod colon et in Stp. rel., pro puncto al., v. N. i) Cum iota in ſola ed. Lu. v. 5, 1, 5. k) *Punctum in Ms. Ba.* mendoſe.

οἱ δὲ) In copula Bg. partim e P., cf. 4, 14, 16. ſed de ſuo in *οἱ σὺν λ.*, expleto v. ſubſt., cf. 1, 10, 4. ſq. it. in *ἔργ. λ.* quod cum *τῷ ἐ.* per analog. cf. 2, 7, 1. 2, 14. 9., ſed de praelio, ut h. l. ſtatim P. reddit, Gottl. Plat. Men. p. 41. N. 88. Kl. Tyrt. p. 44. Vig. p. 88. b. e. Ind. Dion. C. Xen. Hell. et Cyr. cum Schol. Thuc. et Stp. Th. 1, 1227. C. m. qui modo comparat Lat. *res gerere*, ut G. Th. tacet in ſubſt. Bg., cf. tamen Amm. M. p. 381. i. *nutanti* negotio *conſuluit*. In ſqq. addit P. et adi. et adv. unde Stp. Th. ſervat modo Lat. ad v. *μετ.* ſub Bg. e Sb. Ind., adiungens „ſic *μετελθὼν* et *αὐτομολῶν* pro eodem ab eo ponitur" comparata tacite §. 2. e. dum variatur ſimul cum §. 8. e. *προσκεχωρ.* et ſcribitur forſan ad Lat. modo, nihil praebentibus Indd., cf. Suid. Heſ. Herdt. Thuc. cum Schol. Abr. Dl. et Bau. Or. Dion. C. Dion. H. S. T. 1. Ioſ. Xen. Z. Pol. Bach. et M. S. cum Hell. et Long. Mor. Fi. Aeſch. Epict. H. ſed in rem Capit. in Macr. p. 760. e. *commiſſo* praelio, *Macrinus* eſt *victus* proditione *militum* eius *et* amore *Antonini*.

ἅ περ) Non P. formam aliam retinet Bg. hic, at cum eo negligit ſq. *τὲ*, per aſyndeton aut alium in protaſi modum, quaſi finiat eam iam poſt *Μακρ.*, ponens tamen diſtinctionem maiorem demum poſt *ὑβρ.* dum P. protaſin quidem et ipſe cum *Μακρ.* claudit, ſed apodoſin producit usque ad *ᾤετο*, vel tantum ad *περιεκ.*, quem Bg. deinde per omnia deſerit, praeter *τῆς δυν.* in quo cum v. *γυμν.* analogia eſt modo, ſed in formulam ſq. paſſ., ſine auctore prolatam a Stp. Th. 1, 255. i. „λ. *αἰχμ.* abductus *captivus*, rel." hoc ordine habui ex Heliod. 6, 13. i. ubi Sch. „*capt.* actus, *ductus*" cf. 2, 13, 2. 3, 9, 19. 1, 6, 16. Ex ſq. reperi adv. modo in L. Ern. et ap. Stp. Th. in v. *ὕβρ.* 3, 1716. B. e P. qui et ipſe formulam, ex analog. tantum conflatam, mutavit, ſed Bg. vicinius, dum verbum exprimit per phraſin paſſ. et adv. per affine adi. ubi debuit quoque gradus conſcendi ſummus *turpiſſima*, noſtratibus tenentibus brevitatem eandem, *auf* das ſcandlichſte *beſchimpft*, ſed Noſtro reſpiciente forſan Lat. aliquid in *turpiſſime*, foediſſime, *contumelioſiſſime* tractari, *haberi*, cf. ſyn. ap. Luc. 1, 597. l. 33. *ἡμῖν*, *τὰ αἴσχιστα ὕβρις-*

ὑβρισθείη, ἔτι τῆς μάχης συνεστώσης, ἑσπέρας ἤδη προσιούσης, ἀποῤῥίψας τὸ χλαμύδιον, καὶ [l] εἴ τι σχῆμα βασιλικὸν περιέκειτο, λαθὼν ἀποδιδράσκει σὺν ὀλίγοις ἑκατοντάρχαις [m], οὓς πιστοτάτους ᾤετο [n],

huc durante praelio, veſpera iam adveniente, abiecta chlamyde, et ſi quid aliud inſigne imperatorium circa ſe haberet, clam effugit cum paucis centurionibus, quos fidiſſimos putabat, ac barba

l) Ms. Ve. χλαμύδιον, εἴ τι λ. v. N. ſed ἔτι mendoſe Bs. 1. m) ἑκατοντάρχοις Bs. 2. L. qua de Var. L. monuit quoque Sb. Ind. cf. 3, 12, 24. n) Hoc comma in A. al. pro colo Stp. rel. et puncto Bc. 2. v. N.

μένοις, *qui* turpiſſimis *contumeliis* ſumus *adfecti*, omiſſa pr. κατὰ et ſubſt. γένη, it. ſupra 1, 13, 11. πᾶσαν ὕβριν ἐνυβρίσαντες.

ἔτι τ. μ. σ.) Etiam hic mera eſt analogia, tenente locum Stp. Th. 1, 1793. C. e. cum Vs. P. (nihil dante ſimile G. Th., ſed contrarium 561, 51. cf. ſupra 1, 13, 10. et modo notionem Bg. p. pr. l. 101.) qui membrum ſq. plane oppreſſit, ſecus ac Sch. „in *veſperam* vergente *die*“ ubi rurſus ſcribitur ad analog. modo, cf. 1, 16, 7. e Poll. it. Dem. ἑσπερ. ἤδη οὔσης 1190, 8. 27. cum M. O. A. Nov. T. 3. p. 24. e. hinc ſine Vs. ubi variatur forte cum 2, 9, 6. ἑσπ. καταλαβούσης.

ἀποῤῥίψας) In hoc v. i. Stp. Th. tenet hinc ſine Vs., ubi P. liberior, quam 3, 7, 8. e. (ἀπ. τὴν χλαμύδα, per variationem, cf. 1, 5, 14. e. 1, 14, 16. m. 4, 12, 4.) it. in ſq. membro, et in εἴ τι, ut 2, 13, 19. 4, 9, 13., ubi Bg. de ſuo addit adi. (notatum propterea in Ms. eius a Leisn. per lineam rubram,) et reddit rel.. cf. ad σχ. 3, 11, 4. et in βασ. per variationem 1, 14, 16. βασίλειον σχ. quod, praeter nominatum diſerte χλαμ., praeter que arma imperatoris galeam que, pertinere videtur ad balteum, cf. 5, 2, 10., ſed Stp. Th. 2, 168. E. ſine Vs. hinc per pravum numerum, „περίκειμαι τοῦτο, pro τοῦτο κεῖται περὶ ἐμὲ, circumdor hac re. Herodi. l. 3. ἀπ. — περ., ubi obſerva diverſam conſtructionem ab ea l. 6. (6, 1, 2. τὸ σχῆμα — ἐκείνῳ περιέκειτο) eadem alioqui ſignificatione“ cf. noſtrum praeceptum planius de rectione 2, 13, 17., quam, oppreſſo nominativo pron. αὐτὸς, videtur et hic ſecutus Bg., etſi liberius, quam l. l. et 3, 5, 11., ſed valde commode ad Vern. rationem, pro *ſi* quo *inſigni* imperatorio *eſſet amictus*. Caeterum in Ms. omiſſum καὶ mendoſe, cf. 4, 7, 8., ſed hic forte ſic, ut, cum aliquis in marg. comparaſſet εἴ τε τὶ aliorum locorum, v. c. 2, 14, 12. 3, 7, 18. e. id que alius ſuſcepiſſet in textum, inde iterum per tertium excideret τε, ob ſimile τὶ, cf. 2, 3, 20., peccantibus noſtris Mss. in εἴ τι iam ter ſupra varie 2, 15, 13. e. 3, 7, 18. 4, 8, 21. Denique ad Suet. Aug. c. 10. e. Antonius *eum* fugiſſe *ſcribit*, ac *ſine* paludamento — *apparuiſſe*, Caſ. „hoc erat ἥττης et turpis fugae argumentum; nam in ſummo periculo aut fuga ſoliti duces paludamenta et omnia inſignia honoris ponere“ ſubiectis exemplis aliis.

λαθὼν) Reſtituimus hoc particip., omiſſum in Bg. Vs., quanquam etiam abeſſet in P., ſed illo per hanc regionem alias quoque liberrimo, dum abit non modo ad aliud ſubſt. in ἐκ., (monente etiam Stp. in m.)

τὸ γένειον ἀποκειράμενος, ὡς μὴ γνωρίζοιτο [o], ἐσθῆτά τε [p] ὁδοιπορικὴν λαβὼν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀεὶ σκέπων. νύκτωρ 13.

detonſa, ne agnoſceretur, veſtimento que itinerario ſumto, caput ſemper operiens, nocte die que iter facie-

o) Hic comma in Bs. 1. pro puncto A. al., ſed colo Stp. rel. v. N.
p) τὲ Ms. Ba. cf. 5, 3, 18. 4, 11, 5.

ſed etiam ad ſyn. formulam ſin σὺν ὀλ., mutans praep. in particip., (ubi variatur cum ἀπέδρα — μετ' ὀλίγων 4, 11, 9. e.) it. ad ſummam brevitatem, in tota enunciatione οὓς — ὤ. contracta in unum adi. πις., ubi confictum ſibi membrum, σὺν ὀλίγοις ἑκατονταρχῶν τῶν πιστοτάτων, et adi. ὀλίγ. cum gen. reſolvit per praep., σὺν ὀλ. ἐκ τῶν ἑκ., quae, ſic reputata, cavebunt, ne quis putet, illum habuiſſe aliam lect. in Cod. ſuo, cf. in rem Dion. C. 1346, 7. καὶ ὁ μὲν οὕτως ἡττηθεὶς, τὸν μὲν υἱὸν πρὸς τὸν Ἀρτάβανον, τὸν τῶν Πάρθων βασιλέα, — ἔπεμψεν, αὐτὸς δὲ ἐς τὴν Ἀντιόχειαν, ὡς καὶ νενικηκὼς, ὅπως καταδεχθῇ, εἰσελθὼν — ἀπέδρα, et Capit. p. 760. e. fugiens *ſane* cum *paucis* et *filio* rel.

τὸ γένειον) In Ms. Bg. reperi non modo poſt ὤ. punctum, at ſequente elemento brevi, ut alibi, ſed etiam copulam iterum in pluribus particip., quam aliam refert hic quoque P. ac per ſe vicinitas peremerit τὲ, ut tamen, tacentibus Mss., illa participia poſt ὤ. aeque pendere poſſint ab enunciatione pr. ἀποδιδρ. unde finii totam §. demum cum σκέπων, unum modo praefigens numerum, protaſin periodi cogitans ab ἅ περ usque ad ὑβρισθείη, ſed inde ad σκέπων apodoſin, ut principalis enunciatio, in medium coniecta, λαθ. ἀποδιδρ. σὺν λ., habeat utrinque participia quaedam; tenente Stp. Th. κειρ. cum γεν. modo hinc ſine Vs., nec praebente Ind. aliquo, ut ad analog. ſcribatur, cf. 4, 8, 13. G. Th. *barb.* — *tond.* et Dion. C. 1346, 15. καὶ ἐκεῖθεν Antiochia νυκτὸς ἐπὶ ἵππων, τήν τε κεφαλὴν καὶ τὸ γένειον πᾶν ξυράμενος, καὶ ἐσθῆτα φαιὰν, ἀντὶ τῆς ἁλουργοῦς, ἵν' ὅτι μάλιστα ἰδιώτῃ τινὶ ἐοίκῃ, ad quem §. 199. „imperatores enim ab Hadriani aetate barbati; quare, ne agnoſceretur, ponenda barba erat" cf. 5, 2, 7. ſq. e quo Dionis loco intelligetur etiam, Noſtri ſq. ἐσθητ. ὁδοιπ. eſſe i. q. φαινόλη, Lat. *paenulam*, eam que nigram, ut quae maxime privatorum et plebis Romanae fuit (cf. Salm. in Tert. de pall. p. 80. m.) et itineraria, cf. G. Th. cum Salm. ad Spart. Adrian. T. 1. p. 25. b. m. e. „itinerarium *veſtimentum* paenula, ea que, ut plurimum, ſcortea" 26. a. e. p. ſq. i. 28. a. i. 517. b. m. 519. a. i. 774. a. e. „Macrinus, pro pullis paenulis, quales antea in uſu plebis fuerant, ruſſas parabat populo dare" unde et huius coloris rubri paenula Macrini fuiſſe poteſt, et in Alex. Sev. p. 925. e. penulis —, *quum* id *veſtimenti* genus *ſemper* itinerarium — *fuiſſet* cum N.; nihil me reperiente, quam ὁδ. ap. Poll. de equis, et hinc cum P. ap. Stp. Th., ſed partim modo in „σκ. *cap.* ſemp. *oper.* ſ. convelans" ut in utr. ſit analogia tantum, cf. G. Th., ubi et ad pr. λαβ. cum ἐσθ. in v. *ſum.* et *veſtis*, ſed, praeter Dion. l. l., quoque Ind. Rs. Or. V. 4. λαβὼν λευκὴν ἐσθ., pro ἀμπεχόμενος, *indutus*, pro quo accipio etiam illa *ſumere* togam *virilem*, cf. Ind. Corn. N. et Iuſt. „*ſum.* veſtem *longam*, pro quo §. 7. *habitum* — *aſſumit*" nobis hic *umnehmen*.

νύκτωρ) Cum pr. §. hanc iunxerat quoque P., deſertus a Bg. in for-

τὲ καὶ μεθ' ἡμέραν [q] ὡδοιπόρει [r], φθάνων τὴν φήμην τῆς ἑαυτοῦ τύχης [s], τῶν τε ἑκατοντάρχων μεγάλῃ σπουδῇ τὰ ὀχήματα ἐπειγόντων [t], ὡς ἂν [u] ὑπὸ Μακρίνου ἔτι βασιλεύοντος ἐπί τινα

bat, praeveniens famam ſuae fortunae: centurionibus etiam ingenti ſtudio vehicula urgentibus, quaſi Macrino adhuc imperante magnis de

q) μεθημ. Ms. Ba. una voce, ut 1, 13, 15. e. r) Colon in Ms. Ba. s) Hic punctum in A. al. pro colo Stp. rel. cum Mss. tacite, v. N. t) Colon in Ms. Ba. u) Comma hic in Ms. Ba. pravum, ut poſt ἂν aliquoties, cf. 4, 9, 9.

mula v. κ. μ. ἡμ., cf. 1, 13, 15. it. in ὡδ. cf. 3, 6, 22. et 2, 11, 5. in φθ. τ. φ. quc in ſubſt. e P. etiam reddens Stp. Th. 4, 55. H., ſubiungit „ubi etiam nota gen.“ per analog. additum, cf. 1, 9, 20. m.

τῶν τε ἑκ.] v. Iac. Guther. de offic. dom. Aug. 3, 14. ſq. p. 235. *Boecl.* et Dion. C. 1346, 19. *καὶ οὕτω μετ' ὀλίγων εἰς Αἰγὰς τῆς Κιλικίας ἐλθών, ὀχημάτων τε ἐνταῦθα, ὡς καὶ ϛρατιώτης τις τῶν ἀγγελιαφόρων ὤν, ἐπέβη,* hic iterum, ut §. pr., errante P. in ἑκατ., ubi per libros omnes, praeter ed. Bs. ibi, varietas nulla eſt in diverſa tam parvo intervallo declinatione. In rel. Bg. e P., etiam Stp. Th. 3, 945. G. m. ſub Lat. eodem, non excludens tamen notionem pro feſtinatione, ſed ut tum aliter, quam fecit, debuerit reddere ſq. v. 1, 1207. G. „ἐπ. feſtino, — Herodi. l. 5. μ. σ. τ. ὀχ. ἐπ. quo ſenſu Horat. dicit *eſſeda* feſtinant“ ſcilicet, e Lat. Bg., vel ſyn. *impellere currus,* non cogitabimus hic illud, ut centuriones ipſi ſuis manibus agitarint currus loco que moverint, inſtigando equos ſcutica, ſed potius hoc, ut hortati ſint aurigas, quo agitarent currus; in quibus notionibus primis pr. μεγ. σπ. valere poteſt pro *magna* cum *feſtinatione.* Rurſus Lat. *urgere* dr. etiam pro feſtinare ſ. accelerare, ut *iter*, cf. G. Th. in v. *urg.* extr., et *urgere* hic *vehicula* fuerit inde, vel ipſum facere aliquem, ut celeriter moveantur, vel per alios, h. e. aurigas ſ. magiſtros publicorum curruum ſ. curſuum; et tum pr. μεγ. σπ. potius erit *magno* cum *ardore* ſ. cupiditate, vehementia, cum ardentibus multis que dictis ac precibus; in quam poſteriorem rationem ipſe inclino magis, vel ad priorem hactenus, ut ſenſus ſit, curantibus, ut currus veherentur et agerentur magna cum feſtinatione atque celeritate, comparans illud ſupra 2, 11, 2. *συντόνῳ σπουδῇ τὴν ὁδὸν ἐπετάχυνε,* it. 1, 7, 3. *μετὰ νεανικῆς σπ.*, nec reperiens hic, niſi aliquam analog., etiam in ſq. πεμφθ. cum ἐ. τ. σπ., ubi paſſ. non eſt modo cum ſolenni pr. ὑπὸ, cf. Iſ. Pan. Mor. p. 59. e. 127. m., ſed etiam cum pr. ἐπὶ, in notione cauſae, Lat. *ob*, rel. (quo et pertinet illa Bg. hic e P.) cum que acc. rei, et h. l. quidem eius, quae curanda eſt, exſequenda, expedienda, ut alias alius ſenſus, cf. Iud. Dem. cum Abr. ad Aeſch. 1, 561., ſed cum acc. perſ. alia notione Herdt. Polb. Luc., ut cum dat. rei Orph. Arg. v. 4., niſi ibi ponitur praep. poſt v. π., ut ib. h. 22, 7. 56, 12. cf. cum pr. ἀπὸ Call. Frgm. 245. it. ſimul cum ἐκ et εἰς Rs. Or. V. 6., ſed cum ſola εἰς ſ. ἐς Heſd. Call. Lyco. v. 1145. Ael. V. H. Luc. Plut. Hs. Vig. et Abr. Dl. Th. p. 464. e. it. Fi. The. et Aeſch. 3, 19. i. e. ut cum ſyn. ὡς 2, 1. e. it. cum πρὸς, praeter L. N. T. (ubi et cum εἰς)

σπουδαῖα πεμφθέντων. ὁ μὲν οὖν ἔφυγεν, ὡς εἴρηται. ὁ δὲ ϛρατὸς ἑκατέρωθεν ἐμάχοντο[x], ὑπὲρ[y] τοῦ Μακρίνου οἱ σωματοφύλακες καὶ δορυφόροι[z], οὓς δὴ

14. rebus mitterentur. Ac ille quidem fugit, ut dictum eſt. exercitus autem utrinque pugnabat: pro Macrino corporis cuſtodes et ſtipato-

x) Colon in Ms. Ba. y) Ms. Ba. ὑπὲρ μὲν τοῦ μακρ. v. N. z) Ms. Ba. καὶ οἱ δορυφόροι· οὓς λ. altero artic. addito, cf. 2, 1, 12., ſed parentheſin nullam (ut Stp. rel. ab οὓς — καλ.) tenentibus quoque ed. A. al., ubi et poſt καλ. punctum, v. N.

ap. L. Boſ. Ell. p. 4. e. 13. Fa. Aeſ. et Abr. ad Aeſch. 1, 563. e. et ſimul cum περὶ Dem. 233, 8., ut cum κατὰ Luc., ſed in adi. σπουδ. de re, praeter laud. ad 4, 3, 5. et Foeſ. v. ἀνάγκη e., hinc ſine Vs. ad Luc. 2, 755. N. 82., ſed Stp. Th. 3, 948. G. „*quaſi* ad *ſeria* negotia expedienda *mitterentur*, ſ. quaſi *magnis* gravibus que *de* rebus *mitterentur*“ partim cum Bg. e P., expleto ſubſt. πράγματα, cf. Ind. Herdt., tacente L. Boſ. Ell. qui et p. 536. m., de σπουδῇ agens, pro σὺν σπ., debuit reſpicere noſtrum antea cum adi. μεγάλῃ σπ., ubi eadem praep. opprimitur. Sed in ὡς cum particip. ap. Bg. e P. cf. 4, 10, 1.

ὁ μὲν) P. deſerit Bg., cf. 4, 5, 7., etiam in ſqq., et in liberrimo illius Lat. *interea* ad δὲ, niſi ille, hac copula oppreſſa, potius illud adv. ſupplevit, deſerens idem ſyneſin in ϛρ. cum plur. v. ἐμ., ſed conſpirans cum Ms. Ba. in addito μὲν, quanquam alio loco, ut hoc membrum clarius reſpondeat iſti ſq. τὸ δὲ ἐπιλοιπ., quo ſequente δὲ tamen saepius μὲν deſit, etſi per ſe elapſum hic fuerit ob pr. ſyllabam περ, inconſtanter agente Ms. in eo vel addendo, vel eiiciendo in ſimilibus cauſis, cf. 4, 8, 20. m. 3, 12, 16. m. et libere verſante P. etiam hic in adiecta copula poſt ἑκατ., in definiendo magis; e quo Bg. in rel., etiam in omiſſo δὴ, poſt pron., ubi reddimus per Lat. *quidem*, in notione magis definiendi, pro ſevero Lat. *ſcilicet*, cf. Hoog. Op. p. 299. et Z. ad Vig. p. 487. b. Nr. 5. e., reperiente me tantum ap. Dion. C. 1344, 50. τῇ μὲν προθυμίᾳ τῇ τῶν δορυφόρων ἐκράτησε, — τῇ δὲ ἑαυτοῦ δειλίᾳ ἡττήθη, qui eosdem ſupra ad §. 8. nominarat τοὺς Ἀλβανίους, quo de alibi, ſed ap. Xiph. e Sb. Ind. Lat. v. *praet.* dictos vel σωμ. vel δορ. etiam, at ap. Met. Eutr. 8, 8, 2. ſub Pertinace ὀγδοηκοϛῇ τῆς βασιλείας ἡμέρᾳ ϛρατιωτῶν ὑπεξήγαγε ϛάσις, τῶν καλουμένων πραιτωριανῶν, praetorianorum *militum*, et 10, 2, 3. τὸ τάγμα τῶν πρ. *praetoriani*, it. ap. Zoſ. 2, 17, 4. τοὺς πραιτωριανοὺς ϛρατιώτας, praetorianis *militibus*, et 2, 9, 3. τοὺς περὶ τὴν αὐλὴν ϛρατιώτας, οὓς Πραιτωριανοὺς καλοῦσιν, *aulicis* militibus, *quos* praet. *vocant*, quo loco potuit uti etiam Huber. de Praetor. p. 506. i. (ubi „a Plut. dicuntur ab aula *Aulici*“) ſed modo uſus eſt p. 605. e. reddito „militibus circa aulam, quos Praet. vocitant, plane ut iterum Herodi. 5, 4. ἐμαχ. — καλ. *pugnarunt* pro *Macrino* Corporis *Cuſtodes* et *ſatellites*, quos *Praet.* vulgo *appellant*“ afferens modo, praeter alia Noſtri loca, in Praetorianorum denominationes ap. Graecos p. 604. e. ex Zoſ. alium locum, qui eſt 1, 7, 4. τῶν περὶ τὴν αὐλὴν ϛρατιωτῶν, praetoriani *milites*, ut in locis ap. G. Th. Tac. h. 2, 44. e. praetorianus *miles*, et Plin. h. 6, 29. milites *praetoriani*, ubi et 9, 6. e. praetorianis

πραιτωριανοὺς καλοῦσιν, οἳ γενναίως ἀνθεστήκεσαν παντὶ τῷ ἄλλῳ στρατῷ [a], ἅτε ὄντες μέγιστοί τε καὶ ἐπίλεκτοι [b]. τὸ δὲ ἐπίλοιπον πᾶν πλῆθος ὑπὲρ τοῦ Ἀντωνίνου ἠγωνίζοντο. ὡς δὲ ἐπὶ πολὺ [c] τὸν Μακρῖνον οὐκ ἔβλεπον οἱ ὑπὲρ αὐτοῦ μαχόμενοι, οὐδὲ τὰ τῆς βασιλείας

res (quos praetorianos vocant) qui fortiter obſiſtebant omni reliquo exercitui, utpote viri proceri ac delecti; 15. cetera vero omnis multitudo pro Antonino certabat. 16. Sed ubi diu Macrinum non conſpiciebant, qui pro ipſo pugnabant, nec impera-

a) στρατῷ· ὄντες Ms. Ba. v. N. b) Hoc punctum in A. al. pro colo Stp. rel. c) ἐπιπολὺ Ms. Ba. una voce cum ed. A. al. cf. 3, 15, 3.

cohortibus, ſed ap. Spart. in Severo c. 6. e. T. 1. p. 599. ſimpliciter *praetorianos*, it. ap. Capit. in Maximo c. 9. i. T. 2. p. 150. it. ap. Lipſ. de magnit. Rom. Op. T. 3. p. 25. m., ubi et de origine eorum, et numero, quem alibi dedimus, et p. extr. „non robore ſolum, ſed ſtirpe et domo eximii, nec capti, niſi ex Etruria, Umbria, Latio et Coloniis antiquitus Romanis“ unde ἐπίλεκτοι h. l. pertineat aeque ad domum et patriam illam, ac ad reliquas dotes, cf. 4, 2, 8., ubi Bg. e P. (ut in μεγ. cf. 2, 9, 15.), ſed dimiſſo iſtius ſupplemento, cf. Huber. l. l. p. 505. m. 507. m. Tum non tolerabat P. concurrens duplex pron. ſine copula οὓς — οἳ, cf. 1, 16, 9., mutato poſtr. in participium, cf. 3, 6, 16. propterea que libere addito alio verbo, etiam adi. μόνοι, ut pro particip. ὄντες ſubſtituit ſubſt. ἄνθρωποι ſ. ἄνδρες, cf. 4, 9, 6. unde et Bg. per ſyn., deferens in v. ἀνθ. cum Ind. Sb. per Lat. quidem, cognitum et Stp. Th. non item tempus hoc, ſervatum a Sch. „reſtiterant *exercitui*, ſuſtinuerant *eum*.“ Caeterum in Ms. Ba. omiſſa particula, quanquam per ſe non deſideranda neceſſario ante particip., tamen, cum, praeter Mss. rel., referatur a P. quoque per liberius Lat. *videlicet*, (quod ſyn. illi Stp. Th. aliunde *nimirum*,) excidere potuit intra vicinitatem ſimilem, ſed maxime ob pr. ατω, cauſam aliam afferente Dione C. 1344, 51. τούς τε γὰρ θώρακας τοὺς λεπιδωτοὺς καὶ τὰς ἀσπίδας τὰς σεληνοειδεῖς ἀφελόμενος αὐτῶν, κουφοτέρους σφᾶς ἐς τὰς μάχας ἐπεποιήκει.

τὸ δὲ ἐπιλ.) Per copiam Noſtri ſyn. et variationem haec ſunt eadem cum pr. τῷ ἀλ. στρ. et exercitus Antonini; unde, cum in Ms. Bg. fuiſſet „pro *Macrino*“ recte Leisn. in m. „lege Antonino“ abeunte hic P. tantum in omiſſa copula δὲ, cf. 4, 14, 14. quem Bg. deſerit deinde modo ad ἠγ., variatum aperte cum §. pr. ἐμαχ. cf. §. 6. et in adi. ἐπιλ., cum πλ. per analog., L. N. T. Poſſ. Call. Dem. et Fi. Aeſch., per que variationem cum 4, 11, 15. τὸ λοιπὸν πλ.

ὡς δὲ) Analogia eſt hic modo, cf. tacente G. Th. ap. Ter. Ad. 4, 1, 11. *quem* ego *hodie* toto *non* vidi *die*, ubi P. liber in duabus negat. additis que tum pron. cf. 4, 15, 18. tum adv. cf. §. 4. it. in ordine οἱ ὑπ. λ., deſertus a Bg. ad τὰ τ. β. σ., quae hic in bello ac pugna non fuerint in ipſo imperatore eius que corpore, ſed extra illum, atque

σύμβολα, διηπόρουν δὲ [d], ποῦ toria inſignia, haeſitabant in-

d) διηπόρουν, πού ποτε λ. Ms. Ba., ſed Ms. Ve. διηπ. δὴ ποῦ ποτε λ. v. N.

adeo tum lictores cum faſcibus, atque ii paludati, tum vexilla quaedam, ante praetorium fixa, et ante imperatorem praelata, quae diſtincta a reliquis cum ornatu, ut rigentia auro, tum inſcripto imperatoris ipſius puniceis litteris nomine, cf. Lipſ. de mil. Rom. Op. T. 3. p. 93. i. 170. m. ſqq. et ſupra 1, 8, 7. 2, 3, 5. 2, 8, 10. e.

διηπόρουν δὲ) Muto, ut et alibi, particulam δὲ in δή. *Steph.* cui Ingolſt. hic non paruerunt, ubi Ms. Ba. omittit δὲ, in apodoſi poſitum, ut fecit etiam ſupra 2, 13, 17., cum tamen ſimili in cauſa adieciſſet 1, 8, 2. e. 4, 3, 10. e. quomodo opprimunt hic Bg. cum P. iterum, cf. 2, 8, 18., uno tenente Ms. Vi., ſed Ms. Ve. mutante in ſyn. δή, ut Ms. Ba. 4, 15, 16. et Sb. Ind. hinc „δὲ pro δή" nihil me nec hic a vulg. diſcedente tum propter diſſenſum Mss. tum ob cauſam, alibi dictam, cf. 1, 11, 10. e. dum ad m. Ms. Bg. notat Leisn. „leg. δή" ſed omnem particulam omittit Stp. Th. 3, 170. D. „alicubi pro *neſcio* ponitur, ut ipſum ἀπορέω (ſimpl. pro quo et hic uſurpatur.) Herodi. l. 5. διηπ. ποῦ — εἴη" cum Vs. P. unde Bg. retinet modo ſyn. adi., fere cum Gs. ad Luc. 1, 459. l. 84. ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, quoniam *itaque* incertus *haerebam*, quae notio hic melior, quam illa Stp. ante, ob ſq. ἠγνόουν, niſi modo variatum credas; dum et ſufficit unum Lat. *dubitare*, it. *haeſitare*, in quibus etiam ap. G. Th. noſtrum Gr., quo de cf. L. N. T. cum Loesn. p. 200. i. Suid. Ind. Sb. Rs. Or. V. 4. Dion. C. Plut. Krg., ac cum πόθεν Diod. S., cum εἰ Dion. H. S. T. 1. et Mor. Long., ſed cum acc rei Fa. Aeſ., ſed cum pr. περὶ Polb. et cum ὑπὲρ Ael. V. h. *Sed* Bg. negligit particulam utr. ποτὲ et ἄ. in quibus Sch. repetit P. *ubinam*, ap. G. Th. ſine Gr. et explic. nec tactum in *nam*, ſed modo ſic ab Hor. Turſ. p. 1080. Nr. 19. „*ubinam* — vim habet augendi" qua de in animo commoto habuimus ſupra 1, 17, 10., qualis hic fuerit dubius incertusque, ubi ſyn. eſt aliorum *tandem*, cf. Hoog. Op. p. 1078. Nr. 6. ποτὲ „exprimit dubitantis *ſollicitudinem*, — ἀπορεῖν, ὅπῃ ποτὲ λ. *dubitans* quaerere, *qua* tandem *ratione* rel. — μὴ γινώσκειν, ποῦ ποτ᾽ ἐστὶν λ. ubi *tandem* is *eſſet* rel." et Nr. 10. ib. qui tamen non ſatis perſpicuus videtur de adiuncto ἄρα p. 122. Nr. 8. ſq. „praefixa particula ποτὲ interrogantis haeſitationem adauget, — τί ποτ᾽ ἄρ᾽ λ. quid *tandem*" it. p. 135. Nr. 4., ubi cum pravo accentu habet „ποῦ ποτ᾽ ἄρά ἐστι, quaeſo *ubi* tandem *eſt?*" quae Luc. 1, 417. i. ap. Gs. *ubi* tandem *eſt?* cf. Z. ad Vig. p. 474. m. Nr. 4., me quidem hic poſt interrog. reddente per *ſcilicet* vel *igitur*, quod et ipſum valet in interrogando, cf. Hor. T. p. 383. i. et facit noſtra *wo denn nun* ſ. *wo doch nun*, ſ. *wo nun immer*, ut extra interrogationem poſt ποτὲ procedit illud ipſum *ſcilicet*, (ut ap. Ael. V. h. 2, 13. p. 97. m. μή ποτε ἄρα λ. *ne* quando *ſcilicet*, it. 13, 1. p. 848. m. γνωρίσασα, οἵτινές ποτε ἄρα ἦσαν, quinam *eſſent*, immo *quinam* ſ. *qui* tandem *ſcilicet*, ubi Ind. de vulgari ratione „ἄρα, expletiva particula, elegantiae ſerviens") vel *forte*, ut in primo Ael. loco etiam, cf. ap. Hoog. l. l. p. 758. e. ſq. „*ne* quando — *forte*" et in illo Thuc. 44, e. εἴ ποτε ἄρα λ. *ſi* forte *unquam*, ſed 173, 813. *ſi* forte *aliquando*, cf. ad Dev. p. 70. N. 3. Abr. ad Ae. Hoog. Op. p. 1078. Nr. 6. 10.

ποτε ἄρα εἴη [e], πότερον ἐν τῷ πλήθει τῶν κειμένων, ἢ ἀποδρὰς ᾤχετο, ἠγνόουν τὲ, πῶς χρήσονται τῷ πράγματι. οὔτε γὰρ μάχεσθαι ἤθελον ὑπὲρ τοῦ μὴ παρόντος, παραδοῦναι δὲ [f] αὐτοὺς ἐκδότους

certi, ubi eſſet: utrum in multitudine caeſorum, aut fuga elapſus: nec ſciebant, quomodo ea res accipienda ſit. 17. neque enim pugnare volebant pro eo, qui non adeſſet, et tradere ſe ipſos ut

e) Colon in Ms. Ba. f) παραδοῦναι τὲ αὐτ. Ms. Ba. v. N.

πότερον) Brevior P. in membro utr., ubi Bg. non bene diſtinguit, per duo puncta, cum a pr. v. εἴη pendeat adhuc primum Gr., ſed adeo ſecundum Bg. ipſius, cf. 2, 1, 19. ad τ. κειμ. et 1, 13, 4. ad ὤχ. ἀπ., ubi Sch. „*fuga ſe proripiebat*“ malo in Lat. tempore, pro pluſq. *proripuiſſet*, ut in Ms. Bg. ad Gr. ἢ, pro Lat. *an*, melioris aevi, fuit, quod dedi deterioris, notatum linea plumbi a Leisn. etiam, cf. G. Th. v. *utrum*.

ἠγνόουν τὲ) Forte *ἠγνόουν μὲν, πῶς* — et in parentheſi (*οὐδὲ γὰρ μ. — παρόντος,*) *παρ. δὲ κ. λ.* *Reisk.*

Cuius correctionem quidem in τὲ cum libris omnibus refellit ipſe P. oblique, copulam mutans in particip., itidem Bg., poſt verbum negat. eandem innectens particulae neg., pro *neſciebant*, ignorabant *que*, ad Vernac. rationem iterum accommodans ſe potius, dum vulg. bene cohaeret cum pr. v. διηπορ. In ſq. formula Bg., praeter neglectam iterum conſecutionem temporum Lat. in praeſ. tempore poſt impf., pro *eſſet* ſ. P. *ferret*, cf. 4, 9, 9., deſerto etſi hoc, tamen liberior eſt ipſe, variante Noſtro cum 2, 12, 5. ὅπως χρήσεται τοῖς πράγμασιν, οὐκ εἰδώς, ubi v. laud. et nominatim e Dem. 287, 23. πῶς χρήσασθαι τῷ πρ. παρόντι, reddente Stp. Th. 4, 595. i. cum P., ſed Ind. Sb. „quomodo *ſe* gererent *ea* in *re*“ cum Bg. in artic.

παραδοῦναι δὲ) Scribo *παραδοῦναί τε αὐτ.* *Steph.* qui, nec hic ab Ingolſt. auditus, tamen conſentientes habet, cum P. (e quo clam iterum correxerit, cf. 4, 11, 1,) ac Bg., etiam Ms. Ba., qui, praeter accentum ſuum in τὲ, cf. §. 12., pro δὲ id afferens, ut alibi, cf. 5, 3, 5., tentat relativas illas οὔτε — δὲ, ubi latent ſimul aliae illae τὲ — δὲ, ab ipſo Ms. productae ſupra §. 5. e. quarum δὲ in primis reſpicit neg. οὐ, ſenſu que adverſandi, pro Lat. *tamen* ſ. *tamen vero* ſ. *attamen*, cf. Hoog. Op. p. 245. Nr. 5. quanquam ſufficit etiam merum et vulgare *ſed*, ut noſtri dicunt, *denn ſie wollten nicht ſtreiten, ſcheuten* ſ. *ſchämten* ſich *aber* rel., ut adeo Bg. quoque libere egerit, reſpiciens alias relativas οὔτε — τὲ, de quibus v. Hoog. l. l. p. 981. e. it. 1, 5, 26. 1, 6, 3. e. Z. Xen. M. S. Ἀνβ. et Bach. v. τέ. Tum liber eſt P. in addito adv. ad μαχ., ubi nec tolerat Noſtri ſimplicitatem in repetito v. μαχ., unde per ſyn. Bg. ad μὴ παρ. reſolutum, et maxime in ſq. ἐκδ. λ., ubi aut explent ὡς, et alterum ὥσπερ omittunt, aut hoc poſtr. praeponunt utrique adi., quorum in primo Stp. Th. non plenum dedit P. cum lect. alia 1, 995. D. e. ſub Lat. Bg. „Herodi. l. 5. παρ. αὐτοὺς ἐκδ. κ. ὡ. αἰ. *ſe permittere* hoſtium *poteſtati*“ quae erant libera P. modo ad v. παρ., quod cum ἐκδ. ἀ. Sb.

καὶ g ὥσπερ αἰχμαλώτους ἠδοῦντο. ὡς δὲ παρὰ τῶν αὐτομόλων ἐπύθετο Ἀντωνῖνος τὴν τοῦ Μακρίνου φυγὴν, πέμ-

dedititios captivos que vere- 18. bantur. Ut autem a transfugis audivit Antoninus, Macrinum fugiſſe, miſſis nun-

g) In *Ms. Vi.* καὶ deeſt. *Loc.* ut Ms. Ve. Excp. modo praebebant ἐκδότους ὥσπερ λ. v. N.

Ind. reddebat „dedere ſe“ ut per ſolum *dedere* alii reddunt tum παρ. τινὰ ἔκδοτον, cf. L. N. T. Schw. in N. tum ſyn. ἔκδοτον διδόναι, Kypk. 2, 13. e. ſq. it. Ind. Dem. Palaeph. Polb. (cui add. E. L. 74. ſ. 2, 688. e. δοθεὶς ἔκδοτος Ῥωμαίοις, *quum* deditione *traditus* Romanis *fuiſſet,*) it. ἔκδοτον παρέχειν et παριστάναι Krb. Obſ. p. 169. e. it. ἔκδοτον ποιεῖν, Iſ. Pan. Mor., ſed Rs. Or. V. 8. Lyc. „*hoſtibus* prodere, *tradere*“ et Luc. 1, 264. l. 29. παρασχοῦσα ἑαυτὴν ἔκδοτον, *ſe* in *tuam* poteſtatem *dedita*, et 2, 818. l. 82. ἔκδοτον τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις, velut *dedititium* tradere *infelicem* hominem *deſperationi*, tum, ap. Kypk. l. l. „ἐκδότους τοῖς — παραδιδόναι, *in* poteſtatem *tradere*“ ſed ap. Diod. S. 2, 11. l. 91. τῷ βασιλεῖ παραδεδόσθαι ἐκδότους, *dedititios* feciſſe *regi*, et ap. Dion. C. 1034, 43. πάντας Ἡλίῳ ἐκδ. παρέδωκε, quaſi *dedititios* permiſit *Helio*, cf. Suid. non coll. ad Heſ. cum Loesn. Obſ., ſed de re Diod. S. et de perſ. Zoſ. 5, 18, 13. Dion. H. S. T. 1. Rs. Or. V. 4. cum Poſſ. Call. et Gem. Pl., uno Fi. L. N. T. ſpectante ſine Vs. huc, ubi per copiam ſyn. cum formula ſolenni παρ. ἐκδ. iungitur aliud adi. αἰχμ., forſan e Lat., cf. G. Th. „*dediticius*, ἔκδοτος, qui ſe permittit alienae voluntati et imperio. Cic. — *id* Senatusconſultum — *ad* tuos *ſive* captivos, *ſive* deditícios *pertinere*“ cum diſcrimine forſan hoc, quod priores fruuntur deteriori conditione, quam poſteriores, et primi coguntur magis, dum alteri ſponte potius faciunt; verum h. l. (ubi *verentur* ſe *tradere*, i. non libenter, nec cum voluntate ſe tradunt, ob iudicium de ſe aliorum iniquum, ne videantur imbelles ignavi que) reſpici poſſit quoque ad notionem vocis ἐκδ. de *prodito* ac deſerto, cum imperator aufugiſſet ac deſeruiſſet illos; ut vertatur *ſich* zu *übergeben* als *verrathene* und *gleichſam* als *gefangene*, ſed ex altera notione *ſich zu* überg. *freywillig* und *gleichſ.* zu *gefangenen.* Caeterum καὶ, pro copula, in duobus Mss. hic male et ſine cauſa probabili elapſum, cf. 4, 7, 13. cum, praeter Ms. Ba., et P. referat oblique, et locus Cic. antea firmet copulationem vulg.

παρὰ τῶν αὐτ.) Subſtituentem aliud iterum ſubſt. P. non caſtigabat hic Stp., ut §. 12. ſq., dum Bg., ſeverior in hanc partem, tamen ex illo declinat in inf. pro acc. τὴν τ. M. φ., quae rectio alia ſimul cum pr. παρὰ fuit ſupra 2, 9, 3., ut noſtra haec non habetur tantum ap. Lat., cf. G. Th. 528, 5. ſqq. audivi *hoc* de *parente* rel. — hoc *te* ex *aliis* audire *malo*, ſed etiam ap. Gr., cf. Ind. Ael. V. h. cum L. N. T. et Stp. Th. 3, 614. e. ſine Indd., at ap. Xen. Cyr. 1, 6, 23. cum Poſſ. Call., variante Noſtro in tempore cum §. 9. ὡς ταῦτα ἐπυνθάνετο, ſed ad victoriam de Macrino ap. Beg. 2, 711. pertinente huc in numis Elagabali primo.

πέμψας κηρ.) Ms. unius numerus alius, ut in aliis ſubſt. ſupra, cf. 3, 15, 15. e., hic putabitur vel lapſus in fine, cf. 3, 12, 22. vel gloſſa,

ψας κήρυκας [h], διδάσκει αὐτούς, ὅτι μάτην ὑπὲρ ἀνάνδρου καὶ φυγάδος μάχονται,

ciis, certiores ipſos reddit, quia fruſtra pro imbelli et fugitivo pugnarent: veniam

h) κήρυκα Ms. Ba. v. N.

quaſi plur. ſtet pro ſing. iterum, in quam ipſam rem cum nihil mihi cognitum ſit, maneo in vulg. cum Mss. rel. et P., dum nec abſurdi quid eſt in plur. et deinceps aliquot, unus ex altero, miſſi poſſunt eſſe; quanquam librarii faſtidium adhuc cogitabis in ſimiliter finiente; quod tamen Noſter non refugit; ſicut denique in Ms. lectione ſuſpicabimur gloſſam e comparatione, dum et alii cum v. πέμπειν uſurparunt illum ſing., cf. Stp. Th. 2, 199. D. ſine Indd. cui add. Xen. Ag. 2, 16. et Cyr. 5, 4, 26., ſed 3, 1, 5. πέμψας πρὸς τὸν Ἀρμένιον κήρυκα, intelligendis hic quoque caduceatoribus ſ. legatis, ut e ſqq. patet, cf. in numerum utr. Hom. Orph. Call. Rs. Or. V. 4. 8. And. Din. Dem. Luc. ubi et plur. cum ſyn. v. ἀποστέλλειν, ſed in plur. Xen. Ἀνβ. Dion. H. S. T. 2. et Soph. Ai., ſed in ſing. L. N. T. Suid. Hesd. Theogn. Xen. Hell. Diod. S., in ellipſin cum v. affini κηρύσσειν Xen. Ἀνβ., tacente L. Boſ., ſed in accentum Heſy., ad Hom. Ἰλ. ω', 149. et Barn. Eur., ubi et in res alias cum Fi. The. et Mor. Iſ. Pan., notante Leisn. in m. Ox. „Ell.“ forſan ut innueret, interdum per ellipſin ſuppleri poſſe ſubſt. hoc κηρ. ad v. πεμψ. et hic plene eſſe, de quo nihil reperi, nec ap. L. Boſ., ubi modo, ut alibi dedimus, v. πεμπ. per alias ſubſt. ellipſ., ut tamen hac coniectura augeri is liber poſſit.

διδάσκει) Oblique ſeverior eſt P. in hoc v., quam Bg. (cf. 2, 3, 23. 2, 8, 18. e. cum ind. Fd. Iſ. Ev. e p. 10. m.) qui et male reddit coniunct. ὅτι, pro *quod* ſ. acc. cum inf. P., niſi in Ms. ſuo dederat ipſe pron. rel. *qui* cum coniunctivo, nec ipſum tamen hic commodum ſatis; quanquam et lapſus fuerit ſcribae pro *quod*, per non bonam ſatis Lat., ſed ap. Bg. ſolennem, cf. 2, 4. 5. m. 2, 15, 8. 6, 3, 12. qui deſerit P. rel., maxime ſuppletum ſubſt. ἄνθρωπον ſ. ἄνδρα (cf. 4, 12, 3.), ubi per analog. iunguntur tum ματ. cum v. μαχ. tum adi. duo ſecum, cf. 3, 4, 20. in φυγ., ubi Stp. Th. novit Lat. Bg. modo de ſervo, ſed ap. Di. H. S. T. 1. 288, 20. ἐπ' ἀδείᾳ τε καὶ ἀμνηστίᾳ παντὸς ἁμαρτήματος, *cum* impunitate *praeteritarum* que *offenſarum* omnium *oblivione*, et ſine Ind. ib. 400, e. ἐπ' ἀδείᾳ καὶ ἀμν. κάθοδον λαμβάνειν, *impunitatis* et *oblivionis* iniuriarum *conditionibus* reditum *impetrare*, it. 397. 10. οὐδὲν δεόμεθα οὔτε ἀδείας, οὔτε ἀμνηστίας. *nihil opus habemus nec* impunitate, *nec* offenſarum *oblivione*, hic reddente Bg. e P., cf. 3, 4, 17. ad quam Vs. etiam in nupero motu Batavorum iungebantur *Vergebung* und *Vergeſſenheit*, quibus cum copulat Noſter ad analog. v. ὑπ. (ut iam ſupra 1, 10, 4. m. quibus add. cum e Stp. Th. 1, 921. e. „Herodi. ἄδειαν et ἀμνησ. nonnunquam (ſemel modo hic) copulat“ cum h. l. ſine Vs., tum alia, ἀδ. cum aliis v. ap. Dion. C. 2, 1080. l. 33. ἄδειαν αὐτοῖς διδούς, *impunitatem*, de obſeſſis, ſi ſe dederent, ſed ap. Phil. in Fl. p. 751. e. ἄδ. καὶ ἐκεχειρίαν διδοὺς τοῖς λ. licentiam *dans*, it. p. 753. E. λαβόντες ἄδειαν, nacti *licentiam*, it. Thuc. Ind. cui add. 292. 43. Gem. Pl. Dem. cui add. 59, 4. 105, 19. 149, 3. 321, 10. 400, p. 434. 9. 606, 16. 624, 21. 652, 11.) ſed de ſuo adv., quod, ap. Stp. Th. ſub Bg. e P. ſine auctore, it. in L.

ἄδειάν τε καὶ ἀμνηστίαν ἐνόρκως ὑπισχνεῖται [i], καλεῖ τε [k] καὶ αὐτοὺς [l] δορυφορήσοντας. οἱ μὲν οὖν, πεισθέντες, προσεχώρησαν. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος πέμπει τοὺς διώξοντας τὸν Μακρῖνον, πολὺ προκεχωρη-

que et oblivionem omnium iureiurando pollicetur, vocat que eos, ut et ipſi ſtipatores
19. fierent: qui morem gerentes, acceſſerunt. Porro Antoninus mittit, qui perſequantur Macrinum; qui iam longe

i) Colon in Ms. Ba. k) τὲ Ms. Ba. cf. 4, 13, 7. l) αὐτὸν Mss. Ba. et Vi. v. N.

Ern. cum „*iurato*“ per Indd. non repertum eſt mihi, ſed tantum ap. G. Th. *affirmare* cum *iureiurando* et alia adv. in v. *poll.* et *promittere.* In ſq. duorum Mss. error in fine pron. adfuit 4, 14, 4., hic manifeſtus, etiam e P., qui, liber in additis adv. binis, deſeritur quoque in rel. a Bg., reſolvente particip. fut. ad definiendam notionem v. καλ. (pro advocare ſ. invitare) per finalem particulam, ſed poſt praeſ. per impf., cum neglecta iterum conſecutione temporum, cf. 3, 12, 6. 3, 13, 15. 1, 9, 20. πορευσ., eodem conſilio bis poſito pron., pro breviori, *vocat* que *et* illos *ſtipaturos* ſe *ipſum*, (quod pron. αὐτὸν h. l. opprimitur, cf. 2, 13, 4. e.) ſeu *ſtipatores futuros*, ut Sch., ſ. *ſtipatores* ſimpliciter, cf. 1, 4, 8. m. in qua brevitate Lat., ut in Gr., ſane ambiguum eſt, an velis ſumere verbum pro declarare ſ. appellare et denominare, ut ipſe ſumebat Bg. cum fut. particip. 4, 11, 1., ubi et praeſ. per impf. reddebat, quo ſenſu excuſes iſtius inconſtantiam in temporibus, etiam e praeced. ἐπυθ., variante Noſtro per fut. rectum cum periphraſtico 2, 13, 4. e. ὡς μέλλοντας τὸν Σεβῆρον δορυφορήσειν.

οἱ μὲν) Praeter alia libera, addit P. adi. πάντες, cf. 5, 2, 11., ſed Bg. aliter per omnia, quam ſupra, praeter πεισθ. cf. 3, 7, 3., nec bene deſerens P. in δὲ, ad pr. μὲν relato, cf. 3, 6, 17., ſed rectius in neglecto illius adv. ad v. πεμπ. cf. 4, 13, 11. in quo cum fut. agit rurſus partim cum illo, ſed Noſter ad analog., cf. Palaeph. 13, 3. πέμπει πλοῖα διώξοντα, ut in ſq. formula, ubi ſumatur ellipſis primo praep., ad variandum infra expreſſae 7, 2, 9. ἐπὶ π. προεχώρησε, it. ſupra 4, 11, 12. ἐπὶ π. τῆς Παρθυαίων γῆς ἐλάσας, deinde ſubſt. vel unius, διάστημα ſ. μέρος, vel alterius ſimul τῆς γῆς ſ. τῆς ὁδοῦ, tacente de his omnibus L. Boſ., ſed Stp. Th. v. χωρ. i. tantum corrigente partim verſionem P., unde Bg. retinet liberum adv., ductum ex aliis locis, cf. 2, 2, 3. et Luc. 3, 15. i. cum Abr. Dl. Th. p. 406. m. „Chryſ. πολὺ τῆς ὁδοῦ προῆλθον, ſupra — προκεχωρηκότες ἤδη“ in que Lat. Bg. ad πολ. 2, 16, 17., ferente G. Th. formulam Bg. in adv., ſed cum v. *progredi* 1103, 74. *nihil*, quod accipias pro acc. elliptico etiam, ſed quoque pro *non*, et v. *procedere* 1078, 50. tropice cum *in* multum *vini*, quod fuerit illud Noſtri alterum plenum ἐπὶ π. προχωρ., quo in v. dum ſimplex praebet Ms. unus: poteſt cogitari vel lapſus, ut iterum praep. exciderit, cf. 4, 9, 10. vel gloſſa per comparationem, quia ſimplex illud pro compoſ. noſtro ponitur tropice ac phyſice, cf. vel Stp. Th. 4, 670. C. et E.

κότα [m]. ἐν Καλχηδόνι [n] γοῦν τῆς Βιθυνίας κατελήφθη [o], νοσῶν χαλεπώτατα [p], ὑπό τε τῆς συνεχοῦς ὁδοιπορίας συν-

20. proceſſerat. Siquidem in Chalcedone Bithyniae urbe deprehenſus eſt, aegrotans graviſſime ac perpetuo itine-

m) κεχωρηκότα Ms. Ba. v. N. n) Χαλχηδ. Bs. 2. R. mendoſe, ſed Χαλκηδ. Bs. 2. L. Par. 2. Ox. Ed. cf. 4, 3, 13. o) κατελείφθη A. al. ſolenni vitio, v, N. p) Colon in Ms. Ba.

ἐν Καλχ.) Hinc ſumſit Capit. Iſta in Macr. c. 10. (p. 761. i.) *fugiens ſane cum paucis et filio in vico* quodam *Bithyniae* occiſus eſt *cum* Diadumeno. (*ablatum* que [illegible] caput *eſt*, et *ad* Antoninum *perlatum.*) Dio non in loco tantum caedis, ſed in hiſtoria etiam Diadumeni variat, v. Caſ. ad Cap. l. l. et Ioſ. Scalig. ad Euſeb. *Boecl.*

Caſ. ib. N. 1. „captus eſt Calchedone, quod erat Bithyniae non ignobile oppidum. Dio ibi caeſum negat. — Vicus Bithyniae, quem hic intelligit Capit. quem que infra ſuburbanum vocat, *Archelais* Euſebio et Georgio Monacho nominatur. Dioni in Excerptis eſt *Eribolus*“ ap. Xiph. S. 443, 14. διεξήλασε διὰ τῆς Καππαδοκίας καὶ τῆς Γαλατίας τῆς τε Βιθυνίας μέχρις Ἐριβώλου τοῦ ἐπινείου, τοῦ καταντικρὺ τῆς τῶν Νικομηδέων πόλεως ὄντος, poſt quae inferius ſunt haec, quae excerpſeram olim e Dion. 1347, 42. κατελήφθη, ἐν τῇ Χαλκηδόνι ἔτι ὤν, καὶ ἐπελθόντων καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Ψευδαντωνίνου πεμφθέντων — συνελήφθη, καὶ μέχρι τῆς Καππαδοκίας ἤχθη, et l. 56. μετ᾽ οὐ πολὺ δὲ — ἐσφάγη, ad quem locum taxatur Noſter „quare minus accurate Herodi. Chalcedone ἐν πρ. necatum tradit“ ut tamen, *ipſum* locum non definientibus aliis, ut Aur. Vict. de Caeſ. 22, 4. et Ep. 22. it. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1069. cum N. t., aliis autem non ſatis, ut Zoſ. 1, 9, 3. φυγῇ τὸ στρατόπεδον καταλιπών, εἰς τὸν μεταξὺ πορθμὸν Βυζαντίου καὶ Χαλκηδόνος ἁλίσκεται, καὶ τὸ σῶμα ξαινόμενος τελευτᾷ, ad *interiectum* Byzantio *et* Chalcedoni *fretum*, ut tamen, inquam, Gattererus ipſe in Hiſt. 1, 827. i. per haec *wurde* er — *zu* Chalcedon *in* Bithynien *getödtet*, adhuc ſequatur Noſtrum, qui et hic narrare potuit ex vulgari fama, dum videntur de loco mortis ſententiae veteres variaſſe, ut ap. Dion. l. l. l. 58. in fragmento videtur narrari, eum deinde adductum Antiochiam, ibi que occiſum, cf. Capit. c. 15. p. 770. m. occiſus *in* ſuburbano *Bithyniae*. In verbis P. deſerit Bg. tum in γο. (capiens ſuum Lat. hauddubie pro cauſali *enim*, cf. 4, 14, 2. quae notio verior, quam P. adverſandi,) tum in v. κατ. (quo de confuſo in perf., ut in Var. L., cum v. καταλείπεσθαι cf. Abr. Dil. Th. et D'Orv. Ch., ut cum pr. eadem ἐν ap. Xen. Cyr. 4, 3, 9., ſed cum ἐκ it. cum ὑπὸ Ael. V. h.) ſervans ex illo ſcripturam iterum in Καλχ. it. additum ſubſt. *urbe*, (notatum a Leisn. in Ms. eius per lineam rubram,) ſive pro ſupplemento πόλει ante gen. τῆς Βιθ., cf. 4, 8, 8. Περγ., ſive ut retineret praep. cum nomine urbis propr., etſi ſupra 4, 3, 13. eam dedit cum nudo nomine iſto, obſervans ordinem meliorem, quam P., in ſq. νοσ. ſecus ac Stp. Th. 4, 374. F. cum lect. alia „ἐν Χαλκηδ. λ.“ memoriter, ubi cum adv. χαλ. Noſter per analog. modo, cf. G. Th. „graviſſ. *aegrotare*, i. vehementer Cic.“ it. in ſq. συντ. cum ὑ. λ. et in συνεχ. cum ὁδ., hinc reddente Kypk. 1, 255. i. partim etiam P. „*grav. aegr. atque* ex *perp.* it. *attritus*“ quocum Lat. v. nullam praep. ſed

τετριμμένος. ἔνθα αὐτὸν εὑρόντες q ἔν τινι κρυπτόμενον προαστείῳ οἱ διώκοντες, τὴν κεφαλὴν ἀπέτεμον r.	21. re attritus. Ubi cum inveniſſent eum, in quodam latitantem ſuburbano perſecutores, capite truncarunt.

q) Comma hic nullum, at aliquod mox poſt προασ. in A. al. v. N.
r) ἀπέταμον Ox. v. N.

modo abl., tenet G. Th. (ubi tantum *continenti* curſu *ſequi,*) cf. Ind. Iuſt. et Amm. M. attritis *damnorum* aſſiduitate *finitimis*, — aerumnis *diuturnis*, et ſupra 3, 2, 15.

ἔνθα) Liberum P. per totam §. deſerit Bg., partim cum Sch. in „εὑρ. *quum* inveniſſent *latitantem*" quod particip. praemiſerit Noſter ita interiectum ac divulſum a ſuo ſubſt. οἱ δ. per laevitatem; unde nec poſt πρ. comma valet nec ſevere ap. Bg. poſt pron., referente Sch. in κρ. locum noſtrum ſine Vs. ad illum 1, 16, 4., ubi per med. verterat, dum Dreſ. de V. med. Fi. p. 321. e. diſerte ſine Vs. refert ad med. at de hoc, an paſſ., relinquit in dubio Bg. per ſuum Lat., ap. G. Th. non explicatum in hanc partem, ſed a Niz. per aeque ambiguum *latere*, quanquam melius ſic per ſimpl., quam per notionem frequentativi; variante Noſtro cum 3, 4, 14. ἔν τινι προασ. κρυπτόμενος per ordinem.

τὴν κεφ.) Ad Cappadociam reductus eſt Macrinus, ubi captivitate filii cognita, e vehiculo ſe deiecit, confracto que humero non multo poſt occiſus eſt, anno aetat. 54. imperii vero primo, cum duobus menſibus, triduo dempto, a puero everſus, rel. Zon. *Oxon.*

Quibuscum conſentit Xiph. S. 443, 22. ſqq., cf. in numeros prolatos Lampr. in Diadum. c. 8. p. 787. e. 14 menſe *imperii*, numero rotundo, cum N. 4. Caſ. „recte: imperarunt enim annum unum, menſes duos, demtis — alii dicunt additis, neſcio quo auctore — diebus tribus" Aur. Vict. Caeſ. 22, 4. menſibus *ferme* quatuor *ac* decem *vix* retento *imperio*, ſed Ep. 22. *imperaverunt* menſes *quatuordecim*, it. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1069. m. 14 Mon. *weniger 3 Tage*; P. deferente Bg. cum libertate alia in formula τ. κ. ἀπ. per caſum diverſum, ne opus eſſet explere pron. dat. αὐτῷ, in Gr. omiſſum, vel etiam gen. αὐτοῦ, cf. §. 6. m., ſed in Var. L. ſumente me themata diverſa, non quidem antiquum τέμω, et hinc tempora, quae habent vocalem hanc ε et merum hoc μ, ut aor. 2. Stp. noſtrum ἔτεμον cum inf. τεμεῖν et particip. τεμών, at τέμνω et τάμνω, unde tempora per has vocales et per duplicem μν, ſaltem quaedam, ut praeſ. act. et paſſ., tum, de vulgari praeceptione, abiecto ν, a contractis fut., a primo τεμῶ ille aor. 2. per ε, ſed a ſecundo ταμῶ alter per idem α elementum, ἔταμον, ταμεῖν, ταμών, dum alii miſcent omnia, ut habet L. Ern. ſub τάμνω nihil, et ſub τέμνω modo ἔταμον, at Stp. Th. ſub τάμνω 3, 1409. B. modo coni. τάμω et inf. ταμεῖν, ſed ſub τέμνω ib. 1391. B. e. ἔταμον ſine auctore, et p. pr. D. e. ἔτεμον e Thuc., quem locum non reperi, ſed ex Ind. Schol. alia haec, in textu 472, 57. ἔτεμνον, ſed Cod. ἔτεμον, quod et 24, 33. (et ap. Diod. S.) ut ib. ap. Schol. 144, 23. τεμεῖν, ſed ἔταμον ap. Heſy., hoc que cum noſtro ἔτεμον ſub τέμνω ap. Well. Gr. p. 217. e. cum Fi. An. p. 278. m. cf. Gr. March. p. 728. Ind. Hom. τάμε et ταμν.

ἐλέγετο δὲ σπεύδειν εἰς τὴν Ῥώμην[s], θαῤῥῶν τῇ τοῦ δήμου περὶ αὐτὸν σπουδῇ[t]. περαιούμενον δ'[u] αὐτὸν εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ τοῦ[x] στενοῦ τῆς Προποντίδος	22. Dicebatur autem properare Romam verſus, fretus populi erga ſe ſtudiis: ſed traiicientem ipſum in Europam per anguſtum Proponti-

s) Colon in Ms. Ba. t) Comma in Ms. Ba., ut in ed. Bs. 2. L., ſed colon in Pat. v. N. u) περαιούμενόν τε αὐτ. Ms. Ba., ſed περαιούμενον αὐτ. Ms. Ve. v. N. x) τῶν, Ing. e pravo compendio ed. Stp., ubi cf. §. 10. i.

it. Hesd. ταμεῖν, at ſub diverſo themate ap. Luc., hic quidem ut in ſolis Ox. fuerit illa lectio non tam e correctione, quam lapſu operarum non infelici.

ἐλέγετο) Conſentit Dio C. 1346, e. γνώμην ἔχων, ἐς τὴν Ῥ. ἀναδραμεῖν, ὡς καὶ ἐκεῖ παρά τε τῆς βουλῆς καὶ παρὰ τοῦ δήμου βοηθείας τινὸς τευξόμενος. καὶ εἴπερ ἐπεφεύγει, πάντως ἄν τι κατείργαστο. ἡ γὰρ εὔνοια σφῶν παρὰ πολὺ ἐς αὐτὸν — ἐπῄει, e P. tenente Bg. rel., praeter additam de ſuo praep. iterum, cf. 3, 10, 1. et in v. σπ. cum pr. εἰς phyſice aut tropice Stp. Th. cum Graev. L. Heſ. ἀ. v. 364. Ind. Hom. Rs. Or. V. 8. Lyc. it. Theogn., ubi et v. 229. opprimitur, tacente L. Boſ. Ell. E P, in ſq. etiam Bg. ad θαῤῥ. et numero alio ad σπ., cf. 1, 13, 15., ſed illo ſeverior in gen. τ. δ., etiam in ſervata formula π. ἀ., ubi aſperum ſequitur, reſpiciens v. θαῤῥ., quod ſane per ſe inducit Macrinum agentem ipſum, ſed ut lenis pertineat iterum ad ſcriptorem narrantem, cf. 2, 8, 11. e.

περαιούμενον) Diſſenſus Mss. videtur hic, ut δ' exciderit in aliquo Cod. intra vicinas utrinque litteras, cf. 4, 2, 14. quem bona fide ſecutus librarius Ve. copulam omiſit, ſed alter Ba., acutius videns, ſeriem laborare ſine iſta, addidit de ſuo τὲ, id quod potius, quam ut poſt pr. δὲ vulg. copulam, tanquam male redeuntem, mutarit, aut pro δ' cum apoſtropho male confuderit τὲ, quia agitur manifeſto de re contraria, ubi melior eſt copula vulg., praeter Ms. Vi., etiam a P. ſervatam; unde et poſt pr. σπουδῇ diſtinctiones diiudicabuntur tum Ms. Ba. tum edd. In re ipſa autem cum Noſtro conſentit Zoſ., productus ante ad §. 20., dum P. male omittit pron. αὐτ., deſertus et in rel. a Bg., ubi variatur cum 3, 1, 11. τῷ στενοτάτῳ τ. Πρ. π. per gradum adi., ſed per analog. in v. πρ. cum dat. loci, quem ſolum Noſtri locum fert Stp. Th. cum Bg. e P., me reperiente, praeter Suid., ſine χερήσῳ, non coll. ad Heſ. 2, 1044. m. 1050. m. ſine N., praeter que Gat. Adv., quoque de perſ. ſenſu tranſitivo ap. Sb. Ind. e Xiph. αὐτὸν ἤδη προσπελάζοντα, cum eodem adeo adv., ſed ap. Diod. S. cum abl. perſ., omiſſa pr. σὺν, 2, 34. l. 9. niſi ib. eſt dat., pendens a pr. v. ἦν, pro ἐξῆν, ubi deinde ſtet abſolute, ut de ſerpente ib. 1, 203. l. 10., ſed ſenſu intranſitivo de perſ. cum acc. rei et dat. perſ. ap. Geop. πρ. τὰς χεῖρας τῇ ἐρωμένῃ, *admovere*, ut capio quoque Hom. Ὀδ. ί, 285. Νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων, πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης, Ἄκρῃ προσπελάσας, *ad* ſcopulos *coniectam*, veſtrae *ad* fines *terrae*, promontorio *impactam*, ubi Schaufb. „*prominenti* petrae *admovens* violenter *navem*, (bene expleto pron. acc. αὐτὴν, τὴν νέα,) coll. v. pr. πρ. πετρ. quod eſt idem-

πορθμοῦ, ἤδη τὲ τῷ Βυζαντίῳ προσπελάζοντα, φασὶν[y], ἀντιπνοίᾳ χρήσασθαι, ἐπαναγόντος αὐτὸν[z] τοῦ πνεύματος εἰς[a]

dis fretum, iam que Byzantio appropinquantem, aiunt adverſo vento uſum: reducente ipſum flatu ad ſuppli-

y) Hoc accentu in edd. omnibus, tacite etiam in Mss. z) αὐτοῦ Bs. 2. al., cf. N. et 4, 12, 14. e. a) ἐς A. al. cf. 2, 8, 12. e.

Ἰλ. μ'. 285. κῦμα προσπλάζον, fluctus adventans" cum Cl. Vs. in hoc, ubi de re adeo ſenſu priore.

ἀντιπνοίᾳ χρ.) Saepius noſter in malam partem hac voce utitur, vt infra l. 6. c. 7. (§. 6.) κεχρῆσθαι συμφορᾷ, et mox τέλει τε ἐχρήσατο αἰσχρῷ. *Stroth.*

De v. χρ. in hanc partem deteriorem, praeter allata ad 1, 13, 12., addimus hic tum propiora, quae pertinent ad temperiem coeli aëris que, ut χρ. χειμῶνι Ind. Rs. Or. V. 7. Ant. Dion. C., ad Vig. p. 317. b. m. ſine Ind. ap. Dem. 293, 4. it. νιφετῷ D'Arn. An. Cr. p. 65. e., ap. Call. ep. 33, 3. cum Ind. Loesn., tum illa, ad quorum analog. hic ſcribitur per ſyn. rationem, ut ap. Phil. p. 750. D. m. εὐπλοίᾳ χρησ. *proſpera* navigatione *uſus*, it. ἀπλοίᾳ ad Call. T. 1. p. 104., ubi et λαίλαπι, it. οὐρίῳ ναῦς χρησαμένη πνεύματι, it. εὐαεῖ πνεύματι χρησάμενος ex Herdt. 157, 59. *ſecundo* vento *uſus*, quibus add. ap. Palaeph. ſyn. χρ. πνεύματι φορῷ, et G. Th. 1123, 98. *adverſis* ventis *uſi*, dum non reperi ſubſt., niſi ap. Stp. Th. ſic „ἀντ. χρησάμενος, *adverſo* vento *uſus*, (ut P. fere hic,) Herodi. l. 5. φασὶν ἀντ. — τιμ." ſine Vs. et in L. Ern., ubi et dubitat, ut in Polb. Ind. de ἀντιπλοία, pro qua voce, niſi ſuſtinenda putetur per analog. ex illis antea ſubſt. εὐπλ. et ἀπλ., forte reponatur Noſtri haec, et ipſa habens analogiam illius ap. Ern. ἀντιπνοή, ſed nec ipſius a me repertae, ut ad peculiaria retulerim, dum docear alia, quia nec Ind. Sb., niſi hinc, profert.

ἐπαναγόντος — τιμωρ.) Adeo verum, quod Liv. 8, 24. ferme fugiendo in media fata ruitur. *Leisn.*

Etiam in hoc membro tantum analogia eſt Lat. et Gr., cf. G. Th. in vocibus Bg. e P., ſed in v. ἐπ., praeter varia Ind. Polb. et Dion. Caſ., quoque cum pr. εἰς et acc. vel perſ. vel rei Thuc. Rs. O. V. 4. et Dem. it. Heliod. p. 108. m., ſed cum ἀπὸ et κατὰ Xen. Hell., it. cum adv. Luc., ut cum acc. perſ. ſolo pro que ſimpl. Lat. *inducere* Geop., ſed cum dupl. acc. rei Abr. Dl. Th., tum tropice cum ἐπὶ Diod. S. et Heliod. p. 102. l. 8. it. cum ἀπὸ Plut. Krg., ſed pro redire, ſ. reducere ſe, per ellipſ. pron. ἑαυτὸν, (quae manifeſta fit e pleno illo Rs. O. V. 4. ἐπανάγω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὴν εἰρήνην,) L. N. T. Heſy. Rs. ad Polb. p. 723. e. Dion. H. S. T. 1. Xen. Cyr. ſimul que cum pr. πρὸς Plut. Hs., tacente L. Boſ., ſed de paſſ. Suid., reddente Bg. non omnino cum P., qui libere addit adv. comparandi iterum, cf. 4, 15, 15., ſed et reddit caſum illum ed. *Bs.* pron. gen., niſi e Cod. ſuo, ubi cogitari lapſus in ν et υ ſolennis poteſt, etſi per ſe non infelix, cum ita fortior reddatur Noſtri ſententia, quae vis tamen non eſt neceſſaria, nec obtrudenda contra plures Codd., cum et ad rel. rectionem potior ſit acc. vulg.

τὴν τιμωρίαν [b]. παρὰ τοσοῦτον [c] μὲν δὴ Μακρῖνος οὐκ

24. cium. Tantum ſcilicet abfuit Macrinus quin effuge-

b) τιμωρίην Bs. 1. R. mendoſe in hac ſola quidem, etſi non per ſe,
c) τοσοῦτο Ms. Ba. cf. 5, 2, 6.

παρὰ τοσ.) Videtur et hic et 6, 7, 10. pro παρὰ τοσοῦτον legendum παρὰ τοῦτο, id eſt, διὰ τοῦτο. Hanc ſignificationem formulae παρὰ τοῦτο adſtruxit Devarius. *Leisn.* v. Viger. c. 9. ſ. 6. n. 13. *Stroth.*

In m. Ox. ſignarat Leisn. „Vi. 523.“ innuens Vig. ed. Z. p. 629. m., ubi hinc per lect. aliam „π. τοσ. Μακρ. οὐκ ἐξ. τ. διώκοντας, *tantulum* abfuit, *quo* minus *perſequentium* manus *evaderet*“ ad quae Hoog. in N. „verte brevius: *vſque adeo* non *effugit*“ ſed Sch. in „π. propter tantum; in tantum; tantum abfuit, quo minus, (e P.) Sb. (Ind.) adeo, *uſque adeo*“ denique Stp. Th. 3, 44. B. m., praeter P., quoque e Bud. C. 332, 10. cum lect. alia dupl. „π. τ. μ. δ. Μ. οὐκ ἔφυγε τοὺς διώκοντας, *tantulum* modo *abfuit*, quin *evaderet* eos, *qui* eum *petebant*, h. e. paene evaſit, (ſed ib. p. 500. B. ſic) π. τ. οὐκ ἐξ. τ. διώξοντας, tantum *abfuit*, ut *effugeret*“ hic quidem propius ad P., quem deſerit Bg. primum in particulis μ. δὴ, cf. 4, 13, 18., deinde in formula, de qua maxime hic quaeritur, (atque adeo in παρὰ τοσ. cum nominativo nominis proprii, et cum negativa poſtpoſita, et cum mero verbo finiti temporis,) hactenus, ut 1) ſervato proprii nominis caſu in prima parte formulae Lat., dum alii ponunt in altera, ut noſtrates, *tantum* abfuit, *quin* Macrinus *effugeret*, 2) referat modo pron. 3) extrinſecus aſſumat v. Lat. *abfuit*, et 4) negativam mutet in particulam ſ. pron. ſyn., me quidem ſuper hoc loco ſic verſaturo, ut diſtinguam loca, ubi formula παρὰ τοσ. occurrat, quod fit fere in hanc rationem, 1) ut ſtet ſine negativa cum verbo aliquo temporis finiti, ubi valere poteſt pro uno pron. Lat. *id*, vel pro compoſito Lat. *hactenus*, v. c. ap. Thuc. 402, 56. quo de loco recte Schol. et Abr. Dl. p. 605. m. cum A. p. 383. m. 2) ut ſtet ſimiliter ſine negativa, cum verbo aliquo finito, etiam adeo cum verbo alius modi, ut cum particip., ubi potius reddatur per Lat. particulam aliquam intenſivam, v. c. *tantum* ſ. *tantopere*, it. *adeo* ſ. *usque adeo*, veluti ap. Vig. l. l. numero *primo* et Stp. Th. 3, 43. E. e. 3) ut ſtet quoque ſic ſine neg. cum verbo finito vel minus, ſed ſimul cum gen. aliquo rei, v. c. π. τοσ. ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου, *in* tantum *diſcrimen* Mitylene *venit*, ubi Lat. interpretatio procedit ſevera, ſumta pr. παρὰ pro εἰς, velut *in tantum* periculi *venit*, cf. ſupra 3, 12, 11. Thuc. 199, 11. 448, 63. cum Schol. it. ad Luc. 2, 123. N. 75., ubi melius, quam Bud., verſatur Stp. Th. l. l. G. et altero loco, ſupra indicato, it. Vig. l. l. Nr. 13. et ib. Hoog. N. 32., deinde 4) ut ſtet ſimiliter ſine neg., ſed nominatim cum v. ἔρχεσθαι, eo que vel temporis finiti, vel per particip. expreſſo, et ſimul cum aliquo inf. alius verbi, qualia ſunt omnia loca ap. Luc. 1, 625. l. 97. 2, 123. e. it. p. 261. l. 41. ap. Stp. Th. 3, 44. C. „παρὰ τοσ. ἦλθε διαφυγεῖν, tantum *abfuit*, ut *effugerit*“ ſed Gs. tantillum *aberat*, quin *effugiſſet*, ubi, ſuppleo ante inf. particulam ὥστε, reddens ſeverius, *eatenus venit*, ut *effugeret*. Sed 5) ut ſtet cum neg. quadam; cuius generis nunc habebam duplicem formam, A) cum negativa praeponitur, id que vel in eadem enunciatione, vel in diverſa, ut ap. Stp. Th. 3, 44. E. m. e „Greg. οὐκ αἰσχυνόμεθα, πα-

ἐξέφυγε τοὺς διώξαντας [d], ret perſecutores: exitum que

d) *Ms. Ba.* διώξαντας· τελ., ut Stp. malebat. *Mart.* Sic et Mss. rel. cum ed. Ing. pro διώξοντας rel., ut punctum in A. al., at colon etiam in Stp. rel., ſed comma in *Bs.* 1. v. N.

σιλεῦ, παρὰ τοσ. ἡττώμενοι τῶν Χριστιανῶν; *non* pudet *nos* tanto *Chriſtianis* eſſe *inferiores?* ſ. *usque adeo*" ſ. *non* erubeſcimus, *rex* ſ. *imperator*, adeo *nos* vinci, *ſuperari* a *Chriſtianis?* ut verſio fiat ad rationem ſecundi numeri, a nobis deſcripti ante; ſed ib. p. ſq. B. ex eodem μὴ παρὰ τοσ. ἔλθωμεν τῆς ἰσότητος θείας, cum Vs. varia, cf. Bud. C. 332, 5. 27, 36., ap. Vig. l. l. Nr. 13. et Thom. M. p. 688. cum N. 5., ubi interpretatio haec „*tam longe* ſ. tantopere *a* divina *aequitate* ne *recedamus*" monſtrat rectionem formulae π. τοσ. priorem cum gen. rei, quam agnoſcunt quoque Bud. et Vig., quem locum tamen in medio relinquo, abſente ipſo auctore, pergens aliam ad formam hanc, ubi B) negativa poſtponitur, ut in noſtro loco, qui clarus eſt, ubi ego copulo παρὰ τοσοῦτον cum neg. οὐκ, comparans Lat. *tantum non*, pro ſyn. prope ſ. propemodum, cf. 1, 13, 3. e. cum Ind. Liv. Flor. et Plin. ep., unde totum hic reddo, *igitur* Macrinus *quidem* tantum *non* effugit *perſecutos*, vel aliter ſic, *igitur* in *tantum* quidem *Macrinus* non *effugit*, ubi Lat. *in tantum*, pro hactenus, cf. 5, 2, 6. ſcil. quatenus, vento uſus adverſo, reductus eſt reiectus que Chalcedonem; quo et reſpexerit Leisn. in N., ubi correctio quidem non procedit, (quia vulg. π. τοσ. eſt *i.* q. ipſius παρὰ τοῦτο, comparatum quoque a Stp. Th. cf. Ind. Dem. v. π. et quia τοσ. ſaepe ponitur pro τοῦτο, cf. Suid. Heſ. et Valck. Eur. Hipp. 299, 1. C.) at bene habet explicatio per διὰ τοῦτο, Lat. *ob id*, ideo, *eo*, cf. de παρὰ pro διὰ Dev. p. 314, i. L. N. T. ad παρὰ τοῦτο ex 1 Cor. 12, 15. ſq. Rs. ad Polb. p. 345. i. cum Ind. Ern. it. Dem. Nr. 2. Xen. Z. Pol. Fi. Aeſch. et Dion. H. S. T. 2., non me improbante plane, ſi quis cum aliis τοσοῦτον capiat ſenſu minuendi, pro tantillum, tam parvum, quo de cf. Abr. Dl. Th. p. 382. e. Rs. O. V. 7. p. 292. l. 11. et Iſ. v. πρὸς, Dion. H. S. T. 1. Xen. Z. Cyr. Ἀνβ. et M. S. cum Iſ. Ev. Fd. e p. 16. e. it. de Lat. *tantum*, pro tam exiguum, Cort. Sall. nec, ſi intelligatur δεικτικῶς, quod dicunt, ut quaſi *digito* monſtretur, quam parvum momentum id fuerit, quo Macrinus non effugeret, cf. alio ſenſu Fi. Theo., et G. Th. „*eatenus*, ἐπὶ τοσοῦτον, — usque ad id, — in tantum" ſed in noſtrum π. τοσ. N. ad loca Luc., ſupra laudata, it. ad Thuc. p. 550. N. 32. cum Abr. Dl. p. 757. m., ubi et p. 606. i. e „Long. Paſt. παρὰ τοσοῦτον ἐγένετο αὐτῷ μὴ περιπεσεῖν τοῖς λ., ut Noſter 8, 33." qui fuerit ille ap. Stp. Th. 3, 44. C. m. locus e Thuc., a Duk. ſic editus 525, 27. „καὶ παρὰ τοσοῦτον (ἐγένετο) αὐτῷ μὴ περιπεσεῖν τοῖς Ἀθηναίοις, *ac* parum *abſuit* quin *incideret* in *Athenienſes*" ubi tacent N., ſed nova exiſtat ratio noſtrae formulae, ut π. τοσ. habeat ſecum verbum finiti temporis, nominatim v. ἐγένετο cum dat. perſ., et tum ſubſequatur negativa cum inf. alius verbi, ante quem, ut ſupra, ſuppleverim ὥστε, in hanc Vs. ſeveriorem, *et* eatenus *contigit* ipſi, *ut* non *incideret in Athen.*, quo ſenſu v. γίνεσθαι cf. ib. v. c. 537, 10. per quam quidem in vertendo ſeveritatem videor aliis profuturus ad intelligentiam interiorem vocum ſingularum in noſtra formula, quacum non omnino comparabuntur aliae hae, παρὰ ἀκαρῆ ap. Fi. Aeſch. it. παρὰ

τέλει τὲ ἐχρήσατο αἰσχρῷ [e], habuit foedum; qui poſterius ὕστερον θελήσας εἰς τὴν Ῥώμην voluerit Romam proficiſci, ἀνελθεῖν, δέον ἐν ἀρχῇ τοῦτο quod oportuerat a principio ποιῆσαι [f]. ὁμοῦ δὲ ἔπταισε καὶ factum. Simul autem offendit

e) Colon in Ms. Ba. f) Huc punctum in A. al. pro colo Stp. rel.

μικρὸν et παρ᾽ ὀλίγον ap. Weſſ. ad Diod. S. 1, 719. N. 10. cum Abr. Dl. Th. p. 606. m. et παρ᾽ οὐδὲν Rs. Or. V. 4. Plut. Krg. et Gs. Chr. poſt Stp. l. l.

τοὺς διώξοντας) Scribo διώξαντας. *Steph.* Vel διώκοντας. *Sylb.* Per litteras quidem vicinius erat Stp. aor., ſupra etiam varians cum fut. particip., e confuſis α et ο, cf. 1, 8, 11. φυλαξ. 1, 9, 20. πορευσ. 1, 17, 9. e. ἐπακολ. et §. 15. συσκευ. it. 4, 1, 9. ἐπισ. dum per ſe procedebat quoque praeſ. Sb., quod tamen cedere debuit auctoritati Mss. trium; notante Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. διώξαντας" quod ex iſtius ſubſt. e P. non certo liqueat, cum et alibi participia fut. ſic reddat, cf. 2, 11, 7. τοὺς στρατηγ. et 1, 4, 8. m. τῶν κυβερν., ubi dictum de ſubſt. tempore univerſo, etiam de praet., quod et hic de praeſ. valeat, ſed et ſua vi ob adiunctum ſimile tempus ἐξεφ., quod v. cum τ. διωξ. copulatum per analog. ut cum τελ. adi. αἰσχρ., ubi Bg. partim e P. cum G. Th. *foedum* genus *mortis*, — *exitum* iudicii *foedum*, et v. *exitus* 484, 73. habere *meliores*, it. l. 95. ſqq. it. l. 45. foedum *exitu*, it. 896, 4. „turpis *fuga*, i. inhoneſta" at l. 8. mors *turpis* ſine explic., cf. ſupra 1, 9, 16. e.

ὕστερον) Bg. e P. per hanc ſententiam Noſtri (variatam nonnihil cum 2, 8, 17. ſq. et ex analog. conflatam de ſuo, cf. ap. G. Th. in P. v. *poſt* 972, 47. e Cic. *ego pro te nunc hoc* conſulo, *poſt* tempus, *in aliena re, quod tu in tua re*, quum *tempus* erat, *conſulere oblitus es*,) in reſoluto particip. tum θελ. per coniunctiv. (diſcedens ad v. ἀνελθ. cf. 3, 12, 1. 1, 5, 4.) tum δέον per pron. relat., hic quidem ob adiunctum pron. demonſtr. τοῦτο, quod adeo contraxit, pro vulgari *cum oporteret* id *facere*, cf. 2, 8, 18., deſerens iſtius adv. εὐθὺς ſ. εὐθέως ex 3, 2, 5. it. tempus ad ποι., forſan ut vim aor. de praet. retineret quodam modo, pro *feciſſe*; quanquam in v. *oport.* cum particip. paſſ. ap. G. Th. 596, 15. „Ter. Andr. 1, 5, 4. nonne *prius* communicatum *oportuit*? h. e. nonne id prius debuit communicare mecum" quod Lat. *debuit* permittebat etiam paſſ. tempore utr. *communicari* et *communicatum eſſe*; quod genus paſſ. ponit Bg. etiam alibi pro act. poſt verba quaedam, cf. 1, 9, 1. ἐγχειρ. et in rem ipſam 5, 2, 6.

ὁμοῦ) Alteram ſententiam hanc, adiunctam per δὲ, proprio ſenſu, ut Bg. e P., vel pro γὰρ. (unde exiſtet genus ſententiarum, quas dicunt *compoſitas*, v. Ern. rhet. §. 152.) conformatam que per variationem ad illas 1, 5, 15. ὁμοῦ δέ με εἶδεν ἥλιος ἄνθρωπον καὶ βασιλέα, it. 1, 11, 13. et 3, 9, 21. οὕτω μὲν δὴ Σεβῆρος τύχῃ μᾶλλον, ἢ γνώμῃ, τῇ κατὰ Παρθυαίων νίκῃ κεκόσμητο, Noſter in rel. expreſſit tantum ex analog., maximeque loci ap. Diod. S. 2, 119. l. 64. et Plat. ap. Schw. L. N. T. in dat. rei cum v. πτ., ubi Stp. Th. cum Bg. e P., agnita quidem metaphora, nec tamen expoſita, quae fuerit facilior ad intelligendum per haec, deceptus fuit aeque opinione ſua, ac fortuna, ſ. laeſus eſt tum a conſilio et propoſito Romam tardius proficiſcendi, tum a fortunae caſu, vento

γνώμῃ καὶ τύχῃ. τέλει μὲν δὴ τοιούτῳ ὁ Μακρῖνος ἐχρήσατο, συναναιρεθέντος αὐτῷ[h] καὶ τοῦ παιδὸς, ὃν ἦν ποιήσας Καίσαρα, Διαδουμενιανὸν καλούμενον.

24. conſilio et fortuna. Exitum nempe talem Macrinus habuit, ſimul occiſo et filio, quem Caeſarem fecerat, Diadumenum nomine.

g) Ms. Ba. τοιούτῳ Μακρ. v. N. et ib. poſt ἐχρησ. colon. h) αὐτῷ per aſperum A. al. mendoſe. i) Ms. Ba. διαδομενιανὸν καλ. v. N.

contrario, ſ. noxium ipſi fuit propoſitum illud et caſus fortuitus ille, ſ. infelix fuit factus que eſt per iſta duo ſimul; nobis fortaſſis *er* wurde *geſtürzt*, er *ſtürzte*, fiel, *ſank* zugleich *durch* ſeinen *Vorſatz*, Entſchluſs, *und* durch *Zufall*, ſeu *er* wurde *getäuſcht*, hintergangen *durch* ſ. *von* rel., quanquam altera notio v. πτ. (pro laedi) melior videtur ob adiunctum hic abl. illum; afferente L. Ern. tantum „3) cladem accipio, fortuna adverſa utor" et G. Th. 562, 73. et p. ſq. l. 19. „*offendere*, — laeſionem accipere ex aliqua re, — laeditur, qui offendit" cum quibusdam abl., etiam in *offenſus* cum abl. *fortuna*, ſed alio ſenſu, et oppoſita eadem *conſilium* et *fortuna*, in utr. ſubſt., et in primo 1179, 34. e Cic. *ego vero metuo*, ſi *hoc* tempore *conſilio* lapſi *erimus*, ſine explic., nec memorato hoc in v.

τέλει) Simplicitatem Noſtri in repetita formula τ. ἐχρ. et re ipſa de morte Macrini, ut adderetur adhuc aliquid de filio ipſius, non ſevere retinuit P., unde Bg. in μ. δ. per ſyn. et forſan in omiſſo ſq. pron. αὐτ., ſed etiam ob continuos abl., *ſimul cum ipſo occiſo* etiam *filio*, quo in v. ἀναιρ. pauper Stp. Th., cf. phyſica notione, pro adimere, Bud. C. et cum dat. perſ. paſſ. de re Rs. Or. V. 8. Lyc., ſed de perſ., ut hic, ib. V. 7. Ant. et in rem ipſam Dion. C. 1348, 85. καὶ ὁ υἱὸς προςαπώλετο, non tamen fortaſſis uno eodem que loco, cf. Xiph. S. 443, 3. ἡττηθεὶς, τὸν μὲν υἱὸν πρὸς τὸν Ἀρτάβανον ἔπεμψεν, λ. et l. 22. μαθὼν, ὅτι καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἑαλώκει λ.

Διαδουμενιανὸν) *Diadumenianum* graece. Reſpexit huc Lamprid., cum in Diadumeno ſcribit: Diadumenum *cum* patre *Opilio* Macrino *Antoninum* et *Imperatorem* dixit *exercitus*, et paulo poſt: *Herodianus*, graecus ſcriptor, *haec* praeteriens, *Diadumenum* tantum *Caeſarem* dicit *puerum* a *militibus* nuncupatum, *et cum patre* occiſum. *Sylb.* Lampridius in Antonino Diadumeno c. 2. (T. 1. p. 773. e.) hunc locum ita perſtringit: *Herodianus — occiſum*, quaſi legiſſet, ὃν ἦσαν οἱ στρατιῶται ποιήσαντες Καίσαρα, Διαδούμενον καλ., quod Caſaubonus (ib. N. 1.) recte monet. De *Diadumeni* nomine v. eundem (ib. et) c. 4. (e. p. 781. ſq. N. 3. cum Salm. p. 782. N. 1.) Quod de *Caeſaris* appellatione tradit Herodianus, firmat Capit. in Macr. c. 10. (p. 761. i.) ſciendum *praeterea*, quod *Caeſar* fuiſſe *dicatur*, non *Auguſtus* Diadumenus *puer*, quem *plerique* pari *fuiſſe* cum *patre* imperio *tradiderunt*. Alludere videtur hunc ipſum Herodiani locum. *Boecl.*

Qui ſapuit iterum e Caſ. ib. N. 2. „hoc addit, propter Herodiani verba, ubi Diadumenianus vocatur non Auguſtus, ſed Caeſar, (qui ad Lampr. locum primum edixit ſic.) De nomine intereſt nihil, ſive *Dia-*

Ἐπεὶ δὲ ὅ τε ϛρατὸς πᾶς, μετελθὼν πρὸς τὸν Ἀντωνῖνον, | Poſtea vero quam exercitus univerſus translatus eſt

dumenum dicas, ſive *Diadumenianum*. Nam illud uſurpavit prius, quam in Aureliam Antoninorum gentem eſſet tranſcriptus: poſtea non *Diadumenus* dici cepit, ſed *Diadumenianus*. Verum utrumque ſcriptores uſurparunt; ſicut et *Octavius* dicunt iidem, et *Octavianus*" unde Bg. e P. excuſandus, cf. Aur. Vict. Caeſ. 22, 1. *Macrinus* — Imperator, *eius* que *filius*, Diadumenus *nomine*, Caeſar *a* legionibus *appellatur*, et Ep. 22. Macrinus *cum* Diadumeno *filio* ab *exercitu* Imperatores *creati*, it. ad Dion. C. p. 1327. §. 101, 105., ap. quem ſuper altera re et dignitate haec, 1325. 36. εὐπατρίδης τε καὶ πρόκριτος τῆς νεότητος Καῖσάς τε ἀπεδείχθη, a ſenatu quidem, ſtatim poſt imperium, a patre ſuſceptum, ad quae §. 90. in N. docetur „Auguſti titulum ſerius et ſub extremum diſcrimen demum accepiſſe, cf. c. 34. 37., ſed et fluctuare hac in re admodum ſcriptores pleroſque, an et quando ſingula ſummae poteſtatis inſignia cum filio communicata ſint „1326, 98. ὡς — τὸν Διαδούμενον, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Καίσαρα, λόγῳ μὲν ὑπὸ τῶν ϛρατιωτῶν —, δῆλει, ἔργῳ δὲ ὑπὸ τοῦ Μακρίνου ἀποδεδειγμένον, unde Noſter excuſabitur, qui videtur non negare Auguſti honores, ſed complecti nomine illo Καίσαρος, cf. Exc. ad 2, 15, 5., ſicut maior eſt, quam Lampridii, fides Noſtri, quia cum Dione conſentit, variando exprimens 8, 4, 25. uno verbo ὃν πεποιήκει Καίσαρα, quae hic per periphraſin, ubi P. libere iterum addit ſuum adv., cf. §. 19. et in phraſin π. Καισ. e Dione Exc. l. l. quae, per analog. facta, variatur cum illo ipſo loco Καίσαρα αὐτὸν ἀποδεικνύει, opprimente P. v. καλ., ubi Bg. pro more ſuo. Caeterum hic ſubicio adhuc N. Oxon. „Cum Macrino una occiſum fuiſſe filium Diadumenum, cum Herodiano conſentit Capitol. Scribit tamen Lampridius imperium per aliquod tempus ab eo geſtum fuiſſe, ipſius que vitam ab Herodiano praeteritam obſervat, hiſce verbis, *Herodianus — occiſum*" Sed Lamprid. alia in praeced. narrarat, et c. 1. p. 771. ipſe profeſſus erat ſic, *Antonini* Diadumeni *pueri* — nihil *habet* vita *memorabile*, niſi *quod* Antoninus *eſt dictus*, et *quod* ei *ſtupenda* omina *ſunt* facta *imperii* non *diuturni*, ut Capit. c. 10. in Macr. p. 761. *Occiſus* eſt *etiam* filius, *cui* hoc *ſolum* attulit *imperium*, ut *interficeretur* a *milite*. Non *enim* aliquid *dignum* in *eius* vita *erat*, quod *dicatur*, praeter *hoc*, quod *Antoninorum* nomini *eſt velut* nota *appoſitus*; unde merito a Noſtro ſic breviter modo tangitur, cf. 1, 1, 7. et Lampr. in Heliog. p. 793. m., ſed ap. Beg. 2, 709. ſq., praeter numos Macrini et Diadumeni it. Diadumeniani, quoque diſputata quaedam in quaeſtiones praeſentes

μετελθὼν) Perimente P. membrum hoc, reſolvit id Bg. per copulam, ſed Sch. aeque bene „*qui* transierat *ad*" dum Stp. Th. v. e. „ap. Herodi. ϛρατὸς μ. πρὸς Ἀντ. non ſimpliciter transeundi, ſed et transfugiendi ſignif. habet" praeter aliam lect., recte notionem conſtituit, datam a Noſtro ex analog. et variando cum 5, 4, 11. μετιόντες πρὸς τὸν Ἀντ., ubi Stp. huc reſpexit, me reperiente tantum cum praep. ap. Ioſ. 1, 28. ſ. 1. l. 5. εἰς τὴν Χαναναίαν, *in* Chan. *concedere*, cf. Dem., ſed in alios uſus, etiam tropice, Suid. 2, 542. m. Heſ. Herdt. Thuc. cum Bau. Or. it. Gottlb. et Abr. Diſ. A. Diod. S. Xen. Cyr. Rs. Or. V. 4. 6, 7. Ant. 8. Lyc. Barn. Eur. et Muſ. Caeterum de nomine Ἀντ—

προςεῖπε βασιλέα, τά τε τῆς ἀρχῆς ὑπεδέξατο[k], διοικηθέντων αὐτῷ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῶν ἐπειγόντων ὑπό τε τῆς μάμμης καὶ τῶν συνόντων Φί-

ad Antoninum, eum que ſalutavit imperatorem, ac ipſe imperium ſuſcepit, ordinatis rebus in oriente, quae maxime urgebant, ab avia et ami-

k) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec rel. Mss. nec edd. v. N.

quo de hic agit N. Ox. cum aliis nominibus, cf. 5, 3, 25. et Dion. C. 1349. e. ὁ δὲ δὴ Ἀουειτος, εἴτε Ψευδαντωνῖνος λ.

τά τε τ. ἀ. ὑπεδ.) Forte ante ὑπεδ. deeſt ἐκεῖνος. *Steph.* Et Leisn. in m. Ms. Bg. „ſupplet ἐκεῖνος" quod verum eſt et neceſſarium ad Vern. rationem, non item in Gr. et Lat., ubi talia pron. perſ. ſaepe opprimuntur, etiam cum ambiguitate quadam, ut hic, cum alia perſ. praecedat ὁ ϛρατὸς προςεῖπε, ſicut Bg. de ſuo explet ad pr. προςειπ. β. idem pron. dem. αὐτὸν, (ubi nemo corrigendo addiderit,) hic vero per ſyn. e P. unde et Stp. clam iterum emendarit; variante Noſtro cum 4, 15, 18. τὰ τῆς βασιλείας, cf. 2, 8, 11., ſed cum 2, 1, 8. τὸν διαδεξόμενον τὴν ἀρχὴν, it. 2, 13, 12. per ſyn. v. ὑπ., cf. 2, 15, 8. τὴν τιμὴν ὑπεδέξατο et Eutr. Met. 4, 11, 1. τὴν ἀρχὴν ὑποδεξαμένων, ſed et ap. Abr. Dl. Th. p. 552. e. ex Pauſ. οὐδ' ἂν ὑπεδέξαντο ἀρχὴν, praeter quae non reperi ſimile, ſed alia omnia, phyſice vel tropice. cf. L. N. T. cum Drs. lib. de V. med. Suid. 3, 536. m. Hom. Heſ. Orph. (etiam in ὑπεδ.) Herdt. cum Gs. Chr. Thuc. cum Ind. Schol. et in N., Xen. M. S. et Cyr. Iſ. Ev. Polb. Fi. Pal. Plut. Krg. Aeſch. ep. S. Rs. Or. V. 7. Ant. et 6., ubi et cum adv. οἰκείως, ſed in rem criticam et confuſionem Abr. l. l. cum Loesn. Obſ.

διοικηθέντων) Reiecto P. adv., cf. cap. pr. extr., etiam alia libertate ad τῶν ἐπειγ, tamen hic Bg. retinet iſtius aliud adv., cf. 5, 3, 8. it. ſuppletum ſubſt. πραγμάτων, et cum eodem opprimit pron. αὐτῷ, in paſſ. ſolenne, cum Stp. Th. 2, 1223. H., forſan ob ſq. praep., quam, ſpreto illius iterum adv. *ſcil.* (cf. 5, 4, 6. niſi pro τὲ legerit γὲ, cf. 1, 12, 18. i.) cum illo cepit in notione vulg. cum gen. perſ., qua ſervata, debeat ille prior dat. explicari ſaltem pro dat. commodi ſ. dominii ſ. imperii, et pro ὑπ' αὐτοῦ. Atqui tum e ſqq. tum ex 5, 3, 7. ὑπὸ ταῖς μητράσι καὶ τῇ μάμμῃ ἀνετρέφοντο it. 5, 8, 21. ὑπὸ τῇ μητρὶ καὶ τῇ μάμμῃ παιδαγωγούμενον et 6, 1, 2. παραλαβόντος τὴν ἀρχὴν Ἀλεξάνδρου, τὸ σχῆμα καὶ τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας ἐκείνῳ περιέκειτο, ἡ μέντοι διοίκησις τῶν πραγμάτων καὶ ἡ τῆς ἀρχῆς οἰκονομία ὑπὸ ταῖς γυναιξὶ διῳκεῖτο, apparet, potius ſenſum hic eſſe eundem, quem ibi, et pro Lat. *ſub*, de imperio, tutela, cura et auctoritate, atque adeo ὑπὸ cum gen. perſ. pro dat., qualis enallage niti videtur illo ipſo ὑπ' αὐτοῦ, v. c. 4, 12, 7. et promiſcuo ὑπὸ κήρυκι et ὑπὸ κήρυκος, quo de v. 1, 12, 8. unde ſalvus maneat ſenſus iſtius pr. pron. αὐτῷ, intelligendi e periphraſi iſta 6, 1, 2. τὸ σχ. λ., ut illius ὑπὸ λ. amplius ex 6, 8, 8. ὡς διοικουμένων τῶν πραγμάτων ὑπ' ἐξουσίας τε καὶ γνώμης γυναικός.

τῆς μάμμης) Hoc loco et alibi auctor utitur voce μάμμῃ pro *avia*. Phrynichus et Moeris negant, vocem eſſe Atticam. Sed male, v. Wolf. Cur. Phil. in 2 Tim. 1, 5. p. 500. *Leisn.*

λων [1], (αὐτὸς γὰρ ἦν νέος τὲ τὴν ἡλικίαν, πραγμάτων τὲ καὶ	cis, qui cum ipſo erant (ipſe enim erat tenera aetate, re-

1) In Ms. Ba. erant commata modo hic et poſt ἄπειρος ſine parentheſi cum edd. A. al., ubi tamen poſt φιλ. punctum, male, cum poſt parentheſin, neceſſariam illam ob indicem γὰρ et alium caſum, cohaereant illa οὐ — διατρίψας μ. adhuc cum pr., v. N.

Cf. ad 5, 3, 7., faciente Bg. cum P. per ſyn. in ſq. v. συν., etiam in expleto pron. cf. 1, 15, 4. 1, 6, 1., ſed Noſtro hos gen. conſq., reſolvendos per modi particulas Lat. *dum* ſ. *ita*, *ut*, interiiciente cum ambiguitate, ut referantur vel ad pr., finita protaſi periodi poſt φίλων, vel ad ſqq., ſumta apodoſi ſtatim a διοικηθ., quo utr. tamen una periodus manet usque ad Ῥώμης.

ἦν νέος) ad minimum agens decimum annum, cf. ad Dion. C. p. 1351. §. 6., ſed Anglis ap. Heyn. H. 4, 1070. i. *er* war *nur* 14 *Jahre alt*, als *er* zum *Kaiſer* erklärt *ward*, liberum P., tum in addito adv. tum in omiſſis ſubſt. τ. ἡλ. et παιδ. (ubi Sch. „literarum *imperitus*") deferente Bg., ſed cum libertate etiam, dum acc. illum τὴν ἡλ. non male quidem per ſyn. abl. exprimit, ſed ſimul nominativum adi. νε. mutat in ſyn. adi., accommodatum ad caſum ſui ſubſt., cf. ap. Stp. Th. 2, 1028. ſine Vs. ex Ariſtot., quod mihi de morib. 1, 1. e. p. 5. l. 6. νέος τὴν ἡλ. iuvenis *aetate*, cui add. Herdt. 456, 63. ἡλικίην νέος ἐών, adhuc *adoleſcens*, Diod. S. 1, 63. l. 64. παντελῶς νέος ὢν τὴν ἡλ. admodum *iuvenis*, it. 2, 387. l. 29. δύο τῶν υἱῶν, παῖδας ὄντας τὴν ἡλικίαν, duos *eius* natos, *puerilis* adhuc *aetatis*, ſed per ſyn. abl. Thuc. 343, 41. ἀνὴρ ἡλικίᾳ μὲν τότε ὢν νέος, *qui* quamvis *aetate* tunc *eſſet* adhuc *iuvenis*, cum libero alio adv., quod ap. Suic. 2, 394. e. ex *Suid.* 3, 555. e. v. ὑποκ. παῖς ἔτι τὴν ἡλ., ut *adhuc aetate puer*, ſed ap. G. Th. modo *iuvenior* — *aetate*, et per Indd. Gr. ap. *Dion. H.* π. ὀν. σ. ed. Upt. p. 6. e. ταῖς νεαραῖς πεφυκὸς συνανθεῖν οὐχ ἧττον ἡλικίαις, in aetate *puerili*, quod fuerit illud Bg., tum de adi. νέος, praeter Suid. Heſ. (ap. quos et Apoll. L. etiam neutr. νέον pro adv., cf. Hom. Hsd. Call. Fr. 124, 1. V. Eur. Phoen. Luc. Di. H. S. T. 1. Plut. Krg.) et L. N. T., quoque cf. Soph. Ai. Call. Orph. Theogn. Rs. Or. V. 4. 6. 7. Ant. 8. And. et Lyc. Dem. cui add. 254, 5. Ael. V. h. Luc. Fi. Ae. et Pal. Hs. Fa. Aeſ. et Plut. Thuc. cum Gs. Chr. et Iſ. Ev. tum ſenſu peculiari νέη, poëtice, pro ſubſt. *puella*, Muſ., ſed οἱ νέοι, de militibus, ut Lat. *iuvenes*, Polb. et Rsk. ad Eur. p. 164. m. it. νέος cum pr. περὶ Aeſch. ep. S. it. cum pr. ἐς et cum ὥστε Abr. Dl. A., ap. quem in L. Ar. p. 21. m. non eſt, quod Ind. oſtendit, νέος cum ἄπειρος, ut hic, ubi variatur cum 5, 3, 13. de eodem Heliog. ἦν τὴν ἡλ. ἀκμαῖος, cf. Foeſ. „νέοι, — ἀντὶ τῶν ἀκμαζόντων" it. ſupra 2, 15, 7. 1, 1, 9., ſed ἄπειρος cum πραγμ. ap. Dem. ſine Ind. 1250, 26. 1273, 22. 1369, 17., ut per analog. modo ἀπ. cum παιδ., cf. cum aliis gen. rerum L. N. T. Theogn. Herdt. Iſ. Pan. M. cui add. p. 76. e. 108. e. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. Dem. cui add. 277, 7. 314, 18. 735, 13. Luc. Hs. Fa. Aeſ. et Xen. M. S., ſed ſimul cum gen. perſ. Xen. Hell. et Cyr. it. Dion. H. S. T. 2. tum abſolute Suid. Foeſ. Xen. Ἀνβ. Plut. Krg. e §. 93. et in rem criticam ac confuſionem Herdt., ſed cum adiuncto noſtro iterum Rs. Or. V, 6. Lyſ. fragm. 10, 19. i. ὅτι νέος καὶ ἄπειρος ἦν πραγμάτων, et ap. Poſſ. Call. p. 165. m. e Dem. ſine Ind. „βοηθεῖν τοῖς ἀπείροις καὶ

παιδείας ἄπειρος,) οὐ πολλοῦ [m] χρόνου διατρίψας, εἶχε περὶ ἔξοδον [n], σπευδούσης μάλιστα τῆς Μαισῆς [o] εἰς τὰ συνήθη ἑαυτῆ [p] βασίλεια Ῥώμης [q]. ὡς δὲ τῆ τε συγκλήτῳ καὶ τῷ Ῥωμαίων δήμῳ τὰ πραχθέντα

rum que et diſciplinae rudis) haud diu moratus, intentus erat profectioni: feſtinante in primis Maeſa ad conſuetam ſibi aulam Romanam. 2. Sed ut Senatui populoque Romano res innotuit;

m) Ms. Ba. οὐ πολὺν χρόνον διατρ. v. N. n) Colon in Ms. Ba., ut punctum in Lugd. ed. o) μαίσης Ms. Ba., ut 5, 3, 2., ſed Μέσης Ms. Ve. mendoſe. p) ἑαυτῆς Mss tres, v. N. q) τῆς ῥωμ. Ms. Ba. praefixo artic. altero, cf. 3, 2, 11. m, et contra 3, 8, 4. 19.

τοῖς νέοις, — it. ἄπειρος τῶν πραγμ. διὰ τὴν ἡλικίαν, imperitus *rerum* propter *aetatem*, (ſcil. teneram ſ. iuventutem; ſed p. 340. e.) ἄπειροι τῆς παιδεύσεως, rudes *literarum*" quae Lat. formulae, ap. G. Th. cum Gr. al., Noſtro profuerint ad ſuas Gr. etiam, cf. in Bg. ſing. ad παιδ. 1, 3, 4.

οὐ πολ. χρ.) Cum Bg. e P. dedit Stp. Th. v. δ. 3, 1333. F. e. cum al. lect. „οὐ πολλὸν χρόνον δ." quae adi. forma, poëtica magis, e memoria fuerit, ut res Ms. ex errore minus, (confuſis ν et υ, cf. 4, 8, 16. it. λο et υ ſ. ο et υ, cf. 4, 9, 15. et λλ cum λ, e ſcriptura ſolenni unius ſimplicis, cf. 3, 12, 2.) quam gloſſa per comparationem cum 2, 14, 10. διατρίψ. οὐκ ὀλίγον χρ., aut cum aliorum caſu quarto ſyn. cf. 4, 8, 16. 4, 14, 1. et in formulam vulg., ſervatam a rel. Mss., per ſyn. 1, 6, 1. 1, 8, 1. at 1, 10, 1. χρόνου οὐ πολ. per ordinem alium, variandi cauſa, ſed cum v. διαγενομένου, a quo pendet, ut contra hic per ſe ſtat, omiſſa praep. διὰ etc., quomodo non iterum reperi, ad analog. fortaſſis fictam, cf. Stp. Th. 4, 642. i. οὐ μακροῦ χρ. e Soph. ſine Vs. it. Dem. illud ſupra ad 1, 9, 17. μετ' οὐ πολὺν χρ. it. Ind. ἐξ οὗ χρόνος οὐ πολὺς, ſed nudum πολὺν χρόνον ſic abſolute per ellipſin ἀνὰ, λ. ap. Hs. Fa. Aeſ. et Plut. per liberrimam Vs., ſed ap. Luc. 1, 116. e. 217. l. 75. cum Bg., at p. 456. l. 9. πολ. χρ. οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει, *iam* multo *abhinc* tempore *non viſus es in urbe*, cum ap. The. Ch. 15, 2. e. οὐκ ἂν ὑπομεῖναι πολὺν χρ. οὐδένα, Vs. Caſ. fere cum Ind. Fi., ſed 25, 2. e. διατρίβειν πολὺν χρ. Vs. Caſ. *longum tempus*, quod ſolum Gs. Th. tenet, non item aeque bona *per* multum *tempus* ſ. *ad*, quibus hic locus erat ſeveris. In ſq. εἶχ. Bg. de ſuo, (ubi cum π. ἐξ. Noſter per analog.) ſed cum P. per ſyn. ad μαλ.

εἰς τὰ σ.) In Mss. lectione magis ſit lapſus ſolennis in ς et iota poſtſcr., cf. 3, 6, 21. quam ut per continuos gen., iuncto pron. cum βασ., ſolum ſtet adi. συν., quod rectum cum ſolito dat. refert etiam P. oblique, dux Bg. ad ſyn. formulam in βασ. cum Ῥωμ., ubi Noſter de ſuo, cf. in rem ipſam 5, 3, 3.

ὡς δὲ) Bg. in τὰ πρ. (cf. 4, 5, 5. et per variationem τὰ πεπραγμένα 4, 11, 14.) e P., ut in rel. unde reſtituimus in Bg. Ms. omiſſum gen. Ῥωμ. cf. 5, 2, 5. ſic univerſe ſcribente Noſtro, nec definiente, utrum innotuerit per famam, an veroſimilius per litteras Antonini ipſius, de qui-

ἐδηλώθη, δυσφόρως μὲν πάντες ἤκουσαν [r], ὑπήκουον δὲ ἀνάγκῃ, τοῦ στρατοῦ ταῦτα ᾑρημένου [s], κατεγίγνωσκόν [t] τε τοῦ Μακρίνου ῥαθυμίαν [u] τὲ καὶ τρόπων χαυνότητα [x], αἴτιόν τε οὐκ ἄλλον, ἀλλ' [y] ἢ αὐτὸν ἑαυτῷ [z] γεγενῆσθαι,

minus quidem libenter id omnes audiebant; ſubiiciebant ſe tamen neceſſitate coacti, poſtquam exercitus ea voluerat, accuſabant que Macrini ſocordiam et animi mollitiem: auctorem que mali non alium, ſed ipſum ſibi

r) Colon in Ms. Ba. s) In una Pat. colon, pro puncto rel. edd., tacite etiam Mss. v. N. t) κατεγίνωσκόν τὲ λ. Ms. Ba. ſine altero γ, ut 2, 12, 4. u) Cum iota in una Pat. cf. 5, 4, 12. x) Hoc comma in Lugd. et Par. 2. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. y) ἄλλ' ſic cum accentu in Bs. 2. v. N. z) αὐτὸν γεγεν. Mss. Ba. et Ve. v. N.

bus cf. Dion. C. 1350, 9. 30. 35. p. ſq. l. 57., ſed in variationem 2, 13, 1. ἐπεὶ δὲ — ἐδηλ.

δυσφόρως) Brevitatem Noſtri et luſum in v. ſimpl. ἠκ. et compoſ. ὑπ. et notione deſeruerunt Lat. Inttp., ſecuti per ſe phraſes, Latinis uſitatas, cf. G. Th., ſed ſupplente Bg. etiam ad v. primum ἠκ. aliud pron., quam requirebat prius ſubſt. eius ad τὰ πρ., redditero me ſic, *ut* autem *tum* ſenatui, *tum* populo *Romano*, quae *facta* eſſent, *ſignificata ſunt:* moleſte *quidem* omnes *iſta* audiverunt, *obediverunt* tamen *neceſſitati*, quae formula ultima, *noſtratibus commoda ad imitandum luſum Gr., ſaltem que habens analogiam, (ut binae Noſtri,)* convenit etiam cum P. *caſu, qui tertium et hic dedit verbo Gr.*, dum Bg. ſumit abſolute, cf. in eius ἀν. 2, 2, 22. et in rem Dion. C. 1351, 63. τῇ ἐπαρτηθείσῃ ἀνάγκῃ, οὐδὲν οὔτε τῶν δεόντων, οὔτε τῶν συμφερόντων σφίσι, πρᾶξαι ἠδυνήθησαν, ſenatores, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ φόβου ἐξεπλάγησαν καὶ ἐψηφίσαντο.

τοῦ στρατοῦ) Nimiam P. libertatem ſprevit et Sch. „quum *elegiſſet* haec *exercitus*“ ubi Bg. aptius ſenſui, quem agnoſcit Stp. Th. 1, 183. C. e. modo in v. αἱρ. cum inf. e Bud. C. 4, 37. cf. Ind. Sb. Fi. Theo. Iſ. Ev. Fd. et Pan. Mor. cui add. p. 4. l. 4. it. Dem. ubi et cum acc. rei, ut h. l., et hoc ipſum particip. perf. paſſ. pro med., (quod etiam Leisn. in m. Ox. notarat per „active“) hinc ſine Vs. alia in cauſa laudatum ad Luc. 3, 97. N. 35. e. poſt quod comma potius viſum in eadem rectione; unde et numerum novae §. ſuſtulimus.

κατεγίγνωσκόν τε) Copulam P. aliam δὲ (cf. 4, 1, 7.) non retinuit Bg. nec Lat. ad rel., ſed Stp. Th. in v. κατ. et χαυν. quorum in primo v. per caſum variatur cum 5, 2, 12. non autem in iunctis ſubſt. cum 5, 1, 5., ut rurſus cum 2, 2, 12. αἴτιος τοῦ τοιούτου θανάτου οὐκ ἄλλος, ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ per nudum ſubſt. αἰτ. (ubi Bg. e P. ſupplet gen. ſubſt. κακοῦ, ubi aeque conveniant illa τοῦ τοι. θαν.) tum per ſyn. adverſativam generis compoſiti ἀλλ' ἢ pro ſimplici ἀλλ', (cf. 4, 15, 15. 3, 10, 12. 1, 13, 2. 8. etiam in accentum ed. Bs. it. Aeſch. ep. S. ἑαυτοῖς αἴτιοι γεγονέναι τῶν συμφορ.) denique per ſyn. pron., quod, omiſſum in duobus Mss., ut alia, cf. 5, 1, 14. e., ſed hic ob ſimile pr. forſan, non item ſupra 2, 2, 12. 4, 14, 16. et ſolenne cum altero pron. cf. Abr. ad

ἔλεγον. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος,	3. fuiſſe dicebant. Antoni-
ἀπάρας [a] τῆς Συρίας, ἐλθών	nus autem cum profectus e
τε [b] εἰς τὴν Νικομήδειαν, ἐχεί-	Syria veniſſet Nicomediam,
μαζε [c], τῆς ὥρας τοῦ ἔτους	ibi hyemavit, anni tempore
οὕτως ἀπαιτούσης. εὐθέως τὲ	4. ita poſtulante. Statim que

a) Cum iota per edd. cf. 4, 9, 17. b) ἐλθὼν δὲ εἰς λ. Mſs. Ba. et Vi. cum ed. A. Bs. Pat. et Par. 2., ſed ἐλθὼν τε Stp. cum Ing., ſed nobiscum rel. v. N. c) Colon in Ms. Ba.

Aeſch. 1, 414. m. et Dl. Th. p. 716. e., agnoſcit cum Ms. Vi. etiam P., unde Bg. etiam hic, non vero ad ἐλ., ſpreto etiam iſtius adv. ad pr. neg. cf. in rem ipſam Lampr. in Hel. c. 3. p. 795. e., ubi *in* ſenatu *lectae ſunt* literae *Heliogabali*, ſtatim *fauſta* in *Antoninum*, et *dira* in *Macrinum* eius *que* filium *dicta ſunt*, appellatus *que* Antoninus *princeps*, volentibus *cunctis*.

ὁ δὲ Ἀντ.) Bg. ſumſit e P. Lat. ad ἀπ., de ſuo verſatus in rel., ſervando particip. primo alterum mutans in tempus finitum, cum reſolviſſet ac copulam τὲ oppreſſiſſet, ubi omiſit P. alterum ἐλθ., et caſum eius iunxit cum ſq. v. ἐχ., ad quod Bg. melius explevit adv., in pr. ſubſt. latens, ad Lampr. c. 5. i. p. 800. *quum* hybernaſſet *Nicomediae*, atque *omnia* ſordide *ageret*, comparante Caſ. in N. 3. Noſtri locum ſic „ὁ Ἀντ. ἀπ. τ. Σ., ἐλθὼν δὲ εἰς τ. Νικ. ἐκεῖ ἐχ., τ. ὥ. τ. ἔ. ο. ἀπ." atque adeo non tantum per aliam lect. illam Mss. et edd. quarundam in copula δὲ, (cf. 5, 3, 26. dum recte Bg. manet in vulg. cum Ms. Ve.) ſed etiam per intruſum Gr. adv. illud, ut ap. Stp. Th. 4, 489. B. e. „Herodi. l. 4. ἐλθὼν δὲ εἰς Νικ., ἐχειμ. — ἀπ. ibi *hyemavit*" cf. ad Herdt. p. 673. N. 20. Xen. Th. V. 3. p. 139. e. p. ſq. cum Ind. Bach., ſed ſine Ind. Dem. 101, 1. 135, 28. e quo v. de hyeme definitur formula ſq. τῆς ὡρ. τ. ἔτ., infinita illa per ſe, alias que valens etiam de rel. anni temporibus, de vere, aeſtate et autumno, cf. cum Vs. Bg. e P. vel ſevera *hora anni* Stp. Th. v. ὥρ. i. Foeſ. Heſ. Suid. 1, 665. m. 2, 759. m. Moer. p. 424. et Herodi. ib. p. 465. cum N. it. ad Thuc. p. 131. N. 76. cum Abr. Dl. p. 236. i. et Ind. in Schol., Caſ. ad Ath. 2, 981. e. Graev. L. Heſ. p. 7. e. Rs. Or. V. 10. p. 258. m. Ind. Xen. Bach. Dion. H. S. T. 1. et Dem. cui add., praeter 124, 4., quoque τὴν ὡρ. τοῦ ἔτ. 49, 6. coll. l. 3. it. 94, 7. 1213, 27. coll. l. pen. et 19., ſed plur. ταῖς ὡρ. τοῦ ἔτ. 48, 25. coll. ſq. it. κατὰ πᾶσαν ὥρ. ἔτους Ael. V. h. 1, 15. p. 19. ſine Ind. ubi modo ἐν ὥρᾳ θέρους, ut de ἔτος ὥριον, it. ἔαρος ὥρα, Palm. Ex. p. 125. 801., Loesn. Obſ. p. 111. e. cum Hom. Ind., ſed de ὥρα, pro vere, Thom. M. p. 932. Spanh. ad Call. h. Ap. v. 81. Ern. ed. T. 2. p. 132. Gat. ad Ant. p. 31. a. F. Polb. Ind. at pro aeſtate, ut et ὡρ. ἔτ., Sb. Ind. L. Boſ. Ell. p. 126. e. Hdb. ad Xen. p. 177. m. cum Gottl. Obſ. ad Dion. H. in Act. Er. a. 1771. p. 216. ſq., ſed de utr. Spanh. l. l. h. Cer. v. 124. T. 2. p. 818. et de omnibus anni partibus Fi. de Vit. L. N. T. Prol. 4. p. 9. tum Cort. ad Sall. b. Iug. 50, 1. it. ep. Cic. Ind. v. *temp.* et Iul. Caeſ., quacum formula Noſter de ſuo copulat rel. ὁ. ἀπ., ubi Sb. Ind. „ὁ. pro τοῦτο" ſine neceſſitate, cf. 1, 1, 8.

εὐθέως) Iterum P. copulam τὲ reddit, ut 4, 15, 19., deſertus a Bg. etiam in rel. libertate, ubi incertum, utrum libere addiderit adv., ut 4,

ἐξεβακχεύετο, τήν τε ἱερωσύνην τοῦ ἐπιχωρίου Θεοῦ, ᾗ ἐντέθραπτο, περιεργότερον ἐξώρ-

bacchabatur, deo que patrio ſacerdotium, cui innutritus fuerat, ſupervacuis ſaltationi-

11, 5. an ſic expreſſerit praep. in v. ἐξεβ., cum et ap. Stp. Th. aliunde reddatur „vehementer *bacchari*“ deinde cum P. compoſ. *debacch.*, non item cum ſimpl. Bg., hic ut capiam pro agere cum furore, i. indecenter, (in N. pr. ap. Lampr. *ſordide*,) nimio cum gaudio et fervore, maxime in ſua re ſacra; ſequente mox quadam explic. cf. 2, 2, 5., ſed in ſq. ἐπιχ. Θ. 5, 3, 8. dum P. reſpicit ib. §. 12. in Lat. ad ἐντ., ubi Bg. cum Sch., ſed Noſter per analog. cum ἱερ.

ἐξώρχητο) Vulgatam hanc ſcripturam tueri poſſunt, quae ſupra de ſacris choreis Heliogabali narrata ſunt 5, 3, 15. et infra 5, 5, 19. et haec item Amm. Marcellini (28, 1. p. 417. l. 11. Maximinus quidam) *pedes* huc *et* illuc *exſultando* contorquens, *ſaltare*, non *incedere*, videbatur, *dum* ſtudebat *inter* altaria *celſius* gradientes, *ut quidam memorant*, imitari *Bracbmanas*. Cum tamen ſuſpectum ſit tempus illud; potius enim imperfectum ἐξωρχεῖτο requiritur; fortaſſe aliquis ex accentus veſtigiis ἐξήρχετο, *auſpicabatur*, malit. *Sylb.* Verbi ἐξορχεῖσθαι vim neque Pol. neque Scheidius (ex illo reddens.) cepiſſe videntur, vertentes: cultum*que* patrii *numinis*, *cui dicatus* fuerat, *celebrare* ſupervacuis *ſaltationibus*. Non enim neceſſe eſt ut apud noſtrum ſaltationes proprie intelligamus. In Orgiis myſteriis que veterum, ſicut in plerisque aliis ſacrificiis, ſaltationes adhibitas eſſe, tironibus conſtat, et Luciani verba de Salt. c. 15. ſatis declarant: τελετὴν ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὑρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως. Ex eodem vero iam patet, de iis qui myſteria enunciarent, verbum ἐξορχεῖσθαι adhibitum eſſe: τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. Hinc magis tranſlate de omnibus iis dicitur, qui res arcanas aut quovis modo celandas patefaciunt. Sic Achilles Tat. l. 4. c. 8. dicit: Λευκίππη ἔτι μένει παρθένος· μέχρι μόνων τῶν φιλημάτων ἐστί μου γυνή· ἐν γὰρ τοῖς κακοῖς ἐξορχήσομαι τὰ μυστήρια. Et Clemens Alex. Strom. l. 1. Sanctiores religionis chriſtianae veritates non cum omnibus communicandas eſſe cenſens ait: μέγας ὁ κίνδυνος, τὸν ἀπόῤῥητον ὡς ἀληθῶς τῆς ὄντως φιλοσοφίας λόγον ἐξορχήσασθαι τοῖς ἀφειδῶς πάντα μὲν ἀντιλέγειν ἐθέλουσιν. Adhibetur porro hoc verbum non modo de iis qui verbis, ſed etiam qui actionibus et re ipſa aliquid patefaciunt, quod erat occultandum. Sic idem Clemens Paedag. l. 3. ait: τῆς φύσεως τὰ ἀπόῤῥητα εἰς τὸ συμφανὲς ἀπογυμνοῦντας, ἐξορχουμένους etc. Hinc quoque in noſtro loco de ſaltatione non eſt cogitandum, ſed ſenſus eſt: *Se ſacerdotem eſſe — inepta* ſedulitate *prodebat* ſ. *patefaciebat*, quamvis haec res, quae dignitatem imperatoriam magis minuere quam augere videbatur, ipſi potius occultanda fuiſſet. Addit deinde noſter, quibus rebus factum ſit τὸ ἐξορχεῖσθαι τὴν ἱερωσύνην ab Heliogabalo. Sylb. emendare volebat ἐξωρχεῖτο ſ. etiam ἐξήρχετο, quod non probo. Stephanus autem legiſſe videtur ἐξωρχήσατο. Addere denique liceat peculiarem quendam verbi ἐξορχεῖσθαι ſignificatum, neque in vulg. lex. neque in Stp. Th. obvium, quo *ſaltando finire*, *zu Ende tanzen*, *vertanzen*, *austanzen* denotat: ita enim adhibetur ab Ael. Hiſt. anim. l. 16. c. 23. ad fin., ubi de equis Sybaritarum ſaltantibus in pugna dicitur τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντο, quam lectionem ibi ve-

χητο [d], σχήμασί τε ἐσθῆτος	bus obibat: formis que ve-
πολυτελεςάτοις [e] χρώμενος,	ſtium pretioſiſſimis utens per
διά τε πορφύρας χρυσοῦ	que purpuram auro inter-

d) Nihil hic variatur, niſi quod, pro puncto edd. rel., colon tenent Ox. 2. et Pat. v. N. e) πολυτελεςάτης per edd., et tacite quoque in Mſſ. v. N.

ram iudico: namque eſt inſignis in h. l. lectionis varietas. Caeterum ad v. ἐξορχ. apta quaedam dediſſe Laurent. Normannum in Ariſtide p. 590. teſtatur Valckenaerius ad Herodoti l. 6. c. 130. *Stroth.*

Huius e notione, qua meliorem non reperi, cum ſubſt. τὴν ἱερ. et adv. περ., (cf. 5, 3, 15.) per analog. iunctis, reddetur ſeverius ita, *ſacerdotium — curioſius exſultabat*, efferebat, *evulgabat*, quorum in pr. ap. G. Th. Nr. 2. „ἐξορχεῖται, quod proprium verbum eorum eſt, qui Eleuſinia ſacra extra ipſam caerimoniam imitantur, et ita *propalant*“ quod et ipſum Lat. hic locum teneat, non tamen ib. aeque bonae Lat., cf. Bud. C. 1103, 13. Suid. Heſ. cum D'Arn. L. Gr. N. Valeſ. ad Harpocr. p. 27. ad p. 152. l. 7. Poll. 4, 95. Caſ. ad Ath. 2, 899. e., ad Luc. 1, 601. N. 29. it. 2, 276. N. 60. ſq. et 424. N. 87. dum Stp. Th. 2, 1486. i. e P. profert hinc ſic memoriter „εὐθέως ἐξεβακχεύσατο, — ἐξωρχήσατο“ ſed Bg., e P. partim reddens, dubium relinquit lectorem, expreſſerit ne impf., a Sb. propoſitum, an vulg. plusqp., quod et alibi ille per impf. effert, cf. 5, 4, 14. ἐνθεν. et cum pr. impf. ἐξεβ. procedit, quippe etiam valente ſaepe pro plusqp. cf. 5, 3, 20. διετρ. Caeterum hic poſt ἐξωρχ. minimam ſigi oportere modo diſtinctionem, innuunt ſqq. mera particip., unde et numerum novae §. ſuſtulimus.

σχημ. ἐσθ. πολυτελεςάτης) Legere queas etiam πολυτελεςάτοις, relatione ad σχήμασι. *Sylb.*

Et ſic per abl. clare extulit Bg., correcturus hauddubie textum Gr., quod ipſe ſtatim feci vel contra libros omnes, tum quod facilis fuit in η et οι lapſus, cf. 2, 10, 13. e. tum quoniam aptius ſic copulatur adi. et ad analog. cf. ap. G. Th. 795, 75. ſqq. *genus* leonum *acre*, quo et redeat brevitas P. per unum modo ſubſt., dum argutatur Stp. Th. 1, 1327. B. m. „Herodi. σχῆμα ἐσθῆτος dixit l. 5. ſicut Virg. Aen. l. 8. circa fin. *gentes*, Quam *variae* linguis, *habitu* tam *veſtis* et *armis*. Vbi tamen *veſtis* et pro veſtitu accipi poteſt, quum in Herod. loco ἐσθῆς *veſtimentum* ſignificet“ ſcil. e P., ſed Bg. recte latius capit, (ut G. Th. „*habitus*, — qualitas et forma corporis et cuiuscunque rei“ non tamen ad ſubiectum illum locum Virg. ubi N., tacent et aliter Met. Ru., ſed Noſter cum gen. ſuo aut ad analog. illam Virg. aut univerſam in v. σχ. cum gen. aliquo rei ſ. perſ., nec tamen per periphraſin, cf. L. N. T. cum Krb. et Loesn. Ind. Aeſchy. Orph. Ioſ. Geop. Gottl. Plat. Men. et Valck. Eur. Hipp.) abiens de ſuo iterum ad plur. in ἐσθ. quo de cf. Stp. Th. aliunde 1, 1382. F. ubi variatur cum 5, 3, 12. ἐσθῆσιν ὁμοίως χρυσῷ καὶ πορφύρᾳ πεποικιλμένοις.

διά τε) Forte καὶ χρυσοῦ, vel potius διαχρύσοις τε πορφύρας ὑφάσμασι. *Reisk.*

Super h. l. dabimus primo reliqua aliorum cogitata, Sch. „π. *per purpuram auri* telis *ornatus*, ὑφ. *telis* intextis *purpura* atque *auro*“ ſed

ὑφάσμασι f, περιδεραίοις g τε textis, monilibus etiam et

f) Nihil variatur per libros, v. N. g) Sic Ms. Ba. cum Stp. rel., ſed per ꝧ A. al. cf. 4, 2, 6.

Sb. Ind. v. χρ. ſine Vs. e lect. vulg. additis his „ſic Sueton. 97, 13. ſtragulis *albis* auro *intextis*, Vopiſc. 286, 41. (T. 2. p. 617. i.) auro *clavatis* veſtib. *interdixit* et Lampr. 217, 12. (T. 1. p. 972.) in *linea* aurum *mitti*, dementiam *iudicabat*“ denique Stp. Th. 3, 1768. C. „σχημ. — πολυτελεστάτης — ὑφ., ubi Pol. — Malim ego, *Veſtimentis* utens *pretioſiſſimis* (clam ergo, quanquam ſervato vulg. gen. illo πολ., tamen per abl. cum Bg.) *purpurâ* que *aureis* intexta *filis*. Ubi ὕφασμα dr. potius ipſe *textus*, velut et ap. Philon., ubi dicit veſtem ſummi pontificis eſſe παγκάλην καὶ θαυμασιωτάτην, ἔχουσαν ἐν τοῖς ὑφάσμασι πλοκὴν, *mirando* panni *textu*“ ed m. p. 518. F. i. *pulcherrimam* et *mirificis* texturis *multiplicem*; quae loca vereor ut proſint noſtro et hactenus, ut vulg. ſubſt. ὑφ. ſe ſuſtineat cum gen. χρ. nudo et altero cum praep., quae adiuncta videntur potius requirere aliquod particip., v. c. ὑφασμένοις, monſtratum illud utique tum a P. („veſtitum *luxurioſum*, purpura *intextum* atque *auro*, ubi, oppreſſa copula, cf. 5, 3, 11. aut lecto γὲ, ſenſu explicandi, ſed hic in Vs. non expreſſo, ut hoc cap. §. 1., praeter que ordinem alium, quoque apparet copula illa Rsk., per ſe elapſa intra vicinitatem, ſed phraſis exiſtit haec, ut v. ὑφασμέναις regatur cum pr. διὰ, ſed notione iſta, qua modus exprimitur, ac reſolvi poteſt per abl., ut fecit quidem P., ſed ego non reperi, verum modo verbale illud affine notiſſimum e ſacro loco Io. 19, 23. χιτὼν — ὑφαντὸς δι' ὅλου, ubi tamen praep. iſta continet motum per locum ſ. rem, cf. L. N. T. Schw. cum *Salm.* ad *Vopiſc.* T. 2. p. 567. b. e. unde P. utcunque ſe *hinc expedierit*,) tum a *Bg.*, qui, ſervans cum copula etiam vulg. praep., *ſed notione illa*, ut in loco N. T., legerit non tantum per illud ipſum particip., ſed etiam per abl. χρυσῷ, id que his de cauſis, opinor, tum quod in ſubſt. vulg. ὑφ. facile quis reperiat iſtud particip., cogitato ſcribendi compendio aut errore, et quia lapſus alter in ſubſt. χρ. et vocalibus ου et ω ſolennis; cf. 3, 11, 1., maxime abſente olim per Codd. iota ſubſcr. tum quod non procedit gen. vulg. χρ. cum vel ſubſt. vulg. ὑφ. (quoniam illud a Stp. l. l. deinde prolatum ex Athen. „πλεκτὸν ὕφασμα σχοίνου, funem, *e* iunco *textum* ſ. plexum“ ſ. ap. Caſ. 2, 534. *vas*, e *iunco* texi *ſolitum*, per has intp. ipſas ſic intelligendum eſt, ut pendeat ille gen. materiae a verbali adiuncto πλεκτ., intercedente aliqua ellipſi praep., ſicut cum v. ſyn. quodam, ut πεποιημένος, cf. 2, 9, 8.) vel ipſo v. ὑφαιν., quod ipſe Stp. l. l. p. pr. e. tantum protulit cum abl. „τάλαρον σχοινίοιν ὑφασμένον, *iunco* textum *calathum*, σχοίνου (ſ. σχοίνων) πεπλεγμένον“ quod recte is comparat, quum hi caſus ſint ſyn., quatenus innuitur materia, e qua aliquid conficitur; qualis dat. materiae, proprie quidam et modi, agnitus quoque a Poſſ. Sy. p. 60. e. 107. m., ſi putetur a Bg. poſitus fibere, e Lat. ratione: ut vulg. ille gen. ſuſtineatur, debet anquiri exemplum aliunde, mihi non inventum, aut ſumi peculiare quid ad analog. verborum illorum paſſ. cum gen.; tenente me tantum ſubſt. ὑφ. ex Heſ. Suid. Ind. Sb. Hom., ſed ſine Ind. Valck. Eur. Ph. p. 577. a. et cum pr. περὶ Ioſ. l. 135. ſ. 4. e., ubi et ὑφαντὸς abſolute, ut ap. Thuc. (cuius dat. ὑφαντοῖς per litteras in

καὶ ψελλίοις κοσμούμενος h, armillis ornatus: atque ad εἰς εἶδος δὲ i τιάρας στεφάνη formam tiarae coronam im-

h) Hoc comma fuit in Mſ. Ba. cum edd. Ox. Pat. et Par. 2. pro puncto A. al et colo Stp. rel. v. N. i) Mſ. Ba. εἰς εἶδος τιάρας· στεφάνους ἐπικείμενος, χρυσῷ καὶ λίθοις ποικίλοις, ἣν τὰ λ., ſed Mſ. Ve. εἰς εἶδος τιάρας· στεφάνους ἐπικείμενος χρυσῷ καὶ λίθοις ποικίλοις· ἣν τε λ., at in Excpt. Mſ. Vi. modo „εἶδος τιάρας· στεφάνους" quorum comma poſt ἐπικ. habuerunt quoque ed. Bs. 2. L. al., ſed τὰ cum accentu in Mſ. Ba., ut 5, 4, 9. m. De rel. v. N.

vulg. etiam lateat,) ſed v. ὑφ. phyſicè ac tropice, in act. Heſ. 2, 1482. e. p. ſqq. non coll. Suid. 3, 568. m. e. 570. i. Ind. Hom. cui add. 'Οδ. δ', 678. ε', 356. Heſd. Orph. Call. cum Spanh., Krb. Plut. Ariſt. Plut. v. 528. Gs. Chr. tum paſſ. cum pr. ὑπὸ Dion. H. S. T. 1., cum ἐκ Ioſ. 1, 135. i., ſed cum adv. Orph. Xen. Bach. et Call. denique med. Moer. et Xen. M. S., tacentibus lib. de V. med., tum e Noſtro tantum 5, 8, 13. φορεῖν, ὃ περ διὰ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ λίθων τιμίων πεποίκιλτο, quod proſit iſti lectioni e P., διά τε πορφύρας καὶ χρυσοῦ ὑφασμένοις, quod genus texturae (in ſerico ſtamine cum ſubtemine e filis purpureis et aureis ſ. cum notis ex purpura auro ve, cf. 5, 3, 12.) videtur diverſum ab illo e Bg. Vs., ut in purpurea veſte et per eam intertextum fuerit aurum, i. fila aurea ſ. aureae notae plumae que, cf. ad Vopisc. Carin. T. 2. p. 849. pallio *aurato* atque *purpurato*, et paulo poſt *lineas petitas* — Tyro *et* Sidone, — *micantes* purpura, *plumandi* difficultate *pernobiles* N. Salm. 4., innuente Noſtro, opinor, χρυσοϋφεῖς ἐσθῆτας 1, 14, 16. et de ipſo Heliog. χιτῶνας χρυσοϋφεῖς, καὶ ἁλουργεῖς, — ἐσθῆσιν, ὁμοίως χρυσῷ καὶ πορφύρᾳ πεποικιλμέναις 5, 3, 12., ubi cf. e Lampr., ut in ſyn. διάχρυσος, quo Rsk. ſpectat, ap. Blancard. ad Arr. de exp. Al. p. 256.

περιδεραίοις) In hoc v. Stp. Th. tenet hinc „περιδεῤῥαίοις τε — κοσμ. *monil.* et *arm.*" per ſcripturam aliam, quam in ed., cum que Bg. e P. ut in ſq., at hic per περιδεραι. rurſus 4, 699. i. et B. m. e Polb. in ſyn. περιχείροις κεκοσμημένους, ad quam analog. Noſter hoc v. iunxit, at de ſuo bina ſubſt. περ. et ψ. quo de cf. Suid. non coll. ad Heſ., Ammon. Moer. p. 420. Thom. M. p. 925. Poll. 5, 99. cum N. 79. Ind. Sb. Eur. Ph. Valck. Xen. 'Αναβ. Cyr. et Bach. Ael. V. h. Gs. Chr. et Dion. H. ed. Upt. cum Trill. Obſ. Crit. p. 412., ubi, oſtendens, armillas pertinuiſſe ad cultum et ad luxum feminarum, et ψέλλια eſſe i. q. ὄφεις, armillas muliebres, dracunculorum ſ. ſerpentium in ſpeciem efformatas, totum Noſtri locum a διὰ πορφ. e vulg. lect. reddit „veſtitu *purpura* auro *que* intexto, *monilibus* que *atque* armillis *ornatus*" ſed in Graev. Th. T. 9. ap. Mariscoll. p. 1130. B. et D. de Heliogabalo in iis, qui feminarum habitum induti proceſſerint. Caeterum ap. Stp. Th. 4, 535. e. hinc iterum memoriter „quum Herodi. in deſcriptione χλιδῆς Heliogabali, inter alia dicat, eum περιδεῤῥαίοις τε καὶ ψελλίοις κεκοσμῆσθαι."

εἰς εἶδος) De tiara v. Paſchal. de cor. p. 666. *Leiſn.* Suſpicor, Herodianum ſcripſiſſe στεφάνην ἐπικείμενος, χρυσῷ καὶ λίθοις ποικίλην τιμίοις, aut certe καὶ λίθοις ποικίλοις τιμίαν. *Steph.* Lectio illa στεφάνην — ποικίλην congruit cum eo loco, qui ſupra in Macrino eſt 5, 2, 10. (πόρπαις καὶ ζωστῆρι χρυσῷ πολλῷ καὶ λίθοις τιμίοις πεποικιλμένοις.) στεφάνην legit etiam

ἐπικείμενος, χρυσῷ καὶ λίθοις poſitam habens, auro et lapidi-

Bud. in Comm. *Sylb.* Forte ποικίλῃ, ut ad στεφάνῃ redeat. *Reisk.* Sylb. malebat στεφάνην quod iam Budaeus propoſuit; H. Stp. autem praeterea quoque alterutram vocum ποικίλοις τιμίοις in accuſativum foeminini generis mutare volebat. Plures emendandi rationes inveniri poſſent, ſi locus ſanus non exiſtimandus eſſet. Nimirum ſi tolleretur εἰς ante εἶδος, aut ſi pro χρυσῷ καὶ λίθοις τιμίοις legeretur χρυσὸν καὶ λίθους ποικίλους τιμίους ſ. etiam χρυσὸς καὶ λίθοι ποικίλοι τίμιοι. Sed ſana eſſe omnia puto, niſi forte pro στεφάνῃ legendum ſit κεφαλῇ, quanquam nec hoc neceſſe eſt, modo teneatur, tum ἐπικεῖσθαι interdum active vſurpari, ut ap. Pauſ. in Eliac. 1. ἐπικείμενός κράνος τῇ κεφαλῇ, quem locum Henr. Stephano debeo, tum εἰς εἶδος adhiberi omiſſo τι, quod ſaepiſſime omitti ſolet. *Stroth.*

Prima res Mss. communis eſt in ſtultiſſima poſt τιαρ. diſtinctione maxima, cum procedat modo comma ad ſummum, ut in aliis membris enunciationibus que, ſimilitudinem complectentibus. Nec multo melior altera eorundem Mss. res in omiſſa copula δὲ, ob ſq. ſimilem τε ſyllabam, quae tamen eſt agnita etiam oblique a P., cf. 1, 1, 3., unde et pro τε Bg., cf. 3, 7, 8. Ultimus caſus alius στεφάνους numerus que Mss., quanquam oſtenſus quoque a P., aptus que verbo ἐπικ., tamen videtur ortus per gloſſam, id que dupliciter, vel per comparationem loci 5, 3, 12. e. de eodem Heliog. τὴν κεφαλὴν ἐκόσμει στέφανος, λίθων πολυτελῶν χροιᾷ διηνθισμένος, (unde in marg. ſcriptum per compendium in extrema ſyllaba στέφανος, ab alio librario male datum in acc. plur.) vel ad explicandum, ut Suid. στεφάνη, ὁ στέφανος, quae interdum ponuntur promiſcue, ſed interdum cum diſcrimine, cf. Gs. ad Orph. p. 110. v. 762. Caſ. ad Ath. 2, 352. cum Graev. L. Heſ. p. 118. v. 916. Sed quod, ſecus ac Ms. Vi., omittunt duo rel. Mss. adi. τιμίοις, in eo inciderit lapſus vel faſtidium in ſimiliter finientibus, quae tolerata ſunt tamen ſupra 5, 2, 10., ſed ut hic ſit alia cauſa, quam paulo poſt indicabimus, ubi antea collegerimus, quae ſuper lectione huius loci habent alii, ut Sch., qui ubique fert Lat. ſing. *coronam*, ſed Stp. Th. 3, 1026. E. „στεφάνη, i. q. στέφανος, — Herodi. l. 5. εἰς εἶδος δὲ τιάρας στεφάνην ἐπικείμενος χρυ. κ. λ. ποικίλοις τιμίοις, *impoſitam* habens *coronam* auro *variis* que *gemmis* pretioſis *decoram*, (cum alia, quam in ed., lectione etiam in copula δὲ iterum, ut §. pr., comparans deinde locum 5, 3, 12. e. tum ib. 2, 166. B. e. poſt eadem plane Gr.) Sic enim ibi Bud. reponendum putat pro στεφάνῃ, ac interpr. *in* capite *habens* coronam *auream*" non me reperiente quid in Bud. C. (ut forte in Lex. id voluerit,) ſed a Leisn. ſcripta in m. Ms. Bg. „leg. στεφάνην — ποικίλην" it. Wunderi mei, Graece Latini que doctiſſimi, Excerptum hoc e Markland. ad Eur. Suppl. v. 715. p. 107. „Herodi. l. 5. c. 11. de Heliog. εἰς εἶδος τιάρας στεφάνῃ ἐπικείμενος, impoſitum *habens* i. e. geſtans *coronam* in *ſpeciem* tiarae *formatam.* In edit. Oxon. 1704. quae ſola eſt ad manus, ſic legitur, non στεφάνην, quemadmodum oportuit, opinor" qui ib. alia dedit exempla v. ἐπικ. de perſ. non modo, ſed et de rebus cum acc. rei, cf., praeter Bud. C., etiam Luc. 2, 210. l. 52. et p. 442. N. 79. ap. Ioſ. per vera loca haec 1, 425. m. οἷς ἐπεκέκλιτο σπεῖρα κατὰ κοῖλον ἐπικειμένη τὸν λουτῆρα, quibus *incumbebat* ſpira, *fundo* appoſita *lavacri*, immo *in* fundo *impoſitum* habens *lavacrum*, it. p. ſq. l. 7. e. τράπεζαν μίαν, ἐπι

ποικίλοις τιμίοις. ἥν τε αὐτῷ 5. bus variam pretioſis. For-

κειμένην ἄρτους, *menſam* unam, *panes* impoſitos *habentem*, ſed 2, 115. ſ. 1. e. *αὐτὸς μὲν ἀδελφοῦ προσωπεῖον ἐπικείμενος, ipſe* quidem *fratris* perſonam *ſuſtinens*, it. Dion. H. S. T. 1. 157, 13. *ὡς τὸν ἀδελφὸν εἶδε — τοὺς ἐπινικίους ἐπικείμενον ςεφάνους, coronis* victricibus *redimitum*, et l. 31. *ςεφάνους ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἐπίκεισαι κακοῖς; coronas* in *tantis* malis *geſtas?* qua de quidem rectione aeque minus dubitabitur, ac de eadem in v. περιτίθεσθαι., περιβάλλεσθαι et affini περικεῖσθαι, de quibus ſupra, nec h. l. de eo, quam facile ortus dat. vulg. e confuſo iota poſtſcr. cum ν, cf. 5, 3, 25., nec de iſto, ſuſcepto act. ςεφάνην, quem et P. per liberum quanquam Lat. ad v. ἐπικ. refert, melius eſſe deinde ποικίλην, dum vulg. dat. facile pepererunt vicinae finitiones, etiam confuſae literae, *οι* et *η*, cf. §. pr. πολυτ. it. ς et ν, cf. 4, 11, 11., ſed caſum, ad ςεφ. relatum, monſtrat tum ipſe P., etſi iterum in non ſevero Lat., tum Noſter per ſyn. 5, 6, 15. *θεὸν, χρυσῷ τε καὶ λίθοις τιμιωτάτοις πεποικιλμένον*, it. , 2, 10. ante in N. Sb. cf. 5, 8, 13. e., ad quam rationem pendent duo dat. ſ. abl. *χρ. καὶ λιθ. τιμ.* ab adi. ποικίλην, cf. Luc. 1, 332. l. 38., cum contra ea e vulg. lect. meri illi omnes dat. ſ. abl. non commode pendere poſſint a vulg. dat. ſubſt. ςεφάνῃ, quod requirit potius gen. *χρυσοῦ καὶ λίθων ποικίλων τιμίων*, cf. 5, 8, 21. *δακτυλίους λίθων τιμίων*, niſi ſumas in auxilium rationem Lat., quae non habet tantum cum ſubſt. aliquem modi genitivum, ſed etiam abl., ut *vir* magnae *doctrinae* et *magna doctrina*; non me tenente locum, ubi, ut in vulg. lect., ſit v. ἐπικ., ſic de perſ. capiendum, cum dat. ſ. abl. rei, qui modo ſuſtineatur per Lat., ut ap. Ovid. ep. Her. 13, 39. *ipſa* comas *pectar*, galeâ *caput* ille *prematur?* quem locum ignorat G. Th., ubi tantum 1056, 36. ex Virg. A. 3, 47. mentem *formidine* preſſus *obſtupui*; ſed in v. ἐπικ. cum illo acc. expediente me rectionem, ut in illis περικεῖσθαι et περιτίθεσθαι, rel., tacentibus Poſſ. Sy. p. 138. et Stp. Th., ubi modo de Vs. Lat. (quam et Bg. ſequitur hic, aſſumto verbi auxiliaris nominativo ad particip. paſſ.) it. 1, 1105. C. „ap. Thuc. Schol. εἴδη exponit τρόποι. Sic autem et ap. Herodi. εἰς εἴδ. τ. Pol. vertit" prae quo Bg. ſeverius, ubi Noſter variat cum εἰς σχῆμα et gen. aliquo ſupra, cf. 4, 2, 12., per analog. modo, quoad per Indd. nihil reperi, cf. de εἰς Geop. Rs. Or. V. 4. p. 1024. e. Luc. v. ἐς, ſed de εἴδ., praeter L. N. T. Heſ. Suid. Foeſ. Thom. M. p. 465., quoque Eur. Barn. Muſ. Orph. Call. Lyc. cum Hſth. ad Ar. Plut. it. Thuc. cum Abr. Dl. A. Xen. Z. Dion. H. S. T. 2. cum ed. Upt. Rs. Or. V. 4. 8. Lyc. Ael. V. h. Luc. Palaeph. Fa. Aeſ. tum de ellipſi L. Boſ., ſed in rem criticam et confuſionem Fi. Plat. Polit., ut de τιαρ. re ipſa que, praeter Exc. ad 1, 3, 7., etiam Heſ. Suid. 3, 115. m. 464. e. Poll. 5, 96. N. 47. it. 10, 162. N. 10. Ind. Xen. Cyr. et 'Αvβ. Herdt. Ioſ. Luc. cum 1, 478. N. 66. Fi. Anacr. p. 145. N. 3. Weſſ. Obſ. p. 175. e. cum Spanh. de u. et pr. n. 2, 385., ubi *ἐκ τῶν λίθων ςέφανον, coronam* ex *gemmis*, p. 392., ubi corona ſ. tiara cum multiplici gemmarum ordine contexta, ſed p. 389. „Antoninus Elagabalus — *voluit* uti *et* diademate *gemmato*, (quae ſunt Lampr. p. 853, e.) — Apud Herodi. vero, dum is in Phoenicia ſacerdos eſſet dei Elagabali, necdum Imperator vel Auguſtus, capite coronam geſtaſſe dr. pretioſorum lapidum coloribus fulgentem, (quae reſpiciunt 5, 3, 12. e.) dein vero eum Romam ad ſuſcipiendum imperium profectum, eo ſacerdo-

τὸ σχῆμα μεταξὺ Φοινίσσης ma habitus inter Phoeniſſam
ἱερᾶς ϛολῆς καὶ χλιδῆς Μη- veſtem ſacram et mollem

tali patrii illius dei habitu uſum, ac cum illo coronae illius geſtamine depictam ſuam imaginem Romam ante adventum miſiſſe, ne, peregrini illius ac barbari habitus novitate, urbem ingreſſus, ſpectatorum oculos perſtringeret, (cf. hoc cap. §. 9. et 11.) — Non ut Romanorum imperatori ſed ut patrii numinis ſacerdos — tali capitis inſigni ornatus fuit idem Elagabalus; qui etiam, ſi Lampridio (l. l.) fides, domi ſolum, dum in urbe egit, uſus ſit gemmato illo diademate" quod Noſter innuerit, diſtinguens a tiara, pilei genere turriti, in coni figuram, ſic, ut h. l. deſcribatur faſcia altior, caput ambiens, gemmarum que ordinibus et auro diſtincta, ut inſtar coronae ac tiarae eſſet, cf. Xen. Cyr. Z. 8, 3, 13. εἶχε δὲ καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ, cf. mox N. ad χλιδ.

ϛολῆς τε) Praeter omiſſum a P. adi. ἱερ., ſervat Bg. inde brevitatem, (oppreſſis copula, v. ſubſt. et pron., per appoſitionis genus quoddam, cf. 5, 3, 8.) et bina ſubſt. pro uno σχ., ubi, ſumto artic. pro pron., procedebant haec, *erat que ipſi hic* habitus *inter* Phoeniſſam *ſtolam* ſacram — *medius*, ut fere redditur hinc ad Dion. C. p. 1360. §. 49. e. „forma *habitus* inter *Phoen.* ſtolam *ſacram* ac *Medorum* laenam *media*" recte adiuncto hoc adi., ex lege et arte vertendae particulae μετ., a Noſtro cum v. ſubſt. iuncto per analog. cf. 3, 1, 9. 3, 8, 20. h. e. medium tenebat inter rel., ad 5, 3, 12. χιτῶνας — ποδήρεις ἀνεζωσμένος, τά τε σκέλη σκέπων πάντα λ. reſpiciente Noſtro in ſq. ϛολ., ubi Bg. deſerit P. non male, cum et alibi pro ἐσθὴς ponatur, cf. 1, 14, 16. m. Spanh. ad Call. Ap. v. 32. et Di. v. 11. Cup. Obſ. p. 197. ſqq. D'Arn. An. Gr. p. 22. e. it. ad Ael. V. h. 3, 24. i. 14, 7. p. 938. N. 8. Gat. ad Ant. Barn. ad Eur. L. N. T. Heſ. Suid. Thom. M. cum N., Vig., Ind. Sb. cum ej. Dion. H. T. 1. Thuc. in Schol. cum Abr. Dl. Herdt. Xen. Z. Pol. et Cyr. Diod. S. Ael. V. h. Luc. Plut. Krg. cum Gs. Chr. Rs. Or. V. 8. Lyc., ſed V. 6. ſimpl. „ϛολὴ, habitus ſacerdotalis" at Zoſ. Cell. cum ſyn. ἱερατική, amictus *ſacerdotalis*.

χλιδῆς Μηδ.) χλιδὴ Μηδικὴ eſt *mollis* amictus *Medorum*. Secundum Procopium 1. bell. Perſ. *veſtis Medica* eſt veſtis *ſerico confecta*, ſecundum Iuſtin. 12. veſtis *perlucida* et *fluida*, ſecundum Xen. Cyr. 1. (Z. ed. 1, 3, 2.) veſtis *purpurea*. ταῦτα, inquit, γὰρ πάντα Μηδικά ἐϛι, καὶ οἱ πορφυροὶ χιτῶνες, καὶ οἱ κάνδυες, καὶ ϛρεπτοὶ περὶ δέρῃ καὶ ψέλλια περὶ ταῖς χερσὶν, v. Briſſon. de regno Perſ. l. 2. p. 247. ſq. et l. 1. p. 96. ſq. Veſtis Perſica et Medica eadem, ſi Straboni credas l. XI. p. 362. Eſt autem talaris veſtis et muliebris. Strabo l. l. ſcribit, fuiſſe quosdam, qui ab Medea Colchica veſtem Medicam fuiſſe dictam putarent. Nec ipſe Strabo ab hac opinione valde alienus eſt. Sed ſine dubio errant, qui ſic ſentiunt. Error inde fluxit, quod nomen regionis *Media* ab Medea ducendum putarent. Rectius ducitur a *Madai*, Iapeti filio, Geneſ. 10, (2.) *Leisn.*

Ego reperi ap. Iuſt. modo 12, 3, 8. ſq. *Poſt* haec *Alexander* habitum *regum* Perſarum *et* diadema, *inſolitum antea regibus Macedonicis*, — *aſſumit. Quae ne invidioſius in ſe uno conſpicerentur, amicos quoque* ſuos *longam* veſtem *auratam* purpuream *que ſumere iubet*, ubi m. N. ad *habit. reg. Perſ.* „at medium inter Perſicum et Medicum habitum ſumſiſſet

δικῆς. Ῥωμαϊκὴν [k] δὲ ἢ Ἑλληνικὴν πᾶσαν ἐσθῆτα ἐμυσάττετο [l], ἐρίου Φάσκων εἰργάσθαι [m], πράγματος εὐτε-

6. amictum Medorum. Romanam enim aut Graecanicam veſtem omnem abominabatur, e lana dicens confectam,

k) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. tacite in edd. omnium lectione Ῥωμαϊκῆς δὲ ἢ Ἑλληνικῆς πᾶσαν λ. v. N. l) Colon in Ms. Ba. m) εἰργάσασθαι Mss. Ve. et Vi. ſolenni vitio 2, 8, 15. 1, 9, 1.

auctor eſt Plut.“ et laudatus Curt. 6, 6, 4. *purpureum* diadema, *diſtinctum* albo, *quale* Darius *habuerat*, capiti *circumdedit*, veſtem *que* Perſicam *ſumſit*, ubi N. Cell. reſpicit 3, 3, 17. ſqq. cultus *regis* inter *omnia* luxuria *notabatur.* purpureae *tunicae* medium *albo* intextum *erat*: pallam *auro* diſtinctam *aurei* accipitres, *velut roſtris inter ſe corruerent, adornabant.* — Cidarim *Perſae* regium *capitis* vocabant *inſigne.* hoc *coerulea* faſcia, *albo* diſtincta, *circumibat*, ubi in N. ex Heſych. κίδαρις, πῖλος βασιλικός, ὃν καὶ τιάραν, notante praeterea Leisn. in m. Ox. „v. ad Nepot. Pauſ. c. 2. et Intp. p. 77.“ pro c. 3. ſ. 4, 3, 2. *apparatu* regio *utebatur*, veſte *Medica*, ubi N. „i. e. Perſica“ ſed Ind. „Med. *veſtis*, fluida et perlucida“ ſed in N. etiam e Floro 4, 11, 3. de Antonio *purpurea veſtis ingentibus obſtricta gemmis*; diadema *aderat*, ad quae in N. „eae gemmae in fibulis, — ſive fortaſſis in ipſa purpura, ut hodie que moris eſt“ ſed in vocem χλ. ap. Sch. prorſus cum Bg., partim e P., ut Sb. Ind. „luxurioſus mollis que cultus M.“ ſed Stp. Th. 4, 545. i. cum P. tantum“ Herodi. veſtem delicatam ſ. eam, qua uti ſolent homines deliciis et luxui dediti, χλιδὴν appellat“ quam notionem, repetitam in L. Ern., non poſſum firmare, niſi ex Heſy. χλιδή, — ἱμάτιον χειμερινόν, ubi tamen in N. „haec explicatio pertinet ad χλαῖνα, Pierſ. ad Moer.“ ubi ſane de χλαῖνα haec ſunt eadem, et ad Tim. L. R. p. 196. N. 9. e. „Max. Tyr. — ἡ Σαρδαναπάλου τρυφὴ, καὶ ἡ Μηδικὴ χλιδὴ, καὶ ἡ Ἰωνικὴ ἁβρότης“ per alium ordinem, de re, ut vitio, cum in N. pr. ad Dion. viderimus quoque acceptam de veſte, converſum que per Lat. *laenam*, quo vulgo reddunt iſtud χλαῖνα, in quod non auſim corrigere hic vulg., quanquam in litteris non admodum abhorrens, quia non inveni cum adi. Μηδ. Unde potius Noſtri quid peculiare h. l. agnoſcam, quia proprio ſenſu illo vix capi poteſt ex oppoſ. pr. ſολ., et ob communem originem a v. χλίω notio eadem, quae in χλαῖνα, ineſſe noſtro vulg. poteſt.

Ῥωμαϊκῆς — Ἑλληνικῆς) Scribendum puto Ῥωμαϊκὴν δὲ ἢ Ἑλληνικὴν πᾶσ. λ. Alioqui ſuſpicandum eſſet, deeſſe aliquem genitivum nominis ſubſtantivi ante πᾶσαν. *Steph.*

Contra libros omnes ſuſcepi ſtatim hunc acc., non modo quod P. iſtum refert, (ut Bg. in cuius Ms. marg. notarat Leisn. „leg. Ῥωμαϊκὴν“) et ellipſis alicuius ſubſt. durior eſt ſimul cum diſerto ſubſt. ἐσθ., ſed etiam quia e pr. finitione et gen. orta potuit eſſe vulg. lectio, cf. 5, 3, 13., confuſis item litteris ς et ν, cf. 4, 4, 6., addente P. iterum adv. cf. 5, 2, 12. a quo diſcedit Bg. tantum in ἐμ., per analog. cum ἐσθ. et in hoc cum Ἑλ. (cf. Luc. θοιμάτιον Ἑλλ. veſte *Graeca*, ſed cum Bg. etiam Stp. Th. aliunde et Ind. Iſ. Ev. cf. Suid. 1, 714. e. L. N. T., L. Boſ. Ell. Thuc. Schol. Herdt. Rs. Or. V. 4., Dem. Ael. V. h. et Plut. Hs.)

λοῦς[n], τοῖς δὲ Σύρων[o] ὑφάς- 7. re vili: ac Syrorum textu-

n) Colon in Ed. o) σήρων Mſ. Ba., at Σήρων Mſ. Vi. v. N.

it. in ſq. εἰργ. cum ἐρ. (quo de habui tantum e Suid. 1, 854. i. L. N. T. Hom. Xen. M. S. cum Gs. Chr. Fa. Aeſ. Luc. Ael. V. h. et Geop., ut de ſyn. alius declinat. ἱερέα Palaeph., ubi Bg. etiam e P. exprimit ellipticam praep. cf. 2, 9, 8.) it. in εὐτ. cum πρ., ubi P., in rel. quoque liberior, appoſitionem aliter effert, quam 3, 6, 4., recte capiens pro iudicio aliquo ſcribentis.

Σύρων) neque *alia*, quam *Syrorum* texta *illi* placebant. *Steph.* Polit. legit Σηρῶν, (*neque*, niſi *ſericas* telas *dignabatur*.) Sed vulgatam Σύρων tuetur Parthicarum telarum laudatio ſupra 4, 10, 9. *Sylb.* magis fere placet Pol. lectio Σηρῶν. *Strotb.*

Sch. „ὑφ. Συρ. Pol. legit Σήρων, *ſericis*. Συρ. *Syrorum telae*. P. legit Σηρῶν *Serum*, populorum in India: unde ſerica fila." Pro vulg. valere quidem videantur haec, praeter conſenſum Mſ. Ve. unius, it. Bg., quod in pr. memoratur Φοινίσσης ἱερᾶς πολῆς, it. 5, 3, 8. nomen τῇ Φοινίκων φωνῇ Ἐλαιαγ. tum quod ad §. 12. m. προῄει laudavimus e Dione de veſtitu τὴν ἐσθῆτα τὴν βαρβαρικὴν, ᾗ οἱ τῶν Σύρων ἱερεῖς χρῶνται, et utraque gens pro ſe invicem poni poteſt, cum Syria comprehenderit Phoeniciam, et haec iſtius pars olim fuerit, cf. L. N. T. Fi. cum Cell. n. o. 1. 2, 335. e. p. ſq. e. 337. §. 4. 374. §. 77. porro quod eſt ap. Lampr. in Heliogab. p. 807. Salambonem — *omni* iactatione *Syriaci* cultus *exhibuit*, it. ap. Rsk. An. ad Dion. Chr. V. 1. p. 232. m. „videri quidem poſſit non improbabilis coniectura Σήρων; verum quum Tyrios et Sidonios quoque antiquiſſ. temporibus veſtes ſericas texuiſſe, et per orbem terrarum divendidiſſe conſtet, nihil exiſtimo mutandum eſſe." Tamen pro P. aeque faciant iſta, non modo auctoritas duorum Codd. (quorum lectio exquiſitior eſt quam pro librario, contra quem nec utar hic, ut alias, quod exquiſita vulgaribus ſubſtituit, et quod error incidit in vocalibus, cum is et in vulg. lectionem cadat, cf. 3, 14, 14. e.) ſed etiam contextus, qui eſt de luxuria veſtium, cui magis conveniunt *ſerica*, quam *Syra*, quae in hanc partem non ita nobilitata ſunt, dum que proximis vilioris generis veſtibus melius opponuntur hae *ſericae*. Huic duplici argumento grammatico accedit tertium e fide hiſtoriae, ap. Lampr. in Heliog. p. 861. i. *primus Romanorum holoſerica veſte uſus fertur*, quum *iam* ſubſerica *in uſu eſſent*; ad quem locum reſpicere videtur ap. Grut. Lamp. T. 3. Marſil. Cagnatus de Serico et Bombycina p. 634. m., cf. de Seribus et ſericis ib. T. 2. p. 482. c. 22. Suid. 3, 308. e., ubi et Σηρικὴ, ὅτι ἡ μεταξύ ἐστιν, ἐξ ἧς εἰώθεισαν τὴν ἐσθῆτα ἐργάζεσθαι, ἣν πάλαι μὲν Ἕλληνες Μηδικὴν ἐκάλουν, λ. quaſi Noſter illuc reſpexerit, praemiſſo ſuo χλιδῆς Μηδικῆς, Salm. de Tert. Pall. p. 228. m. „*Medicam veſtem* Graeci veteres, qui Serum aut Indorum nullam aut parvam habuere notitiam, vocabant eam, quae poſtea *ſerica* dicta eſt, (et p. 239. e.) Graeci, quibus Seres et Indi — vix erant niſi de nomine cogniti, *Medicam veſtem* appellabant, ex ſerico factam. Primus Romanorum *ſericam* veſtem induit Heliogabalus, ut ap. Spart. (ſ. Lampr. l. l.) in eius vita legere eſt. Cum *ſericam* dicimus, nequis erret, *holoſericam* intelligimus. Talis erat *Medica veſtis*, (et ib. e.) Pro ſerica veſte *Medicam* dicebant a Medis aut Perſis, qui ea utebantur, (ſed P-

μασι μόνοις ἠρέσκετο. προήει τὲ ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ θεῷ δῆθεν ὀργιάζων. ἡ δὲ Μαισὰ [p], ταῦτα ὁρῶσα, πάνυ ἤσχαλλε [q], πείθειν τὲ λιπαροῦσα ἐπειρᾶτο, μεταμφιέσασθαι τὴν Ῥωμαίων στολὴν,

8. rae ſolae ei placebant. In-
cedebat que ad tibias et tympa-
na, deo ſcilicet orgia celebrans.
9. Maeſa vero haec cernens
aegre admodum ferebat, et
perſuadere precando conaba-
tur, ut indueret Romanam

p) *Μαῖσα* Mss. Ba. et Ve. iterum, ut §. 1. q) Hoc comma in B. 1. al. pro puncto A. al. et coló Stp. rel.

241. m. ſqq. de ſerico et Seribus plura, at rurſus p. 246. e.) ut proinde neceſſe ſit, — veſtem de ſerico et ex Aſſyria bombyce eandem fuiſſe, et eam eſſe, quam *Μηδικὴν* Graeci veteres indigetabant" idem que *Salm.* ad Vopiſc. T. 2. p. 539. N. 1., ſed *Reim.* ad *Dion.* C. p. 358. 860. Bruning. Ant. p. 41. cum Poll. 7, 76. N. 97. et Heſ. 2, 1176. m. cum N. 19. it. Stp. Th. Ind. 4, 29. E. cuius ib. p. 92. i. „*Σύραι* ſ. *Συρίαι*, lacernae quaedam ſ. *laenae craſſae*, (ex Heſ. 2, 1315. e. et e Poll. prolatum) *σύρον ἱμάτιον*" nihil valere puto contra lectionem hic novam *Σήρων*, quam veriorem et ipſe exiſtimans, tamen nondum ſuſcepi, aliis adhuc inclinantibus in vulg., etiam Stp., unde Bg. haud-dubie, etiam in v. *ἠρ.*, per analog. cum *ὀφ.*, opprimente P. adi., cf. 4, 12, 7. et de ſericis Rom. imperatorum 1, 4, 16. m. *ἀλ.*, ut 5, 2, 12. in Bg. *δὲ*, pro *τὲ*, quod et P. oblique.

προήει) P. libertatem, tum *in periodo aliter conformata*, tum in addito adv., cf. 4, 4, 3., iam *Stp.* in m. *caſtigarat, ſed liberior ipſe ad v.* *πρ.* et pr. *ὑ. λ.*, cf. 5, 3, 15.

δῆθεν) orgia *numinis* celebrans *ſcilicet*. Utor autem voce *ſcilicet*, non *παρελκόντως*, ut Pol. ſaepe, ſed ad exprimendam Gr. *δῆθεν*, quae ironice hoc dici, oſtendit. *Steph.*

Qui cum Bg. deſerit P. in Th. v. *ὀργ.* „velut *orgia* numinis *celebrans*" pro quibus hic cum dat. redderur etiam per notionem ſimpl. pro ſacra perago, ſacrifico, operor, cf. ad 1, 11, 7. Heſ. Lex. Tim. D'Orv. Ch. et cum eodem dat. ap. Suid. per formulam Bg., ſed cum acc. perſ. etiam ap. Dion. H. S. T. utr., cf. in *δηθ.* ap. Bg. cum Stp. 4, 2, 7. et in colorem Noſtri ap. Luc. 1, 247. l. 9. *ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων*, *ad* tympana *tibias* que *et* cymbala *choreas agens*, Bacchus, cf. 5, 3, 15.

ἡ δὲ Μ.) Copulam opprimit P. iterum, cf. 5, 4, 15., et adv. ſq. cf. 4, 8, 13., ſecus ac 4, 12, 5., deſertus a Bg. in v. *λιπ.*, etiam a Sch. „ſuppliciter *orans*" cf. 1, 16, 10.

μεταμφιέσασθαι) Pertinet huc, quod ſupra de Macrino legitur 5, 2, 10. *προήει λ.* Vel unum Magni Alexandri exemplum monere principes poſſit, quantum veſtitus inſolentia et peregrinitas, odii concitare ſoleat ap. gentes cordatiores moribus que patriis amicas. *Boecl.*

Cf. Iuſt. 12, 3, 7. ſqq. Curt. 6, 6, 2. ſqq. et maxime §. 9. ſqq. cum Arr. de exp. Al. l. 4. p. 255. ed. Blanc. Hic Sch. „*μεταμφιέννυμαι*, — peregrino habitu relicto, *Romanum* aſſumere *cultum*" in poſtr. cum P.,

μέλλοντά τε εἰς τὴν πόλιν ἀφίξεσθαι, καὶ εἰς τὴν σύγκλητον εἰσελεύσεσθαι[r], μὴ ἀλλοδαπὸν ἢ παντάπασι βάρβαρον τὸ σχῆμα ὀφθὲν[s] εὐθὺς λυπήσῃ[t]	veſtem, cum ſit in urbem venturus et curiam ingreſſurus: ne peregrinus aut plane barbarus habitus ſtatim ac viſus eſſet, offenderet ſpectan-

r) Hoc comma in Ms. Ba. cum A. 1. al. pro colo Stp. rel. s) Comma hic, ut tacite in Mss., ſic clare fuit per edd., praeter Bs. 1. R. v. N. t) λυπήσει Ms. Ba. v. N.

qui per notionem ſimpl., ut Bg., quocum Gs. ad Luc. (ubi cum πορφυρίδα, ad quam analog. hic ſcribitur,) it. ap. Diod. S. 2, 90. l. 48. tropice, Ind., etiam Munth., ſub μεταμφιάζομαι, ſed ſub themate Sch. etiam Stp. Th. 1, 1080. i. hinc e Bud. (non Comm.) „ac *mutaret* Syrium *cultum*“ reperiente me praeterea tantum ap. Heſ. μεταμφιέσθαι, μετενδύεσθαι τὴν ἐσθῆτα, qui et ipſe tribuerit aliquid praep., reddendae forſan brevius per Lat. adv. *contra*, pro contra ea, dum L. Ern. themata diſtinguit ſaltem, ſed tacent lib. de V. med.

μέλλοντά τε) Malim γε. *Reisk.* Quae explicandi particula, pro Lat. *ſcilicet*, potius intelligetur, et vulg. τὲ referetur de more ad ſq. καὶ, unde oppreſſa eſt a Bg. e P., ut alibi, ſed rel. melius reddita, praeter pravam conſecutionem temporum iterum, ut nec copia Noſtri in dupl. verbo ſpreta, ſed ex illo iterum ad τ. συγκλ. cf. 4, 5, 1.

μὴ ἀλλ.) E Stp. Th. 1, 1871. E. notaram hinc eſſe „peregrinus *habitus*, i. e. peregrinae genti uſitatus“ quorum primum eſt e P., ſed altera explicatio fortaſſis ſufficiat ad diſcernendum a ſq. β., ob adiunctum ἢ et adv., quod maxime impedire videtur, quo minus copulentur per ſyn. copiam, etſi capiens ſic P. forſan, omiſit propterea adv. et ἢ commutavit cum τὲ, cf. 3, 15, 9., cogitante me minus quid et maius e tropo diverſo, *externus* ſ. alia in terra et gente ſolennis, et *prorſus ignotum* ſ. abhorrens a more uſu que Romanorum; nobis forte *ausländiſch und* ganz *fremd*; tenente G. Th. modo 787, 45. peregrina *ignota* que *nobis*, ſed Noſtro innuente in β. praeſertim *Phoenicium* habitum et *Sericum*, cf. §. 7. et 5, 3, 12. 15.

ὀφθὲν) Iterum non tulit P. copiam Noſtri, oppreſſo particip. ὀφθ. quod Bg. copulat cum adv. εὐθ., et ſic tractat, ut ſi adv. praemittitur, cf. 4, 5, 3., ubi et produximus exempla de noſtro adv., ita poſito poſt particip., tenente G. Th. tantum *ſtatim ut* rel., ſed Hoz. T. p. 1008. i. ſaltem ſyn. ex Ulpian. *ſtatim* atque *urbem egreſſus eſt*; ubi comma poſt ὀφθ. ſuſtulimus, ex aliorum ratione locandum potius poſt adv., ubi tamen rurſus alii nullum ponunt; unde liberam reliquimus diſtinctionem, hoc monentes, ſi poſt ὀφθ. ſtatuatur comma, aeque id ſtatuendum poſt σχ., ut ſolitarium ſtans particip. reſolvatur de more, *ſi*, cum, *ubi* viſum *eſſet*, ſtatim *offenderet*.

λυπήσῃ) Ms. aliud tempus alius que modus ſimul eſt, ſi quidem vulg. putetur aor., ſed modus tantum, ſi habeatur fut. coni., qua ratione Ms. affert μὴ, pro ἵνα μὴ, cum fut. indic., quod procedit, cf. Hſt. ad Ar. *Pl.* v. 623. Fi. ad Well. p. 402. i. cum ej. L. N. T. Rs. ad Dev. p. 215. N. 66. Hoog. Op. p. 704. Nr. 5. it. 711. Nr. 23. cum Z. ad

τοὺς ἰδόντας, ἀήθεις τὲ ὄντας καὶ οἰομένους, τὰ ᵖ τοιαῦτα καλλωπίςματα οὐκ ἀνδράσιν, ἀλλὰ θηλείαις, πρέπειν. ὁ δὲ, καταφρονήσας τῶν ὑπὸ τῆς πρεσβύτιδος λεχθέντων,

tes, minime adſuetos ei, ac putantes, tales munditias non viris, ſed feminis congruere. 10. Sed is contemnens ea, quae ab anicula dicerentur,

p) οἰομ. τοιαῦτα λ. Ms. Ba. v. N.

Vig. p. 445. a. f) iam que Thom. M. p. 612. e. ἔςιν ὅτε καὶ ἐπὶ μελλόντων ἁπλῶς, cum p. ſq. N. 12. qui futuri modus firmatur et hinc, quia μὴ eodem ſenſu habet quoque ind. tum praeſ. tum aliorum temporum, cf. laud., ut omnino praecipiendum ſit, μὴ, pro ἵνα μὴ, tenere omnes modos, nec ſolum optat. et coni., ſed etiam indic., id que ap. proſaicos aeque, ac poëtas, nec tam rarius, quam exquiſitius; unde nihil tentandum ſit in partem utr., et ſtandum in decreto Hſt. ad Ariſt. l. l., librarios in his ita variare, ut, ab ipſis ſcriptoribus quid fluxerit, in difficili ſit dignoſcere; ut hic, cum Mſs. rel. maneant in vulg., lapſus etiam in Ms. Ba. incidiſſe poteſt iterum in ᾳ et ει, abſente in primis olim iota omni, cf. 4, 5, 10. ξιφ., ſcribente Noſtro ad analog. in tota formula τὸ σχ. λυπ. τ. ἰδ., etiam in ſq. ἀη. ὀντ., quod adi. eſt ap. G. Th. in Sch. *inſuetus*, at in P. cum pravo accentu ἀηθὴς, ubi Bg. de ſuo etiam ſupplet caſum pron., cf. cum gen. rei Thuc. et Dem., ſed cum dat. perſ. Ael. V. h., ubi et abſolute, ut in Xen. Pol. Z.

τὰ τ. καλλ.) ſunt *munditiae* nimiae, *exquiſitiores* et *muliebres* Cort. ad Sal. Iug. 85, (40.) *Leisn.*

Ibi ad *munditias* mulieribus, *viris* laborem *convenire* Cort. „de nimiis illis et muliebribus aemulus noſtri Herodi. 5, 5," per Gr. tantum et cum altero loco 5, 8, 2. unde noſter hic illuſtratur, pertinens ad §. 4. – 7. veſtes holoſericas, monilia et armillas, ubi Bg. ad v. πρεπ. (ap. G. Th. cum ſyn. ἁρμόζειν et per Sall. *convenire*) e P. it. ad ſubſt. καλλ., ut ib. Stp. Th. ſub „cultu ſuperfluo" cf. 3, 14, 13. et 5, 2, 10. in variatam hic pluribus ſententiam τῆς τοιαύτης πολυτελείας — βαρβάρου μᾶλλον καὶ θηλυπρεποῦς εἶναι δοκούσης, (it. Ovid. Met. 13, 850. barba *viros* hirtae *que* decent *in* corpore *ſetae*, quod Lat. v. hic propius erat,) quo loco non offenſum eſt a Ms. in art., ut hic, cf. 5, 3, 26., quem cum Noſtro et alii ante pron. τοι. adhibent, id que vel abſolute, ut οὗτός γε ὁ τοιοῦτος Ael. V. h. 11, 9. p. 695. it. ἄνθρωπος εἶ τά γε τοιαῦτα Luc. 1, 418. l. 90. it. p. 449. i. (cum Ind. Dem. v. τοι.) vel etiam cum ſubſt., ut τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες ib. p. 25. l. 25. it. p. 74. i. cum Rs. Or. V. 4. τοι.

ὁ δὲ) Bg. e P. tantum in τ. πρ. cf. 5, 3, 6., ſed in Lat. ad v. πεισθ. 5, 4, 19., ſeverior idem ad ſq. v. προςι. (non expleto pron. e pr. τινὰ ſ. τινὰς, quo omiſſo variatur cum 1, 13, 14. e. μηδέ τινα πρ.) ſed cum Stp. Th. in phraſi ad ὁμ., ubi hinc ſine Vs. et memoriter ſq. pron. αὐτῷ per mendum ve, cf. Suic. Foeſ. Fi. ad Theo. p. 161. i. cum Ind. Dion. C. et Thuc. cui add. cum acc. ellipt. 172, 62., ſed abſolute 567, i., ut et re Plut. Krg. cum Gs. Chr. et Luc., ſed ſine Ind. ap. Dion. H. S.

μηδ' ἄλλῳ τινὶ πεισθεὶς [x], (οὐδὲ γὰρ προσίετο, εἰ μὴ τοὺς ὁμοιοτρόπους τὲ καὶ κόλακας αὐτοῦ [y] τῶν ἁμαρτημάτων,) βουλόμενος, ἐν ἔθει γενέσθαι τῆς τοῦ σχήματος ὄψεως τήν τε σύγκλητον καὶ τὸν δῆμον Ῥωμαίων, ἀπόντος τὲ αὐτοῦ [z] πεῖραν [a] δοθῆναι,

nec alteri cuiquam morem gerens; (neque enim admittebat, niſi moribus praeditos ſimilibus, et qui eius vitiis 11. aſſentarentur) cupiens adſueſcere illius habitus ſpectaculo Senatum populumque Romanum, ac abſente ſe periculum fieri, quomodo ferant

x) Ubi ſunt ſigna (), in Ms. Ba. nonniſi commata ſunt. *Mart.* Signa quidem parentheſis abſunt in A. al., ſed diſtinctio per edd. variatur, ut alias. y) *αὐτ.* per lenem A. al., ſed per aſperum Stp. rel. v. N. z) Sic per lenem in edd., et tacite quoque in Mss. v. N. a) In Ms. Ba. verba *πεῖραν — σχήματος* deſiderantur. *Mart.* male omiſſo verſu toto, ſed non apparente cauſa, cf. 4, 15, 17.

T. 2. 130, 29., ubi ſq. vſ. ſyn. *ὁμοιογενὴς* et l. 32. *ὁμοειδὴς*, mutante Bg., fere cum P., ſequens ſubſt. *κολ.* cum gen. rei in affine particip., quod deinde reſolvit de more, cum leni pron., referens ad ſcribentem, ut contra P. aſperum (retentum etiam a Sb. Ind. v. *κολ.*) ad v. *προς.* et ipſum agentem Heliogabalum, ubi peculiare quid Noſtri, reperiente me tantum ap. Dion. H. S. T. 1. *κολακεύειν ἡδοναῖς* et Suic. „*κολακεύειν τὰς ἀτόπους αὐτῶν ἐπιθυμίας*, praepoſteris *eorum* cupiditatibus *abblandiri*" ſed ſubſt. *κολ.* cum gen. perſ. ap. *Plut. Hs.* ex 17, 21., ut abſolute Suid. *Moer. Phoc. v. 86.* Luc. Fi. The. Plut. Krg. et Gs. Chr. e §. 3.

βουλόμενος) Liberrimum P. deſerit quoque Sch. in pr. *ἐν* ſub illa lege ad 1, 2, 3. et in „*ἐθ.* *ſenatum*-aſſueſcere (e Sb. Ind.) *adſpectui*, *ὀψ.* conſpectus *cultus*" huc ſpectante, credo, Stp. Th. ſine auctore ſic 1, 1096. E. m. „*ἐν ἐ. γενόμενος τῆς ὀψ.* conſuetus *adſpectui*. Thuc. *ἐν ἐ. εἶναι*, *in moribus eſſe*" ſine Ind., quo ſenſu alio phraſis poſterior habetur ap. Dion. H. S. T. 1., ubi peſſime Vs. in *ἐγκύκλιον — τοῦτο καὶ ἐν ἐ. ἦν τῇ πόλει*, pro *vulgare* hoc *et* in *more* erat *civitati*, cf. G. Th. v. *encyclios* e., ad quorum analog. alio ſenſu, ſaltem de re cum illis adhibens, finxit ſuam formulam Noſter, (cf. §. 13. e.) etiam *ὀψ.* cum *τ. σχ.*, ubi Bg. e P. in artic., pro quo variatur mox per ordinem.

ἀπόντος) Praeter libertatem rel. in alio caſu huius particip., aberrat P. in formula *πειρ. δοθ.*, non ita Sch. „*δ. ut* periculum *fieret*" cf. Stp. Th. 3, 151. A. m. „Herodi. *π. δοθ.* dixit pro *periculum* fieri" p. pr. e. ferens modo in act. aliunde, ut et tantum reperi ap. Luc. Xen. M. S. Thuc. et Dem. cui add. 1471, 4., ut ad analog. in paſſ. detur hic, nihil ſimile etiam ferente G. Th., ut manendum ſit in Bg. paſſ. aut in ſyn. *ſpecimen dari*, ſc. a ſenatu et pop., ad quos quippe pertinet, non autem ad Heliog., ubi Bg. praeterea refert aſperum pron., eodem ſenſu, ac in ſuperiori *κολακ. αὐτ. λ.* Mox non tulit P. Noſtri ſimplicitatem in repetita formula, variato tamen, ut ſupra dixi, ordine, *τ. ὀψ. τ. σχ.*, cum per ſe ſuffeciſſet pron. *τοῦτο*, a P. oppreſſum, quem explet Sch.

πῶς φέρουσι τὴν ὄψιν τοῦ σχήματος, εἰκόνα μεγίστην γράψας παντὸς ἑαυτοῦ, οἷος προϊών [b] τε καὶ ἱερουργῶν ἐφαίνετο, παραστήσας τὲ [c] ἐν τῇ γραφῇ [d] τὸν

adſpectum illius habitus; picta imagine maxima ſui totius, qualis in prodeundo et ſacrificando conſpiciebatur, repraeſentata etiam in pictura

b) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* ſed Ms. Ve. οἷς προσιὼν τε λ. pro edd. οἷος προσιὼν τε λ. v. N. c) Hoc τε abfuit in A. al., ſed in Ms. Ba. diſerte τὲ erat, v. N. d) ἐν τῇ ἐπιγραφῇ Ms. Ba., ſed ἐν γραφῇ Ms. Ve. v. N.

„*quo animo* laturi *forent* aſpectum *imaginis*" ubi mera ex analog. iterum ſcribitur.

εἰκ μεγ. γραψ.) i. e. pingere curabat, ut ſaepe alias. *Stroth.* ut Sch. „quum *depingi* curaſſet *imaginem*" pro quo in med. Ael. V. h. Ind. „γραψάμενος εἰκόνα λ. miniſterio pictoris, puta" ſed Vs. ad latus *depictam — imaginem*, cf. Ind. Luc. cum Plut. Hs. et Stp. Th. 1, 861. C. „pro pingere, ut Herodi. εἰκ. γράφειν" ſed abſolute Bud. C. 813, 12. Xen. Pol. Z. et Cyr. Fi. Pal. Fa. Aeſ. Herdt. cum N., ad aliam formulam notionem que pertinentibus forſan illis ap. Moer. p. 114. γραψάμενος, Ἀττικῶς, γράψας, Ἑλληνικῶς, non autem ad noſtram hic, ubi Bg. ſequitur paſſ. P., e quo in Bg. reſtitui adi. μεγ., male intellectum, ut a Sch. alterum „π. totius *ſui*, ein *contrafaict* im *ganzen ſtand*" quia μεγ. pertinet ad tabulae altitudinem ac longitudinem, ſed π. ἑ. ad corporis plenam formam, ut imago non fuerit tantum, quae in arte dr., protome, hodie *buſte*, ſed noſtratium *Bild* in *Lebensgröße*, hic quidem commodius *ein* groſſes *Bild* von *ſeiner* ganzen *Statur*; ubi Noſter per analog. in εἰκ., cum gen. pron., (cf. G. Th. v. i. *imaginem — illius*,) ſed de ſuo cum adi. π., omiſſo a P., ſed a Sch. in εἰκ. iterum cum Bg. converſo eodem que ordine libero.

οἱ. προσιὼν) Muto in προϊὼν, quo utitur cum alibi, cum paulo poſt (§. 15.) προϊὼν ἔωθεν. Occurrit autem error idem et alibi. *Steph.*

Qui recte vidit ſuopte ingenio, cum P. libere egiſſet, male retentus a Sch., dum ad Bg. Ms. et Leisn. „leg. προϊὼν" et 1, 10, 4. m. ad προηγ. iam huc reſpexit de confuſa praep., quo de cf. 1, 14, 17., ubi ſimiliter eſt cum v. ἐφαιν., aliter a Bg. converſum hic, ubi error, forſan e pr. προσίετο ductus, e contextu patet, cf. 2, 9, 6. i., etiam contra Mss., ubi Ve. vitium in pron. aeque apertum, dum neceſſarius ſolennis que nominativus eſt cum v. ἐφ. cf. 1, 14, 17. In ſq. παρ. P. explet quoque Sch. „*praeſentem* ſiſtens *figuram*" ubi Stp. Th. 1, 1777. F. m. ſqq. aliunde cum Bg., (ut Sch. in τυπ. etiam „*repraeſentans*") quod, capiendum, ut pr. γραψ. pro curans ſiſti iuxta ſe, effingi a pictore, copulatur ex analog. cum τὸν τυπ., ubi hinc Stp. Th. 3, 1689. F. e. partim cum P. „figuram *dei*, cuius ſacerdos erat, *depictam* in *tabula* Romam *praemiſit*" cf. laud. ad 5, 3, 11., omittente P. adi. ἐπιχ. cf. §. 4. Caeterum copulam τὲ, omiſſam in edd., cf. 4, 15, 6., agnoſcit P., et Bg. oblique, cf. § 4., non tam per ſe neceſſariam in ſecundo particip., quam quia comparet quoque in Mss., quorum diſſenſus deinde vel ſolus vitium arguat aliquod incidiſſe, ſic quidem, ut, cum fuiſſet ab initio elapſus artic. in Ms. Ve. a vicinitate, ſed in Ms. Ba. corruptus

τύπον τοῦ ἐπιχωρίου θεοῦ, ᾧ δὴ καλλιερῶν[e] ἐγέγραπτο[f], πέμψας τε εἰς τὴν[g] Ῥώμην, ἐκέλευ-

forma patrii dei, cui ſacrificans depictus erat, eam miſit
12. Romam: iuſſit que in

e) Al. καλλιερῶν. *Leisn.* in m. A. utr. quae cum rel. edd. habuere καλλιεργῶν, ſed Mss. Ba. et Ve. καλλιερῶν, v. N. f) Gomma hoc in Ms. Ba. cum ed. A. al. pro puncto B. 2. L. al. et colo Stp. rel. v. N. g) εἰς ῥωμ. Ms. Ba., omiſſo artic., ut 2, 10, 3., ſecus ac 5, 4, 23. et hic mox §. 14.

in vocem ἐπι, per ſeriem que Codd. omnium unam haec affixa propius, tunc librarius aliquis adderet novum τῇ articulum e marg. aliquo aut Cod., in quo aliquo fuiſſe illum patet, quia comparet etiam nunc in Ms., ſicut ἐπιγραφῇ, pro ſimpl. γραφῇ, nec reperi, nec tueor ex affinibus ἐπίγραμμα, pro pictura, et ἐπιγραφεὺς, pro pictore, cf. Heſy. et ad Ael. V. h. 9, 11. p. 590. N. 4. e.

ᾧ δ. καλλιεργῶν) Scribo καλλιερῶν. *Steph.* Sic Sb. Ind. „pro καλλιερῶν, ut καλλιερῆσαι pro θῦσαι, ſacrific.“ ex 2, 14, 4. et Sch. „κ. θεῷ, affabre *faciens*, ſ. ſacrificans *deo*. Sed Stp. et Sb. malunt legere καλλιερῶν, ut alibi noſter autor loqui amat“ et hic hauddubie etiam ſcripſit, cum et Mss. firment illam lect., facile confuſis thematibus, et vulg. ab h. l. alienum ſit, quippe non habens, quoad repererim, aliam vim, quam illam ante Sch., cf. Bud. C. et Stp. Th., ubi et v. novum cum dat. perſ. ſimili τοῖς θεοῖς, cf. laud. ad 2, 11, 11., ad quod novum, variatum pro pr. ἱερουργῶν, ſi non P., tamen Bg. reſpexit, omittens ex illo particulam δὴ, cf. 5, 4, 14., pro *cui quidem* ſ. *ſcilicet* ſ. *quippe cui*, quocum fere Sch. in ſq. „ἐγ. depictus *fuerat*“ omiſſo a P.

πέμψας) Solebant ſcil. Imperatores, praeter ſimulacra deorum, ſuas imagines iuxta eos ponere, quibus aeque, ac illis, ſacrificabant. Plinius, quum in Chriſtianos inquireret, ſimul cum ſtatuis Numinum Traiani imaginem afferri iubebat. Plin. (ep.) 10, 97, (5.) Et Elagabalus hic ap. Herodi. effigiem ſuam Romam miſerat, eam que in curia ſuper Victoriae caput editiſſimo loco collocari iuſſerat, quo, ſi ſenatus haberetur, unusquisque tura adoleret merum que libaret. Sanctum enim ap. gentiles principum nomen, ſancta eorum imago habebatur, et, ut ipſi credebantur dii, divino cultu afficiebantur. Huic ſupplicabant, per hunc iurabant, et tutius iis erat, per Iovis Genium, quam regis, peierare. Wagner. in diſſ. de aris in atriis p. 32. ſq. *Leisn.*

E liberrime a P. additis ſervat Bg. modo pron., cum, ob ſq. demum poſtea ſubſt. τὴν εἰκόνα, (a P. omiſſum,) melius ſit, ſumere πεμψ. in ellipſi pron. perſ. τινὰς, quo et P. reſpexerit, cf. 1, 9, 19. e., ſicut, cum ὁ δὲ §. 10. i. cohaereat cum verbo hic finiti temporis ἐκελ., haec que enunciatio principalis diremta ſit atque ſuſpenſa pluribus particip., nec diſtinctio locum habet alia inde ab illo ὁ δὲ, quam minima noſtra, nec niſi unus §. numerus ſevere, quanquam toleravi ob longitudinem numeros aliquos, ſed alios, quam in ed. Bc. Mox Bg. e P. non modo in τῆς σ., cf. §. 9., et in alio gradu adi. μεσ. (ubi Sch. „ſuperl. *maxime medio loco*“ pro quo uſitatius brevius que Lat. *penitiſſimus*, ſub quo hinc Stp. Th. 2, 890. B. cum P., dubitans, an ſit vere ſuperl., deinde et p. 892. D. cf. Fi. ad Well. p. 142. e. Ael. V. h. Ind. ſub μέσος, ſed Luc. ſeparatim, in Vs. Gs. cum Bg., ut et ap. Zoſ. 2, 15, 6., ſed cum Sch. ae

σεν [h], ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς συγκλήτου τόπῳ ὑψηλοτάτῳ τὲ τὴν εἰκόνα ἀνατεθῆναι ὑπὲρ [i] κεφαλῆς τοῦ ἀγάλματος τῆς

media curia loco altiſſimo imaginem collocari ſupra caput ſimulacri victoriae, ut,

h) ἐκέλευσε Pat. una ſine ν ἐφ., cf. 4, 7, 6. m. i) ὑπὸ Lugd., non tam per ſe mendoſe, quam quia ſola habet.

48, 9. at utroque loco ſine Noſtri ſubſt. τόπῳ, per ellipſin, qua de L. Boſ. p. 335. tantum in ἐν μεσάτῳ,) ſed etiam in omiſſo τὲ, cf. §. 3., ſed hic poſt alterum adi., quaſi per appoſitionem, cf. §. 5., it. in Lat. ad v. ἀν., ubi Sch. poſt id „in altum tolli imaginem“ ſed melius ſurſum, ob adiunctum ὑψ. (cf. 2, 9, 5. 3, 9, 21.) quo in adi. Stp. Th. v. e. ſine Vs. addit „erat enim is locus conſularis, et propterea ἐντιμότερος, qua de re v. Plut. Symp. 1. probl. 3.“

ὑπ. κεφ.) Variante Noſtro cum 2, 6, 19. m. ὑπ. τῆς κεφ. ſine artic., ſed omittente P. ſubſt. τ. ἀγ., tenet Sch. „νικ. ſignif. et deam aliquam Rom. cuius Νίκης imago poſita erat in media curia, loco edito“ per Lat. fere P., qua de dea reperi aliquid ap. Roſin., de aede quidem iſtius, at nihil de imagine in curia ap. alios, niſi ap. Suet. Aug. c. 100. m. in funere eius *praecedente* Victoria, *quae eſt* in *curia*, ubi Ern. N. „cum ara, in qua ei ſacrificaretur thure. Intelligenda autem curia Iulia, (qui in Cl. Cic. v. *curia* b. m.) Romae non una curia Senatoria fuit. — In urbibus municipalibus et Graecis unus certus locus fuit, quae *curia* dicebatur, Gr. βουλευτήριον, (qua voce hic in urbe Noſter utitur, varians cum pr. τῆς συγκλ., ut contra ap. G. Th. cum Gr. n. „frequenti *curia*, i. ſenatu“) Sed κατ' ἐξοχὴν tamen curia (Romae) dr. ea, quae erat in foro, a Tullo Hoſtilio ad comitium extructa“ et hinc appellata *Hoſtilia*, quam Manut. profert ad Cic. ep. 6. l. 4. cum *Pompeia*, (obſtructa dudum, cf. Ern. l. l.) et *Iulia*; non me auſo definire, utra, poſtrema, an prima, intelligatur vel alibi, vel hic ap. Noſtr., qui nec in ſq. clare aperit, ubi ſacrificarint ſenatores, et in qua ara, (cum vulgo dicant, ante fores Curiae ſacrificia facta eſſe a Conſule eo, penes quem faſces eſſent, diis, maxime Iovi, et, peracto ſacrificio, ingreſſum curiam conſulem, cf. Suet. Iul. c. 81. e. cum Nieup. Ant. p. 21. e.) an in illa Victoriae, quam affert infra 7, 11, 5. quorſum reſpicit in Graev. Th. T. 6. Petrus Berthaldus p. 326. m. „haec victoriae ara in curia fuit, vel, ut alii malunt, ante ipſam curiam, i. curiam Iuliam, cf. Suet. Aug. c. 100.“ ſicut ap. Graecos, unde plura ad Romanos fluxerunt, Athenis fuit in aditu curiae ſ. ſenaculi ara et imago Veſtae, cf. Weſſ. ad Diod. S. 1, 642. N. 43. cum Rs. Or. V. 4. Andoc. p. 22. N. 80. et Mor. Hell. Xen. p 87. N. 21., ut tamen de loco arae noſtrae dubitare poſſis adhuc ex Noſtri ante adi. μεσαιτάτῳ — τόπῳ et hinc, quod arae vulgo in medio aedium ſint poſitae, cf. Spanh. ad Call. Del. v. 325. p. 593. e. it. ib. in Cer. p. 826. i., niſi craſſe accipias illud μεσ., ut alibi; quomodo ad 2, 6, 18. θυσίας λ. produximus e Dione locum, ubi Iano, ante curiae fores ſtanti, fierent ſacrificia; pro libero P. ad συν. dante Sch. „convenientes in *ſenatum*“ in quem cf. ante e G. Th., variante Noſtro cum 2, 12, 7. m. συνίασιν εἰς τὸ συνέδριον, cf. de βουλ. ad 7, 2, 15.

Νίκης, ὡς, συνιόντες εἰς τὸ βουλευτήριον, λιβανωτόν τε θυμιῶσιν ἕκαστος, καὶ οἴνου [k]	cum convenirent in curiam, thus adoleret quisque merum

k) οἴνους σπένδουσι Ms. Ba., ſed modo σπένδουσι quoque in Ms. Ve. v. N.

λιβανωτὸν) Senatores Romani ture et mero ſupplicabant, priusquam conſiderent. Huius ritus auctor Auguſtus, v. Suet. in Aug. c. 35. et ad h. l. Caſ. et Dio p. 1236. et ibi Fabric. *Leisn.*

Qui monuit de re hac etiam ſupra 4, 5, 2., reſpiciens tum Noſtri hunc locum, tum illum Suet. (ubi habetur, *ſanxit*, *ut* prius, *quam* conſideret *quisque*, thure ac mero *ſupplicaret*, apud *aram* eius *dei*, in *cuius* templo *coiretur*, ad quae Caſ. „notemus duplicem circa introitum Curiae Romanorum morem. Nam et magiſtratus ſoliti rem div. facere atque exta conſulere, priusquam ingrederentur. Diverſus ab hoc ritus eſt, ut ſenatores, priusquam conſiderent, ture et mero ſupplicarent" quae duo et Noſter diſtinguit, hic loquens de ſenatoribus, ſed §. ſq. de altero,) tum denique illum ap. Dion. ubi ad §. 90. agitur de ſacrificiis ſenatorum, curiam introëuntium, quae fieri ab iis quidem ture tantum et mero, ſine victimis et extorum inſpectione, ſed ab imperatoribus per hoſtias, ſed ib. 630, 15. τοῦ μὲν λιβανωτοῦ καὶ αὐτοὶ ἔθυσαν, τῷ δ' αὐλητῇ οὐκ ἐχρήσαντο, Tiberius et Druſus, poſt mortem Auguſti, in curiam venientes, ad quae N. §. 148. „non immolabant hoſtias, ſed tantum tura adolebant, ut in ſacris privatis conſuetum fieri laribus, quos ture minuto colere mos, (et §. ſq. laudato Suet. Tib. c. 70. e. quo *primum* die *poſt exceſſum Auguſti*, curiam *intravit*, — thure *quidem* ac *vino*, verum *ſine* tibicine, *ſupplicavit*, additur,) in ſacrificiis frequens uſus tibiarum" quo et pertinuit ap. Noſtr. §. 8. ὑπὸ αὐλοῖς, it. §. 17. Tum pro 4, 8, 20. λιβάνῳ λ. variatur hic per ſyn., quo de cf. Suid. Heſ. Foeſ. Suic. L. N. T. Thom. M. Ammon. Ariſt. Plut. Rs. Or. V. 7. Ant. Ael. V. h. Luc. Diod. S. Ioſ. Geop. cum N. ad 11, 15, 1. quod reperi cum v. θυμ. modo oblique, cum pr , ap. Ioſ. 1, 180. ſ. 7. m. τοῦ λ. θυμιωμένου ἐπὶ τῷ ἱερῷ πυρὶ, *thus* igne *adoletur*, immo *cedit ſacerdotibus* aliquid *turis* incenſi *in* ſacro *igne*, it. ap. Ge. 14, 3, 3., ubi et cum pr. εἰς, it. cum ἐν, cf. paſſ. de perſ. abſolute ap. Suid., ſed cum dat. perſ. Ael. V. h., ut act. abſolute ap. Foeſ. L. N. T. Ioſ., ſed cum acc. alio rei Diod. S. et Stp. Th. v. i. hinc cum Bg. e P., poſt quae „qui acc. in genitivum interdum mutatur, ea forma, qua dr. πιεῖν οἴνου, (ſc. τὶ μέρος, quomodo et explevi antea ap. Ioſ.) ut Luc. in Cauc. ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγυιὰς, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιᾶν, (1, 202. l. 15., *ut* poſſint *nidore* vaporare *vias*, thus *adolere*, rel.) Fortaſſe autem et in illo Herodi. loco λιβανωτοῦ itidem legi debet, ſicut legitur οἴνου, (ſed 3, 937. B. e. in v. σπ.) diverſo caſu Herodi. l. 5. λιβανωτόν τε θυμ. κ. οἴνου σπ." per quae, immemor fui, tuetur vulg. acc., e prius allatis a me firmatum ſatis, a Noſtro que adhibitum variandi cauſa, ſi non et cum illo diſcrimine reliquorum caſuum a gen. partis, qui certe in altero οἴνου eſt cum v. σπ. ex analog., ut ap. Koen. Greg. p. 51. N. 88. ſimul uterque caſus idem ex „Heliod. l. 2. p. 103. (ed. Schm. 2, 23. p. 136. i. ſine N.) ἐπεῤῥόφουν ὁ μὲν τοῦ ὕδατος, ὁ δὲ καὶ οἴνου ὁ Κνήμων, *aliquantulum* aquae *ſumebat* Calaſiris, *integrum* vini *ſcyphum* educebat Cnemon"

σπένδωσι. προςέταξέ τε, πάν- 13. que libaret. Edixit item,

ubi acc. non amplius de parte accipitur, ſed de toto; quod et h. l. valeat de ture, ſi cogitentur totae particulae in ignem coniectae, non vero aliquid modo ex particulis comminutis. Sed rerum duarum Mſ. Ba. utraque mendoſa eſt, poſtrema quidem, communis illa cum Mſ. Ve., orta e confuſis iterum vocalibus, cf. §. 4. χρυσ., ſed prior caſus alius, cf. §. 4. e., hinc, quod ſibilans e ſq. adhaeſit, ut 1, 6, 10. e., tum quoniam, etſi contrario ſumto, ut littera ς perierit a ſq., cf. 4, 7, 6., numerus alius plur. magis videtur poëticus, cf. Ind. Virg. Heyn. v. *vina*, cum ſing. in uſu fuerit in hac formula et in hoc genere de ſenatoribus Rom., ut e locis ſcriptorum Lat. ſuperioribus conſtat, etiam ap. Gr., ut Ioſ. 1, 171. l. 7. σπένδουσι δὲ περὶ τὸν βωμὸν τὸν οἶνον, *nam* vinum *circa* altare *libant*, et in ſyn. οἶνον λείβειν, cf. Ind. Hom. v. λειβ., it. οἶνου πιεῖν Suid. 2, 669. e., ſed οἶνον πιεῖν Foeſ. L. N. T. cum Kypk. 2, 362. m. Call. Fragm. 88. Theogn. Luc., ſed alio ſum de οἰν. Hom. Orph. Call. Ariſt. Plut. Rs. Or. V. 7. Is. 8. And. Aeſch. ep. S. Xen. Ἀνβ. Ael. V. h. Fi. Theo. Fa. Aeſ. L. Boſ. Ell. Suic. Barn. Eur. D'Orv. Ch. Heſ. Suid. l. l. i. in notationem cum Gat. Adv., ſed plur. ap. Geop. cum uno Stp. Th. loco, tum ſenſu alio de loco ſ. foro, ubi venditur vinum, ad Moer. p. 351. b. e. tropice que L. N. T., manente in vulg. ſing. cum Mſſ. rel. etiam P., ſed me pro Mſſ. indic. σπένδουσι non hic uſuro illa enallage modi, ut ϑυμ. pro coni. capiatur, nec, ſi pro indic., illuc inclinante, ut ὡς, pro ἵνα, poſt ſe habeat indic., hic quidem temporis praeſ., cf. Fi. ad Well. p. 401. i., ut alibi fut., cf. ib. et Hoog. Op. p. 1190. Nr. 5. it. aor. 1., cf. Ind. Dem., noſcentibus modo opt. et coni. Stp. Th. 4, 803. D. et Thom. M. p. 933. i., miſcente Noſtro iterum tempora, aor. cum praeſ., ubi Bg. e P. recte per impf.

προςέταξε) Bg. e P. non tantum in v. πρ. cf. 5, 3, 4, et in copula, cf. 4, 8, 7., ſed quoque in formula τ. Ῥ. ἀρχ. alia, mutato gen. ſubſt. in adi., ut alibi, etiam in nomine Ῥωμ., cf. 4, 7, 6., ſed h. l. cum Mſ. Ba., qualis res fuit in Mſ. Vi. 1, 10, 10. τοῦ Ῥωμαίου δήμου pro vulg. ib. τοῦ Ῥωμαίων δήμου, ubi iudicium idem, ut ſit vel lapſus ſcribae e pr. finitione, vel ingenium et gloſſa per comparationem, dum Noſter quidem ſupra adhibuit non modo diverſos caſus in iisdem perſ. 4, 2, 8. οἱ Ῥωμαίων ἄρχοντες, ſed et eundem caſum, quanquam ordine alio 4, 8, 14. Σύλλαν τὸν Ῥωμαῖον, cui affine illud Σκιπίωνα τὸν Ῥωμαῖον ap. Polb. 2, 299. i., ut ſimile rationi Mſ. τοῖς Ῥωμαίοις ςρατοπέδοις ib. 1, 410. i., pro quo paulo poſt ςρατοπέδοις Ῥωμαϊκοῖς, cf. 2, 371. e. it. 628. ſ. 43. πρεσβευτῶν Ῥωμαίων, et 745. m. e. ὦ ἄνδρες Ῥωμαῖοι, quod et ap. Dion. H. S. T. 1. 165, 12. 167, 43. 258, 8. 42. 347, 38., ut οἱ λογιώτατοι τῶν Ῥωμαίων συγγραφέων 9, 7., pro quo τῶν Ῥωμαϊκῶν συγγρ. 213, 9. it. τῶν Ῥωμαίων ἱππέων 344, 15., pro quo τοὺς Ῥωμαίων ἱππεῖς 348, p. it. οἱ ἱππεῖς τῶν Ῥωμαίων 534, 40. et οἱ τῶν Ῥωμαίων ἱππεῖς 535, 11. 13. it. ἀνὴρ Ῥωμαῖος 473, 37. et γυνὴ Ῥωμαία 261, 45. 341, 22. 31., innuente Noſtro per τοὺς ἀρχ., ob adiunctum παντ., non conſules, ſed reliquos, quibus erat hoc magiſtratuum nomen, cf. 1, 9, 6. e. 1, 16, 7. e. 4, 8, 2. qui et h. l. diſtinguuntur a ſenatoribus, et ab aliis ex ordine tum equeſtri, tum plebeio, per ſqq., ubi Bg. in καὶ εἴ τιν. partim cum P. cf. 3, 7, 18. 372, ſ. 5, 4, 12., ſed diſcedit ſeverius in rel., ubi Noſter per analog.

τας τοὺς Ῥωμαίων [l] ἄρχοντας, καὶ εἴ τινες δημοσίας θυσίας ἐπιτελοῦσι, πρὸ τῶν ἄλλων θεῶν, οὓς δὴ [m] καλοῦσιν ἱερουργοῦντες, ὀνομάζειν τὸν

ut omnes Romani magiſtratus, et qui publica ſacrificia celebrarent, ante caeteros deos, quos invocant inter ſacrificandum nominarent no-

l) ῥωμαίους ἀρχ. Ms. Ba. v. N. m) οὓς καλ. ἱερουργοῦντας λ. qui acc. participii erat quoque per edd., una cum commate, v. N.

in δημ. cum θυσ., indicans, opinor, ex oppoſitis in pr. ſacrificiis ſenatoris, iſta, quae in alio loco publico et templo fierent, et cum aliis hominibus ſimul; ferente G. Th. aliud *publicorum* genus *ſacrificiorum*, v. *publ.* 1160, 66. et v. *ſacrum* 255, 82. cf. in ἐπιτ. cum θυσ. 1, 5, 4. et Dres. de V. med. p. 279. m. hinc e P. et ad Herdt. 462, 48. ἣν θυσίην τις δημοτελῆ ποιέηται, publicum *ſacrificium*, it. Spanh. Call. Cer. v. 43.

πρὸ τῶν — ἱερουργοῦντας) Pol. (*quorum* meminiſſe *inter* ſacrificandum *ſolent*) legit ἱερουργοῦντες. *Steph.* rectius. *Sylb.* Forte οὓς δὴ τοὺς μείζους, aut τοὺς τῶν μειζόνων ἐθνῶν, καλοῦσιν, deos *maiorum* gentium. *Reisk.*

Sch. „Steph. notat a P. rectius legi ἱερουργοῦντες, *qui* ſacra *facerent*, (errans non modo in nomine, pro Sylb., ſed etiam in Vs., huc trahens illa P. ad pr. ἐπιτ. θυσ., per ſe quidem ſyn., et ſecum variata per copiam, comparato v. privo ac phraſi, at male reſolvens particip. hic per pron. relat., ubi tantum procedit notio temporis, per particulas Lat. *ſi*, quando, *ubi* rel. *ſacrificarent*, vel ſyn. ratio illa per praep. et gerund.) quam et ipſe profert e P. in) καλ. invocant *deos*, ſ. eorum *meminerunt* inter *ſacrificandum*" et inde retinet Bg., ad cuius Ms. notarat Leisn. „leg. ergo ἱερουργοῦντες" quod magis ſpero, quam dico, quoniam in Ms. eius plane nulla exſtitit diſtinctio, neque poſt ἱερ. neque poſt καλ., et illa eiusdem Vs. per praep. et gerund. locum habet quoque in acc. vulg., etiam, ſi comma ponitur poſt καλ., ubi tamen nec P. id tenet, ſed modo poſt ἱερ., quod comma requirit ſane nominativum; ut contra, ſi poſt καλ. ſit comma, ille vulg. acc. pendere poteſt a pr. ἄρχοντας, et cohaerere cum v. ſq. ὀνομ., ſed ut tamen melior ſit Stp. interpunctio et correctio, quia enunciatio iſta καὶ εἴ τινες — ἐπιτελοῦσι ſumi poteſt pro καὶ πάντας, τοὺς δημοσίας θυσίας ἐπιτελοῦντας, et ſic referri ſimul ad pr. ἄρχοντας, quo fiat tautologia quaedam cum acc. illo ἱερ., cuius rurſus nominativus pertinet modo ad inſertum ſcriptoris monitum de ritu Romanorum ſacrificandi et precandi, et non ultra, quam ad enunciationem οὓς δὴ καλοῦσιν. Unde, cum facilis lapſus fuiſſet in vocalibus iterum, cf. 4, 15, 6. ἀναχωρ., vel contra libros omnes ſtatim edidi ſic in nominativo, ut iam Stp. Th. v. i. „πρὸ — θεῶν οὓς καλ. ἱερουργοῦντες, ὀν. τ. κ. θ. Ἐλεαγ." cum P. et aliis lect., quarum illa in omiſſo δὴ poſt pron. comparet quoque in Ms. Ba., (ut ſupra in aliis cauſis, cf. 4, 7, 2. m.) et in Bg. e P. iterum, cf. §. 11., dum in v. καλ. aliunde Stp. Th. tenet Bg. 1, 16. F. (cf. Ind. Dem.) it. in v. ὀν. 2, 1325. B. ſaltem notionem, ad quam referatur hic locus „nominatim recenſere" ſ. nominatim proferre, vel, ut G. Th. in Bg. cum Gr-n. „mentionem facere de aliquo" quod cum ſubſt. θ. copulatur per analog. hic, (cf. Abr. Dl. Th. p. 195. e. „πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους θεοὺς ὀνομάζουσι καὶ

νέον θεὸν Ἐλαιαγάβαλον ⁿ. ὡς δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἀφίκετο τῷ προειρημένῳ σχήματι, οὐδὲν παράδοξον εἶδον οἱ Ῥωμαῖοι, τῇ γραφῇ ἐνειθισμένοι. δοὺς δὲ τὰς συνήθεις τῷ δήμῳ νομὰς ἐπὶ τῇ τῆς βασιλείας διαδοχῇ, φιλοτίμους τὲ καὶ πολυτελεῖς

vum deum Elaeagabalum.
14. Ut igitur Romam venit eo, quo dictum eſt habitu, nihil novum viderunt Romani
15. picturae iam inſueti. Diviſo autem, ut mos eſt, in populum congiario pro ſucceſſione imperii, ambitioſe

n) ἐλεγάβαλον Ms. Ba., ut A. Bs. 1. cum Bs. 2. R., ſed Ἐλεογ. Pa. et Ox. v. 5, 3, 8.

ἐλάσκονται") ubi adeo omnia procedunt ſine Rsk. ingenio violento, quod et latet in adi. τῶν ἄλλων. Scilicet, ut huc accommodetur, quod habet Roſin. Ant. p. 231. e. „*ſacrificia* hac ratione peragebantur. Cum *ſacerdos* victimam ad aram adduxiſſet, ſtans manu aram prehendebat, et preces fundebat. Principium precationis a *Iano* et *Veſta* fieri oportebat, quae in omnibus ſacris praecipua numina erant, et in votis nuncupandis *compellationem* primam *meruerant.* — Et obſervabatur in ea precatione, ut *Iupiter* Opt. *Max.* omnes *que* dii *caeteri* patres *advocarentur*" cum Nieup. p. 258. m. et de precibus Aeneae Latini que, ſingula numina commemorantium ap. Virg. A. 12, 175. ſqq.; e vetere lect. οὓς — ἱερουργοῦντας λ. locum afferente ad Dion. C. p. 1359. N. ad §. 44., ut confirmentur iſtius haec ib. l. 16. ὅτι καὶ πρὸ τοῦ Διὸς αὐτοῦ ἤγαγεν αὐτόν, *ipſum*, ſuum deum, *praepoſuit* Iovi *ipſi*, ſed Lampr. p. 796. e. *id* agens, *ne* quis *Romae* deus, *niſi* Heliogabalus *coleretur*, cf. p. 802. m.

ὡς δὲ) Bg. e P. in copula etiam per ſyn., cf. 4, 3, 21. 5, 3, 6. it. in libero adv. ad ἐνειθ. cf. 4, 15, 14., non item in altero *ſcil.*, cf. §. 1., ſectante Noſtro analogiam in ἐνειθ. cum γρ. cf. 2, 9, 2. et in οὐδ. παρ. cum εἰδ., dum Stp. Th. non fert in παρ. Lat. Bg. e P., ſed G. Th. modo „*novi* nihil *afferebatur*, — *auditur*" de adventu hoc in urbem ap. Beg. 2, 712. in numis Elagabali agente primo.

δοὺς δὲ) Copulam P. reddit iterum per δὴ, cf. 5, 3, 6., dux Bg. ad rel., etiam in libera formula pro adi. συνηθ., cf. 2, 2, 23., at deſertus quoque a Sch. in „διαδ. *ſuſceptione* nova *imperii*" prae qua notione, nixa illa tantum poteſtate ſimili affinis v. διαδέχεσθαι, non item uſu loquendi, verior eſt altera Bg., cuius formulam non tenet G. Th., ſed modo cum gen. rei alio *provinciarum*, cui add. e Iuſt. cum praep. *ſucc.* in *patrimonium*, ſed ſine Ind. abſolute 1, 4, 1., ut cum gen. perſ. ap. Flor. de ſucceſſione *Caeſaris*, cf. de Gr. διαδ. abſolute Ind. Sb. et Dem. ubi et cum alio gen. rei, ut perſ. ap. Thuc. et Luc., ubi et cum adi., ſed abſtractum pro concreto et perſ. ap. Xen. Cyr. et Diod. S., ad quam analog. hic ſcribitur, ſed quoque ad illam affinis ſubſt. διάδοχος τῆς βασιλείας ap. Diod. S. et τῆς ἀρχῆς ſupra 3, 2, 6. it. ſine G. Th. ap. Amm. M. 25, 2. e. p. 339. m. *turba* imperii *ſucceſſorum*, et 22, 2. i. *ſucceſſorem* ſuae *poteſtatis*, quae ad illum Noſtri locum illuſtrandum pertinebunt.

φιλοτίμους — παντοδ.) Scribo καὶ παντοδαπάς. *Steph.* non hic corrigens

ἐπιτελέσας παντοδαπὰς [o] que et magnifice exhibitis
θέας, νεών τε μέγιστον καὶ variis ſpectaculis; templo
κάλλιστον κατασκευάσας τῷ maximo et pulcherrimo con-
θεῷ, βωμούς τε πλείστους [p] ſtructo illi deo, aris que plu-

o) Sic etiam Ms. Ba. *Mart.* etiam tacite Mss. rel. cum edd. v. N.
p) πλείους Ms. Vi. v. N.

e P., qui dedit „ſpectacula *omnifariam* edebat *magnificentiſſima*" oppreſſo ſadi. φιλ., (etſi ibi Sch. poſuit recto gradu „ſpect. *magnifica*" in πολ. eundem aſcendens gradum,) ſed ſervato vulg. παντ. ſine copula, cum adi. mutaſſet in adv., prorſus ut 5, 3, 15. et 3, 14, 13. e., in loco ſimiliter ambiguo, dum id adv. cum v. ἐπιτελ. conſiſtit, ſed a Noſtro non copulatur, qui varians reſpexerit illa 2, 11, 1. e. νομὰς αὐτοῖς διδούς, it. 2, 14, 10. νομὰς ἐπιδιδοὺς τῷ δήμῳ, μεγαλοφρόνως τε ἐπιτελέσας θέας, it. 3, 10, 3. θέας καὶ πανηγύρεις τῷ δήμῳ παρέσχε, νομάς τε μεγαλόφρονας ἐπιδοὺς, καὶ θέας τελέσας ἐπινικίους, λ. et 3, 8, 15. τῷ δήμῳ ἐπειρᾶτο ποιεῖν κεχαρισμένα. Καὶ γὰρ θέας πολυτελεῖς καὶ παντοδαπὰς συνεχῶς ἐπετέλει — νομάς τε μεγαλοφρόνως ἐπεδίδου, ubi comparet quidem Stp. copula, ſed tantum intra duo adi., cum tria concurrant hic, forte per ſe toleranda, ut et concedendum, intra σας et παν excidere καὶ potuiſſe. At Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. φιλοτίμως καὶ πολυτελῶς" quod et verum eſt et conveniens locis, antea productis, ubi cum v. ἐπιτελ. incedunt adv., cui quoque ſunt apta illa Bg., ut Noſtro alibi adhibita, et pro illo antea μεγαλοφρόνως hic capietur πολυτελῶς, ſed φιλοτίμως aut pro ſyn. *liberaliter*, aut pro *certatim* et *ſtudioſe*, quaſi ſyn. illi pr. συνεχῶς, cf. 1, 11, 14. m. 4, 2, 17. 5, 3, 9. quibuscum deinde, ut conſequens, conſiſtit adi. παντοδαπὰς nudum; quae *leniſſima loci* medicina, confuſis facile ου et ω, cf. §. 12. σπευδ. it. ει et ω, cf. 4, 13, 16. 3, 14, 17., unde olim Bg. emendatio ſuſcipietur.

νεών τε μεγ.) v. Lampr. in Heliog. c. 3. *Boecl.* p. 796. *ſed ubi primum ingreſſus eſt urbem, omiſſis iis, quae in provincia gerebantur*, Heliogabalum *in* Palatino *monte*, iuxta *aedes* imperatorias, *conſecravit*, ei *que* templum *fecit*, ſtudens et Matris *typum*, (Caſ. N. 2. „διοπετὲς illud ἄγαλμα, quod deſcribit Herodi. libro primo prolixe" 1, 11, 2.) *et* Veſtae *ignem*, et *Palladium*, et *ancilia*, et *omnia* Romanis *veneranda* in *illud* transferre *templum*, it. c. 1. p. 794. i. dei *Heliogabali*, cui *templum* Romae *in eo loco* conſtituit, *in* quo *prius* aedes *Horci* fuit, *quem e Syria ſecum advexit*, it. c. 6. p. 803. c. 7. p. 807. c. 17. p. 826. ad quae reſpicit in Graev. Th. T. 3. Alex. Donatus p. 731. C. ſuper Palatini collis aedificia „Heliogabali, ſolis, templum iuxta palatium aedificavit Heliogabalus. Lampr. (et in N. 1.) Solis templum in Palatino" copulam hic omittente Bg. in tertio particip., ſecus ac P., qui addiderat adv. cf. 5, 1, 1., deſertus in v. κατ. cf. 5, 3, 8. et maxime in artic. τῷ θ. quo de §. 13. 11. e. 4. et Dio C. 1359, 14. θεόν τινα ξενικὸν ἐς τὴν Ῥώμην εἰσήγαγεν.

βωμοὺς πλ.) Alium gradum Ms. Ve., etiam reperiendum ap. P., quatenus reddebat πλείους Lat. *plurimos* 4, 3, 6., et cum iſto Cod. alibi quoque conſentiebat, cf. §. 2. e. ἑαυτῷ etc., duxerim ab errore librarii

περὶ τὸν νεὼν ἱδρύσας, ἑκάστοτε προϊὼν ἕωθεν, ἑκατόμβας τὲ[q] ταύρων καὶ προβάτων πολὺ πλῆθος κατέσφαττε[r], τοῖς τε βωμοῖς ἐπετίθει, παντοδαποῖς ἀρώμασι σωρεύων[s], οἴνου τὲ τοῦ παλαιοτάτου καὶ καλλίστου πολλοὺς ἀμφορέας

rimis circa templum poſitis; 16. quotidie egreſſus mane hecatombas taurorum, et ovium ingentem multitudinem mactabat, aris que imponebat, aromatis omnibus cumulans: vini etiam veterrimi et optimi multas amphoras

q) Al. τῶν. *Leisn.* in m. A. quae cum rel. habuere τὲ, ſed pro eo articulum τῶν Bc., non per ſe mendoſe, quam quia ſolae habent, ſed τὲ diſerte quoque Ms. Ba. cum rel. tacite, v. N. r) Hoc comma in Bs. 1. pro puncto A. al. et colo Stp.* rel. v. N. s) Comma hic in A. al., punctum in Lu., ſeu colon in Stp. rel. v. N.

in compendio expediendo potius, quam ab ingenio, ut comparat. valeat pro ſuperlat. cf. 4, 15, 5. 3, 8, 12. e., ſine Vs. producente locum Stp. Th. in v. ἱδρ. i. ſub *ſtatuo*, ubi Noſter ad analog. in med. cum β. ap. Diod. S. Rs. Or. V. 4. et Dem. v. β., dum Gs. Chr. act. profert ſine auctoritate, ubi Bg. deſerit P., qui omittit ſq. particip. πρ., ut alia alibi, cf. 4, 4, 8., ſupplens idem praep. cum pron. ad v. κατ., quod reſpiciat pr. ſubſt. βωμ., tanquam ἐφ' οὓς λ., ponente id Noſtro abſolute, ut 4, 8, 12., ubi Bg. ſimiliter, ſed Sch. *iugulabat*, praeter P., ubi G. Th. affine ἐπισφάττειν, cf. in ἐπ. c. gen. ταυρ. ap. Hom. Ἰλ. α', 315. et cum alio ib. ψ', 864. 873., cuius ſyn. et explicatio ſit in ſq. π. πλ., cf. 4, 8, 17. 20. e. quocum poſtr. κατέθυσε varietur hic per v. ſyn., ubi Bg. e P. opprimit τὲ, innoxie, cum referatur ad ſq. καὶ, nec pro copula ſtet in iungendis particip., quae in pr. habent quaeque ſuum τὲ, praeter illud προϊὼν, quod ſine copula eſt, quia praemittitur in apodoſi quadam, cum finiatur protaſis periodi e participiis in extremo ἱδρύσας, quae omnia participia nituntur finito v. κατεσφ., quibuscum cohaerent ſqq. per τὲ arctiſſime, etiam e contextu, et quia de eadem re pergitur, et ad membrum τοῖς βωμ. ἐπ. deeſt pron. αὐτὸ ſ. αὐτὰ, unde diſtinctiones edd. maiores non valent, nec ſevere niſi unus numerus totius §., quae longior modo effecit iterum, ut numerum praefigerem ad initium illius apodoſis ἑκαστ. λ. Unde et Stroth. recte „diſtinctio maior poſt v. κατ. eſt tollenda".

τοῖς τε β.) Forte ἐπετίθει παντοδαπῶν ἀρωμάτων σωρούς. *Reisk.* iterum violentus ſine cauſa, cum, praeter illud dictum in N. pr. ſupplementum ad v. ἐπετ., (unde et Leisn. in m. Ox. „ſcil. victimas") hic quoque expleri poſſit ad v. σωρ. pron. αὐτοὺς, pertinens ad pr. βωμ., cf. 4, 8, 20. πολλὰς ἑκατόμβας κατέθυσε, λιβάνῳ τὲ τοὺς βωμοὺς ἐσώρευσεν, quo et ſpectat P. contractior „*coacervatis* que *ſupra* aras *omne* genus *odoribus*" unde partim Stp. Th. „cumulatis *ſupra* ar. *o.* gen. *od.*" dum Sch. „*hecatombas* coacervans *aromatibus*" regit longius, minus recte, ſed ad ſenſum perinde, quia arae non fuerunt vacuae, ſed repletae fruſtis animantium; diſcedente Bg. in παντ., etiam a ſe ipſo in ſuperioribus, cf. 1, 7, 4. m. πάντα et ib. §. 11. it. 4, 8, 19. m.

τῶν βωμῶν προχέων [t], ὡς ῥεῖ- ante aras profundens, ut rivi

t) Colon in Ms. Ba.

τῶν β. προχ.) Phraſin hanc confirmant haec Virg. A. 7, (245.) *Hoc* pater *Anchiſes* auro *libabat* ad *aras*, et haec Macrobii Sat. 3, 11. *libatio* apud *menſam*, quae *cum* ara *maxima* fuerat *dedicata*; ut ſcil. ibi ante aram et ante menſam libatio facta intelligatur. Alioqui etiam in aram et in menſam fiebat libatio, ut Aen. 12, (174.) pateris *que* altaria *libant*, Aen. 1, (740.) *in* menſa *laticum* libavit *honorem*, Aen. 8, (279.) *in* menſam *laeti* libant, *divos que precantur*, et ap. Macrob. l. l. in huius libationis declaratione, *cum* non *in* menſam, *ſed* in *aram*, ſecundum morem, libare *debuerint*. Rurſum Virg. A. 6, (246.) *ignibus* imponit *ſacris* libamina *prima*, et Ge. 4, (384.) ter *liquido* ardentem *perfudit* nectare *veſtam*; qua ſignificatione hic ſcribendum eſſet, τῶν βωμ. καταχέων, ſ. potius τοῖς βωμοῖς ἐπιχέων. *Sylb.*

Sch. „πρ. *amphoras* vini *profundens* ante *aras*" omiſſa a P. ſic explens, e caſtigata Vs. in ed. Stp., qui in Th. cum alia lect. „οἴνου τε — καὶ τοῦ καλλ. — φερ. *in* aras *profundens*; ubi nota, cum genitivo conſtrui, ut καταχέω. Cum dat. autem — τὸν — γαίῃ προχέει, *effundit* in *terram*" tum D'Orv. Ch. p. 585. e. ad προχέας τὸ αἷμα ταῖς θύραις τοῦ δικαστοῦ, Vs. p. 133. l. 21. *meum* que *ſanguinem* ante *iudicis* fores *effundo* „ταῖς θυρ. eſt ante *domum*, ut θύραισιν Ariſt. Pace — ἐν ταῖς θυρ., πρὸ τῶν θυρῶν" ut, ex uſu Noſtri aliorum que in talibus verbis, compoſitis e praep., quae regit adiunctum caſum, nihil h. l. eſſe poteſt, quam χέων πρὸ τῶν β. (ad quod ſimpl. redit Bg. e P. compoſitum, ap. G. Th. cum Gr. n. „large fundere" e notatione aut-potius Gs. more, cum in Gr. hic ſequatur adi. πολλοὺς, inimicum illi notioni ſecundariae,) et libatio talis veroſimilis fit in prodigo Heliogabalo vel hinc, quod Romani vinum fundebant in frontem et intra cornua victimae; reperiente me praeterea v. πρ. in act. phyſice ap. Heſ. ἔ. v. 594. ſ. 596. τρὶς δ' ὕδατος προχέειν, λ. Vs. Cler. *tres partes* aquae *infunde*, ſed Krb. *tres a. p.* prius *infunde*, ſed tropice cum praep. et acc. perſ. ap. Thom. M. p. 916. e. χοῦν καὶ προχοῦν, — ἠκρωτηριασμένους προχοῦν εἰς τὸ πέλαγος, ſed aliter cum acc. rei ap. Orph. Arg. v. 72. ὄφρα κέ τοι μέλπων προχέω μελίγηρυν ἀοιδὴν, citharae, *qua* canens *dulce* carmen *funderem*, et paſſ. de re ap. Long. Mor. ſ. 19. l. οἱονεὶ προχεῖται τὰ λεγόμενα, *velut* profunditur *oratio*, ut ad analog. hic ſcribatur modo, ſed, quod alterum v. καταχ. comparabant ante Stp. cum Sb., recte id per ſe procedat, dum et ap. Moer. p. 296. iſti πρόχους ſubſtituitur κατάχυσις, verum ut ibi praep. ſit, ut alias, i. q. *foras* ſ. *ex*, (quomodo et Stp. ante et Rsk. reddebant noſtrum v.) et nihil inde conficiatur in alteram Sb. explicationem, pro *fundere* in *aras*, quia hic obſtat gen., pendens, ut dixi, a praep., ut contra in locis antea prolatis v. πρ. ſtat cum dat. quidem, ſed non illo pendente a praep., verum iuncto illi verbo, ut aliis, motum actionem ve habentibus qualemcunque, et id per enallagen quandam, et pro acc. cum aliqua praep., (v. c. εἰς γαῖαν, unde Stp. in Vs., quae praep. et antea cum noſtro v. producta,) vel per ellipſin pr. ἐν, ut explicabat quoque ſupra D'Orv., quae praep. deinde libere cum illo redditur per Lat. *ante*, proprie capienda, ut alibi, pro Lat. *ad* ſ. *iuxta*; unde reditur iterum ad illam vim v. πρ. pro effundere. In rel. Bg. e P., praeter

θρα φέρεσθαι οἴνου τὲ καὶ αἵματος μεμιγμένου. περί τε τοὺς βωμοὺς ἐχόρευεν [u], ὑπὸ	defluerent vini sanguinis que promiſcue. Circa que 17. aras tripudiabat ad varios ſoni-

u) Comma hoc per edd., tacite etiam in Mss., ſecus ac §. 8.

liberum illius adi. ad ſuperlat., ut 5, 2, 14. cf. in τὲ §. 11., ſed in παλ. Stp. Th. 3, 23. F. „οἶνος παλαιὸς, vin. *vetus*, cum ap. alios, tum ap. Pindar. „cf. Ind. Luc. quocum copulatur καλλ. per ſyn. copiam, quo de nihil nec ap. G. Th., ſed ap. Luc. quoque ſyn. ſimul. 2, 570. l. 60. ὁ δὲ οἶνος ἡδὺς καὶ παλαιὸς ἦν, *vinum* ſuave *erat* et *antiquum*, it. 3, 398. l. 45. οἴνου ἀμφορεὺς, vini *amphora*, ut ap. Ariſt. Pl. v. 808. οἱ δ' ἀμφορῆς οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου, cum Schol. ἡδέος et Hſt. e Suid. ἀμφορεὺς, ἀγγεῖον, μέτρον, κεράμιον Μεγαρικὸν, cf. Barn. Eur. cum Eiſenſchmid. de ponder. rel. L. N. T. v. μετρητὴς, ad Ael. V. h. Ind. cum N., Dem. Xen. Ἀνβ. Call. Moer. Thom. M., ſed acc. Noſtri non contractus ap. Rs. O. V. 4. et Luc. 2, 77. l. 64, ut alter ἀμφορεῖς ap. Suid. e Ioſ. ſine Ind. et ap. Poll. cum G. Th.

ὡς ῥεῖθρα) Variatur ſententia cum 4, 9, 17. ῥείθροις αἵματος, et 3, 4, 10. ὡς καὶ τὰ ῥεῖθρα τῶν διὰ τοῦ πεδίου ποταμῶν ῥεόντων αἵματος πλεῖον, ἢ ὕδατος κατάγειν εἰς θάλασσαν, cum analogia illorum ap. G. Th. v. e. rivos *ſanguinis*, it. 1034, 9. v. *vin.* Virg. A. 9, 318. *inter lora, rotas que* viros, *ſimul* arma *iacere*, Vina *ſimul*, it. 295, 95. v. *miſtus* Lucr. 1, 867. *Ex alienigenis rebus conſtare putetur*, Oſſibus, *et* nervis, *venis* que *et* ſanguine *miſto*, quibus add. e Virg. Ge. 1, 132. paſſim *rivis* currentia *vina*, unde P. ſervavit adv., cf. 4, 11, 10. it. A. 3, 633. *eructans — fruſtra cruento — commixta mero*, it. 9, 349. cum *ſanguine* mixta *vina* refert *moriens*, v. 456. plenos *ſpumanti* ſanguine *rivos*, it. 10, 398. *mixtus* dolor *et* pudor *armat* in *hoſtes*, et 11, 807. *fugit — Arruns*, Laetitia *mixto* que *metu*, ubi Met. R. gaudio *et* timore *mixtis*, ſed in pr. *dolor* iunctus *pudori*, melius eundem caſum, quo effertur participium cum adiunctis ſubſt., et per copulam iunctis, accommodans uni ſubſt. cum alio caſu alterius ſubſt., pro dolor mixtus pudori ſ. cum pudore, it. prae laetitia, mixta cum metu, ſ. cum laetitia, mixta metu, et h. l. vini, mixti cum ſanguine; noſcentibus tamen noſtratibus et eundem caſum, aſſumta formula e praep. et pron., *Ströme* ſ. *Bäche* des *mit einander* ſ. *unter ſich* vermiſchten *Weines* und *Blutes*; ſervante Sch. „μ. mixti *ſanguinis* et *vini*“ ſed Bg. e P. liberius abeunte ad adv. et in φερ. ad remotius act., pro paſſ. vicino, etiam ap. Lat. de fluviis etc. ſolenni, cf. G. Th. 637, 66. fertur, *ut* flumen, *oratio*, cum N. ad Ovid. Met. 8, 582., ſed ſine emphaſi, ut Bg., ſupra ad 1, 15, 11. 1, 4, 8. m.

ἐχόρευεν) Pro liberis P. reddit Bg., ut §. 8. et 5, 3, 15. ὑπὸ αὐλοῖς — παντοδαπῶν τε ὀργάνων ἤχῳ (quocum variatur tripliciter, ordine, numero et poſito adi. ad aliud ſubſt.) ſed ut addat hic alteri ſubſt. ὀργ. aliquod adi., ποικίλων, ſ. παντοίων ſ. πάντων, aut ipſum παντοδαπῶν, quaſi hoc, repetitum luſus ergo, elapſum ſit extruſum ve, cumulante Noſtro et alibi adi. ſ. epitheta, cf. 3, 14, 13. ποικίλαις ζώων παντοδαπῶν εἰκόσιν, it. 4, 8, 19. πάσης μούσης ὄργανα, πανταχοῦ διακείμενα, ποικίλον ἦχον εἰργάζετο, it. 4, 10, 2. δῶρα πάσης ὕλης τὲ πολυτελοῦς καὶ τέχνης ποικίλης, it. 1, 7, 10. ἐν ἡλικίαις τὲ καὶ ἐξουσίαις διαφόροις οὐχ ὅμοια — τὰ ἐπιτηδεύματα; quo loco Bg. de ſuo luſit per polyptoton, ut hic forſan etiam,

παντοδαποῖς ἤχοις ὀργάνων x. tus omne genus organorum:
γύναιά τε ἐπιχώρια ἐχόρευε 18. ac mulieres etiam ex pa-

x) Hoc punctum in A. al. pro commate Bs. 1. R., ſed colo Stp. rel.

tolerans tamen (ut ipſe P. per ſyn. cf. 1, 13, 14. m. 1, 15, 10.) Noſtri ſimplicitatem in tertium repetito poſt §. §. pr. adi. παντ., ut manet in vulg. Stp. Th. in v. ἠχ. „ad *variorum* organorum *ſonos*".

γύναια) P. mutante ſingulare Noſtri membrum, et adi. ἐπιχ. appellativum ſ. commune in proprium e §. 5. it. 5, 3, 2. 8. 16., dedimus pro mendoſis Ms. Bg. *et patria* potius illa *ex patria*, quae, aberranto ſcriba[illegible] dederit ipſe, quia ſupra reddebat Gr. per illud Lat. adi., hic nolens ſic, forte quod ambiguum videretur *mulieres patriae*, et quoniam praep. cum ſubſt. facit adi., ab ipſo etiam alibi ſic converſa, cf. 2, 2, 22. ἄνευ λ., dum e P. ſervat Lat. ad γυν., pro primitivo, quod genus interdum valet in contemtum, hic non alienum, ut Lat. *muliercula*, quod aliunde tenet Stp. Th. et Gs. ad Luc. ubique, ſed cum Bg. 1, 230. l. 10. ubi praec. ſyn. γυνή, quo et noſtrum exponit Hſy., ubi et pro adi. ex Hom. cf. Ind. ib. utr., ſupra ad 3, 9, 19. e Ioſ., it. Phil. p. 757. i., ſed 754. D. γύναια καὶ τέκνα νήπια λ. *uxores*, Plut. Krg. cum Gs. Chr. et Dem. cui add. γύναια καὶ παιδάρια 361, 23. 439, 4., ſed ſolum 440, 5. pro quo γυναῖκας vs. ſq. et 10., non ferente P. hic ſimplicitatem Noſtri in repetito v. ἐχ., et libero in omiſſis pron. αὐτῷ et ſubſt. βωμ., it. in addito κύκλῳ ad v. περ. ex 4, 2, 19. (cf. 1, 15, 6. e. unde Sch. „mulieres *curſitantes* in *orbem* circum *altaria*, β. *curſitare* circa *altaria*" ſed Stp. Th. „*curſitantes* in *orbem* circum *aras*" qui cum Bg. negligunt neceſſario enallagen caſus dat. pro acc. in praep., cf. 5, 3, 15.) nec porro tolerante cumulata *participia*, dum addit copulam τὲ, cf. 4, 5, 17., per ſe quidem elapſam poſt ſyllabam λα, dux Bg. in Lat. ad φερ., pro ſeveriori ad 1, 14, 16. et 4, 13, 11. e. cf. 1, 9, 8., ubi et produxi aliam illam Gr. formulam μ. χ. ἔχειν. Denique cum Mss. rel. tuetur P. idem ordinem vulg. contra Ms. Ba., qui inſtituit alium in ſubſt. duobus, intercedente particula ἢ, ut rel. 4, 15, 9. m., ſine laevitate hic maiori, ſed forſan e gloſſa per comparationem aliorum; dum Noſter in τυμπ. reſpicit §. 8. et uſum eorum in ſacro dei Elagabali, vel ſimul cultum Matris deorum, cui tum favit etiam Heliogabalus, (cf. §. 15. et Lampr. p. 803. *Matris* etiam *deûm* ſacra *accepit*, dudum Romae recepta, v. ib. et ſupra 1, 10, 11. et cap. ſq.) et cymbala fuerunt communia, ut haec ſacris orgiis, una cum cornibus, tibiis (αὐλοῖς §. 8. et 5, 3, 15.) et tympanis, cf. Lucr. 2, 618. ſqq. Virg. Ge. 4, 64. et A. 9, 619. Ovid. Faſt. 4, 181. ſqq. 211. ſqq. et Met. 4, 29. ſq. it. 11, 16. ſq. cum N. N. et, praeter laud. ad §. 8. locum e Luc., ib. 1, 234. N. 79. „tympanum intelligitur minus, quod manibus a ſaltantibus pulſabatur" ut e noſtro loco apertum quoque, et ib. deinde etiam de cymbalo, it. 3, 395. N. 80., in quo Gr. Stp. Th. hinc ſine Vs. cum lect. depravata in praep. „περιθέων τοῖς βωμοῖς κ. ἤ. τ. κατὰ χ. φέρων" ſed Sch. „*cymb.*, cava (aera et lata, in formam orbis, poëtis antea laud. *concava aera* et ſimpl. *aera*, hodie notiſſima, noſtratium *Becken*,) ad pulſum reſonantia" cf. L. N. T. Suid. et Heſ. (e quo forte corrigendus Schol. ad Luc. l. l.) cum G. Th., non mihi per Indd. Gr. repertum, niſi in Luc., cui add.

σὺν αὐτῷ, περιθέοντα τοῖς βωμοῖς· κύμβαλα y) ἢ τύμπανα μετὰ χεῖρας φέροντα. περιειςήκει δὲ πᾶσα ἡ σύγκλητος καὶ τὸ ἱππικὸν τάγμα ἐν θεάτρου σχήματι. τὰ δὲ σπλάγχνα τῶν ἱερουρ-

tria tripudiabant cum ipſo, curſitantes circa aras, cymbala aut tympana in manibus
19. habentes. Circumſtabat autem totus ſenatus et equeſtris ordo ad theatri formam.
20. Exta porro victimarum

y) τύμπανα ἢ κυμβ. Ms. Ba. v. N.

illum antea locum, ut ſine Ind. ap. Diod. S. 1, 226. l. 93. τῷ διὰ τῶν τυμπάνων καὶ κυμβάλων ψόφῳ ἐνθεάζουσαν, cum *tympanorum* cymbalorumque ſtrepitu *lymphantis* more *diſcurſitans*, Cybele, ex ordine Ms. Ba., it. l. 3., ſed p. ſq., eandem ἐπινοῆσαι τὴν πολυκάλαμον σύριγγα, καὶ πρὸς τὰς παιδιὰς καὶ χορείας εὑρεῖν κύμβαλα καὶ τύμπανα, (quae ſyrinx et ſupra in ſacro Heliogabali 5, 3, 15.) cf. l. 46., ſed p. 152. i. Bacchum κατὰ τὰς ἐν τοῖς πολέμοις παρατάξεις τυμπάνοις καὶ κυμβάλοις κεχρῆσθαι, μήπω σάλπιγγος εὑρημένης, cum N. et de choreis circa altaria Spanh. ad Call. Di. v. 267., etiam in Bacchi feſtis.

περιειςήκει) Remota copula, P. mutat iterum hoc membrum, ſequente Bg. per Lat. omnia, praeterquam ad πασ., dum variatur cum 5, 1, 10. τῆς ἱππάδος τάξεως, cf. 4, 2, 8. et cum §. ſq. ib. ἐν κλίμακος σχήματι per ordinem, cf. 2, 11, 16., ſed in praep. cum 3, 4, 4. εἰς θεάτρου σχῆμα.

τὰ δὲ σπλ.) Ex h. l. male Pitiſcus ad Suet. Cal. 22. p. 552. probat, hoſtias imperatoribus immolatas a Romanis fuiſſe. Nam non Antonino hic hoſtiae immolantur, ſed Elagabalo deo, quem Antoninus venerabatur, et cuius fuerat ſacerdos. *Leisn.*

Nos autem monemus, quod Noſter non diſerte quidem narravit, at facto ipſo demonſtrat inde a §. 16., Heliogabalum egiſſe etiam Romae ſui dei ſacerdotem, qualis antea fuerat in patria, id que e ſenatus decreto, cf. Dion. C. 1359, 17. ὅτι καὶ ἱερέα αὐτοῦ ἑαυτὸν ψηφισθῆναι ἐποίησεν, ſe *eius* (dei ſui) *ſacerdotem creari*, *decreto* ſenatus *curavit*, ad quae §. 45. de ſacerdotio hoc tractatur, etiam e numis; reddente Bg. hic e P. in δὲ, cf. 5, 4, 8., it. in τὰ σπλ. cum τ. ἱερ. (ad analog. iunctis) ut quoque Stp. Th. e Bud. C. 1142, 12., ſed ap. Kypk. 2, 188. m. »viſcera victimarum« cf. de paſſ. Ind. Pal. Fi., ſed Aeſch. τὰ σπλ. cum gen. perſ., ut ad Ael. V. h. in N. e Pauſ. »σπλ. ἱερῶν, exta victimarum« et ad Rs. Or. V. 3. p. 547. N. 10. e Polb. ſine Ind. τῶν σπλ. ἐκ τῶν τυθέντων ἱερείων, cf. ad L. Boſ. Ant. Gr. ed. Z. p. 42. Nr. 9. , tum, praeter ſenſum tropicum in L. N. T. cum Suic., abſolute ap. Heſy. et Foeſ. it. Ind. Hom. cui add. Ἰλ. α', 464. Ὀδ. γ', 40. Orph. So. Aj. Ariſt. Pl. v. 1131. ſq. Luc. Geop., pro unis aliorum τὰ ἱερὰ Fi. Theo. cum Diod. 1, 387. l. 52. et Dion. H. S. T. 1. Ind. Lat. *exta*, ubi et τὰ σφάγια et τὰ τόμια. Sed aliter Bg. in ſqq. ἐν χρ. σ., et hoc ſubſt. cum Sch. in χρ., non ſervante P. ſimplicitatem Noſtri in repetita formula ὑπ. κ. e §. 12. (cum v. ſq. ἐφ. iuncta per analog., nil praebentibus G. Th. et Indd. Gr. et Lat.) ſed morem aliquem Romanum per ſuas *lan-*

γηθέντων, τά τε ἀρώματα [z] ἐν χρυσοῖς σκεύεσιν [a] ὑπὲρ κεφαλῆς οὐκ οἰκέται δή [b] τινες ἢ εὐτελεῖς ἄνθρωποι ἔφερον [c], ἀλλ' οἵ τ' [d] ἔπαρχοι τῶν στρατοπέδων, καὶ οἱ ἐν ταῖς μεγί-

atque aromata in aureis vaſis, ſupra caput, non famuli ſcilicet aliqui aut viles perſonae ferebant, ſed praefecti exercitibus, qui ve in maximis officiis verſarentur, ſuc-

z) Nullum comma erat hic etiam in Ms. Ba., ſecus ac per edd. a) Comma Ms. Bg. etiam fuit in B. 2. L., ſed poſt κεφ. quoque in A. al. b) οὐκ οἰκέται τινὲς λ. Ms. Ba., ſed Ve. „οἰκέται δὲ“ quod poſtr. habent etiam A. Bs. et Ba. v. N., ut δὴ τινὲς Stp. al. cf. 4, 4, 16. 5, 3, 18. c) Colon in Ms. Ba. d) οἵ τε ἐπ. Ms. Ba. plene, ut 4, 9, 11. m.

ces, cf. Virg. Ge. 2, 194. lancibus *et* pandis *fumantia* reddimus *exta*, et rel. loca Ind. Heyn., quanquam cogitari etiam poſſunt aurea *caniſtra*, cf. Dion. H. S. T. 1. 478, e. μετὰ τοῦτο δείραντές τε καὶ μελίσαντες, ἀπαρχὰς ἐλάμβανον ἐξ ἑκάστου σπλάγχνου καὶ παντὸς ἄλλου μέλους, ἃς, ἀλφίτοις ζέαις ἀναδεύσαντες, προσέφερον τοῖς θύουσιν ἐπὶ κανῶν, in *caniſtris* offerebant *ſacrificantibus*, Ovid. Met. 2, 711. ſqq. *Illa forte die caſtae de more puellae Vertice* ſuppoſito — *Pura* coronatis *portabant* ſacra *caniſtris*, cum Gierig. „in pompa ſolemni *puellae caſtae* et nobiliſſimae *vertice ſuppoſito*, in capite, portabant *caniſtra* ſ. corbes, unde κανηφόροι et λικνοφόροι dictae ſunt“ tum G. Th. „*canephoroe*, — quae ſacra Cereris in caniſtro quodam aut ciſta ferebant *capitibus* impoſita, (ut hic P.) manibus ſublatis, rel. — Cic. — quae *manibus* ſublatis *ſacra quaedam* — repoſita *in* capitibus *ſuſtinebant*“ et Spanh. ad Call. Cer. v. 127., ubi modo λίκνον — ἐπὶ τῆς κεφαλῆς θεμένη, *ciſtam* capiti *imponens*, et locus Thuc. ſine Ind. habetur 6, 56. i. ſ. 413, 54., ut κάνεον quoque pro lance ap. Foeſ. Sed *aurea* hic, qualiacunque tandem vaſa fuerint, ex Heliogabali prodiga magnificentia, cf. Lampr. p. 829. 835. e. 871. ſq. 876. m., quo et pertineant ſqq. ἀρώματα, cf. ib. p. 870. m. *odores* Indicos *ſine* carbonibus *ad* vaporandas *zetas* iubebat *incendi*, cum N. 2. Caſ. „hic ganeo, loco carbonum, thus, cinnamomum, caſiam, coſtum, et alia odorata iubebat accendi“ nihil ferente G. Th. nec illud Ovid. Met. 4, 758. largis *ſatiantur* odoribus *ignes*.

οὐκ οἰκέται) Ms. Ve. δὲ pro δὴ, ut alibi, cf. 5, 3, 4., hic quidem e confuſione ſolenni, ut in Ms. Ba. omiſſum δὴ vel intra viciniratem ſimilem, cf. 4, 7, 2. m. vel e faſtidio ſyllabarum ſimilium, niſi et librario neſciente, quid hic ſibi vellet, ubi cum Ms. Vi. etiam P. referat per *quidem*, ſyn. illi Bg., ſenſu aſſeverandi, pro ſane, cf. 1, 10, 15. m. εἰ δὴ λ. aut explicandi, pro ut conſtat, ſ. ut mos eſt, quia olim κανηφόροι erant e primariis, v. Spanh. l. l. in N. pr. L. Ern. et Heſy. cum N., unde a Noſtro ſubiiciuntur rel., ubi ad εὐτελ. ἀνθρ., per analog. iuncta, aſſumetur adi. ἄλλοι ſ. λοιποὶ, ſcil. e civibus plebeiis, et plene ſcribitur pro mero adi. εὐτ. ſupra 3, 10, 11. 4, 10, 4. (ut Zoſ. 2, 55, 6. εὐτ. ἄνδρες, *homines* conditionis *humilis*, neutrum tenente L. Boſ. Ell.) in quo v. e. Stp. Th. e P. (ubi G. Th. humiles *homines*,) non item in v. ἀνθρ. Bg. Lat. ex eodem, qui praeivit in ſq. ἐπ. τ. στρ., (plene etiam expreſſo per variationem cum 4, 14, 3.) et in expleto aliquo particip.,

ςαις πράξεσιν, ἀνεζωσμένοι οἱ μὲν ᵉχιτῶνας ποδήρεις καὶ χειρι- | cincti tunicis talaribus et manuleatis, ritu Phoenicum, in

e) Nihil hic variant Mss. aut edd., niſi quod comma abfuit poſt ἀνεζ. modo in Bs. 2. L., ſed poſt μὲν in Bss. Pat. et Par. 2. v. N.

ὄντες, γενόμενοι, καθεςῶτες, quo omiſſo variatur cum 5, 2, 3. cf. in Bg. 4, 6, 1. et N. ſ.

ἀνεζωςμένοι οἱ μὲν) Hae duae voculae οἱ μὲν non habent ſibi reſpondentes οἱ δὲ neque agnoſcuntur a Pol. (induti *tunicas* rel.) *Steph.* Legendum ἀνεζωςμένοι μὲν, ſine οἱ. *Reisk.*

Primum memoriter Bud. C. 307, 27. ſqq. „οἱ ἐν ταῖς πρ. etiam dicuntur *magiſtratus*, — ut ap. Herodi. οἵ τ' ἔπαρχοι, καὶ οἱ — πράξεσιν ἀνεζωςμένοι, qui *rerum* ſummae *praefecti erant*" et inde Stp. Th. 5, 525. e. „Bud. τοὺς ἐν ταῖς πρ. dictos annotat *magiſtratus*: afferens tamen locum Herodi. in quo non ſine adiectione ponitur hoc vocabulum, οἵ τ' ἔπαρχοι, καὶ οἱ ἐν τ. μ. πράξεσιν ἀνεζωςμένοι, *qui r. ſ. pr. erant*, (qui contra 4, 459. B. m., ſine Vs. affert) ἀνεζωςμένοι οἱ μὲν χιτ. — πορφύραν" ſed ad Dion. C. p. 1310. §. 14. hinc ſine Vs. omittuntur οἱ μὲν, ut Leisn. notarat in m. Ms. Bg. „delet οἱ μὲν" quae ſane in Vs. eius non comparent, ſed ut forte deleſit modo artic. οἱ, quaſi ortum e repetita male diphthongo pr., ſed non expreſſerit μὲν, ut alibi, maxime cum particip. et ſequente δὲ, cf. 4, 11, 14., quod δὲ monſtrat ille cum P. pro ſq. ὑποδήμασί τε λ., qua inita ratione, poſt particip. cum μὲν, deſeruerit Noſter ſeriem, ſubiecto δὲ cum verbo finiti temporis, cf. 1, 5, 10. τῶν μὲν λ., quanquam, ſervato ibi τὲ, et hic μὲν, ſimilis erit relatio, quae 4, 7, 6. 4, 1, 5. 5, 1, 9. et in μὲν — καὶ 1, 12, 11., in primis, quia μὲν ſaepe ſtat ſolitarium; me quidem adhuc exſpectante opem Codd., oppreſſis coniecturis, veluti ἀνεζωςμένοι δ' ἦσαν χιτῶνας λ., et vulg. explicante pro οὗτοι μὲν e Lat. *illi quidem*, quod poſt particip. ſtat ſenſu exponendi, quoad μὲν et *quidem* valent pro ſcilicet, ſed pron. reſolvitur, ut cum ſolum eſt poſt particip., per pron. relat. cf. 1, 6, 15. e., ut per varias ſententias ſuper Lat. formula illa alias que notiones etiam Lex. Apin. v. utr. it. Schell. cum lib. de ſtilo p. 439. e. G. Th. v. *quid.* Hor. Turſ. p. 386. Nr. 3. it. 901. Nr. 8. et Ind. Corn. N. v. *ille*, ut varietur pro αὐτοὶ μὲν 4, 1, 6. 5, 2, 13., quod forte quis et quaerat in litteris vulg., dum ob pr. perierint αὐτ., pro quo etiam coniiciebam aliquando, in οἱ μὲν latere δῆθεν, i. q. δὴ paulo ante, pro *ſcilicet*, ſ. ut erat veroſimile ſ. moris; quia reſpicitur ad habitum ipſius Heliogabali ſacerdotis, (cuius miniſtri hic quidam proferuntur,) 5, 3, 12. προῄει —, χιτῶνας χρυσοῦφεῖς καὶ ἁλουργεῖς χειριδωτοὺς καὶ ποδήρεις ἀνεζωςμένος, e quo habitu omittit Noſter duo χρυσ. καὶ ἁλ., ſervatis rel. duobus cum variato ordine, ad diſtinguendos a principe perſona et ſacerdote miniſtros, ut opinor; ap. Graev. Th. T. 6. p. 1077. caſtigante Ferrario interpretationem P., dum pro *induti* vult *ſuccincti*, quod hic ſane dedit Bg., alterum cum poſuiſſet altero Noſtri l. l., me vero habente in Adverſariis adhuc iſta, e Cauſ. Ex. Bar. XVI. p. 355. „ſervorum erat, ſine pallio aut alia veſte exteriore, tunicatos, cinctos, vel etiam linteo ſuccinctos, miniſtrare. — non ſolum ſervi, ſed etiam ingenui, qui ſervilia miniſteria erant obituri, ſervilem illum habitum aſſumſerunt" it. Braun. de veſtitu ſacerd. Hebr. p. 474. „ſed et alii ſacrificuli et ſacrificantes mul-

δωτοὺς, νόμῳ Φοινίκων, ἐν μέσῳ medio ferentes unam purpu-
φέροντες μίαν πορφύραν. ὑπο- 21. ram: ſed et calceamentis

tarum gentium in eiuſmodi tunicis talaribus et manicatis ſacra faciebant; quemadmodum ſacerdotes Phoenicum, referente Herodi. l. 5., ubi de ſacrificiis Elagabali. *tunicas* enim *lineas* clavatas *talares* et *manicatas* habebant“

ἐν μ. φ.) Forte φέροντας, in accuſativo, redit enim ad χιτῶνας, ταινίαν πορφυρᾶν. *Reisk.* faſcia intelligenda videtur. *Stroth.*

Bg. tolerat vulg., ubi nominativus particip. φ. cum pr. ἀνεζ. cumuletur ſine copula: ſed P. haec „*induti* tunicas *talares* ac *manuleatas*, unam*que* in *medio* purpuram *ferentes*“ propter copulam additam, cf. §. 3., nihil definiant. Ac diſerte Sb. Ind. Lat. v. *purpura* hinc „purpuram unam in medio habentes tunicae, i. e. virgam ſ. clavum *purp.*“ cum lapſus in vocalibus facilis fuerit et ſolennis, cf. §. 14. ἱερουργ., nihil tamen corrigentibus aliis, qui huc ſpectarunt, de re tractantes, (in qua errat Sch. „φ. induti *purpura*“ deceptus a formula eadem 4, 1, 6.) ap. Graev. Th. T. 6. Rubenius p. 939. i. „veſtes clavatae μεσοπόρφυρα, ſicut praetextae περιπόρφυρα. — μεσοπόρφυρα in media parte diſtinctae purpura, (p. 966. A.) ut anguſticlavia duos clavos habebat, ita laticlavia unum ſolum ab anteriore et poſteriore parte. Perſuadent hoc mihi omnes ſcriptores, qui, cum de tunica laticlavia mentionem faciunt, unam tantum purpuram aut clavum illi tribuunt. (D.) Sed optime omnium Herodianus hoc declarat l. 5., ubi de Heliogabali ſacrificiis agit, (ſubiectis Noſtri Gr., ſed depravatis, inde a τὰ δὲ κτλ., per ſolum ἀνεζωσμένοι ſine οἱ μὲν, cum χειριδωτοὺς, cf. 5, 3, 12. et cum φέροντας, e P.) Ubi videmus, veſtem ſacerdotalem Phoenicum, quam πλατύσημον fuiſſe infra docebimus, unam tantum purpuram habuiſſe, (p. 983. e. de barbaris, qui veſtes, lato clavo ornatas, portarint, p. ſq. B.) Phoenicum ſacrificulos tunicas laticlavias portaſſe, luculente docet Herodi. l. 5. (ubi ſequebatur idem Noſtri locus, rectioribus Gr., ſed ſine οἱ μὲν et per χειριδωτ.) Hae autem lineae tunicae laticlaviae ſacrificulorum *calaſires* vocabantur. — Heſych. καλάσιρις, χιτὼν πλατύσημος, — ἔνιοι δὲ, λινοῦν καὶ ποδήρη χιτώνιον, ἰσχνόν, calaſiris tunica laticlavia; nonnullis eſt et linea et talaris tunica. — Euſtath. — calaſiris linea tunica ſacerdotalis“ tum ad Dion. C. 1311, 62. χλαμύδα τότε μὲν ὁλοπόρφυρον, τότε δὲ μεσόλευκον, ἔςι δ' ὅτε καὶ μεσοπόρφυρον — ἐφόρει N. §. 14. „μεσοπόρφυρος intelligi debet cuiuscunque coloris, albi maxime, purpureo clavo diſtincta, (ubi ſubiectus erat Noſtri locus ab ἀνεζ. — πορφύραν, ſed οἱ μὲν omiſſis.) Notandum enim, medium in veſte dici, quod medium hominem quaſi dividit, linea a ſummo pectore decurrente“ poſt que laudat alios, it. Graev. Th. T. 6. e cuius Praef. * * ij ipſe excerpſeram „clavos fuiſſe lineas, ad inſtar faſciarum, oblongas quadratas, non rotunda fruſta, nec pannos, capitibus clavorum ſimiles. — tunica laticlavia Gr. μεσοπόρφυρος, quae in medio purpuram habet intextam. — μεσοπόρφυρος χιτὼν eſt candida tunica, cuius per medium purpurea lata linea tranſcurrit. — per totam tunicam, a ſumma ad imam oram, extenditur purpurea illa lata linea“ quomodo h. l. ſane capietur πορφ., ut ſ. modo particula purpurei panni, (cum alias ſupra que fuerit tota veſtis, purpura tincta, totum ve pallium eiuſmodi; nihil ferentibus Indd. Th. Stp. et Gs. qui modo in v. 1. *praetexta* „purpureo limbo *toga*“:

δήμασί τε, λίνου πεποιημένοις, ex lino factis utebantur, quem- ἐχρῶντο [f], ὥσπερ οἱ κατ᾽ ἐκεῖνα admodum illius regionis vates.

f) Colon in Ms. Fa.

nec quid p. ſq. 1043, 36. ad Liv. *praetextis* purpura *togis*, nec Roſin. p. 400. m. 403. b. m. 501. m., ſed Salm. ad Tert. de pall. p. 357. i. „latior *purpura* eſt ἡ πλατύσημος, tunica latis clavis purpureis diſtincta" quod et ipſum eſt proprie latius ſegmentum purpureum ſ. purpura tinctum, ubi et p. 328. i. ſqq. „Bacchantes Gallantes, et huiusmodi ceteri μητραγυρτοῦντες, in purpureis et ſericis aureis que veſtibus et in- cedebant et ſaltabant" quae conveniant in hunc Noſtri locum et alia ſupra de Heliogabali ipſius veſtitu; cf. in μίαν, pro Lat. *unicam*, Ab. Dl. Th. p. 564. m. ſqq.

ὑποδήμασί τε) Pro τὲ malim δὲ, et deinde πεποιημένοις ὑποδεδεμένοι. οἷσπερ ἐχρῶντο οἱ κατ᾽ ἐκ. *Reisk.* Phoenicum ſacerdotes utebantur calcea- mentis lineis albis, quae dicebant *phaecaſia*, (quae de Phoenicibus non reperi ap. Stp. et G. Th. nec in N. ad Heſy.) Eundem morem obſer- vabant ſacerdotes Athenienſes et Alexandrini ap. Appian. B. C. V. p. 1080. *Leisn.*

De copula dictum eſt ante ad ἀνεζωσμ., per ſe ut confuſae poſſint iterum eſſe voculae iſtae; tenente Bg. e P. etiam alteram particulam, cf. 4, 15, 21. item textum rel. vulg. ſeverius (e Sch.) pro illius brevio- ri; formula contracta in unum adi. *lineis*, cf. 3, 9, 10., ubi Noſter, ut ap. Poll. 7, 60. λίνου πεποίηντο, repertis praeterea tantum ap. Orph. λίνοιο φᾶρεα, cf. Gs. Chr. εἵματα λίνεα, cum Suid. Heſ. L. N. T. Hom. Call. Lyco. Thuc. Schol. Xen. Z. Pol. Diod. S. Geop. et Fa. Aeſ., ſed in rem criticam D'Orv. Ch. et in noſtram ap. Braun. de veſt. ſac. p. 62. „ap. gentiles ſacerdotes et ſacrificantes aliquando calceati, aliquando diſcalceati ſacrificabant. Saepiſſime calceatos ſacra feciſſe manifeſtum eſt. Sacerdotes ap. Aegyptios geſtaſſe ὑποδήματα βύβλινα, calceos *papy- raceos*, teſtatur Herodot. l. 2. c. 7. Phoenicum ſacerdotes *lineos* habue- re, auctore Herod. l. 5., ubi de quodam ſacrificio c. 13. τὰ δὲ σπλ. — προφητ. *exta* vero *victimarum* — Phoenicum *more* — quae verba φοιν. Pol. non expreſſit — *regionibus ſolent*" ad quae, a P. omiſſa, ſed in Vs. ed. Stp. reſtituta ſimiliter, ſpectant ſqq. hic οἱ κατ᾽ ἐ. ita, ut in illo ſubſt. perſ. lateat nomen loci Φοινίκης, cf. 2, 8, 18., variante Noſtro cum 3, 14, 15. ὁ κατ᾽ ἐκείνην τὴν χώραν ἀὴρ, ubi Bg. ſeverius in praep. cf. 3, 2, 3., at hic P., unde, formulam mutando in merum gen., cf. 1, 4, 18. m., retinet ſyn. ſubſt. ad πρ., cf. de ſenſu ap. profanos tum verbi huius, tum affinis ſubſt. προφήτης, pro ſacerdotem eſſe, et inter- pretem dei, vaticiniorum extorum que, it. reſponſa dare, Fabr. ad Sext. E. p. 227., ad Luc. 1, 391. N. 24. Diod. S. 2, 199. N. 74. ad Herdt. 555, 49. οἱ πρ. τοῦ ἱεροῦ, Hſth. ad Ar. Pl. p. 357. a. Gottl. ad Plat. Ph. p. 136. i. L. N. T. Schw. p. 1188. N. et nuperrime editum Gotting. lib. a Bardili ſuper ſignificatu primitivo vocis προφήτης, ſed de ὑποδ., pro calceis, totum pedem tegentibus, ob adiuncta λιν. πεπ., Salm. ad Tert. l. l. p. 386. ſqq. (ubi p. 389. i. tota formula ὑπ. χρ. quae et ap. Sb. Ind. 857, 43. e Suid. 2, 231. i. it. ap. Suic., ut ap. Ael. V. h. ſyn. ὑποδέδεσι ἐχρῆτο,) it. ad Treb. Poll. T. 2. p. 235. ſqq. ad Vopiſc. ib. p. 586. b. ſqq. Suid. L. N. T. cum Kypk. T. 1. Fi. Th. Rs. Or. V. 6.

τὰ χωρία προφητεύοντες. ἐδόκει δὲ τιμὴν μεγίστην νέμειν [g], οἷς ἐκοινώνει τῆς ἱερουργίας.

Πλὴν, καίτοι χορεύειν ἀεὶ καὶ ἱερουργεῖν δοκῶν, πλείστους ἀπέκτεινε τῶν ἐνδόξων τε καὶ πλουσίων [h], διαβληθέντας αὐτῷ [i], ὡς ἀπαρεσκομένους καὶ σκώπτοντας αὐτοῦ τὸν βίον. ἠγάγετο δὲ γυναῖκα,

Videbatur autem honorem maximum tribuere iis, quos participes faceret illius ſacrificii.

Sed quamvis tripudiare ſemper et ſacrificare videretur, plurimos tamen interfecit ex illuſtribus et opulentis hominibus, delatos ſibi, quod improbarent et irriderent eius
2. vitam. Duxit vero et uxo-

g) Comma hoc in Ms. Ba. cum A. al. h) In Ms. Ba. colon, ſed mendoſe punctum in Bc. 2. i) Hoc comma in A. al.

Xen. Cyr. et Bach. Epict. Plut. Hs. Luc., ubi et phraſis Rsk. cuius reliquum ingenium iterum violentius.

ἐδόκει) Severius Bg., quam P., per totum membrum, praeterquam ad v. ἐκ. cf. in δὲ §. pr., ad analog. ſcriptis tum μεγ. cum τιμ. cf. Luc. μεγάλην, tum κοιν. cum ἱερ., ubi Sch. cum Bg. e P., ſed in „κοιν. *participabat — ſacerdotio*“ male, cf. 3, 8, 7.

πλὴν) In Ms. Bg. omiſſum adv. ἀεὶ reſtituimus e P. ſyn., ſed iuſto loco, unde ſervavit ſuppletum ὅμως, (reſpiciens pr. καίτοι, poſt quod et ſyn., εἰ καὶ, it. καίπερ, it. περ, cum particip. ſaepe opprimitur, ut Lat. ſyn., cf. G. *Th.* v. i. *Hoog.* Op. *p.* 595. e. Vig. L. Boſ. Ell.) it. πλειστ. cum gen. per praep., ſecus ac ſupra 1, 1, 1. 1, 6, 24. (variante Noſtro in ἐνδοξ., copulatis πλουσ., cum εὐπατρίδαι 2, 6, 8. cf. 1, 6, 8. cum Exc. ad 1, 2, 3.) it. poſt v. διαβ. Lat. in ὡς cum particip., per cauſalem, pro ſolennioribus *ut*, tanquam, *quaſi*, cf. 2, 9, 10. 3, 7, 10. 1, 8, 17. e. quibus add. Rs. O. V. 6. ὅστις ἐκείνῳ, τοιαῦτα ἐπιτηδεύων, διεβέβλητο, ubi cum nudo eſt particip., pro quo Noſter, varians cum 1, 14, 14., hic ſimul cum ὡς, ut in loco e N. T., ib. producto, cf. ad Thuc. p. 554. N. 79., ſed ap. Herdt. 629, 92. ἐπεί τε ἀνενειχθῇ καὶ διαβληθῇ πρὸς Ξέρξεα, *ſin* ad *eum* deferrentur *darentur* que *crimini*, it. 426, 1., ſed e Sch. „ἀπ. *improbantes*“ per commodum Lat., quia eundem cum altero v. habet caſum, e quo ad noſtrum v. (abſolute poſitum, hic, ſed alias cum dat. v. 5, 2, 11.) ſupplens P., debuit deinde ad alia abire, cum de una re agatur; reſpiciente Noſtro in χορ. καὶ ἱερ. ad 5, 5, 16. ſqq., cum conſenſu Dion. et Xiph. S. 447, 9. ὠρχεῖτο, οὔτε γε ἐν ὀρχήστρᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκβαδίζων τρόπον τινὰ καὶ θύων, ἀσπαζόμενός τε καὶ δημηγορῶν, ſed de eadem ed. Reim. 1352, 4. ſq. 1354, 46. p. ſq. Caeterum Leisn. ſtrinxerat per lineam rubro colore in Ms. Bg. additum ad ἐνδ. λ. ſubſt. cf. 4, 9, 7. et Stp. Th. in σκωπτ. „cavillantes et dicteria dicentes in ipſius vitam“ unde Sch. „cavillantes *in* illius *vitam*“ ubi modo per analog., nec ferente quid G. Th.

ἠγάγετο) Cornelia Paulla fuit, quam repudiavit non aliam ob cauſam, quam quod maculam haberet in corpore. Dio. *Boecl.* Pulcherrimam

τὴν εὐγενεστάτην Ῥωμαίων [k], ἣν Σεβαστὴν ἀναγορεύσας,

rem ſummo loco natam apud Romanos: quam cum Augu-

k) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. al.

Baſſi uxorem ſibi aſſumſit, idem que *Corneliam Paulam* duxit in matrimonium, quo fieret pater, ut dicebat, qui ne vir quidem eſſe potuit. *Oxon.*

Ad Dion. p. 1358. §. 37. dicitur, a Noſtro deſignari hic eam, quam ille l. 73. nominet, ἔγημε (ſyn. noſtro ἠγ. γυν. cf. 1, 8, 9.) δὲ Κορνηλίαν Παύλαν, ἵνα δὴ θᾶσσον, ὥσπερ ἔφη, πατὴρ γένηται, ὁ μηδ᾽ ἀνὴρ εἶναι δυνάμενος, quas nuptias ubi pluribus deſcripſiſſet, addit l. 84. εἶτα τὴν Παύλαν, ὡς καὶ κηλῖδα τινὰ περὶ τὸ σῶμα ἔχουσαν, ἀποπέμψας, praeter meretriculas eius, tradente Lampr. p. 859. 870. hoc modo p. 856. *mulierem* nunquam *iteravit*, praeter *uxorem*, diſcedente Bg. a P. in δὲ, (cf. 5, 3, 13.) et in εὐγ. cum gen. Ῥωμ. (per analog.) exprimendo adi. per formulam et gen. adiuvando per praep., pro *nobiliſſimam Romanorum*, inter *Rom.* cf. G. Th. 450, 93. nobis *eine der* vornehmſten *Römerinnen*.

ἣν Σεβ.) Scilicet uxores principum *Auguſtae* dici ſolitae. Livia fortaſſe prima hoc nomine appellata, Suet. Aug. 102. Unde apparet, Liviam hoc nomen tuliſſe ex teſtamento mariti, v. Tac. A. 1, 8, 2. Pitiſcus ad Suet. Claud. 29. Herodiani ſic refert, quaſi de Macrini uxore ſermo eſſet. *Leiſn.*

Primus Suet. locus eſt in ed. Ern. c. 101., praeter quam nunc quidem nihil potui inſpicere contra Pitiſcum, ſed laudare G. Th. v. *aug.* Nr. 4., qui et memorat Spanh. de u. et pr. n. unde p. 269. e. notaram „Auguſtarum nomine uxores, matres, avias, filias, neptes, etiam ſorores, inſignitas, etſi nunquam eaedem Auguſti coniugii conſortes fuerint, (p. ſq. i.) Sic avia duorum Auguſtorum, Elagabali et Alexandri Severi, Iulia Maeſa, ac eorum matres, Maeſae filiae, Elagabali nempe Iulia Soaemis, Alexandri autem Severi Iulia Mammaea, — *Auguſtae* titulo in obviis earum numis decoratae“ ſed e p. 296. e. modo ſcripſeram olim univerſe, ibi agi de matre ac uxoribus Elagabali. Sed h. l. addidit P. iterum ſuum *etiam*, cf. 5, 5, 21. 4, 15, 21., unde Bg. in ſq. ἀναγ. cf. 3, 1, 2., it. ad formulam μ. ὀλ. χρ., quibus Lat., (tacente G. Th. Lindn. et Hor. Turſ.) explendis per ſubſt. *tempore*, reddunt formulas ſyn. alias, ὀλίγῳ ὕστερον et μετ᾽ ὀλίγον Stp. Th. 2, 1270. B. D. m. et p. 895. G. e. ſine auctoribus, quos v. in primam Ael. V. h. et Xen. Cyr. 1, 6, 22., ſed in poſtr. Luc. v. ὀλ., tum ὀλίγον ὕστερον ap. Dion. H. S. T. 2. Ael. V. h. Xen. Bach. et Fi. Aeſch. porro μετὰ μικρὸν L. N. T. Schw. in praep. (ſed ap. Luc. 2, 378. e. *poſt* puſillum *temporis*, et Ind. Fa. Aeſ. Hs. *poſt* breve *tempus*, quae habet in noſtra Sch. v. ὀλ.) denique μικρὸν ὕστερον Poſſ. Call. p. 701. m. qui p. pr. e. per haec οὐ πολλῷ χρόνῳ ὕστερον, *non* multo *poſt*“ ſilente L. Boſ., adiuvat ellipſin ad illud antea ὀλίγῳ ὕστερον, quod v. et ap. Dem. ſine Ind. 219, 14. pro quo [illegible] μικρῷ ὕστερον, ut ſyn. μικρὸν ὕστερον 806, 21. it. οὐ πολλῷ χρόνῳ ὕστερον 1086, 10. 1171, 22. p. ſq. l. 9. 1204, 14.; ſed χρόνῳ ὕστερον οὐ πολλῷ 1017, 3. at οὐ πολλῷ ὕστερον ap. Iſ. Pan. M. p. 51. i. it. Fa. Aeſ., ut pro altero μετ᾽ ὀλίγον plene h. l. Noſter ſcribit cum Suid. 2, 544. i. ſine χρήσει, *poſt* exiguum *tempus*, (pro quo procedit et *poſt* paucum *tempus*, ex Hygin. ap. G. Th. v. *pauc.* i. ſub Gr. π.) varians idem cum illis ſupra

μετ' ὀλίγον χρόνον ἀπε-πέμψατο, ἰδιωτεύειν κελεύσας, καὶ [l] τῶν τιμῶν παρελόμενος. μετ' ἐκείνην δὲ προς-

ſtam appellaſſet, paulo poſt repudiavit, iuſſit que privatam vitam vivere, ademtis honoribus.
3. poſt illam porro

l) ἀπὸ pro καὶ mendoſe in Bs. I. R.

μετ' οὐ πολὺ, it. οὐ πολλῷ χρόνῳ, aliis que ap. Poſſ. Call. p. 700. m. et μετ' οὐ πολὺν χρόνον ap. Ael. V. h. et Dem. 133, 27., repertis praeterea ... N. T. Krb. v. χρ. „μετὰ χρόνον πολὺν, *poſt* tempus *multum*“ et Fi. ... μετὰ „χρόνον, non *ita* multo *poſt*, intell. τινὰ“ aut ὀλίγον Noſtri, ...i ad analog. ſaltem vel ſic, verum pro acc. v. ἀποπ. ap. Dion. in N. ...er ſyn. med. cum γυν., malo ſenſu, pro Bg., deſerto P., ad exemplum aliorum, cf. Poll. 3, 46. Stp. Th. 3, 202. e. ex Bud. G. 360, 33. ad Luc. 3, 578. N. 86. lib. de V. med. Krg. Plut., ſed ſine Ind. ap. Herdt. 466, 62. οὕτω μὲν δὴ τὴν τρίτην ἐσηγάγετο γυναῖκα, τὴν δευτέρην ἀποπεμψάμενος, *ita* tertiam *hanc* repudiata *ſecunda* duxit *uxorem*, et l. 67. ἐπιστάμενος τὸν χρόνον, τῷ ἠγάγετο τὴν γυναῖκα, ſciens *ab* quo *tempore* duxiſſet *uxorem*, cf. in act. ib. p. 273. N. 70. b. m., ubi et e Lyſ. ſine Ind. Rsk. cum adiuncto ἐκ τῆς οἰκίας, ut ap. Dem., cuius Ind. add. cum alio adiuncto ἀπὸ τῆς οἰκ. 787, 23., at bono fortaſſis ſenſu ap. Ael. V. h. cf. in alios uſus de med. Suid. Heſ. 1, 478. i. ad Thom. M. p. 100. N. 6. it. cum acc. perſ. Dion. H. S. T. 2. Xen. M. S. et Cyr. cui add. 1, 4, 27. it. de act. 1, 4, 25. 28. Rs. Or. V. 4. 6. 7. Iſ. In ſq. ἰδ. Bg. fere ut 2, 4, 18., ſed cum P. in rel., etiam in ademta copula, cf. in τιμ. de feminis regibus 1, 8, 8. et cum v. παρ. per analog., oppreſſo acc. perſ. pron. αὐτὴν, (ut iam ad pr. v.) cf. Stp. Th. hinc ſine Vs., Bud. C., cum acc. rei Dem. cui add. cum acc. perſ. 153, 16., ſed cum acc. rei et ſimul gen. perſ. Xen. Hell. et Bach. Diod. S. et Gem. Pl. ex 1, 23. e. it. cum duobus acc. et perſ. et rei Rsk. ad Dion. C. p. 31. e. contra Bud. C. 933, 22. it. cum perſ. et acc. et gen. Xen. M. S. et Gs. Chr., ſed tropice cum acc. rei et dat. perſ. Luc., tum de re, cum acc. rei Diod. S. Plut. Hs. et Dem., ſed cum rei et acc. et gen. Geop., porro cum acc. perſ. Dem., ubi et in paſſ. cum acc. rei, ut in act. cum rei gen. et acc. Xen. Cyr. cf. Suid.

μετ' ἐκ.) P. deſerit Bg. in copula, cf. 5, 5, 20., ſecutus in rel., ſed meliore ordine, (quo variat Noſter cum 3, 11, 18. in v. πρ., in medium coniecto,) etiam omiſſo iterum δὴ poſt ἵνα, ut 4, 3, 16., pro *ſcilicet*, per que ironiam fortaſſis, niſi, extra eam, P. *ſaltem* id exprimere debuit. Sed in ſq. formula e P. partim modo, inde ducens adi., ſed ſervato plur., ut Sch. „τὰ — virilia *facta*, ἢ. virilia *opera*“ ſuppleto ſubſt. ἔργα ſ. πράγματα, reperiente me laudata ad Herdt. p. 693. N. 73. e. quae reſpiciunt ad 402, 68. τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιεῦντο, ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν, antiquiora *duxerunt*, quae *ad* deum, *quam* quae *ad* homines *pertinent*, ubi recte in v. ποι., pro putare, cf. 1, 8, 6. e. it. in adi. πρ., pro potiora, ſed liberius in rel. formulis, pro *res diuinas* et *res humanas*, ſuppleto illo ſubſt. πράγματα, i. officium, quod deo debebant, et quod hominibus, cf. N. tum in Ind. Valk. Eur. Hipp. „τὰ ἀνδρῶν, virilitas“ e vero loco p. 221. 2. C., ubi „τὰ ἀνδρῶν dicuntur in

ποιησάμενος ἐρᾷν [m] (ἵνα [n] δὴ ſimulans ſe amore captum (ut

m) Sine iota in A. al. cf. 5, 4, 2. e. n) In Ms. Ba. pro ſignis () ſunt ſaltem commata. *Mart.* ut in A. al.

Apoſtolorum Canone XVII. 'Quinctiliano — aliis que dicta *virilitas*, recentioribus Graecis eſt ἀνδρεία" ad pr. poetae v. 490. οὐ λόγων εὐσχημόνων Δεῖ σ', ἀλλὰ τἀνδρός, per liberrimam Vs. ad latus, ſed in N. „non *verbis* ad *ſpeciem* decoris *tibi* opus *eſt*, ſed *viro*, τἀνδρός, i. e. ... A." ut ed. Barn. *non* verbis *ſpecioſis* nunc *opus* eſt *tibi*, ſed *viro*, ... ſeverioribus, *non* verbis *decoris* opus *eſt* tibi, *ſed* officio *viri*, ſ. ... *virili*, neutro Editore monente de rectione v. δεῖ duplici in vic... cum acc. perſ. σὲ non modo, pro aliorum dat., ſed quoque cum ... ſimul et gen. λόγων λ. et acc. τὰ ἀνδρός, (cf. Stp. Th. 1, 914. B.) ... expleveris μέρη ſ. καθήκοντα. Ad quam analog. ſcripſit Noſter per externam ſpeciem, (hic quidem cum duobus artic., ut 5, 7, 11. e. τὰ ἀνδρῶν διδάσκοντες, cum uno tantum, quo reſpexerit librarius Ms. Ba. per gloſſam e comparatione, in marg. ſcriptam, deleto artic. altero, ut alibi, cf. 4, 12, 11. e., potius, quam elapſo,) non item per ſenſum, qui varius eſt illius formulae pro varia notione ſubſt. ἀνήρ, et pro vario ſupplemento ad articulum. Scilicet primo ἀνήρ, maxime oppoſ. θεῶν ſ. θεοῦ, valet pro *homo*, cf. Abr. Dl. Th. p. 713. m. Rs. O. V. 4. 8. And. Fa. Aeſ. et Plut. Hs. it. Fi. Aeſch. et Pal. unde ille ſenſus antea ap. Herdt. Tum ἀνὴρ habet reſpectum ſexus, mulierum, coniugii et uſurae muliebris, cf. Gat. Adv. cum Rs. O. V. 4. unde ſenſus, quem voluit Valck. ad Eur. l. l. Porro ἀνὴρ ſpectat aetatem, oppoſ. pueris, rel. cf. Dem. Iſ. Ev. et Dion. C. unde ſenſus ille in loco Noſtri altero. Praeterea, e ſecunda notione, ante propoſita, cum ἀνὴρ ſtet interdum pro *marito*, cf. Rs. O. V. 6. Xen. Cyr. et M. S., Hs. Fa. et Plut. Fi. The. et Pal. cum Dion. C.: non poteſt hic eſſe ſenſus, *ut* videretur *facere* ea, *quae* ſunt *maritorum*, h. e. nubere et generare prolem, quia iam ſemel in praeced. nupſerat. Denique ἀνήρ, ob vel ſexum vel aetatem, uſurpatur de eo, qui gerit animum virilem, etiam ante annos viriles, et adhuc in pueritia ſ. iuventute, uno dictus inde vocabulo ἀνδρόπαις, cf. Valck. ad Amm. p. 53. m., et qui facta virilia, h. e. magna, excelſa, univerſe ſuſcipit, ſ. pro viro forti et magno, cf. Thuc. cum Abr. l. l. p. 361. m. Koen. ad Gr. p. 89. N. 44. Dem. Xen. Cyr. et 'Avβ. it. Hs. Plut. ex 10, 8. (cf. ἀνὴρ pro ὁ ἀνὴρ Dion. H. S. T. 2. tum ὁ ἀν. ſ. ἀνὴρ ὅδε pro aliquo pron., ut pro ἐγώ, ἐκεῖνος, οὗτος, Barn. Eur. Abr. ad Aeſch. T. 1. Xen. Cyr. et 'Avβ. cum Fa. Aeſ. Hs., ut pro τὶς Abr. l. l. V. 2., ad Call. p. 13. e. D'Orv. Ch. Ael. V. h. Xen. Cyr. Z. et Bach. Fi. Pal. et Fa. Aeſ. l. l., ſed cum ſubſt. aliis appellativis, ut ἰατρός, rel. Herdt. Rs. O. V. 4. Xen. Cyr. et 'Avβ. Plut. Hs. Fi. Aeſch. et The., ſed Pal. per hendiad. ἄνδρες τὲ καὶ ὅπλα, ut per opp. πόλις, pro viro ſingulari, it. pro privato, Abr. Dl. Th. p. 126. e. cum Rs. O. V. 8. And., ſed ap. Polb. μάχης κατ' ἄνδρα οὔσης, ut per proverbia ap. Suid. et de ſyllaba prima Valck. Eur. Ph. cum Stp. Th. v. e.) Atque hoc poſtremo ſenſu ceperim hic, *ut* videretur *facere* ea, *quae* ſunt *virorum*, h. e. in aetate adhuc iuvenili aliquid virile viro que iuſtae aetatis dignum, vel aliquid magnum et forte, decens que magnum ac fortem virum, qui auderet aliquid inſolens, grave, atque adeo impium,

καὶ τὰ τῶν[o] ἀνδρῶν πράττειν δοκοίη) παρθένου τῆς[p] Ῥωμαίων Ἑςίας ἱερωμένης, ἀγνεύειν[q]

virilia facere videretur) virginis Veſtalis ſacerdotis, quam

o) τὰ ἀνδρῶν Ms. Ba. v. N. p) Mſ. Ba. eodem modo. *Mart.* etiam Mss. rel. et edd. v. N. q) ἀγν. Ms. Ba. per lenem, cf. 3, 6, 11.

in[...]pta Veſtali, dum habeo adhuc in Adverſariis locum ex Ariſt. Eccl. v. 620. τὰ τῶν ἀνδρῶν τι ποιήσει, quo cum olim ſignato, dum Kuſt. ed. adhuc in manibus erat, adſcripſeram modo haec „obſcure aeque, ne[...] Tanaq. Faber ad eum locum ſatisfacit“ ſed h. l. ſuppleo ad artic., praeter ſubſt. ſuperiora Sch., etiam particip. ὄντα, quod, ſumtum cum gen., ut alibi, ne requirat quidem ſupplementum alicuius ſubſt., valeat que iam ipſum i. q. quae pertinent ad viros, conveniunt iis, decent eos; tenens in ſententiam praeterea e Zoſ. 2, 40, 1. ἀνδρείου τρόπου δεῖγμα παρασχεῖν ἅπασιν ἠβουλήθη, *virilem* omnibus *animum* probare *voluit*, nec credens, a Noſtro reſpici illa in N. ad pr. §. e Dion. ἵνα δὴ θᾶσσον — πατὴρ γένηται, *ut* pater *fieret*, liberos generando; etſi ſqq. ib. capi poſſunt ſic, ut illa uxor habuerit vitium corporis, quo minus pareret; nec ad iſtius ib. ὁ μηδ᾽ ἀνὴρ εἶναι δυνάμενος, ut oſtenderet ſe virum eſſe, i. non eviratum, cf. Stp. Th. 1, 430. F., qualis eſſe debuit, ſi Cybeles ſacra ſic accipiebat, ut ſacerdos iſtius quoque fieret, cf. ad 5, 5, 15. 18. et ad Lampr. p. 803. Salm. N. 1. et p. 806. genitalia *ſibi* devinxit, *et* omnia *fecit*, quae *Galli* facere *ſolent*, cum eiusdem N. 1. et Aur. Vict. Epit. 23, 4. cupiditatem *ſtupri*, quam *adſequi* naturae defectu *non* poterat, — *Veſtalem* virginem *quaſi* matrimonio *iungens* ſuo, *abſciſſis* que *genitalibus*, Matri *ſe* Magnae *ſacravit*, quanquam vel ſic faciens, quae maritorum erant, cf. ap. Lampr. p. 816. *nupſit* et *coiit* rel. it. 870. i. cum Dion. C. 1355, 84. καὶ γὰρ ἠνδρίζετο καὶ ἐθηλύνετο, καὶ ἔπραττε καὶ ἔπασχεν ἑκάτερα ἀσελγέςατα, *nam* et *pro* viro *et* pro *femina* ſe *gerebat*, et *utrumque* flagitioſiſſime *faciebat* et *patiebatur*.

τῆς Ῥωμ.) Scribe τῇ Ῥωμ. Ἑςίᾳ ἱερ. virginis, *quae* Romanae *Veſtae* in *ſacerdotale* munus *addicta* erat. *Steph.* Forte παρθένων, τῶν τῇ Ῥωμ. Ἑςίᾳ ἱερωμένων — et κελευομένων. *Reisk.* Dio plane cum Noſtri narratione congruit, ſed Lampr. (p. 802. i.) illis verbis meminit, *in virginem* Veſtalem *inceſtum* admiſit. *Boecl.*

Etiam Sb. Ind. v. ἱερῶσαι „rectius τῇ Ῥωμ. Ἑςίᾳ, ut 445, 25.“ e Xiph. ſ. Dion. C. 1358, 86. εἶτα τὴν Παῦλαν — ἀποπέμψας, Ἀκυλίᾳ Σεβήρᾳ συνῴκησε, ἐκφανέςατα παρανομήσας. ἱερωμένην γὰρ αὐτὴν τῇ Ἑςίᾳ, ἀσεβέςατα ᾔσχυνεν, quem locum ex Ind. iam adhibebam ſupra 1, 11, 7. e. ad rectionem v. et thematis iſtius Sb. ſ. ἱεράομαι cum dat. perſ., quam aliam non cognovi, ſed alterius ἱεράομαι etiam gen. perſ., cf. Stp. Th. 1, 1650. E. e. „conſtruitur aliquando cum gen. — Pauſ. — ἱερᾶσθαι τῆς θεοῦ“ et Bud. C. 1142, 31. „ἱερᾶσθαι eſt *ſacerdotem fieri*, Syneſ. — Significat etiam ap. eundem *ſacerdotio fungi*, iungitur que genitivo. Herodi. Παρθένου τῆς Ῥωμ. ἑςίας ἱερωμένης“ ſine Vs. alia, cf. de loco Pauſ. et aliud exemplum ex Herdt. p. 120. i. ap. Abr. Dl. Th. p. 72. i. et Valck. Eur. Ph. cum dat. perſ., ut cum acc. rei Ind. Rs. Or. V. 4., ſed ſimiliter affine adi. ἱερὸς cum gen. perſ., pro dat. aliorum, ap. Ienſ. Lect. L. et Fa. Aeſ. Hs., unde, quanquam per ſe confuſio incidiſſe

τὲ πρὸς τῶν ἱερῶν νόμων κελευο- castam ſacrae leges iubent, et
μένης, καὶ μέχρι τέλους τοῦ ad finem usque vitae virgi-

potuit iterum in ς et iota poſtſcripto, cf. 5, 5, 1. e. ἑαυτ., tamen ſuſtineat ſe vulg. lectio, ubi variabitur in deſcribenda perſ. non modo cum loco illo laudato, ſed etiam cum §. 11. 13. ib. et 1, 14, 8., hic maxime concurrentibus pluribus gen. continuis, adiuncto que peculiari modo iterum, ut §. 1., gen. Ῥωμ., quem reſtituemus olim per ſeverum *Romanorum*, omiſſum e P. a Bg., qui, quidquid tandem legerit, tamen ſeverius illo retinet ſubſt. παρθ., poſt quod olim comma locandum, ut rectio et thema verbi appareat magis, dum et Sch. videtur conceſſiſſe in partes corrigentium, ſub ἱερόομαι illorum dat. ſaltem ferens „ἱερωμένης Ἑϛίᾳ παρθένου, ſacerdotis *Veſtalis*" (pro *virginis*, quae *Romanorum* Veſtae *operabatur*, ſ. ſacerdotio fungebatur, ſ. ſacerdos erat; dum ad ſenſum, ut dixi ad 1, 11, 7., conveniunt utr. themata.) Quae properatio in corrigendo multo maior eſt etiam in Rsk. altero, obtruſis gen. aliis continuis in κελ., ubi ſeverus Sch. „quae *iubebatur* a *legibus* caſta *eſſe*, νομ. a *ſacris* leg. *iuberi*, ἁγν. *caſtam* manere *virginem*" quo privo v. Noſter variarit cum phraſi 1, 11, 12. εἰ παρθένος εἴη καὶ ἁγνή, unde P., partim per libera ſervatus a Bg., maxime in ſublata copula et in pron. relativum reſoluto particip., dum variat Noſter cum 2, 13, 3. e. 4, 12, 9. τοῖς ὑπὸ τοῦ Σεβήρου κελευομένοις per praep., tacente Stp. Th., cum Luc. ſolo, (ex 1, 259. e. οὐχ οἷόντε ἀναδῦναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον, fieri *non* poteſt, *ut* ſubterfugias *a* Iove *iuſſus*, de perſ. adeo, ſupplendo pron. σεαυτὸν,) quod repererim, ſic ſcribens, ſed per analog. tum in κελ. de νομ., cf. ſine Ind. Dem. 227, 14. ὥσπερ οἱ νόμοι κελεύουσιν, cum Rs. Or. Ind. V. 4. v. κελ., tum in ἱερ. cum νομ., ut Dion. H. S. T. 1. 658, 38. cf. Ind. ib. Lat. v. *lex*, h. l. quae pertinent ad religionem cultum que div., tum in v. ἁγν. de Veſtalibus, de quibus reperi ap. Dion. H. l. l. modo haec, 127, 23. χρόνον τριακονταετῆ μένειν αὐτὰς ἀναγκαῖον ἁγνὰς γάμων, quae ſupra erat Sch. formula, ſed l. 39. τιμωρίαι —, ὧν ἐξετασταὶ — κατὰ νόμον εἰσὶν οἱ ἱεροφάνται, et 597, 33. μία τῶν ἱεροποιῶν παρθένων — τὴν παρθενίαν ἀπόλωλε, καὶ τὰ ἱερὰ θύει τῆς πόλεως, οὐκ οὖσα καθαρὰ, tum v. ἁγνευ. abſolute poſitum Rs. O. V. 6., ſed cum gen. rei Poſſ. Sy. Luc. et Dem. Ind., ubi pro „ἁγνεύω καὶ εἰμὶ καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων, καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας" in textu ipſo eſt ἁγιστεύω — τῶν μὴ καθ. λ., ſed cum praep. diſerta ἀπὸ, Dion. H. S. T. 1., ut cum adv. ὁσίως Ael. V. h., alio que ſenſu cum acc. rei ſ. loci, it. perſ. Rs. O. V. 7. Ant. cf. Heſy.

μέχρι) non ſatis accurate haec ſcripta eſſe ab Herodiano patet; nam que licebat ipſis, triginta annis in ſacerdotio exactis nubere viro ſi vellent. *Stroth.*

Sic ſane Dion. H. poſt illa in N. pr. 127, 27. ἐκπληρωθείσης δὲ τῆς τριακονταετίας, οὐδὲν ἦν τὸ κωλῦσον τὰς βουλομένας — γαμεῖσθαι. καὶ ἐποίησάν τινες τοῦτο πάνυ ὀλίγαι, αἷς ἄζηλοι συνέβησαν αἱ τελευταὶ τῶν βίων καὶ οὐ πάνυ εὐτυχεῖς, ὥστε δι' οἰωνοῦ λαμβάνουσαι τὰς ἐκείνων συμφορὰς αἱ λοιπαὶ, παρθένοι μένουσι παρὰ τῇ θεῷ μέχρι θανάτου, quam liberam ab initio virginitatis perpetuitatem poſſunt tamen deinde leges exegiſſe aliae, non mihi quidem repertae ap. alios, cf. Nieup. Ant. p. 250. e. Roſin. p. 149. a. m. 216. m. Caſal. 1, 94. m., ſed modo veroſimiles ap. Lipſ. Op. T. 3. de Veſta p. 23. m. e Liv. loco „perpetua *virginitate* ſpem *partus*

βίου παρθενεύεσθαι, ἀποσπάσας αὐτὴν τῆς Ἑστίας [r] καὶ	nem manere; poſtquam avulſiſſet eam a ſacrario et vir-

r) ἑ. brevi elemento A. al., ſed et paulo ante ſic, v. N.

ei *ademtam*, et item Zonaras, qui παρθένον διὰ βίου, virginem *perpetuam* dicit" ubi Lipſ. debuit addere, utrum ibi ſponte, an neceſſario, factum, cf. id. p. 15. i. e Dion. C. ταῖς ἀειπαρθένοις λ. it. p. 37. i. cf. Ovid. Triſt. 4, 4, 14. Per me licet tribui Noſtro errorem, qui de ſuo in v. παρθ. adiunctis, cf. 1, 11, 12. i. (ubi Bud. C. 966, 49. hinc ſine Vs., ut ap. Th. 4, 1609. i. qui, addens „pro quo παρθενεύεσθαι eodem libro dixit φυλάττειν τὴν παρθενίαν" errabat in libro, rectius allato p. pr. cf. 456, 9.) iuncto iterum eodem cum ἁγνεύ., ut ib. cum παρθένος εἴη καὶ ἁγνή, ſed variato ordine, ut per analog. in μ. cum τ. λ. ad illa μ. τέλους ap. D'Orv. et L. N. T., ubi et ἄχρι τέλους, ut Krb. Obſ. μέχρις τῆς αὐτοῦ ζωῆς et ap. Stp. Th. 2, 908. F. m. μέχρι ζωῆς, ſed μέχρι θανάτου Abr. ad Aeſch. T. 1. cum L. N. T., per totam enunciationem deſerente Bg. liberum P.

ἀποσπάσας) *abreptam* e *Veſtae* templo *et* ſacro *virginum* domicilio. *Steph.* Rectius appellative, τῆς ἑστίας, h. e. τῆς ἱερᾶς Ῥωμαίων ἑστίας, a ſacroſancta *populi* Rom. *veſta*, i. foco, ſicut Virg. loco (Ge. 4, 384.) ſupra (5, 5, 16. e. τῶν βωμ.) citato, *ter liquido* ardentem *perfudit* nectare *veſtam*, i. focum, ignem. *Sylb.* pro αὐτὴν leg. ταύτην. *Reisk.*

Cuius ingenium iterum non eſt neceſſarium, cum eodem ſenſu valeat vulg. pron., cf. 5, 1, 12. 1, 7, 7. 1, 16, 11. 1, 13, 17. e., plane oppreſſum a P., cf. 3, 13, 10. 4, 13, 17. non item a Sch. „ἀπ. *quum* abripuiſſet *eam* e *templo*, (pro quo breviori e P., cum in rel. tacuiſſet, dedit ſic in) παρθενῶνος ἱεροῦ Ἑστίας, e loco ſacro, quo virgines aſſervabantur Veſtae" fere cum Stp. Th. aliunde, cf. Poll. 3, 37. cum N. 80. per circumflexum παρθενῶν, ſed ſenſu aut peculiari, de Minervae templo, aut univerſo, Rhod. L. A. p. 1648. D. ſq. Sb. Ind. e Zoſ. 4, 18, 4. ἐν π. *in* virgineo *conclavi*, Ael. V. h. de Atalanta cum p. 842. N. 19. Dem. cui add. 758, 1. Eur. Barn. *virginale conclave*, de Danaes cubiculo ſubterraneo, Lyco. *thalami*, ſed cum epitheto Muſ. παρθενεῶνος — νυμφοκόμοιο, virginalis *cubiculi*, at de choro virginum ap. Suid. 3, 52. e. ſine χρήσει et auctore, ad quorum analog. Noſter de Veſtalibus, (nec Lipſ. l. l. praebente quid,) it. in ἀποσπ., quod abſolute ap. Ael. V. h., ſed cum gen. rei ſ. loci Xen. Ag. e veris numeris 11, 1. e. τοὺς βωμῶν ἱκέτας ἀποσπῶντας λ. et Soph. Ai. cum Schol. at per pravos numeros Ind. Moer., porro cum gen. perſ. et adv. πολὺ Luc. 1, 485. l. 4., ſed cum acc. rei et pr. ἀπὸ Geop., ſed cum mero tali acc. Poſſ. Call. Dem. Luc. 1, 94. l. 22. p. 619. l. 6. et L. N. T., ubi et cum acc. perſ. cf. Kypk. T. 2., ſed ſimul cum pr. ἀπὸ Xen. Cyr. et Ἀνβ. ex 1, 8, 13., ubi et pro diſcedere 7, 2, 11. cf. Rsk. An. ad A. Gr. V. 1. ad Di. C. et ad Poll. cum Luc. 1, 256. N. 63. p. 517. N. 50. it. lib. de V. med. Wo. p. 9., ſed Fi. p. 202. m. hinc e P., ſed ap. Suid. cum adv. 1, 294. i. 256. e., ſub ἀπέσπασε, μετὰ βίας ἐξείλετο, quod in noſtrum et alia loca convenit, ut tamen et ſic cum acc. perſ. et gen. rei et diſerto abl. adverbiali eius notionis ap. Soph. Ai. v. 1195. εἰ δέ τις στρατοῦ βίᾳ σ᾽ ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ, ſed tropice cum acc. perſ. Plut. Krg. cum N.

τοῦ ἱεροῦ παρθενῶνος, γυναῖκα ginali domo, pro uxore ha-

tum de paſſ. abſolute Heſy. et Poſſ. Call., ſed nominatim de perſ. Thuc. (cui add. cum pr. ἀπὸ 216, 18.) cum Abr. Dl. et Rs. ad Polb., at cum gen. perſ. Luc. 1, 636. l. 29. et ſimul cum adv. Diod. S., verum Eur. Hec. v. 89. ed. Brunk. ἀπ' ἐμῶν γονάτων σπασθεῖσαν ἀνάγκα, per tmeſin, opinor, et cum abl. ſyn. illi pr. βίᾳ, ſed cum pr. ἀπὸ Rs. O. V. 4., qua rectione uti poterant ad N. T. alio ſenſu Kypk. et Raphael., cf. lib. de V. med., ſed de re abſolute Luc. 2, 76. l. 52. it. cum gen. loci Ib. 1, 314. l. 70. et cum pr. ἀπὸ Rs. O. V. 6. tum tropice cum gen. rei Dion. H. S. T. 2., ſed in rem criticam et confuſionem D'Orv. et Ind. Polb. Iam de Ἑστία pro perſ. et dea v. Orph. Ariſt. Plut. v. 395. cum Schol. Xen. Cyr. 1, 6, 1. et Spanh. ad Call. Cer. v. 109., ſed de re loco de, ſive pro foco, ſ. pro igni ſacro in foco, ſ. pro ara, ſ. pro domo, Suid. Heſ. Ammon., ad Thuc. p. 88. N. 15. Xen. Hell. Cyr. et Pol. Z. E. Pal. Ael. V. h. Luc. Plut. Krg. cum Gs. Chr. Rs. O. V. 4. 6. 8. And. et Lyc. Dion. *H. S. T.* 1. *Eur.* Barn. cum *Schol. Soph. Ai.* et *Spanh.* ad Call. Cer. v. 129., *ſed* ad *Del.* v. 325. poët. ἱστίη cum *Herdt.* it. ἑστίη *Hesd.* at tropice in mari *Rs.* ad Polb. et pro *epulo Ioſ.* 1, 318. *l.* 14., mox δεῖπνον et ἑστίασις, ut pro nomine propr. et urbe Cariae *Diod. S.*, diſcedente Bg. a P. per omnia, ſed cum libertate. Primo enim omittit adi. ἱερ., ubi reddiderim *ſacro gynaeceo* ſ. *ſacra gynaeconitide*, qui locus fuit in atrio templi Veſtae, cf. Lipſ. l. l. p. 15. e. „hoc atrium Virginum habitationi ſerviebat" *Roſin.* p. 217. m. qui p. pr. m. univerſe tantum „degentes in deae fano" cum Caſal. p. 94. m. p. ſq. i. ex Vs. ad *Dion.* H. S. T. 1. 127, 20. δίαιταν ἔχουσαι παρὰ τῇ θεῷ. Tum Bg. delegit ad ἑσ. ambiguum aeque Lat., ap. G. Th. „τὸ ἱεροφυλάκιον, τὸ ἄδυτον, locus in templo, in quo ſacra reponuntur, — ſed et latius patet, — Ovid. Met. 10, 695. *probro vetito* temerat *ſacraria*, i. e. templum, (immo locum illum ſacrum, *receſſum* prope *templa*, cf. v. 686. 691., tacente Gier.) it. ναΐσκάριον, pro ſacello, it. pro larario in aedibus privatis" quo Lat. *larario* redditur quidem Gr. noſtrum etiam ad Thuc. l. l. nec tamen ſcriba videtur aberraſſe, quoniam eſt ſyn. fere cum pr., cf. G. Th. „*lararium*, ἐφέστιον θεῶν ἱερὸν, ſacrarium domeſticum, in quo lares et dii domeſtici colebantur" reſpiciente Bg. forſan ad Liv. 7, 20. *legati* Caeritum — *converſi ad* delubra *Veſtae*, hoſpitium *Flaminum* Veſtalium *que*, ab *ſe caſte ac religioſe cultum*, invocabant. — *Caere*, ſacrarium *populi* Rom., *diverſorium* ſacerdotum *ac* receptaculum *Romanorum* ſacrorum, *intactum inviolatum que crimine* belli, *hoſpitio* Veſtalium *cultis que diis darent*, et ad illa aliorum, *penetrale* ſ. *penetralia Veſtae* ſ. *penetralia adyta*, cf. Caſal. p. 93. e. Virg. A. 2, 297. 5, 744. Lipſ. l. l. p. 7. m. 10. e. 28. ſq. e. 50. m., ſumente me hic pro foco ara que ſ. igne in templo, et ſevere reddituro *Veſta*, cum et Lat. ſic uſurpent, et quoque per elementum maiuſculum, cf. G. Th., ut Heliogabalus illam vi avelli iuſſerit inter operas et negotia ſolemnia ad aram et ignem, et adeo ſimul etiam e *ſacro* virginum *oeco*, ſ. *ſacra* virginum *cella*, quomodo vertas etiam, leviter mutando.

γυναῖκα 19.) Bg. e P., ſed Sb. Ind. „uxorem *adſciſcere*" in hac formula, ignorata a Stp. Th. Vig. et lib. de V. med., ſed a Noſtro per variationem cum §. 2. ἠγάγετο γυναῖκα et alio ordine γυναῖκα ἠγάγετο 1, 8, 9. caet. facta ad analog., cf. Pierſ. Veriſim. p. 213. m. κουρίδιην σὲ

ἔθετο[s], ἐπιϛείλας τῇ συγκλή- 4. buit. Ac per epiſtolam

s) Hoc comma in A. al. pro puncto Bs. 2. R. al. et colo Stp. rel. v. N.

δόμοισιν ἐνὶ θήσεσθαι ἄκοιτιν, unde ellipſin, tacitam a L. Boſ., expleas hic, ut plene ſit *ponere* uxorem *in domo* ſ. *domum*, quae redeat ad illam *domum ducere*; quanquam et ſine ellipſi procedet, ut in θέσθαι υἱὸν, qua de infra, ſumta vi verbi τίθεσθαι med. et act. τιθέναι pro facere ſ. reddere, qua de cum acc. perſ., vel uno, vel dupl., tacente Stp. Th., cf. ad Call. L. P. v. 121. cui add. in Di. v. 210. et Loesn. Ind. et Obſ. in Harl. Chr. poët. Xen. Cyr. Dem. Nr. 6. it. Call. Frg. 71, 5. Plut. ... cum Gs. Chr., ſed lib. de V. med. Kuſt. 1, 25. „θέσθαι ἄλοχον ap. Heſ. Theog. v. 886. *uxorem* ſibi *adſciſcere* ſ. *ducere*, (comparato 1, 32. p. 39. i. ed. Fi. 52. m. W.) ποιεῖσθαι ἀκοίτην, ap. Hom. 'Οδ. ε', 120. dr. de femina, *quae* virum *matrimonio* ſibi *iungit*, uti ποιεῖσθαι ἄκοιτιν, de viro, qui *uxorem* ſibi *ducit*, ap. Heſ.“ Theog. v. 921. (cf. 5, 1, 8. e., ubi et v. 409. 'Αστερίην, — ἥν ποτε Πέρσης 'Ηγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν et in ἐργ. v. 798. ἄγεσθαι ἐς οἶκον ἄκοιτιν, ſed ap. Theogn. v. 194. αὐτὸς — ταύτην — Εἰς οἴκους ἄγεται, in *aedes* ſuas *ducit*, Vs. Seb. ed., poëtice, pro ſing., tum ap. Hom. 'Οδ. γ', 272. τὴν — ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε, *ipſam* duxit *ſuam in domum*, cum N. ad ε', 441., ſed ad Ariſt. Pl. v. 529. νύμφην ἀγάγησθον Schol. Cod. D'Orv. „ἄγ.) ἐν τῷ οἴκῳ“ pro εἰς λ. quae add. ad 1, 8, 9.) in primam rationem conferendo illo Plaut. Ciſt. 2, 3, 18. *tu* locere *in* luculentam *familiam*, ap. G. Th., ſed in ed. Par. *collocere*, huc pertinente ap. Graev. Th. T. 8. B. Briſſon. de iure connubiorum p. 1106. D. ſq. „inceſtas ac nefarias nuptias cum virginibus Veſtal. contrahi potuiſſe, certiſſimum. Heliogabalum tamen, *Aquiliam Severam Veſtalem duxiſſe*, narrat Xiph. et Lampr.“

ἐπιϛείλας) Παραμυθήσασθαι ἀσέβημα λ. eſt delicti magnitudinem lenitate orationis mollire. Lactantio id eſt 1, 18. *ſceleri* ſuo *nomen* virtutis *imponere*, v. Cort. ad Sall. b. Cat. 52, 11. p. 330. et 11, 1. p. 72., ſed Livio *vicinam* vitio *virtutem* affingere 22, 12. (e. ubi proprie *affingens* vicina *virtutibus* vitia.) Utitur ſcil. foedus imperator *derivatione verborum*, ut Fabius 3, 8. p. 150., ſeu ὑποκορισμῷ, et vicinae virtutis, ſi modo hic virtus poteſt vocari, nomen vitio tribuit. Idem Fabius hac de re 11, 1. ſub fin. ſic, *verborum moderatione detrahit*, *ſi qua eſt rei invidia*, idem 4, 2, 77. *verbis* elevare *vitia* et *nominibus* lenire *vitia*. Horum hominum orationem dixeris ἄδικον λόγον, νοσοῦντα ἐν αὑτῷ, φαρμάκων δεόμενον σοφῶν, i. e. *iniuſtam orationem*, *quae aegra eſt per ſe*, *ſed medicaminibus eget ſophiſticis* cum Polynice ap. Eur. in Phoen. 474. 'Αμάρτημα Heliogabali eſt illud, quod Latini proprie vocant *inceſtum*. Nam his eſt inceſtus, qui committitur cum conſanguineis, aut affinibus, aut mulieribus ſacris. *Leisn.* Non recte haec interpretatus eſt Pol. *ita moeſtum* tanto *flagitio* ac *piaculo* ſenatum *per* epiſtolam *conſolatus*; neque melius Scheidius, (in ἑκ. plane cum P., ſed in „παρ. ſenatum *conſolatus* moeſtum *piaculo* ſ. *quum* leniſſet *piaculum*“ in poſtr. partim e lib. Ind. „leniens“) qui illum plerumque, maxime vero in difficilioribus locis ſequi ſolet. παραμυθεῖσθαι enim praeter vulgatos τοῦ *hortari* aut *conſolari* ſignificatus, etiam illum habet, ut ſit *confirmare* vel *probare* aut *ſuadere* aliquid. Sic legimus apud Plutarch. πιστούμενος τῷ εἰκότι καὶ παραμυθούμενος τὸ ἀληθὲς τοῦ λόγου καὶ παράδοξον, et ap. Sext. Emp.

τῷ καὶ παραμυθησάμενος ſignificans ſenatui excuſavit

Adv. Math. l. 7, 66. οὔτε δὲ τὸ ὂν ἐστιν, ὡς παραστήσει, οὔτε τὸ μὴ ὄν, ὡς παραμυθήσεται, ubi ſummus etiam Salmaſius vim verbi huius non percipiens legere ſuadebat παραθήσεται, ſed recte Fabricius lectionem receptam defendit. Deinde παραμυθεῖσθαι eſt quoque *lenire, mollire* ſiue verbis, ut Xen. de Venat. c. 6. ait, τὴν ὀργὴν τῶν κυνῶν παυέτω, μὴ ἀπτόμενος, ἀλλὰ παραμυθούμενος, (§. 10. Th. V. 4. p. 627. *canum* iram, *non eos adtingendo,* ſed *verbis* mitigando *compeſcat*; Z. Ind. „*verbis blandis* lenire *k. m*") ſiue re, quemadmodum Medici de leniendo morbo adhibere illud verbum ſolent, ac Sextus Emp. Pyrrh. Hyp. l. 1. c. [illegible] adiectivo παραμυθητικὸς vſus eſt: τῶν ἑαυτοῦ παθῶν ἀντιληπτικός τέ [illegible] καὶ παραμυθητικός. Denique παραμυθεῖσθαι eſt *excuſare* et παραμυθία *excuſatio*, quo ſenſu Dionyſius Longin. c. 4. in fin. ait. καί τοι γε ἔχει τινὰ παραμυθίαν, *excuſari haec res poteſt,* (fere cum Ind. ed. Mor. qui tamen ſeverius in Vs. p. 28. i. *quod* etſi *quamdam* excuſationem *habet.*) Quis autem dubitat, quin in noſtro loco ſit accipiendum eodem modo *molliebat* ſ. *excuſabat* tantum *flagitium* ac *piaculum*, dicens *humani* quid *ipſi* accidiſſe. *Stroth.*

De hoc v., praeter illa ap. Bud. C. et Stp. Th. aliunde, reperi pro Lat. *conſolari* ſ. *ſolari*, quatenus de lugentibus valet, abſolute poſitum ap. Xen. Cyr. et Luc. 2, 124. l. 88., ſed cum acc. perſ. ib. 2, 922. l. 3. et 933. l. 72. Thuc. Xen. Bach. Rs. O. V. 4. Ael. V. h. Poſſ. Call. et L. N. T., ubi et ſimul cum pr. περὶ e Io. 11, 19., ut cum pr. ἐπὶ Luc. 2, 542. l. 28., ubi etiam ſimul cum adv. modi ἠρέμα, et ſq. ὅτι 1, 463. l. 33. ut ſq. ſolo ὡς ap. Dem., ſed cum eodem acc. perſ. et abl. rei ſ. modi D'Arn. An. p. 81. m. παρεμυθοῦντο ἱλαροῖς λόγοις κλαίοντα, tum pro *latius dicere* ap. Abr. Dl. Th. niſi et pertinet ad notionem pro ſuadere ſ. hortari, ſ. excitare verbis aliquem ad faciendum quid, cum dat. perſ. et inf. Hom. cum Heſy., ſed cum acc. perſ. et adiuncto ἀνίστασθαι ſq. οὐκ ἔπειθεν ap. Thuc., at Xen. Ven. 6, 25. τὰς κύνας ἐπαγόμενον, ἐγκελεύοντα, παραμυθούμενον τὴν φιλάνθρωπον, πολλὰ, λ. Th. V. 4. p. 632. *ſecum* ducat *canes*, et *incitans* has, *et* verbis *animos* addens, *ſiqua* hominis *eſt* ſtudioſa, *pluribus*, Ind. „ἐγκ. *incitare*, παρ. verbis *excitare*" porro pro lenire, mitigare, abſolute Luc. 1, 27. N. 45, mollius *interpretari*, ſed cum acc. perſ. Thuc. 547, 20. *delinire*, et hinc pro recreare et oblectare cum abl. rei ſ. modi ſimul Abr. Dl. A. p. 275. i. λόγοις ἀλλήλους παραμυθουμένους, Sb. Ind. e Xiph. 367, 22. τὸν θεὸν — τοὺς Ῥωμαίους ὄμβρῳ παραμυθήσασθαι, per preces illas legionis Chriſtian. it. cum eodem abl., ſed cum acc. rei Luc. 3, 194. l. 40. αἱ δέ γε ἑταῖραι — τὸ ἐνδέον τῷ καλῷ, προσθέσει τοῦ ἔξωθεν τερπνοῦ παραμυθούμεναι, quod *pulchritudini* deeſt, *extra* apponendis, *quae* aliquam *ſuavitatem* habent, *ſolantes*, it. Geop. 2, 21, 6. cum N., ſed ſimul cum aliqua praep. Zoſ. 5, 39, 8. οὐκ ὀλίγοι διὰ τὴν τῶν γυναικῶν φιλανθρωπίαν τὸν λιμὸν ἐκ τῆς αὐτῶν οἰκίας παρεμυθοῦντο, non *pauci*, quae *harum* mulierum *erat* humanitas, *ex* earum *domo* famem *ſolabantur*, at de re cum acc. rei Geop. it. ſimul cum adv. ib. 5, 26, 10. e. αὐτὴν — τὸ γλυκάζον τῆς κόπρου — αὐτάρκως παραμυθεῖται, *dulcedo* ſtercoris *ipſam* ſufficienter *conſolatur*, ſed pro expiare cum acc. rei Abr. ad Ae. 1, 481. i. τὰ τοῦ παρόντος ἀεὶ καιροῦ δυσχερῆ λῦον καὶ παραμυθούμενον ὕδωρ, quibus addamus, praeter paſſ. cum praep. ap. Fa. Aeſ. Hs. 57, 5. οἱ δυστυχοῦντες ἐξ ἑτέρων, χείρονα πασχόντων, παραμυθοῦν-

ἀσέβημά τε καὶ ἁμάρτημα hanc impietatem et delictum

τῶν, Ind. „ſolatium capio“ de med. pro ſuadere et confirmare ad Sexti Emp. p. 383. ſq. N. B., ſed ap. medicos pro morbum lenire ac mitigare ib. p. 19. e. N. S., ubi laudatus Salm. ad Tert. de pall. e p. 249. mihi eſt p. 289. m. tum ad Luc. 1, 27. N. 45. ex Ulp. ad Dem. „παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' οὐ κατόρθωμα, calamitates opportuna voce mollit tegit que rel.“ denique M. O. A. V. 3. p. 413. emollire, levare —, (additis his, hoc v.) tam varie poni ſolet, ut elegantiam et vim graecae phraſeos interpretatione conſequi vix detur“ ut tamen idem Salm. ad Tert. p. 288. e. eodem tropo adhibitum oſtendat Lat. ſeverum conſolari, (qui idem, praeter ſubſt. ſolatium ad Spart. T. 1. p. 78. N. 4., aſſ v. ſolari p. 368. a. m. pro conſulere, et contra conſulere pro conſolari, affert e vet. Gl. „conſulit, ἐπόθετο, προενοήσατο, παραμυθήσατο καὶ παραμυθεῖται“ quam notionem nec tenet L. Ern.) ſed utrumque Lat., per Vss. ſupra adhibitum, et ap. G. Th. cum Gr. n. et ſimilibus acc. rei aut formulis, v. c. famem, ut ſupra ap. Zoſ., it. feſſos opibus ſolatur amicis, (add. Ind. Heyn. Virg. et Cort. ad Plin. ep.) in Noſtri formula, per analog. ficta, aeque uſurpari potuerit ſevero interpreti, dum Bg. ſequitur ſenſum perſpicuitatem que; me comparante Gallicum ſoulager, e Lat. ductum, et aeque late patens, ſed et noſtratium zureden et zuſprechen ad principem notionem verbi Gr. pro alloqui, ſumtam quoque a Fiſch. in L. N. T. et Ind. Aeſch. v. παραμυθία, (quo de cf. Aeſch. ep. S. Ael. V. h. et Luc., ut de ſyn. παραμύθιον Orph.) quod Lat. quidem ap. G. Th., praeter alias notiones, non cadentes in Gr. n., modo occurrit „pro conſolari, ut Gr. παραμυθεῖσθαι, parentes alloqui in luctu decet“ unde non ubique in Vs. noſtri v. adhiberi poteſt, ſed ut nihilo ſecius inde veniant omnes notiones reliquae verbi noſtri, quatenus id pertinet ad verba, ore prolata, caeteras poteſtates trahens ex effectis orationis et loquentium atque e conſequenti, ut illam v. c. pro ſimpl. recreare et oblectare, (dum ſolatiis ap. lugentes dolentes que adhibitis, h. e. dictis et cauſis, ob quas aliquis non lugeat aut non ita vehementer, redit in cor poſt aliquod tempus ſedatio, tranquillitas et laetitia,) et aliam in L. Ern. pro „compenſare, ſarcire“ exinde, quod pro priori re, plerumque mala et ingrata, venit ac datur alia bona melior ve, (unde et noſtrorum vergüten) quae vis poteſt accommodari ad illud e Luc. 3, 194. in ſqq. variatur cum 2, 13, 14. ἐπὶ τηλικούτοις — ἁμαρτήμασί τε καὶ τολμήμασι λ. per aliam que copiam, cf. Ael. V. h. 11, 4. e. τῶν τολμημάτων — καὶ ἀσεβ. facinorum et ſcelerum, iunctis vocabulis generis et formae ibi quoque, ut hic alio ordine, ut forſan etiam utriſque formae modo, ut ἁμ. pertineat ad homines, (cf. praeter laudata ad 2, 5, 12., L. N. T. Suic. Foeſ. Thuc. Rs. O. V. 4. 6. 8. And. Luc. Long. Mor. Plut. Hs. cum p. 161. e. N. „ἁμ. ap. Gr. ſignificat peccatum levius“ hic ſaltem, quatenus, ut volo, refertur ad homines,) ſed ad divinas res et leges ἀσ., cf. diſerte Schol. Thuc. ad 395, 62. ἀσ. ἤγουν ὕβριν εἰς τοὺς θεούς, (quo reſpexerit etiam Stp. Th. pauper.) Poſt Call. Rs. O. V. 6. 7. Ant. (qui et copulat p. 623. cum diſcrimine τὸ ἀσ. et τῆς ἁμαρτίας) 8. And. Dem. (ubi e 548, 11. ὃ καὶ δεινὸν — καὶ σχέτλιον, καὶ κοινὸν ἐμοιγ' ἀσ., οὐκ ἀδίκημα μόνον — δοκεῖ, λ.) cui add. 593, 21. 618, 5. 646, 16. 758, 15., ut Rs. O. V. 4. locum Stp. ex 85, 42. ſ. V. 3. p. 616, m. tum ap. Ioſ. 2, 275. ſ. 8. e. χλεύη δ' ἦν ἐκείνοις καὶ

τηλικοῦτον [t], Φήσας, ἀνθρώ- tam magnum, dictitans, *hu-*
πινόν τι πεπονθέναι πάθος [u]. *manum quiddam ſe paſſum:*
ἔρωτι γὰρ τῆς κόρης ἑαλωκέναι. *amore enim puellae captum:*

t) Colon in Ms. Ba. u) πάθος πεπονθέναι λ. Ms. Ba. v. N.

παιδιὰ τὸ τηλικοῦτον ἀσ. illis riſus *luſus* que *erat* tantum *flagitium*; ubi neutr. ſimiliter pro τηλικοῦτο, quo de cf. Barn. Eur. Xen. M. S. Luc.; non me reperiente, quae tenet Ind. Fa. Aeſ. Hs. „Aeſch. ac Dem. περὶ τοὺς θεοὺς ἀσεβήματα λ.“ quod adiunctum ſit ex abundanti, ut in ἀσεβεῖν περὶ θεοὺς cf. ad 2, 13, 16. it. in ἀσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς Xen. Cyr. et ἀσέβεια θεῶν Diod. S. ap. quem modo deprehendi noſtrum ſubſt. cum praep. 1, 308. l. 29. τῶν δὲ υἱῶν ἀνδρωθέντων καὶ τῶν περὶ τὴν οἰκίαν ἀσ. γνωσθέντων, *filii* Oedipi *cum ad maturam* aetatem *perveniſſent*, de *piaculo* domeſtico *certiores facti*; (immo *filiis* autem *virilem*, adultam *aetatem* nactis, *ſed* illis *in domum* piaculis *cognitis*, duobus, patris Laii peremti, et matris Iocaſtae pro uxore habitae,) quod Lat. P. hic ad alterum ἀμ. deferit Bg. ſimul cum primo, ubi G. Th. „*imp.* ἀσέβεια, facinus impii, — *impietas* et *ſcelus*, — *delictum*, πλημμέλεια, minus fere, quam *peccatum*“ cf. 2, 5, 12. et in ἐπιτ. 4, 12, 9., ubi Bg. in pluribus particip. ſic verſatur, ut, praemiſſa copula, (quaſi exciderit τὲ ob ſq. τῇ,) ſed omiſſo καὶ, alterum particip. mutet in tempus finitum, dum P. videtur ſumere hendiad. in participp. cf. 3, 2, 7.

φήσας) Libertatem P. ſprevit quoque Sch. „*ἀ. humanum* peccatum *paſſum eſſe*, πεπ. *commiſiſſe* humanum *peccat.*“ prae qua notione melior fuerit illa pro univerſo *caſu*, aut pro adverſo ſ. *calamitate*, ſub quibus Lat. affertur formula ſeparatim ap. Stp. Th. v. παθ. i. et v. ἀνθρ. it. Ind. Xen. Cyr. v. παθ. (unde conflavit Noſter omnia ſua in unam enunciationem,) quibus add. (praeter Xen. Hier. et Epict., it. ad Xen. Cyr. 3, 1, 40. ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν N. 2. „ſcil. ἁμαρτήματα. *Humana* autem *peccata* ſunt, *quae ab* aliis *hominibus* ſaepe *committuntur*“ in Sch. ſententiam, ſed, de noſtra, caſus, quibus obnoxii et expoſiti ſunt etiam alii homines,) ſine Ind. Dem. 241, 3., ſed pro Luc. 3, 202. l. 87. ſυγγνώμη γὰρ, εἴ τι ἀνθ. πεπόνθατε, *ignoſcendum* enim, *ſi* quid *humani* vobis *acciderit*, plene hic ap. Noſtr., tacente L. Boſ. Ell. p. 256. e., ut G. Th. de phraſi Bg., non item in ſq., v. *am.* 308, 70. et *capt.* 746, 40, quibus add. Ind. Iuſt. et Sall. Cort. cum N., ubi P. ſubſtituit libere merum pron. pro nomine κορ. cf. 5, 3, 14., ſed Noſter iterum conflat ſua ex analog., cf. Stp. Th. 1, 329. i. „ἁλοὺς ἐρ., — ap. Luc. (1, 323. l. 31., ſed Noſtri ordine p. 218. l. 97.) Philoſtr. ἁλῶναι τῆς κόρης, pro ἁλ. ἔρωτι τῆς κορ.“ ut Lat. *capi aliquo*, v. G. Th. 743, 23., ſed de Gr. v. ἁλ. cum abl. rei, μανίᾳ Soph. Ai. v. 216. it. τοῖς ἀφροδισίοις Xen. M. S., ſed cum ἔρ. iterum ib. Cyr. 5, 1, 17. e. et Pal. Fi. cum Poſſ. Call., quo de ſubſt. cf. universe Suid. Heſ. Suic. Ammon. Thom. M. p. 368. So. Ai. Eur. V. Hipp. p. 224. ſqq. Orph. Muſ. Call. Rs. O. V. 4. Thuc. Luc. Dion. H. S. T. 1., ſed, quoad notationem, ib. T. 2., ut, quoad definitionem Xen. M. S. 3, 9, 7. e. tum, quoad rectionem, cum gen. perſ. Poſſ. Call. Lyco. Phoc. et παρθένων Plut. Hs., ſed cum gen. rei Di. H. T. 2. Fi. Aeſch. Xen. Ἀνβ. Bach., ſed cum inf. Cyr. et M. S. 2, 6, 4., at cum pr. πρὸς Phoc. v. 292. porro cum ſubſt. ἄρρενες eodem caſu, pro

ἁρμόζοντά τε καὶ σεβάσμιον et, congruens ac venerabile eſſe εἶναι γάμον [x] ἱερέως τὲ καὶ connubium ſacerdotis maris et ἱερείας. πλὴν καὶ ταύτην οὐ [y] 5. ſacerdotis feminae. Sed et

x) Hic comma in Bs. 2. v. N. y) Incluſum (uncis) prius οὐ agnoſcit etiam Ald. et Walderi, at Petri omittit. *Sylb.* Non id habent Bs. 2. L. Par. 2. Lugd. et Pat., ſed clam Mss. v. N.

gen., Plut. Hs., ſed per notiones peculiares, pro ſtudio, cum gen. inf. Long. Mor. et Ael. V. h. it. pro re amata, ſ. cupita, expetita Abr. Dl. Th. et L. Ar., it. de perſ., pro amaſiis, deliciis, familiaribus, cognatis, Fi. Pal. et Plut. Krg. cum N. it. pro deo, Cupidine, Fa. Aeſ. et Dem., ubi et de re, pro rixa ſ. contentione, ut in rem criticam et confuſionem D'Orv. Ch., ſed de ſyn. ἵερος Gat. Adv. Eur. Barn. et V. Hipp. Ind. cui add. 200, 1. A. Hom. cum N. Theogn. et Greg. de dial. p. 286. §. 32. cum N. Caeterum Ms. Ba. ordinem alium in καθ. πατ. ſubſt. aut verbo, cf. 4, 14, 12. e., deteriorem illum ab hiatu, cum Mss. rel. et P. reſpuere videtur.

ἁρμόζοντα) Non multum abeunt illa ap. Dion. C. 1358, 88. ἐτόλμησε δὲ καὶ εἰπεῖν, ὅτι ἵνα δὴ καὶ θεοπρεπεῖς παῖδες ἔκ τε ἐμοῦ τοῦ ἀρχιερέως, ἔκ τε ταύτης τῆς ἀρχιερείας γεννῶνται, τοῦτ' ἐποίησα, pro quibus Noſter ſimplicia ponit nomina ἱερ., reſpiciens modo munus ſ. officium, non, ut Dio, dignitatem, quam ſummam inter perſonas ſacras non memini commemoratam ex illo a ſcriptoribus antiquitatum et de Veſtalibus, qui alioqui ſunt longiores de illarum honoribus commodis que praecipuis, cf. Nieup. p. 251. m. Roſin. p. 217. m. Caſal. p. 95. m. e. it. Lipſ. p. 36. ſqq., dum perſpicuitatis ergo Bg. deſerit P. brevitatem in iſtis ſubſt. ἱερ., (cf. Sch. ad 1, 11, 11. e.) etiam copulam illius τὲ, mutatam in δὲ, cf. 5, 5, 2., etiam liberum ſupplementum διὰ τοῦτο, it. e Sch. ›ἁρμ. congruentes nuptias‹ neſciente Stp. Th. in γαμ. Bg. Lat., commodiſſimum et ad ſing. numerum retinendum, ut noſtratium *Verbindung*, et Noſtro iungente per analog. ſua adi., poſt quod ſubſt. dum edd. quaedam locarunt comma: cogitarunt forte ſic, *congruens ac venerabile eſſe* id *connubium*, utpote *ſacerdotis maris* et *feminae*, ſubintellectis pron. τοῦτον ad γαμ. et particula δὴ, pro ſcilicet, ante illos gen. ἱερ., ſed ut quoque P. ſine commate iſto dederit cum Bg. ſenſum aeque commodum.

πλὴν) Cl. Gedikius delendam eſſe cenſebat priorem negationem; ego quidem potius legendum puto καὶ ταύτην αὖ μετ' οὐ π. ἀ. praeſertim quum iam ante, aliam uxorem dimiſerit, Corneliam Paulam: virgini huic autem Aquiliae Severae nomen erat, ut Dio teſtatur. *Stroth.*

Gedikii erant in Stoſch. Muſ. Cr. p. 231. m. ›deleo priorem negationem, (ſed ad me per epiſtolam altera haec.) Non diffiteor, Cl. Strothii coniecturam, qua prius illud αν, a me deletum, in αυ commutat, meliorem eſſe mea emendatione, quanquam ſententia, quam tunc continet αυ, iam in τω και lateat‹ dum Sch. retinet vulg. in οὐ cum P. Vs., ſed Sb. Ind. ib. poſt vulg. addit ›ſic 429, 17.‹ ſed prius οὐ ibi a P. abeſt, (ad quem e Xiph. locum, ſic ap. Sb. editum, καὶ (οὐ) μετ' οὐ π. λ. *eum* que *ſtatim* rel., deinde idem in N. ›ab eodem P. (Palatinae bibliothecae Codice) abeſt incluſum οὐ‹, cum idem edidiſſet in Dion.,

μετ' οὐ πολὺ ἀπεπέμψατο. hanc haud multo poſt dimiſit: τρίτην δὲ πάλιν ἠγάγετο, tertiam que porro duxit, quae

H. T. 1. 597, 21. καὶ οὐ μετ' οὐ π. λ. nec *ita* multo *poſt*, ſine omni N. et Var. L., ſicut ad Aeſch. ſept. c. Th. Schol. α'. v. 998. habet, τὸ δὲ, ὦ Ἐτέοκλες, οὐ μετ' οὐ πολὺ, οὐδ' ὕστερον λ., ut haec poſtrema textus exponat; ad quae mea quondam notata non potui nunc conſulere, cum Editori poëtae noviſſimo tradita eſſent, nec dum a me coemta nova editio, ut inſpicerem, an quid de meis ibi adhibitum, et ſuper Scholiaſtae lectione illa monitum; quod et valet in locum ap. Dion., cuius editione Reiskiana nunc quoque carebam, ſervaturus hic lectionem vulg. de cauſa hac, quod ſolent in Gr. multiplicari negativae, adstrinas adeo, ſine emphaſi, aut cum aliqua, veluti hic, *poſt* minime *multum tempus*, nobis *nach* gar *nicht* vieler, *langer Zeit*, ſ. poſt breviſſimum tempus, noſtratibus *nach* ſehr *weniger*, kurzer *Zeit*, cf. ſupra οὐ μὴ et ad Luc. 3, 123. N. 47. et 2, 906. N. 76. e., quanquam video, ib. p. 559. l. 20. ad ſimilem lectionem et varietatem edd. correctum eſſe editum que οὐ μετὰ πολὺ, *non* ita *multo poſt*, quod ipſum, ſi quid h. l. mutandum ſit, prae coniectura Strothi malim, quoniam lenior haec medicina eſt, facile conſuſis ου et α, cf. 4, 3, 11. et diviſa voce male, poſt ſeriem omnium unam, et ου pro α ſcripto, cum οὐ prius adhuc in mente haeſiſſet, ſicut ap. Ioſ. 1, 400. f. 1. m. pro μετ' οὐ πολὺν χρόνον, aliquanto *poſt*, (per non optimam Lat.) in Var. L. 1) occurrit μετὰ πολ. χρ., ut per gloſſam p. 537. l. 11. pro iisdem V. L. μετ' οὐ πολύ. Tum reperi non modo αὖ καὶ, cf. Stp. Th. 1, 599. G. m. e., ſed, quod ignorat ille, quoque καὶ οἰκέτας αὖ λ. ap. Xen. Oec. 3, 4., ubi Vs. Th. negligit αὖ, non item Z. Ind., copulatum adeo cum καὶ pro Lat. *etiam*; quo de dubitabat Gedik. Unde, cum dubia eſſet tum lectio, qua editas, tum emendatio, ſed ſuſtinerent Mss. lectionem vulg., non illam reiiciendam prorſus ab analogia iſta plurium in vicinia negativarum: nihil reliquum fuit mihi, quam reperta dare; ubi Bg., ut 4, 13, 7. in μετ' οὐ πολὺ, ſeverius que, quam Vs. ſupra ad Dion., addito *ita*, cf. 1, 9, 17. (5, 1, 3.) a quibus duobus locis diſcedit P. hic, ut nec ex illo quid dirimas. Sed cum eo Bg. in v. ἀπ., aliter que, ac §. 2., ſed Dio C. 1358, 94. καὶ οὐδὲ ἐκείνην μέντοι ἐπὶ πολὺ κατέσχεν, cuius ſyn. οὐκ ἐπὶ πολὺ potius ad οὐ μετὰ πολὺ ferat. Caeterum ap. Oiſel. p. 431. ad num. XI. „numus Aquiliae Severae Auguſtae, quam Veſtalem Heliogabalus uxorem ſibi duxit, ſed paulo poſt repudiavit, teſte Xiph. et Herodi.“

τρίτην) Ad Dion. C. l. l. l. 95. ἀλλὰ ἑτέραν, εἶθ' ἑτέραν, καὶ μάλα ἄλλην ἔγημε. καὶ μετὰ τοῦτο πρὸς τὴν Σεβήραν ἐπανῆλθεν, ad quem §. 40. affertur nomen huius tertiae *Anniae Fauſtina*, quae nec a Dione nominata erat, monetur que praeterea „plures tribus uxores Elagabali, praeter Dionem, a nemine memorari“ ſed ap. Spanh. de u. et pr. n. 2, 296. e. ſq. „Elagabali uxores, Iulia Cornelia Paulla, Iulia Aquilia Severa, et Annia Fauſtina, in Gr. Romanis que numis — etiam nunc proſtant. (ſed ap. Beg. 2, 713. modo Iulia Paula et uxor Veſtalis num. 4. et 5.) quanquam — quam primam ex iis vel tertiam duxerit idem imperator, aliquod appareat inter Dionem ac Herodianum diſcrimen, (quo de cum deinde agitur pluribus: p. 297. m. additur) Dionis maior videtur habenda hic fides“ variante Noſtro cum §. 3. e. γυναῖκα ἔθετο et §. 2. i. ἠγάγετο γυναῖκα per ſolum v. ἠγ., ex uſu tum Lat. (ut Bg. partim e P.)

ἀναφέρουσαν τὸ γένος εἰς Κόμ-μοδον. ἔπαιζε δὲ γάμους [z]	referebat genus ad Commo-dum. Ludebat autem con-

z) Punctum hic in Ms. Ba., ut comma in Bs. 1. v. N.

tum vero et Gr. cf. Stp. Th. 1, 65. G. m. ex Hom. Ἰλ. β', 659. Ὀδ. ζ', 28. et Heſ. Theog. v. 508. qua de ellipſi iſtius acc. nihil ap. L. Boſ. p. 75. libere agente P. etiam in rel., cf. in ἀν. λ. 1, 7, 7. ἀν. τὸ γ. ἐπὶ Τραϊανόν, quocum variatur in praep. ſyn. cf. ad Herdt. p. 173. N. 38. et ſupra 2, 3, 9., ut 5, 3, 22. 26. in copulam δὲ ap. Bg., qui de ſuo in παλ., ignorante hoc Lat. Stp. Th., repertum mihi tantum in L. N. T. et in Schw. quidem ſub notione pro *rurſus*, quod cum ſyn. *iterum* etiam hic ſufficiebat, in ſenſu continuationis ſ. ordinis; ſ. repetitionis, qua ratione et ſyn. αὖ reddunt, v. c. Bud. C. Xen. M. S. et Hier. it. Luc. 2, 487. N. 88., ſed de noſtro adv. univerſe Heſy. Foeſ. Hoog. Op. Vig. Heſd. Call. Lyco. Theogn. Diod. S. Fi. Pal. Ael. V. h. Is. Ev. cui add. p. 30. l. 6. Dem. cui add. 227, 27. 233, 17. 236, 10., ſed pro contra Ind. Hom. in N. Thuc. Rs. O. V. 6. Krb. Plut. Fi. Aeſch. et The. cum Caſ. p. 24. m. D'Orv. Ch. Toup. ad Suid. T. 3. p. 3. m. Abr. Dl. Th. p. 142. e. Rs. ad Polb. p. 513. e. Dev. p. 312. tum pro retro ſ. ὀπίσω Barn. Eur. it. cum ſyn., αὖθις πάλιν ſ. πάλιν αὖθις Soph. Ai. v. 305. Call. Del. v. 320. it. παλ. αὖθις ib. P. 2. p. 13. e. it. αὖ πάλιν ſ. πάλιν αὖ Ariſt. Plut. v. 622. Hs. Plut. Xen. Cyr. cui add. 1, 6, 13. it. poſt ἐξ ἀρχῆς ib. 1, 4, 13., ut poſt ἐκ δευτέρου Fa. Aeſ., ſed de poëtico πάλι Orph. Call. et Phoc.

ἔπαιζε) Vidit P. ſitum inverſum in οὐ μον. (unde ſunt poſt γαμ. incommodae diſtinctiones Ms. et ed. Bs.) ſed ſecutus eſt ordinem Gr. iterum Bg. cf. 5, 3, 9., retento commate poſt ἀνθρ., ubi et colon habeat locum; ad analog. ſcribente Noſtro tum in ἀνθρ. cum γαμ. (cf., praeter Moer. et Thom., laud. ad 1, 4, 3. 1, 13, 12. m., etiam Suid. W. Eur. Ph. Herdt. Dion. H. S. T. utr. Luc. Fi. The. et Pal. cum L. Boſ. Ell.) tum in v. παιζ. cum γαμ. cf. univerſe, varia et poteſtate et rectione Poſſ. Call. et Luc., ubi etiam cum acc. affini παιζ. παιδικάν τινα, ut ap. Hor. od. 3, 29, 50., ſed pro agere non ſeria, opp. σπουδάζειν abſolute Thom. M. p. 805. Theogn. v. 567. it. Dem., niſi et cum acc. rei, ut praeterea in Sb. Ind. e Xiph. ἔπαιζε τὰ συνήθη, ludit, *ut antea conſueverat*, immo *luſit ſolennia*, ſecundum illud Horat. *inſanire ſolennia*, cum acc. perſ. et adv. Theogn.; cum pr. μετὰ Ael. V. h., cum pr. πρὸς et adv. Thom. M., cum pr. περὶ Call., ubi et cum adv. it. ſenſu rhetorico, cum abl. rei. ſ. modi, Dion. H. S. T. 2. σπουδάζοντα τοῖς πράγμασι τοῖς ὀνόμασι παίζειν, per antitheta, tum pro ſaltare, abſolute Heſd. L. N. T. cum Kypk. T. 2. Loeſn. et Poſſ. Sy., ſed cum pr. μετὰ Suid. 3, 69. m., porro pro iocari, abſolute Ael. V. h., ſed cum acc. rei ap. Suid. l. l. et Xen. Cyr., ut cum pr. περὶ ib. M. S. et cum pr. πρὸς ad Tim. L. p. 158. N. 36. denique pro illudere, cum acc. rei, phyſice quidem Fi. The. at tropice Luc. ἡ τύχη παίζει τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, ſed ſeparatim de aor. Suid. 3, 69. i. Heſ. 2, 839. e. Thom. M. Moer. p. 148. 293. Tim. L. l. l. cum Hſth. ad Ar. Pl. et de formula παίζεις ἔχων Bud. C. Greg. de dial. p. 62. §. 75. cum N. it. Luc. et Vig. p. 245. m. 342. i. tum in med. de perſ. cum pr. πρὸς Xen. Bach. cum Luc., tacentibus lib. de V. med., ſed in paſſ. de re, cum pr. ὑπὸ

οὐ μόνον ἀνθρωπείους, ἀλλὰ [a]	nubia non tantum humana, ſed
καὶ τῷ θεῷ, ᾧ ἱεράτευε,	et deo, cuius ſacerdos erat, uxo-
γυναῖκα ἐζήτει [b]. καὶ τῆς τε	7. rem quaerebat. atque Pal-
Παλλάδος τὸ ἄγαλμα, ὃ	ladis ſimulacrum, quod occul-
κρυπτὸν [c] καὶ ἀόρατον σέβου-	tatum nemini que videndum

a) Ms. Ba. ἀλλὰ δὴ καὶ λ. v. N. b) Hoc punctum in A. al. pro colo Stp. rel. c) Ms. Ba. ὃ κρ. σέβουσι ῥωμαῖοι καὶ ἀόρατον ἔχουσιν, εἰς λ. v. N.

et adv. Herdt., ſed abſolute ap. Ioſ. 2, 275. ſ. 8. e. ἐπιθεωμένοις πόῤῥωθεν παιζόμενον τὸν νόμον, cum *procul* ſpectarent *legem* ludibrio *habitam*, ſed, tropo remoto, contemtam, ſpretam, violatam, neglectam, non curatam; ut h. l. Noſtri capio, i. connubia contemnebat, non pro ſacroſanctis habebat, ſed violabat, diſſolvebat iterum pro libidine; nihil ferente G. Th., quam, praeter alia loca cum acc. rei, 135, 13. „*verba* mea *ludunt*, pro inaniter iactantur, incaſſum volant et tanquam ludibria ſunt“ i. contemnunt, non curant, pro vanis habent, nec ob ea aliquid agunt omittunt ve.

ἀλλὰ) A Ms. additum δὴ, ſupra 1, 10, 10. e. poſt καὶ, pro *adeo*, i. e. igitur, ſenſu illativo, ſed h. l. pro *adeo*, vi intenſiva ſ. augendi; pro noſtratium *ſogar*, quanquam habens auctoritatem aliorum intra ἀλλὰ et καὶ, (cf. Stp. Th. 1, 336. C. m. Bud. C. 1267, 30. ſqq. Vig. p. 460. i. cum Fi. Pal. v. ἀλ. et v. δὴ e. et affine ἀλλ' ἤδη καὶ ap. Ael. V. h. 13, 1. p. 843. cum N. 24. cui praecedit quoque οὐ μον., ut prius ſtat abſolute,) et quanquam excidere potuit poſt λα, tamen nec a rel. Mss. nec a P. agnoſcitur, nec neceſſarium eſt, quia vulg. ἀλ. καὶ per ſe iam habet vim illam eandem, quae eſt proprie in καὶ, pro etiam adeo, cf. 2, 4, 18. 1, 12, 4. In ſq. brevitatem P., contrahentis formulam in merum pron. poſſeſſ., deſerit quoque Sch. in „ἱερ. τῷ θ. *ſacerdos* erat *deo*“ pro quo cum Bg. deligit gen. pron. etiam Stp. Th. hinc, ſub „i. q. ἱεράομαι“ quod recte comparat, ut variet Noſter cum §. 3., reperiente me verbum modo in L. N. T. id que abſolute, ſed alteram formulam ap. Dem. ζητ. γυν. alio ſenſu, ut et hic tantum per analog. ſcribatur, cf. G. Th. *quaerere — coniugium* ex veris numeris Iuv. Sat. 11, 29. e qua Lat. duxerit Noſter et dat. perſ. cum v., cf. ib. 9, 97., et per magis Gr. verbum Dion. C. 1360, 38. καὶ γυναῖκα Ἐλεγαβάλῳ ἐμνήστευσε, καθάπερ καὶ γάμου παίδων τε δεομένῳ.

καὶ τῆς τε) Series una eſt usque ad ἀνηγ., ſic, ut τὲ, a Bg. e P. oppreſſum, cohaereat cum relato καὶ μὴ λ. et τῆς Παλ. τὸ ἀγ. cum omnibus deinceps ſqq. verbis, (praeter illud in parentheſi Stp.) unde removimus poſt μετ. tum diſtinctionem maximam, tum numerum novae §.

ὃ κρυπτ.) Hinc Livius (26, 27. e. cum 5, 52. m.) conditum *in* penetrali *fatale* pignus *imperii Rom.* dicit, et ex Lucan. Pharſal. 1, 597. & 993. colligitur, ſimulacrum hoc adeo ſacrum fuiſſe, ut ne a Veſtalibus quidem, praeter maximam, unquam viſum ſit, v. ſup. 1, 14, 7. *Sturz.*

Ibi et hunc explicuimus locum, cum variatione (etiam in pt. τῆς Π. τὸ ἀγ. per formulam aliam e ſitu alio articuli) expreſſum, ubi Ms. Ba., contra rel. *Mss.* et *P.*, paſſus eſt iterum Gloſſatoris manum, tum in ordine vocum alio, ad vitandum hiatum dupl., tum in addito novo

σι. Ῥωμαῖοι, εἰς τὸν ἑαυτοῦ θάλαμον μετήγαγε[d], καὶ, μὴ κινηθὲν[e], ἐξ οὗ περ ἦλθεν	colunt Romani, in ſuum cubiculum tranſtulit: immotum

d) Comma hic in A. al. pro puncto Lu. et Bc. 2., ſed colo Stp. rel. v. N.
e) κινηθῆναι Ms. Ve. v. N.

v. ἐχ., ad concinnitatem maiorem; quae omnia tamen produnt violentiam; in ſolo ordine conſpirante P., unde Bg. in ἀοϱ. per phraſin, ignotam Stp. Th. (cf. L. N. T. et Luc.) qui hinc modo ſine Vs. in κϱ. ſub Lat. P.; de ſuo dum Noſter copulat haec adi. et per analog. conflat τὸ ἀγ. μετ. λ., diſſidens in re ipſa a Lampr. p. 802. e. quoad tum ſignum, tum locum, *ſignum* tamen, *quod* Palladium *eſſe* credebat, *abstulit*, et — *in* ſui *dei* templo *locavit*.

καὶ μὴ κιν.) Ergo bis antehac fuit ſede motum: primo A. V. C. DXII. quum Q. Lutatio et A. Manlio Coss. Veſtae templum arderet; de quo incendio Ovid. Faſt. 6, 437. Val. Max. 1, 4. *Plin.* 7, 43. deinde ſub imperatore Commodo, quo de incendio Herodianus ipſe 1, 14, 7. Videtur Palladium etiam eo tempore ſede fuiſſe motum, quum urbs a Gallis eſſet capta. Quid enim ſibi volunt illa Ovidii verba Faſt. 6, 365. Vidimus *Iliacae* transferri *pignora* Veſtae *Sede*. Quid ſibi verba Plutarchi in Camillo τὸ δὲ πῦϱ τῆς Ἑστίας αἱ παϱθένοι μετὰ τῶν ἱεϱῶν ἀϱπασάμεναι ἔφυγον etc. In loco Ovidii *ipſa Veſta* per Iliacae Veſtae pignora poteſt intelligi. Nam et Veſtam Ilium primitus habuit: poſtea ab Aenea Lavinii conſtituta: inde in Albam Longam tranſtulit Aſcanius, Numa vero in urbem, v. Neap. ad Ovid. Faſt. 6, 258. *Leisn.*

In quaeſtionem hanc reperio modo illos Coss. ſub A. V. C. 513. ap. *Heyn. Hiſt.* 4, *376.* m. et *Almelov*. Faſt. p. 82. m., ſed Plut. iſta Gr. ad Ovid. *locum ſecundum* ap. Neap., denique ad primum ib. locum ap. eundem haec. „Contigit incendium hoc A. V. 512. Q. Lut. et A. Manl. Coss. Arſit iterum Veſtae templum ſub Commodo Braduâ ſecundum et Aproniano Coss. (qui ap. Almel. p. 143. ſunt ſub A. V. C. 944. P. N. C. 191. quos numeros ſupra in Commodo praefixi l. l.) cum fere tota urbs corruerat: tunc flammis conſumtum templum Pacis illud clarum, aedificia que paene innumera. de qua ſtrage fuſe Herodianus l. 1. Qui ſcriptor in hoc ibi lapſus, quod incendium Veſtae ſub Commodo primum, non ſecundum putarit; cum dicat expreſſe Palladium, ex quo in Italiam advectum, hac vice tantum mortali oculo viſum, (ſubiectis Noſtri Gr. 1, 14, 6. ſq.) et l. 5. cum dementiam Elagabali recenſet, in domum huius Principis ſcribit eiusdem iuſſu Palladium tranſlatum, quod immotum exſtiterat, praeterquam cum templum conflagravit ſub Commodo, quaſi non alias Veſtae aedes incenſa" ſequentibus iterum Noſtri Gr. ſine Vs. hinc a §. 6. ſq. cf. de errore Noſtri ſupra l. l. Hic quidem apertum eſt vitium Ms., ſic forſan ortum, quod e ſerie vetuſta librarius quis ſcripſerat κινηθενε, unde alius ad grammaticam quidem rectius correxit, ſed contra contexta orationis que ſeriem, quam iuvare voluimus, commate locato poſt καὶ, quod, ita ſeiungens reliqua, cohaeret cum v. finito ἐκιν.; libere addente P. formulam adverbialem, pro hactenus ſ. hucusque, cf. 4, 14, 17., unde retinet Bg. ἐξ οὗ λ. cf. 1, 1, 5., ubi praeibat ſubſt. χϱόνον, quod, aut

ἀπὸ Ἰλίου[f], εἰ μὴ[g] ὅτε πυρὶ κατεφλέχθη ὁ νεὼς, ἐκίνησεν | que, ex quo ab Ilio venit (niſi cum conflagravit templum)

f) In Stp. ſigna (εἰ — νεὼς) ſunt, ſed in Ms. Ba. commata. *Mart.* Haec commata habent modo etiam A. et Bs. v. N. g) Hic per edd. nullum comma eſt, et tacite quoque in Mss. v. N.

ſyn. *καιρὸν*, oppreſſum hic et 2, 11, 9., pro pleno *ἐκ χρόνου* f. *καιροῦ τούτου*, *ἐξ οὗ π.*, cf. Stp. Th. 1, 1161. D. m. L. Boſ. Ell. p. 377. m. Hſy. 1, 1296. e., ſed 1298. i. alio forſan ſenſu, de auctore ſ. cauſa, ut et ap. Suid. Xen. Ἀνβ. Fa. Aeſ. b. i. ex 100, 2. per liberrimam Vs., pro *ob* ſ. *per* ſ. *a.* it. Fi. Pal. b. m. et Lyc. v. 701., ſed noſtra notione *ἐξ οὗ* ap. Luc. 1, 117. i. *poſtquam*, ſed p. 213. i. cum Bg., tum ſyn. cum *πὲρ*, ad quam analog. Noſter iunxerit, ap. Xen. Apol. S. ſine Ind. §. 16. e. *ὅς*; *ἐξ ὅτουπερ ξυνιέναι τὰ λεγόμενα ἠρξάμην, οὐ πώποτε διέλιπον λ.* Th. V. 4. p. 416. i. *qui*, ex *quo* (quidem) *tempore* rel., ſed nobiscum dividendo *ἐξ ὅτου περ λ.* pro quibus Gs. in Chr. in textu *ἐξότου περ λ.*, ſed Ind. „*ἐξότου*, a *quo* inde *tempore*“ ſeverior ad Luc. merum *ἐξότου*, *ex* quo *tempore*, at in Th. bene monens de ellipſi in praep. 445, 50. „ex *quo*, ſubaud. tempore“ ut Lindn., ſed plenius Hor. T. p. 307. Nr. 16. „ex *quo*, — pro ab eo tempore, quo“ cf. de *ἐξ ὅτου* alio illo ſenſu, de cauſa, Xen. Cyr., ubi, ut in noſtro illius notionis *ἐξ οὗ* ſimpliciter ſuppleverim ſubſt. *πράγματος*, aut finite *αἰτίου*, unde illa Lat. Interp. *qua* de *cauſa*, cf. L. Boſ. Ell. p. 22. m., ſed in ſyn. *ἐξ ὅτε* D'Arn. An. Tum Bg. hic ſeverior ad ſq. *ἀπ.* quam 1, 44, 7. (cf. 5, 3, 2.), tropum in v. *ἠλθ.*, per analog. iuncto cum *τὸ ἀγ.*, deſerente P., dum reſpexit ad l. l. *κομισθ.*

εἰ μὴ) Supra 1, 14, 7. *Boecl.* ubi Bg. negligit e P. abl. *πυρ.*, (quo variatur cum formula e pr. *ὑπὸ τοῦ πυρὸς κατ.* ib., ubi e Gs. produxi abl. eundem, unde a Noſtro ductus, qui hic brevior in adiuncto nudo *ὁ νε.*, pro pleno ib. *τῆς Ἑστίας τοῦ νεὼ*,) ſeverior in *εἰ μ. λ.*, cuius copulatam coniunct. non tenet G. Th., ſed modo 444, 11. 23. niſi *quia* et *niſi ut* rel., ut Hor. T. p. 598. m. niſi *quod* rel., ſic ſine commate, quod procedit, ſi ſuppleveris oppreſſum relativum *τότε*; ſimplicitatem Noſtri in repetito v. eodem *κιν.* deſerente Bg. e P., qui tamen explevit abl. aliquem, ad notionem definiendam ab aliis quoque adiectum, ut aliunde a Stp. Th. 2, 214. B. „interdum *κινεῖν* eſt *loco* movere“ quod procedit, ubi v. ſtat, ut hic, abſolute, non item cum adiuncto quodam, ut Rs. O. V. 8. Lyc. e V. 2. p. 155. e., ubi in praec. eſt ſyn. *τὰ ἱερὰ τὰ πατρῷα — μετεπέμψατο εἰς Μέγαρα, καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τῆς χώρας, — ἐκ τῆς πατρίδος αὐτὰ κινήσας, λ.* it. ubi plena formula extat, ut in N. T. Apoc. 2, 5. *κινήσω τὴν λυχνίαν σου ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς*, et 6, 14. *πᾶν ὄρος καὶ νῆσος ἐκ τῶν τόπων αὐτῶν ἐκινήθησαν*, ubi ſufficit ſeverum Lat. *movere*, cf. phyſica notione hac in act. de perſ. cum acc. rei Ael. V. h. 4, 6. cum praec. ſyn. *τὴν Ἀθηναίων ἀφανίσαι πόλιν, — τὴν κοινὴν ἑστίαν τῆς Ἑλλάδος μὴ κινεῖν*, it. Epict. *εὐλαβούμενός τι κινῆσαι τῶν καθισαμένων*, it. Dem. *χρήματα ἱερὰ*, cum Thuc. 113, 84. et p. 422. N. 13. it. Bau. Or., ubi in gen. *κινεῖν χρημάτων* defuerit acc. pron. *τι*, (ut ap. Luc. 1, 497. e. *ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτὸν*, deeſt pron. *αὐτὴν*,) ſed ib. 296, 86. *ὕδωρ ἐν τῇ ἀνάγκῃ κινῆσαι*, pro tollere, auferre, haurire, cf. l. 66., at cum acc. perſ. Soph. Ai. v. 1200

ούτος[h], καὶ πρὸς γάμον δὴ εἰς emovit iſte, et tanquam ad

h) Colon hic in Ms. Ba.

μηδέ σε Κινησάτω τὶς, ἀλλὰ προεστεσὼν ἔχου, ſed in paſſ. de perſ. abſolute Ind. Thuc. Schol. Dem. 112, 5. (niſi tropice ibi, de animo, pro commoveri,) Xen. M. S. 3, 10. 5. et Cyr. 1, 4, 13. 19. 2, 2, 8. it. Luc. 1, 774. l. 16, et 3, 481. i., ſed cum pr. *εἰς μέσον* ib. l. 23. et cum pr. *ἐν* et adv. ib. l. 21., ſed cum ſola *ἐν* ib. 1, 220. e. at cum pr. *ἐπὶ* Xen. Cyr. 1, 4, 20., ut cum adv. *οἴκοθεν* Abr. Dl. Th. p. 156. e. 445. e. tum de animalibus, ut avibus, ib. et Xen. Cyr. it. Ael. V. h. 1, 6. e. cum N., ſed de ſerpente Luc. 2, 222. l. 18. cum de re, abſolute Thuc. 102, 84. *Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγῳ πρὸ τούτων, πρότερον οὔπω σεισθεῖσα*, Delus *paulo* ante *haec* tremuit, *quae* nunquam *ante* mota *fuerat*, it. Dem. Luc. 1, 774. l. 17., ut cum adv. ib. p. 543. l. 57. et cum abl. modi ib. e. cf. lib. de V. med. W. et Drs. it. Long. Mor., ſed cum dat. perſ. Fi. Pal. tum phyſico ſenſu aliter, in act. et paſſ., de re aut perſ., cum acc. et abl. rei ap. Lyco. v. 182. *δῶμα κάπνῳ*, forſan pro implere, it. ſenſu medico Foeſ. it. domeſtico Xen. Bach. Cyr. Pol. Z. it. Geop., ſed dubio, cum acc. perſ. Luc. 1, 16. l. 74. *ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σὲ τῷ δακτύλῳ*, λ. *impellat*, pro tundat ſ. excitet, tum ſenſu turpiculo *κινεῖν κίνησιν* Luc. 2, 848. l. 27. et aliter Valck. Diatr. poſt Eur. Hipp. it. Hſth. ad Ar. Pl. cum N. ad Moer. p. 6. b. et Toup. ad Suid. ep. Crit. p. 53.

καὶ πρὸς) Praeter additum pron. *αὐτὸ*, mutatum que id in ſubſt. aliud *ταύτην τὴν θεὰν*, cf. 5, 3, 11., omittit P. adv. *δὴ*, ac rurſus ad *τῷ θ.* explet pron. poſſeſſ. cf. 5, 3, 24., quod poſtr. retinens Bg., priorem particulam reſtituit praemiſſam, cf. 3, 15, 17., ſeverior in *πρὸς γαμ.* et dat. *τῷ θ.* quae cum v. *ἀνηγ.* (praeterquam cum *εἰς*, ut 2, 4, 18. m. ubi Bg. ſimiliter e P.) copulantur modo per analog., ſed peculiari modo pr. *πρὸς* in notione finis et conſilii ſ. modi, cf. in variam rectionem et vim Bud. C. Foeſ. Suid. 1, 174. e. 205. i. Heſ. 1, 316. m. 374. i., ſed de act. phyſico ſenſu, pro Lat. *adducere* cum acc. perſ. et pr. *εἰς* de loco in N. T. Luc. 4, 5. etc. it. cum pr. *ποτὶ* Muſ. v. 260., ſed cum pr. *ἀπὸ* et *πρὸς* Xen. 'Αναβ. it. cum pr. *μετὰ* et *πρὸς* Ael. V. h. 12, 1. p. 711. e. it. cum pr. *ἐπὶ* ib. 4, 18. i., ſed ſimul cum perſ. acc. et dat. N. T. Act. 12, 4., ut cum acc. animantis Xen. Cyr. 4, 5, 35. tum eodem pro Lat. *adducere*, cum acc. rei, *τὰς ὀφρῦς*, i. e. ſurſum ducere, Abr. L. Ar. et D'Orv. Ch. p. 48. e., ſed aliter cum aliis acc. rei, *δῶρα, θυσίαν*, rel., praeter Ern. ad Hom. 'Οδ. σ', 277., etiam Abr. ad Aeſch. T. 1. et Dl. Th. p. 533. it. Loesn. Obſ., ubi et cum dat. perſ. it. cum abl. temporis, *τῇ ἑορτῇ*, it. cum adverbiali formula *δι' αἰῶνος*, et cum pr. *ὑπὲρ*, ut cum pr. *εἰς* Hom. 'Ιλ. θ', 203. et cum eadem praep., ſed acc. rei alio *τάλαντα* ap. Dem., tum pro *ſurſum ducere* ſ. ſimpl. *ducere*, cum eodem acc. rei et praep. *πνεῦμα διὰ στηθέων* Call. ep. 45, 2., ſed pro *ducere* aliter, *χορούς* ib. h. in Del. v. 279., ſed ſimul cum pr. *ὑπὸ φορμίγγων* Heſd. Sc. v. 280., ut cum dat. perſ. Orph. p. 302. v. 12., porro pro *educere*, cum acc. *τὰς νῆας* ſimul cum pr. *πρὸς* aut *ἐπὶ* de loco Herdt. p. 647. i. cum N. 6., ſed oppreſſo iſto acc. D'Orv. Ch. p. 702. m. cum oppoſ. *κατάγειν*, ſed cum pr. *παρὰ* Abr. Dl. Th. p. 404. i. tum pro Lat. *reducere*, cum acc. animantis Rs. Or. V. 6. et ſimul cum pr. *ἐκ*

τὴν βασίλειον αὐλὴν τῷ θεῷ connubium in imperatoriam

Pal. Fi., ſed cum acc. perſ. et pr. ἐκ N. T. Rom. 10, 7. Ebr. 13, 20., ſed cum praep. it. ſimul cum adv. et abl. modi Hesd. The. v. 626. σφέας — Γαίης φρασμοσύνῃσιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις, coll. v. 620. et Orph. h. 42, 8. ἡνίκα Μοῖραι ταύτην — κυκλέοισι χοροῖς πρὸς φῶς ἀνάγωσι, (per quae adiuncta non poteſt in ipſa pr. ἀνὰ eſſe vis illa ἐς τὸ φανερὸν λ., ut volebat Rs. ad Polb. p. 88. i.) ſed cum mero adv. temporis Xen. Cyr. 1, 4, 24., at cum αὖθις Luc. 1, 520. l. 84., praec. oppoſ. κατάγειν, ut ſimul cum dat. perſ. ib. p. 614. l. 6. κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν λ. it. 2, 385. l. 74. μάγος τὲ εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ εἴδωλον, deinde pro *abducere*, id que per vim, cum acc. rei aut perſ. Ind. Hom. 'Οδ. ρ', 441. Polb. et Rs. ad eund. p. 70. m. 86. m., ubi et cum pr. εἰς, ſecundariam hanc notionem me quidem non quaerente in praep., ſed in ipſo v., quod, ut Lat. *ducere* et *agere*, ſic abuſive uſurpatur, et pro ſimpl. potius tunc etiam, ut quoque cum pr. ἐς μέσσον Hom. 'Οδ. σ', 88., ubi v. N., ſed aliter cum particula adverbiali, quae ſyn. noſtrae pr. εἰς, ib. γ', 272. τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε. cf. N. ad ρ', 441. *ducere uxorem*, tum pro Lat. *abducere*, per ellipſin acc. pron. recipr. *ſe*, it. alius acc. perſ., v. c. ſuos milites, Xen. Cyr. 7, 1, 45. cum Suid. 1, 159. i. quae redeunt deinde ad Lat. abire ſ. diſcedere, ſ. decedere, it. cum praep., ut ἐπὶ πόδα et ἔξω βελέων Xen. Cyr. 3, 3, 69. cum Z. N. ad 7, 5, 6. it. in navi Abr. Dl. Th. p. 404., ubi et cum pr. εἰς, ſed cum diſerto adiuncto tali ſimul ap. Dem. 677, 5. ἀναγαγόντες εἰς τὸ πέλαγος ἐν πλοίῳ, tum act. tropice, de re, cum acc. perſ. vel rei, et ſimul cum adv. et oppoſ. Soph. Aj. v. 131. ἡμέρα κλίνει τὲ κἀνάγει πάλιν Ἅπαντα τ' ἀνθρώπεια, *dies* deprimit *que* et *attollit* denuo *omnia humana*, ſed Vs. ed. Hoer. ſeverius *reducit*, quo referetur et illud cum praep. ſimul Rs. O. V. 7. Ant. ὁ νόμος ἀνάγει τὸν φόνον εἰς τὸν πατάξοντα, it. de perſ. cum acc. perſ. et praep. ἐπὶ τὴν συγγραφὴν ἀνάγετ' αὐτὸν ap. Dem. it. alio ſenſu cum acc. rei ib. ὡς εἰς ἐλαχίστους τὴν βλασφημίαν ἀναγάγω, (ſcil. λόγους, quo non reſpicit Ind. nec L. Boſ. Ell. p. 184. e.,) tum aliter, ſimul cum abl. modi, ap. Diod. S. 1, 388. l. 86. τὸν Ζῆνα — ταῖς τοῦ περιέχοντος εὐκρασίαις τοὺς καρποὺς ἀνάγοντα πρὸς τέλος, dum *commoda* aëris *temperie* fructus *ad* maturitatem *perducit*, ſed pro Lat. *agere*, et pro ſimpl. cum acc. rei, ut ἐκκλησίαν ap. Char., dubitante quamvis D'Orv., it. cum ἑορτὴν ib. et Abr. Dl. Th. p. 533. Rs. ad Polb. p. 86. e. ap. Herdt. 122, 73., ſed cum dat. perſ. ib. 127, 44. it. cum pr. ἐν αὐτῇ, τῇ ἡμέρᾳ, ib. 237, 5. cum N. Gron. p. 119. a. i., ſed cum adv. temporis ap. Suid. 1, 205. i. tum pro Lat. *referre*, vario ſenſu, ut cum acc. perſ. τινὰ εἰς θεοὺς ap. Poſſ. Call., ſed cum acc. rei et ſimul cum adiunctis aliis, ap. Dem. 1126. τὴν οὐσίαν, ἣν ἔχεις, — εἰ — σὲ ἠξίουν, — ἀνάγειν, ὅθεν εἴληφας, εἰς τίνα ἂν αὐτὰ ἀνήγαγες; it. ap. Polb. ex 1, 656. i. εἰς παρασπόνδημα τὴν Θεοδότου προδοσίαν ἀνάγοντες, denique cum dat. perſ. Sb. Ind. e Suid. 3, 496. e. ἀνήγαγεν αὐτῷ, λέγων λ. *retulit* ad *eum*, per epiſtolam; porro pro Lat. *deferre*, ſenſu forenſi, pro indicare, Rs. Or. V. 6. cum Suid. tum in med. vel paſſ., ubi ſumſerim illam ſupra notionem, pro *abducere ſe*, (noſtratium *ſich abführen*,) pro quo magis in uſu eſt *ducere* ſe *ab* aedibus, cf. G. Th. 275, 85. et pro abire, univerſe quidem, abſolute ap. Long. Mor., deinde cum adiuncto quodam, ut adv. ap. Ael. V. h. 2, 34. e. ὥρα πᾶσιν ἡμῖν, τὴν ταχίστην

ἀνήγαγε. Φήσας δὲ, ἀπα- | 8. aulam deo ſuo adduxit. Por-

ἀνάγεσθαι, tempus eſt *nobis* quantocyus *decedendi*, ubi de morituris paulo poſt ſenibus, ſed ap. Xen. Cyr. 6, 3, 12. *εἰς τοὺς παρόντας, ὡς λέξων τι, ἀνήγετο*, pro *ſe referebat*, porro ap. Aeſch. Fi. p. 13. i. *ὁρῶν δὲ ἐγὼ αὐτὸν ἀναγόμενον, ὡς ἀδολεσχήσοντα περὶ λ.*, ubi Ind. praeclare ad ſenſum „ſe *parare* ad *garriendum*,„ etiam fonte tropi indicato, ſed ut comparem Lat. *ſe agere*, pro incedere et ſe gerere, cf. G. Th. 218, 18. 28. it. *ſe ferre*, pro ire, cf. ib. 636, 84. (noſtra *ſich* ſchicken, *anſchicken*,) ſed magis finite, de abeuntibus in navi, abſolute Suid. 1, 201. e. *ἀνήχθημεν, ἀνεπλεύσαμεν*, N. T. Act. 21, 1. ſq. etc. Hom. Ὀδ. τ', 202. Thuc. 133, 49. 53. Rs. Or. V. 6. Dem. 262, 20. 910, 2. 7. Xen. Hell. 6, 2, 16. ſqq. it. Ἀνβ. 6, 1, 33. The. Fi., Fa. Aeſ. Luc. 2, 408. i. ſq. ſyn. *ἀπαίρειν*, it. cum praepp., ut *ἀναχθέντες ἀπὸ τῆς Πάφου* N. T. Act. 13, 13. etc. it. *ἀναγόμενοι ἐκ τῆς Ἐπιδαύρου* Thuc. 133, 58. Rs. Or. V. 8. Lyc. Ael. V. h. 4, 25. p. 387. c. ſimul que cum *πρὸς* de loco ap. Suid. 1, 159. m. it. *πρὶν ἀνάγεσθαί με εἰς τὴν Αἶνον* Rs. Or. V. 7. Ant. ex 717, 4. et N. T. Act. 20, 3. 13. et ſimul cum *ἀπὸ* Ael. V. h. 1, 15. p. 22. porro cum advv. vel loci Thuc. 215, 71. *ἀπέπλει ἐς τὴν ἤπειρον, ὅθεν περ ἀνηγάγοντο*, it. *κἀκεῖθεν ἀναχθέντες, ὑπεπλεύσαμεν τὴν Κύπρον* N. T. Act. 27, 4. etc. vel temporis Xen. Ἀνβ. 5, 7, 17. *τῶν δὲ παραπλεόντων ἔτι τινὲς ἦσαν ἐν Κερασοῦντι, οὔπω ἀνηγμένοι*, ſimul que cum praep. Hom. Ἰλ. α', 478. *καὶ τότ᾽ ἔπειτ᾽ ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν λ.*, ſed cum diſerto abl. *navis* et praep. Xen. Hell. 1, 1, 2. *οἱ δὲ ἀνηγάγοντο ἐπ᾽ αὐτὸν εἴκοσι ναυσὶν*, ſq. *ἀπέπλευσαν ἐς λ.*, ſimul que cum advv. temporis et loci Call. Di. v. 227. *ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο Κεκροπίηθεν*, qui abl. et cum praep. in N. T. Act. 28, 11. *μετὰ δὲ τρεῖς μῆνας ἀνήχθημεν ἐν πλοίῳ*, tum de ipſa navi per acc. Dem. 1154, 14. *ὁ στρατηγὸς ἀνάγεσθαι κελεύει τὴν ναῦν*, it. per nominat. Xen. Oec. 8, 12. *ὁρμίζεται ναῦς καὶ ἀνάγεται*, ſq. cum diſcrimine *πλεῖ*, it. Rs. Or. V. 7. p. 716. e. *ἐπειδὴ — τἆλλ᾽ ἀνήγετο πλοῖα ἅπαντα, ᾠχόμην κἀγὼ πλέων*, it. in obliqua oratione ſimul cum praep. ib. V. 4. And. 86. 5. *αἱ δὲ λοιπαὶ (νῆες) τῶν ἐκ Κύπρου ἀναχθεισῶν*, et Ael. V. h. 11, 13. e. it. Thuc. 88, 34. *ἐν ᾗ (Πύδνῃ) ὁλκάδος τυχὼν, ἀναγομένης ἐπ᾽ Ἰωνίας, λ.* porro in paſſ. phyſice de perſ., pro duci ſ. abduci, adduci, cum adv. temporis et pr. *εἰς* et *ὑπὸ* N. T. Matth. 4, 1. et cum *πρὸς* de perſ. Polb. 2, 552. m., ſed per vim cum pr. *παρὰ* Rs. ad eundem p. 86. e. et cum pr. *ἐκ* ej. Or. Din. V. 4. 81, 11., ubi, contra N., eſt pr. *ἀνὰ* ad ſummum Lat. *ab*, ſed cum adv. modi ap. Thuc. 117, 39. *βιαιότερον ἀναγαγόμενοι, duriore* conditione *inde* recedere *coacti*, pro *redacti*, repulſi; verum tropice, de re, cum praep. ap. Diod. S. 2, 126. l. 3. *εἰς ἀργυρίου λόγον ἀναγομένων τῶν χρημάτων*, illud *aurum*, iuxta *argenti* rationem *aeſtimatum*, pro *ad* argenti *rationem* ſ. valorem *reductis*, relatis, *pecuniis*, cf. ambiguum locum a Var. L. ap. Thuc. 258, 21. tum diſcrimen non veriſſimum ap. Ammon., ſed ſuper notione praep. univerſa Z. ad Vig. et in ellipſes L. Boſ., qui p. 219. m. nullum exemplum in act. cum acc. *τὴν ναῦν* proferebat.

ἀπαρέσκεσθαι) Non immerito ſuſpecta hic fuerint cum alia, tum vox *πάντα*, ac forte *πάντῃ* aut *παντέπασιν ἐνόπλῳ* legendum. *Steph.* Forte pro *αὐτῷ* leg. *αὐτῇ*. et poſt *ἐν ὅπλοις* deeſſe videtur *ἐχούσῃ* aut ſimile quid. *Reisk.* Suſpecta eſt vox *πάντα* Stephano, et in ſq. aliquid immutandum eſſe videtur: ſi velis, pro *πολεμικῷ θεῷ* legas *πολεμικὴν θεὸν*.

ῥέσκεσθαι αὐτῷ[i], ὡς πάντα[k] ro, dictitans diſplicere ei il-

i) Nihil hic variatur, v. N. k) In Ms. Ba. ὡς πάντα ἐν ὅπλοις καὶ πολεμικῇ θέᾳ, λ., dum in edd. fuit, quod dedi, v. N.

Oxon. Male vero hic Ox. editor legere nos iubet ſic. Dicitur enim: απαρεσκομαι τουτῳ, non item ἀπαρεσκεται μοι τουτο, ſed απαρεσκει. Ego vero lego αυτον pro αυτῳ, et pro πάντα εν ὁπλοις corrigo: πανοπλῳ. Nam vox παντα iam Stp. erat ſuſpecta, qui emendabat παντη aut παντάπασιν. Potes etiam, ſi videtur ita mecum corrigere: απαρεσκεσθαι αυτὸν ὡς τα παντα — *ſemper*, ut ſtatim c. 8. §. 8. — ενοπλῳ. Quae emendatio facilior etiam eſt, quam prior. *Gedik.* Varia ratione viri docti huic loco medelam afferre voluerunt. H. Stp. pro πάντα malebat πάντη aut παντάπασιν, vellem potius, ſi quid mutandum eſſet, παντὶ. Editor Ox. legi vult πολεμικὴν θεὸν, male, ut recte iudicauit Gedikius, quoniam non dr. ἀπαρέσκεταί μοι τοῦτο, ſed ἀπαρέσκομαι τούτῳ, quem in modum Herodianus ſaepius hoc verbo, rarius ap. alios ſcriptores obvio vtitur. Ipſe vir clariſſimus ita corrigit, ut αὐτὸν pro αὐτῷ, — poſſet etiam legi αὐτῇ — et pro πάντα ἐν ὅπλοις legat πανόπλῳ, vel ὡς τὰ πάντα ἐνόπλῳ. Poſterior ratio utique facilior eſſet. Sed nulla emendatione opus eſſe puto. Primum enim αὐτῷ eſt datiuus, ut aiunt, obiecti non ſubiecti; refertur enim ad ἄγαλμα. Deinde πάντα quoque recte ſeſe habet, ac pro πάντως ſ. κατὰ πάντα poſitum eſt, quemadmodum ſupra l. 1. c. 4. (1, 3, 7.) dixerat Διόνυσον πάντα μιμούμενος, et l. 4. c. 2. (§. 3.) εἰκόνα πάντα ὁμοίαν τῷ τετελευτηκότι. Porro ad ἐν ὅπλοις commode intelligitur ὄντι, aut ſi ad θεῷ referre mauis, οὔσῃ. Denique promiſcue Herodianum loqui mox de ſimulacro, mox vero deae ipſius nomen adhibere mirum non eſt, etiam aliis in locis ita ſcribere ſolet, v. l. 1. c. 11. Immo in ipſo noſtro loco pergens iterum ἀγάλματος voce vtitur; et paullo inferius §. 12. vtroque ſimul. *Stroth.*

Gedikius quidem, cum illa prima dediſſet in Stoſch. muſ. cr. p. 231. e., per litteras ad me adiecit haec. „Explicari quidem poteſt cum Strothio locus iſte, ut αυτῳ ad αγαλμα reſpiciat, et poſt εν ὁπλοις ſubaudiatur ουσῃ. Attamen neſcio quae durities mihi quidem remanere videtur.“ Tum Sch. ἀπαρ. „αὐτῷ, diſplicere *ipſi*, improbare *eum*, (deſerto etiam P., in pr. ἐν ſine Vs. hunc locum ſubiiciens illi 2, 11, 7. ac legi ad 1, 2, 3. periphraſticae, ſed in ὅπ.) πάντα de tota armata“ partim e P., ſed Sb. per Ind. nihil, niſi hinc ſine Vs. tenens vulg. caſum et ſexum pron. ad v. ἀπαρ. et „πάντα, adv. omnino, plane“ denique Leisn. in m. Bg. Ms. „leg. cum Stp. παντάπασιν ἐνόπλῳ“ quorum de utroque adhuc dubito, quia primum illud πάντα non tantum dr. de modo, (ut Sb. cepit et Stroth. cf. l. l. Stp. Th. 3, 47. B. ſqq. Palm. Ex. p. 11. m. Ael. V. h. Ind. cum 12, 25. N. 9., Abr. ad Aeſch. 1, 239. m. L. N. T. Krb. p. 489. e. Hom. Ἰλ. χ', 71. quorſum et refero, ubi eſt cum numeralibus, cf. Krb. Decr. R. p. I. p. 56. i., etiam, ubi putatur valere pro ſaltem ſ. minimum; cf. M. O. A. Nov. T. 3. p. 28.) ſed etiam de tempore, pro illo Bg. ſ. perpetuo, per ellipſin tum illius pr. κατὰ, tum ſubſt. μέρη τοῦ χρόνου, cf. ad Luc. 2, 588. N. 33. Kypk. 2, 329. Is. Ev. Fd. p. 23. ἅπαντα, oppoſ. in pr. πολλὰ; at ambigua loca de utravis notione Hom. Ἰλ. χ', 491. et Eur. Stenob. Barn. T. 2. p. 492. v. 1. Tum Bg. poteſt, ut P., (faciens cum Mss., nil variantibus) for-

ἐν ὅπλοις καὶ πολεμικῇ θεῷ, lam, ut ſemper armatam et τῆς Οὐρανίας τὸ ἄγαλμα bellatricem deam, Uraniae

mulam ἐν ὁπλ. ſ. praep. cum ſubſt., libere mutaſſe in adi. cf. 5, 1, 17. 1, 5, 11. cum Gier. ad Ovid. Met. 12, 65., qualis conſtructio diverſa ſimul, (ut dentur cum uno ſubiecto, ſive illo adi., ſive ſubſt., non modo merum adi. ſ. participium, ei par, ſed etiam praep. cum adi. ſ. ſubſt., vel contra, ut hic, praep. cum ſubſt. et ſimul adi. merum,) non poteſt per ſe offendere ac dura videri, quippe obvia et alibi, cf. Cort. ad Sall. Iug. 5, 3. e. cum p. 1000. Nr. 4. i. Abr. ad Aeſch. 1, 138. m. 651. m. Nec tamen diffiteor, me ipſum hic inclinare ad unum vocabulum ἐνόπλῳ, non modo quia facilis lapſus fuit, (tum confuſis elementis οις et ῳ ſ. οι cum ω et ς cum iota poſtſcripto, cf. 5, 5, 1. e. ἑαυτ. tum ſeparatis male ſyllabis primis, quae per ſeriem Codd. vetuſtam cohaerebant, cf. §. 4.) ſed etiam propterea, quod Noſter alibi quoque imitatur Lucianum, qui, etſi habens etiam 2, 272. l. 55. ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, *armata* autem *fuit* illorum *ſaltatio*, (ubi Var. L. ἐνόπλιος quoque Rz. in N. reſpuit,) non tantum de Minerva uſurpat epitheton ſecundum Noſtri 3, 205. e. ὁ θεὸς λίθου λευκοῦ, τὸ σχῆμα οὐ πολεμιστήριον, ἀλλ' οἷον ἂν γένοιτο, εἰρήνην ἀγούσης θεοῦ πολεμικῆς, dea *e* candido *marmore*; habitus *non* bellicus, *ſed* qualis *fuerit*, pacem *agente* dea *bellica*, (quo de epitheto Lat., ut et ſyn. Bg., deſerentis P. illud, non mihi repertum, cf. Ind. Ovid., cui par Gr. ἀγελείη, cf. Graev. L. Heſ. p. 89. v. 197. cum pravis numeris ex Hom. Ἰλ. δ', 128. et Klauſ. Dact. p. 92. i. quanquam ap. Hom. l. l. ζ', 460. Ἀθηναίῃ ληΐτιδι, parte bellicae fortitudinis poſita,) ſed quoque alterum iſtud Sp. 1, 225. l. 15. κόρη ἔνοπλος, puella *armata*; praeter data ad 1, 16, 12., nihil me reperiente, quam adi. ἐνοπλ. de perſ. ap. Orph. Κουρῆτας ἐν. et Fa. Aeſ. Hs. ἐν. στρατιώτης, ut ſyn. ἐνόπλιος cum ſubſt. aliquo rei etc. ap. Orph. Call. (ubi et neutr. pro adv.) Xen. Ἀνβ. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. cum Heſy., ſed de Minerva epitheton modo *armifera* et *armipotens*, cf. Ind. Ovid. et Virg. Ex illis porro ap. Luc. ſuſtinebitur tum dat. vulg. pron. αὐτῷ, (relatus ad §. pr. ἄγαλμα, dum P., praeter rel. libertatem, ſubſtituit ſubſt. θεῷ, cf. 5, 3, 11., ſive per errorem, ſive rectione agnita, quam melius oſtendit Bg., ſuppleto altero pron., quod αὐτὸν, relatum ad pr. §. τῷ θεῷ, oppreſſit Noſter in inf.) tum alter dat. vulg. θεῷ, quem ſexus communis Gloſſator Ms. Ba. mutarat in fem., ſed depravato accentu vel ipſe, vel alius librarius, cum reperiſſet in Cod. accentus de more nullos. Denique ſuper notione adi. πάντα, a P. plane oppreſſi, nihil definiri licet, cum valere queat illa utraque; niſi quod iſta de tempore et adeo ſemper armata et belligera femina, ac proinde terribilis et belli rixae que amans, quoad coniugium et Heliogabali iocum (impium illum de diis tamen) magis convenit. Caeterum Bg. e P. per ſyn. ad δὲ, cf. §. 3.

τῆς Οὐρανίας) Recte ſe habet, quod de *Luna* ſequitur. Sed et *Aſtarte*, ex Hebr. *Aſtaroth*, a Luciano l. de dea Syria de *Luna* explicatur. Graeci, ut videmus ap. Noſtrum, aliqua ſimilitudine litterarum ducti, corrupere in ſui idiomatis vocem Ἀστροάρχην quaſi *reginam ſiderum* aut *coeli* vocantes, v. omnino G. I. Voſſ. Theol. gent. l. 2. c. 4. et 24. Itaque non opus erat, ut vir doctiſſ. Petrus Faber, cuius diſſertatio de hoc Herodiani loco lectu digna eſt, l. 3. ſem. c. 1. expungeret τὴν Ἀστρο-

μετεπέμψατο [l], σεβόντων αὐτὸ ὑπερφυῶς Καρχηδονίων τε καὶ τῶν κατὰ τὴν Λιβύην ἀνθρώπων. Φασὶ δὲ, αὐτὸ Διδώ [m] τὴν Φοίνισσαν ἱδρύσασθαι, ὅτε δὴ τὴν ἀρχαίαν

ſimulacrum iuſſit afferri, quod colunt vehementer Carthaginienſes et alii per Africam
9. homines. Aiunt autem, id Didonem illam Phoeniſſam poſuiſſe tunc, cum antiquam

l) Hoc comma in A. al. pro colo Stp. rel. m) Hoc accentu hic omnes edd., tacite quoque Mss. cf. 5, 1, 14. e. αἰδ.

ἀρχην et Ἀςάρτην reponeret. Herodianum enim ita ſcripſiſſe, nullum eſt dubium: quippe qui Graecos hic ſecutus eſt; cum et Orpheus Ἀςεράρχην vocet Lunam, cf. Nic. Full. miſc. l. 1. c. 13. Videmus enim, quamvis de *Afris* et *Phoenicibus* loquatur Herodianus, tamen Graecas illum voces attendere, quod de *Urania*, quam Latini *Coeleſtem* vocarunt, ſatis clarum eſt. *Quid* enim *Coeleſtis*, praeter *Uraniam?* Quid *Urania*, niſi *coeli regina*, i. e. *Baaleth-Schamaiim*, Luna, *Aſtarte?* Sunt haec verba I. Seld. ſynt. 2. de diis Syr. c. 2., ubi plura huc ſpectantia. *Boecl.*

Praeter Leisn. in m. Ox. „de Urania v. Pauſ. Boeot. c. 16. p. 742. Th. Hyde de rel. Perſ. p. 91. ſq. et 99. de etymo Fullerus et Ariſtotel. de Mundo p. 246. et Apulei.“ it. Sch. „Οὐρ. *Ur.* dea Carthaginienſium, pro Luna habita, a Didone poſita, Phoenicibus *Aſtroarche* dicta“ e Dion. C., qui non Palladem memorat, hic dabimus modo 1360, 42. τὴν Οὐρανίαν, τὴν τῶν Καρχηδονίων ἐπελέξατο, καὶ ἐκεῖθέν τε αὐτὴν μετεπέμψατο, καὶ ἐς τὸ παλάτιον καθίδρυσεν, quae poſtr. ſubintelligimus hic e §. pr. e., ad v. μετ. retinente Bg. Lat. P. cf. 2, 6, 15., ſed ferente Stp. Th. Οὐρ. tantum pro Muſarum una, pro Venere quadam et pro genere ludi, ut G. Th. modo de Muſa et plantae ſpecie. In ſq. gen. conſeq. σεβ. reſolvit Bg. e P. (contracto pron. demonſtr. αὐτὸ in relat.) qui libere addit ſuum adv. *ſcil.*, cf. 5, 5, 1., contra omittens adv. ὑπ. (ubi Sch. „incredibilem in modum, σεβ. colentibus ſimulacrum“ quocum copulatur, variandi cauſa pro ἐξαιρέτως 4, 8, 16. et pro μάλιςα 4, 13, 7. e., per analog., cf., praeter Stp. Th. modo e Plut., quoque Fi. Plat. Phaed. p. 250. N. 4. Vig. Luc. Long. Mor. et Heſy.) deſertus item in rel. a Bg., qui tamen explet adi. ἄλλων, ſecus ac ſupra in eadem formula, cf. 1, 12, 4. 2, 11, 6., ſed forſan ex 2, 7, 10. e. atque ob pr. Καρχ., qui et ipſi ſunt incolae Africae; iunctis adeo populis iterum cum terra, cf. 1, 15, 9, e., ſed hic, parte cum toto.

φασὶ) Vel ob hoc v. innuit Noſter, ſe iterum ſequi famam vulgarem, cf. M. O. A. V. 1. p. 306. ſq., liberrime abeunte P., dum Bg. etiam in τὴν de ſuo.

τὴν ἀρχ.) Obſerva primum ἀρχαίαν Καρχ. hic memorari, quae eſt illa, quam excidit Scipio Africanus, quam que Tyrii condidere. Nam Herodiani aetate notiſſima fuit Carthago colonia nova, quam inſtauravit Auguſtus Caeſar, v. Appian. Punic. extr. Liv. epit. 60. (ubi nihil, nec in loco, ad Iuſt. 18, 5, 9. laudato,) Eutrop. 4, 9. Strabo, Mela 1, 7. Eutropius l. l. ſcribit eam L. Caecilio Metello et F. Qu. Flaminio Coſſ.

Καρχηδόνα πόλιν [n] ἔκτισε, βύρσαν κατατεμοῦσαν [o]. Λί- 10. Carthaginem urbem condidit corio diſſecto. Afri

n) πάλιν Pat. et Par. vitio ſolenni, cf. laud. ad 7, 10, 4. o) Sic etiam Ms. Ba. Atque id ferri poteſt. *Mart.* nec diſcedunt Mss. rel. et edd. v. N.

iuſſu ſenatus reparatam fuiſſe, annis duobus et viginti, poſtquam a Scipione fuerat everſa. Caeterum Herodianus illis accedit, qui a Dido Carthaginem conditam tradunt, qui ſunt Euſebius, Ioſephus, Euſtathius, Appianus, Tacitus A. XVI. Iuſtinus, Velleius, Oroſius, Virgilius, Ovidius, Silius. Nec mirum noſtro Herodiano etiam fabulam probari de diſſecto corio, quum eandem probent Euſtathius ad Dionyſ., Virgilius, Appianus, Livius XLIV., Themiſtius Orat. 1. Sed hi ipſi auctores variant in eo, quod Themiſtius et Livius ſpatium, quantum tauri corio circumdari poſſet, Didoni dono datum ſcribant: reliqui emtum, v. Meziriac ad Ovid. Heroid. p. 150. et 213. ſq. *Leisn.*

Qui et in marg. Voluminis ſignarat „quaſi dicas *die alte* neu *Stadt*" ſumente Noſtro adi. illud ἀρχ. epitheton de πολ. non improprie, (ut Lat. etiam, nominatim poëtae, pro celebris, nobilis, cf. ad Virg. A. 1, 531. Servius, quem unum locum Gs. Th. profert v. Nr. 5., ſed Heyn. ib. et v. 12. ubi de ipſa hac urbe, v. 375. etc.) ſed proprie de aetate; quam in appellationem nihil aliunde tenui, veram tamen vel inde, quod poſt excisionem dicta eſt καινὴ πόλις, cf. Stp. Byz. et *urbs nova* ſ. *Neapolis*, cf. Cell. N. o. a. 2, 884. §. 53., ubi p. ſq. etiam locus habetur Strab., a Leisn. indicatus, κτίσμα δ' ἐςὶ Διδοῦς λ. ut Ioſ. 2, 449. ſ. 18. e. ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Pygmalionis Διδὼ φυγοῦσα ἐν τῇ Λιβύῃ πόλιν ᾠκοδόμησε Καρχηδόνα, *civitatem* condidit *Carth.* tum Iuſt. 18, 5, 8. ut *Virg.* 1, 365. ſqq. ubi *ſurgentem novae* Carthaginis *arcem*, epitheto capiendo aliter, quam ante, (ubi de reſtaurata adhibitum,) h. e. de arce et urbe ipſa, quae antea plane nondum extitit, ſed Sch. „K. *Carth.* metropolis Africae, Stp. de urb. ἀπὸ Καρχηδόνος Φοίνικος, *a* Carchedone *Phoenice*. Rectius a קריה גרא ſ. a קרתא חדתא, *urbs nova*, v. Voſſ. theol. gent. 1, 32. „quo de etiam ap. Cell. l. l. Gat. Adv. p. 787. F. it. in N. ad Stp. Byz. Caeterum in Bg. Vs. omiſſam e P. vocem πολ. ſtatim reſtituimus, cum et Lat. habeant appoſitionem iſtam; ſicut particulam δὴ, Noſtro ſolennem poſt ὅτε, cf. 3, 10, 9., pariter ex iſto oppreſſam, olim reſtituemus per Lat. *ſcilicet* ſ. *quidem*. Denique variatur hic ordine cum 3, 7, 16. τὴν πόλιν Λουγδοῦνον.

βύρσαν) Putet quiſpiam, ſcribendum κατατεμοῦσα. Sed et altera lectio poteſt defendi. *Steph.* Leg. κατατεμοῦσα, in nominativo. *Reisk.* De byrſa et Coeleſti dea inter alios viſi iubet Schottus Strabonem, Tertullianum, Servium in 2 Aen. *Sylb.*

In utr. hoc Lat. v. cf. G. Th. ſed in m. Bg. Ms. Leisn. „ leg. κατατεμοῦσα" quod iterum non pro certo dixerim, quoniam abl. illi conſq. in paſſ., ſervati e P., nihil produnt, quam hoc, ut reddiderit, de more, act. aor., non item, quo caſu. Atqui, ut nominativus referetur ad proximi membri verbum ἐκτ., ſic, hoc membro quaſi in parentheſi ſumto, ille vulg. acc. pertinebit ad ſuperioris enunciationis acc. cum inf., qualis acc. continuus ſ. duplex ap. Noſtrum ſupra etiam adhibitus, cf. 2, 11, 16. e. μισ. βλεπ. 3, 11, 11. e. 4, 4, 11., quanquam

βυες μὲν οὖν αὐτὴν Οὐρανίαν καλοῦσι p. Φοίνικες δὲ Ἀστροάρχην ὀνομάζουσι, σελή-

quidem eam Uraniam vocant. Phoenices vero Aſtroarchen nominant, Lunam eſſe affir-

p) Ms. Bg. punctum erat quoque in A. al.

per ſe ortus potuit eſſe e pr. finitione; per quam ambiguitatem et iudicandi et regendae orationis, cum que Mss. non diſcedant, in vulg. lect. adhuc ſtandum, ut fecerit quoque Sch. in „κ. eam, *quae* diſſecuit *corium*“ in quo, iuncto cum β., Noſter cum Appian., cuius locum v. ap. Cell. l. l. p. 885. N. 3. Καρχηδονίους — εἰς λεπτὸν ἱμάντα κατατεμόντας τὴν Βύρσαν, λ. *praeſecto* in *exiguum* lorum *corio*, cf. Suid. Suic. Rs. Or. V. 6. Geop. ſed paſſ. Ael. V. h. Luc. Xen.. Ἀνβ. et Z. Pol. cum Diod. S. ubi et β., quo de cf. Hom. Orph. Dem. Geop. Ael. l. l. Xen. Bach. ſed ap. Luc. et Fi. Pal. cum gen. βοὸς, qui h. l. ſubintelligendus e narratione Virg. l. l. in N. pr. et Liv. in N. ad Iuſt. ib. ubi et eſt ex Appian. ὅσον βύρσα ταύρου περιλάβῃ, ut ap. Heſy. quoque Βύρσα nomen urbis et in N. laudatur „Valck. diſſ. de Byrſa Phoenicia“ quam non licuit inſpicere, an haberet aliquid, huc pertinens.

Λιβ. μ.) Redeunte Noſtro ad §. 8. per οὖν poſt inſertam §. pr., ſed diſtinguente per μὲν et δὲ, binas particulas illas omittit P. ſed unam Bg., cf. 5, 3, 10. et ex eodem ſq. v. ὀνομ., quod tamen iam reſtitui, cum Noſtri copiam ſyn. ſequi poſſet quoque Lat. ſermo.

Ἀστροάρχην) De Aſtroarche et Urania multa habet Full. Miſc. ſacr. 1, 13. p. 75. ſqq. et 82. Reines. de lingua Pun. c. 12. n. 17. Boch. Can. c. 5. l. 11. p. 797. Sed Auctor der Allg. W. H. putat, Herodianum in prodendo hoc nomine erraſſe T. 2. p. 217. *Leisn.* Leg. Ἀστάρτην. *Reisk.*

Sch. modo haec „A. *Aſtroarche*, nom. propr. deae gentilis Phoenicum, Afris Urania dictae, v. praeter alios, de ea Boch. l. 2. Can. c. 5. p. 791.“ non culpantibus Noſtrum Viris Doctis ad Luc. 3, 453. N. 36. (qui in Phoenice dicit Sidonios habere templum *Aſtartae*, ſubiiciens Ἀστάρτην δ' ἐγὼ δοκέω Σεληναίην ἔμμεναι,) nec ap. Grut. Lamp. T. 1. p. 1117. Sabinus, (qui, Luc. refutans „cum Aſtarte non *Luna* ſit, ſed *Venus* potius“) nec Weſſ. ad Diod. S. 1, 701. N. 7. „Colebant (Poeni) τὴν Οὐρανίαν, quam ſuo ſermone *Aſtarten* nuncupabant, coeleſtium reginam, מלכת השמים, a luna non multum diverſam ap. Herodi. 5, 6.“ ſine Gr. nec ad Dion. C. p. 1360. §. 53. unde excerpſi olim haec„ Uraniam eſſe מלכת השמכם reginam coeli Ier. 7, 18. 44, 17. Arabibus Ἀλιλὰτ et Aſſyriis Μόλιττα, ſed vocabulum Ἀστροάρχη detortum eſſe ex Aſtaroth ſ. Aſtarte Sidoniorum ſ. Phoenicum 1. Reg. 11, 5. 33. rel.“ cf. Oiſel. p. 281. e. it. Beg. 2, 711., in numis Elegab. tertius; illuc me quidem inclinante, quo et ſupra Boecl., ut putem, eſſe unum numen idem que, cum ἄστρα ſaepe ponantur pro coelo, et in finitione, traducta in fem. ſexum e maſc. ſubſt. ἀρχὸς, et notione *dominae* ſ. reginae, nihil ineſſe aliud, quam quod Moſes ſacer de ſole ac luna perhibuerit, ut interdiu ac nocte dominentur Gen. 1, 18. h. e. principatum aliquem habeant, praecipue ſpectentur, ſeſe exſerant, ſuam que vim et uſum. In ſq. θελ. Bg. e P., cf. 5, 4, 5. et ap. Stp. Th. 1, 1094. D. e Paus. ſimiliter cum inf. εἶν. ſub Lat. ſyn. „ſtatuere, cenſere.“

νην εἶναι θέλοντες. ἁρμόζειν τοίνυν λέγων ὁ Ἀντωνῖνος γάμον ἡλίου καὶ σελήνης, τό [q] τε ἄγαλμα μετεπέμψατο, καὶ πάντα τὸν ἐκεῖθεν χρυσὸν [r], χρήματά τε πάμπλειστα τὴν

11\. mantes. Congruere igitur dicens Antoninus connubium Solis et Lunae, cum ſimulacrum inde afferri praecepit, tum omne indidem aurum: pecunias que plurimas deam

q) τό τε interiecto commate tacite quoque *Mss.* ut edd. praeter vitioſum τότε Bs. 1. R. cf. 4, 11, 4. r) Comma hic in Bs. al. pro puncto A. Stp. rel. ſed colo Ox. al.

ἁρμόζειν) Divellit periodum P., ſed Bg. inde tantum retinet quaedam, cf. ad ἁρμ. §. 4. ſed per ſyn. formulam ad μετ. §. 8. (libere ſuppleto adv. quod latet non tam in proximo populo Λιβ. §. pr. quam in remota urbe §. 9. Καρχ. ac populo §. 8.) quocum v. copulat adv. ἐκ. proprio ſenſu, ut ſimile adv. e loco οἴκοθεν erat 2, 6, 16. qua ratione fuerit tranſpoſitum, ut cum eodem v. adv. πανταχόθεν facit Bg. 3, 8, 16. 4, 12, 6. dum P. per ſubſtitutam formulam *in templo* prodit aliam notionem pro ἐκεῖ, in loco, pro ſeveris τὸν ἐκ. ὄντα χρ. *omne* ibi *aurum*, ſ. omne aurum, quod ibi erat, cf. 1, 14, 5. 1, 17, 4. niſi hinc ſe expedivit utcunque iterum, liber idem hic in rel. ſed Bg. ob iam ante expletum adv. declinare debuit ad aliud, ap. G. Th. „αὐτόθεν, ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ex eodem loco.“

τὴν θεὸν) Rectius τῇ θεῷ, *deae*; quapropter et Latina ſic reddenda potius, *pecunias* que *ingentes* deae, *dotis* nomine, *dari* praecepit. *Sylb.* Leg. τῇ θ. *Reisk.* *Exemplum* tale *nequitiae in Dione* 48. p. 434. *legimus. Cum enim Antonius Baccho ſeſe venditaret*, et Athenienſes infelici adulatione *Minervam* ſuam, deo ſcilicet deam, deſponderent: accipere ſe matrimonium, dixit, dotis que nomine quadragies ſeſtertium exegit. *Boecl.*

Primo Mss. diſſentiunt in caſu, ubi lapſus incidiſſe poteſt per ſe utrinque tum in iota poſtſcripto et ν, cf. 5, 3, 13. 25. §. 5. 4. e. tum in ον et ω ſ. ῳ, cf. 4, 13, 11. 13. et intelligetur acc. vulg. ſic, ut iuſſerit, *deam*, Uraniam, *pecunias* plurimas, *in* dotem *ſcilicet*, addere *deo ſuo*, qui dat. ſolus a P. expreſſus, mente addendus e §. 7. e., quae eſt ſententia commoda, retinens illa et inf. act. v. ἐπιδ. et tropum, quo ſimulacrum, tanquam perſona et dea, dr. afferre dotem, pro ſacerdotibus ac civibus, apud quos erat, qui pro ea ſane iubebantur, tanquam patres, dotem ſolvere; quo reſpicit paſſ. P., unde Bg. omiſit adv. δῆ, (a me ſtatim reſtitutum, ſimul cum nomine pr. *deam*,) ſed retinet ſyn. formulam ad εἰς πρ., cf. 3, 8, 8. ἐπὶ λ. pro ſevero *in dotem*, ap. G. Th. v. *in* 1022, 90. et 269, 64. e Vell., quod ductum forſan e Gr., dum ſua Noſter conflat iterum per analog., reperiente me in ſubſt. πρ., praeter notionem impropriam pro uxore ipſa Rs. O. V. 6., de propria pro dono univerſo, aut peculiari illo, quod mulieri nubenti additur, praeter Rhodig. L. A. p. 1569. C. ſq., ad Harpocr. p. 61. b. Poll. 3, 35., abſolute poſitum ap. Plut. Hs., ſed cum aliis v. v. Dion. H. S. T. r. Luc. Rs. Or. V. 7. Is. Dem. cui add. 402, 5., ſed cum gen. pers. 1026, 26. cum Poſſ. Call. p. 366. m. tum in formulam noſtram Ariſt.

θεὸν [s] *εἰς προῖκα δὴ ἐπιδοῦναι ἐκέλευσε. κομισθέν τε τὸ ἄγαλμα συνῴκισε* [t] *δὴ τῷ θεῷ* [u], dotis ſcilicet nomine dare iuſſit. 12. Allatum que ſimulacrum maritavit ſcilicet deo

s) Ms. Ba. τῇ θεῷ ἐπιδοῦναι εἰς προῖκα ἐκέλευσε· κομ. λ. ſed Ms. Ve. „τὴν θεὸν ἐπιδοῦναι εἰς προῖκα ἐκέλευσε „, ſed ed. Lu. τ" h. e. τὸν θ., et poſt ἐκελ. colon quoque in ed. Pat. V. N. t) Ms. Ba. συνωκίσαι δὴ τῷ θεῷ. κελεύσας λ. ſed Ms. Ve. „ἐσυνωκίσαι" v. N. u) Al. τῷ θεῷ rectius. *Leisn.* in m. A., quae τῇ θ. habuere cum Bs. 1. utr. ſed B. 2. R. v. N.

ep. 1, 6. e. *καὶ αὐτίκα χρημάτων εἰς πρ. τῷ σῷ δεήθητι πατρὶ*, brevi *quae* paratis *nummis* in *dotem* tuam *opus* erit *patri*, cum N. Pavi. ſed ap. Dem. 1026, p. *τὴν οἰκίαν, τὴν εἰς τὴν πρ. ἐξαίρετον γενομένην*, cum artic. ſine diſcrimine, ubi et loca, in quibus deficiat illa pr. *εἰς*, niſi ſumas appoſitionem, Ind. ex 1124, 2. et 1362, 8. cui add. 827, 16. 840, 12. 876, 8. 1014, 4. etc. ſed cum ſyn. ſubſt. 857, 23. *τέτταρα τάλαντα — προῖκα καὶ δωρεὰν ἔδωκε*, at cum verbo Noſtri et alio acc. pecuniae quoque 1009, p. *ἐκδόντος δ' αὐτὴν τοῦ πατρὸς Κλεομέδοντι — καὶ προῖκα τάλαντον ἐπιδόντος*, (ut ap. Luc. 1, 160. l. 76. *οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα*, hic *vero*, qui *a* me *agrum* totum *accepit*, tum *in* dotem *filiae* talenta *duo*, ubi adeo expreſſa praep. in Vs.) ut rurſus alia loca, ubi deſit acc. *προῖκα* ipſe, Ind. Dem. ex 1121, 21. cui add. 1010, 6. quales ellipſes ignorat L. Bos., memorans modo illas in abſoluto et gen., pro *διὰ προικὸς*, et acc., pro *κατὰ προῖκα*, quarum de utr. cf. Schol. et Euſt. ad Hom. Ὀδ. ν', 15. ſed de poſtr. pro adv. Lat. *gratis* ſ. *fruſtra* etc. (quae notio fluxerit ex illa pro munere univerſo, ut proprie fuerit *per munus* ſ. donum ſ. *pro munere*, nobis *zum Geſchenke*, dum in his, quae ſic dantur, nullum eſt debitum, nulla merces, ſed fiunt gratis et gratuito, ſed, ubi non eſt merces ſ. operae pretium, et nullum donum, ibi etiam *fruſtra* agimus ſ. ſine fructu?) N. ad Heſy. Poſſ. Call. Xen. Bach. et M. S. cum Gs. Chr. Epict. H. Fi. The. et Aeſch. ſed huius ep. S. it. Plut. Krg. Luc. et Dem. Sed praeterea Mss. duorum communis res eſt in *δὴ* omiſſo, ſive per lapſum, poſt ſyllabam *κα*, cf. 5, 5, 20. m. ſive per faſtidium librarii, non tolerantis ter deinceps per ſimplicitatem ſcribendi repetitum *δὴ*, conſentiente hic etiam P., ſed me ſuadente, ſicut §. 7. e., commata poſt *θεὸν* et *δὴ*, ut tanquam peculiare membrum illae tres voces *εἰς πρ. δὴ* habeantur, cf. in rem Dion. C. 1360, 45. *ἕδνα αὐτῇ παρὰ πάντων τῶν ὑπηκόων — ἤθροισε, — τὴν δὲ δὴ προῖκα οὐκ ἔφη κομίσεσθαι, — πλὴν δύο λεόντων χρυσῶν, οἳ καὶ συνεχωνεύθησαν*, quo de diſcrimine inter *ἕδνα*, *ſponſalia*, et *προῖκα*, *dotem*, cf. ib. ad. §. 55.

συνῴκισε) In Mss. duobus confuſa ſunt iterum *ω* et *ει* cf. 4, 15, 18. quia inf. non poteſt pendere a pr. v. *ἐκελ.* tum ob Ms. Ba. ipſius colon, tum ob ſq. nominativum particip. *κελ.* Tum in edd. error eſt manifeſtus e pr. §. 1. quia *κομ. ἄγ.* iam eſt illa dea Urania, quae non ſecum maritatur, ſed cum Elagabalo deo, *τῷ θ.*, ubi Bg. ut §. 7. e. ſed P. ſubſtituit nomen iſtus numinis ipſum et proprium appellativo, cf. 3, 15, 13., liber etiam in rel., unde Bg. modo in Lat. ad *κομ.*, cf. 1, 11, 10. 1, 14, 7. ut in v. *συνοικ.* Stp. Th. per eandem notionem ac rectionem aliunde, non item per Lat. Bg., valde commodum noſtratibus, ap. G.

κελεύσας [x] πάντας [y] τοὺς κατὰ Ῥώμην καὶ Ἰταλίαν ἀνθρώπους [z] ἑορτάζειν [a], παντοδαπαῖς τε εὐφροσύναις καὶ εὐωχίαις χρῆσθαι δημοσίᾳ τε καὶ ἰδίᾳ, ὡς δὴ γαμούντων θεῶν. κατεσκεύασε [b] δὲ καὶ ἐν

ſuo: iuſſis omnibus per urbem ac Italiam hominibus feſtum celebrare, et omnibus delectationibus epulisque indulgere publice ac privatim, tanquam ſcilicet diis nubentibus.
13. Extruxit etiam

x) Nullibi hic comma, v. N. y) τοὺς πάντας κατὰ λ. Par. ut τοῦς παντ. κατὰ λ. Bat. vitioſe. z) Comma hic in A. cum B. 1. L. v. N. a) Colon in Ms. Ba. b) Ms. Ba. κατασκευάσαι λ. ſed Ms. Ve. κατασκευάσας λ. quorum primus inf. eſt quoque in edd. A. al., ut poſt θεῶν comma modo in Bs. 2. L. v. N.

Th. cum ipſo prolatum Gr. κ., quo de cf. Ind. Sb. (qui comparat Noſtri locum per Lat. *connubio iungere* cum Xiph. 446, 20. de ipſo Heliog. οὗτος ὁ Σαρδανάπαλος, ὁ καὶ τοὺς θεοὺς γάμου νόμῳ συνοικίζειν ἀξιῶν, ἀσελγέστατα αὐτὸς διεβίω,) Ael. V. h. Polb. Bud. C. cum Weſſ. ad Diod. S. 1, 119. N. 76. 272. N. 40. 275. N. 94. et lens. L. L. ſed in tropicam notionem aliam Abr. Dl. Th. ut in phyſicam propriam quę Ammon. Suid. 3, 407. e. non coll. ad Hes. 2, 1314. i. Thuc. cum p. 379. N. 53. Rs. Or. V. 4. 8. Lyc. Dem. Xen. Z. Pol. Dion. H. S. T. 1. ſed in rem criticam ac confuſionem Diod. S., dum ad phyſicam notionem reſpicit Sch. partim e P. „ſimulacrum *conſtituit* ſ. collocavit prope deum."

κελεύσας) Ob ſqq. inf. melius hic comma fiet, quam poſt ἀνθρ., quia ſic exiſtit rectio v. cum acc. et inf., qualis ſupra aliquoties, etſi, praeter dat perſ. cum eodem acc. et inf., quoque occurrit v. cum mero acc. pers., cf. vel Stp. Th., abeunte Bg. alio, ſed a P. rectius etiam in rel., e quo tantum ſubſtituit proprio nomini Ῥωμ. appellativum, cf. 3, 13, 3. 10., ſcribente Noſtro in v. ἑορτ. cum explic. quadam, cf. Exc. ad 1, 7, 3. e. ſat per analog. inv. γρ. cum adiunctis ſubſt., ſed de ſuo in his iunctis per ſyn. copiam, ſ. copulato vocabulo generis ac formae, cf. ib. et Hes. εὐφροσύνη, εὐθυμία et εὐωχία, εὐφροσύνη, et de hoc poſtr. L. N. T. Hom. Theogn. (ubi et adv. εὐφροσύνως, ignotum L. Stp. et Ern.) Xen. Z. (ubi M. S. cum Bg.) Gs. Chr. Zos. 6, 7, 5. et Dem. 422, 5. ſed de pers. Hes. et Orph. ubi et in rem criticam h. 8, 8., ut de εὐωχ. ſimul Luc. Xen. Ἀνβ. et Cyr. Suic. Schurzfl. ad Long. p. 24. e. tum tropice, pro voluptate ſumma, Abr. Dl. Th. it. pro rebus, gulae iucundis, Polb. cum Xen. Z. Pol. ſed in rem crit. et confuſionem ad Diod. S. 1, 181. N. 34. ſed in Bg. ad παντ. 5, 5, 16. et ad χρ. 2, 4, 15. 2, 11, 16. pro viciniore *frui*, (etſi et hoc neſciente G. Th. cum noſtris ſubſt.) qui in ſq. ὡς δ. ſeverior quoque prae P. cf. 5, 4, 8. 1, 17, 1. 15.

κατεσκεύασε) Ms. Ba. et edd. inf., (ortus, ut §. pr., quaſi que penderet adhuc a pr. particip. κελ., unde comma Bs. poſt θεῶν) peperit vitioſum particip. Ms. Ve., confuſo iterum ς et iota, dum P. conſentit cum Ms. Vi. in vulg., unde Bg. omittit copulam, cf. 4, 7, 12. Sed de re, videtur idem, quod ſupra 5, 5, 15., innui templum, cum va-

τῷ προαστείῳ νεὼν μέγιστόν τε καὶ πολυτελέστατον [c], εἰς ὃν ἑκάστου ἔτους κατῆγε [d] τὸν θεὸν, ἀκμάζοντος θέρους. πανηγύρεις τὲ [e] παντοδαπὰς συνεκρότει, ἱπποδρόμους τὲ

in ſuburbano templum maximum et magnificentiſſimum, in quod quotannis deducebat deum ſuum adulta aeſtate. 14. Solemnitates que varias inſtituebat, ac curriculis eque-

c) Hoc comma in Bs. 1. al. pro puncto A. al. aut colo Stp. rel. d) Ms. Ba. κατάγε τ. θ. ſic manus prima; poſt ῆ ſuper ά adſcripſit. *Mart.* Sed Ms. Ve. κατά γε τὸν θεὸν ἀκμ. θέρους, λ. v. N. e) Ms. Ba. παν. τὲ καὶ αὐτοῦ παντοδαπὰ ἐνεκρότει θέατρα. κατασκευάσας καὶ θέατρα, διά τε -- θεαμάτων τὲ καὶ ἀκροαμάτων πλ. ſed Ms. Ve. πανηγύρεις τὲ καὶ αὐτοῦ παντοδαπὰ συνεκρότει θέατρα· κατασκευάσας καὶ θέατρα διά τε ἡνιοχείας· καὶ πάντ. θ. καὶ ἀκροαμάτων λ. denique Ms. Vi. Excp. tantum „καὶ αὐτοῦ παντοδ. — τε καὶ ἀκροαμάτων“ v. N.

riatione tum in adi. uno πολ. pro illo ib. καλλ. tum in definito magis loco; quanquam a definito ib. tempore hic diſcrepatur; nihil etiam definiente Lampr., ubi loquitur de templo tali p. 803. 807., aut de aedificiis Heliogabali aliis p. 858. 869. e. Pro uno quidem eodem que templo profuerit, aor. cepiſſe pro plusq., ut duplex tamen non ab iſtius abhorret magnificentia reliqua. In ſq. ἑκ. ἔτ. liberrime P., unde Bg. in rel., ſed per ordinem ſeveriorem, cf. in ἀκμ. θ. Exc. ad 1, 3, 3. 1. Sed in Mss. duorum diſſenſu una tamen modo res eſt, et in Ms. Ba. quidem ambigua ſcriptura (cf. 4, 5, 10. ξιφ.) potius error in vocalibus, cf. 1, 17, 24. ἀκμ., quam ſapientia illa e poëtica augmenti negligentia, ut ἄγε pro ἦγε, v. Hes. 1, 40. l. 42. N. 14, et ἶχε pro εἶχε, v. Luc. 3, 458. N. 69. 464. N. 93. etſi et alia poëtica profert *Ms. Ba.* cf. 2, 8, 6. e. Sed ex illo lapſu venit alter Ms. Ve. per ſyllabas male ſeparatas.

παν. — συνεκρ.) i. e. inſtituebat. συγκροτεῖν habet ſignificationem *cogendi* et *colligendi*, dein *componendi* et *inſtruendi*, ut h. l. Illius prioris ſignificatus exempla aliquot ap. hunc ipſum Herodi. obvia ſunt, v. Rz. ad Luc. de Gymn. c. 29. T. 2. p. 911. *Leiſn.*

Ibi N. 21. „habet *cog.* et *coll.* ſignificatum, ap. Herodi. frequenter, ſed et *comp.* atque *inſtr.*, ut — παν. παντ. συν. Herodi. 5, 6, 14. „ſed ib. 3, 432. N. 7. hinc ſine Vs. laudatur phraſis σ. πανηγ., conflata a Noſtro per analog., ubi liberum P. deſerit quoque Sch.“ *inſtruebat* ſ. *apparabat* ſolennitates, πανηγ. *celebritates* omnifariam *adornare*“ cf. 1, 6, 8. et in Bg. παντ. hoc cap. §. 12. it. 5, 5, 15. 17. et ap. G. Th. „Gell. — per *dierum* varias *ſolemnitates*“ ſed Stp. Th. Ind. 4, 1583. F. e. ſine Vs. hinc ſub „pompas, ſpectacula ſ. convivia, quae publice a regibus principibus ve exhibentur, πανηγύρεις nominant, (qua de notione tamen hic dubites ob ſqq., ut melior ſit illa in pr. ib. C. m.) publicus — conventus“ tacens hinc in lex., ubi Sh. „Pol. *ludos* curules *inſtituere*, ſ. loca habendis ludis curulibus adornare“ quae poſtr. notio hic valet ſane ob ſq. θε. Iam de lectionibus Mss. illa peculiaris in v. ἐνεκρ., cum hoc verbum non ſit mihi cognitum iſto ſenſu improprio, quo eſt hic alterum vulg. συνεκρ., ſed pr. σὺν et ἐν potuerint facile confundi, (ut σὺν et εὖ, cf. Abr. ad Aesch. 2, 147. e.) et vero

κατασκευάσας καὶ θέατρα, διά τε ἡνιοχείας καὶ πάντων θεαμάτων καὶ ἀκουσμάτων πλείστων εὐωχούμενον τὸν δῆμον καὶ παννυχίζοντα εὐφραίνειν ᾤετο[f]. τόν τε θεὸν αὐτὸν ἐπιστήσας ἅρματι[g], χρυ-

ſtribus et theatris exſtructis, aurigationibus variis que ſpectaculis et acroamatis plurimis epulantem populum ac pervigilia celebrantem a ſe oblectari arbitrabatur. Deum que ipſum collocatum in

f) Colon in Stp. al. g) Hoc comma fuit etiam in Bs. 2. L. Pat. et Par. 2. v. N.

etiam alias confuſae ſint, cf. Piers. Ver. p. 107. e. cum que denique a rel. Mss. verbum vulg. ſervetur, hinc fuerit merus librarii lapſus. Sed altera lectio Mss. communis, in additis duabus vocibus καὶ αὐτοῦ, hauddubie pro Lat. *et illic*, ſ. etiam ibi, ſcil. ἐν τῷ προαστείῳ, cf. §. pr., videtur et ipſa librario deberi, ſed ut gloſſa per ſupplementum, quia tum non comparet ap. P., tum non probabiliter excidit a vicinia, tum alibi noſtri Mss. ſupplementa obtrudunt, quale hic mente poteſt intelligi. Tertium autem in Mss. binis modo bis occurrens vocabulum θέατρα per ſe abſurdum eſt, ad quod aliquis accommodavit etiam adi παντ., omiſſis contra duobus ἱππ. τὰ, quae oblique ſunt ap. P. ſed etiam in Ms. Vi., qui conſentit in ultimo illorum gloſſemate ἀκουσμ. ad variandum pro 4, 6, 4. ex 3, 10, 6. ſed cum Ba. modo in τὰ addito ante vicinum καὶ, cf. 4, 13, 12. ex 1, 6, 3.

πάντων θεαμ.) pro παντοίων poſitum. *Sylb.* Stephanus legit παντοίων, ſed non opus eſt emendatione, ſaepius enim vel ab ipſo Herodi. πᾶς pro παντοῖος adhibetur. *Stroth.*

Sic Sch. hinc „pro πάντων Steph. παντοίων legit" errantes utrique in nomine viri, dum ſolus Sb. hic in N. quid attulit, ſed idem in Ind. πάντων „θεαμ. pro παντοίων" hic quidem ambigue, de more ſuo, at in N. modo ſenſum ſpectare viſus, quo de cf. 4, 5, 7. 1, 7, 4. 1, 2, 4, ut in Bg. ad ἀκουσμ. 1, 6, 3. qui deſerit in rel. liberum P., non item in εὐφρ. per paſſ. formulam, ut partim Sch. in „εὐωχ. διὰ ἡνιοχ. *populum* oblectatum *per* ludos *curules*, (non per ſe male ſumens paſſ., etſi aeque ſtet pro med. cf. Dion. C. Luc. Fi. The. et lib. de V. med. Fi. p. 470. m. Xen. Z. Diod. S. Foes. Hes. et Suid. 1, 901. i., ſed male huc trahens iſta, cum pr. διὰ cum adiunctis gen. pertineat ad v. εὐφρ., nd ad ſubſt. τὸν δημ., intra medium ſtans, participia duo, tanquam adi. ſ. epitheta,) παννυχ. pervigiliis *ſe oblectantem*" pro quibus, nec ipſis commodis ob adiunctum v. εὐφρ., melius Bg. per phraſin Stp. Th. ſub qua hic locus ib. eſt e P. cf. 4, 9, 1.

χρυσῷ) vox haec ad πεποικιλμένον atque adeo θεὸν eſt referenda. *Stroth.* Politianus (*ipſum* porro *dei* ſimulacrum *impoſitum* vehiculo, *quod* eſſet *auro* pretioſis*que* lapidibus *exornatum*,) legit πεποικιλμένῳ, iungens cum ἅρματι. *Steph.* auro *que* ac *lapidibus* pretioſiſſimis *variegatum*, graece: at Politianus, ut infra 5, 8, 13. (βασιλικῷ φορείῳ, ὅ περ διὰ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ λίθων τιμίων πεποίκιλτο.) *Sylb.*

Sch. in „ἐπιστ. quum *impoſuiſſet* eum *vehiculo*, τιμ. πεποικιλμένον, *lapidibus* varie *diſtinctum*, πεποικιλμένον χρυσῷ, diſtinctum *auro* et *gem-*

σῷ τε καὶ λίθοις τιμιωτάτοις	curru, auro et lapidibus pre-
πεποικιλμένον [f], κατῆγεν ἀπὸ	tioſiſſimis variegato, deduce-
τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ προάστειον.	bat ex urbe in ſuburbanum.
τὸ δὲ ἅρμα ἦγεν ἑξάπω-	16. Currum autem trahebant

h) Nihil hic variatur, v. N.

mis. Pol. legit in dat. n. et retulit ad ἅρματι, non θεὸν" ſed Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. πεποικιλμένῳ" hauddubie (deſerens P. in τὸ, cf. 2, 13, 17. 4, 6, 5. et in ſubſtituto alio ad τὸν θ. ſubſt. ſimul ad ſenſum) ob abl., adhibitum in Lat. particip., in quo Gr. per ſe lapſus inciderit, ut alibi, cf. §. 11. ad θεὸν, ſed tamen, tacentibus libris, nihil duno novem, etſi rectio ſit ſic ad remotius ſubſt. θεὸν, non ad propius, et, praeter ſimilem locum, a Sb. prolatum e Noſtro, etiam Lampr. in Hel. c. 29. i. p. 865. m. teſtatur, *habuit* gemmata *vehicula* et *aurata*, contemtis *argentatis*, et *eboratis et aeratis*, quoniam alii tolerare volunt adhuc caſum vulg. et per ſe ſimulacrum aeque ſic exornari potuit, cf. G. Th. 546, 43. *ſtatua — aurata*, ubi et v. *deduc.* 40, 21. cum duabus praepp. illis, ad quam anal. hic ſcriptum fuerit.

τὸ δὲ ἅρ.) Forte τὸν δὲ ſcil. θεόν. *Reisk.* Breviorem P. „*trahentibus* equis *ſeiugibus*" explevit Sch. in „ἅρ. *trahentibus* vehiculum *ſeiugibus*, ἦγ. τὸ ἅ. trahebant *currum*, ἑξ. ſubaudi ζεῦγος, *iugum*, ἅρ. *ſeiuges*, a ſex equis tractus" Bud. C. 1199, 42. „πῶλος, — *equus* dr. unde ἅρμα ἑξ. Herodi. l. 5. τὸ δὲ — ἑξάπωλον ἵπ. λευκῶν, μ. — ἀσπ. quo verbo *ſeiuges equi* ſignificantur" ſed Stp. Th. 3, 645. C. „ἑξ. ἅρμα, currus, quem ſex equulei coniugati trahunt, ut Apuleio *quadriiuges* et *ſeiuges currus.* — Herodi. l. 4. τὸ δὲ — ἑξάπωλον, ἵπ. λευκῶν, μεγ. — ἀσπ. (ſed 1, 584. F.) ἅρ. — de equis proprie dici annotat Euſt. — Xen. Paed. ἡ. μετὰ δὲ τούτους ἐξήγετο ἅρμα λευκὸν, χρυσόζυγον. Herod. ἅρ. ἑξ. ubi Pol. vertit, *ſeiuges equi*" qui Stp. adeo cum Bud., iungens illa duo vocabula, et quidem ἅρ. tropice ſumto, pro ἵπποι, ſed ἑξαπ. pro adi. et mero adi. Lat. *ſex* ſ. *ſeni*, debebant totum reddere, *ſed* equi *trahebant ſeni*, ubi liberum fuerit, utrum ſuppleas acc. *currum*, an *deum* ſ. ſimulacrum; dum Bg. ſeparatim accipit utraſque voces, et ἅρ. pro acc. ſed ἑξ. pro nominativo et pro ſubſt. ſ. adi., quale Lat. vox fuerit, (nihil definiente G. Th. cum „ἕξιπποι, equi ſeni, ad unum currum iuncti") ob adiuncta ſubſt. ap. P. et Apul., ſed et Gr. ubi Sb. Ind. [illegible] modo „ἑξ. ſcil. ζεῦγος" unde Sch., tacente L. Bos. Ell., nec me reperiente vocabulum, niſi in L. Ern. cum Stp. primis „ſex pullos ſ. equuleos habens" et in Bas. utr. modo ἑξ. ἅρ. e Bud. et Stp., quod Noſter finxerit ad analog., reperris modo his, ap. Soph. Αἰαν. 682. τῇ λευκοπώλῳ ἡμέρᾳ, equis *vecta* candidis *dies*, ubi Schol. τὸν ἥλιον, — δύο ἵππους ἔχοντα λευκοὺς, ſed, praeter illum Xen. locum ſine Ind. Cyr. 8, 3, 12. ubi Z. N. „ἅρμα λευκὸν, *currus*, quem *trahebant* equi *albi*" ap. L. Bos. Ant. Gr. ed. 2. p. 100. i. „συνωρὶς, currus, quem biiuges equi trahunt, ἅρμα ἐκ δυοῖν ἵππων συνεστὼς" it. ap. Spanh. ad Call. L. Pall. v. 3. „ἀπήνη — ἅρμα ἐξ ἡμιόνων ζευχθὲν, — currus *eſt* mulis *iunctus*, — ξυνωρὶς πώλων, pullorum *bigae*, — ἅρματι πώλων, quadrigis *pullorum*" it. ap. Coſin. p. 20. e. „πώλων συνωρίδες, *pullorum* equorum *bigae*, it. ἅρμα, *currus*, a binis ſ. quatuor adultis equis tractus; unde interdum ſimpliciter *cur-*

λου[i], ἵππων λευκῶν μεγίςων τὲ καὶ ἀσπίλων, χρυσῷ πολλῷ καὶ φαλάροις ποικίλοις κεκοσμημένων[k]. τάς τε ἡνίας

ſeiuges, equi candidi, maximi, ſine maculis, auro multo et phaleris variis ornati: habenas que tenebat;

i) Hic et poſt λευκ. comma habuerunt A. al. ſed modo poſt. ἐξ. Stp. rel. et tantum poſt λευκ. Bs. 1. cum Pat. v. N. k) Sic et *Ms* Ba. ſed ſuper ω adſcriptum tamen eſt ο, ut ad ἅρμα referatur. *Mart.* Nil dantibus Excp. Mss. rel., in edd. fuit κεκοσμημένον in A. Bs. Pat. it. Par. 2. ſed comma modo in iisdem, pro colo A. et Lu. ſed puncto Bs. 2. R. Stp. rel. v. N.

rus, interdum etiam τέθριππος, *quadriga*, nominatur, (it. p. ſq. i.) ἅρμα πώλων, *pullorum* equorum *currus*" p. 170. e. 180. m. 208. e. *biga* ſ. *tethrippo* pullorum *equorum*, p. 179. m. et 205. e. *curru* ſ. *biga* adultorum *equorum*, it. p. 207. e. *curru* pullorum *equorum* et *adultorum* equorum *tethrippo*, et M. O. A. V. 5. p. 241., praeter ἅρμα τέλειον, de quadrigis, et ἅρμα ζεῦξαι ἵππων "per πώλους, ſicubi inveniatur ἅρμα πώλων intelligi debebunt generali notione *equi*, quod quadrigas pullorum nunquam, quod ſciam, ſed tantum equorum adultae aetatis uſurpatas legimus" cf. ib. V. 5. T. 3. p. 101. e. unde h. l. nihil corrigo, ſed, explens e pr. pronomen αὐτὸν, ſc. τὸν θεὸν, capio ἅρμα proprie et in nominativo, (non adeo cum Bg.) et utrumque τὸ ἅρ. ἐξ. pro *currus ſeiugis*, noſtratium *ein* ſechsſpänniger *Wagen*, ob ſq gen. ἵππ., qui et ipſe eſt ex analog. illa antea in ἅρμα πώλων et *curru equorum* ap. Cors., unde melius ſine commate poſt ἐξ. edetur olim; cf. in ἅρ. Rs. ad Polb. p. 778. e. ſed in συνωρὶς etiam Valck. Eur. Ph. v. 331. "proprie ἅρμα ἐκ δύο ἵππων ἐζευγμένων" Suid., etiam in ξυν., et hic Hes. quoque, ap. quem 2, 1314. m. συνωρίδα, ἅρμα δίπωλον, cf. ſq N. 19., de ſuo iungente Noſtro rel., ubi Bg. copulas omnes opprimit, (poſito etiam commate poſt λευκ., neſcio, utrum tria epitheta faciens equorum, an duo tantum, quaſi equi albi definiantur deinde magis ſic, ut fuerint tum proceriſſimi, tum ſine maculis,) deſerens P. liberiorem in rel., maxime in ἀσπ., ubi ſine Lat. Bg. ap. Stp. Th. hinc per diſtinctionem eandem, qua hic in ed., additis "ubi indicat candorem illum nullis maculis fuiſſe diſtinctum, ſed καθαρώτατον" laudato adhuc Hes. et Suid. (ubi et in Vs. *carens* maculis,) non item tropico illo loco N. T., praeter quae nihil inveni; definiente ſane Noſtro illud pr. λευκ. magis per ἀσπ. et innuente de multiplici genere equorum alborum (*Schimmel*) ſpeciem illam prorſus candidam ſine ullis maculis cuiuscunque coloris, et e meris pilis candidis ſine miſtura aliorum, in arte dictam noſtratibus *Weiſsſchimmel*, alias memorante Virg. Aen. 5, 565 ſqq. et 9, 49.

κεκοσμημένων) Ms. Ba. ambigua ſcriptura et lectio, hic primum occurrens, prodit dubitationem de vocalibus, per ſe ſaepe confuſis, cf. 5, 3, 13. αὐτ., ubi librarius aeque reſpexerit pr. ἐξάπωλον, ut propius, quam Martini ſubſt. ἅρμα, cum et ſupra ſimile quid fuerit 2, 9, 6. ἵππον βασιλικοῖς φαλάροις κεκοσμημένον, nec idem hoc φαλ. aliter, quam de equis uſurpetur; quo non liquet an et Lat. Intppr. referant; dum P. gen. illum ἵππων implicuit ſuo abl. ad ἐξ., ſed Bg. aliud Lat. ad κεκ. accommodavit ad pr. ſuos nominativos, qualem et pro gen. illo ἵππ. libere ſumſerat; manentibus Mss. rel. in vulg. gen. κεκ., ad ἵππων perti-

κατεῖχεν. οὐδέ πω[1] δὲ τοῦ ἄρ- nunquam enim currum ho-

l) οὐδέπω una voce in edd. et tacite quoque in Mss., praeter A. οὐ δέ πω A. v. 3, 14, 6. e. it. N.

nente, quod et melius eſt de noſtra ratione ac Vs. in ἀρ. ἐξ., quae iuncta ſecum, habent adiunctum gen. ἵππων, quocum copulantes ſine commate adi. illud λευκῶν, et poſt λευκ. potius facientes comma, ſumtis quaſi in parentheſi ſqq. μεγ. τὲ κ. ἀστ., non opus habebunt aliqua copula ad membrum χρ. — κεκοσμημένων, quam copulam P. tamen monſtrat, per ſe elapſam intra χρυσῷ et πολ., (ut diſerte erat §. pr. poſt χρ.) ſed nec illam neceſſariam, ut alibi in cumulatis particip. et quia hoc particip. κεκ. poteſt reſolvi per pron. relat. et pendere ab omnibus praeced. adi.

κατεῖχεν) numen puta; et δὲ poſt οὐδέπω forte γάρ. *Reisk.* Haec vulgo referuntur ad imperatorem Heliogabalum. Non bene. Contextus poſtulare videtur, ut ad ipſum iſtum Heliogabali deum referantur. Hic currui impoſitus, vel potius ſimulacrum eius, lapis κωνοειδὴς cf. c. 3. §. 11. κατειχε τας ἡνιας i. e. habenae circumvolutae huic lapidi erant. Quod ipſum ſtatim diſerte narrat noſter: αὐτῳ δε περιεκειντο ſcil. αἱ ἡνιαι. Haec enim verba male interpretatur Pol. et cum eo Sch. *circumſtabant eum omnes.* Sed cui bono iſta circumſtatio, praeſertim quum currus progrederetur? Verba quae ſtatim ſequuntur: ὡς ἡνιοχουντι δη τῳ θεῳ, extra omnem ferme dubitationis aleam ponunt meam vocis περιεκειντο totius que loci explicationem, qui igitur ſic fere erit vertendus: *Ipſe vero deus habenas tenuit. Nondum enim hominum quisquam eum inſcenderat currum. Quamobrem circumvolutae erant* habenae *ipſi deo, quaſi auriganti.* Heliogabalus autem retrorſus incedens αντειχε τους χαλινους i. e. easdem illas habenas — *ſecundum Euſtathium enim* ἡνια et χαλινος prorſus eadem ſunt — *retinuit tantum, vel repreſſit,* ne ſcilicet exciderent ſimulacro. Sic ſtatim in hac ipſa narratione §. 18. voce αντεχων utitur noſter. Verum enim vero tota explicatio mea corruit, ſi vulgata lectio vera et integra eſt. Tunc enim nominativus latens in verbo κατειχεν non poteſt non eſſe imperator Heliogabalus, ut accipitur vulgo, quanquam luculentiſſime demonſtravi, ſequentia id non permittere. Quare legendum cenſeo: ὁ μεν θεος — ſequitur enim ὁ δ᾽ Αντωνῖνος — τας ἡνιας κατειχεν. *Gedik.* utique ad Heliogabalum imperatorem ipſum haec refero. Nam quomodo de lapide qualis erat Dei illius imago τὸ κατέχειν h. l. dici poſſit, non video. Recte quidem Gedikius affirmavit, male Politianum ac Scheidium interpretatos eſſe verba αὐτῷ δὲ περιέκειντο, *circumſtabant omnes*, cum potius ad τὰς ἡνίας referenda ac convertenda ſint, *ipſi autem Deo circumvolutae erant habenae.* In eo autem errare videtur vir clariſſimus, quod putat ἡνίαν et χαλινὸν non differre, ſed prorſus eadem eſſe. Differunt utique, ſicuti *habena* et *frenum* ap. Latinos, et non niſi per ſic dictam Synecdochen inter ſeſe permutantur. Alias ἡνίαι conſtanter de toto dicitur, praeſertim vero de loris, χαλινὸς contra de freno, ſeu de eo quod ipſi inſeritur ori. Sic Pollux l. 1. c. 10. aperte ait: τῶν δὲ ἡνιῶν, αἱ μὲν κατανωτιαῖοι καλοῦνται, αἱ δὲ, διὰ ῥυμῶν — τὸ δὲ εἰς τὸ στόμα ἐμβαλλόμενον, χαλινός. Hinc quoque perpetuo tam ap. eundem quam ap. alios ſcriptores de χαλινῷ dicitur τὸ ἐμβάλλεσθαι. Noſtram harum vocum interpretationem egregie confirmat Xenophon de re equeſtr. c. 7. (ed. Z. 6, 7, ſq.) Ἵνα δὲ ὁ ἵπ-

ματος ἄνθρωπος ἐπέβαινεν m, mo conſcendebat, ſed ipſi

m) Hic colon in Pat. ſed punctum in A. al. pro commate Stp. rel. v. N.

ποκόμος καὶ τὸν χαλινὸν ὀρθῶς ἐμβάλῃ, πρῶτον μὲν προσίτω κατὰ τὰ ἀριστερὰ τοῦ ἵππου· ἔπειτα τὰς μὲν ἡνίας περιβαλὼν περὶ τὴν κεφαλὴν, καταθέτω ἐπὶ τῇ ἀκρωμίᾳ — — ἐὰν δὲ μὴ ὑποχάσκῃ, ἔχοντα δεῖ πρὸς τοῖς ὀδοῦσι τὸν χαλινὸν κ. λ. Et ipſe Homerus Il. 19, 393. *ἐν δὲ χαλινοὺς γαμφηλῇς' ἔβαλον, κατὰ δ' ἡνία τεῖναν ὀπίσσω Κολλητὸν ποτὶ δίφρον·* Quare ita explicandus eſt locus, ut fingamus *τὰς καταντωτιαίους ἡνίας περικειμένας τῷ θεῷ*, easdem nempe illas, de quibus Homerus dicit *τεῖναν ὀπίσσω*, Heliogabalum vero tenuiſſe eam *ἡνίας* partem quae proxime erat ad os equorum, ſive ad *τὸν χαλινὸν*, quod etiam verbum *ἀντέχειν* ſatis exprimit, quo uti non potuiſſet Herodianus ſi dicere voluiſſet, Heliogabalum paulliſper proceſſum *ora* tenuiſſe; nam quomodo his *ἐλαύνειν* potuiſſet, comprehendo equidem, quomodo vero *ἀντέχειν*, non capio. Si vero noſtram accipias rationem, facile intelliges, quomodo et imperator regere ac retinere equos potuerit, et ſimul ipſe Deus *ἡνιοχεῖν* viſus ſit, totus que locus nulla difficultate laborabit. Namque *δὲ* poſt *οὐδέπω* pro *γὰρ* poſitum eſſe, tirones ſciunt. *Stroth.*

Quem contra Gedikius per litteras ad me dedit haec. „Emendaveram locum addendo: *ὁ μεν θεος τας ἡνιας κατειχεν.* Et ne nunc quidem coniecturam hanc reiicere poſſum, quidquid dicat Strothius, qui nec me nec Herodiani ſententiam accurate ſatis intellexit. Primum enim actum egit, quum multis congeſtis exemplis probaret, *ἡνιαν* et *χαλινον* re vera eſſe diverſa. Quis neſcit? At vero me neſciſſe credidit. Dicit enim: „in eo errare videtur vir clariſſimus, quod putat *ἡνιαν* et *χαλινον* non differre ſed prorſus eadem eſſe.“ Itane? Tirunculus ſane eſſem, ſi id credidiſſem; ſed omiſit Strothius, quam ego addideram, circumſcriptionem. Scripſi enim, non ſimpliciter, ſed *ſecundum Euſtathium ἡνια* et *χαλινος* eadem ſunt. Et profecto nec ipſe Euſtathius credidit, *ἡνιαν* et *χαλινον ſemper* et ubique, etiam in communi ſermone, eſſe eadem; ſed illius haec erat ſententia, ap. ſcriptores, praeſertim ap. poetas, *ſynecdochice χαλινον* dici pro *ἡνια*, ut ap. Latinos ſaepiſſime *frenum* pro *habena*. Ipſe quoque Strothius *χαλινον* h. l. non de ipſo freno, ſed de ea *ἡνιας* parte intelligit, quae proxima eſſet ad os equorum, ſive ad *τον χαλινον*. Sed num ego aliter? Scripſi enim: Heliogabalus retrorſus incedens *easdem illas habenas* — quarum ſcilicet ſuperior pars ipſi lapidi circumvoluta erat — *retinuit, repreſſit*, ne exciderent ſimulacro, id que ego voce *αντεχειν* ſignificare credidi. Verum enim vero Strothius dicit, Herodianum uti non potuiſſe voce *αντεχειν*, ſi dicere voluiſſet, Heliogabalum paulliſper progreſſum *ora* tenuiſſe; nam quomodo his *ἐλαυνειν* potuerit, comprehendere ſe ait, quomodo vero *αντεχειν*, capere ſe negat. Miratus ſum atque obſtupui, quum haec legerem. Ad me refutandum enim ſpectare videbantur. Attamen vel centies relecta obſervatione mea, non inveni, me vel unica vocula de *oribus* equorum locutum eſſe, ſed prorſus non potuiſſe me clarius dicere arbitror, quomodo intelligam phraſin *αντεχειν τους χαλινους*. — Iam vero, quod caput rei eſt, ſecundum Strothium Heliogabalus imperator utrumque fecit, *κατειχε τας ἡνιας* et *αντειχε τους χαλινους*. Sed id fieri plane non potuit. Habenae deo lapidi erant circum-

αὐτῷ δὲ περιέκειντο [1], ὡς ἡνίοι, adhaerebant tanquam aurigan-

n) περιέκειντο Bs. 1. R. miro errore.

volutae; hinc ipſe lapis eas quaſi *tenebat*, κατεῖχε, et ſic ſpeciem auri-gantis, ut narrat Herodianus, prae ſe ferebat. Si vero imperator eas κατεῖχε, ut Strothius putat, neceſſe eſt, aut ut in curru ſteterit imperator, aut ut non ipſi lapidi circumiectae fuerint habenae, ſed ut imperator manu eas tenuerit, et ſic progrediens currum duxerit. Sed utriusque rei contrarium diſerte narrat Herodianus. Et ſi quis locum paullo attentius legerit, non poteſt non videre, ita narrari rem, ut appareat, ſcriptorem hoc loco κατεχειν et αντεχειν ſibi invicem voluiſſe opponere, et alium eſſe τον κατεχοντα, alium τον αντεχοντα. Et dum narrat, habenas circumiectas fuiſſe deo, eo ipſo explicare voluiſſe videtur, quomodo ſuum illud κατεχειν de lapideo iſto ſimulacro intelligendum ſit. Quare etiam nunc credo, inſerendum eſſe ὁ μεν θεος aut ſimile quid ante κατειχε. Miror hanc antitheſin του κατεχειν et αντεχειν Strothii aciem effugiſſe. Ea tamen perſpecta, nihil magis, ni fallor, valere poteſt ad emendationem meam firmandam." Primum membrum τάς τε ἡν. κατ. opprimente P. prorſus, tamen habuit Sch. in „ἡν. habenas *tenere*" forſan e Vs. caſtigata in ed. Stp., et hinc forte Bg. quoque, etſi ſeverior in copula τὲ, ubi Noſter in formula tantum ex analog., dum reperi modo cum ſyn. v. κρατεῖν, ſed, praeter poëticum in neutro ſexu τὰ ἡνία ap. Hes. et Hom. hinc que ap. Xen. Bach., quoque in fem. Noſtri ap. Soph. Ai. Xen. Z. Pol. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. ſed tropice ap. Suid., ad Heſy., D'Orv. Ch. Plut. Hs. et per formulas ἀφ' et ἐξ ἡνίας Polb., tum in diſcrimen, pluribus ap. Thom. M. p. 422. ſed brevius Hes. et Suid. ἡνίαι, λῶρα χαλινοῦ, quo diſcrimine augeri poteſt ille Peuceri Commentarius, ut ἡνία ſit *habena*, nobis *Zügel*, ſed χαλινὸς *frenum*, noſtratium *Zaum* ſ. *Gebieſs*, proprie quidem atque communiter, quanquam de neglecto eo, praeter Thom. M. monitum, etiam v. ap. Suid. χαλινός, τὸ ἡνίον, at ſine χρήσει, quo de altero vocab., praeter Aeolicum χάλλινος ap. Koen. ad Greg. et neutr. ap. Call., in maſc. cf. Hom. Orph. Ea. Aes. L. N. T. cum Loesn., ubi et nominatim cum v. ἐμβάλλειν, ut et ap. Poſſ. Call. it. Theogn. Valck. Eur. Hipp. 295. 2. e. et Ael. V. h. cum Luc. ut tropice etiam ap. Spanh. ad Call. et Plut. Hs. Iam, ut cum Rsk. vidit acute Gedikius, pertinere v. κατεῖχεν ad remotius §. pr. ſubſt. τὸν θεόν, ſic, tacentibus libris, dum accedant alii Mss., per leniſſimam rationem ego quidem extrinſecus tantum aſſumo pron. αὐτὸς, ſaepe a Noſtro oppreſſum, etiam cum obſcuritate quadam et ambiguitate. et per ſaltum aliquem ac tranſitum a re ad pers., cf. 5, 3, 13, quoniam non patet, quomodo exciderint illi Ged. plura ὁ μὲν θεὸς, maxime cum adſit copula τὲ, nihil illa habens, quo referatur, nec mutanda in γὲ, praeter neceſſitatem, cum que mox adhuc ſemel ſequatur αὐτῷ — τῷ θεῷ, e quo, etſi tardius poſito, tamen prius κατεῖχεν intelligi poteſt ac iuvari, cum denique iſtud ὁ δὲ, tanquam relatum oppoſitum que, non neceſſario requirat praemiſſum μὲν, quia hoc ſaepius omittitur, cf. 4, 9, 5.

οὐδέπω) In hac §. primo etiam Bg. e P. accipit δὲ pro γὰρ, melius deinde idem neg. cum πώ, quam Sch. (qui ſubiecit hunc locum ſine Vs. notioni illi *nondum* ad 1, 3, 12.) pro οὐδέποτε, quod malim, quam ut

χοῦντι δὴ τῷ θεῷ. οὐδ' Αντωνῖ- 17. ti ſcilicet deo. Antoninus

videatur in hanc vocem unam correxiſſe illas Gr. vulg. (quaſi, divulſis vocibus in has οὐ δέ ποτε, primum δὲ pro cauſali ſumſerit,) quoniam ille ſaepe οὐδὲ pro ſimpl. οὐ reddit; unde, πῶ ſumto pro *unquam*, e ſingulis Lat. *non unquam* oritur illius unum *nunquam*, et ſecundum δὲ venit pro γὰρ, quale quid habuimus ſupra in οὐδέποτε 1, 4, 12., per diviſas voces, quas dedi; me reddente, ad vim ſingularum clarius indicandam, *neque* unquam *enim*, ſed vel ſic ad Bg. redeunte, quia etiam cum cauſali debet negativa illa explicari pro ſimpl. cf. 1, 14, 14, 1, 5, 6,, et reperiente ap. Luc. 3, 589. l. 8. οὐδέπω γὰρ, *neque* enim *adeo*, quod improbare videtur D'Orv. Ch. p. 123. e., volens ubique Lat. *nondum*, quod redeat ad notionem τοῦ πῶ cum neg. pro Lat. *dum*. i. e. adhuc, de tempore, et quidem praeterito, cf. Xen. Cyr., praeter quam notionem alii aſſumunt in πῶ, cum vel ſine neg., illam pro *unquam*, etiam de tempore, ſed illo etiam durante adhuc, et univerſo, qualis notio h. l. maxime valeat, cf. Thuc. Xen. M. S. et 'Αvβ. ubi ſtatuitur illius πῶ tertia etiam, de loco, pro Lat. *uſquam*, ut quarta a Stp. Th. 3, 1508. C. ſq. de modo, pro *quaquam*, (quae fortaſſis princeps; pro *aliquo modo* ſ. *ullo modo*, unde Heſy. οὐδέ τι πω, οὐδαμῶς,) ſicut quintam poſuerim in illo πώμαλα, quod, cum cenſeatur eſſe pro neg. οὐδαμῶς et Lat. *neutiquam*, etc., (v. Thom. M. Schol. Ar. Plut. v. 66. Hes. Suid. Rs. Or. V. 6. et Dem. it. Koen. ad Greg.,) ſevere videtur ſcribendum cum ſigno interrogandi et cum circumflexo πῶ μάλα; ut ſtet pro πόθεν μάλα; *unde* ſ. *qui maxime*? ſ. *qui tandem*? quae interrogatio deinde mutabitur in negativam, cf. 1, 6, 4. tum de πῶ cum aliqua neg., it. cum alio adv. temporis, ut οὐ πώποτε Xen. Cyr. it. οὐ γὰρ πώποτε Xen. Sy. 2, 19. it. οὐδ' — πώποτε Xen. Cyr. 1, 1, 3. Eutr. Met. Luc. et Is. Pan. Mor. p. 89. e. it. οὐδεμίαν πώποτε Xen. Cyr. 1, 1, 2. et Rs. Or. V. 4. ſed οὐδεὶς πω Theogn. it. μήπω Call. et D'Orv. Ch. at οὔπω, pro nondum, L. N. T. Fi. Aesch. Is. Ev. Call. Plut. Hs. Mus. Lyco. Theogn. et οὐκ — πῶ Ar. Plut. v. 399. cum Xen. 'Αvβ. ſed pro nunquam Hesd. (ubi et &. v. 10. οὔπω τὶς — γυναικῶν, ut h. l. libere P. addit pron. cf. 4, 14, 18.) et Xen. M. S. it. pro nequaquam, ſ. non ulla ratione οὐκ — πῶ Hoog. Op. p. 1100, 1. (qui cf. p. 1102. Nr. 6. contra Stp. Th. 2, 1509. B. ex Hom. ubi in ed. Ern. pro οὔπως tamen et V. L. οὔπω,) it. οὐ γάρ τοι πῶ ap. Xen. Cyr. ſine Ind. 1, 5, 11. pro *non enim ſane* ullo *modo*, ſed οὐδέπω in media oratione pro necdum ſ. neque etiam nunc Plut. Hs., ut in rem criticam et confuſionem cum οὐ δή που D'Orv. Ch. cf. ſine Vss. ad Moer. p. 461. In ſq. ἐπεβ. P. derit Bg. cf. 4, 12, 11. ſed maxime in v. περιεκ., ut videatur et ipſe recte intellexiſſe et retuliſſe ad pr. τὰς ἡνίας, non vero ad miniſtros Heliogabali, quales aliqui memorantur demum §. 18. diſerte, ſed hac §. modo oblique in pr. οὐδὲ — ἄνθρωπος ἐπ. quae valent eo, ut nemo conſcenderit currum, ad inſidendum aut ſtandum, regendos equos et deum ſimulacrum que iſtius continendum, ne inter vehendum loco moveretur atque excuteretur, nemo adeo, nec ipſe Heliogabalus imperator, nec auriga aliquis alius, nec domeſticus ſervus; ad quales perſonas, aut etiam ad alias, extra currum, utrinque humi ſtantes et ſimul cum curru vecto progredientes, ſane reſpexerit cum P. et Sch., quoque Stp., dum in Th. Ind. 4, 1638. G. m. habet haec, περιείχομαι, circumcirca

νος ἔθεε πρὸ τοῦ ἅρματος, α- autem currebat ante currum

ſequor, ſ. proſequor. Herodi. l. 5. αὐτῷ δὲ περιέποντο ὡς ἦν. δὴ τῷ Θ. *ipſum circumfuſi ſequebantur:* de Heliogabalo deum ſuum curru deducente" proferens adeo illam ipſam in V. L. ed. Bs. lectionem, ſe que deferens ipſe hic in edit., nec memor illius Xen. Sy. 8, 23. ὁ δὲ τοῦ σώματος ὀρεγόμενος, εἰκότως ἂν, ὥσπερ πτωχὸς, περιέποιτο, ſq. mox ſyn. παρακολουθεῖ, Th. Vs. V. 4. p. 487. at qui *corpus* concupiſcit, *merito*, mendici *cuiusdam* inſtar, *ſequatur;* quae hic tamen admittunt nec conſenſus librorum rel. ed. et Mss. in vulg., nec diſputata a Gedikio, nec contexta verborum, h. e. tum antecedentia, quia ellipſis illa P in adi. πάντες (ſaepe ab iſto inſerſo, cf. 5, 4, 19.) ex illis οὐδὲ — ἄνθρωπος λ. inutilis eſt, oppreſſa propterea etiam a Bg., ut tranſitus a v. ſing. ἐπεβ. ad v. plur. περ. durior, tum ſequentia, ὡς ἦν., quae nullam ſententiam edunt commodam, relata ad perſonas, extra currum circumſtantes, ut ne ſimulacrum, quod ante dicebam, titubaret in curru, aut inde excuteretur, cui rei tamen aliter hauddubie proviſum erat cautum que, ut firmiter in curru haereret. Contra ea, relato v. περ. ad pr. τὰς ἡνίας, conſentiunt omnia ſecum, patet que, cur nemo conſcenderit currum, quoniam ipſe deus regebat, et cur *habenae* circumiacuerint *deo,* (quae Lat. ſevera habent ſaltem auctoritatem Liv. ap. G. Th.) quoniam debebat ſpeciem praebere, quaſi regeret ipſe currum et equos. Sed in hac explicatione, hauddubie vera probanda que, tamen apparebit in textu Gr. quaedam difficultas, ſi non et durities, in copulatis enunciationibus, dum inter illam per verbum plur. αὐτῷ — περιεχ., reſpicientem que ad remotiorem ſubſt. plur. τὰς — κατειχ., interponitur alia per ſing. verbum οὐδ. — ἐπεβ., quae non videtur commode ſeparanda per ſigna parentheſis, etſi index iſtius δὲ cauſalis adeſt, aut per diſtinctionem aliquam minorem poſt κατειχ. aut maiorem poſt ἐπεβ., quia δὲ illa adverſ. poſt αὐτῷ refertur ad neg. οὐδέπω, qua parentheſi alioqui tollatur ille tranſitus ab enunciatione ſing. numeri ἐπεβ. ad plur. περ., poſt quod verbum non recte in Ms. Bg. omiſſum eſt comma, olim reſtituendum; ubi contra aliquod, comparens poſt δὴ, (quod P. male neglexit,) ſuſcipi poteſt in textum Gr., ut manifeſtius τῷ Θεῷ cohaereant cum dat. pron. αὐτῷ, et membrum ὡς ἦν. δὴ per ſe capiatur, diremtis particulis duabus ὡς et δὴ, ut alibi, cf. 4, 12, 4.

ὁ δ' Ἀντ.) P., ordinantem aliter enunciationes, ſervavit Sch. in ἀναπ. addito „pedem referens" ſed in ὀπ. ſine Vs. ſubiiciens hunc locum illi 3, 4, 19., ubi Noſter per analog. in ἐθ. cum pr. πρ., ſed Stp. Th. 5, 517. D. m. in v. ἀναπ. „Herodi. et Luc. addiderunt εἰς τοὐπ." ſine Vs. (ut Bud. C.) et ſub Lat. Sch. cf. Luc. Ind. v. ὀπ., ubi τὸ πρᾶγμα — εἰς τοὐπ. ἀναποδίζον, negotium *retro* pedem *ferat*, pro quibus ſervaſſem hic, pro Bg. etiam brevitate, *cedens receſſim,* aut adeo *repedans retrorſum,* cf. G. Th., et, praeter tropica Suid. et Heſ., quoque de perſ. cum acc. perſ. Rs. Or V. 4., ſed ſimul cum adv. Herdt. et Abr. ad Aeſch. T. 1. at abſolute Luc., ut de re ac viti Geop. In ſq. θεὸν P. ſubſtituit non modo aliud ſubſt., ſed etiam pron. cf. §. 15. et 5, 1, 11., ſed ex illo Bg. in ſq. ἀποβλ. male non ſervat dilucidius Lat. (ubi Sb. Ind. recte comparat ſq. ἀφορῶν, quae quippe, variata tantum, ſunt ſyn. et pro ſimpl., etiam ob adiunctam pr. εἰς, dum et Lat. habent *ad* aliquem *aſpicere,* cf. G. Th. 482, 68.) ſed reddit in ſq. τοὺς χαλ. partim, ſpreto ſupple-

ναποδίζων εἰς τοὐπίσω, εἴς τε receſſim, ad deum reſpiciens,

mento ſubſt. ταῖς χερσὶ, ſed contra retinens omiſſum gen. τῶν ἵπ., quem et ad lectionem monſtrandam alio poſuit loco, ubi Noſter iterum ad analog. in ἀντ. cum τ. χ., ſed et Sb. Ind. cum Bg. Lat. e P., pro tenens ſ. trahens frenos ad ſe pectus que ſuum ſ. contra et adverſus ſe, cf. 1, 11, 5. 11. Iam Mſs. binorum res ſunt e depravatione, ſic quidem, ut in Ms. Ba. deſit verſus totus a τῶν — ὁδὸν, et deinde transponantur, ut alibi, quaedam in ἔμπαλιν ἑαυτοῦ ἤνυε τρέχων. In quo neſcias, quorſum abierit πᾶσάν τε, ſi vel maxime ſumas ἤνυε in ellipſi ſubſt. τὴν ὁδὸν, cf. L. Boſ. p. 229. m. (ubi in V. τελεῖν debuit comparari locus ille Matth. 10, 23. cf. Krb. L. N. T. cum Obſ. p. 29. m. et Decr. Ath. p. 388.) Tum ἀφορῶντος venit non tantum e confuſis ος et ε ſ. τὸς et τε, ob compendium, ſed etiam e ſerie omnium una. Sed Ms. Ve., praeter iſta quaedam cum Ms. Ba. communia a principio, fert etiam alia, e marg. ducta, cum ibi ſteterit εἰς τὸ πρόσω, pro vulg. εἰς τὸ πρόσθεν, cf. Heſ. 1, 1393. m. ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, it. 2, 1347. N. 10. 1051. N. 6. 1055. i. et N. 3. cum Suid. 3, 203. m. v. πρόσω, ſed praeterea habet abſurdam repetitionem verborum rerum que earundem, quae ſic orta fuerit, ut aliquis notarit aliunde in marg. diverſis locis tum illam lectionem Ms. Ba. primae partis ἀντέχων ἔμπαλιν ἑαυτοῦ, tum alteram gloſſam ἀφορῶν τε εἰς τὸ πρόσω, quae utraque deinde in unam ſeriem alius iunxerit, ſervatis ſimul reliquiis vetuſtae lectionis ab ἤνυε — θεοῦ. Addi licet, ἀντέχων ἔμπαλιν ἑαυτοῦ orta eſſe, quia omitterentur τῶν ἵππων — τρέχων, id que ob ſimilia ἀντέχων, et τρέχων, cf. 4, 14, 18. e. Poſtilla aliquis in marg. addiderit ex alio Cod. illa ἤνυε τρέχων, unde in Ms. Ba. alienum in locum venerint; ut pro eiusdem iſtis ἀφορῶντος εἰς τὸ πρ. alius in marg. dederit illa ἀφορῶν τε εἰς τὸ πρόσω, quae deinde in Ms. Ve. recepta. Contra haec omnia cum Ms. Vi. ſtetit P. in vulg. per levem libertatem, addendo adv. modi ſ. temporis οὕτω, cf. 4, 12, 11. e. it. alio temporis ἀεὶ, cf. 5, 1, 14. et removendo v. ἤνυε ad extrema, denique contracta formula τὸ πρ. λ., ubi etiam deſeritur a Sch. in „πρ. cum artic. τὸ πρ. *anterius*, anterior *pars*, (et in ὃ) τὸ πρ. θεοῦ, *anteriorem* partem *dei*“ recte aſſumto extrinſecus ſubſt. μέρος, ſed ut ſimul addendum particip. v. ſubſt. ὂν, *in* partem *dei* ſ. ſimulacri, *quae* ante *erat*, quorum nihil ap. L. Boſ. Ell. p. 196. i., nec ad illa Amm. Marc. *ad* ſpeculanda *anteriora* ap. G. Th. et Lind., ubi ſupplebitur *loca*, it. *latera*, ... ibi *tempora*, ſicut et in Gr. noſtra neutrius ſexus χωρίον, et ... ibi μέρος τοῦ χρόνου, it. adeo commune illud πρᾶγμα, quatenus vocabulum πρ. iungitur cum nomine vel loci, vel temporis, aut alius rei, ut perſ., ſ. valet pro Lat. *ante* de loco aut tempore, cf. merum cum aliquo verbo Poſſ. Call. Heſd. Orph. Lyc. Fab. Aeſ., ſed ſimul cum gen. perſ. Xen. Pol. Z. et Bach. (cui add: Sy. 1, 6. 15.) it. Hom. Ἰλ. β΄, 359. ſed, praeter α΄, 251. γ΄, 317. 346., etiam cum gen. loci πρόσθε τέρμου η΄, 224., ſed Ὀδ. δ΄, 688. cum artic. τὸ πρόσθεν, ut τὸ πρῶτον, ſubintellectis κατὰ τὸ πρ. ὂν μέρος τοῦ χρόνου, ut τὰ πρόσθεν, de re, ap. Sb. Ind. cum Lyco. v. 667., ſed poſt ſubſt. τοῦ βίου τοῦ πρ. ap. Luc., at intra artic. et ſubſt., ut τὸν πρ. χρόνον, etc. ſine Ind. Di. H. S. T. 1. 341, e. Poſſ. Call. Ael. V. h. Fi. Aeſch. et Pal. it. Aeſch. ep. S., ſed per alia ſimul Theogn. et Xen. Ἀνβ. cum Cyr., (cui add. 1, 2, 8. 1, 4, 23. 17. 28. e.) ſed Soph. Aj. v. 1266. τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρ. ἄξομεν, *poſteriores*

θεὸν ἀποβλέπων, καὶ τοὺς χαλινοὺς ἀντέχων [o] τῶν ἵππων, πᾶσάν τε τὴν ὁδὸν ἤνυε [p] τρέχων ἔμπαλιν ἑαυτοῦ, ἀφορῶν τε εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ θεοῦ. πρός τε

et frenos equorum retinens: totum que iter conficiebat currens retrorſum ac ſpectans
18. anteriora dei. Ne vero

o) Ms. Ba. ἀντέχων ἔμπαλιν ἑαυτοῦ· ἤνυε τρέχων. ἀφορῶντος εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ θεοῦ. Sed Ms. Ve. ἀντέχων ἔμπαλιν ἑαυτοῦ, ἀφορῶν τε εἰς τὸ πρόσω, ἤνυε τρέχων ἔμπαλιν ἑαυτοῦ ἀφορῶν τε εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ θεοῦ. v. N., ſed ἀντέχειν ed. Bc. mendoſe, et poſt ἵππ. noſtrum comma erat etiam in Bs. 1. cum Bs. 2. L. et Par. 2. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. p) Comma hic in edd. Ox. Pat. Par. 2. et Ed. v. N.

in *priorem* locum *ducemus*, et Di. H. S. T. 2. „εἰς τὸ πρ. αὐτοῖς πράττοντες μηδὲν, *nil* ſibi *proficientes*" pro quo in Iſocr. ed. W. 236, 45. μηδὲν εἰς τοὔμπροσθεν ἡμῖν αὐτ. πρακτ. cum libera Vs., etiam in Ann. p. 515. e., ubi, cum ſine ſyn., (cf. Stp. Th. v. utr.) ſuppleas, praeter χωρίον, etiam διάστημα ſ. μέτρον, pro ſeverioribus, *nihil* quanquam *nobis* ipſi *facimus*, paramus, *ad* ſ. in ulterius *ſpatium*, it. *ad* ulteriorem *greſſum* ſ. progreſſum, (ſubaudito βάδισμα,) i. e. etſi ea re non ulterius progredimur, non magnum commodum comparamus; ad quorum analog. haec Noſtri conflata ſunt, (verſante Bg. hic in v. ἀφ. melius, quam ante ad ſyn. ἀποβλ. cf. 4, 5, 17.) it. ad aliam illa τρεχ. ἐμπ. ἑ., cf. de ἐμπ. ſine caſu cum aliquo verbo, pro contra Xen. Bach. Long. Mor. Abr. Dl. Th. Orph. Muſ. Phoc., ſed pro retro etiam Call. et Hesd. ἀ. v. 145. it. Luc., ubi et ſyn. formula ἐς τὸ ἐμπ., male poſita cum gen., qui ib. cohaeret potius cum ſubſt. ἀναστροφὴν, recte tamen a Poſſ. Sy. tributus noſtro adv. in iis, quae praepoſitionum naturam et adeo caſum habent, p. 285. i. „Herodi. l. 5. τρέχει ἐμπ. ἑαυτ. i. e. ἀναποδίζει εἰς τοὐπίσω, *retrorſum* ſ. praepoſtere *currit*" ut Stp. Th. 3, 28. F. „retro, *retrorſum*, — ap. Herodi. cum gen. l. 5. πᾶσ. — ἤνυε τρ. ὀπίσω ἑαυτ. quod Budaeus (forte in Lex.) exponit ἀναποδίζων ἑαυτὸν εἰς τοὐπίσω" cum P. Vs. (ut Sb. Ind. et Bg., peremto adeo id que neceſſario poſt ἐμπ. pronomine) ſed mendoſo adv. alio e ſq. cf. de noſtro Valck. Eur. Hipp. Suid. 1, 724. i. ἐμπ., ἐναντίον, ἢ εἰς τοὐπίσω, it. 2, 37. m. 3, 490. e. Heſ. 1, 1197. i. 2, 1404. i. cum N. 20., e quibus et ipſis apparet Noſtri variatio cum phraſi pr. ἀναπ. εἰς τοὐπ., cf. Abr. ad Aeſch. T. 1. et in rem criticam et confuſ. Dion. H. S. T. 1. Sed comma poſt ἤν. olim recipietur.

πρός τε) In hac copula Bg. diſcedit a P., cf. 4, 4, 10. it. in Lat. utriusque verbi πτ. (Sch. „labi, *cadere* inter eundum, δι. *labi* in via lubrica ſ. incerta") non autem in πρὸς cum inf. cf. 2, 3, 16. pro ſeveriori *ut* que *ne* —, in quam cauſalem et Gr. ὡς non male mutabitur tunc, ubi placet, ad variandum, aut ratio Lat. non commode patitur ſeveram formulam ex pr. *ad* cum particip., ut h. l. ſolennis eſt neg. Bg. cum iſtius verbo et aliis ſyn. Sch. cf. G. Th. cum Grr. al. „*titubare* — dr. quibus pedes inconſtanter vacillant" cui add. Valck. Amm. p. 122. et in v. διολ. Stp. Th. 4, 760. F. „Herodi. ſimpliciter pro *labi* l. 5. πρὸς τὸ — β." cum P., ut Bg. et Sb. Ind., quod compoſ., variandi

τὸ μὴ πταῖσαι[q] αὐτὸν ἢ διολισθαίνειν, οὐχ ὁρῶντα, ὅπου βαίνει, γῆ τε ἡ χρυσίζουσα[r] titubaret aut laberetur, non videns, ubi incederet, arena aurоſa plurima ſubſtrata erat,

q) πεσεῖν — διολισθένειν λ. Ms. Ba., ſed Mss. Ve. et Vi. πέσαι modo, v. N.
r) γῆ τε ἡ ευχάζουσα παμπλ. Ms. Ba. mendoſe.

cauſa pro ſimpl. ὀλισθ. 1, 12, 18., Noſter de ſuo copulat cum altero πτ., non tam per copiam ſyn. (etſi in Bg. *lab.* ap. G. Th. habetur ὀλισθαίνειν, rel.) quam cum diſcrimine, ut maius et minus, adeo que πτ. pro cadere, ſed δι. modo pro nutare et incipere cadere inclinari que ob fallens veſtigium, nobis *fallen — ſchwanken* ſ. *ausgleiten*, cf. Heſ. 1, 1013. e. διωλισθηκόσι, πεσοῦσι, ap. Luc. 1, 490. e. per affine adiunctum ἐκεῖνοι σφάλλονται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, hi *vacillant* fruſtratis *per* lubrica *veſtigiis* in *caligine*, et ſimilem Var. L. διολισθένοντες, ſolenni vocalium confuſione, (cf. §. 13.) ubi et abſolute illa notione p. 599. i. 2, 910. e., ſed cum acc. rei elliptico, κατὰ oppreſſa, 1, 552. l. 9. τὴν γλῶτταν — διολισθαίνων, labante *lingua*, tum alio ſenſu, pro elabi ſ. effugere, abſolute ib. 1, 587. l. 10. 2, 910. l. 88. Suid. et Poll., ubi et cum acc. rei, ut cum praep. et adv. ap. Foeſ. cf. ad Luc. 3, 197. N. 27. et 500. N. 93., ſed in ſyn. διολισθάνω, Lexx. ignoratum, Abr. Dl. Th. p. 716. i. Tum Ms. Ba. πεσεῖν gloſſema eſt, cf. Heſ. 2, 1069. i. πταίει, πίπτει, unde illud rel. Mss. corruptum, confuſis finibus. In ſq. οὐχ ὁρ. ſeverior Bg., quam P., diverſus idem in adv. ὅπ., ſed ſenſu nihil perdente, cf. 2, 7, 5., ſed cum eodem tenens temporum conſecutionem, quae nulla eſt hic in Gr. iterum poſt v. ὁρ. cum vocab. e relativo genere, ſervando indic., pro coniunct., cf. L. N. T. Krb. v. ποῦ Nr. 2. (cui add. Io. 12, 35.) et v. ὅπου Nr. 2. cui add. Io. 7, 34. 8, 22., ad analog. ſcribente *Noſtro et hic*, cf. G. Th. in v. *quo*.

*ὅπου β.) Poſt hoc verbum diſtinctio maior eſt tollenda. *Stroth.* A prioribus enim pendent adhuc ſqq. et cauſae adeo binae, tum quia humus plana erat per arenam ſtratam, remotis que lapidibus ſimul hauddubie omnibus, tum quia ſatellites utrinque corpus Heliogabali ſuſtinebant; quam utramque cauſam in τὲ et τὲ Bg. nec hic diſtincte refert, ut nec P. (qui et omittit adi. παμπλ. cf. §. 11.) ex iſto retinens rel., ut Stp. Th. in χρ., ſed Bud. C. 1540, 11. cum errore ſolenni in nomine „Herodot. γ. — ὑπ. i. e. arena auri colore micans" quod rel. praeterea tantum ap. Geop. ſemel per Lat. *auricolor* cum ſubſt. ἄνθος, et ib. cum abl. modi χρ. τῷ χρώματι, tum pro ſubſt. cum gen. τὸ χρυσίζον τοῦ ὠοῦ, de vitello, ib., ſed ap. Suid. alio ſenſu ſine χρήσει, at ſubſt. γῆ nullibi per Lat. Bg., quod tamen procedat, quoniam dr. alibi quoque ſpeciatim et de certo tantum genere ſ. parte terrae ſ. humi ſoli que, quatenus ut totum ac continuum quod corpus cogitatur, ut de terra, quae cadaveribus iniicitur ap. Ael. V. h. it. de terra effoſſa Xen. Cyr. et de creta Gs. Chr. cum Fi. The. et Pal., ut per ſe hic quoque Lat. *terra* et *humus* potuit ſufficere, notione tamen iſta ſpeciali ac peculiari, qua de G. Th. modo in *terra* 764, 51. cf. Foeſ., ſed cum aliis epithetis Hom. Soph. Aj. Theogn. Poll. Call. Tim. Gl. p. 50. Herdt. Geop., porro cum ſubſt. aliquo regionis, caſu quidem eodem Aeſch. ep. S., ſed per gen. Palaeph., at per notiones, vel generis, ut

παμπλείστη ὑπέστρωτο [s], οἵ τε προασπίζοντες ἑκατέρωθεν ἀν-	ac protectores eum utrinque

s) Colon Ms. Ba., ut punctum ed. A. al.

pro totus mundus, Barn. Eur., vel ſpeciei, ut pro regio, Ael. V. h. Xen. Ἀνβ. tum de certa tantum regione, Eur. Phoen. Valck. it. pro ager, Z. Xen. Pol. Bach. Cyr. (cui add. 1, 6, 11.) Fi. Aeſch. Rs. Or. V. 8. Din., ſed pro rus, villa, ib. V. 6. et Dem. it. pro patria L. N. T., ubi et pro urbs, ut ap. Gat. Adv., porro de perſ. pro dea, Ind. Thuc. in Schol. et N. Xen. Cyr. Fa. Aeſ. (G. Th. v. *terra* e.) tum per varia Suid. Call. Lyco. (ubi et ſyn. γαῖα, cf. Orph. Muſ. Phoc. Hesd. Hom. cui add. Ἰλ. κ', 484.) dein per phraſes memorabiles, etiam proverbiales, Koen. Greg. it. κατὰ γῆν, cum oppoſ. etiam θαλ. Thuc. Is. Ev. Rs. Or. V. 7. Ant. et 8. And. it. γῆν πρὸ γῆς φεύγειν D'Orv. Abr. ad Aeſch. T. 1. (cum G.° Th. 765, 6. v. *terra*,) it. εἰς γῆν ὁρᾶν Abr. L. Ar., ſed γῆν καὶ ὕδωρ αἰτεῖν Rs. Or. V. 4. 8. Lyc. tum de forma antiqua ἡ γᾶ per caſus rel. Valck. Eur. Ph. et Hippol. ſine Ind. 238. 1. E. 254. 1. C. 282. 1. B., at de omiſſo ſubſt. γῆ ad adi., praeter ſupra allata ſubinde et L. Boſ. Ell., cf. Krb. Decr. R. p. I. p. 32., ut in rem ſimilem ap. Lampr. (quo et reſpicit Sb. Ind. v. χρ.) in Heliog. c. 30. e. p. 871. *ſcobe* auri *porticum* ſtravit *et* argenti, — *id* que *frequenter*, quacunque *fecit* iter pedibus *usque ad equum vel carpentum*, *ut fit* hodie *de* auroſa *harena*, ad quae Caſ. N. 1. „Alagabalo via aliquando fuit auroſa harena conſperſa: ut cum deo ſuo thenſam ducens, retro ambulabat. Herodi. πᾶσαν τὴν — ἤνυε πρ. — θεοῦ. πρ. — βαίνει, γῆ ἡ — ὑπ." ſine Vs., ut poſt eadem Lampr. ap. Boch. Hier. P. 2. l. 5. p. 717. „Sic Herodiani libro 5. cum Heliogabali Dei ſui tenſam duceret retro ambulans, *ne* impingeret *laberetur* que *ignarus* quo *tenderet* γῆ τε ἡ χρ. π. ὑπ., auroſa *terra* multa *ſubſtrata eſt*. Ad quem morem alludens Syneſius ad Arcadium (cf. Caſ. l. l.) — Auroſa *terra* ſ. *arena* (quibus ditabitur G. Th.) dicitur, quae ex auri fodinis ſumta eſt, et admixta habet multi auri ramenta. Hiſpaniae amnes huiusmodi arenam volvere, auctor eſt Strabo l. 3." mecum adeo ſervans ad γῆ Lat. ſeverum, ſed aliter capiens illa pr. verba, ut πτ. fit minus, ſed διολ. maius, quo de ampliandum, dum Stp. Th. habet illius Lat. quoque in v. πτ. (quod non ſimul ap. G. Th. nec in ſyn. *offendere*, in quibus duobus pariter nihil de copulatis talibus,) et in v. ὀλισθάνω ex Hom. ὄλισθε Schol. explicationem per ἔπεσε, at pro explicatione noſtra ad N. pr. eſt aliquid. 1, 12, 18. ad ὤλισθ. ex Fa. Aeſ.

οἵ τε προασπ.) Sch. „milites ſoliti clypeo obiecto imperatorem defendere" in notationem quidem reſpiciens, pro ſolo P. *milites*, nimis vago, dum Noſter innuit per variationem Praetorianos ſatellites que imperatoris, quo et pertinet Bg., ap. G. Th. „*protectores*, σωματοφύλακες, electi ad cuſtodiam corporis, ap. Spartian. rel." ad quem in Caracall. cf. T. 1. p. 716. Caſ. N. 1. et ad Capit. Maxim. T. 2. N. 7. cum Cang. Gl. Lat., non huc ſpectante Grab. de Protect. maxime p. 2. ſq. in N., ubi ſyn. afferuntur ſubſt. προασπιστής, rel., ſed Bg. ſupplente e P. acc. pron. αὐτὸν ad v. ἀντ. per ſyn. Lat. cf. §. pr., quod factum hic, opinor, meris manibus, ſine clypeis, quo tamen etiam inclinaſſe videtur Leisn., ad Gr. Ox. ed. repetens illa Sch. Lat.

τεῖχον, τῆς ἀσφαλείας τοῦ τοιούτου δρόμου προνοούμενοι. ὁ δὲ δῆμος ἑκατέρωθεν παρέθει, μετὰ παντοδαποῦς [t] δᾳδου-

retinebant, tutum curſum ei 19. praeſtantes. Populus autem utrinque currebat cum

t) Ms. Bs. nil variat. *Mart.* ſed Ms. Ve. παντοδαπὰς δᾳδ. et Ms. Vi. παντοδαπῆς λ. qui gen. eſt et in edd. Par. Ox. Pat. et Ed. at παντοδαποὺς hoc accentu in A. et Bss., ubi, ut et in al., δαδ. ſic ſine iota, cf. 4, 8, 19. e. it. N.

τῆς ἀσφ.) Leisn. in m. Ox. „f. παρεχόμενοι" quod, requirens alium caſum adiuncti ſubſt. τῆς ἀσφ., per litteras quoque diſcrepat nimis a vulg. lect. et phraſi, a Noſtro conflata ad analog., quoad quidem τῆς ἀσφ. cum πρ. gen., ſed in rel. iterum cum Diod. S. 1, 289. l. 90. προνοεῖσθαι τῆς τῶν ἀτυχόντων ἀσφ. *incolumitatem* (infelicibus) *praeſtare*, ubi liberrimum P. deſerit quoque Sch. in „ἀ. ſecuritate *curſus* πρ. τινος, *curantes*; ut aliquid eſſet, πρ. *curſum* tutum *procurantes*" in poſtr. vicinior Bg., qui, praeter expletum dat. pron. αὐτῷ, (pertinentem potius ad Lat. v. *praeſt.*, quam ad Gr. πρ., quod talem caſum quartum non habet, ſed ſaltem gen. perſ. cf. 2, 4, 16. e.) ſubſt. duo in regimine cum Sch. mutat in adi. cum ſubſt., ſed omiſſo pariter adi. Gr. τοι., dum e Lat. ap. G. Th. formulis, e quibus et Diod. hauſerit, licuit ſevere ſic, *ſecuritati* talis *curſus* proſpicientes, *providentes*, i. curantes, ut tutus eſſet curſus eiusmodi, qualis ante deſcriptus, retrogradus; in quo addito membro apparet tamen aliqua rurſus abundantia Noſtri comparantibus ac recordantibus proxima πρὸς τὸ μ. λ., ſed ſine tautologia inani, quoniam ibi formae binae proponuntur, ſed hic univerſum genus.

παρέθει) P. deſeruit recte Bg. in copula, cf. 5, 5, 19., ſed in v. per ſimpl. Lat., pro quo compoſ. Stp. Th. aliunde unum *accurrere* non tenet G. Th. in notione, hic valente, nec alterum *aſſequi*, ut potior ſit eiusdem formula *iuxta currere*, nobis *neben* her *laufen*, de ſuo dum iungit Noſter, verbum reperiente me tantum ap. Suid. ſine χρήσει, non coll. ad Heſ. eadem, tum alio ſenſu, pro praetercurrere cum acc. loci Ael. V. h., ſed pro curſu antevertere ſ. transcurrere cum acc. perſ. Xen. Ἀνβ. et ſine Ind. ap. Luc. 2, 65. l. 64.

παντοδαποῦς) Forte παντοδαπῆς, ut ſequitur (§. 22.) παντοδαπὰς. *Steph.* Leg. παντοδαπῆς. *Reisk.*

Sic Sb. Ind. de more „π. pro παντοδαπῆς" at Sch. poſt παντοδαπὸς ſeparatim, ſine Vs. hinc „παντοδαπῆς — ποῦς — ubi tamen Stp. mavult legere παντοδαπῆς" e cuius Th. 1, 1872. F. notaram olim haec, contra Rud., qui adi. παντοδαπὴς ſuſpectum habuerit, forſan in Lex., produxiſſe quidem hunc ipſum Noſtri locum, ſed ſubieciſſe „poſſit tamen aliquis ſuſpicari, ab ipſo auctore παντοδαπῆς, non — ποῦς, ſcriptum fuiſſe, praeſertim, quum in eadem pagina (§. 22.) declinationem illam, non hanc, uſurpet, ſcribens, — ἐσθῆτας παντοδαπὰς —. Alioqui pro illo παντοδαποῦς facere poſſit ὑμεδαπῆς" quae quidem analogia primo, deinde obſervatio illa, ap. Noſtrum occurrere nomina ſubſt. etiam diverſae declinat., id que in vicinia quoque, cf. ἑκατονταρχ. 5, 4, 12. ſq., tueri per ſe queat vulg., etiam contra Mss. binos hactenus, quod noſtri Codd. ſaepe tentant per gloſſam adiectivorum ſexum illum com-

χίας, ϛεφάνους καὶ ἄνθη ἐπιῤ- multis facibus, ſerta et flores

munem, cf. 2, 12, 10. σεβασμ., hic diſſenſu ſuo ipſo pro vulg. aliquid facientes, confuſo in Ms. Ve. η et α, cf. §. 14. κατηγ., ut per ſe adeo in Ms. Ba. η et ου, cf. 4, 11, 13. τῆς, unde ſaltem nihil critico novandum fuerit in vulg., ſed porro ſervanda Var. L., cum et L. Ern. habeat „παντοδαπῆς, έος, ὁ, ἡ, i. q. ſq. παντοδαπὸς“ etſi hoc poſtr. ſolum reperi in L. Baſ. utr., ſed ſine loco et N. maſc. ap. Heſ. at ap. Suid. etiam fem. et neutr. 3, 21. e. p. ſq. i. tum neutr. cum fem. ap. Foeſ., porro per Indd. maſc. ap. Luc. et Xen. Z. Pol. quibus add. ſine Ind. Diod. S. 1, 338. l. 59. et una cum neutro Dem. 71, 19. 378, 24., ſed neutr. ſolum ap. Hom. Fi. Pal. et cum adiuncto per omnem ſexum, maſc. ποικίλων καὶ π. λόγων Luc. 1, 77. l. 93., ſed fem. ποικίλας καὶ π. λ. Ael. V. h. it. πολλαῖς κ. π. λ. Fi. The., ſed neutr. πολλῶν καὶ π. λ. Is. Ev. Fd. p. 7. l. 6. tum per oppoſ. Plut. Krg. §. 53. maſc. ὁ κόλαξ — οὐχ ἁπλοῦς, οὐδὲ εἷς, ἀλλὰ παντοδαπός ἐϛι καὶ ποικίλος, ſed neutr. Aeſch. Fi. πλειόνων τε καὶ μᾶλλον π. et in diverſis membris ap. Is. Pan. Mor. p. 50. i. ὥϛε ἐν τῷ μεταξὺ τῆς χώρας ἔθνη πολλὰ καὶ γένη παντοδαπὰ — κατοικισθῆναι, denique de perſ. cum abl. rei modi que ap. Diod. S. 2, 281. l. 5. πεζοὺς π. τοῖς γένεσιν et 1, 338. l. 71. μισθοφόρων πολλῶν καὶ π. τοῖς ἔθνεσι, nemine horum reddente omiſſum a P. adi. (iterum, cf. 4, 11, 15.) cum Bg., quod nec procedit in illis pr., ubi diſtinguitur a diſerte addito πολλ., nec hic neceſſarium eſt, quia per vulgarem notionem, pro varius ſ. varii omnis que generis, valere poſſunt ac cogitari faces non tam domeſticae cum externis, Romae et alibi confectae, quam illae noſtri ſaeculi etiam, diverſae materia et colore, conflatae pice atra et cera candida, tum ignes varii generis, per tedas iſtas, it. in lucernis et lampadibus fictilibus, per ipſas que candelas ſevaceas aut cereas; reddente Bg. aliter, quam 4, 8, 19., ſubſt. δαδ. e P., ut Stp. Th., qui ib. ſine monito ullo profert ſtatim παντοδαπῆς, ſed ſecus, ac hic in ed., nullum poſt παρ. comma et poſt δαδ., ſed aliquod poſt δαδ. cum illo iterum adi. novo 3, 1025 G. „ϛεφάνοις βάλλειν dicitur, ſicut φυλλοβολεῖν τινα, quum in eum ſerta et flores conſiciuntur; quod victoribus ſolebat fieri et novis regibus, fauſtis additis acclamationibus, (quae hic non memorantur a Noſtro, concedi poſſunt tamen, ut prior mos reſpicit potius alia Noſtri loca, ut 1, 7, 11., cum alia in cauſa, mera ex honoris laetitiae ve ac plauſus teſtificatione fieri videatur h. l., quem adeo non ſevere Stp. ſubiecit, ſic redditum,) coronas *flores* [illegible] *iacientes*“ partim e P. (ut Sch. in ϛεφ. cor. *iac.* in pompa excipiendi Imperat.“ qui ſaltem melius definit morem per tempus, ubi tamen potius dediſſem *in* pompa *deducto deo*,) praeter Lat. Bg. aliunde, pauperrimus in v., cuius thema contractum ἐπιῤῥιπτεῖν, a Noſtro hic adhibitum, notaram praeterea ex Ind. Dion. C., reperiens non contractum ἐπιῤῥίπτειν tum ib., tum nunc quidem, diligentius quaerendo, phyſica notione, cum perſ. dat. et acc. it. adv. ap. Luc., ſed cum dat. et acc. rei ſimul que adv. ap. Geop. 20., ut cum mero acc. rei ib. ſine Ind. 10, 4, 2, it. cum acc. rei et pr. eadem ἐπὶ in L. N. T. e Luc. 19, 35. at tropice, ſimilem per rectionem, ib. e 1 Petr. 5, 7., ſed cum ſolo acc. rei ap. Diod. S. 1, 648. l. 36., ut cum acc. perſ. et dat. rei ap. Poſſ. Call. ſed de re et arbore palma, phyſice cum acc. pron. ἑαυτὴν iterum et eadem cum pr. ἐπὶ ap. Geop. 10, 4, 7. tum paſſ. ſine χερσὶ ap. Suid. 1,

ῥιπτοῦντες [u]. ἀγάλματά τε 20. iniiciens: tum ſimulacra πάντων θεῶν, καὶ εἴ τι πολυ- omnium deorum, et omne

u) Hic comma fuit in edd., et tacite quoque in Mss. v. N.

794. c., quam ad analog. confictae phraſi noſtrae adiiciemus mente vel dat. perſ. pron. αὐτῷ, vel ſimul pr. ἐπ' αὐτὸν, reſpiciendo ad §. pr. αὐτὸν et §. 17. ὁ Ἀντων., cum in eiusdem deum hauddubie iactum vetuerit religio; dum Bg. e P. ſyntheſin in ὁ δημ. — ἐπιῤῥιπτοῦντες iterum negligit, cf. 5, 4, 14.

ἀγάλματα) hanc vocem non pendere a verbo ἐπιῤῥιπτοῦντες, ſed a praepoſitione μετὰ, patet. *Stroth.*

Hoc durum ſit, μετὰ regere ibi gen. et ſimul hic acc. Nam, qui ibi videatur in edd. quibusdam eſſe acc. in adi. παντοδαποὺς, id merum eſt operarum peccatum in accentu vel ob fem. ſubſt. δᾳδουχίας, requirens ſexus eiusdem παντοδαπὰς, quia hoc fem. modo facit nominativus παντοδαπὸς, nec tale adi. trium terminationum eſt communis generis. Et manet, quod ſupra diximus, Ms. Ve. παντοδαπὰς lapſus ſcribae in vocali potius, quam error in caſu, quem regat pr. μετὰ, ubi ſignificat Lat. Bg. e P. et comitatum quendam rei aut modum, quo aliquid agitur; cum ille acc., valens maxime de tempore ac conſecutione, pro Lat. *poſt*, ab iſto loco ſit alienus, et demum obtineat ſq. §. 21. Itaque melius eſt, facta diſtinctione maxima poſt ἐπιῤῥ., copulari omnia inde ab ἀγαλμ. usque ad θεοῦ una periodo ac §., ut fecimus, et ſubſt. ἀγαλμ. cum rel., pro nominativis accepta, iungi cum v. poſtr. προεπ., quod et alibi de rebus adhibetur, et de ipſis illis, quae hic proferuntur cum variatione quadam, etiam 1, 10, 11. Eo que Bg. ſpectarit quoque tum diſtinctione ſua poſt ἐπιῤῥ. maiori, tum Lat. ad copulam τὲ, cf. 4, 10, 9., e P., cuius ſyn. ad εἴ τι (cf. 4, 8, 21.) deſerit per aeque liberum, cf. 4, 2, 16. 5, 4, 12., recte reſtituens ab illo omiſſum ſubſt. ἀναθ., reddendo, ut alibi, ſed aliter Sch. „munus, ornamentum deo dicatum et *in templo* ſuſpenſum“ qui forte cogitabat de ellipſi quorundam, v. c. ἐν τοῖς ναοῖς ſ. τῶν ναῶν, aut modo notionem ſecundariam, quae ex uſu loquendi adhaeſit iſti ſubſt., ut, cum de rebus ſacris eſt ſermo, qui hic etiam ob pr. ἀγ. τ. θ., ſemper iſtorum quid ſuppleatur mente; unde Noſter abſolute ſic recte poſuit, et vel ſic ſatis diſtinguit a rel. ſqq. duabus rebus, in pompa ſimul productis, non illis ſacris, ſed deſumtis cum ex aula imperatoria, tum e domibus civium, cf. 1, 10, 11. 1, 8, 7., innuens per ἀναθ. hauddubie illa ſacra πομπεῖα, de quibus v. ad 1, 10, 11., ut de ἀγ., praeter allata ad 1, 11, 2. et 4, 2, 13., nunc in varias notiones, tum nominatim de pictura quoque, it. promiſcue pro ἀνδριὰς, Suid. Heſy. Barn. Eur. Herdt. cum G. Chr. Fi. Pal. Luc. Hom. Ind., etiam in N., tum abſolute, de diis, cum diſcrimine a pr. ἀνδριὰς Ind. Sb., ſed ſolum Thuc. et Lyco., porro cum gen. θεῶν ib. et ad Tim. L., ſed ſine Ind. Eur. Val. Ph. v. 635. de aris, ſed ap. Suic. cum gen. θεοῦ, improprie, at cum aliis gen. deorum Ael. V. h. Is. Ev. Call., ubi veri numeri ep. 35, 1. denique improprie de rebus cum gen. rerum, de curru ἀγ. χλιδῆς Aeſchy., ſed ap. Abr. ad eum T. 1. de cincinno ἀγ. τύμβου, ut de cippo ἀγ. τάφων Lyco., de luna ἀγ. νυκτὸς Orph., de lychno ἀγ. ἔρωτος Muſ., ſed de aliis, etiam cum gen. perſ., Abr. l. l. p. 269. m. D'Orv. Ch. et Wernsd. ad Phil. p. 208. c., ſed

τελὲς ἀνάθημα[x] τίμιον, ὅσα magnificum donarium, omnia τὲ τῆς βασιλείας σύμβολα, ἢ que imperii inſignia et pre-

x) Ms. Ba. nil diſcrepat. *Mart.* nec Mss. rel., ſed edd. Par. Ox. et Ed. καὶ τιμ. v. N.

cum alio gen. perſ. ap. Ael. l. l. ἀγ. παιδὸς, qui non nominis proprie eſt, ſed formae ac figurae, cf. Ind. ut affine ἀγαλματοποιὸς Munth. cum Fa. Aeſ.

ἀναθ. τίμιον) Deeſſe videtur copula καὶ ante τίμιον. *Steph.* Et Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit aliquid" hoc eſt, adi. τιμ., neſcio, utrum ſcribae culpa, an ipſe, exiſtimans, facere tautologiam inanem id cum pr. πολυτ., cum et hoc reddiderit *pretioſum* 3, 8, 12., ut alii, cf. ad Diod. S. 2, 415. l. 70. τῶν πολυτελεστάτων ἀναθημάτων, precioſiſſimorum *donariorum.* Iam quoque P. modo unum adi. refert in his „*et* quidquid *conſpicuum* in *templis*" quod fuerit illud Gr. πολυτελὲς, liberrime tamen redditum, cum id Gr. proprie ſit, ut Lat. Bg., pro ſumtus multos requirens, ut alterum τίμιον pretium habens vel univerſe, vel magnum; quae quidem duo de re una dici per ſe poſſunt ſine tautologia inani, ut noſtratium *koſtbar* et *ſchätzbar*. Sed num ita poſſunt ſine copula et per aſyndeton? Id ſane faciunt poëtae, nominatim Homerus, ut dent duo epitheta uni ſubſt., etiam ipſe Noſter alibi, ut 4, 2, 6. λιτὰς ἐσθῆτας λευκὰς λ., nihil reperiente me in adi. τιμ. de rebus, praeter illa ad 4, 8, 21., niſi abſolute L. N. T. Dion. H. S. T. 1. 434, 14. Plut. Hs. ex 8, 4. Xen. Bach. ex Hi. Rs. Or. V. 4. 6. cum oppoſ. ἄξιος, per rectos numeros 718, 4. Dem. cui add. 319, 18. cum Poſſ. Call., ſed cum alio adi. N. T. 2 Petr. 1, 4. μέγιστα καὶ τίμια ἐπαγγέλματα, it. cum dat. perſ. ib. Act. 20, 24. Call. Dion. H. S. T. 1. 286, 20. 292, e. Ioſ. Dem. ap. Poſſ. Call. p. 519. e. cum oppoſ. ἀτιμ., ſed ap. Luc. 1, 198. l. 49. cum ſyn. in membro pr. cf. Heſy. cum N., ſed pro rarus ap. Suid. Tum P. prodit non modo in illis antea nullam copulam, ſed etiam aliud quid, *in templis*, ſimile illi Sch. in N. pr., quod ducat me magis ad lectionem novam, litteris vulg. vicinam, ναῶν, (pro quo Noſter, varians ordine, 7, 3, 13. ναῶν ἀναθήματα θεῶν τε ἀγάλματα,) quam ad ἐν ναοῖς, quale adiunctum etiam ap. Dem. 35, 17. ἱερῶν καὶ τῶν ἐν τούτοις ἀναθημάτων, ubi recte Ind. „templis puta" cf. ἀν. cum praep. eadem ap. Herdt. 12, 71. θέης ἄξιον διὰ πάντων τῶν ἐν Δελφοῖσι ἀναθ. *ſpectatu dignum* inter *omnia*, quae *ſunt* Delphis *donaria*, ubi ſane ellipſis eſt v. ſubſt. ὄντων, ſed cum gen. alio rei. τῆς πόλεως, ap. Kypk. T. 1., niſi eſt ibi pro perſ., ut cum gen. dei Xen. Ἀνβ. at hominis Herdt. p. 11, e., ubi et cum adi. materiae χάλκεον οὐ μέγα, it. Xen. Cyr. χρυσᾶ et ἀργυρᾶ, ſed cum aliis adi., praeter ſuperius πολυτελ. 5, 3. 9. e., hic repetitum, L. N. T. Dion. H. S. T. 1. Thuc. 106, 25. Diod. S. 1, 65. l. 61. cui add. 326, 68. 80. 83. Suic. p. 272. e., ubi et cum v. κοσμεῖσθαι, ut in N. T., ſed cum aliis verbis Sb. Ind. Rs. Or. V. 4. 7. Is. et Poſſ. Call., tum praecipue ap. Luc. per rationes has abſolute 2, 187. l. 5. 206. l. 34. it. cum adi. 1, 505. l. 12. 2, 201. l. 21. 3, 456. e. it. cum verbis 1, 750. l. 50. (ad quem locum recte de differentia τοῦ ἀνάθεμα, quod nec ipſe per vetuſtos Indd. deprehendi,) it. cum gen. perſ. 1. deae 2, 416. l. 75., ſed cum dat. perſ. ſ. dei 2, 202. i., ut cum eodem loci, ſine Ind., 3, 527. l. 71. cf. in rel. uſus etiam Herdt. 24, 88. 6. 2. δῶρα, Rs.

πολυτελῆ κειμήλια [y], οἵ τε ἱπ-
πεῖς καὶ ϛρατὸς [z] πᾶς προε-
πόμπευον τοῦ θεοῦ. μετὰ δὲ 21.

tioſa ſupellex, atque etiam
equites et exercitus univerſus
pompam comitabantur.

y) Hoc comma fuit in Ms. Ba. et ed. Bs. 1. ſed nihil in Bs. 2. L. at colon in Ox. pro puncto A. Stp. rel. v. N. z) Ms. Ba. καὶ ὁ ϛρατὸς προεπ. v. N.

Or. V. 8. And. Valck. Diatr. p. H. Mor. Is. Pan. et Long. Chr. Gs. et Harl. Thom. M. Moer. Hes. κοσμήματα, Suid. (quem iam Suic. l. l. corrigi voluit, ſed ſervat Z. Ind. X. Cyr.) Bud. C. tum de ellipſi ad adi. Vig. cum L. Bos. ſed, extra ſacrum uſum Dion. H. S. T. 1. 745, 20. it. cum gen. rei ap. Hom. per veros numeros Ὀδ. φ', 430. cum Ael. V. h., ubi et cum dat. (cf. ἀναθηματικοὶ πίνακες Diod. S. 2, 644. l. 41. et ἀναθηματικαὶ τιμαὶ Polb.) ſine Gr. huc ſpectante Schw. L. N. T. p. 89. N. e. „in pompis haec ἀναθ. quoque oſtentationis gratia cum aliis pretioſis regiae ſcil. poteſtatis ſymbolis et pretioſiſſima regis ſupellectile circumferebantur, ut ex Herodi. 5, 6, 19. apparet" ſumto adeo uno tantum genere atque imperatorio in illis ſqq. ὅσα λ., non autem diverſo et civium ſimul, quod in N. pr. ponebamus. Iam, cum ſint ſyn. illae formulae e ſubſt. cum gen. ἀναθ. ναῶν et e ſubſt. cum praep. et ſubſt. ἀν. ἐν ναοῖς, cf. 4, 13, 15. 1, 5, 11. 2, 2, 16.: poſſit P. per libertatem ſuam expreſſiſſe iſtam primam, quam in Cod. haberet adhuc ſalvo ſuo, diverſo illo et alias a noſtris Mss., qui corrupti eſſe hic queant, facile confuſis iſtis τιμιον per elementa maiuſcula et ναων, in quod iterum inclino ex altero Noſtri loco illo, cum ſoleat Noſter ſua repetere, ſed cum variatione quadam, quam in ordine ſupra monſtrabam; in quo tamen mera ſit analogia ad aliorum iſtos gen., cum ἀναθ. iunctos; nihil ferente etiam G. Th., quam „*anathema*, ἀνάθημα, donarium, quod, dicatum diis, ſuſpenditur in parietibus et columnis templi, — *donarium*, δώρημα, donum eſt, diis oblatum, et in templo repoſitum, ſuſpenſum ve, ἀνάθημα. — 2) *donaria*, ipſa loca, in quibus donaria offeruntur. — Utramque ſignificationem indicant Vet. Gloſſ. *Donaria*, χαριστήρια, ναοὶ, τεμένη, ἱερὰ ἀναθήματα, ἀναθήματα" unde et firmetur notio Ind. Mor. Is., ut ex iſto epitheto ἱερα ἀν. Noſtri ἀν. ναῶν, quae novitas non opus habeat illa Stp. copula, per ſe elapſa poſt ſyllabam μα, ut P. omittit alibi quoque adi. aliquod, cf. §. 18. et cum τιμίοις alterum ποικίλοις 5, 5, 4. e., in ſqq. etiam liber, maxime oppreſſo adi. ὅσ., quod et ipſe mutat in πάντα 2, 13, 21. ut hic Bg.

οἵ τε ἱπ.) Videntur innui iterum equites Praetoriani, cf. 1, 12, 13., et in ſq. ϛρατὸς peditatus, (ſicut Lat. *exercitus*, cf. Ind. Iul. Caeſ. v. *miles* cum Gron. ad Liv. 28, 1.) ſed nominatim Praetorianus quoque, cf. 4, 5, 1. ſed Sch. „ϛρ. pedeſtris, opp. ἱππεῖς" vel ſic tacente Stp. Th. Sed in Ms. Ba. primo artic. additus in ſecundo membro ac ſubſt., ut 5, 4, 14., deinde omiſſum adi. πᾶς, ut 4, 15, 10.; dum, praeter Mss. rel., id ſervat etiam P., atque inde ſyn. ad τὸ Bg., cf. 4, 4, 18. 4, 6, 5., et aliquid ad v. προεπ., ſed hic Stp. Th. „*pompam* eiusmodi *comit.*" ſubſtituit modo ſyn. pron., quod libere dederat ille pro gen. τοῦ θ. cf. 5, 6, 4. 1, 8, 8. 4, 1, 7.

μετὰ δὲ) Bg. e P. per ſyn. ad pr. μ. cf. 3, 5, 10., diſcedens tum in ſervato pron. αὐτ., intra duo locato verba, tum in Lat. ad ἱερ., ubi

τὸ καταγαγεῖν αὐτὸν, καὶ ἱδρύσαι ἐν τῷ ναῷ [a], τάς τε προειρημένας θυσίας καὶ πανηγύρεις ἐπετέλει [b], πύργους τὲ μεγίστους καὶ ὑψηλοτάτους

Poſtquam autem deduxerat eum et collocaverat in templo, cum ea, quae diximus, ſacrificia ſolennia celebrabat: tum turribus maximis et altiſ-

a) νεὼ Ms. Ba. hoc accentu v. N. b) Hic punctum in A. al. et colon in Stp. rel. v. N.

Ms. alia in dat. forma, Attica illa et a Noſtro etiam uſurpata, habet depravati accentus (cf. Gramm. March. p. 1044. m. tacente Stp. Th.) gloſſam per comparationem ex 4, 5, 1. et fortaſſis ob §. 7. m. ὁ νεὼς et §. 13. νεὼν, cum, quanquam frequentior haec ap. Noſtrum, tamen altera vulgaris et proba ſit et Noſtro adhibita, etiam ſine Gloſſatoris nota 4, 4, 18., tum in vicinia ponantur ſimul diverſae formae declinationis, ut ap. Luc. 1, 197. l. 30. ναοὺς, ſed l. 37. νεὼς, it. p. 534. l. 87. ναοὺς, ſed p. ſq. l. 94. τὸν νεὼν, it. 3, 537. l. 75. ναῶν, ſed p. ſq. l. 93. νεῶν, ſine V. L., etiam in aliis locis Ind. v. ναὸς, cui add. 2, 411. i. p. ſq. l. 95., ſic utr. ap. Diod. S. ναοὺς 1, 18. e. p. ſq. i. et l. 94. ſed p. 326. l. 67. τοῦ νεὼ, pro quo ἱερὸν l. 66. 72. 80., ſimiliter ναὸς, praeter L. N. T. et Lyco., etiam ſine V. L. ap. Xen. M. S., tum τὸν νεὼν ſine Ind. ap. Thuc. 290, 77. cf. Ael. V. h. Fi. Aesch. et Pal. cum N. Rs. Or. V. 4. 7. Ant. Dion. H. S. T. 1. cui add. 12, 7. 54, 44. ſed p. ſq. l. 6. et 20. ἱερὸν, at l. 39. νεών τε καὶ ἄδυτον, (ubi eſt totum templum, ut adiunctum ἀδ. pars eius, ſed contra interdum eſt νε. pars, cum oppon. ἱερὸν, cf. ad Herdt. p. 446. N. 50. ad Thuc. p. 291. N. 77. cum Abr. Dl. p. 458. i. et Kypk. 1, 136. m.) pro quo plur. l. 43. τῶν ἀδύτων, et 56, 12. ἐν ναῷ, porro Hes. 2, 653. i. ναὸς, ſed p. 672. m. νεὼ, ναοῦ, at Suid. 2, 611. m. νεὼς, ὁ ναὸς, Ἀττικῶς, et Moer. p. 265. νεὼς, — Ἀττικῶς, ναὸς, Ἑλληνικῶς, contra quae nihil in N., cum refellant ante laudata loca ex auctoribus maxime Atticis, qui uſi etiam illo ναὸς, quo de pro brevi aedicula cf. ad N. T. Act. 19, 24. Lexx. cum Intrp. it. Raph. Suic. p. 391. i. Berk. ad Stp. Bz. v. Θεράπναι, it. ad Diod. S. 1, 18. N. 80. it. 2, 415. N. 79. et ad Herdt. p. 133. N. 43. tum de ellipſi caſus alicuius, poſt ἐκ et dei nomen Barn. Eur. ſed poſt εἰς ſ. ἐν cum gen. L. Bos. p. 218. m. et Poſſ. Sy.

τάς τε πρ.) Reſpiciuntur illa §. 14. et 5, 5, 1. ſqq., ubi liberrimum P. deſerit quoque Sch. in „πρ. victimas, quas diximus“ cum Bg. e caſtigata Vs. P., cf. 1, 11, 7., qui videatur ſumere hendiad. in duobus ſubſt., intellecto adi. non tantum de tempore, pro eo, quod fit ſtato, ſolito tempore, §. 13. ἑκάστου ἔτους, — ἀκμάζοντος θέρους, ſed etiam de modo, pro eo, quod fit cum pompa, cum ludis et frequenti coetu, §. 14., tenente G. Th. tantum „ſacra *ſolennia*, quae certis temporibus anni fieri conſueverunt.“ Sed potuit quoque ſcriba omittere copulam aliquam, quam liberam refert P., ubi adi. plur. ſit pro ſubſt., quo Bg. uſus §. 14., ubi G. Th. modo „*ſollemnia*, caerimoniae ſtatae, fixae, lege deſcriptae, — *referre* tumulo *ſolemnia* variis *ludis* Virg. A. 5, 605.“ ubi N. tacent, ut hinc Stp. Th. in v. παν. Caeterum Bg., exprimens τὲ — τὲ per illas copulativas, quanquam poſt ἐπετ. it. deinde poſt παγ-

κατασκευάσας, ἀνιὼν τε^c ἐπ' ſimis exſtructis, poſtquam a-

c) ἀνιὼν τὲ Ms. Ba., ſervatis accentibus, ut 4, 13, 11. cf. contra 5, 2, 6.

τοῦ. facta diſtinctione maiori, tamen videatur iunxiſſe omnia inde a μετὰ usque ad χοίρων, cum et reſpiciant ſeſe eadem impf. tempora ἐπετ. et ἐῤῥίπτει, dum copulat eadem quoque P., ſed cum libertate.

ἀνιὼν τε) Rectius ἐπ' αὐτοὺς, accuſativo caſu. De ſortium autem ſparſione iſta meminit etiam Lamprid. *Sylb.* Late iſthaec deliniendi dicam, an decipiendi vulgi commenta exequitur Lamprid. *Boecl.* Ad h. l. v. Pitiſcus ad Suet. Cal. c. 18. p. 542. *Leisn.*

Ad lect. conſtituendam, praeter Leisn. in m. Ox. „αὐτοὺς" ſed Sch. in ἀν. „ἐπὶ πύργοις, conſcendens *turres*" ſervata ſic oblique vulg., nihil attulere Intpp. Lat., dum P. „turres *ad* id *ipſum* extructas *conſcendebat*" ſuppleverit potius ad v. κατ. ſine neceſſitate, δι' αὐτὸ τοῦτο, cf. 1, 15, 13. ſed Bg. omiſerit illa ipſa, de quibus ambigitur, a me iam reſtituta e rectione Lat. v. *aſc.* ap. G. Th. Iam Gr. ſic cum pr. ἐπὶ dedit Noſter de ſuo, ſed ad analog. illius ſyn. εἰς ap. Hom. Lyco. v. 14. Ael. V. h. et Dem. ubi et cum pr. ἐκ, ut et ap. Call., ſed cum acc. loci ap. Luc., etiam abſolute ib., at cum adv. ap. Xen. Cyr. cf. de re ac ſole Heſd. et Rs. Or. V. 4. cum Suid. 1, 210. i. Hes. 1, 360. e. 385. Sed, quod Ms. Vi. ſolus tentat caſum poſt praep. iſtam: id fieri poteſt per gloſſam, ut 1, 4, 12., cum et hic habeamus v. ἀν., motum in locum continens, ubi poſt pr. ἐπὶ valet caſus etiam tertius pro quarto, quem quartum Ms. ille duxerit etiam per comparationem ex locis Noſtri aliis, ubi eſt v. ſyn. ἐλθεῖν cum ἐπὶ τοῦτο, it. 5, 4, 5. ἀνελθόντες ἐπὶ τοὺς πύργους, it. 1, 5, 4. etc. quod ipſum tamen 6, 3, 4. ἐπὶ βήματος ἀνελθὼν obtinet aeque recte ſecundum, ut, cum illa praep. tres caſus habeat, quoque hic ſuſtineri queat iſte dat. vulg., etſi per ſe confuſio inciderit iterum in finibus οις et ους, cf. 3, 8, 3. 3, 11, 14. e. Ita, quum et Mss. rel. in vulg. maneant: novitas iſta tertii manebit modo in V. L., ſicut et altera in Ms. Ba. per v. ἐῤ. aliam formam, perinde e lapſu, per confuſas vocales, cf. 4, 11, 13., atque e gloſſemate, cf. in contrariam partem 4, 15, 6. ubi, pro non contracto ἐῤῥίπτον, praebebant Mss. contractum ἐῤῥίπτουν, cui, per variationem uſurpato, Noſter hic ex analog. tribuit ſua, ſeverius agente Bg., quam P., etiam in caſu tertio ſervato pers., qui Lat., non allatus a G. Th. et Indd. inſpectis, ſaltem feratur ex analog. v. *obiicere*; ut eiusdem numerus alius, per ſyn. P., e Lat. ratione, qui, quoad G. Th. et Indd. conſultos, non adhibent plur. pro ſing., per notionem de populi ſ. civium parte illa inferiore, pro plebe ac multitudine, qualis notio hic valet, per variationem pro τοῖς δήμοις 1, 3, 9., ex uſu que aliorum, cf. L. N. T. Krb. Toup. ad Suid. 3, 42. e. Dem. Xen. M. S. Ael. V. h. Fi. Th. Aesch. ep. S. Plut. Hs. it. de exercitu ſ. militibus gregariis, oppos. ducibus, Polb. (ut ap. Hom. λαοὶ) ut eadem notione in ſing. ap. Ael. V. h. 2, 7. p. 81. i. pro quo poſtea bis οἱ πολλοὶ, tum pro univerſa multitudine ac copia ſ. pers. ſ. rerum, etiam cum gen. aliquo rei, ut ὀνομάτων, L. N. T. laud. Toup. l. l. p. 22. Luc. Eur. Barn. Valck. Eur. Ph. Ind. cui add. p. 51. 329. e. ſq. it. Thuc. Schol. ſed ſimul pro ὀχλήσεις ſ. re moleſta Thuc. Ind. in N. cum Abr. Dl. Dem. Dion. Cas. Dion. H. S. T. 2. et ſine Ind. Herdt. 44, 85. Suid. non coll. ad Hes. Foes. Thom. M. Moer.

αὐτοῖς [d], ἐῤῥίπτει [e] τοῖς ὄχλοις (ἁρπάζειν [f] πᾶσιν ἐπιτρέ-

ſcendiſſet in eas, proiiciebat populo (rapere omnibus per-

d) ἐπ' αὐτοὺς Ms. Vi. v. N. e) ἔῤῥιπτε τοῖς ὄ. Ms. Ba. v. N. f) In Ms. Ba. non ſunt ſigna parentheſis. *Mart.* nec in A. al. ſed in Stp. rel.

porro in phraſin εἰς ὄχλον ſine Ind. Valck. Eur. Hipp. 269. 1. E. 2. C. ſed in plura ſimul Z. Ind. Xen. Pol. Cyr. Ἀν. et Bach. cui add. ἐν ὄχλῳ Sy. 2, 18. rurſus que in alia Lyco. Ariſt. Plut. v. 750. Long. Mor. Rs. Or. V. 4. Fi. Pal. et Aesch. Sed in eem habui ap. Suet. Cal. c. 18. m. *ſparſit* et *miſſilia* variarum *rerum*, it. c. 37. m. *quin et* nummos *non* mediocris *ſummae* e *faſtigio* baſilicae *Iuliae* per *aliquot* dies *ſparſit* in *plebem*, (ut P. hic,) quo reſpicitur in N. ad Dion. C. p. 930. ſed ad Claud. c. 21. i. *apud* ſuperiores *aedes* Caſ. „partem illam theatri, in quam ſoliti conſcendere imperatores, miſſilia ſparſuri. — Similiter e baſilica ſ. regia, quae foro imminebat, populo miſſilia iaciebant" tum ap. Lampr. in Heliog. c. 8. p. 810. e. quum *conſulatum* iniſſet, (ſed V. L. cum *collatum* miſiſſet *in pop.*) *in* populum *non* nummos *vel* argenteos *vel* aureos, *vel* bellaria, *vel* minuta *animalia*, ſed *boves* opimos *et* camelos, *et* aſinos, *et* ſervos (*cervos* in N. Salm.) *populo* diripiendos *obiecit*, imperatorium *id* eſſe *dictitans*, ad quae Caſ. N. 8. „ſic ap. Iuſtinianum ἐπιῤῥίπτειν τὰς δόσεις τοῖς πλήθεσι, (Noſtri ſyn. τοῖς ὄχλ. ut ap. Dem. 71, 26. 241, 7. ſine Ind.) quod Graeci recentiores dixerunt ῥίπτειν τοὺς συνήθεις ἀποδέσμους ſ. ἐπιῤῥίπτειν ἐπικόμβια. — *collatus*, pro collatio, — ſparſio facta in populum, διάδοσις ſ. πάγκαρπος. Firmat hanc lect. non mediocriter Herodianus, qui genus hoc totum largitionum Heliogabali fuſe deſcribens, non occaſione initi conſulatus haec donata ſcribit, ſed in honorem dei Alagabali, cum illum quotannis ſtato die ex urbe in ſuburbanam aedem ingenti pompa deduceret, (ſed N. 2. ad *boves opimos* etc.) Omne genus animantium, qua ferorum, qua cicurum, porcis exceptis, Herodianus" ſine Gr. cf. ad Capit. Gordian. T. 2. p. 78. it. p. 134. ſed Vop. Prob. ib. p. 672. tum in Graff. Diſſert. de miſſilibus p. 22. §. 31. „plerumque autem ſpargebantur miſſilia a loco ſuperiore, vel *ex* altiſſimis turribus, *ad* id *exſtructis*: de Heliog. optime refert Herodianus, πυργους — κατα σκευασας, ανιων επι αυτοις" ſic per Gr. depravata.

ἁρπάζειν) Omiſſum a P. hoc membrum, nec reſtitutum in caſtigata Vs., dedit Sch. partim modo in „ἐπ. *ſinens*, permittens *illis*" ſed plene Bg. cf. ſine Ind. Dem. 251, 21. 133, 26. 753, 12. 92, 11. 128, 3. qui et recte parentheſis ſigna retinet in diremto a v. ἀργ. altero caſu, ubi de ἐκπ., poſt Stp. Th. pauperem, v. Poll. Hes. cum N. ſed non coll. Suid. 1, 701. i. ἔκπωμα, φιάλη, ποτήριον, tum per eadem epitheta ap. Thuc. 407, 49. ἐκπ. καὶ χρυσᾶ καὶ ἀργ. (qui locus add. Ind.) ſed alio ordine, et, ut hic, ſimplici copula ἐκπ. ἀργυρᾶ καὶ χρ. Dem. Ind. cui add. 816, 22. 817, 22. 757, 14. ubi l. 11. contra Suid. diſtinguuntur φιάλαι καὶ ἐκπ., Rs. Or. V. 8. Din. Xen. Cyr. cui add. 1, 3, 8. e., ubi, ut et §. ſq. a pr. et ſq. τὴν φιάλην non diſtinguitur, nec ap. Luc. 2, 553. l. 19. coll. l. 16. it. 3, 264. l. 8. ſq. cuius Ind. add. ib. p. 262. l. 6. Dion. C. ſed ſine Ind. Diod. S. 2, 644. l. 39. cum Phil. in Fl. p. 763. E. m. et Suic. 1, 272. m., ubi P. liber in ordine, etiam in addito ſuo

πων) ἐκπώματά τε χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἐσθῆτάς τε[g] καὶ ὀθόνας παντοδαπὰς[h], ζῶά τε[i]

mittens) pocula aurea et argentea, veſtes que et lintea omne genus; beſtias etiam

g) ἐσθῆτας τὲ Ms. Ba. ut 5, 4, 12. e. 17. h) Hoc comma fuit in Bs. 1. al. pro puncto Λ, al, et colo Stp. rel. v. N. i) ζῶα παντ. Ms. Ba. v. N.

adv., cf. 3, 14, 14. Ex illo Bg. in ſqq. cf. ad παντ. 4, 8, 17. (variatum pro illo §. 19. hoc cap.) ſed in ὀθ. pauperrimum Stp. cf. Suid. ὀθόνη, πᾶν τὸ λεπτὸν ὕφασμα, non coll. ad Hes. L. N. T. cum Fi. Prol. 3. p. 13. e. ſq. Suic. Hom. Orph. Luc. Geop. et Salm. ad Tert. de P. p. 411. e. etiam de interula lintea, a qua, ut veſtis genere, diſtinxerim hic ob pr. ἐσθητ., intelligens modo brevia ſegmenta textorum lineorum, nominatim, quibus utimur pro collari, (*Halstücher*) et ſudario, dum in lib. illo Graff. nihil definitur, et modo p. 17. §. 21. „ſparſiones tantum *rerum mobilium* in uſu fuiſſe.“

ζῶά τε) Copulam, elapſam in Ms. ab vicinitate utr., cf. 5, 3, 15. 5, 4, 12., ſed neceſſariam illam ob res diverſas, quae hoc membro narrantur, et in pr. membro etiam habuerunt ſuam copulam, cum Mss. rel. agnoſcit quoque P. in ſuo *praeterea*, cf. 4, 10, 9., ut 5, 5, 16. in Bg., qui e P. in rel., etiam in adi. πάντα, ad extrema locato, omiſſis que binis ὅσ., quorum alterum per anaphoram ſimplicem pro copula mera καὶ, cf. 1, 12, 18. m. 4, 9, 15., ubi ſupplebitur v. ſubſt. ἦν, ſumto pron. pro nominativo, quam explicandi rationem praetulerim illi alteri, quam in N. pr. Cas. adhibuit per abl. „*omne* genus *animantium*, qua *ferorum*, qua *cicurum*“ ap. G. Th. v. *qua* 2, 96. ſqq. „ſervit distributionibus — tum — tum“ quo veniatur per ellipſin pr. κατὰ una cum illa pr. in v. ſubſt., ut ſit καθ᾽ ὅσα ἦν ἥμερα, λ. *quatenus* erant *cicures*; reperiente me tantum copulata haec, ap. Stp. Th. 3, 495. e., interpoſita cum copula, προὔφαινων ὅσημέραι καὶ ὅσαι ὧραι, ſed ſine copula aliter ib. p. ſq. G. ſq. μικρὸν ὅσον ὅσον λ. ſenſu intendendi, quo de cf. L. N. T. quorum Schw. habet quoque illud cum duplici copula eadem „πάντα, καὶ ὅσα — καὶ ὅσα, omnia, *cum* ea, *quae* — tum *quae* Marc. 6, 30.“ ſed Krb. v. ὅσ. e. cum copulis diverſis „ὅσα μὲν — ὅσα δὲ — alia *quidem*, alia *vero*, ep. Iud. v. 10.“ porro ὅσα, pro ὅσον, et pro illo Cas. abl. *qua* ſ. *quatenus*, it. pro quippe ſ. utpote, ut ſyn. οἷα, ap. Thuc. Schol. et Fi. Pal. cf. in alia ſimul Bud. C. Suid. Hes. Poſſ. Sy. et Call. Vig. L. Bos. Koen. ad Greg. Thom. M. Ind. Sb. Thuc. it. in N. cum Abr. Dl. Herdt. Ks. ad Polb. et Or. V. 4. 6. 7. Is. 8. And. ſed Dem. ſine Ind. 238, 7. p. 245, 17. 248, 5. Ael. V. h. Luc. Dion. H. S. T. utr. Xen. Ἀν. Bach. Cyr. cui add. 1, 6, 3. 1, 6, 26. Polb. Plut. Hs. Fa. Aes. Aesch. ep. S. ſed Fi. cum Theo. Geop. tum poëtarum Aesch. Abr. T. 1. Soph. Ai. Mus. Theogn. Lyco. Call. cum Loesn. Hesd. ſed ſine Ind. Hom. Ὀδ. δ, 75. pro ὡς, ε, 206. et Ariſt. Pl. v. 748. 750., ſcribente adeo Noſtro ad aliquam ſaltem analog., quem reſpicit in Graev. Th. T. 9. Buleng. (de *venatione* agens *direptionis* inde a p. 793.) p. 796. B. „Herodi. de Heliog. εἰς ἁρπ. ζῶα“ quae Gr. olim ſic excerpſeram; ut tamen dubites, an h. l. agatur de iſto genere venationis, (quo de cf. laud. in N. pr. ad ſcriptor. hiſt. aug.) cum praecedat, e turri obiectas eſſe res; quod fieri ſane potuit in illis pr. pocu-

πάντα, ὅσα ἥμερα, ὅσα ἀτί- cicures et non cicures om-

lis, veſtibus et linteis, etiam ex altiſſimis turribus. Sed ex iisdem animantia deiecta tota? Cum ap. Noſtrum ſeries et rectio eadem ſit, quae in *illis*: ſi viva eſſent antea, perinde fuerit, ſi per caſum interirent aut fractis membris iacerent humi, ſic a plebe rapienda, diſcerpenda, fuſtibus iaculis que occidenda; quod ſpeciem venationis praebere potuit. Sed in mactatis iam, aut aſſatis etiam, locum habebat modo direptio et laceratio. Sin viva quaedam humum contingebant et ſalva, ut currere porro et irruere poſſent: venatio a populo inſtitui aliqua potuit cum direptione. De talibus nihil ap. Graff. l. l., nec ap. ſcriptor. iſtos hiſt. aug. mentio fit turris aut deiectionis ſparſionis que inde, ſed aut nullius loci, aut circi. Et tamen in illa Gordiani direptionis venatione p. 79. Cas. in N. ſubiicit „teſtatur et Herodianus, obiecta populo *εἰς ἁρπαγὰς ζῶα πάντα ὅσα ἥμερα, ὅσα ἀτίθασα, κτλ. χοιρ.*" unde forſitan Bulengerus hauſerat Gr., quae *prima* non ſunt ipſa Noſtri, et extra contextum poſita. Nec loci mentio iniicitur a Suet. in Ner. c. 11. e. ſparſa *et* populo *miſſilia* omnium *rerum*, per *omnes* dies, *ſingula* quotidie *milia* avium *cuiuscunque* generis, *multiplex* penus, *teſſerae frumentariae*, veſtis, *aurum*, argentum, *gemmae*, margaritae, *tabulae pictae*, *mancipia*, iumenta, *atque etiam* manſuetae *ferae*, noviſſime *naves*, inſulae, *agri*. Poſt quem locum Salmaſius ad Vopiſc. p. 673. „En mancipia, en iumenta, en manſuetae ferae in populum miſſae. Non igitur primus Alagabalus hoc genus miſſilium in populum dedit, (infinite, utrum reſpiceretur ſolus Lamprid., an ſimul Herodianus, quem Salmaſius nec ad Lampr. in N. laudarat.) Haec tamen differentia inter miſſilia Neronis et Alagabali, quod Alagabalus res ipſas diripiendas populo obiiciebat, et inde videtur venatio direptionis: — at in Neronis miſſilibus teſſerae tantum ſpargebantur, non res ipſae, hoc eſt animalia ipſa diripienda dabantur. Spectandae quidem ferae populo exhibebantur: mox teſſerae iaciebantur in populum, earum ferarum nominibus inſcriptae, quae in ſpectaculo exhibitae fuerant. a popularibus rapiebantur illae teſſerae, quas poterat quisque, et quomodocunque poterat. deinde ſingulis dabatur in manum, quod teſſera, cuique rapta, adſignabat, ſive illud animal eſſet, ſive mancipium, ſive veſtis, ſive aliud quid. — Xiph. (S. 275, e.) de Nerone, *πάντα — τὰ πολυτελέστατα, ἃ οἱ ἄνθρωποι ἐσθίουσι, καὶ τὰ ἄλλα τὰ τιμιώτατα, ἵππους, ἀνδράποδα, ζεύγη, χρυσίον, ἀργύριον, ἐσθῆτα ποικίλην, ἐδίδου διὰ συμβόλων*, (unde hic ad Noſtri v. *ἐρρίπτει* ſuppleri poterit *διὰ συμβόλων*, per *teſſeras*, nobis *Marken* ſ. *Billet*, quia tale ſupplementum Noſter potuit omittere ap. lectores tunc ſuos, Romanum morem iam noſcentes, ſed idem ſupplementum rei ipſi convenientius eſt, quam animantium e turri deiectio; quanquam nec in ſqq. de ea re cogitaſſe videtur Salm., ſic pergens.) Nero aliique ante Alagabalum principes per teſſeras illa omnia dabant populo —: at Alagabalus boves *ipſos* et aſinos et mulos, et cervos, caetera que id genus animalia populo obiiciebat diripienda." Sed ap. Angl. Heyn. H. 4, 1071. e. ſine auctore et N. ſunt haec modo „er *theilte* oft *unter* das *Volk* und *die* Soldaten *nicht* nur, *wie andre Kaiſer gethan hatten*, Getraide *und* Geld, *ſondern* auch *goldnes* und *ſilbernes* Geſchirre, *Edelſteine* und *Zettel* aus, *welche* Anweiſung *auf* unermeſsliche *Summen* gaben, *die ſogleich bezahlt wurden*, omiſſis animan-

θασσα [k], πλὴν χοίρων· τού-	nes, praeter porcos; his
των γὰρ ἀπείχετο [l], Φοινίκων	enim abſtinebat Phoenicum

k) In Ms. Bs. ὅσα ἀτιθ. plane deſunt. *Mart.* In Ms. Vi. ὅσ. ἀτ. deeſt. *Loc.* ut Excpt. Ms. Ve. etiam modo dederunt „ὅσα ἥμερα πλὴν χοίρων" tum in edd. *A. Bs.* et Par. ἀτίθασα v. N. l) Comma deeſt in A. al.

tibus et horum teſſeris, it. turri, quam aliam praeterea memorat Lampr. in Heliog. c. 33. p. 876. e. *fecerat* et *altiſſimam* turrim, *ſubſtratis* aureis *gemmatis* que *ante* tabulis, ex *qua* ſe *praecipitaret*, dicens, *etiam* mortem *ſuam* pretioſam *eſſe debere et ad ſpeciem luxuriae*, *ut diceretur nemo ſic periſſe.*

ὅσα ἀτιθ.) Legendum eſſet ὅσα τιθασσὰ, ſed ſunt delenda, ut ſcholion dictionis ὅσα ἥμερα. Non uſurpatur ἀτίθασσος. Forte quoque leg. ὅσα γε ἥμερα. *Reisk.*

Qui primo violenter ſic decernit, quippe contra libros omnes, deinde etiam falſo, dum reiicit adi. ἀτιθ., ut non uſurpatum; quod ſane Sb. Ind. modo hinc profert, ἀτ. ζῶα, A. et B. ἀτίθασα, uno σ „tum per duplicem, ſed ſine auctore habent Lex. Bas. utr. et Ern. cum notatione Sch." ex α privat. et τιθασσὸς, (quae quidem notatio, analogiae conveniens, vocabulum id per ſe ſuſtineat, aeque ac illud ſyn. ἀτιθάσσευτος, quo de in Lexx. iisdem) ſed Stp. Th. cum Lat. Bg. e ſolo Heſych. ubi ἀτίθασσον, ἀνήμερον, non coll. Suid. (ap. quem ſine χρήσει prorſus eadem, *non cicuratum*) ſed in N. tantum „vid. Philon. de Mundi Opif. p. 19. ſub init." qui locus eſt forte p. 14. D. e. per liberam Vs. διὸ καὶ θεασάμενα πάντα διὰ πάντων ἡμερώθη, καὶ ὅσα τὴν φύσιν ἀγριώτατα, κατὰ τὴν πρώτην εὐθὺς πρόσοψιν ἐγίνετο χειροηθέστατα, τὰς μὲν ἀτιθάσσους λύσσας ἐπιδεικνύμενα κατ᾽ ἀλλήλων, oppos. ſq. εἰς δὲ μόνον τὸν ἄνθρωπον τιθασσευόμενα, rabiem, *qua* in *ſe* invicem *efferebantur*, erga *ſolum* mitigantes *hominem*, immo *propterea* et *conſpicatae* hominem animantes, *ad* unam *omnes* cicuratae *ſunt*, et, *quae* eſſent *natura*, ingenio, *maxime* efferatae, *ad*, ſub *primum* ſtatim *intuitum* eius *factae ſunt* manſuetae *prorſus*, indomitam *quidem* ſuam *rabiem oſtendentes*, exſerentes, *in*, erga *ſe invicem*, ſed *erga* ſolum *hominem* mites, *mitigatae*: ubi adeo his videas oppoſita ſyn., ut hic ap. Noſtrum, quibus addo mihi reperta, praeter Suid., iterum ſine loco, τιθασσὸν, ἥμερον, καὶ ἀτίθασσον, τὸ ἄγριον, καὶ μὴ ἥμερον, circur *mite*, et *ferum*, agreſte, *non cicur*, quoque ap. Suic. 2, 1326. m. e Chryſoſt. θηρίον ἐστὶν ἡ τρυφὴ, θηρίον χαλεπὸν καὶ ἀτίθασσον, *beſtia* ſunt *deliciae*, *beſtia immanis* et *intractabilis*, tum ap. Ioſ. 2, 392. m. δίκην τῶν ἀτιθασσεύτων ἑρπετῶν τοῖς σαίνουσι τὸν ἰὸν ἐναφήκατε, *immitium* inſtar *ſerpentium* in *blandientes* virus *evomiſtis*, cum Var. L. v.) ἀτιθάσσων, quae gloſſa eſt, et denique ἀτιθάσσευτος ap. Aes. F. unde, cum Indd. rel. tacuerint, recentius ſaltem habendum videtur, cf. in primitivi ſcripturam per σ ſimplex, praeter Stp. Th., etiam ad Ael. V. h. p. 20. N. 7., ad Herdt. p. 331. N. 26. e. Plut. Krg. cum Gs. Chr. ſed per dupl. ſine V. L. ap. Luc. Dion. H. S. T. 1. et Heſy. v. τιθα.

πλὴν χοιρ.) De Phoenicibus idem teſtatur Porphyrius ap. Spencer. p. 133. addita ratione, ſed falſa, quod omnino ſues in illis regionibus non naſcerentur. *Leisn.*

In rem hanc tenui e Dion. C. 1359, 19. χοιρείων κρεῶν, ὡς καὶ καθαρώτερον ἐκ τούτων θρησκεύων, ἀπείχετο. (ad quem locum diſſeritur de

νόμῳ. ἐν δὴ[m] ταῖς ἁρπαγαῖς πολλοὶ διεφθείροντο, ὑπό τε ἀλλήλων πατούμενοι, καὶ τοῖς δόρασι τῶν ςρατῶν[n] περιπίπ-

22. more. Hic inter rapiendum multi periere, cum invicem proculcando, tum in haſtas militum incidendo; ita

m) ἐν Ms. Ba. cum Ing. 2. cf. 4, 9, 17. et N. n) τῶν ςρατιωτῶν Mss. Ba. et Ve.

more hoc et abſtinentia Phoenicum aliarum que gentium Orientis, ex perſuaſione munditiei aut ſanctitatis,) tum e Boch. Hi. p. 702. „ſed et e vicinis populis nonnulli, Iudaeorum aemuli, etiam a ſue abſtinebant. — In his primo Arabes, — deinde et Phoenices, Herodi. l. 5. de Heliog. *ζῶά τε πάντα — νόμῳ*, *beſtias* quoque *omne genus* ſive *cicures*, ſive *feras* populo dabat in miſſilibus, *exceptis* ſuibus. *His* enim, *lege* Phoenicum, *abſtinebat*. Tamen de eodem Lampridius in eius vita (c. 21. p. 839.) *exhibuit* et *ſumina* aprugna *per dies decem tricena* quotidie *cum ſuis vulvis*, item (c. 32. p. 872. e.) habuit *etiam* iſtam *conſuetudinem*, ut *coepas* ſibi *exhiberet* — de *porcis*. Quae quomodo concilientur, fateor me non videre ſatis.“ Sed ad poſtr. Lampr. locum Cas. N. 5. „dubito: nam porcis abſtinuiſſe auctor eſt Herodi. χοίρων ἀπείχετο, Φοινίκων νόμῳ“ qui Noſter, ut alibi, prae illo Lampr. fidem habet maiorem, cum et Dionem a partibus eius videamus; P. deſerente Bg. in πλὴν et liberis rel.

ἐν δὴ) Leisn. in m. Ms. Bg. „deeſt in Gr.“ adv. iſtud Lat., plumbo propterea notatum, ſed ut Bg. ſic reddiderit δὴ, pro ἤδη, temporis notione ſumens, et pro Lat. *tum* ſ. tunc, quo de cf. Abr. ad Aeſch. 1, 187. m. ut Lat. *iam*, cf. 1, 11, 10. e. p. 448. ut cum vertebat per Lat. *ecce* 1, 17, 7. et per copulam *atque* 3, 15, 15.; melius nobiscum ſumente P. pro inferendi particula, cf. in V. L. Ms. 5, 5, 20. ſed ed. Ing. 4, 9, 17. e. ut de ſitu poſt praep. 4, 2, 16. In rel., praeter ordinem ſeveriorem, Bg. e P. cf. in διεφθ. 1, 12, 18. et in ἐν cum ſubſt. 2, 4, 2. e. 4, 14, 2., quod ſit potius illud ἐν τῷ ἁρπάζειν 4, 11, 13., pro viciniori *inter rapinas*, ſ. ipſo ſevero ap. G. Th. *avaritia* in *rapinis*, ad quam analog. ſcribitur hic, cf. de re ac pugnis talibus propter miſſilia Cas. ad Suet. Cal. c 26. p. 423.

ὑπό τε) Copulas quidem Bg. perſpicue binas reddidit, ad ſenſum cum P., deſerens eiusdem participia ſeveriora et notionem paſſ. ad πατ. cf. 1, 12, 14. m.

τῶν ςρατ.) Pro ςρατῶν Pol. legit ςρατιωτῶν, militum *contis* transfixi. *Sylb*. Et hactenus facit cum Mss. iterum, cf. §. 11. et 1, 12, 8. e. de V. L. eadem, ſed ut hic quoque maneat idem iudicium ac ſenſus, intelligendis Praetorianis, qui, cum Heliog. progreſſi, ſteterint circa turrim, populum inviti laedentes, ubi Bg. praeiverit Sch. in „δορ. contis *incidere*“ pro quo dediſſem *haſtis — illapſi*, etiam hic in v. περ. ſcribente Noſtro ex analog. cf. laud. ad 2, 4, 16. ſed Stp. Th. v. i. poſt formulam *incumbere enſi* „dicitur autem et de eo, qui non conſulto, ſed caſu id facit, (dum alter alterum premit pellit que prae cupiditate rapiendi miſſilia teſſeras que,) ut ap. Herodi., ἐν δὲ ταῖς ἁρπ. π. διεφθείροντο ὑπό τε — δόρασι τῶν ςρατιωτῶν περ.“ ſine Vs. per lect. alias iſtas Mss., in quam poſtr. etiam Sb. Ind. „pro ςρατιωτῶν“ de more.

τοντες, ὡς τὴν ἐκείνου ἑορτὴν πολλοῖς φέρειν συμφοράν. 23. αὐτὸς δὲ ἐβλέπετο πολλάκις ἡνιοχῶν ἢ ὀρχούμενος. οὐδὲ

ut illius feſtum multis afferret calamitatem. Ipſe porro conſpiciebatur identidem aurigans aut ſaltans: ne-

In ſqq. Bg. e P. fere, niſi in gen. ἐκ., referendo magis ad pr. §. κατασ. et remotum ὁ Ἀντων. §. 17., quam ad deum proximis §. 20. e. ſq., ſenſu redeunte eodem, *feſtum Heliogabali*, i. quod inſtituit ille, et *feſtum dei*, i. quod inſtitutum erat in eius dei honorem; ut P. modo libere verſatus ſit, non autem legerit eodem caſu ἐκείνην, uſurpante Noſtro formulam φ. σ. aliter, quam 4, 14, 9., ad analog. cf. ſine Ind. Dem. 208, ult. ἡγῶνται τὴν ἐκείνων κατοίκισιν ἑαυτοῖς ὄλεθρον φέρειν, it. 67, 2.

αὐτὸς) Relatum ad pr. ἐκείνου, pro deo, erit in oppoſitione, ſed, pro imperatore, adiectum eſt cum v. perſpicuitatis ergo; copulam omittente P., cf. 5, 5, 9., ſed reddente Bg., ut alibi, cf. §. 8. Sed rel. e P., in πολλ. cf. 1, 4, 14. 3, 10, 16., ut Stp. Th. etiam plene in v. ἡν. (quo de v. Heſy. Orph. Xen. Z. Pol. et M. S. Luc. Ael. V. h. ſed tropice Suic.) qui tacet in v. βλ. paſſ. de perſ. cum nominativo participii, ſervari a Bg. e P., ut ad Ael. V. h. 2, 13. e. ἑτῶς ἐβλέπετο, per ordinem alium, (cf. de paſſ. Luc. ut de re L. N. T. cum Suic.) variante Noſtro cum ſyn. 4, 2, 6. οὔτε — χρυσοφοροῦσά τις — ὁρᾶται, et omittente hic temporis rationem, cogitando ἐν αὐτῇ, τῇ ἑορτῇ, niſi velis, cum §. pr. finiri rem adhuc narratam de deo, et nunc tranſiri ad imperatorem univerſe, et reliquas iſtius ſtultitias; ſicut ſine tempore certo narrat eadem Dio C. 1362, 90. ἤλαυνε δὲ ἅρμα, τῇ πρασίῳ στολῇ χρώμενος, exemplo Caligulae, Commodi, aliorum, cf. 4, 12, 11., ἰδίᾳ τε καὶ οἴκοι, et l. 96. καὶ ἐθεῶντο αὐτὸν καὶ ἁρματηλατοῦντα, καὶ χρυσοῦς, ὥσπερ τινὰ τῶν τυχόντων, αἰτοῦντα, τούς τε ἀγωνοθέτας καὶ τοὺς στρατιώτας προσκυνοῦντα, ſed ib. l. 2. καὶ ὠρχεῖτο, οὔτε γε ἐν ὀρχήστρᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐμβαδίζων τρόπον τινὰ, καὶ θύων, ἀσπαζόμενός τε καὶ δημηγορῶν, ſed ut Noſter, ſi extra tempus illius feſti memoravit illud poſtr. ὀρχ., repetat cum variatione ſuperiora 5, 3, 15. 5, 5, 9. 17. ſq., ut de Heliogabalo, Praſinae factioni favente, meminit quoque ap. Graev. Th. T. 9. Onuphr. P. p. 100. N. 56., et in imperatoribus, qui aurigandi ſtudium habuerint, p. 128. A. „de Heliog. Herodi. l. 5.“ ſed Lamprid. modo haec c. 6. p. 801. e. aurigas *Protogenem* [illegible]ordium, *primo in certamine* curuli *ſocios*, poſt *in* omni *vita* et [illegible]participes *habuit*, cum c. 23. p. 851. „*fertur* — elephantorum *qua*[illegible] quadrigas *in* Vaticano *agitaſſe*, — iunxiſſe *etiam* camelos *quaternos ad currus in circo* privato *ſpectaculo*, it. c. 27. p. 863. *quadrigas* circenſium *in* tricliniis *et* in *porticibus* ſibi *ſemper* exhibuit *pranſitans* et *coenitans*, et c. ſq. p. ſq. m. *canes* quaternos *ingentes* iunxit *ad* currum, *et* ſic *eſt* vectatus *intra* domum *regiam*; id *que* privatus *in* agris *ſuis* fecit. *Proceſſit* in *publicum* et *quatuor* cervis *cunctis* ingentibus. *Iunxit* ſibi *et* leones, *Matrem magnam ſe appellans*. Iunxit *et* tigres, *Liberum ſeſe* vocans, *eodem* que *habitu* agens, *quo dii pinguntur*, *quos imitabatur*.

οὐδὲ γὰρ) Sententiam de Commodo 1, 14, 14. ἀλλ' οὐδὲ αὐτὸς λανθάνειν ἤθελεν, ſcil. αὐτὰ, τὰ πραττόμενα, hic Noſter repetit cum variatione per adiunctum particip., ubi Sch. „*peccans*, peccando“ pro qua ſe-

γὰρ λανθάνειν ἤθελεν ἁ- μαρτάνων. προῄει τε ὑπογρα-

que enim latere volebat ipſe 24. peccata ſua. Ac incedebat

veritate tamen Latinius fuerit totum hoc, *neque* enim *latere voluit*, cum *peccabat*; ſicut procedit et, mutando particip. cum v. λ. in adv., *neque* enim *voluit* ſ. *nam* noluit *peccare* clam *aliis* ſ. in occulto; pro quibus liberum P. deſerens partim Bg., praeter libere additum pron. nominativum αὐτ., mutat participium in ſubſt., ſervans ex illo pron. recipr., cf. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. 8. Lyc. Dem. cui add. 274, 17.

ὑπογραφόμενος) P. deſertum in rel., (cf. ad πρ. 5, 3, 12. et in copulam 5, 5, 4. e. 2, 3, 18.) retinet Bg. hic in formula paſſ. cum acc. ὑπ. τ. ὀφθ. vel ut Sch. „med. Sb. pingens *oculis* ſubiectas *genas*" qui Sb. Ind. etiam errat ſic in ſenſu, ſumens hendiad. in particip. et poſter. membrum pro explicatione prioris, (unde in v. ἐρ. non addit novam Vs.) et unam rem, cum duae ſint ac diverſae, ut mox videbitur; dum primam ſequuntur rationem diſerte Bud. C. 831, 4. „ὑπογράφομαι etiam voce paſſiva τὸ ψιμμυθοῦμαι καὶ ἐντρίβομαι, fuco ſ. ceruſſa *illinor*. Lucian. φυκίον ἐντριβομένην καὶ τώφθαλμὼ ὑπογραφομένην. Athen. de Sardanapalo, ὑπεγέγραπτο τοὺς ὀφθαλμούς, Herodi. πρ. δὲ ὑπ. — ἐρ.." per lect. aliam in copula et ſine Vs., unde Stp. Th. 1, 877. A. e. „ὑπ. autem paſſ. voce *fucor*, fuco ſ. cer. illinor, aut me illino" cum caeteris Bud. (ſed omiſſo loco Noſtri,) quorum Luc. ſine Ind. habetur 2, 830. i. cum lect. τὼ ὀφθ. *infucare* faciem *et* genas *pingere*, cui add. ſimilem, etiam ſine Ind., ib. 1, 692. l. 77. γέροντι ἀνδρὶ — παρακαθίζεσθαι φῦκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμούς, *ſeni* viro *adſidere* infucatum *et* pictis *genis*, ubi, tacentibus N., nec Ge. duas res ceperit, quae tamen et ibi, alio tantum ordine, quam hic ap. Noſtr., innui queant; tenente me praeterea ad Dion. C. 1362, e. τοὺς ὀφθ. ἐνηλείφετο, ψιμυθίῳ τε καὶ ἐγχούσῃ ἐχρίετο, oculos *ſublinebat*, ceruſſa *que* vultum *et* anchuſa *pingebat*, e N. §. 70. „nempe hoc mollium et effeminatorum erat. — Oculorum nempe exordia et ſupercilia inficiebant ἀσβόλῳ, fuligine, vel ἀνδρεικέλῳ, purpuriſſa, vel στίμμιδι, ſtibio, quo nigriores viderentur. Porro autem ψιμυθίῳ, ceruſſa, faciei et collo candorem, ἀγχούσῃ, radice rubri coloris, genis ruborem conciliabant „poſt quae locus noſter illuſtratur ex Athen. XII. 7. p. 529. A. et, praeter alios, laudatur Spanh. ad Call. p. 446., qui videtur reſpici in Del. v. 198., ubi agitur proprie de φῦκος, allato etiam Lucian. „παρειὰς ἐρυθραίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, *genas* illitis *fucis* ſ. pigmentis *rubefaciunt*" ſine Ind. 2, 443. l. 91. cum lect. alia ἐρυθαίνουσιν, (ſine Ind. ſed cum aliqua ib. p. 441. l. 57.) genas *iunctis* fucis *rubefaciunt*, tum e Poll. 5, 102. τοὺς ὀφθ. ὑπογράφει, et p. 101. N. 6. laudatum de ὀμμάτων ὑπογραφῇ „Caſaub. XII. Athen. 2." quem locum ſic olim ſignaram „Athen. 12, 7. p. 528. e. ſq et ad eum Cas. 2, 829. 840. ubi eſt: pingebant ſupercilia *et* unguentis illinebant, etc." porro per indicium Abr. L. Ar. p. 38. m. e Phil. p. 604. B. i. ψιμμυθίῳ καὶ φύκεσι καὶ τοῖς ὁμοιοτρόποις τὰς ὄψεις τριβόμενοι καὶ ὑπογραφόμενοι, *ceruſſa* fuco *que* (et ſimilibus) oblinentes *faciem* pingentes *que*, tum e Suid. 3, 286. m. Σαρδανάπαλος — ἐγχριόμενος τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθ. ὑπογραφόμενος, *faciem* liniens *atque* oculos *pingens*, eadem que fere p. 553. i. ὑπογραφόμενος. ἐγχρίων τὸ πρός. κ. τ. ὀ. ὑπ. fucans, *pingens*, pigmentis *illinens*. Faciem *fuco* illinens, *atque* oc. *ping.*, per binas adeo res, quae et per ſyn. ſubſt. ap. Xen.

φόμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τὰς παρειὰς ἐρυθραίνων, φύσει τε πρόσωπον ὡραῖον ὑβρίζων βαφαῖς ἀσχημόσιν.

Ὁρῶσα δὲ [o] ταῦτα ἡ Μαισά [p], ὑποπτεύουσά τε, τοὺς στρατιώτας ἀπαρέσκεσθαι τῷ τοιούτῳ τοῦ βασιλέως βίῳ, καὶ δεδοικυῖα, μὴ, τι ἐκείνου πα-

pictis oculis genis que purpuriſſatis: faciem que ſuapte natura formoſam deturpans tincturis indecoris.

Videns autem haec Maeſa, et ſuſpicans, militibus diſplicere talem imperatoris vitam, metuens que, ne, ſi illi quid accidiſſet, ipſa

o) δὴ Ms. Ba. v. N. p) μαῖσα Ms. Ba. ſed Μαῖσα magno elemento Ms. Ve. cf. 5, 5, 9.

Cyr. 1, 3, 2. cum N. Mor. et Z. κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, ubi et e Tertull. feminas, *quae* — genas *rubore* maculent, *oculos* fuligine *collinant* ſ. ſtibio; intelligente me membrum poſtr. χρωμ. ἐντρ. de genarum colore, it. ib. 8, 1, 41. ὑποχρίεσθαι τοὺς ὀφθ. — καὶ ἐντρίβεσθαι, tum D'Orv. Ch. εἶχε ὀφθαλμοὺς ὑπογεγραμμένους. Vs. p. 9. l. 4. *illi* — oculi *picti*, p. 53. m. „molliores viri oculis et genis, inſtar mulierum, ornatum a fuco quaerebant. — palpebras inferiores ὑπογράφειν et ὑποχρίειν — ſolebant" ubi locus Heliod. mihi p. 505. m. ed. Schm. ſine N., cf. Trill. O. Cr. p. 280. 283. ſq. 400. m. 405. e. ſq. 407. i. ubi huc ſpectatur ſine Gr. et numeris, et afferuntur ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ et παρειῶν ἐπιγραφαὶ, ad Heſy. 2, 1270. N. 21. 1463. i. et m. N. 26. „*ſtibio oculorum cilia denigrabant*" ad Thom. M. p. 317. et Moer. p. 166., ad Luc. 2, 830. N. 7. Diod. 2, 596. N. 39. Rs. Or. V. 5. p. 15. Xen. Oec. 10, 2. cum Gs. Chr., ubi v. ἐρυθ. ſine ρ, ac ap. Xen. Cyr. ſine Ind. 1, 4, 4. cum eo, ſed rurſus ſine ρ ap. Hom. et Orph., at per V. L. ap. Mus. Suid. Hes. cum N., ut in tota formula τ. π. ἐρ. cum Luc. ſcripſerit Noſter, a Stp. Th. ſolus productus ſine Vs. cf. L. Bos. Ell. p. 384.

φύσει) Propert. 1, 2, 5. *naturae* que *decus* mercato *perdere* cultu. *Leisn.* e P. retinente Bg. ordinem et alia, cf. ad φ. 4, 8, 18. ſed cum Sch. etiam in βαφ. [illegible] 11, 5. ubi Stp. Th. „color fucatus. Philoſtr. ζωγραφίαι παρειῶν [illegible] βαφαί. Sic Herodi. φ. δὲ τὸ πρ. ὡρ. — ἀσχ." ſine Vs. per alias l[illegible] ut per aliam 4, 792. F. m. „τὸ φ. πρ. ὡρ." rurſus vero per illam [illegible] etiam in v. ἀσχ. e P., dum teneo tantum Lat. analogiam in *formoſ.* cum *fac.* it. *deformat* canitiem *pulvere*, it. *vultum* deformat *macies*, it. *quae cauſa* foedavit *vultus*, it. niveos *infecit* purpura *vultus*, (quo P. reſpicit,) cf. G. Th. et de ἀσχ., per analog. cum β., L. N. T. Foes. Xen. Bach. Theo. Fi. et Long. Mor.

ὁρῶσα) Copulam opprimente P. omnem, niſi contraxit cum pron., cf. 5, 4, 1. ſed mutante Ms., ut alibi, cf. 5, 4, 1. 16., manet Bg. cum Mss. rel. in vulg., deſerens idem P. in ſqq., ſecus ac Stp. Th. in v. ὑποπτ. i.

τὶ ἐκ. π.) Idem euphemismus in phraſi παθεῖν τι, pro mori, ap. Dem. obvius contra Calipp. p. 721. B. (Rs. Or. 1242, 21.) εἴ τι πάθοι,

θόντος, πάλιν ἰδιωτεύῃ, πείθει rurſus vitam privatam vive-
αὐτὸν, κοῦφον[q] ἄλλως καὶ ret; perſuadet ei (levi alio-
ἄφρονα νεανίαν, θέσθαι υἱὸν, quin et ſtolido adoleſcenti) ut

q) Pro ſignis ( ) a κοῦφον --- νεανίαν in Ms. Ba. non niſi commata ſunt. *Mart.* etiam in ed. A. al., quae et ſufficiunt in rectione continua.

ſi quid ſibi *accidiſſet*, i. e. ſi mortuus eſſet, it. Philipp. 4. p. 56. C. (140, 6.) εἰ γὰρ ἐγκαταλειπόμενοί τι πεισόμεθα ἡμεῖς, ſi *quid* enim *nobis* deſertis *acciderit*. Sic τὸ πάθος ap. Ael. (V. h.) 3, 36. (e. p. 293.) Cic. pro lege Manil. c. (20. i.) ſi *quid* de *eo* factum *eſſet*, vel, ut alii, ſi *quid* eo *f. e.* Vell. 2, 32, 1. ſi *quid* huic *acciderit*, v. ad h. l. Schegkius. Val. Max. 8, 16. ſi abſumtus ſubiti caſus incurſu fuerit, (8, 15, 9. per alia Lat. ſed Nr. 7. etiam, *ſi quid* illi *accidiſſet*.) Plaut. Trin. 1, 2, 119. ſi *quid* eo *fuerit*; (v. 120, ubi v. Par.) Cic. Tuſc. 1. *ſi* quid *humanitus* ipſi *acciderit*, et Phil. 2. (cf. G. Th. v. *human.*) Ennius 2. Ann. *ſi* quid *me* fieret *humanitus*. Propert. *ſi quid* forte *mihi* durius *inciderit*. Haec forma loquendi, nimirum euphemiſmus, adhibita in teſtamentis (etiam.) Pompon. L. in vulgari 162. D. de verb. ſign. *ſi* quid *filio* meo *acciderit*. Et Iulianus in L. Quidam D. ad S. C. Trebell. *ſi* quid *ei* prius *acciderit*. Ariſtoteles init. Teſtamenti ap. Laert. ἐὰν δέ τι συμβαίνῃ. Laert. in Stratonis vita ἐάν τι πάσχω. Hom. Ἰλ. φ', (274.) ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι, it. Ὀδ. δ', (820.) δείδια, μή τι πάθοιμι (πάθῃσιν.) Haec Schottus Nod. Cic. 1, 2. p. 278. ſq. *Leisn.*

Bg. e P. ſed ap. Hom. poſtr. loco Cl. ſevere, *timeo*, *ne* quid *patiatur*, ſed, forte quoniam non ita Lat. habent, ſecundum G. Th., Ἰλ. ǵ, 242. δείδια, μήτι πάθῃσι, ne *quid* gravius *patiatur*, ſuppleto adi., quale Gr. ſane et hic valere poteſt, ut κακὸν, cf. Kl. Tyrt. p. 111. m., it. ἀνήκεστον, ſ. δεινὸν, quo reſpicitur ap. Vig. p. 272. Nr. 13. cum N., it. φλαῦρον, v. Fi. Aeſch., it. ἀνθρώπινον, cf. Rs. Or. V. 7. Is., tacentibus de ſupplemento tali L. Bos. Ell. Stp. Th. 3, 60. e., aliis, cf. Bud. C. 108, 33. Diog. L. Thuc. Schol. Herdt. Z. Cyr. Xen. cum N. ad 1, 4, 22. e. cui add. 1, 6, 10. 45. Hier. 7, 10. it. Diod. S. 1, 621. l. 23. cum N. 21. it. Plat. Gottl. Men. p. 55. b. e. (et ap. Fi. Phaed. p. 234. i.) ſine Ind. Xiph. S. 368, 30. it. Dem. 43, 12. coll. l. 10. 623, 9, 624, 20. 625, 15. coll. l. 22. et pen. 638, 27. 661, 23. 26. 762, 27. coll. p. ſq. l. 7. 16. 1365, 4. coll. p. pr. l. 19. ſqq. ſed [illegible]ὄντος τὶ, opp. ζῶντι, 642, 10. et C. Barth. Adv. p. 53. „priſci *mortem* [illegible]inare ominoſum habebant etiam quocunque vocabulo" Voſſ. Inſt. Or. P. 2. p. 189. e. it. G. Th. v. *accidere* 47, 99. et ſupra 1, 15, 11. e. ut 5, 6, 2. ad ſq. ἰδ. e P., etiam in rel., ut ſub Lat. eodem Stp. Th. 2, 398. i. v. κουφ. hinc, qui pauperrimus in ſq. ἀφρ., ad analog. copulato, ut utr. cum ſubſt. νεαν., cf. de re et corpore Xen. Cyr. ſed de pers. ib. M. S. Suic. L. N. T. Rs. Or. V. 7. Is. Dem. Aeſch. S. ep. Fa. Aes. Hesd. Call. Theogn. ſed Hom. Ind. in N. ut in differentiam ab ἄνους Suid. Ammon. Abr. ad Aeſch. T. 2. et in affine adv. Soph. Ai. ſed ſubſt. Rs. Or. V. 4. et Krg. Plut., ap. Stp. Th. ſine auctore.

θέσθαι) Huius adoptionis in memoriam numus eſt percuſſus, de cuius interpretatione v. Geinoz. *in Geſchichten der Königl. Academ. der ſchön. Wiſſenſch.* P. 6. p. 365. ſqq. *Leisn.*

Καίσαρα δὲ [r] ἀποδεῖξαι [s] τὸν ἑαυτοῦ μὲν ἀνεψιὸν, ἐκείνης δὲ ἔκγονον ἐκ ἑτέρας θυγατρὸς Μαμμαίας [t], εἰποῦσα αὐτῷ κεχαρισμένα, ὡς ἄρα χρὴ [u] 2.

ſibi adoptaret filium et Caeſarem declararet conſobrinum ſuum, ipſius nepotem ex altera filia Mamaea, ita ad gratiam locuta: *Oportere illum*

r) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. aut edd., praeter τε Ing. v. N. s) Comma hic in Stp. rel., non item in A. al., ſed mox poſt ἐκγ. comma per edd., et tacite quoque in Mss. v. N. t) μαμαίας Ms. Ba. cum ed. A. al., etiam in Ms. Bg. iterum, ut 5, 3, 6., ut pro commate A. al. habetur colon in Stp. rel., ſed punctum in Lu. et Bc. 2., quod et mox poſt κεχ. in Ing. 2. pro commate rel. v. N. u) Ms. Ba. ὡς ἄρα ἐκεῖνον abeſt χρὴ *Mart.* v. N.

Formulam v. τιθ. in med. cum acc. perſ. hoc *vi.* profert Sb. Ind. tantum hinc et alio Noſtri loco, ſed ſine auctore Poſſ. Call. p. 91. i. cum ſyn. „ποιεῖσθαί τινα υἱὸν, — adoptare *aliquem* ſibi *filium*" cum Bg. e P., ſaltem que ſervata vi med., ſed Bud. C. 149, 36. et 263, 15. modo „παῖδα θέσθαι, adoptare, Plutarch." ad quam analog., ut et illam ad 5, 6, 3. ἐθ. γυν., hic ſcribitur, it. ad illorum ap. G. Th. in Bg. „υἱοποιέω, υἱοθετέω" quae, ap. Stp. Th. ſine auctore, reperi modo ſic, ὑποπ. in med. ap. Polb. et Diod. S. cum Munth., ſed ſine loco et N. ap. Heſ. υἱοθετεῖ, υἱοποιεῖ, et Suid. υἱώθης, υἱοθετήθης, et υἱῶσαι τὸν παῖδα, υἱὸν ποιῆσαι αὐτὸν θετὸν, quae, una cum illa phraſi υἱὸν ποιεῖσθαι ap. Poſſ. C. p. pr. R. Or. V, 4. et Dem. v. π. e. it. ap. alios laud. ſupra 5, 1, 8. e., oſtendunt τίθεσθαι et hic pro facere, dum quoque Lat. *ſupponere* malo capitur ſenſu.

Καισ. δὲ) Subſtituo pro δὲ voculam τέ. Steph. Leg. τέ. Reisk. Et Sb. Ind. de more „pro τὲ" et Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. τὲ pro δὲ" quod pro copula mera habuimus ſaepe, etiam in vicinia alterius δὲ, hic ſequentis, cf. 4, 11, 1. et 2, 15, 5. poſt idem ſubſt., perimente P. tria haec Καισ. δὲ ἀπ., ut Bg. de ſuo copulam dederit, ſed rel. ex iſto, cf. diſtinguentia ſimiliter μὲν et δὲ 3, 13, 6., ſed 1, 7, 6. de ἐκγ. cum pr. ἐκ, et 4, 6, 7. in ἀνεψ. cum Lat. alio, ap. G. Th. cum Gr. n., ut Lampr. in Heliog. c. 10. p. 815. i. *qui* jam *Caeſar* erat *a* ſenatu *dictus*, — conſobrinus *Antonini*, it. c. 13. p. 819. e. it. in Alex. Severo c. 1. p. 881. cum N. et c. 5. p. [illegible] i.

εἰποῦσα) E P. ſervat Bg. liberum adv. οὕτω ſ. ὧδε, tum ordinem alium in particip. εἰπ., denique formulam Lat., quae eſt proprie alia illa πρὸς χάριν λέγειν ſupra, nihil me reperiente, quam κεχαρισμένως εἰπεῖν ap. Stp. Th. 4, 360. C. e. idem que adv. cum ſyn. v. λέγειν ap. Plut. Hs., at ap. Dem. λόγον εἰπεῖν κεχαρισμένον, ut ſcriptum ſit ad analog. et illam ſupra κεχ. ποιῶν, cf. Orph. v. κεχ., ubi imiter ſic, *locuta ei* grata *haec*, addito pron. ταῦτα, quod Noſtri membrum, pertinens adhuc ad pr. v. finiti temporis πείθει, melius habet diſtinctionem minimam, ut verba ſqq. ὡς λ., demum incipiant novum §. numerum.

ὡς ἄ.) Particulam ἄρ., pro Lat. *ſcilicet* ſ. *nempe*, poſt ὡς, (hic ſyn. illi ὅτι ſupra, cf. 5, 3, 18. e.) poſitam ex auctoritate aliorum, cf. ſine Ind. Dem. 91, 6. εἰπόντος ἐν τῇ βουλῇ, ὡς ἄ. δεῖ λ. it. 243, 14. 103, 28. 108, 3. 123, 6. 147, 10. 232, 17. 249, 14. 271, 4. etc., omittit Bg. e

ἐκεῖνον μὲν τῇ ἱερωσύνῃ καὶ θρησκείᾳ σχολάζειν τοῦ θεοῦ, βακχείαις[x] καὶ[y] ὀργίοις τοῖς τε

ſacerdotio et religioni dei vacare, bacchationibus et orgiis divinis que officiis dica-

x) βακχείοις λ. Ms. Ba. v. N. y) καὶ mendoſe omittunt ed. Par.

P. (qui contra libere addit adv., cf. 5, 4, 24.) ut alii putant redundare, cf. Stp. Th. 1, 508. C. e. cum Bud. C. 1275, 21. Sed Ms. caret verbo χρὴ e librarii vel lapſu, ut exciderit ob pr. vocem, vel faſtidio, quod non tolerarit v. εἰπεῖν cum dupl. rectione, cum particula ὡς finito que tempore, ac ſimul cum inf. et acc. εἶναι λ. quae variatio tamen et alibi tolerata, cf. 3, 12, 15., cum Mss. rel. referente quoque verbum χρ. ipſo P., unde Bg. in rel. partim, ſed plene Stp. Th. in v. θρ., per analog. dante Noſtro v. σχ. cum ſuis ſubſt.

βακχείαις) Ms. ſexus alius, ut alibi, hic fuerit librarii vel lapſus, ſcribente manu finitionem, e ſqq. iam cogitatam, vel ingenium ab uſu aliorum aliquo, dum, praeter pauciſſima Stp. Th. (tenentis noſtra ſine Vs. ſub Lat. Bg. et tanquam ſubſt. 1, 632. B., ſed p. pr. F. e. ſeparatim adi. βακχεῖος, et ſub hoc etiam „plur. βακχεῖα, ſacrificia *Bacchica*, Ariſtoph.“) habeo hunc ipſum Comici locum e Ran. v. 360., ubi vs. pr. ſunt quoque ὄργια, quae hic ap. Noſtr. ſequuntur, et Spanh. profert τὰ β. cum artic., ſed et ſine art., de Bacchanalibus, de quibus accipit etiam Weſſ. ad Diod. S. 1, 248. N. 17. βακχεῖα γυναικῶν (ſ. ἐκ γυν., ut Ind. habet) ἀθροίζεσθαι, monens, „non alia eſſe, ac Διονύσια“ cf. fem. noſtrum, abſolute, proprio ſ. tropico ſenſu Fi. Plat. Symp., Ael. V. h. 13, 2. p. 852. m. cum N. 7., ſed cum gen. rei τῶν λόγων Long. Mor. it. cum adi. ποιμαντικὴ ap. Suid., ſed pro adi. vocabulum cum ſubſt. quodam, praeter Stp. Th., etiam per varium ſexum Call. Orph. Lyco. Xen. Bach. et Dion. H. S. T. 1. tum neutr. Heſ. βακχεῖον, τελεστήριον, λ. ſed τὸ Βακχεῖον Luc., quo forte reſpexit Stp., porro maſc. de perſ., pro Baccho, Barn. Eur., ſed de re, pro pede, Suid. et pro vino, Eur. Ph. Valck., qui ſuppleverit aliquod ſubſt. maſc., v. c. πότος, cum contra ſuppleat ib. neutr. quod, πάθος ſ. νᾶμα L. Boſ. Ell. p. 256. i. 280. m. ſicut, pro contextu, adhiberi poſſunt ad neutr. alia haec, ἱερὸν, ἱερὰ, θύματα, μυστήρια, ſed ad fem. θυσίαι, τελεταὶ, ἑορταὶ, tum in ὀργ., praeter allata ſupra 1, 11, 7., in notionem, ad Ael. V. h. 2, 31. e. N. 20. Fi. Pal., in rem criticam et confuſ., ad Luc. [illegible] 486. N. 95., ſed in rectionem, abſolute Luc. Diod. S. 1, 234. l. 74. 79., cum gen. perſ. Foeſ. et Orph., ubi Vs. negligit et habetur quoque in ſing. ὄργιον, denique tropico ſenſu cum gen. rei ap. Foeſ. et Ant. Gat., quo et refero Muſ., P. deſerente etiam Sch. in „β. bacchationibus *et* orgiis *incumbere*“ ſed Stp. Th. 2, 1430. e. „*orgiis* celebrandis *ſacris* que *muniis* obeundis *dicatum*“ iunctis hic illis ſubſt. per copiam ſyn., et ὀργ. pro parte illius β., cf. Barn. Eur. Bacch. v. 133., ſed β. pro ſaltatione maioris motus, cf. ad Ael. l. l. ſupra que 5, 6, 1. 5, 5, 4. 8. 16. ſqq., ſed in v. ſq. ἀνακ. tropico ſenſu, praeter Bud. C., cum dat. rei ap. Suid., tum Stp. Th. 2, 161. C. „Chryſoſt. διὰ παντὸς ἀνάκειται τῶν θείων, *ſemper* intentus eſt *rebus div.*“ quem gen. rei tueri videtur Abr. Dl. Th. A., porro cum dat. perſ. O. Ms. A. Nov. T. 3. p. 22. Suic. Poll. 1, 20. Dion. C. Geop. Luc. ex 3, 210. l. 35. cui add. ib. l. 44. cum N., ubi

θείοις ἔργοις ἀνακείμενον[z]. εἶναι δὲ ἕτερον τὸν τὰ ἀνθρώπεια διοικοῦντα[a], ἐκείνῳ δὲ παρέξοντα τῆς βασιλείας τὸ ἀνενόχλη-

3. *tum: eſſe autem alium oportere, qui humana adminiſtraret, qui que ipſi praeſtaret principatum a moleſtiis*

z) Hoc punctum in A. al. pro commate Bs. 1 R. et 2 L., ſed colo Stp. rel. v. N. a) Punctum hic faciunt A. al., ut mox poſt ἀμεϱ. colon Pat. cum Bg.

Sch. „vacantem, *incumbentem* divinis *operibus*" primum huc trahens male e P., qui Noſtri copiam ſuſtulerat, omiſſis etiam τοῖς θ. ἔϱγ., dum Bg. ſervat ſevere adeo particip., reſolvendum illud per copulam *et* vel per *quia*, in primis per notionem pro *deditum* ſ. *addictum*, quae notio et caveat tautologiae ob pr. membrum; unde fortaſſis quoque Bg. delegit Lat. ſuum ad ἔϱγ. (cf. 4, 14, 9.) ubi Sch. „ἱ. θ. religioni" ſentiens, credo, et ipſe copiam ſyn. Noſtri hic quoque, ſcribentis forſan e Lat. quadam, ut innuantur *res divinae*, quae dicuntur non modo de toto cultu div., ſed etiam de partibus eius, nominatim de ſacrificiis, de quibus alias adhibentur τὰ θεῖα, cf. Koen. ad Gr. p. 137. N. b. i. G. Th. v. *div.* 232, 89. p. ſq. l. 26. et v. *res* 171, 96. cum Weſt. ad Ter. Eun. 3, 3, 7., ſilentibus N. in Cic. ad Att. 4, 16. p. 427. i. ed. Graev. (qui veri ſunt numeri, non illi ap. G. Th. it. Corn. N. 23, 2, 4. i. cum Ind. v. utr.) it. ad Virg. A. 8, 603. plur. *divinis* rebus — *perfectis*, nihil me deprehendente, quam τὰ θεῖα πϱάγματα alio ſenſu ap. Rs. Or. V. 6. (quam plenam formulam, una cum Noſtri hic, ſilet L. Boſ. Ell., ut et mancam illam τὰ θεῖα, qua de ſupra,) ſed adi. θ. cum aliis ſubſt. L. N. T. Thuc. *Rs. Or. V. 4. et 7. Ant. Is. Ev.* Fi. Ae. Dion. H. S. T. 1. Luc. Fa. *Ae. Xen. Cyr. 1, 6, 2. Hom. Ind. in* N.

εἶναι) Leisn. in m. *Ms. Bg.*, notato v. *oport.* per lineam rubri coloris, addit „ſc. δεῖν" quem inf., vel ſyn. χϱῆναι e pr. finito χϱὴ, oppreſſum ſaepe, cf. 1, 3, 2. etc., duxerit Bg. e P. obliquo particip., notionis eiusdem, ſed ut inf., ſolennis in oratione aeque, ac in epiſtolis mandatis que cf. 2, 15, 7. 3, 12, 14. ſq., hic ad variandum, poſt v. εἰποῦσα cum ὡς et finiti temporis v. χϱὴ, ut 4, 10, 4. poſt ſyn. ἔλεγεν, ὅτι λ., poſſit etiam nude ſumi, ut in eodem obliquo v. εἶναι cum artic. τὸν et particip. ſupra 2, 6, 22. m. 2, 8, 7., quod praeſ. ſimul δ. et fut. παϱ. copulatum uno [illegible] variandi cauſa, cf. 4, 12, 9. συσκ., tractat propterea Bg. e P. ſimili [illegible], h. e. reſolvit per pron. cum impf. coniunct., qui mos eſt in fut., ſervans idem ex illo δὲ, pro τὲ, et anaphoram in pron., non item ſuppletum ad τὰ ἀνθϱ. ſubſt., per quam formulam variatur non modo cum ſyn. 4, 12, 5. τὰ τῶν ἀνθϱώπων πάντα, ſed etiam per verbum ſimul, ex analog. iunctum, cum 1, 5, 18. μέλειν τῶν ἐν ἀνθϱώποις, ubi v. τὰ ἀνθϱ. aliunde, ut et ad 1, 4, 3. 1, 5, 18. 1, 13, 12. 5, 6, 6., ſed praeterea cum aliis v., pro concreto etiam, in utr. partem, Thuc. Fi. Ae. Xen. M. S. et Cyr. it. Soph. Ai. et L. N. T. Schw. p. 116. N. 2. Sic mera analogia habetur in ſqq.; cf. ad τὸ ἀκ. 1, 6, 26., ubi Stp. Th. plane cum P., ſed ſine auctore „τὸ ἀν. vacuitas *moleſtiarum*" et ſic quoque in Lexx. Bss., me deprehendente tantum ap. Suid. 1, 279. m. ἀπολέμητον, ἀνενόχλητον, *nullo* bello *vexatum*, et ſyn. ἀόχλητος ap. Suic. Dion. H. S. T. 1. et ſine Ind. Luc. 2, 848. l. 42. τὸ

τόν τε καὶ ἀμέριμνον. μὴ δεῖν τοίνυν ξένον ζητεῖν μηδ' [b] ἀλλότριον, ἀλλὰ τῷ ἀνεψιῷ ταῦτα ἐγχειρίσαι. μετονομάζεται δὴ [c] ὁ Ἀλεξιανὸς, καὶ Ἀλέξανδρος καλεῖται, παραχθέντος αὐτῷ τοῦ πάππου ὀνόματος εἰς τὸ τοῦ Μακε-

4. *et curis vacuum; non igitur eſſe peregrinum quaerendum neque alienum, ſed conſobrino haec deleganda.*
5. Transnominatur itaque Alexianus, et Alexander vocatur, deflexo avi nomine in illud Macedonis: ut valde

b) μὴ δ' Ms. Ba. cf. 2, 1, 4. e., ut μήδ' A. al. cf. 5, 5, 11. c) δὲ Ms. Ba. v. N.

τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, corporis *a* moleſtia *vacuitate*, quod ap. Alc. ep. 3, 55. p. 410. e. carnis *pacem*, ubi in N. ad ſubſt. ſyn. ἀοχλησία add. Suic., pro Bg. e P., ut procedant etiam haec, *imperii* vacuitatem *a moleſtiis* et *curis*, ſ. *imperium* ſine *moleſtiis* et *curis*, nobis *eine* ruhige *und ſorgenloſe* Regierung *verſchaffen*.

μὴ δεῖν) E P. hic contra Bg. ſervat particip. fut., ſed expleto inf. v. ſubſt., cf. 1, 17, 27. 4, 4, 1. et omiſſis iſtius liberis, pron. et ſubſt., τινὰ ἄνθρωπον ſ. ἄνδρα, cf. 4, 13, 14., dum Noſter de ſuo per copiam ſyn. copulat adi. ξεν. et ἀλλ., ubi Sch. „eum, qui eſt extra alicuius familiam“ ut ξεν. de terra ſ. patria; quanquam et Ind. Dion. C. „ἀλλ. extranei, peregrini, alieni“ cf. ad 1, 5, 13. ἐπείσακτον βασιλ. et G. Th. e Cic. *cives* potiores *ſunt*, quam *peregrini*, et *propinqui*, quam *alieni*, et illud Horat. quaere *peregrinum* rel. cum Cort. ad Sall. Iug. 85, 11. *imperatorem* alium *quaerat*. In ſq. membro Bg. deſerit P. non modo in liberis, cum addito adv. iterum, cf. 5, 3, 12. tum mutato pron. mero in aliud ſimul ſubſt., ſed quoque in Lat. ad v. ἐγχ. cf. l. l. et 4, 15, 18. 2, 9, 16.

μετονομάζεται) v. ſupra 4, 8, (1.) *Boecl.* qui reſpicit modo ad cauſam, a Noſtro adiunctam in ſqq. ὡς τιμηθ. λ., ut Ms. res ſaepe adfuit, cf. §. 1. 5, 6, 22., praeter rel. libertatem, prodente P. copulam forſan in pron. rel. iterum, ſed deſerente copiam Noſtri, qui de ſuo copulat cum v. καλ. ſimul v. μετ., quo de, praeter Stp. Th. aliunde cum Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n. „nomen commutare, invertere, inmutare“ ut pertineat ad Z. ap. Vig. p. 620. a. e. de μετὰ in compoſ. Nr. 1. potius, quam ad b. Nr. 4.) cf. de perſ. cum adv. Diod. S., ſed abſolute, ut hic, Gat. Ant. et Luc., ubi et de re, it. Thuc. et Dion. H. S. T. 2., ubi et cum pr. ἀντὶ, cf. Caſ. Ex. Bar. II. p. 188. „prioris nominis mutatio per impoſitionem alius“ et mox ad §. 7. e Dione.

παρ. ὀ. τοῦ π.) ea forma hic poſitum, qua ſupra 3, 7, 8. ἡ φάλαγξ τοῦ Ἀλβίνου ςρατοῦ, cum poſſeſſive potius, ut illic τοῦ Ἀλβινείου ςρατοῦ, ita hic τοῦ παππῴου ſ. πατρίου ὀνόματος dicendum fuerit. *Sylb.*

Canonem nos alibi ſic eloquimur, ut duo ſubſt. in regimine (hic in gen. continuo) ponantur pro adi. et ſubſt., quo tamen hic non valde ſit opus, (quanquam et illuc ſpectat P., cum libere addito pron. iterum, cf. 5, 6, 17.) ſed illis monitis, primo hoc, patere e Noſtri loco

δόνος, ὡς πάνυ τὲ[d] ἐνδόξου καὶ cum illuſtris tum culti ab
τιμηθέντος ὑπὸ τοῦ δοκοῦντος eo, qui exiſtimaretur pater
πατρὸς ἀμφοτέρων εἶναι[e]. τὴν 6. amborum. Nam de An-
Ἀντωνίνου, τοῦ Σεβήρου παιδὸς, tonini Severi filii adulterio

d) Hoc τὲ carent ſolae Bc. e) Ms. Ba. εἶναι, τὴν ἀντων. ſed edd. Ox. εἶναι· τὴν γὰρ Ἀντ. et Ed. εἶναι. τὴν γὰρ Ἀντ., ut poſt illum inf. diſſident in interpunctione etiam rel. edd. v. N.

hocce, Alexianum fuiſſe nomen avi etiam, quo de videbatur dubitari ſupra 5, 3, 7. in N. ad Dion. C., altero autem de diſſenſu in cauſa ſumti nominis, dum Lampr. in Alex. Sev. c. 5. p. 889. ſcribit, *Alexandri* nomen *accepit*, quod *in* templo, *dicato* apud *Arcenam* urbem *Alexandro* Magno, *natus eſſet*, quum *caſu* illuc *die* feſto *Alexandri* pater *cum uxore, patriae ſolennitatis implendae cauſa, veniſſet*, ad quae Caſ. N. 1. „longe aliter huius nominis cauſam explicat *Dio*, quem vide. Initio vocabatur non Alexander, ſed Alexianus, auctore *Hadriano*" ubi mendoſe ſic editur pro *Herodiano*, qui undecunque hanc narrationem ſuam habeat, tamen maioris fidei eſt, quam ille Lampr., culpatus quoque a Caſ. ib. N. 4. Dionis quidem cauſam afferemus ſimul deinde ad §. 7., ſcribente Noſtro per analog. in formula παρ. λ., ubi Sb. Ind. „deflectere ſ. mutare in" per ſyn. in poſtr. cum P., ut partim Sch. „*nomine* avito *commutato* ſ. *traducto* ei *in* Macedonis *nomen*" qui ſevere retinet dat. perſ., cum paſſ. ſolennem, ſed omiſſum ad Bg. (olim a me reſtituendum,) forſan e P., qui, *niſi*, ut antea monebam, pron. id ad ſubſt. addidit, *tamen* illuc *detorſerit*, *repetens idem ſubſt.* ὄνομα ad *artic.* τὸ *nudum cum gen. nominis propr., melius per pron.* a Bg. *expreſſum, quod fieri debet (niſi opprimas,)* ubi praecedit ſubſt. ipſum, in altero membro omiſſum, quo de genere formulae atque ellipſeos nihil ap. Stp. Th. (ubi modo de maſc. cum gen. perſ., ut ὁ Καμβύσου, it. de neutro τῷ τοῦ ἥρωος, ſc. τεμένει,) ut nec de alio, quod tractatum ad Vig. p. 15. N. b. i. et L. Boſ. Ell. p. 35. i. 297. i., ubi etiam cogitari oportuit de ellipſi pr. κατὰ, ut in τὸ τοῦ Ὁμήρου, *ſecundum* Homeri *dictum*, it. in τὸ cum gen. rei, ut τὸ τοῦ λόγου, ubi nondum mihi ſufficit ſupplementum illud commune χρῆμα, praebentibus tantum de ſimplici iſto genere quaedam Ind. Fi. Ae. Pal. et The. v. ὁ, it. Plut. Hs. et L. N. T. Krb. Nr. 2., ſed de duplici et relativo noſtro nec aliis, nec de Lat. *ille* G. Th.

ὡς πάνυ) Omiſſa in Ms. Bg., quae et ſigno notarat Leisn., τὲ ἐνδ. καὶ, reſtitui ſtatim per ſolenne Bg. Lat. in adi. e ſyn. P., liberrimi per membrum hoc, in primis periodo concinnata e particula ὡς, cum adi. et particip. ſenſu cauſali, mutata in γὰρ, inverſis que Noſtri enunciatis, qui variat per tempus τιμ. et praep. cum 2, 1, 20. 4, 6, 6., reſpiciens in τοῦ δ. π. ad mox nominatum Caracallum, cf. 5, 3, 18. ſq. 6, 3, 12. et in Bg. oppreſſum inf. εἶν. 5, 2, 10., ubi Sch. „δ. putato *patre*, opp. (mente) ὄντως."

τὴν Ἀντ.) Scripſiſſe puto Herodianum τὴν γὰρ Ἀντ. vel καὶ γὰρ τὴν Ἀντ. *Steph.* excidiſſe videtur γὰρ poſt τὴν, aut certe ſubintelligendum. *Stroth.*

μοιχείαν ἀμφότεραι αἱ Μαίσης [f] θυγατέρες [g] αὐτή τε ἡ πρεσβύτις [h] ἐσεμνύνετο, πρὸς τὸ τοὺς στρατιώτας στέργειν τοὺς παῖδας, υἱοὺς ἐκείνου δοκοῦντας εἶναι. ἀποδείκνυται δὲ [i] Καῖ-

utraque Maeſae filia et ipſa etiam anus gloriabatur; ut milites diligerent pueros, cum
7. filias illius putarent. De-

f) μαίσης Ms. Ba., ut ſupra. g) θυγατέραις Ms. Ba. cum ed. A. 2. et Bs. 1. L. cf. 5, 2, 4. 5, 6, 18. h) ἡ πρεσβύτης Ms. Ba. cf. 4, 9, 5. i) δὴ Ing. et Ox. v. N., ſed Par. 2. omiſit omnem copulam mendoſe.

Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. τὴν γὰρ λ.“ ſaltem exprimit cauſalem, a P. tacitam, niſi latet in pron. relat., per ſe elapſa quidem intra vicinitatem utr., ſed contra libros nondum obtrudenda, cum et Strothus toleret ellipſin, qua de v. ad 3, 5, 2. πρῶτον.

μοιχείαν — ἐσεμν.) Frequentius dicitur σεμνύνεσθαι ἐπί τινι, ut ap. Ael. V. h. 12, 23. (p. 754. i.) de Celtis, ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις σεμνυνόμενοι, et Lyl. adv. Leocr. p. 128. (Rs. Or. V. 4. p. 170. l. 4.) ἐπὶ τῷ αὐτόχθων εἶναι καὶ ἐλεύθερος ἐσεμνύνετο, ſcil. Athenienſis populus; et omiſſa praepoſitione, ut ipſe Herodianus 1, 5, 13. et 8, 8, 1. Scheidius male haec in Ind. pro paſſivis habet. *Leisn.*

Sed „med. impf. ἐσ. μοιχείαν, iactabat *inceſtum*“ quam rectionem in med. cum acc. rei, ſervatam hinc a Sb. Ind. ſine monito, non autem a me repertam, (cf. allata ad 1, 5, 13. quibus add. cum pr. ἐπὶ Poſſ. Call. p. 131. Aeſch. ep. S. Ioſ. et Luc., ubi et cum inf.) quanquam aliquis corrigere poſſit in dat. rei τῇ — μοιχείᾳ, quo de l. l. ſupra, per ſolennem confuſionem in iota poſtſcripto cum ν, cf. 5, 6, 11., tamen ſuſtinuerim adhuc ex analog. verbi act., quod deprehenſum eſt non modo cum gen. perſ. ap. Plut. Krg., ſed etiam cum acc. aliquo, tum perſ. et ſimul cum abl. rei ap. Sb. Ind., ſed ſimul cum adv. ap. Ioſ., tum rei ib. et Ael. V. h., ſed ſimul cum adv. Dem., dum Bg., deſerto P. quoque, τὲ reddit dupliciter, cf. 5, 6, 20., niſi καί, pro *etiam*, libere ad pron. addit, prae P. ſeverior in ſq. membro, ſervans Lat. ad στεργ. (ut Stp. Th. v. i. „*pueros* illos *a* militibus *diligi*“ formam paſſ. pro Sb. Ind. *amare*, cf. 1, 5, 16. 1, 13, 5. 1, 17, 8.) ſed cum Sch. in „δοκ. *exiſtimantes*“ deflectens e Stp. m. ad notionem act., pro paſſ. illa ad §. pr., aeque hic valitura, *qui* ſ. *quia filii* illius *putarentur* (ſc. ab iis, militibus) *eſſe*; redeunte tamen denique ſenſu eodem.

ἀποδ. δὲ) Scribo ἀπ. δὴ καισ. quam lectionem et Pol. agnoſcere videtur, (quare *Caeſar declaratus Al.*) *Steph.*

Copulam illam Stp. et edd. quorundam, variantem proxime etiam 5, 6, 22., ſequitur Bg. quoque (ut Leisn. in Ms. eius „leg. δὴ“) cum P. per ſyn. cf. 5, 5, 14. 3, 7, 5. 3, 12, 8., ex eodem retinens ſuppletum v. γίνεται ad ſubſt. ὑπ., quaſi lateat in pr. ἀπ. nec ſufficiat hoc unum, cf. 1, 4, 14. 1, 5, 24. In Ms. articulo mutato in pron. ſimilis res eſt, quae 3, 15, 9., et hic modo per caſum alium; praeter Mss. rel., manente P. etiam in vulg., ſed Noſtro praebente hic alterum exemplum Imperatoris ſimul Conſulis diſertum, cf. 2, 18, 9. de Severo,

σαρ ὁ Ἀλέξανδρος ὕπατός τε σὺν τῷ[k] Ἀντωνίνῳ. κατελθών τε εἰς τὴν σύγκλητον, ταῦτα ἐκύρωσε[l], γελοιότατα ψηφισαμένων πάντων, ἃ ἐκελεύον-

claratur ergo Caeſar Alexander, conſul que fit cum Antonino. ac ingreſſus Senatum, haec rata fecit, perridicule decernentibus omni-

k) Ms. Ba. σὺν αὐτῷ ἀντ. v. N.   l) ἐκύρωσε γελοιότατα, ψηφ. Ms. Ba. v. N.

dum uno anno tardius, quam ad §. 1. in marg., reperio in Almel. Faſt. Conſ. p. 147. m. „A. U. C. 975. P. N. C. 222. Imp. M. Aurel. Antoninus Heliogabalus IIII. M. Aureſius Severus Alexander Caeſar" v. paulo poſt.

κατελθών τε) Liberrime verſatus P., quae ipſe hic agit Heliogabalus in curia, tribuit ſenatui, aut, neglectis primis Noſtri enunciationibus, ſervat modo rel. inde a γελ., dum de adoptione hac ſic tradit, Lampr. tacente, Dio C. 1365, 95. τὸν Βασσιανὸν τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ ἐς τὸ συνέδριον (pro quo Noſter 2, 12, 7. variat h. l. per τὴν σ. it. cum τὸ βουλευτήριον 5, 5, 12.) εἰςαγαγὼν, καὶ τὴν Μαῖσαν καὶ τὴν Σοαιμίδα ἑκατέρωθεν παραστησάμενος, παῖδα ἔθετο, (pro Noſtri §. 2. θέσθαι υἱὸν,) ἑαυτὸν δὲ, ὡς καὶ πατέρα ἐξαίφνης τηλικούτου παιδίου, ὡς καὶ πολὺ τῇ ἡλικίᾳ αὐτοῦ προέχοντα, ἐμακάρισε. — καὶ Ἀλέξανδρον αὐτὸν προςονομάσαι κεκελευκέναι. καὶ ἔγωγε πείθομαι ἐκ θείας τινὸς παρασκευῆς, ὡς ἀληθῶς αὐτὰ γεγονέναι, τεκμαιρόμενος οὐχ οἷς ἐκεῖνος εἶπεν, ἀλλ' ἔκ τε τοῦ λεχθέντος αὐτῷ ὑπό τινος, ὅτι ἄρα ὡς Ἀλέξανδρος ἐξ Ἐμέσης ἐλθὼν αὐτὸν διαδέξεται, λ. cf. in Bg. κατ. λ. 3, 8, 11. 4, 5, 1. 2, 14, 5.

ταῦτα ἐκ.) *Deſerto P., e caſtigata Vs. ed. Stp. vertit Bg.*, cf. Heſ. 1, 1156. m. ἐκύρωσαν, ἐβεβαίωσαν, 2, 388. i. p. ſq. m. N. 11. Thom. M. Bud. C. Poſſ. Call. L. N. T. cum N. Schw. Ind. Sb. e Zoſ. 5, 31, 1. φήμης — κυρωθείσης, rumor *confirmatus erat*, Fa. Aeſ. τοῦτο — κυρώσαντες, ſuffragiis *probantes*, Thuc. κυρώσασα ταῦτα, *haec* rata *habuit*, cum Ind. Schol., Abr. ad Ae. T. 2. Ael. V. h. Luc. Diod. S. Dion. C. Rs. Or. V. 6., ſed ſine Ind. Dem. 78, p. at cum pr. πρὸς Polb., ad hoc v. trahente librario Ba. Ms. adi. ſq. γελ., e ſerie Codd. omnium una, ambiguo ſenſu, proprie, an pro adv., cf. 5, 2, 7. βραδ., dum P. cum Mss. refert ad ſq. v., formula uſus, *per ridiculum*, hauddubie pro Bg. adv. (tacente G. Th. non de formula, cf. 772, 12. 213, 52. at de lege, qua praep. illa cum ſubſt. ſ. adi. facit periphraſin adv., it. Par. ad locum Plaut.) at Sch. „neutr. plur. pro adv. *maxime* ridicule" quem eundem gradum ſummum Bg. tenuit, vocula illa praefixa, dum Noſter ad analog. ſcribit, cf. de adi. ſuperl. cum acc. ellipt. Ael. V. h., de comparat. pro poſit. ſ. ſuperl. Fi. Pal., ſed in alia Heſ. Suid. Moer. Tim. L. Ammon. Thom. M. p. 185. 801. Hom. cui add. Ἰλ. β', 215. Ariſt. Plut. v. 997. Theogn. Dion. H. S. T. 2. Luc. Xen. Cyr. (cui add. adv. γελοίως 1, 3, 10.) Rs. Or. V. 4. (ubi cum pr. παρὰ) Dem. Fi. Plat. Soph. et Symp. it. D'Orv. Ch. et Poſſ. Call.

ἃ ἐκελεύοντο) Mss. duorum numerus hic alius eſt dubius tum ortu, tum ſenſu, quoniam cogitari poteſt vel lapſus ſcribae in finibus, cf. 1, 14, 11. 4, 8, 19. vel ingenium, quod cum neutro plur. maluerit ſolennem ſing., cf. in contrariam partem 1, 14, 2. e. Porro, quoad ſen-

το [m], πατέρα μὲν ἐκεῖνον δοκεῖν, ἔτη γεγονότα περί που [n] ἑκκαίδεκα [o], τὸν Ἀλέξανδρον δὲ

bus, quae iubebantur: patrem illum videri, annos natum circiter ſedecim, Alexan-

m) ἐκελεύετο Mſs. tres, et comma hoc in Bs. 2. L. cum Pat., pro puncto A. al. vel colo Stp. rel. v. N. n) περίπ. una voce in Bs. 2. et Pat. cf. 1, 1, 5. o) ἐξκαιδέκατον Ms. Ba., ſed ἑκκαιδέκατον· τὸν λ. Ms. Ve. v. N. et comma in Bs. 2. L. al., pro puncto A. al., aut colo Stp. rel., ubi et mox poſt δὲ comma ſupervacaneum.

ſum, cum P. ferat „*ſenatu* — decernente, *quod* ille *voluerat*" ad hanc Vs. venias, ſumto v. in ſenſu med., qui in ſimpl. κελ. non mihi quidem cognitus per proſaicos frequenter, tamen ſemel ex Abr. Dl. Th., nec improbandus ab analog. ſynonymorum, tum poëtici κέλεσθαι, tum illorum compoſ. ap. Stp. Th., διακελεύομαι, παρεγκελεύομαι, παρακελεύομαι et ἀντιπαρακελεύομαι, quae contra ib. non ſunt in act. Iam, accipiendo lectionem Mſs. pro paſſ., librarius intellexerit non de perſſ. et ſenatu, ſed de re, in hanc rationem, *decernentibus* omnibus *ea*, quae *praeſcribebantur* ab Heliog., quod Lat. non eſt ita ambiguum, ut Bg., quia, ſicut in Gr. *iubentur* tum *res*, tum *perſſ.*, unde nec definias, quomodo Bg. ceperit noſtrum locum. Ad ſententiam quidem eadem ſunt, de perſſ., relato v. ἐκ. ad πάντων et pr. τὴν σύγκλητον collectivum, per ſyntheſin, *quae* iſti *iubebantur*, noſtratium *was* ſie *befehligt wurden*, ut Mſs. *was* ihnen *befohlen wurde*; contra quam novitatem cum tertius Ms. maneat in vulg. lectione, haec que ſit per ſe commoda: tenemus iure reperta, et comma modo poſt id v., quia ſq. inf. δοκ. arcte cohaeret cum v. pr. ψηφ., mente interponendo definiens illud δή, Lat. *ſcilicet*, quod ipſum in hac regione monſtrat P. iterum, cf. 5, 6, 21. Mox v. δοκ. ſenſu alio, quam in pr., ſenatorio quidem, et fere i. q. pr. ψηφ. cf. Krb. Decr. A. p. H. p. 408.

ἑκκαίδεκα) *quatuordecim*, pro *ſexdecim*, in Pol. Vs. poſita eſſe, notavit etiam Ioan. Hartung. Decuriae 1. c. 7. (ap. Grut. L. T. 2. p. 652. i. „pro *quat.* reponendum *ſedecim*") *Boecl.*

De P. monuit quoque Sch., et ad Gr. numerum accommodavit Vs. ſuam tum Stp. in marg., tum Bg., Anglis ap. Heyn. H. 4, 1073. m. tradentibus modo annos alterius, *nahm er* — ſeinen *Vetter* Alexian *an* Kindes *Statt* an, *und* ernannte *ihn* zum *Caeſar*, wiewohl *er* damals *nur* 12, *höchſtens* 13 *Jahre* alt *war*, ſed aliis manentibus in P. Vs., ut adſcriptus a Leisn. in m. Bc. 2. „Heinecc. A. Iur. p. 167." ubi leguntur haec „merito disquirebatur, an adoptaturus ſaltim plena pubertate filium antecederet — Et hinc veteres rident adoptionem Alexandri Imp. ab Elagabalo factam, quum ille *duodecim*, hic *quatuordecim* circiter annorum eſſet. Herodian. Hiſt. 5, 7." ſine Gr., cf. ad Dion. C. laud. ante ad v. κατελθ. N. ad §. 87., ubi dicebatur, I. Noſtrum falſo tradere, Elagabalum tunc XIV, Alexandrum XII annos natum fuiſſe; niſi in numero aetatis Elagabali error ſit, quia ipſe Herodianus 5, 3, 7. dixerit, caeſo Macrino, Elagabalum XIV annos et conſobrinum eius X natos fuiſſe; (ut tamen nec alii prodantur anni; dum ad caput illud Noſtri praefiximus U. C. 971. unde, e numero noſtri capitis 974, effluxerint tres modo, et Elagabalus, ibi XIV annorum, nunc habeat XVII,

υἱὸν, τοῦ δωδεκάτου ἐπιβαί-
νοντα. ὡς δὲ Καῖσαρ ὁ Ἀλέ-

drum vero filium, qui duode-
8. cimum ingrederetur. Poſt-

maior adeo uno anno, quam e textu Gr. vulg., quem tamen excuſet illa adiunctio περί που, infinitae rationis, a Bg. iterum e P. negligenter converſa, cf. 1, 1, 5.) II. Noſtrum recte coniungere adoptionem et Caeſaris appellationem cum deſignatione ad conſulatum, quum Lampr. ſtatim poſt Macrini necem tradat Caeſarem dictum eſſe Alexandrum a Senatu c. 5. (quod v. in Heliog. p. 800. m., repetitum c. 10. p. 815. i. et in Alex. Sev. c. 1. p. 881.) III. Alexandrum Conſulem factum eſſe A. U. C. 975. N. Ch. 222., ut ex faſtis et numis appareat; quare IV. probabile eſſe, anno praecedente adoptatum eſſe Alexandrum. Ibi tamen ſiletur illud, quod ib. Dio tradit, nunc demum in adoptatione, et quidem ab Heliogabalo ſ. Antonino nomen Alexiani mutatum eſſe in Alexandrum, cum Noſter §. 5. aliter videatur tradere. Tum idem Dio 1367, 64. ſcribit, Antoninum, cum occideretur, fuiſſe natum annos duodeviginti, ὀκτωκαίδεκα ἔτη γεγονὼς, ſed Noſter 5, 8, 20. occiſum ſexto imperii anno, εἰς ἕκτον ἔτος ἐλάσας τῆς βασιλείας. Hinc, cum necem huius ponant in annum U. C. 975., ſub initium imperii 971, retro eundo habuerit aetatem XII annorum, et rurſus, progrediendo ab 971 ad capitis huius 974, modo annos XV, atque adeo maior uno anno e Pol. Vs., quod et ipſum illa περί που tolerent. Alia res autem fuerit in Anglis ap. Heyn. l. l. p. 1075. i. *das Ende* Heliogabals — *im* 18 *Jahre* ſeines *Alters*, nach *einer* Regierung *von* 3 *Jahren*, 9 *Monaten*, 4 *Tagen*, qui, cum ſumſerint in marg. eosdem nobiscum annos, videntur ſibi conſtare in duratione imperii ab 971 — 975, ſed, quum ponant caedem anno eodem aetatis XVIII, haec, quae nunc in ſenatu facta ſunt, referentes in annum nobiscum 974, redeant ad annum ſupra propoſitum XVII, ſed, ſub anno imperii ſuſcepti 971, ad aetatis annum XIV, ab ipſo Noſtro traditum. Quae quidem, per libros, qui ad manus erant, a me poſita, alii diiudicent. Reſtat res Mss., ubi illa Ve. habet vulg. ſcripturam cum vitioſo non tantum numerali alio, orto in Ms. Ba. e ſerie Codd. una, et inde ſervato, ſed et inſuper retento vulg. artic. τὸν, qui coaluerat in Ms. Ba., ubi praeterea in conſona alia ξ pro κ eſt aut error in litteris, aut librarii ſcriptura peculiaris, contra quam ſunt canones ap. veteres grammaticos, cf. Thom. M. p. 284. ἐκκ., οὐκ ἐξκ. λ. et Schol. Ar. Plut. v. 195. dum novit Stp. Th. modo illam per κκ, quam v. in noſtro vocab. vel in aliis compoſ. ap. Hom. Sb. Ind. Luc. Dem. et Heſy. Sed tota ex illa Mss. lectione vel maxime apparet librarii utriusque ſtupor, qui, ad alterum numerale inductus e ſq. δωδ., ignoravit, cum formula ἔτη γεγον. requiri alterum illud cardinale. Denique in ἐπιβ. P. liberum deſerit Bg., non item Stp. Th. 1, 647. D. m. „τοῦ δωδ. (ἔτους) ἐπ.“ omiſſo tamen iſtius adv. temporis, cf. 1, 3, 2. e.

ὡς δὲ) Copulam P. iterum per δὴ cepit, cf. 5, 5, 15., liberior etiam in rel., maxime addito adv. cf. 5, 4, 4. it. pron. ταῦτα ad ἐπιτ. cf. 4, 15, 19., deſertus a Bg. etiam in ἐπιτ., cum omiſſa iſtius explicativa *ſcil.*, cf. §. pr., tum in Latt. ad v. v., quae Sch. alio ordine ponit in v. utr. „ὀρχ. *ſaltare* et *choros agitare*“ ut Stp. Th. v. i. „ſalt. *et* choreas *ag.* (qui in altero v. i.) vel idem ſignificant ὀρχ. et χορ. ſalto, *tripudio*, vel parum a ſe differunt. alicubi enim copulata leguntur, ut ap. Herodi. l. 1. (ſic hinc ſine Vs., mox B. e. addens.) Hoc igitur diſcriminis for-

ξανδρος ἀπεδείχθη, ὁ Ἀντωνῖνος [p] ἐβούλετο αὐτὸν τὰ ἑαυτοῦ παιδεύειν ἐπιτηδεύματα, ὀρχεῖσθαί τε καὶ χορεύειν, τῆς τε ἱερωσύνης κοινωνεῖν καὶ σχήμασι καὶ ἔργοις ὁμοίοις. ἡ δὲ μήτηρ αὐτὸν ἡ Μαμμαία [q] ἀπῆγε μὲν τῶν αἰσχρῶν καὶ ἀπρεπῶν βασιλεῦσιν ἔργων [r], διδασκάλους τε [s] πάσης παι-

quam autem Caeſar declaratus fuerat, volebat Antoninus eum ſua docere ſtudia, ſaltare et tripudiare: ac ſacerdotii participem eſſe, habitu et
9. functionibus iisdem. Sed mater iſtum Mamaea abducebat a foedis illis et imperatori parum convenientibus actionibus: contra doctores

p) ἀντων. αὐτὸν ἐβ. τὰ λ. Ms. Ba. v. N. q) μαμαία Ms. Ba., ut ed. A. al., ſed Μαμαῖα Pat., cf. §. 1. et 5, 3, 6. e. r) Colon Ms. Ba., ut punctum in A. et Bss. s) Sic et diſerte τὲ in Ms. Ba., ut tacite in Mss. rel. v. N.

ſitan fuerit, quod τὸ χορ. erat ſaltare ſ. tripudiare cum cantu, ὀρχ. autem rhythmice moveri etiam ſine cantu" quo de diſcrimine nihil ap. Peucer. nec alibi, me quidem reperiente tantum iuncta ſubſt. χόρευμα καὶ σκίρτημα ap. Dion. H. S. T. 1. tum ap. Heſ. χορεύει, — ὀρχεῖται, unde conficias copiam hic ſyn., ad variandum, cum et Noſter de Heliog. utatur ſupra verbo utr., ut tamen differentiam potius ſtatuerim hanc, ut ſit ὀρχ. leniori ac modeſtiori ratione, et magis ad artis regulas ſaltare, verum χορ. vehementius et motu maiori, aut ὀρχ. ſolum aliquem, ſed χορ. cum aliis, cf. maxime 5, 5, 17. ſq., ut in res ſqq. 5, 5, 4. ſq. 16. 5, 3, 12., at 1, 10, 2. m. in Bg. ad ἐργ. in quo cum ὁμ., ut in κοιν. cum ἱερ. et in παιδ. cum ἐπιτ., eſt modo analogia, ut Ms. ordo alius, in tranſpoſito v. aut pron., cf. 1, 10, 15. m., e gloſſa, ad laevitatem maiorem, et ut v. ἐβ. ſtet in media oratione exquiſitius nec ita naturali dialectico que ordine ac rectione, quae tamen idem Ms. quaerit interdum, v. 3, 12, 21. 3, 14, 16., repugnante hic cum Mss. rel. etiam P.

ἡ δὲ) A Nicephoro Calliſto l. 5. c. 17. laudatur haec femina, ἦν γὰρ ἡ γυνὴ θεοσεβὴς μᾶλλον, καὶ τὸν τρόπον, εἴ περ τίς, μάλιστα εὐλαβής, pia *erat* mulier *et* moribus *caſtis* modeſtis *que*, (immo *erat* enim *iſta* mulier *pia* valde, *et* moribus, *ſi* qua *alia*, maxime *probis*.) Etiam Origenem ad ſe accivit, ab eo que Chriſtianam religionem edocta eſt. Haeſit tamen avaritiae labes, quae ipſam cum filio perdidit. *Boecl.*

Cf. 6, 1, 16. ſq. 6, 9, 7. ſq. 10. 15. e. cum Lampr. in Alex. Sev. c. 59. e. p. 1028. m. *matrem* eius *avaram* et *cupidam* ibi que N. 2. Salm. et Caſ., deferente P. (qui iterum addidit adi. παν. cf. 5, 6, 16.) etiam Sch. in "ἀπ. *abducebat* a *turpibus*, ἀπρ. indecoris *operibus*" ſed reddente Bg. de ſuo artic. it. βασ. per ſing. (ubi Noſter forte cogitarat utrosque, Heliog. et Alex. cf. 3, 13, 3.) et aliter ἀπρ., quam ſupra, cf. 2, 6, 18. et Suid. 1, 104. e. in Ἀλεξ. cum diverſitate quadam ab ἀπηγ. — μετεπ.

διδασκάλους) Lampr. in vita eius c. 3. (i. p. 883. e.) Alexander — *a prima pueritia* artibus *bonis* imbutus, *tam* civilibus, *quam* militaribus,

δείας λάθρα μετεπέμπετο, τοῖς τε σώφροσιν αὐτὸν ἤσκει μαθήμασι, παλαίςραις τὲ καὶ τοῖς [t] ἀνδρῶν γυμνασίοις εἴθιζε, παιδείαν τὲ τὴν Ἑλλήνων [u] καὶ Ῥωμαίων ἐπαίδευεν. ἐφ' οἷς Ἀντωνῖνος πάνυ ἤσχαλλε,

omnium diſciplinarum clam arceſſebat, ſobriis que eum exercebat ſtudiis, ac palaeſtrae et virilibus gymnaſiis adſuefaciens, litteris que Graecis et
10. Latinis erudiebat. Quibus rebus Antoninus magno-

t) τοῖς abeſt in Ms. Ba. *Mart.* etiam in Ms. Vi. v. N. u) Ms. Ba. τὴν ῥωμαίων καὶ ἑλλήνων λ. v. N.

ne unum quidem diem ſponte ſua transire paſſus eſt, quo ſe non *et* ad *litteras* et *ad* militiam *exerceret.* Subtexit deinde ſyllabum praeceptorum eius. *Boecl.* Hos doctores fuiſſe Chriſtianos, ſunt, qui putant, ea opinione nonnullorum hauddubie adducti, quaſi mater Alexandri Mammaea fuerit Chriſtianismo addicta. Sed hoc, ſi non falſum, valde tamen dubium eſſe, oſtendit Moshem. Hiſt. Chriſt. ſaec. tert. p. 461., vid. et Wolfii Mulier. Graec. fragm. p. 387. *Leisn.* ipſam ab Origene edoctam eſſe narrant, cf. Euſeb. Hiſt. Eccl. l. 6. c. 21. *Stroth.*

Cf. ad §. 11. et in Alexandri Sev. ſtudia litterarum ap. Lampr. quoque c. 16. p. 905. m. c. 27. p. 927. it. c. 34. p. 945. e., dum Noſter per copiam varietatem que cogitat idem ter in παιδ. et μαθ., quae vocantur σωφρ., per analog., oppoſita illis pr. αἰσχρ. et ἀπρεπ., dum animi motus cupiditates que moderatiores faciunt, ſecundum illud Ovid. *didiciſſe* fideliter *artes*, Emollit *mores*, nec *ſinit* eſſe *feros.* Tum P. deſerit quoque Sch. in „ἤσκ. *exercebat* eum *diſciplinis*" ubi Noſter ad analog., cf. cum acc. rei et abl. rei alio Xen. Cyr. et Abr. ad Ae. 1, 179. c., ubi in pr. etiam Bg. Lat., ignoratum Stp. Th., it. Ind. Plut. Hs. ad τὴν μνήμην τῶν παίδων ἀσκεῖν καὶ συνεθίζειν, pro quo mox hic variatur per ſimpl. εἰθ., cf. G. Th. *excolere* diſciplinis *liberos*, et copulata v. *exerc.* 491, 20. *ſtudia* et *exercitationes*, it. *virilia — ſtudia*, dum e P. mutat Bg. numerum iterum ad παλ. et formulam duorum ſubſt. ἀνδρ. γ., (iunctorum ex analog.) ſed, illo aliorſum abeunte, copulam poſt διδ. primam reddit per δὲ, cf. 5, 6, 18., quae ſane melior poſt pr. μὲν, niſi hoc ſtet ſolitarium, ſequente τὲ, ut alibi, cf. 5, 1, 9.

τοῖς ἀνδρ.) Prima res duorum Mss., in omiſſo artic., eſt hic minus fortaſſis e lapſu librarii, intra vicinitatem ſimilem, quam ex ingenio, quoniam in pr. ſubſt. παλ. etiam deeſt artic., dum alibi formam illam genitivi intra artic. et ſubſt. ſervant Mss. cf. 3, 9, 1. e., ſed et tentant aliter, cf. 3, 5, 1. e. Sed deinde altera unius Ms. Ba. transpoſitio plurium, cf. 5, 6, 17., nominum que duorum, cf. 5, 5, 18., contra Mss. rel. et P., ducta eſt forſan e 1, 2, 4., ad variandum ordine cum 5, 3, 10. Sed Suid. l. l. non modo brevior eſt, ſed et miſcet perſonas, ut tribuere videatur Alexandro, quae ſunt de Heliog. §. ſq., a qua ſaltum facit usque ad §. 12.

ἐφ' οἷς) Bg. e P. etiam retinet ſuppletum ſubſt. πράγμασι, et, ſpreto tantum iſtius adv. cf. §. 3., ad ſq. v. μετ. formam aliam, qua nominativus participii, ſolennis verbo noſtro compoſ., (cf. Ael. V. h. 12, 1. p.

καὶ μετεγίγνωσκε [x] θέμενος αὐτὸν υἱὸν καὶ κοινωνὸν τῆς ἀρχῆς. τούς τε οὖν διδασκάλους αὐτοῦ πάντας ἀπεσόβει τῆς βασιλείου αὐλῆς [y], τινάς τε αὐτῶν τοὺς ἐνδοξοτάτους [z] οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ

pere indignabatur, ac poeni-
tebat eum adoptionis et com-
11. municati imperii. Itaque
doctores eius omnes abegit
ab imperatoria aula, quosdam
que eorum illuſtriores, par-
tim occidit, partim exilio

x) μετεγίνωσκε θεώμενος Ms. Ba., in poſtr. vitioſe, ſed in pr., ut 2, 13, 20. et comma poſt. μετ. in A. al. y) Punctum in Bss., ſed colon in Pat. v. N. z) Comma hic fuit per edd. omnes, et tacite in Mss. v. N.

712. l. 5., ut ſimpl. γιγν. et omnino verbis ſciendi, ἴσημι, συνίημι, rel. cf. ſupra 1, 13, 10. m. Poſſ. Sy. p. 200. e. Ind. Rs. Or. V. 7. Ant. 8. And. Ariſt. Pl. v. 945. et ſine Ind. Valck. Eur. Hipp. 196. 1. C. 207. 2. E.,) proprie ſtans pro inf., mutatur hic cum ſuis adiunctis ſ. caſibus, praeter aſſumtum caſum pron. perſ. quartum, quem habet Lat. v., in affine ſubſt. et caſum iterum rei ſecundum, quem requirit idem v. L., unde poſterior pars κοιν. efferenda fuit per particip. ſ. adi., pro his ſeverioribus, *poenitebat* ipſum, *feciſſe* illum *filium* et *ſocium imperii*, ſ. *adoptaſſe* illum *fil.* et *ſoc. imper.*, quia hoc poſtr. Lat. ſumitur etiam de aliis, cf. G. Th., ut Noſter ad anal. dat v. θεμ. quoque alterum ſubſt. κοιν. cf. §. 1. et 5, 1, 8. e., et cum hoc genitivum τῆς ἀρχ. per variationem cum locorum ſuperiorum τῆς βασιλ. cf. 1, 8, 6. e., ut in rem ipſam, praeter Dion. infra 5, 8, 3., etiam Lampr. in Hel. c. 13. i. p. 819. m. *Alexandrum* — a *ſe* amoveri *iuſſit*, dicens, *ſe* poenitere *adoptionis*.

τοὺς — διδ.) Doctores iſtos fuiſſe Chriſtianos, putant nonnulli. *Memm.* cf. ad §. 9., deſerente Bg. hic ſeveriorem P. rectionem ad v. ἀπ. cum gen. loci, adiuncto per analog., dum Stp. Th. habet modo alium talem gen. τῆς κεφαλῆς, cf. per variationem 1, 13, 16. τῆς ἀ. — ἐδιώκετο, it. laud. ad 1, 2, 5. et manca Noſtri ap. Suid. 1, 104. e. ἡ μήτηρ, ἥ τις ἀπῆγε τῶν αἰσχρῶν καὶ ἀπρεπῶν τοῖς βασιλεῦσιν ἔργων· διδασκάλους τὲ πάσης παιδείας λάθρα μετεπέμπετο. Ὁ δὲ παλαίστραις τὲ καὶ γυμνασίοις πάνυ ἔχαιρε, καὶ τοὺς διδασκάλους ἀπεσόβει, matri, *quae* ipſum *a* rebus *turpibus*, et *quae* Principem *decent*, avocabat, *et* omnium *diſciplinarum* magiſtros *clam* arceſſebat. *Ille* vero *palaeſtris* et *gymnaſiis* maxime *gaudens*, doctores *ex* aula *exegit*, ubi in N. affertur plenior textus e Collectaneis Conſtantini, ubi et vulg. καὶ τοῖς ἀνδρ. γυμν.

τινάς τε) Copula ſi refertur ad pr. τὲ, (a P. oppreſſam, etiam a Bg., niſi ſuum Lat. diviſit pro *et ita*, cf. 4, 8, 17.) comma Stp. poſt αὐλ. rectum erit, ſed quoque maior edd. aliarum procedet, ubi τὲ dicas, ut alibi, inchoare novam enunciationem. Verum e P. ſervat Bg. primum acc. in pron. τιν. cum aliis acc. illis relativ. οὓς μὲν — οὓς δὲ, (iunctum Atticorum more, pro gen. τινῶν τῶν ἐνδοξοτάτων, reiecto ob gen. αὐτῶν,) quos propter illum aliter reddit, quam 3, 8, 12., ſed ex iſto etiam alium gradum ad ἐνδοξ. (quem, ignoratum Stp. Th., v. ap. Dem. ſine

ἐφυγάδευσεν [a], αἰτίας γελοιοτάτας ἐπιφέρων [b], ὡς διαφθείροιεν αὐτῷ τὸν δοκοῦντα υἱὸν, οὐκ ἐπιτρέποντες χορεύειν ἢ βακχεύεσθαι [c], σωφρονίζοντες δὲ καὶ τὰ ἀνδρῶν διδάσκοντες. ἐς τοσοῦτον [d] δὲ ἐξώκειλε παρα-

affecit: cauſas perridiculas allegans, quod corrumperent ſibi adoptatum filium, non permittentes tripudiare aut bacchari, ſed emendantes et virorum officia docentes. 12. Eo autem provectus eſt,

a) Hoc comma erat in Ms. Ba. cum ed. A. al. pro colo Stp. rel. b) Punctum in Ms. Ba. c) Ms. Ba. βακχεύεσθαι: σωφρονίζοντας δὲ, κ. τ. ἀν. διδάσκοντας. quos acc. fert quoque Ms. Ve. cum edd. A. al. v. N. d) τοσοῦτο una ed. Bs. 1. R. cf. 5, 4, 23.

Ind. 164, 8.) it. phraſin ad ἐφ. cf. 3, 10, 11. Caeterum comma poſt ἐνδοξ. non valet ob rectionem iſtam Atticam, cf. 5, 4, 10.

αἰτι. γελ.) Ad analog. Noſter in γελ. cum αἰτ., ubi Sch. „maxime *ridic. c.*“ pro breviori Bg., cf. §. 7. m. qui e P. in ἐπ., cf. 3, 8, 13., ſed variatum 4, 6, 6. αἰτίαν ἐπαγαγὼν, ὡς λ. quo de ὡς cum oprat. huc ſpectat Hs. ad Plut. p. 11. m. In ſq. τὸν δοκ. omittit P., ſed Bg. plane cum Sch. (cf. §. 5. ſq.) qui in „διαφθ. *corrumperent* in moribus *ei filium*“ ſervato dat. aliquo pron., quem mutarat P. in gen., cf. 3, 15, 18., ſed Bg. per aſperum accepit pro illo commodi, etc.

οὐκ ἐπιτρ.) P. per copulam reſolvit particip., quod potius hic valet de modo, reſolvendum per Lat. *dum* ſ. gerund. *permittendo*, qui nominativus in ſq. membro oppoſ. aeque neceſſarius, confuſis ibi in Mss. vocalibus, cf. 5, 5, 20. φερ., ut in P. ad ἢ 5, 5, 9., copulante Noſtro de ſuo βακχ. cum χορ., forſan ut §. 8. ὀρχ. et χορ. cf. de βακχ. Ael. V. h, variato, opinor, pro ἐκβακχ. 5, 5, 4. quod et reſpicit P., ut huc de σωφρ. Hs. ad Pl. p. 171. N. 7. In ſq. membro P. deſerit Bg., dum variatur pro §. 9. e. partim τοῖς ἀνδρῶν γυμνασίοις, et pro 5, 6, 3. i. τὰ τῶν ἀνδρ. ſine artic., ſed ex analog. in διδ. cum adiuncto.

ἐς τοσ.) Suidas poſt illa ſupra ad §. pr. i. ſic habet, ἐς τοσοῦτον δὲ ἐξώκειλεν, ὡς δὴ πάντα τὰ ἀπὸ τῆς σκ., καὶ τῶν δ. θ., μετ. ἐ. τὰς ἀρχὰς τὰς μεγίστας, *tandem* vero *eo* vecordiae *provectus eſt*, ut *omnes* ſcenicos *artifices* ad *ſummos* magiſtratus *eveheret*, retinens adeo illud neutr. pron. (ubi variatur in praep. cum εἰς τοσ. 1, 15, 17. etc.) non item ſubſt. παρ., expreſſum tamen in Vs., ut a Bg. e P., qui ſic in vulg. cum rel. Mss. manet, dum Ms. Ve. gloſſam fert per comparationem cum 1, 14, 15. εἰς τοσ. μανίας καὶ παροινίας προὐχώρησεν, pro quo v. hic variat Noſter per tropicum aliud, ex analog. adiuncto ſubſt. παρ., cf. Stp. Th. „ap. Herodi. l. 5. ἐς τοσοῦτο ἐξ. παρ. *eo* devenit *vecordiae*, — metaphora ſumta ab iis, qui a portu aberrantes, ſ. vi tempeſtatis averſi, in periculoſa loca impingunt navem“ cum lect. alia in pron., memoriter, ut Poſſ. Call. p. 463. i. „ἐξοκέλλειν εἰς τοῦτο παρ. *in* illam *ſtultitiam* impingere, *eo* dementiae *devenire*, Herodi.“ cum Ael. V. h. 9, 24. i. ἐς τοσ. τρυφῆς ἐξώκειλε, eo *usque* in *luxuriam* prolapſus *eſt*, ubi et cum ἐπὶ τοσ. λ., ut ap. Ioſ. 2, 283. m. ἐπὶ τ. ἐξώκειλαν ἀπονοίας, eo *veſanae* inſolentiae *devenerunt*, ſed p. 292. m. εἰς τοσ. ὠμότητος ἐξ., ubi tropice quoque cum

νοίας[e], ὡς πάντα[f] τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ τῶν δημοσίων θεάτρων[g] μεταγαγεῖν ἐπὶ τὰς μεγίστας τῶν βασιλικῶν πράξεων, καὶ τοῖς μὲν στρατοπέδοις ἐπαρ-

vecordiae, ut omnia a ſcena et publicis theatris transferret ad maxima imperatoria munia ac exercitibus quidem

e) Ms. Ve. παροινίας ſic et poſtea. *Zan.* v. N. f) Ms. Ba. nil diſcrepat. *Mart.* nec Mss. rel. aut edd. niſi πάντας ἀπὸ λ. Ing. v. N. g) Comma in A. al.

nuda pr. ἐπὶ 1, 839. l. 7., ut de re ap. Sb. Ind., ubi rurſus de perſ. cum ſola pr. εἰς, it. ap. Luc. Plut. Hs. et Polb., ubi etiam abſolute, cf. ad Xen. M. S. Ruhnk. 1, 2, 22. Poll. 1, 114. Heſ. v. ἐξ. et 2, 1587. in Nr. 9., non coll. Suid. 2, 754. i. 1, 777. e. ἐς τοσ. φρονήματος ἐξώκειλεν, *Cleopatra* eo *inſolentiae* provecta *eſt*, cum Bg. e P., ſed ſine Vs. Ind. Dion. C. Caeterum illa Zanetti in V. L. forte pertinent ad 5, 8, 1.

πάντα τὰ) Scribendum puto πάντας ἀπὸ τ. σ. *Steph.* Attamen et ap. Suid. in Alexandri Romani vita legitur πάντα, ut ſignificet, *quidquid* in *ſcena et* in *publicis* theatris *erat* hiſtrionum. *Sylb.*

Qui recte nixus illo Suidae l. l., ut Leisn. in m. Ms. Bg. „non probat Stp.“ oblitum hic cum editor. Ing. illud enallages genus, quo ponitur plur. neutr. adi. pro maſc. et abſtractum pro concreto, de quo v. Bauer. Philol. p. 63. cum Glaſſ. Phil. ed. Dath. p. 54. et L. Boſ. ad 1 Cor. 2, 15. p. 123. ſq., ubi peculiare Noſtro eſt, quod poſtpoſitum artic. praemittit praepoſitioni ἀ., omiſſum a Bg., potius e Lat. ratione, et quia articulus exprimi nequit hic, ut nec alibi valet quid poſt ſubſt. poſitus, cf. 3, 1, 11. 3, 8, 15. quam corrigendo, quaſi repetita ſit ſyllaba prior inaniter, cum et adhiberi poſſit ellipſis particip. ὄντα, quo et Sb. reſpexerit, *omnia*, quae *erant* e *ſcena* et *publ. theatris*, ſ. per ſeveram pr. *a ſcena*, pro gen. in periphraſi, *omnia* ſcenae *et* publ. *theatrorum*, cf. 4, 9, 10. 4, 10, 11. 4, 13, 15. unde *omnes* ſcenici *et* theatrales *homines*, et illa P.; ad analog. ſcribente Noſtro, etiam in δημ. cum θ., ſed de ſuo iungente hoc cum pr. σκ. per copiam ſyn., cf. in rem ipſam aliquid e Lampr. ad N. ſq. et §. 14. e. In ſqq. P. deſerit etiam Bg. per Lat. quidem, non item in mutatis caſibus diverſis, pro τὰς μ. βασιλικὰς πράξεις, de quibus cf. 1, 11, 15. e., ſed per variationem ab eodem caſu 5, 5, 20. οἵ τ' ἔπαρχοι τῶν στρατοπέδων καὶ ἐν ταῖς μεγίσταις πράξεσι, dum Sch. in „μεγ. officiorum, πρ. dignitates ſ. *munia* imperat. *maxima*“ ſed Sb. Ind. „πρ. ad *maxima* imperii *munia*“ partim e P., ut rurſus ad analog. modo in v. μεταγ. cum pr. ἐπὶ, cf. Ael. V. h. et Luc., ſed tropice ſ. phyſice cum acc. rei et pr. εἰς Diod. S. Epict. Abr. L. Ar., ut cum pr. ἐκ Geop., ſed abſolute Xen. Cyr. et paſſ. cum pr. ὑπὸ L. N. T. cf. Heſy. et ap. Suid. l. l. libera ad ſenſum μετ. ἐ. τὰς ἀρχὰς τὰς μεγισ.

ταῖς μ. στ.) Deſcripſit haec, ut ſolet, Io. Antiochenus, ad quem in Excerpt. Peireſc. Henr. Valeſius Politiani verſionem reprehendit, et aliam merito ſubſtituit: quippe *cohortibus* praetoriis *ſaltatorem* quendam *praefecit.* Alteri *item* e *ſcena* praefecturam *morum* et *legendi* ſenatus *ac* recognoſcendi *turmas* equitum *Rom.* poteſtatem *mandavit.* Ponendum hoc eſt in naevis optimae alias et incomparabilis verſionis. De re ipſa v. Lampr. in Heliog. 11. 12, 15. 20. *Boecl.* Ad praefectu-

χον ἐπιστῆσαι ὀρχηστήν τινα γεγονότα, καὶ δημοσίᾳ ἐν τῷ Ῥωμαίων θεάτρῳ ὀρχησάμενον, ὅτε ἦν νέος. πάλιν δὲ ἐτε-

praeficeret quendam, qui ſaltator fuerat; et publice in Romanorum theatro ſaltaverat olim iuvenis: porro 13.

h) Sic et Ms. Ba. cf. 5, 4, 13. e., ſed ὀρχηστὴν τινὰ Stp. al.

ram praetorii ſaltatorem — nomen ei *Comazon* Xiph., ſed Zonarae *Eutychianus* — qui hiſtrionicam Romae fecerat, aſcivit, praefectum vigilum *Gordium* aurigam fecit, praefectum annonae *Claudium* cenſorem, vel, ut Grutero placet, tonſorem. Lampr. *Oxon.* Hunc ſaltatorem nominat Lampr. Elagab. *Eutychianum*, eum que hiſtrionicam Romae feciſſe, ait. *Leisn.*

Ap. Lampr. ſunt in Hel. c. 11. i. p. 816. e. *fecit* libertos *praeſides*, legatos, *conſules*, duces, *omnes* que *dignitates* polluit *ignobilitate* hominum *perditorum*, ſed c. 12. i. p. 818. *ad* praefecturam *praetorii* ſaltatorem, *qui* hiſtrionicam *Romae* fecerat, *aſcivit*, (non ergo hominis nomine prodito, ut nec in N., cf. ad 1, 12, 8. τήν τε τ. σωμ. φρ.) *praefectum* vigilum *Gordium* aurigam *fecit*, praefectum *annonae* Claudium *cenſorem*, (pro quo in N. malit Salm. *tonſorem*,) tum c. 15. i. p. 821. m. *in caſtris* vero *milites* precanti *praefecto* dixerunt, *ſe* parſuros *eſſe* Heliogabalo, *ſi* et *impuros* homines *et* aurigas *et* hiſtriones *a* ſe *dimoveret*, et c. 20. p. 835. m. *promoturus* omnes *turpiſſimos* et *ultimae* profeſſionis *homines*, ſed ad Dion. C. p. 1345. §. 195. putatur eſſe Eutychianus, qui et dictus ſit Comazon, quo de ib. 1353, 17. ὁ Κωμάζων, καὶ τοῦτο γὰρ τοὔνομα ἔκ τε μίμων καὶ γελωτοποιίας ἔσχε, τῶν τε δορυφόρων ἦρξεν, ἐν μηδεμιᾷ τὸ παράπαν ἐπιτροπείᾳ ἢ καὶ προστασίᾳ τινὶ, πλὴν τῆς τοῦ στρατοπέδου, ἐξετασθεὶς, liberrime agente P. etiam in copula καὶ et in omiſſo μὲν, (quod nudum ſtat in oratione obliqua, niſi ſimul referas ad ſq. δὲ in oratione finiti temporis,) dum Bg. ex illo brevior tantum in extrema formula ὅτ. ἤ. ν., ſed recte tolerat Noſtri copiam in explicato ſubſt. ὀρχ. cf. 5, 2, 9.

πάλιν δὲ) Forte ἀπὸ τῆς σκηνῆς βασ. quamvis ne hoc quidem βαστάσας omni ap. me ſuſpicione careat. Sed et in ſqq. quaedam mihi ſunt ſuſpecta. *Steph.* Viſe Aelium Lampr. Mox pro τῆς τε ὑποσ. haud ſcio, an convenientius legerimus τῆς τε ἐξετάσεως τῶν εἰς τ. σ. quae lectio ſi placeat: latina ſic reddi poterunt, *rurſum* etiam *alium*, e *ſcena* itidem *detractum*, inſtitutioni *et* diſciplinae *iuventutis*, cenſurae *que* eorum, *qui* ſenatorium *aut* equeſtrem *in* ordinem *cooptandi* eſſent, *praepoſuit*. Si tamen mendi expers eſt ſcriptura: ὑποστάσεως nomine accipietur *ſubſtitutio*, ſuffectio. *Sylb.* Igitur Berglero placet emendatio Sylburgii. Vide, an hic poſſit eſſe ſenſus, e ſcena *translatum*, ubi ſpeciem ſenatoris equitis que interdum prae ſe tulerat, ſ. partes ſenatoris egerat, *veris* ſenatoribus *praefecit*. Nam ὑπόστασις poni ſolet pro *re ipſa*. Artemidor. XIV. φαντασίαν μὲν ἔχειν πλούτου, ὑπόστασιν δὲ μὴ, v. Kypk. ad 2 Cor. 9, 4. p. 261. *Leisn.* Forte τῆς τ' ἐξετάσεως τῶν εἰς τ. σ. *Reisk.* Steph. malebat ἀπὸ τῆς σκ. Sed eo non omnis loci difficultas tollitur: mihi potius verbum βαστάσας ſuſpectum eſt, quod non intelligo, niſi legendum ſit ἀποστήσας. Deinde non ſatis conſtat, quid ſit ὑπόστασις εἰς τ. σ. β. ἢ τὸ ἱ. τ. κατασσ. τασσόμενοι, ἀναφερόμενοι, τιθέντες εἰς τι, alias

ϱον ὁμοίως τῆς σκηνῆς βαϛά- alium pariter a ſcena trans-
σας [i] *παιδείας τῶν νέων καὶ* latum, inſtitutioni et moribus

i) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec *Mss.* rel. aut edd. niſi quod Ed. habet hic comma, v. N.

periphraſis mera eſſe ſolet, h. l. tamen *καταταασσόμενοι εἰς τ. σ. β. ἢ εἰς τὸ ἱ. τ.* videntur ſuffecti ſ. lecti ex ordine plebeio in hunc ordinem, quemadmodum de Maximino infra l. 6. c. 8. (§. 2.) dicitur *διὰ ἰσχὺν σώματος εἰς τοὺς ἱππεύοντας καταταγεὶς.* Quid vero ſit *ὑπόϛασις τῶν καταταασσ.* haud certo ſcio, niſi ipſa ſuffectionis cura hoc vocabulo deſignatur: quare Sylburgii interpretatio praeferenda videtur. Lampr. c. 6. (p. 801. m.) ſcribit: *In* ſenatum *legit*, ſine *diſcrimine* aetatis, *cenſus*, generis. *Stroth.*

Sch. „*παλ. item*, *ὁμ. item*, (e P. ſtulte, pro Bg. cf. 5, 6, 5. qui modo cum P. negligenter *δὲ* opprimit, cf. 5, 2, 1.) *βαϛ. τῆς σκ.* Stp. legit *ἀπὸ τ. σκ.* quum *tuliſſet* alium *e* ſcena *ad* informandum *iuventutem*, *νε. iuvenibus* erudiendis *et* informandis *praepoſuit*, *εὐκ.* morum *elegantia*, *ὑποϛ.* Pol. ſenatui *praepoſuit*, Sb. *ſubſtitutioni* ſ. *ſuffectioni* eorum, *qui in ſenatum* relati erant, *praepoſuit*, (ſed Sb. Ind. modo „ſubſtitutio, *ſuffectio*“) *κατ.* relatorum *in* numerum *ordinis equeſtris*, *πϱ. παιδ. νε. praepoſuit* iuventuti *erudiendae.*“ Mihi quidem tria componenda videntur potiſſimum. Primo, quanquam v. *βαϛ.*, praeter notionem vulg. (L. N. T. Poſſ. C. Hom. Soph. Ai. Ael. V. h. Luc. Fi. Pal. Fa. Aeſ. et Ioſ.) et praeter peculiares alias, pro tolerare, ap. Epict. et Abr. Dl. Th. it. pro movere quovis modo, atque adeo pro vibrare Rs. ad Polb., pro regere Lyco., pro tractare ſ. adminiſtrare Abr. ad Ae. T. 1., pro expendere, explorare in trutina ap. *Suid.* 1, 422. e. ſq. 666. i. cum Valck. Diatr. poſt Eur. Hipp. et Rs. ad Polb. it. pro perpendere, animo, conſiderare Ern. Polb., habet etiam illam (ex iſta pro movere ortam) pro auferre, ſive clam, ſive vi, cum acc. vel rei vel perſ., tum per adiunctum diſerte abl. *βίᾳ* ap. Polb. (ubi in loco, pro evellere, eſt i. q. pr. *ἐκσπάσαι*,) aut abſolute, cf. Krb. Obſ. cum Decr. R. p. I. et Kypk. T. 1. Caſ. ad Ath. 2, 94. c. 7. e. cum Exc. ad 1, 13, 4. i., et quanquam ap. Abr. ad Ae. 1, 537. i. e Ioſeph. „David — de leone a ſe proſtrato, *τῆς οὐϱᾶς βαϛάσας καὶ πϱοσϱήξας τῇ γῇ, διαφθείϱω*, cauda *ſublatum* alliſum*que* ſolo *perdo*“ habet caſum gen., qui dicitur inſtrumenti, ut in illo *κϱατεῖν τῆς χειϱὸς*: tamen inde non audeo per analog. excuſare illum gen. lectionis vulg., qui eſt loci, ſed (quia nec placet abſolute poſitum v. *βαϛ.* et *τῆς σκ.* iunctum cum pr. pron. *ἑτεϱ.*, *alterum* ſcenae *hominem*, ſuppleto ſubſt. *ἄνθϱωπον*, nec per vicinitatem excidiſſe videtur Stp. illa pr. *ἀπὸ*, a Bg. etiam expreſſa,) propono aut breviorem pr. *ἐκ*, repertam cum noſtro v. ap. Kypk. ll. e Ioſeph. „*βαϛάσασα τοὐμὸν ἐκ τῶν γονάτων πϱὸς αὐτὴν μεταφέϱει*, *infantem* meum *e* gremio *meo* ablatum ad ſe *tranſtulit*“ aut aliud verbum, habens ſecum gen. e praep., et in litteris maiuſculis a vulg. ΒΑΣΤΑΣΑΣ non admodum abhorrens, ΑΠΟΣΠΑΣΑΣ, quod et ſupra Noſter adhibuit 5, 6, 3. e. *ἀποσπάσας αὐτὴν τῆς ἑϛίας λ.* Deinde e notionibus ſubſt. *ὑποϛ.* vulgatibus nulla huc convenit (cf. Suid. Suic. L. N. T. Diod. S. Polb. Ioſ. et peculiares Rs. An. ad Gr. Sc. V. 1. it. pro re ipſa ap. Vig., cuius formula ſaltem eſt ap. Luc., ut medica notio ap. Foeſ. cum Thom. M.), ſed potius illa ap. Bg., pro pecunia, quam,

εὐκοσμίας, τῆς τε ὑποστάσεως τῆς [k] εἰς τὴν σύγκλητον βουλὴν ἢ τὸ ἱππικὸν τάγμα κατατασσομένων προέστησεν· ἡνι-

iuventutis, atque cenſui eorum, qui in ſenatum aut equeſtrem ordinem referren-
14. tur, praepoſuit: aurigis

k) Nihil variatur, v. N.

non allatam in L. Ern., confecerim hinc, quod de pecuniae genere quodam adhibentur affinia ſubſt., ut διάστασις et κατάστασις, cf. Stp. Th. 1, 1756. G. 1772. D. m. it. παράστασις 1780. B. et M. O. A. V. 5. p. 174. ſq. tum quod Lat. Bg. *cenſus* redditur per G. οὐσία non modo ap. G. Th., ſed quoque ap. Lipſ. Op. T. 1. p. 496. m. e Dion. C., quod Gr. eſt ſyn. noſtro vulg., ut Stp. Th. v. ὑπ. comparat l. l. p. 1799. i. ſqq., quanquam non de pecunia, qua de tamen tertio loco dr. ſyn. Lat. *ſubſtantia*, cf. ſupra et G. Th., ubi et e Quintil. pro ſyn. copulatur cum illo Bg. „*cuius* cenſus *ex* manibus, *ex* laboribus *ſubſtantia*" ſic interpungendo, non ut ib., quibus addo e Wolf. diſſ. de latinitate eccleſiaſt. in Cod. Theodoſ. p. 35. i. ubi „*ſubſtantia* 1, 15, 7. eſt *ſenatorum* ſubſtantia" e qua Lat. duxerit Noſter et hic; ut nondum correxerim cum Sb., et Bg. aeque ſpectarit illuc, uſurus forſan alio Lat., ſi illud Sb. voluiſſet Gr., quod v. ap. Lipſ. l. l. per Lat. *recenſus*, ſed diſtinctum, opinor, a pr. οὐσία et ſq. τίμημα, praeter quae reperi ap. Dion. H. S. ex Ind. Lat. v. *cenſores* et *cenſus* τίμημα τῆς οὐσίας, it. in ſing. et plur. τίμησις et τιμήσεις, it. τιμὴ et τιμαὶ, it. in plur. modo χρήματα et οἱ βίοι, ut τιμήσεις τῶν βίων 293, 6. it. τοὺς ἁπάντων Ῥωμαίων ἐξετάζειν βίους 748, 13. et τοὺς τῶν ἱππέων καὶ τοὺς τῶν βουλευτῶν βίους ἐξετάζουσι 228, 31. quos duos ordines reſpicit hic Noſter alia ſerie et appellatione ſyn., praemiſſa ſimul alia parte muneris cenſoris, (quem ita periphraſi exprimit, innuens, e ſcenico et hiſtrione factum eſſe aliquem cenſorem, ut in N. pr. ap. Lampr. e *praefecto annonae* aliquis *cenſor*,) in παιδ. — εὐκοσμ., quibus videtur indicari nomen cenſoris, quo dicebatur *magiſter morum* et *praefectus morum*, cf. Cl. Cic. v. *praef.* e. quo Bg. manifeſto ſpectat, verſo ſubſt. κόσ. ſine prima parte εὐ, quam retinuerat aliunde Stp. Th. reddendo „compoſiti *mores*" ſicut Lat. nudum ſaepe intelligimus pro *bonis moribus*; unde in eo lateat iam notio illius εὐ, cf. G. Th. 340, 48.; ſuper illa parte cenſoris, quae pertinebat in παιδείαν τῶν νέων, nihil me reperiente, nec in Menſeri diſſ. de annua equitum Rom. transvectione et *recognitione* ſ. *cenſura*, (ubi p. 28. m. de κατάστασις etiam) nec in Richteri illa Res Romana Exemplar, ubi p. 55. m. ſqq. de doctrina Romanorum. Ultima criſis eſt nunc facilior, ut corrigatur τῆς poſt ὑποσ. in τῶν, confuſis his facile, ut alibi η et ω, cf. 1, 1, 3. e. 3, 1, 14. it. ς et ν, cf. 5, 5, 4. e. quoniam plur. τῶν requiritur ante particip. κατατασσομένων, cf. 1, 4, 20. 2, 3, 22. niſi putes, poſt τῆς excidiſſe alterum artic. τῶν, cum Noſter cumulare ſic articulos ſoleat, cf. 2, 9, 2. 9. et in totam formulam ex analog. in v. κατ. cum acc. pers. cum pr. εἰς Dion. H. S. T. 1. 199, 42. κατέταξεν εἰς τὸν τῶν βουλευτῶν ἀριθμὸν, *cooptavit*, cum Ind. it. Epict. Rs. Or. V. 6., ut cum acc. rei ib. V. 8. Lyc., ſed cum pr. ἐν Sb. Ind. at ſenſu alio Dem. Polb. cui add. 1, 297. e. it. Rsk. ad eundem et Dion. C.

όχοις τὲ καὶ κωμῳδοῖς, καὶ μίμων ὑποκριταῖς τὰς μεγίστας τῶν βασιλείων[l] πίστεων ἐνεχείρισε[m]. τοῖς δὲ δούλοις αὐτοῦ[n] ἢ ἀπελευθέροις ὡς ἑτυ-

que et comoedis et mimorum hiſtrionibus maxima imperii munia demandavit. Servis autem ſuis aut libertis ut quisque tur-

l) Sic et Ms. Ba. ſed in marg. legitur γρ. λικῶν, adeo que βασιλικῶν. *Mart.* v. N. Mox πίστεων in Bs. 2. deeſt mendoſe. m) In Ms. Ba. haec omnia a τοῖς —— ἐνεχείρισε plane omiſſa ſunt. Lapſus cauſa facile patet. *Mart.* Sic in Excpt. e Ms. Ve. erant modo haec „πίστεων ἐνεχείρισε. πάντων δὲ οὕτως λ." v. N. n) αὐτοῦ per lenem in A. al. v. N.

τῶν βασ. πιστ.) Si πίστεων mendo caret: ſignificabit τῶν πιστευομένων πράξεων, functionum, *quae* alicuius *fidei* ſolent *committi.* πράξεων ea ſignificatione auctor dicit §. 12. et alibi. *Sylb.* πίστεις hic ſunt πεπιστευμέναι πράξεις. Apud Achill. Tat. l. 8. p. 521. οἱ ταύτην ἔχοντες τὴν πίστιν, *ſunt* illi, *quibus* hoc *creditum* fuerat, *quorum* fidei *hoc* commiſſum erat. *Leisn.* Qui et in m. Ox. „πίστις, officium, alicui creditum" dum ego, praeter plur. πιστ. alio ſenſu ap. Phil. p. 762. F. Rs. Or. V. 7. 8. Din. Dem. cui add. 282, 15. 669, ult. Xen. Cyr., et ap. Thuc. ſimile πίστεις διδοὺς τὰς μεγίστας, reperi ad notionem Bg., e P., modo haec, in L. Ern. Nr. 6. „munus, in quo ſc. mandando alicui fides habetur, (haud dubie e Polb. in cuius Ind. idem) ἡ τῆς ἐφοδείας πίστις εἰς τοὺς ἱππεῖς ἀνατίθεται, munus *circitorum*, — nempe in quacunque re fides alicui habetur, id ipſum πίστις, et Latinis *fides* eſt" tum ap. D'Orv. Ch. p. 58. m. poſt illum Leisn. locum ex Achill. T. „πίστις eſt *officium*, munus, *cura*, partes, (cum locis aliis Manethon. et Artemid. it. p. 225. e.) vox πίστις hic *adminiſtrationem* notat, ut ap. Herodi. 5, 7, 14. τὰς μεγ. πιστ. ἐνεχ." qui adeo variet modo cum §. 12. τὰς μεγ. τῶν βασιλικῶν πράξεων; etiam per adi., quo tendit Ms. e gloſſa per comparationem, cf. 5, 4, 12. 2, 13, 16. cum de ἡνιοχ. conſentientem Lampr. ſupra in N. ad §. 12. ubi et *hiſtriones* univerſe, quorum Noſter duo genera ponit, ſic que diverſos ab iis, quos §. 12. nominarat in genere etiam, et cum alio munere ſaltem ὀρχηστὴν ibi, ſi eſt pantomimus, et unus ex iſtis, qui hic proferuntur μιμ. ὑπ., per analog. iuncti; ubi Sch. „μ. mimorum *hiſtriones* ſ. ludorum aut fabularum, qui aliorum obſcoene dicta vel facta referebant" ſed ap. Stp. Th. v. ὑπ. modo cum gen. δραμάτων, et 2, 941. i. hinc ſine Vs. ſub „μῖμος, fabuſa paulo obſcoenior ac licentior, quam comoedia, rel." cf. 1, 13, 16. 1, 6, 2. it. forſan ap. Phil. p. 751. E. e. ἐν θεατρικοῖς μίμοις, et Graev. Th. T. 9. Buleng. p. 921. B. „Mimi ſaepe inter homines diobolares reponuntur. Herodot. l. 5. ἡν. λ." depravato Noſtri nomine et textu ſine Vs.

τοῖς δὲ δουλ.) Mss. duorum omiſſi verſus plures ſunt, ut proxime 5, 6, 17., ab eodem v. ἐνεχ., cum Ms. Vi. etiam referente omnia fere P., unde Bg. in pron. aſpero et rel., ubi ἀπ. opp. δουλ. fere, ut ap. Stp. Th. v. δουλ. differunt ἀπ. et οἰκέται, cf. in rem de *libertis* ad §. 12. e Lampr.

ὡς ἐτυχ.) Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ἕκαστος — εὐδοκιμήσας, (et quoque in m. Ox.) ſ. ἕκαστος — εὐδοκιμήσας" quod habuerit etiam P. „ut quisque *turpitudine* reliquos *anteibat*" ſumto v. ἐτ. cum particip. εὐδ.

χεν ἑκάστοις [o], ἐπ' αἰσχρῷ τινι [p] εὐδοκιμήσασι, τὰς ὑπατικὰς τῶν ἐθνῶν ἐξουσίας ἐνεχείριστε.

pitudine aliqua claruiſſet, conſularia provinciarum imperia delegabat.

Πάντων δὲ οὕτω τῶν πά-

Cum ſic omnia, quae olim ha-

o) Sic per edd. fuit et comma ſimul, ſed mox poſt εὐδ. nullum in Ox. 2. v. N. p) Sic in A. al. ſed αἰσχρῷ τινὶ Stp. rel. cf. 4, 12, 7.

in periphraſi, pro mero ὡς ἕκαστος εὐδοκίμησε, cf. ſine Ind. Dem. 66, 1. 67, 25. 106, 20. 264, 2. 268, 23. 286, 11. Vig. et Poſſ. Sy., pervariationem pro verbo ſyn. ἦν cum aliquo particip. ſupra, cf. 5, 4, 24. e., ex analog.; ubi tollendum ſit comma poſt ἕκαστος et contra ponendum poſt ἀπελ., qui dat. cohaereant vel ſic cum inferiori v. ἐνεχειρ. Servavit vulg. Sch. in „τυγχ. ut *quisque*, (e P.) temere *quibuslibet*“ ſumens formulam ὡς ἐτυχ. pro adv., quod procedit, cf. 2, 3, 23. 4, 11, 7. ſed ut per ſe capiatur, utrinque incluſa commatibus, et relato pron. ἑκ. ad pr. ἀπελ., ac mente transpoſito, *ſervis* aut *libertis*, quibusque, *ut* caſus *tulit*, imperia — *demandavit*, et praeterea copulam cogitando *et* ad membrum ἐπ' — εὐδ., niſi reſolvatur id per particulam *ſi*, aut ſtatuatur aſyndeton. Tamen potior mihi videtur Bg. emendatio, facile confuſis οις et ος, ut οις et ον 3, 11, 3. ſ. οι et α, ut οι et α 5, 6, 13. it. per elementa maiuſcula Σ et ΣΙ, ut σι et τα 1, 12, 4. e. Verum expecto adhuc alios Codd., libere afferente ad Lampr. in Hel. c. 6. p. 802. i. *multos*, quorum *corpora* placuerant, *de* ſcena *et* circo *et* harena *in* aulam *traduxit* Cas. N. 1. haec „Herod. ἐπ' αἰσχρῷ τινι εὐδοκιμήσαντες“ ubi Noſter ad analog. cf. Rs. Or. V. 8. And. „τῷ ἐμῷ αἰσχρῷ, i. e. ὀνείδει, meo dedecore“ pro ſubſt. etiam, ut Sch. quoque, (*nec tamen reſpiciens hic ellipſin ſubſt.* πράγματι ſ. ἔργῳ) e P., ut Bg., *qui tamen retinuit pron.*, cf. 4, 15, 11. ſed in εὐδ. cum *pr.* ἐ. *Luc. et Dem.* ubi cum gen. ſed cum dat. 348, 7.

τὰς ὑπατ.) graeca ſonant *conſulares* provinciarum *poteſtates* committebat, i. conſulares provinciarum creabat, provincias, conſularibus dari ſolitas, eis committebat, ſicut etiam in Latinis Auguſtae hiſtoriae ſcriptoribus legitur *Conſularis* Syriae, *Conſularis Pannoniae*, Conſularis *Baeticae*, et ſimilia. *Sylb.*

Cf. ad Spart. Adrian. T. 1. p. 198. ſqq. Salm. N. 1. ubi ſaltem adi. πρεσβευτὰς ὑπατικούς, it. ὑπατικοὺς ἡγεμόνας etc. e Strab. ut in Bg. ap. G. Th. (cui add. Liv. 2, 27. e. ſenſu proprio, at h. l. poſt geſtum conſulatum in provinciis,) ubi et *conſulares — provinciae* e Cic., cui add. in Piſon. ſ. 37. ſq. ſed ſine Gr. Heinecc. Ant. Rom. P. 1. p. 373. §. 106. it. ad Suet. Ern. Exc. 6. p. x. conſulares *provincias*, ut Bg. formula, deſerto P., ap. G. Th. e Cic. in Piſon. ſ. 38. e. vel c. 16. e., forſan alio ſenſu, cf. ſupra 2, 3, 9., per analog. iungente Noſtro tum ἐξ. cum τῶν ἐθν. tum ἐξ. cum ὑπ. quo de cum alio ſubſt. cf. Dion. H. S. T. 1. cui add. 679, 23. 734, 29. et τὴν ὑπ. ἐξουσίαν ἀνελεῖν κατὰ τὸ παρὸν, *conſulari* poteſtate *in* praeſens *ſublata* 333, 41. (variante Noſtro pro τὴν ὕπατον ἀρχὴν 2, 3, 9. e. etc.) ſed de pers. pro ſubſt. et viro conſulari Luc.

πάντων) Bg. omittit copulam e P., cf. 5, 7, 13., ſed inde ſervat duplex Lat. ad σεμν. cf. 2, 11, 14. μεγ. et 3, 3, 5. χρησ. ubi Sch. „*qui* graves *videbantur.* Pol. tamen pro neutr. habet, δοκ. neutr. pl. Pol. *rebus, quae* graves *cenſebantur.* Malim tamen pro maſc. accipere. ἐκβ. debac-

λαι δοκούντων σεμνῶν εἰς	bebantur gravia et honeſta, in
ὕβριν καὶ q παροινίαν ἐκβε-	dedecus et contumeliam de-
βακχευμένων, οἵ τε ἄλλοι,	bacchando verterentur; cum
πάντες ἄνθρωποι καὶ μά-	ceteri omnes homines, tum
λιστα οἱ στρατιῶται ἤχθοντο	praecipue milites indignaban-
καὶ ἐδυσφόρουν r. ἐμυσάτ-	2. tur et aegre ferebant: atque

q) Pro καὶ mendoſe ἐν habent Par. r) Comma hic in Bs. 1. R. ſed punctum in A. al. pro colo Stp. rel.

chantibus *per* omnem *contumeliam* et *temulentiam.* Pro neutro habet Pol.“ unde, praeter copulam intra duo ſubſt., retinet rel., etiam liberum πᾶσαν, cf. 5, 7, 9. it. pr. εἰς notione modi, dum Bg. abit alio, etiam in v. ἐκβ. ad vim paſſ., cf. 2, 2, 5., quod h. l. (ut et pr. v. δοκ.) ad πάντων, pro neutro et de rebus, (a P. expleto πραγμάτων ſtatim) magis convenit ob adiunctum adv. πάλαι, ut intelligam, ob adiectum adv. οὕτω, cum proxime dictas res, h. e. dignitates et munera, tum ſuperius narratas, ut coniugia et religiones ipſas, 5, 6, 2. ſqq., quae habent ap. omnes aliquid grave, magnum, venerandum, ſed ab Heliogabalo per furorem quendam contumelioſe contemtae ſunt, violatae, pollutae, ut ap. Lampr. ad cap. pr. §. 12. habuimus *omnes* dignitates *polluit* ignobilitate *hominum perditorum*, a quibus et ipſis, propter imperitiam et ſcelera dehoneſtabantur munera et contemta fiebant; dante Noſtro peculiare quid in v. βεβ. cum εἰς λ. e Bg. ratione, ſed tantum ſcribente ex analog. in εἰς ὕβ. λ. e P., quem ſequitur Stp. Th. v. παρ., ſecus ac 3, 17, 4. i. „εἰς ὕβριν poſſumus exponere δι᾽ ὕβριν ſ. ὕβρεως ἕνεκα, ſecus vero ap. Herodi. l. 5. εἰς — ἐκβ. Hic enim pr. εἰς obtinet conſuetam ſignif., quum εἰς ὕ. ἐκβεβακχευμένοι ſint, *qui* velut bacchico quodam furore perciti ad contumelioſiſſima quaeque facinora proruperunt“ ſumto etiam πάντων de maſc. cf. 5, 7, 12., ut in παρ. proxime ib., ſed in Bg. aliud Lat., deſerto P., ſuperius, et ap. Luc. 1, 595. l. 87. ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα διασύρηται, cum *ea* traducuntur, *quae* videntur *auguſtiſſima.*

οἵ τε ἄλλ.) E P. omiſſum ſubſt. ἀνθρ. reſtituimus iam in Vs. Bg., cf. 2, 4, 7. 3. qui deſerit eundem in ἄλλ. et in addito ad οἱ στρ. adi. Ῥωμαῖοι iterum, cf. 5, 3, 15. it. in oppreſſo alterutro v., per copiam iuncto a Noſtro peculiari ratione et per variationem pro uno e duobus, ſupra tantum adhibito, ſed cum ſyn. 1, 9, 22. ἀσχάλλων καὶ δυσφορῶν, quo in v. Stp. Th. tenet quoque Lat. utraque Bg., et privum v. et formulam, ut agnoſcas ſyn., et ſine Vs. hinc „οἵ τε πάντες ἄλλοι ἀνθρ. καὶ μ. οἱ στρατιῶται, ἤχ. κ. ἐδ.“ per aliam lect., in ordine et interpunctione, ſed Abr. Dl. Th. A. p. 290. e. „ἄχθεσθαι, quod *gravari*, — δυσφορεῖν, quocum ſociat Herodi. l. 5. fin.“ Suid. 2, 86. m. ἤχθ. ἠγανάκτουν, ἤχθ. τὸ στρατιωτικὸν, indignabantur, — *milites* moleſte *ferebant.* Caeterum hic melior eſt diſtinctio maior, quia ſq. verbum habet alium caſum pron.

ἐμυσάττοντο) Copulam reddit Bg. e P. per ſyn., cf. 3, 13, 14., ſeverior ad v. ἐμ., etiam in rel., ſed ſervata formula ad τὸ μ. λ., verum de ſuo explens pron. αὐτὸν ad v. δρ. aut καλλ., unde hoc ceperit cum illo in

τουτο δὲ αὐτὸν, ὁρῶντες τὸ μὲν πρόσωπον καλλωπιζόμενον περιεργότερον, ἢ κατὰ γυναῖκα

abominabantur ipſum, videntes eum faciem componere elegantius muliere impudi-

ſenſu med. ſub quo Sch. ponens e P., addit „quanquam et paſſive poſſet accipi, et πρόσωπον ſynecd. h. ſ. *ornatum* facie" quem acc. per ellipſin pr. κατὰ habere ſolet paſſ., maxime verborum veſtitus ornatus que, et fert hunc locum adeo ſine Vs. Stp. Th. v. i. ſub paſſ. „honeſtor, ornor, comor" me reperiente tantum ſic, act. cum acc. rei Ind. Sb. et ei. Dion. H. T. 2. ubi et cum abl. rei, ut ap. Luc., ſed med. aut paſſ. de pers. abſolute ap. Xen. Z. Pol. et Cas. ad Theophr. it. Dion. C. 1007, 61. ornatur *muliebriter*, ſed cum adv. οὕτω Luc. it. cum abl. modi Sb. Ind. Bud. C. Xen. Bach. et Cyr. οὓς ἑώρα καλλωπιζομένους ὅπλοις λ., ſed ſine Ind. Zos. 5, 38, 8., cum dat. pers. Gat. Ant., cum pr. ἐπὶ Epict. et cum pr. πρὸς Diod. S. et Plut. Krg., ſed de re Xen. Bach. abſolute, ut cum abl. rei ib. et ſimul cum formula adverbiali ſine Ind. Dion. H. l. I. 176, 41. σχήματα, οἷς ἐκείνη (διάλεξις) καλλωπίζεται πέρα τοῦ μετρίου, ſed cum dat. pers. pro pr. ὑπὸ Geop. cf. in rem crit. et confuſ. ad The. Fi. 13, 2. Poll. 5, 95. med. *comere*, ſed 6, 132. paſſ. *ornatur*, Heſy. Suid. 2, 344. i. κομμοῦσθαι, καλλωπίζεσθαι περιέργως καὶ γυναικωδῶς, *curioſe* et *nimio* ſtudio *formam* ornare, *ut* mulieres *ſolent*, ad quam analog. Noſter per gradum alium, ſed ap. Xen. M. S. (cf. Gottl. Plat. Ph. p. 22. m. cum Gs. Chr.) κεκαλλωπισμένην τὸ μὲν χρῶμα, ὥστε λευκοτέραν τὲ καὶ ἐρυθροτέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι, τὸ δὲ σχῆμα, λ. Th. V. 4. p. 74. ſic *ornatam* quoad *colorem*, rel., per rectionem adeo illam Sch., ſed Ind. Z. „fucor" quo redimus ad *illa* 5, 6, 24. ὑπογραφόμενος λ. 5, 5, 9. e. ex Cort. ad *Sall. Sed Suid.* 1, 104. e. in Ἀλεξ. poſt ſaltum redit huc, διὰ τοῦτο ἐμυσ. αὐτ.

περιεργοτ.) De v. περίεργος v. Abr. L. Ar. p. 286. ſq. Ariſtaen. 1, 25. i. Ael. V. h. 3, 19. ibi que Per. (p. 253. N. 4. et ſupra 5, 5, 4.) περιεργότερον καλλωπίζεσθαι πρόσωπον eſt iuſto operoſius et ordinatius vultum componere. Berglerus cur *impudica*, neſcio. *Leiſn.*

Bg. in περ. e P, et aliter etiam, quam 5, 3, 15., ſed, deſerto illo, in formula ἢ κ. poſt compar., (pro *quam* pro *femina*, cf. 5, 2, 11.) et maxime in σωφρ., pro quo legerit ἀσωφρ., quaſi vocalis illa perierit a pr. eadem, qua coniectura ſane fit ſenſus et ornatus Heliogabali maior turpior que, cum fuerit curioſior non modo, quam in femina communi, ſed etiam, quam in meretricula ac proſtibulo; ſed ut ſententia etiam in vulg. lect. omnium librorum et ipſius P., ſervata que etiam a Stp. Th. in v. καλλωπ., procedat, ſumendo adi. σωφρ. pro pudica, qua de notione v. tum Exc. ad 1, 2, 3. e. tum Cam. ad Soph. p. 123. i. Per. ad Ael. V. h. 12, 1. p. 707. N. 2. cum Ind. et Hs. Plut. 17, 17. p. 154. e. it. L. Bos. ad 1 Tim. 2, 9. p. 216. ſq. et Diod. S. 1, 137. i. Σαρδανάπαλος — στολὴν μὲν γυναικείαν ἐνδεδύκει, τὸ δὲ πρόσωπον καὶ πᾶν τὸ σῶμα ψιμμυθίοις καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς τῶν ἑταιρῶν ἐπιτηδεύμασιν ἁπαλώτερον πάσης γυναικὸς τρυφερᾶς κατεσκεύαστο, *faciem* et *totum* corpus *fuco*, aliis *que* ſcortorum *lenocinii*s componere, *quavis* delicata *muliere* laſcivius, *ſolebat*, ſed in ſqq. ad Bg. in δὲ cum P. per ſyn. 5, 6, 23., reperiente me adi. χρυσ. ap. Stp. Th. et L. Ern. ſine auctore, ſed in L. Bas. pro ſubſt. ex Euſt., variatum hauddubie pro ſuperiori χρύσεος, quocum et Stp.

σώφρονα [s], περιδεραίοις [t] δὲ χρυσίνοις ἐσθῆσί τε [u] ἁπαλαῖς [x] ἀνάνδρως κοσμούμενον,

ca: monilibus porro aureis veſtibus que mollibus haudquaquam viriliter ornari:

s) Sic et Ms. Ba. diſerte, (ut tacite Mss. rel.) et cum colo, at puncto ed. A. al. v. N. t) Etiam Ms. Ba. ſic clare, ut rel. Mss. tacite, it. ed. Stp. rel. ſed per ϱϱ A. al. v. 5, 5, 4. m. u) ἐσθῆσι τὲ Ms. Ba. cf. 5, 6, 21. x) Ms. Ba. ἁπαλαῖς καὶ ἀνανδρ. v. N.

Th. comparabat, cf. Lampr. in Hel. c. 5. e. p. 801. vultum *eodem*, quo *Venus* pingitur, *ſchemate* figurabat, *corpore* toto *expolitus*, ſed Vict. Caes. 23, 2. *hoc* impurius *ne* improbae *quidem* aut *petulantes* mulieres *fuere*, tum Sall. Cat. 25, 2. *Sempronia* — pſallere, *ſaltare* elegantius, *quam* neceſſe eſt *probae*, quae reſpexit P. et Noſter fortaſſis ipſe.

ἐσθ. τε ἁπ.) Hae veſtes videntur Matthaeo 11, 8. dici μαλακὰ ἱμάτια, ad quem locum v. Wolf. p. 191. Heſychius μαλακὸν interpretatur per ἁπαλόν. Apuleio eſt *veſtis* textu *tenuis*, tactu *mollis*. Ad Hom. Ἰλ. β', 42. haec verba μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα vetus Schol. μαλακὸν, ἁπαλὸν, τρυφερόν. Sunt ergo ἁπαλοὶ ἐσθῆτες veſtimenta luxui apta. *Leisn.*

Qui et ad calcem Ox. „ἱμάτια μαλακὰ, μαλθακὰ, veſtes *molles* ſunt ſericae" non tamen ſemper, ſed quaelibet teneriores, ſubtiliores, delicatiores, atque hinc pretioſiores, quales de Heliog. ſupra 5, 5, 4. ſq. 5, 3, 12. cf. noſtrum adi. cum aliis ſubſt. pers. ſ. rei Mus. Phoc. v. 140. Ael. V. h. Luc. Xen. Ἀνβ. et Bach. Fi. The. Diod. S. Long. Mor. Geop. Plut. Hs. et Krg., ut modo ſcribatur ex analog., in primis illorum N. T. l. l. it. μαλακὸς χιτωνίσκος Rs. Or. V. 4. et ἐσθῆσι μαλακαῖς ap. Munth. p. 54. i. et ap. Kypk. 1, 60., dum et Suid. habet μαλακὸν, ἁπαλὸν, qui et reddit per ἁβρὸς, (unde varietur cum 5, 3, 14. ἁβροῦ σχήματος,) cf. Toup. ad eund. 3, 55. m. et de adi. μαλ. cum ſubſt. *veſtis* Suic. Graev. L. ad Hesd. i. v. 537. p. 59. e. Spanh. ad Call. Ern. ed. 2, 136. i. et Rz. ad Luc. 2, 91. N. 7.

ἀνάνδρως) Additum a Ms. καὶ, ut alibi, hic quidem habeat tres cauſas, primo, ut, pertinens per gloſſam ad pr. δὲ, venerit in locum alienum, tum, ut valeat pro Lat. *id que* ſ. atque adeo, cf. 4, 10; 5., per ſe elapſum a vicinitate utr., denique, ut corruptum ſit ex ὡς, ut alibi, cf. 3, 2, 11. e. ſicut eidem adv. additur a Mss. quoque ſupra 2, 13, 13. e., id que notione augendi, pro adv. *valde*, etc., quam vim maiorem reperias hic forſan in Bg. e P., ap. G. Th. „*haudqu.* οὐ μὴ, pro nequaquam, (in quo diſerte) adv. vehementer negandi, οὐδαμῶς, (ut) *minime*, ἐλάχιστα, adv. negandi vehementer, plane non" quo *min.* reddiderat Bg. de ſuo illud α privativum etiam 5, 5, 9. e. in ἀήθεις, ſed e P. merum οὐκ 5, 2, 10. e., ut et hic libere iſti egerint, cum alias priv. α ſimpl. negante dent, quo et tendunt praecepta veterum Grammaticorum, Hes. 1, 1. τὸ ᾱ ψιλούμενον δηλοῖ στέρησιν, ὡς ὅταν λέγωμεν, ἄνανδρον, λ. et Suid. 1, 2. i. ᾱ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικήν, ut contra in emphaſin illam illorum Lat. omnium conſpirant Hor. Turs. Niz. et Lex. Apin., diſcedente Bg. a ſe in verſo adv. 2, 13, 13., hic iterum modo ex analog. cum v. κοσμ. iuncto a Noſtro, qui de Heliogabalo multo lenius narrat, quam Dio, ſaepe iſtum feminam dicens, non tantum, quod muliebria paſſus 1355, 84. 1365, 91. (ubi et aliam adiungit odii

ὀρχούμενόν τε οὕτως, ὡς ὑπὸ πάντων ὁρᾶσθαι. ἐπιῤῥεπεστέρας τοίνυν τὰς γνώμας πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον εἶχον, καὶ ἐλπίδας κρείττους ἐν παιδὶ, κοσμίως καὶ σωφρόνως ἀνατρεφομένῳ y, ἐφρούρουν τε αὐτὸν παντοίως z ὁρῶντες ἐπιβουλευόμενον

ac ſaltare ita, ut ab omni-
3. bus conſpiceretur. Pro-
penſiores ergo animos in Ale-
xandrum habebant ſpem que
meliorem in puero modeſte
ac ſobrie educato, cuſto-
diebant que, omnifariam
eum videntes inſidiis impeti

y) ἀνατρεφ. Ms. Ba. v. N. ut et de colo ed. Pat. et puncto rel. z) Ubique comma erat, et tacite quoque in Mss. v. N.

cauſam ex impuritate hac, ταῦτα ποιῶν καὶ ταῦτα πάσχων, ἐμισήθη ὑπό τε τοῦ δήμου καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, adeo ut in popinas noctu introierit, in ipſo que palatio lupanar conſtituens, ibi proſtituerit ſe 1361, 69., ut que nupſerit viro, ſolenni adeo ritu, Hierocli quidem, et uxor, domina et Auguſta appellatus ſit 1362, 5. 1364, 70. cum Fragm. p. 1518. e., etiam a medicis femina fieri voluerit 1365, 86.) ſed etiam, quod, prorſus ut Sardanapalus, in aliis feminas imitatus, in laboribus, veſtitu, fuco, et barba poſita, tractans lanam et reticulum aliquando geſtans 1362, e. ſqq. cf. Lampr. in Hel. c. 5. p. 800. e. c. 6. p. 802. c. 10. p. 816. c. 15. p. 821. e. p. ſq. c. 24. p. 856. c. 26. p. 862.

ὀρχούμενον) Liberrimum P. deſeruit Bg. per omnia hoc membro, quo reſpicitur ad 5, 6, 23. cum variato v. ὀρ. et per additum adv. οὕτ. cum 2, 9, 7. e.

ἐπιῤῥεπεστ.) *Adeundus eſt Lampr. in Hel. c. 13. (p. 819. e.) c. 14. (p. ſq. e.) c. 15. (p. 822. i.) et c. 16. (p. 823. e. ſq.) Boecl.*

Bg. e P. ut Noſter ad analog., (dum G. Th. modo tenet *animus* propenſus *ad* rel., cf. 5, 1, 3. et Polb.) etiam in κρ. cum ἐλπ. et in ἐχ. ἐλπ. cum ἐν, cf. Poſſ. Call. p. 715., Rs. Or. V. 8. Din. Xen. Z. Pol. v. ἐλπ., ſed Fi. Aesch. v. ἐν „οἷς ἐστιν ἐλπὶς πολλή, *de* quibus —" et G. Th. v. *ſpes* 519, 12. it. in iuncto v. ἀν. cum duobus illis adv., quae ſimul reperi ap. Luc. 2, 315. l. 20. οὕτω κ. κ. σ. τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, adeo *decenter*, modeſte *adeo* rel. (ad cuius ſcriptionem Noſter etiam alibi ſe componit,) ſed iuncta ἐπιεικῶς κ. σ. ap. Sb. Ind. e Zos. 5, 51, 1. et σ. κ. μετρίως βιοῦν ap. Poſſ. Call. ubi et ſolum κοσμ., quod v. porro ap. Xen. Z. Pol. et Cyr. it. Epict., in N. ab Heyn. redditum etiam, ut a Bg. ſq. σ. (ut ſyn. copia pateat,) ubi Stp. Th. „alicubi σ. eſt potius *modeſte*, (ut Bg. prius, atque adeo iterum ſyn.) Herodi. copulauit κ. et σ." hinc cum P., cf. L. N. T. Soph. Ai. Is. Mor. Pan. Rs. Or. V. 4. 7. Iſ. οὕτως ὑπ' αὐτοῦ σ. ἐπαιδευόμεθα, ὥστε λ., ſed ſine Ind. Thuc. 54, 6., monente Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit καὶ" quod reſtitutum ab illo per Lat. illud ſivi, cum et P. terret ſyn. Sed in Ms. error in v. ἀν. eſt ſolennis, cf. 3, 8, 10. e. in que rem ipſam Dion. C. 1366. 34. ἐπεὶ — ἐμάνθανε, πρὸς ἐκεῖνον ῥέποντας ὁλοσχερῶς ταῖς εὐνοίαις, ἐτόλμησα μεταγνῶναι καὶ πάντα ἐπὶ καθαιρέσει αὐτοῦ ἔπραττεν.

παντοίως, ὁρ) Malim παντοίως cum ſqq. iungere, *eius que cuſtodiam agebant, quum illi omne* inſidiarum genus *ab* Antonino *ſtrui* viderent. *Steph.*

ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίνου. ἥ τε μήτηρ Μαμμαία[a] οὔτε ποτὸν, οὔτε ἐδώδιμόν τι εἴα τὸν παῖδα προσφέρεσθαι τῶν ὑπ᾽ ἐκείνου πεμπομένων. ὀψοποιοῖς τε καὶ οἰνοχόοις ὁ παῖς ἐχρῆτο, οὐ τοῖς βασιλικοῖς καὶ ἐν κοι-

4. ab Antonino. Ac mater Mamaea neque poculentum neque eſculentum ullum ſinebat puerum guſtare, quod ab illo mitteretur. 5. Coquis etiam et pincernis puer utebatur non imperatoriis ac

a) μαμαῖα Ms. Ba. ut ed. Pat. cf. 5, 7, 9.

Directa ſunt haec contra P., qui, cum alia libertate, tum omiſſo v. ὀρ., tum addito adi. πάντες, (cf. §. 1. quaſi polyptoton fuerit παντοίως πάντες, et exciderit adi. ob ſimilitudinem, cf. 2, 10, 11. 2, 14, 2.) refert adv. ad pr. ſed Bg. ad ſq., ob diſertum comma, a me in Gr. adhuc neglectum, dum ambigua res eſt per ſe, ob Codd. olim ſeriem unam, et adv. aeque convenit cum pr. v., ſed Stp. et Bg. rectio valere poteſt e §. 7. παντὶ τρόπῳ ἐπεβούλευε et τὰς ἐπιβουλὰς πάσας λ. it. e §. 8. οὐδὲν — τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίνου βουλευομένων, etiam forſan e §. 9. τὰ τῆς ἐπιβουλῆς, it. in N. pr. e Dion. C., ubi et 1366, 93. ὁ Ἀλέξανδρος ὑπό τε τῆς μητρὸς καὶ τῆς τήθης ὑπό τε τῶν ϛρατιωτῶν ἰσχυρῶς ἐφυλάσσετο, in P. πάντες, ſed in rem utr., et varias inſidias, ap. Lampr. c. 13. p. 819. m. ſq., et curam conſervandi eius ib. p. 820. e. *Alexandrum — cuſtoditum diligentiſſime*, unde P. hic, it. c. 15. p. 822. c. 16. p. 824., reddente hic Bg. adv. aliter, quam 4, 8, 2. (ap. G. Th. cum ſyn. παντοδαπῶς,) ſed oppreſſum pron. referente in ſq. membro, (cf. §. pr. ad idem v. ὀρ.) ubi Leisn. in m. eius Ms. „omiſſa quaedam" ὑπὸ τοῦ Ἀντ., culpa, opinor, ſcribae, cum et oblique eſſent ap. P., cuius genitivus *Antonini* procedebat, ſed et, quod ſeverius reſtitui, cf. in paſſ. v. ἐπ. cum pr. ὑπὸ (ubi Sch. fere cum Bg. „impetitum *inſidiis*" pro quo alii per ſimpl. *peti*, Bg. formulam ignorante G. Th.) ap. Stp. Th. et Poſſ. Call. e Dem. ſine Ind. cui et add. 555, ult. πάντ᾽ ἐπιβουλευόμενος τρόπον, it. Thuc. et Ael. V. h., ſed ſine Ind. ap. Is. Pan. Mor. p. 107. i., ut de re Xen. Bach. Rs. Or. V. 7. Ant. 8. Din. (ut tropice V. 4.) ſed per alias rectiones ap. Abr. Dl. Th., ubi et in med., quod ap. Xen. Cyr. pro paſſ. Caeterum quia membrum ἐφρουρ. — Ἀντων. pertinebat ad eosdem, de quibus ſermo in pr. membro, at poſt Ἀντ. ſequebatur perſona nova: demto numero §. novae, poſt ἀνατ. modo comma poſuimus.

ἥ τε μητ.) Copulam P. habuit δὲ, cf. 4, 1, 7. unde Bg. in rel., maxime in v. πρ., aliter, quam ſupra, (variatis 2, 11, 3. σιτία κ. ποτὰ πρ. et 4, 7, 8. ποτὸν κ. ἐδέσματα, it. 4, 12, 4. ſed peculiari ratione cum ποτ. iuncto ἐδ., cf. τὶ ἐδ. alio ordine ap. Stp. Th. e Thuc. ſine Ind. Hes. non coll. Suid. Xen. Bach. Luc. Diod. S. et Ioſ.) it. in τῶν π. mutato numero, pro Sch. „*eorum*, quae *mitterentur*."

ὀψοπ.) v. ſupra 4, 4, (3.) *Boecl.* variato hic ordine, ſed P. iterum in copula, ut N. pr. et Bg. ut alibi, cf. 5, 6, 21., iunctis utr. cum v. ἐχρ. ad analog. it. cum ſqq. adiunctis, ubi libere P. in addito μὲν, ſervato a Stp. in m., ſed ad ſenſum melius in κοιν. λ. ubi et Sch. „publico *miniſterio*, (ſed) ὑπ. coci *communes*, τυγχ. exiſtentibus *in* communi *mi-*

νῃ ὑπηρεσίᾳ τυγχάνουσιν, ἀλλὰ τοῖς [b] ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐπιλεχθεῖσι [c], πιστοτάτοις τε εἶναι δοκοῦσιν. ἐδίδου δὲ καὶ χρή-

in officio publico verſantibus, ſed a matre delectis, qui eſſent ſpectatae fi-
6. dei. Dabat autem et pe-

b) Articulum omittunt Par. et Par. mendoſe. c) Colon in Ms. Ba.

niſterio" in poſtr. partim e Stp. in m. pro *et* in *communi* miniſterio *verſantibus*, ut noſtrates *in* gemeinſchaftlichem *Dienſte*; quanquam et G. Th. 1160, 73. "*publicum* quidem *omnium eſt*, rel. — h. e. omnibus commune" plene quidem per variationem ſcribente Noſtro pro 2, 5, 4. *οἱ ἐν τῇ βασιλείῳ ὑπηρ.*, adiuncto hic v. et particip. (tacente L. Bos. Ell.) ſed ex analog., non tantum in adi. *κ.* cum ſubſt. *ὑπ.* (ubi ſane ap. G. Th. modo ſunt *miniſterium* et *officium* cum Bg. adi.) ſed etiam in primis in v. *τυγχ.* cum pr. *ἐν* et ſubſt. rei ad phraſin illam *εἶναι ἐν λ.*, quo ſenſu per ſe probum eſt v. *τυγχ.* cf. Thom. M. Fi. Pal. et Aes. Fa. 1, 7. 124, 2.

ἀλλὰ τοῖς) Hic Stp. in m. "ſed *iis* (tantum) *quos* mater *delegerat*" additum a P. adv. *μόνον*, cf. 5, 2, 6. i., ſed repoſitum loco rectiore, tamen per uncos incluſit melius, omiſſum idem a Bg., qui, ſeverior ad primum membrum, tamen non cum P. retinet alterius membri copulam, (reſoluto particip. per pron., ut 5, 6, 3.) ſed aliquid e libera iſtius formula *δοκ. λ.* ubi et partim inde Sch. "*creditis* ſpect. fid. *futuros*" pro *fidiſſimis* que *eſſe putatis*, ſ. *qui* que *fidiſſimi* eſſe *viderentur*, cf. 4, 12, 7. e. et de paſſ. *ἐπιλ.* cum adv. Is. Pan. Mor., ſed cum abl. rei Diod. S., et univerſe Abr. Dl. Th. forſan, hic quidem cum pr. *ὑ.* ad analog.

ἐδίδου) Tranſitus eſt ab Alexandro §. pr. *ὁ παῖς* ad aliam pers. matrem, quae oblique modo memorata erat, ubi P. in *δὲ καὶ* ut 2, 13, 21., deſertus a Bg. in inf. poſt v. *ἐδ.*, cf. Poſſ. Sy. p. 153. m. et Vig. p. 201. i., dum Stp. Th. hinc ſine Vs. per Lat. utr. tenet *διαν.* ſub paſſ., cum aeque pro med. habeas, ex analog. cum *χρημ.* iunctum, ſupplendo pron. *αὐτὰ*, cf. Hes. 1, 983. m. poſt Nr. 7. Bud. C. Herdt. Rs. Or. V. 6. 7. Is. 8. And. Dem. Diod. S. Dion. H. S. T. 2. Abr. Auct., ſed Dl. Th. cum pr. *πρὸς*, ut ap. Aes. Fa. quae eſt proprie P. *inter*, ſed tropice L. N. T., variante Noſtro cum 1, 17, 3. e. *πλουσίων τὰς οὐσίας — μερίσαι εἰς τοὺς στρατιώτας λ.* et ad v. *ἐδιδ.* mente premente aliquod ſubſt. pers., ut *χιλιάρχοις* aut *ἑκατοντάρχοις*, qui diviſerint deinde; quoniam non ipſe Alexander ſubintelligi poteſt ob mox ſqq., ubi id nomen propr. negligit P., liber idem in rel., unde Sch. partim in "*οἰκ.* auctoraret *ſibi* eorum *erga* ipſum *benevolentiam*" vim med. exprimens, a P. et Bg. neglectam, ubi ex analog. tum in *διὰ χρ.*, variato pro nudo abl. ſupra *χρήμασι*, tum in v. med. *οἰκ.* cum acc. *εὐν.*, variando cum ſuperioribus formulis illis *οἰκ. τὸ στρατιωτικὸν δωρεαῖς χρημάτων* 1, 5, 27. et *εἰς εὔνοιαν οἰκ.* 2, 4, 3. e. it. *ὡς ἂν κτήσαιτο τὴν εὔν. αὐτῶν* 2, 11, 13. e. it. cum illa infra 6, 8, 6. *δώροις αὐτοὺς οἰκ.*, quo de v. cf. in med. cum alio acc. rei Suid. et ad Herdt. p. 3. N. 67: ubi et cum acc. loci, ut ap. Dem. 80, 14., ſed cum dat. pers. Luc. et cum pr. *πρὸς* Epict. cf. Heſy. cum N. et Thom. M. p. 734., ut de act. med. et paſſ. ſimul ap. Suic., ſed de act. ap. Thuc. cum Schol. et Abr. Dl., tum in phraſin *ἀποβλ.* (ubi ſeverius Lat. *reſpicere*, pro Bg. a P. ad ſenſum) cum pr. *εἰς* et acc. rei, per analog., tropice,

ματα λανθάνουσα, διανέμεσθαι τοῖς ϛρατιώταις κρύβδην, ὅπως αὐτῶν τὴν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον εὔνοιαν καὶ διὰ χρημάτων [d], εἰς ἃ μάλιϛα ἀποβλέπουσιν, οἰκειώσηται [e]. ταῦτα δὴ ὁ [f] Ἀντωνῖνος πυνθανόμενος, παντὶ τρόπῳ ἐπεβούλευε τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ τῇ μητρὶ αὐτοῦ [g]. ἀλλὰ τὰς ἐπιβουλὰς πάσας

cunias latenter, diſtribuendas militibus clanculum, ut eorum erga Alexandrum benevolentiam etiam pecuniis (ad quas potiſſimum ſpe- 7. ctant) conciliaret. Haec ce Antoninus intelligens, omnibus modis inſidiabatur Alexandro et matri eius. Sed inſidias omnes arcebat et pro-

d) Verba parentheſi incluſa, in Ms. Ba. ne commatibus quidem comprehenduntur. *Mart.* Sine parentheſi cum commate noſtro utr. habuit ed. Bs. 2. L. et Par. 2. ſed cum uno tantum poſt ἀπ. A. al. e) οἰκειώσεται Ms. Ve. v. N. f) Sine artic. in ed. Lu. mendoſe. g) Comma hic in Bs. 2. R. pro puncto A. al. et colo Stp. rel.

pro cogitare, reputare, exſpectare, cupere, appetere, primum hinc ap. Kypk. 2, 404. m. partim e P. „ut *eorum* benevolentiam *Alexandro*, etiam *pecuniae* pignore, *quam* illi *in primis* reſpiciunt, *conciliaret*" ſed ſine Vs. L. N. T. Schw. p. 153. N. e. „5. 8, 6., ubi de militibus uſurpatur, pecuniam inhiantibus" deinde, praeter laud. ad 2, 13, 8., per affinia, ut ἀπ. ἐς τὸ χρυσίον ap. Jens. L. L. p. 112. et ad Luc. 1, 378. N. 55. et 623. N. 67. it Poll. 4, 36. πρὸς λῆμμα βλέπειν, ſed contrarium ib. 6, 191. ἀντιβλέπειν πρὸς τὸ ἀργύριον, *negligere*, porro cum aliis acc. rei et cum pr. εἰς ſ. πρὸς Bud. C. 905, 38. Obs. Krb. et Loesn. (quorum de comparato ἀπιδεῖν v. Trill. Obs. Cr. p. 448. „attente atque acute inſpicere et perquam curioſe" per emphaſin ſine neceſſitate,) Abr. L. Ar. p. 3 e., ad Luc. 2, 6. N. 71. it. 925. N. 82. Thuc. Aesch. ep. S. Is. Ev et Or. ad Dem. 6, 8. ed. Krt. Rs. Or. V. 3. p. 663. N. 25. V. 4. (ubi et ſimul cum diſerto abl. rei ταῖς διανοίαις) 6. 8. Din. et Lyc. it. Diod. S. Caeterum in καὶ δ. χρ., pro praeterea, reſpicit Noſter ad §. 3. reliquam militum benevolentiam, aliunde ſuſceptam atque inſtillatam; ut in Ms. alio et tempore et modo poteſt agnoſci librarii vel lapſus in vocali, cf. 4, 3, 21., vel gloſſa per Atticismum putatum in fut. ind. poſt ὅπως, cf. 2, 12, 5. 1, 1, 1. m.

ταῦτα δὴ) In rem quidem ipſam cf. ad §. 3. e Dion., ſed, nullam copulam prodente P., in Bg. 4, 10, 8. 5, 3, 12., ſed e P. ad πυνθ. 3, 10, 8., at, deſerto illo, ad π. τρ. 3, 15, 2., etiam in ſervato pron. gen. ἀ., cf. 4, 13, 16.

ἀλλὰ) Oblique P. oſtendit artic. converſum per pron., cf. 5, 5, 10., manens in vulg. v. ἐκωλ. contra Mss., de quorum novitate ampliandum, quoniam poteſt gloſſema haberi e 5, 7, 11. τοὺς διδασκάλους — πάντας ἀπεσόβει λ. Sin olim in textu fuit: poteſt in eius locum veniſſe ἐκώλυεν, tanquam gloſſa, aut hoc eadem de cauſa pro primo vulg., cf. Hes. 1, 432. m. 433. m. ἀπεῖργον, ἐκώλυον, et ἀπεῖρξεν, ἐκώλυσεν, quae poſtr. et ſunt ap. Suid. In novo autem tropico v. cum acc. τὰς ἐπιβ. fuerit

ἀπεῖργέ τε[h] καὶ ἐκώλυεν[i] ἡ κοινὴ μάμμη ἀμφοτέρων Μαισὰ[k], γυνὴ καὶ ἄλλως ἐντρεχὴς, καὶ τῇ βασιλείῳ αὐλῇ πολλῶν ἐ-

hibebat communis avia amborum Maeſa, mulier alioquin etiam agilis, ac in imperatoria aula multis annis com-

h) τὸ Ms. Ba. cf. §. 2. ſed τε ed. Bs. 1. L. vitioſe. i) καὶ ἀπεσόβει tres Mss. v. N. k) Μαῖσα· γυν. Ms. Ba. quo accentu hic et in ed. A. al. cf. 5, 7, 1.

analogia tantum, cf. cum aliis acc. rei laud. ad 1, 2, 5. e., ut de Lat. Bg. ſubſt., quanquam tacente G. Th., non incommoda Latt. v. v., quibus reddere ſolent id Gr. novum, *abigere*, arcere, *repellere*.

γ. καὶ ἀλ. ἐντρ.) Opprimit P. καὶ iterum, cf. 5, 4, 1., poſt cuius Lat. ad ἐντρ. habet Sch. „ſolertis ingenii mulier“ ſed Stp. Th. cum P. Vs. ſub „diligens, acer“ e Bud. C. 1504, 49. (ubi et in pr. Μαῖσα alio accentu,) tum *D'Orv.* Ch. p. 195. i. ad φύσει ἦν ἐντρ. Vs. p. 38. l. 5. *velox* ingenio *mulier* „allato Noſtri loco ſine Vs.“ in his ſollertiam cum aliqua malitia mixtam agnoſcimus. Verum etiam in non malam partem, — ſtrenuior, promtior, alacrior, ſollertior „cui parti et noſtrum aſſignarim locum, a quo nec aliena notio, poſt ib. prolata, pro perita, experiens, ut ſequatur explic. quaedam mox hic, ut per diuturnam in aula commorationem norit homines, ibi verſatos, horum que ingenia, quomodo tractanda et ſibi concilianda, it. artes et calliditatem variam, ut caveret tanto diligentius; ſcribente ad me quondam Beckio Lipſ. haec“ ἐντρεχὴς ap. Herodi. illuſtrat Toup. ad Longin. ipſo Herodi. loco 5, 22. laudato p. 233. ſq.“ quae non potui conſulere, ſed reperire modo ap. Long. *Var. L. in ed. Mor. et praeterea ap. Heſy. ſine N. et loco,* (*bene explicante eum D'Orv. l. l.*) *ſed per alia exempla ap.* Abr. Dl. Th. et Poll. 5, 144. e. ἐντρεχῶς, *uſitate*, immo *verſute* ſ. *expedite*, ad quod prius *verſutus*, noſtratium *gewandt*, accedat Bg., ignotum St. Th., ap. G. Th. praeter alia Gr. „γοργὸς, (ap. Heſy. in noſtro Gr.) εὐστραφὴς, Vet. Gl. πρακτικὸς, actuarius, efficax, agilis, — qui ſeſe facile agit, qui levi et expedito eſt ad agendum corpore, (etiam animo,) — qui agit facile vel libenter, πρακτικὸς“ quod, nobis *thätig*, pertinet ad celeritatem perpetuitatem que tum in videndo et animadvertendo, quae agenda ſint quovis tempore, quae que ab aliis agantur ac parentur, maxime cum noceant, tum in agendo etiam, exequendis conſiliis, adhibendis remediis et artibus contra pericula atque inſidias; unde ap. D'Orv. illa Lat. omnia; in quibus et ipſis opus eſt uſu et experientia; ſed ut omnia redeant ad binas illas L. Ern. notiones, et ad principem pro velox, rel.

καὶ τῇ βασ.) In hoc et ſqq. membris brevior eſt P., omiſſo adeo adi. βασ., deſertus a Bg. e Sb. Ind. in gen. temporis π. ἐτ. (per analog. cum Luc. 1, 491. l. 48. πολλῶν — ἐτ. ἡ διατριβὴ γένοιτο, *multorum* haec *annorum* foret *mora*, et 2, 503. i. ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης — οὐ πάνυ πολ. ἐτ. *ante* annos *non* ita *multos*,) non item in v., quod, ap. Stp. Th. modo ſic „ἐνδιαιτῶμαι, inhabito“ ſine exemplo et auctore, reperi in med. (pro quo hic paſſ. eſt forma) de pers. cum dat. loci etiam ap. Sb. Ind. e Zos. 4, 26, 4. cui add. 4, 27, 2. 1, 57, 6. (et cum adv. loci 4, 48, 13. m. ubique per Lat. *degere*,) it. ap. Phil. p. 760. F. i. ſed de re, et loco,

τῶν ἐνδιαιτηθεῖσα [k], ἅτε τῆς Σεβήρου γυναικὸς Ἰουλίας ἀδελφὴ γενομένη, καὶ τὰ πάντα [m] σὺν αὐτῇ ἐν τοῖς βασιλεί-

morata, ut quae Severi coniugis Iuliae ſoror fuiſſet, ac perpetuo cum iſta in palatio

l) Colon in Ms. Ba. ſed e diviſis ἐν διαιτη θ. Bs. 2. L. monſtrum ἐν διαίτη θεῖσα in Par. Ox. et Ed. m) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. aut edd. v. N.

abſolute, et forſan pro paſſ., ap. Xen. M. S. et Ioſ., tum de re item tropice, cum pr. παρὰ, ap. Thuc. ſine Ind. 125, 86. cum Gottl. Ind. Or. Pericl. et Abr. Dl. it. Heſy. ἐνδιαιτᾶται, — διατρίβει, et ib. N. 16, ἐνδιαιτώμενοι, ἐνδιατρίβοντες, (ubi et v. ἐνδιαίτημα, cum Suid. et Dion. H. S. T. 1.) dum variando Noſter reſpicit illa 5, 3, 2. ſqq. Μαισὰ — ἀδελφὴ — ἐγεγόνει Ἰουλίας — τῆς Σεβήρου γυναικὸς, λ. — ἐν τῇ βασιλείῳ διέτριψεν αὐλῇ χρόνου πολυετοῦς, cf. in Bg. ἅτε cum particip. 2, 6, 20. et in eius aor. 2. per pluſq. 5, 2, 3. κατηγγ.

τὰ πάντα) Forte τὸν πάντα χρόνον. *Steph.* τὰ π. i. e. κατὰ (τὰ) πάντα, *perpetuo*, v. Rz. ad Luc. Aſin. c. 22. T. 2. p. 588. *Leisn.* Nove dictum διατρίψασα, pro διοικήσασα. *Reisk.*

Qui ſic fingit ſine uſu loquendi, quod repererim, novam v. δ. notionem, quia τὰ π. ſumſit pro mero acc. rei, ſubintellecto ſubſt. πράγματα, nec pro acc. elliptico, ubi, ſuppleta praep. illa κατὰ, ponitur pro adv., ſed vario ſenſu, I) ſubintelligendo ſimul iterum eodem ſubſt. πράγματα, unde de modo adhibetur, id que pro Lat. a) *omnino*, ſ. prorſus ſ. plene, vel ſeverius pro Lat. *per omnia*, it. *in omnibus*, nobis *ganz* ſ. *gänzlich*, pro que adv. Gr. aliquo, ut πάντως ſ. παντάπασιν, it. aſſumto ſimul ſubſt. Lat. quodam, ut *omni modo*, it. *omni* ex *parte*, ſicut reddunt ad Ael. V. h. 12, 25. N. 9. et Eur. Sten. v. 1. Barn. b) pro Lat. *omnino* cum numeralibus, nobis *in allen* ſ. *überhaupt* ſ. *gerade* ſ. *juſt*, cf. Krb. Decr. R. p. I. p. 55. ſq. ubi Gr. vel poſtponitur, ut μετὰ ἔτη ή τὰ πάντα, vel praeponitur ſubſt. ſ. intra numerale et ſubſt. ponitur, tanquam ἦρξε ὀκτὼ τὰ πάντα ἔτη, quanquam ibi et pro mero adi. capias, ut noſtratium *ganze* ſ. *ganzer* acht *Jahre*, cum pro adi. ſtet manifeſto tum, cum effertur alio caſu, quam acc., it. alio ſexu, quam neutr., ut in illis ib. τρισὶ τοῖς πᾶσι ἔτεσι et μῆνας — τοὺς πάντας ἐννέα, ubi articulus adiicitur, alibi omiſſus, ut ib. p. 280. e. ſq. in his τριήροδας — εἴκοσι πάντας et δέκα πάντα τάλαντα, tum c) pro Lat. *ſaltem* ſ. *ad minimum*, cf. O. M. Nov. T. 3. p. 28. Sed II) ſumitur de tempore, ubi ſubaudimus illa ſubſt. μέρη τοῦ χρόνου ſ. καιροῦ, vel etiam unum ἔτη, quod addas iſtis ap. L. Bos. Ell. p. 126. m. Hanc notionem hic accepit Bg. per liberum adv. ſyn. e Sb. Ind. ut et Sch., praemiſſis „τ. π. Pol. *multos annos*" male, cum haec pertinuerint ad pr. πολ. ἔτ. et ille P., ut N. pr. monebamus, noſtra haec omiſerit, converſa a Rz. ad Luc. 4, 589. N. 33. „perpetuo *cum* illa *verſata*" ubi proprie πάντα ἔκλαε, *plorabat* ad *omnia*, ſine artic. adeo, et a Gs. ſuppletur quidem aliqua praep., ſed tacite etiam ſubſt. πράγματα, ut ſit *in* omnibus *rebus*, i. e. in cibo ac potu, ei allato; ut tamen aeque valeat Rz. illa notio de tempore, quam ego aſſeruerim ex analog. illorum tum πολλὰ et τὰ πολλὰ, cf. ſupra et ap. Luc. 1, 354. l. 78. it. Krb. L. N. T. v. πολ. e.

εις διατρίψασα. οὐδὲν οὖν εἶναι ⁿ αὐτὴν ἐλάνθανε τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίνου βουλευομένων, φύσει τὲ χαύνου τὸν τρό-

8. habitaſſet. Nihil itaque eam latebat eorum, quae ab Antonino agitarentur, homine ſuapte natura futilis inge-

n) εἶναι in Ms. Vi. deeſt. *Loc.* etiam in rel. Mſs. et edd. Ox., ſed pro εὖν ὃ in edd. Ing. v. N.

tum τὰ πλεῖςα et τὸ πλεῖςον, it. πρῶτα, πρῶτον et τὰ πρῶτα ac τὸ πρῶτον, de quibus etiam ſupra, cf. 1, 3, p. 1, 4, 13. e. Exc. 4, 2, 3. 5, 6, 8., ut recte nemo obſecutus ſit voluntati Stp., ſervantis vulg. in Th. v. διατρ. 3, 1333. e., nec legendum καὶ κατὰ πάντα βίον σὺν αὐτῇ λ. quaſi καὶ abſtulerit pr. κατὰ, at ob σὺν exciderit βίον, quaſi varietur et hic pro 5, 3. 3. παρὰ πάντα — τὸν τῆς ἀδελφῆς βίον, (quae et ipſa pr. ſupplebitur in Noſtri formula,) ſed per alium ordinem cum 5, 3, 19. καθ' ὃν καιρὸν ἐν τοῖς βασιλ. σὺν τῇ ἀδελφῇ διέτριβεν.

οὐδ. οὖν εἶν.) Aut expungendum εἶναι, aut mutandum cenſeo in ἦν ὃ. *Steph.* Aut delendum εἶναι, aut ὡς εἰκὸς ἦν leg. *Reisk.*

Sic Sb. Ind. „εἶναι pleonaſticum eſt, vel pro ὡς εἰπεῖν poſitum" ſed Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit εἶν." ſicut Bud. C. 1504. e., at, cum ad Luc. 3, 146. N. 3. e. actum eſſet de Atticiſmo ſuper particip. ὢν „ſive πλεονάζειν putes, ſive λ. (adiunguntur haec.) Sed vel magis abundat verbum εἰμὶ ap. Herodi. — οὐδ. ὃ. εἶν. αὐτ. ἐλ., quod Stp. expungendum cenſet, vel mutand. in ἦν ὃ" quae Rz. auctoritas, ut et aliorum ſententia de redundante inf. εἶν., cf. 5, 2, 10. e., ſaltem efficere debuit, ut retinerem vulg. inf., vel contra Mſs. tres, ubi interierit ob ſimile pr. οὖν, aut *per vim, cum librarius neſciret, quid ſibi vellet, quo ve pertineret hic, ubi plane nil adeſt, unde pendeat*, nec aliquod verbum, (quale tamen aderat *l. l.* δοκεῖν, ubi unus tantum Ms. eum inf. omittebat,) nec adi. quoddam, veluti ἑκὼν, cf. ib. Rurſus nemo, opinor, dicere queat cauſam, unde hic ortus inf., niſi ab initio adfuerit, non e repetita ſyllaba pr., nec a librario quodam, quoniam per ſe non habuit idoneam rationem, cur adjiceret; niſi dicas, feciſſe ad Atticiſmum illum obtrudendum; ut ſane Mſs. noſtri obtrudunt quaedam exquiſitiora. Verum, ſi ſemel ſtatuitur talis Atticiſmus, quod l. l. vidimus: aeque tribuerimus conſervarimusque illum ipſi ſcriptori noſtro, atque adeo reiecerimus emendationes Stp. ac Rsk., cum nihil earum compareat ap. P., quanquam idem nec cum Mſs. egiſſe videbitur, cum e Lat. ratione per ſe abeſſe is debeat inf. Ita nec legerim, quae et ipſa latere poſſint in vulg. inf., aut ἦν ὅ τι, aut εἰκὸς, pro ὡς εἰκὸς ſ. εἰκότως, cf. in analog. v. λανθ. cum adiunctis ad 7, 8, 4. In rel. deſerit P. etiam Sch. in „βουλ. *quae* conſilio *ſtatuebantur*" pro quo brevius Bg., ignotum Stp. Th., ſed ap. Gs. 226, 5. „*agitent* — ſ. conſulent" cf. 1, 9, 21. ſq., ſcribente Noſtro ad analog. cum pr. ὑπὸ, ſed ad uſum aliorum malo ſenſu, pro eorum, quae per inſidias ſ. inſidioſe cogitabantur, deliberabantur et agebantur, atque adeo pro ἐπιβουλ., ut hoc contra in bonam partem, pro deliberare et conſultare, ſumitur, quam notionem profert L. Ern., non item priorem de βουλ. cf. Abr. ad Aeſch. T. 1. cum Dl. Th. D'Orv. Ch. p. 509. m. et Thom. M. p. 159. i.

φυσ. τ. χ.) Supra 5, 7, (1.) κοῦφον καὶ ἄφρονα νεανίαν vocaverat. *Boecl.*

που ὄντος, καὶ ἀφειδῶς πάντα καὶ φανερῶς, ἃ ἐβουλεύετο o), λέγοντος καὶ πράττοντος. ὡς 9. | nii, et incaute omnia ac propalam, quae cogitaret, loquente et agente. Ut

o) ἐβούλετο Ms. Ba. v. N.

Quo et variando reſpiciat Noſter, it. cum 2, 15, 4. ὄντα τὴν γνώμην χαῦνον, ex analog. cum χ. iuncto acc. τὸν τρ., pro plur. 5, 1, 5. 5, 5, 2. τρόπων χαυνότης, ubi Sch. „ſu. nat. exiſtente *futili*“ partim e P., unde Bg. ſervat etiam tum ſuppletum ſubſt. ἀνθρώπου, ad reſtituendum particip. ὄ., cf. 4, 9, 6., tum Lat. rel., ſed oppreſſum ab illo acc. (pro ſolenni Lat. abl., ne plures concurrant abl. *natura* futili *ingenio*,) accommodat ad ſuum caſum adi., ut 2, 15, 4. 4, 8, 18. etc., ad quorum primum locum dedimus iam e G. Th. Lat. adi. Bg., hic bene delectum, ut ſequatur eius, ſicut et Gr., quaedam explic., ſit que utr. pro levi ſ. inconſiderato ſtolido que, et pro laxo, et quaſi patulo, rimas que habente multas, ut omnia effutiat et effundat, nihil retinere ſecum et in animo valeat.

ἃ ἐβουλεύετο) Schotti Ms. et Pol. (quae *placerent*) *ἃ ἐβούλετο*, *quae* volebat. *Sylb.* Ms. Schotti et Pol. ἐβούλετο ſolemni errore. *Stroth.*

Tum Sch. „dubium ſit ne paſſive accipiendum, *quae* conſilio *deliberabantur*, Pol. — an active, quae *conſilio* agitabat, *deliberabat*. Sylb. exponit ἐβούλετο, *volebat*“ quae non recte exponuntur, quia Sb. in N., quam dedi, modo reddidit illam lect. Ms. Schott., ſed in Ind. tantum poſuit haec „βουλεύεσθαι pro βούλεσθαι“ de more, corrigens, an explicans, hinc et ex 1, 16, 8., ubi eadem V. L., ſed ut hic in vulg. maneant duo Mss. contra Ba., etiam Bg., quia ſyn. adhibet illi Lat. ad pr. idem Gr. τῶν — βουλευομ., et Lat. idem iam 2, 10, 13. ad Gr. vulg., quo de Strothus recte, cf. 1, 13, 1. e. ut et P. potuit modo libere egiſſe, e quo Bg. reddit et ſenſu act. it. adv. ſecundum φαν., ſeverior in rel., etiam reſtituto altero adv., (aliter, quam ſupra, ubi procedebat *promiſcue*,) ut Suid. 1, 394. m. ἀφ., ἀπρομηθεύτως, ἀβούλως, inconſulte, *temere*. Ἀγάθιας· Ὁ δὲ νεώτερος ὢν, καὶ οὔπω ἐντελῶς τὰς τῆς φύσεως ὁρμὰς ἐπέχειν καὶ ἐγκαθείργειν δυνάμενος, ἀλλὰ, πλέον τοῦ προμηθοῦς καὶ βεβηκότος, τῷ φιλοδοξοῦντι τοῦ τρόπου, πέρα τοῦ μετρίου, ἐγκείμενος, ἀφειδῶς ἐπῄει τοῖς πολεμίοις, ille *vero*, cum *eſſet* iuvenis, *nec dum* impetum *animi* penitus *coërcere* et *refraenare* poſſet, *ſed* gloriae *cupiditati*, cui *ſupra* modum addictus erat, *magis* obſequeretur, *quam* prudentiae *et* conſilio, *hoſtes* audacter *aggreſſus eſt*, immo, e noſtra diſtinctione, potius ſic rectiore ordine, *ille* vero, *cum* iunior *eſſet*, et *nondum* plene *animi* impetus *continere* ac *coërcere* poſſet, *ſed*, quam *prudentiae* et *ſecuritati*, potius *gloriae* cupiditati, *animo* inſitae ſuo, *ſupra* modum *inhaerens*, intentus, *obſecutus*, effuſe *invaſit*, aggreſſus eſt *hoſtes*, ubi τὸ βεβηκὸς, L. Ern. ignotum, v. ap. Suid. Hes. et Stp. Th., qui nec ipſe tenet τὸ φιλοδοξοῦν, hic, pro φιλοδοξία, cum gen. τοῦ τρ., noſtratibus commodius, *der Ehrbegierde* ſeines *Herzens*; dum Noſter de ſuo copulat adv. utr., ſed ex analog. cum verbo utr., cf. in φαν. per affine quid ap. Thuc. φ. ἀποδεικνυμένους τὴν γνώμην, *ſententiam* aperte *dicentes*, ſed cum aliis v., etiam alio ſenſu, ib. Schol. Suid. Ind. Sb. Rs. Or. V. 4. L. N. T. et G. Th. in Bg. cum illo *aperte* et e Liv. *haec* propalam *dicebat*.

δὲ τὰ τῆς ἐπιβουλῆς αὐτῷ οὐ προεχώρει[p], παραλῦσαι[q] τῆς τοῦ Καίσαρος τιμῆς ἠθέλησε[r] τὸν παῖδα[s]· καὶ οὔτε ἐν ταῖς προσαγορεύσεσιν[t], οὔτε

vero inſidiae ei parum procedebant, ſpoliare Caeſaris honore voluit puerum. Ac neque in ſalutationibus, neque

p) προυχ. Ms. Ba. cf. 4, 4, 4. q) παραλύσαι hoc accentu in A. al. v. N. r) Ms. Ve. τιμῆς ἐβούλετο τὸν λ. v. N. s) Punctum in A. al. it. comma in Bs. 1, al. t) Sic Par. et Pat., pro προσαγορ. rel., etiam tacite Mss. v. N.

τὰ τῆς ἐπιβ.) Oppreſſum a P. pron. reſtituit Bg., ſervatis inde Lat. ad οὐ (cf. 2, 6, 10.) et in rel., ubi ex analog. in periphraſi τὰ λ., et per variationem cum 4, 4, 6. μὴ προχωρούσης γὰρ τῆς λανθανούσης ἐπιβουλῆς, pro gen. conſq. per ὡς λ. it. per hanc particulam et ordinem alium et ſyn. neg. cum 3, 15, 12. ἐπεὶ μὴ προεχ. αὐτῷ τὰ τῶν ϛρατοπέδων. In ſq. membro P., ſervatus modo in τιμ. et τὸν π., quod ſubſt. aliter ſumtum fortaſſe, quam §. 3., nec de aetate ſolum, (ubi fuerit narrantis ſcriptoris, ut §. 12.) ſed etiam relatum ad ipſum Heliog., tanquam patrem, atque adeo pro τὸν δοκοῦντα υἱὸν 5, 7, 11., reſpiciente Noſtro in τῆς τ. K. τιμ. ad §. 7. ſq. ib. et in re faciente cum Lampr. in Hel. c. 13. i. e. p. 819. m. qui magis finite, *mandavit* ad *ſenatum*, ut *Caeſaris* ei *nomen* abrogaretur. *Sed* in *ſenatu*, hoc *prodito*, ingens *ſilentium fuit*, et p. ſq. i. *miſit* ad *milites* literas, *quibus* iuſſit, *ut* abrogaretur *nomen* Caeſaris *Alexandro*, ſed ad analog. in formula παρ. λ. ubi Stp. Th. 2, 758. F. m. de Noſtro loquens „dixit et παραλῦσαι τῆς τιμ. *Caeſaris* appellatione *evertere*" e Bud. C. 343, 38. pleniore hinc et cum illo altero accentu, quem praeterea non reperi, ſed modo alterum „τοῦτον δὲ παραλύσαι τῆς καισ. τιμ. ἠθελ. Caeſaris *appellat*. evertere *conatus* eſt" ubi et in pr. cum gen. ſimili (dignitatis vel poteſtatis) τῆς δυνάμεως, ſed ſimul cum acc. pers. et τῆς ἀρχῆς ſine Ind. ap. Thuc. 454, 30. cum Schol. et N. Suid. 3, 35. m. 45. e. it. Herdt. (ubi et cum aliis gen. eiusdem notionis, cf. 481, 60.) it. ap. Zos. 4, 47, 1. ubi pr. τῇ τοῦ καίσαρος ἀξίᾳ τετιμημένον, (ut 3, 10, 6. e. τῆς ἀξίας αὐτὸν παραλῦσαι,) it. 4, 53, 4. (ubi ſq. §. ſyn. τὴν ἀρχὴν — ἀφελέσθαι) it. 6, 7, 7. i., ſed §. e. ſyn. τῆς ἀρχ. ἐκβαλεῖν, ut 6, 4, 2. e. τῆς τυραννίδος, at cum aliis gen., tropice iisdem, τῆς φροντίδος ib. 5, 45, 5. it. aliis Ind. Sb. Thuc. Polb. Luc. ſed idem act., in quo hic ſubſiſtimus, de pers. cum acc. rei, tropice iterum Rs. Or. V. 7. Is., at phyſice Diod. S. Plut. Hs. et Rs. ad Polb., ut de re, abſolute Fi. Aesch., nemine dante quid ſuper gen., qui pendeat non tam e praep. in v., (etſi verbo *ſolvendi* alio ſenſu tribuitur ſecundus caſus, ſed pers., ap. Vig. p. 624. i.) quam e notione *privandi*, (quo Lat. diſerte reddit Ind. Dion. C.) per ellipſin tamen alicuius praep. cf. 2, 11, 9. Caeterum Ms. res poteſt videri gloſſa, cf. Hes. 1, 1093. m. ἔθελω, βούλομαι, ſed et veniſſe in alienum locum e marg., cum pertinuiſſet ad §. pr. ἐβουλευ.

προσαγορευσ.) Leg. προσαγορ. *Reisk.* Sic et Sb. Ind. „rectius προσαγ. ſalutationib." et ſtatim deinde in προσαγ. cum eodem Lat. ponit hinc, quod et Bg. dedit, ſive ex eodem, ſive e Stp. m., et ipſe P. oblique, ſed Sch. „ἐν προσαγ. *in* ſalutationibus *honorabatur*, h. e. ſalutabatur. Sb.

ἐν ταῖς προόδοις Ἀλέξανδρος ἐτιμᾶτο [u]. οἱ δὲ ϛρατιῶται — in prodeundo Alexander honore afficiebatur. Milites

u) In Ms. Ba. ἐωρᾶτο. quod melius videtur. *Mart.* v. N.

tamen putat rectius legi προςαγ. — ἐτιμ. ἐν προ. honorabatur ut imperator quum foras procederet“ errans utrinque, tum quod videtur προοδ. tantum de Alexandro capere, (cum ſit etiam de Heliog. capiendum ſimul, ſic, ut, quando Heliogabalus in publicum prodiret, non ſimul prodiverit productus que ſit Alexander, cf. Lampr. in Hel. c. 15. p. 822. m. *Cal. Ianuariis*, quum *ſimul* tum *deſignati* eſſent *conſules*, noluit *cum* conſobrino *procedere*, ubi N. Cas. „loquitur hic de *proceſſu* primo Kalendis Ianuarii in Curiam et in Capitolium“ (cf. ad 1, 16, 12. κἀκεῖθ.) et mox ap. Noſtr. §. 13. ὁ Ἀντωνῖνος, — παραλαβὼν τὸν Ἀλέξανδρον, συγκαθεσθεὶς αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ φορείῳ, — κατῆλθεν εἰς τὸ ϛρατόπεδον σὺν τῷ Ἀλεξάνδρῳ,) tum quod προαγ. reddit per Lat. Bg. et Sb., quod non ſignificat, ſed vel *praedictionem*, cf. Foes., ut affine v. προαγορεύειν, cf. Xen. Bach. et Z. Pol. Rs. Or. V. 7. Ant. Is. Mor. Pan., vel, ſicut hoc *iubere* ſ. *edicere*, cf. ap. Iſocr. eundem et Xen. Ἀν. cum M. S., ita ſubſt. *iuſſum* ſ. *edictum*, ut, cum aliquid ab Heliog. iuberetur atque ediceretur ad ſenatum, populum et milites, non ſimul nomen Alexandri, ut iubentis edicentis que, ſignatum ſit. Quo quidem ſenſu poſtr. etſi per ſe lectio vulg. procedebat adhuc: tamen, ob frequentem confuſionem iſtarum pr. προ et πρὸς, qua de alibi, et quia illa poſterior notio mihi tantum per analog. eſt ſumta, non vero reperta per Indd. it. ap. Stp. Th. et L. Ern., magis inclinavi ad correctionem illam in προςαγ., etiam propterea, quod ſenſus ille Bg. iam confectus eſt, cf. per alia genera ſalutationis ap. *Dion. H. S. T.* 2. Luc. et *Epict.* 25, 1. προετιμήθη σου τὶς ἐν προςαγορεύσει, eſt *tibi* praelatus *aliquis* in *ſalutatione*, cum N. Heyn. „ſive ſollenni illa, quae mane fiebat, cum ad potentum fores venirent, — ſive quacunque alia ſalutatione“ ut in plataea; dum hic capio illam matutinam ap. imperatorem, ut Heliogabalus admiſerit ad ſe ſalutantes ſine Alexandro, nec hoc ſimul praeſente. Iam porro, quanquam cum utr. ſubſt. convenit ſane Ms. novum v. ἑωρ. nec abhorret a litteris vulg., habet que rectionem cum pr. ἐν ſolennem, cf. 4, 7, 4. et aliquid veriſimilitudinis ex illis §. 12. ἐπεὶ μήτε τὸν παῖδα ἔβλεπον et ſq. ἰδεῖν: tamen videtur minus lapſus eſſe librarii, quam gloſſa, quoniam non modo eſt contra rel. Mss., (nihil decernente P. libertate, ſed fortaſſe quoque ignoratione in vera huius membri ſententia,) ſed etiam facilius, quam vulg., quod commodum aeque ſenſum edit, expreſſum etiam a Bg., *neque* in *ſalutationibus* matutinis, ap. Heliogabalum, *neque* in *proceſſibus*, cf. 2, 4, 2. m., hic honor tributus eſt Alexandro, ut ſimul adhiberetur et adeſſet; nec abſurdi quid eſt in vulg. cum pr. ἐν, ſed modo analogia. Caeterum in primo membro accepit P. liberius, credo, quam vere, de ſalutationibus ap. Alexandrum; quaſi Heliogabalus vetuerit nec ſiverit, ut Alexander ſalutaretur mane a quibusdam: at Angli ap. Heyn. H. 4, 1074. i. neſcio unde, *Alexandern* ſchloſs er *darauf* in *dem* Palaſte *ein*, und *brachte* das *Gerüchte* aus, *er* wäre *plötzlich* in *eine* Krankheit *gefallen*, rel. Denique ad v. ἐτιμ. intelligetur ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ Ἀντωνίνου, in tranſitu repentino a pers. ad aliam et ab act. ad paſſ.

ἐπεζήτουν τε αὐτὸν, καὶ ἠγανάκτουν, ὅτι δὴ τῆς ἀρχῆς παραλυθείη [x]. διεσκέδασε 11. δὲ [y] ὁ Ἀντωνῖνος καὶ φήμην, ὡς τοῦ Ἀλεξάνδρου τεθνήξα-

autem requirebant eum, et indignabantur, quod imperio ſpoliatus eſſet. Diſſipavit vero Antoninus et famam, quaſi Alexander mox moritu-

x) παρωθεῖται. Ms. Ba. v. N. y) Ms. Ba. διεσκεδ. δὲ καὶ ὁ ἀντ. φημ. v. N. ut et de nullo commate poſt φημ. in Stp. rel.

ἐπεζήτουν) Emphaſin P. in hoc v. neſciens ego, an Bg. ſervarit per ſuum, (ap. G. Th. „ἀναζητέω, rurſum ſ. ſaepius, certe latentem quaerere ſ. inveſtigare") reperi modo in L. N. T. Fi., dum Ind. Dem. diſerte „i. q. ſimpl. ſ. ἀναζητ." ubi ſimiliter cum acc. pers. ſed ſenſu forenſi, ut univerſe, pro quaerere animo, oculis, voce, (cf. §. 12. e. ἠξίουν ἰδεῖν,) pedibus, abſentem aliquem, (et h. l. remotum publicis de locis et ſolennibus occaſionibus ſalutationum ac proceſſuum,) ap. Xen. Cyr. cum relatis παρεῖναι et ἀπεῖναι, it. N. T. Act. 12, 19. ubi praeterea cum inf. ib. 13, 7., ſed cum acc. rei et pr. περὶ ib. 19, 39., ut cum ſolo illo caſu ib. Abr. L. Ar. Fa. Aes. et Long. Mor., ſed cum adv. Dion. H. S. T. 2., ubi et paſſ. tropice de re, cum pr. ἐν, ſed abſolute ap. Poſſ. Call. cf. Hes. 1, 1319. m. 1353. i. cum Bud. C.

ἠγανάκτουν) Pro P. breviori et liberiori in ὅτι, cf. 1, 10, 15. m., omittit Bg. poſt id particulam δὴ, Noſtro ſolennem, ſecus ac P. et poſt idem v. ἀγ. 3, 2, 6., deſerens eundem in ſq. v. παρ., ubi ille cum Mss. rel. retinet vulg., (*in paſſ. repertum ſic de pers.* cum eodem gen. rei ap. Zos. 5, 46, 1. παραλυθῆναι τ. ἀ., ut *ei* magiſtratus *abrogaretur*, et cum ſimili ib. 5, 35, 5. παραλυθεῖσαν τοῦ βασιλείου θρόνου, *auguſtali* deiectam *ſolio*, ſed tropice etiam cum gen. tali, ut λειτουργίας, ad Herdt. N. Gron. p. 140. a. e. 313, 10. et Polb., ſed cum abl. rei Diod. S. et de re, abſolute Rs. Or. V. 6., ſed phyſice, de pers. abſolute ap. Herdt. et Polb., ut ſimul cum gen. rei ap. Suid. 3, 35. m. τῶν ὅπλων παραλυθέντες, armis *ſpoliati*, cum Bg. hic et §. pr. cf. Heſy. et de med. ambiguo ap. Dion. H. S. T. 1.) contra Ms. Ba. novitatem, quae gloſſam refert hinc, quia tum vis aperta eſt, diſcedentibus litteris longius, tum Gloſſator variare, ut alibi, voluit, non tolerans repetitum idem v., tamen cum §. pr. variatum a Noſtro per alium gen. eius que ordine alio, dum novum Ms. v. inveni in act., praeter Hes. et Suid., phyſice cum acc. rei ap. Polb., ſed tropice ap. Dion. l. l. T. 1., ut cum acc. pers. ap. Lyco. et Dem., ſed paſſ. phyſice de re ap. Polb. ut de pers. Xen. Hell. et Luc. tum med. cum acc. pers. ib. Rs. Or. V. 4. Luc. et Dion. l. l., ſed tropice cum eodem caſu ap. Sb. Ind. e Met. Eutr. 10, 2, 7. et ſimul cum gen. rei ap. Ioſ. 1, 814. l. 14. παρωθούμενος αὐτοὺς τῆς τιμῆς, ipſis *ab* honoribus *repulſis*.

ὡς τοῦ λ.) quaſi *mox* ſ. iamiam *eſſet* moriturus *Alexander*. Apud Pol autem legimus, *quaſi* iam *obiiſſet Alexander*. In Exam. Interp. P. *Steph.*

Qui et in m. correxit errorem P., probatus a Sch. in θν., qui etiam in „μ. mox *morituri*" relato ſic gen. ad pr. ſubſt. φ., cum aeque ſumi queant abſoluti ſ. conſq. gen., ſolennes poſt particulam ὡς, cf.

σθαι μέλλοντος[z], ἐποιεῖτό[a] τε ἀπόπειραν, ὅπως οἴσουσιν οἱ στρατιῶται τὸ θρυλλούμενον. οἱ δ᾽[b], ἐπεὶ μήτε τὸν παῖδα ἔβλεπον, ὑπό τε τῆς φήμης τὰς ψυ-	rus eſſet: faciebat que periculum, quomodo laturi eſſent 12. milites rumorem. At illi ubi et puerum non viderunt, et ea fama animos percuſſit,

z) Punctum in A. al., ſed colon in Stp. rel. v. N. a) ἀπόπειράν τε ἐπ. Ms. Ba. v. N. b) Hoc comma fuit in una ed. Ed.

Indd. Z. Xen., quae et ſimul pendebit a pr. ſubſt. φ., quocum habetur quoque alibi, cf. Rs. Or. V. 4. v. ἱδρύειν et Stp. Th. 4, 55. E. m. aliunde (per variationem cum illa ſyn. ὅτι 2, 1, 6. m.) ubi et ſyn. formula in ſq. „Plat. αὕτη ἡ φήμη κατεσκέδασται τοῦ Μίνω, ὡς ἀπαιδεύτου — ὄντος, haec fama de Minoe (reſoluto per pr. περὶ gen., qui tamen et a praep. in v. pendeat) diſſipata et diſperſa eſt, (ſed hinc, deſerto item P., at cum alia lect. in addito artic.) διεσκ. τὴν φ. ὡς — μ. *divulgavit* ſ. *diſſeminavit* famam" quod v. cum ſubſt. φ. dederit Noſter ad analog. illius Plat. ante, variando cum 2, 1, 6. φήμην ἐγκατασπεῖραι, ὅτι λ., dum reperi act. praeter Suid. 1, 579. m., tropice iterum de re, cum acc. perſ. ib. p. 567. i., ſed cum acc. rei ap. Geop., ut cum eodem caſu de perſ. ad Heſ. 1, 967. N. 6. et ſimul cum dat. perſ. ap. Hom. Ὀδ. ρ´, 244., ſed e Noſtro obiter et ſine Vs. ad Moer. p. 218. b. m., cf. in Bg. ſeveriorem hic in τεθν. μ. 1, 17, 9. m., quocum variatur ordine, quem tentat Ms. in καὶ, ut alibi, cf. 5, 1, 8., ſed hic ſine lucro ad laevitatem, et modo ut ad δὲ vicinius ſtet, ut ſaepe ap. Noſtr. ab init. enunciationis, diremtum tamen etiam aliquoties ſupra, ubi nil movet Gloſſator, ſed P. quoque omittit, cf. 4, 5, 9. 4, 7, 6. 12.

ἐποιεῖτο) Liberrimum P. per hoc membrum et ſq. deſerit Bg., ubi Ms. alius ordo in v. aut ſubſt., cf. 5, 6, 4. m., etiam hic tantum e Gloſſatoris opera, ad exemplum ſuperiorum locorum, pro quibus variat Noſter, etiam per ſq. ὅπ. ad analog. (ubi et Sch. deſerit P. „quo pacto") cf. 5, 5, 11. πεῖραν δοθῆναι, πῶς φέρουσιν τὴν λ. it. in hoc v. cum τὸ θρ., ubi Sch. „*rem*, famâ *divulgatam*, cīç. fama *vulgatum*" pro libero P. ſolo pron., non male ſupplens ſubſt. πρᾶγμα, forſan e Stp. Th. „θρυλλεῖσθαι dr. res, i. vulgo iactari, — divulgari. Herodi. 5." hinc ſine Vs., qua de ap. Bg. cf. 1, 12, 12. m., variante Noſtro hic aperte cum pr. et ſq. φημ.

οἱ δ᾽) Pro μήτε aptius fortaſſe μηκέτι legerimus. *Sylb.* quem, edicentem etiam in Ind. „μ. pro μηκέτι" male cepit Sch. „pro μὴ ponitur ſecundum Sb." dum hic corrigi potius voluit, forſan e P. „*nusquam — praeterea* —" quem liberum nec Bg. ſervavit, et modo, ut copulam exprimeret utr., hoc eſt, neg. cum aiente τὲ, reſolvit primam cum aliis, v. 1, 6, 3. e. deſerens eundem et in rel., (retentum partim a Stp Th. cf. 1, 8, 15.) niſi quod reddit artic. per ſyn. pron., ipſe quidem liberior in Noſtri formula, ex analog. conflata, dum paſſ. pervertit in act., pro ſeveris, *illi* vero, *cum* neque *puerum* (cf. §. 9.) *viderent* ſ. *vidiſſent*, (cf. ib. e.) a *que* illa *fama* (l. ab *illa* que *fama*, quia et Lat. copulant *nec* ſ. *neque* cum ſq. *que*, neſciente G. Th. cf. Hor. T. p. 560. Nr. 15.) *animis* vulnerati *eſſent* ſ. *fuiſſent*, h. l. pro dolore affecti, ſ. dolerent,

χὰς ἐτρώθησαν[c], ἀγανακτήσαντες οὔτε τὴν συνήθη φρουρὰν ἔπεμψαν τῷ Ἀντωνίνῳ[d], κατακλείσαντές τε αὐτοὺς[e] ἐν τῷ στρατοπέδῳ, τὸν Ἀλέξανδρον

indignabundi, nec ſolitam cuſtodiam miſerunt Antonino, et incluſi caſtris, Alexandrum in templo poſtularunt vide-

c) Ms. Ba. τ. ψυχὰς τρωθεῖσαι ἀγαν. v. N., ut et de commate poſt ἀγαν. omnium praeter Bs. 2. Par. et Par. 2. d) Punctum in A. al. et colon in Stp. rel. pro Bs. 2. al. commate, rectiori illo ob relata οὔτε — τὲ, ut in pr. μήτε — τὲ quoque fecerant comma. e) αὐτὸν Ms. Ba. v. N., ſed per lenem αὐτοὺς A. al. quoque, ſolenni Var., dum aſper requiritur a v. act. ἔπεμψαν et ἠξίουν.

ob ſubiectum v. ἀγ., quod habet et ipſum aliquam formam ac partem doloris, ſed iuncti illius cum ira et odio ob indignitatem rei iniuriam que, cf. G. Th. cum Gr. n. „*indignari*, — indignum aliquid putare, et ob id iraſci, — *indignatus*, ἠγανακτηκὼς“ quod poſtr. Lat. ſeverius ſit pro Bg., adhibito ſupra iam bis ad Gr. praeſ. ἀσχάλλων, cf. 1, 9, 22., hic e P., qui Noſtri periodum per ἐπεὶ mutavit in abl. conſq., cf. §. 9. (quocum variatur,) ut non habuerit ille lectionem Ms. ſtultam, quae orta ſic, ut finitionem ας ſcriberet manus, invito animo, ob pr. eandem, in mente adhuc haerentem, cui vocabulo inſulſo deinde ſapientia ſcribae cuiusdam ademit augmentum, et pro vocali η aliam ει dedit; alias quoque mutatis in Mss. temporibus finitis in particip., cf. 2, 13, 12., confuſis que litteris ν et ς, cf. 5, 7, 13. τῶν, it. ει et η, cf. 5, 5, 9. λυπ.

ἔπεμψαν) *Pertinet haec phraſis non tam ad milites gregarios, quam ad ſuperiores, ἑκατοντάρχους λ., etiam hic mente a Noſtro preſſos, cf. §. 6., ut ad Praetorianos, cum §. pr. et §. 10. οἱ στρατιῶται, tum e Dione,* mox ad κατακλ. afferendo, tum ex adiuncto hic τὴν σ. φρ., quae ex analog. copulantur, ut et cum v. ἐπ.

κατακλείσαντες) Rectius cum articulo ἐν τῷ ἱερῷ, ut mox §. 15. *Sylb.* qui et alibi haeret in articulo, cf. 4, 14, 4., dum et hic Noſter variarit in eo omittendo, ut liber P. in addito iterum pron. αὐτῷ, cf. 5, 7, 5., deſertis que copulis οὔτε — τὲ, refert in pr. alterum pron. αὐτοὺς tacite cum Bg. in paſſ. ad κατ., quod pro med. ſ. act. et pron. recipr. alibi vidimus; unde cum Mss. rel. manet tamen in vulg. contra Ms. Ba., ubi modo incidit confuſio litterarum eadem, quae 5, 4, 18. e., dum reliquus contextus, h. e. ſqq. τὸν Ἀλεξ. ἐν ἱ. ἠξίουν ἰδεῖν cum §. ſq. e. it. §. 14., docent, Alexandrum nunc nondum fuiſſe in caſtris, nec adeo dum potuiſſe milites eum includere ibi; variante Noſtro per pron. cum 2, 6, 6. e. κατακλ. ἑαυτοὺς, it. in neg. οὔτε — τὲ (quod proprie pertinet ad ſq. membrum τὸν λ.) cum pr. μήτε — τὲ, ſed tenentibus quoque Lat. v. *includ.* cum pr. *in*, cf. G. Th., ut Gr., cf. L. N. T. Schw. et Luc. 2, 105. l. 21. κατακλεισθέντες ἐν νεκρῷ, *incluſi in cadavere*, ubi et 3, 345. l. 38. ἐν ἱερῷ χωρίῳ, *in* loco *ſacro*, quod plenum explebitur ad nudum aeque, ac ſubſt. alia ap. L. Boſ. Ell. p. 99. m., neglectum p. 388. e. ſqq., etſi nil videtur dirimere in quaeſtione illa Sb. de articulo, quo ſine reperi ἱερὸν ſ. ἱερὰ, de aedificio, praeter Fa. Aeſ. et loca ap.

ἐν ἱερῷ ἠξίουν ἰδεῖν. ὁ δ' Ἀντωνῖνος, ἐν δέει πολλῷ γενόμενος, παραλαβὼν τὸν Ἀλέξανδρον, συγκαθεσθεὶς [f] αὐτῷ [g] ἐν τῷ

13. re. Antoninus autem cum in magno metu eſſet, aſſumto Alexandro, aſſidens ei in imperatoria lectica,

f) καὶ συγκ. Ms. Ba. cum edd. Ing. v. N. g) Comma hic in Bs. 2. L. al. v. N.

Kypk. 1, 136. e., quoque ap. Thuc. 296, 81. 94. ſq., ſed l. 78. τὰ ἱ. et ſemper ἐν τῷ ἱ. (cf. Rs. Or. V. 7. Iſ. et in N. T. ſemper,) vel per alios caſus cum artic., v. Ind. Duck. Lat. v. *templ.* et in hoc etiam ap. Ioſeph., in cuius locis quoque ἱερ. ſ. τὸ ἱ. it. ſyn. ναὸς ſ. ὁ ν., verum ſic, ut ſine artic. ponerentur, ubi nihil definitum, et intelligi poſſet pron. τὶς, Lat. *aliquis*, noſtrum que *ein*, (ut in Luc. l. l.) ſed contra adderetur articulus in re finita et templo certo et ante iam nominato, ut 1, 776. ſ. 3. m. ναὸν ἐγείρει, ſed ſect. e. τῷ ναῷ, aut ubi adeſſet adiunctum aliquod, ut gen. perſ. (quod genus frequens ap. Thuc.) it. aliud ſubſt. rei, a quo regeretur, ut τὸ πλῆθος τῶν ἱερ. 1, 638. ſ. 1. m. it. p. 434. m. τὰς τῶν ἱ. ςέγας λ., ubi mox καθελὼν τὰ ἀρχαῖα ἱερὰ καὶ ναὸν ᾠκοδόμησε τοῦ Ἡρακλέους καὶ τὸν τῆς Ἀςάρτης, ubi V. L. καὶ τὸ τῆς λ. Certius a Noſtro opprimitur pron. αὐτοῦ, τοῦ ςρατοπέδου, quo de hic ſermo e contextu et diſerto §. 15. cf. 4, 4, 12. et variationem pro ἐν τῷ ναῷ 5, 6, 21., deſerente P. etiam Sch. in „ἠξ. *volebant*" ſed in rem ferente Dion. C. 1366, 37. ὡς δέ ποτε καὶ ἀνελεῖν αὐτὸν ἐπεχείρησεν, οὐ μόνον οὐδὲν ἤνυσεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀποθανεῖν ἐκινδύνευσεν, — καὶ οἱ δορυφόροι, αἰσθόμενοι τὴν ἐπιχείρησιν —, δεινῶς ἐθορύβησαν. οὐ πρίν τε ἐπαύσαντο ςασιάζοντες, ἢ τὸν Σαρδανάπαλον, τὸ ςρατόπεδον σὺν τῷ Ἀλεξάνδρῳ καταλαβόντα, πολλά τε ἱκετεύσαντα — μόλις αὐτοὺς ἐκμειλίξασθαι. τότε μὲν οὖν μόλις ἐσώθη. — μετὰ δὲ ταῦτα ἐπιβεβουλευκὼς πάλιν τῷ Ἀλεξάνδρῳ, καὶ θορυβησάντων ἐπὶ τούτῳ τῶν δορυφόρων, σὺν αὐτῷ ἐς τὸ ςρατόπεδον εἰςελθὼν, λ., abeunte quoque Lampr. in Hel. c. 14. p. 820. *miſit*, qui *in* caſtris *ſtatuarum* eius *titulos* luto *tegerent*. — Sed *ubi* primum *lutati* ſunt *tituli* ſtatuarum, *milites* omnes *exarſerunt*, et *pars* in *Palatium*, pars *in* hortos, *in* quibus *erat* Varius, *ire* tendunt, *ut* Alexandrum *vindicarent*. — Et *quum* in *Palatium* veniſſent, *Alexandrum* cum *matre* atque *avia* cuſtoditum *diligentiſſime* poſtea *in* caſtra *duxerunt*, cum Noſtro potius facientibus Anglis ap. Heyn. H. 4, 1074. m.

ἐν δέει) E libero P. in ſubſt. partim Sch., e Vs. caſtigata in ed. Stp. addito adv. „*metu* vehementer *ictus*" dum Noſter variat cum 3, 8, 6. ἐν μεγίςῳ δέει καθεςῶτες, per analog., cf. ap. Stp. Th. v. γιν. 1, 825. F. e. p. ſq. D. e. et in Bg. formulam ſupra l. l., ut ad ſq. membrum παρ., a P. neglectum, 3, 14, 17. e. τὸν Ἀντωνῖνον παρ., ordine variatum.

συγκαθεσθεὶς) Malim καὶ συγκ. quamvis interdum duo participia abſque huius particulae vinculo ponantur. *Steph.*

Qui, e P. liberiore hic non hauriens, ſed faventem ſibi habens Ms. unum, manere tamen debuit in lege illa cumulatorum ſine copula particip., in primis in enunciatione praemiſſa in periodi apodoſi, dum copulam, ſaepe per libidinem a Mss. noſtris tunc obtruſam, cf. 4, 10, 5., hic vero a vicinitate vix elapſam, contra Ms. Ba. omittunt rel. Mss., cupidius ab Ing. etiam h. l. ſuſceptam, non item a Bg., qui in v. cum

βασιλικῷ φορείῳ, ὅπερ διὰ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ λίθων τιμίων πεποίκιλτο, κατῆλθεν εἰς[h] τὸ στρατόπεδον σὺν τῷ Ἀλεξάνδρῳ.	quae auro multo et lapidibus pretioſis diſtincta erat, venit ad caſtra cum Alexandro.

h) εἰς deeſt in Par. utr. mendoſe.

Sb. Ind., ut partim Sch. „*conſidens* cum *ipſo* ſ. *aſſidens* ipſi *in* vehiculo“ ad Luc. 3, 582. N. 56. b. m. laudato Noſtri loco ſine Vs., ut ſine auctore prolatis a Stp. Th. Ind. 4, 69. D. m. „συγκάθημαι, ſimul *ſedeo*, — συγκαθίζω, ſimul *ſedeo*, aut ſimul ſedere facio“ quae in L. Ern. habentur ita, prius quidem modo per Lat. ſyn. *una ſedeo*, ſed poſtr. „ſimul *colloco*, 2) συγκαθίζομαι, una *ſedeo*„ melius diſpoſitum, e vi formae utriusque propria, ſuper quibus tamen haec tradam, act. pro colloco, ſcil. aliquem alium, phyſice, cum pr. ἐν in N. T. Eph. 2, 6., ſed ib. Luc. 22, 55. pro ſedeo, per ellipſin pron. ἐμαυτὸν, atque adeo colloco me, quae, tacente L. Boſ. Ell. p. 101. ſqq., convenit etiam in tropicam notionem ap. Dion. H. S. T. 1. cum praep. „συγκαθίζειν εἰς αἱρέσεις λ. condeſcend. ad“ pro ſe demittere, tum med., quo de ſiletur in lib. de V. med., ubi eadem vis, quae ante in act. cum pron. recipr., abſolute, per εζ. ſ. ιζ. Dem. Fi. The. Herdt. ex 231, 85. cum N. Gron. et D'Orv. Ch. per ipſum particip. noſtrum, ſed cum pr. μετὰ N. T. Marc. 14, 54., ubi et Act. 26, 30. cum dat. perſ., ut hic et Sb. Ind., qui et fert cum pr. περὶ e Xiph. iterum. Caeterum comma edd. poſt ſq. αὐτ. dirimit v. σ. ab adiunctis ἐν λ., et haec copulat cum inferiori v. κατ. non ita bene, quia cum v. v. *ſedendi* potius adhiberi ſolent illa adiuncta praep. et loci.

ἐν τ. β. φορ.) De h. l. Scheffer. de re vehic. 1, 16. p. 207. it. 2, 5. p. 95. ſq. φορεῖον διὰ λίθων τιμίων πεποικιλμένον eſt *gemmatum vehiculum*, ut Lampr. in Elagab. vocat, (cf. 5, 6, 15. *χρυσῷ*) i. e. gemmis et pretioſis lapidibus diſtinctum. Philoxenus *gemmatum*, ψηφωτὸν, διαλίθινον. *Leisn.*

Poſt Lat. Bg. protulit Stp. Th. noſtrum locum e P., ſed forſan ſenſu proprio, quo ſolo tenet G. Th., ut Sb. Ind., hinc non vertens, modo ſubiicit haec „φορεῖα diverſa ab ὀχήμασι (e Xiph.) De lectica pariter et ſella geſtatoria dici, tradit Lipſ. Elect. 1, 19.“ T. 1. Op. p. 411. ſqq. aliunde, ſed Alſtorph. p. 209. „φ. lectica. — In lecticis hiſce non, ut in ſellis cathedris ve, ſedebant, ſed fere reſupini ferebantur, (p. 211.) Ex maioribus ac maxime lautis erat Alexandri magni, Curt. 8, 9. aurea *lectica*, i. aurata, auro obducta, (qui locus eſt §. 24., ſed de regibus Indiae potius; tum p. e.) Inter lecticas pretioſas quoque erat Antonini ap. Herodi. quae itidem auro multo et pretioſiſſimis gemmis culta erat et ornata“ hinc per numeros modo, ubi in eadem lectica duo fuerunt homines, et adeo ipſa cogitabitur amplior, a Lipſ. l. l. dicta *laxa* p. 416. i., et geſtata baiulis octo ſ. ſex, cf. ib. p. 413. e., ap. quem nihil reperi de pluribus, ſimul ibi portatis, nec ap. Salm. ad Lampr. T. 1. p. 844. b. e. ſqq., ſed ſubſt. φ. pro Bg. ap. Dion. C. Sb. e Xiph. Luc. Rs. Or. V. 8. Din. Diod. S. 2, 644. l. 50. in Aemilii de Perſeo triumpho, *ἅρμα ἐλεφάντινον ἐκ χρυσοῦ καὶ λίθων, — φορεῖον χρυσοῦν περιπεπετασμένον πορφύραν*, tum ap. Ioſ. (praeter locum ſine Ind. datum in Exc. ad 1, 13, 4. i.) 1, 891. m. *ἠωρεῖτο Τιβέριος ἐπὶ φορείου κείμενος*, ſed 1, 158. ſ. 1. e. *ſella*, ut ap. D. H. S. T. 1. cum P. *vehiculo*, quod

ὡς δὲ[i], ἀνοίξαντες τὰς πύλας, ἐδέξαντο αὐτοὺς, ἔς τε τὸν νεὼν τοῦ στρατοπέδου ἤγαγον, τὸν μὲν Ἀλέξανδρον ὑπερφυῶς ἠσπάζοντό τε καὶ εὐφήμουν[k], τῷ δὲ Ἀντωνίνῳ ἀμελέστερον προσεφέροντο. ἐφ᾽ οἷς ἐκεῖνος ἀγανα-

14. Ut vero reſeratis portis acceperunt eos, atque in templum caſtrorum deduxerunt, Alexandrum quidem ſupra modum ſalutabant, et laetis clamoribus proſequebantur; Antoninum autem
15.

i) ὡς δ᾽ ἀνοιξ. Ms. Ba. per apoſtroph., ut 5, 3, 6. k) Hic in ed. Pat. colon cum Ms. Bg.

fortaſſis hic et proprie ſumas, ubi peculiare quid Noſtri fuerit in v. ποικ. cum pr. διὰ, qua per ſe cum gen. adiunctis variat pro abl. ſupra 3, 2, 10. χρυσῷ πολλῷ καὶ λίθοις τιμίοις πεποικ. etc. cf. hoc cap. §. 6. διὰ χρημ., dum reperi, praeter Gat. Adv., phyſice act. de perſ. abſolute ſ. cum pr. ἐν ap. Eur. Hec. v. 469. (cf. Cup. Obſ. p. 224. e. ſq.) ſed cum acc. perſ. Hom. et ambigue, de perſ., an re, cum adverbiali formula ap. Luc., tum paſſ. de re, cum abl. modi Diod. S. et Poſſ. Call., ſed tropice ſic etiam ap. Dion. l. l. T. 2., ubi et ita tropice act. de perſ., rhetorico ſenſu, cum acc. rei, it. Gottl. Plat. Men., ut alio, in bonam quidem partem, ſimul cum abl. modi Xen. Z. Pol., ſed in peiorem, ſimul cum adv. ap. Ioſ. 2, 280. c. 4. i., ſed cum pr. πρὸς, it. adv. Abr. ad Aeſch. T. 2. et L. Ar., ſed de re, abſolute ap. Foeſ., ubi et διαποίκιλος cum abl. modi, (cf. Luc. et D'Orv. Ch.) ut ap. Cup. l. l. p. 225. e. „ap. Suid. χλαμύδας ποικίλας ἀπὸ χρυσοῦ καὶ πορφύρας“ ſed paſſ. διαποικιλ. cum acc. rei ellipt. et abl. modi ap. Ael. V. h. de perſ., ut act. cum nudo acc. rei et eodem abl. Iſ. Ev. (ubi et ignotum Stp. Th. ſyn. καταποικ.) ad quorum aliquam analog. hic dabitur praepoſitio ſeparatim, vel e Lat. illo ap. G. Th. variegatis *per* intervalla *nodis*, P. deferente Bg. etiam in ſq., ubi ille omiſerat haec σὺν τ. Ἀλ. ob ſua ad pr. παρὰ τὸν Ἀλ., quibuscum ſtant per copiam, magis perſpicuam.

ὡς δὲ) E P. libero varie, tum periodi Noſtro ſoluta, tum ad pron. αὐτ., tum addito ſubſt. οἱ ϛρατιῶται, denique negligenter verſis extr. ἀμ. προσεφ., retinet Bg. modo rel., variante Noſtro, praeter ὡς pro ἐπεὶ §. 12. it. 5, 3, 23. ἀνοίξαι τὰς π. — δέξεσθαι, etiam cum 2, 11, 11. πύλαις ἀναπεπταμέναις ἐδέχοντο et 5, 4, 6. e. ἀνοιχθεισῶν αὐτοῖς τῶν πυλῶν, εἰς τὸ ϛρατόπεδον ἐδέχθησαν, (quae ſunt proprie formulae Lat. Intrp.) et per τὸν νεὼν pro §. 12. e. cf. de Lat. ad ἡγ. 2, 8, 10., ſed 5, 6, 8. de alio ad ὑπ., (ubi ſub Bg. hinc Stp. Th. ſine Vs.) quod cum v. utr., ut hoc ſecum, iungitur per analog., it. πρ. cum ἀμ., ubi Sch., praeter Bg. e Stp. m. „minori cura ſ. honore alicui habito“ ignorante Stp. Th. (cf. Thuc.) ſed per aliam partim lect. et Vs. ap. Per. de pr. p. 91. e. „ἀνοιξ. τ. πυλ. τοῦ ϛρατοπ. ἐς τὸν — ἡγ. apertis *caſtrorum* portis *receperunt* eos *in* templum *caſtrorum*.“

ἐφ᾽ οἷς) Omnia Bg. e P., ſed per alia Lat. ad ἀγ. cum ἐ., quam ſupra, ut in v. δ. per ordinem Bg. ap. Per. l. l. in N. pr., ſed cum P. ap. Stp. Th., praeter coniunct. „quum *in t. c. p.*“ ubi rurſus variatur pro §. pr. τὸν νε. (ubi ſimplicitatem in repetendo gen. τοῦ ϛρ. cum et P. ſervaſſet, inde reſtituimus eundem, in Vs. Bg. omiſſum,) it. cum 5, 7.

κτῶν, καὶ διανυκτερεύσας ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ στρατοπέδου, πάνυ ἤσχαλλε καὶ τοῖς στρατιώταις ὠργίζετο [l], ἐκέλευέ τε, τοὺς παρασήμους [m], καὶ ὑπερ-

negligentius tractabant. Quae ille aegre ferens, cum pernoctaſſet in templo caſtrorum, valde cruciabatur, et militibus iraſcebatur: iubebat

l) Colon in Stp. al. et punctum in A. rel. v. N. m) Nihil variatur in Mss. et edd., quae et comma tenent hic, v. N.

10. ἐφ' οἷς Ἀντωνῖνος πάνυ ἤσχαλλε, et cum proximo ἠσχ., ubi P. negligit adv., cf. 5, 5, 9. i., immo et v. ipſum una cum ſq. copula, non ferens copiam Noſtri in iuncto generis v. ἠσχ., pro dolere, cum formae ὠργίζετο.

τοὺς παρασήμους) Forte παρασήμως καὶ ὑπ. — εὐφημήσαντας, ὡς αἰτ. δὴ λ. Sed δῆθεν, ut alibi, ironiam indicare, exiſtimo. *Steph.* Poſſis etiam legere τῆςδε αἰτίους δῆθεν τῆς στασ. Num παρασήμους ſignificat *ſubleſtae fidei*, ducto ſimili de pecunia mali commatis et adulterata. *Reisk.*

Sch. „παρ. Pol. *notatos*. Alias notat *perperam notatos*, it. *inſignes*. Stp. et Sb. putant mendum eſſe pro adv. παρασήμως, *inſignite*" dum ſine Lat. aliquo tenet hinc Sb. Ind. „π. pro παρασήμως" hic ſane corrigens, quem et ſequitur Bg. manifeſto, (ut et Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. παρασήμως") id que probabiliter, non modo, quod facilis lapſus in vocalibus, cf. 5, 5, 15., ſed etiam, quod, per ſe quanquam accepto τοὺς παρ. (unde et comma tenuerint edd.) et mente repetito artic. τοὺς ad ſq. membrum et particip. (cum ſaepe ſtet unus modo artic. cf. §. 5.) tamen non bene hic convenit adi., tum quia copuletur cum adv., nec pro tali ſumi hic poſſit, (cum ſic ponatur potius ſolum,) tum quoniam notio eius, quaecunque deligatur, non ſatis finite poſita ſit, dum v. c. ad Rsk. ſupplendum adv. *alioqui* ſ. antea iam," cf. de eo in malam partem Dem. Plut. Hs. et Krg., ſed aliter et pro ſubſt. etiam, (ubi, tacente quoque L. Boſ., ſumam ellipſin alicuius ſubſt., ut, praeter vulgare πρᾶγμα ſ. χρῆμα, potius σχῆμα ſ. ἄγαλμα,) L. N. T. cum Loesn. Suic. Heſ. Suid. Bud. C., Aeſchy. Valck. Eur. Hipp. Diod. S. Dion. H. S. T. utr. it. ad Herodi. Gr. Sed adv., quod ipſe praefero, olim edendum ſtatim, Stp. Th. protulit e Bud. C., ubi tantum e Theophr., nec praeterea mihi repertum, ſed in L. Ern. etiam „Gl. vet." nec per Bg. Lat., ap. G. Th. modo cum εὐγνώστως, ſed in illo Sch. diſerte „*inſignite*, παρασήμως" quod cum ſyn. *inſigniter* ille vitarit, quia ambigua ſunt, et valent quoque i. q. praecipue, et adeo i. q. ſq. Gr., ubi Noſter non variat cum §. pr., niſi quod omittit unam partem, cf. Liv. 2, 27. e. adripi *unum* inſignem *ducem* ſeditionum *iuſſit*. Ad ſq. iterum Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ὡς αἰτίους" quod ſane fecit is, obſecutus Stp., quaſi voluerit ὥστε, et hoc pro ſimpl. ὡς, ut ſane valet interdum, (ſi diſceſſeris ab eo, ubi ſtat ab init. ſententiae et enunciationis, quia tunc τε pro καὶ accipi poteſt etiam, ut in ſenſu illativo, pro *ita que*, quod deinde, per negligentiam in ſcribendo et vetuſtam ſeriem continuam, in unam coaluit vocem, ut Gr.) pro Lat. Bg. aut ſyn. *tanquam*, velut, *ut*, nec modo in comparatione, verum et in explicando ſ. cauſa reddenda, aliis ve rationibus, v. c. ὥστε, pro ὡς, cum

φυῶς τὸν Ἀλέξανδρον εὐφημήσαντας, τοὺς δὲ [n] αἰτίους δῆθεν ϛάσεως καὶ θορύβου, συλλαμβάνεσθαι [o] πρὸς τιμωρίαν. οἱ δὲ [p] ϛρατιῶται,

que eos, qui notabiliter et ſupra modum Alexandro acclamaſſent, quaſi auctores ſcilicet ſeditionis ac tumultus, comprehen-
16. di ad ſupplicium. Milites

n) Ms. Ba. τοὺς αἰτ. v. N. o) λαμβάνεσθαι Ms. Ba. v. N. p) οἵ τε A. al. v. N.

v. finiti temporis, it. cum inf. et in hoc, cum ponitur pro Lat. *ad*, cf. Ind. Xen. M. S. et Cyr. Z. (ubi et adde ὥϛε cum gen. conſq. 1, 6, 11. e.) Hoog. Op. p. 1238. Nr. 3., ubi exemplis ex Hom. add. Ἰλ. κ', 297. ϱ', 434. Dev. p. 374. i. ap. Thuc. 157, 25. cum Abr. Dl. p. 439. m. 677. m. et Sb. Ind. „pro ἅτε“ e Xiph., extra particip., unde hic confuſa ſint non modo τ et δ, ut alibi in τὲ et δὲ, ſed quoque ου et ω iterum, ut ante in παρασημ., tum acceſſerit littera τ in fronte, e pr. alia, tandem que ſeparatae ſint ſyllabae in voces duas vulg. (cf. 4, 8, 6.) quas ego quidem nondum dimitto, cum, faventibus rel. Mss., in Ms. Ba. non tam a vicinitate δὲ exciderit, ſed omiſſum ſit (cf. 5, 4, 16. m.) per librarii libidinem, neſcientis, quid hic ſibi vellet, cum tamen Noſter per ſimplicitatem vetuſtam copulare poſſit enunciationes, et vel perſonas hominum easdem, vel diverſas, dum illi, qui prae caeteris Alexandrum vocibus ornarunt, poſſint ad id inſtigati ab aliis cogitari, quos auctores Heliogabalus deinde anquiſiverit; unde et adv. δῆθεν non cum Stp. ſumo, ſed extra ironiam, pro ut veroſimile eſt, rel., cf. 1, 14, 17. reddente Bg. e P. (qui id adv. omiſit, ut et pr. ὑπερφ.) tum εὐφ., aliter que, ac ſupra, et ad brevitatem in vertendo commode, dum in v. hoc Lat. ineſt notio voculae Gr. εὖ, cf. G. Th., tum in ſqq. partim, dum Noſter ex analog. iungit omnia, cum εὐφ. duo adv. it. αἰτ. cum gen. ſuis, (cf. 6, 9, 8. et ib. e Diod. S. it. ap. Phil. p. 762. F. i. ὡς ἂν ἡγεμόνας τῆς ϛασ. ſedit. *principes*, et ib. e. ὡς αἴτιον τῶν θορύβων καὶ τῶν βλασφημιῶν, it. in plur. τ. αἰτ. p. 753. A. e. Dem. cui add. 33, 5. 74, 5.) it. ſecum duo ſubſt. (cf. de ϛασ. L. N. T. Thuc. Rs. Or. V. 6. 7. Iſ. Ael. V. h. Fa. Aeſ. Dion. H. S. T. 1. Iſ. Pan. Mor. cui add. p. 83. e., ſed 121. e. πολέμους καὶ ϛάσεις, et propius ad Noſtrum Euſ. H. Eccl. Re. 2, 73. l. 6. τοσαύτην ἐπὶ τῶν Ἱεροσολύμων ϛάσιν καὶ ταραχὴν ἐγγενέσθαι συνέβη, *tanta* ſeditio *tantus* que *tumultus* Hieroſolymis *conflatus eſt*, at Plut. Krg. ϛάσεσι κ. πολέμοις, in quorum diſcrimen cf. Suid., dum h. l. per ſyn. copiam, ut Ind. Krg. l. l. „ϛ. ſeditio, tumultus“ videtur generis eſſe ϛασ., coitio que, at θορ. formae, quatenus cum turba fit, ſtrepitu ac clamore, cf. §. 12. ad καταιλ. e Dione, et G. Th. „*ſeditionem* et *diſcordiam*“) denique συλλ. cum πρ. τ. cf. 1, 12, 11. e., ferente G. Th. nihil in v. Bg. it. *prehendi* et *capi*, it. in Sb. „*corripi* ad *ſuppl.*“ at in hoc ſubſt., praeter *ad* ſuppl. *trahi*, quoque *ad* ſuppl. *rapi*, it. in hoc v. *rapi* ad *poenam*, et in v. P. modo „ſervi *arrepti* in *quaeſtionem.*“

οἱ δὲ ϛρ.) Deſertum P. tum in ἀγ., cf. §. 12. tum in ſubſtituto pron. pro οἱ ϛρ., cf. 5, 6, 4. 20., retinet Bg. ad membrum ἄλλ. λ. partim per unam copulam ſyn. pro iſtius binis, (reſpiciens ita relata illa μὲν — δὲ,

ἐπὶ τούτῳ ἀγανακτήσαντες, ἄλλως μὲν μισοῦντες τὸν Ἀντωνῖνον, καὶ ἀποσκευάσασθαι θέλοντες[q] ἀσχημονοῦντα βασιλέα, τότε δὲ καὶ τοῖς λαμβανομένοις[r] ἐπαμύνειν δεῖν

vero indignabundi, alioquin etiam peroſi Antoninum, et amoliri cupientes turpiter ſe gerentem imperatorem, tunc vero et iis, qui comprehenſi tenebantur, ſuccurrendum ex-

q) Ms. Ba. θέλοντες τοιοῦτον βασιλέα καὶ τοσοῦτον ἀσχημ. v. N. r) τοῖς συλλαμβανομένοις Ms. Ba. v. N.

qua notionem copulandi et pro τὲ — καὶ, ſed ut ſic referantur ad ſe Lat. *etiam — vero*, fere ut *etiam — ſed* it. *etiam — tamen* ap. Hor. T. p. 290. Nr. 7.) ſeverior ad ἄλλ., (quo ſpectatur §. 1. ſq. 5, 7, 1.) ſed ex eodem ad μισ., cf. 1, 12, 11. m., non item in ἀπ., cf. 5, 2, 14. poſt quod v. novitas Ms. Ba., *amoliri* cupientes *talem* imperatorem *et* tam *turpiter* ſe *gerentem*, e gloſſa eſt manifeſto, tum quod lectio vulg. ſuſtinetur a Mss. et ipſo P. obliquo, tum quod eadem edit commodam ſententiam per brevitatem commendabilem, cum contra multa librarii loquacitas faciat ſententiam dilutam moleſtamque, ut alibi, nec quid novorum elabi potuerit ob vicinitatem, ſed praeterea vis appareat in alio ordine verbi ac ſubſt., cf. §. 11., liberrimum P. (a Stp. Th. ſervatum, ſecus ac in marg., unde Bg.) deſerente etiam Sch. in „ἀσχ. foede agentem“ quo de v. per variam et notionem et rectionem cf. L. N. T. cum Kypk. T. 2., ſed ad Luc. 1, 48. N. 58. quem locum add. Ind., ad Ael. V. h. p. 686. N. 2. cum *Ind. Dem. cui add.* 1484, 20. *Dion. C.* tum act. de *perſ. et re ſimul, it. cum pr.* διὰ ap. *Diod. S.* 1, 647. i., per *veros numeros, ſed de ſola perſ.* cum adv. *Rs.* Or. V. 4., at cum pr. ἐν, ἐκ, διὰ, πρὸς ap. Epict. et Long. *Mor.* cum N., ut paſſ. de re cum εἰς, ἐν et ὑπὸ Dion. H. S. T. 1.

τοῖς λαμβαν.) Forſan auctor τοῖς συλλαμβ. ſcripſit cum praepoſ., ut §. pr. *Sylb.* Nihil eſt mutandum, quum ſimplex verbum ſimiliter a noſtro de prehenſione adhibeatur. *Stroth.*

Simplex hoc ſane capitur pro compoſ., tum pro alio, ut pro ἀναλαμβ., cf. M. O. A. V. 6. p. 293. it. pro καταλ. cf. 3, 13, 16. et pro παραλ. cf. Rs. ad Polb. p. 147. m. tum pro illo praeced. hic συλλαμβ. Hoc primo innuere voluit librarius Ms. Ba. per gloſſas binas, e comparatione ortas, cum in marg. aliquis ad §. pr. συλλ. ſcripſiſſet, pro eo mox eſſe λαμβ., et hac §. rurſus, pro λαμβ. in pr. eſſe συλλ., de more librarii, quo affert alibi aut compoſ. pro ſimpl. aut contra ſimplex loco compoſ., cf. 5, 4, 19. 3, 13, 7. et pro ſimpl. aliquod compoſ. ex eadem pr. σὺν 2, 2, 1., quae adeo non putabitur excidiſſe ac periiſſe ob pr. ſylabam, cf. ib. et Suid. συλλαβών, εἰς νοῦν λαβών, λ. Deinde, ſine ulla N., reddunt ſimpl. λαμβ. per compoſ. Lat., illi pr. Gr. reſpondens, Stp. in m. (unde Sch. „*iis*, qui *comprehendebantur*“) et Bg., diſcedens modo in ſenſu ac formula paſſ. periphraſtica, ut alibi, cf. 1, 5, 1. m. ἀπισχ. Tum ſimplex hoc λαμβ. in act. et paſſ. pro comp. συλλ., in notione phyſica et violenta, pro capi, prehendi, captivum fieri, ſive in bello ſ. extra id, valet non tantum ap. Noſtr., (cf. 2, 13, 10. et 5, 4,

ἡγούμενοι, καιρὸν s) εὔκαιρον καὶ πρόφασιν δικαίαν νομί- | iſtimantes: opportunum tempus et cauſam iuſtam putan-

s) εὔκαιρον καιρὸν Ms. Ba. v. N.

12., ubi Bg. per idem Lat. comp. in primo quidem loco, cum pro poſtr. ληφθ. αἰχμάλωτος per variationem habeamus 4, 11, 11. m. λείαν — καὶ αἰχμαλώτους συλλαβὼν, qualis variatio et hic Noſtro placuit,) ſed etiam ap. alios, cf., praeter act. ap. Stp. Th. 2, 555. D. m., maxime Poll. 5, 11. ἁλίσκεσθαι, λαμβάνεσθαι, inter verba venatorum et beſtiarum captarum, I. N. T. Schw. p. 828. N. 3. Rsk. ad Max. Tyr. „λαμβ. pro ἁλίσκειν ſ. αἰχμαλωτίζειν 27, 22. δακρύει Κροῖσος λαμβανόμενος, *captivus* lacrymatur *Croeſus*, rel.“ (ut ſupra ad 1, 8, 12. e. συλληφθ. et §. 13. m. ἁλῶναι e Suid., ſed ap. Thom. M. p. 257. ἑάλω, — ἐλήφθη, contra quem in N. debuit afferri Ariſt. Plut. v. 1146.) D'Orv. Ch. p. 319. i. Xen. Mor. Hell. Rs. Or. V. 7. Is. Fi. Pal. et Polb. v. c. „τὰ λαμβανόμενα, praeda“ cum Thuc. 414, 87. 561, 57. quo et referam formulam λαμβάνεσθαι ἀνέμῳ, in mari, ut Lat. *prebendi*, ap. D'Orv. Ch., it. medicas illas λαμβ. νόσῳ etc., ap. Stp. Th. l. l. p. 556. B. e. et Foeſ. v. λαβὴ, unde Sb. in Ind. hinc potius tacuit, ubi liberrime ſubſtituit P. alia, τοῖς στρατιώταις αὐτῶν, deſertus in ſq. ἐπαμ. a Bg., quod cum dat. perſ. ex analog., cf. Sb. Ind. Hom. Rs. Or. V. 4. 6., ſed ſine Ind. Dem. 115, 26. it. ap. Il. Pan. Mor. p. 37. m. Luc. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 2. Fa. Aeſ. et Suid., non coll. ad Heſ., dum P. perimit quoque copiam Noſtri in ſyn. duobus particip. ἡγ. et νομ. cf. 3, 6, 3.

καιρὸν εὐκ.) Ms. alius ordo in ſubſt. aut adi., cf. 4, 10, 6., contra Noſtri conſuetudinem ſupra, ſed ex analog. aliorum, (ubi aliis ſubſt. praeponitur id adi., cf. Exc. ad 1, 4, 7.) nec ita mollis ac laevis a concurſu conſonantium, inductus que a librario, (vel ad variandum, vel quia, per errorem ſcripto prius adi., nollet omittere ſubſt.) comparet idem ap. Bg. hic, aut ex uſu Lat. quodam, (cf. G. Th., ubi tamen et alter Noſtri ordo,) aut per negligentiam aliquam e P., qui praemiſerat pron. „*hoc* eſſe *tempus*“ ubi, tacente G. Th. et Schell. L., uſurpatum pron. demonſtr. cum emphaſi ſ. δεικτικῶς, cf. Cort. ad Sall. Iug. 4, 7. 31, 20. et ad Cic. ep. 2, 5, 1. cum laud. Gron. ad Liv. et huius Ind. Ern. it. Cl. Cic., quocum Ern. capio illud pron. (quanquam in locis talibus etiam valiturum interdum pro talis ſ. tantus, quo de alibi) maxime, in definiendo magis atque declarando, pro adi. *praeſens*, alibi quidem, ſed in formula P., non iterum a me reperta, ſ. cum ſubſt. *tempus* potius per ellipſin alicuius adi., ut ipſius illius Bg. aut ſyn., *hoc* eſſe *tempus*, opportunum, *idoneum*, (Gr. ἐπιτήδειον, cf. 1, 8, 11. rel.) it. *commodum* ſ. *rectum*, quae noſtrates etiam ſuppleverint in ſimili phraſi, *das* iſt *die Zeit*. Sed contra, hoc pron. libere aſſumtum eſt a P. iterum, cf. 4, 14, 9., ſi cepit Lat. ſubſt. cum emphaſi et notione ſecundaria, pro duobus Gr. καιρ. εὐκ., cf. G. Th. Nr. 2. et 1, 9, 8., omiſſis ſqq. καὶ πρ. δ, iterum non tolerans Noſtri copiam, qui de ſuo copulat cum pr. haec, it cum v. νομ., at, variando pro εὔλογον αἰτίαν 3, 5, 6. et pro πρόφασιν εὔλογον 4, 12, 15. 4, 14, 12., adi. cum ſubſt., ut Dem. ſine Ind. 546, 10. τίνα — ἕξετε εἰπεῖν πρόφ. δικαίαν ἢ καλήν; 320, 14. 486, 25. dum Sch. in „νομ. rati, (e P. qui tamen aeque ſic expreſſerit pr. ἡγ.) [illegible] iuſtum *praetextum*“ quod non fert G. Th., ſed Bg.

ζοντες[t], τὸν μὲν Ἀντωνῖνον[u], | tes, cum Antoninum ipſum

t) Comma hoc in A. al., ſed colon in Stp. rel. et inde depravatum punctum in Bc. 2. v. N. u) Hic commate carentes A. al., ponunt id mox poſt τὲ, v. N.

formulam, et ſine Vs. hinc Stp. Th. v. πρ. Ind. 4, 1734. A. m., at 1, 1014. C. modo ſyn. δικαία αἰτία e Dem. ſine Ind. Caeterum Bg., interpungens poſt ἡγουμ., videtur periodi noſtrae e participiis apodoſin incipere a καιρὸν λ., ut praemiſſa ſit iterum enunciatio quaedam, cum per ſe una ſerie omnia cohaereant usque ad ἁμαρτημάτων inde ab οἱ δὲ στρατιῶται, quod ſubiectum, inſtructum variis membris, protaſin que, ſi placet, claudens cum particip. ἡγ., pertinet proprie ad v. ἀναιρ., ut breve praedicatum cum copula, pro ἦσαν ἀναιροῦντες, unde noſtrates, ni divellant periodum, ſumta cum Bg. illa apodoſi, debeant e v. ἀναιρ. aliquid praemittere, v. c. *Aber* die *Soldaten* — brachten, *da* ſie *die* Zeit *für* bequem *und* die *Urſache* für *gerecht* achteten, *den* Antonin*um*, rel. Illud ſaltem apparet intelligenti artem periodae ſtruendae, per totam hanc a nobis conſtitutam §., ut unam, non locum habere diſtinctiones maiores, ſignum que ac numerum novae §., in Bc. ed. vulgo poſt ἀναιρ. locatum, alio fuiſſe transferendum.

Ἀντωνῖνον, αὐτ.) Bg. deſerit P. non modo, qui, libere addito adv., (cf. 5, 7, 8.) contra oppreſſit copulam τὲ, ſed et Stp. in m., qui aliquam ſaltem dedit copulam duplicem, in more ſcribendi hoc, cum poſt nomen aliquod proprium aut appellativum ſubiicitur pron. αὐτὸς vel ſolum, vel cum aliqua copula, atque adeo duplici, quam primam hic τὲ quoque Bg. omittit, ut et comma poſt proprium nomen; qui quidem mos vetuſtus mihi ſic eſt cognitus, e V. T. ipſo, Gen. 13, 1. וַיַּעַל אַבְרָם מִמִּצְרַיִם הוּא וְאִשְׁתּוֹ וְכָל, ubi LXX Ἄβραμ ἐξ Αἰγύπτου αὐτὸς, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ λ. cf. 47, 3. tum ex Hom. Ἰλ. π', 278. ſq. ὡς εἴδοντο Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν, αὐτὸν καὶ θεράποντα λ. it. Ἰλ. β', 761. τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, — Αὐτῶν, ἠδ' ἵππων, λ. (et ſimile quid in pron. perſ. poſt merum pron. aliud perſ. ib. Ὀδ. γ', 208. ſq. οὔ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον, πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοὶ, cf. ib. Ἰλ. γ', 300. ſq. Ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὅδε οἶνος, Αὐτῶν καὶ τεκέων, ubi prius pron. σφ' capio non cum Schol. ap. Schauf. Cl. pro gen. „οὕτως αὐτῶν ὁ ἐγκ." ſed potius pro dat. ap. Schrevel. et L. Ern. P. 2. „σφὶ ſ. σφὶν, pro σφίσι, pro αὐτοῖς" quorum primum poëta privarit vocali ſua,) it. e Thuc. 177, 42. ſqq. Μιτυληναῖοι δὲ — ἐστράτευσαν κατὰ γῆν, αὐτοί τε καὶ οἱ ἐπίκουροι, Mitylenaei — *cum* ipſi, *tum* etiam *auxiliarii milites*, it. 366, 50. καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι πανδημεὶ, καὶ αὐτοὶ, καὶ γυναῖκες, λ., ſed 182, 26. ſqq. οἱ Πελοποννήσιοι, ἐπειδὴ λ. — αὐτοὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν καὶ οἱ ξύμμαχοι ἐσέβαλον, et 241, 4. οἱ Σπαρτιᾶται, αὐτοὶ μὲν καὶ οἱ λ. *Spartiani* quidem, *cum* ipſi, *tum* rel. denique e Dem. ſine Ind. 121, ult. Ἄρθμιος, — αὐτὸς καὶ γένος, it. 122, 10., ſed 467, 14. ὅσ' εὐεργέτηκεν ὑμᾶς οὗτος ἀνὴρ, καὶ αὐτὸς, καὶ οἱ πρόγονοι, it. 793, 27. Θεοδωρίδα, — καὶ αὐτὴν καὶ τὸ γένος ἅπαν, ἀπεκτείνατε, ſed 296, 10. Κυρσίλον καταλιθώσαντες, οὐ μόνον αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ λ. et 431, p. τοῦτον — ἀφήσετε, — οὐκ αὐτὸν, οὐ πατέρα, οὐκ ἄλλον οὐδένα τῶν τούτου; cf. ſupra 3, 4, 11. e. 3, 5, 10. e. Idem Bg., oppreſſo μὲν, (quod proprie refertur ad §. ſq. δὲ,) potius mente ſubſtituit copulam τὲ, et hanc retulit ad inferiorem in τούς τε λ., aliter faciens, quam ſupra, ubi

αὐτόν τε καὶ τὴν μητέρα Σοαιμίδα [x], (παρῆν γὰρ, ὡς Σεβαστή τε καὶ μήτηρ [y],) ἀναιροῦσι, τούς τε περὶ αὐτὸν πάντας, ὅσοι ἔνδον κατελήφθησαν [z],

matremque Soaemidem (aderat enim, utpote Auguſta et mater) interficiunt, tum eos qui cum ipſo erant omnes, quicunque intus deprehenſi

x) In Ms. Ba. σοεμίδα, ſed αι ſuper ε adſcriptum eſt. *Mart.* v. N. y) μήτηρ ςρατοπέδῳ, ἀναιροῦσι· Ms. Ba. qui cum edd. A. al. adeo nec parentheſis ſigna tenet, ſed poſt ἀναιρ. colon cum Stp. rel., pro puncto A. al. aut commate Bs. 2. L. et al. v. N. z) Sic habet etiam Ms. Ba., ſed ſuper prius η adſcriptum eſt ει. *Mart.* Quo cum ει reperi et in edd. A. Bss. Pat. et Par. 2. v. N.

μὲν — τὲ ad ſe referebantur, cf. 5, 7, 9., quod, per me, ſumat iterum, cui placet.

Σοαιμίδα) Ambiguam Ms. ſcripturam, ut alibi, derivem magis e lapſu librarii, quam ex ingenio *iſtius*, *cum nihil novarit* ſupra 5, 3, 6., ubi tamen quaedam Lat. ſcripturae nominis proprii reperiuntur, quae ſcripturam per vocalem ſimpl. tolerent. Mox in Ms. eodem ſupplementum dat., ςρατοπέδῳ e gloſſa eſt, non modo, quia per vicinitatem non excidit, et carent eo etiam Mss. rel., ſed quoniam e contextu facile intelligitur, etiam e pr. inde a §. 12. et ad ſummum brevius adv. loci ἐκεῖ ſuppleri poteſt, ſaepe oppreſſum, cf. 5, 5, 3., ut et diſerte fecit hic P. iterum, cf. 3, 9, 6. 5, 3, 24., ſed per libertatem, ut addidit ſimul aliud adv., omiſſis contra pluribus illis ὡς — μήτηρ, et mox his τοὺς — αὐτ., dum Noſter brevitatem ſequitur et ellipſin, in qua eſt pars elegantiae, cf. Ern. rhet. §. 309., etiam aliam brevitatem (in qua et ipſa virtus eſt, quanquam ab Ern. ib. cap. 12. non diſerte memorata,) in ſententia ὡς μήτηρ, pro, ut mater in primis colenda et culta et cara ipſi Heliog., ut ubique adhiberetur et adeſſet, cf. Lampr. c. 4. p. 797. c. 12. p. 819. i. c. 14. p. 820. e. c. 15. p. 822. e. c. 18. p. 827. m. occiſa eſt *cum* eo *et* mater *Semiamira* rel. it. Dion. C. p. 1367. i. ἐπειδὴ καὶ αἱ μητέρες αὐτῶν ἐκφανέςερον, ἢ πρὶν, ἀλλήλαις μαχόμεναι, τοὺς ςρατιώτας ἠρέθιζον, φεύγειν πως ἐπεχείρησε· φωραθεὶς δὲ ἀπεσφάγη· καὶ αὐτῷ καὶ ἡ μήτηρ (περιπλακεῖσα γὰρ ἀπρὶξ εἴχετο) συναπώλετο.

ὅσοι — κατεληφθ.) Ald. et Baſ. κατελείφθησαν, *relicti* erant. *Sylb.* Ald. et Baſ. κατελειφθ., minus recte. *Stroth.*

Etiam Sch. in vulg. cum Bg. (deſerto P., aliorſum abeunte) et in ἐνδ. καταλαμβάνεσθαι, intus *deprehendi*" a quo adv., ut et e contextu, pendet hic iudicium, dum id adv., per ſe alias que valens etiam in domo, cf. 3, 12, 15., non de palatio intelligi poteſt, quo de non ſermo hic eſt, ſed pro in caſtris, cf. 5, 3, 26., ut de quibus agitur inde a §. 12., quod iam in pr. N. dicebam, ut que P. libere expreſſit *in* ea *caſtra*, (et hic inſerciens ſuum adv. temporis, cf. 5, 7, 7. e., turbans idem ordinem enunciatorum,) ſed confunduntur ſaepe vocales iſtae, cf. §. 12. ἐτρωθ. et 4, 5, 10. ξιφηρ. per ſimilem in Ms. ſcripturam ambiguam, et in v. noſtro praecipue, cf. 5, 4, 20. e. In ſq. membro ſeverior Bg. in ἐδ. εἶν., quam ſupra, cf. §. 5., etiam planior, quam P., in duobus ſubſt., a Noſtro iunctis de ſuo, ſed forſan ad Lat. analog., ut ad Gr. cum gen. rei, cf. de ὑπ. (quod tropice et hic ſumo) ſupra 2, 10, 3. e., ſed de

ὑπηρέται τὲ καὶ συνεργοὶ ἐδόκουν εἶναι τῶν ἁμαρτημάτων. τὰ δὲ σώματα τοῦ τε Ἀντωνίνου καὶ τῆς Σοαιμίδος [a] παρέδοσαν [b] σύρειν τὲ καὶ ἐνυβρίζειν τοῖς βουλομένοις. ἅ περ,

ſunt, ac miniſtri et adiutores videbantur fuiſſe ſcelerum.
17. Porro cadavera Antonini et Soaemidis tradiderunt trahenda per contumeliam iis
18. qui vellent. Quae diu

a) Ms. Ba. σοιμίδος heic αι iterum ſuper ι adſcriptum. *Mart.* cf. §. pr.
b) παρέδωσαν Bs. 2. al. mendoſe.

συν., praeter variam rectionem in L. N. T., abſolute ap. Thuc. Xen. Pol. Z. Plut. Krg. Eutr. Met. 3, 10, 1., ſed tropice cum gen. rei Dem. (cui add. 886, 21. 245, 18. 281, p. 385, 23.), ubi et cum dat. perſ. it. cum adiuncto τῆς πίστεως αὐτῷ συνεργὸς καὶ συναγωνιστής, it. κοινωνὸς αὐτοῦ καὶ συνεργὸς, ut in N. T., tum Luc. Dion. H. S. T. 1., ubi et cum pr. εἰς, ut ap. Xen. Bach. et in N. T., ſed de re cum pr. πρὸς, it. cum gen. rei ap. Diod. S., denique, ignorante Stp. Th., ut adi., neutro genere, cum pr. πρὸς ap. Plut. Hs., ſed cum gen. rei Long. Mor., ut de vano diſcrimine inter συνεργὸς et σύνεργος contra Thom. M. ap. D'Orv. Ch., ſed ap. G. Th. v. *miniſter*, praeter alia cum gen. rei, 289, 51. 55. 60. 64., »miniſter *et* adiutor *conſiliorum*, — ſcelerum *miniſtros*, — ſeditionum *ſervi* ac *miniſtri* Cic.« it. cum Gr. n. ὑπ. in *adminiſter* — *cupiditatum*, et cum Gr. n. etiam συν. in Bg. 111, 40. 45. 59., horum aliquos nominante Dione C. 1367, 71. qui et l. 87. καὶ οὐδεὶς οὐδὲ τῶν συγκατασκευασάντων αὐτῷ τὴν ἐπανάστασιν, καὶ μέγα ἐπ' αὐτῷ δυνηθέντων, λ.

τὰ δὲ σωμ.) *Copulam P. ſeveriorem deſerit Bg.*, cf. §. 2., ex eodem *ſervans tum participium ad inf.* συρ. tum quandam hendiad. in duobus inf., *ultimo horum mutato in formulam e praep. cum ſubſt.*, cf. 5, 1, 13. 4, 13, 3., ut Stp. Th. in v. ἐν. i. it. in v. συρ., ſed deſerto partim P. »*trah.* per *cont.* dederunt *cuivis*« noſcens modo in v. παρ. idem tempus, (cf. Thuc.) nec rectionem cum inf., qua de, ut in aliquo v. *dandi*, (cf. §. 6.) v. Rs. Or. V. 4. p. 160. N. 70. cum Ind. V. 6. Ael. V. h. Iſ. Ev. e p. 39. m., ſed Mor. Pan. p. 29. e. it. ſupra ad 1, 13, 6. ἐκδοῦ. e Dion. H. (tantum cum particip. ut teneant Lat. Bg. G. Th. 826, 41. et Indd. Corn. N. Plin. ep. Iuſt. cui add. 1, 4, 7. 1, 5, 10. et Ovid., ſed hic quidem valere poſſit notio illa pr. παρὰ ap. Vig. p. 632. b. m. Nr. 10., ſine exemplo,) ſed ad 1, 10, 12. m. ſuper τοῖς βουλ. (ut ap. Dem. 708, 2. pro quo mox ſing. l. 4., ſine Ind., ubi tamen e 291, 20. etiam poſt ſyn. v. δίδωσιν αὐτὸν ὑπεύθυνον — τῷ βουλομένῳ,) cui particip. liberrime ſubſtituit P. iterum (cf. §. pr. τοῖς λαμβαν.) aliud ſubſt., variante Noſtro cum l. l. per nudum particip. ſine adi. πᾶσι, ſed ex analog. iungente v. παρ. cum ſuis inf., et utr. hoc v. ſecum per variationem quandam pro phraſi ὕβριν ἐνυβρ. 1, 13, 11.

ἅ περ) Nulla varietate hic occurrente per Mss. et edd. in ἅ. π. cf. 5, 4, 16., deſeritur P. a Bg. tantum partim in duobus v., ut horum (quae ſecum iuncta a Noſtro [illegible]tione peculiari, cf. Phil. p. 754. F. i. συρόμενοι καὶ πατούμενοι,) habeat poſtr. λωβ. pro ſyn. cum §. pr. ἐνυβρ., quod ſaltem magis definitur, cf. 1, 13, 11. e., huc in eo ſine Vs. ſpectante Stp. Th., ſed paulo aliter rem tradente Dione C. 1367, 67. αἵ τε κεφαλαὶ αὐτῶν —

ἐπὶ πολὺ διὰ πάσης τῆς πό-λεως συρέντα τὲ καὶ λωβη-θέντα, εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἀπερ-ρίφθη [c], τοὺς εἰς τὸν Θύβριν [d]	per totam urbem tracta et contumelioſe habita, in cloacas abiecta ſunt, quae in Ti-

c) ἀπεῤῥίφη Ms. Ba. v. N. d) τίβεριν ποτ. Ms. Ba. et ed. Lu. τύβριν v. N.

Antonini et matris — ἀπεκόπησαν, καὶ τὰ σώματα γυμνωθέντα, τὸ μὲν πρῶτον διὰ πασ. τῆς πολ. ἐσύρη, ἔπειτα τὸ μὲν τῆς γυναικὸς ἄλλως πως ἐῤῥίφη, τὸ δὲ ἐκείνου ἐς τὸν ποταμὸν ἐνεβλήθη, cf. N. ſq. de aliorum diſſenſu.

εἰς τ. ὀχ.) Vnde nomen *Tiberini* et *Tractitii* poſt mortem eum infamavit, Lamprid. c. 17. et 33. item que Vict. epit. 23, (8. ſq. huius *corpus* per *urbis* vias, *more canini cadaveris*, a *milite* tractum eſt. — *Noviſſime*, cum *anguſtum* foramen *cloacae* corpus *minime* reciperet, *usque* ad *Tiberim* ductum, *adiecto pondere*, *ne unquam emergeret*, in *fluvium* proiectum eſt, — *ex* rebus, *quae* acciderant, *Tiberinus* Tractitius*que appellatus eſt*.) *Boecl.*

Ap. Lampr. in Hel. c. 33. p. 877. modo habentur haec in rem univerſam, *per* plateas *tractus eſt* ſordidiſſime, *per* cloacas *ductus*, et *in* Tiberim *ſubmiſſus eſt*, ſed ib. c. 17. p. 825. i. *poſt hoc in eum impetus factus eſt*, atque *in* latrina, *ad* quam *confugerat*, occiſus. *Tractus* deinde *per* publicum, *addita que iniuria cadaveri eſt*, ut *id* in *cloacam* milites *mitterent*. Sed *quum* non *cepiſſet* cloacula *fortuito*, per *pontem* Aemilium, *annexo* pondere, *ne* fluitaret, *in* Tiberim *abiectum eſt*, *ne unquam* ſepeliri *poſſet*. Tractum eſt *cadaver* eius *etiam* per *circi* ſpatia, *priusquam* in *Tiberim* praecipitaretur. — *Appellatus eſt* poſt mortem *Tiberinus* et *Tractitius*, quo de nomine cf. ib. Salm. N. 3. et ad §. 94. Dion. C. l. l. in N. pr. qui et ipſe p. 1349. §. 2. Τιβερῖνος, καὶ γὰρ καὶ ταύτην τὴν προσηγορίαν, ἐπειδὴ τὸ σῶμα σφαγέντος αὐτοῦ ἐς τὸν Τίβεριν ἐνεβλήθη, ἔλαβε, liberrime per duo membra haec agente P., etiam addendo varia adv., ſed et omiſſo ſubſt. ποτ., quod, in Ms. Bg. abſens quoque, nondum reſtitui, quoniam ab eo potuit de induſtria oppreſſum eſſe, vel, ne *fluvium* ſ. *flumen* concurreret cum ſq. *fluunt*, (pro quo licuit *amnem*) vel etiam e Lat. uſu, qui ſolum ponit proprium nomen hoc, ſecundum quidem G. Th. et Indd. inſpectos, ſicut et alii Intp. omittunt nomen appellativum adiunctum, ut mox videbitur ad Ms. rem primam hanc ad Θυβρ., ubi τίβεριν fert e gloſſa, non tam quod a litteris vulg. abit, quam quod nomen ſubſtituit vulgare ac recentius, ut alii mox facient, dum Gloſſator tacuit ſupra ad tertiam nominis formam τοῦ Θύμβριδος, pro qua hic variatur, ſimul que per additum ποταμ., ad analog., ferente G. Th. „Tyber, v. Tiber, (ſed in hoc nihil in hanc ſcripturam, allatam ſupra ad l. l. a Sch., at mihi repertam infra, non vero illam Gr. ed. Lugd., qui merus operarum ſit error,) *Tiberis*, et per ſyncop. *Tibris*, Τίβερις, Θύμβρις, — primum ab aquarum colore *Albula* dictus, deinde *Thybris*, unde Gr. Θύμβρις, denique *Tiberis*, a rege Tuſco eius nominis, iuxta eum in bello occiſo, (cf. Dion. H. S. T. 1. 57, 17. 776, 38.) — Hoc videtur poſſe conſtitui, *Thybris*, Θύμβρις, antiquum nomen Gr. fuiſſe: huic ſucceſſiſſe recentius *Tiberis*“

ποταμὸν ῥέοντας [e]. Ἀντωνῖνος 19. μὲν οὖν, εἰς ἕκτον ἔτος ἐλάσας

berim fluunt. Antoninus quidem ad ſextum an-

e) εἰσρέοντας Ms. Ba. v. N.

quae, deinde ad Lat. nomen a Gs. adhibita, valent et de noſtro Gr. et contra Ms., cui et obſtant rel. Mss., etſi P. hinc que Bg. cum illo facere videtur, ſed forte non e Cod. ſuo, ſed e Lat. quibusdam, ut reperi v. c. ap. Liv. et Horat., ſed ap. Ovid. Ind. praeterea *Tibris* et *Thybris*, tum ap. Virg. Ind. Heyn. modo *Tiberim* e Ge. et *Thybrim* e Cat., ſine V. L., quae poſtr. ſcriptura ſic et Sb. Aen. 3, 500. 8, 330., ubi v. Serv., ut ap. Cell. n. o. a. 1, 636. ſ. 362. tantum *Tiberis* et *Tybris*, poſtr. e Virg. l. l. ult. et e Plin., ſine Gr., ſuper quo haec modo ſubiicio, e Stp. Bz. Θύμβρις,* — ὃς καὶ Τίβερις, *Thymbris*, qui *etiam* Tiberis *dicitur*, tum e Sb. Ind., praeter loca e Lat., ubi ὁ Τίβερις ap. Xiph., ſed e Gr. ap. Eutr. Met. 7, 12, 6. e. de Vitellio, τὸ σῶμα ἔῤῥιψαν εἰς τὰ ῥεύματα τοῦ Θύμβριδος, ὡς οὐκ ἄξιον ὂν ἐπικαλυφθῆναι τῇ γῇ, *in* Tiberim *deiectus*, it. hinc cum P. et „Θύβριδος, P. C. Θύμβριδος“ e Zoſ. 2, 15, 6. Tiberim *amnem*, ubi et 5, 39, 1. τὸν Θύμβριν ποταμ. Tiberi *flumine*, ſed merum Θυμβρ. 2, 2, 6. 2, 5, 6, at τοῦ Τιβέρεως 2, 1, 8. ſq. quae forma gen. quoque ap. Dion. H. S. T. 1. 624, 17. pro quo τοῦ Τιβέριος 182, 45. 191, 36., ut τὸν Τίβεριν ποτ. 117, 28. Tiberim *fluvium*, ſed 182, 45. Tiberis *amnis*, ut alio ordine 77, 9. ποταμὸν Τίβεριν, denique 624, 17. τοῦ Τιβέρεως ποτ. *Tiberi*, cf. ad Heſ. 1, 1742. Θύμβρις, ὄνομα ποταμοῦ, N. 30. „Tyberis“ Barn. ad Eur. Rheſ. v. 222., ſed aliud Bithyniae flumen *Thymbris*, Thymbres, *Thymbretes*, ap. Cell. l. l. 2, 249. ſ. 16., ut nomen viri ap. Virg. Aen. 10, 391. 394. *Thymber* et *Thymbre* etc. cf. ib. V. L. *Duae res aliae Ms. et ipſae ſunt a Gloſſatoris opera*, primo tempus aliud, aor. 2. pro aor. 1., cf. 2, 13, 6. ἤγγ., (novum hoc Ms. tenente tantum *Stp. Th. e Suid.* 1, 255. m. ſine χρήσει, nec me aliunde,) deinde compoſ. pro ſimpl., iterum ut §. 16. λαμβ., vix elapſa hic praep., ſed ducta fortaſſis ex 7, 12, 8. vel ex aliorum uſu, quo de v. ib.

εἰς ἕκτον) Alii partim biennium, partim triennium, quidam etiam quadriennium imperii Heliogabalo tribuunt. *Memm.* Occiſus eſt cum eſſet decem et octo annos natus, Xiph. De ſpatio imperii, viz. ſex annorum, ab Herod. omnes diſſentiunt. Mich. Glycha in annal. ſcribit annos tres, menſes novem, quibus Dion. et Zon. addunt dies quatuor: ſed nec illi cum aliis conſentiunt, ſunt enim qui Heliogabalo tribuunt imperii biennium, triennium, et quadriennium, ut ex Memmio notat Sylburg. (qui in N. dederat haec „non convenit Herodiano cum aliis; qui partim triennium, part. bi., part. quadr. imp. Hel. trib. inquit Memmius“) *Oxon.* In Faſtis conſularibus et ab Euſebio quatuor ipſi modo tribuuntur, quare erraſſe videtur Herodianus, quamquam haud ab his temporibus remotus. Illorum rationem ſecutus eſt Calviſius in opere chronologico. *Stroth.*

Ego quidem habebam haec, ap. Vict. Caeſ. 23, 3. *in* caſtris *praetoriis* triceſimo *regni* menſe *oppreſſus eſt*, ſed Ep. 23, 10. *vixit* annos *ſedecim*, tum ap. Lampr. in Hel. c. 34. p. 877. m. prope *triennio*, porro ap. Dion. C. 1352, 98. ἔτεσι τρισὶ, καὶ μησὶν ἐννέα, ἡμέραις τε τέτταρσιν ἄρξας, ad quem §. 13. diſſeritur de termino vitae et imperii Elagabali, et ad extremum ſcribuntur haec „apud Herodi. tamen 5, 8, 20. error

τῆς βασιλείας, καὶ χρησάμενος τῷ προειρημένῳ βίῳ, οὕτως ἅμα τῇ μητρὶ κατέστρεψεν [f].	num progreſſus imperii, et actâ vita, ut dictum eſt, ita ſimul matre vitam finivit.

f) κατέστρεψαν. Ms. Ba. v. N.

neceſſario agnoſcendus eſt in numero εἰς ἕκτον" et, praeter illa de annis imperii ap. Beg. 2, 711. n. 2., cum Angli ap. Heyn. H. 4, 1075, i. ſumſiſſent *im* XVIII *Iahre* ſeines *Alters*, ſed imperii annos prorſus cum Dione, in N. probantur in primis huius numeri „gegen *die* Abweichungen *Herodians*" ut tamen nihil e moneatur in numeros rerum geſtarum, in marg. ex Anglis a nobis appoſitos, per Heliogabalum inde a 5, 3., qui ab A. U. C. 971 — 975 et ad Martii menſis undecimum diem, ubi occiſus ille, efficiunt tres quidem Dionis iſtos annos, ſed non reliquos numeros adiunctos, et modo *duo* menſes et *undecim* dies; ſicut in Almel. Faſt. Coss. p. 146. e. ſq. reperi tributos imperio Heliogabali annorum annos eosdem, quos in marg. dedi. *Sed* per leniſſimam medicinam ſumi poterit, confuſio, facta a librariis, vel vocabulorum Gr. plenorum εκτον pro τριτον, vel potius litterarum ſingularum, pro vocabulis illis fere in Mss. adhibitarum ς pro γ, it. ΠΙ pro III, quae poſtrema (cf. Well. Gramm. Fi. ed. noviſſ. p. 297.) multo facilius confundi potuerunt; ut ſupra iam corruptos numeros ap. Noſtr. habuimus 1, 1, 8., unde recidat omnis culpa in librarios potius, quam in ipſum Noſtrum, et alibi univerſo ac rotundo numero uſum in annis imperii, cf. 5, 3, 1., ſed ſcribentem ex analog. in v. ἐλασ. cum adiunctis, ubi Bg. deſerit P. cf. Stp. Th. 1, 1568. e. ſub Bg. Lat. ſine Vs., at Bud. C 1240, 50. „cum imperii annum ſextum attigiſſet" ferente G. Th. tantum, *pervenit* Cyrus *ad* annum *ſeptuageſimum*. Sed idem Stp. ib. 4, 590. G. „neque hic certe χρῆσθαι βίῳ reddi ad verbum poteſt *uti vita*, ſed neceſſe eſt, ut reddamus *vitam agere*, ſicut Pol. vitaç ut diximus, *acta*, ſ. agitare, aut vitam degere, (et p. ſq. B.) Ea eſt, quam dico, vis, ut verbum χρῆσθαι cum ſuo dativo interpretemur uno verbo, quod ipſius nominis ſignificationem ſequatur, (ſ. verbo affini, quod latet in adiuncto ſubſt.) ut ſi in Herodi. loco χρησ. τῷ πρ. β. ita vertas, ac ſi dictum eſſet βιώσας, ὡς προείρηται" quod et erat diſerte 2, 5, 16., ubi ſolum per affine v. *vivere* dederat quoque Bg., hic e P. adhibens phraſin, mutatam in paſſ., ut alias in aor. act. cf. 1, 13, 12., dum ad analog. ſcribitur in πρ. cum β.

κατέστρεψεν) Alias ſine ellipſi, Ael. V. h. 12, 64. (i. Ἀλέξανδρος, ἐν Βαβυλῶνι) τὸν βίον καταστρέψας, (quum *Babylone* animam *egiſſet*,) Diod. S. de Phayllo τὸν β. κατέστρεψε, (2, 111. l. 67. vitam *finit*, cum adv. pr. τῆς ἀσεβείας οἰκείως, per liberrimam Vs., pro ſeveris, *impietati* ſuae *congruenter* ſ. convenienter,) Gregor. Nyſſ. de foeneratore quodam ἀξίως τοῦ τρόπου τὸν β. καταστρέψας. Hinc ſubſtantivum καταστροφὴ eodem ſenſu. Diod. S. in Excerpt. de Antiocho R. μετὰ πάσης δυνάμεως ἀπολλύμενος, πρέπουσαν τὴν καταστροφὴν τοῦ βίου εὗρεν. Idem 1, (58. m. ſ. 1, 68. l. 77.) de Seſoſtri rege dicit τὴν τοῦ βίου καταστροφὴν ποιεῖσθαι, v. Cleric. ad Philemon. p. 258. et Suidas ap. hunc. *Leisn.*

Dedit hinc modo Sb. Ind. „καταστρέψαι, vitam finire" ſed ſine Vs. Bud. C. 850, 5. per libera Gr. „Ἀντ. οὖν χρησ. τῷ εἰρημένῳ β. λ." at Stp. Th. 3, 1097. B. partim e P. „ſimul *cum* (pro quo Bg.,

δὲ [g] ϛρατιῶται, αὐτοκράτορα τὸν Ἀλέξανδρον ἀναγορεύσαντες, εἰς τὰ βασίλεια ἀνήγα-

20. Milites autem cum imperatorem Alexandrum nuncupaſſent, in palatinam aulam

g) οἵ τε in edd., ut et tacite in Mss. v. N.

aliter, quam ſupra, per unum modo, cf. 1, 15, 7. m.) matre *interemtus eſt*, (ſub Lat. p. pr.) exigo, finio" quibus, ex eodem poſt, addit L. Ern. Nr. 4. *claudo*, ſed Nr. 5. „morior, vitam finio" hauddubie ad notionem, ubi ſolum, ut hic, ſtat, qua de ellipſi, poſt monitum etiam Stp. aliunde, cf. L. Boſ., dum reperi tantum plene cum acc. illo τὸν βίον et cum variis adiunctis, in quibus et adv., ad quam analog. Noſter dedit ſuum, ap. Ael. V. h. cui add. 9, 8. e. Luc., pro quo mox ἐξέλιπε τὸν β. Ioſ., ſed ſine Ind. Diod. S. 1, 283. l. 28. it. p. 290. l. 27. tum de act., per tropicam itidem notionem aliam, cum acc. rei Diod. S. (ubi et v. in rem critic. et confuſ.) Polb. Rs. Or. V. 8. Din., ut cum pr. εἰς ib. V. 4. et Dion. H. S. T. 1., ſed phyſice, cum acc. rei ap. Xen. Bach. et L. N. T., ſed ſimul cum abl. inſtrumenti Hom., ut bellico ſenſu Fi. Pal. cf. Heſ., non coll. Suid. (it. de ſubſt. affini L. N. T. cum Kypk. T. 2. et Krb. p. 406. e. Thuc. cum Schol. it. Eurr. Met., ſed tropice ap. Luc. et Dion. H. l. l. cum Thom. M. p. 509. N. 8. et cum gen. rei, βίου Diod. S. et τοῦ τέλους Ioſ.) nihil ferente G. Th. per Lat. proxima, niſi fortaſſis illud „vertere — *animam*, pro reddere anhelitum" quod tamen requirat aliam ellipſin, ut τὴν ψυχὴν, tum ad notionem Ern. L. „2) deiicio, proſterno" in ſubſt. *vitam — abiicere*, — amittere, *dimittere*, et ib. *commutare* cum *morte*, quae *poſtr. formula* (a Gs. etiam ſemel adhibita ad Luc., accedens que ad Gr. *propius*, quatenus et Lat. *vertere* ſaepe valet *pro mutare*, et *in* Gr. v. *notio illa maxime* patet ex affini ſubſt. illo καταςροφή, *pro converſione* et *mutatione*, qualis et in fine fabulae ac dramatis,) tamen deſideret ſimul aliam ellipſin, quae et in ſyn. ſupra μετήλλαξε τὸν βίον 1, 2, 2. Iam in *Ms.* alio verbi numero, plur. pro ſing., alias iam praebito, quanquam in cauſis aliis, cf. 3, 12, 11. λαθ., ſed hic contra Mss. rel. et P., fuerit librarii vel lapſus in vocali, cf. 5, 7, 11. σωφρον., vel ingenium, ad efficiendum genus ſyntheſis aliquod, quo de v. ad 2, 1, 15. δοκ.

οἱ δὲ ϛρατ.) Hanc adverſ. copulam retulit Bg. e P. et requirit lex oppoſitorum et uſus Noſtri perpetuus in clauſulis talibus et tranſitu ab imperatore mortuo ad ſuccedentem, cf. 5, 4. 24. ſq. 4, 13, 18. ſqq. 4, 1, 1. ſq. 3, 7, 20. ſq. 3, 4, 15. ſq. 3, 1, 1. ſq. 2, 12, 12. ſq. 2, 5, 16. ſq. unde, tacentibus quanquam omnibus aliis et libris, non ſum veritus ſtatim ſic edere, dum ad v. ἀναγ. delevit Bg. non modo P., ſed et Lat. ſua in ſuperioribus, retinens ex eodem formulam aliam, quam ſupra, ad τὰ βασ., (per quod variatur pro 2, 4, 18. εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν ἀναγ. cf. 2, 3, 1. e Stp. it. Bg. ib. §. 25. e.) ſed et ordinem alium ad ſq. κομ. ν., ſecus ac ſupra in l. l. ad V. L., aetatem Alexandri nunc referentibus Anglis ap. Heyn. H. 4, 1079. e. decimum quartum annum, qui ex illo 5, 7, 7., quo adoptatus, τοῦ δωδεκάτου ἐπιβαίνοντα, poſito que in marg. A. U. C. 974., cum altero, quo occiſus Heliogabalus, A. U. C. 975., fere confici queat. Sed ut Bg. non neceſſario poſt v. ἀνηγ. interpunxit maiori diſtinctione: ſic in Ms. multo eſt ſtultior eadem (cf.

γου, *κομιδῇ*[h] *νέον, καὶ πάνυ* deduxerunt: adoleſcentulum *ὑπὸ τῇ μητρὶ καὶ τῇ μάμμῃ* admodum, et nimis matris *παιδαγωγούμενον*[i]. et aviae diſciplinae obnoxium.

h) *κομιδῇ νέον, καὶ πάνυ· ὑπὸ τ. μ.* Ms. Ba. v. N. et *κομ.* ſine iota etiam in ed. Stp. rel. cf. 1, 1, 9. 1, 2, 2. i) Poſt haec adiiciuntur haec in ſola ed. A. 1. *Ηρ. τ. μ. Μαρκ. βασ. βιβλ. πεμπτον*, cf. 1, 1, 27. e.

5, 3, 9. *βαρβ.*) poſt adv. *πάνυ*, quod ita pertineat ſimul ad pr. *νέον*, ut alterum *κομ.*, quocum facit tautologiam inanem; omiſſo illo adv. *π.*, (cf. 5, 5, 9. ſyn. *παντάπ.*) ſubſtituente P. aliud temporis iterum, cf. 4, 9, 3., at reddente Bg. noſtrum, ut 2, 3, 2., ſed, deſerto quanquam P., liberius caetera, ubi Noſter ex analog. in v. *π.* cum pr. *ὑπ.* et dat., quae rectio interdum eſt pro *ὑ.* cum gen. (pro quo varietur cum 5, 5, 1. m. *διοικηθέντων αὐτῷ — τῶν — ὑπὸ τῆς μάμμης*,) unde reddetur, *prorſus* a *matre* et *avia* rectum, *gubernatum* ſ. *inſtitutum*; quo ſenſu poſtr. ſane ſupplendum adv. aliquod, vel illud P. *adhuc*, vel *porro*, ob ſuperiora §. 3. *κοσμίως καὶ σωφρόνως ἀνατρεφομένῳ* et 5, 3, 7. *ὑπὸ ταῖς μητράσι καὶ τῇ μάμμῃ ἀνετρέφοντο*, ubi tamen et altera notio valet, ſolennis illa et rediens tandem eodem, pro Mamaea matre et Maeſa avia curante, praeſcribente, per alios, tanquam paedagogos, magiſtros, inſpectores, *rectum*, gubernatum, *inſtitutum*, ſ. ad imperium illarum, voluntatem et praeſcriptum, ſ. ſub auſpicio, cura, oculis; quae ſeverior moderatio et gubernatio patet quoque e ſqq. 6, 1, 2. — 4. it. §. 10. *ἡ Μαμμαία — ὁμοίως αὐτοῦ ἄρχειν τε καὶ κρατεῖν ἐπειρᾶτο*, it. §. 23. ſq. *ἦρχε — αὐτοῦ — ἡ μήτηρ λ.* it. 6, 8, 8. *ὑπὸ τῆς τε μητρὸς ἀρχόμενον, καὶ διοικουμένων τῶν πραγμάτων ὑπ᾽ ἐξουσίας τε καὶ γνώμης γυναικός*, et 6, 9, 8. *μειράκιον, μητρὶ δουλεῦον*, cf. ap. Suid. 1, 104. m. *Ἀλέξανδρος, — ὑπ᾽ ἐκείνῃ πάντα διῴκει*, eius *arbitratu* omnia *adminiſtravit*; in qua quidem altera notione vix ſevere conſerves illam Lat. praep. *ſub*, noſtratibus tamen iterum notam et commodam; unde ſaltem ſic dederim, *e* matris *et* aviae *imperio* ſ. *ad* matris *et* aviae *diſciplinam* et *nutum* ductum, *rectum*; ut Bg. Lat. h. l. fuerit *ſubiectum* ſ. parentem, ſ. obtemperantem, ut P., reperiente me v. Gr. cum eodem adv. ap. Luc. 1, 121. l. 17. *πάνυ αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαγώγηκεν*, *a* ligone *probe* perdoctus *fuit*, dum Gs. per alia Ind. loca aliter, et ſemel per nudum Lat. *regere*, ſed paſſ., praeter Stp. Th. et Bud. C., bono ſenſu, ac tropice, de re et urbe ap. Suid. 3, 65. e. et de perſ. cum abl. rei ap. Zoſ. 4, 18, 4. *ταῖς θεοειδέσιν ἐννοίαις παιδαγωγούμενος*, *divinis* cogitationibus *edoctus*, ubi Sb. Ind. „ceu paedagogi ductu" ſed noſtratium commodiora *geführet* ſ. *geleitet*; ut in ſubſt. *παιδαγωγὸς* Heſych. Suic. Th. (ubi et *παιδαγωγία*, ut ap. Plut. Hs., ubi rurſus adv. *παιδαγωγικῶς*,) L. N. T. Ael. V. h. Fi. Aeſch. et The. Xen. Z. P. Rs. Or. V. 4. 7. Ant. et Dem.

Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μάρκον βασιλείας ἱϛοριῶν Βιβλίον ἕκτον [a].

Herodiani de imperio poſt Marcum Liber ſextus.

Ὁποίῳ μὲν δὴ τέλει ὁ δηλωθεὶς [b] Ἀντωνῖνος ἐχρήσατο, ἐν

Qualem igitur exitum iſte Antoninus habuerit, in illis,

a) Ms. Ba. Ἡρωδιανοῦ ἱϛοριῶν ἕκτη. Verba haec, minio picta, verſus integri locum occupant. *Mart.* cf. init. libri pr., a quo nec hic diſcedunt edd.
b) Ms. Ba. ὁ νέος ἀντων., ſed Ms. Ve. ὁ μέγας Ἀντ., ſed Ms. Vi. modo μέγας v. N.

ὁ δηλωθ.) memoratus *Antoninus*, graece. *Sylb.* ὁ δηλ. Ἀντ. quid ſignificet, neſcio. Pol. vertit: *maior* Ant. Ne hoc quidem intelligo. Heliogabalus enim erat minor potius Antoninus. Scheid. interpretatur: *commentario* expoſitus, *deſcriptus*. Sed non memini, me hanc vocem unquam ita uſurpatam invenire. Apud noſtrum certe nunquam de perſonis, ſed de ſolis rebus, quae δηλοῦνται, Paſſiva verbi huius forma, vel etiam Activa cum Accuſativo invenitur. Graeci dicunt δηλοῦν τι, nunciare aliquid; non facile autem δηλοῦν τινα, deſcribere aliquem. Enimvero credo δηλωθεὶς h. l. originem traxiſſe ex δεδήλωται, quod ſtatim ſequitur. Forſan λωβηθεὶς, ignominia affectus, ſcribendum, qua voce de hoc ipſo imperatore modo uſus erat Herodianus ad finem praec. libri c. 8. §. 19. *Gedik.* Vehementer erravit Cl. Gedikius, quum putaret, graece hoc verbum in paſſivo de hominibus non poſſe uſurpari, adeoque legendum eſſe λωβηθεὶς cenſeret. Sexcenties, praeſertim apud recentiores graecos invenitur ὁ δηλωθεὶς et ὁ δεδηλωμένος ita ut convertendum ſit, *is de quo diximus.* Ex infinita paene exemplorum farragine nonnulla tamen ex uno Euſeb. adducam. Hiſt. Eccl. l. 4. c. 16. ὁ μικρῷ πρόσθεν ἡμῖν δηλωθεὶς Ἰουϛῖνος l. 5. c. 2. τὰ κατὰ τὸν δεδηλωμένον αὐτοκράτορα c. 22. ὁ πρόσθεν δηλωθεὶς Πλούταρχος c. 33. Βήρυλλος ὁ μικρῷ πρόσθεν δεδηλωμένος. *Stroth.*

Ad ſua Gedikius illa in Stoſch. l. l. p. 238. m. deinde per litteras ad me ſic. „Vix typis deſcriptam vidi hanc meam obſervationem, quum iam perſpicerem nimis praecipitanter me vocem δηλωθεὶς in λωβηθεὶς mutandum cenſuiſſe, eamque de perſonis dici negaſſe. Sed ne nunc quidem credo, hunc vocis illius uſum tam uſitatum eſſe, quam Strothius credere videtur, quanquam ipſe addit, ap. recentiores Graecos potiſſimum id inveniri. Apud antiquiſſimos rarior eſt phraſis δηλοῦν τινα, et ita factum, ut illius uſum in dubium vocarem, immemor exemplorum, quae ap. recentiores ſcriptores inveneram.“ Ego quidem habui tantum ex Euſ. l. l. Re. 1, 223. l. 5. ἐν δὲ τοῖς μάλιϛα κατ᾽ ἐκεῖνο καιροῦ διαλάμψαι λόγος ἔχει τὸν δεδηλωμένον, *ſed* prae *caeteris* omnibus ea „*tempeſtate* floruiſſe *fertur* is, *quem* diximus *Pantaenus*, (p. 214. l. 12. τί δεῖ καταλέγειν τὸν ἐν τῇ δηλωθείσῃ γραφῇ τῶν μαρτύρων κατάλογον, ἐν

τοῖς προειρημένοις δεδήλωται. παραλαβόντος δὲ τὴν 2. | quae iam dicta ſunt, declaratum eſt. Cum autem ſus-

ſupradicta *epiſtola*, ut hinc Sb. Ind.) p. ſq. l. 15. *οἷς μέλον γέγονε τῆς κατὰ τοὺς δηλουμένους γραφῆς*, per liberam Vs. ut ſine qua p. 216. l. 11. *οἷς ὁ δηλωθεὶς ἀνὴρ*, (p. 292. l. 7. *τῆς δηλουμένης ἡγεμονίας*, *iam* dicti *Imperatoris*, ſed 2, 43. l. 26. *ὡς δεδήλωται*, *ut* ſuperius *dictum eſt*, quod h. l. per polyptoton ſequitur, ubi, P. deſerto, Bg. ut 2, 1, 1. cf. 5, 1, 1.) ſed ib. p. 118. l. 20. *τὰς δηλωθείσας τῆς καινῆς διαθήκης γραφὰς*, *novi* Teſt. *libros*, de *quibus* iam *diximus*, p. 129. l. 30. *ἀλλὰ καὶ τοῦ Συμεῶνος τὸν δηλωθέντα τελειωθέντος τρόπον*, Symeone *quoque* ad *hunc*, quem *diximus* modum *vita defuncto*,) p. 174. l. 4. qui eſt locus Strothi primus, *Iuſtinus*, cuius *ſupra* mentionem *fecimus*, ut alter p. 211. l. 4. haec *ſupradicti* Imperatoris *temporibus* rel., ſed p. 188. l. 19. *τῷ δηλωθέντι — βασιλεῖ*, ſupra memorato *Imperatori*, ut h. l. Leisn. in m. Ox., denique p. 213. l. 3. *περὶ τῶν δεδηλωμένων*, illorum *hominum*, fere cum Bg., qui reddit particip. cum artic. per merum pron. demonſtr., non modo ad ſenſum, (quo Strothus voluit, quanquam non diſerte ſic univerſe explicatum video, ſed cum ſecundaria notione honoris et laudis, vel vituperii ac contemtus, cf. G. Th. Nr. 3. Hor. T. Schell. Lex. et de ſtylo it. Ind. Flor. et Corn. N.) ſed etiam ob ſq. *προειρ.*, quod vetat cum Sb. Ind. aliisque reddi et per adiunctum adv. temporis, ne idem bis dicatur; unde et ſufficit privum Sb. in N. it. Sch., nihil ferente G. Th. in ſeveris *indicatus* ſ. *declaratus*, nec Lat. Indd., ſed Noſtro ſcribente de ſuo in *ὀπ.* cum adiunctis, cf. e Stp. Th. ſupra ad 1, 13, 12. ubi Bg. partim cum P. et Sch. „*quali* ſ. *quo*“ ſed cum ſolo P. in *μ. δὴ*, cf. 3, 15, 18. Sed res Mss. ſunt e gloſſa, cum ob diſſenſum, cum quod violentia patet, ſic, ut Ms. Ba. quidem ducta ſit e 5, 4, 3. *πρὸς τὸν νέον Ἀντ.*, cf. 5, 8, 20., ſed ex illa per depravationem novitas Mss. rel., ſi cogites compendium, aut per librarii ſtultam ſapientiam, quam habuerit in ſuo Cod. et P., ſapientius forte ſe hinc expediens per altiorem gradum, qui tamen nec ipſe convenit in Heliogabalum; ut recte dubitarit Gedikius, et Sch. omiſerit in *δηλ.*

ἐν τοῖς πρ.) Formula, qua diverſa connectit et Herodianus, fere in omnium librorum exordiis, et alii hiſtorici, v. Cort. ad Sall. Cat. *Leisn.*

Ibi 19, 6. non huc ſpectatum, ubi fere ſcribitur, ut 7, 1, 1., ſed in exordiis rel. ſaltem repetitur v. *δηλ.*, praeter ſyn. 8, 1, 1. *ἐν τοῖς πρὸ τούτων λέλεκται*, pro quibus adiunctis *τ. πρ. τ.* per variationem, ut pro aliis in libris praec., ut *ἐν τῷ πρὸ τούτου συγγράμματι*, valet h. l. *τοῖς προειρ.*, unde Sch. „(in) *ſuperioribus*, (P. his bene addit) ſuperiori volumine commemoratis“ ubi de ſuo iterum Noſter, (ſed reſpiciens forſan ad Lat. formualm illam P. aut ſyn. *in prioribus*, quam neutram fert G. Th. aut Indd.) et Bg. ſeverius, quoad praep., quam ſupra 1, 11, 7. 5, 6, 21.

παραλαβ.) De vita huius Alexandri expoſuerat quidam Encolpius, quo Alexander, teſte Lamprid. in Alex. c. 27. (c. 17. i. T. 1. p. 905. e.) familiariſſime uſus erat. Hunc Encolpii librum ſe ex Graeco Ms. in ſermonem Anglicanum transtuliſſe iactat Th. Elych. de quo Bayle T. 2. p. 385. ſub Encolpius. *Leisn.*

Dederant et Oxon. in N. aliquid de Alex. noſtro e Lampr. c. 1. i.

ἀρχὴν Ἀλεξάνδρου, τὸ σχῆμα καὶ τὸ ὄνομα[c] τῆς βασιλείας ἐκείνῳ περιέκειτο[d], ἡ μέντοι[e] διοίκησις τῶν πραγμάτων καὶ ἡ τῆς ἀρχῆς οἰκονομία ὑπὸ ταῖς γυναιξὶ διῳκεῖτο[f]. ἐπί 3.

cepiſſet imperium Alexander, inſignia et nomen imperii illi inhaerebant: caeterum adminiſtratio negotiorum et imperii diſpenſatio a mulieribus ordinabatur: et

c) Ms. Ba. τὸ σχ. καὶ ὄνομα λ omiſſo artic. in membro ſecundo, ut alibi, v. 5, 3, 7. m. ſed contra 5, 6, 20. et ipſa mox hic noſtra §. ἡ -- καὶ ἡ λ. d) Colon in Ms. Ba. cum ed. Pat. ut punctum in A. al. e) Diviſum μέν τοι in Ms. Ba. ut in Bss. al., cf. ſupra. f) Hic comma in Bs. I. al. ſed colon in Ed., v. N.

et c. 5. i. et e., non illa repetenda a me, ſed potius hoc ex Angl. ap. Heyn. H. 4, 1075., ſuſcepiſſe imperium aetatis quidem anno XIV, urbis que, ut praefixi in marg., ſed eodem die XI Mart. menſis, quo Elagabalus occiſus; variante Noſtro in περ. cum τ. ἀρχ. pro παρ. τὴν βασιλείαν 4, 14. 5., ob mox ſq. βασ. cui dat de ſuo duo ſubſt. (cf. in Bg. e P. ad σχ. 3. 11, 14. ubi Sch. poſt P. „opp. reali adminiſtrationi") ſed per variationem cum adi. εἴ τι σχῆμα βασιλικὸν περιέκειτο 5, 4, 12. tum ex analog. verbum περ. de re cum dat. pers., ubi ſine Vs. Bud. C. 722, 18., ſed Stp. Th. 2, 168. D., praeter P. „*circumpoſita* ei *erant* inſignia *imperii*" cum rectione eadem aliunde, ne quis tentet vulg. dat. in exquiſitiorem nominat. ἐκεῖνος, (quaſi confuſis finibus iterum, cf. 4, 2, 11.) quo de ſupra, ubi Bg. 5, 6, 16., deſerto P., (qui *brevior in pr.* παρ. λ.) *etiam in ſqq.*, praeter *Lat.* ad μ., *ut in ſyn.* δὲ, cf. 3, 15, 2. it. ad οἰκ. ubi cum P. Stp. Th. 2, 1207. *B. e.*, ſed ad analog. cum gen. rei, cf. Long. Mor. et Suic. ubi et abſolute aut cum gen. pers. cf. L. N. T. et Kypk. T. 2., ſed cum pr. περὶ Foes. Xen. Cyr. Polb. it. κατὰ Rs. Or. V. 8. Din. Di. H. S. T. 2., ut cum μετὰ ap. Suic. cf. The. Fi. Gs. Chr. Suid. et Hſy. per διοίκησις, unde variatur hic per copiam ſyn., mire iunctis affinibus ſecum ἡ διοικ. — διῳκ., ſed hoc v. cum οἰκ. per analog., cf. in ordinem variatum ἡ δ. τῶν πρ. 5, 2, 9. et 5, 1, 13., ſed in ὑπὸ τ. γυν. et variatum caſum poſt ὑπὸ 2, 11, 7. i. et 5, 7, 20. et in ipſam rem ap. Dion. C. 1368. i. de Mammaea ἡ τὴν τῶν πραγμάτων οἰκονομίαν μετακεχείριστο, it. Lampr. in Alex. c. 14. e. p. 901. *et* quum *puer* ad *imperium* perveniſſet, fecit *cuncta* cum *matre*, ut *et* illa *videretur* pariter *imperare*, it. c. 60. p. 1028. e.

ἐπί τε) Forte διῳκεῖτο, αἱ ἐπὶ τὸ σωφρ. *Reisk.*, Cuius pron. etſi potuit per ſe excidere intra vicinitatem: tamen ſine libris et P., alioſum abeunte, non probabitur, cum in vulg. nihil ſit vitii, ſed modo vetuſta ratio ſcribendi per copulam in enunciationibus diverſis et in tranſitu ſubito a re ad perſſ. it. a ſing. ad plur., id que ſine pron. αὗται ſ. αὐταὶ, it. a paſſ. ad act., cf. 3, 11, 3. 5, 3, 13. 5, 6, 16., ut in ſqq., etiam per variationem in praep. pro εἰς. 5, 7, 12. 2, 4, 2. 2, 3, 22., ubi de ſuo iungit Noſter illa adi., (ap. Bg. e P., ſed ap. Sch. in σεμν. „*ſtatum reip.* transferre *ad* gravitatem *maiorem*" hauddubie pro honeſtatem,) reſpiciens tum mox ſqq. tum illa ſuperiora 5, 8, 1. cf. Lampr. in Alex. c. 15. p. 901., *ubi ergo* Auguſtus *agere* coepit *imperium*, primum *removit* iudices *omnes* a *rep.* et a miniſteriis *atque* muneribus, *quos* im-

τε τὸ σωφρονέστερον καὶ σεμνότερον πάντα μετάγειν ἐπειρῶντο. καὶ πρῶτον μὲν τῆς συγκλήτου βουλῆς τοὺς δοκοῦντας καὶ ἡλικίᾳ σεμνοτάτους καὶ βίῳ σωφρονεστάτους ἑκκαίδεκα ἐπελέξαντο, συνέδρους εἶναι

ad modeſtiam ac gravitatem omnia transferre conabantur. Ac primum ex ſenatorio ordine qui viderentur et aetatis gravitate et vitae ſanctimonia praecellere, ſedecim delegerunt, ut aſſeſſores

purus *ille* Heliogabalus *ex* genere *hominum* turpiſſimo *provexerat*: deinde *ſenatum* et *equeſtrem* ordinem *purgavit*, rel. Caeterum, ut in re diverſa a pr., hic potius praefiximus numerum novae §.

καὶ πρωτ.) Liberum P. in princip. ipſe liber Bg. in oppreſſo *μὲν* (quo addito, vel ut ſolitarium ſtet, vel referatur ad ſq. adverſat. in *οὐδὲ*, variatur cum ſuperioribus ſolis *πρῶτον μὲν* et *καὶ πρῶτον*, forſan e Lat., etſi G. Th. tenet modo duo illa Bg. et Hor. T. praeterea p. 24. i. *ac* mihi *quidem*, p. 901. Nr. 6. *ac* multos *quidem*,) deſerit in gen. *τῆς σ. β.*, cf. 4, 6, 5. it. in *τ. δοκ.*, cf. 5, 8, 16. e. 5, 7, 5. ſq. quibuscum variatur opprimendo inf. v. *εἶναι*, unde pendent adiuncti acc. duorum adi. ſuperlat., quos Bg. e P. mutat ad ſenſum in v. *praecell.* et ſubſt. affine, (quae proprie ſunt iſta 2, 1, 20. *προὔχοντα σωφροσύνῃ βίου καὶ ἡλικίας σεμνότητι*, variato ſic membrorum etiam ordine, cf. 3, 2, 14.) ut in gen. illorum abl., quorum prior *ἡλ.* cum *σεμν.* per variationem eſt pro acc. ellipt. 2, 2, 16. *ἄνδρα τὴν ἡλ. σεμνὸν*, ſed alter *β.* cum *σωφρ.* ex analog. aeque, cf. 1, 1, 9. 1, 2, 3. ad *κοσμ.* ubi proceſſerint ſeveriora, *aetate* graviſſimi *et* vita *honeſtiſſimi* ſ. *ſanctiſſimi*, cf. in hoc v. G. Th. 285, 72. aetate *grandis* natu, *natura* ſanctus *et* religioſus *homo*; ſed 838, 90. ſq. aetate *ac* corpore *gravis*.

ἑκκαίδεκα) Adde mox (§. 7. ſq.) Comparat huc Caſaub. (ad Lampr. in Alex. c. 16. p. 905. N. 6.) *conſilia* Auguſti *ſemeſtria*, de quibus Suet. 35., ſcil. ad effigiem temperatae bene que compoſitae monarchiae iſta adornabantur. Nulla enim principatus forma gravior eſt, quam quae aliquam *ἀριστοκρατίας* ſpeciem admixtam habet. Eximia ſunt exempla praeſertim M. Antonini philoſophi ap. Capit. 22. (T. 1. p. 373.) et noſtri huius Alexandri, cuius conſiliarios et amicos recenſet, illorum que praeſertim virtuti felicitatem temporis et imperii adſcribit in vita eius a c. 65. usque ad finem. — Inter eos principis conſultores eminebat Ulpianus, vir non iuris tantum peritiſſimus, ſed omni prudentiae inſtrumento adornatus, quem etiam ad ſecretiſſima quaeque ſolum admiſit c. 31. 51. (et 67. p. 1044. i.) *Boecl.*

Ib. c. 16. ad *neque ullam* conſtitutionem *ſancivit* ſine *viginti* iurisperitis *et* doctiſſimis *ac* ſapientiſſimis *viris*, iisdem *que* diſertiſſimis *non* minus *quinquaginta*, Cas. l. l. „mirum eſt, e tanto numero eorum, qui Alexandro in conciliis aderant, ſolos fuiſſe XVI. ſenatores. nam ita ſcribit Herodi. (ſine Vs.) *τῆς σ. β.* — *βασιλέως· οὐδὲ* — *ἐγένοντο.* ſed mihi hic numerus valde ſuſpectus“ quem tamen ap. Angl. Heyn. H. 4, 1077. ſervatum non reprehendit Nota, cf. ad Dion. C. 1368, 7. de Mammaea, *κἀκ τῆς γερουσίας τοὺς ἀμείνονας συμβούλους προσείλετο, ἅπαν πρακτέον κοινουμένη αὐτοῖς*, N. §. 3.

συνέδρους) Ex h. l. Iac. Guther. de off. D. A. 1, 18. p. 77. probare

καὶ συμβούλους τοῦ βασιλέως. οὐδέ τι[g] *ἐλέγετο ἢ*[h] *ἐπράττετο, εἰ μὴ κἀκεῖνοι*[i]

4. eſſent ac conſiliarii imperatoris. neque quidquam dicebatur aut agebatur, niſi et

g) Diviſa *οὐ δέ τι* in A. 2. al., ut alibi. h) *ἐλέγετο οὐδὲ ἐπρ.* Ms. Ve. v. N. i) Ms. Ba. *κἀκεῖνοι αὐτοὶ ἐπικρ.*, ut ſine iota etiam in ed. A. al. cf. 4, 14, 16.

vult, principis aſſeſſores et conſiliarios ab Hadriano vocatos eſſe *συνέδρους καὶ συμβούλους*. At Herodianus non loquitur de Hadriano, ſed de duobus mulieribus, Maeſa et Mammaea, tempore Alexandri gubernacula principatus adminiſtrantibus. Ab his dicit aſſeſſores et conſiliarios principis delectos. *Leisn.*

Ordinem *τοῦ βασ.* mutarat P., ſed et conſtructionem v. *ἐπελ.* ex analog. cum mero inf. per variationem pro 2, 14, 10. *τοὺς ἀκμαιοτάτους ἐπιλεξάμενος ἐς τὸ δορυφόρους εἶναι*, quae praep. vel *ὥστε* et alibi ad inf. expletur, tacente id Poſſ. Sy. de v. *eligendi* p. 153. m., etiam G. Th. in hoc et Bg. e P. Caeterum Leisn. in m. Ox. „d'Arnaud p. 39." qua nihil reperi in An. et L. V. ej.

οὐδέ τι) Mss. rel. et P. (quanquam hic duplicans *ἤ*, ut 2, 2, 5. e.) reiiciunt Ms. Ve. novitatem in repetita neg. per gloſſam, qua exquiſita obtrudunt noſtri Codd., ex ſuperioribus 1, 15, 7. 2, 2, 14. 2, 5, 8., cf. in vulg. 1, 9, 7. 2, 9, 15. e., ſeverius verſante Bg. prae P. in *τὶ* poſt neg.

εἰ μὴ) *niſi* id *illi* approbatum *ſuo* ſuffragio *confirmarent.* Aptius vero, ut opinor, eſſet *γένοιντο*. *Steph.*

Qui, contra P. brevitatem prima ſic reddens, neglecto tamen etiam *καί*, in *Th.* huc ſpectat modo in v. *ἐπ.* ſine Vs., nec bene ſub Lat. *approbare*, quod demum eſt in ſq., niſi ſumas duo ſyn., privum v. cum phraſi, et proprium cum tropico, dum Sch. conflat ſua e Sb. Ind. „*σ. comprobarunt* ſuo *calculo*, *ἐγ. calc.* ſ. *approbarunt*, *ἐπ.* quum *probandum* iudicaſſent *illud*, ſuo *addito iudicio*" hoc poſtr. maxime, ſed Bg phraſin dupl. contrahit in unam, mutatis particip. et adi. in ſubſt., ut tropum poſtr. adi. ſervet, qui deferendus in ſeverioribus his, *ſi non* et *illi* inſuper *diiudicaſſent* id *et* aſſenſi *eſſent*, vel omiſſo illo adv. *inſuper*, ut pro ſimpl. ſit *ἐπικρ.* cf. abſolute Suid. Fi. Aeſch. cum Axioch. ej. Abr. Dl. Th., ſed cum inf. L. N. T. quorum Schw. profert cum gen. pers. e Di. H. S. T. 1. (alio ſenſu) cf. cum pr. *περὶ* Dem., ubi et, ut h. l., cum acc. rei, ſed ſimul cum adiuncto, ſine Ind. ap. Diod. S. 1, 551. l. 32. cf. Munth. p. 189. e. ſq., ut de med. ap. Hſy., ſed in affinia *ἐπίκριμα* Krb. Decr. R. p. 1. *ἐπίκρισις* Long. Mor. et *ἐπικριτὴς* Vig. et Polb., ubi ſimul cum *σύμβουλος*, ſed in totam Noſtri formulam ſq. ap. Diod. S. 1, 416. l. 7. *ἅπαντας ἔπεισεν αὐτῷ συμψήφους γενέσθαι*, per liberam Vs., ſed ap. Poll. 8, 15. *unanimes*, conſentientes *facti ſunt*, ut per ſyn. v. 6, 117. *σ. εἰμὶ*, *ſuffragor*, tum Ael. V. h. 4, 5. p. 338. *σύμψηφοι ἦσαν τῷ Νηλεῖ*, Neleo *aſſentiebantur*, it. Ariſt. ep. 1, 10. Abr. p. 27. e. *σύμψηφοι πάντες ἐμοὶ*, Pav. Vs. p. 72. m. *adſentientur* omnes *mihi*, oppreſſo v. *εἰσὶ* ſ. *ἔσονται*, ſed cum eodem dat. pers., hic omiſſo pron. *αὐτῷ*, cf. abſolute Dem. cum Hſy., ſed de re ap. Suid. ut de affini v. *συμψηφίζεσθαι* L. N. T. Eutr. Met. et Abr. ad Ae. T. 1. et in rem ipſam Lampr.

αὐτὸ ἐπικρίναντες, σύμψηφοι ἐγένοντο [k]. ἤρεσκέ τε τῷ δήμῳ καὶ τοῖς ϛρατοπέδοις, ἀλλὰ καὶ [l] τῇ συγκλήτῳ βουλῇ τὸ ϛχῆμα τῆς βασιλείας, ἐκ τυραννίδος ἐφυβρίϛου εἰς ἀριϛοκρατίας τύπον μετενεχθείσης [m]. πρῶτον μὲν οὖν τὰ ἀγάλμα-

illi id iudicio et calculo ſuo
5. comprobaſſent. Placebat
que populo ac militibus, im-
mo et Senatui ea facies im-
perii; ex tyrannide con-
tumelioſa ad formam guber-
nationis optimatium redacti.
6. Ac primum quidem ſimu-

k) Sic etiam Ms. Ba. *Mart.* etiam Mss. rel. et edd. v. N. l) In. 1. ἤρεσκέ τε τῷ συγκλ. β. mendoſe omiſſis rel., unde ſocia 2. quaſi correctius ἤρεσκέ τε τῇ συγ. β. m) μετεχθείσης Mss. Ba. et Vi. v. N.

in Alex. c. 16. p. 905. i. *dato — ſpatio* ad *disquirendum* cogitandum *que*, priusquam *dicerent*, rel. Tum Ms. res in alio pron. caſu ac genere, cf. 2, 9, 4. τοιαυτ., procedens illa per ſe, cf. 3, 13, 7. αὐτὴν ἐκείνην et ad 1, 6, 12. eiusdem ordinis ἐκεῖνος αὐτὸς, tamen minus videtur eſſe a librarii ingenio, quam lapſu manus e pr. finitione, cf. 3, 11, 5., cum ſufficiat ad definiendum ſolum κρ̀κ., ut in ſuperioribus ſaepe, ſed contra ad rectionem totius et ob pr. τὶ magis neceſſarium ſit vulg., id que ipſum etiam a Mss. rel. ſervetur, tacente P. libero. Sed altera Stp. correctio, non tentata in Th. v. ἐπικρ., ad tempus et modum v. ἐγεν., plane inutilis eſt, cum poſt εἰ μὴ impf. ſ. aor. indic. ſolennis reperiatur pro impf. ſ. plusq. coni., quod poſtr. ſequitur Bg. de ſuo, cf. 1, 17, 27. (ubi tacebat Stp.) et Hoog. Op., ſed in rei ipſius exemplum Lampr. c. 19. p. 908. e. *ſenatorem* nunquam *ſine* omnium *ſenatorum*, qui *aderant*, conſilio *fecit*, it. ad §. 8. εὐτ. it. c. 23. i. p. 910. c. 28. p. 929. m. c. 33. i. p. 937. c. 43. p. 991. c. 46. e. p. 999. c. 68. p. 1048.

ἤρεσκε) Liberum P., etiam in copula, cf. 5, 5, 4., deſerit Bg. quoque in rel., cf. in ἀλ. 1, 12, 4. 1, 14, 14., non variante Noſtro in τῇ σ. β. cum §. 3. et in τὸ σχ. τ. β. cum §. 2. niſi per ſenſum, unde variat Bg., (ubi et Sch., deſerto P. „*ſpecies* gubernationis Ariſtocraticae“) de ſuo faciens in artic., etiam partim in ſqq., ubi variatur cum 2, 4, 3. ἐξ ὠμῆς καὶ ἐφυβρίϛου τυρ. εἰς σώφρονα καὶ ἀμέριμνον βίον μεταχθέντας vaſie, tum per unum adi. et epitheton ἐφ. tum per ſyn. v. μετ. (unde Mss. lectio per gloſſam, cf. 7, 1, 3. dum P. nihil decernit, ſed unus Ms. Ve. recte nihil novat,) ex analog. cum ἐξ et εἰς, (cf. Geop. et Dem., ubi et cum ἐπὶ, ut Xen. Cyr. et Plut. Hs., noſtrum particip. tenente Stp. Th. ſine auctore et Lat. Bg. cf. 5, 3, 16.) ſed ſcribitur peculiari ratione in τυπ. cum ἀρ. (variando pro εἰς σχῆμα ſupra) minus, opinor, ex analog. Gr. Geop. εἰς τύπον ἀραχνίων, *ad* figuram *telarum*, quam ex Lat., cf. in Bg. (dum Stp. Th. hinc ſine Vs. profert modo ſub *figura* 3, 1690. C.) G. Th. Nr. 4. *formam* reip. — *civitatis* rel.

πρῶτον μ.) Duo haec cum οὖν ex aliorum exemplo, cf. Is. Ev. Fd. p. 8. e., non ſevere mecum (cf. Exc. ad 1, 2, 9. p. 804. m.) reddit P., ordine alio et oppreſſo μὲν, ſed Bg., ut alibi μ. δ., cf. 5, 4, 14., nihil ferente G. Th., ſed Hor. T. tantum *principio igitur* p. 382. e., ſed p. 758. i. *primum* igitur *eſt* rel. et p. 771. i. *ac* primo *quidem*.

τα τῶν θεῶν, ἅ περ [n] ἔτυχεν ἐκεῖνος κινήσας καὶ μεταγαγὼν, ἔπεμψαν εἰς τοὺς ἀρχαίους [o] καὶ ἰδίους ναούς τε καὶ ση-

ſacra deorum, quae ille loco moverat et tranſtulerat, miſerunt in priſtina ac propria

n) Sic dividit nobiscum clare hic Bc. 2. cf. ſupra. o) εἰς τοὺς ἰδίους ἀρχαίους λ. Ms. Ba. v. N.

τὰ ἁγ.) v. Lampr. in Heliog. c. 3. et c. 6. *Boecl.* cf. ib. p. 802. i. ad *ſacra* P. R. *ſublatis* penetralibus,*profanavit* Cas. N. 3. et ſupra 5, 5, 15. 5, 6, 7., rem Noſtri ſq. de reductis ſimulacris deorum nec tangentibus Angl. ap. Heyn. H. 4, 1077. nec Lampr., nec Dione C., dum variatur hic cum 5, 6, 20. ἁγ. πάντων θεῶν per adiunctos artic., ſed pro privo v. ἐκίνησεν ib. §. 7. per formulam periphraſticam ἐτ. κιν., ex analog., cf. 5, 7, 14. ubi male reſolvit Sch. „κιν. quum *ſedibus* extuliſſet *ſimulacrum*" melius in ἐτ. ſervans P., quem deſerit Bg. fere cum Stp. Th. 2, 214. B. „quae *loco* ſuo *moverat*" de ſuo dum Noſter iungit v. μετ., reſpiciens 5, 6, 7. e. εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν — ἀνήγαγε, ſed P. duo verba contrahit in formulam unam, cf. 1, 15, 17.

εἰς τοὺς — σηκ.) Σηκὸς eſt medium templi, in quo collocata erat ſtatua dei deae ve, cui templum erat ſacrum. Id docent Faber et Fabri filia ad Anacr. od. 5, 13. Obſervante Arnaldo in Anim. Crit. p. 2. idem firmat Eur. Rhe. 501. Herodianus h. l. *Leisn.* σηκὸς eſt medium templi in quo Deorum Dearumve ſtatuae collocatae erant. v. D'Arnaud An. Cr. p. 1. ſq. *Stroth.*

Nihil dirimentem P., per copiam ſuam duorum ſubſt. pro uno, cf. 3, 6, 17.," ſervat Stp. *Th.* 2, 762. *E.* e. „Herodi. quoque diſtinxit inter ναὸν et σηκὸν" tacens tamen et *ipſe*, quatenus, dum e Sch. ſine Vs. ſub ση. *ſacellum*" ſumtum a Bg. ambiguum eſt quoque, ap. G. Th. „τὸ ναΐδιον, locus parvus deo ſacratus cum ara." Scilicet, quanquam Noſter alias per copiam ſyn. iungit ſubſt. quaedam, et haec noſtra interdum ſunt eiusdem notionis: tamen diſtingui hic, ut να. ſit totum, ſed σηκ. pars, templi que adeo interior locus, adytum, credo ex altero Noſtri loco 7, 10, 6., quem Sb. Ind. ſic ſtatim praebuit „σηκὸς τοῦ νεῶ" tum quia de parte tali ſumunt alii, non modo Arn. l. l. hinc ſine Vs. per Gr. libera „ἔπεμψεν ἀγαλμ. εἰς τοὺς ἰδ. ν. τ. κ. σ." ſed etiam alibi, maxime grammatici vett., tum ex analog., Noſtro ſpectata, illorum ſyn., ubi diverſo ſenſu iſto copulantur νεὼς et ἄδυτον, it. ἱερὸν et ναὸς, de quibus ſupra 5, 6, 21., quibus add. Luc. 3, 452. l. 24. quanquam ib. etiam videntur l. 29. promiſcue poni, ſed de noſtro σηκ. cf. Hes. Suid. Thom. M. Moer. Tim. L. R. Ammon. cum Valc., (pro cuius p. 153. e. emendatione ap. Suid. malim ναὸς, in nominat., ut ap. Hes.) Poll. 1, 6. cum N. 38., ad Harpocr. p. 69. Val. p. 315. l. 9. Schol. Eur. Ph. v. 1017. Barn. et Valc. it. Schol. Lyco. v. 871. C. Barth. Adv. p. 380. e. Fabr. bibl. ant. p. 404. m. tum ad Herdt. p. 446. N. 50. ad Luc. 3, 477. N. 16. Fi. ad Anacr. l. l. Cas. ad Ant. Gat. p. 416. B., ſed per loca quaedam ſingularia, ubi σηκ. oppon. ἐν τεμένει, Diod. S. 1, 25. l. 34. *ſacellum*, (ubi, praeter 2, 215. e. σηκοὶ τῶν τετελευτηκότων, conditoria *defunctorum*, quoque p. 525. i. Ἀντίοχος ὁ — Ἐπιφανὴς — εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἄδυτον τοῦ θεοῦ σηκὸν, οὗ νόμιμον εἰσιέναι μόνον τὸν ἱερέα, *inacceſſum*

κούς [p]· τούς τε ὑπ' ἐκείνου ἀλόγως [q], ἢ ἐφ' οἷς εὐδοκιμήκεσαν ἁμαρτήμασιν, εἰς τιμὰς καὶ ἐξουσίας προαχθέν-

7. templa et ſacella: eos porro, qui ab illo temere aut ob ea, quibus claruerant, ſcelera ad honores et dignitates promoti

p) Colon hoc in Stp. rel. et Ms. Bg. pro commate Pat. et puncto A. al.
q) ἀλόγους Ms. Ba. v. N.

dei *fanum*, memorabilis locus ob adiuncta, tum epitheton, tum gen. pers. ut) Di. H. S. T. 1. 112, 29. *ἐν τῷ θεοῦ τεμένει* — *in* dei *area* — *εἰς τὸν σηκ. εἰςτρέχει τοῦ θεοῦ*, *in* dei *ſacrarium*, ſed 259, 2. 16. *τοῦ ναοῦ* — *ἐν δὲ αὐτῷ* — *τρεῖς ἔνεισι σηκοὶ παράλληλοι, ὁ τοῦ Διὸς* — *ὅ τε τῆς Ἥρας καὶ ὁ τῆς Ἀθηνᾶς*, *fana*, *ὑφ' ἑνὸς ἀετοῦ καὶ μιᾶς στέγης καλυπτόμενοι*, ut 127, ult. *σηκὸν, ὑπὸ γῆν κατεσκευασμένον*, *cella*, ubi Veſtalis defoſſa, ut de aliis rebus cavis ſaltem, ſi non et tectis ſeptis que (quae princeps notio apparet quoque in v. *σηκάζειν* ap. Xen. Hell. Mor.) veluti columbarum et pecorum Geop. Hom., etiam in N., Hesd. Orph. Lyco., ſed de olea conſecrata Rs. Or. V. 6. Cum his ſubſt. de ſuo iungit Noſter duo adi. illa, ubi P. liberrimus, addito pron. *ἕκαστα*, relato ad pr. ſubſt. *τὰ ἀγαλμ.*, cf. 3, 3, 5. e., unum modo exprimens, cf. 4, 15, 6., id que poſtr. *ἰδ.*, ſed Ms. Ba. (cum rel. ſervent lectionem vulg.) utrumque monſtrat quidem, at ordine alio, (quae vis eſt manifeſta,) et ſimul ſine copula, quam alibi etiam is eiicit, cf. 2, 3, 22. e. ad *κεκρ.* 5, 4, 18. e., verum hic ſine cauſa conſpicua; me ſic ſuſpicante, excidiſſe ab initio voces utr. *καὶ ἰδ.*, ſed deinde ex alio Cod. reſtitutum ſolum *ἰδ.* in marg., unde venerit in locum alienum, aut ſciolum quem, eiecta copula, locaſſe illa adi. aliter, ad ſententiam illorum §. ſq. *εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν* — *αἵρεσιν*, it. recordatione ſimilium, ut ap. G. Th. 376, 64. 67. „Ter. Hec. 5, 4, 18. antiquam *tuam* venuſtatem *obtines*."

τούς τε) Ms. res utraque in mendo cubat, confuſis vocalibus, cf. 5, 8, 15. et 19. e., probante id contextu ſolo, ſed et P. in primo adv. ſervato, unde Bg. cf. Foes. Thuc. cum Sch. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. Fa. Ae. Rs. Or. V. 8. Lyc., ſed Dem. 231, 2. ſine Ind. ut Iſ. P. Mor. ſ. 41. i. cum Ev. Fd., per analog. cum v. *πρ.*, ut et adiuncta rel. copulante Noſtro, it. in *τιμ.* et *ἐξ.* per variationem cum 4, 2, 17. cf. 3, 7, 19. e. 1, 12, 8., modo in *τιμ.* huc ſpectante Stp. Th. 3, 1551. B. m. ſine Vs. per „*εἰς τιμ. πρ.*" nec tenente tempus hoc *εὐδ.* nec quid ſuper nullo augmento, quo de v. ad Luc. 2, 230. N. 89. 449. N. 67. 861. N. 22. 30. it. 3, 68. N. 50. cum Fi. Th. p. 20. b. m. et ad Well. p. 175. e. 178. e., ubi Bg. bene in oratione contracta, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. e. Nr. 3., pro breviſſimo P., quem deſerit Sch. in „*εὐδ.* nobilitati *fuerant*, *πρ.* *promotos* ab *illo* ad *hon.*" reſpiciente Noſtro ad 5, 7, 24., ſed analogiam in *εὐδ.* cum *ἁμ.* cf. Ter. Eun. 5, 7, 20. *qui* ſtultum *adoleſcentulum* nobilitas *flagitiis*, cum N. Wſth., nihil ferente G. Th. in Bg., nec in P. ſubſt. *vit.*, ſed modo *inclareſcere* cum pr. *in*, ad ſeveritatem in vertendo, ſi quis repetat hic pr. *ἐφ.*, nec regat v. cum nudo abl. cf. Xen. Oec. 11, 1. *ἵνα* — *ἐφ' οἷς εὐδοκιμεῖς, διηγησάμενος ἡσθῇς*, ib. Xen. Hell. cum ap. Ioſ. 1, 390. ſ. 6. e. *ηὐδοκίμησε λ.*, ſed p. 790. c. 3. i. *εὐδοκιμήκει λ.*

τας [r], τῶν δοθέντων ἀφείλοντο, ἑκάστους [s] κελεύσαντες εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν [t] ἐπανιέ-

fuerant, iis, quae data ipſis erant, privarunt, ſingulis iuſſis ad priorem redire dignita-

r) προαχθέντες Ms. Ba. v. N. s) ἑκάστοις Ms. Ba. v. N. t) Ms. Ba. αὐτ. per lenem, ut A. al. v. N.

τῶν δοθ.) Prô liberrimo P. dedit Sch. „neutr. plur. *datis* honoribus, ἀφ. *ſummoverunt* illos *a* dat. *hon.*“ praefixo illo ſexu innuens enallagen generis, cum praecedant modo ſubſt. duo fem. τιμ. κ. ἐξ. ſ. ſyneſin generis, hic in particip. ſ. adi., cf. 4, 2, 9. e. ad δοκ. it. ad Luc. 1, 583. a. e. cum Rsk. ad Polb. p. 390. et Weſſ. ad Diod. S. 1, 373. N. 81. 2, 199. N. 5., ubi tamen non ita bene emendatur, ut in pr. N. aſſumitur extrinſecus aliud ſubſt., quo ſpectetur mente, ut hic forſan a Bg. ad commune illud πραγμάτων, qui in ſqq. etiam libertatem P. deſerit, ſupplendo dat. pers. ad δοθ. (quod ex analog. cum pr. τιμ. cf. Fi. Pal. Kypk. T. 2. cum L. N. T.) et abl. ad ἀφ., ſervato item pron. ἑκ., ubi Ms. caſus pron. alius, cf. 4, 12, 14., aeque fuerit e lapſu, (cum rel. Mss. taceant) cf. 5, 6, 21. αὐτ., ac ingenium librarii, rectionem dantis aliam verbo κελ., cf. 4, 15, 15. m. Ἀντ., quae procedat, commate facto poſt κελ., cf. 2, 13, 17. 4, 11, 8., dum vulg. rectio per acc. cum inf. ſaepe non tentata eſt ſupra, cf. 5, 6, 12., etiam verbo in medium coniecto, V. 2, 2, 2. 2, 14, 12.

εἰς τὴν — αἱρ.) Αἵρεσις dicitur ἀπὸ τοῦ αἱρεῖσθαί τι ἴδιον, καὶ τούτῳ ἐξακολουθεῖν, *haereſis* dicitur *ab* eligendo, *quando* quis *proprium* (quid) *ſibi* eligit, *illud* que *ſequitur*, inquit Athanas. Quaeſt. 38. de parabolis T. 2. p. 402. *Leisn.* αἵρεσις dicitur de iis qui ad certum aliquod munus eliguntur, ſ. in certa quadam dignitate, libera voluntate, ac absque ſortis neceſſitate conſtituuntur. Vſurpatur quoque a recentioribus ſcriptoribus pro latina voce *conditio* v. Budaeus. Quare hoc loco reddendum eſt, *ad priſtinam* dignitatis *conditionem* redire. *Stroth.*

Quocum ſane Bg., ſed ut formulam hanc Lat. taceat G. Th. cum Indd., non item notionem iſtam Gr. vocis Stp. Th. 1, 184. D. m. e Bud., opinor, Lex., dum Sb. Ind. reddit „inſtitutum“ ut ap. Di. H. T. 1. αἱρ. τῆς πολιτείας, quae in pr. nominatur ἀριστοκρατία, unde Sch. „*inſtitutum* officii *priſtinum*, ἀξ. prior *officii* ſ. *dignitatis* ratio“ bene hoc facilius Lat. ſubſtituens, pro genus; unde veniatur tandem ad P. brevitatem, quoad ſenſum, tametſi ille per duo iterum ſubſt. vertit, manet que, ut in Gr. formula Noſtri peculiare quid ex analog. in αἱρ. cum gen. rei iſto, it. in adiuncto et adi. πρ. et v. ἐπαν. (cf. ap. G. Th. 104. 85. 90. redeunt *in* ſedes *antiquas* primordia, — *in* ſtatum *antiquum*,) ſic notio ſubſt. αἱρ. princeps illa, a Leisn. et Str. propoſita, *et* iuſſerunt ſ. *dum* iuſſerunt, ſ. *ita*, ut *iuberent*, ſingulos *ad* priorem *ſuam* redire *dignitatem*, quam *delegiſſent* ab initio, ſ. *delectam*, cf. 5, 7, 24., unde et h. l. αἱρ. cum τ. ἀξ. duo ſubſt. in regimine capias pro ſubſt. et adi., dum reperi, praeter allata ad 3, 11, 11., de αἱρ., in notionem phyſicam ap. Thuc. cum Schol. Di. H. S. T. 2. et Suid., ubi et cum gen. rei ἐπιτηδευμάτων, ut ap. Dem., ſed in aliam cum τῆς πρεσβείας Rs. Or. V. 4., ut cum gen. pers., diverſo ſenſu, Fi. Ae. et Polb. 1, 30. m. cum Ind. ad eum que Rsk. et Cas. T. 1. p. 802. i., ſed ap. hunc ad Ath

και τῆς ἀξίας αἵρεσιν. τάς τε πράξεις ἁπάσας καὶ τὰς διοικήσεις, τὰς μὲν πολιτικὰς καὶ ἀγοραίους ἐνεχείρισαν τοῖς ἐπὶ	8. tis conditionem. Munia autem omnia et miniſteria, civilia quidem et forenſia delegarunt viris doctrinae

2, 337. pro „ratio vitae, mores et inſtituta“ porto Cl. Cic. Hſy. L. N. T. cum Obs. Krb. p. 177. m. Tittm. de veſt. Gn. Suic., ubi et Leisn. illud 1, 120. Nr. 2. e. alii que rerum gen., ut δογμάτων, ſed in rem crit. et confus. D'Orv. Ch. cum Rs. Or. V. 3, p. 90. N. 28., hic a Bg. e P. omiſſum gen. pron. reſtituente me olim, ut jam antea monſtravi per aſperum cum Mss. rel., etſi quoque Ms. Ba. lenis *ipſorum* procedit, ad ſcriptorem relatus tentatus que in Mss. ſaepius ſupra. Caeterum in notionem τῆς ἀξ., (variando cum ſuperiori ἀξίωσις et ἀξίωμα,) quae h. l. valet, pro munere ſ. officio, *forſan* per ellipſin τιμῆς, (quod in pr. adfuit, alia que in cauſa expletur a *L. Bos.*,) habui ex Ind. Sb. ap. Zos. 5, 9, 5. 6. e. cui add. ib. i. 2, 55, 3. 3, 10, 6. e. 3, 11, 5. e., ubi in quibusdam locis cum ſyn. ἀρχαὶ, ſed praeterea tantum ap. Fi. Pal. *fortaſſis* et Luc. 3, 424. f., at certius ib. 1, 64. l. 16. et ſine Ind. ap. Dem. 1414, 19.

τάς τε πραξ.) Quae hic leguntur de Iuriſperitis et rei militaris gnaris, quorum his cura rerum bellicarum, illis cura rerum civilium committebatur, his conſona habes ap. Lampr. in Alex. Sev. c. 16. (i. p. 904.) Poſſis ergo in voce ἀγοραῖοι etiam τὸ πράξεις intelligere, uti Graeci dicunt ἀγοραίους ποιεῖσθαι *conventum* ſ. *forum agere* et *ius dicere*, de praeſide provinciae. Sic Act. 19, 38. Caſ. ad Strab. XIII. p. 191. De voce ἀγόραιος et differentia inter ἀγόραιος et ἀγοραῖος v. interpp. ap. Wolf. ad Act. l. l. *Leisn.*

Primo liberum ſit, acc. τάς τε πρ. λ. retinere, aut ſumere iterum caſus eosdem pro gen. τῶν τε λ. cf. 5, 7, 11. tum jungit Noſter de ſuo ſubſt. duo πρ. κ. διοικ., ad quod ſubſt. aſſumas e pr. gen. αὐτῶν, τῶν πραξ., etiam adeo hendiad. *negotiorum* omnium *adminiſtrationes*, cf. §. 2. 3, 8, 14., P. deſerente Bg. in plurimis, (ſecus ac Stp. Th. in διοικ. adminiſtrationes *civ.* ac *forſen.*“) cf. 2, 1, 9. 5, 7, 12. 14., ut in variationem 4, 12, 2. τῶν ἐν ἀγορᾷ, quae ſupra tangebantur per v. δικάζειν 4, 4, 1. 3, 14, 17., ſcribente Noſtro ad analog. in ἀγορ. cum πραξ., ſed cum διοικ. e Strab., cf. Cas. ad The. p. 83. m. ed. Fi., ſed huius Ind. de ἀγοραῖος abſolute, it. Herdt. Xen. Z. Cyr. et Pol. cum Gs. Chr., ſed cum variis ſubſt. Xen. Hell. Mor. Diod. S. Di. H. S. T. 2. Rs. Or. V. 4. Luc., ſed in ἀγόραιος (quod h. l. valet, non vero ἀγοραῖος, ſub quo ſine Vs. hinc Stp. Th. 1, 27. C. m.) et in differentiam a pr., praeter Cas. l. l., quoque L. N. Fi. et Krb. cum ej. Obs. et Alb. Gl. p. 82. N. 44. Gron. Obs. p. 483. m. Ammon. cum Valck. An. it. S. ep. Aesch. et Suic., ubi plura ſubſt., quam ap. L. Bos., in ellipſin, ut ἀγόραιον ἄγειν ap. Ioſ., cf. Suid. et Hes., ſed de affini adv. Di. H. l. l.

τοῖς ἐπὶ) Variatur cum 1, 2, 2. m. τοὺς — ἐπὶ λ. δοκιμωτάτους, ad quem locum diximus e Stp. Th. hinc, qui ib. 2, 1032. e. illa ſua iisdem Lat. cum noſtro adi. tribuit Gregor. (quocum alia habet communia Noſter, cui contra dat Poſſ. Call. p. 340. f., ſed hauddubie e Stp., cum praebeat eundem gradum poſit.) ſub Lat. Bg., quo de v. ib., deſerto P., etiam in pr. ἐπὶ, cf. 3, 8, 8., non item in aſſumto ſubſt. ἀνδράσι, quod

λόγοις[u] εὐδοκιμωτάτοις καὶ νόμων ἐμπείροις[x], τὰς δὲ[y] στρατιωτικὰς τοῖς ἐξετασθεῖσί τε[z] καὶ εὐδοκιμήσασιν ἐν εὐτάκ-

nomine probatiſſimis legumque peritis: militaria autem ſpectatis et claris in

u) τοῖς ἐπ' ὀλίγοις εὐδ. Ms. Ba. mendoſe (per lapſum in litteris cf. 3, 6, 4. μολ. et in ſerie omnium una male diviſis vocibus, cf. 4, 15, 19.) at in ed. Bs. 1. ἐπιλόγοις. x) Hoc comma in Bss. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. cum Ms. Bg., male, cum a v. pr. ἐνεχ. et ſubſt. τὰς πρ. λ. pendeant ſqq. etiam acc. y) τάς τε A. al. v. N. z) In Ms. Vi. τε deeſt. Loc. etiam in Ms. Ve. ſed in Ba. ἐξετασθεῖσι τὲ de more, cf. 5, 8, 8.

propterea Leisn. ſtrinxerat ſubtus linea rubri coloris, cf. 3, 12, 12. 4, 7, 12., reperiente me adi. εὐδ. ap. Suid. ſine loco, per γενναῖος, ſed abſolute et cum definitione ap. Cas. ad The. ed. Fi. p. 28. e. tum de pers. Sb. Ind. Iſ. Pan. Mor. Ael. V. h. Xen. Z. Pol., ſed de re (praeter Bud. C.) ib. Mem. S. cum pr. ἐν, dum Noſter adi. regit cum pr., quam habet affine v., cf. ap. Luc. 1, 18. l. 99. τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, *facundae* orationis *fama*, ſed Dem. 1425, 5. τοῖς ἐπὶ τῶν λόγων εὐδοκιμοῦσι, tum in ſq. ap. Luc. 2, 394. i. τὸν τῶν νομ. ἔμπειρον, *iuriſperitum*, cum artic. ſine diſcrimine, quae tamen ſint ducta e Lat. cf. G. Th., et ex analog. Gr. cum aliis gen. rei, cf., praeter abſolutum Iſ. Pan. M. p. 16. i., ib. p. 102. m. Thuc. Luc. Diod. S. Di. H. S. T. 1. (ubi T. 2. cum gen. pers.) Rs. Or. V. 7. Ant., ubi et ſimul cum adv., ut ap. Xen. Bach. cf. Hſy. Poſſ. Call. et Sy. it. in poëtic. ἐμπείραμος Lyco., ſed ἐμπέραμος Call.

τὰς δὲ στρατ.) Quarundam edd. copula alia, hic praecedente μὲν, contra que Mss. et P., merum fuerit vitium operarum, cf. 3, 7, 16. 4, 10, 7. 5, 7, 9. 5, 8, 20., ut 4, 15, 13. in Mss. omiſſum τὲ mox ante vicinum καὶ, quod nec in P., ſed libero, per copiam Noſtri (pro uno v. 2, 1, 9. 2, 7, 7. e. ad variandum) ſpretam, dum Stp. Th. in v. ἐξ. e. tenet hinc ſine Vs., ſed Sch. (cf. 1, 5, 4. ad λογ.) »*ſpectatis* — in *negotiis*« ubi G. Th. »δοκιμασθεὶς, εὐδόκιμος, probatus« ut cum ſq. ſit ſyn. quodammodo, et variatum cum pr. εὐδ., etiam, quoad praep. ib., cf. cum ἐπὶ Sb. Ind., ſed cum noſtra ib. Dem. (cui add. de re 318, 14. ut in paſſ. 244, 15. 249, 8.) Polb. cum Rsk. it. Dion. C. ἐν πολλαῖς πραξ. et alio loco *verſatus*, Di. H. S. T. 1., ubi et cum ſyn. ἐν τοῖς πράγμασιν, Luc. cui add. 2, 237. e. ἐν πολ. πραξ. in *multis* magiſtratibus *probatus*, ſed in N. 37. »in *multis* ap. *Romanos* dignitatibus ac honoribus *verſatus*, (et p. ſq. N. e. diſerte) ἐξετάζεσθαι pro εὐδοκιμεῖσθαι« ſ. potius in act. εὐδοκιμεῖν, ut ponatur iunctim antecedens et conſq., quoniam qui exploratus eſt cognitus que, is deinde celebris ſit, ſed 3, 27. l. 34. ἐν ταῖς δίκαις, *probandum* me *praebeo*, cum N. per *verſor*, ex alio conſequenti, quoniam viri ſic celebres exploratae que virtutis ac ſcientiae, ad munera adhibentur in iis que adeo verſantur, tum Iſ. Pan. M. p. 109. N. e. Suic., ubi et cum nudo abl. per Lat. ſeverius *exploratus*, (de pers. ap. G. Th. non repertum,) ſed paſſ. inſuper S. ep. Aesch. et de re Rs. Or. V. 7. Din. et Munth. ut med. Thuc. Sed v. εὐδ. cum pr. ἐν, praeter allata ad 2, 1, 9., alio ſenſu etiam ap. Ioſ. 1, 758. ſ. 6. e., ut cum διὰ Luc. et Poſſ. Call., ſed cum adv. ſimul Fi. Th. cum Cas., Iſ. Pan. M. p. 71. e. ubi et cum ἐκ p. 54. m. et ſimul cum adv. p. 41.

κτοις τὲ καὶ πολεμικαῖς πράξε- ſtatis et bellicis muneribus

e., ut cum κατὰ, pro ἐν ſ. ἐπὶ, Ed. Ev. e c. 4. p. 11. 1., addente hic Bg. de ſuo particip. illud fut., ſine neceſſitate, cum Lat. habeant cum pr. in et ſubſt. non eius modo ſpectat., ſed et clar., cf. G. Th. 946, 58., dum P. inſeruit et hic ſuum ἀνθρώποις, cf. 5, 1, 13.

εὐτάκτοις) Sententia requirit potius ἐπαρχικαῖς, εἰρηνικαῖς, aut aliud huiusmodi, ut 6, 8, 3. (ἐλθὼν διὰ πάσης τάξεως ϛρατιωτικῆς) et Zos. 1, 11, 3. (in Alex. noſtro ἐπιϛήσας ὑπάρχους τῇ αὐλῇ Φλαβιανὸν καὶ Χρηϛὸν, ἄνδρας τῶν τε πολεμικῶν οὐκ ἀπείρους, καὶ τὰ ἐν εἰρήνῃ διαθεῖναι καλῶς ἱκανούς,) 1, 21, 6. 3, 10, 1. et 6, 4, 4. *Sylb.*

Quo tacente in Ind., ut P., iterum uno πολ. libere reddito, praeter Sch. „bene *ordinatis* actionibus *militiae*" profert Stp. Th. 3, 1260. E. e. modo „ap. Herodi. legimus εὔτακτοι πράξεις." Quid Bg. legerit, nec ipſe monuit, nec liquet certo e Vs., nec, an tantum τακτοῖς, quaſi εὖ oppreſſerit iterum, cf. 2, 5, 1. 4, 9, 9. 5, 7, 13. aut putarit, otioſe accreviſſe e pr. voce; quanquam, cum τακτὸς teneat Stp. Th. „modo" pro ordinatus, in quo ſervatur ordo, certo ordine procedens" idque quoque inſit in vulg., quo de habui, de re ſ. pers. it. ſenſu paſſ. aut act., pro modeſtus, ordinis diſciplinae que ſtudioſus et obediens, Poll. Ariſt. Kuſt., Thuc. Xen. Mor. et Z. cum Gs. Chr. Dem., ubi cf. 1225, ult. Cas. ad Ath. 2, 373. et L. Bos. Obs. M. p. 81. ſq., quod, (una cum affinibus v. εὐτακτεῖν et ἀτακτεῖν, cf. L. N. T. Kypk. 2, 345. Munth. p. 397. 399. Rsk. ad Polb. p. 405. Heyn. Epict. p. 91. e.) cum adhibeatur maxime de militibus, donec melius quid reperio, ſervatum cum libris omnibus, a Noſtro que ex analog. iunctum cum πράξ., per notionem Bg. huius ſubſt., acceperim ſenſu paſſ. de muneribus et officiis ſeveris et iis, ubi bonus ordo, modeſtia et obſequium ſervari debet, ſic, ut innuatur illud pr. ϛρατιωτικὰς, et ſequatur aliqua explic. in πολ., quod prius difficile et ambiguum vocabulum definiat magis, et ipſum ad analog. coniunctum cum πράξ. e Bg. mente, ſed profuturum ad L. Bos. Ell. p. 274. m., ut expreſſerit Noſter adi., quod ibi oppreſſum profertur in Onoſ. ἐν ταῖς πράξ., ſed e notione Sch. ſupra, quae tandem redeat eodem, quoniam munera et officia tenentur actibus horum que quadam multitudine. Et vulg. εὐτ. non tam hinc adiuverim, quod hodie etiam in militum muneribus ſunt, quae non ita ſeverum ordinem ſummam que diſciplinam teneant, (dicunt *Freypartie*, rel.) quam potius, quia ſuperiores homines, ab Heliogabalo muneribus praefecti 5, 7, 14., hiſtriones, ſcelerati, viles fuerunt, nulli ordini ac modeſtiae adſueti. E quo ipſo loco vix audeo firmare, quod olim ſuſpicabar, legendum hic ὑπατικαῖς, collato iſto 7, 7, 8. μετὰ πράξεις πολλὰς ὑπατικὰς, ut reſpiciantur, de quibus in priori loco eſt ſermo et diſerte (τὰς ὑπὲρ τῶν ἐθνῶν ἐξουσίας,) magiſtratus, in provincias miſſi cum exercitu. Tum pro vulg. cogitabimus viros militares rei que militaris peritos, qui e minoribus officiis militiae ad maiora delecti ſint e que inferioribus ad altiora per illum ipſum Sb. locum ex 6, 8, 3., vel Romae prope que eam in Praetoriis caſtris verſatos, vel arceſſitos aliunde, e provinciis et ripario exercitu quodam. In Bg. quidem vocabulum *ſtat.* nil ferebat G. Th. cum Indd., quod pertineret ad notionem pro bene compoſitus et ordinatus, extra tempus quidem, quo quippe ſpectat maxime illa vox. Unde vulg. verterim aut cum Sch. aut per ſyn., paulo antea adhibitum *bene compoſ.*, deinde potius per ſuperius *ſeverus*, quam *exactus*.

σιν. ἐπὶ πολὺ[a] δ' οὕτω τῆς ἀρχῆς διοικουμένης, ἡ μὲν Μαισα[b], πρεσβύτις ἤδη οὖσα, ἀνεπαύσατο τοῦ βίου[c], ἔτυχέ τε βασιλικῶν τιμῶν, καὶ, ὡς[d]

9. obeundis. Cum autem diu ſic imperium adminiſtraretur, Maeſa, iam extremae ſenectutis, deſiit vivere: adeptaque eſt imperatorios honores,

a) ἐπιπολὺ Ms. Ba. cf. 5, 4, 16. et 5, 8, 18. b) μαῖσα Ms. Ba. cf. 5, 8, 7. — c) Comma hoc in Bs. 1. al. pro puncto A. Al. et colo Stp. rel. cum Ms. Bg. et tacite Ms. Ba. d) Bg. ſigna parentheſis ſunt hic in nulla Gr. edd., ſed e P., etiam illa Antw.

In rem vero ipſam de munerum negotiorum que per alios viros adminiſtratione cf. e Lampr. ſupra ad §. 3. et ib. c. 15. e. p. 904. *negotia et* cauſas *a* — doctiſſimis *iurisperitis*, — quorum *primus* tunc *Ulpianus* (quo de cf. Leisn. in Progr.) *fuit*, tractari *ordinari* que — *praecepit*, et c. ſq. p. ſq. in milites *veteres* et *ſenes* rel. it. c. 19. p. 908. e. Illud denique neſcio, an ex eiusdem Lampr. narratione confici quid poſſit in notionem vulg. σὺν. univerſam, nec de militibus praecipue, ſed etiam de officiis *civilibus*, quae appellant, ut que diverſis a ſq. πολεμ., ut e civilibus talibus (quia etiam, ut hodie, fuerint eius generis, quae ordinem et ſeveritatem teneantur obſervare, noſtratibus *pünktliche*,) viri quidam delecti ſint ad rem militarem et munera militaria; quia v. gr. Ulpianum iurisconſultum Alexander noſter praefecit Praetoriis cohortibus, cf. ib. c. 26. p. 924. i. c. 31. p. 935. e. c. 67. p. 1044. i. it. cum *ſenatores* eſſe *voluit* praefectos *praetorii* ib. c. 21. p. 912. i., ap. quem et c. 29. p. 932. i. *res bellicae et res* civiles — *per* amicos *tractabantur*, ſed *ſanctos* et *fideles*, rel. idque in principis aula, opinor, ubi fuerit illud Noſtri §. 3. collegium conſiliariorum et ſecretius conſilium, cf. ib. c. 19. p. 910. i. *ſenatores nonniſi ad* ſummorum *in* Palatio *virorum* ſuffragium *fecit*.

ἐπὶ πολὺ) Non ſeverum P. retinet Bg. tum in reſoluto particip. διοικ. (quo tempore variatur pro 5, 1, 3. m. τῆς διοικηθείσης λ. cf. 2, 10, 4. e.) tum maxime in formula πρ. ἤ. ὁ, mutato nominat. in ſyn. gen. poſt alium nominat., ſed ampliata ſimul notione ſubſt. ſ. adi. πρ. per adi., extrinſecus aſſumendo adv. illud πάνυ, cf. 4, 12, 1.; forſan, quod ab illo tempore, quo nominata mulier ſimpl. πρ. 5, 3, 6. 23. e. 5, 5, 10. 5, 7, 6. m., praeterfluxerunt anni plures; dum per ſe vox Gr. univerſae eſt aetatis ſenilis, vel ex illo adiuncto alibi adv. aut aliis, cf. 2, 5, 9., ſed ſaepius notiones vocabulorum ampliandae ſunt e contextu; nihil reperiente me in aetatem feminae ap. Lampr. cf. T. 1. Ind. v. *Moeſa* et *Varia*, ubi add. p. 815. 881. nec ap. Angl. in Heyn. H., qui et tacent de iſtius morte, mox hic tacta, ubi P. deſerit Bg. iterum, ut 3, 15, 5. non item in ſq. formula, facta ad analog. in adiuncto adi. β., cf. Stp. Th. 3, 1550. G. e. „*adeptus eſt* (memoriter hinc in ſexu errans) omnes *honores*, quibus *principes* decorari *ſolent*“ (e cuius libere addito adi. πασῶν in mox ſq. membro non fuerit explic., ſed potius generi ſubiecta forma) allato ib. nullo aliunde exemplo formulae, ſed p. 1441. G. uno ex Ariſt., cui add. Luc. 1, 184. l. 33. et Rs. Or. V. 8. Lyc. τιμῶν — ἰσοθέων τετυχ. cf. 2, 3, 25. alio ſenſu, cum h. l. ſit de rebus honorificis in funere ac poſt mortem. «

νομίζουσι Ῥωμαῖοι, ἐξεθειά- atque (ut Romanis mos eſt) in-

ὡς νομ.) Caute addit ὡς νομ. Ῥωμ. Num et alibi huius prudentiae veſtigia et exempla ap. Herodi. occurrunt? Quum dicit Maiſam, ſororem Iuliae, uxoris Severi: matrem Soaemidis et Mammaeae, ab Alexandro Severo inter divas relatam, ſui Herodianus videtur oblitus eſſe. Nam 4, 2, 1. affirmat, eos tantum conſecrari imperatores, qui ſuperſtitibus filiis et ſucceſſoribus moriantur. Sub imperatoribus igitur et eorum uxores et matres et cognatos intellige. Deinde et illud Herodiano adverſatur, quod quidam imperatores, quantumvis dignitate exuti, divinis poſt mortem honoribus fuerint affecti. Multae etiam uxores imperatorum conſecratae. Claudius conſecravit Liviam Suet. c. XI. Etiam Fauſtina, Antonini Philoſophi coniux, conſecrata. Capitol.[c] Sic Pertinax ap. eundem Capit. 14. (e. p. 568.) per Senatum et populum in Deos relatus, qui non habuit filium ſucceſſorem. Vide quomodo Herodianum excuſet Schoepflin. de Apotheoſi. *Leisn.*

In illo adiuncto quidem ὡς νομ. Ῥωμ. viderim ego non tam Noſtri prudentiam quandam et cautionem, quam meram moris Rom. commemorationem. Tum, vel abſente libro Schoepfl., auſim excuſare Noſtrum ſic, ut l. l. loquatur de eo, quod fit ex ordine, non extra illum, et maxime de imperatoribus maribus, nec ſimul de imperatorum uxoribus, aut de Auguſtis feminis, cf. 5, 6, 2. quarum honorem hunc conſecrationis non ignoraſſe Noſtrum, vel ex h. l. patet, quia *aviae* Alexandri eundem tribuit; nedum ut ignorarit, eum contigiſſe *uxoribus* imperatorum ipſis, ut Fauſtinae, [de qua ap. Lampr. in Anton. phil. c. 26. p. 390. i. *petiit* a *ſenatu*, ut *honores* Fauſtinae *aedem* que *decernerent*, (qui ſic univerſe de divinis tamen loquitur honoribus, ob ſqq. unde, quod in N. pr. tetigi, ap. Noſtr. hoc membro ſubiiciatur, quod deſinat modo magis prius.) — *Divam* etiam *Fauſtinam* a *ſenatu* appellatam *gratulatus eſt*, ubi v. N. 5. Caſ. e numis, it. ſupra in Addend. ad 1, 7, 6.] ut Iuliae, de qua ſupra 4, 9, 5. πρεσβ., cf. Beg. 1, 128., ubi de Maeſae conſecratione agi e Noſtro, olim ſic breviter exſignaram, et de illa Paulinae, uxoris Maximini, quoque 3, 143. Sed Bg. e P. partim in v. ἐξ. (mutato ſexu, niſi eſt a ſcriba, pro *divas*, quod et antea Leisn. adhibuit; quanquam et Sb. Ind. „ἐκθειάζεσθαι, divorum *in* numerum *referri*“ cum valere queat et hic ſexus potior, tacente quanquam G. Th., nec de femina ferente exemplum in vocab., dum ad noſtrum v. ſignaram olim adhuc „Dio C. T. 2. p. 875. ἀθανατίζεσθαι, conſecrari, *inter* divas *referri*, et p. 914.“) at plane in pr. formula, ut Stp. Th. v. i., ſimul e Bud. C. 126, 9., ἔτυχε δὲ (ſic memoriter) β. — ἐξ. *omnibus* (unde fortaſſis Stp. in N. pr.) autem *principum* honoribus *funus* eius *decoratum eſt*, et *ut* Romanis *mos* eſt, *inter* divos *relata eſt*, ſ. *ut* Romanorum *moribus* inſtitutum *eſt*“ dum Sch. e Sb. Ind. „ritu Romano“ liberius multo, ut alii, cf. Abr. Dl. Th. p. 195. i. „ὡς νομίζομεν, ut mos eſt“ ſine auctore, quod eſt aliud Gr. ὡς νόμος ἐστὶ ſ. ἔθος cum aliquo dat. perſ., cf. 3, 8, 5. 4, 15, 2. dum Noſter ex analog., cf. Dem. ὥσπερ οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον, Thuc. 103, 5. Xen. Hell. et Ἀνβ. Z. ex 4, 2, 23., ſed Ariſt. Pl. v. 625. ὡς νομίζεται, cum Schol. ὡς νόμιμόν ἐστι τοῖς λ., me quidem in notione verbi huius loci, a νόμος, pro ἔθος, (cf. Fi. Pal. Xen. Ἀνβ. Iſ. Ev., ſed Pan. Mor. p. 39. ubi ſimul ſunt ſubit. utr.) probante verſionem hanc, in act. et noſtro loco, vel

σθη. ἡ δὲ Μαμμαία [e], μό- ter divos relata. At Ma-

e) μαμαῖα Ms. Ba. cum edd. Bs. 1. et Pal. cf. 5, 8, 4.

per formulam vicinam, *ut in more* habent *Romani*, vel per privum v., *ut ſolent Romani*, ſed in paſſ., in laudatis ante formulis, *ut in more, moris eſt*, ſ. *ut ſolet*, *ſolitum*, uſitatum *eſt*, ſed in rel. faciente cum aliis, cf. L. N. T. cum Obs. Krb. Loesn. p. 208. m. Munth. p. 254. m., Ind. Sb. et ej. Di. H. T. 1. Thuc., etiam in Schol. et N., Xen. Mor. et Z., Ael. V. h. Luc. cum 2, 926. N. 6. Diod. S. Ioſ. Fi. Pal., Polb. Dion. C. Gs. Chr. Rs. Or. V. 6. 7. uſr. 8. Lyc., ubi cum pr. περὶ, Dem. cui add. 1388. ult. Bud. C. Poſſ. Call. Vig. Hſy., non coll. Suida 2, 629. i. ſq. νομίζουσιν, ἀντὶ τοῦ, νομίσματι χρῶνται, *more* ap. *eos* receptum *eſt*, cuius explicationis formula, tacente Kuſt., alibi aliter intelligenda, v. Fi. Aesch. cum Z. ad Vig. p. 261. N. 82., ibi eſt pro Lat. *more utuntur*, cum νόμισμα ſtet pro νόμος ſ. ἔθος, cf. Toup. ad Suid. 2, 157. m. et Ind. Dem. Tum ab eadem ſubſt. νόμος notione pendere puto et alias noſtri v., pro uti ſ. uſurpare, cum rei caſu ſive acc. ſive abl. cf. Sb Ind. e Xiph. 257, 43. et Dion. Cas., Fi. et Z. l. l. Bau. Or. Th. cum Abr. Dl. cui add. p. 193. (Herdt. et Gs. Chr.) quo et refero ej. ad Aesch. T. 1. νομ. βίον, ut contra a νόμος, pro lege ſ. praeſcripto, ſumo alias notiones noſtri v., pro lege ſancire, Xen. Pol. Z. rel. L. N. T. Schw. et Ael. l. l., tum illam in re muſica et poëtica, a νόμος, pro modus, modulus, it. carmen ipſum, in v. νομίζ. pro verſibus includere ap. Krb. Plut., tum alias, in quibus et ſimul eſt aliqua mentis cogitatio, iudicium, opinio, nec illa ubique dubia atque incerta, it. oris profeſſio, ut ſit v. νομίζ. pro cogitare, ſtatuere, credere, opinari, it. in paſſ. pro exiſtimari, putari, haberi, cf., praeter rel. Indd., *Soph. Ai.*, S. ep. Aesch. Fa. *Aes. Rs. Or. V.* 4. *H. Ev.*, *ſed P. Mor. p.* 75. i. (*profuturum ad Noſtri ſupra* 1, 8, 9. *m.*) *it. pro ſuſpicari Xen.* Ἀνβ., pro reputare Fi. Pal., pro computare *Abr. Dl. it. pro ſcire ib.* et Dem., ubi et Nr. 4. „prae ſe ferre“ i. profiteri, cf. Abr. ad Aesch. T. 1., at nominatim cum acc. pers., ut θεοὺς, pro ſtatuere, rite colere, curare, penſi facere, Abr. l. l. T. 1. Xen. Bach. et M. S. Rs. Or. V. 6. 8. Din. Gottl. Plat. Men. p. 29. a. e., ſed cum acc. rei, ut τὰ δίκαια ap. Theogn. pro diiudicare, colere, adminiſtrare, cf. in tempora cum v. νομ. Abr. Dl. et A., ſed in rem crit. et confuſ., praeter illa ſupra ad 5, 1, 9. quoque Fi. Th. it. ed. Hoer. Soph. Ai. v. 1414., pro κομίζ. Iohnſ., ſed ſuper ellipſi L. Bos. p. 463. ubi potuit plenum afferri Diod. S. 1, 634. l. 30. ᾧ χρῆσθαι νομίζουσι, ſuffecit que, quod alias fit, repetere ἀπὸ κοινοῦ inf., maxime in illo Thuc. 53, 70., ut in Vs.

ἡ δὲ Μαμ.) Bg. e P. habet liberum adv., cf. 5, 7, 10. it. notionem ad παιδ. cf. 5, 8, 9., it. ſyn. adi. ad κατ., (variatum cum 2, 1, 10. μόνος περιχειφθεὶς, et per analog. cum dat. pers., ut paſſ., et cum adi.) tum rel., excepto Lat. ad κρ., ad analog. iterum cum ἄρχ. per copiam ſyn., cf., praeter illa ad 1, 3, 12. e. 4, 4, 14. 5, 1, 9., quoque inanum diſcrimen ap. Thom. M. p. 116. 147. i. et Ammon. vel e Soph. Ai. v. 1086. ſq., ubi promiſcue ponitur utr., ut cum ἀνάσσειν ap. Hsd., porro cum gen. pers. pro dominari Fa. Aes., cf. 3, 7, 19. m., Soph. Ai. v. 1148. Rs. Or. V. 7. Ant. Epict. Xen. Bach., ſed ambigue, cum gen. pers., an rei, Orph., ſed ad liberam Vs. ὁμ. 1, 10, 14., ſcil. ut ante, vivente adhuc matre Maeſa, cf. §. 2. 5, 8, 20.

νῃ τῷ παιδὶ καταλειφθεῖσα,	maea, ſola iam filio reliqua, ad
ὁμοίως αὐτοῦ ἄρχειν τὲ καὶ	eundem modum ei praeeſſe et
κρατεῖν ἐπειρᾶτο. ἤδη τὲ 11.	dominari ſtudebat. Iam
ὁρῶσα ἐν ἀρχῇ τὸν νεανίαν[f]	que videns in imperio conſti-
γενόμενον, καὶ δεδοικυῖα, μὴ	tutum adoleſcentem, ac metu-
ἄρα ἡλικία ἀκμάζουσα, ὑπη-	ens, ne forte aetas vivida,
ρετούσης ἀδείας τὲ καὶ ἐξου-	miniſtrante licentia et pote-
σίας, εἴς τι τῶν γενικῶν[g] ἁμαρ-	ſtate, in aliquod cognatum vi-

f) Ms. Ba. τὸν υἱὸν νεανίαν γεν. v. N. g) Ms. Ba. nihil variat. *Mart.* nec rel. Mss. nec edd. v. N.

ἤδη τὲ) Ms. additum ſubſt. υἱὸν, faciens appoſitionem, (inductam iam alibi a Mss. cf. 4, 2, 11. τοπ. 4, 12, 11. ἡνιοχ.) et membrum aliquod peculiare, commate poſt υἱὸν cogitato, rectionem item aliam, (ut νεαν. γεν. non pendeat ſimul a pr. particip. ὁρ., ſed modo ab υἱ., ut hic magis definiatur per aetatem, ſed ita ſequatur etiam in ſubiecto ἡλ. ἀκμ. repetitio quaedam,) et quanquam per ſe elapſum ob pr. litteras η τὸν, tamen fuerit gloſſa mera, ad τὸν νεαν., abſolute poſitum, magis circumſcribendum, e margine aſſuta, cum Noſter, variando etiam pro pr. §. τῷ παιδὶ,-ſic ſola ponat aetatum nomina pro imperatorum ipſis nominibus aut pronomine αὐτὸς, cf., praeter 5, 8, 9. — 12., etiam νεανίσκος 1, 8, 5. it. μειράκιον 1, 5, 1., ubi praeced. τὸν υἱὸν, cum N. ad 1, 6, 6. 10., ut hic mox §. ſq. ſubiungitur variando; ſed maneant praeterea in vulg. lectione cum Mss. rel. etiam P., ſervatus a Bg. tantum in Lat. ad νεαν., ſeveriore etiam in formula, ad analog. facta, γεν. ἐν ἀ., cf. 2, 13, 21. 1, 2, 3.

καὶ δεδοικ.) Plane ad ſimilitudinem hiſtoriae et prudentiae, ſupra deſcriptae 1, 3, (3.) haec congruunt. *Boecl.*

Liberum P., (etiam omiſſo iterum ἀρ. cf. 2, 13, 21.) ſervat Bg. modo in partibus, cf. in ἡλ. ἀκμ. 3, 10, 11. e. cum Exc. ad 1, 3, 3. i. p. 815. m.

ὑπηρετούσ.) Locutio ὑπηρ. ἐξ. eſt etiam 1, 4, 13. Verti poteſt *obſecundante licentia.* Pro ſq. εἴς τι τῶν ἁμ. ἐξοκέλλειν Diod. S. 12, 12. p. 79. B. (Weſſ. 1, 486. l. 50.) dicit εἰς ἐπιτηδεύσεις χειρίστας περιοκέλλειν. *Leisn.*

Variat Noſter in ſententia cum 1, 3, 3. 1, 4, 13. 3, 13, 14., etiam omiſſis hic epithetis, ſupplendis ad ſubſt. ſqq., βασιλικῆς, αὐτοκράτορος καὶ ἀκωλύτου, it. in iuncto ſubſt. utr., (pro alterutro in ſuperioribus,) cf. Exc. ad 1, 3, 3. i. p. 816. m. e Dem., cui add. 763, ult., ſed 428, 21. ſq. pro ſyn. (dum h. l. copiam Noſtri tolerans P., tamen videtur miſcere notiones aut ordinem,) ſed cum 5, 7, 12. in ἐξοκ. per adiuncta de ſuo, aut ad Lat. illa ap. G. Th. *delabi* — in *turpitudinem* — in *vitium*, cf. 1, 3, 4.

τῶν γενικῶν ἁμ.) Scribo συγγενικῶν. *Steph.* Forte νεανικῶν. *Sylb.* Pol. etiam, ut Bg., *cognata vitia.* Sed quid ſunt *cognata vitia?* Scheid. (poſt Pol. „vel) ab *origine* generis *derivata.* Stp. et Sb. aliter legunt.

τημάτων ἐξοκείλῃ[h], πανταχό- tium proveheretur, undique

h) ἐξωκείλῃ Mſ. Ba., depravata vocali prima iterum, cf. 5, 6, 16. κἀκ., ſed ſine iota ſubſcr. de more, at mendoſe ed. Pat. quoque.

Leisn. Non diſplicet Sb. coniectura νεαν. Poſſit tamen etiam de προγονικῶν cogitari, v. 6, 2, 5. (προγονικὸν κτῆμα.) *Reisk.* Pol. vertit: *cognata vitia*, idque h. l. praeclarum ſenſum habet. Sed γενικος non facile ita occurrit. Mallem συγγενικος, quod de vitiis per hereditatem quaſi traditis ſaepiſſime invenitur. *Gedik.* Stp. et nuperrime Gedikius malunt συγγεν., Sb. vero νεαν., quod, ſi quid mutandum eſſet, magis placeret. Sed ſanum eſſe hunc locum puto. γενικὸς enim praeter vulgatum, quo *generalis*, ſ. *in univerſum* denotat, ut ap. Sext. Emp. adv. Math. 4, 17. ὁ γενικὸς ἄνθρωπος *homo univerſe conſideratus* etiam illum habet ſignificatum, ut *grande, inſigne, praeclarum, generoſum* deſignet. Sic Aelian. in Fragm. dicit γενικὴ ὁλκὴ *grande pondus*, Dion. Hal. de vet. ſcript. cenſ. c. XI. τὰ γενικὰ καὶ μεγαλοφυῆ τῶν προσώπων ἤθη καὶ πάθη; quibus opponuntur τὸ ἄσεμνον καὶ ἄνανδρον καὶ ταπεινόν. Et in hoc loco Sylburgius tentare hanc vocem ac in γενναῖα mutare cupiebat, quemadmodum ap. Aelian. pariter dubia fuit viris doctis vox γενικά. At idem Dionyſ. Iud. de Iſaeo XVI ait quoque τὰ πάθη ποιεῖν γενικώτερον, quod male interpres reddidit *generalius movere affectus*, — quaſi γενικὸς nihil aliud ſignificet, niſi generalis — quum potius ſit *maiorem in modum excitare affectus.* Similiter Clemens Alexandr. Paedag. l. 2. p. m. 178. τὰ ἤθη τὰ γενικὰ ἐκθηλύνειν, *generoſos mores effoeminare*, quo in loco tamen codex Palatinus exhibet γεννικά, ſine dubio a librario duplex ν poſitum, quoniam vox γενικὸς haud adeo frequens eſſet. Eandem vero ob rationem minime credendum eſt, librarios in tot locis diverſorum ſcriptorum *pro magis nota voce* γενναῖος ſcripſiſſe γενικός. Diſerte quoque Suidas habet γενικῶς explicans γενναίως, ἰσχυρῶς. Forſan quoque ap. Euſtath. qui ait γεννικὸν κρέας dictum eſſe pro ἁδρὸν κόμμα, legendum eſt γενικόν. Poſſent igitur h. l. γενικὰ ἁμαρτήματα reddi *maiora peccata.* Sed reſtat tertius huius vocis ſignificatus, qui omnem difficultatem tollit. γενικὸς enim ita quoque uſurpatur, ut ſit idem ac κατὰ γένος, *ſecundum genus* ſ. *gentem*, aut *quod a gente venit, pendetque.* Sic Dion. Hal. Ant. Rom. l. 4. c. 14. de Servio Tullio ait: καὶ οὐκ ἔτι κατὰ τὰς τρεῖς φυλὰς τὰς γενικὰς ϛρατιωτικά, ὡς πρότερον, ἀλλὰ κατὰ τὰς τέσσαρας τὰς τοπικὰς ἐποιεῖτο, per γενικὰς intelligens Ramnenſes, Tatienſes, ac Luceres, per τοπικὰς vero tribus Palatinam, Suburanam, Esquilinam et Collinam. Patet igitur γενικὰς h. l. eadem ratione deſcendere a γένος qua τοπικὸς a τόπος, prorſusque ſimili ratione explicandum eſſe. Non dubito igitur quin, quemadmodum adiectiva in κος ſaepe genitivum eius ſubſtantivi a quo deſcendunt exprimunt, ut ποιητικός, προφητικὸς λόγος, σωματικὴ ἀσθένεια, ϛρατηγικὸν ἀξίωμα, ϛρατηγικὴ ἀρετή, ac ut ipſe noſter mox ait φυσικὸν ἦθος πρᾶον, ſaepe idem ſit ac ποιητοῦ, προφήτου λόγος, σώματος ἀσθένεια, ϛρατηγοῦ ἀξίωμα ſ. ἀρετή, τὸ ἐκ φύσεως ἦθος πρᾶον ſic γενικὸν ἁμάρτημα idem ſit ac γένους ſ. ἐκ γένους ἁμάρτημα, quod nos dicimus ein *Familien* Fehler. *Stroth.*

Ad ſua illa in Stoſch. Muſ. p. 234. i. praeterea Gedikius ad me per litteras. „Malueram συγγεν. Sed bene omnino vindicavit Strothius vulg. γενικ.“ Sb. quidem etiam in Ind. „rectius νεαν.“ erat que in edd.

θεν ἐφρούρει τὴν αὐλήν [i]. οὐδέ 12. cuſtodiebat aulam, ne-

i) Punctum hoc diſerte in Ms. Ba. cum edd. omnibus, v. N.

A. 1. et Bs. 2. L. compendium, unde incidere poſſet error et exprimi Sb. coniectura, in quam et ipſe quondam inclinabam, habens in hunc locum in Adverſariis haec, I) ap. Ael. V. h. p. 1042. dubitari de lect, nec ſcire me, quid noviſſimus Editor ibi dederit, II) ap. Dion. H. T. 2. περ. συνθ. ὀν. eiſe 2, 1. τίνες αἱ γενικώταται αὐτῆς (τῆς συνθέσεως) εἰσι διαφοραὶ, ſine Var. L. et N. Sb. (item in ed. Upt. p. 10. l. 9. quae *deinde* generaliſſimae *ipſius* ſint *differentiae*, et ſic quoque Ind. Upt., hauddubie male, pro *praecipuae maxime* ſ. *potiſſimae*,) tum 22, 10. cum praemiſiſſet l. 4. ἐγὼ τῆς συνθέσεως εἰδικὰς μὲν πολλὰς διαφορὰς σφόδρα εἶναι τίθεμαι, pergi τὰς μέντοι γενικὰς αὐτῆς διαφορὰς ταύτας εἶναι πείθομαι τὰς τρεῖς, λ. iterum ſine V. L. et N. (et ap. Upt. iterum p. 170. e. *generales* itaque *illius* differentias *tres* eſſe *arbitror*,) porro in ej. τέχνῃ 69, 23. haberi Strothi locum illum τὰ γενικὰ καὶ μεγ. λ. ſine V. L. quidem, at cum N. Sb. „fortaſſe γενναῖα malet aliquis pro γενικά. ſed vocabulum hoc ſic vſurpatum etiam infra 109, 37. (et Ind.) γενικὰ pro γενναῖα 69, 23. ſic γενικώτερον ποιεῖν τὰ πάθη, *affectus* concitare *generoſius* et *acrius* 109, 37.“ praeter quae ſine Ind. ib. 184, 13. διελόμενος — τὴν λέξιν εἰς τρεῖς χαρακτῆρας τοὺς γενικωτάτους, λ., ubi ſq. quidem ἐν τοῖς τρισὶ γένεσι λ., ſed tamen praeced. quoque l. 7. τοὺς χαρακτῆρας τῶν διαλέκτων τοὺς ἀξιολογωτάτους — καὶ τοὺς πρώτους λ. it. p. ſq. l. 41. τρεῖς — συνθέσεως σπουδαίας χαρακτῆρες οὗτοι οἱ γενικώτατοι, et 187, 17. ἡ μὲν δὴ πρώτη τῶν ἁρμονιῶν ἡ γενικὴ καὶ αὐστηρὰ καὶ μεγαλόφρων, λ. de quibus pariter me neſcire, quid in ed. Rsk. actum. III) ap. Plat. Theaet. ed. Fi. p. 101. l. 4. ad γενικὸν λέγεις τὸν ἄνδρα in N. dari „Stp. coni. γεννικόν. recte, opinor. γεννικὸς enim dicitur, ut γενναῖος. Altera ſcriptura debetur antiquae ſcribendi rationi. nam Quinctiliani obſervatio, *ſemivocales* non geminare, *diu* fuit *vſitatiſſimi moris*, etiam ad Graecorum orthographiam pertinet“. quod, in Noſtri libris Mss. et edd. ſaepius quoque ſupra animadverſum, opponi ſane poteſt Strothi iudiciis, IV) per loca rel., quae repererim, iterum quaerendo, a) ſervari vocabulum vulg., ut ap. Geop. 10, 84, 1. πᾶσιν ὁμοῦ γενικῶς ἁρμόττουσαν τοῖς δένδροις θεραπείαν, *quae* omnibus *ſimul* arboribus *generaliter* congruit *cura*, contra V. L. γεννι., recte que, ob adiuncta πασ. ὁμ. it. ap. Di. H. T. 1. 219, 29. in Str. loco φυλ. τὰς γενικὰς defenſum in N. Sb. reddi „tribus *diſtinctas* per *gentes*“ ubi intelligas forraſſis aeque tribus, quae nomen nactae ſunt a gentibus ſ. familiis, ut contra τὰς τοπικὰς, quae a locis; denique ap. Suid. 1, 474. i., ubi non modo γενικός, pro *generalis*, ſed et γενικαὶ ἀρεταὶ δ', *virtutes* cardinales *quatuor*, nobiles illae in philoſophia vetere, etiam e Cic., ubi recte Vs., pro illis, iam ſupra ad Di. H. datis a me Lat., qui putem, notionem iſtam teneri in illa priori ac vulgari, quoniam, quae ad genus aliquod, dialectice cogitatum, pertinent, ad formas ſ. ſpecies relata, habent eadem quoque aliquem veluti principatum, et ſunt reliquorum quaſi capita praecipua; ſed b) ambigi emendari que vocem vulg. tum ap. Eur. Ph. V. p. 714. i. et ſq. N. 97., ubi in Schol. γενικόν ἐστι τὸ πρόσωπον καὶ φιλόδοξον, ob hoc ipſum interpretamentum, credo, pro aliorum γενναῖον, rectius ſubſtitutum γεννικόν, tum ap. Hſy. 1, 816. m. γενικαὶ, γενεαὶ, in N. 18. corrigitur γεννικαὶ, γενναῖαι

τινα[k] εἴα προςιέναι[l] τῷ μειρα- que quemquam ſinebat acce-

k) Ms. Ba. αὐλὴν. οὐδέ τινα λ. ſic nobiscum in accentu, pro Stp. rel. οὐδὲ τινὰ, cf. 5, 7, 12. l) Ms. Ba. προςιέναι τὲ τῷ μειρ. v. N.

et cenſetur, ap. Suid. (l. l. m.) legendum eſſe γεννικῶς, ex Hſy. p. ſq. e., ubi N. 11. iterum „male Suidas γενικῶς. — Saepius γενικὸν et γεννικὸν confuderunt librarii“ porro ap. Luc. 1, 9. l. 5. θρέψῃ γεννικῶς, aleris *firmo cibo*, ubi N. „γεννικὸς — ſaepe videas degeneraſſe in γενικὸς, — prave Suidas γενικῶς“ et deinde emendantur loca duo illa ap. Di. H. γενικὰ καὶ μεγαλ. it. γενικώτερον λ., et ipſe ille ap. Plat. ſupra in dupl. γενν., porro ap. Luc. ib. p. 510. pro V. L. γενικῶς mutatur γενν. in textu et N. 84., quae nulla eſt, ut nec V. L. ib. p. 547. l. 2. γεννικὸν βίον, vitam *generoſam*, nec 2, 144. e. τὶς — τῶν γεννικῶν, *generoſorum*, nec p. 259. l. 93. πάνυ γεννικῶς καρτερήσας, generoſa *illud* patientia *ſuſtinens*, pro *fortiter* ſuſtinens, *tolerans*, ſed p. 280. l. 34. τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γεννικωτάτων ὀρχήσεων, *cum* enim *tria* ſumma *genera* eſſent *ſaltationis*, in N. „ed. B. 2. γενν. prave. — Diog. L. (non repertum mihi in Ind. Menag.) γενικώτατον δέ ἐστιν ὃ, γένος ὂν, γένος οὐκ ἔχει“ ſed deinde a Rz. nec γενν. ſpernitur, ſecus ac p. 287. N. 87. quibus locis augebitur Ind. Luc. Iam, noſtro loco, ſi nihil mutandum, ſane valeat modo ultima Str. notio, ut ſit ſevere *in* aliquod *gentilium* vitiorum *delaberetur*, ſ. *in aliquod* gentile *vitium*, i. genti ſ. familiae ſuae proprium ac commune, quo Str. ſpectabat, non definiens tamen, nec quale eſſet, nec cuius partis et perſonae ex iſta familia, quae cogitari poteſt vel ſexus feminei, matris a patre et aviae, it. materterae Soaemidis, vel ſexus maſc., quoad Heliogabalum et Caracallum, quorum vitia et peccata *habuimus plura*, ut feminarum iſtarum modo cupiditatem *regnandi*, *pecuniae* ac *veneris* cum aſtutia. *Ex his igitur* fortaſſis maxime *illa illorum marium* duorum innuuntur a Noſtro; cum que hac notione atque explicat. conveniat quoque Latt. Intp. vox illa, ad quam in Bg. *Ms.* notarat Leisn. „leg. συγγενικῶν“ quod ſane e compoſitione et notatione ſic ſtatui queat; etſi quoque libere dicas P. reddidiſſe, et hinc ſervaſſe Bg., quoniam συγγενικὸς, et ſyn. συγγενὴς, etiam redduntur Lat. *gentilis* et *avitus*, cf. Fi. The. Ind. cum Caſ. p. 197. e. ſq. Quo et redeat Rsk. coniectura, non adeo neceſſaria; quanquam ſaepius perierunt praepp. in compoſ., ut v. c. γονικὸς confuſum e προγονικὸς, v. ad Ael. V. h. 2, 28. N. 5. cum O. M. A. V. 3. p. 87 et Valk. ad Eur. Hipp. 253. 2. B., ubi pro textus ἀμπλακίαισι τῶν πάροιθέν τινος ap. Schol. ἁμάρτημα προγονικὸν, e vera Valc. emendatione. Denique, ut minus videtur hic procedere illud γεννικὸς, pro *ingens* ſ. *magnus*, cf. Caſ. ad Ath. 2, 330. e. 930. e., quia nimis vagum eſt ambiguum que, nec matris bonae animo curae que aptiſſimum, ut quae potius velit, ut nullum plane peccatum admittat filius: ſic contra νεανικὸς non videtur prorſus reiiciendum, pro *iuvenilis*, e contextu etiam, h. e. prioribus τὸν νεαν. et ἡλ. ἀκμ. it. ſq. §. τῷ μειρακ., tum et ex animo ac cura parentum communi, cf. 1, 3, 3. ſq. Verum nec hic ſine Codd. aliquid novamus, eos que potius expectamus, nihil reperientes ap. G. Th. in Bg. adi. cum ſubſt. vel ſyn. nec *iuvenilia — vitia* etc.

τὴν αὐλ.) Suidas in citatione huius loci (1, 104. m.) habet ἤ τις παντ. ἐφ. τὴν ἀρχὴν, (ea *namque* omnia, *quae* in *imperio* gerebantur, *obſer-*

κίῳ τῶν ἐπὶ Φαύλῳ βίῳ δια- dere ad adoleſcentem eorum,
βεβλημένων m, *μή πως* n *τὸ* qui ob improbam vitam male

m) *διαβεβονημένων* Ms. Ba. v. N. n) Dividunt ſic iterum edd. quaedam modo, A. 2. Stp. al. cf. 2, 15, 3. m.

vabat,) quae lectio parum apta eſt. Vulgatam *αὐλὴν* confirmat et ſententia ipſa, et ſimilis ſupra locus (5, 7, 11.) *Sylb.*

Quanquam et Verſ. ib. retinente, et N. Kuſt. tacente, tamen vitioſam eſſe lect. illam, produnt tum conſenſus librorum et P., tum contextus, h. e. mox ſq. §., et adiuncta hic ex analog., adv. et *ἐφρ.*, cum hoc v. cum ſubſt. *τὴν ἀρχ.* alio ſemper modo ap. Noſtr. adhibeatur, cf. 2, 6, 7. e. cum Stp. Th. e P. partim „*und.* ſerv. aul.“ Caeterum Sch. „abſolute“ reſpiciens alia loca, ubi adiunctum adi. *βασίλειον*, ut proxime in loco ap. *Sb.*, ad variandum, cf. 1, 13, 16. 1, 5, 27. e. rel.

οὐδέ τινα) Diſtinctionem Stp. maximam toleravimus modo, quod ille fortaſſis mente ſuppleret pron. *αὐτῇ*, cf. 3, 4, 14. 2, 6, 17., ut et numerum novae §., ob longitudinem partim. Sed inſertum a Ms. *τὲ* poſt inf., pro copula non habens, quo referatur, (quia in illo §. ſq. alia eſt cauſa,) nec commode refingendum in *τὶ*, quocum alibi confuſum, cf. 2, 5, 8. e. 2, 6, 18. m., cum, ad pr. *οὐδὲ* pertinens, ut *οὔ τι* rel., nimis videatur diſtractum, cf. §. 4., quanquam *τὶς*, praepoſitum quidem, ſaepe divellitur numero a ſuis adiunctis, ſed forſan tolerandum per correctionem in *γὲ*, pro *ſane* ſ. *quidem*, quocum confuſum eſt crebro, cf. 5, 1, 3., tamen aeque fuerit additum vitioſe, ut 2, 13, 21. e., cum non habeant Mss. rel. nec P., liber *ille* per hoc membrum, variante Noſtro tum in loco v. *εἰ.* cum 5, 8, 4. tum in neg. cum 1, 13, 14, e. 3, 11, 4.

διαβεβλημένων) Ms. aliud v. ſyn. iterum, cf. §. 5. *μετεν.* et laud. ad 2, 2, 4., hic fuerit vel ex errore in littera, cf. ad Luc. 1, 463. Nr. 35. (etſi ib. inclinatur ad corrigendum ap. alios,) vel ex ingenio per gloſſam, ſubſtituto exquiſitiori, cf. v. c. 4, 3, 15. *ἀπολ.*, ad variandum cum 5, 6, 1. et 2, 6, 10. *τῶν ἐπὶ βίῳ μὴ σώφρονι διαβεβλ.*, ubi et Noſter per adi. aiens, cf. 2, 3, 13., ſed ex analog. in hoc φ. cum β. cf. Heſ. Suid. Foeſ. Moer. Thom. M. T. L. Plat. Poſſ. Call. Ind. Sb. et ej. Di. H. T. utr., omnes Fi. cum ej. Plat. Soph., Herdt. Thuc. cum Schol. (ubi et cum acc. elliptic.) et Abr. Dl., Aeſch. ep. S., Iſ. Mor. et Fd., Dem. cum Harl. p. Cor. it. ej. Chr. et Gs. Ael. V. h. Luc. Epict. Fa. Aeſ. Gem. Pl. Diog. L. Plut. Hs. et Krg. Geop. Xen. *Ἀνβ.* Bach., ubi add. Sy. 3, 7. it. M. S. 3, 11, 13. it. Cyr. 1, 3, 2. m. 1, 6, 27. Eur. Hipp. Diatr. Theogn. Call.

μή πως) Bg. opprimit alteram particul., ſecus ac P., cf. 2, 15, 3. 2, 2, 8., inde tamen ſervans ſqq., ſuppletum adi. *χρηστὸν* ad ſubſt. *ἦθ.*, cf. 3, 10, 4. e., it. oppreſſum omne pron., cum ambiguum eſſet, utrum expleri deberet gen. *αὐτοῦ*, cf. 3, 5, 9. e. 11., ſumto *τὸ ἦθ.* pro nominativo, an nominativus *αὐτὸς* ſ. *αὐτὸ*, e pr. *τὸ μειρ.*, ſumto acc. ellipt. in *τὸ ἦθ.*, ut 3, 10, 4. e., variante Noſtro cum 3, 9, 12. m. *ὡς μὴ διαφθαρείη λ.* per ſyn. coniunct.

ἦθος διαφθαρείη, προκαλεσαμένων αὐτοῦ[o] τῶν κολάκων τὰς ὀρέξεις[p] ἀκμαζούσας εἰς αἰσχρὰς ἐπιθυμίας. δικάζειν τὲ οὖν αὐτὸν[q] ἔπειθε

audirent: ne bona indoles corrumperetur, provocantibus adulatoribus eius appetitus vigentes ad foedas cupiditates. 13. Ad ius igitur dicendum

o) αὐτῷ Bc. ed. ſolae, v. N. p) Hic comma fuit in una ed. Lu. v. N. q) αὐτοῦ Bs. 1. R. vitioſe, e compendio forſan αὐτ" ſociae B. 1. L.

προκαλεσαμ.) Talis adulatio Luciano in lib. de non (temere) cred. calumn. (c. 19. i. 3, 150. l. 56) eſt κολακεία — πρὸς τὸ πάθος ἑκάστου συντιθεμένη, ad affectum aetatis ſcil. aut ingenii aut conditionis noxio artificio accommodata. *Boecl.* ubi ſ. *ſi ſemel aſſentatores* appetitus *eius* iam *vigentes* ad *turpes* cupiditates *provocaſſent* ſ. illexiſſent. *Steph.*

Qui ſua poſuerat contra liberrima P., unde Bg. (omiſſo eius libero adv. cf. §. 10.) pauca retinuit, maxime vicinius Lat. ad v. πρ. (ex analog. cum ὀρ. — quo in ſubſt. ſervat Stp. Th. omnia e P. —, ſed ad variandum cum 1, 6, 6. ἤγειρον αὐτοῦ τὰς ὀρέξεις εἰς τὴν ἡδονῶν ἐπιθυμίαν,) ſed deſerit iſtius ordinem in pron. αὐτ., quod, e loco laud., pertinet ad ὀρ., praemiſſum divulſum que forſan ad laeviratem, ſed a Bg. aeque, ac Noſtro ipſo ambigue locatum, ut et ad proximum τῶν κολ. referri poſſit, cf. 2, 2, 19. 4, 13, 3. 3, 6, 15., ubi Var. L. mendoſa, quia in ſolis Bc., e confuſione ſolenni, cf. 4, 15, 19., quanquam per ſe dat. pro gen. procedit, cf. 1, 14, 19. etc., ut altera in commate poſt ὀρ. aeque vitioſa, quoniam non cum pr. εἰς conſtruitur v. ἀκμ., cf. Exc. ad 1, 3, 3. i., hic pro vehemens, ex analog. cum ὀρ., ut ſq. αἰσχρ. cum ἐπ., ferente G. Th. modo *vividus — impetus*, et *cupido — foeda*, ubi P. hauddubie liber in „extremas *libidines*“ potius, cum Mss. taceant, quam ut habuerit in ſuo Cod. ἐσχάταις, nec G. Th. illius epitheton tenente, nec Niz., ut nec Ciceronem imitatus ille fuerit, ut alias, cum ibi repererim modo *effrenatas — libidines*, non *effrenas*, pro quo quis veniſſe in Vs. P. putet quis illud alterum, repertum tamen etiam in illa ed. Antw. Caeterum in ſententiam a Noſtro variatam cf. 3, 13, 14. ſq.

δικάζειν τὲ) Hoc τὲ cum οὖν iam habuimus 5, 7, 11. et 4, 8, 17., ubi etiam non ſtabat loco ſuo, praemiſſum quidem hic illi adv. συνεχ. et habens relatum καὶ, unde opprimitur a Bg., dum P. refert in ſolo ſuo *autem* illud Gr. δ' οὖν, cf. 4, 5, 10., liberrimus hic deinde in rel., etiam ordine turbato, unde Bg. ſaltem in *id que* inſerto, quaſi reſtituturus ita pr. τὲ, cf. 3, 9, 21. dum variat Noſter cum 3, 10, 3. δικ. συνεχῶς, per gradum, cf. 2, 6, 5. m. πρὸς., (praeter ordinem in v. ἐπ. cum 2, 4, 4. e.) tenente id adverbiale Stp. Th. cum Lat. eodem e Xen. ſine loco, cf. M. S. 4, 2, 6. m. ὡς συνεχ., non ſolum Noſtri praebentibus Indd., ſed Geop. συνεχέστερον ἐκ διαστημάτων, *frequentius* per *intervalla*, quod prodeſt ad notionem etiam h. l. et ad diſcrimen a mox ſqq., ut cogitentur plures dies ii que diverſi, ſi non ſumatur explicatio per copiam, cf. Orph. Arg. v. 719. νύκτας τὲ καὶ ἤματα συνεχὲς αἰεὶ, dies noctes que *continuo*, quod fortaſſis exprimit ſuperlat. illum *aſſiduiſſime — interdiu* et *noctu* ap. G. Th., qui ſane non habet cum adv. *ſemper*, ſed

συνεχέστατα καὶ ἐπὶ πλεῖστον ipſum adhortabatur: id que
τῆς ἡμέρας [r], *ὡς ἂν, ἀσχολού-* ſaepiſſime et maiore parte diei;

r) Hoc comma in A. al. pro puncto Lu. et colo Stp. rel.

nos ſimile *immer* in *einem fort*, ex Hom. Ὀδ. ί, 74. *δύω νύκτας, δύο τ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ*, continenter *ſemper*, tacente G. Th. et hoc, tum Rs. Or. V. 4. *συνεχῶς ἔτος ἤδη τουτὶ τρίτον στρατηγῶν*, dum Noſter copulam interiicit, ſed Bg. in ſq. formula abit e P. ad alium et caſum et gradum, quam 4, 2, 5., ut Stp. in m. magis e P. ad notionem in *καὶ* aliam, cf. proxime 5, 8, 2. (pro ſeveris, *ius* que *igitur* dicere *eum* monebat *creberrime* et *ad* plurimum *diei*, ſ. ius *ig*. dic. *e*. mon. *et* creb. *et* rel.) ſed breviorem Suid. 1, 104. m. *δικ. τὰ ὁ. ἀ. ἐπ. ἐπὶ πλ., ὡς ἂν τούτοις ἀσχ., μὴ ἐ. κ. ἐς τὸ λ.*, at in rem ipſam e Lampr., praeter Oxon. locum e c. 3. p. 884. i. a *prima* pueritia *artibus* bonis *imbutus*, tam *civilibus*, quam *militaribus*, ne *unam* quidem *diem* ſponte *ſua* tranſire *paſſus eſt*, quo *ſe* non *et* ad *literas* et *ad* militiam *exerceret*, maxime pertinentia ad h. l. c. 16. p. 905. ſi *de* iure — *tractaret*, c. 28. p. 928. ſeveriſſimus *iudex*, — damnans *acerrime*, tum per tria capp. 29 — 31. de tota vivendi ratione interdiu, p. 932. *ſi* neceſſitas *cogeret*, ante *lucem* actibus *operam* dabat, *et* in *longam* horam *producebat*, —. Erat — *ingentis* prudentiae, *et* cui *nemo* poſſet *imponere*, c. 33. p. 938. iuſſit, *quid* ad *quos* iudices *pertineret*, de eunuchis c. 34. p. 944. ſq. it. de Turino c. 36. p. 949. ne *in* una *tantum* cauſa *videretur* crudelior *fuiſſe*: quaeſivit *diligentiſſime* ante, *quam* eum *damnaret*, c. 51. e. p. 1007. ſq. quod *tibi* fieri *non* vis, *alteri* ne *feceris*, it. de militibus c. 53. p. 1010. ſqq.

ὡς ἂν) Invertit rurſus P. ordinem enunciationum, ubi in *ἀσχ.* cum pr. *περὶ*, it. in *ἀναγκ.* cum dat. Bg. potius cum Sch., ſed in adiunctis Noſter ex analog., cf. Dem. 132, 2. *καὶ σπουδαῖα νομίζων, — περὶ ὧν βουλεύεσθε, καὶ ἀναγκ. τῇ πόλει*, et ſupra 1, 17, 22. ex eodem ad ſq. formulam *ἐγκαιρ.* cum pr. *εἰς* et inf., ubi, quanquam P. deſerto, tamen Bg. multo liberior, etiam quam Stp. in m., mutata praep. in pron. relat. cum v. finito, ſed etiam pron. oppreſſo, ſecus ac §. 11. e., pro ſeveris, *ad* ſtudendum ſ. *vacandum* alicui *vitiorum* ſ. *vitio*, ſ. meditandum, cogitandum, ſequendum, ſectandum, immo et committendum et patrandum, dum Stp. Th. cum P. in v. *ἐπ.* ſed Poſſ. Call. p. 149. m. „*ἐπ. τὰ ἁμ.* in malam partem, — *peccata* ſtudioſe *ſectari* et *colere*, Herodi." quae ſecundaria notio interdum ſane obtinet, cf. Rsk. An. ad Gr. A. V. 1. et Long. Mor., ut eſt verbum univerſi generis ex eo, quoniam habet acc. bonarum et malarum rerum, cf. Thuc. in Schol. Herdt. et Fi. The. cum Gs. Gr. Iſ. P. Mor. Dion. Cas. Fa. Aes. Luc. ubi et cum pr. *περὶ*, ut cum pr. *πρὸς* Xen. Ag. ex 6, 5., cf. Pol. Z. et Bach. cui add. Sy. 2, 6., ſed M. S. 3, 5, 14. *μηδὲν χεῖρον ἐκείνων ἐπ.* ſed cum inf. Plut. Hs. Diod. S. Rs Or. V. 6. ut 7. Is. *οὐδὲν αἰσχρὸν λ.* ſed Ant. *χρηστὰ λ.* tum Diod. S. 1, 81. i. de regibus Aegyptiorum, cur circa ſe habeant optimos viros *ἵνα τοὺς ἐπιμελουμένους τοῦ σώματος, καὶ πᾶσαν ἡμέραν καὶ νύκτα προσεδρεύοντας ὁ βασιλεὺς ἔχων ἀρίστους, μηδὲν ἐπιτηδεύῃ φαῦλον*, *nihil* pravum *committeret*, ſed de paſſ. Sb. Ind. et ej. Di. H. T. 2., et cum pr. *πρὸς* Xen. Cyr. 1, 6, 40 at cum dat. pers. Rs. Or. V. 6. *ὅσα κακὰ καὶ αἰσχρὰ τούτῳ — ἐπιτετήδευται*, ubi textus vulg. male tentatur, cum rectio ſit

μενος περὶ τὰ κρείττονα καὶ τῇ βασιλείᾳ ἀναγκαῖα, μὴ ἔχοι[s] καιρὸν εἰς τὸ ἐπιτηδεύειν τι τῶν ἁμαρτημάτων. ὑπῆρχε δέ τι καὶ φυσικὸν ἦθος πρᾶον[t] καὶ ἥμερον τῷ Ἀλεξάνδρῳ, εἴς τε τὸ φιλάνθρωπον πάνυ[u] ἐπιρρεπὲς[x], ὡς ἐδήλωσε καὶ τῆς ἡλικίας προχωρούσης. εἰς

ut occupatus circa meliora et imperio neceſſaria, ne haberet tempus, quo operam daret flagitio.
14. Inerat autem a natura animus quidam mitis et manſuetus Alexandro, atque ad humanitatem perquam propenſus: ut declaravit etiam
15. aetate procedente. Sane

s) ἔχειν Ms. Ba. v. N. t) ἦθος καὶ πρᾶον καὶ ἡμ. Ms. Ve. v. N., et cum iota in πρ. per edd. quoque, praeter Bs. 2. cf. 5, 1, 7. u) πᾶν ἐπ. Ms. Ba. v. N. x) Hoc comma in Ms. Ba. cum edd. A. al. pro puncto Bc. et colo Stp. rel.

τοίνυν πολὺ ἂν εἴη ἔργον, λέγειν πολλὰ, ὅσα λ. pro πολλὰ κακὰ καὶ αἰσχρὰ, ὅσα λ. poſtpoſitis quidem, ut ſaepe, ſecundis adi. poſt pron. relat., ſed univerſe pro fieri, (ut in act. eſt pro ſimpl. facere, ſ. velle facere,) confici, confingi ap. Fi. Pal. cf. Ind. Sed Ms. res in modo alio fuerit minus e lapſu in fine, cf. 5, 6, 18. πεσ., quam ex ingenio, cum et taceant Mss. rel. et ille Ms. Ba. ſupra etiam in 4, 2, 17. ὃς μὴ — πέμπει dederit ὡς μὴ — πέμπειν, hic fortaſſis qnoque ex aliis Noſtri locis, v. c. 5, 6, 22. 1, 15, 8. Caeterum in ſevera vivendi hac ratione tamen Alexandro permiſſa fuerint tempora quaedam ad oblectationes honeſtas, cf. infra 6, 2, 7. e.

ὑπῆρχε) Severum P. Lat. in hoc v. deſeruit Bg., ignorante Stp. Th., cf. 3, 4, 3. 1, 8, 16. (quod adiuncta ſua habet ex analog.) ſed ex eodem negligit iterum καὶ poſt δὲ, cf. 4, 8, 14. 4, 7, 3. et partim mutat adi. φυσ. in abl. cum praep., cf. 4, 7, 10. πολυτ., reſpiciens illud ſuperius φύσει, recte intellectum a Strotho ſupra ad §. 11. e. γενικ., ubi Stp. Th. e P. cum πρ. ſine iota tamen, ſecus ac hic in ed., ſed Noſter ex analog. rurſus cum ἦθ. (quo ſubſt. dirimit iterum tria adi., cf. 1, 14, 9.) varians cum 2, 8, 2. τῆς — γνώμης τὸ πρ. at per ordinem cum 2, 4, 2. e. πρ. κ. ἡμ. ἦθ. pro qua ſimpl. ratione librarius Ms. Ve. variare voluerit addito altero καὶ, cf. 5, 2, 10., tacentibus Mss. rel. et P., unde Bg. in ſq. membro, ſed omiſſum ab eo adv. (cf. 5, 8, 20.) reſtituens per ſyn., ap. G. Th. „ὡς σφόδρα, — ſignif. i. q. *quam*" ſ. valde; ubi, manentibus Mss. rel. in vulg., potius vitium in Ms. Ba. ſit, ob elapſam litteram, quam ingenium pro κατὰ πᾶν, et pro adv. πάντως ſyn., vel ut pertineat ad pr. τὸ φ., pro adi., dum et hic variatur cum 5, 1, 3. τοῦ τρόπου τὸ πρὸς χρηστότητα ἐπιρ. ſed de re ipſa et animo Alexandri conſentit Lampr. per exempla c, 20. p. 910. m. ſq. i. c. 44. p. 995. c. 47. p. 999. e. denique Suid. l. l. diſcedit modo parum, ὑπ. δὲ αὐτῷ καὶ φ. ἤμ. ἐς τε λ. atque *inerat* certe *Alexandro* lene *a* natura *et* manſuetum *ingenium*, et *ad* humanit. *propenſum*.

ὡς ἐδηλ.) Totam ſententiam Noſtri pervertens P., aetati tribuit, quod rectius Bg. meliori que ordine, quam Stp. in m., ipſi Alexandro, e pr.

τεσσαρεσκαιδέκατον γοῦν ἐλάσας τῆς βασιλείας ἔτος, ἀναιμωτὶ ἦρξεν· οὐδέ τις εἰπεῖν

usque ad decimum quartum proveƈtus in imperio annum, incruentum id geſſit: neque

'Αλεξ. reperens mente pron. nominativum *αὐτὸς*, partim que e Sch. in *πρ.*, ubi tamen Stp. Th. 4, 678. E. m., deceptus a P. immemor que ſui „ſic aetas dr. *προχωρεῖν* alicui, quum iam proveƈtae aetatis eſſe incipit“ ſubieƈto loco noſtro ſine Vs., ubi Alexander dr. declaraſſe animum non modo tunc, ſed etiam in *aetate* adultiori ac maiori, *quae* hic *procedit*, cum ſit adultior et maior, dum Noſter et h. l. ex analog. ſcribit, maxime Lat. cf. G. Th. 1079, 61. et 18. *in* aetate *proceſſa*, qui eſt ſenſus in Bg. abl. nudo, reƈte intelligentis reddentis que iterum gen. temporis Gr.

γοῦν) In hac vocula, pro cauſali reƈtius a P. accepta, iterum Bg., ut ſupra, cf. 5, 1; 7., ſeverior in formula ſq., niſi in gen. *τ. βασ.* expreſſo per abl. cum praep., ſecus ac 5, 8, 19. quocum variatur ordine, *εἰς ἕκτον ἔτος ἐλ. τ. β.* ſed Suid. l. l. libere partim, *ἐς τεσσ. οὖν ἔτος ἐλάσας* (quod pro *ἄρξας* ſuſcepturus ſtatim erat Kuſt. ſi locum comparaſſet Noſtri) *τῆς β.*, *ἀν. ἦρξε, καί τοι τινῶν μεγ. αἰτ. ὑπ.* cf. de annis infra 6, 9, 10. 15.

ἀναιμωτὶ) Locus hic a Capit. citatur (in Al. c. 52. p. 1009. i.) *ἀναίματον* imperium *eius*, inquit, *cum fuerit* durus *et* tetricus, *idcirco* vocatum eſt, *quod* ſenatorem *nullum* occiderit, *ut* Herodianus, *graecus* ſcriptor, *refert* in *libris temporum ſuorum*. Caeterum *ἀναίματον* legitur etiam ap. Lamprid. (quem ante nominarat Capit.) Sed cum in graeco ſit *ἀναιμωτὶ*, Memmius putat, hic quoque legi poſſe *ἀναίμωτον*, (quod *poſſe* non ſufficit, cum ille Capit. libere huc reſpexiſſe potuerit, nec Suid. l. l. diſceſſerit a vulg. leƈt., in qua nec per ſe vitioſi quid eſt.) *Sylb.* Reperitur ſine huius lib. 2. (6, 9, 15.) *ἀμέμπτως καὶ ἀναιμωτὶ*, *ſine* querela *hominum* et *citra* ſanguinem *imperaſſe Alexandrum*. At Lampr. ſemel perſtringere videtur hanc aſſertionem c. 25. (p. 920.) *huius* imperium *incruentum* quidam *litteris* tradiderunt, *quod contra eſt.* nam *et* Severus *eſt appellatus* a *militibus* ob *auſteritatem*, et *in* animadverſionibus *aſperior* (aſper) *in* quibusdam *fuit:* ſed c. 52. interpretatur et explicat: *ἀναίματον — ſuorum.* Ita quidem Lampr.: in hodiernis autem Codd. Herodiani nihil de *Senatoribus* extat. Exiſtimat Caſaub., legiſſe eum: *οὐδέ τις εἰπεῖν ἔχει ὑπ' ἐκείνου βουλευτὴν φονευθέντα.* Vox *βουλευτοῦ*, ut coepimus dicere, hodie deſideratur. Reponendam eſſe, poſſit aliquis exiſtimare, quod non videatur Herodianus tam indefinita locutione uti voluiſſe, vel ambiguitatis vitandae gratia; cum praeſertim ſequentia certum genus hominum ſubindicent, dum addit: *καίτοι — φον.* Sed tollitur haec opinio per ea, quae mox amplius repetuntur: *ὑπ' Αλ. — φον.* Vbi ſatis indicat Herodi., quomodo ſuperiora, et quod de incruento imperio dixerat, intelligi debeant, nempe ad *ἀκρίτους φόνους*, ad iniuſtas caedes libidini que Principis datas omnia referenda eſſe. Dubitavi olim, an haec ipſa repetitio ſatis commode, et pro cetera Herodiani concinnitate, ſe haberet, viſum que eſt credibile, illa priora, *οὐδέ τις — φονευθ.*, adſcripta et ex proxime ſqq. huc translata eſſe a quodam, qui forte in marg. voluerit explicare illud *ἀναιμωτὶ ἦρξεν.* Sed facile largiar, *ἐπιστατικῆς ἐμφάσεως* cauſa, ut in re admodum memorabili, re-

ἔχει ὑπ' ἐκείνου φονευθέν- quiſquam nominare poteſt ab
τα, καίτοι [y] τινῶν [z] μεγί- illo occiſum. quamvis aliqui

y) Dividunt A. al. cf. 5, 6, 1. et N. z) Hoc accentu edd. hic omnes, cf. 3, 8, 17.

petitionem tam properam, neque nimis uſitatam eleganter ſcribentibus, admiſſam eſſe. *Boecl.* οὐδέ τις λ. repetit paulo poſt Herodi. haec verba, quod nonnullos viros doctos ita offenderat, ut ea in h. l. ſpuria atque ex altero ducta putarent. Sed amare noſtrum eiusmodi repetitiones tenendum eſt. v. ſup. l. 5. c. 4. (§. 23. ſq.) τέλει τε ἐχρήσατο αἰσχρῷ — τέλει μὲν δὴ τοιούτῳ ἐχρήσατο. *Stroth.*

Ad Lampr. locum primum in N. Bc. univerſe Caſ. N. 3. edixerat, producto hoc loco ſine Vs., Noſtrum repetere haec de incruento imperio in libro extremo, ſed infra ſe dicturum „videri Lampridium aliter legiſſe iſtos Herodiani locos. (Sed ad alterum locum ſic dedit.) Hoc iam ante dictum et refutatum: ſed levi argumento aut potius nullo. Erat haec ſolennis gloriatio bonorum praeſidum provinciarum, quod fuiſſet eorum adminiſtratio ἀναίμωτος. — eſt et principum elogium, ſed optimi tantum cuiusque, ut Pii, de quo Capit. (c. 13. e. p. 285.) *ſolus* omnium *prope* Principum *prorſus* ſine *civili* ſanguine *et* hoſtili, *quantum* ad *ſeipſum* pertinet, *vixit.* Pii igitur vere ἀναίμωτον imperium: Alexandri autem alio ſenſu *ſine ſanguine* dictum: nullo reſpectu ſanguinis hoſtilis, qui multus per eum fuſus; neque ſceleratorum qui iuſtas dederunt poenas: ſed tantum inſontium et bonorum; e quo numero per Alexandrum periit nemo. hoc voluit Herodi., duobus locis, quae ante attulimus, (in N. illa prima.) ſed Lampr. cum addit, *quod* ſenatorem *nullum* occiderit, *ut* Herodianus *Gr.* ſcriptor *refert*, legiſſe ap. Herodi. videtur: εἰς τεσσ. ἐλ. τ. β. ἔτ., ἀν. ἦρξεν. οὐδέ τις εἰπ. ἐ. ὑπ' ἐκ. βουλευτὴν φον. hodie abeſt a noſtris codd. vox βουλευτὴν: quam ne Herodianum quidem pro ſua puto fuiſſe agniturum." Cum ſane nec novi Mſs. noſtri varient in hoc loco, nec excidiſſe per vicinitatem vox illa βουλ. videatur: quae Noſter dixit univerſe, intelligenda ſunt, ut alibi alia, cum adiunctione tali aliqua, quam Caſ. poſuit, et ſententia Noſtri referetur ad fervorem in elogio, cf. 1, 3, 15. 3, 15, 7. ſic tamen, ut ex altera §. ſq. circumſcribatur, et repetitio iſta Noſtri pertineat et hic ad ſimplicitatem in ſcribendo, in qua et ipſa tamen elegantia apparet e commutata oratione et variatione; quam Noſtri ἀφέλειαν nec hic P. tulit, deſertus a Bg. ſine cauſa, fere que, ut 2, 8, 15. in ἀναιμ., flexo ad priora, pro ſeveris, *ad* decimum *quartum* enim *provectus* imperii *annum*, incruente *regnavit.*

οὐδέ τις) Breviorem P. deſerit et Sch. in „εἰπ. *nemo* dicere *poteſt*" pro quo ſevero Bg. fere ut 3, 7, 19. e., cf. iſto ſenſu v. ἐχ. cum inf. noſtro aliis ve L. N. T. cum Kypk. T. 1. Poſſ. Sy. Vig. p. 247. Nr. 14. Ind. Hsd. Soph. Ai. v. 33. cum N. Hoer., Hs. Plut. cum N. ad 1, 1. Fa. Aes. Dem. Nr. 2. e. Ael. V. h. Luc. Aeſch. ep. S. e p. 32. Gs. Chr., Fiſch. omnes, cum Xen. Sy. 3, 7. et Rs. Or. V. 6., ut V. 7. Is. cum ὅπως, it. Abr. Dl. A. Sed Bg. hic et §. ſq. ὑπ' λ. pro ἀπὸ, quanquam procedit et pro ἐπ', *ſub* eo eius que imperio, cf. 2, 11, 7., ut erit utr. pro iuſſu iſtius.

καίτοι) De huius Imperatoris miſericordia multa magnifice dicunt Dion. et Zonaras. *Oxon.*

ϛαις αἰτίαις ὑποπεσόντων, ὅμως ἐφείσατο, ὡς μὴ φονεῦσαι[a], οὐ ῥᾳδίως τοῦτο ἄλλου

in maxima crimina incurriſſent, tamen pepercit ita, ut non occideret: cum haud facile id

a) Colon in Stp. rel.

Nihil ex iſtis cum olim exſignarim: maneo hic in verbis. Igitur cum ſyn. *licet* (cf. 1, 13, 13.) refert P. ſimul cauſalem, quae γὰρ per ſe exciderit, cf. 5, 7, 6. ut καὶ quoque ab init., cf. 1, 9, 18., quod et ipſum hic locum habeat, dum Bg. tolerat vulg. ſine omni copula alia, cum ſaepe omittantur tales in demonſtrando, cf. 2, 13, 12. Sed forte melius ſit, ſeparatas cum edd quibusdam et Suid. ſupra ad γοῦν particulas hic ſumere pro *et ſane*, cf. Vig. p. 514. Nr. 24. Dev. et Hoog. Op., ac praeterea per ſe adiunctos gen. conſq., reſolutos per particulam conceſſivam aliquam, *quanquam* etc., quoniam alias quoque ὅμως ſolum ſtat nec praecedente καίτοι, ſed participio ſolo, vel illo caſus primi, cf. 1, 9, 22. m. etc. cum Vig. Hoog. Op., Soph. Ai. v. 1389. Plut. Hs. Thuc. Xen. Ael. V. h. Iſ. Ev. Fd. e c. 8. i. Dem. 57. ult., vel gen. conſeq. particip., v. c. Xen. M. S. 2, 1, 5. καὶ τηλικούτων — ὅμ. it. Hier. 7. 2. et Ag. 7, 7. e. it. Cyr. 1, 4, 9. ubi 5, 1, 25. adeo ὅμ. praeit, demum ſequente particip. Sed ex analog. conflatur formula v. ὑπ. de pers. tropice cum dat. rei, ubi Stp. Th. 3, 323. C. poſt Vs. P. „ſed fortaſſe reddi poteſt *incurrere* in *crimina*, (unde Sch. quoque poſt P. „*quum* illi *incurriſſent* in *crim.*“ habens in pr. e Dioſcor.) πολλοῖς ἔρωσιν — ὑποπίπτει, incidit *in* multos *amores*, — vel *ſubiacet*, obnoxius eſt“ cf. varia notione ac rectione Ind. Polb., ubi tamen 4, 21. e. potius eſt cum pr. περὶ, et de re, abſolute, Abr. ad Ae. T. 1. ſed cum dat. rei Long. Mor. et Geop. ſed de pers., *praeter ſenſum eccleſiaſticum ap. Suic.*, cum dat. pers. Sb. Ind. Rs. Or. V. 4. 7. *Is. Dem. Diod. S. Ioſ. ſed phyſice* Thuc. Schol. et in rem critic. Xen. Hell. In ſq. membro variatur cum 2, 13, 15. ἐγὼ — φείσομαι — ὑμῶν, ὡς μ. φ., omiſſo pron. αὐτῶν, ubi Bg. ſimiliter in ὡς, ſed P. contractior, tamen addito adv., cf. 5, 6, 17. Caeterum, ſumto καίτοι in notione adverſativae merae, (qua de v. ap. laud. ante, dum cogitatur ſola iſtius pars poſtr. cf. 1, 2, 9. Exc. et 1, 13, 8.) aut pro adverſ. duplici, (per figuram ἐκ παραλλήλου, et καὶ pro adverſ. aliqua, e ratione vetuſta; cf. 3, 7, 19.) vel denique verſa illa partic. ſevere *et vero*, accepta que vel pro ſuperiori *et ſane*, cf. 5, 4, 2. ad πρό γε λ. et G. Th. *vero* Nr. 3., vel pro *et contra*; porro iuncta, tota periodo hac cum pr. per diſtinctionem non maximam, ſed modo per ſemicolon, deleto que commate poſt ὑποπεσ. et gen. his ſtatim copulatis rectis que cum v. ἐφ., nanciſcemur unam modo enunciationem, aut, locato commate poſt τινῶν, ſervato que altero etiam poſt ὑποπ., ſingularem enunciationem, quae interiectam habeat aliam, *et* vero ſ. *at* quibusdam *incidentibus* in *maxima* crimina *tamen* pepercit, *ut* non *occideret*, vel *quibusdam*, quanquam *in* maxima *crimina* incidentibus, *tamen* pep. rel., unde ne opus quidem fuerit vel ſuppleto illo pron. αὐτῶν, vel illis P. et noſtris ab init. Caeterum in rem ipſam contulerim iſta Lampr. c. 28. p. 928. ſeveriſſimus *iudex* contra *fures*, — damnans *acerrime*, — it. c. 36. e. p. 949. ac *ne* in *una* tantum *cauſa* videretur *crudelior* fuiſſe, *quaeſivit* diligentiſſime, *antequam* eum *dam-*

βασιλέως τῶν καθ' ἡμᾶς ποιήσαντος ἢ παραφυλάξαντος, μετὰ τὴν Μάρκου ἀρχήν[b]. ὑπ' Ἀλεξάνδρου δ' οὐκ ἄν τις εἰπεῖν ἔχοι[c] ἢ μνημονεῦσαι ἐν ἔτεσι τοσούτοις ἀκρίτως[d] φονευθέντα. ᾐτιᾶτο δὲ καὶ τὴν	alius imperator noſtra aetate fecerit aut obſervarit poſt 16. Marci imperium: Ab Alexandro autem nemo nominare poterit aut meminiſſe per tot annos indemnatum occiſum. Incuſabat vero et-

b) Ms. Ba. μάρκ. ἀρχὴν ὑπ' ἀλεξάνδρου, οὐκ λ., ſed in Excp. Ms. Vi. modo ſic „δ' οὐκ —— οὐκ" v. N. c) ἔχει in una ed. Lu., mendoſe, quoniam in hac una, e ſolenni confuſ., cf. 4, 15, 15. προοιμ. d) ἀκριβῶς φον. Ms. Ba., vitioſe, confuſis litteris, it. accentibus, cum nulli ab init. adeſſent, cf. 5, 3, 25. πορφ.

naret, ſed de rel. *ſeveritate*, unde et cognomen tulit, ib. p. 897. m. 920. 1009. m. et 1036. e. it. T. 2. p. 24. m.

οὐ ῥᾳδ.) Liberior P. varie, praeſertim in mutato pron. demonſtr. in relat., it. ἄλλου poſt neg. οὐ in aliud τινὸς, cf. 1, 4, 20., tum in additis adv. affirmandi, (ut ſyn. aliis, v. c. *ſane* 3, 8, 6. e. it. *profecto* 2, 5, 11.) et adi. πάντων, cf. 5, 8, 3. denique omiſſa formula τῶν κ. ἡ. ubi Bg. ut 3, 2, 16. (cf. 1, 4, 18. m.) ſed in οὐ ῥ. ut 2, 9, 15. e. μὴ ῥ. pro quo variatur in neg. ſed ex analog. ſcribitur in adiunctis cum v. utr. et in hoc ſecum copulato, ubi Sch. in „ποι. quum *hoc* feciſſet *rex*, παρ. *cavente* ſ. *obſervante* illud" quod poſtr. Lat. retinet e P. quoque Sb. Ind., hic, ut Gr., bono ſenſu valeat pro in more habere.

ὑπ' Ἀλεξ.) Ms. Ba. res primo peculiaris, in diſtinctione prava, eſt e ſerie omnium una, cf. 4, 11, 3. ſed communis cum Ms. Vi. habet elapſum δ' ob viciniratem iterum, cf. 5, 4, 22., hic quidem etiam oppreſſum a P., faciente et alibi cum iſtis Mss. et libero per regionem noſtram varie iterum, tum omiſſis maxime ἐν ἔτ. τ. et altero membro ἢ μνημ., tum ſubſtituto pron. in locum nominis propr., cf. 5, 8, 16., ubi ſumit ipſe pr. ὑπὸ, ut monuimus ad §. pr. N. οὐδέ τις, pro cuius indicat. ἔχ. variatur hic per optat. cum ἄν, cf. 5, 3, 14. quem Bg., deſerto P., exprimit per fut. indic., cf. 4, 3, 18., negligens iterum ἄν, cf. 4, 10, 13. ſed hoc cap. §. pr. eiusdem Lat. ad εἰπ., quocum ex analog. copulatur v. μνημ., ubi Sch. habet P. *commemorare*, aeque valiturum de pr. Gr., cf. 3, 7, 19. ſed 2, 14, 7. μήτε ἄκριτόν τινα φονευθήσεσθαι in variationem per adv. pro adi., quo Bg. ſpectat, partim e P., ut Sch. in adv. „indemnatus, *absque* iudicio, *occiſus*" cf. 1, 14, 13. e. Sb. Ind. e Zos. 4, 15, 5. ἀκρ. ἀπέκτεινε, quocum recte comparat ib. §. 3. φονεύειν — δίχα κρίσεως, Rs. Or. Dem. cum v. ἀπολλυμένους, ſed l. 4. cum ἀποκτ. iterum, (cf. V. 3. p. 255. N. 10. p. 628. N. 79.) it. ap. Ael. V. h., e qua analog. Noſter, at Phil. p. 753. D. m. cum καταδικαζ. *iniudicatos*, (ap. Vulcat. e Leſſing. p. 169. ex Paul. Silent. ἀδιακρίτως,) ſed alio ſenſu, ap. Stp. Th. ſine auctore, cf. Thuc. et Polb.

ᾐτιᾶτο) Prae P. ſeverior Bg. modo in ordine, (ubi ex analog. cum μνημ.) it. in ſq. membro, diſcedens etiam a ſe ipſe in Lat. ad v. ἐσχ., allato quoque a Stp. Th. aliunde, hic redeunte tandem ad Noſtrum

μητέρα, καὶ πάνυ ἤσχαλλεν, ὁρῶν αὐτὴν οὖσαν Φιλοχρήματον, καὶ περὶ τοῦτο ὑπερφυῶς ἐσπουδακυῖαν. προσποιουμένη 17.

iam matrem, et valde dolebat, videns eam pecuniae avidam eſſe, et in ea re nimis elaborare. Simu-

Suida 1, 104. m. ἤτ. — ὁρ. αὐτ. φιλ. οὖσαν, καὶ πολλὰ ἐξ ἐπηρειῶν θησαυρίζουσαν, *matrem* vero *incuſabat*, et *moleſte* ferebat, *quod* pec. *eſſet* avidior, *et* malis *artibus* maximas *ſibi* divitias *compararet*.

φιλοχρήματον) Vt ſupra diximus, (5, 7, 9.) egregiae caetera mulieris haec infamia fuit; congruit que loco Nicephori, ib. laudato, Lampr. in Al. 14. f. (p. 901.) mulier *ſancta*, ſed *avara* et *auri* atque *argenti* cupida. *Boecl.* Vitiis ab Herodi. de Mammaea narratis, opponi poſſent laudes quas Euſebius eidem tribuit H. Eccl. l. 6. c. 21. τοῦ δ' αὐτοκράτορος μήτηρ Μαμαία τοὔνομα, γυνὴ θεοσεβεστάτη εἰ καί τις ἄλλη γεγονυῖα καὶ εὐλαβὴς τὸν τρόπον, ſed ſciendum eſt, has modo ad favorem illius erga Chriſtianam religionem pertinere. *Stroth.*

E Lampr. add. c. 59. e. p. 1028. *matrem* eius *avaram* et *cupidam*, cum N. ib. (et p. 995. Cas. N. 1.) „non ſolum avaram, ſed etiam μικρολόγον et ſordide parcam" quae et Noſter diſtinguit et reſpicit ſq. membro, ubi liberrimus P. ſed Bg. praeclare, in primis ad π. τ., ſuppleto ſubſt. πρᾶγμα, cf. 4, 5, 11. 1, 5, 20. ſed ut h. l. ſit forma ſyntheſis ſ. ſyneſis et enallage generis, numeri que fortaſſis ſimul, dum ad pron. neutr. mente repetendum eſt e pr. adi. fem. latens ibi ſubſt. plur., φίλην χρημάτων, aut ſing. χρήματος, quia is numerus tamen quoque de pecunia occurrit, cf. Koen. ad Gr. p. 78. b. e. ſq., quanquam neſciente Stp. Th., qui ſine Vs. huc ſpectat in φιλοχρ., quoad dr. ſexu fem. ex analog. it. in ὑπ., ſine Lat. Bg., cf. 2, 3, 2. quod ex eadem analog. cum v. ἐσπ. ubi ille cum P. 3, 949. F. e., cum ſit vicinius *ſtudere in id* ſ. *eo*, v. G. Th. 581, 90. ſqq. ut ad Gr. formulam repeti poteſt e pr. adi. pers. ſ. concreti quoque ſubſt. rei ſ. abſtracti τὸ φιλοχρήματον, cf. 3, 14, 12. 4, 14, 3. et in rem ipſam adhuc Dion. 1369, 48. ἥττων δ' οὖσα χρημάτων ἡ Ἀλεξάνδρου μήτηρ, ἐχρηματίζετο πάντοθεν, quae et ſunt ap. Zon. p. 467. A.

προσποιουμένη) Pro liberioribus P. ab init. ſeveriora dans Bg., tamen deinde cum illo per ſyn. ſubſt. reddit pron. αὐτὰ, ubi res fere eadem, quae in pr., ſyntheſis quidem in pron. neutr., ſed ad variandum in plur., qui, poſt ſing. iſtum propiorem περὶ τοῦτο, reſpicit iterum remotius adi. φιλ., at latens ib. plur. ſubſt. χρήματα, quo Noſtri loco ac genere uti poterat Hſth. ad Luc. 1, 37. b. e. ubi „Ariſt. Pl. v. 503. πολλοὶ — πλουτοῦσι Ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι· χρήματα continentur in πλουτοῦσιν: eo pertinet αὐτὰ" quod latet ib. in v. pers. ſ. concreti, cf. ib. idem Hſt. ad C. D'O. Et hoc pron. repetens hic, rego cum ſq. membro ἰδ. ἐθησ. ſimul, *privatim* repoſuit *eam*, in formula, ad analog. conflata, cf. 1, 14, 5., dum e P. partim per ſe reddit et Stp. Th. „*proprios* theſ. *extruebat*" et Bg., qui, deſerens illius ambages in membro interiecto, et ad pr. v. προσπ. pertinente, tamen et ipſe cum rectiore ordine partium adiunctarum et adverbiorum, ex analog. copulatorum et inter ſe et cum v. χαρ., longior eſt in v. ἐχ. cum inf., pro *ut* poſſet — *donare*, volens ille hauddubie conſervare ſeverum Lat., dum ſub Bg. ſpectat ſine Vs. huc Stp. Th. pauperrimus in adv. ἀφθ., quod cum aliis v. ap-

γάρ, ἀθροίζειν αὐτά, ἵνα ἔχοι τοῖς ϛρατιώταις ἀφθόνως καὶ ῥαδίως ὁ Ἀλέξανδρος χαρίζεσθαι, ἰδίᾳ ἐθησαύριζε [e]. καὶ διέβαλλεν [f] ἔσθ' ὅπῃ [g] τοῦ-

lans enim, ſe colligere pecuniam, ut haberet, unde militibus affatim et facile Alexander donaret, proprios theſauros 18. ſibi extruebat. Ac infamabat aliquatenus ea res

e) Comma in A. al. et punctum in Bs. 2. L. al. f) διέβαλεν Ms. Ba. v. N. g) ἔσθ' ὅποι Ms. Ba. v. N., ut 4, 7, 8., de ὅπῃ cum iota in A. al.

Thuc. Dem. Xen. Hell. Bach. et M. S. ſed cum aliis adv. Ael. V. h. Fa. Aes. et Plut. Krg. ut affine adi. ap. Suid. Thom. M. Hom. Orph. Phoc. Xen. Hell. et rel. Aesch. Fi. et S. ep. Ael. V. h. Luc. Epict. Gs. Chr. Dion. Ca. ſed cum dat. pers. Sb. Ind., ut cum alio adi. Hsd. (πολλὸν καὶ ἀφθ.) Dem. H. Pan. M. p. 78. e. ſed ἀφθόνητος ap. Suic., ferente G. Th. *aff. dare*, ſed *donare — largiter*, et *facile — dare* alio ſenſu forſan e Ter., tum libere addente P. pron. ad τοῖς ϛρ., cf. 4, 5, 14.

καὶ διεβ.) Ms. Ba. primam rem, aliud tempus, aor. 2. pro impf., cf. 3, 7, 1. 4, 9, 4. 4, 12, 4., contra rel. Mss. exprimit quoque P., qui libere tamen egerit, ut ſecundam rem eiusdem Ms. plane is neſcit, ſicut ſimilem formulam ἔσθ' ὅπου 4, 8, 4., dum Ms. idem tentavit noſtram per aliam ἔσθ' ὅτε 4, 7, 8., variantibus confuſis ve illis voculis duabus aut vocalibus etiam alibi, cf. ap. Luc. 1, 604. l. 90. 2, 699. l. 76., ad Ammon. V. p. 113. N. 55. p. 121. ſq. N. 93. ſqq. Rsm. ad Dev. p. 251. N. 61. cf. ſupra 1, 4, 8. m. ad μή ποι, ſed illam ὅποι ne tangente quidem Hoog. Op. 2, 822. ſqq. 1175. Nr. 8. e. nec Vig., ſed me reperiente ſolum, praeter Hſy., pro adv. loci, et quidem in locum, cum aliquo v. ap. Soph. Ai. Ael. V. h. et ſine Ind. Dem. ed. Rs. 240, 27. cum Poſſ. Call. et cum gen. loci Luc. tum pro adv. tali in loco, pro ubi, Xen. Hell. et Fi. Pal. ſed in Var. L. cum ὅπου aut in confuſione putata, D'Orv. Ch. Plut. Hs. Harl. Dem. p. Cor. p. 483. N. 10. et Xen. Cyr. 3, 1, 38. tum ſimili in cauſa utravis cum ὅπῃ ſ. ὅπῃ, ib. 1, 3, 4. e., ad Herdt., ad Thuc. 37, 94. 235, 31. 539, i., ad Thom. M. in N. et pro ὁποῖα Fi. Plat. Sophiſt., nullibi autem, nec ap. Stp. Th., cum v. ſubſt., ut hic, ubi adeo, ut in locis laud., inciderit lapſus librarii, volentis vel illius ipſius vel ſecundi alicuius ὅπου e gloſſa per comparationem ſuperioris ἔσθ' ὅπου 4, 8, 4., dum noſtram formulam ſubiicit Sch. notioni illi ad 4, 7, 8., ſed Bg. hic non capit de tempore, verum de modo, qua de notione dixi ib. breviter, quoad ellipſin ſubſt. μερίδι etiam, (tacente L. Bos.) ſumto quidem ὅπῃ pro dat. ſ. abl. veteris cuiusdam pron. ὅπος, ſyn. illi ὁποῖος et ποιὸς ſ. ποῖος, unde habeas ſevera *eſt*, qua *parte*, ſ. *eſt*, quo *modo*, pro quibus deinde veniant illae formulae ex abl. ap. Ern. L. Nr. 4. et Stp. Th. v. ὅπῃ e. ſub qua Bg. ponitur Noſtri hic ipſe locus memoriter et cum alia lect. ſine Vs. „καὶ διέβαλεν — τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ" dum G. Th. nihil iſtorum ſeveriorum praebet, ſed modo in v. extr. „*quâ*, pro quatenus" unde in ratione inverſa et libera oritur clarius illud Bg., qui in τοῦτο iterum, ut §. 16., partim e P. (qui per aliud pron. cf. §. 15. et h. l. cum καὶ, ut alibi in ὁ δὲ, cf. 1,

το τὴν ἀρχὴν [h] αὐτοῦ ἄκοντός imperium, ipſo invito, et
τε καὶ ἀσχάλλοντος οὐσίας τι- dolente, quod bona quorun-
νῶν καὶ κληρονομίας ἐξ ἐπηρεί- dam atque hereditates per in-

h) Comma fuit non hic, ſed mox poſt αὐτ. in A. al. v. N.

17, 15. et in δὲ ταῦτα 5, 4, 1.) manens in abſtracto τὴν ἀρχ., pro P. concreto, cf. 2, 6, 5. e. (quoniam poteſt aeque accipi de modo imperii adminiſtrandi,) deſerens vero iſtius rationem in ſqq. duplicibus abl. conſq., dum reſolvit ad ſpeciem non particip. ultimum ὑφ., ſed ſecundum ἀσχ. ubi tamen potior videtur P,. niſi Bg. imitatur Gr. praemiſſum membrum, cum debuiſſet poſtponi, αὐτ. ἀκ. καὶ ἀσχ., aut e Lat. ratione interponi, *hoc*, illud prius, avaritia Mammaeae et collectio opum, faciebat, ut imperii adminiſtratio male audiret, traduceretur, culparetur aliquo modo a quibusdam hominibus, et *interdum*, (ſumendo ἔσθ' ὅτῃ vulgari ſenſu et de tempore, per ellipſin μερίδι τοῦ χρόνου,) quia *iſta* Mammaea, *quanquam* ipſo Alexandro invito et dolente, bona —rapiebat; etſi per me trahi licet pron. τοῦτο ad poſtremum particip. ὑφ., (aſſumto libere cum P. illo adv. *ſcil.* cf. 5, 8, 18.) non item pron. gen. αὐτ. coniungi cum pr. τὴν ἀρχ., quia primi gen. conſq., ſic ſtantes abſolute, tamen requirunt idem pron. ſuppletum; unde Bg. per ſyn. cum P., diſſerto commate poſt ἀρχ. divulſit rectius, ſed recte ſprevit iſtius pron. ἐκειν. (a Noſtro ad extr. enunciationem locatum iterum, cf. 2, 12, 1.) mutatum in nomen ſubſt. *mulier* cum panno aſſuto ex adi. *avida*, cf. proxime 4, 8, 16., recte que omiſit eiusdem liberum adv. *etiam* ad καὶ ἀσχ. cf. 5, 6, 2. manens idem in legitimo ordine formulae ἐξ ἐπηρ., ubi potius cum Sch. „per *fraudem* (P.) ſ. *iniuriam*“ pro quo ad Dion. C. 855, 58. 984. 52. τὰς οὐσίας ἐξ ἐπ. ἀπέβαλον „per *calumniam* atque ματαίοις ἐγκλήμασι“ mavult Fabr. in N., citans ſe ad S. Emp. p. 338., ut ad Xen. M. S. 3, 5, 17. Ruhn. (praeter correctionem propiorem, quam Hdb. illam, it. aptiorem ib. contextui, cum ſermo ſit de rebus forenſibus,) ex Artemid. quoque legit rectius „ἐξ ἐπ. per *calumn.* et *vexationem*“ quibus noſtram formulam add., alio ſenſu tropico e Phil. p. 766. C. e. (cum Loesn. p. 17. i.) ubi et p. 758. F. i. ἐπηρείᾳ, ſyn. abl., ut ſine Ind. ap. Dem. cum adiuncto ὕβρει καὶ ἐπ. τινὶ λ. 1003, ult. ut alia ſyn. p. ſq. l. 10. δι' ἐπήρειαν, et rurſus alia ap. Thuc. κατ' ἐπήρειαν, cf. (ignorante omnes has Stp. Th.) ib. Ind. cum Schol. Suid., (ubi hinc ad §. 16. ἐπ. libera formula in plur. producta,) non coll. ad Hſy. ἐπ., βία, Dem. Luc. Ioſ. Diod. S. cum Munth. p. 36. ſed in ἀκ. cum pron., tamen ordine alio, Luc. ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, ſed Xen. 'Ανβ. 1, 3, 17. ἄκοντος — Κύρου, it. ſine Ind. Dem. 162, 12. ἀκόντων ὑμῶν ἐκεῖνος κατεκράτει, ubi et cum adiuncto 239, 12. ταῦτα ἐγὼ πεποίηκα ἀκόντων 'Αθηναίων καὶ λυπουμένων, (add. 69, 27.) it. Herdt. 242. e., ſed G. Th., praeter *invitis vobis* et *me invitiſſimo*, quoque „ſapiens *nihil* facit *invitus*, nihil *dolens*, nihil *coactus*„ ad quam analog. iungit Noſter ſua ἀκ. et ἀσχ., ut adiuncta cum v. ὑφ. (ubi deſertum a Bg. ſeverum P. ignorat Stp. Th., ſed Gs. cum ἐπεξαιρεοῦμαι et auctoritate Plauti ſola, cf. 3, 6, 10. 1, 8, 16. m. ὧν ἁρπάζων τὰς ο. pro quo ſimpl. hic cepit Bg., quanquam et valitura praep. pro *clam*, cum vix tam impotens impudensque illa fuerit, ut per vim apertam raperet,) ſed de ſuo duo ſubſt. οὐσ-

ας ὑφαρπασάσης ἐκείνης. ἠγά-γετο δ' αὐτῷ καὶ γυναῖκα τῶν εὐπατριδῶν [i], ἣν συνοικοῦσαν

19. iuriam illa rapuiſſet. Dedit vero ei et uxorem, generis patricii, quam marita-

i) Hoc comma in Bs. 1. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel.

et κλ. per copiam ſyn. generis ac ſpeciei; reperiente me κληρ. modo ap. Dem. Ael. V. h. Poſſ. Ca. et L. N. T., ubi et cum gen. pers., ſed οὐσ., praeter notionem philoſoph. ſ. phyſic. Suic. Suid. Hs. Thom. M. Epict. Geop. Carpz. dial. Hier., noſtro ſenſu populari ſ. forenſi Suid. ſuo loco, it. v. κλῆρος et Hs., Schol. Thuc. et Ariſt. Plut. v. 754. 830. Poſſ. Ca. (cui add. p. 91. i.) Vig. L. N. T. Rs. Or. V. 4. 6. 7. Ant. 8. And. Dem., Fisch. omnes, Xen. Cyr. et Pol. Z. Ael. V. h. G. Chr. Iſ, Pan. M. p. 75. e., ſed cum gen. pers. etiam Fa. Aes. cum Luc., ubi et 1, 647. l. 60. τὰς οὐσ. ἑκάστων ἀφαιρούμενος, horum *omnium* bonis *correptis*, cf. in rem critic. et confuſ. Koen. ad Greg. et 1, 8, 16.“

ἠγάγετο) pro ἤγαγε. Sed medium pro activo iam ſupra poſuit 3, 10, 10. *Leisn.* Uxor *eius* Memmia, *Sulpicii* conſularis *viri* filia *et* Catuli *neptis*, Lamprid. *Oxon.*

Ad Lampr. iſtum locum e c. 20. p. 911. i. in N. 1. Cas. hinc ſine Vs. „Herodi. ἠγ. ἀ. κ. γ. τ. εὐπ. et plura de huius infelicitate. in nummis et lapidibus de hac Auguſta obſervavi nihil“ ſed ad c. 49. p. 1002. *Dexippus* (hiſtoriarum ſcriptor) *dixit*, uxorem *eum* cuiusdam *Martiani filiam duxiſſe*, eundem*que* ab *eo* Caeſarem *nuncupatum*. Verum *quum* vellet *inſidiis* occidere *Alexandrum* Martianus, (*Macrinus* in N. Salm.) *detecta* factione, *et* ipſum *interemtum*, (item in N. 1. „tu vero lege Herodi., qui invidia huius facti atrociſſimi Mammaeam onerat“) *et* uxorem *abiectam*, idem in N. 2. „in Africam relegatam“ quae conveniunt ſane in narrata a Noſtro hic et ſqq., dum Lampr. meminit praeterea uxoris ſine nomine c. 5. p. 1005. m., ut p. 1022. Cas. N. 1. „Macrinus praefectus, cuius filiam duxerat Alexander“ ſed Angli ap. Heyn. H. 4, 1077. e. cum annis in marg. noſtris ſic, *das* Jahr *darauf* nahm *er* die *Sulpicia* Memmia, *die* Tochter *des* Sulpicius, *eines* geweſenen *Conſuls*, (non a me reperti in faſtis Css. Almel.) zur *Gemahlin*, nihil contra dicente N., ſed tantum laudante„ Tillemont T. 3. p. 184.“ quem non tenui, ſed e Leisn. Progr. p. 32. m. „tacet (Herodi.) de Salluſtia Barbia Orbiana, Alexandri Severi uxore“ quod nomen ſcripſeram olim, neſcio unde, poſt Sev. Alex. ſic „Orbiana, pleno nomine, Sal. Barbia. Orbiana Aug.,“ ſed e Beg. 2, 718. m. modo „uxor eius“ et nihil quoque e N. ad haec Dion. C. 1369, 50. (quae ad verbum habet Zonar. p. 467. A.) ἠγάγετο δὲ καὶ τῷ υἱῷ γαμετὴν, ἣν οὐ συνεχώρησεν ἀναῤῥηθῆναι Αὐγοῦσταν· ἀλλὰ καὶ μετά τινα χρόνον τοῦ υἱοῦ ἀποσπάσασα, εἰς Λιβύην ἀπήλασε, καίτοι στεργομένην παρ' ἐκείνου. ὁ δὲ ἀντειπεῖν τῇ μητρὶ οὐκ ἠδύνατο, καταρχούσῃ αὐτοῦ, ut, cum nihil e Dione exſignarim de duplici Alexandri coniugio, errorem putem in nomine, ſed tacitum id a Noſtro et Dione non tam per negligentiam, quam alia de cauſa. Sed de verbis huius §., ad ἠγ. Bg., ut 3, 10, 10., partim e P., qui tamen, praeter ſuum in δ', cf. 3, 6, 18., addebat hic quaedam, ad ellipſin pertinentia, v. 1, 8, 9., e quo deinde Bg. in gen. τῶν εὐπ., pendente a pr. τῶν. per ellipſ. adi. τινὰ ſ. μίαν cum pr. ἐκ, cf. 3, 8, 15. 1, 17, 1. m. γραμμ. et 5. 1, 7, 6. 1, 6, 8.

καὶ ἀγαπωμένην[k], *μετὰ*[l] *ταῦ-* tam et charam, poſtea pa-
τα τῶν βασιλείων ἐδίωξεν[m]*: ἐν-* 20. latio expulit, contume-
υβρίζουσά τε καὶ βασίλισσα liis afficiens, et Auguſta eſſe

k) Deſuit comma hoc modo in Bs. 1. R. v. N. l) *κατὰ* Lu. mendoſe. m) Colon hoc in Stp. rel. pro A. al. commate aut puncto Bs. 2. al. v. N.

ἣν συνοικ.) Locus claſſicus hic eſt ad verbi *συν.* tum ſitum cum pr. v. *ἠγαγ.* tum diſcrimen ab illo, quale eſt in antecedente ac conſequente, it. ad prudentem brevem que et perſpicuam utriusque interpretationem, qualis ignorata a Kypk. T. 2. et ipſo Stp. Th. (qui in v. *σ.* extr. nihil, niſi poſt uſum de femina „ſic et Herodi. l. 6.“) et a P., ut ſit *ἄγεσθαι γυν.* hic quidem pro offerre et eligere alicui uxorem futuram et ſponſam, ſed *συν.*, non ſpreta iſta optione atque conditione, vere etiam pati, ſe iungi cum mare, abire in eius domum et cum eo iunctam vivere, et nominatim act. de femina participia tum praeſ. tum perf., reddantur per Lat. aliquod paſſ., vel Bg. vel *nupta* ſ. *iuncta*, nobis *verbunden* ſ. *vermählt*, cf. 5, 6, 12., dum P. libere alio abit, ſuppleto ſuo *etiam*, poſt pron. iterum, cf. 5, 6, 2., nimius idem in ſq. *ἀγ.*, unde Bg. ſervat modo unum adi., (ap. G. Th., praeter alia Gr. cum *ἀγαπητός*,) pro Sch. ſeveriori „*dilectam*“ qui et ipſe ſpernit iſtius liberum adv. cf. 5, 2, 12., tenente Stp. Th. hoc particip. quidem in notione perf., ſed tantum praecipua illa ſ. ſpeciali, pro ſubſt. *amaſius* et *amaſia*, nec univerſa, nec ipſum perf. *ἠγαπημένος*, cf. L. N. T. in primis Fi. Dem. Luc. et in paſſ. univerſe Iſ. Ev. Fd. e p. 39. i. cum pr. *ἐν*, ſed Pan. Mor. p. 33. i. cum pr. *παρὰ*, et Poſſ. Call. p. 611. m. cum pr. *ὑπὸ*, quarum alterutra hic, una cum pron. *αὐτοῦ*, aut dat. *αὐτῷ*, ſuppleatur; variante Noſtro in ſq. cum 5, 7, 11. *ἀπεσόβει τῆς βασιλείου αὐλῆς* et 1, 13, 16. *τῆς αὐλῆς — ἐδίωκ.*

ἐνυβρίζ.) Libenter legerem *ἐξυβρ.*, ſicut 5, 1, 13. pro *ἐνυβρίζουσιν* mallem *ἐξυβρ.*, quanquam hic tolerabilius eſt illud *ἐνυβρ.*, quia ſequuntur haec verba, quibuscum conſtruitur, *ὥςπερ τῷ ἰδίῳ κτήματι.* Amat enim Herodi. tertium caſum huic verbo iungere, aut ſubaudiendum certe relinquere. *Τὸ ἐξυβρίζειν* notat *inſolentius* efferri, *ultra* modum *eſſe* petulantem, *eſſe* inſolentem. *Leisn.*

Cum nihil varient libri: manebimus in vulg., ſupplentes modo caſum illum pers. tertium pron. *αὐτῇ*, quocum eſt alibi, cf. mox et 5, 8, 17., ut abſolute etiam 1, 13, 11. e. 8, 5, 25., dum Stp. Th. 3, 1719. c. E. m. „*τ. βασ. ἐδίωξεν, ἐνυβρ. — μόνη*, aula *per* contumeliam *exegit*“ praeter diſtinctionem aliam, reddit e P., tantum reiecto eius libero adi. *omnem*, cf. 5, 8, 1. 1, 13, 11. e., quaſi hic ſit hendiad. illa in finito v. et particip., cf. 4, 13, 3. et quaſi pertineat ad pr. v. *ἐδ.* adhuc primum modo poſtpoſitum particip., quae ita cogitaſſe P., patet etiam exinde, quod novam periodum inſtituit cum verbis *καὶ βασ.* Sed ſeriem iſtam et rectionem non permittit copula iſta *τὲ* poſt particip. *ἐνυβρ.*, quae, ſi vel maxime putetur redundare et cum Bg. in Vs. opprimatur, tamen ſuadet, ut utr. illa particip. ne divellantur per diſtinctionem poſt *ἐνυβρ.*, ſed ut ſecum iuncta ſerventur vel ad ſq. v. et membrum principale *εἰς τοσ. πρ.*, (ut ſit in noſtra interpunctione e Stp. ed.) vel ad v. pr. *ἐδιωξ.*, ut finiatur enunciatio demum poſt membrum *φθον. — ἐκ.*, quae

εἶναι θέλουσα μόνη [n], φθονοῦ- cupiens ſola: ac invidens eam

n) Ms. Vi. μόν. θέλ. ſed punctum in A. cum Bs. 2. R. v. N.

eſt Bg. ratio, manifeſta illa per diſtinctionem minimam quidem poſt ἰδιωξ., ſed maiorem poſt μόνη. Ac neutra ratio cum per ſe videatur improbanda, pendens que ab arbitrio in interpungendo, quod eſt in talibus cauſis, cum in Codd. fuerit omnium una ſeries: ſervato numero novae §. e Bc., tamen ego liberam rem permiſi, dum alii Mss. aliud edixerint, quum noſtri videantur cum ed. Stp. clam conſpirare.

βασίλισσα) Talis aemulationis exemplum inter mulieres deſcribit Noſter 1, 8, 9. ſq. *Boecl.* Hic cum ordine Ms. alio in adi. ſ. verbo, cf. 5, 2, 5., (nihil ad laevitatem non tantum afferente, ſed et ad ſonum ingratiorem admovente propius iſta participp. θελ. φθον., a Noſtro eleganter diremta per interiectum illud adi.) convenire quodammodo videtur P., unde nil ſervat Bg., quam Lat. ad βασ., qui titulus Lat., proprie alius ille Gr. Σεβαστὴ 5, 6, 2., ac per ſe diverſus, tamen videatur adhiberi pro illo poſſe, cf., praeter diſertum teſtimonium Dionis ſupra ad §. pr. ἠγαγ., G. Th. 547, 98. „in univerſum in hanc appellationem (*Auguſti*) venit, quidquid Imperatorem quaſi proxime contingeret. Ante omnia Coniugibus Auguſtorum hoc tributum“ Salm. ad Sever. 1, 627. N. 3. a. e. „qui particeps imperii, is omnino et Auguſtus cenſebatur“ et p. 617. Cas. N. 1. „tres *Auguſti* — de tribus imperatoribus“ cum Salm. rurſus ad Gallien. c. 14. ſ. 2, 228. N. b. i. dum ſevere hic cogitabitur *imperatrix*, cf. 1, 7, 6. et Dem. ἡ γυνὴ αὐτοῦ — βασίλισσα οὖσα.

φθον. — ἐκείνῃ) In hoc pron. cum non ſit eadem ratio, quae §. 18. e., ut in enunciatione inverſum ſtet, pertinens tamen ad particip. φθον. atque adeo ad Mammaeam et in nominativo; cum que deceperit librarios et editores pr. μόνη eiusdem caſus, ob quem carere poſſis in ſq. membro commode alio nominativo; cum porro tertius caſus non modo ſit magis neceſſarius ad perſpicuitatem in mera que narratione extra orationes, et ut oppoſita perſona, uxor Alexandri, lectori rurſus in mentem revocetur, ſed eundem caſum exhibuerit oblique quidem P., mutato pron. in ſubſt. *puellae* e ſq. membro, cf. §. 18. e. et contra 5, 6, 4. m. τῆς κόρης, at clare Bg. et ipſe Stp. Th. 4, 150. E. et ob illam ipſam cauſam, ut firmet hinc verbi rectionem, quae hic habetur „interdum vero cum genitivo rei et dativo perſonae, Herodi. 1. 6. φθ. τε τῆς πρ. ἐκείνῃ“ ſine Vs.: propter has cauſas plures, eas que, credo, non leviſſimas, etiam contra Mss. edidi ſtatim dat., putans, in ed. Stp. merum incidiſſe operarum errorem, aut Stp. ipſum inter prela non ſatis vigilem fuiſſe ac memorem iterum ſui, caeterum in medio relinquens, ſi quis cum Stp. ib. G. m. velit in iſta rectione formulam explicare ad ſenſum „pro hanc rem tibi nego ſ. concedere nolo“ quale quid diſerte produximus e Dion. C. l. l. ἣν οὐ συνεχώρησεν ἀναῤῥηθῆναι Αὐγοῦσταν, quum proprie haec notio fiat demum e conſequenti et ex invidia, tanquam cauſa; nil ferente Sb. Ind., niſi „φθονήσητέ μοι ἕνα τούτων“ quaſi v. cum pers. et dat. et acc., quum tamen in ipſo loco Xiph. ſit v. modo cum dat. pers., ſequente acc. cum inf., ut ap. Aesch. ep. S., ſed cum ſolo inf. Hom. Ind. in N. et Xen. Bach., (ubi et cum ſolo gen. rei, ut abſolute add. e Sy. 3, 14.) ſed rurſus cum dat. pers., ſequente ὥστε

σά τε τῆς προσηγορίας ἐκείνῃ[o], εἰς τοσοῦτον[p] προεχώρησεν ὕβρεως, ὡς τὸν πατέρα τῆς κόρης, καίτοι[q] ὑπ' Ἀλεξάνδρου, γαμβροῦ ὄντος, πάνυ τιμώμενον, μὴ φέροντα τὴν Μαμ-

appellationem illi, eo contumeliarum provecta eſt, ut pater puellae, quamvis ab Alexandro genero ſuo valde honoraretur, impatiens Mamaeae iniuriarum, quas ipſi

o) ἐκείνη nominativum habuere clam Mss. tres cum edd. Stp. A. Bss. Ing., ſed dat. ἐκείνῃ Sb. Lu. Bc. et Ed., ut gen. ἐκείνης Ox. cum Pat. e Par. utr. v. N.
p) τοσοῦτο Ms. Ba., ut 5, 4, 23. et contra 5, 7, 12. qui et in ſq προεχ., ut 3, 15, 12. ſecus vero 4, 4, 4. 5, 8, 9. q) Dividunt καί τοι A. al. cf. §. 15. m.

cum inf. Fi. Aesch., at ſequente participii nominativo, pro pr. inf., Abr. Dl. Th.,; porro cum eodem dat. pers. ap. Diod. S. 1, 77. l. 93. forſan, niſi αὐτῷ cohaeret cum ſq. πόλεμον ἐξενεγκεῖν, ut et pr. διὰ ταῦτα, ſed cum eodem caſu et pr. ἐπὶ cum dat. rei Fa. Aes., at ſimul cum gen. rei, e Noſtri lect. emendata, ad analog., Xen. Pol. Z. Fi. The. Ael. V. h. Di. H. S. T. 1., it. Phoc., ubi et v. 68. cum dat. rei ſimul, at cum gen. pers. ſimul ap. Luc. 1, 291. i., ut cum hoc caſu et dat. ſ. abl. rei Rs. Or. V. 4., (ut V. 6. pro *iraſci*, ſeq. ὅτι,) dein cum ſolo dat. pers. Hsd. et Iſ. Pan. M. p. 21. m. 74. e. 132. m., ſed abſolute Hſy. et Thuc. in N., per has autem alias ve rectiones in L. N. T. Poſſ. Call. Luc. Dem., ubi et med. fut. pro paſſ., quo de per ſe v. Ael. l. l. et R. Or. V. 7. Is., ſed cum pr. ὑπὸ Luc. cum Suid. φθονῶ σοι, δοτικῇ, — τοῦδε, *invideo* tibi — *huius* rei *cauſa*, quae Vs. prodit rationem, unde pendeat gen., non quidem omiſſa quadam tam praep., διὰ ſ. ἐπὶ, quam illa ſyn. particula ἕνεκα ſ. χάριν, quae ellipſis patet ad omnia verba affectus et appetitus, (in quibus et noſtrum eſt *invidendi*, neglectum a Poſſ. Sy. p. 80. e., ubi poterat uno genere illorum verborum complecti iſta *amandi*, deſiderandi, *invidendi*, it. *admirandi*,) ut contra anguſtior videtur alia, ſupplendo acc. ſubſt. μέρος, ap. L. Bos. p. 198. e., tacentem contra p. 501. e. ſqq. in noſtra ἕνεκα, ubi comparo noſtratium *beneiden* um *etwas*, dum Bg. e P., praeter artic. per pron. et Lat. ad πρ., ſequitur Lat. caſum quartum, ap. G. Th. frequentiorem, cum monito 1212, 64. „praeter dat. perſ. adiicitur gen. rei, *neque* illi *ſepoſiti* cineris — *invidit* Hor. Sat. 2, 6, 83. Graeciſmus eſt, v. Vechn.“ ad quem Hor. breviter quoque de Helleniſmo monet N. ed. Delph., ſed Lambini per exempla etiam Gr., it. de Gr. v. cum inf.

εἰς τοσ.) Bg. e P. per omnia, cf. de κορ. 3, 10, 15., non item in ſq. γ. ὄντ., ubi participium reſtituitur quodammodo per pron. iterum, cf. 4, 5, 13., ſed a nobis omiſſum in Bg. Vs. adv. ex obliquo P. adi. cf. 5, 7, 5. π. τιμηθέντος λ. pro quo tempore variatur hic.

μὴ φερ.) Liberrimum P. ſervat Bg., mutando particip. in ſubſt. et adiunctos dat. in formulam, cf. 4, 13, 4 pro vicinioribus, iniuriarum *in* ſe *et* filiam *ſuam*, vel *non* ferens, *Mammaeam* contumelia *afficere*, dehoneſtare *ſe* et *fil. ſuam*; quod poſtr. pron., omiſſum iterum a Bg. e P. reſtituendum que olim, in edd. inconſtanter in vicinia editer, ſed in Ms. variat, ut ſaepe, cf. §. 7. e., dum in utr. partem res pendet

μαίαν [r] ἐνυβρίζουσαν αὐτῷ τε καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ [s], φυγεῖν εἰς τὸ ϛρατόπεδον [t], τῷ μὲν Ἀλεξάνδρῳ χάριν εἰδότα, ἐφ' οἷς ἐτιμᾶτο [u], τὴν [x] δὲ Μαμμαίαν αἰτιώμενον, ἐφ' οἷς ὑβρίζετο. ἐκείνη δὲ ἀγανακτήσασα, αὐτόν τε [y] ἀναιρεθῆναι ἐκέλευσε, καὶ τὴν κόρην, ἐκβληθεῖσαν τῶν βασιλείων, εἰς Λι-

et filiae inferebat, confugerit in caſtra: Alexandro quidem gratias ſe habere dictitans habiti ſibi honoris; ceterum Mamaeam accuſans ob eas, quas patiebatur contu-
21. melias. At illa indignata, ipſum interfici iuſſit, puellam vero eiectam palatio in

r) μαμαῖαν Ms. Ba. cum ed. A. Bs. Pat., ſed μαμμαίαν Par. 1., ut Μαμαίαν. Par. 2. v. §. 10. quod comma etiam in Bs. 2. al., ſed Ms. Ve. τὴν Μαμμαίαν, αἰτιώμενον ἐφ' λ. v. N. s) ἁ. per lenem Ms. Ba. cum ed. A. al. v. N. t) Hoc comma in A. al. pro colo Stp. vet. et inde depravato puncto Bc. 2. v. N. u) Colon in Ms. Ba., ut punctum in Bs. R. 2. v. N. x) τῇ δὲ μαμαίᾳ αἰτ. Ms. Ba. v. N. at Par. Μαμαῖαν hic cum A. al. cf. paulo ante. y) αὐτὸν ἀναιρ. Ms. Ba. v. N.

tum ex abſentia ſpirituum in Codd. vet. tum exinde, utrum referas dicta ad patrem uxoris, an ad ſcriptorem noſtrum. Sed omiſſi in Ms. Ve. plures verſus hic ſunt ob ſimilia τὴν Μαμμαίαν et τὴν δὲ Μαμμ. Denique, cum una ſit periodus ab *illis vel* ἐνυβρίζουσα vel φθονοῦσα, ad ultimum v. ὑβρίζετο, *ut rectio verborum oſtendit: ſublato hic,* quanquam *in longiori periodo, numero* §. *novae ed. Bc.*, incommodo illo ubicunque, *diſtinctionem modo* dedimus *per* omnia membra minimam.

φυγεῖν) Rurſus Bg. e P. omnia, etiam in τὸ ϛρ. ſine adiuncto *Praetoria*, cf. 2, 2, 1., et in liberius addito v. quaſi auxiliari ad εἰδ., (ut appareat, induci hic orationem alius oblique,) ſed maxime in contractis ἐφ' οἷς λ., pro vicinioribus, *gratiam* habens *ob* honorem *habitum*, — ſed *Mammaeam* accuſans *ob* iniuriam *illatam*, ut concinnitas Gr. quodammodo ſervetur et praep., ſ. *ob* id, *quod* honoratus *ſit* — ob *id*, quod *dehoneſtatus*, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. m. Nr. 1. e., de ſuo componente Noſtro duo v. τι. et ὑβρ., ſed imitante Dem. illud ſine Ind. 575. 12. δακρύειν, ἐφ' οἷς ὑβρίσθην, cui add. et paſſ. cum acc. ellipt. 539, 4. 572, 21, ſed abſolute Xen. M. S. ex 2, 1, 5. Plut. Hs. Iſ. Pan. M. p. 130. e., tum tropice Xen. Cyr. Ael. V. h. et pro med. Aeſch. ep. S., libere addente P. formulam ſyn. pro *omnis*, cf. §. i. 1, 13, 10. m. 4, 3, 8., unde Bg. in δὲ, cf. 3, 15, 2., etiam ad *αἰτ.*, aliter, quam §. 16 in quo v. caſus alius Ms. eſt depravatus plane, ut 5, 3, 13. τῇ ἡλ. it. 5, 6, 11. τὴν 9.

ἐκείνη) P. in copula δὲ, ut alibi, cf. 4, 3, 21., et ipſe cum Bg. neſciens alterum τὲ, ut Ms., ſequente καὶ intervallo, cf. 4, 10, 2. e., elapſum forſan intra vicinitatem, cf. 3, 12, 2., dum variat Noſter in ἀγ. abſolute cum 5, 8, 16. ἐπὶ τούτῳ ἀγ. et cum §. 19. e. hoc cap. τῶν βασ. ἐδιωξ. in ſq. formula, per ordinem etiam, ubi ἐκβλ. cum τ. β. ex analog., cf. 1, 16, 3., ut 5, 3, 20. in β. Bg., deferentis P., non item

βύην ἐφυγάδευσε. ταῦτα δὲ ἐπράττετο[z] ἄκοντός τε καὶ ἀναγκαζομένου τοῦ Ἀλεξάνδρου[a]. ἦρχε γὰρ αὐτοῦ[b] καὶ ὑπερβαλλόντως ἡ μήτηρ, καὶ πᾶν τὸ κελευόμενον ἐκεῖνος

22. Africam relegavit. Haec autem agebantur invito co-
23. acto que Alexandro; dominabatur enim ei nimium quantum mater: et omnia iuſ-

z) Comma hic in A. al. a) Colon in ed. Pat. cum Ms. Bg. b) αὐτοῦ ὑπερβαλόντ. Ms. Ba., cf. N. et de poſtr. ſimpl. λ 4, 8, 17.

in καὶ per adverſat., cf. 3, 7, 19. nec in v. ſq. ἐφ., quod act. cum eadem praep. v. ap. D'Orv. Ch. et Luc., ut cum pr. ἐκ Dem. Diod. S. et Poſſ. Call.; ſed abſolute Gem. Pl. cum Polb., ſed Rs. ad eundem alio ſenſu, pro exſulem eſſe, et in rem ipſam ſupra §. 12. ἠγ. e Dion. per ſyn.

ταῦτα) Liberum P. adi. iterum, cf. §. 19. e. 5, 15, 20. deſerit modo Bg., it. ad ἐπρ., dum copulat Noſter cum ἀκ. ad variandum cum §. 18. aliud particip. de ſuo ἀναγκ., cf. ib. e Gs., ubi et „*facere* inviti *et* recuſantes *coacti* ſumus" Ael. V. h. 13, 42. i., ὡς ἐκβιασθέντας ἄκοντας, coactos *praeter* ſuam *voluntatem*, ſed Gr. oppos. ἐθελούσιοι Luc., libere hinc excerpente Suid. 1, 104. e.

ἦρχε) In adv., ex analog. iuncto, P. deſerto, Bg. aliter, quam ſupra bis, (formulam non explicante G. Th., ſed obſcurius Hor. T., at Wſth. ad Ter. Phorm. 4, 3, 38. cum legitimis Gr. πλεῖστον ὅσον, rel. per „nimium, *pernimium*" quorum primum hic ſufficiebat, cf. 2, 1, 7.) qui utr. omittunt et ipſi voculam καὶ cum Ms., cuius librario diſplicuerit hic, vel quod non intelligeret, quorſum referretur, vel quia tranſpoſitum, cum rectio legitima eſſet γὰρ καὶ ἡ μητ. ἦρχ. αὐτ. ὑπερβ., καὶ ἐκειν. ἐπ. πᾶν τὸ κελ., quam ordinis ſeveritatem dialecticam turbavit Noſtri elegantia ad laevitatem orationis; dum adfuit iam καὶ non ſuo loco, in ſimili que genere, h. e., in diverſis membris ac ſequente alio rurſus καὶ, ubi ſimiliter a Mſs. omiſſum, 1, 9, 1. 2, 5, 3. 2, 13, 12., ut contra ab iiſdem intruditur duabus in rebus §. 14. hoc cap. et 5, 2, 10. Tum, etſi hic non procedit bene καὶ pro *etiam*, quia ſupra §. 10. ſententia melius per ὁμοίως, recto que loco ac tempore, poſt mortem Maeſae, prolata eſt: tamen non improbem, ſi quis γὰρ — καὶ tranſpoſitum diremtum que ſumat pro *etenim*, et hinc Latt. Intp. reddidiſſe per ſimpl. cauſalem, quoniam exempla ſunt ſitus eiusmodi quoque ap. alios, cf. Abr. L. Ar. p. 112. e. et Dl. Th. p. 107. i. ξυνηνέχθη γὰρ αὐτοῖς καὶ λ., ubi ap. ipſum Thuc. 554, 79. in Vs. etiam cum Bg., qui, prae P., ſeverior quoque in rel., ut ſe ipſo adeo dilucidior, quam §. 10., ad ἦρχ., quod unum hic per variationem Noſter adhibet, ut pro 2, 1, 17. δράσετε τὸ κεκελευσμένον ſyn. verbum et tempus in ſq. membro cum aliis ſcriptoribus, cf. Stp. Th. 2, 112. G. ſine Ind. Xen. Cyr., ut ap. Dem. 295, 22. p. ſq. l. 7. coll. Vs. 9. Di. H. S. T. utr. et Cort. ad Sall. Iug. 62, 3., ſupplendis et hic pron. et praep. αὐτῷ ὑπ' αὐτῆς, cf. 4, 12, 9. τοῖς ὑπὸ τοῦ βασιλέως κελευσθεῖσιν, pro quo et ipſo hic varietur. Caeterum ap. Suid. l. l. ſunt noſtra ab ἦρχ. — μήτηρ, in Vs. partim e

ἐποίει. τοῦτο δ' ἄν τις μόνον [c] ἔσχεν ἐγκαλέσαι αὐτῷ, ὅτι δὴ ὑπὸ περιττῆς πρᾳότητος [d] καὶ αἰδοῦς πλείονος, ἢ ἐχρῆν, τῇ μητρὶ, ἐν οἷς ἀπηρέσκετο, ὅμως ἐπείθετο.

24. ſa ille faciebat. Atque hoc unicum aliquis potuiſſet reprehendere in ipſo, quod videlicet prae nimia manſuetudine et reverentia maiore, quam oportuit, matri etiam in iis, quae improbabat, morem gereret tamen.

c) μόνον ἐγκαλέσαι λ. Ms. Ba. v. N. d) Sine iota in ed. Stp. (etiam in Th. aliunde) rel., cum tamen §. 14. habuiſſent adi. πρᾷον cum iota.

P., ſed ſqq., tacente N. Kuſt., aliunde aſſuta, cf. ad 5, 7, 9. — 11. et 5, 8, 2.

τοῦτο) Pro liberis P., facit Bg. de ſuo in copula, cf. 5, 8, 2., ſed cum illo in formula ad ἐγκ., cui Noſter dat acc. pron. ex analog., ſed adi. μον., ut Bg., ſ. adv., ut P., cum Dem. 161, ult. ἐνεκαλεῖτέ μοι τὰ προειρημένα μόνον, ubi et 250, 24. ὁ Φίλιππος οὐδὲν αἰτιᾶταί με — ἑτέροις ἐγκαλῶν, componitur, ut ſyn., cum αἰτ., ut cum §. 20. e. varietur, ſed 125, 16. τούτοις μόνοις, cum Fa. Aes. 144, 2. ἀρκεῖ σοι — τοῦτο καὶ μον., ὅτι λ. it. Iſ. Ev. Fd. p. 6. l. 7. τοῦτο μον., — ὅτι λ. Fi. Ae. 3, 22. it. τούτῳ ἂν μόνῳ 2, 32. m., ſed alio ordine μόνῳ μὲν γὰρ αὐτῷ ib. p. 21. i., cf. ſupra 5, 2, 6., ut per variatum ordinem 3, 6, 8. ἔσχε δ' ἄν τι λ. quod v. exciderit in *Ms.* potius ob pr. et ſqq. *litteras ſimiles*, quam vi et *artificio librarii* ad normam *illius* 4, 2, 15. ἀπεικάσαι τις ἂν λ., quo fuerit *omiſſum* v., ut *ſimul* modus verbi exiſteret alius, opt. pro inf., nihil dirimente P., ut qui uſus v. illo *poſſit* etiam altero iſto loco, exprimendo, ut ſolent vulgo, vel particulam ἂν, vel modum coniunct., quod Bg. hic fecit. Niſi ex illo loco finxerit librarius, ne recurreret iterum v. ἔχ. cum inf., tertium iam poſt §. 15. et ſqq.

ὅτι δὴ) Severior Bg. in expreſſa δὴ, it. pr. ὑπὸ, retinet e P. rel., ubi ad analog. in ὑπ. cum πρ. et in hoc (cf. L. N. T. Dem. Luc. et Suid., variato cum τὸ πρᾷον ſupra) cum adi. π., ubi Stp. Th. 3, 250. E. hinc cum P., cf. in notionem huius loci pro magnus ſ. eximius Suid. Long. Mor. Wernsd. ad Phil. p. 84. e. Luc. Ael. V. h., ſed per σσ L. N. T. cum Munth. p. 38. m., ſequente hic per variationem et copiam explicatione per formulam πλ. ἢ ἐχρ., (in qua et ipſa varietur cum mero adi. πλεῖ. ſupra,) conflatam a Noſtro peculiari ratione, ac forſan e Lat. illis ap. G. Th. 25, 4, 15. „*minus ſevere*, quam *decuit*, res *confecta eſt*, — praefatur *arrogantius*, — quam *aetati* eius *decebat*“ P. deſerente Bg. in ſqq. (niſi in addito καὶ, pro etiam adeo, ſed contra omiſſo ὁμ., quod ſtatim in Vs. reſtituimus,) ubi cum Sch. in ἀπ., recte verſatus in contractis, ut Stp. Th. 1, 578. E. m. hauddubie hinc potius „etiamſi ex Nazianz. τῇ μητρὶ ἐν οἷς ἀπ., ὁμ. ἐπ., ubi non exiſtimandum eſt eſſe aliam conſtructionem quam cum dat. Nam intelligendum eſt ita, τῇ μ. ἐπ. ἐν ἐκείνοις, οἷς ἀπηρ. i. e. ἃ αὐτῷ ἀπήρεσκεν, *quae* ipſi *diſplicebant*“ pro quibus Bg. tamen ſeverius et aptius ad intelligendam rectionem v.

Ἐτῶν μὲν οὖν τρισκαίδεκα οὕτως, ὅσον ἐπ' αὐτῷ, τὴν	Annis igitur tredecim ad hunc modum, quod in ipſo eſſet,

ut ſumatur de pers. cum dat. rei; qui Stp. et tacet de adv. ὁμ. in relatione non aperta, ſed tacita, dum in ſecundo membro hic ſtans, et in media enunciatione unius que ambitus, nec praecedente particula illa aliqua καίτοι, καίπερ, rel., modo in proximo membro habet, quo referatur, verbum negat. ἠπιῤ., ut alibi tantum aliquid contrarii oppoſiti ve, cf., praeter 1, 9, 22. m., tum de praeced. negat. Xen. Cyr. 2, 4. 23., tum de univerſo aliquo contrario Hoog. Op. p. 818. Nr. 5. cum Z. ad Vig. p. 418. m. Soph. Ai. v. 1270. Theogn. v. 384. Thuc. 500, 36. cum Abr. Dl. p. 294. m. N. T. Gal. 3, 15., ſed in alia Kypk. T. 2. Theogn. Luc., ſed in falſam notionem Ind. Ioſ., ut in rem critic. Aesch. ep. S., ſed in rem ipſam et Alexandri obſequium Lampr. c. 26. p. 924. e. in *matrem* Mammaeam *unice* pius *fuit*, rel. et c. 60. p. 1028. e. *egit* omnia *ex* conſilio *matris.*

ἐτῶν) E P. habet Bg., praeter Lat. ad μ. ὀ. cf. 4, 15, 10., etiam adv. οὕτ. (deſerto Stp. in m. ſeverius *ita*, qui tamen et ipſe dubius fuit, ſumeret ne ſic cum Bg. ſeparatim, an copulatum cum ſq. adv. ἀμ., quod ſane — ne opus ſit ſupplere particulam δὴ, *ſcilicet* — melius ob adiuncta rel., in continua ſerie tantum interpoſita ad laevitatem; dum reſpicit Noſter redit que ad pr. cap. §. 15. ſq.) it. in pron. ὅσ., deſerta ita ſevera formula per *quantum*, cf. L. Apin. et G. Th. 24, 9. cum Hor. T. p. 837. i., qui novit quidem illud Bg. exquiſitius pro vulgari *quantum* p. 884. i., cf. 4, 7, 9., ſed non totam formulam, quo P. ſpectat, iſtam ap. G. Th. 56, 2. „*quod* quidem *in* te *fuit*, i. quantum, ὅ, τι" forſan e Ter. Ad. 4, 5, 58., ubi Wlh. etiam omiſit illud ib. Heaut. 4, 8, 4. quod *in* te *eſt*, quo de cf. Cl. Cic. it. Cort. ad Sall. Iug. 14, 13., ut per *quantum* ib. p. 963. e. qui omnes non attulerunt exemplum, ubi oppreſſum v. ſubſt., ut hic in Gr., dum Sb. Ind. poſt Xiph. „ἀδελφὸν — ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ ἔσωσεν, quantum *in* ſe *fuit*, ſic ὅσ. ἐπ' ἀ. (hinc comparat et) ὅσον τὸ ἐπ' αὐτοῖς" in quo non ſufficit ellipſis ſubſt. μέρος, ſed addenda duplex alia, et, praeter v. ſubſt. ſ. ſyn., ὂν, ὑπάρχον, γινόμενον ſ. γενόμενον, quoque praep. κατὰ, quae et valet in illo ap. L. Bos. Ell. p. 196. e. loco e Dion. H. (per inf. τό γε ἐφ' ἡμῖν εἶναι μέρος, cf. ib. Ind., ubi et ſyn. „ὥς περ ἐφ' ἑαυτῷ, quantum *in* ſe *eſt*" quo modo ſcribendum, ut duae appareant voces, cui par illud ad Vig. p. 598. N. 58. ὅσον γ' ἐπ' ἐκείνῳ, (quod eſt iſtud ſupra ap. Ter. quod *quidem*, pro quantum *ſcilicet*, liberius quoque converſum in Ind. Aesch. ep. S. v. ὅσ. cf. ib. v. ἐφ', ſed melius Poſſ. Sy. p. 256. i. „τό γε ἐφ' ἡμῖν, *quantum* quidem *in* nobis *fuit*" cf. ej. Call. p. 660. e. Bud. C. 1374, 30. ſqq. Stp. Th. 1, 1211. D. m. ſqq., ad Thuc. 256, 47. et 534, 4. τὸ μὲν (ſyn. illis pr. πὲρ et γὲ) ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, cum N. et Abr. Dl. p. 397. i. 399. e. (ubi et cum acc. pers., ut M. O. A. V. 3. p. 304.) ad Luc. 2, 598. N. 70. it. 3, 2. N. 16. L. N. T. Schw. p. 527. b. (ubi ſimul alio ſenſu,) Fi. ad Well. p. 385. i. cum Ind. Aesch. it. Rs. Or. V. 6. cum V. 5. p. 184. N. 8. p. 566. N. 22. V. 8. And. Dem. Nr. 3., cui add. 447, 23. 712, 7., ſed partim cum inf. 103, 14. 112, 19. 21. 146, 18. 157, 18. 176, 16. 199, 19. Xen. Cyr. v. ἐπ. b. e. cui add. 1, 3, 14. cum Gs. Chr., ut M. S. 2, 6, 36. Ἀνβ. b. e. Hell. a. e. Epict. H. Iſ. Pan. M. et Ev. Fi. qui bene comparat ſyn., quae et ap. Dem. 622, 14. ὅσον ἐστὶν ἐν ὑμῖν

βασιλείαν ἀμέμπτως [e] διῴκησε [f]. τῷ δὲ τεσσαρεσκαιδε-	imperium ſine querela cuius-2. quam adminiſtravit; quarto

e) ἀμέπτως Ms. Ba. mendoſe. f) Colon hic in A. 2. al. cum Ms. Bg.

cf. 2, 13, 10. Fi. ad Well. p. 360. i. Rs. Or. V. 6. et V. Eur. Ph. v. 1256. Sed de adv. ἀμ., ex analog. cum δ. τ. β. (variato pro v. privo ἦρξεν 6, 1, 15. et pro τὴν ἀρχὴν 2, 9, 9. e. it. τὰ τῆς βασιλ. 3, 15, 15.) ubi Bg. e P., (etiam in aſſumto gen. pers. pron., forſan ad notionem definiendam, quatenus pertinet ad alios,) ſed Stp. Th. pauperrimus et e Noſtri locis modo rel., cf. ſine Ind. Dem. 1226, 19. Xen. Cyr., ubi et alio ſenſu, pro laute ſ. copioſe, ut Hell. it. ad Hſy. cum L. N. T. et Suic. in affini adi. (ubi ſevera illa Bg. formula, ἄνευ μέμψεως) quo de v. Moer. Thom. M. Diod. S. Xen. Z. Pol. Bach. et M. S., at affinia ἀμεμφῶς Orph. it. ἀμεμφὴς Lyco., ut ἄμομφος et ἀμόμφητος Abr. ad Ae. T. 1. Elench. Voc.

τῷ δὲ τεσσαρ.) Alii XIII tradunt. *Boecl.* Mich. Glycha hiſt. Byzantinus ſcribit tantum tredecim annos, cuius verba, μετὰ δὲ τοῦτον — Heliogabalum — Ἀλέξανδρος ὁ τῆς Μαμμαίας ἔτη ιγ'. μῆνας η'. *Oxon.*

Miſſa habui etiam a Moro meo Lipſ. haec. „Pagi in Critica Baroniana T. 1. p. 208. Herodi. 6, 2. a verbis ἐτῶν μ. ὁ. τρ. οὕτ. — ἡγεμόνων. Non modo verba τῷ δὲ τεσσαρεσκαιδεκάτῳ ἔτει corrupta ſunt, quae Politianus additiția eſſe exiſtimavit; ſed et priora, quae annum decimum tertium notant. Certum enim eſt, Herodianum annos tantum quatuordecim Alexandro attribuere, praeſertim cum inter antiquos omnes hac de re conveniat. Quomodo ergo ſcribere potuit, bellum *Perſicum anno* 13 aut 14 *Alexandri inchoatum eſſe, cum infra c. 6.* (§. 11. e.) *dicat, barbaros triennio aut quadriennio poſt illud bellum quieviſſe, ac poſtea Alexandrum relicto oriente in Germanos moviſſe? Quo poſito, non annos 14, ſed 18 Alexander imperaſſet.* Non dubium ergo, quin pro τρισκαίδεκα legendum ſit ἑπτά.“ Et ad Lampr., univerſe tantum ſcribentem de bello, primum c. 50. p. 1003. e. *iniit* Parthicam *expeditionem* Caſ. in N. 6. „anno imperii 14 inquit Herodianus: cum annos 13 rexiſſet imperium in alta quiete, ſed error eſt in numeris: aut nimis hallucinatur Herodianus. incidit autem expeditio haec Parthica, vel potius Perſica, ut infra dicetur, in annum 12 et 13. Mirus hic error in Euſebii Chronico“ deinde c. 55. *magno apparatu — in Perſas* profectus, *Artaxerxem* potentiſſimum *vicit*, iterum Caſ. N. 1. „minime vero vicit. — Duravit inſtitutum ab Artaxerxe regnum ab anno quarto Alexandri, qui fuit a reparata ſalute 226.“ Qui Caſ. ipſe videatur ſibi repugnare, duplicibus poſitis numeris, quorum poſtremus de quarto anno convenit cum annis, a me ſumtis in marg., dum a ſuſcepti imperii 222 anno conſit Caſ. ille quartus 226, pro quo praefigendo huic capiti dedimus alium e monito Heyn. N. ad Angl. H. 4. 1078. i., qui 229, ab illo 222 numeratus, efficit alterum illum ſeptimum Pagi, (notante etiam Ern. in m. ed. Par. „emendat h. l. Pagi Diſſ. Hiſt. p. 165.“) e cuius ratione fingamus, ut 5, 8, 19., numeros τρισκαίδεκα et ἑπτὰ confuſos eſſe non tam e ιγ' et ζ, quam e litteris illis ΔIII et ΠII, ut ſequentem τεσσαρεσκαιδεκάτῳ, pro ὀγδόῳ ſ. ὀγδοάτῳ, minus ex η' et ιδ', quam ΔIIII et ΠIII, praeterea ſtatuentes, illum numerum Noſtri pr. cap. §. 15. εἰς τεσσαρεσκαιδέκατον — ἐλάσας τῆς βασιλ.

κάτῳ ἔτει αἰφνιδίως [g] ἐκομίσθη γράμματα τῶν κατὰ Συρίαν τε καὶ Μεσοποταμίαν ἡγεμόνων, δηλοῦντα, ὅτι Ἀρταξέρ-

decimo autem anno repente allatae ſunt litterae ducum Syriae et Meſopotamiae, indi-
3. cantes, *Artaxerxem Per-*

g) *αἰφνηδίως* Ms. Ba., ut ſaepe, cf. 3, 12, 17.

ἔτος anſam dediſſe librariis ad confingendos numeros hic vulg. Haec modo potui colligere, aliis carens libris, ad chronologiam pertinentibus, reperiens que inſuper in rationem meam annorum in marg. ap. Heyn. l. l. p. 1080. N. t. haec „*richtiger* wird *der* Einfall *des* Artaxerxes *in* das *römiſche* Gebiete *in* das *I. n.* Chr. *Geb.* 229, *und* der *Aufbruch* Alexanders *in* 230 *geſetzt*, rel.“ Sed cum Mss. maneant hic in vulg. textu: liberior fuerit P. hic, omiſſo numero, (qui nec reſtitutus in Vs. caſtigata aut a Stp. in m.) ut in rel. per hanc §., deſertus ideo a Bg., etiam in formula *ἐκ. γρ. λ.*, conflata, per analog, potiſſimum Lat., cf. G. Th: in v. Bg. 188, 58. *nimium* raro *nobis* abs *te* litterae *afferuntur*, ſed p. ſq. l. 51. in particip., etiam cum Gr. n. *κομισθεὶς*, λ.

τῶν — ἡγεμ.) *ducum* ſ. praefectorum. *Steph.* quorum primum Bg. e P. ſervat, (ut ſupra, de provinciis dum et hic cogitabitur,) de ſuo mutans praep. cum nominibus locorum in gen., ut 2, 10, 13., ſecus ac 5, 6, 8. e., ſed ex analog. Noſter in *δηλ.* cum *γρ.*, cf. Thuc. 451, 18. *ἐπιστολὴν — δηλοῦσαν τοιάδε*, cuius *haec* erant *verba*, et Ioſ. 1, 549. m. *γράφουσιν ἐπ. δηλ. τάδε*, *litteras* ſcripſerunt *in* hunc *modum*.

Ἀρταξέρξης) Hic fuit ille Artaxares qui annis 538 poſt Alexandrum M. Parthorum regno, quod inde ab Arſace usque ab Artabanum 270 annos duraverat, deſtructo, Perſarum imperium inſtauravit, quarto Alexandri Mamaeae anno, ut ait Agathias hiſt. l. 4. p. m. 129. qui de eodem l. 2. p. m. 60. dicit: *Ἀρταξάρης — hoc enim ipſi nomen fuit — τις τοὔνομα Πέρσης ἀνὴρ, ἄδοξος μὲν τὰ πρῶτα καὶ ἀφανέστατος, ἄλλως δὲ μεγαλουργὸς καὶ δραστήριος, καὶ δεινὸς κινῆσαι τὰ καθεστῶτα, ξυνωμότας ἀγείρας καὶ ἐπιθέμενος, Ἀρτάβανον μὲν ἀναιρεῖ τὸν βασιλέα· ἑαυτῷ δὲ περιθεὶς τὴν κίδαρον (κίδαριν) καὶ τὴν παρθικὴν δύναμιν καταλύσας, αὖθις τοῖς Πέρσαις τὴν σφετέραν ἀνενεώσατο βασιλείαν.* Qui plura de hoc Artaxare 15 annos regnante ſcire cupit, adeat eundem quem diximus Agathiam ll. cc. *Stroth.*

Similia habuit Caſ. N. ad Lampr. l. l. ad §. pr. *τεσσαρ.*, ſed Ind. Sb. Lat. v. *Xerxes* „F. c. Xerſen, Gr. m. Arſen, Lampr. Artaxerxem vocat, itidem que Dionis epitome et Herodianus“ ad Eutr. M. 8, 14, 1. *Ἄρσην*, ubi in N. ſub textum et ad calcem etiam de Artaxare ap. Agath „omnes corrupte. Genuinum enim nomen Ardſchir,“ ut Sch. „hic Elmacino Arab. dr. Ardeſchir, Schikardo Ardſabir, v. Hotting. hiſt. Orient. p. 107.,“ ſed Zos. 1, 28, 1. cum Noſtro, ut Dio Ca. 1370, 61. *Ἀρταξέρξης τὶς Πέρσης, ὃς ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἦν, τὴν τῶν Πάρθων βασιλείαν Πέρσαις περιεποιήσατο, καὶ αὐτῶν ἐβασίλευσεν.* — l. 74. *ὁ δ' οὖν Ἀρταξέρξης τούς τε Πάρθους τρισὶ μάχαις νικήσας, καὶ τὸν βασιλέα αὐτῶν Ἀρτάβανον ἀποκτείνας*, λ. liberiorem a brevitate P. deſerente et Sch. in „*παρ.* *expellere* aliquem *regno*“ per adiunctum acc. innuens omiſſum pron. *αὐτοὺς*, qua de formula v. ad 5, 8, 9., ut de affini modo reperta ap. G. Th. 558, 42. „*exu.* regno *aliquem*, pro privare, et auferre ei

ξῆς, ὁ Περσῶν βασιλεὺς, μετὰ τὸ Παρθυαίους καθελεῖν, καὶ τῆς κατὰ[h] τὴν[i] ἀνατολὴν ἀρχῆς παραλῦσαι[k], Ἀρτάβανόν

ſarum regem, poſtquam Parthos deviciſſet atque orientali imperio exuiſſet: Artabanum

h) μετὰ Bc. 2. mendoſe e pr., cf. 6, 1, 18. i) Hunc artic. omiſere par. mendoſe. k) παραλύσαι hoc acc. A. al. iterum, ut 5, 8, 9.

regnum," ſed de formula e praep. iterum, mutata Bg. aliter, in adi., cf. 2, 8, 18. e., ut aliter quoque, quam ſupra, ad v. καθελ., cf. Polb. et ſenſum ex illis antea ap. Dion. τρ. μαχ. νικ., dum pugnis talibus ſolet decerni in utr. partem, quis obtineat, an minus, imperium per terras aliquas, h. e. dominium et poteſtatem iubendi, quae hic erat in adiuncto τῆς ἀρχ., tributa hic iterum civibus ac populo toti, cf. 4, 15, 18.

Ἀρτάβανον) Ms. res prima eſt in omiſſa copula, male quidem, ut alibi, cf. 3, 6, 21. e. poſt ζῶα, ſed hic intra vicinitatem, cum ſq. inf. ἀποκτ. male pendeat, ſed cum Mss. rel. quoque P. oſtendat copulam. Verum in ſecunda re Ms. Ba., quanquam in eadem formula et perſ. adimebat is artic. praefixum alius caſus 3, 9, 18. pro libidine, tamen hic dubites, an non ſecundus artic. ortus ſit e ſyllaba pr. aut ſic, quod, elapſo in Cod. aliquo τὸν priori, cum librarius in marg. reſtituiſſet, alius deinde inſarciret cum primo, quem iam habuit in Cod. ſuo, ſimul poſteriorem alieno loco, quoniam ſimilem ſitum articuli et repetitionem, poſt nomen propr. non modo, ſed et poſt adv. et particip., nec memini habuiſſe in aliis, nec in formula iſta appellandi, quam l. l. praeter *ſimpl. illam* βασιλεὺς, et *aliam ſine articulo* μεγ. βασ. ſ. βασ. μεγ., *tantum tripartitam demonſtravi* cum artic., in quibus tertia ὁ βασ. ὁ μεγ alium ſitum habet, nec *ſimul v.* καλεῖσθαι, quod ubi adfuerit, ibi articulus *omnis* opprimitur, cf. Stanl. ad Aeſch. Perſ. v. 24. et ad Vig. p. 82. a. m., nedum ut duplex apponatur, quomodo hic, unde, ni alii proferant ſimile quid, olim removebitur vel contra rel. Mss., dum ſimplicem modo agnoſcit quoque Bg. e P., ſeverior in adv. πρότ., pro illius *primus*, quod ſignificat quidem interdum illud Gr., cf. 5, 1, 16. et Fi. The., ſed ex hiſtorica fide non ita certum eſt, atque alterum Bg., cf. 3, 9, 18. 4, 14, 14. 5, 1, 8., immo illud P. forſitan et plane falſum, quoniam Parthi, niſi poſteriores tempore ſunt Perſis, tamen alia ſumſerunt ab his, cf. 4, 10, 13. 4, 15, 2., apud quos illa appellatio aeque ſolennis, cf. 3, 9, 18., dum Artabanum noſtrum, (qui idem eſt cum ſuperiore 3, 9, 18. ſub Severo, ſed ſub Caracallo 4, 11, 4. 4, 14, 2. 6. 4, 15, 1. 15. regnans quippe poſt Chr. N. ab a. 214 ad 226.) nomine iſto non referunt Angli ap. Heyn. H. 2, 462., ſed p. ſq. e. haec de eo, bellante cum Artaxerxe, *da er* die *Perſer* erreicht *hatte*, erfolgte *ein* Treffen, *das* — mit *gröſster* Hartnäckigkeit *drey* Tage *nach einander* wiederholt *ward*, und *ſich* mit *gänzlicher* Aufreibung *der* Parthiſchen *Armee* endigte. *Artaban* ſelbſt *ward* gefangen *genommen* und *hingerichtet*. Zugleich *mit* der *Schlacht* verlohren *auch* die *Parther* die *Oberherrſchaft* in *dieſen* Gegenden, *die* nun *wieder* an *die* Perſer *kam*, rel., non memorato Noſtro in N. e.,) ſed poſitis in marg. "n.

τε [l], τὸν πρότερον καλούμενον τὸν μέγαν βασιλέα, καὶ δυσὶ διαδήμασι χρώμενον, ἀποκτεῖναι [m], πάντα τὲ τὰ [n] περίοικα βάρβαρα [o] χειρώσασθαι, καὶ	que, qui prius vocabatur magnus rex ac duplici diademate utebatur, occidiſſet: omnes que vicinos barbaros ſubegiſſet ac ſibi vectigales feciſſet:

l) ἀρτάβανον, τὸν πρότερον καλ. μέγαν βασ. Ms. Ba. v. N. m) Hec comma in Bs. 1. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. v. N. n) τὰ artic. omiſerunt Par. et Pat. vitioſe. o) χειρ. βαρβ. Ms. Ba. v. N.

Chr. G. 226. *im* fünften *Jahre* Kaiſer *Alexanders*“ quo de ipſo in N. nihil contra.

δυσὶ διαδ.) ob Parthorum Perſarum que imperium. Quamquam gentes inter ſe diſtinctae fuerunt, unum idemque tamen nomen Perſarum ac Parthorum putamus, *th* ut *s* pronunciato. Nam etiam hodie Perſia ab incolis *Pars* vocatur. *Stroth.*

In rem praeſentem habui e Spanh. de pr. et u. n. 1, 451. i. „diadema aſſumtum a Parthorum regibus, cum evincunt numi, — tum Plutarchus —. Accedit Herodianus, qui Artabanum Parthorum regem duplici etiam uſum docet diademate, haud aliter nempe, ac duo diademata Aſiae et Aegypti ſibi Antiochiae circumdediſſe Ptolemaeum Philometorem, apud Maccab. eorum ſcriptorem, ac Ioſephum praeterea legitur“ nec tamen exhibita iſtius imagine nec forma declarata, quam fingas tibi ex illis hodie coronis triplicibus, ſed ut forte diverſi coloris faſcia fuerit illa duplex, et praeterea duplici ſaltem cum ſerie gemmarum; ſicut e Spanh. l. l. 2, 388. excerpſeram „diadema, e gemmis contextum ſ. gemmatum, Parthorum regum inſtar, (et p. 392.) corona ſ. tiara, cum multiplici gemmarum ordine, cuius v. c. una ſpecies e numo conſtabat e diademate gemmato, cum triangulis quatuor gemmatis, et dependenti ordine gemmarum duplici, et alia ſpecies e diademate cum corona per circulos gemmatos varios“ ut ſupra quoque habuimus cidarin cum diademate, cf. 1, 3, 7., et Angl. ap. Heyn. H. 2, 465. m. *nach — Artabans* Tode *nahm* er *die* doppelte *Binde — an.* Sed χρ. cum δ. ex analog.

πάντα) In copulando liberior P., habuerit quoque Ms. Ba. ordinem alium in tranſpoſito v. aut ſubſt., ut ſaepe, cf. 5, 8, 16. ἀσχ., non hic meliorem ad laevitatem, ubi ex analog. Noſter habet omnia, primum v. χ. cum β. deinde hoc neutr. plur. pro ſubſt. (reperiente me ap. L. Bos. Ell Ind. „βαρβ. ſc. ἔθνη“ ſed in pag. ipſa non Noſtri locum, aut alium mancum, ſed modo plenum exemplum βαρβ. ἔθνη ex Maccab., dum ipſe Noſter ſic ſcripſit ſupra, hic varians, cf. β. φῦλα, barb. *nationes*, ap. Orph., hic intelligendo Aſianos reliquos, praeter Parthos et Perſas,) denique περ. pro adi., cf. Stp. Th. 2, 1216. E. hinc „circumvicinos *barb.*“ cum Ael. V. h. et Xen. Z. Pol., ſed abſolute οἱ π. pro ſubſt., univerſe ſ. praecipue Lacedaemoniorum, ib. Hell. et Ἀγβ. Iſ. Pan. M. Rs. ad Polb. p. 179. m. 321. m. Herdt. Thuc. Schol. et in N., Di. H. S. T. 1. Luc. Zos. et Eutr. M. cum Suid. 3, 98. e. p. ſq., ſed in rem critic. et Var. L. τὰς περ. ſ. τοὺς π. tum affinia περιοικίδες πόλεις Xen. Bach. et v. περιοικεῖν L. N. T. et Rs. Or. V. 6.

εἰς φόρου[p] συντέλειαν ὑπάγεσθαι[q], οὐχ[r] ἡσυχάζει, οὐδ᾽ ἐν-	*minime quieſcere, neque in-*

p) φόρων Ms. Vi. v. N. q) Ms. Ba. συντ. ὑπάγεσθαι, οὐχ ἡσυχάζει· οὐδὲ ἐν. in poſtr. neg. plene, ut 3, 14, 14., ſed male in diſtinctione poſtr., at nobiscum poſt ὑπ., ut A. al. pro puncto Bs. 1. al., ſed colo Stp. rel. v. N. r) οὐκ ἡσ. A. 2. mendoſe, quia ſola ſic habet; quanquam alias occurrit neg., ſequente vocali aſperata, cf. Fi. ad Well. p. 98. e.

εἰς φ. — ὑπάγεσθ.) Scribo ὑπαγαγέσθαι. *Steph.* Poteſt per ſe cogitari confuſio, ſed et praes. pro aor., ut exprimit cum Mss. tacite etiam P. clare, etiam illum pr. aor. χειρ., ut ſaepe adfuit praeſ. cum aor. cf. 4, 2, 3. Similiter in lect. unius Ms. et alio numero, plur. pro ſing., fuerit aut lapſus iterum in finibus, cf. proxime 4, 15, 14. aut gloſſa ex uſu aliorum ſcriptorum, unde conflata eſt etiam Noſtri tota formula per analog., ubi Bg. e P., ſed Sch. in „φ. vectigalis *contributio*, ſ. ad *contributionem* tributi *adigere*" partim e Sb. Ind., qui noſtrum locum comparabat in ſ. cum duobus Xiph., quorum unus eſt, ἐπί τε τοὺς ἀγροὺς καὶ ἐπὶ τὰς οἰκίας τὴν συντ. ἤγαγε, *tributum* ex *aedibus* agris *que* conferri *iuſſit*, cf Stp. Th. 3, 1373. E. e. „ſ. penſitatio, *collatio*, (quo Lat., ut et *contributum* habet quoque Poll.) εἰς συντ. ἄγειν, vectigales et ſtipendiarios facere" e Dem., ubi Ind. aliter explicat, tenens ſimul cum alio gen. χρημάτων, per Lat. Sch., cui add. ſine Ind. ap. Herdt. 4, 93. et 12, 86. ὡς δὲ ἄρα οἱ ἐν τῇ Ἀσίῃ Ἕλληνες κατεστρέψατο ἐς φόρου ἀπαγωγήν, poſtea *vero* quam *Graecos* in *Aſia* ſubegit *ad* tributum *pendendum*, pro ſeveris *cum* vero *igitur* Graeci *in Aſ.* ſubacti *eſſent* rel. it. 192, e. εἷλε — Κύπρον πρῶτος ἀνθρώπων, καὶ κατεστρέψατο ἐς φ. ἀπ. primus *que* mortalium *Cyprum* cepit, *et* compulit *ad* tributi *ſolutionem*, ap. Gs. Chr. v. „ἀπ. vectigalis *ſolutio*" e quo loco maxime hauſerit Noſter, retento uno ſing. φ., ſumens ſyn. adiuncta rel., me reddente hic, ad *tributi* ſolutionem *adduxiſſet*, ſ. *ad* tributi *collationem*, (it. per v. Lat. idem *ſubegiſſet* ſ. ſubieciſſet *ſibi*,) cf. in notionem hanc Abr. ad Aesch. T. 1. cum Di. H. S. T. 2. et Harl. Dem. p. Cor. p. 257. N. 3., ſed in alias Munth. Polb. Suid. et Hſy., ſed ap. Diod. S. 1, 396. l. 99. ὑπὸ μίαν ἀναγαγεῖν συντ. τὰ ἔθνη, alio ſenſu, v. N., quam forte ib. p. 463. l. 33. ἠναγκάσθησαν εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων συντ. καταταχθῆναι, *Athenienſium* ſe *ditioni* ſubmittere *coguntur*, (quo de ſenſu et Lat. v. Rs. ad Polb.) et 2, 31. τὴν Βοιωτίαν — ὑπὸ τὴν τῶν Θηβαίων συντ. ταττόντων, *ut* ſibi *duntaxat* tributaria *eſſet*, tum Eutr. M. 7, 8, 3. νικήσας δὲ αὐτοὺς, καὶ φόροις ὑπαγαγὼν διὰ Γνέου Σεντίου, λ., ubi Ind. Cell. „φ. ὑπ. vectigalem *facere*" dum συντ. videtur aeque pro ſimpl. accipi poſſe, ac v. affine συντελεῖν, cf. 2, 15, 13. et φόρους τελεῖν ap. Luc. Diod. S. et L. N. T., ubi et de ſubſt. φ. cum Kypk. T. 2. Suic. Hſy. Ammon. Thom. M. cum N. in Lat. verius *tributum*, quam alterum Sch. *vectigal*, Poll. Herdt. Thuc. in Sch. et N. Poſſ. Call. Rs. Or. V. 4. 8. And. et Din., Dem. Fi. Pal. Xen. Pol. Z. Ael. V. H. Luc. et Iſ. Pan. M. p. 88. i.

οὐχ ἡσ.) Ad haec verba poſitum in ed. Bc. numerum novae §. removi, quoniam hoc v. finitum cohaeret cum ſuperiori nominat. ὅτι Ἀρταξ. ὁ Περσ. βασ., quibus ſimul cogitatis conſit enunciatio principalis, cuius ſubiectum et praedicatum (verum quidem οὐκ ἔστιν ἡσυχάζων, λ.) ſuſpenſum eſt per membra pluria plures que inf., omnes illos ab una

τὸς Τίγριδος ποταμοῦ μένει, ἀλλὰ, τὰς ὄχθας ὑπερβαίνων καὶ τοὺς τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ὅρους, Μεσοποταμίαν τὲ [r] κατατρέχει, καὶ Σύροις ἀπειλεῖ. πᾶ-

tra Tigrim fluvium ſe tenere, ſed ripas transgredientem Romani que imperii fines, in Meſopotamiam excurrere atque
4. *Syris etiam minitari, om-*

r) τε in Ms. Vi. deeſt. *Loc.* v. N.

pr. μετὰ pendentes; unde per iſta membra omnia locum habet ſolum comma et una tantum periodus evadit, quae et tendit deinde usque ad v. ἀπειλεῖ. Iam hic P. liber eſt tum addito adv., (cf. 6, 1, 16.) tum omiſſo plane membro ſ. v. ἠσ., quo de cf. 3, 9, 17., unde Bg. (de ſuo in neg., cf. 5, 2, 10.) non retinet cum Τιγρ. nomen ποτ. (cf. 5, 8, 18. e., ſtatim inde reſtitutum a nobis, ſed recto ordine, quo et ipſe Bg. tenuit 3, 4, 17. quocum variatur omiſſo artic.,) ſed liberam formulam ad μεν. ἐντ., ex analog. factam cum Τιγρ. cf. 2, 6, 6. Stp. Th. 1, 1201. F. e. ſine auctore „ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ“ ſed Rs. Or. V. 5. p. 111. N. 45. e. „ἐντ. τοῦ Τίγριδος, antequam ad Tigridem perveniatur“ qui fluvius hoc tempore adeo adhuc pro termino Rom. imperii, cf. 3, 4, 17. 4, 14, 14.

τὰς ὀχθ.) Variatum dixeris cum 3, 9, 14. οὐκ εἰς ἃς ἐβούλετο Ῥωμαίων ὄχθας κατηνέχθη, omiſſo tum hoc gen. pers. (hauddubie ob mox ſq.) tum alio pron. αὐτοῦ, ſc. τοῦ ποταμοῦ, quae ripae hic utraeque intelliguntur e pr. formula ἐντ., dum ex analog. copulantur cum v. ὑπ. it. ὀρ., quo variatur per ordinem cum 2, 2, 19. τοῖς ὀρ. τῆς Ῥωμ. ἀρχ., ut per ſenſum cum 3, 14, 18. ὑπερβάντος τοῦ ϛρατοῦ τὰ προβεβλημένα ῥεύματά τε καὶ χώματα τῆς Ῥωμ. ἀρχ., ferente nec G. Th. in v. Bg., deſerto P., nec in ſubſt. duobus ex illo aliquid, niſi *ripas* fluminis *intrare*, et *tranſcendere — fines*, cf. de re ipſa N. ſq. e Dion. Ca.

Μεσοποταμ.) Copulam negligit innoxie etiam Bg. e P., qui conſentit cum Ms. Vi. iterum, cf. 6, 1, 20. et in omiſſum τὲ, ſequente καὶ intervallo 3, 7, 2. 6, 1, 21. i., cum in Bg. ad κατ. partim e P. 3, 14, 2., ubi v. i. Stp. Th. hinc ſine Vs., ſed Noſter ad analog. it. in v. ἀπ. cum dat. pers., tropice, pro imminere, prope adeſſe, ut videatur et credatur proxime incurſurus cum exercitu, quae notio bellica forſan eſt e Lat., cf. G. Th. v. *minor* Nr. 2. et Gron. Obs., de Gr. dum habui modo, varia ratione Poſſ. Call. L. N. T. Luc., ſed abſolute Hom. Ἰλ. ή. 225. Plut. Hs., at cum inf. Fi. Pal., cum dat. pers. Mus. Ael. V. h. et Dem. ſine Ind. 105, 3. 148, 15., ubi et cum acc. rei 423, 21. it. Rs. Or. V. 4. et Hom. Ἰλ. ά, 388., ſed cum utr. caſu ſimul Thuc., porro cum pr. ἐπὶ Call., niſi ib. eſt tmeſis, pro uno v. ἐπαπ., cf. D'Orv. Ch. p. 665. i., ut pro promittere Hom. Ind. in N. (cui add. Ἰλ. ψ', 863.) ſ. gloriari Thom. M., ubi in N. etiam de paſſ., etiam pro compelli, cogi, redigi, cum pr. εἰς, cf. Ind. Sb. Herdt. Xen. Bach. D'Orv. l. l., ſed de medl. Abr. L. Ar. cum Hſy. quem et v. 1, 1645. e., ſed in rem ipſam Dion. Ca. 1370, 77. ἐπιβασίαν — ἐπὶ τοὺς Ῥωμαίους ποιούμενος· καὶ τὸ μὲν τεῖχος διέῤῥηξεν, — ἐπὶ τὴν Μηδίαν μετέστη. — l. 87. ϛρατεύματί τε πολλῷ οὐ μόνον τῇ Μεσοποταμίᾳ, ἀλλὰ καὶ τῇ Συρίᾳ ἐφεδρεύσας, καὶ ἀπειλῶν, ἀνακτήσεσθαι λ., unde tamen nihil conficiam in vulgarem vim v. ἀπειλ.

πᾶσαν) Habes Aſiae notionem, ſed cuius Aſiae? Reſpondeo, videri

σάν τε[t] *τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον Εὐρώπῃ, καὶ διαιρουμένην*

nem que oppoſitam Europae continentem, quae ſeparatur

t) τὶ Ms. Ba. cf. 6, 1, 18.

eſſe Aſiae inferioris, vel Aſiae cis vel intra Halyn notionem, v. Walther Animadv. Hiſt. p. 170. ſq. Vide, an more Graecorum Auctor innuat Graecorum Aſiam propriam, de qua Walth. ib. p. 185. Certe cavendum eſt, ne hic de tertia mundi parte cogitemus. Infra c. 4. §. 9. Herodianus eodem modo de Aſia loquitur, ſed Syriam ab Aſia diſtinguit. L. 4, 8, 15. diſtinguit ab Aſia Bithyniam et Syriam, in qua Antiochia. Plane aliam notionem Herodianus voci Aſiae ſubiicit 4, 3, 11. Hic eſt enim Aſia omnis terra Europae adverſa, quam Romani ultra Propontidem tenebant. *Leisn.*

Praeter dicta a Leisn. ad 4, 8, 8. et a nobis tam ib. tum §. 15. ib. et 3, 2, 11. 4, 3, 11., quanquam inducuntur *hic* loquentes ac ſcribentes Romani provinciarum praeſides, ut quis putet, agi de Aſia, qua fuit ſub ditione Rom. imperatoris, tamen, cum iſti narrent ſermones, a rege Perſarum novo diſſipatos, non intelligi poſſe videtur Aſia iſta Romana ſ. anguſtiori ſenſu, ſed latiori, maxime ob reliqua adiuncta §. ſq., ſic, ut h. l. cogitetur tum Aſia Romanorum, tum reliqua, quam Perſae obtinuerunt olim, ſatis etiam §. ſq. e. circumſcripta, cf. 6, 4, 8. ſq. * Sed Noſter repetit cum variatione (qualis et cum 4, 5, 15. διῃρημένους in tempore) quadam per ordinem ſua illa 2, 8, 13. 2, 14, 14. 4, 3, 11. e., ducente Bg. ordinem e P. partim, (ut Lat. ad v. ἐων. cum Stp. Th. v. i.) etiam hoc, quod ſumtam appoſitionem ſ. omiſſam copulam reſolvit *in pron. relat.*, cf. 1, 17, 14. m. 4, 3, 11., it. illud, quod exprimit ad Αἰγ. ſubſt., ut *Leisn. in m.* Ox. „Ell. πελάγει“ cum Sch. „ſabaudi πελάγει, *Aegaeo pelago*“ cf. L. Bos. Ell., e Noſtri nudo augendus, dum abſolute quoque in Lat. ſervat Gs. ad Luc., (ubi Ind. mendoſe αἰγεῖον,) cf. ej. Th.; ſed Suid. poſt plenum Αἰγ. πέλ. — 'Αττικώτερον δὲ τὸ Αἴγαιον, quo de accentu nihil reperi, ut forſan innuerit ille tantum τὸ Αἰγαῖον ellipticum, dum ap. Stp. Byz., praeter plenum, „λέγεται καὶ ἀρσενικῶς, Αἰγαῖος πόντος“ ut ap. Call., quod ſubſt. explendum eſt (tacente L. Bos.) in iſto ad Hſy. proverbio, τὸν Αἰγαῖον πλεῖ, cf. Cell. n. o. a. T. 1., tum ſyn. Αἰγαῖα ἅλς ap. Lyco., ubi cf. Schol. et pro adi. cum alio ſubſt. V. Eur. Diatr., ſed de variato per ſitum 3, 1, 11. 5, 4, 22. τῆς Πε. προθυμοῦ λ. Mox in Ms. Bg. comma eſt pravum poſt Aſ., olim tollendum, quia ibi cohaerent *continentem*, quae *ſeparatur* — atque *Aſia* tota *vocatur*, repetito hic adi. πασ. in vicinia, ſumendo que iterum reſtrictive et anguſtiori ſenſu, cf. 4, 3, 11. et, ut diximus ante, de Romanorum et Perſarum terris in Aſia, pro tertia continente accepta; dum definit Noſter illam Aſiam modo ab uno latere a ſiniſtra que, etiam §. ſq. ſic tantum, non tangens, quo ſe protulerit ab altero latere et ad dextram Perſarum ditio tum temporis; qua in parte faciunt terminum eius Indum fluvium, cf. Angl. ap. Heyn. H. 2, 211. e., ubi et p. 465. m. *er ſchickte* Abgeordnete *an* die *Statthalter* der *angränzenden* Römiſchen *Provinzen*, mit *dem* Befehle, *ſie* ſollten *Syrien* und *das* kleinere *Aſien* räumen; *welche* Länder — *ihm*, dem *Nachfolger* des *groſſen* Cyrus, *zugehörten*, nihil N. monente con-

Αἰγαίῳ τὲ καὶ τῷ πορθμῷ τῆς Προποντίδος, Ἀσίαν τὲ πᾶσαν καλουμένην, προγονικὸν κτῆμα ἡγούμενος, τῇ Περσῶν ἀρχῇ[u] | *mari Aegaeo freto que Propontidis, atque Aſia, tota vocatur, inde a maioribus ſuam eſſe poſſeſſionem perſua-*

u) ἀρχῇ in Bs. 1. omiſſum vitioſe.

tra iſtam *Aſiam minorem*, quae ap. Cell. l. l. 2, 2. in tabula patet a dextra ad Euphratem fluvium modo, (cum hoc tempore ulterius pertinuerit imperium Rom. et ad Tigrim fluvium, cf. §. pr.,) ſed in terris, ad ſiniſtram ſitis, ibi non habet omnes omnino nominatas, ſed tamen illas duas etiam, quae a Noſtro proferuntur §. 2., Syriam et Meſopotamiam, ſed mox §. 5. etiam, Ioniam et Cariam, cf. Di. H. S. T. 1. 2, 30. ſqq.

προγονικὸν κτ.) v. Grot. de iure b. et p. 2, 4, 2. et 7. item que Freinshem. N. ad Flor. 3, 4, 1. Similes ſunt eiusmodi homines, bellorum cauſas undecunque corripientes, *lupo*, qui, cum ap. Phaedr. 1, 1, (10.) agno obieciſſet, *ante hos ſex menſes maledixiſti mihi*, agnus que reſpondiſſet, *equidem natus non eram*, *Pater hercle tuus*, inquit, *maledixit mihi*. *Boecl.* An bello a maioribus ſubacta iure repetant filii, quaeritur ap. Liv. 35, 16. *Leisn.*

Liberrimum P. correxit Sch. in „κτ. regionum poſſeſſionem veterem a maioribus acceptam,“ ſed Bg. partim e Stp. m., inde etiam ſervans orationem obliquam per inf., quia Gr. modus finitus pendet adhuc a §. 3. coniunct. ὅτι, ubi ſeverius licuit *avitam* poſſeſſionem *opinatum*, cf. 5, 1, 17., i. e. quia putaret, eſſe avitam poſſeſſionem, dum Bg. ad v. ἡγ. cum acc. rei aſſumit inf. εἶναι, cf. 1, 2, 4., ubi Noſter ex analog. it. in πρ. cum κτ., cf. Sb. Ind., tum et in v. ἀνακτ. cum rei acc. dupl., τὴν ἤπειρ. et τῇ ἀρχ., dum Stp. Th. v. i. modo profert ex Ariſtot. ἀν. τὴν ἀρχὴν, cum Bg., quod praeterea habui ex Ael. V. h. 4, 8. p. 347. e., ubi W. de v. Med. p. 48. N. 1. e. recte addit pron. *ſibi*, quod non procedit in illo Polb. 1, 257. e., ubi ſimul cum praep. et adv. αὖθις ἀνεκτήσατο δι' αὐτοῦ τὴν πατρῴαν ἀρχ. per *ſe* mox *regnum* patern. *recepit*, omiſſo in Vs. illo adv. *iterum*, (forte cum videretur iam eſſe in Gr. praep.) quod tamen eſt ſimul in verbis Lat., e *re* compoſitis, ſed pro Ind. Diod. S. ἀν. τὴν ἀρχ. potius reperi 1, 673. l. 87. ſimillimam noſtrae rectionem ἀν. τῇ πατρίδι τὴν ἡγεμονίαν, cum Vs. prorſus aliena, nec caſtigata in N., magnam *virtutis* gloriam *ſibi* ipſi *comparaturum*, pro *reparavit* patriae *imperium*, ubi, ut in noſtro loco, med. eſt pro mero act. ob alium dat. adiunctum, cf. (praeter Ind. Sb. Hſy., etiam 1, 361. m., non coll. Suid. nec 1, 194. m., ut falſis numeris Thuc.) noſtra notione ib. 2, 93. l. 77. ταῖς πόλεσιν ἀν. τὴν ἐλευθερίαν, ſed cum alio acc. rei Ind. ej., at ſimul cum adv. ſyn. illi priori πάλιν ap. Polb. 2, 244. e. porro cum acc. perſ. Dem. Luc. Xen. Pol. Z. et Cyr., ubi cum alio adv. 1, 4, 2., e. 7, 5, 55., ſed ſimul cum abl. modi ὅψῳ 2, 2, 10., ut δώροις et cum adv. ταχὺ ap. Ioſ. 1, 747. ſ. 8. i., tum ap. G. Th. *avita — bona*, it. *poſſeſſiones — paternas*, ſed in rem ipſam ap. Dion. Ca. 1370, 88. ἀπειλῶν, ἀνακτήσεσθαι πάντα, ὡς καὶ προσήκοντά οἱ ἐκ προγόνων, ὅσα ποτὲ οἱ πάλαι Πέρσαι μέχρι τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης ἔσχον.

ἀνακτήσασθαι βούλεται, φάσκων, ἀπὸ Κύρου, τοῦ πρώ- | ſum, Perſarum regno recuperare velle, dictitantem.

φάσκων) Omiſſum hoc a P., verbum Bg. reddit, ut 3, 14, 2., ex illo, praeter ſpretum adv. liberum, cf. §. 3. e., retinens ad pr. ὑπὸ alterum adv. (cf. 5, 1, 7.) et omnia rel., praeter aliam praep. ad εἰς, ubi a Ms. additum comma una cum alio artic. facit hoc, ut membrum iſtius τοῦ — μετ. per ſe ſtet interiectum, ſed illa τοῦ πρώτου cohaereant cum remotioribus Περσῶν βασιλ., unde et poſt τελευτ. opus ſit commate, ſaltem mente, hanc in feriem, *a* Cyro, *primo* (qui *imperium* — transtulit) *ad Darium*, ultimum *Perſ. regem*; in quo Lat. Vs. non poteſt premere caſum Gr. ſecundum, quem μέχρι aſciſcit, non item Lat. mera praep. aut Bg. formula ſyn.; ut referantur adeo ad ſe τοῦ πρωτ. et τοῦ τελευτ. Sed, quanquam excidere per ſe potuit artic. ob pr. ſyllabam: tamen et libere alibi adiicitur a Mss. noſtris, nominatim ante particip., 2, 8, 4. 3, 12, 25., et cum rel. Mss. hic facit P., retinens oblique rectionem τοῦ πρωτ. cum particip. μεταστ., cum Bg. reſoluto ei per pron. poſtponendo id adi. πρ., ſaepe ap. Noſtr. ſumto pro adv. πρῶτον, cf. 1, 8, 4. m. 2, 14, a., dum iterum conſſat formulam ſuam ex analog., tum Lat. cf. G. Th. transferre *ſimilitudinem* ab *oculis* ad *animum* 839, 95., ſed p. ſq. l. 21. *literas* — de *tabulis* in *libros*, it. l. 23., ſed 29. *verbum* ex *loco* — in *eum* rel., tum Gr. cf. Stp. Th. 1, 1775. B. m. τὴν ἀρχ. ἐς τὸν ἀδελφὸν, e Pauſ., ſed tropice porro cum alio acc. rei, γνώμην Poſſ. Call. et ſimul cum pr. ἐκ Rs. Or. V. 7. Ant., at cum εἰς quoque Dem., ſed cum utr. ſimul Foes. et Diod. S. quarum illa ἐκ deeſt per ellipſin cum gen. rei, ut βίου, λ. Sb. Ind. Poſſ. Sy. L. Bos. Ell. p. 431. i., ſed cum acc. rei alio ſenſu Hom. in N. μεταστ., ut abſolute, pro mori, per ellipſin illam aliquam ἐκ τοῦ βίου, ſ. ἐκ τοῦ ζῆν, ſ. ἐξ ἀνθρώπων, Ioſ. et Abr. Dl. Th. quarum aliquam tenet modo L. Bos. Ell. in med., quo de, phyſica notione, cum dat. pers. Hom., ſed aliter ad Luc. 3, 198. N. 54. it. cum acc. pers. Xen. Ἀνβ. et Polb. cui add. 1, 466. e., ut in paſſ. Geop., ſed cum pr. ἐκ, pro med. Fi. Ae. it. in act. cum dat. pers. Abr. ad Aesch. T. 1., ſed cum pr. εἰς Rs. Or. V. 8. Lyc. μεταστ., cum ἐκ Di. H. S. T. 1. it. cum πρὸς Gs. Chr., ſed, praeter Hſy. v. μεθιστ. et μεθιστ., in varia L. N. T. cum Loesn. p. 124. m. et Kypk. T. 2. Abr. ad Ae. T. 2. Rs. Or. V. 4. 6. 8. And. Thuc., etiam in N., Luc., tum in nomen Cyri utr., non me reperiente illud vulgare *maioris* et *minoris*, ſed de primo Thuc. 12, 93. ἐπὶ Κύρου, Περσῶν πρώτου βασιλεύοντος, *Cyri* temporibus, *qui* fuit *primus* Perſarum *rex*, ſed Κῦρον τὸν ἀρχαῖον Xen. Ἀνβ. 1, 9, 1., ubi poſterior ubique ſimpl. Κῦρος, ſed per adiuncta quaedam ap. Diod. S. Κῦρον τὸν Δαρείου τοῦ βασιλέως υἱὸν, 1, 626. l. 66. Κύρῳ τῷ τοῦ βασιλ. ἀδελφῷ p. 648. e. it. Κῦρος ὁ τῶν ἐπὶ θαλάττης σατραπειῶν ἡγούμενος p. 654. l. 25., cf. p. 661. l. 84., denique in rem Noſtri ipſam ib. p. 147. l. 37. μέχρις ὅτου Κῦρος εἰς Πέρσας περιέστησε τὴν ἡγεμονίαν, donec *Cyrus* imperium *ad* Perſas *traduxit*, et p. 148. l. 74. τούτου δ' (Ἀστυάγου) ὑπὸ Κύρου τοῦ Πέρσου καταπολεμηθέντος, μεταπεσεῖν τὴν βασιλείαν εἰς Πέρσας, tributo imperio iterum, ut ſupra §. 3., toti populo, ſed p. 558. l. 99. τί καθεῖλε (evertit) τὴν Μήδων ἀρχήν; ἡ πρὸς τοὺς ταπεινοτέρους ὠμότης. ἀποστάντων γὰρ Περσῶν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἐθνῶν συνεπέθετο. πῶς γὰρ Κῦρος ἐξ ἰδιώτου τῆς Ἀσίας ὅλης ἐβασίλευσε; λ. tum ap. Iſ. Ev. Fd. p. 19. e. Κῦρον τὸν Μήδων μὲν ἀφελόμενον τὴν ἀρχὴν, Πέρ-

του [x] τὴν ἀρχὴν ἐκ Μήδων εἰς Πέρσας μεταστήσαντος, μέχρι Δαρείου, τοῦ τελευταίου Περσῶν βασιλέως [y], οὗ τὴν ἀρχὴν Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν καθεῖλε, πάντα μέχρις Ἰω-

5. inde a Cyro, qui primus imperium a Medis ad Perſas transtulit, ad Darium usque extremum Perſarum regem (cuius imperium Alexander Macedo deſtruxit) omnia olim Ionia

x) Ms. Ba. τοῦ πρώτου, τοῦ τὴν ἀρχ. v. N. y) Pro ſignis parentheſis in Ms. Ba. non niſi commata ſunt. *Mars.* ut in ed. A. al. v. N.

σαις δὲ κτησάμενον, ſed ap. Xen. Ἀνβ. 3, 4, 8. ταύτην (Lariſſam urbem) βασιλεὺς ὁ Περσῶν, ὅτε παρὰ Μήδων ἐλάμβανον τὴν ἀρχὴν Πέρσαι, πολιορκῶν οὐδενὶ τρόπῳ ἐδύνατο ἑλεῖν, it. ſqq. §. 11. et 12., ſed Cyr. 8, 5, 17. ſqq. Cyaxares Cyro cum filia dat loco dotis Μηδίαν τὴν πᾶσαν, tum ib. 8, 6, 1. ſqq. Cyrus ſatrapas conſtituit in provinciis, de quorum numero ib. Z. N. ad §. 1., ut docetur eiusdem imperii ambitus bis ib. §. 21. καὶ ἐκ τούτου τὴν ἀρχὴν ὥριζεν αὐτῷ πρὸς ἕω μὲν ἡ Ἐρυθρὰ θάλαττα, πρὸς ἄρκτον δὲ ὁ Εὔξεινος πόντος, πρὸς ἑσπέραν δὲ Κύπρος καὶ Αἴγυπτος, πρὸς μεσημβρίαν δὲ Αἰθιοπία, et 8, 8, 1., narrantibus Anglis ap. Heyn. 2, 291. i. ad annum ante Chr. N. 548. *nach* der *Eroberung* Lydiens *blieb* Cyrus *ſo* lange *in* dem *kleinern* Aſien, *bis* daſs *er* alle *die* Völker, *die* es *bewohnten*, vom *Aegaeiſchen* Meere *an* bis *an* den *Euphrat*, überwunden *hatte*, ſed ſub nullo anno p. 282. e. ſqq. de Aſtyage et Medis victis, at poſt hanc cladem Gatter. 1, 305. i. cum anno ab O. C. 3425. (qui fuerit ante Chr. N. 578. ex Angl. l. l. p. 286. i., dum Freyer. hiſt. univ. ſumit p. 213. A. M. 3468. ad quem ap. Angl. p. 292. ponitur ante Chr. N. 536.) dieſs *war* der *Untergang* der *Mediſchen* Monarchie, *welche* Cyrus *mit* ſeinem *Erb-Königreiche* Perſien — *verbunden*, cf. Herdt. 65, 9. 15.

μέχρι Δαρ.) Tertium victo hoc in pugna ad Gaugamela, ad Arbela, ap. Angl. l. l. p. 407. ſub anno a. Chr. N. 331., ſed a. O. C. 3673., ſed occiſo deinde anno ſq. perſidia Beſſi, cf. Diod. S. 2, 209. l. 31. p. 180. l. 25. et 202. l. 79. Zos. 1, 4. 6. Luc. 3, 4. l. 70. ἦρχε — ἤδη Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δαρεῖον καθῃρηκώς, imperabat *iam* Perſis *Alexander*, poſt *devictum* praelio *ad* Arbela *Darium*, et ad Ael. V. h. 2, 25. e. p. 133 ὅτε καὶ Δαρεῖον καθεῖλεν Ἀλέξανδρος, *debellavit*, in N. 15. „Δαρείῳ τῷ τελευταίῳ Περσῶν βασιλεῖ λ.," dum Noſtri phraſin, praeter Diod. S. in N. pr., reperi ap. Orph. et Di. H. S. T. 1., cui Noſtro, ut narranti, tribuens hoc membrum Bg., parentheſin ſervarit, qua ſine P. retulit ad ſcribentes epiſtolam, me quidem, ut liberam rem relinquerem, ſigna iſtius omittente. In ſq. Bg. e P. modo in addito adv. cf. 4, 12, 5. it. in μεχ. et ὑπὸ cum abl., cf. 6, 1. 2., ſed ad σατρ. Π. ſeverius pro iſtius formula ſyn., in quae iuncta, forſan peculiari ratione, nihil habui, quam Xen. Cyr. 7, 4, 2. Πέρσην σατράπην, ſed σ. abſolute ib. Bach., at cum gen. pers. Κύρου Ael. V. h. it. ἐθνῶν Diod. S., ſed loci τῆς Ἑλλάδος Luc. 3, 269. l. 70., ſed cum adiuncto ſubſt. ὑπάρχους ib. 2, 129. l. 26. it. τυράννους ib. 1, 330. i. et βασιλ. ib. p. 58. l. 38. p. 480. e., ut ap. Stp. Th., ubi et οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν, ut ap. Dem., ſed in rem critic. Ioſ.

νίας καὶ Καρίας ὑπὸ σατράπαις Περσικοῖς διωκῆσθαι [z]. προσήκειν [a] οὖν αὐτῷ [b] Πέρσαις ἀνανεώσασθαι πᾶσαν [c] ὁλόκλη-

Caria que tenus a Satrapis Per-
6. *ſicis gubernata fuiſſe. Conveniens igitur eſſe ſibi, Perſis inſtaurare totum et integrum*

z) διωκεῖσθαι A. al., ſed διωκ. ſine iota Bs. 1. R. mendoſe, cf. 5, 8, 16, e., κατελ. 4, 4, 15. e. τετυρ. a) προσήκει Ms. Ve. v. N. b) Nihil variatur in edd. et Mss. v. N. c) Nec hic variant Mss. et edd., ſed in poſtr. comma tenent poſt ὁλ. A. al., ſed poſt ἀρχ. una Bs. 1. R., ut Stp. rel. omnia ſerie continua, v. N.

προσήκειν) Obliquam orationem cum Mss. rel. monſtrat quoque P. contra Ms. Ve., ubi confuſio ſolennis incidit, cf. 4, 9, 4. κνιζ. 3, 12, 15., dum in v. πρ. hinc Stp. Th. 1, 1692. E. m. retinet P. cum leni αὐτ. tamen, quenr Bg. deſerit, etiam per vicinius Lat?, proprie illud Sb. Ind. „προσῆκον ἦν, i. προσῆκεν" quod privum v. hic conveniebat, cf. G. Th. Nr. 6. „convenit, συνήκει, — καθήκει, decens et conveniens eſt, — *neque* convenit *nobis*" cum inf. quoque, ut in Gr., cf. Xen. Pol. Z. p. 165. l. ἑαυτοῖς πρ. λ. et rel. ej. Ind. cuius Cyr. add. 1, 6, 17. e. Ael. V. h. Dion. Ca., ſed ſine Ind. Dem. 77, 12. 162, ult. 246, 27. p. ſq. 1. 18. 249, 1. (praeced. ſyn. ἔδει, cf. ſupra 1, 10, 8. m.) 254, p., ſed cum acc. rei ſ. pers. 241, 12. 288, 24. it. προσῆκόν ἐςι 230, 24. 245, 26. tum affinia 54, 1. 244, 17. it. 231, 27. 247, p.

πᾶσαν ὁλοκλ.) ὁλόκληρον eſt integrum, quod omnibus ſuis partibus conſtat, v. Rz. ad Luc. T. 2. p. 425. (N. 94.) Elsn. ad 1 Theſſ. 5, 23. *Leisn.*

Quaeritur hic tum de ſenſu vocabuli, tum de lectionis integritate, et an πᾶσαν conſiſtere queat cum ὁλ. continuo ac ſine copulae velut intercapedine. Stp. Th. v. ἀ. locum affert, ut in ed., una ſerie ſic converſum „Περσ. — ἀρχ. integrum *imper.* Perſis *reſtituere*" omiſſo adeo in Vs. adi. πασ., ſicut Sch. modo „ὁλ. *integrum* imp. *reſtaurare*, ἀν. *reſtituere* alicui *imp.*" quo in v., per analog. iuncto cum ſubſt. ἀρχ., et variato cum §. 4. e. ἀνακτ. et cum ſubſt. 5, 3, 22. τὴν βασιλείαν — ἀνάν., tenet Bud. C. „hoc v. ſignif. *inſtaurare*, ut ap. Herodi. προσηκ. — ἀρχ. Cyri *imp.* inſtaurare *ac* reſtituere" quae Vs., oppreſſis utr. adi., repetitur a Stp. Th. in v. ἀν. Sed Sb. Ind. ſine Vs. hinc „πᾶσαν ὁλ. Περσ. ἀναν. τὴν ἀρχὴν" ſervato igitur vulg. textu, quo de quaeritur, ubi P. „*quare* ſui *muneris* eſſe *curare* nunc, *ut* vetus *atque* integrum *imp.* Perſis *reſtitueretur*" propter libera rel., tum in addito adv., cf. 1, 2, 10. e., tum in membro ἦν πρ. ἀρχ. omiſſo, non legerit aliter, cum et Mss. taceant, παλαιὰν καὶ ὁλ. Ex eo tamen inſeruerit Bg. copulam, cogitans ſive καὶ, elapſum per ſe poſt σαν ſyllabam, ſive τὲ, quaſi fuerit πασ. ὁλόκληρόν τε, ſ. 9, cf. §. 3. Iam ego reperi, praeter copulata ὅλος καὶ πᾶς ἦν πρὸς ſ. περὶ ap. Suid. 2, 679. e. it. ὅλῳ καὶ τῷ παντὶ κρεῖττον λ. Di. H. S. T. 2., noſtrum adi., de pers. ſ. rebus, abſolute, ib. T. 1. et Sb. Ind. e Zos. 6, 8. 1. e. cum Hſy. et Diod. S. 2, 439. l. 23. ὁλ. τῷ δήμῳ τὴν ἐλευθερίαν ἀποκατέστησε, integram *reſtituit*, it. ap. Demetr. Ph. p. 4. i. l. 5. μέρη τινὰ αὐτῆς, ὁλόκληρα ὄντα καὶ αὐτὰ, (ubi mox ſ. 3. m. ſubſt. ὁλοκληρία,) ſed etiam iunctum variis cum adi., fere ſyn., ſed ſemper intercedente copula καὶ, ut L. N. T. τέλειοι καὶ ὁλ., maxime Schw. cum N. it. Obs. Krb. p. 346. m. 392. e. ὁλ. καὶ μη-

ϱὸν, ἣν πρότερον, ἔσχον, ἀρχήν. *quod antea habuiſſent imperium.* τοιαῦτα τοίνυν [d] δηλωσάντων 7. Haec itaque cum ſignifi-

d) Ms. Ba. τοιαῦτά τινα δηλ. v. N.

ἦν λελωβημένα, et Loesn. p. 452. παντελὲς καὶ ὁλ. it. Di. H. S. T. 1. ὁλ. καὶ ἀπαθῆ δύναμιν, it. ἀκέραιον κ. ὁλ. Geop. 9, 5, 6. cum Luc., it. Ind. in N. et D'Orv. Ch. ἄρτιος κ. ὁλ. (qui recte de loco Suet. Claud. c. 4. legendo, *nam ſi eſt* ἄρτιος, et, *ut* ita *dicam*, ὁλόκληρος, cum copula ibi facile exciderit ob iq. *ut*,) tum ſine copula ap. Ioi. 1, 207. I. 8. μόσχον — ὁλόκληρον δὲ ξανθὴν πᾶσαν, *totam* vero *integro* corpore *rubeam*, ubi in N. ed. Havc. tentat nonnemo in ὁλ. καὶ ξ., neſcio, an quoque in ed. noviſſ. Secundum quidem illud Dem. 49, 16., ſine Var. L., ἐντελῆ πᾶσαν τὴν δύναμιν, putem, Noſtrum, ſumto ſyn. ὁλ. et alio ordine, in adi. πασ. praemiſſo, ad celandum furtum, et ſimul ex illo antea Diod. dato ὁλ. cum alio ſubſt., ſed cum ſyn. v., conflaſſe ſua per aſyndeton et figuram ἐκ παραλλήλου ſic, ut per ſyn. copiam duo ſtent iſta adi. cum diſcrimine quodam, dum πασ. eſt generis univerſi et proprium vocabulum, ſed ὁλ. formae tropicum que, et πασ. innuit imperium, quoad ambitum, ſed ὁλ. imperium, quoad partes conſideratum. In quam medicinam leniſſimam, ut interpretando potius, quam emendando, locus iuvetur hic, etiam ob Mss. ſilentium, adducor quoque ab analog. alia, tum Gr. ap. Noſtr. 6, 9, 17., ubi ſyn. adv. πάνυ ponitur ſine copula εἰς τὸ ὁλόκληρον, tum Lat. ex loco Gell. 12, 1. *tota* integra *mater*, quo uſus Gron. ad Suet. l. l., tacente G. Th., qui in Chr. Gr. profert affine adv. ὁλοκλήρως, ignotum Lexx. Caeterum in poſtr. membro illo ἣν πρ. ἐσχ. reſtituimus adv., omiſſum in Bg. Ms., ſed commata fecimus in Gr. perſpicuitatis ergo, quanquam gnari iſtius rationis, quae, praemiſſo adi. uno altero ve, poſt pron. relat. coniicit ſubſt., variante Noſtro cum 1, 1, 6. ἐπιμηκέστερον ἔσχον τὴν ἀρχ., per additum artic., ut cum 4, 5, 16. βασιλείαν ὁ Ζεὺς — ἔχει per ſubſt.

τοιαῦτα) Ms. pron. τινὰ pro adv. non tam fuerit e lapſu, quam ex ingenio librarii, reſpicientis ſimilia ſupra loca, ubi poſt alienam orationem ſic erat, cf. proxime 4, 14, 19., ubi P. ſimiliter, ut hic, per merum pron. relat., ut vel eandem habuerit in ſuo Cod. lectionem, vel libere dederit in illo pron. ſimul adv. vulg., quia et in rel. per hanc regionem liberrimus eſt; ut Ms. alius Vi. ſupra intruſit pron. idem poſt τοι. 4, 11, 1., ſed Noſter poſt alia pron. adhibet ſuum adv., ut poſt οὗτος 2, 15, 3., ſed h. l. poſt τοι. cum Soph. Ai. v. 127. τοι. τοιν. εἰσορῶν, λ., dum particula illa obtinet locum omnem, tum initio enunciationis poſt punctum, cf. L. N. T. Schw. Abr. Dl. Th. Auct. et Hoog. Op. p. 1167. i. (qui non bene emphaſin ibi invenit,) tum tertium a principio, cf. Plut. Hs. 13, 18. Fa. Aes. 42, 4. 45, 4. it. quartum, v. Bud. C. 1287, 40. et Diod. S. 1, 10. l. 5. et poſt omnes orationis partes, ut poſt ſubſt. ib. p. 142. l. 31. Χαλδαῖοι τοιν., ſed poſt artic. Fa. Aes. 72, 2. Plut. l. l. 2, 1. 14, 19. it. poſt pron. relat. ἃ ib. 14, 8., poſt pron. demonſtr. τούτων Dem. 226, 23., poſt verbum βούλομαι, etc. ib. 243, 2. 254, 7. Ael. V. h. Plut. l. l. 8, 1. rel., poſt coniunct. ἐπειδὴ Dem. 233, 16. Plut. l. l. 7, 1. it. poſt ἵνα Dem. 257, 21. it. poſt καὶ Plut. l. l. 13, 15. Xen. Cyr. 1, 3, 16. 1, 6, 20., ſed poſt adv. ὥσπερ Plut. l. l. 9, 21.

καὶ ἐπιϛειλάντων τῶν ὑπὸ ταῖς ἀνατολαῖς ἡγεμόνων, πρὸς τὴν αἰφνίδιον καὶ παρ' ἐλπίδα κομισθεῖσαν ἀγγελίαν [e] οὐ μετρί-

caſſent per epiſtolas ex oriente duces, ad repentinum et inopinato allatum nuncium haud mediocriter Ale-

e) Comma hic cum Ms. Bg. fuit in ed. A. al. v. N.

it. ἔτι 14, 5. it. poſt neg. οὐ ib. Dem. 252, p. et Iſ. Ev. Fd., cf. in notiones alias, ſed dubias, Bud. C. Vig. Dev. Hoog. Op. Xen. Z. Pol. Ἀνβ. Mem. S. cum Gs. Chr. Fi. Ae. et Iſ. Pan. M. cui add. p. 28. i. p. ſq. e. p. 30. e., ſed poſt pr. ἐπὶ p. 74. m., ut in rem critic. ad Hſy. ex Hesd. Th. v. 36. In ſq. de ſuo Bg per hendiad. iterum in duobus particip., cf. 3, 2, 7., quod proprie illud 3, 8, 2. γράμμασι — δηλώσ., cf. 4, 11, 1. it. in omiſſis a P. τῶν λ., quae fuerint ſeyë3e illa 3, 8, 13. τοῖς ἐξ ἀν. ἀνθρ., cf. 1, 2, 9. e. 3, 14, 3.

πρὸς τὴν) Comma inutile poſt ἀγγ. delerat quoque Leisn. in Ms. Bg., dum cohaeret cum v. ἐπ. illa praep., ex analog., a P. libere commutata cum abl., quaſi varietur cum ſuperioribus 2, 5, 4. 2, 11, 10., dum ſaltem variatio eſt per v. privum pro 3, 11, 17. ἐπαρ. τὴν γνώμην, ſed Bg. hic ſeverior in praep., quam 3, 9, 12. 3, 14, 8. e., ad quae dicta pro Lat. *ob*, valent et hic, ſ. *ſuper*, P deſerente etiam Sch. in „ἐπ. re nuntiata," ſed Noſtro conſtante ſua iterum ex analog., hoc eſt, ſubſt. ἀγγ. cum adiunctis duobus, privo adi. τὴν αἰφν. et compoſito κομ. π. ἐλπ., cf. G. Th. *nuntium — afferre*, et *allatus — nuntius*, it. *repentino* hoc *calamitatis ſuae* commoti *nuntio*, dum formulam π. ἐλπ. tractat Bg., ut Suid. 3, 45. e. π. ἐ., ἐπίῤῥημα, — adverbium, *praeter ſpem*, ſine exemplis, quae, etiam per plur. ſubſt., v. ad Diod S. 1, 418. N. 16. cum *Ind. Dem.* v. ἐ. et ad Thuc. 129, 12. παρὰ δόξαν ap. Schol., it. per gen. pers. ſimul ap. Ael. V. h. 9, 21. παρὰ τὴν πάντων ἐ. *praeter* omnium *expectationem*, ſed cum adiuncto ſyn. per copiam ib. 13, 24. p. 891. m. π. τὴν δόξαν καὶ τὴν ἐ. praeter *opinionem* atque *ſpem*, in quibus et cum artic. ſine diſcrimine, ſed Sb. e Zos. 4, 43, 1. Οὐαλεντινιανοῦ δὲ τῷ αἰφνιδίῳ καὶ παρὰ πᾶσαν ἐλ. καταϛάντος, Valentiniano *tam* repentino *caſu* extra *ſpem* omnem *conſtituto*, ubi ej. N. „κατας. ferri poteſt, ſi παρὰ cum Intp. pro ἐκτὸς capiatur, alioqui legendum foret καταπλαγέντος" pro quo malim οὐ καταϛάντος, ut exciderit neg., *non* conſtante *ſibi*, ſ. mente *deiecto*, cf. L. Ern. v. καθιϛ. e. Stp. Th. Ind. 4, 1113. B. m. et ſupra 3, 11, 17., ſed ut praeterea ib. alterum membrum π. πασ. ἐλπ. capiatur, repetito τῷ, pro adi. quoque, ut in pr. eſt, ſupplendis cum particip. quodam, tum ſubſt., γεγονότι πράγματι, *Valentiniano* autem *ſubita* et *praeter* omnem *expectationem* accidente *re* illa *extra* mentem *poſito*, ut ap. Thuc. 488, 78. καὶ τῷ παρ' ἐλπίδα τοῦ αὐχήματος σφαλλόμενοι, καὶ παρὰ ἰσχὺν τῆς δυνάμεως ἐνδιδόασιν, ſuppleo eadem illa ob articulum adiunctum, qui vetat, quo minus copuletur π. ἐλπ. cum v. σφ. (ut facit cum Intp. etiam Schol.) quod v. modo ib. reg. gen. τ. αὐχ., vertendo, *et* illa ſ. aliqua *praeter opinionem* accidente *re*, ſ. inopinato caſu, *fruſtrati*, privati *ſuperbia* ſua, *etiam* contra *vires* ſuae *potentiae* ſ. exercitus ſui *remittunt*, cf. in rem ipſam Dion. 1369, 58. τὰ ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ καὶ φοβερώτατα, καὶ ἀληθέϛερον δέος σύμπασιν, οὐχ ὅτι τοῖς ἐν Ῥώμῃ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις, παρέσχεν.

ως ὁ Ἀλέξανδρος ἐταράχθη[f], καὶ μάλιςα εἰρήνῃ ἐκ παίδων ἐντραφεὶς[g] καὶ τῇ κατὰ

xander turbatus eſt, praeſertim cum in pace inde a puero fuiſſet educatus, atque et-

f) Colon in Ms. Ba. cum ed. Ox. et Pat., ſed punctum in A. v. N.
g) Al. ἐντραφεὶς. *Leisn.* in marg. A. quae habuere ἐντρ. cum ed. Bss. al. et ipſo Ms. Ba. v. N.

καὶ μαλ.) Pro liberrimis P., tum in copula καὶ mutata in cauſalem iterum, cf. 5, 7, 12., tum ad ſubſt. εἰρ. tracto et pro adi. habito adv. μαλ., ſeverior Bg. in rel., tamen omittit rurſus καὶ ante μαλ., cf. 4, 15, 13. et addit ad pr. ἐκ de ſuo adv., cf. 5, 1, 3., ad analog. ſcribente Noſtro in v. ἐ. cum dat. ſ. abl. εἰρ., cf. ſupra, ſed in altero partim cum Luc. 2, 451. l. 45. ἐκ π. ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεὶς, innutritus *a* pueris *inde* honeſtus *amor*, cf. 5, 3, 5. et 2, 15, 2. 3, 15, 11. in ἐκ π. et in ſolennem confuſionem litterarum ν et κ 3, 12, 10. Caeterum Bg. recte vidit, cum pr. membro cohaerere arctius duo ſqq. particip., ut commate tantum opus ſit poſt ἐταρ., tanquam cauſis ſubiectis duabus, unde P. illud *quippe* venerit, ſi ſumatur oppreſſiſſe καὶ, ut Bg., qui inde retinuit Lat. ad ſq. καὶ, (valituro utr. pro *tum* — *tum* iterum,) ſed libere addit *etiam*, cf. 4, 9, 3.

τῇ κατὰ) Reliqui hiſtorici faciunt Alexandrum nunquam vacantem deliciis, ſed ſemper rigidioris et ſeverioris vitae amatorem. Sed Herodianus hoc idem Alexandro vitio dat 6, 7, 24., ubi dicitur intentus eſſe aurigationibus et deliciis. *Leisn.*

Intelligendo per τρυφὴν in Noſtri locis duobus non delicias et voluptates e victu, amictu, cultu, miniſtris, thermis et venere, ſed alia genera voluptatum et oblectationum, ut oculorum et aurium, it. corporis movendi, in ſaltando, venando et aurigando, cf. 3, 10, 4., ubi, tanquam explicatio et ſpecies generis, ſequuntur diſerte τὰ θεάματα, ἡνιοχείας τε καὶ ὀρχήσεως, it. §. 5. ὀρτύγων μάχας καὶ ἀλεκτρυόνων συμβολὰς, it. §. 6. τὰ θεάματα — ἢ τὰ ἀκροάματα, tum in altero Noſtri loco ἡνιοχείαις καὶ τρυφαῖς capiendo per ſupplementum adi. ἄλλαις ſ. λοιπαῖς, *aurigationibus* et *oblectationibus* aliis, reliquis, ſcil. honeſtis et moderatis parcis que, nec omiſſis propterea negotiis publ., ſic ergo circumſcribendo ac definiendo rem, nec ſecum pugnarit Noſter, ſupra 6, 1, 13. coërcens Alexandri tempora in ſummam anguſtiam, nec cum Lampr., qui, quanquam Alexandri laudator maximus, quoad moderationem in victu p. 933. 945. e. 950. ſqq. 1006. 1030., it. in amictu p. 886. ſ. 941. ſq. 969. ſqq. 987., tum in cultu p. 886. 978. 1005. porro in miniſtris p. 901. e. 917. 980. ſqq. 988. 939. ſq. 945. it. in thermis p. 921. 932. ſq. 987. denique in venere p. 958., tamen de eodem tradit etiam haec, p. 931. *pro* loci *qualitate* vel *vectabatur*, vel *piſcabatur*, vel *deambulabat*, vel *venabatur*, it. 932. e. poſt *lectionem* operam *palaeſtrae*, aut *ſphaeriſterio*, aut *curſui*, aut *luctaminibus* mollioribus *dabat*, it. 947. e. agoni *praeſedit* et *maxime* Herculeo *in* honorem *M. Alexandri*, (ubi N. Caſ. „fuit agonotheta ludorum Graecanicorum" ut Commodus 1, 9, 6.) it. 949. e. ſpectacula *frequentavit* rel., tum 985. ſqq. voluptates *ſcenicas* in *convivio* nunquam *habuit*, ſed *ſumma* illa *oblectatio* fuit, *ut* catuli *cum* porcellis *luderent*, aut *perdices* inter *ſe* pugnarent, *aut* aves *parvu-*

τὴν [h] πόλιν ἀεὶ σχολάσας τρυφῇ. τὰ μὲν οὖν πρῶτα ἔδοξεν αὐτῷ, κοινωσαμένῳ τοῖς φίλοις, πρεσβείαν πέμψαι, καὶ διὰ γραμμάτων [i] κωλῦσαι [k]

iam urbanis ſemper vacaſſet deliciis. 8. Igitur primum viſum ei eſt, re cum amicis communicata, legationem mittere, et per literas inhi-

h) In Ms. Vi. τὴν deeſt. *Loc.* ut in Excerp. Ms. Ve. modo erat κατὰ πολ., ſed Ms. Ba. πόλιν σχολ. v. N., at mendoſe Bc. 2. ἐπὶ τὴν κατὰ πολ. i) Ms. Ve. διὰ γραμμάτων δεῖν μεν. v. N. k) λυσαι τὴν λ. Ms. Ba. v. N., ut κωλύσαι noſtro acc. A. al., cf. 2, 11, 11., ſed κωλῦσαι Stp. rel. v. N.

lae (galpeae ſ. galbeae) ſurſum *et* deorſum *volitarent.* Habuit *ſane* in *palatio* unum *genus* voluptatis, *quo* maxime *delectatus eſt*, et *quo* ſolicitudines *publicas* ſublevaret. *Nam* aviaria *inſtituerat* pavonum, *faſianorum*, gallinaceorum, *anatum*, perdicum *etiam*, his*que* vehementer *oblectabatur*, maxime *palumborum*, it. 987. *thermis* et *ſuis* et *veterum* frequenter *cum* populo *uſus eſt*, et 996. theatralia *ſpectacula* ſaepe *obiit*; quae quidem adv. duo reſpexit Noſter in ſuo hic ἀεὶ, quod, in Ms. omiſſum, ut alia adv. ſupra, cf. 2, 13, 13., hic forſan intra vicinitatem, aut ob pr. ἐκ παιδ., nec comparet in P., ſaepe conſpirante cum Ms. Ba., cf. §. 3. χειρ., ſecus in Mss. rel., qui contra etiam carent artic. τὴν iterum poſt praep. eandem, cf. 2, 10, 3. 3, 8, 4., hic fortaſſis ad variandum pro §. 3. τῆς κ. τὴν ἀν. ἀρχ., cf. §. 2. τῶν κατὰ Συρ. it. 5, 6, 12. τοὺς κ. Ῥωμ., ſed 5, 6, 8. e. τῶν κ. τὴν Λιβ. et τὴν ἐν τῇ πόλει διατριβὴν 4, 7, 1., ubi Bg. ſimiliter, ut hic e P., dum variat Noſter pro 3, 10, 4. et 3, 14, 4. τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς, per praep. et appellativum ſubſt. it. pro illis infra 6, 6, 14. ταῖς τῆς πόλεως ἐσχόλαζε τρυφαῖς, de eodem noſtro Alexandro, *ſed in* urbe Antiochia, poſt bellum veluti ſopitum, et hauddubie ad *ſe* reficiendum e moleſtiis eius; quale ſtudium oblectationum in iuvene iſto imperatore veniam impetraverit facilius.

τὰ μὲν — πρ.) Refertur ad profectionem, quae poſt conſecuta eſt. *Memm.* reſpiciens ſic ad cap. ſq. §. 1., ubi modo eſt ὡς δὲ λ., ut adeo ſolitarium ſtet iterum τὰ πρ., cf. 4, 11, 1., dum Bg. in τὰ πρ., ut 2, 7, 10., ſed in μ. ὁ., ut hoc cap. noſtro §. 1., deſerta libertate P. (qui et periodum novam coniunxit cum pr. et ordinem enunciatorum turbavit,) et per expreſſum abl. ſubſt. *re* clam monet de oppreſſo aliquo acc., quem habet v. κοιν., cf. 1, 6, 22., ut τὸ πρᾶγμα, ſ. pron. τοῦτο ſ. ταῦτα, cf. 3, 12, 3. 5, 3, 21.

διὰ γραμμ.) Res Ms. Ve. in omiſſo verſu toto patet e ſimili ſubſt. γραμμ., cf. 6, 1, 20., ut et altera Ms. Ba. in omiſſa ſyllaba prima v. κω, ſive intra vicinitatem, ſive quod ſtaret in extremo verſu, ſicut accentus praeterea neglectus arguit, opinor, praeter abſentiam iſtius in Codd., etiam dubitationem ſcribae de ratione accentus ac forma, ut nullum ſcripſerit, quia duplicem illum in Var. L. reperiret, aut neſciret, qualis ponendus, dum nos dedimus acutum, tum ob conſtantiam cum 2, 11, 11., tum quod ſolum hunc teneret ipſe Stp. Th. v. e. Sed Bg. deſerit liberum P. in ſerie et ordine, it. in Lat. ad ὁρμ. quod ſubſt. cum altero et cum gen. τ. β. iungit de ſuo Noſter, ſed ex analog. cum v. κωλ., varians idem cum 3, 14, 16. ἐμποδίζειν τὴν τῶν βαρβ. ὁρμ. it. cum

τὴν ὁρμὴν καὶ ἐλπίδα τοῦ βαρβάρου. ἔλεγε δὲ τὰ γράμματα, δεῖν μένειν τε αὐτὸν ἐν τοῖς τῶν ἰδίων ὅροις, καὶ μὴ καινοτομεῖν, μηδὲ [l], ματαίαις ἐλπίσιν [m] αἰωρούμενον, μέγαν

bere impetum et ſpem barbari.
9. Significabant autem litterae: *Debere eum manere intra ſuos fines, et nihil novarum rerum moliri, neque vana ſpe ſublatum ingens exci-*

l) μὴ δὲ Mss. Ba. et Ve. cum ed. A. et Bss. m) ματ. αἰωρ. ἐλπίσι, μεγ. Ms. Ba., ſed Ve. ματ. ἀμοιρουμ. ἐλπίσι μεγ. v. N.

ἐπέσχον αὐτοῦ τὴν ὁρμ. 1, 14, 9. e., cf. Gs. Th. *inhibere — ſpem*, et de τοῦ β., hic de rege Perſarum, 4, 11, 1. 4, 14, 12.

ἔλεγε) Deſerit Bg. et ſe, cf. 4, 10. 3, (quocum τὰ δὲ γρ. ἐλ., ὅτι λ. variatur ordine et rectione,) et P. liberrimum, qui in δὲ, ut alibi, cf. 5, 7, 8., ſed abit quoque in ſqq., ubi licuit ſeverius in conflatis per analog., tum formula μ. ἐν τ. ὁρ., tum hoc ſubſt. cum gen. τ. ἰδ., cf. G. Th. *manere — in ſtatione*, et *fines* — civitatum, — *agri*, dum Stp. Th. v. ὁρ. 2, 1465. D. manet in P., ſed Sch. in „ἰδ. ſuarum *rerum*, vel maſc. *ſuorum* civium" ad hoc poſtr. non recte declinat, in pr., pro vulgari χρημάτων, aeque alia ſuppleturus ſubſt., omnium que generum, ut neutr. χωρίων, ſed fem. χωρῶν, a χώρα, denique maſc. χώρων, a χῶρος, ſ. τόπων, *manere* in *ſuarum* terrarum *finibus*, ad neutr. (ſolenne Noſtro aliisque, et probabile hic e ſq. τὰ αὐτοῦ variato,) modo tenente L. Bos. Ell. p. 234. i. aliud οἰκήματα, ab h. l. alienum. Ad ſq. μὴ κ. Bg. e P., ex alia proprie formula ap. Ioſ. 2, 433. l. 14. καινοτέροις ἐνεχείρουν πράγμασι, *novas res moliebantur*, pro *nec* quid *novare*, ſupplendo ſaltem acc. pron. τὶ, cf. 1, 1, 9. Exc. (quibus add. in act. Dion. Ca.) et Luc. 2, 205. l. 6. δεῖ τοίνυν μηδ' ἐν τῷ παρόντι καινοτομεῖν μηδὲν, quare *nec* in *praeſenti* novandum *quidquam*, h. l. ex opp. novas appetere terras, ſ. veteres ſtudere recuperare, cf. §. 4. ſqq., ut §. 6. προσήκειν variatum hic per δεῖν.

μηδὲ, ματ.) Res Ms. Ve. quidem peculiaris eſt in v. depravato, ſed communis altera cum Ms. Ba. in ordine alio, interiecto v. inter adi. et ſubſt. iterum, cf. §. 3. χειρ., nec hic ad laevitatem maiorem, ſed et contra P. partim, dum ſaltem retinet iunctum adi. cum ſubſt. vicine, prae quo Bg. et ſuo tenet loco v. αἰωρ., Noſtro conflante ſua iterum per analog., tum ματ. cum ἐλπ., tum hoc ſubſt. cum v., ubi Stp. Th. e Bud. C. „αἰωροῦμαι, *ſpe* ſuſpenſus *ſum*, et rebus novis immineo, Plut. — περὶ τὰς πόλεις — αἰωρούμενος, i. e. ἐλπίσιν ἀναρτώμενος" carens his, a me repertis in tropicam notionem, cum abl. alio ap. Thuc., ſed „κεναῖς αἰωρουμένους δόξαις, quos *vanae* opiniones *agitant* et *efferunt*" ap. *W*eſſ. ad Diod. S. 1, 143. N. 67. et ad Herdt. p. 665. N. 73., ubi et cum pr. ὑπὲρ, ut ap. Di. H. S. T. 1., ubi et cum pr. ἐπὶ, ut T. 2. cum ἐν, it. ap. Gottl. Plat. Menex., tum ap. Abr. L. Ar. Add. p. 135. m. κεναῖς ἐλπι. ἐπεισθης, dum variatur pro 2, 9, 1. κούφοις καὶ ἀδήλοις ἐπαιωρουμένου ἐλπ. it. 2, 8, 16. ταύταις ἐπαιρόμενος ταῖς ἐλπ. et 2, 6, 16. ταύταις ἀρθέντες ταῖς ἐλπ., in Bg. e P. nihil ferente G. Th., quam *tollere* ſe *ad* ſpem *effingendae eloquentiae*. Sed in ſq. formula, praeter variatum ordinem pro 3, 5, 6. 4, 14, 13. πολ. ἐγ., additur adi. μ. cum πολ.

ἐγείρειν πόλεμον[n]· ἀγαπητῶς δὲ[o] ἔχειν ἕκαςον τὰ αὑτοῦ[p]. μηδὲ[q] γὰρ ὁμοίαν ἔσε-

10. *tare bellum, Debere contentum eſſe quemque ſuis fortunis. Neque enim tale futu-*

n) Punctum in A. al., ſed comma in Bs. 1. al. o) δ' *Ms. Ba.*, cf. 5, 8, 14. p) ἑαυτ. Ms. Ba., cf. 4, 12, 14., ſed hic forſan ex 2, 3, 19. m. q) μὴ δὲ iterum Ms. Ba., ut §. pr.

ex analog. forſan, cf. 5, 1, 7. Dem. χαλεπὸς, et G. Th. cum Bg. e P., ſed et *bellum* — magnum *atque* difficile *Mithridaticum*.

ἀγαπητῶς) Perſpicuitatis cauſa Bg. e P. repetit pr. inf. δεῖν, cf. 5, 7, 3. et ad Luc. 2, 433. N. 91. hinc „debere *unumquemque* ſuis *rebus* contentum *eſſe*" ad formulam adv. ἀγ. cum v. ἐχ., in qua eadem res et verſio, ac in aliis adv. cum illo v., cf. 1, 3, 2. modo ut adiunctus acc. (in quo Bg. potius cum P., ſed tamen cum Rz. ad Luc. aeque ſuppleto ſubſt. χρήματα,) accommodetur ad Lat. adi., ut in ſyn. formula e v. affini ἀγαπᾷν τι 2, 13, 20., comparante Rz. ib. et Leiſn. in m. Ox. alterum Noſtri 7, 8, 9. ἀγ. ἐχ. τὰ ἑαυτῶν, quo et reſpexerit Gloſſator Ms. Ba., ſed Noſtro conſtante ſua iterum ad analog., dum ſola tenet haec memoriter Stp. Th. 1, 6. B. „Herodi. δεῖ δὲ ἀγ. ἐχ. ἕ. τ. ἅ. oportet *unumquemque* ſuis *finibus* contentum *eſſe*, pro ἀγαπᾷν ἔχειν τὰ ἑαυτοῦ" ſed Poſſ. Ca. p. 58. i. „Herodi. δεῖ ἀγ. ἐ. ἑκ. τὰ ἑαυτοῦ, decet *unumquemque* ſuis *reb.* cont. *eſſe*, (cum ſyn.) Chryſoſt. χρὴ αὐταρκῶς πρὸς τὰ ἴδια ἔχειν, — propriis *bonis* nos *contentos* eſſe *decet*."

μηδὲ γὰρ) Severior Bg. in variata neg. cum cauſali οὐδὲ γ. 1, 5, 6., quam P., omiſſo adeo γ., cf. 2, 2, 20., relinquens eundem in rel., per Lat. que exquiſitius ad μαχ., cf. 3, 4, 4. e. G. Th. v. i. et 598, 62. cum Cort. ad Sall. Cat. 9, 4., ubi tamen modo comparat Gr. πόλεμος, quo de alibi, Ind. Ern. Amm. M. et Liv. it. Flor. cui add. 1, 17, 6. Iuſt. et Curt., dum Gr. μαχ. reddunt et alii cum Bg., cf. Iſ. Ev. et Fi. Pal. ex 12, 2. coll. 11, 2., ſed, praeter vulgaria Suid. Hſy. Hsd. Soph. Ai. Plut. Hs., pro loco pugnae Abr. Dl. Th. cum Xen. 'Αvβ., pro ratione ſ. genere pugnae ib. Cyr., pro certamine gymnico ib. Bach., at de pugna in utero Lyc. v. 939. cum Schol., pro repugnantia H. Epict.; pro rixa L. N. T., ubi et copulatur cum πόλεμοι, cf. Hom. 'Ιλ. ά, 177. ή, 232. Rs. O. V. 7. Iſ., tum pro pugna terreſtri, oppoſ. ναυμαχ. ib. V. 6. cum V. 5. p. 294. N. 96., ſed opp. κίνδυνος Iſ. Ev. et Fi. Ae.; porro cum variis adi. Ind. Hom. Call. Lyc. Orph. (ἀντίπαλος, quod compararim cum ἰσόῤῥοπος ſupra 1, 11, 5.) Dem. Ael. V. h. Fa. Ae. Luc. Poſſ. Call. Thuc. cui add. ex Ind. Lat. v. *praelium*, per varia, 35, 20. de pugna navali, cf. l. 9. 42, 98. 66, 27. 68, i. 18. 70, 70. 75. 3. 73, i. 148, 74. 151, 71. 94. 233, 23. 55. 264, 57. 62. 69. 265, 89. 6. 294, 5. 9. 21. 356, 70. 359, 60. 362, i. 81. 95. 541, 86., porro cum verbis Di. H. S. T. 1. et e Lat. Ind. v. *pugna*, per varia ſimul, 344, 42. 346, 36. 347, 13. pro quo ἀγὼν 348, 12. 32. ſq. 366, 8. 420, 5. 13. 471, 14. 532, 14. 36. 533, i. 28. 40. e. 534, 33. 566, i. 8. 20. pro quo l. 41. ἀγὼν, it. e. p. ſq. l. 11. 569, 13. 34. p. ſq. i. 611, 20. 33., ſed 663, 22. μάχας — μεμάχημαι, (pro quo 670, 10. μάχας ἀγωνισάμενος) p. ſq. l. 20. 669, 15. 17. it. συμμάχεσθαι μάχην Rs. O. V. 4., ubi et νικᾷν μάχῃ et μάχην, cum Fi. The., at τοὺς διὰ μάχης νικῶντας Xen. Bach., at μάχαις μάχας συνάπτειν Met. Eutr., ſed

σθαι μάχην αὐτῷ πρὸς Ῥω- *rum bellum ei adverſus Ro-*

in varia rurſus e Polb. Ind. tantum Lat. v. *pugna*, 1, 46. ſ. 27. e. ποιεῖσθαι τὸν κίνδυνον, *praelium*, — ἡ μὲν οὖν κατὰ τούτους μάχη τοιαύτην εἶχε διάθεσιν, de pugna navali, cf. p. ſq. i. ναυμαχ. it. m. 66. i. m. it. ποιεῖσθαι τὴν μάχην 76, i., tum 96. i. 188. ſ. 29. i., ſed ἐποίει μάχην ἰσχυρὰν 190, m., tum δοκοῦσι δ' ἐμφρόνως κεχρῆσθαι τῇ μ. ταύτῃ 193. e. pro quo p. ſq. e. οὐκ ὀρθῶς δοκεῖ κεχρῆσθαι τῷ προειρημένῳ κινδύνῳ, it. τὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς μαχ. ἴδιον, Romanum *praeliandi genus*, (pro quo p. 423. e. διὰ τὴν ἰδιότητα τῆς μ. *propter* genus pugnae, *quo utuntur*, immo *proprium* genus *pugnae*,) p. 195. i. κατὰ τὴν μ., ſed 197. i. alio ſenſu, 345, m. p. ſq. i. 376, m. e. p. ſq. m. e. 384, m. 420. ſ. 115. i. p. ſq. m. ἐποίουν μάχην ἀληθινὴν καὶ βαρβαρικὴν, ſq. ὁ κίνδυνος, ſed per Vs. inſcitam p. 425, m. ἐκ δὲ τῶν πεζῶν μαχόμενοι μὲν ἑάλωσαν εἰς μυρίους· οἱ δ' ἐκτὸς ὄντες τῆς μάχης, ἐξ αὐτοῦ δὲ τοῦ κινδύνου, τρισχίλιοι μόνον ἴσως εἰς τὰς παρακειμένας πόλεις διέφυγον, *e* peditibus *pugnantes* capti ſunt *ad* decem *millia*, qui *praelio* non *interfuerant*. at *qui* ex *ipſo* diſcrimine *in* proxima *oppida* ſparſim *fuga* pervenerunt, *ad* tria *fortaſſe* millia *erant*, — immo *e* peditibus *pugnantes* quidem *capti ſunt* ad *decem* millia: *at*, qui *fuerant* extra *pugnam* ipſum *que* diſcrimen, *horum* tria *millia* ſolum *fortaſſe* in *adiacentes* urbes *effugerunt* ſ. *elapſi ſunt*, ubi diſtinguitur τῆς μαχ., locus ſ. campus pugnae, ab adiuncto κινδ. pro dimicatione, cf. ib. p. e. ἱππεῖς δὲ περὶ διακοσίους. οἱ δὲ ζωγρηθέντες τῶν Ῥωμαίων ἐκτὸς ἐγένοντο τοῦ κινδύνου, καὶ διὰ τοιαύτην αἰτίαν, Romani *illi*, qui *in* hoſtium *poteſtatem* vivi *venerunt*, extra *praelium* erant: *cuius* rei *haec* fuit *cauſa*, — immo *ſed* vivi *capti* Romanorum *extra praelium* fuerant, *et* (id que) *ob* hanc *cauſam*, tum p. 426. i. m., cum loco (ſine Ind. v. κριν.) ἐπειδὴ κατὰ πάντα τὰ μέρη τὴν μαχ. Ἀννίβας ἔκρινε, it. ib. e. in v. βραβευ., tum p. 676. e. διὰ μάχης κρίνειν τὰ πράγματα, porro 683, m. 702, i. e., ſed 2, 253. ſ. 36. i. 255, m. 272, e., praec. τῷ κινδύνῳ, 274, e. p. ſq. i. pro quo ib. e. ἀγῶσι; it. 277, m. e. 289, e. praec. bis κινδ., cf. p. ſq., 297, i., ſed 299, m. προθέμενοι (ſine Ind.) πεδία, πρὸς ἀγῶνα καὶ πρὸς μάχην εὐφυῆ, campos, *ad* certamen *et* dimicationem *aptos*, pro ſyn. vel iterum pro loco pugnae, ſed p. ſq. m. ſolum τὸν ἀγῶνα ποιεῖσθαι, tum 304, i. 318. i. m. (praec. κινδ. p. 316. i.) 341, e. p. ſq. m. 371, i., ſed 434. m. ἐν ταῖς συστάδην γιγνομέναις μαχ. (qui locus claſſicus ob expreſſum particip., ab aliis omiſſum, cf. ap. Noſtr. 2, 10, 17. e.) ſq. p. e. κινδ. it. 440. ſ. 8. i. 485, e. p. ſq. e. 487, e. 495, e. 499. e. praec. ἀγῶνα, p. ſq. e., tum in varia Diod. S. cui add. e Lat. v. *pugna* 1, 390. l. 71. p. 352. l. 61. 65. ſq. κινδ. it. 70. 74. it. 2, 43. e. 46. i. 381. e. τηλικαύτην μάχην — ἀγωνίζεσθαι, praec. κινδ. 382. l. 70. 383. l. 30. p. ſq. l. 86. 402. l. 89., ſed ſine Ind. rurſus ib. p. 70. l. 93. 3. 8. 27. p. ſq. l. 31. 44. 63. it. per adiunctum ap. Suic. p. 793. i. „Chryſ. ἀγών ἐστιν ὁ παρὼν χρόνος“ πόλεμός ἐστι καὶ μάχη, *praeſens tempus* certamen *eſt*, bellum *eſt* et *pugna*, et Hom. ſine Ind. Ἰλ. η', 232. ἄρχε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο, ordire *pugnam* et *certamen*, porro in diſcrimen, non perpetuum tamen, a πόλεμος ap. Ammon., ut in ellipſin Vig. cum L. Bos., ſed in rem critic. ad Luc. 3, 220. N. 20. Verum totam phraſin rel. rurſus ex analog. conflat Noſter, ubi modo ad 6, 7, 9. οὐ γὰρ ὅμοιον ἡγοῦντο τὸν ἐκ Περσῶν κίνδυνον, οἷον ἐκ Γερμανῶν edicit Sb. Ind. „pro οὐ τοιοῦτον“ quam aliorum relationem tenui, cf. Is. Ev. Ael. V. h. v. οἱ. e. Fi. Theo. et Ac. 2, 2. cum Xen. Cyr. 1, 6, 19.

μαίους, οἷαν σχεῖν ʳ *πρὸς τοὺς manos, quale habuiſſet adver-*

r) ἔχειν Ms. Ba. v. N.

etiam tacitam illam, oppreſſo τοιοῦτ. ante οἱ., cf. ib. Mem. S. 1, 2, 15. Fi. Pal. Aeſch. ep. S. Rs. Or. V. 6. Fa. Aes. Theogn. et L. N. T., ubi et ὁμ. cum v. ſubſt. it. Rs. Or. l. l. et V. 7. Is. et Luc., ubi quoque cum neg. 1, 644. l. 90. οὐχ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοὶ δοκεῖ; tum relata ad ὁμ. ap. Xen. Cyr. ſine Ind. 1, 5, 10. ὅμοιον ἔμοιγε δοκοῦσι πεπονθέναι, οἷόν εἴ τις λ. it. 1, 4, 11. ὅμοιοι γάρ ἔμοιγε ἐδόκει εἶναι, οἷόν περ εἴ τις λ. quo de loco v. Hoog. ad Vig. p. 120. N. 66., ubi et ὅμοια ſq. ὥσπερ ἂν εἰ ex Aeſch. ep., (ubi S. Ind. modo ὥσπερ,) it. ὅμοιον, ὡσεὶ λ. ex Aesch. Fi. (ubi Ind. ὡς εἰ λ., cf. Luc. 1, 604. l. 77.) it. οὐχ ὅμοιον ſq. καὶ λ., ut p. 271. Nr. 11. ὁμοιότατον ſq. ὥσπερ, quo de add. Abr. ad Ae. T. 1., ubi et ſq. ὥστε, ex Eur., ubi Schol. per ὥσπερ, ſed eſt proprie pro ὡς, (cf. 5, 8, 15.,) ut ap. Ael. v. h., ubi etiam ſq. ἢ, ut ſq. καὶ Rs. Or. V. 4. ſed cum adiuncto ἴσος ib. Dem. Thuc. et cum alio αὐτὸς Luc., tum ſine copula interveniente Xen. Cyr. 3, 3, 10. e. λεπτάζονται οἱ τοιοῦτοι τοὺς ὁμοίους, it. 1, 6, 25. τῶν ὁμοίων σωμάτων οἱ αὐτοὶ πόνοι οὐχ ὁμοίως ἅπτονται, et Plut. Krg. §. 50. οὐκ ὢν ὅμοιος, οὐδὲ γιγνόμενος, ἀλλὰ μιμούμενος ὅμοιον, cf. neutr. ſing. τὸ ὅμ. pro ſubſt. cum gen. rei ap. Luc., at ſine artic. pro adv. ὁμοίως cum dat. pers. Aesch. ep. S. it. plur. Vig. Ind. Sb. Ael. V. h. Herdt. Abr. ad Ae. T. 1., ſed cum dat. pers. et gen. rei ſimul in comparativo Fi. Theo., ut pro aequa, debita, ap. Bau. Or. Th., ſed pro Lat. *par* Abr. Dl. Herdt. 735, 9. L. N. T. Schw. Rs. Or. V. 4. quo ſenſu pro liberioribus P. et Bg. etiam hic procedit, it. pro Lat. *idem*, quo de cf. ib. ex Hom. Bauer. l. l. Fi. Pal. Fa. Aes., it. cum dat. pers. Luc., ſed cum pr. ἐν Ael. V. h., ut cum alia Rs. Or. V. 7. Is. οὐδὲν ἦν μοι ὅμοιον πρὸς τοῦτον, cf. in ambiguum ib. V. 6., ut in rem erit. et confuſ. D'Orv. Ch., ſed peculiari notione οἱ ὅμοιοι, pro nobilibus civitatis, Gallorum *les paires*, Palm. Ex. p. 69. cum Xen. Ἀνβ. Cyr. Mem. S. et Pol. Z. p. 43. e., ut de poët. ὁμοίιος Hſy. cum Hſd. et Hom. Indd. quibus add. Ἰλ. α', 278. ι', 437., nihil ferente G. Th. in *ſimilis* et *par*, niſi cum *ac* et *atque*, ſed in v. *idem* 958, 39. *non eadem eſt fortuna et conditio earum rerum, quas geſſi*, et *illorum*, *qui* rel. et p. ſq. l. 11. 13. *eadem* (via,) *qua* caeteri, *fugere noluit*, ad quae Lat. reſpexerit Noſter, in primis, quod et alibi οἱ. uſurpat pro mero pron. relat., pro ὅς, quo de cf. D'Arn. An., ubi et pro ὅσος ſ. quantus, cf. Fa. Aes. Lyc., ut in alia Gs. Chr. pro potens e falſis numeris, Call. (in cuius Ind. conf. cum οἷος e Fr. 13., cum D'Orv. Ch.) Rs. Or. V. 4. ſed V. 6. οἷος μέγας, pro ὡς, at una enunciatione iunctum cum alio pron. ap. Poſſ. Call. p. 654. m. ἐξ οἵων συμφορῶν εἰς ὅσην εὐδαιμονίαν λ. aut ſecum οἵους ἐξ οἵων ἐποίησεν, etc. ap. Abr. Dl. Th., ſed Aesch. ep. S. e p. 50. i. cum gen. particip. confſq. οἵων παρόντων, pro *iis*, quae *aderant*.

οἷαν σχεῖν) Primo in Ms. potius videtur eſſe lapſus in litteris, cf. 2, 1, 15. σχῆς., praeſertim maiuſculis Ε et Σ, quam gloſſa, dum P. liberior nil dirimit, ſed Bg. pro vulg. tempore, qui deinde perſpicuitatis ergo exprimit modum finitum pro inf., quem pron. οἱ. non hic habet, ut 4, 8, 19. diximus in alia notione, ſed h. l. in propria, pro pron. relat., in narratione et praecedente iam obliqua oratione; qualem enal-

γειτνιῶντας καὶ ὁμοφύλους *ſus vicinos et gentiles barba-*

lagen modorum, ſupra 4, 10, 12. demonſtratam in pron. interrog. *τίνα*, cum ſimilem quaerebam ap. alios hic in mero pron. relat.: nihil reperi, ſecundum quaerendo, niſi haec, 1) poſt orationem rectam cum mutetur ea in obliquam, ſtatui ellipſin alicuius verbi temporis finiti, quo de cf. l. l. quale hic fuerit illud pr. §. *ἔλεγε*, vel *ἐνόμιζε*, ſed utrumque potius conveniat in praecedens Noſtri membrum obliquae orationis *μηδὲ — ἔσεσθαι*, quam in ſecundum hoc poſt *οἱ.*, ubi adeo poſt inf. alius ponitur inf. Et ad prius illud genus pertinent quoque exempla illa per Indd. Herdt. v. *enall.* Thuc. et Xen. Cyr. v: *infinitiv.* tum ap. Rs. Or. V. 6. p. 923. e. it. ad Vig. p. 203. N. Nr 4., ubi et 2) inf. poſt coniunct. *ἐπεὶ* et *ἐπειδὴ* p. 391. a., ut 3) de enallage modi in inf. pro imperat. ib. p. 202. N. 94., ad Luc. 3, 380. N. 19. Abr. ad Ae. T. utr. et Bau. Phil. Thuc. p. 89. it. nominatim in decretis Krb. decr. Rom. et Ath. ut 4) de inf. indignantis ap. V. Eur. Ph. cui add. p. 453. a., ſed 5) in membro ſecundo ap. Bau. l. l. p. pr. e. habentur haec „inf. pro verbo finito — *τίνα οἴεσθε, ὅντινα οὐκ — ἀποστήσεσθαι*, pro *ὅστις οὐκ ἀποστήσεται*" ubi ſane pron. relat. eſt cum inf., ſed praecedente membro finiti temporis, at 6) ap. Dem. Ind. p. 308. e. „enallage — infinitivi pro indicativo, (poſt inf. *Κηφισοφῶν — μαρτυρεῖ, καταλειφθῆναι αὐτῷ ὑπὸ τοῦ πατρὸς γραμματεῖον*, ſubiicitur ſtatim pron. relat., noſtro ſyn., cum inf.) *ἐφ' ᾧ ἐπιγεγράφθαι, λ.* pro *ἐπιγέγραπται*" cui loco claro, nec per N. et Var. L. dubio, accedant 7) e Lat. aliquot e Gron. Obs. p. 248. ſqq. „frequens vitii genus eſt, quo per infinitivum modum pronunciata, ſive in oratione obliqua, ſive per intellectum verbi finiti, vexarunt librarii et improvidi correctores. (Poſt quae in locis e Liv., unde nos hic potiſſimum repetimus, ille in N. ſuae edit. aut correxit fere, aut ſaltem monuit.) Liv. 10, 13. quid *ergo* attinere *leges* ferri *rogitans, quibus per eosdem, qui tuliſſent, fraus fieret?* (quod exemplum pertinet ad locum Noſtri 4, 10, 12. it. alius ex 22, 34. *cui* non *apparere*, rel., ſed huc) 23, 44. *multos annos* iam *inter Romanum Nolanum que* populum *amicitiam* eſſe, cuius *neutros* ad *eam* diem *poenitere*, — 24, 3. fama *eſt*, *aram* eſſe *in veſtibulo templi*, cuius *cinerem* nullo *unquam* moveri *vento*. it. c. 14. e. libertatis *auctorem* eis *non* ſe *fore*, ſed — *patres*, quos *permiſiſſe*, (qui plane eſt noſtri loci acc. pron. cum inf.) et c. 26. *puellis* ut *ſaltem* parcerent, *orare* inſtitit, *a qua aetate* etiam *iratos* hoſtes *abſtinere*, (quod vicinius illi Thuc. ap. Bau., ut par illis Gr. coniunction. hoc) Val. Max. — quoniam *unius* teſtimonio *aliquem* cedere *peſſimi* eſſe *exempli*, ſubaudi ex ſuperiore *adiecit*." Iam, quoniam tamen ſubeſſe debet aliqua cauſa, cur, cum per ſe pron. non regat inf., ponatur is poſt illud Gr. et Lat. modus: ſumſerim cum Gron. ib. p. 254. m. et p. ſq. i. ellipſin alicuius verbi finiti, et ut ille *reſidere*, pro reſidere coeperat, et *exigere*, pro exigere ſolent, ſic ego hic ap. Noſtr. illorum *ἤρξατο ἂν* ſ. *εἰώθει ἂν*, per hanc Vs. ſeveriorem, *neque enim* eandem *fore* pugnam *ei* cum *Romanis*, quam *habuiſſe*, habere *coeperit* ſ. *ſolitus* ſit cum *vicinis et gentilibus barbaris*; in quo animadverto adhuc duo, primum, perinde vel ſic eſſe, utro tempore reddas aor. illum *σχεῖν*, ſuo ac praeter., an praeſ., cum et Lat. ponant perf. inf. poſt multa verba, etiam ſenſu praeſ., cum que hinc quoque apparere queat opera forſan aliqua Gloſſatoris Ms. Tum, in ſumta iſta a me ellipſi ad pron.

βαρβάρους. ὑπεμίμνησκε δὲ τὰ γράμματα τῶν τε τοῦ Σεβαστοῦ καὶ τοῦ Τραϊανοῦ, Λουκίου τὲ καὶ Σεβήρου κατ' αὐτῶν

11. ros. Admonebant etiam literae Augusti et Traiani, Lucii item et Severi ad-

οι. cum inf. nihil fieri novi, quoniam in eodem pron. cum inf. alius notionis alii quoque adhibent v. Lat. iſtud *ſolere*, cf. 4, 8, 19., et, quanquam tacente L. Bos. ſuper ellipſi verborum ἄρχεσθαι et εἰωθέναι, it. Lindn. ſuper Lat. *ſolere*, tamen concedi magno Gron. poteſt haec aeque, ac altera verbi *coepi* et ſyn. atque adeo per analog. a Lat. ad Graeca transferri, cf. Schell. de ſtilo p. 173. e.) 336. ſqq. et Cort. ad Sall. Cat. 21, 3.

ὁμοφύλους) Pol. *eiusdem* corporis *barbaros*. Vox Gr. ſonat *eiusdem nationis* ſ. *gentis*. Poſſis etiam interpretari *adverſus barbaros*, qui *idem* hominum *genus* eſſent. *Steph.*

Notante Leisn. in m. Ox. ex Obs. M. locum eundem, quem ad 1, 4, 3., ſed Bg. reddente, ut 3, 2, 13., reſpicit Noſter illam Strotho dicta ad §. 3. δυσὶ διαδ., Parthos cum Perſis eosdem fuiſſe, ſaltem ab initio, (cf. Heyn. Hiſt. 2, 420. e.) et in rem praeſentem ib. cum variatione τὰ περίοικα βάρβαρα.

ὑπεμν.) Malim τέ. *Sylb.* Quod tamen et vulg. ſignificare diximus ſubinde, cf. 5, 6, 2. in P. et 4, 6, 4. e. in Bg., qui cum Stp. in m. ſervat tropum, ab illo ſolutum, in formula ex analog., (cf. G. Th. 117, 69. admonuerunt *adverſae* res *religionum*,) dum Alexander per litteras et Noſter ſimul monet eum de iis, quae Auguſtus fecerit, cum a ſe datum *Armeniis* regem Artavasdem rex *Parthorum Phraates*, ſimul cum *Armeniis* exuens *regno*, *cogeretur cedere*, miſſo Caio, *filio* adoptato, cf. *Angl. Hiſt. ap. Heyn.* 2, 451. 3, 1086. m., dum ſilet Noſter de bello, quod cum *Parthis* geſſit *Tiberius*, per Germanicum adverſus Artabanum Parthorum regem, qui Armeniam ſibi vindicarat, cf. ib. 2, 453. m. e. 3, 1087. m. 4, 688. e. ſq. 691. m. p. ſq. i., ut de illo Traiani ib. 2, 459. m. 4, 944. e. ſqq.

Λουκίου) Eſt hic Lucius Verus, Marci gener, miſſus ad bellum, quod cum Vologaeſo (rege Parthorum) gerebatur Xiph. l. 70. 2. *Leisn.*

Cf. Capit. in M. Anton. 1, 321. m. e. 324. ſq., ſed plenius Angl. l. l. 4, 992. e. ſqq. bello geſto, ſed potius per legatos Veri, cum maximis Parthorum cladibus, it. 2, 461. m., quae maiora Noſter memorans, de induſtria tacuerit alia bella Romanorum cum Parthis, ſub Claudio, ac Nerone, cf. ib. p. 456. e. p. ſq. e. de Severi bello ib. p. 462. 4, 1050., ſed ſupra 3, 9, 15. ſqq. ap. Noſtrum, qui poſthaec non tangit illa cum iisdem Parthis Caracallae 4, 10. ſq. et Macrini 4, 14. ſq., cf. Angl. 4, 1081. i. Sed in vocibus Bg. e P. ad τὲ, ut 5, 5, 13. et ſervato plur. αὐτῶν, qui non habet in proximis, quo referatur, ſed reſpicit potius gen. Περσῶν cum Πάρθων, quod nomen gentis latere dicemus in rege eorum, ad quem epiſtola tota loquebatur; ſeverius tenente Bg. brevitatem Noſtri ex analog. in ſubſt. τροπ. cum praep., ubi pro liberis P. ſupplendum modo ad artic. τῶν vicinius particip. ἐγειρομένων, λ. cf. 1, 15, 15. ad τότε N. e. ex Stp. Th. Caeterum §. hanc, aliis elementis in ed. Bc. expreſſam, quaſi eſſet adhuc oratio aliena, potius

τροπαίων. τοιαῦτα μὲν δή τινα[s] ὁ Ἀλέξανδρος ἐπιςείλας, ᾤετο, πείσειν ἢ φοβήσειν εἰς τὸ ἡσυχάζειν τὸν βάρβαρον[t]· ὁ δ᾽[u], οὐδέν τι φροντίζων

12. verſus eos tropaeorum. Huiusce modi quadam epiſtola miſſa Alexander arbitrabatur, ſe perſuaſurum, aut metum iniecturum ad quieſcendum 13. barbaro. At ille nihil cu-

s) δή τινὰ his acc. Stp. rel. pro noſtro cum A. al., cf. 4, 4, 16. 5, 5, 20. t) Stp. rel. una ſic ſerie omnia, pro commate Bs. 2. L. al. poſt φοβ. u) Ms. Ba. ὅδ᾽ οὐδὲν φροντ., ſed ὁδ᾽ vicine ed. A. al. v. N.

dedi vulgaribus, cum finitum verbum ὤτ. moneret, ſcriptorem nunc iterum loqui ipſum; etſi in ſq. §. tranſitus eſt per formulam, ſolennem alias poſt legitimum finem.

τοιαῦτα) A[illegible] τινὰ adiunctum hic reſpexerit quoque Gloſſator in illis ad §. 7., quibuscum et variatur pro τοῖν. per δή, *igitur* talia *quidem* aliqua *ſcribens*, mittens, *nuncians*, *per epiſtolam*; in quam notionem ad Ael. V. h. 12, 1. p. 720. N. 2. e. pro teſte laudatur locus. Noſtri totus ſine Vs., maxime ob ſq. particip. ἐπις., quod ſimiliter reddo *ſcripta*, (ut Sch. „ſcriptorum“) miſſa, *nunciata*, per epiſtolam, cf. 2, 13, 5. 4, 11, 1. 4, 13, 1., ubi Bg. brevior etiam, quam hic, partim e P., (aut e Stp. Th. aliunde 3, 1003. D. e. „τὰ ἐπεςαλμένα, literae quae mittuntur, αἱ ἐπιστολαί“) inde omittens quoque μ. δ., cf. 5, 1, 1., ubi μὲν ad ſq. δὲ iterum refertur, et hinc ad Ael. poſt τ. βαρβ. colon erat modo. Sed in ſqq. liberum et errantem adeo P., caſtigavit Bg., melius etiam, quam Stp. in m., e quo tamen ſervat formulam ad φοβ., pro Sch. „*perterrefactum*“ aut ſyn. *territurum*, ut dat. Lat. *barb.* conveniat ſimul priori v. πεισ., ubi tamen licuit ad caſum ſervandum quartum per Lat. *permoturum*, cf. 2, 5, 14. 2, 2, 1., ad utr. v. aut ad poſtr. ſolum referendo membro εἰς τ. ἡσ., ubi Sch. partim e P. „pacem *quietem* que *agere*,“ cf. §. 3. e. (3, 9, 17.) et in τὸν β. §. 8., ad analog. Noſtri tenente me tantum ex Ind. Polb. v. εἰς „ἐκπλήττειν εἰς ὁμολογίαν, exquiſite, pro terrere, ut ad paciſcendum redigatur“ per brevitatem adeo, ſed hic, per praep. cum inf., ubi Bg. bene per ſyn. gerund., quo reditur ad εἰς, notione *finis* ſ. *cauſae*, communi Lat., cf. G. Th. 87, 46. et ad ſyn. ὥςε ſ. ἵνα, cf. 1, 9, 2. 2, 8, 12. 3, 13, 7.

ὁ δ᾽ οὐδ.) Ms. res p[illegible]ma venerit a ſerie vetuſta, (unde illa in edd. A. quae iam ſic 1, 8, 12., ubi et Bs. 1., ut hic Ms.,) ubi accentus valebat in alia notione, ſervatus deinde a librario, cum divideret voces, fortaſſis ad alium Cod. Sed alterum pron. τὶ omiſſum eſt non tam per lapſum, quam per vim, ut poſt πολὺ ſupra aliquoties, cf. 4, 15, 11., tentatum aliter 5, 2, 11., etiam oppreſſum a Bg. hic iterum poſt neg., cf. 5, 1, 8. 15. et φρ. cum neg. eadem (pro οὐ ſ. κατ᾽ οὐδ.) ſine Ind. Dem. 41, 7. 133, 24. 159, 7. 161, 9. falſo autem Rs. Or. V. 4., at V. 7. Is. Fa. Aes., ſed ſimul ſq. coniunct. Aesch. ep. S. οὐ γάρ, εἰ κακῶς ἔχει τὰ πράγματα, διὰ τοῦτο μηδὲν, ὅπως μὴ χεῖρον ἕξει, φροντιςέον, libertatem P. deferente et Sch. „*nihil* horum *curans*, contemnens *illa*“ ex analog. cum τῶν ἐπ., cf. 3, 15, 2. it. in ſententia per νόημα et in comparatis,

τῶν ἐπεϛαλμένων, ὅπλοις, ἀλλ' οὐ λόγοις οἰόμενος δεῖν τὰ πράγματα διοικεῖσθαι, ἐνέκει-

rans epiſtolam, armis non vero verbis ratus oportere rem geri; inſtabat agens ſe-

(cf. Dem. τοὺς πλεονεκτεῖν ζητοῦντας ἔργῳ κωλύειν καὶ πράξεσιν, οὐχὶ λόγοις, it. 163, 15. πότερον κάλλιόν ἐϛιν, ὅπλοις ἢ λογ. διακρίνεσθαι, it. Cic. de off. 1, 12, e. ferro, *non* auro *vitam* cernamus *utrique*, et ap. G. Th. 453, 55. „*omnia* prius *experiri* verbis, *quam* armis *ſapientem decet* Ter. Eun. 4, 7, 19.“ ubi Wſth. profert e Liban. „πρῶτον μὲν γὰρ τὰ δίκαια τῷ λόγῳ πειρᾶσθαι λαμβάνειν, ἀλλὰ μὴ τοῖς ὅ. ἐπιπηδᾶν, λ.“) it. in v. δ. cum τὰ πρ. hoc ſenſu univerſo; P. ſervante Bg., praeterquam ad ἀλλ' οὐ, cf. 4, 13, 24. 2, 11, 14. et in v. δεῖν.

ἐνέκειτο) Reſpicitur ad §. 3., ubi Artaxerxes iam coepit infeſtus eſſe, (cf. Angl. 4, 1081. i. ſetzte *ſeine* Verwüſtungen *in* Meſop. *fort*,) ubi v. ἐνεκ. ponitur abſolute aut cum particip., quomodo tamen non reperi, ſed in notione Bg. (deſerto P.) pro continuo et porro ſ. inſtanter agere, adeſſe, progredi, ſi comma ſervetur, aut, ſublato eo, pro nudis illis a me propoſitis adv., ſumto hendiad., de pers. tantum abſolute, cf. Xen. Hell, Ael. V. h. Luc., ſed cum adv. temporis ἀεὶ Plut. Krg., it. alio modi, per adi. neutr., ap. Diod. S., at per legitimum σφόδρα et ſimul cum dat. pers. ap. Aes. Fa., ut cum ſolo hoc caſu ap. Thuc., ſed cum dat. rei ap. Suid. v. ἐνεκ., cf. Sb. Ind. Sed in ſqq. liberrimum P. deſerit etiam Sch. „ἀγ. κ. φ. λ. diripiens, *populans* omnia *Romanorum*, (unde pro Bg., e Stp. m. fere, ſuppleto particip. ὄντα, ſevero licuiſſet ordine *Romanorum omnia*, explendo ad Gr. ſubſt. χρήματα ſ. κτήματα, cf. 6, 3, 10. e. aliter que ſumenda formula e contextu τὰ 'P. quam ſupra 2, 11, 7.) *phraſi Homer. et Iſocratica in Archid. p. 312. quae in proverbium abiit, v. Adag. Eraſm. p. 515.*“ rectius manente Bg. in ſeveris Lat., *praeter oppreſſam* copulam ex uſu Lat., qui tamen et ipſe eandem novit, cf. G. Th. 212, 55. „formula *agere* et *ferre*, ἄγειν καὶ φ., qua vis hoſtium, vel certe lubido et poteſtas dominorum notatur, qui *agunt*, quo volunt viventia, reliqua *ferunt*, — cf. Gron. Obs. 3, 22.“ qui in uſum formulae et Noſtrum laudat ſine loco, ut hunc praeſentem ſine Vs. confert Sb. Ind. cum alio Xiph., ubi de terra eſt, quaſi ille hic mente ſuppleviſſet ſubſt. χώρα, cf. Hſy. 1, 40. i. ἀ. κ. φ. τὸ λῃϛεύειν καὶ ἁρπάζειν, cum N. in formulam de locis, rebus ac pers. ſ. cum acc. pers. it. rerum et locorum, Suid. 1, 26. m. 32. e. 41. m., (cf. ſupra 1, 10, 4. m. ad πᾶσαν,) Ammon. p. 2. et poſt eum Eran. p. 158. Bud. C. 282, 41. τὰ Λυδῶν, 511, 40. 546, 1. Stp. Th. 1, 60. D., ad Herdt. p. 480. N. 12. „quam *portabant* praedam, φέρειν, quam *prae ſe agebant*, iumenta nempe, dicuntur ἄγειν“ ad Thuc. p. 7. N. 33. Barn. ad Eur. Troad. v. 1310. Kuſt. ad Ariſt. Nub. v. 240. Weſſ. ad Diod. S. 2, 390. N. 87. Schw. ad Onoſ. p. 106. N. 2. Vig. p. 218. Nr. 7. p. 309. N. 63., tum per loca quaedam ſingularia, ſine Ind. ap. Polb. 1, 378. l. 12. τὴν δὲ χώραν ἐπιπορευόμενος, ἀδεῶς ἐπόρθει, — πολλῆς μὲν λείας γεγονὼς ἐγκρατὴς, ὥϛε μήτε ἄγειν, μήτε φέρειν δύνασθαι τὸ ϛρατόπεδον τὰς ὠφελείας, ſed Ind. Xen. Cyr. τὰ τῶν 'Αρμενίων, cui add. 1, 4, 19. ἄγειν ἡμῶν τὰ χρήματα, ſed 'Ανβ. „ἀγ. κ. φ. χρήματα, diripere *opes*“ (it. Di. H. S. T. 1.) ſed ib. 2, 6, 5. cum acc. pers. αὐτοὺς, ut Hell. cum acc. loci τὴν 'Ιωνίαν, ut Gem. Pl., ubi et cum praep. 1, 27. e. ἐϛπεσόν-

το x), ἄγων καὶ φέρων τὰ Ῥωμαίων ἅπαντα· κατατρέχων τὲ καὶ καθιππεύων Μεσοποταμίαν, λείας τὲ ἀπήλαυνε, καὶ τὰ ἐπικείμενα ϛρατόπεδα ταῖς ὄχ-

rens, quae Romanorum eſ-
14. ſent, omnia: et incurſans ac perequitans Meſopotamiam, et praedas avertebat, et impoſita ripis fluvio-

x) Comma hoc abfuit in Bs. 2. L. al. v. N.

τες ἐς τὴν πόλιν, ἔκτεινον μὲν πάντα (ἄνθρωπον, ut in N.) ῳ προςτύχοιεν, ἦγον δὲ καὶ ἔφερον γυναῖκάς τε καὶ χρήματα ἐς τὴν ἀκρόπολιν, ſed cum pr. ἐκ τῆς Εὐβοίας — ὑμᾶς Dem. cui add. 49, 23. τοὺς πλέοντας τὴν θάλατταν, 167, ult. τοὺς συμμάχους, ſed 124, 14. χώρας, ἧς ἄγειν καὶ φ. ἐϛὶ πολλὴν (μερίδα,) ſimul ſq. καὶ κακῶς ποιεῖν, it. cum alia praep. R. Or. V. 6. ἀπὸ τοῦ τείχους — ὑμᾶς, Zos. 4, 48, 3. τὰ ἐν ποσὶ, obvia *quaevis* agebant, *ferebant*, cum Bg., Hom. Ἰλ. ε', 484. cum N., ſed ψ', 512. ſq. Δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροισιν — γυναῖκα, καὶ τρίποδ' — φέρειν, cum N. ad Ὀδ. ρ', 441, denique tropice ap. Luc. 1, 218. l. 2. pro tractare crudeliter, cum N. „victorum (et hoſtium) eſt, qui caedibus ac rapinis omnia vaſtant," ſed bono ſenſu, nec tamen diſerte, quo illo, Abr. Dl. Th. et cum dat. pers. τινὶ ej. Auct. Verum h. l. diſtinctis, ſecus ac habuimus 1, 10, 4. m. ad πᾶσαν, aut explicandi cauſa ſubiectis, κατ. λ. in quorum primo diſcedit Bg. a P., ut Sch. contra in altero „καθ. *obequitare*, equis *incurſare*" quod poſtr. eſt e Sb. Ind., ſed ex alio Noſtri loco 4, 15, 2. quocum comparabat ille hunc noſtrum, ubi exiſtimo, iungi verbum generis et formae, quo et Bg. tendat, ut ſit *incurſionibus vaſtare*, et quidem per equitatum modo immiſſum adhibitum que; unde et hic ſumas hendiad., incurſione vaſtare per equitatum; dum certe ap. *D'Orv.* Ch. p. 573. e. „κατατρέχειν — notat *vaſtationem*, — quando omnia ἄγουσι καὶ φέρουσι," cf. 1, 10, 4. m. et 4, 15, 2. καθ. alio ſenſu, ubi Stp. Th. ſub Bg. hinc ſine Vs., quod cum acc. loci reperi praeterea ap. Luc. τὸ πέλαγος, *obequitare*, ſed ap. Di. H. S. T. 1. τὰ πεδία, *obequitare* per *campos*, poſt pugnam et victoriam; ex qua analog. Noſter dederit, (ubi praep. regat caſum adiunctum et ſit illa Lat., ſimul cum notione hoſtilis nocendi que animi,) it. in ſq. ἀπελ. cum λει., cf. 3, 9, 17. e., ubi Stp. Th. „ἀπελαύνειν λείας, Herodi. *abigere*, agere *praedas*" in poſtr. e P. hinc tantum etiam, qui libere iterum addidit ſuum adi. πᾶσαν, cf. 6, 1, 22., dum Noſter reſpicit hoc cap. §. 3. e. Μεσ. κατ., ferente G. Th. tantum v. *avert.* cum Bg. ſubſt.

τὰ ἐπικειμ.) Interpretabitur haec ipſe Herodianus, ſi conferre lubet 2, 11, 9. *Boecl.* varians idem cum 2, 9, 1. per ſubſt. ϛρ. et ordinem; (quem Bg. fere cum P. mutat,) et cum hoc cap. §. 3., ad τ. ὀχθ. adiuncto gen. τῶν ποτ., abſolute ſic intelligens, praeter Tigrin, ib. nominatum, etiam Euphratem, cf. 2, 2, 19. 4, 11, 3. Mox P. inſtituit in duobus particip. aut hendiad. aut potius appoſitionem, omiſſo τὲ, reſolvens particip. poſtr. per pron. relat., cf. §. 4., hic tamen inſuper addito ſuo *ſcil.*, cf. 6, 1, 18. 5, 4, 4., liberior idem per rel., ubi ad analog. iterum in πρ. cum τ. ἀρχ., (cf. 5, 3, 16. 1, 6, 18., ubi Stp. Th. ſic „τὰ ἐπ. — ποταμῶν, προασπίζοντα τῆς Ῥ. ἀ. *milites* limitaneos, *qui* imperii *fines tuentur*" partim e P. et, omiſſa copula pariter, alium

θαις τῶν ποταμῶν, προασπίζοντά τε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς[y], ἐπολιόρκει. Φύσει δ' ὢν ἀλαζὼν, καὶ ταῖς παρ' ἐλπίδας[z] εὐπραγίαις ἐπαιρόμενος, πάν-

rum caſtra ac protegentia Romanum imperium, oppugnabat. 15. Cum que natura eſſet glorioſus, et inopinato rerum ſucceſſu elatus, omnia

y) τῆς ἀρχ. τῶν ῥωμ. Ms. Ba. v. N. z) ἐλπίδα Ms. Ba. v. N.

P. fontem monſtrans, quaſi is non habuerit in ſuo Cod. τὲ, elapſum ob pr. ſyllabam,) it. in ἐπολ. cum acc. τὰ ςρατοπ., vel loci, ut Bg. e P., vel pers., cf. 5, 4, 4., dum variatur cum 2, 9, 1. φρουρεῖ τὴν Ῥωμ. ἀρχ., quam formam tentat Ms. Gloſſator, ne redeat poſt §. 3., prorſus ut vulg. 3, 5, 1. τὸν Ἀτρ. βασ., hauddubie ad analog. illorum ſupra e Polb. ad 2, 2, 16. ὁ δημ. ὁ Ῥωμ. (quod Ms. ſimiliter refingebat in hanc ſuam figuram, quae, per vim manifeſtam et contra Mss. rel. ducta ex 2, 9, 9., cum plane alium habeat ordinem, eum que ligitimum cum dupl. artic., quarta adeo numero, τῆς ἀρχ. τῶν Ῥ., tum τῆς Ῥ. ἀ., porro τὴν ἀ. Ῥωμ. 3, 5, 2. et ſine omni artic. Ῥωμ. ἀ. 1, 15, 15. quibus adiecerim quintam aliam ap. Dem. 247, 19. τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀρχ. coll. ib. p. pr. lin. pen.

φύσει) Praeter P. libere aſſumtum ἄνθρωπος, cf. 6, 1, 8. e., exinde Bg. omnia, cf. in δὲ 5, 6, 5. et in Lat. ad ἀλ. ap. Stp. Th. aliunde, pro quo malim *arrogans*, iuncto vocabulo generis cum ſq. phraſi ſyn. ex parte forma que, (cf. Angl. 4, 1081. i. der *auf* ſein *Glück* ſtolz *war*,) *ſed peculiari ratione* cum φ., forſan *pro illo* Ael. V. h. 7, 20. i. γέρων ἤδη ὢν, τὰ μὲν ἄλλα ἀλαζὼν, *caetera* quidem *oſtentator*, cf. ib. Ind. Suid. Hſy. *Suic. L. N. T. Foes. Tim. L.* p. 14. *Rs. Or.* V. 4. *Fi. The.* et *Ae.* it. *Plat. Ph. Fa. Aes.* Xen. *Cyr.* cum N. Luc. cum 1, 447. N. 34. Call. et de *populo* certo *huius* nominis Herdt., ſed de re Dio. H. S. T. 1. In ſq. numerus Ms. alius in ſubſt., cf. 5, 4, 18. m. Κυρ., hic non tam e lapſu in fine, quam e gloſſa per comparationem cum §. 7., quocum variat Noſter per numerum, (etiam ex auctoritate aliorum, cf. ib. ad Diod. et e Dem. cui add. Luc. 2, 52. N. 7. e. p. 154. N. 67.) omiſſo etiam altero ib. adiuncto, iungens de ſuo ex analog. formulam, a Bg. verſam, ut ib., (ſed hic e P. ſimul,) cum ſubſt. εὐπρ., ubi Stp. Th. hinc ſine Vs. et Lat. Bg. e P. (mutato adv. εὖ in ſubſt., cf. G. Th. „*ſucc.* — eventus ſaepius bonus" pro ſeveris, *felici* praeter *ſpem* ſucceſſu *rerum*, etiam ap. noſtrates, *durch* die wider *Erwarten* glücklichen *Unternehmungen*,) ſed 1, 213. D. v. ἐπαιρ." Herodi. l. 6. — vocans εὐπραγίας, quod Thuc. μήτε τῇ κατὰ πόλεμον εὐτυχίᾳ ἐπαίρεσθαι, (76, e. *nec* felici *bellorum* ſucceſſu *extolli*,) et ἐπαρθεὶς ταῖς παρούσαις τύχαις Xen. Paed. 8." 5, 24. ſine Ind., quibus add. ipſam Noſtri formulam ap. Ael. V. h. 8, 15. i. Φίλιππος — ἐπαρθεὶς τῇ εὐπραγίᾳ, *elatus* iſta *victoria*, cf. de εὐπρ. Hſy. cum N. Suid. 1, 884. i. 904. i. Thom. M. p. 390. f. D'Arn. An. Cr. p. 190. m. Ind. Sb. e Zos. 2, 55, 3. Thuc., ubi et in plur. εὐπραγίαις, *rebus ſecundis*, it. Ioſ., ubi et Var. L. εὐπραξία, quo de cf. Dem. Xen. M. S. et Bach., ubi et εὐπραγεῖν, ut ap. Thom. M. et ſine Ind. ap. Ioſ. 1, 662. ſ. 4. i. Caeterum omiſſam in Ms. Bg. copulam, cum et P. aliquam oſtendiſſet, iam reſtitui.

τὰ ῥᾳδίως χειρώσασθαι[a] προσεδόκα. ἦν δὲ αὐτὸν[b] τὰ ἀναπείθοντα οὐ μικρὰ εἰς ἐπιθυμίαν ἀρχῆς μείζονος. πρῶτος γὰρ[c] ἐτόλμησε τῇ Παρθυαίων ἀρχῇ ἐπιθέσθαι, Πέρσαις τε τὴν βασιλείαν ἀνανεώσασθαι. μετὰ γὰρ Δαρεῖον, τὸν ὑπ' Α-

facile ſe ſubacturum ſpera-
16\. bat. Erant autem quae ipſum impellerent non parva ad concupiſcendum imperium
17\. maius. Primus namque auſus Parthorum imperium aggredi, Perſis que imperi-
18\. um inſtaurare. Poſt Darium enim, qui ab Ale-

a) φειρώσεσθαι Ms. Vi. v. N. b) αὐτῷ Ms. Ba. v. N. c) πρ. γὰρ περσῶν ἐτολμ. Mss Ba., at Excpt. Ms. Ve. πρ. γὰρ Περσῶν ἐτ. et Ms. Vi. tantum „γὰρ Περσῶν“ v. N.

χειρώσασθαι) aoriſtum poſitum pro futuro χειρώσεσθαι, ut ſupra quoque non raro. *Sylb.* In aliis quidem v. cf. proxime 5, 4, 10. ἀναδεξ., ut hoc cap. §. 3. noſtri v. hoc ipſum tempus inf. proprio ſenſu, quem cum hic Sb. ſumit, ut Leisn. in m. Ox. „pro fut.“ et ipſe Bg. e *P.*: nititur res, ut ſupra diximus aliquoties, eo, quod tempus aor. continet tum illud ipſum tempus, tum praeſ. etiam, ſed hoc rurſus pro fut., quod et in depravata quanquam voce per gloſſam reſpexit librarius Ms. Vi., volens potius dare χειρώσεσθαι, ſed errans in elementis; quod dicebam de tempore utr., fut. et praeſ., firmante quoque v. προςεδ., quod aeque cum aor. ac fut. habuimus ſupra, ſed in aor. etiam pro praeſ., cf. 2, 2, 9. 2, 4, 17. e. 2, 6, 15. e. 3, 11, 13. quocum ex analog. datur adv. ῥ. aut cum v. χειρ., cf. 1, 5, 10. 1, 13, 14., dum pro illo aliud adv. ſubſtituit P., cf. 5, 6, 21. et Dem. 196, 9. κακὸν αὐτοῖς ἄν τι γενέσθαι προσδοκῶσι.

ἦν δὲ) Pro P. copula cauſali, cf. 5, 2, 8., manet Bg. in vulgari notione, ut quoque in ordine ſqq., quo variat Noſter cum 3, 11, 2. ἔτι τὲ αὐτὸν καὶ πολλὰ ἦν τὰ πρὸς βασιλείας ἐπιθ. ἀναπείθοντα, etiam in ſyn. tum praep. cum ſubſt., (hic e contextu alio, praeter illa οὐ μ., addito adi. μειζ. quod reſpicit iſta §. 4. ſqq.,) ubi Ms. alius pron. caſus, per ſe cohaerens cum pr. v. ἦν, tamen potius fuerit e lapſu, cf. 4, 12, 6. e. cum et, praeter Mss. rel., teneat vulg. oblique P., cf. 1, 3, 5. ad πολυϊς.

πρῶτος) Liberum P. tum in addito pron. αὐτὸς, cf. 4, 12, 12., tum in formula τ. ἀ. ἐπ., cf. 1, 9, 3., (ubi Stp. Th. 3, 1498. D. m. „*Parthicum* regnum *invadere* et per vim occupare“) it. in ſq., per quam variatur cum §. 6. in ordine et ſubſt., ut per hoc β. cum proximo hic ἀρχ., ubi copiam Noſtri non tulit P., ſed nec Bg. variavit, cum licuiſſet per Lat. *regnum*, cf. §. 5. Sed gloſſa videtur in addito a Mss. gen. Περσῶν, quoniam tum alios gen. tales intrudunt, cf. 4, 8, 19. 4, 13, 8., tum P. tacet, tum nec facile gen. ille excidit a vicinitate, tum denique per ſe iam intelligi poteſt idem, aſſutus forſan e §. 3. i.

μετὰ γ.) Memorabilis egreſſio hiſtorica de Perſarum imperio, quam deſcripſit Zon. tom. 2. in Alex. Mam. *Boecl.*

λεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος τῆς ἀρχῆς παραλυθέντα, παμπλείστοις ἐν ἔτεσι Μακεδόνες μὲν καὶ οἱ [d] Ἀλεξάνδρου διάδοχοι τῶν [e] ὑπὸ ταῖς ἀνατολαῖς ἐθνῶν καὶ κατ' Ἀσίαν ἅπασαν νειμάμενοι κατὰ χώρας

xandro Macedone regno exutus fuit, permultis annis Macedones et Alexandri ſucceſſores orientalibus gentibus, Aſiam omnem partiti regio-

d) Articulus in Par. et Pat. mendoſe abeſt, pro quo οἱ habent Ox. aeque vitioſe. e) In Ms. Ba. a τῶν — νειμάμενοι omnia deſiderantur. *Mart.* Sed in Excpt. Ms. Ve. erant haec „Ἀλεξάνδρου διάδοχοι, κατὰ χώρας ἐβασίλευσαν“ v. N., ut et de ἐθνῶν κατ' Ἀσ. ed. A. al., ſed Sb. „(καὶ)“ tum commate nullo in Bc. 2. poſt νειμ., ſed contra aliquo poſt χωρ. in Ox. it. aliquo utrinque in Ed.

Zon. iſta p. 467. B. incipiunt μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος τελευτὴν οἱ ἐκείνου διάδοχοι Μακεδόνες ἐπὶ πλεῖστον μὲν Περσῶν τε καὶ Παρθυαίων ἦρχον καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν· κατ' ἀλλήλων δέ γε χωρήσαντες, ἀλλήλους κατέλυσαν, λ., dum Noſter poſt iſta pr. §. 4. — 6. non inani tautologia addit haec ſua deinceps, longius rem repetens, narrans que ab alia parte; ubi P. in γὰρ libere aeque ac §. pr. cum Bg., cf. 4, 14, 2., etiam in addito pron. ἐκεῖνον, cf. 4, 13, 19. 2, 13, 12., etiam in ordine rel., deſertus non a Stp. Th. 2, 758. F. m., ſed a Sch. in „παρ. privatum *imperio*“ quae explic. e Sb. Ind. eſt illius Bg., cf. §. 3. et 5, 8, 10., dum variatur per τ. ἀρχ. iterum cum pr. τ. β., ſed per phraſin cum §. 5.

παμπλείστοις ἐν ἔτ.) amplius quingentis. *Memm.* ap. Angl. Heyn. 2, 416. m. ponitur Alexandri mors ante N. Chr. 330. a. M. 3674., ſed Arſaces p. 423. i. ante N. Chr. 248. a M. 3756., unde huic periodo veniunt anni 82, ſed tantum 74. e Gatter. 1, 626. m. 692. i. ſumente mortem Alexandri ad an. M. 3660. et Arſacem ad an. M. 3734. Tum ab hoc ad Artabanum ap. Angl. l. l. p. 463. e. P. Chr. N. 226. quibus numeris ſi addideris illos interiectos annos inde a pr. 248. fere 260.: conficies 486, ſed 82 illis inſuper adiunctis, 568, qui fuerint illi Memmii *amplius quingentis*, ſed paulo plures, quam Strothi ad §. 3. Ἀρταξ., dum Noſter ex analog. cum παμπλ., ſed Bg. e P. (qui libere addit adv. iterum, cf. 3, 8, 6. e., ut et mox pron. αὐτοὶ, cf. §. pr.) etiam in oppreſſo μὲν, cui tamen ſq. §. δὲ reſpondet.

καὶ κατ' Ἀσ.) Participium νειμ. cum κατὰ χωρ. iungi puto. *Steph.* Incluſa καὶ abeſt ab Ald. et Baſ. nec male, ſi legamus τὴν Ἀσ. ἅπ. νειμάμενοι κατὰ χωρ., *Aſia tota* regionatim *diviſa*, ſ. diviſis inter ſe Aſiae regionibus. *Sylb.* Recte abeſt καὶ ab edd. quibusdam. τῶν ἐθνῶν cohaeret cum ἐβασιλ. et ſic diſtinguendum eſt, — ἅπασαν, νειμάμενοι, ſcil. αὐτὰ vel αὐτὴν, τὴν Ἀσίαν, κατὰ χώρας, ἐβασ. *Reisk.*

Sb. Ind. modo v. κ. χωρ. *per* regiones, *regionatim*“ ſed Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit καὶ κατὰ“ quod verum eſt, ſed fortaſſis non neceſſarium, ſi ſumas, gen. τῶν ἐθν. pertinere etiam ad ſqq. καὶ κατὰ, mente repetendo artic., καὶ τῶν κατ' Ἀσ. ἅπ., et per ſe ſtare particip. νειμ., ſive conſtrui cum κατὰ χωρ. ſive hoc κ. χωρ. cum v. ἐβ. (unde omnem ſuſtulimus diſtinctionem, ut libertatem regendi concederemus,) in hanc

ἐβασίλευσαν [f]. ἐκείνων δὲ [g]	19. natim, imperitarunt. Sed
πρὸς ἀλλήλους διαφερομένων,	illis inter ſe diſſidentibus,
πολέμοις τε συνεχέσι τῆς Μακε-	bellis que aſſiduis Macedo-
δόνων δυνάμεως ἐξασθενούσης,	num robore elangueſcente,
πρῶτος Ἀρσάκης λέγεται, τὸ	primus Arſaces dicitur, na-

f) Colon in una ed. Pat., ut ſupra ap. Zon. g) τε Ms. Ba., ut edd. A. al. v. N.

Vs. et ſententiam, *Macedones* et *Alexandri* ſucceſſores *gentibus* illis *in* oriente *et* per *Aſiam* totam, *partiendo* ſ. cum partiti fuiſſent eam, *per regiones* quisque ſuas, *imperarunt*; et ſic P. quoque copulam oblique oſtendit, (quae exciderit in edd. ob ſq. ſimilem praep., ut ob bis occurrentem eandem unus ſaltem verſus in Mss. duobus elapſus,) liber modo et errans in confuſis membris; ſcribente Noſtro ad analog. in κ. χωρ., ſed in rel. reſpiciente fidem hiſtoricam, cf. Angl. ap. Heyn. H. 3, 662. e., ut unum idem que cogitandum videatur per utrasque gentes *in* oriente *et* per *Aſiam*, ſed *tota* haec fuerit, ut §. 4. quacum variatur per ſyn. adi. ἀπ.

ἐκείνων) Ms. copulam aliam, cf. 5, 4, 22. refutat cum Mss. rel. quoque P., deſertus a Bg. in ſqq., cf. de διαφ. cum pr. πρὸς Sb. Ind. et Dem. cui add. 87, 4. ſimul cum pr. περὶ 1206, 8., ſed cum ſola pr. ἐν 1017, 12. porro cum dat. pers. et ſimul pr. ὑπὲρ, it. adv. temporis 236, 5., at cum alio adv. 160, 3., ut abſolute 112, ult. Dion. Ca. Luc. it. Thuc. *διαφερομένων αὐτῶν*, *dum* ipſi *inter* ſe *contenderent*, at Ael. V. h. 2, 21. p. 122. i. *διαφερομένους πρὸς ἀλλήλους*, *altercantes* inter *ſe*, et Xen. Hell. p. 99. i. *διεφέροντο πρὸς ἀλλήλους*, *inter* ſe *diſſentiebant*, ſed in ſq. enunciationem ap. Zos. 1, 5, 2. de eadem re Noſtri *τότε δὴ τῆς Μακεδόνων ἀρχῆς εἰς σατραπείας διαιρεθείσης, οὕτω τε τοῖς πρὸς ἀλλήλους συνεχέσι πολ. ἐλαττωθείσης*, imperio, *continuis* que *bellis* inteſtinis *deminuto*, dum Stp. Th. 1, 1357. G. m. hinc tenet e P. in adi. σ., (cf. Thuc. 394, 50. ξυνεχοῦς πολ., aſſiduo *bello*, it. Dem. cui add. 231, 23. πολ. σ. noſtro ordine,) ſed ſine Vs. in v. ἐξ. ſub Bg., ap. G. Th. cum Gr. ἀσθενέω, pro quo ſimpl. fuerit hic iterum compoſ., quanquam, unde Stp. duxerit, Bud. C. alio tendit 453, 8. „ſic dr. ἐξαπορεῖν, ut ἐξασθενεῖν, valde debilitari, ſ. ad languorem usque debilitari, viribus deſici. Herod. ἐξ. τ. τ. M. δυν." nihil me habente, quam olim notatum „eſſe v. in Dion. Ca. Ind. ſemel" et e Diod. S. 2, 462. l. 93. de pers. cum abl. modi *ἐξησθένησε τοῖς λογισμοῖς*, ad *eam* rationis *infirmitatem* lapſus *ſit*, et e Suid. 1, 773. *ἐξησθενηκότας, τεταλαιπωρηκότας, παρειμένους*, *delaſſatos* rel. cum loco, ubi cum acc. ellipt. et praep. *δόξαντες ἐξησθενηκότας τὰ σώματα ὑπὸ λιμοῦ λ.*, ubi tamen poſtr. *ὑ. λ.* etiam per ſe capi poterunt; ut ſcribatur hic quoque ad analog. maxime Lat., dum Bg. (qui modo e P. retinet Lat. ad δυν.) ap. G. Th. etiam de re tropice inventum, ut que h. l. δυν. dicatur ἐξ. de potentia, viribus maxime bellicis, pecuniariis et militaribus, debilitatis abſumtis que; reſpiciente P. ad 3, 2, 19. *τὰ ἐκείνων — παρ' ἀλλήλων συντριβέντα*, λ.

πρῶτος Ἀρσ.) De Arſacis genere quidem ac patria cf. Angl. ap. Heyn. H. 2, 423. i., ubi et de cauſa defectionis, cf. ib. 3, 783. m., negli-

γένος Παρθυαῖος, ἀναπεῖσαι τοὺς ἐπέκεινα βαρβάρους, ἀποστῆναι Μακεδόνων. περιθέμενός τε τὸ διάδημα[h], ἑκόντων Παρθυαίων καὶ τῶν προσχώρων βαρβάρων, αὐτός τε ἐβασίλευσε[i], καὶ τοῖς ἐξ ἐκείνου τοῦ γένους ἐπὶ πλεῖστον[k] παρέμενεν[l] ἡ ἀρχ-

tione Parthus, impuliſſe ulteriores barbaros, ut deficerent a Macedonibus: impoſitoque diademate, volentibus Parthis ac vicinis barbaris, et ipſe regnavit, et apud poſteros eius diutiſſime permanſit regnum, ad Arta-

h) Hoc comma fuit in Bs. 2. L. et Pat. i) Colon in Ms. Ba., ut punctum in ed. Bs. 2. R. k) ἐπιπλεῖστον una voce in Ms. Ba., ut 3, 9, 15. ſecus ac 6, 1, 13., ubi dividebat, ut hic omnes edd., praeter Bs. 2. R. ἐπιπλεῖστον prave acc. l) παρέμεινεν Mss. Ba. et Ve. v. N.

gente P. hic illud τὸ γεν., ubi Bg. aliter, quam ſupra, cf. 5, 3, 2. 1, 8, 2., deſerens illum in v. ἐκ., cf. 5, 4, 2. et in formula τ. ἐπ. β., cf. 4, 15, 9., qui in ſq. §. definiuntur, dum P. retinet in v. ἐπεκ. Stp. Th., non habens ſq. inf. ἀπ. (ſed notionem Bg. e P. modo in med. 1, 1750. F.) nec quid de aor. 2. vi hac neutrali, (qua de cf. L. N. T. Krb.) ubi de perſ. cum gen. perſ. ac populi Noſter ex analog., cf. ſine Ind. Dem. 295, 5. Thuc. (ubi et cum pr. ἀπὸ ſeparatim, ut alio ſenſu ἀποστῆναι ἀπὸ τῶν ὅπλων Di. H. S. T. 1.) Xen. Cyr., ſed cum pr. εἰς ſ. πρὸς ib. Ἀνβ.

περιθέμενος) Bg. e P. ſervat Lat., non item vim med., ſed quoque Stp. Th. 3, 1508. C. e. „*circumpoſito ſibi diad.* vel etiam (e P. tacite, et E. e.) dictum eſt pro ἐπιθέμενος" cf. Suid. 3, 87. e. περίθου, ὅπερ ἡμῖν σύνηθες ἐπίθου λέγειν, λ. et ſupra 1, 16, 7. e. Noſtri formulam e Diod., (ſed artic. quoque ib. 2, 252. l. 88. et 19. τὸ δ. περιθέμενος, alio ordine,) in cuius Ind. et ex 1, 69. l. τὴν τοῦ πατρὸς προσηγορίαν ἑαυτῷ περιθέμενος, *patris* nomine *aſſumto*, ubi dat. perſ. pron. recipr. cum med. facit, ut tantum ſit pro act., ſed Ind. add. ib. p. 71. l. 89. cum praep. eadem ſeparatim περιτίθεσθαι περὶ τὴν κεφαλὴν λεόντων — προτομὰς, leonum *facies* capiti *circumdare*. In ſq. ἑκ. libere P., ubi in iuncto gen. perſ. ex analog. non profert Stp. Th. Lat. Bg. cf. Soph. Ai. Thuc. et ſine Ind. Dem. 35, 6, 174, 3. quorum utr. Indd. et habent a Stp. Th. ſine exemplo prolatum adi. προσχ. quo de cf. Xen. Cyr. Polb. Fi. Pal., variante Noſtro pro §. 3. τὰ περίοικα βάρβαρα, cf. Suid. π. περίοικοι.

τοῖς — ἐπὶ πλ.) vid. quae paullo ante (§. 3.) ex Agathia notavimus. Caeterum colon poſt ἀρχὴ tollendum atque inciſum modo ponendum eſt. *Stroth.*

In rem ipſam et annos cf. dicta ad §. 18., contrahentem duo membra P. brevius deſerente etiam Sch. in „τοῖς cum praep. — iis, *qui* ex *eius* genere *erant*, γεν. *in* ipſius *poſteris* permanſit *regnum*, παρ. impf. ſ. aor. 2. regnum *permanebat* illis *diutiſſime*" in quo poſtr. ad ἐπὶ πλ. praeivit Bg., cf. 3, 7, 6., bene verſatus in formula ex analog., ſupplendo ad artic. τοῖς particip. οὖσι, ac ſumtis gen. continuis, pro τοῦ γεν. ἐκ., dum innuit Noſter *Arſacidas*, de quibus v. 4, 10, 13. Angl. ap.

χὴ m), μέχρις Ἀρταβάνου, τοῦ καθ' ἡμᾶς γενομένου n). ὃν Ἀρταξέρξης ἀποκτείνας, Πέρ-

21. banum usque, qui noſtra aetate fuit. Quo interfecto Artaxerxes Perſis impe-

m) Hoc comma fuit in A. al. pro puncto al. et colo Stp. rel. v. N.
n) Colon hoc fert Ms. Ba. pro commate omnium edd. v. N.

Heyn. H. 2, 423. e. von *ihm* nahmen *die* parthiſchen *Könige* dieſes *Stammes* die *Benennung* Arſacis *an*. Sed in Ms. alio tempore res eſt fere eadem, quae ſupra 3, 6, 18., ubi in ſimpl. ἔμενε dabat ἔμεινε, dum et hic cum pr. aor. 1. ἐβασ. concurrit impf. ſ. aor. 2. cf. 3, 5, 1. 2, 14, 12., ſed hinc Stp. Th. 2, 580. C. m. „*apud* eos *permanſit*" ut aliunde exempla alia in rectionem, (ap. Noſtr. ex analog.) de re quidem cum dat. perſ., cuius locus e Xen. Cyr. ſine Ind. habetur 1, 6, 17. i. cf. Ael. V. h. „manſit *illis* —" unde, praep. tracta ad caſum τοῖς, reddam h. l., apud *illos* ex *eius* familia *manſit*, Iſ. Pan. M. p. 16. e. Krb. Obſ. p. 379. e. „τῆς — ἱερατικῆς τιμῆς, μεγίστης οὔσης ἐν τῷ γένει καὶ παραμενούσης, *ſacerdotali honore*, qui *in* gente *ſit* maximus *et* in *eadem* familia *maneat*, rel." ſed de perſ. Ind. Sb. Xen. Ἀνβ. Gs. Chr. Rs. Or. V. 7. Ant. 8. And. ex 1, 6. it. Lyc. ex 213, 1., ſed V. 4. cum pr. παρὰ ſeparatim, ut tropice cum pr. ἐν Diod. S., ſed in variam rectionem L. N. T. Poſſ. Call. Thuc. Luc. Dem. πιστῶς ἤδη πολὺν χρόνον αὐτῷ παρ- cuius locus alius eſt potius 1209, 25., ſed in rem critic. et confuſ. Fi. The. cum Herdt., ubi in N. Gron. p. 68. a. e. quoque ex 225, 47. „εἰ αὐτοῖσι τὰ παρεόντα ἀγαθὰ, οἷά τέ (γε forſan potius) ἐστι, πολὺν χρόνον παραμένειν, numquid *diu* permanere *poſſint* ipſis *praeſentia* bona" *quae* quidem *adſint*, in quo adiuncto membro ſane habemus quandam abundantiam, ut praeterea exemplum de εἰ cum inf., cf. in affinia παραμονὴ Suic. cum Ioſ., ſed παραμόνιμος Xen. M. S. it. Geop., ubi et ſyn. παράμονος, ſed ap. G. Th. (praeter illud v. *praeſ.* 1033, 95. „Cic. — ad *id* ſolum, *quod* adeſt, *quod* que *praeſens* eſt, *ſe accommodat* belua" quo iſtud ap. Herdt. e vulg. lect. ſuſtineas ſic, *quae* que *adſint*,) in v. *perman.* cum ſyn. Grr. „ſtatus *hic* permanſit *in* multos *annos*, — *ira*, — quae *tam* permanſit *diu*."

μέχρις) Bg. e P. iterum, ut §. 5., qui in ſq. membro liberrimus, modo dans ſubſt. βασιλέως, dum Sch. in „γεν. *eius*, qui *noſtra* aetate *fuit*" cum Bg. fere, in v. καθ' ſine Vs. ſubiiciens hunc locum illis ad 1, 14, 7. e. cf. 1, 4, 18. 6, 1, 15. dum hic Noſter ad variandum plenius ſcribit, exprimendo particip., quo augebitur L. Boſ. Ell. v. γιν. Caeterum, ut de Artabano cf. §. 3., ſic diſtinctio minima, utique melior, poſt ἀρχ. quoque a Bg. adhibetur, ſed poſt γεν. maxima, ubi ante pron. valent et caeterae, cf. 1, 1, 5. e. 1, 8, 16. m. 1, 11, 1. m.

ὃν Ἀρτ.) E P. mutat Bg. ordinem, poſtpoſito nomine propr., cf. 3, 9, 16. e., non ſervans libertatem eius rel. in ſeq. membro, quod ille etiam expreſſerat per particip., unde opus copula fuit, quae, intruſa a Ms. Ba. uno potius, quam elapſa ob vicinitatem, hic que praebita ſic iterum, ut ſequatur τὲ alterum, cf. 1, 16, 12., nihil in partem utr. facit, quam ut non procedat poſt ἀνεκτ. diſtinctio maior, (quarum aliquam et Bg. oſtendit,) ſed ſq. τε referatur ad poſtr. v. ἐπεβ. aeque, ac in rel. interpunctionibus; P. deſerente etiam Sch. „reſtituit, *recuperauit* Per-

σαις [o] τὴν ἀρχὴν ἀνεκτήσατο [p], τά τε γειτνιῶντα ἔθνη βάρβαρα χειρωσάμενος, ῥᾳδίως ἤδη καὶ τῇ [q] Ῥωμαίων ἀρχῇ ἐπεβούλευσεν.

rium recuperavit: vicinisque gentibus barbaris ſubactis, facile iam et Romanorum imperio inſidiari coepit.

Ὡς δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐδηλώθη [r] διατρίβοντι ἐν τῇ Ῥώμῃ τὰ κατὰ τὰς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ βαρβάρου τολμώμενα, οὐκ ἀνασχετὰ ἡγούμενος, καλούν-

Ut autem ſignificatum eſt Alexandro commoranti Romae, quas res in Oriente barbari aggrederentur; minime id ferendum putans,

o) πέρσαις τε τὴν ἀρχ. Ms. Ba. v. N. p) ἀνεκτήσαντο ed. Lu. mendoſe, ſed comma hic in Bs. 1. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. v. N. q) τὴν ῥωμ. ἀρχὴν ἐπεβ. Ms. Ba., ut Ms. Ve. τὴν Ῥωμ. ἀρχὴν ἐπ. v. N. r) Hic et poſt Ῥώμῃ comma habuerunt Bs. 1. al., ut modo poſt Ῥωμ. A. al. v. N.

ſis *regnum*“ dum Noſter tantum ad analog. cf. §. 4., varians idem per ἔθ. β. cum §. pr. mero βαρβ., ubi liberrimus P., etiam in ultimis, ubi Bg. de ſuo per auxiliare v. ad aor. ἐπ., cf. 4, 10, 1. 4, 15, 6., ſed in ſervato gen. Ῥωμ., ut 1, 15, 15. e., at Noſter variat cum 1, 9, 1. e. ἐπεβούλευε τῇ ἀ. tempore et ordine, ut cum locis rel. ſupra verbi ἐπ. modis, denique in *Mss. alio caſu fuerit potius error ſolennis in iota poſtſcripto et ν,* cf. *6, 1, 20., quam ingenium librarii, reſpicientis rectionem v. ἐπ.* cum acc. cf. *4, 5, 7., quoniam caſum vulg. tertium tenet tum Ms. unus, tum Noſter ubique in hac formula, quae h. l.* valet *modo de parte aliqua terrarum Rom. in Aſia,* cf. §. 14. et 3. ſqq. Caeterum e P. reſtitui omiſſum in Vs. Bg. nomen Πέρσαις, monente etiam Leisn. in marg. „omittit Πέρσαις.“

ὡς δὲ) Primum diſceſſi ab Anglis in numeris annorum ad marg., ut pr. cap., ſic et hoc, e voluntate Illuſtris Heyn. H. 4, 1078. N. h) et 1080. t). Tum P. liberrimum, per omiſſa etiam κατὰ τ. ἀν. ὑπ. τ. β., deſerit Bg., ut ſe ipſe in κ. τ. ἀν. 2, 15, 3. e. (quocum, ut et 6, 2, 3. variatur per numerum,) tum Gr. numerum ad τοῦ β. liberius, cf. 6, 2, 8. 12. et in Lat. ad τὰ τολμ. 2, 14, 3. quocum, ut et 3, 12, 6., variat Noſter per interiecta, ubi etiam ſine Bg. ſubſt. ſuppleto πράγματα ſic licuiſſet, *ut* autem *ſignificata ſunt* — illa *per* orientem *a* barbaro *tentata*, ſ. quae *in* or. *a* barbaro *tentarentur*, cf. Stp. Th. v. ἀν. „ap. Herodi. κ. τὰς ἀν. identidem, pro *in* oriente“ cum Bg. per ſing., ſed errans de uſu Noſtri, qui ſemel quidem hic modo per plur. poſt pr. κατὰ, ſed aliquoties poſt illam cum ſing.

οὐκ ἀν.) Pro libero P. adv., cf. 6, 2, 5., retinens inde Bg. Lat. ad rel., ſubſtituit pro iſtius ſubſt. (ducto forſan ex affini adi. ἀλαζὼν 6, 2, 15.) rectius pron. αὐτὰ, e pr. τὰ τολμ., ſed mutatum quoque in numerum rurſus alium, ſecus ac Sch. „*non* ferenda *putans*“ ubi Noſter ex analog. in plur. οὐκ ἀν., ad pr. τὰ τολμ. relato, ſed cum v. ἡγ. ex auctoritate, dum Stp. Th. in ἀν. hinc primo ſine Vs., ſed deinde e Bud.,

των δὲ αὐτὸν καὶ τῶν ἐκεῖσε ἡγουμένων, ἀσχάλλων μὲν καὶ παρὰ γνώμην, ὅμως δ' ἔσχε περὶ ἔξοδον. ἔκ τε οὖν αὐτῆς Ἰταλίας καὶ τῶν ὑπὸ Ῥωμαί-

vocantibus ipſum et illarum regionum ducibus, aegre quidem et praeter animi ſui ſententiam ad expeditionem ſe comparat.
2. Igitur cum ex ipſa Italia, tum ex omnibus

forſan Lex. „vindicandum *ratus*“ ad ſenſum, cf. Ind. Sb. e Zoſ. 2, 9, 2. *οὐκ ἀνασχετὸν εἶναι νομίσας, non* tolerandum *ratus*, (Thuc.) Di. H. ej. T. 1., praeced. ſyn. *ἀφόρητα* —, *οὐκ ἀνασχ. ἡγησάμενοι τὸ πρᾶγμα, rem* indignam *rati*, Ariſt. Pl. v. 419. *τόλμημα — τολμᾶτον οὐκ ἀν.* et v. 899. *ταῦτ' οὖν ἀνασχέτ' ἐστιν*, cum N. Hſth. ſuper accentu in antepen., quocum et ap. Poll. 3, 130. ſq. cum N. 85., ſed ſine Ind. ap. V. Eur. Hipp. 202. 1. C. ſq. ad *οὐκ ἀνάσχετ'*, haud *iſta* ſunt *toleranda*, it. cum ſubſt. aliquo Orph, ſed poëticum *ἄνσχετος* ap. Hom. et Theogn.

καλ. δὲ) Copulam P. omnem perimit, cf. 5, 6, 23., ſed agnoſcit Bg., modo in mediam enunciationem coniiciens, libere verſam, cf. 1, 1, 3. etc., in formula *τῶν ἐκ.*, deſerto P., verſatus diligentius, cf. 2, 9, 1. m. 15. 2, 11, 5. quibus locis ſine Vs. ſubiicit Sch. hunc locum, ubi procedebat iſtud Bg. *illic* 3, 14, 2., ex analog. iunctis *τ. ἐκ.* cum *ἡγ.*, quo particip. variatur cum 6, 2, 2. ſubſt. *ἡγεμόνων*, poſito illo in vicinia cum pr. *ἡγ.* alio ſenſu per gratam negligentiam, luſum et polyptoton. Caeterum praeſides provinciarum intelligentur, poſt ſuperiores nuncios 6, 2, 2. denuo Alexandri imploraſſe auxilium, in primis, cum Artaxerxes, contemtis litteris, perrexiſſet §. 13. ſq.

ἀσχάλλων) Et hic a caeteris hiſtoricis abire Herodianus videtur, qui ab Alexandro promte et alacri animo hanc expeditionem eſſe ſuſceptam, tradunt. *Leisn.*

Qui non nominatim indicauit, quos ſentiret hiſtoricos, a Noſtro diſſidentes, dum in neutram partem aliquid tradit Dio ſ. Xiph. nec N. ad Angl. ap. Heyn. H. 4, 1081. m., ſed Aur. V. in Caeſ. 24, 2. *Alexandro* — qui, *quamquam* adoleſcens, *ingenio* ſupra *aevum* tamen, *confeſtim* apparatu *magno* bellum *adverſum* Xerxem *Perſarum* regem *movet*, et Lampr. c. 50. p. 1003. *quum* igitur *tantus* ac *talis* imperator *domi* ac *foris* eſſet, *iniit* Parthicam *expeditionem*, rel. it. c. 55. p. 1017. *magno* igitur *apparatu* inde *in* Perſas *profectus*. Sed e P. libero, per addita adv. bina, cf. de *ſcil.* in apodoſi 5, 5, 14. et de *tandem* 4, 15, 18., omnia fere rel. ſervat Bg., mutans particip. *ἀσχ.* in adv. et omittens *ὅμ. δ'*, ſecus ac 1, 9, 22. cf. 6, 1, 24., cui *ἀσχ.* iungit Noſter de ſuo formulam *π. γν.*, quo in ſubſt. plene Stp. Th. e P., ſed Bg. per ſyn. praep. aliam modo, longius que, quam ſupra, cf. 3, 6, 18. e., pro ſeveris, dolens *quidem* et *contra* voluntatem, *tamen* vero *intentus* fuit *profectioni*, dum Bg. ad *ἐξ.*, ut 3, 14, 4. diſcedens in *ἀσχ. π.* a ſe 5, 5, 1. e. *εἶχε π. ἐξ.* quocum variatur per ſyn. v., ad quae Leisn. in m. Ox. „ſc. *νοῦν*“ qua ellipſi ditandus L. Boſ., cf. de alia ſupra 4, 4, 13.

αὐτ. Ἰτ.) placet Sb. coniectura *αὐτῆς τῆς Ἰτ.* *Stroth.* quem deceperit Sch. in pron. „Sb. legit *αὐτ. τῆς Ἰτ.*“ dum haec Sb. pertinent potius ad 6, 7, 9., ſervante Bg. recte vulg., dum P. iterum opprimit pron. cf.

οις πάντων ἐθνῶν λογάδες ἐς τὴν[s] ϛρατιὰν ἠθροίζοντο[t], ὅσοι σώματος εὐεξίᾳ[u] καὶ ἡλικίας ἀκμῇ[x] εἰς μάχην ἐπιτήδειοι ἐνομίζοντο. κίνησίς τε μεγίϛη πᾶσι[y] τῆς ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐγέ-

Romanorum provinciis delectus habebantur cunctorum, qui corporis habitudine et aetatis vigore ad bellum idonei viderentur. Motusque ingens toto Romano imperio

s) τὴν in Ms. Vi. deeſt. *Loc.* Sic et ἐς ϛρατιὰν Ms. Ba. v. N. t) Colon in Ms. Ba., ut punctum in Bs. 2. R. u) εὐευξίᾳ Ms. Ba. mendoſe, ſed Ms. Ve. εὐεξίας καὶ ἡλικίας ἀκμῇ v. N. x) Comma nullum hic modo in Bs. 1., quae id contra ferunt mox poſt ἐνομιζ., ubi colon in Pat. y) Nil variatur per libros, v. N.

3, 13, 10., liber idem in ſqq., pro πάντ. maxime ſubſtituto alio adi. λοιπῶν, (ſi non illud adi. cepit pro ſuo ſine cauſa idonea,) cf. 1, 9, 13. et de λοιπὸς pro πᾶς Rsk. ad Polb. p. 116. e. it. in omiſſo Ῥωμ. λ., ubi Bg. formulam e praep. mutat in gen., aliter, quam 5, 2, 5. 3, 14, 17. pro quo acc. ὑπὸ Ῥωμαίους hic per dat. variari ib. diximus. Caeterum Bg. quoque ſeverior in τὲ — καὶ relatis, quorum primum P. oppreſſit, cf. 5, 5, 4. poſt praep. iterum.

λογ. ἐς τ. ϛρ) Non minus apte legeris ἐς τὴν ϛρατείαν, ad *expeditionem* iſtam. *Sylb.* qui et in Ind. in vulg. Gr. hinc „ϛρατιὰ pro ϛρατεία“ ſine Vs., quam liberrimam dedit Bg. e P., (ſervato etiam inde libero adi. gen. πάντων, cf. 6, 1, 15. e. 1, 14, 4. e.) dum, ſumtis λογ. de perſ. aeque vulg. ϛρατ. conveniet cum v. ἀθρ., ex analog. ſic habente ſua hic adiuncta, *delecti* milites *colligebantur*, cogebantur, *ad exercitum conficiendum*; hic ut ſequatur explic. quaedam iſtius λογ. cf. 2, 13, 21. et in *Bg.* formulam 2, 14, 12. ϛρατευ., ut in artic. a Mss. omiſſum proxime 6, 2, 7. e., hic e gloſſa per comparationem cum 3, 1, 7. e.

ὅσοι σωμ.) Bg. e P. fere omnia, praeter duplicatum καὶ, cf. 2, 5, 10. 4, 4, 5. et Lat. ad μαχ. 6, 2, 10., ſed in Lat. ad ἐν. 3, 15, 3. e. et ad ἀκμ. aliud, quam ſupra, 1, 3, 3. Exc. etc., ut proxime in confuſam a Ms. litteram ϛ cum iota poſtſcripto 5, 5, 1. ἑαυτ., hic ſimul fortaſſis e ſq. ἡλ., variante Noſtro cum 2, 9, 15. πρὸς μάχας ἐπιτηδ. (quo in adi. hinc P. ſervat Stp. Th. 1, 1218. i., per analog. ſic iunctis his,) it. cum 4, 9, 9. πῶς ἡλικίας ἔχοι καὶ μεγέθους σώματός καὶ εὐεξίας, aliter locato gen. σωμ., quo de ib. cum εὐεξ., ubi v. e. Stp. Th. iterum cum P. quoad Lat., ſed in ſevera copula cum Bg.

κίνησις — πᾶσι) Rectius πᾶσι τοῖς ὑπὸ Ῥωμαίους ἐγένετο, δυνάμεως ἐκ. ἀθρ. *Sylb.* recte Sb. corrigit πᾶσι τοῖς ὑ. Ῥ. λ. poſſet etiam τῆς atque adeo diſtinctione manente pro πᾶσι legi πάσης. *Stroth.*

Ut Leisn. in m. Ox. „ſ. πάσης“ nihil ſignans ad m. Ms. Bg., qui aliam emendationem in Vs. innuere videtur πάσῃ τῇ ὑπὸ Ῥ. ſcil. γῇ ſ. χώρᾳ, praelucente adeo P. „omnibus *Romani* imperii *regionibus*“ ubi, praeter confuſa ι et η, cf. 5, 7, 6. ἐγκεχ. (cum iota defuerit olim in Codd.) iterum que ϛ et iota poſtſcr., oppreſſum ſit tum ſubſt. illud alterutrum, (potius que, per ſolennem ellipſin et veſtigia P., quaſi legiſſet cum Sb. πᾶσι τοῖς et ſuppleſſet χώραις ſ. χώραις, — quam e Bg. βασιλείᾳ ſ. ἀρχῇ, cf. 6, 7, 10. τὴν ὑ. Ῥωμαίοις γῆν,) tum pr. ἐν, cf. 1, 10, 1. et cum v. γιν. iterum, cf. 1, 13, 3. ἐσχατ. et diſerte ap. Thuc. 2, 8.

νετο δυνάμεως[z] ἰσοῤῥόπου ἀθροιζομένης πρὸς τὸ ἀγγελλόμενον τῶν ἐπιτρεχόντων[a] βαρβάρων πλῆθος. ὁ δ᾽[b] Ἀλέξανδρος, ἀθροίσας τοὺς

exſtitit, copiis congregandis, quae pares forent ei, quae nunciabatur incurſare, barbarorum multitudini.
4. Porro Alexander congregatis urba-

z) Comma hic in edd. omnibus et tacite in Mss. quoque, v. N. a) In Ms. Vi. τῶν ἐπιτρεχόντων deeſt, *Loc.* Sic et Excpt. e Mss. rel. modo habuere, ἀγγελλόμενον βαρβάρων πλῆθος. v. N. b) δὲ Ἀλ. in Bs. 2. al., ſed δ᾽ Bs. 1. ut alibi.

κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο, hic *enim* motus *profecto* maximus *inter* Graecos *fuit*, qui quidem ſcriptor, toties a Noſtro expreſſus, ſuſtineat adeo vulg. lectionem et rectionem formulae κιν. ἐγεν. cum dat. perſ., ſupplendo quidem ſubſt. ἀνθρώποις, ſed ad vulg. gen. τῆς illa iterum γῆς ſ. χώρας, in qua leniſſima medicina, immo nulla, ſed potius interpretatione iuſta, formulam τῆς ὑ. Ῥ. habeamus tantum ex analog., maxime illa per variationem 5, 2, 5. ἡ ὑπὸ Ῥωμαίους οἰκουμένη, (neutram tenente L. Boſ. Ell. nec hanc noſtram, nec plenam illam 6, 7, 10.) ad quem acc. Ῥωμ. reſpexerit Sb. (dum Strothus videtur legiſſe dat. vulg.) qui in Ind. v. κιν. retinet vulg. πᾶσι, ubi et Stp. Th. 2, 216. i. „κιν. — πᾶσι τοῖς ὑ. Ῥ. ἐγ." cum P. Vs., per aliam adeo lect. tacite illam Sb., qui, etiam ad meam huius loci explicationem, (ubi κινησ. fuerit pro commotione potius corporum, quam animi, cf. 1, 7, 1. 1, 1, 5. Exc.) commode interpungit poſt ἐγεν., quod comma, olim a me recipiendum, et Bg. oſtendit clarius, quam P., prae quo etiam verior eſt ad ἀθρ., ibi inde ſervans fut. et longiora illa (ex ſuppleto particip. οὔσης) ad ἰσ., ex analog. iunctum cum δυν. et cum pr. πρὸς, ut Sch. regit „πρ. τὸ πλ. *copiis*, quae *pares* ſunt *multitudini* incurſanti" et diſerte Stp. Th. 3, 677. e. ſq. „ἰσ. interdum cum πρὸς τοῦτο, — Herodi. l. 6. dicit δύναμιν ἰσόῤῥοπον πρὸς τὸ πλῆθος τῶν βαρβ." libere ſic et per eandem rectionem e Phil., per ſe ut ἀθρ. etiam regi poſſit cum pr. πρὸς, ſumta pro ſyn. ἐπὶ, quacum ſupra ἀθρ., cf. ap. Stp. Th. cum πρὸς alio ſenſu, pro *ad*, dum Bg. e P. (libero etiam per pron. τοσοῦτον, forſan ex 4, 15, 13.) et Lat. rectione adi. dat caſum tertium, ubi tamen G. Th. 682, 103. „ſapientia *par* ad *formam*" unde licuit ſeverius, *exercitu* pari, *ſufficienti*, congregato *ad* nunciatam *incurſantium* barbarorum *multitudinem*, ſ. *copiis* congregatis *paribus* nunciatae *incurſantium* barb. *multitudini*; in qua parte poſtr. liberior Bg., partim e Sch. „ἀγγ. quod *nuntiabatur*, ἐπ. incurſiones *facientium*" ſic expreſſo particip., quod, variatum pro 6, 2, 3. e. 14. κατατρεχ., cf. 1, 10, 4., nec P. refert, ut forte habuerit Cod., ſimilem noſtris, qui carent, ut aliis particip. ſupra, cf. 4, 14, 5. e. παροντ., 5, 2, 10. κεκοσμ., ſic h. l. etiam illo cum artic., praeter cauſam idoneam, ſi non librarium offendebant cumulata particip., quae per ſe procedunt, ad copiam ſcriptoris pertinentia, nullum ut ſit ſupervacaneum.

ὁ δ᾽ Ἀλεξ.) Praeter P. iuſtam copulam, Bg., cf. 5, 8, 17., inde retinet quaedam, in primis adi. πάντας, cf. 4, 14, 11. et formulam τοὺς ἐν Ῥ. per adi., ut 2, 4, 8. τοὺς ἐν τῇ Ῥ. στρ. pro quo variatur hic ſine artic.

ἐν Ῥώμῃ ϛρατιώτας, συν-
ελθεῖν τε κελεύσας ἐς τὸ
σύνηθες πεδίον, ἐπὶ βήμα-
τος ἀνελθὼν, ἔλεξε τοιάδε [c].
„Ἐβουλόμην μὲν, ὦ [d] ἄνδρες
„συϛρατιῶται, τοὺς συνήθεις

nis militibus, ac convenire
omnibus iuſſis in conſuetum
campum, conſcenſo tribunali,
dixit huiuscemodi quaedam:
5. *Voluiſſem quidem, commi-
litones, conſueto illo genere*

c) Poſt haec titulus erat in edd. A. al. Δημηγορια Αλεξανδρου του της Μαμαιας, ſed, omiſſo artic. τοῦ in Bs. 2. al., et in Ox. et Ed. praeterea Μαμμ. per duplicem. d) In Ms. Ba. ὦ abeſt. *Mart.* v. N.

cf. 3, 7, 19. dum in rel. negligentior eſt P., omiſſis et ἀθρ. cf. 2, 10, 2. i. 3, 14, 7. m. (quocum variatur ordine,) et συνηθ. quo variat Noſter partim pro 1, 5, 3. εἰς τὸ εἰωθὸς πεδ. et ſimul per praep. it. cum 2, 10, 2. e. 2, 13, 6., ſed cum 1, 5, 4. m. 2, 3, 11. e. 2, 13, 7. ἀν. ἐπὶ τὸ βῆμα per caſum poſt pr. ἐπὶ, ex antiptoſi ſ. enallage caſuum, cf. 1, 3, 2. e. ἐπιβαιν., ſed ex analog. in noſtro v. ἀν. cf. 1, 5, 4. m. cum Horr. M. Cr. p. 178. m., dum P. in hoc membro oſtendit copulam, (proprie ſine ea poſito praemiſſo que, ut alibi, in apodoſi periodi e participiis,) quoniam primum particip. ἀθρ. omiſerat, et duo tantum fecerat membra.

ἐβουλόμην) P. et Lat. et tempus deſeruit Bg., tenente Stp. Th. nec iſta Latt. nec rectionem cum inf. nec formam temporis huius (ap. Sch. ſine Vs. „impf.“ unde P., pro quo Bg. forſan reſpexit aor. 2., aeque recte, cf. 2, 5, 14. m. ἐμελλ. 2, 1, 1. ἀνελ. it. 1, 8, 6. m. συνηκ. 3, 3, 5. εἶχ.) diverſam ab augmento ſimpl. aut dupl., in qua hic nihil tentat Ms., cf. 3, 7, 15. et, praeter „ἂν — ἐβ. vellem“ ap. Hoog. Op. p. 75. e., quoque Dem. 54. ult. ἐβ. δ' ἂν, quae particula h. l. oppreſſa, 181. 26., ſed ἃ — ταῦτ' οὐκ ἠβουλόμην γίγνεσθαι — ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, 395, 21. at 1018, 2. ἐβουλόμην μέντ' ἂν, ὦ ἄν. δικαστ., λ. 1020, 9. 1052, 25. 1140. 5. 1257, 6. 1274, 10. 1434, 8. it. ἠβ. ἂν, ὦ ἄν. Ἀθ. 1441, 6. 1447, 25. 1489, 12. ad cuius aliorum que analog. hic copuletur ἀνδρ. cum συϛρ., cf. L. N. T. Schw. p. 113. N. extr. „Xen. Cyr. exp. — ἄνδρες ϛρατ. quibus verbis Clearchus milites ſuos alloquitur, — Dio — ὦ ἀ. ϛρ. o *milites*, — Herodi. — ἐβ. ὦ — λογ. cuperem, o comm., *ſermonem* ad *vos* facere *conſuetum*“ nihil praebente Stp. Th. et Indd. Xen. quorum illi Cyr., praeter 1, 6, 25. e. ἄρχοντός τε ἀνδρὸς καὶ ἰδιώτου, it. §. 31. ἀνὴρ διδάσκαλος, add. ἄνδρες pro ſq. ϛρατιώτας 1, 5, 4. e. it. ib. §. 7. in orationis ad milites init. ἄνδρες φίλοι, it. 2, 1, 11. 2, 2, 17. 2, 3, 2. it. ἄ. φ. καὶ σύμμαχοι 4, 5, 37. ἄ. ξύμμαχοι 5, 4, 19. 6, 2, 14. 25. 6, 3, 15. 6, 4, 13. 7, 1, 29. 7, 5, 42. 8, 6, 3., ſed alteri Ἀνβ. bina loca Schwarz. 1, 3, 3. et 9. in ed. Th. V. 2. *milites*, — et *mei milites*, it. 3, 2, 2. ὦ ἀ. ϛρ. *milites*, it. (7, 1, 25., at) §. 34. ὦ ἄνδρες Th. V. 2. p. 157. §. 23. *milites*, cf. ἄ. πολῖται, ib. Hell. 7, 3, 6., ubi P. cum Bg., etiam in oppreſſa vocula exclam., cf. 3, 12, 12., ſed hic cum Ms. uno, minus, opinor, quoniam elapſa a vicinitate, quam per gloſſam ex aliis locis ſupra, ubi cum vocat. deeſt, ad variandum que cum l. l.

τοὺς συν.). Severiorem Vs. in N. pr. vidimus, quam Bg. et P. (cf. 2, 14, 5. addito hic adi. συν. peculiari ratione,) unde in ſqq. partim, ubi

„πρὸς ὑμᾶς ποιεῖσθαι λόγους, „δι' ὧν αὐτός τε ἐκοσμούμην δη„μηγορῶν, ὑμᾶς τε ἀκούοντας „εὔφραινον. εἰρήνης γὰρ πο„λυετοῦς ἀπολαύσαντες, εἴ τι „καινὸν νῦν [e]. ἀκούοιτε, ἴσως „ἂν ὡς [f] παρ' ἐλπίδα[g] λεχ„θέντι [h] ἐκπλαγείητε. χρὴ δ' [i]

orationis apud vos uti, quod et mihi concionanti ornamento, et vobis audientibus delectationi erat. Pace enim multorum annorum potiti, ſi quid novi nunc audiatis, fortaſſe quaſi praeter ſpem id dicatur
6. *tioni erat. Pace enim multorum annorum potiti, ſi quid novi nunc audiatis, fortaſſe quaſi praeter ſpem id dicatur*
7. *expaveſcetis. Verum enim*

e) Mss. Ba. et Ve. καινὸν ἀκ. v. N. f) In Ms. Ba. ὡς abeſt. *Mart.*, ut et in Ms. Ve. v. N. g) ἐλπίδων ed. Lu. mendoſe. h) λεχθέν τι diviſum in ed. Bs. 2. L. vitioſe, ut διαλεχθέν τι Bs. 1. R. e ſociae διαλεχθέντι, quarum ſyllaba δι venerit ex A. 2. ἐλπί-δα diviſo. i) Hic nullibi comma, ſed poſt εὐφρ. in A. al. v. N.

diſcedit Sch. in „δημ. verba *faciens* ad *populum*" immo ad milites, cf. 2, 8, 3., ſed per omnia Noſter de ſuo, et ſeveriora proceduut, *conſueta* ad *vos* facere *verba*, per *quae* ſ. *quibus* et *ipſe ornarer*, decorarer, *dicens*, et *vos* audientes *delectarem*; quod v. Gr. poſtr. ignorat Stp. Th. per tempus et formam ab augmento, cf. 2, 8, 11. 5, 2, 2., innuente Noſtro alias orationes, ab Alexandro ad exercitum Praetorium habitas, quarum aliquas memorat et Lampr. c. 53. p. 1010. e. c. 57. p. 1020. e.

εἰρήνης) Bg. in πολ. cum Sch. qui e Stp. m. in „εἰρ. pace *frui*" potuit ſuppeditare ſeverius *fruiti*, cf. 3, 7, 20. qua in formula Noſter fortaſſis ex analog. Lat. cf. G. Th., ut ex alia in adi. πολ. cum εἰρ. Mox adv. in Mss. omiſſum, ut alibi alia, oſtendit clare P., elapſum hic ob pr. νου ſimilem ſyllabam, et hic neceſſarium ex oppoſ. εἰρ. πολ.; ex illo ducente Bg. alium caſum ad τὶ καιν., cf. 3, 13, 15. et in formulam N. T. Act. 17, 21. λέγειν τὶ καὶ ἀκούειν καινότερον, ut in omiſſum a Mss. adv. ὡς cum particip. 1, 11, 12., niſi quod hic elapſum eſſe poſſit a vicinitate, nec ob ſenſum abeſſe, oſtenſum idem a Bg. e P., qui utr. ſeverius in formula π. ἐλπ., quam ſupra 6, 2, 7. 15. (quo cum poſtr. variatur rurſus per ſing.) ſed P. deſertus etiam a Sch. in „λ. *dicto*, ἐκπλ. *perterrefacti eſſetis* tanquam *ab* eo, *quod* praeter *ſpem* dictum *fuit*" qui errat modo in ſenſu opt., pro meliori tempore Bg. cf. 1, 1, 5. qui et ipſe, partim e Stp. m. ad particip. λ., per praeſ. acceptum ſine neceſſitate, aſſumit pron., pendens proprie a v. ἐκπλ. reſpiciens que pr. τὸ καιν., pro ἴσως ἂν ἐκπλ. αὐτῷ, ὡς λεχθ. π. ἐλπ., *fortaſſe* perterreamini *eo*, ut *praeter* expectationem *dicto*, ubi ad ὡς aeque recte Stp. in m. per cauſalem, noſtro Lat. ſyn.; ad totam Noſtri ſententiam, ex analog. conflatam, tenente me tantum e Cic. ep. fam. 4, 4, 9. repente *praeter ſpem dixit*.

χρὴ) Schottus Obſ. Hum. 3, 12. p. 142. notat, hanc ſententiam a Demoſthene eſſe ſumtam, qui in orat. de corona (Rs. 258, 21.) δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένοις ἐλπίδα, φέρειν δ' ὅ τι ἂν ὁ θεὸς διδῷ, γενναίως. *Leisn.*

Variatur ſententia partim cum illa 4, 14, 9., ubi produximus e Dem. et locum Leisn., (quo de cf. ad Luc. 3, 494. N. 78.) et alium,

„ἄνδρας γενναίους τὲ καὶ σώ-
„φρονας εὔχεσθαι μὲν, ὑπάρ-
„χειν τὰ βέλτιςα, φέρειν δὲ [k]
„τὰ προςπίπτοντα. τῶν μὲν 8.
„γὰρ δι' ἡδονῆς πραττομένων
„ἡ ἀπόλαυσις γλυκεῖα [l], τῶν
„δ' [m] ἐξ ἀνάγκης [n] κατορθουμέ-

vero decet viros fortes et mo-
deratos optare quidem, ut eve-
niant optima, ſed ferre quae-
cunque accidant. Nam ut
a rebus iucundis ſuauis ſenſus
exſiſtit, ita a moleſtis et ar-
duis bene gerendis gloria for-

k) Ms. Ba. φέρειν τὲ τὰ πρ., ut φέρειν τε ſine acc. ed. A. al., ſed φέρείν τε Bs. 1. v. N. l) Hic punctum erat in ed. A. al., ſed colon in Stp. rel. pro commate Bs. 1. al. v. N. m) δὲ Ms. Ba. cf. 4, 15, 12. n) ἐξανάγκης Ms. Ba. haud ſecus, ac ſi unum eſſet vocabulum. *Mart.* de more iſtius, cf. 1, 4, 12. 5, 1, 3. 7.

quibus add. 506, 12. ſqq. ἀλλὰ χρή γε ἀνθρώπους ὄντας — τἀγαθὰ μὲν προςδοκᾷν, καὶ τοῖς θεοῖς εὔχεσθαι διδόναι· πάντα δ' ἀνθρώπινα ἡγεῖσθαι, et 1486., 1. ἔγνωκα — παντὶ τῷ πολιτευομένῳ προςήκειν, — ὥςπερ οἱ παῖδες πρὸς τοὺς γονέας, οὕτω πρὸς ἅπαντας τοὺς πολίτας ἔχειν, εὔχεσθαι μὲν ὡς εὐγνωμονεςάτων τυγχάνειν, φέρειν δὲ τοὺς ὄντας εὐμενῶς, ſed Poll. Call. p. 620. e. ex Baſil. „σωφρόνων ἀνδρῶν, τὸ μὴ κινδύνοις ἐπιῤῥίπτειν αὐτοὺς, γενναίων δὲ καὶ φιλοσόφων, τοὺς ἐμπεσόντας, φέρειν γενναίως" diſcedente Bg. a P. per liberrimum Lat. ad δὲ, cf. Exc. ad 1, 8, 5. tum in εὐχ. λ., ubi in v. ὑπ. cf. 1, 4, 5. dum procedebat et vulgare Lat. *adeſſe*, ex analog. iuncto τ. β. it. cum φ. illo τὰ πρ. per variationem 4, 14, 9. τ. πρ. μετρίως ὑπομένειν, quoad ordinem quoque, dum hic Bg. partim e P., merum plur. particip. *reſolvens in pron. univerſae notionis*, ſ. in ὅσα, per ſe non male, quanquam proprie ſubintellecto adi. πάντα, niſi ſuum ceperit iterum pro mero relat. cf. 5, 1, 12. 1, 5, 24., ſed in Ms. τὲ, pro δὲ, poſt μὲν, cf. 6, 2, 19. 4, 10, 7., etiam hic faciente P. cum Mss. rel. it. cum Bg. in nullo commate ab init. §., ubi, facto illo poſt δ', fuerit χρὴ, ut alibi, cum acc. et inf., ſed cum mero acc., facto contra poſt σωφρ., ſalva utrinque ſententia, cf. 4, 5, 15.

τῶν μὲν) Copiam Noſtri, a P. defertam, partim ſervavit Bg., inde, poſt omiſſum μὲν, periodi formam mutans in comparativam, dum Sch. „δ. ἡ. *voluptate*, πρ. *eorum*, quae *aguntur* cum *voluptate*, ἀπ. *fruitio*, γλ. dulcis *eſt* uſus *cum* voluptate *geſtorum*, κατ. *eorum*, quae *neceſſario* virtuoſe *aguntur*, ἐνδ. *glorioſa* eſt *fortitudo*" ſed Stp. Th. modo 1, 1436. G. m. „ap. Herodi. δι' ἡδ. πράττειν, *cum* volupt. *aliqua* facere" qua in formula aliter Bg., quam 4, 6, 4. it. in oppoſita ἐξ ἀν. 1, 4, 12., diſcedens quoque nimium in rel., ſicut et in κατ. procedet notio, quam ipſe ſequitur §. 12. e., cf. 1, 5, 19., *nam* earum *quidem* rerum, *quae* cum *voluptate* aguntur, *dulcis* eſt *fructus*, ſed *earum*, quae *neceſſario* geruntur, *glorioſa* eſt *fortitudo*; conflante Noſtro ſuas ſententias de ſuo, at Bg. univerſe ſenſum efferente cum perſpicuitate; cuius Lat. ad ἀπολ. augebuntur Lexx., ſed duo pro uno ad ἐξ ἀν. ſunt ex anteced. et conſequ., denique ad ἐνδ. ἀνδρ. pro adi. et ſubſt. duo ſubſt. in regimine; dum merae ſententiae erant hae, *res* actiones que *leves*, et hinc *iucundae*, ac cum voluptate *libenter* que ſuſceptae, *pariunt* modo *volupta-*

„νων ἔνδοξος ἡ ἀνδρεία. καὶ τὸ „μὲν ἄρχειν ἀδίκων ἔργων[o] οὐκ „εὐγνώμονα ἔχει τὴν πρόκλη-„σιν[p], τὸ δὲ τοὺς ὀχλοῦντας[q]

9. *titudinis. Atque ut prius laedere, inconſulte eſt laceſſere, ita vexantes amoliri, ex bona conſcientia audaciam*

o) Comma hic defuit in una ed. Bs. 1. R. in Bs. 2. L. pro puncto A. al. et colo Stp. rel.

p) Hoc comma erat modo v. N.

q) ἐνοχλ. Mss. Ve. et Vi.

tem et ſenſum gratum, ſed *res* et actiones *arduae*, quas plerumque inviti ac *coacti* ſubeunt homines, ubi tamen *forti* ſuſcipiuntur *animo*, pariunt *gloriam*, ſ. ea, quae ſponte ſuſcipiuntur et cum voluntate, etiam voluptatem afferunt, ſed, quae neceſſitate coacti gerimus, cum fortiter expediuntur, gloriam parant. Caeterum e P. affert h. l. L. Boſ. ad N. T. 2 Petr. 1, 3.

καὶ τὸ — προκλησ.) non *habet* prudentem *provocationem*. εὐγνώμων eſt, qui recte et bene de rebus iudicat, aequus rerum aeſtimator. Xen. M. S. 2, 8, 5. *Leisn.*

Qui et ad Ms. Bg. „*inconſulte* eſte *laceſſere*“ debuit ſane adſcribere „quid haec ſibi volunt?“ cum eſſent a ſcriba depravata ex eo, quod rectius dedi, ubi *eſt* valet pro *ſignificat*, noſtro *heiſst*, per liberrimam Vs., dum, praeter formulam ἀρχ. ἀδ. ἐ., mutatam in aliam ex adv. et verbo, partim e P. (ut 3, 6, 9. in ſyn. ἄρχειν ἐργ. πονηρῶν, per variationem ex analog. cf. ib.) phraſin e v. ἐχ. cum acc. rei et adi. convertit ſic, ut adi. fiat adv., ſed v. ἐχ. verbum ſubſt. et nomen ſubſt. aliquis inf., pro quibus Leisn. ſevere, partim e Sch. „εὐγν. *candidam*, bonam *fidem* agnoſcentem *provocationem*, ſ. aequa *animi* conſcientia *utentem*, πρ. provocationem *non* aequam *habet*“ quo in ſubſt. ſub eodem Lat. hinc Stp. Th. ſine Vs., ſed cum commate poſt ἐργ. cf. ſenſu forenſi Suid. Hſy. Poſſ. Call. Rs. Or. V. 4. 7. utr. 8. Dim. Dem. Di. H. S. T. 1., ſed alio Foeſ. Thuc. Diod. S. Ioſ. Miſc. O. A. Nov. T. 1. p. 68., quod ex analog. tantum cum v. ἐχ., in notione pro continere ſ. prodere, indicare, cf. 1, 2, 9. 3, 13, 4. et Thuc. 294, 98. ἡ παραίνεσις — ὑπόμνησιν μᾶλλον ἔχει, ἢ ἐπικέλευσιν, ſed in adi. εὐγν., de perſ. ſ. re, Suic. Rs. Or. V. 4. Dem. Diod. S. Plut. Krg. Di. H. S. T. 1. Ioſ. Luc. Poll. 8, 7. cum N. 31, ſed ſuper accentu in neutro εὐγνῶμον Thom. M. tum ad affinia adv., ſubſt. et verbum ſimul Bud. C. et ap. laud. it. Ind. Sb. Suid. et Hſy., dum de ſuo Noſter iungit cum πρ. et cum neg., pro uno ἀγνώμονα, ubi v. Xen. M. S. pro imprudens, ſed Dem. *inconſultus*, ut ἀγνωμοσύνη oppon. σοφίᾳ ap. Herdt. 172, 29. et ib. p. 187. N. 28. e Schol. Dem. ἀγνωμόνως, ἀνοήτως, (cum Rs. Or. V. 2. p. 32. N. 18.) it. ex Harpocr., quae et ap. Suid. cf. Hſy. unde firmantur illa Bg. et Leisn., ſed et haec ſeveriora, *Et* prius *quidem* facere *iniquas* res *habet*, continet, arguit, declarat *non conſultam*, non prudentem *provocationem*, i. ſi quis prior iniurias infert alteri, hoc eſt alterum imprudenter provocare ad ulciſcendum, is que eſt parum prudens, et oſtendit parum prudentiae, dum provocat alterum ad iniuriam contra inferendam; ubi comma poſt ἐργ. non procedit in enunciatione ſingulari, cuius ſubiectum quippe ſolitarium, hic expreſſum per inf. inſtructum ſ. phraſin τὸ ἀρχ. ἀδ. ἐ. non poteſt ſeiungi a rel. partibus enunciationis; ſicut continuo eſſere-

„ἀποσείεσθαι[r] ἔκ τε της ἀγα-
„θῆς συνειδήσεως ἔχει τὸ θαῤ-
„ῥαλέον[s], καὶ ἐκ τοῦ μὴ ἀδικεῖν,
„ἀλλ' ἀμύνασθαι[t], ὑπάρχει
„τὸ εὔελπι. Ἀρταξέρξης, ἀνὴρ

affert: atque ex eo, quod non infertur iniuria, ſed propulſatur, exiſtit bona 10. *ſpes. Artaxerxes vir*

r) Comma hic fuit in Stp. rel., ſed nullum in A. al. v. N. s) Punctum in A., ſed duo in Par. 2. v. N. t) ἀμύνεσθαι Mss. tres, v. N.

tur enunciatio ſyn. haec, τὸ ἀρχ. ἀδ. ἐργ. ἀγνωμόνως τινὰ προκαλεῖται, dum Bg. ſumit periodum comparat. iterum e P. liberrimo.

τὸ δὲ τοὺς ὀχλ.) Mss. compoſ. pro ſimpl. (cf. 5, 8, 18. e.) eſt e gloſſa per comparationem cum ſuperioribus locis, cf. 4, 13, 9., forſan et, quia eſt frequentius, cf. 2, 15, 7. Alb. Gl. p. 182. N. 24. et ad Hſy. 1, 1254. N. 31., dum Stp. Th. nullum habet exemplum act. in ſimpl., cf. tamen D'Orv. Ch. p. 357. (cum Bg., ubi n. Gr. ap. G. Th., deſerto P., etiam a Sch. „*moleſtantes*“) Intep. ad N. T. Luc. 6, 18. cum Loesn. p. 105. it. Lexx. ej. quorum Schw. e Plat. habetur ap. Fi. Phaed. p. 220. m. pro quo ib. p. 161. m. πράγματα παρέχειν et p. 168. i. ἀσχολίας παρεχ., ſed Hſy. 2, 829. m. ὀχλεῖ, — λυπεῖ, iungente id Noſtro de ſuo cum ſq. v. ἀποσ., ubi Sch. partim e P. „propulſare *offendentes*“ et aeque incommodum comma, ac in pr. membro, ex eadem cauſa, quoniam inf., ut ſubiectum, cohaeret cum partibus rel. usque ad θαῤῥ., ubi procedit et maior diſtinctio, quia ſequitur enunciatio nova, ſed, variandi cauſa, inverſi ordinis, pro τὸ εὐ. ὑπ. ἐκ τ. λ. In priori quidem parte Bg. recte ad v. ἐχ., cf. 1, 2, 9. (quibus ibi prolatis add. Aeſch. ep. S. ex p. 83. e.) quanquam *proprie notio* eſt *illa antea*, unde et Sch. „ἐχ. habet *fiduciam*, θαρ. *confidentiam* habet *ex* bona *conſc.*“ addito ſic etiam adi. ἀγ., quod P. oppreſſerat, ſed Noſter habet fortaſſis e Lat. cum συν., (cf. G. Th. in ſubſt. 1166, 48. e Plin.) ut rel. ex analog., cf. de τὸ θ. 2, 14, 3. ſed alibi de pr. ἐκ pro Lat. *ob*, ubi forſan et alia Lat. in v. ἐχ. cum illa praep., tacente G. Th., cf. Iuſt. 36, 1, 1. tantum *contemtum* apud *omnes* inertiae, *quantum* odium *pater* ex *ſuperbia* habuerat, *contraxit*. Caeterum, quia Bg. periodum inſtituit comparat., non potuit reddere τὸ, referendum ad ſq. καὶ, et proprie reducendum ordine ad pr. enunciationem, *ſed* tum *vexantes* amoliri *habet* ex *bona* conſcientia *confidentiam*, tum *bona ſpes* exiſtit *ex* eo, *cum* non *laedas*, ſed *ulciſcaris*, ſ. *non* e *laedendo*, ſed *vindicando* ſ. *propulſando*, cf. in Bg. ἐκ τοῦ λ. 2, 8, 7. 2, 3, 23., ſed ἀδ. 3, 8, 6. 4, 5, 4. et ἀμ. 4, 5, 5. 2, 6, 2. rel., ubi Mss. aliud tempus, praeſ. pro aor. 1., eſt e lapſu aut gloſſa, cf. 4, 12, 9. e. 2, 14, 9. e., concurrente hic iterum utr. iſto tempore, cf. 6, 2, 3. χειρωσ., nihil definiente P. libero, unde Bg. modo in τὸ εὐ. cf. 2, 14, 3. (quo variatur pro pr. τὸ θαῤῥ.) ut 2, 8, 7. in ὑπ. cum pr. ἐκ, iunctum ex analog. cum τὸ ε.

Ἀρταξ.) Dionem v. in Alexandro et Excpt. Peireſc. p. 768. quos que ad Lampr. notavit Caſaub. (in Alex. Sev. c. 55. p. 1017. N. 1.) *Boecl.* Forte Πέρσης, ὃς τὸν κ. λ. *Reisk.*

In rebus reſpicitur ad 6, 2, 3. et 21., ubi Bg. e P. ſervat, ſecus ac 2, 9, 2., ſubſt ἀν. cum nomine patriae Περσ., ſecus ac Schw. L. N. T

„Πέρσης, τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην „Ἀρτάβανον ἀποκτείνας, τήν „τε ἀρχὴν εἰς Πέρσας μεταστή„σας [u], ἀλλὰ καὶ τῶν ὑμετέ„ρων [x] ὅπλων καταθαῤῥήσας [y],

Perſa, poſtquam ſuum dominum, Artabanum occidit, imperium que ad Perſas tranſtulit, atque etiam contra veſtra arma fiduciam ſumſit,

u) καταϛ. Ms. Ve. v. N. x) ἡμετερ. Mss. Ve. et Vi. cum edd. Par. et Pat. v. N. y) Ms. Ba. ὑμ. δ. καταφρονήσας, κ. τ. βασ. δοξ. ὑπεραρθεὶς, πειρ.

p. 114. N. 1. e. „Artaxerxes *Perſa*" e cuius locis duobus 'Αυβ. reperi modo unum 3, 4, 35. alius ordinis Πέρσῃ ἀνδρὶ, Th. V. 2. p. 175. i. homini *Perſico*, ſine Ind., ubi contra ordinis noſtri, praecedente etiam proprio nomine perſ. 1, 8, 1. Παταγύας, ἀν. Π., Th. p. 52. Patagyas *Perſa*, cf. 1, 6, 1., ſed Cyr. 2, 1, 15. 3, 2, 6. 3, 3, 41. 4, 1, 2. 5, 2, 17. 5, 3, 41. 7, 2, 3. 7, 4, 1. ſq. 7, 5, 55. 8, 5, 22. coll. §. ſq. *Diod. S.* 1, 407. l. 94. it. Herdt. 99, 16. μὴ εἴη ἀνὴρ Πέρσης γεγονὼς, λ. quiſpiam *vir*, genere *Perſes*, ſed 257, 48. Ὀροίτης, ἀν. Π., *Perſa*, at 450, 67. vir *Perſa*, it. 726, 87. 743, 26. 30. tum 675, 15. coll. l. 9., dum hic ingenium Rsk. et ignoratur a P., nec deſideratur, factis nobiſcum commatibus poſt 'Αρτ. et Περσ., ut 'Αρτ. cohaereat cum inferiori v. πειρ., poſt interiecta membra illa duplicis generis, unum a patria, ἀν. Περσ., ſed caetera e factis et per particip., bene reſoluta a Bg. e P.

τήν τε — μεταϛ.) In re ipſa reſpicit Noſter 6, 2, 21. 17. 6. 4. ſuam que ipſius formulam ib. §. 5., variando per omiſſam partem illam ἐκ Μήδων, ubi in Ms. confuſae ſunt praepp., cf. Fi. Plat. Phaed. p. 230. N. 2. et Phileb. p. 13. N. 7.

ἀλ. καὶ) Pol. (noſtra *arma*) legit ἡμετέρων, prima perſona. *Sylb.* Sed tenet vulg. quoque Bg. (ut et Leiſn. in m. eius Ms. „leg. ὑμετ.") quod et procedit, ſolos cogitando milites; quanquam alterum, includens ſimul imperatorem, quoque probabile e §. 5. ὦ ἄνδρες συϛρατ. quibus ille in communionem militum venit iam. Diſcrepantibus hic Mss., manebimus in vulg., dum P. conſentit et alibi cum illis, alterum afferentibus pron., ſaepe cum vulg. varians et confuſum, cf. 4, 14, 10. 2, 10, 18.

τῶν ὅ. κ.) quum *adverſus* arma *veſtra* auſus *eſſet*. Aliam vim h. l. τῷ καταθαῤῥεῖν ſubiicit, quam vulgo, et alibi ipſe. Nam 1, 5, 26. καταθαῤῥεῖν eſt *audacius ſe* efferre. *Leiſn.*

Qui fere cum Sch. „quum *auſus* eſſet *adverſus* arma *alicuius*" ſubiectis et liberis P., quae ſervat Stp. Th., non item Bg., abiens ab illis ſuis ad l. l., ob gen. rei hic, ex analog. adiunctum, cf. l. l., et faciens fere cum Ind. Fa. Aeſ. Hs. „κατεθάῤῥησεν αὐτοῦ, tantum *illi* animi *adverſus* eum *fuit*, adeo *non* reveritus eſt *eum*" unde h. l. reddam, *ſed et* veſtra *arma* non *reveritus*, ſ. *ſpernens*, dum puto, eſſe i. q. ſq. καταφρ. quo et reſpexit Gloſſator Ms., propterea aliud in ſq. membro ſubſtituens verbum, cum forſan utr., aut etiam tantum poſtr. ſteriſſet in marg., ad explicandum illud καταθαῤῥ., dum P. cum Mss. rel. retinet vulg., unde Bg. in δοξ., quo redeat illud L. Ern. „4) dignitas" cf. L. N. T. Krb. N. 3. et ſq. „ſplendor maieſtaticus" cum Fi. p. 322. i. diſerto „b) et 2) *maieſtatem*" quae fuerit pro magnitudine auctoritatis, re-

„καὶ τῆς Ῥωμαίων δόξης κατα„φρονήσας, πειρᾶται κατατρέ„χειν καὶ λυμαίνεσθαι τὰ τῆς ἡ„μετέρας[z] ἀρχῆς κτήματα. τού„του ἐπειράθην[a] τὸ μὲν πρῶτον „γράμμασι καὶ πειθοῖ παῦσαι „τῆς ἀπλήστου μανίας[b] καὶ τῆς „ἀλλοτρίων ἐπιθυμίας· ὁ δὲ,

Romana maieſtate deſpecta, coepit incurſare et vaſtare no-
11. *ſtras provincias. Hunc equidem a principio ſtudui per litteras et ſuadendo abdu-*
cere ab inexplebili illa vecordia et alienorum cupiditate.

z) Sic Mss. tres cum Bs. 2. L. al. pro ὑμετ. edd. rel. v. N. a) Comma hic et mox poſt πειθ. fuit in Bs. 2. L. Stp. al. v. N. b) Colon in Ms. Ba.

verentiae et honoris, et pro opinione magna de populo Rom., per quam alii verebantur bello eum laceſſere et aggredi, cf. G. Th., ubi aliquoties *maieſtas* populi *Rom.*, expreſſa a Noſtro per gen. merum Ῥωμ., a Bg. e P. mutatum, dum et hic valere poteſt notio in δοξ. vulgaris, pro gloria ſ. fama e rebus, bello geſtis, cf. §. 12. et 7, 8, 9. δόξης τῆς ὑμετέρας ἐν τοῖς ὅπλοις, quae et in pr. hic membro ſumuntur pro rebus, per arma geſtis, et pro virtute, cum armis oſtenſa, cf. 1, 5, 11. e. τῶν ἐν ὅπλοις ἔργων et 2, 10, 18. τῇ τῶν ὑμετέρων ἀνδρείᾳ ὅπλων, ſed de ἀλλὰ καὶ, partim e P., 6, 1, 5. 1, 12, 4., unde Bg. et in ſq. κατατρ. (ut et Stp. Th. v. i. quo reſpicitur ad 6, 2, 3. e. 14. iuncto ad analog. cum acc. ſq. κτημ.) non item ad πειρ. cf. 3, 3, 4.

λυμ. τὰ) Legendum ἡμετέρας, quemadmodum et Pol. habet. *Strotb.* Id que propter conſenſum cum *Mss.* non modo, ſed et contextum et adiunctum gen. ἀρχ., *qui non reſpicit milites ſimul, ſed ſolum imperatorem: unde et nos ſtatim ſic dedimus,* etiam id praebente Bg., qui in rel. quoque cum P., liberrime quidem in contractis τῆς ἡμ. ἀ. κτ. per merum pron. et ad κτ. per Lat., pro vicinis *noſtri* imperii *poſſeſſiones,* dum Noſter ex analog. ſcribit in κτ. cum τ. ἀρχ., reſpiciens ad 6, 2, 13. ſq. et 2. ſq. cf. ad λυμ. 3, 3, 6. et cum acc. rei alio ſine Ind. ap. Polb. 2, 723. e. it. p. 725. i. e.

τούτου ἐπ.) Variat Noſter non in v. ἐπ., per polyptoton fortuitum, ſed in τὸ μ. πρ. cum 6, 2, 8. τὰ μ. πρ., utrinque reddente Bg. e P. cf. 5, 1, 16. (ubi incommodum eſt comma poſt ἐπειρ., quod ferat id, ſi adſit gen. τούτου, non vero hic, ubi interiectum ſtat inter acc. et inf.) it. ad γρ., quo variatur cum διὰ γρ. 6, 2, 8., iungendum, pariter ac ſq. πειθ. (cf. 1, 3, 12. deſerente P. etiam Sch. „perſuaſione *verborum*") cum pr. v. ἐπειρ., aut et cum ſq. παυσ., per analog. habente adiunctos rerum gen., it. in ἀπλ. cum μαν., cuius videtur ſubiungi quaedam explic., dum Bg. e P., etiam in ſervato artic. per pron., cum epitheton ἀπλ. ſuadeat etiam aliam, quam vulgarem, notionem, et ap. Noſtrum aliquoties fuerit de ἐπιθυμ. aut de ſyn. ἀντιποιήσεσι, ut, cum μανία dicatur de mente quidem atque intellectu, pro abſentia cogitandi recte, atque adeo pro inſipientia et ſtultitia inſigni, ſed de voluntate ac cupiditatibus motibus que, pro vehementi et nimio deſiderio cuiuscunque rei, cf. Caſ. ad Ath. 2, 779. et Foeſ. v. e., Noſter ſtatim de ſuo addiderit ἀπλ., reſpiciens maxime ſq. ἐπιθ., cui proprie e duobus ſubſt. id adi.

„βαρβάρῳ[c] φερόμενος ἀλαζο-
„νείᾳ, οὔτε μένειν οἴκοι βούλεται,
„προκαλεῖταί τε ἡμᾶς[d] εἰς

At ille, barbara incitatus in-ſolentia, neque ſe continere ſuis ſedibus vult, provocat que

c) Ms. Ba. ὁ δὲ βαρβάρῳ φερ. ἀλ., uti Stephan. malebat. *Mart.* Etiam Mss. rel. cum ed. Ing. pro rel. βαρβάρων v. N. d) εἰς μάχην ἡμᾶς Ms. Ba. v. N., ut et de ὑμᾶς ed. Bs. 2.

potiſſimum conveniebat. Sed per hunc regionem Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit quaedam“ ubi totum membrum καὶ — ἐπιθ. reſtituimus ex obliquis P., dum Sch. in „ἀλλ. *alienarum* rerum *concupiſcentia*“ ſupplet χρημάτων vulgare, cui et aptum pr. §. κτημάτων, neutrum horum reſpiciente L. Bos. Ell., ſed Noſtro etiam haec iungente per analog., cf. G. Th. 253, 84. ſqq. *alienarum* rerum *cura* et „*alienum*, abſolute, (per ellipſin ſubſt. *negotium*, cf. Lindn. p. 102. i. ſ. *peculium*,) pro re aliena, — Sall. Cat. 5, 4. alieni *appetens*, (ubi cf. N. Cort. et ib. 12, 2. aliena *cupere*,) — Liv. aliena *appetimus*“ ſed de plur. τῶν ἀλλ. cf. Dem. cui add. 83, 14. 16. 27. Luc. et Ael. V. h.

βαρβάρων φ. ἀλ.) Malim βαρβάρῳ. Alioqui videtur dicturus fuiſſe potius τῇ τῶν βαρβάρων φ. ἀ. λ. *Steph.*

Qui correxerit ſimul e P. unde et Bg. ſervat, quo de Leisn. in m. Ms. eius „leg. βαρβάρῳ“ quod ſtatim dedimus, non modo quoniam Mss. annuebant, confuſis iterum ny et iota poſtſcr., cf. 6, 2, 21. e., ſed etiam ob contextum et adiunctum ſubſt. ἀλ., quod potius aliquod requirit adi., et denique propter haec affinia, ap. Curt. 3, 8, 15. barbara *feritate*, it. Zos. 5, 40, 7. ἐχρῆτο ῥήμασιν ἐπέκεινα πάσης ἀλαζονείας βαρβαρικῆς, verbis, *omnem* barbaricam *inſolentiam* ſuperantibus, *utebatur*, et 5, 19, 3. θερμότητι φερόμενος βαρβαρικῇ, *barbarico* fervore *impulſus*, nihil, opinor, obfuturis noſtrae emendationi illis ſupra 5, 3, 15. χρεύοντα νόμῳ βαρβάρων, ubi Bg. ſane etiam mutabat gen. in adi. affine; dum hic iterum ſcribitur ex analog. in β. cum ἀλ. et in hac cum φ., ubi Stp. Th. ignorat Lat. Bg., deſerto P., et ſyn. illud antea ad Zos., quae teneantur tamen ſub iſtius notione 4, 82. F. e. pro *auferri* ſ. *abripi*, cf. ſyn. formulam breviorem ap. Phil. p. 324. C. e. ὑπὸ ἀλαζονείας.

οὔτε μένειν) Praeter P. liberum adv., cf. §. 1., et ſyn. relata οὔτε — τε, (cf. 1, 5, 6. ad κατ. e. 5, 4, 17.) ſervat Bg. inde rel., liberius que ad μεν. οἰ. quam 3, 15, 1. et 5, 4, 3., cf. ad μαχ. hoc cap. §. 2., ubi Ms. ordo alius, in pron. translato in enunciationem extr., a Gloſſatore eſt contra que laevitatem, inducens quippe hiatum, cf. 1, 17, 6. 3, 8, 9., ut aliud pron. edd. e confuſione ſolenni, cf. 1, 5, 7. 12., manente P. cum Mss. in illo Stp., ob contextum, et quia refertur ad ſolum imperatorem e §. init. ἐπειράθην, denique Noſtri formula tota, quod repererim, ducta e Lat. maxime, cf. G. Th. *prov.* e Liv., ad *certamen*, ſed e Cic., ad *pugnam*, at ſimul e Gr. analog., cf. πρ. εἰς μονομαχίαν Ael. V. h. cum Diod. S. it. ἐς ἀγῶνα Luc. et cum ſyn. dat. ap. Hom. πρ. χάρμῃ, it. ib. cum ſyn. inf. nudo πρ. μαχέσασθαι, vel ſimul cum ſubſt. ἐν δηϊοτῆτι

„μάχην. μὴ δὴ [c] μέλλωμεν, „μηδὲ [f] ὀκνῶμεν· ἀλλ' οἱ μὲν „πρεσβύτεροι ὑμῶν [g] ὑπομνή„σατε ἑαυτοὺς τροπαίων, ἃ „μετὰ Σεβήρου καὶ Ἀντωνίνου, „τοῦ ἐμοῦ πατρὸς, ἠγείρατε „πολλάκις κατὰ βαρβάρων [h], „οἱ δ' [i] ἐν ἀκμῇ ὄντες [k] δόξης „καὶ κλέους ἐπιθυμήσατε [l], δεί-

12. *nos ad bellum. Ne ergo cunctemur, neque tergiverſemur, ſed vos quidem ſeniores in memoriam revocate vobis tropaea, quae cum Severo, et Antonino meo patre, excitaſtis ſaepe adverſus barbaros: vos autem, qui aetate vigetis, laudem et gloriam concupiſcite: et oſten-*

c) μὴ omiſſum vitioſe in Bs. 2, R., ut δὴ in ſocia L., ſed mendoſe μέλλομ. Bs. 1. L. f) μὴ δὲ Ms. Ba. cum ed. A. et Bs., cf. 6, 2, 9. ſq. g) Comma hic in A. al. it. Stp. rel. v. N. h) Hic punctum in A. al. et colon in Stp. rel v. N. i) δὲ Ms. Ba., ut ſ. 8., ſed οἰδ' una voce A. al. mendoſe iterum. k) Comma hic defuit modo in ed. Bs. 1. R. v. N. l) Ms. Ba. ἐπιθυμήσαντες, δείξατε ἄρα, ὅτι καὶ εἰρ. ἄγειν ἔχειν πράως λ., at Ms. Ve. ἐπιθυμήσαντες δείξατε ὅτι ἄρα καὶ εἰρ. ἄγειν ἔχειν πράως λ. quod poſtr. adv. ſic cum iota habetur in Bs. 2. L. al., ſed ſine eo in A. al. et Stp. rel., cf. 6, 1, 14. 24. v. N.

μὴ δὴ) Leisn. in m. Bc. 2. „quaeſo“ cf. 1, 4, 8. 2, 1, 17. 3, 11, 14. qui tamen ib. 2, 8, 12. 2, 13, 5. cum Bg. hic, qui nobiscum e P. Syn., cf. 5, 3, 14. 1, 17, 4., it. ad μελλ., non vero ad ſq. ὀκν., ubi Stp. Th. v. i. „*ne* ſegnes *ſimus* h. e. (e P.) ne praelium detrectemus“ quod cum pr. ſimul cf. 2, 2, 21. et ad 2, 1, 17. *illa e Dem.*, ubi primum *τί ἀναδυόμεθα; ἢ τί μέλλομεν;* cum Bg. ſecundo, qui in ſqq. diſcedit a P. *liberrimo*, ubi *comma edd. poſt ὑμῶν* additum, opinor, ut ne quis regeret cum ſq. v. ὑπ., ubi ſeverius licuit, *ſeniores veſtrum*, et Leisn. in m. Ms. Bg. revocate *nobis* „Gr. *vobis*“ quod et ſic correximus, pro vitioſo ſcribae, dum et P. errat in ſenſu, non item Sch. „*admonete* vosmet — ipſos *trophaeorum*“ qua formula ſaltem ſervatur caſus Gr. gen. et ſenſus conſit idem cum Bg., cf. G. Th., ut 6, 2, 11. in ſqq. victorias, ubi Noſter, quod ibi tacuerat, addit de Caracallo, quem patrem hic ipſe Alexander profitetur, cf. 5, 7, 5. ſq. Sed ad v. ἠγ. Bg. e P., aliter, quam ſupra, cf. 3, 6, 16., ubi P. in adv. πολλ. ſeverior, hic idem liberalior in addito adv. ad v. ὑπ., cf. 4, 13, 5.

οἱ δ' ἐν ἀ.) Variatur pro ἡλικίας ἀκμῇ §. 2., conflata formula tota ad analog., cf. Exc. ad. 1, 3, 3. i. et Call. Cer. v. 34. *ἔχων θεράποντας εἴκοσι, πάντας ἐν ἀκμᾷ, omnes* florentes *aetatibus*, oppreſſo particip. *ὄντας*, pro pleno *hic*, quibus augebitur L. Bos. Ell. p. 396., dum, deſerto P., libere Bg. it. Sch. in „*ἐν* — *eſſe* aetatis *integrae*“ pro *qui* in *aetate* vigente *eſtis*; ſervante Latt. ad ſqq. Bg. e P. (qui liber, additis tum pron. demonſtr., cf. 5, 8, 16., tum adv., cf. 6, 1, 19.,) ſed Noſtro variante forſan cum 4, 3, 6. *φήμῃ καὶ δόξῃ ἀρίστῃ*, iunctis per analog. v. ἐπ. cum ſubſt. duobus et his ſecum, cf. Ael. V. h. 10, 13. e. *τοιοῦτον κλέος ἀπολιπὼν καὶ τοιαύτην ἑαυτῷ φήμην, tale* decus *talem* que *famam*, et ſine Ind. ap. Polb. 2, 580. m. *ἐπαίνου καὶ δόξης λ.* it. Plut. Hs. 16, 1. e. it. G. Th. *concupiſſe* — *gloriam*, e Cic., it. in hoc ſubſt. 817, 94. 102. p. ſq. 29. 40. ea *eſt* gloria *et* laus *recte factorum*, rel. — *in* ap-

„ζοντες, ὅτι ἄρα καὶ εἰρήνην ἄ-
„γειν πρᾴως καὶ μετ᾽ αἰδοῦς
„ἐπίϛασθε, καὶ τὰ πολεμι-
„κὰ, τῆς χρείας ἀπαιτούσης,

*dite, quod et in pace manſue-
ti ac verecundi eſſe ſciatis,
et rem bellicam, neceſſitate exi-
gente, fortiter adminiſtretis.*

petenda *gloria* rel. it. deſiderat *virtus* mercedem *laudis* gloriae *que*, — *floruit* Graecia *fama*, gloria — *et* laude *bellica*, cf. in poſtr. ſubſt. 45, 23. ſq.

ἐπιθυμήσατε) Mutatum in Mss. modum ſ. tempus habuimus, cf. 5, 8, 12. ἐρωθ. 2, 13, 12. φονευσ. et 1, 6, 3. ὑπομιμν., ſed non, ut hic, in duobus v. v. ſimul; unde, cum et tertius Ms. taceat, violentia librarii patet, etiam e P., quanquam liberiore in Lat., reſolvendo particip. per finalem particulam ἵνα, (ut Bg. ſeverius per meram copulam, cf. 2, 4, 14.) denique e contextu, dum, quoniam librarius non ſimul mutavit prius v. finitum ὑπομνήσατε in participium, non animadvertit, vulg. δείξαντες cum rel. adiunctis referri ad utr. militum genus, ad ſeniores et iuniores, ad quos poſteriores ſolos novitas Mss. pertineat, quod non procedit, cum et caetera ſint communia utrisque militibus illa poſt ὅτι ἄρα, in quibus tranſpoſitis a Ms. uno eadem res eſt, quae 5, 3, 18. m., niſi quod hic P. quoque negligit particulam ἄρα, ut et Bg., ſecus ac l. l., in cuius Bg. Ms. cum Leisn. nihil, quam ut „*oſtendite*, quia *et*“ ſtringeret plumbo, linea ſubtus ducta: equidem hic repoſui ſtatim alteram cauſalem, ſecus ac 5, 4, 18., quoniam ipſe Bg. ſic ſcripſerat poſt idem Lat. 1, 13, 12. m. qui et ſeverior in dupl. καὶ — καὶ τὰ πολ. (pro *tum-tum*) quam P., qui tamen reſpexerit tertium καὶ, illis interiectum, in καὶ μετ᾽ λ., ubi ſuffecit Bg., e P. etiam.

εἰρήνην ἀγ.) Tertiam hic Mss. duorum partem ſeparatim damus, ut Nota ſit brevior. Ibi ergo novus inf. ἔχειν fluxerit e marg., cum ſtetiſſet ibi vel ut interpretatio qualiscunque illius vulg. ἀγ., vel lectionis varietas, in Cod. aliquo reperta, ex errore ſcribae, vel denique per comparationem aliorum locorum, quoniam duo v. iſta ἐχ. et ἀγ. variant, non ſolum in aliis formulis, cf. 3, 11, 13., ſed etiam in ſimillimis noſtrae, v. c. ἡσυχίαν ἄγειν, ap. Herdt. 515, 31. 579, 68., cf. Hs. Plut. p. 170. N. 4., ad cuius παῤῥησίαν ἄγειν v. Weſſ. ad Diod. S. 1, 693. N. 86., qui ad l. l. Herdt. cenſebat, ad ſenſum perinde eſſe ἀγ. et ἐχ. ἡσυχίαν, quod et inveni ap. Rs. Or. V. 4. et Dem. cui add. 45, 5. 52, 11. 188, 22. (et per aliam cauſam 92, p.,) ut ad ἀγ. ἡσ. 38, 5. 40, 5. 42, 26., ſed iuncta 74, 21. τὴν εἰρήνην ἄγων ἡσυχίαν εἶχεν, λ. diverſo adeo ſenſu. Enimvero εἰρήνην ἔχειν mihi quidem non eſt deprehenſum ea notione, qua hic eſt reſpondet que illi alteri εἰρήνην ἄγειν, cui ſupra probato ad 3, 9, 16. add. e Luc., ubi Gs. ter reddit Lat. *agere*, ſemel *habere*. Tum ἄγειν τὰς σπονδὰς ap. Bud. C. 513, 26. redditur *obſervare*, at Xen. Ind. Bach. „inducias *conſervare*, in iis manere.“ Iam εἰρήνην ἔχειν uti reſpondet ſuperiori ἡσυχίαν ἔχειν, ita eandem *obſervandi* ſ. *conſervandi* notionem habere poteſt ex eo, quod ἔχειν et ipſum valet pro *tenere*, ſumtum pro compoſ. κατέχειν, cf. 1, 3, 8. et Fi. Aesch. Itaque per ſe quidem iſta duo Mss. verba unum ſunt idem que: at verior lectio vulg. videtur, tum quia ſervatur a tertio Ms. Vi., tum quia nova per ἔχειν non reperta eſt alibi, quanquam habens analog.

„γενναίως κατορθοῦτε. τὸ „δὲ βάρβαρον πρὸς μὲν τὰ [m] „ὑπείκοντα καὶ ὀκνοῦντα θαρ„σύνεται [n]; τῷ δ᾽ ἀντιπίπτον-

13. *Quippe barbari adverſus cedentes quidem ac tergiverſantes fiunt audaces, repugnantibus*

m) Omiſſum τὰ in ed. Bs. 1. R. mendoſe. n) θρασύν. Ms. Ba. v. N.

denique quoniam in vulg. manet quoque P. per ſuam phraſin *pacem — colere*, (quia per hanc alii illam Gr. ſic reddunt, cf. If. Ev. et laud. ad 3, 9, 16.) non explicatam a G. Th. nec ad Ovid. Met. 11, 297., ubi tamen ſq. quaedam explic. *Culta* mihi *pax* eſt; *pacis* mihi *cura* tuendae *Coniugii* que *fuit*, quae poſtr. nec ipſa eſt ap. G. Th., ſed ſyn. *ſuſtentare — pacem*, cf. Ind. Liv. Ern. „colere — *beneficium*, i. tueri" et G. Th. „colere — *aevum*, i. aetatem agere" dum Bg. agit liberius, deſerto etiam P., qui ſaltem adiunctá retinuit adv., mutata formula εἰρ. ἄγ. in abl. ſubſt. cum praep. et v. ſubſt., ſed adv. in adi., pendentia ab hoc v. ſubſt., pro ſeverioribus *oſtendite*, quam *ſcilicet* et *pacem* agere *manſuete* ac *cum verecundia ſciatis*; conſtante Noſtro omnia ex analog., tum v. ἐπις. cum inf., (cf. Dem. ſine Ind. 656, p., praeced. ſyn. l. 26., ap. Stp. Th. aliunde,) tum in phraſi εἰρ. ἀγ. cum adiunctis, (cf. ad πρ. Dem. cui add. 753, 6. p. ſq. l. 21., ubi cum iota, ſed ſine eo ex eodem ap. Stp. Th., cf. Hſy. Poſſ. Call. Harl. Chr. Fi. The. et Ae. Xen. Z. Pol. Cyr. et Ἀνβ. Ael. V. h. et Luc., ſed ad μ. αἰδ. 3, 8, 10.) it. ad ſq. membrum, ubi liberrimus P. deſeritur etiam a Sch. in „κατ. *cum* bono *ſucceſſu* facitis *fortiter* res *bellicas*, (ubi Stp. Th. 2, 1442. A. e. ſine Vs. ſub" feliciter conficio „dum Bg. ſumit iterum in notione ſimpl. pro facere ſ. curare, cf. 4, 10, 8. οἷς ὁ πόλεμος κατορθοῦται, pro quo varietur hic) χρ. neceſſitate *poſcente*" partim ex Ind. Sb. „uſu *poſcente*, i. neceſſitate" quod per variationem pro 3, 10, 2. ὡς ἑκάςῳ ἀπήτει τὸ χρειῶδες et 5, 5, 3. τῆς ὥρας — οὕτως ἀπαιτ., omiſſo adv., cf. in Bg. formulam obliquam ap. G. Th., ubi et *neceſſitas — flagitat*, non item illa Sb.

τὸ δὲ βαρβ.) v. ſupra 4, 15, 15. *Stroth.* qui reſpicit ſententiam, hic variatam, dum Noſter commutate ſcribit pro οἱ βάρβαροι §. pr. m. et 3. cf. 1, 3, 15. 1, 5, 26. cum Gottl. Plat. Menex. p. 42. N. 100. e., quo ſpectat Bg. e P., unde et partim in rel., maxime in δὲ, pro cauſali, cf. 5, 2, 9., tum in neutris particip. plur. per maſc., (cf. Sch. in „ὀκν. *detrectantia* pugnam, h. e. detrectantes" partim e P., ut plene Stp. Th. v. i., tacens hinc in pr. ὑπ., in quo utr. ſcribitur ex analog., et per enallagen generis atque ellipſin iterum ſubſt. μέρη ſ. μόρια, ſc. τῶν πολεμίων ſ. ἀνθρώπων, tacitam quoque ap. L. Bos., cf. Bau. Phil. p. 64. m. e Thuc. „πρὸς τὰ ὑπεραυχοῦντα διακινδυνεύειν, pro τοὺς ὑπεραυχοῦντας" et pr. p. e N. T. 1 Cor. 1, 28. τὰ ἐξουθενημένα, pro quo ib. 6, 4. diſerte τοὺς ἐξουθενημένους.

θαρσύνεται) Etſi variare ſolent alias affinia θάρσος et θράσος, cf. 1, 6, 15. it. θρασὺς et θαρσὺς, cf. 1, 8, 11. e.: tamen non deprehendimus variare ſecum duo verba, inde derivata, quorum illud Ms. θρασύνω et med. θρασύνομαι, praeter Stp. Th., habui ex Poſſ. Ca. Ariſt. Kuſt. Xen. Hell. Polb. Luc. Ind. in N. Dem. Thuc., ſed ſine Ind. Is. Pan. M. p.

„τι οὐκέθ' ὁμοίως ἀντέχει o· *autem haud perinde reſiſtunt.*
„ἐπεὶ μὴ ἐκ συστάσεως αὐτοῖς 14. *Quoniam ipſis non colla-*

o) Comma hic in A, al., colon in Pat, cum ed., ſed punctum in Stp, rel, v. N.

12. i. πρὸς οὓς ἔτι μικρὸν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ θρασυνάμενος, W. 61, 30. ad *eos* igitur *ubi* me *paulum* etiam *iactaro*, it. Hſy. 1, 1681. m. θαῤῥῶ, θρασύνομαι, ſed ſolum act. θαρσύνω ap. Stp. Th. Hom. cui add. Ἰλ. κ', 190. Hesd. Thom. M. p. 435. Rs. Or. V. 4., ſed ſine Ind. Ael. V. h. 2, 1. tit. cum N. et Thuc. 144, 7. cum p. 321. N. 84. Unde in Ms. poteſt gloſſa putari generis eius, quod vulgaria ſubſtituit rarioribus ſ. exquiſitioribus, cf. 5, 3, 13. cum et affine adi. θαρσὺς in rariſſimis poſuerint Stp. Th. et L. Ern., qui utr. tacent de med., (ut lib. de V. med.) ex eorum act. notione pro „fiduciam *afferre* ſ. *addere*“ explicando per *fiduciam* addere *ſibi* ſ. ſumere ſibi, quae phraſis ſyn. eſt illi Bg. et lectioni vulg. convenientior, etiam ex illo diſcrimine, quod intercedit inter affinia ſubſt. θράσος et θάρσος, ut prius ſit *temeritas*, ſ. audacia in malam partem, ſed poſtr. audacia bonae notae, atque adeo virtus bellica, animus, fortitudo, pugnandi alacritas, cf. laud. ad 1, 6, 15. Ubi cum tamen dixerimus, de differentia illa adhuc ambigi, et recentiorum modo illam eſſe putari, cf. ib. laud. Schol. ad Eur. et Praef. ad Thuc.: ni, ut in ſubſt. illis, ſic in verbis incidit confuſio ex elementis maiuſculis, habeas gloſſam alterius modi iſtam e comparatione aliorum ſcriptorum.

τῷ δ') reſiſtentibus *et* repugnantibus *non* aeque *reſiſtunt.* Sic Lucas Act. 7, 51. utitur verbo ἀντιπίπτειν, ad quem locum v. Inttp. *Leisn.*

Per meos quidem Indd. non me id v. reperiente, niſi ap. Polb., noſtro que ſenſu ib. modo ſemel „repugnare E. L. 25.,“ ubi 2, 578. e. πρὸς τοῦτον αὐτοῖς ἀντιπεπτωκέναι τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων, *ut* cum *eo* rege — *ipſa* rerum *natura* ipſos *commiſerit*, de re adeo, ut iterum ap. Abr. Dl. Th. p. 614. i., ubi tamen etiam de pers. e Xiph. S. 143, 21. Κάτων δὲ τῷ Πομπηίῳ τὰ πολλὰ ἀντιπίπτων, Cato *ſaepe* Pompeio *adverſari*, extra bellum adeo, ſed ap. Hſy., ibi quoque productum, 1, 394. m. ἀντέπιπτεν, ἐναντιοῦτο, nihil in N. quam Leisn. ille locus N. T. cuius Lex. Schw. in N. erravit de „Raphel. ex Xenoph.,“ ut ex analog. hic tantum ſcribatur de hoſtibus in bello, nec Stp. Th. tale quid tenente, ubi Sch. „repugnanti *rei*, h. e. viris repugnantibus“ ſupplens ſubſt. πράγματι, pro rectiori pers. ἀνθρώπῳ ſ. πολεμίῳ, dum Bg. e P. retinet plur., cum Noſter variet per ſing., cf. 4, 5, 4., ſed in οὐκ. ὁμ. ap. Phil. p. 749. D. m. οὐκ ἔθ' ὁμ. non *amplius*, ſed per Vs. liberam ib. 762. D. i., ut diviſa quoque affert Sch. in οὐκ. ſine Vs., pro libero P. et ſyn. Bg., ſeverius antea reddente Leisn., et ſine Ind. ap. Dem. per noſtram ſcripturam 33, 19. cum 193, 8. οὐ γὰρ ὁμοίως — καὶ, ſq. ſyn. l. 11. οὐχ οὕτως λ. quae add. ad 2, 3, 19., at ſq. ἀντ. cum dat. pers. (ubi Bg. e P., ut Sch. partim „reſiſtit *repugnanti*“) ex analog. cum Thuc. Ind., ubi et ex 11, 41. οὐκ ἀθρόοι, ἀλλὰ μέρει τῷ ἀεὶ παρατυχόντι ἀντεῖχον, *haud* frequentibus *copiis*, ſed *quadam* exercitus *parte*, quae *forte* ſemper *praeſto erat*, Troianis *reſiſtebant*, cum alio dat. ſ. abl.

ἐπεὶ) Quoad diſtinctionem, res pendet a notione particulae ἐπεὶ, cf. 4, 5, 11. 2, 1, 4. 2, 3, 19. 21., dum P. per ſuum *enim* facit pro puncto, poſt quod Bg. hic in ſingulari enunciatione utitur ſuo Lat., cf. 1, 10,

„ἡ μάχη κατὰ τῶν [p] ἀντιπά-
„λων [q] ὑπισχνεῖται τὸ εὔελπι [r]·
„ἀλλ' ἐξ ἐπιδρομῆς ἢ φυγῆς
„κερδαίνειν νομίζουσιν, ὅπερ ἂν

ta acie facta dimicatio cum ho-
ſtibus pollicetur bonam aliquam
ſpem, ſed incurſando aut fugi-
endo lucrari ſe putant, quae ob-

p) κατὰ ἀντιπ. Ms. Ba. omiſſo iterum artic., cf. §. 2. 6, 2, 7. e., ſed ſecus 3, 12, 25. e. q) Hic comma fuit in ed. Bs. 2. L. cum Ms. Bg., ubi et Leisn. id deleb. plumbo. r) Rurſus hic per edd. comma, etiam tacite in Mss., ſed rectior noſtra diſtinctio in alia conſtructione.

9. 2, 13, 16., ubi melius erat *nam* poſt punctum, aut *quoniam* poſt comma colon ve. Idem Bg. Ms. praebuit comma poſt ἀντιπ., incommodum illud, ut in continua rectione et enunciatione ſingulari, in edd. factum modo, ne κ. τ. ἀντ. regeretur cum ſq. v. ὑπ., ſed cum pr. ſubſt. μ., cf. 2, 3, 22. poſt μεταβολ., ſed in variatum ordinem 4, 15, 9. τὴν ἐκ συς. μαχ., ubi, ut et in aliis ſyn. 3, 4, 18. 4, 7, 2. longius hic Bg., expleto particip. γινομένη ſ. γενομ., hauddubie ob adiunctum, a P. neglectum κ. τ. ἀντ., ubi Sch. „adverſus *hoſtes* oppoſitos" per veriorem notionem praep., cf. 2, 9, 13. et in ἀντ. de pers. ſine Ind. ap. Dem. 210, 14. ſupraque 3, 13, 4., dum Bg. a P. diſcedit quoque in τὸ ἐ., cf. §. 9. e., ubi ex analog. omnia conflantur, ſed ſenſum pervidit P. niſi et ad ſqq. reſpiciatur ſimul, pro pugna contra hoſtes ſtataria non praebet iis ſpem bonam ſ. magnam lucrandi aliquid, ſ. in pugna ſtat. non ſperant valde, ſe quid lucraturos, conſecuturos victoriam cum praeda.

ἀλλ' ἐξ) Variante Noſtro cum 1, 6, 25. δι' ἐπιδρομῆς καὶ ἐφόδου λ., P. deſerit Bg., etiam in liberis advv. ad νομ., cf. 5, 2, 8. et ad ſq. membrum, cf. 6, 2, 14., aliter que etiam Sch. „κερδ. *lucrari* ex *rapina*, σχ. *habeant* raptu *parta*, (partim ex Ind. Sb. „*raptu* partum *habeant*" at ἁρπ.) δι' ἁ. ἔχειν τι, *rapere* aliquid" quam in ſententiam videas aliquam explic. et veluti clavem 6, 5, 8. τοσοῦτον ἀποκερδήσας, ὅσα ἂν ἐξ ἁρπαγῆς αὐτῷ περιγένηται, ut priora adiuncta ἐξ ἐπ. — ἢ φ. per ſe capiantur, modum definientia tantum, ſed reliqua demum cohaereant ſecum, ſed putant pro ſat magno lucro, quodcunque conſequantur raptu; neque adeo plenam victoriam in pugna legitima appetunt, ſed contenti ſunt iis, quae rapuerint, celeriter incurſando et retro fugiendo, quae de Orientalibus illius temporis dicta a Noſtro, legimus ſane hoc anno (1788) adhuc in uſu ac more eſſe Orientalibus recentioribus et Turcis. Unde Bg. bene etiam in σχ., liber modo in numero ad ὅ π., Noſtro ſcribente ex analog., tum in ἐκ φυγ., tum in νομ. κερδ., forſan e Lat. formula *in* lucro *ponere* ſ. *deputare*, cf. in hoc v. G. Th. „cenſere, exiſtimare, judicare" et Weſt. ad Ter. Phorm. 2, 1, 16. e Cat. „pro lucro tibi pone diem, quicunque ſequetur, — ἦμαρ ἐπερχόμενον πᾶν κέρδεος ἀντιλογίζου" it. in σχ. rel. cf. G. Th. *de* raptu *concepit*, et *de* ſ. *ex* rapto *vivitur*, at Stp. Th. 3, 1660. e. ſine commate poſt ἀντιπ. et cum νομίζουσι memoriter „ſubitis *excurſionibus* ſ. *incurſionibus*, (per ſyn. abl. Pol.,) ut et hodie quidam barbari" cum formulae ἐξ ἐπιδρ. aliunde exemplis, quibus add., praeter Hſy. 1, 1284. i. ſine N. ἐξ ἐπ., ἐξαίφνης, Dem. Ind. ſine Vs., ſed Dion. C. „cum impetu, raptim, obiter" ſed ap. Herdt. 4, 100. οὐ καταστροφὴ ἐγένετο τῶν πολίων, ἀλλ' ἐξ ἐπ. ἁρπαγή, non

„σχῶσι [s] δι' ἁρπαγῆς. ἡμῖν „δὲ [t] καὶ τὸ εὔτακτον [u] ἅμα τῷ „κοσμίῳ ὑπάρχει [x], καὶ νικᾶν [y] „αὐτοὺς ἀεὶ δεδιδάγμεθα."

Τοιαῦτά τινα εἰπόντα τὸν Ἀ-

15. *tinent per rapinas. At nos cum omnia compoſita ordinataque habeamus, tum etiam illos vincere ſemper didicimus.*

Talia quaedam locutum Ale-

s) Iterum comma hic in A. 2. cum Bs. 1. v. N. t) τὲ καὶ A. Ms. Ba., quoad ſervatum acc., ut 5, 4, 18., ſed de nova lect.; quae et in A. al. per ἡμῖν τε ſine acc., v. N. u) Par. ἡμῖν τε εὔτακτον, καὶ τὸ εὔτακτον ἅμα λ. mendoſe repetito vocab. x) Colon in Ms. Ba. cum ed. Pat., ut punctum in Bs. 2. L. v. N. y) Sine iota A. al., ut 4, 15, 10. e.

urbes expugnavit, *ſed* per *incurſionem* egit *praedas*, immo *non everſio* erat *urbium*, ſed *per* inc. *rapina.*

ἡμῖν δὲ) E P. ſervat Bg. cum ordine particulam vulg., (ubi Ms., ut 6, 2, 19.) et deinde rel., primo enunciationes copulatas per *cum* — *tum*, ſic quidem, ut particula *cum* regat coniunctivum, pro *tum* cum indicat. etiam in primo membro, (quo de praecepto tacentes, exemplum modo proferunt G. Th. in *cum* 1310, 52. et Hor. T. p. 202. Nr. 4.) pro *et* — *et*, quo ſenſu ubi Gr. noſtrae ſumantur καὶ — καὶ, prior particula non erit ſuo poſita loco, ſed intra initium enunciationis, ut ap. poëtas Gr. et Lat., et ſupra in γὰρ καὶ 2, 2, 6. 6, 1, 23. Alioqui fuerit pro *etiam*, i. e. praeterea. Tum e P. ſunt, praeter aſſumtum adi. πάντα, cf. 6, 1, 22. 3, 6, 1., neutra plur., neglecta ſimul formula per ἅμα, ubi licuit, *ſed*, tum *nobis* ordo bonus *cum* moderatione *adeſt*, tum *vincere* illos *ſemper* docti *ſumus* ſ. *edocti*, quo in poſtr. Gr. v. Bg. e P. quoque, cf. 3, 4, 20., ſed in variationem 2, 4, 7. τὸ εὔτ. καὶ κόσμιον, ſed ib. §. 2. τὸ κόσμιον καὶ εὔτακτον, per ordinem et ſyn. copulam, (unde etiam Bg. e P. per *que*, cf. 1, 17, 23. m.) et 3, 8, 10. καὶ εὔτακτον μετ' αἰδοῦς πρὸς ἄρχοντας, quoad τὸ κοσμ. pro modeſtia in obſequio erga duces capitur, quod Bg. e P. acceperit pro ſyn. prioris, cf. 2, 4, 2. et aliter variatum 4, 14, 15. ſq. τῇ συνήθει Ῥωμαίοις εὐκοσμίᾳ τασσόμεθα — τὸ μὲν τῶν βαρβάρων ἄτακτον πλῆθος, — τὸ δ' ὑμέτερον, εὔτακτόν τε ὂν καὶ συγκεκροτημένον, λ.; ſine Vs. reſpiciente huc Hm. ad Plut. Hs. p. 142. N. 1. e., ubi ex analog. copulantur illa ſubſt. per ἅμα, et cum v. ὑπ., poſt quod v. fecerint editores diſtinctiones maiores ob ſq. enunciationem alius rectionis et oppreſſum pron. ἡμεῖς, in pr. caſu alio ἡμῖν latens.

νικᾶν) Anacreon contra ſimili modo de Cupidine dicit δουλεύειν δεδίδακται Od. 30, 9. *Stroth.*

Variat Noſter cum 3, 9, 13. νικᾶν γὰρ πάντοτε ἐν ταῖς μάχαις εἰθισμένος, (ὁ στρατὸς τῶν Ῥωμαίων) per adv. et ſine adiuncto ἐν τ. μαχ., ducta formula forſan e Lat. illa ap. G. Th. 247, 24. doctus „vincere, Mart. 5, 25."

τοιαῦτα) P. deſeruit Bg. in πᾶς (omiſſo, cf. 4, 15, 16.) ὁ στρ. et in v. ἀνευφ. reddens, ut ſimplex εὐφ. 2, 3, 6. quocum varietur, nihil reperiente me ſuper notione praep., ſed comparante illud ἀνυμνοῦν ſupra 1, 13, 17. cum et ſtet poſt ſyn. ὑμνοῦν ap. D'Orv. Ch., Rs. Vs. p. 139. ſ. ſ. e. *decantare*, quo ſenſu bono cf. ap. Ioſ. 2, 211. e. ſ. 4. i. ἐπὶ τούτοι

λέξανδρον πᾶς ὁ στρατὸς ἀνευφήμησε, προθυμίαν τε πᾶσαν ἐς τὸ πολεμεῖν ὑπισχνεῖτο. ὁ δ', ἐπιδοὺς αὐτοῖς [z] χρήματα μεγαλοφρόνως, εὐτρεπίζεσθαι [a] τὰ πρὸς τὴν ἔξο-

xandrum univerſus exercitus laeto clamore excepit: alacritatem que ſummam ad bellan-
2. dum pollicebantur. Ille vero data ipſis largitur pecunia,

z) τοῖς pro αὐτοῖς in Par. mendoſe. a) Ms. Ba. εὐτρεπίζει τὰ πρ. τ. ἔξοδον. Praeterea conſequentia, κατελθών τε —— τὴν ἔξοδον, plane abſunt. Cauſſa erroris facile patet. *Mart.* Sic et in Excpt. Ms. Ve. εὐτρεπίζει τὰ πρ. τ. ἔξοδον. καταλαβούσης λ. omiſſis verſibus duobus ob idem ſubſt. τὴν ἔξοδον, contra Ms. Vi. et P. v. N., ut et de rel. parte novae lect.

— αὐτὸν ἀνευφήμουν, *ob* haec *de* eo *bona* omnia *dicebant*, praec. ſect. pr. m. ἐβλασφήμουν, (ut ap. Noſtr. comparantur 2, 7, 8. e. βλασφ. et εὐφημ.,) ſed p. 272. i. ἀνευφήμουν (αὐτὸν) ὡς εὐεργέτην, *tanquam* benefactori — *acclamabant*, (ut reddebat Bg. ſimpl. εὐφ. 5, 8, 15.) et paſſ. ib. m. εἰςῄει ἀνευφημούμενος εἰς τὴν πόλιν, in *urbem* cum *fauſtis* acclamationibus *ingreditur*, ſed ſenſu alio et per catachreſin ſ. euphemiſmum, pro lugere, ad Plat. Ph. Fi. et Gottl. p. 8. e. cum Suid. Hſy. et Ael. V. h., cf. in variationem ad ſqq. etiam 3, 6, 17. τοι. τινὰ εἰπόντες —, ὁ στρ. ἅπας — εὐφημήσαντες — τὸν Σεβηρ., πᾶσάν τε προθυμ. διὰ τῆς βοῆς ὑποσχόμενοι, λ. per ſyn. adi. πᾶς alium que ordinem, ubi Bg. e P. tantum ad πολ.

ὁ δ', ἐπιδ.) Variatur cum 3, 6, 18. ὁ δὲ, ἐπιδοὺς αὐτοῖς μεγαλοφρ. δωρεὰς, λ. et 3, 8, 8. τοῖς στρατιώταις ἐπέδωκε χρήματα πλεῖστα, loco poſtr. tantum in ſenſu eodem, ſed priori per ſyn. ſubſt. et ordinem adv., in quo hic ſeverior Bg. e P., (unde et partim ad ἐπιδ.) et prae illo in ſervato pron. αὐτ., per ſyneſin ſ. ſyntheſin cum pr. collectivo ὁ στρ.

εὐτρεπίζεσθαι) Quamvis διὰ τὸ ὁμοιοτέλευτον vocis ἔξοδον, ea quae in Cod. deficiunt calligraphum praetermiſiſſe ſuſpicari poſſit; tamen inepta adeo et inſulſa ſunt, ut locum de interpolatione dubitandi relictum credam. Senſus Codicis utique ſanus eſt, quod ex verbo εὐτρεπίζει coniicio. *Zar.*

Qui haec dederat ad me per epiſtolam, ſuper ipſo loco ſic ſtatuens minus vere, cum non habuiſſet alium Cod., quem comparare poſſet. Quod praeiudicium in Var. L. factum, manet, dum tertius Ms. Vi. ſervat etiam vulg., nihil dirimente P., (unde Bg.) niſi pro paſſ. et pro ſq. membro, quod retinet, tamen cum libertate varia, maxime in omiſſis tum v. κατελθ. et mixtis extr. ἐπ. τὴν ἐξ. cum §. ſq. Reſpexit autem Mſs. librarius ad ſuperiora loca 2, 14, 14. 3, 14, 9. εὐτρέπιζε τὰ πρὸς τὴν μάχην, afferens, ut alibi, (cf. 3, 2, 2. e. συνειλ.) activum pro med. ſ. paſſ., per meram gloſſam e comparatione) quia finium confuſio in ει et εσθαι vix eſt probabilis, edicente Bud. C. 408, 40. „εὐτρεπίζομαι ἀντὶ τοῦ εὐτρεπίζω" cum locis aliis, cf. Xen. Hell. et Stp. Th. 3, 1642. B.' „alioqui paſſ. etiam vox in act. uſurpatur ſignif. — itidem que accipi poteſt ap. Herodi. l. 6:" ſine Vs., quae ſeverior fuerit, *parari* res *ad* iter (neceſſarias, aſſumtis ſubſt. χρήματα et adi. ἐπιτήδεια ſ. ἀναγκαῖα,) *iubet*.

δον ἐκέλευσε. κατελθών τε εἰς τὴν σύγκλητον βουλὴν, καὶ τοῖς προειρημένοις ὅμοια διαλεχθεὶς, ἐπήγγειλε τὴν ἔξοδον. καταλαβούσης δὲ τῆς ὡρισμένης ἡμέρας, θύσας b τὰς ἐπὶ

accingi ad iter iubet. Ingreſſus que ſenatum, et in eandem ſententiam locutus; 3. edixit expeditionem. Cum adveniſſet autem ſtatutus dies, peracto ſacrificio, in ex-

b) θύσας τὲ τὰς λ. Ms. Ba., at nudum τε Mss. rel. v. N.

κατελθών) Variat Noſter cum 5, 7, 7. κατ. εἰς τὴν συγκλ., ubi Bg. ſimiliter, cf. 4, 5, 1., liberrimus idem, e P. fere, ad τ. πρ. ὁμ. pro *ſimilia* iis, *quae* ante *dixerat* ſ. *dicta ſunt*, vel ſevere, ut Sch. in „ὁμ. *ſimilia* ante *dictis*“ conflatis his ex analog., ſed ordine variato in ſq. cum 2, 11, 1. m. τὴν ἐξ. ἐπηγγ. in quo ſubſt. deſertus P.

καταλαβούσης) In hoc v. Sch., poſt Pol. Lat. ad 2, 3, 5. nec tamen allatis his numeris, ſed ſubiectis tantum his noſtri loci, prorſus cum Bg. vertit, qui aliter hic, quam ib., ſed vere ad notionem, qua de alibi, ut de Sb, „cum *appetiviſſet* pr. (qui hoc compendio innuerit illud in) ὡρ. praefinita *dies*“ pro quo Sch. “praefinito“ cf. 1, 10, 11. et ſyn. Herdt. 498, i. ἐς τὴν προειρημένην ἡμέρην, *ad* diem *praeſtitutum*, laudante noſtrum locum ob κατ. Abr. Dl. Th. p. 187. m. ſine Vs., ſed ſub Lat. illo Sb.

θύσας) Graeci breviter dicunt θύειν ἐξιτήρια. v. Zeibich. Athl. par. p. 107. *Leisn.* Noſtro conflante per analog. formulam θυσ. ἱερ. it. νεν. cum ἐπὶ τ. ἐξ., variando cum 2, 6, 18. θύσας τὰς νενομ. — θυσίας, it. 3, 8, 7. τὰς λοιπὰς τελέσας ἱερ. et maxime 4, 1, 8. ἐπιτελέσαντες τὰς νεν. ἱερ. ἐπὶ ταῖς βασιλικαῖς εἰσόδοις, ubi et de Sch. qui in „θυσ. peractis *victimis* de more diſceſſus *cauſa*, ἐπὶ — propter *diſceſſum*, h. e. diſceſſus cauſa“ ſic reſtituendo omiſſa a P. ἐπ. τ. ἐξ., ubi Bg. ſolito longior, magis ad perſpicuitatem ſuppleto particip. aliquo ad ταῖς ἐξ., quam ad neceſſitatem, cum πολύσημον illud ſubſt. ſatis definiat contextus, ubi P. (ſeverior in plur. ἱερ. retento,) propter contractam orationem, qua de §. pr. ad σύγκ., copulam non oſtendit, a Mss. intruſam, ſequente alio τὲ, cf. 6, 2, 21., ſed hic in particip. primo, per ſe ut exciderit a vicinitate, ſed nec ſit neceſſaria in primo illo particip. Sic in ſecundo ſq. eandem copulam opprimit Bg. e P., quem deſerit tamen e Sch. per ſeverum paſſ., ubi Stp. Th. 3, 206. E. e. poſt P. „comitatus *ſenatu* ac *populo*, (neglecta praep., quae data eſt a Noſtro cum Luc., ubi et alio ſenſu, cf. ſyn.) Diog. Laërt. παρεπέμφθη πανδημεὶ πρὸς τῶν αὐτόθι“ ſine Vs., ſed per liberrimam ap. Diog. ed. Men. p. 188. i. it. ap. Gat. ad Ant. it. Poſſ. Call. p. 290. e., ubi in pr. memoriter hinc „Herodi. παρ. ὑ. τ. σ. βουλῆς καὶ π. τ. δ. deductus *a* Senatu *et* toto *populo*, i. e. deducente *ipſum* Sen. *toto* que *pop.*“ quaſi haec P., aucta modo per adi. παντ. (omiſſo iterum, cf. §. 1.) eſſent explicatio et rectiora, cf. Dem. ex 96, 9., variante Noſtro ſane per privum τῆς συγκλ. pro §. pr. τὴν σ. βουλ. In ſq. ἀπ. ex analog., quum Bg. e P., ſeverius Sch. „profectus eſt *Roma*“ ſublato que iota in ed. Bc. 2. Ind. quod ſervat hinc Stp. Th. ſine Vs. 1, 210. F. m. et in pr. aliunde, dum Gramm. March. p. 531.

ταῖς ἐξόδοις νενομισμένας [c] ἱερουργίας, παραπεμφθείς τε ὑπὸ τῆς συγκλήτου καὶ παντὸς τοῦ δήμου, τῆς Ῥώμης ἀπῆρεν [d], ἐπιςρεφόμενος ἀεὶ πρὸς τὴν πόλιν καὶ δακρύων. ἀλλ'

peditionibus ſuſcipiendis uſitato, deductus a ſenatu et univerſo populo, Roma proficiſcitur, convertens ſe identidem verſus urbem et lacrymans.
4. Sed neque ex

c) νομιςμ. ed. Bs. 2. L. al. mendoſe. d) Sine iota fuit in foliis ed. Ing., ſed in Ms. Ba. ἀπῆρεν ſic cum colo, ut in Par. ed. mox poſt δακρ.

m. Nr. 4. edicit „in αἴρω habere impf. ᾖρον cum iota ſubſcr., ſed aor. 2. ſine eo ἦρον, ut nec perf. ἦρκα, quia veniant a fut. ἀρῶ, quod non teneat αι“ unde, cum hic tempus utr. obtineat, non id ſuſtuli, ut alibi, cf. 2, 13, 1. etc., ut de ſervato eo ap. Ael. V. h. 3, 26. e. ἀπῆρεν εἰς λ. *deceſſit*, pro aor. adeo, ut ap. Hſy. ἀπῆρεν, ἀπεδήμησεν, et ap. Suid. per ὕψωσεν, *in* altum *extulit*.

ἐπιςρεφόμενος) Philoſtratus de Gymnoſophiſtis. Apollonio vale dicentibus, ὑπέςρεψαν εἰς τὸ φροντιςήριον, ἐπιςρεφόμενοι πρὸς τὸν ἄνδρα, καὶ δηλοῦντες, ὅτι ἄκοντες αὐτοῦ ἀπαλλάττονται. Hic enim mos eorum, qui inviti diſcedunt, ut ſaepe reſiſtant et reſpiciant, quem pluribus illuſtrat Pric. ad Apul. Mil. 11. p. 78. *Leisn.*

In v. dilucidior Bg., quam P., unde clam Stp. Th. aliunde 3, 1093. F. m. „ii etiam qui inter eundum *reſpectant* aliquid, dicuntur ἐπιςρέφεσθαι, quum eius reſpiciendi cauſa faciem convertunt“ immo *ſe ipſos*, e vi med., a Bg. etiam monſtrata, e lib. de V. med. autem mopo a W. in ſimpl. p. 331. e. „Act. 13, 46. ςρεφόμεθα, convertimus *nos*“ alio in contextu, ob adiunctum εἰς τὰ ἔθνη, cf. L. N. T. quorum Krb. ... ςρέφομαι, *retro* verto *meipſum*“ ſic ſtatim cum adv. illo, e rei natura ipſa, quod et in noſtro compos. ſupplendum potius, quam in praep. quaerendum, (hic a Bg. reddita, ut 5, 3, 15. e.) cum diſerte adiiciatur ap. Ael. V. h. 1, 6. ἐπιςρέψασαι ὀπίσω εἰς λ. revertentes *ad*, et ſyn. in med. ap. Luc. 1, 637. l. 38. ἐπιςρέφονται — εἰς τοὐπίσω, converſi *retro* ad *ea*, quae *a* tergo *ſunt*, quod ſine Vs. noverat Stp. Th. l. l. cum alio illo 3, 84. i., cf. Thom. M. cum N. hinc ſine Vs. it. Heyn. ad Epict. c. 10. i. N. e. p. 36. „ad navem ſυνεχῶς ἐπιςρέφεσθαι, continenter *reſpicere*, (quod eſt Noſtri adv., ex analog. iunctum, ap. Bg. e P., cf. 3, 13, 8. it Ios. 1, 35. ſ. 4. m. ἡ δὲ Λώτου γυνὴ, παρὰ τὴν ἀναχώρησιν εἰς τὴν πόλιν συνεχῶς ἀναςρεφομένη, *cum* inter *abeundum* ſubinde *ad* urbem *reſpiceret*, cf. Exc. ad 4, 2, 14.) μηδὲν ἐπιςρεφόμενος, non *reſpiciens*, ut de Annibale ex Italia excedente Liv. *reſpexiſſe* eum *ſaepe* Italiae *littora*“ Hs. ad Plut. p. 152. N. 13., ſed cum Noſtri praep. ej. Fa. Aes. 37, 1. ἐπεςράφη πρὸς τὴν φωνὴν, Ind. „*adverſus* eſt, *reſpexit*“ (e qua Lat. praep. prima ſit Gr. ſyn. cum ſecunda, vel haec alia illa ap. G. Th. cum Gr. n. in „*adverterat* in *hanc* noſtram *plateam*“ cf. ib. v. e. 134, 71.) 94, 1. 98, 2., per analog. poſt ἀπηρ. adiunctis his omnibus ab ingenio Noſtri vivido et pictore.

ἀλλ' οὐδὲ) δημόται hic ſunt homines plebeii. Opponuntur enim ſenatoribus. *Leisn.* variante Noſtro pro pr. τοῦ δήμου, ut pro mox ſq. τῷ

οὐδὲ τῶν δημοτῶν ἦν τις, ὃς ἀδακρυτὶ παρέπεμπεν αὐτόν. πόθον γὰρ ἑαυτοῦ τῷ πλήθει ἐμπεποιήκει[e], ἀνατρα-

popularibus erat quisquam, qui ſine lacrymis comitaretur ipſum. Amorem enim ſui incuſſerat populo, educatus

e) In Ms. Ba. iterum colon.

πλήθει, cf. 2, 4, 2. 2, 6, 5. 19. e. μηδενὸς τῶν δημ. μήτε λ. per variationem aliam in neg. cum ſeparato pron. τὶς, in quo cum gen. Bg. de ſuo, ut alibi, ſed in δημ. aliter, quam in locis laud., e P., quem liberum deſerit in ſqq., etiam, quoad tempus v. poſt pron. ὃς in Gr. conſecutione nulla, ut Stp. Th. 3, 206. E. m. etiam, ut in ed., ſine commate poſt τὶς „nec popularium *quisquam* erat *qui* eum *lacrymis* non *proſequeretur*, ſ. *qui* ſine *lacr.* eum *deduceret*, ſ. *qui* non *cum* lacr. *eum* comitaretur *abeuntem*“ in poſtr. v. e P., dum iterum ex analog. iungitur adv., quo de cf. 1, 4, 20.

πόθον) Prae P. dilucidior rurſus Bg. et in notione ſubſt., (ubi et Stp. Th. 3, 422. A. m. ſine Vs. ſub *deſiderium* male, dum Noſter hic de ſuo ex analog. addit gen. pron., variandi cauſa, ſupra oppreſſum 1, 4, 18. 11. e.) et in v. ἐμπ., ubi Stp. Th. ignorat tum hoc tempus, per quo hoc augmentum ſimpl., (cf. Dem. 342, 11. μή τινα λήθην — ὑμῖν ἐμπεποιήκῃ, et O. M. A. V. 4. p. 289. hinc quoque,) tum formulam totam, a Noſtro ex analog. factam, hoc quidem ſenſu, quo capio cum Bg., ſed cognitam mihi alio ſenſu proprio que e Xen. ſine Ind. Sy. 4, 22. ἡ (ὄψις) τοῦ εἰδώλου τέρψιν μὲν οὐ παρέχει, πόθον δὲ ἐμποιεῖ, Th. V. 4. p. 454. deſiderium *excitat*, et Apol. §. 7. (αὐτοῖς, τοῖς φίλοις,) πλεῖστον πόθον ἐμποιοῦσα (αὐτή, ἡ τελευτή) τοῦ τελευτῶντος, Th. l. l. p. 412. indat *deſiderium*, quae poſtr. formula non eſt in illis ap. Erneſt. in epiſt. ad l. l., ut ap. G. Th. modo *incutere* — *deſiderium*, unde per analog. illa Bg., qui ſic et ad 2, 14, 1. δέος — ἐνέβαλε, pro quo variatur, ut et pro 1, 4, [illegible] πόθον — ταῖς — ψυχαῖς ἐνέταξαν, cf. 2, 3, 13. et in Bg. τῷ πλ., deſerto P., 4, 6, 11.

ἀνατρ. ὑπ' αὐτοῖς) Malim ὑπ' αὐτῶν, aut ἐν αὐτοῖς. *Steph.* ſub *ipſis*, graece. *Sylb.* Cur addit ἀνατραφεὶς ὑπ' αὐτοῖς, nempe plebeiis illis? Erat in Syria educatus. *Leisn.*

E *patria* (ſic univerſe tantum nominata a Lampr. in Alex. c. 3. p. 884. m., ſed ter oblique c. 8. p. 929. e. volebat *videri* originem *de* Romanorum *gente* trahere, *quia* eum *pudebat* Syrum *dici*, rel. it. c. 44. p. 995. i. Syrum *ſe* dici *noluit*, ſed *a* maioribus *Romanum*, quae duo loca reſpicit ad tertium hunc c. 64. p. 1036. e. *reprehenſa* ſunt *in* Alexandro *haec*, Quod *Syrus* eſſe *nolebat*, N. 6. addens Cas. „ſed Romanus bis iam dictum“ et a Noſtro etiam modo τὴν πατρίδα 5, 3, 4., at *Phoenice* ib. 8, 16., ſed *Emeſa* urbs ib. et §. 2., etſi proprie Roma potius pro patria haberi poteſt eius et Heliogabali, quippe per ſtuprum genitorum ib. §. 18., unde et ap. Zos. 1, 11, 2. Ἀλέξανδρον —, καὶ αὐτὸν ἐκ τῆς Σεβήρου γενεᾶς κατανόμενον, ex *familia* Severi *prognatum*,) e patria igitur Romam veniens puer decem annorum 5, 3, 7., ſed 6, 2, 7. e. εἰρήνῃ ἐκ παίδων ἐντραφεὶς, καὶ τῇ κατὰ τὴν πόλιν ἀεὶ σχολάσας τρυφῇ, poterit quoque dici educatus a populo et civibus ſimul, improprio illo modo, quo ſupra, Commodus 1, 4, 8. et παρ' αὐτοῖς — τραφέντα 1,

φείς τε ὑπ' αὐτοῖς [f], καὶ μετρίως ἄρξας τοσούτων ἐτῶν. μετὰ πολλῆς δὲ σπουδῆς ποιησάμενος τὴν πορείαν, τά τε Ἰλλυρικὰ ἔθνη καὶ ςρατόπεδα ἐπελθὼν, πλείςην τε δύναμιν κἀκεῖθεν [g] ἀθροίσας, εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἀφίκετο. ἐκεῖ δὲ

apud ipſos, et moderate imperans tam multos annos. 5. Magna autem feſtinatione confecto itinere, cum et Illyricas gentes, exercitus que luſtraſſet, ingentibus copiis inde etiam congregatis, Antiochiam venit. Cum que iam

f) αὐτῶν Ms. Ba. v. N. g) Sine iota in A. al., cf. 3, 2, 20.

7, 5., ut a militibus Severi duo filii 3, 15, 11. ἀμφοτέρους ἴσους — ἐκ παίδων παραθρέψειαν, pro quibus variatur hic, per pr. ὑπὸ etiam, cum dat. in ſolenni notione, pro *ſub* oculis *illorum*, cf. 5, 3, 7. ὑπὸ ταῖς μητράσι — ἀνετρέφοντο, quem caſum vulg. tentavit cum Ms. uno (per gloſſam aut errorem in finibus, cf. 5, 3, 15. παντοδ.) temere Stp., forſan e P. *ab ipſis*, poſt quod Sch. dederat illa Sb. et Bg. „*apud* ipſos *educ*. (quae ſunt liberrima, ſed in praep. poſt illa ad 5, 3, 7. 5, 8, 20.) Quare non opus eſt mutare in ὑπ' αὐτῶν ſ. ἐν αὐτ., ut vult Stp." ſicut Sb. Ind. v. ὑ. cum dat. poſt „ὑπὸ τοῖς εὐνούχοις τραφεὶς, *ſub* eunuchorum *diſciplina*, (e Suid. 2, 175. l. 8. *ſub* Eunuchis *educatus*,) ſic ὑπ' αὐτοῖς ἀνατρ." ſic quoque vulg. ſuſtinens. In ſq. membro Leisn. ad m. Ms. Bg. ſignarat modo ſtringendo, deeſſe aliquid, ubi reſtituere debuimus adv. Lat. *tam*, etiam a P. monſtratum, unde Bg. ſervavit etiam Lat. ad μετρ., ſed rectiori gradu; ubi Stp. Th. 2, 907. D. m. „μ. ἄρχειν, ap. Herodi., modeſte *imperare*, moderatum et humanum pariter et aequum eſſe in imperio" conſlante Noſtro ex analog. ſua, cf. in τοσ. ἐτ. 1, 7, 10. m. 2, 2, 17. quae hic ab a. P. N. Chr. 222 ad 230. complectuntur modo octo annos, cf. numeros in marg. 6, 1, 1. 6, 3, 1.

μετὰ πολ.) P. deſerto, tamen Bg. libere tantum per ſyn. caſum illum 5, 4, 13. μεγάλῃ σπουδῇ, quo variatur, ut per praep. cum 3, 3, 11. διὰ σπουδῆς, ſed per ordinem cum 3, 4, 1. μ. σπ. τὴν πορ. ἐποιεῖτο, denique per adi. rurſus aliud et formulam aliam cum 1, 7, 3. ἀνύσας δὲ τὴν ὁδοιπορίαν μ. νεανικῆς σπ., hic iterum cum Phil. ap. Loesn. p. 92. m. „μ. πολ. σπ. *cum* feſt. *magna*" neque hanc Lat. formulam tenente G. Th. neque Bg., qui in rel. e P., tum in τὲ, cf. 5, 6, 24., hic tamen ſequente relat. τὲ, tum in Lat. ad ἔθν. (pro provincia una et τὸ Ἰλλυρικὸν ſupra, ut mox τὰ ςρατ. pro τοῦ Ἰλλυρικοῦ ςρατοῦ 2, 11, 12. it. τοῖς Ἰλλ. ςρατεύμασι 2, 8, 17. 2, 15, 10., cf. 2, 4, 4.) denique in Lat. ad v. ἐπ. cf. 3, 10, 2. 4, 9, 9., diſcedens in ſqq., praeter abl. conſq., cf. ad κἀκ. 3, 2, 20., ubi tamen καὶ P. expreſſerat.

ἐκεῖ δὲ) Curam eius in apparando bello regenda que ſevere diſciplina v. ap. Lampr. c. 53. 54. etc. *Boecl.*

Pro liberrimis P. tamen ipſe Bg., praeter δὲ, cf. 6, 2, 15., addit adv., cf. 4, 5, 11., aliter etiam reddens formulam totam, quam 4, 11, 13., ſed ſupplens adi. πάντα, ut 3, 9, 19., ad ſervandam formulam, quae partim variatur cum §. 2. εὐτρεπίζεσθαι τὰ πρὸς λ. partim que cum 3, 14, 9. e. εὐτρέπιζε τὰ πρ. et ib. §. 7. e. τὰ πρ. τὸν πολ. παρεσκευάζε-

γενόμενος, τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἐξήρτυε [h], γυμνάζων τε τοὺς ςρατιώτας καὶ τὰ πολεμικὰ ἀσκῶν. ἔδοξε δὲ αὐτῷ, πρεςβείαν πάλιν πέμψαι πρὸς τὸν Πέρσην, καὶ περὶ εἰρήνης καὶ φιλίας διαλέγε-

ibi eſſet, omnia ad bellum parabat, exercens milites, et in rebus bellicis inſtituens. 6. Viſum autem eſt ipſi, legationem iterum mittere ad Perſam, ac de pace et amicitia cum

h) Colon in Ms. Ba.

το et 2, 14, 14. τὰ πρ. τ. πολ. εὐτρέπιζεν, ex analog. iungente ſua Noſtro cum v. ἐξ., cf. ib. §. 13. it. in γυμν. cum acc. τ. ςρ., forſan e Lat. cf. G. Th. *exercere* — exercitum *bellis*, ubi Bg. potius e Sch., qui partim e P. in „ἀσκ. *exercere* eos *ad* bellica *munera*" ſed idem Bg. praeclare in ſyn. formula, et fortaſſis ad explicandam pr. ſubiecta, cf. 2, 10, 9. et ſine Ind. Xen. Cyr. 8, 6, 10. e. ἀσκεῖν αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν ἑαυτῷ τὰ πολ. Th. V. 1. p. 534. m. f. 5. e. *tum* ſe, *tum* ſuos *ad* res *bellicas*, it. 1, 5, 9. m. οἵ τε αὖ τὰ π. ἀσκοῦντες, Th. l. l. p. 53. i. *qui* res *item* bellicas *tractant*, et 1, 6, 26. ὁπότε οἱ ςρατιῶται — τὰς πολεμικὰς τέχνας ἠσκηκότες εἶεν, Th. l. l. p. 73. e. *bellicis* artibus *exercitati erunt*, ſed 2, 1, 21. ἀσκεῖν τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον, Th. p. 94. e. *rei* militaris *exercitatio*, quarum formularum poſtrema habet praep. ſyn. noſtrae in pr. τὰ πρὸς τ. πολ. et praeterea periphraſin unius adi. πολεμ., ſed prima v. ἀσκ. cum acc. dupl., pers. ac rei, in quo poſtr. defuerit aliqua praep., tacente L. Bos. Ell., ut κατὰ, ἐπὶ, πρὸς et εἰς, quae omnes reperiuntur in v. ἀσκ. cum aliquo acc. pers., cf. Ind. Sb. ex Xiph. 162, 22. Dem. Call. et Poſſ. Call. p. 401. e. ſq., ut in Vs. illa ad Xen. exprimitur una quoque, et hic a Bg.

ἔδοξε) Omiſſum in Ms. Bg. dat. pron. reſtitui ſtatim e P. ſyn., cf. 6, 2, 8., a quo diſcedit iterum in δὲ, cf. ib. §. 9., it. in libera periphraſi ad τὸν Περσ., quo ſenſu praecipuo hic ſane capiendum illud gentile, cf. Diod. S. 2, 151. l. 40. τὸν Πέρσην, pro quo p. ſq. l. 82. τοῦ Περσῶν βασιλέως, dictum alias univerſe proprie que, cf., praeter illa ſupra 6, 3, 10., quoque ib. p. 174. l. 34. Σπιθροβάτης γένει — ὢν Πέρσης, qui p. ſq. i. τῷ Βαρβάρῳ et ὁ δὲ Πέρσης, it. l. 62. cum Xen. Cyr. 5, 3, 41. Μαδάτας ὁ Πέρσης, Th. V. 1. p. 300. i., ubi et 6, 1, 28. ἔδοξε δ' αὐτῷ, per liberrimam Vs. Th. l. l. p. 349. e.; de ſecunda hac legatione (quae reſpicit primam 6, 2, 8., ubi ex analog. παλ. cum π. λ.) nihil memorante Lampr., ſed Anglis ap. H. 4, 1081. m., cf. in ſqq. Bg. e P., (ut Dres. de V. med. it. clam Stp. Th.) 3, 14, 8. quocum variatur addito καὶ φιλ., cf. Luc. 2, 101. l. 9. π. φ. διελέγοντο, *agunt* de *amicitia*, it. *Zos.* 3, 4, 5. e. ςέλλουσι πρέςβεις, π. φ. διαλεξομένους, (quae eſt P. libera ratio,) *legatos*, de *pace* collocuturos, *mittunt*; ſed ſine Ind. Polb. 1, 24. e. διεπέμπετο πρὸς τοὺς ςρατηγοὺς, ὑπὲρ εἰρήνης καὶ φιλ. ποιούμενος τοὺς λόγους, legatos *ad* Conſules *de* pace *et* amicitia *mittit*, cf. p. 285. e. 2, 570. e. 599. i. p. ſq. i. 603. m. it. Di. H. S. T. 1. 53, 20. 110, i. 142, e. p. ſq. 27. 181, 41. 377, 26. 37. 415, 7. 497, 19. 503, 15. 536, 30. 34. 41. 651, 29.

σθαι. ἤλπιζε γὰρ, αὐτὸν πείσειν ἢ φοβήσειν, αὐτὸς παρών. ὁ δὲ βάρβαρος τοὺς μὲν πρέσβεις τῶν Ῥωμαίων ἀπέπεμψεν ἀπράκτους[i]· αὐτὸς

eo agere. Sperabat enim, ſe perſuaſurum aut territurum,
7. quia ipſe adeſſet. At Artabanus legatos Romanorum dimiſit re infecta, contra

i) Comma in Ms. Ba. cum Bg. et Bs. 1. R. al., ſed punctum in ed. A. al. v. N.

ἤλπιζε) Variatur cum 6, 2, 12. *ᾤετο πεισ. ἢ φοβ. — τὸν βάρβαρον*, ubi Bg. diſcedit a P. etiam in ordine enunciationum ſeveriori, et omiſſo iſtius libero adv. ad particip., cf. 6, 3, 11. e.

ὁ δὲ βαρβ.) Hic Leisn. in m. Ms. Bg. adſcripſerat „Barbarus,„ ſtricto ſimul per lineam atri coloris iſto nomine *Artabanus*, quod ſaltem mutandum in illud *Artaxerxes* e §. ſq. et ſuperioribus 6, 2, 21. et 3., ſi Bg. ſubſtituit hoc proprium nomen pro gentili Gr., ſervato et a P., qui contra ad *τοὺς πρεσβ.* ſubſtituit Lat. ſyn., mutato ſimul caſu in *Ῥωμ.*, unde Bg. modo ad *ἀπρ.*, in quo variatur cum 3, 14, 9. *τοὺς μὲν πρ. αὐτῶν ἀπρ. ἔπεμψε*, per ordinem et v. compoſ., ex auctoritate aliorum, cf. l. l. ap. Abr., Stp. Th. 3, 527. E. „*ἀποπέμπειν ἀπρ.* quod ap. Thuc. legitur, et ſaepe ap. Herodi., *περὶ πρεσβέων*, i. e. de legatis, ut l. 6." (hinc, ut et v. *πρ.*, ſine Vs., qui et locus eſt unus ap. Noſtr., ubi haec occurrat phraſis, ut Stp. erret,) ap. Thuc. Ind. ex 20, 12. *πρεσβ. — ἀπρ. ἀπέπεμψαν*, *re* infecta *remiſerunt*, (ut P. hic,) cui add. 263, 29. per Lat. eadem, ſed cum Bg. ap. Luc., at ap. Zos. 1, 36, 5. *τοὺς μὲν — πρ. ἀπρ. — ἀπέπεμψεν*, leg. *rebus* infectis *dim.*

αὐτὸς) Pro omiſſa a P. copula, cf. 5, 6, 23., reddit Bg., ut 5, 4, 11., facto ſimul commate ante pron. *αὐτ.*, pro iſtius puncto, dum nobis placuit colon Ms., minor que adeo haec diſtinctio, ob illud ipſum pron., in eadem conſtructione per nominat. cum v. finito *ἔπεμψε* poſitum ſine neceſſitate, nec in oppoſitione, ſed poſt eandem pers. *ὁ βαρβ.*, cf. 3, 6, 21., ſed hic tamen cum praemiſſa enunciatione alia per particip. *ἐπιλ.*, in quo, neglecto a P., aliter Bg., quam ſupra 4, 7, 3. et 2, 14, 10. e., ſed partim ex illo in gen. *Περσ.*, ſervans tamen hoc nomen pro iſtius ſubſtituto pron., cf. 5, 8, 16. *τοῖς λαμβ.*, ſed deſerens illum ad *μεγ.* (ſe que ipſe 5, 4, 14. e.) it. in ſq. numero *ἐσθ. λ.*, (cf. ad Lat. in *πολ.* 3, 8, 12. et ſimile Herdt. 56, 50. 57. *παιδίον — κεκοσμημένον χρ. τε καὶ ἐσθῆτι ποικίλῃ*, et *χρ. τε καὶ εἵμασι κεκ.*) et maxime in membro proximo *ἱπ. λ.*, ubi, ſpreto illius adi., loco ſubſt. *παρ.*, hoc ipſum ſubſt. iunxerit cum pr. particip. *κεκ.*, ut Noſter per analog., dum Stp. Th. in illo ſubſt. i. ſub Lat. Bg., poſt loca Thuc. duo, ſic tantum hinc ſine Vs. „ſic Herodi. dixit *ἱπ. καὶ τ. παρασκευήν*" ut ap. G. Th. in Bg., cum Gr. n., modo „multarum rerum comparata ad unum finem copia" quae hic non videntur ſufficere, nec ob adiunctos gen. *ἱπ.* et *τοξ.*, ubi *παρ.* non tam fuerit copia, (quae per ſe intelligitur ob pr. numerum pers. *τετρακ.*) quam potius magnificentia et exquiſita praeſtantia pulcritudo que, et in equorum quidem tum alto ac pingui corpore, tum phaleris et ephippiis, ſed in arcuum lignis pretioſis ornatu que rel., ut gemmarum et auri argentive, ligno inferti; ut per unum Lat. *cultus* hic reddam, quod fere dr. de ornatu tali, cf. G. Th. v. i., repe-

δὲ, ἐπιλεξάμενος τετρακοσίους Περσῶν τοὺς μεγίστους, ἐσθῆσί τε[k] πολυτελέσι καὶ χρυσῷ κεκοσμημένους, ἵππων τε καὶ τόξων παρασκευῇ[l], πρέσβεις ἔπεμψε δὴ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, καταπλήξειν οἰηθεὶς τοὺς Ῥωμαίους τῇ τε ὄψει καὶ τῷ σχή-

ipſe delectos quadringentos ex Perſis maximae ſtaturae, veſtibus pretioſis et auro ornatos, equorum que et arcuum apparatu, tanquam legatos miſit ad Alexandrum: perterritum iri putans Romanos adſpectu et cultu

k) Ms. Ba. ἐσθῆσι τε λ., ut 5, 8, 2. l) Comma hoc fuit in A. al. pro colo Stp. rel. v. N.

riente me ſubſt. παρ. ſenſu *forenſi vel alio*, it. bono malo ve, tum pro actu parandi aut rebus *paratis ipſis*, (ut *ſupellectili*, *cibo*, commeatu,) etiam adeo perſonis, (ut copiis militaribus,) tum abſolute ſeu cum gen. aliquo, rei ſ. pers., cf. L. N. T. cum Suic. Poſſ. *Call. Bud.* C. Foes. D'Orv. Thuc. cum Schol. it. Abr. Dl. et Au. Rs. Or. V. 7. Is. 8. And. et Lyc. *Dem.* cui add. 234, 2. Polb. Xen. Bach. Cyr. et M. S. (ubi ὅπλων καὶ ἵππων παρ.) Pal. Fi. Gottl. Pl. Men. Is. Mor. P. p. 12. m., ſed ad Ev. Fd. add. p. 32. e., ut ib. cum praep. c. 12. e. παρ. τὰς πρὸς Λακεδαιμονίους, (ut forſan ap. Thuc. alio ſenſu 328, 3. πρὸς τὸ ἔαρ ἤδη παρ. λ.,) ſed τῆς εἰς τὸν πόλεμον παρ. Diod. S. et Di. H. S. T. 2., cf. ignotum Lxx. παρασκεύασις ap. Munth. et in rem ipſam Perſarum que magnificentiam ap. G. Th. „apparatus *Perſici* Hor. od. 1, 38, 1. i. luxurioſi" ſed Ind. Corn. N. „app. — *regius*, de cultu 4, 3, 2. (Pauſanias apparatu *regio* utebatur, *veſte* Medica: *ſatellites* rel., ſed) cultus — *regius*, mox *ornatus* 14, 3, 1., hominem *maximi* corporis, *terribili* que *facie*, — optima *veſte* texit, — *ornavit* que *etiam* torque, *et* armillis *aureis*, cetero *que* regio *cultu*; cui ſi Bg. illud ſubſt. ſufficias: oritur Noſtri phraſis, *ornavit — apparatu*, cf. ſimile quid ap. Curt. 9, 7, 12. Interim *regem* duarum *gentium* — centum *legati* adeunt. *Omnes* curru *vehebantur*, eximia *magnitudine* corporum, *decoro* habitu, *lineae* veſtes *intextae* auro *purpura* que *diſtinctae*.

πρέσβεις) Neglectum a P. δὴ poſuit Bg. aliter, vel ſic in ironia valiturum, liberior cum illo ad κατ. pro Sch. „*perterriturum* (ſe) *eſſe*" quo variatur pro §. pr. ἠλπ. φοβ. et 2, 11, 18. οἰόμενος, οὕτως ἐκπλήξειν τούς τε Ἰλλυρικοὺς, καὶ τὴν τῶν πολεμίων ἵππον διαταράξειν ὄψει καὶ μεγέθει θηρίων, cf. Hſy. καταπλήσσει, καταταράσσει, φοβερίζει, λ. it. Stp. Th., qui novit ſine Ind. locum *Dem.* 286, 22. non item alterum 577, 10. καταπλήξειν ᾤετο τὸν δῆμον λ., ut nec rectionem cum abl. modi, (ex analog. ap. Noſtr.) ap. Diod. S. 1, 203. l. 17. τῇ τε τῶν ἱππέων ἐπιφανείᾳ καὶ πλήθει κυνῶν — κατέπληττον τὸ ζῶον, *perterrefaciunt*, ubi et p. 480. l. 4. οὕτω γὰρ ὑπελάμβανε μάλιστα — τοὺς Πέρσας καταπλήξεσθαι, cf. Poll. 4, 29., ſed de paſſ. Ind. Sb., ſed cum pr. πρὸς τὸ ſine Ind. Ios. 2, 211. m. E P. quoque (praeter reiectum iſtius pron. pro artic.) Lat. utr. ad ſqq. ſubſt., quorum ὄψ. pertineat ad pr. τοὺς μεγισ., ut τῷ σχ. ad pr. ἐσθ. λ., cf. 1, 15, 15. e., ubi Ms. articulus omittitur vel ob pr. ſyllabam e lapſu, vel per libidinem librarii, tentantis ſecundum artic.

ματι τῶν [m] Περσῶν. ἔλεγε δ᾽ ἡ πρεσβεία [n], „ὅτι δὴ [o] κελεύει „μέγας βασιλεὺς Ἀρταξέρξης, „ἀφίσασθαι Ῥωμαίους τὲ καὶ „τὸν ἄρχοντα αὐτῶν [p] Συρίας τὲ „ἁπάσης [q], Ἀσίας τε, τῆς „Εὐρώπῃ [r] ἀντικειμένης [s]· ἐᾶ„σαι δὲ ἄρχειν Πέρσας μέχρις „Ἰωνίας τὲ καὶ Καρίας, καὶ „ὅσα Αἰγαίῳ καὶ [t] Πόντῳ

8. Perſarum. Dicebat autem legatio: *iuſſum eſſe magni regis Artaxerxis, ut relinquerent Romani et princeps eorum Syriam omnem Aſiamque, Europae oppoſitam:*
9. *ac ſinant Perſas dominari Ionia Caria que tenus, omnibus que gentibus, quae mari*

m) In Ms. Ba. σχήματι περσ. abeſt τῶν. *Mart.* v. N. n) Colon in Mss. Ba. o) ὅτι κελ. Mss. Ba. et Ve. v. N. p) Comma edd. hic rel. ſuſtulimus cum Bs. 2. R., quia cohaeret v. ἀφ. cum gen. illis ſubiectis Συρ. λ. q) πάσης· Mss. Ba. et Ve. v. N. r) εὐρώπης Ms. Ba., ut Ve. longo elemento Εὐρ. v. N. s) Comma hic in A. al., ſed punctum in Bs. 1. t) αἰγαίῳ πόντῳ Ms. Ba. v. N.

in duobus ſubſt. e regimine, ſecus ac 6, 2, 14. 1, 6, 1. 8. m. 1, 12, 5. etc., cf. 6, 3, 14.

ἔλεγε) P. deſerit Bg. tum hic, in formula ex analog., (ut Sch. in „πρ. legatio *dicebat*, i. e. ipſi legati“) tum in ſq. membro liberius, mutato v. privo in affine ſubſt. cum alia conſtructione, negligens cum iſto particulam δὴ, pro *ſcilicet*, iterum, cf. 5, 1, 10., quam Mss. ſaepe iam omiſerunt, cf. 5, 6, 11. poſt προῖκα, et 4, 7, 2. poſt v. διωκ., du[illegible]r. hic, utrum elapſum poſt ſimiles litteras, an per gloſſam e comparatione aliorum ſcriptorum in v. λεγ. cum mero ὅτι, poſt quod tamen ſupra nihil tentabatur 4, 10, 3., ut nec poſt alia v. v. ſimilis notionis, cf. 2, 1, 6. 3, 12, 12. 6, 1, 24.

μεγ. βασ.) Sic antiquitus ſe ipſos appellaverunt Perſarum reges. *Strôth.* cf. 3, 9, 18. et ad Lampr. c. 56. p. 1020. i. in oratione Alexandri ad ſenatum, *Artaxerxem* potentiſſimum *regem* tam *re*, quam *nomine*, Caſ. N. 2. „alludit ad ſolennem titulum litterarum Orientis regum, qui ſe reges magnos vocitabant. nam et hic uſurpavit. Herodianus: ἔλεγεν ἡ πρεσβεία ὅτι δὴ — Ἀρτ.“ dum Bg. deſerit P. in propiori Lat. ad ἀφ., ſeverior in ordine ad τὸν ἀρχ. λ. quo variatur cum 1, 15, 15. m. τὸν Ῥωμαίων βασιλέα, ut in ſq. cum 6, 2, 4. per ordinem etiam τὴν ἀντικ. ἤπειρον Εὐρώπῃ, cum P. reddente potius L. N. T. Schw. v. ἀντικ. p. 125. e. Sed Mss. res primo in adi. alio ſyn. eſt e gloſſa per comparationem 2, 7, 6. e., (cf. contra 2, 9, 18.,) ſed altera in alio caſu Εὐρ. e lapſu, vel ob pr. eandem finitionem, vel ob confuſa ς et iota poſtſcr., cf. 5, 5. 1. e.

ἐᾶσαι) Copulam plane perimente P. iterum, cf. §. 7., reddit Bg., ut alibi, cf. 5, 3, 7. cum proprie pro adverſat. valeat aeque in re contraria, ſed ex illo particulam μεχρ., ut 6, 2, 5. μ. Ἰων. καὶ Καρ. quocum variatur, hic addita copula τε altera, ubi ex analog. ſcribitur in ἐασ. cum

„ἔθνη διαιρεῖται. εἶναι γὰρ „αὐτὰ Περσῶν [u] προγονικὰ „κτήματα.“ Τοιαῦτά τινα τῶν τετρακοσίων [x] πρέσβεων ἀπαγγειλάντων, κελεύει ὁ Ἀλέξανδρος, τοὺς τετρακοσίους συλ-

Aegaeo et Ponto ſeparantur: eſſe enim illa Perſarum inde a maioribus propria. 10. Talia cum nunciaſſent quadringenti legati, iubet Alexander omnes quadringentos

u) In Ms. Vi. Περσῶν deeſt. *Loc.* Sed in Excpt. Ms. Ba. erant haec „αὐτὰ περσικὰ γονικόθεν κτήματα.“ v. N. x) τετρ. περσῶν πρεσβ. Ms. Ba. v. N.

ἀρχ., ignorante Stp. Th. hunc aor. inf., quem v., praeter Ael. V. h. 2, 38. N. 4. e., ap. Hsd. et Hom. Ind. in N.

καὶ ὅσα) Leiſn. in Ox. ad Αἰγ. iterum ſignarat „πελάγει“ ut 6, 2, 4., quale ſubſt. explet Bg. rurſus e P., ſervans inde etiam Lat. ad καὶ ὅσ., cf. 5, 6, 20., ſed copulam ſeveriorem intra nomina marium, ubi in Ms. exciderit, male iterum, cf. 5, 4, 17., per vicinitatem, maxime anteriorem, potius, quam, ut librarius, hendiadyn cogitans, cf. 4, 7, 13., non recordaretur loci ſuperioris 6, 2, 4. *διαιρουμένην Αἰγαίῳ τὲ καὶ τῷ πορθμῷ τῆς Προποντίδος*, pro quibus variando rurſus tum copula τὲ altera opprimitur, tum univerſum nomen Πόντῳ ponitur pro parte illius illa et pro peculiari nomine, cf. 3, 1, 11., dum Sch. „Π. pontus, mare. In ſpecie *Pontus Euxinus*, diſtinctus a mari Aegaeo“ cf. Suid. Stp. Byz. Cell. n. o. a. 2, 2. m. 8, 2. et G. Th. maxime „proprie id mare, quod a Palude Maeotidis — protenditur, ſed — ubi expandit ſe, vocatur *Propontis*, rel.“

εἶναι) *Eas* enim *avitas* eſſe *Perſarum* poſſeſſiones. *Memm.* Sicut ſupra c. 2. (6, 2, 4.) *Boecl.*

A P. omiſſam hanc enunciationem totam reſtituit Bg. fere e Stp. ed. Vs. caſtigata, ſed liberius, quam Memmius, mutato adi. προγ. formulam, ſed ſubſt. κτημ. in adi., reddens pron. αὐτ., ut alibi, cf. 2, 4, 13. e., dum variatur ſane cum illo Bc. loco per plur. Sed in Mss. diverſae ſunt res, dum tenet Ms. Ve. totum vulg. textum, id que recte, ſed rel. Mss. experti ſunt librarios non ſatis fidos, tum omiſſo gen. Περσ., e gloſſa per comparationem cum 6, 2, 4., ubi deerat, et quia nollet repeti ſcriba vocem in vicinia et tertium poſt §. 7., tum ſubſtitutis in Ms. Ba. aliis vocabulis ſyn., per gloſſam ex ingenio, ut variaretur cum illo laud. l., mutando gen. illum Περσ. in affine adi., ſed adi. προγ. in affine adv., repertum mihi nullibi; ſicut ipſum primitivum γονικός, ignotum Lexx., malae habetur notae, cf. laud. ad 6, 1, 11. γενικ., ſed auctor iſtius Ms. alia etiam adhibet vocabula nova et propria, cf. 4, 15, 12. e.

τοιαῦτα) E liberrimo P. omittit Bg. quoque pron. ſecundum, cf. 4, 11, 5. ſecus ac hoc cap. §. 1., dum nec ap. illum comparet gen. iſte Περσ., qui in Ms. Ba. acceſſerit e marg., alieno loco poſitus hic, cum pertinuiſſet ad §. pr. e., ubi vidimus defuiſſe in Ms. Vi.; etſi per ſe elapſus hic ob ſq. vocem ſimilem πρεσβ.

τοὺς τετρ.) Vulgares libri (i. e. Lat. edd. Pol., etiam illa Antwp., per errorem) habent *quadraginta.* Sed *quadringentos* (praeter Vs. ed. caſtigatam ap. Stp.) agnoſcit etiam Zonaras, ut Ioann. Hartungus an-

ληφθῆναι [y]· *καὶ παρελόμενος* 11. comprehendi, ademto *πάσης* [z] *τῆς περικειμένης* [a] que omni cultu, quem circa

y) Hic comma in A. al. cum Ms. Bg. pro puncto Bc. e depravato colo Stp. rel. z) In Ms. Ba. *πά* per errorem librarii, qui verſum novum inchoaturus, *σης* obliviſcebatur. *Mart.* Vere hauddubie. a) *περικειμένης σκ.* Ms. Ve. v. N.

notavit Decuriae 3. c. 2. (ap. Grut. Lamp. T. 2. p. 710. Nr. 20.) *Sylb.*

Locus Zon. eſt p. 467. C., qui tamen ſemel modo numerum hunc affert, *ὁ δὲ βάρβαρος τὴν πρεσβείαν μὲν οὐ προσήκατο, ἄνδρας δὲ μεγίστους τετρακοσίους πολυτελέσιν ἀμφιέσας στολαῖς, καὶ ἵπποις τῶν ἐκκρίτων ἐπιβιβάσας, καὶ ὅπλοις κοσμήσας λαμπροῖς, λ. — τούτους συλλαβὼν ὁ Ἀλεξ. λ.*, dum Noſter per ſimplicitatem ter dedit eundem numerum, §. 7. ſemel, ſed hic bis in vicinia, ſervante Bg., (cum P. modo in pr. membro poſuiſſet, ſed §. 7. verum numerum etiam edd. iſtius,) ſed adſcito extra adi. *πάντας*, cf. 6, 3, 4., quo ipſo additamento, notato etiam a Leisn. in Ms. Bg. per lineam rubri coloris, grata illa Noſtri negligentia in repetito numerali ſit probabilior, dum ſolent ſcriptores, in primis in numero magno aliquo, talibus uti repetitionibus. In quo nondum ſumſerim, excidiſſe adi. illud *πάντας*, ſed potius, ſtare artic. *τοὺς* et hic pro pron. demonſtr. *illos*, quo ſenſu et alibi occurrit cum numerali quodam, cf. Abr. Dl. Th. p. 612. e. ſq. Caeterum Bg. prae P. ſeverior in ordine *κελ. — συλλ.*, cf. 1, 9, 14. 1, 13, 9.

καὶ παρελ.) Leisn. in m. Ox. „Heſych. *σκευή, στολή*, veſtitus“ quod aptum eſt modo ſuperioribus Noſtri locis 4, 10, 11. et 4, 12, 11., ad quem poſtr. diximus iam, latius patere id vocabulum, ut hic quoque capiendum, et per variationem pro §. 7. *παρασκευῇ*, quo et ſpectat Bg. Lat. e P. et contextus adiunctum que adi. *πασ.*, quod manifeſto refer[illegible] ad illa plura §. 7., veſtes que adeo cum ornatu et armis, forſan et ipſos equos, ſaltem horum ornatum quoque, cf. Stp. Th. 3, 839. i. qui p. pr. e. hinc „omni *ad.* cultu, *quo* indutus *erat*“ fere cum P., (ſed et fere cum Bg. in circuitione v. *περικ.*, cf. 5, 4, 12., errans tamen memoriter in numero plur., pro *quo* induti *erant*, vel, ut Sch. „*π. quo* circumdati *erant*“ cum P. omiſiſſet hoc particip., brevius reddendum quoque, *omni cultu*, iis *adhaerente*, aſſumto tantum pron. pers. *αὐτοῖς*, quod hic oppreſſum, cf. 6, 1, 2.) L. N. T. Schw. N. „*σκ.* de legatorum apparatu itineris et *muneris* uſurpat Herodi.“ cum errore de *munere*, Thom. M. p. 797. *λέγεται δὲ σκευὴ καὶ ἡ διακόσμησις*, (ſic ſine commate omnia potius, ut mox ſqq. etiam per diſtinctionem minimam,) *οἷον ὅπλων σκευή*, (ſine N., quo tamen pertineat ap. Noſtr. §. 7. *τόξων παρασκευῇ*,) *ὅ περ ἐστὶ κάλλιστον*, cum Rz. ad Luc. 2, 616. N. 79. „*ἡ σκευή*, habitus, *adparatus*, ut generale rectius praemittitur, dum qualis ille fuerit adparatus, ſtatim per partes enarratur“ ad locum hunc de aſino, qui loquitur, *σκευή μοι ἦν πολυτελής· καὶ στρώματα πορφυρᾶ ἐπιβάλλομαι· καὶ χαλινοὺς εἰσεδεχόμην ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πεποικιλμένους, λ.* paratus *mihi erat ſumtuoſus*, et *ſtragula* mihi *purpurea* iniiciebantur, *et* frena *recipiebam* argento *atque* auro *diſtincta*; dum ſine Vs. ſub Lat. Bg. e P. tenet Stp. Th. hunc locum in v. *παρ.*, ubi, per analog. cum adiuncto *σκ.*, opprimitur iterum caſus pers. pron. *αὐτούς*, *et* cum *privaſſet* eos *omni*

σκευῆς, εἰς Φρυγίαν ἐξέπεμψε [b], δοὺς κώμας τε οἰκεῖν [c], καὶ χώραν [d] γεωργεῖν [e], τοσαύτην αὐτοῖς ἐπιθεὶς τιμω-

ſe habebant, in Phrygiam eos miſit, conceſſis vicis ad habitandum et agris ad colendum: talem illis iniungens

b) Colon in Ms. Ba. c) κωμ. τε ἐνοικεῖν Ms. Ba. v. N. d) χώρας Ms. Vi. v. N. e) Comma hoc in A. al. pro puncto Bc. 2., vitiato iterum e colo Stp. rel.

adhaerente *cultu*, ſ. *ademiſſet* iis *omnem* rel., cf. 5, 6, 2. Caeterum aliud compos. προκ. in Ms. Ve., alienum ab h. l., habet modo errorem in praep. iterum, cf. 2, 13, 17. περιειλ. et 6, 3, 10. μεταϛ.

εἰς Φρ. ἐξεπ.) Refert hoc exemplum ad legatorum in edendis mandatis contumelioſam immodeſtiam Fredericus de Marſelaer in Legati ſui l. 2. diſſ. 33. Quod an ſatis recte faciat, ideo dubitari poſſit, quia hanc formulam legationis edendae a ſuo rege acceperant. Unde Herodianus mox ait, non eſſe gravius quid in eos conſultum, quippe τὰ κελευσθέντα ὑπὸ τοῦ ἑαυτῶν δεσπότου ἀγγείλαντας, *qui a domino ſuo in mandatis data nuntiaſſent.* Clarum eſt, voluiſſe Alexandrum legatorum ſanctimoniam ſive ſacra legationis, ut vocat Tac. (A. 1, 42. m.) attendere, et domino tamen legationis imperioſam inſolentiam exprobrare. *Boecl.*

*P. deſerit Bg., cf. 3, 13, 7. 3, 15, 1., explero hic pron. caſu αὐτοὺς, ſed retentis ad ſqq. quibusdam inde Latt., ſeverior in ſervato inf. οἰκ. et in utroque inf. reddendo poſt v. *dandi*; ſed per alium modum vertendi, per que praep. cum particip., cf. 5, 8, 6., dum ſcribitur in prima formula οἰκ. κωμ. ad analog., ſed ex aliorum auctoritate in ſecunda, cf. ſupra e Dem. ad 2, 4, 12. e., etiam in χωρ., tum per notionem, pro loco et campo, frugibus conſerendo, cum per numerum ſing. pro plur., cf. Ind. Dion. C. Dem. cui add. 255, 27. 238, 6. coll. v. 15. L. N. T. cum Kypk. T. 1. et Graev. L. Hes. p. 38. v. 344., ſed ad Vig. p. 158. b. e. hinc ſine Vs., ubi Mss. ſunt gloſſae, prima in compoſ. pro ſimpl., cf. 6, 3, 9. m. ὀχλ. (ſive ut in vulg. πολυσημία, ſive per comparationem aliorum ſcriptorum, cf. Hſy. Thom. M. Thuc. 2, 10, 87. τὴν πόλιν — Μεγαρέων ἀνδράσι — ἔδοσαν ἐνοικεῖν, urbem *Megarenſibus* dederunt *incolendam*, — qui caſus dat. pron. αὐτοῖς a Noſtro iterum oppreſſus, — ſine Ind., cf. p. 378. N. 21., ſed ap. Xen. Bach. etiam ἐν ὁπόσαις χώραις ἐνοικεῖ, cum eadem praep. ſeparatim, ut in N. T.; cf. Lexx. quorum Schw. affert e Plat. locum ſimillimum illi Rom. 8, 11., ubi ſimpl. et compoſ. iunguntur pro ſyn., cf. praeterea Fa. Aes. Hs., ſed cum acc. loci etiam Lyco. et Ael. V. h., vix ut hic exciderit pr. ἐν,) ſed altera in ſubſt. χωρ. alio numero, cf. 6, 2; 3. m. φορ., etiam per comparationem uſus alieni, cf. laud. ante, vel Noſtri ex 6, 2, 18. e., dum in numero ipſe diſcedit Bg. iterum, ſed e P., qui vel libere egit, vel Cod. habuit ſimilem, et alibi cum Ms. Vi. faciens, cf. 6, 2; 3. e. 6, 3, 15.

τοσαύτην) Diſtinctionem minimam ante hoc vocab. ſervare potuit Bg., cum ſervaſſet e P. in pr. eius abl. conſq. ad particip. δοὺς λ., quod, cum ſuis adiunctis quaſi in parentheſi ſumtum, faciet, ut a v. finito ἐξεπ. videatur pendere ſolum particip. poſtr. ἐπιθ. cum ſuis adiunctis, copulatum per ſe cum pr. particip. ſine copula; ubi P. per liberum par-

ῥίαν, ὡς οἴκαδε μὴ ἐπανελθεῖν. ἀποκτεῖναι γὰρ ἀνόσιον καὶ οὐ πάνυ ἀνδρεῖον ἡγήσατο, μήτε μαχομένους, καὶ τὰ κελευσθέντα ὑπὸ τοῦ ἑαυτῶν δεσπότου ἀγγείλαντας. τούτων δὴ οὕτω πραττομένων, παρασκευαζομένου τε τοῦ Ἀ-

poenam; ut domum non re- 12. verterentur. Occidere enim nefarium minime que virile putavit eos, qui nec pugnarent, et iuſſa ſui do- 13. mini annunciarent. Hiſce ita actis, comparante ſe Alexandro, ut fluvios trans-

ticip. ſ. adi. *contentus* videtur reſpexiſſe illuc; cum ad adi. ſ. pron. τοσ. extrinſecus aſſumitur adv. μόνον, cf. 1, 6, 1. 5, 2, 6. per Lat. *hanc* tantum *poenam* rel., non maiorem, non mortem, quae mox ſubiicitur; dum P. deſerit Bg. quoque in rel., ſed in formula ἐπ. τιμ. per Lat. Ulp. ap. G. Th., ubi tamen propior in ſubſt. *poenas* — imponere *ſontibus*, ex Ovid., ut Gr. reperta modo ap. Diod. S. ex. 1, 81. l. 68. τὰς τιμωρ. ἐλάττους τῆς ἀξίας ἐπιτιθεὶς τοῖς ἁμαρτήμασι, qui *minores* delictorum *meritis* poenas *irroget*, et ib. ſine Ind. p. 442. l. 10. ἠπείλουν, ἐπιθήσειν αὐτοῖς τὴν προσήκουσαν τιμ. per liberam Vs. it. ap. Heliod. p. 109. l. 8. ταύτην ἐπιθεὶς τὴν τιμ. cf. in variationem per ſubſt. 2, 13, 11. τὴν ἐπιτεθ. δίκην, ſeverius etiam reddente Bg. formulam ſq. quam 1, 6, 16.

ἀποκτεῖναι) Quaſi ſic ius gentium non violaſſet. Ius gentium violat, ſive quis legatos morte, ſive exilio, ſive alio quocunque modo violat. Hoc videtur facinus Alexandri eſſe, omnium minime laudandum. *Leisn.*

Excuſandum tamen fortaſſis hinc, quod non in veris legatis factum, sed quaſi legatis, ut provide Noſter §. 7. praepoſuit, ducente Bg. hic [illegible]am quaedam e P., maxime libera illa ad καὶ οὐ π. pro *nec admodum* rel., cf. 3, 11, 6. 3, 10, 14. 5, 2, 11 ex analog., conſtante ſua haec Noſtro, et in ſq. per μήτε — καὶ, (variando pro μήτε — τε, cf. 1, 6, 3. e. 5, 8, 12.) et per participia duas cauſas, ubi liberrimus P., ſed et Bg. in ſecundo membro diſcedit, pro Sch. „*mandata* a *domino*" ſuo ſ. iuſſa *a* rel., cf. G. Th. v. ſub. Nr. 6 e., neſciente Stp. Th. hoc part., cf. Di. H. S. T. 1, 32, 43. ἕωθεν αὐτοῖς κελευσθὲν ἥκειν, *iuſſi* mane *praeſto eſſe*, immo *cum* iis *imperatum eſſet*, mane *venire*, (abſolute, ut in ἐξὸν, rel.) cf. 4, 12, 9. et in variationem 6, 1, 23. τὸ κελευόμενον, ſed hoc cap. §. 10. pro ἀπαγγειλ. in ſq. ſimpl. ἀγγειλ., unde Bg. hic et ib. miſcet Laſ. ſevera, in cuius Ms. vitium ſcribae, *iuſſa* ſua *domini* ſtatim ſuſtulimus, etiam e P., qui libere pro δεσπ. ſubſtituit aliud ſubſt. βασιλέως, cf. 6, 2, 20.

τούτων δὴ) Copulam, a P. peremtam, reddit Bg. poſt pron. iterum, ut alibi, cf. 5, 8, 7.; deſerens illum in rel., at ſeverior, quam 4, 14, 6. τούτων δὲ πρ. quo variatur per adiunctum adv. ex analog.

παρασκευαζ.) Pro eo, quod magis uſitate dictum fuiſſet, παρασκ. τε τοῦ Ἀλ. διαβῆναί τε τοὺς ποταμοὺς, καὶ εἰς τ. β. Suſpicarer alioqui, deſiderari aliquid ante καὶ διαβῆναι. *Steph.*

Bg. a P. diſcedit deinceps tantum in tertio abhinc membro, per alia ſyn. Lat. in copula εἰς τ. λ. et in ſubſt. γῆν, ſervans adeo vim med. ad παρ. et pro inf. aliam ſyn. rationem per ὥστε, (ſecus ac Sch. „quum

λεξάνδρου [f] καὶ διαβῆναι τοὺς ποταμοὺς εἴς τε τὴν βάρβαρον γῆν τὸν ϛρατὸν διαγαγεῖν, ἐγένοντό τινες [g] καὶ ἀποϛάσεις

grederetur et in barbarorum regionem exercitum traduceret, defecerunt ab illo mi-

f) Nihil per libros variatum, niſi quod hic comma in B. 1. R. eſſet, v. N.
g) τινὲς in Stp. al., ſed Ms. Ba. nobiscum, cf. 2, 10, 8. m. 4, 8, 10.

ſe *comparabat* flumen *tranſire*" ſine Vs. huc ſpectante Dreſ. in lib. de V. med. p. 366. ult. per numeros pravos, ubi in pr. habetur e Thuc. quoque cum inf., cf. ib. p. 34. Nr. 29.,) cum ſyn. gen. ſubſt. pro adi. βαρβ., (cf. 6, 3, 1. L. N. T. Schw. N. ult. Xen. Ἀνβ. εἰς β. γ., per alium ordinem ap. Noſtr. et cum artic. ſine diſcrimine, cf. 3, 8, 15. e. 3, 15, 12. e., ſed Rs. Or. V. 8. And. male, pro textus χώρας βαρβάρου, ut fem. hoc cum aliis ſubſt. etiam Soph. Ai. Eur. Ph. v. 308. Di. H. S. Abr. Dl. Th. et Poſſ. Call.) omittens contra illud καὶ, ubi Sb. Ind. diſerte hinc "καὶ — τε pro τε καὶ" quae, ad ſe relata, firmaverim non tam ex illis 7, 6, 15. et 7, 8, 26. m. et 8, 3, 16. quam ex hoc ib. §. 14. τοῖς δὲ ὑπὲρ τῆς πατρίδος μαχομένοις καὶ παρὰ τῶν θεῶν ἐλπίδες κρείττους, ſcil. εἰσὶ, — τό τε ἐς τὰς μάχας πρόθυμον — ἔχουσιν λ. ſcil. αὐτοὶ, ubi καὶ et τὲ copulantur ſaltem in dupl. §. et conſtructione et diverſo v. etiam. Tamen ſuſpicio eſt mihi, legiſſe Bg. pro illo καὶ potius particulam ὡς cum inf., ut 3, 7, 19. i. qualem rectionem terigimus ſupra 5, 3, 26. e. in act. e Xen. Hell. 7, 4, 19. αὐτὸν — τὸ — ϛράτευμα παρεσκευακέναι, ὡς πόνων μηδένα ἀποκάμνειν, λ. Th. V. 3. p. 508. quod *exercitum* ſic *conſueverit*, ut *laborem* nullum *defugeret*, ad quam analog. hic ſcribatur in med. Cum que Bg. e P. illud *ut* ſumſerit: hic forſan habuit ſalvum Cod. aliquem, ut alias, quanquam liber in v. eodem παρ. 5, 3, 26. e. Certe ſaepius depravatum καὶ vidimus, cf. 3, 7, 19., ſine correctione hic forſan proceſſurum pro Lat. *etiam* ſ. *etiam adeo*, vi augendi. [illegible] reſum ad διαβ. τ. ποτ. cf. 4, 11, 3. et 6, 2, 14. et in formulam ſq., [illegible] analog. factam, ſub Bg. Lat. ap. Stp. Th. "διάγειν τὴν ϛρατιὰν" e Bud. C. 523, 7., ſine auctore, e Thuc. cf. Ind. (per Lat. *deducere*, ut P. hic,) cum Schol. et Thom. M. p. 214. i. Xen. Ἀνβ., ubi abſolute, de navibus, aut cum acc. rei, ut οἶνον, et ſimul cum pr. ἐκ et ἐπὶ cum dat. ſ. abl., at cum acc. perſ. τὴν δύναμιν et pr. εἰς, it. cum ſeparatim adiuncta pr. διὰ cum gen. τοῦ ζεύγματος Diod. S. 1, 405. ult., ſed ſimul cum pr. ἐπὶ Polb., ſed phyſica notione eadem in vim praep. Z. ad Vig., at cum acc. loci Orph. et cum alio acc. rei Foes., tum tropice, τὰ πράγματα, *peragere* Sb. e Xiph. it. τοὺς λόγους et τὸν πόλεμον, producere, *extrahere*, Suid. 1, 549. e. 581. e. it. cum acc. pers. et pr. ἀπὸ, *abducere* Ioſ., ſed vario ſenſu Thom. M. cum N., M. O. Nov. T. 6. p. 492. Salm. ad Spart. Adr. T. 1. p. 349. N. 2. Ind. Dem. D'Arn. An. Hſy. cum N. [illegible] Abr. Dl. Th. et Auct.

ἐγένοντο) Forte ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου. Alioqui particulae τε reddenda videri poſſet altera particula καὶ, cum alio genitivo. *Steph.*

Bg. e P. fere omnia retinet, primo formulam aliam ad ἐγ. ἀπ. (in Sb. Ind. prolatam e Xiph. 369, 18. ἐπεὶ — ἀπόϛασις — γέγονε, cum *facta* ſit *defectio*, cui add. Rs. Or. V. 7. Ant. cum gen. pers. etiam, πρὶν — τὴν ἀπόϛασιν τῶν Μιτυληναίων γενέσθαι, ut cum gen. rei ap. Foes. in

ϛρατιωτῶν, ἀπό τε [h] Αἰγύπτου ἐληλυθότων, ἀλλὰ μὴν καὶ τῶν κατὰ Συρίαν [i]; καινοτομῆσαί τινα [k] ἐπιχειρησάντων περὶ τὴν βασιλείαν [l]· οἳ ταχέως Φωρα-

lites quidam ex iis, qui ab Aegypto venerant. Quin et Syri res novas moliri auſi circa imperium. qui cito deprehenſi, et ſupplicio affecti

h) Nihil variatur hic, niſi quod mox poſt ἐλ. habet M. Ba. colon cum A. 1. v. N. i) Hoc comma fuit in Bs. al. v. N. k) τινὰ Stp. al., ſed Ms. Ba. καινοτομῆσαι τινα ſecus, ac ſupra 6, 2, 7., dum A. al. nobiscum. l) π. τὸν βασιλέα. Ms. Ba. v. N., ut punctum hic quoque in ed. A. al., ſed comma in Bs. 1. pro colo Stp. rel.

notione medica, cf. in forenſem Dem., ſed in phyſicam, pro diſtantia, Suid. Polb. et Xen. M. S., ſed in tropicam noſtri loci Thuc. Di. H. S. T. 1. Luc. et Stp. Th. 1, 1753. B. hinc modo ſic „l. 6. ἀπ. ϛρατ. defectiones militum“) cum expletis praep. et pron., ἀπ' αὐτοῦ, τοῦ 'Αλεξ. deinde omiſſam partic. καὶ, (pro *etiam*, cf. 6, 4, 5. κἀκεῖθ., i. e. praeterea, praeter alias ſeditiones, v. N. ſq.) et quoque ſq. τε, quam forte, in γὰ emendans, iterum omiſerit, cf. 5, 5, 4., tum, reſoluto particip. ἐλ. de ſuo, tamen ſumtam poſt id maximam diſtinctionem, et denique Lat. ſyn. ad ἀλ. μ. κ., cf. 1, 14, 18., ubi quoque ſtabat in media oratione, ad quam ἀλ. μ., pro Lat. *at vero*, et deinde pro mero ἀλλὰ ſ. δὲ acceptam, referam pr. τὲ, in primis, cum a pr. gen. τῶν ϛρατ. membrum pendeat quoque τῶν κ. Συρ., quod et monſtrat ſubiectus gen. particip. ἐπιχειρ., quem Bg. convertit in novam enunciationem, e v. finito conſtantem, cum P. quidem, at ſpreto iſtius libero pron. ſ. adi. ἄλλων, quibus non opus eſt, ſi ad τῶν κ. Συρ. extra aſſumas particip. ὄντων, et ab hoc particip., ut alibi, dicas pendere illud ...um ſq. ἐπιχειρ. In qua adiuncta enunciatione eſt quaedam Noſtri ...ndantia et explic. poſt phraſin pr. ἐγχειρ. ἄπος. et ſimul variatio; ubi Bg. partim e P., ſeverior in ſervato v. ἐπιχ. et in ſenſu pr. περὶ, quam, cum v. καιν., a Stp. Th. ignoratam, habui e Fi. Plat. Euthyphr. p. 6. l. 8. et Phaed. p. 169. l. 6. cum N. 9. quae recte tuetur gen. poſt praep. iſtam, tum e Zos. 5, 46, 4. πολλὰ — π. τὰς ἀρχὰς καὶ ἄλλα καινοτομήσας, quum *multa* tum *in* creandis *magiſtratibus*, tum *aliis* rebus *innovaſſet*, ſq. explic., dum ex analog. ſcribitur a Noſtro in adiuncto τὴν βασ. (etiam hic abſtracto valituro pro concreto, cf. 2, 14, 10.) et in v. ἐπιχ. cum v. καιν. cf. 7, 6, 3. τῶν μὲν ϛρατιωτῶν, — καὶ τῶν κατὰ τὴν πόλιν — νεανίσκων λ., reddituro me totum ſic, *Factae* ſunt *etiam* (i. ſimul, ſ. eodem tempore) *quaedam* defectiones *militum*, tum *ex* Aegypto *profectorum*, tum *vero* et *Syrorum*, novare *quaedam* inſtituentium (ſ. conantium) in *imperio*.

οἳ ταχ.) Pro liberis P. in omiſſo pron., ſed ſubſtitutis pro eo tum adverſ. duplici, tum adi. πάντες, cf. 5, 2, 1., ſeverius agit Bg., etiam in ordine, ſed cum illo reſolvit particip. φωρ., unde adv. ταχ. ad utr. v. ſq. trahatur, ut, nullo in edd. facto commate poſt φωρ., quocum ſolo copularat P., cf. G. Th. 99, 46. deprehenſus *ac* ſtatim *in* partes *transgreſſus eſt*, cum Gr. n., ubi et Sch. οἱ φ. ταχ. rebelles, *oppreſſi* ſ. *deprehenſi* ſtatim“ in primo e P., ut Stp. Th., ſed per adiunctum adi. in poſtr. definiens notionem v. φ., hic per analog. poſiti de ſeditioſis

θέντες [m] ἐκολάσθησαν. ἀλλὰ καί τινα [n] τῶν ςρατοπέδων μετέςησεν [o] ὁ Ἀλέξανδρος εἰς ἑτεραχωρία, ἐπιτηδειότερα δοκοῦντα εἶναι πρὸς τὸ κωλύειν τὰς τῶν βαρβάρων ἐπιδρομάς.

14. ſunt. Quosdam etiam exercitus tranſtulit Alexander in alia loca, quae magis idonea viderentur ad arcendas barbarorum incurſiones.

m) Hic comma nullum nobiscum in ed. Bs. 1. A. al. v. N. n) Pro Stp. καὶ τινὰ nobiscum A. al. et Ms. Ba. cf. 6, 1, 12. o) In Ms. Ba. abeſt μετέςησεν penitus. *Mart.* v. N.

militibus, pro detecti, ut alias de aliis, cf. ſine Ind. Sb. ap. Xiph. 375, 6. καὶ αὐτὴ φωραθεῖσα ἐπανηρέθη, *et* ipſa *patefacto* ſcelere *interfecta eſt*, ſed ap. Gs. Chr. 13, 21. οἱ Λάκωνες τοὺς κλέψαντας ἐκόλαζον, οὐ διὰ τὸ κεκλοφέναι, ἀλλὰ διὰ τὸ πεφωρᾶσθαι, cf. ſupra 1, 8, 13. ad προγν. e Suid. cui add. 3, 104. e. Hſy. 1, 1558. e. 2, 953. m. 1534. i. Thom. M. et Schol. ad Luc. 2, 191, l. 92., ſed in paſſ. de pers. Ind. Dem. cui add. 527, 19. cum nominativo particip.; (ut ap. Ael. V. h., ubi et bono ſenſu, pro comperiri, inveniri,) at de re, cum abl. modi, τῷ χρόνῳ ap. Dem. ex 21, 3., ſed abſolute, ſine Ind. ap. Ioſ. 2, 138. ſ. 7. i. et Zos. 1, 16, 4., tum in act., praeter Kuſt. ad Ar. Nub. v. 499., quoque abſolute ap. Rs. Or. V. 7, Is., ſed cum acc. pers. Plut. Krg., ubi et cum acc. rei ſimul que adv. ῥᾳστα, ſed cum mero illo caſu ap. Luc. et Di. H. S. T. 2., at cum eodem, nominatim τὸ δημόσιον ἀργύριον, alia notione, pro furari, Xen. P. Z., ut in affinia φώρ Call. Phoc. Herdt. D'Orv. Ch. Ios. et Vig. ap. quos duos et de φωρίον et φώριος, cf. Luc. et Long. Mor., ſed in rem ipſam et ſeditiones aliorum, ſed maxime militum ſub Alex. noſtro, tum alias, ap. Zos. 1, 11, 4. ſqq. Vict. ep. 24, 3. Lampr. c. 12. p. 897. e. c. 48. p. 1000. c. 52. p. 100. m. ſqq., tum praecipue illas, a Noſtro hic leviter tactas, ap. Xiph. S. 451, 40. ſqq. et Angl. Heyn. H. 4, 1078. m. *wurden* die *Soldaten* in *verſchiedenen* Provinzen *aufſätzig*. Die *Truppen* in *Meſopotamien* empörten *ſich* —. *Die* in *Syrien* ruften *den* Taurin *zum* Kaiſer *aus*, der, *um dieſe Würde nicht annehmen zu müſſen, ſich in dem Euphrat erſäufte*, ap. quos tamen nihil nominatim de militibus illis ex Aegypto, ut nec de re alia in ſq. §.

ἀλλὰ καὶ) In his duabus particulis e P. liberius Bg. etiam, quam 6, 1, 5. 6, 3, 10., ſervans inde et caſus mutatos ad τινὰ λ., (ubi ex analog. in v. μ. cum acc. pers.,) ſed ſeverior in ſqq. ἐπιτ., referens tamen per ſuum pron. *quae* neutra haec ad proxima pr. χωρ. loca, cum P. rectius traxiſſet ad ſuperiores pers. τινὰ τῶν ςρατ., quoniam militum partem illam, a rel. exercitu ſeparatam, cum ſuſpecti eſſent de defectione ac fuga, coniecit in urbes, (χωρία hic, ut alibi,) ut ibi compeſcerentur melius, et vel inviti cogerentur officium facere; unde et P. libere adv. loci addit, cf. 5, 8, 18. variante Noſtro rurſus cum 6, 3, 2. ἐπιτ. εἰς λ. et 2, 10, 14. ἐπὶ τὸ — ἐπιτ. it. cum 1, 6, 23. ἀνέχειν τὰς τ. β. ἐπ., dum in ſubſt. hoc Stp. Th. 3, 1661. i. tenet hinc ſine Vs. memoriter per lect. aliam „πρ. τ. κωλ. τῶν β. ἐπ.“ ſine altero artic.

Τούτων δὴ αὐτῷ διοικηθέντων, τῆς τε στρατιᾶς παμπληθοῦς συνειλεγμένης [p], ὅτε [q] δὴ ἀντίπαλα καὶ ἰσόῤῥοπα ᾠήθη εἶναι τὰ ἑαυτοῦ στρατεύματα τῷ πλή-

Hiſce ab ipſo ordinatis, exercitu que ingenti collecto, cum iam aequales et pares exiſtimaret eſſe ſuos exercitus multitudini barbarorum;

p) συνηλεγμ. Ms. Ve. v. N. q) ὅτι δὴ λ. Ms. Ve. v. N.

τούτων δὴ) Suppletum a P. ſubſt. *πραγμάτων*, cf. 5, 7, 10., deſerit Bg., ut et rel. cf. ad *δὴ* 6, 4, 13., ſeverior idem, quam in variato per ordinem 5, 5, 1. *διοικ. αὐτῷ — τῶν ἐκειγ.*, per expreſſum dat. pron. in ſyn. formula e praep. cf. 2, 15, 13. *πεπρ.* ſed de ſuppleto a P. adv. ad ſq. membrum 6, 4, 6, e., ut 5, 8, 16. e. *κατελ.*, ad confuſa in Ms. *ει* et *η*, iungente Noſtro ex analog. hoc paſſ. cum *στρ.* et cum hoc *παμπλ.*, cf. 4, 11, 11., ſed ſine Ind. Dem. 663, 27. *τὴν συνειλεγμένην ὑπ' ἐκείνου δύναμιν*, Is. Ev. et Suid. 3, 404. i., cf. in paſſ. de pers. cum pr. *ἐπὶ* Ael. V. h. it. cum pr. *εἰς* Di. H. S. T. 1. et cum adv. Luc. 1, 833. l. 29., ſed de re, ſimul cum pr. *ἐκ* ib. p. 137. l. 5., ſed cum pr. *μετὰ* Rs. O. V. 8. Lyc., cf. ib. Din., at tropice, Gs. Chr. e Xen. Cyr., ut de paſſ. et med. Rs. O. V. 4. 6. 7. Is. Herdt. et Thuc. v. *ξυλλ.*

ὅτε δὴ) Ms. alia coniunctio, cf. 2, 13, 6., per ſe habens aliquem ſenſum, tamen e lapſu potius fuerit, (cf. Fi. Plat. Ph. p. 220. N. 7. p. 244. N. 7. it. Luc. 1, 817. l. 59. et ſupra 1, 14, 7. per confuſas litteras, vel e recordatione iſtius 6, 1, 24.) cum Mss. rel. maneant in vulg., ut P. ipſe, quamvis liber in ſecunda, *recte* a Bg. expreſſa, dum ſtat utr. hic aliter, quam ſupra 5, 6, 9., ut alibi, v. c. ap. Hom., ut Ἰλ. χ', 15. *οἱ δ' ὅτε δὴ λ. hi vero* quum *iam* rel., ubi ab init. enunciationis, ut h. l. in media periodo, poſt gen. conſq., fortaſſis e ratione Liv., qui in periodis poſt abl. conſq. ponit coniunct. *cum* ſ. *quum*; cf. in Gr. particulas illas Hoog. Op., ſed in aliam notionem, cum inf. per ellipſin, ap. Thuc. ſine Ind. p. 167. i. cum Abr. Dl. et Auct.

ἀντίπαλα) Euſt. ad Hom. Ἰλ. γ'. p. 318. l. 4. *ὁ ἀντίπαλος οὐ μόνον δηλοῖ τὸν ἐξ ἐναντίου πάλου ἐρίζοντα, ἀλλὰ ποτὲ καὶ τὸν σαφῶς οὕτω λεγόμενον ἰσοπαλῆ.* Id verum eſſe utrumque, vel ex uno Herodiano probari poteſt. *Leisn.*

Sed probari poteſt in primis ex h. l., ubi ſq. ſtatim *ἰσόῤῥοπα*, quod et compoſitione reſpondet illi Euſt. *ἰσοπ.*, iuncto hic utr. per copiam ſyn. e diverſo tropo, variando cum ſingulis ſupra, cf. 3, 13, 11. *μηδεμίαν — δύναμιν — ἐχέγγυον μηδ' ἀντίπαλον*, et 6, 3, 3. *δυνάμεως, ἰσοῤῥόπου — πρὸς τὸ — τῶν — βαρβ. πλῆθος*, pro quo hic etiam variatur per ſyn. dat., ex analog., (ut in utr. cum variato *τὰ στρατ.* pro illo *δυναμ.* et pro pr. *τῆς στρατ.*) cf. *ἰσ.* cum hoc caſu ap. D'Orv. Ch. p. 713. e. it. Abr. ad Ae. 1, 164. e. Thuc. et Gottl. Or. Per., ſed Stp. Th. 3, 677. e. hinc prorſus cum P., non tolerante Noſtri copiam, ſed et liberiore in *τὰ ἑ. στρ.* per merum pron., dum Sch. „*ἰσ.* exercitus, aequas *vires* et *reſiſtendi* facultatem *habentes*, *ἀντ.* copiae, *pares* viribus“ ſed Bg. quoque 3, 7, 6. *ἰσ.* reddit, ut hic *ἀντ.*, unde et ipſe ſumſerit ſua pro ſyn., cf. G. Th. „*par*, — aequalis, — virtutes *inter* ſe *aequales* et *pares* Cic.“ ubi nec diſcrimen memoratur in v. *aeq.*, ut Lat. utr. profert Stp. Th.

θει τῶν βαρβάρων, σκεψάμενος σὺν τοῖς φίλοις, ἔνειμε τὸ στρατιωτικὸν εἰς τρεῖς μοίρας[r]. καὶ τὴν μὲν[s] μίαν ἐκέλευσε, πρὸς τὰ

deliberatione habita cum amicis, diſtribuit milites in tres 2. partes. atque unam quidem iuſſit ad Septentrionalia

r) Hoc punctum in A. 2. al. pro colo Stp. rel. et commate Bs. 2. R. al.
s) μὲν omiſſum in Par. mendoſe.

v. ἰσ. cf. 1, 10, 9. et in numerum exercitus Perſici Angl. ap. Heyn. H. 4, 1081. e.

σκεψαμ.) Pro breviori P. libere tamen Bg., commode que ad rationem Vernac., dum variat Noſter cum 1, 17, 15. συσκεψόμενος αὐτοῖς περὶ λ., pro v. privo per ſeparatam praep., ex analog. tantum, repertis his ſolis, praeter illa ad l. l. §. 16. προςσπ., in act. Thuc., ſed cum pr. ἀπὸ Polb. et ἐκ Gs. Chr., in paſſ., tropice, de re aut pers. Ind. Sb. Long. Mor. Luc. Xen. Oec. et Hell., ſed in med. ib. Mem. S. cum pr. ἐκ 2, 6, 38. it. 'Αvβ. Cyr. cui add. 1, 1, 6. 1, 3, 17. 1, 6, 16. Pol. Z. Fi. Ae. Rs. Or. V. 4. 6., ſed 7. Is. cum adiuncto ταῦτα — σκεψάμενοι καὶ διαλογιζόμενοι πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς, Hs. Plut. et Fab. A. Poſſ. Cali. et Sy. it. Ammon. cum Hſy. 2, 1208. i., (ubi fortaſſis in v. σκηπτ. confuſio incidit, quae alibi, v. Fi. Plat. Euthyphr.,) ſed alio ſenſu, pro ſtatuere, cum inf., Abr. Dl. Th., ubi et alio rurſus ſenſu, it. ap. Theogn. Soph. Ai. Hom., ut cum pr. ἐκ ap. Call., ſed paſſ. pro med. ap. Fi. The., (cf. de affini σκέμμα Sb. Ind. Ios. Luc. cum Hſy.) tacentibus lib. de V. med., dum hic pro mero act. habemus ex illo ipſo adiuncto σ. τ. φ., ſed G. Th. fert phraſin Bg. modo dimidiam, nec cum eius praep., quae ib. nec cum v. *deliberare* et *conſultare*. In ſq. membro, praeter variationem per τὸ στ. pro prr., ſcribitur iterum ex analog. in v. ἐν. cum rel., cf. Abr. Dl. Th. p. 612. i. cum Z. ad Xen. Cyr. 1, 2, 5. et 7, 5, 13. τὸ στράτευμα κατένειμε δώδεκα μέρη, ubi praep. poteſt regere caſum adiect. aeque ut illa in v. διαιρεῖν, et utr. eſſe pro noſtra; retinente Bg. ad τ. στ. Lat. P., ut alibi, cf. 2, 2, 23., non item liberum illius adv. ad εἰς τρ. μ. Qui quidem P. cum per totam §. non adhibuiſſet diſtinctionem maiorem, nec adeo oſtendiſſet clare periodi partem alterutram: contra Bg. finiit protaſin cum τῶν βαρβ.: unde enunciatio ὅτε — βαρβ. cum prr. gen. conſq. iungatur ſine copula; cum eadem enunciatio poſſit eſſe praemiſſa, ſicut et illa ſq. σκεψ. — φιλ. (haec que adeo neceſſario absque ulla copula,) ante principalem apodoſis enunciationem ἔνειμ. λ. Quo ſumto: in συνειλ. iam finietur protaſis.

καὶ τὴν μ.) Servaturi Ms. novitatem ad §. ſq., hic modo rel. damus, liberum quidem P., praeter alia, in copula et tranſitu, ſed et ipſum Bg., extrinſecus aſſumto gen. ſubſt. βαρβάρων, perſpicuitatis cauſa potius, opinor, quam corrigendo, quaſi exciderit ille aut adi. βάρβαρα, in iſtum gen. mutatum; cum in ſq. §. ſimili adiuncto τῆς βαρβ. γῆς definiantur loca. Sed nec P. cum Mss. tale quid refert, et ſaepe demum in poſterioribus adduntur, ante non memorata, cf. 2, 6, 15. m. ad ἀναν., cum in primis hic mente adiungi facile queat tale quid e contextu ipſo, h. e. conſilio ſcribentis et iubentis, qui, volens bello invadere, non poſſit velle, ut exercitus aliam in regionem eat, quam in hoſtilem. Sed ipſa formula ἀφ. πρὸς λ. hic iterum ex analog. transfertur ad pers.

ἀρκτῷα [t] μέρη ἀφορῶσαν, δι' Ἀρμενίας ἐπελθοῦσαν, φιλίου Ῥωμαίοις δοκούσης, κατατρέχειν τὴν Μήδων χώραν.

barbarorum regionis ſpectantem, Armenia peragrata, (quae amica Romanis videbatur) incurſare Medorum regionem:

t) ἑῷα μέρη Ms. Ba. v. N.

et exercitum, pro convertere ſe, tendere, proficiſci, iter ſuum dirigere, variata illa per praep. cum ἀφ. εἰς λ. 4, 5, 17. 5, 6, 17., ſed alias uſurpata tropice, cf, Kypk. 2, 408. Loesn. p. 444. m. Krb. Obs. p. 386. e. Zos. 4, 23, 2., ſed de pers. ap. Polb. ſine Ind. 2, 43. e. *οἱ τῶν συμμάχων ἱππεῖς ἐπίλεκτοι ςρατοπεδεύουσι, βλέποντες ἐπί τε τὴν ἀγορὰν*, λ. forum *e* regione *habentes*, p. ſq. i. *βλέποντες πρὸς τὸν χάρακα*, vallum *reſpicientes*, it. de re ib. p. 42. i. 40. e. 43. i. 41. m., tum ap. Xen. Cyr. ſine Ind. 8, 5, 3. *πρὸς ἕω βλέπουσαν ἵςασθαι τὴν σκηνὴν*, Th. V. 1. p. 521. ſ. 2. i., ut *tentorium* ita *figeretur*, quo *ſolem* orientem *ſpectaret*, et ap. Ios. 1, 425. e. *πέντε δὲ λουτῆρας ἵςησιν ἐξ ἀριςεροῦ μέρους τοῦ ναοῦ· ἐτέτραπτο δὲ τοῦτο κατὰ βορέαν ἄνεμον· καὶ τοσούτους ἐκ τοῦ δεξιοῦ πρὸς νότον ἀφορῶντας εἰς τὴν ἀνατολὴν*, *porro* quinque *lavacra* in *ſiniſtra* templi *parte* poſuit, — *erat* autem *haec* ad *aquilonem* verſa, — *et* totidem *in* dextra *ad* auſtrum, *ita* ut *in* orientem *reſpicerent*, i. *μόσχοι, πρὸς τὰ κλίματα τῶν τεσσάρων ἀνέμων ἀποβλέποντες*, iuvenci, *verſus* regiones *quatuor* ventorum *adſpicientes*, cum Var. L. *βλέποντες*, e gloſſa, quo ſimpl., at ſine praep., Noſter dixerat ſupra 2, 11, 16. e. *θάλασσα — μεσημβρίαν βλέπουσα*, ubi *res* dr. *ſpectare* itidem *meridiem*, quae ſe vertit eo, directa eſt, ſicut et perſonae ipſae, ut populi, dr. v. c. Belgae *ſpectare* in *ſeptentriones* Iul. Caes. b. G. 1, 1, 6. cum vergunt ſ. ſiti ſunt verſus ſeptentr., cf., tacente G. Th., tamen Schell. Lex., ubi et v. *adſpicere* *hinſehen* nach *etwas*, i. e. *beſehen* od. *ſehen* wie *es* da *ſteht*, Z. E. *Boeotiam* adſpicere *iuſſi* Liv. 42, 37." explicito ſic loco hoc fere cum Ind. Ern., qui totus habetur ita, *Lentuli in Cephalleniam miſſi*, ut — *oram* maris, *in* occidentem *verſi*, ante *hiemem* circumirent. *Marcio* et *Atilio* Epirus, *Aetolia* et *Theſſalia* circumeundae *aſſignantur*. Inde *Boeotiam* atque *Euboeam* aſpicere *iuſſi*. tum *in* Peloponneſum *traiicere*; ubi, propter rel. verba, notionem *eundi* ſ. *adeundi* continentia, ſumſerim quoque in eadem notione illud *adſpicere*, per tropum antecedentis pro conſequente, ſ. adiuncti, ut perſonae proprie dicantur *adſpicere* aliquem *locum* ſ. *regionem*, cum oculos eo convertunt et dirigunt, ut illuc abeant, ſ. contra, eo profecti, ibi que praeſentes, eundem oculis corporis mentis que conſiderent. Hinc ducta fuerit et Noſtro atque translata formula ad alias pers. atque adeo ad milites exercitumque, quo ſenſu dicebam antea, comparans idem Lat. v. *luſtrare* et *perluſtrare*, quae ſupra habuimus eadem notione dupl., ut valerent de oculis aeque ac de pedibus; cf. 3, 10, 2. 6, 4, 5. ad Gr. v. ἐπεξ., per quod variatur adeo mox e copia ſyn. ac poſt tropicum per proprium, ſed cum pr. διὰ ex analog. illa v. ἐπ. cum ἐπὶ, cf. 3, 10, 2. 2, 8, 12., ubi Bg. deſerit P., ſed licebat cum ſeparata ſimul eadem praep. *per* Arm. *peragrantem*, it. *tranſire* per *Arm.*, cf. G. Th., niſi obfuiſſet acc. duplex; unde et P. in inf., quocum Bg. in ſq. membro, at ſpreto

τὴν δὲ ἑτέραν ἔπεμψε, πρὸς τὰ 3. alteram autem miſit, ori-

iſtius libero ſubſt., ubi ad φιλ. de Ἀρμ., ex analog. dicto, e Noſtri aliis locis 3, 9, 2. ſq. 7, 2, 2. ſq. nihil definias, utrum ſit pro federe ac ſocietate iuncta, an ſimpliciter pro favens nec hoſtiliter animata; quanquam per ſe poteſt variari pro φίλος 2, 4, 4. cf. Stp. Th. Thuc. Xen. Cyr. Ἀνβ. Bach. Pol. Z. et Hell. Dem. Luc. cum Suid. et Hſy., ubi et φίλην, φιλίαν, λ., ſed ſupra 6, 2, 14. ad variandum per ſolum v. κατ., ubi Bg. e P., ſed ſpreto iterum iſtius adv. cf. 5, 8, 18.

τὴν δὲ ἑτ.) ad *ſeptentrionales* barbarici *ſoli* partes *ſpectantem*, graece. Pro τὰ ἀρκτῷα Schottus legendum cenſet τὰ ἑῷα, ut §. 14. *Sylb.* Et ſeries orationis et geographiae ratio ſuadent eſſe legendum ἠῷα pro ἀρκτῷα. *Leisn.* Pro ἀρκτῷα leg. νότια, vel potius ἑῷα, v. §. 14. et 15. e. *Reisk.* Si cetera omnia ſana ſunt, huic tamen loco certiſſime ineſt vitium, aut ab ipſo Herodiano, aut a librariis oſcitantibus profectum. Neceſſario legendum ανατολικα pro αρκτῳα. En rationes meas! 1) Alexander in tres partes diſtribuerat exercitum. Primam miſit προς τα αρκτῳα μερη, et quidem per Armeniam in Medorum fines. Ergo ſecundam alio miſerit neceſſe eſt. Politianus vertit quidem: alterum *item* ad ſeptentrionem. Sed tunc additum eſſe deberet και ταυτην, aut ſimile quid. 2) Quum tertiam partem ipſe Alexander κατα μεσην την πορειαν ducere vellet, quaero, quo haec profecta ſit, ſi prima atque ſecunda pars utraque iret ad ſeptentrionem. 3) Secunda illa, de qua ſermo eſt, exercitus pars eo proficiſcebatur, ubi Tigris et Euphrates confluunt. Erat autem Alexander in Syria. Iam vero locus, ubi flumina illa confluunt, e Syria proficiſcentibus, non ad Septentrionem, ſed ad Orientem, immo ſi accurate loqui velis: ad Meridiem ſitus eſt. 4) Certiſſimum emendationis meae argumentum eſt ſubſequens fatorum uniuscuiusque exercitus enarratio. Primus enim exercitus, ad αρκτῳα ire iuſſus, in Armenia frigore ac montium hyemisque aſperitate attritus eſt, cf. §. 11. et inprimis cap. ſq. §. 5. et 6. et maxima pars periit. Secundus exercitus qui noſtra maxime intereſt, εν τοις ἑῳοις μερεσι Παρθυαιων hoc cap. §. 14. pugnavit. Nam Artaxerxes εις τα ἑῳα μερη ηπειγετο et fugavit hanc copiarum Alexandri partem ib. §. 15. et ſqq. Tertius denique exercitus, cui ipſe Alexander praeerat, morbis graſſantibus, quum nondum longe proceſſiſſet, impeditus eſt, quo minus medio, ut conſtitutum erat, itinere ad hoſtes penetraret §. 19. et cap. ſq. §. 2. et §. 7. — Ex his quidem ſole meridiano clarius eſt, veram eſſe prolatam a me emendationem. Si quis tamen pro ανατολικα, quo noſter alibi etiam utitur, malit legere ἑῳα, quia haec vox, ut vidimus, in hac ipſa narratione bis occurrat, ei equidem non magnopere repugnabo. Sed ανατολικα facilius quam ἑῳα in abſurdum iſtud αρκτῳα mutari potuit. Nec vero negaverim, fieri etiam potuiſſe, ut ipſe Herodianus per incuriam et imprudens, ut fit, ſcriberet αρκτῳα, quum in animo haberet ανατολικα. Quae ſi placet ſententia, ipſa quidem deſcriptio Herodiani falſiſſima, textus vero ſanus erit. Sed vel ſic apertum iſtud vitium mallem corrigere. Error enim non eſt ex ignorantia ortus, quales, quoties occurrunt ap. veteres ſcriptores, corrigi non debent. Sed eiusmodi errores, qualis hic noſter eſt, et qui, ut ita dicam, non niſi ſphalmata typographica ſunt: tales, inquam errores corrigere, nemo vetare poteſt, niſi qui nimis religioſum Criticum agere velit. *Gedik.*

ἀρκτῷα μέρη τῆς βαρβάρου γῆς entalia barbarorum regionis

Textum vitio laborare etiam tirones intelligere poſſunt. Legendum eſt ſine dubio cum Schotto ἑῷα, et corrigendum ita eſſet, iudice Cl. Gedikio, ſi vel ab ipſo Herodiano error profectus eſſet. cf. infra in hoc cap. §. 14. *Stroth.*

Leisn. quoque in marg. tum Ox. „l. ἠῷα (tum Ms. Bg.) legit ἠῷα" quod non pro certo dixerim, cum aeque potuerit per Lat. ſuum expreſſiſſe iſta duo altera, aut Schotti ἑῷα, aut Gedik. ἀνατολικὰ, omnia illa per ſe reperienda in elementis vulg. lectionis, quae ſane ſimul cum illa §. pr. non videtur poſſe conſiſtere ex argumentis Gedik., quanquam eandem habuerit P. in ſuo Cod., cum duobus Mss. noſtris conſentiente. Nam tertius Bav. diſcedit ab illis ſic, quod ad pr. §. ἀρκτῷα affert ἑῷα, atque adeo illud ipſum, quod hac §. coniecit Schottus, hactenus que praeferri oportet iſti Gedik. e lege iſta, quod potiora ſunt in ambiguae variae que lectionis loco ea vocabula, quae fuerint a Ms. ſuppeditata, non haec, quae per coniecturam obtinere queant. Iam illud quaeritur modo, utrum vox illa Ms. nova manere poſſit, quo loco affertur ab illo, an migrare huc debeat, quoniam ſumi licet, vocem novam e marg. veniſſe in locum alienum. Quinam igitur locus ſit rectus? Primus, an ſecundus? Definietur id ex ordine ſerie que Noſtri in ſqq. De parte exercitus tertia demum agitur §. ſq. rurſus que §. 16. m. et 19. it. cap. ſq. Ergo de hac non diſpiciendum eſt hic. Sed de ſecunda parte, qua de hic §. 3. memoratur, pergit Noſter §. 14. ſq. finite, ſic quidem, ut diſerte pronunciet, in qua regione coeli apparuerit, ἐν τοῖς ἑῴοις μέρεσι Παρθυαίων, et, quod profectus rex Perſarum, eam exceperit, εἰς τὰ ἑῷα μέρη ἠπείγετο, tum infinite, nullo loco adiuncto, §. 16. *i.* et §. 20. ſqq. Denique de prima parte, quae nominata erat §. *pr. 2.*, pergitur tum §. 11 — 13. finite quoque, ſed modo per repetita terrarum nomina, Ἀρμενίας et τὴν Μήδων χώραν, it. §. 15. Μηδίαν, tum cap. ſq. §. 5. τὸν ἐν Μηδίᾳ ϛρατὸν λ., ſed §. ſq. 6. modo, quoad reditum, denique §. 11. rurſus, quoad clades, antea acceptas κατὰ Μηδίαν. Iam, quoniam huic primae exercitus parti a Noſtro §. 3. huius cap. attribuuntur τὰ ἀρκτῷα μέρη, ſed ſecundae e locis, antea prolatis, τὰ ἑῷα μέρη: in Ms. lapſus eſt ſcriba ſic, ut ἑῷα, cum ſtetiſſet in marg. paulo ambigue, pertinens que ad §. 3. et ſecundum ἀρκτῷα, ut igitur illud novum ἑῷα transferret ad §. 2., cui id nequit convenire, quia non prima exercitus pars deinde reperitur ad ἑῷα, ſed modo ſecunda. Quae mihi quidem videntur plana, ſic quidem, ut, ſi vel maxime ipſius Herodiani manus invito animo aberrarit a vero vocabulo, ſcripſerit que ἀρκτῷα iterum, tamen reponi debeat olim ἑῷα hic ad §. 3., cum, quanquam lapſus alii in Noſtro, ut homine, concedi poſſunt, tamen in poſterioribus locis, ubi ἑῷα μέρη vidimus, non videatur erraſſe ſibi que ipſe repugnare voluiſſe; in quibus ipſis locis poſtr. nec deprehenditur diſſenſus aut Mss. aut P., cuius illud *item* nec traxerim illuc, quo Gedik. voluit, ſed acceperim ſic, ut ille libere reddiderit δὲ, pro τὲ ſumens, ut alibi diſerte, cf. 6, 1, 19., liber idem hic in rel., unde Bg. non ad τὰ ἀ. μ., (ut §. pr. omittens ſubſt. μ., cf. 4, 7, 2., hic forſan ob iam praec. μοιρ., ubi licuit *loca*, quo de ſupplemento tacent G. Th. et Lind. Ellipſ.) nec in βλεπ. πρὸς λ. (per variationem non tantum in phraſi tota cum §. pr., ſed quoque in adiuncta praep. cum 2, 11, 16. e.

βλέπουσαν[u], ἔνθα συῤῥέοντας[x] τὸν Τίγρητα[y] καὶ τὸν Εὐφράτην ἕλη[z] πυκνότατα ὑποδέχεσθαι λέγουσι, καὶ λανθάνειν

ſpectantem: illuc, ubi confluentes Tigrim et Euphratem paludibus denſiſſimis excipi aiunt, ac latere fluvi-

u) Hoc comma in Bs. 1. et Ox. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. x) συῤῥέοντες A. al. mendoſe. y) Τίγριδα Lu. cf. 3, 4, 17. m. z) ἕλη per lenem Ms. Ba. cum ed. Lu., cf. 3, 14, 19. e.

ſimul que in formula a re ad pers. translata, ex analog. potiſſimum Lat., cf. ib. laud. cum Geop. quo loco et ſimul eſt ſyn. ὁρᾶν πρὸς λ.,) ſed partim in r. β. γῆς, ut 6, 4, 13. cf. 4, 11, 3.

ἔνθα) Bg. addit de ſuo alterum adv. in locum, (ut, mutata formula illa pr. ἔπεμψε πρὸς λ., habeat v. *miſit*, quo referatur,) ſeverior idem ad λεγ. cf. 1, 11, 2., ſecutus P. in rel., etiam in v. ὑποδεχ., accepto pro paſſ., quod aeque habeas pro med. ſ. act., inverſa enunciatione ſic, ἔνθα λέγουσι, ἕλη πυκν. ὑποδ. συῤῥ. τὸν Τιγρ. λ., ubi *paludes* dicuntur *excipere* fluvios *confluentes* rel., i. e., tropo remoto, (cf. 1, 5, 3.) ubi, ad paludes currunt fluvii, uno ſe loco iungentes; non huc ſpectante Cell. n. o. a. 2, 611. ſ. 19., dum agit de urbe *Seleucia* Babylonia „ubi Euphratis alveus exterior — exit in Tigrin" cf. p. 626. ſ. 1. e. cum tab. ad p. 602., ubi *paludes* etiam tacentur, (it. ap. Koel. tab. 35.) niſi p. 627. e. dexteriore — *alveo* Babylonem — *petit*, mediam*que* permeans *diſtrahitur* in *paludes*, it. p. 632. ſ. 5. Unde tamen, ut et e nominatis fluviis duobus, appareat, partem exercitus hanc tendiſſe per Meſopotamiam, cf., tacente Stp. Th., in v. συῤῥ. phyſice ſic de fluviis ap. Ael. V. h., ſed in ſtructuram orationis hic, ubi plur. particip. iungitur duobus ſubſt. ſing. per copulam, (ſive ſyntheſis genus dicas, ſive prolepſin grammaticam,) cf. Abr. Dl. Th. A. p. 320. i. cum Cort. ad Sall. Cat. 47, 4. et Iug. 41, 5.

καὶ λανθαν.) Vt haec rectius intelligantur, legendus eſt Strabo l. praeſertim 11. et 16. Latere dicuntur ἐκβολαὶ horum fluminum propter paludes, quibus intercipiuntur, et illa quaſi damna, quae patiuntur, donec in rubrum mare exeant. Ita enim, praeter eos, qui ex profeſſo hoc agunt, Curtius 5, 1, 15. Tigris *et* Euphrates *per* Babyloniorum *fines* in *mare* rubrum *erumpunt*, et Ioſephus Ant. Iud. 1, 2. Εὐφράτης δὲ καὶ Τίγρις εἰς τὴν ἐρυθρὰν ἄπεισιν θάλασσαν. Adde Io. Guil. Stuckii ſcholia ad Arriani Periplum maris Erythraei p. 55. et 59. *Boecl.*

In rem hanc ſiletur ap. Cell. non modo l. l., ſed et p. 318. ſqq., ubi de fluvii utr. agitur et ortu et curſu, ſed p. 641. ſ. 20. ad urbem *Teredonem* alteram que *Meſenen* (in tab. e. ad p. 602.) ſupra ſinum Perſicum, ſunt haec „ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Εὐφράτου, — καὶ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Εὐφρ. (et p. ſq. e.) Forſan inter Euphratem et Tigrim circa oſtia fuit *Teredon* ſita." Sed longius haec abſunt ab iſto pr. loco, ubi confluxiſſe dicuntur fluvii illi, nec videtur Noſter hic ſimul memoraſſe de exitu et oſtiis illorum, nec addidiſſe iſta ſua διὰ τοῦτο, (i. e. ob illas multas paludes, in quas ſe fluvii velut exonerarint,) *niſi* vicinius aliquod ſpatium cogitaſſet. Cum Cell. l. l. p. 642. i. afferat „*Euphratis* vetus *oſtium*:" hoc ipſum prodat, diverſos fuiſſe exitus fluviorum horum; unde temporibus Noſtri iam potuerunt ignoti fuiſſe, quod puta-

ποταμῶν ἐκείνων [a] μόνων διὰ τοῦτο τὰς ἐκβολάς [b]. τὴν δὲ τρίτην μοῖραν [c] καὶ γενναιοτάτην τοῦ στρατοῦ αὐτὸς ἔχων,	orum illorum ſolorum ob id 4. exitus; tertiam vero partem exercitus eamque validiſſimam ipſe ſecum habens,

a) Ms. Ba. ἐκεῖνον μόνον, ſed in utroque vocabulo ω poſitum eſt ſuper ο per errorem ſcripto. *Mart.* cf. 5, 6, 16. κεκοσμ. et 6, 1, 11. e. ἐξώκ. b) τὰς ἐμβολὰς Ms. Ve. v. N. c) μοίραν hoc acc. Ox. Pat. et Par. v. N.

retur, oſtia eorum eſſe ſive ad paludes iſtas, ſive ad ſinum Perſicum. Quod autem Noſter μόνων addit: (a P. neglectum adi., cf. 5, 5, 7.) nec de hoc mihi liquet, an vere dicatur. Sed in Ms. re poteſt eſſe librarii error in litteris, (ut variant iſta vocab. duo etiam alibi, cf. Thuc. 491, 96. cum Abr. ad Ae. 1, 262.) vel gloſſa, cum ἐμβολαὶ quoque de oſtiis fluviorum dicantur, v. L. Ern. et Stp. Th. ſine exemplo, *Di. H. S. T.* 1. Abr. *Dl.* Th. p. 272. ex Herdt., ubi tamen res nondum confecta videtur, ut de notione hac dubitatur porro ad Thom. M. p. 279. N. 1. et ad Heliod. Schm. p. 6. N. 5., ubi Codd. variant ſimiliter.

τὴν δ. τρ. μοιρ.) Ad Var. L. primo quod attinet: ut Oxon. ſaepe in accentibus peccant, ſic et hic in μοιρ. contra regulas illas in Well. Gr. p. 265. m. Nr. 3. p. 267. m. N. 1. p. 269. m. N. 1. p. 269. i. cum Vig. p. 661. m. N. 2. ſuper αν finali. Deinde Bg. deſerit P. in δὲ, cf. 5, 5, 21., tum in ſervatis καὶ γενν. (ubi de καὶ cf. 6, 1, 13. 5, 8, 2.) it. particip. ἔχ. (bene aſſumto extra pronomine una cum praep., quod et ipſi ſuaſimus alibi pro aliorum ratione liberiore, quae totum particip. mutat in unam pr. *cum*, cf. Exc. ad 1, 13, 4. et ad v. ἄγων 3, 10, 1. cui diſerte adiuncta erant σὺν αὐτῷ 3, 8, 4. e.) porro in omiſſo pron. σεαυτὸν ad ἐπαξ. Sed cum P. in hoc v. diſſolvit praep., tamen ſervato compoſ. Lat., pro ſimpl. *ducere* adverſus *barb.*, ut Sb. Ind. aliunde, ſed hinc Stp. Th. 1, 77. G. e. cf. Zoſ. 1, 2, 3. Ξέρξου — πᾶσαν τοῖς Ἕλλησι τὴν Ἀσίαν ἐπαγαγόντος, quum *Xerxes* univerſam *Graecis* invexiſſet *Aſiam*, ad Luc. 2, 30. N. 19. (ſed ibi fortaſſis abſolute, quo de infra,) tum ap. Onoſ. c. 18. p. 72. N. 3. ἐπ. τοὺς ψιλοὺς κατὰ τοὺς λ. it. c. 29. i. p. 93. ἐπ. τὸ στράτευμα σὺν ἀλαλαγμῷ, quibus locis poterant uti ad L. Boſ. Ell. p. 310. m. ad nudum v. ἄγειν aut cum pr. ἐπὶ, unde etiam variet Noſter cum 3, 1, 2. e. ἄγων πάντα ἐπ' αὐτὸν τὸν — στρατόν. Denique, ſpreto P. adv., cf. §. 1., retinet Bg. inde tantum adi. et ſubſt., ſupplens rel. ad perſpicuitatem, longius tamen et per Gr. alia proprie e §. 16., tanquam ποιούμενος ſ. ποιούμενοι τὴν πορείαν ἐν μέσῳ ἀμφοτέρας τῆς μοίρας, ubi ſufficiebat *per* iter *medium* aut P. formula ſyn. ex abl., ad quam ex analog. facta fuerit Gr., cf. G. Th. v. *iter* 1239, 73. Lact. — noluit deus, hominem ad immortalem *illam* beatitudinem *delicato* itinere *pervenire*, Thuc. κατὰ τὴν ἄλλην πορείαν ἡ σχολαιότης διέβαλεν αὐτὸν, *in* reliquo *itinere* faciendo *tarditas* rel. et in variationem 4, 13, 9. κατὰ τὴν μέσ. ὁδὸν λ. quoad tum notionem praep. tum ordinem adi., ſed in alium ſenſum formulae κατὰ πορείαν Rs. ad Polb. p. 61. i. „eo ordine, quo milites eunt in agmine“ pro ſeveris *per* agmen, *agmine*, e notione tum praep., pro *ſecundum*, tum ſubſt., pro militari agmine ſ. exercitu, qui eſt in itinere, ſ. exercitu ambulante, quo de cf. ib. p. 623. c. cum Ind. Ern. cui add. 3, 53. ſ. 1, 328. l. 13., non me valente definire hoc

ὑπέσχετο ἐπάξειν τοῖς βαρβάροις κατὰ μέσην τὴν πορείαν. οὕτω γὰρ ᾤετο διαφόροις ἐφόδοις ἀφυλάκτως τὲ καὶ ἀπροόπτως αὐτοῖς ἐπελεύσεσθαι [d], καὶ τὸ πλῆθος τῶν Περσῶν, ἀεὶ πρὸς τοὺς ἐπιόντας διαιρούμενον, ἀσθενέστερόν τε [e] ἔσεσθαι, καὶ

promiſit adducturum adverſus barbaros, in medio inter utramque iter faciendo. Ita enim putabat diverſis itineribus incautos et de improviſo ipſos oppreſſurum: copias que Perſarum, ſemper ſeparatim occurrentes ingruentibus Romanis, imbecilliores futuras et

d) Comma hoc in Bs. 2. L. (pro colo Ox. cum Ed., ſed puncto A. Stp. rel.) recte, quoniam a pr. ᾤε. pendent adhuc inf. rel. e) τὲ cum acc. Ms. Ba., ut 3, 7, 2. e. ſecus ac 5, 8, 14. ἡσπ.

Alexandri iter, niſi ut inter Armemiam et Meſopotamiam futurum, dictis ad §. 2. ſq., cum plane nec factum ſit, cf. §. 19. et cap. ſq. §. 2.

οὕτω λ.) E P. ſervata ſunt fere omnia, cf. in notionem hanc ſubſt. ἐφ. ap. Thuc. 314, 31. *ἄλλῃ ἐφόδῳ — ἐπιὼν λ.* alio *itinere*, cuius Ind. add. 261, 46., hic commodiore illa notione ob adiunctum ex analog. v. ἐπελ., ubi Bg. Lat. non tenet Stp. Th., ſed notionem tamen 1, 1270. B. m. cf. 1, 8, 12. 4, 5, 10. et G. Th. „ſubito ſupervenire“ ſed h. l. ſine ſecundaria notione, pro irruere, invadere, ob adiuncta adv. ex analog. iterum, ubi Bg. de ſuo, ap. G. Th. *ib.* cum illo adi. *incaut.*, ſed et cum nudo *improviſo*, dum variatur cum 4, 13, 12. *ἀπροσδοκήτως καὶ ἀφ.* in quo Stp. Th. plane cum P., ſed partim in „ἀπρ. arbitrabatur *div.* itin. *imparatos* eos *nec* opinantes *oppreſſurum*“ omiſſo etiam illius libero adv. (cf. 5, 7, 2. e. εἰπ.) ſub Bg. libero, ſed hinc tantum et clam e Suid. et Hſy., ubi ſine exemplo, quod, praeter Poll. 3, 117. N. 29., habui adhuc tantum ex Ael. V. h. *ἀδοκήτως καὶ ἀπρ. ἐπέφηνε*, *nec opinato* et *de improviſo*, ſed affine adi., praeter Hſy. ſine N., quoque ap. Sb. Ind. et Zoſ. it. per formulam ſyn. ap. Suid. *ὑπὸ τοῦ ἀπροόπτου ἁλίσκονται*, praeter *expectationem*, et Fa. A. Hs. „*ἐξ ἀπρ.* ex *improviſo*.“

καὶ τὸ πληθ.) Variat Noſter cum §. 1. *τῷ πλήθει τῶν βαρβάρων*, et pro §. pr. *τοῖς βαρβαρ.* it. pro pr. pron. *αὐτοῖς*, ubi Bg. e P. (cf. ad *πλ.* 4, 15, 1.) it. in ſq. *ἐπ.*, per variationem cum pr. *ἐπελ.*, (ap. G. Th. „ſimul et confertim, veluti gruum more, invadere“ ſed et ſimpl.), ubi et retinet ſuppletum ſubſt. *Ῥωμαίους*, ordinem tamen non ſimul Gr., ſed partim Lat. ad *διαιρ.*, de ſuo addens adv., ut phraſis adhibeatur pro privo v., ubi ſufficiebat Lat. Sch. e P. „*copiae* quae *diſtrahuntur*“ quanquam et vulgare notaram olim, neſcio unde „milites *diviſi* in *provincias*, i. diviſim locati“ unde totum vertiſſem, *et* multitudinem *Perſarum*, ſemper (ſubinde, quovis tempore ac loco, ſingulis temporibus locis que, cf. §. 16. et Exc. ad 4, 2, 14.) *in* irruentes *diviſam*, ſ. diſtractam, i. quae dividi deberet, ſ. ſe dividere deberet; ad analog. ſcribente Noſtro in v. cum pr. *πρὸς* hoc ſenſu, cf. G. Th. 221, 72. *diſtrahere* exercitus *in* diverſiſſimas *regiones*, ſed Tac. A. 1, 60, 2. ne

ἀτακτότερον [f] μάχεσθαι [g].	minus ordinate depugnaturas.
οὐ [h] γὰρ δὴ μισθοφόροις χρῶν-	6. Neque enim mercenario

f) ἀτακτότερα Ms. Ba. v. N. g) Nulla hic Var. v. N. h) Ante οὐ ſignum parentheſis eſt primum et alterum l. 40. (§. 9. e. θηρίων.) Sed in Ms. Ba. puncta ſunt. *Mart.* Signa illa, praeter Stp., ſunt et in Sb. al., ſed nihil nobiscum in A. 2. al., at in A. 1. commata in marg. duo per §. 6 — 9. quibus alias utitur in gnomis ſignandis.

bellum mole *una* ingrueret, *Caecinam cum quadraginta cohortibus* Romanis, *diſtrahendo* hoſti, — *ad flumen Amiſiam mittit*; per ſolenne ſtratagema, cuius ſubiiciuntur hic cauſae binae, ſed, ut imbecillior forſan ſit poſtrema, ubi Bg. quoque partim e P., ſed ſeverior Sch. in „ἀτ. *min. ord. pugnare*“ ſed ſine Vs. hinc Stp. Th. 3, 1259. G. m., ex analog. iuncto cum v. μ., ſed in Ms. per alium numerum minus errore in finibus, quam e gloſſa, quae moneret, ἀτ. non referri ad pr. τὸ πλῆθ., ut ἄσθεν., ſed ad v. ſq. μαχ. et ſtare per ſe, ut adv., cf. 2, 11, 4., ſed contra 2, 2, 7. ἀπρεπ. et per ſimile ingenium, variandi cauſa 2, 6, 22. ἀπρεπ.

μάχεσθαι) Scribo μαχεῖσθαι. *Steph.* Vel μαχήσεσθαι. *Sylb.* Sed Leisn. in m. Ms. Bg. „legit μαχεῖσθαι“ bene, nihil decernendo, cum ille potuerit ſine correctione ſecutus eſſe tantum rationem Lat. accuratiorem, quae poſt alios inf. fut. duos ἐπελ. et ἔσεσθ. ſane tertium ponit eundem, e que P., unde Stp. clam iterum, cum in adi. ἀτακτ. l. l. ſervaſſet vulg. praeſ., in quo fere ſemper offendit, cum ſtat pro fut., hic quidem inf. noſtri v., ut ſupra particip. 4, 15, 11. ſicut ſubinde monuimus de praeſ. pro fut., non tantum, ubi ſolum eſt, ſed etiam ſimul cum fut. cf. 1, 11, 8. 1, 15, 1. m. 5, 7, 3. dum Noſter copulat hic tempus utr. etiam recte ob aliam cauſam hanc, quod v. οἴεσθαι habet poſt ſe alterutrum alias, cf. de praeſ. §. 1. 1, 4, 5. e. 1, 7, 9. 1, 10, 8. 1, 17, 20. 3, 3, 9. 5, 5, 9., ſed de fut. ib. §. 4. 2, 1, 7. 2, 11, 18. 6, 2, 13. 6, 4, 7. e. per quae adeo bene habet vulg., ſuſtentatum id et a Mss. tribus, quanquam 4, 15, 11. tentatum, recte que Ing. non hic obſecutae Stp., cf. in contrariam rationem ad Xen. Ἀνβ. 1, 5, 9., ubi pro μαχεῖσθαι — συναγείρεσθαι affert Ms. μάχεσθαι —

οὐ γὰρ δ. μισθ.) Barbaros non uti milite conductitio, confirmat Schottus e Strabone et P. Vict. Var. L. *Sylb.* Dictum eſt ſupra ad 3, 1, 5. *Boecl.*

Quem locum Noſtri et Stroth. reſpexerat, ubi proprie ſermo erat de rege Parthorum, qui tamen eosdem cum Perſis mores et inſtituta habuerunt etiam in hanc partem, unde ſervarint, qui hodie Orientem habitant, ut Turci bello praeſenti. Exſignare libuit e Calendario Gothano a. 1778. p. 96. e. „*Der* beſtändige *Soldat* ward *von dem Könige in Frankreich, Carl VII. im J.* 1445. *zuerſt eingeführt, da man vorher* in *Europa* erſt *bey* der *Entſtehung* eines *Kriegs* Soldaten *warb*, und *ſie* nach *Endigung deſſelben* wieder *verabſchiedete.*“ Sed, praeter ὡςπ. Ῥ. ex analog., cf. Di. H. S. T. 1. 30, 5. ὡς Ῥωμ., variat Noſter cum τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους καὶ συνεστὸς στρατιωτικὸν, praeter longiorem excurſum in rem ipſam, addens hic tum ſubſt. στρατιώταις, cf. 2, 11, 9. tum particip. μὲν. per copiam, qualis et in ἐχ. cum χρωντ. it. in στρατοπ. cum στρατιωτ.,

ται ςρατιώταις οἱ βάρβαροι, ὥσπερ Ῥωμαῖοι [i], οὐδὲ ςρατόπεδα ἔχουσι συνεςῶτα καὶ μένοντα, πολέμου τέχναις ἐγγεγυμνασμένα [k]. ἀλλὰ πᾶν τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν, ἔσθ' ὅπῃ [l] καὶ τῶν γυναικῶν, ἐπὰν κελεύσῃ

utuntur milite barbari, quemadmodum Romani, neque exercitus habent ſtatos ac perpetuos, belli artibus exercitatos:
7. ſed omnis multitudo virorum, interdum etiam mulierum, quando iuſſerit

i) Colon in Ms. Ba. k) Hoc punctum in Bs. 2. L. al. pro commate A. al. et colo Stp. rel. l) ὅποι Ms. Ba. et ὅπῃ cum iota A. al., ut 6, 1, 18.

ut variatio ſimul in *οἱ βαρβ.* cum §. pr. *τῶν Περσ.* it. aliqua cum 2, 10, 9. *ἀσκήσει πολεμικῶν ἐγγεγυμν.* per poſtr., ubi cum *ἐγγεγ.* dantur *πολ. τεχν.* ex analog., ſed utr. ſubſt. ſecum potiſſimum e Lat., tacente G. Th., cf., praeter Flor. et Iuſt. bellandi *ars*, etiam Vell. P. 1, 13. m., aut *belli* aut *pacis* ſerviit *artibus*, cum Liv. Ind. v. utr. omnes *artes* belli *edoctus*, ut Bg. bene memor fuit, pro P. *actibus*, (etiam in ed. Antwp., niſi et ib. depravatum eſt) quanquam liber eſt quoque P. in numero plur. ad *πολ.*, ut contra in ſing. ad pr. *μισθ. ςρατ.* cum Bg. ſecus ac 3, 1, 5. (hic pariter e Lat. analog. in *χρ.* cum *ςρ.* cf. Ind. Liv. *milite* atque *equite* — uti *populum Rom.*, tacente G. Th.) liber idem, ad *ὥσπ. Ῥωμ.* aſſumto alio v., quam pr. eodem *χρ.*, denique omiſſo *καὶ μεν.*, ubi non bene Stp. Th. 2, 877. D., praeter pravum numerum „lib. 7." reddit e P., cum ib. 1, 1792. e. v. *συνις.* reddiderit ſimiliter, ſed Sch. *νμ.* caſtra manentia et conſtituta militum perpetuorum, opp. quae modo congregantur, modo iterum dimittuntur" me capiente *ςρατοπ.* de perſ. et adiuncta pro ſyn. e tropo diverſo, ut ſint *συνες.* exercitus *conſtantes*, qui conſtanter et ſemper ſervantur et coniuncti ſunt nec diſſolvuntur, ſed *μεν.* iidem, quatenus non cedunt abeuntque e locis, ubi ſemel ſunt, cf. ſine Ind. Dem. 797, 8. *ἐκ — τούτων κοινὴ — τῇ πόλει μένει καὶ συνέςηκεν ὁμόνοια*, et G. Th. *vitia* affectiones ſunt *manentes* (ſine explic., pro conſtantes, quod epitheton hodie Vernaculi ſcriptores frequentant in variis ſubſt.) et *conſtantes* et *ſtabiles* amici *eligendi* 1196, 86. 90. 96. *defenſio* conſtans, *perpetua*, rel., ſed „*ſtatus* — *conſtans*" et in altero Bg. 821, 27. manſio — *ſtabilis* et *perpetua*, ſed Leisn. notante in m. Ox. ad utr. „O. M. VII. 105." Caeterum Bg., prae P. ſeverior in retento *γὰρ*, negligit tamen *δὴ*, ut 3, 12, 12., valiturum ſenſu affirmandi hic iterum, ut 1, 14, 19.

ἔσθ' ὅπ. κ. λ.) Quis huius rei, praeter Herodianum, teſtis eſt? *Leisn.* Ap. Angl. Heyn. H. 2, 255. haec de Perſis habentur p. i. ſie *legten* niemals *ihre* Schwerter, *Köcher* und *Bogen* ab, *als* wenn *ſie* zur *Ruhe* giengen, *und* hatten *ſie* auch *alsdenn* ſtets *bey* der *Hand*, tum *zu Kriegszeiten* waren *ſie* alle, *ausgenommen* die, *welche* Alter *oder* Krankheit *untüchtig* machten, *bey* Todesſtrafe *verpflichtet*, ſich *zu* ihren *angewieſenen* Fahnen *zu* begeben, *und* den *König* bey *ſeinen* Feldzügen *zu* begleiten. *Zu* Herodians *Zeiten* hatten *ſie* weder *Söldner* noch *ein* ordentliches *Kriegsheer*, ſondern *waren* erforderlichen *Falls* ſämmtlich *gehalten*, bey *ihren* Fahnen *zu* erſcheinen, *und* hatten *keinen* andern

βασιλεὺς, ἀθροίζεται. διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου, ἕκαστος	8.	rex, congregatur. Ceterum peracto bello quisque

Sold oder *Lohn*, als *die* Beute, *die* ſie *den* Feinden *abnahmen*, ubi in N. tantum „Herodi. Hiſt. 6. c. 5: it. c. 2. et 4.“ ſed p. ſq. m. *es* ward *unter* ihnen *für* unanſtändig *gehalten*, ſich *öffentlich* anders, *als* zu *Pferde* ſehen *zu* laſſen. *Zu* Pferde *alſo* machten *ſie* alle *ihre* häuslichen *und* öffentlichen *Angelegenheiten* aus, *hielten* ihre *Verſammlungen*, und *beſuchten* ihre *Freunde*. Wenn *ſie* zu *Felde* zogen: *folgten* ihre *Frauen*, Mütter, *Kinder* u. ſ. w. *dem* Lager *nach*, addita deinde cauſa, *dieſer* Gebrauch *ward* unter *allen* morgenländiſchen *Völkern* beobachtet; *indem* ſie *ihn* für *einen* ſtarken *Bewegungsgrund* anſahen, *ſich* bey *jedem* Unternehmen *tapfer* zu *verhalten*, ſed in N. nullo adhibito teſte, qui fortaſſis eſt adhuc Briſſon. de R. Perſ., antea ib. laudatus, ſed nunc a me non conſulendus. In Noſtri verbis Bg. deſerit P. tum ad ἵσθ' ὀπ. per ſyn. (Lat. Pol. ſervante Stp. Th. T. 4. Ind. v. ὄπη, etiam ſic ſine iota, ut in ed.) tum in libere addito δὲ, liberis que ad ſqq. ἐπὰν λ.

διαλυθέντος) v. de phraſi Rz. ad Luc. bis accuſ. c. 14. T. 2. p. 808. *Leisn.*, ubi et hic locus vertitur cum P., unde Bg., liberius, pro viciniori *diremto*, cf. G. Th.; in formula ex analog., cf. in act. διαλύειν τὸν πολ. ap. Thuc. *finire* bell. it. Abr. L. Ar. p. 257. 334. m. et per ellipſin iſtius ſubſt. ap. L. Boſ., ſed in med. ap. lib. de V. med. Fi. et W. „bellum — *diſſolvere*“ ignorante G. Th., Ind. Dem. cui add. 1433, 1. Polb. Di. H. S. T. 1. Iſ. Pan. M. cui add. cum aliis acc. p. 13. i. 29. m. 30. e. 94. m. Ioſ. Rs. Or. V. 7. Is., ſed alio ſenſu tropico Fi. The. et Gs. Chr., at paſſ. Geop. ὁ ἀγὼν διαλύεται, ubi et phyſice, ut ap. Polb. et Fi. Aeſch., ſed tropice aliter R. Or. V. 4. 6. Aeque libere P. in rel., tum δὲ et ἑκασ. contracto in pron. relat., tum additis adv., cf. 1, 3, 14. 5, 8, 16. m. tum *in* v. ἐπαν., ſed ad τὰ ἑ. fere, ut 4, 15, 20. e., at Bg., ut 5, 2, 6., variante Noſtro cum 6, 4, 11. οἴκαδε ἐπανελθ., ubi et ſimilis adiunctio per τοσ., et interpunctio prava. Sed rurſus variatur cum 6, 3, 14. ἐξ ἐπιδρομῆς ἢ φυγῆς κερδαίνειν νομίζουσιν, ὅπερ ἂν σχῶσι δι' ἁρπαγῆς, ubi liberrimum P. (etiam addito adv., ut l. l.) deſerit Bg., qui tamen ipſe aſſumit adv. loci, cf. 5, 3, 16. hic cogitans pro *ex eo*, ſcil. bello, reſpiciens pr. τοῦ πολ. cf. 3, 4, 6. e. 2, 4, 18. e. ac fortaſſis etiam praep. in v. ἀπ., quaſi ad id ſubſt. referatur, ſubintellecto pron. αὐτοῦ, pro ἀπ' αὐτοῦ κερδήσας, cum et alibi (cf. proxime 5, 1, 11. συνοικ.) ſeparatam praep. commutet cum adv., dum Stp. Th. modo haec tenet „ἀποκερδαίνω et ἀποκερδέω, q. d. lucror, *ex* aliqua *re*, ſed interdum pro ſimplicibus κερδαίνω et κερδέω, Herodi. τόσοῦτον ἀποκερδήσας ὅσ' ἂν — περ.“ cum alia lect. (de qua mox) et ſine Vs., ſed L. Baſ. utr., non nominato Noſtro „ἀποκερδαίνω, *lucror*. ἀποκερδήσας τοσοῦτον, *tanta* referens *praemia*“ partim e P., at L. Ern. tantum „ἀποκερδαίνω, *lucrifacio*, lucror *ex* aliqua *re*“ mihi repertis modo his e primo themate, (ut alterum Noſtri ſit ex analog.) ap. Rs. Or. V. 4. And. p. 67. i. cum oppoſ. αὐτὸς οὐκ ἐζημιώθην, ἀλλὰ καὶ βραχέα ἀπεκερδαίνομεν οἱ μετασχόντες, Ind. V. 8. „*parum* quid *lucelli* ex *aliqua* re *auferre*“ qualis acc. rei opprimitur ap. Luc. ἐνέσται τότε, ἀποκερδᾶναι, licebit *tunc*, lucri *quiddam* inde *capere*, ubi Gs. adv. quoque reſpicit pr. ſubſt. λοιμός τις ἢ πόλεμος. Tum Bg., ſecus ac P., diſcedit in numero ad ἐξ ἁρπ., iuncta per analog. cf. 6, 3, 14., praebentibus Ind. modo formulas, ἐφ' ἁρπαγὴν Thuc.

εἰς τὰ ἑαυτοῦ ἐπανέρχεται[m], τοσοῦτον ἀποκερδήσας, ὅσα [n] ἂν ἐξ ἁρπαγῆς αὐτῷ περιγένηται.	domum revertitur, tantum inde lucratus, quantum ex rapinis ad ipſum redierit.

m) Colon in Ms. Ba., ut punctum in Bs. 2. R. n) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec rel. Mss. nec edd. v. N.

et ſyn. ἐφ' *ἁρπαγῇ* Dem. (qui tamen non explicat in praep., ubi pertineat ad notionem N. „5) ob"), ſed Luc. *ἐς ἁρπαγὴν*, et cum gen. perſ. R. Or. V. 8. And., ſed cum gen. rei Di. H. S. T. 1. et ſine Ind. Iſ. Pan. M. p. 84. i. tum abſolute Lyc. Xen. Cyr., (ubi et cum *βίᾳ*) Hſy., ubi et *ἁρπάγη*, quo de cf. V. ad Amm. et Barn. ad Eur., ſed *ἅρπαγμα* Joſ. R. Or. V. 4. Lyc., ſed *ἁρπαγμὸς* Plut. Hs., ut in N. T., ubi et ſimile quid ad ſpeciem Matth. 23, 25. *γέμουσιν ἐξ ἁρπ.*, ſed affinia *ἁρπάγιμος* ap. Call. et *ἁρπαγιμαῖος* Orph. Sed in *περ.* Sch., praeter P. „quae parta ſint raptu" partim e Sb. Ind., quos vicit Bg. propinquitate; ut tamen malim *ipſi* obtingat, *obveniat*, ſ. accreſcit, (nobis *zuwachſen* ſ. *zufallen*,) quanquam ſeverum eſt P. *ſupereſſe* et *adeſſe*, it. *advenire*; ferente G. Th. in illo P. noſtrum Gr., non item de re cum dat. perſ. et praep. Noſtri, qui iterum ſua conflavit ex analog., cf. Stp. Th., ubi, fere e Bud. C. 594, e., probat maxime Bg. Lat. 1, 831. F. e. H. e. „τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, quid *ad* ipſum *ex* philoſophia *rediiſſet*" quod eſt e Diog. L. 6, 6. ed. Men. *quidnam* ex *phil.* lucratus *eſſet*, (cf. Heyn. ad Epict. 12, 2., ubi in N. etiam cum ſyn. praep. τὸ ἀπὸ τῆς χρείας περιγινόμενον, ſed aliud e Dem. ſine Ind. 832, 23. ὅσα ἐξ αὐτῶν περιεγίγνετο, cf. cum pr. eadem Plut. Hs. Luc. Polb. 1, 35. e. ſ. 1, 60. i. Diod. S. 1, 4. l. 35., ubi et cum mero dat. perſ. p. 554. l. 72. Gem. Pl. Rs. Or. V. 6. Gat. ad Ant. Abr. Dl. Auct. it. cum inf. Thuc. 121, 74. (cum Bau.) ſed alio ſenſu ib. 383, 3. (qui numeri ſic corrigendi Ind. in Schol., ut alii in hos 255, 20.) it. alio cum pr. ἐκ Ind. ib. cum Gs. Chr., ſed rurſus alio ap. Ariſt. Plut. v. 554. cum oppoſ. περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν, cum Schol., ut ap. Thom. M. περιεγένετο, — ἀντὶ τοῦ προςεγένετο, quod reſpicit illa Lat. noſtra ſupra.

ὅσα ἂν) Praecedens τοσοῦτον videtur hic poſtulare ὅσον. *Steph*, qui nihil tentabat nec in Th. v. ἀποκερδ., ut N. pr. vidimus, (aſſerens modo ſyn. ὅσ' memoriter,) nec ib. 3, 499. E., ubi „ſic etiam τοσοῦτον pro *id* accipi poteſt ap. Herodi. l. 6. τοσ. ἀποκερδήσας ὅσα ἐξ — περιγ." cum P. (niſi quod habet in extr. *ſuperfuerant*,) et rurſus alia lect., omiſſo ἂν, ut in Vs. Bg., ad cuius Ms. in m. Leisn. „leg. ὅσον" quod videatur; ut tamen, cum in N. tacuerit, non illo admodum nitar, ad Lat. rationem ſic per eundem numerum ſcribente forſan, dum (nihil novante etiam Sb. Ind. v. ἀποκερδ.) ſolent Gr. ex inconſtantia quadam et negligentia, quam ſyneſin et numeri enallagen dicunt, copulare diverſos numeros, tranſitum que facere ab alterutro numero ad alterum, et quidem in pron., relatis ad alia in praecedd., ubi plerumque collectivum eſt aliquod nomen, ut hic τοσουτ., cf. Abr. ad Ae. 1, 186. it. Dl. Th. p. 158. 166. e. 240. 526. e. Rz. ad Luc. 3, 851. a. ad p. 517. vs. 49. tum Hs. et Hm. ad Plut. 1149. 12, 11. Bach. ad Xen. Oec. 9, 17. Fi. Plat. Apol. S. p. 66. N. 6. Z. ad Xen. Cyr. 1, 6, 11. Rs. Dem. Ind. p. 308. v. *enall. num.* quibus add. ap. Hom. Ἰλ. χ', 73. it. Thuc.

τόξοις τε καὶ ἵπποις οὐκ εἰς τὸ	9. Atque arcubus et equis
πολεμεῖν μόνον χρῶνται, ὥσπερ	non in bello ſolum utuntur,
Ῥωμαῖοι[o], ἀλλ' ἐκ παίδων σὺν	ut Romani, ſed a pueritia us-
αὐτοῖς ἀνατρέφονται [p], καὶ	que cum illis enutriuntur, ac
θηρῶντες διαιτῶνται[q], οὔτε τὰς	venando vitam degunt, neque
φαρέτρας ποτὲ ἀποτιθέμενοι,	pharetras unquam deponen-
οὔτε τῶν ἵππων ἀποβαίνοντες[r],	tes, neque ab equis deſcen-
ἀεὶ δὲ αὐτοῖς χρώμενοι, ἢ	dentes, ſed ſemper illis uten-
κατὰ πολεμίων ἢ κατὰ θη-	tes, aut adverſus hoſtes aut

o) Colon in Ms. Ba. p) Iterum in Ms. Ba. colon, ut punctum in A. cum Bs. 2., ſed ἀνατρέφονταί τε καὶ θηρ. in Pat. e Par. v. N. q) Colon rurſus in Ms. Ba. r) Etiam hic in Ms. Ba. colon, ut punctum in ed. A. al., ſed ἀποφ. in ed. Pat. e Par. mendoſe.

92, 43. et ap. Lat. Virg. A. 2, 77. it. ad Iul. C. b. G. 1, 6, 1. et 5, 14. e. in quorum exemplis ſimillimum fuerit iſtud Luc. τοῦτο, — ἃ λ. cf. 6, 1, 7. ad αὐτὰ et contra ὅ τι — τοιαῦτα 3, 11, 13. Caeterum, quod Stp. volebat de τοσ. pro mero pron. τοῦτο, etſi de eo per ſe non dubitatur, et alibi a nobis actum eſt, tamen id h. l. non deſideres, et, quanquam liber P. ad pr. τοσ., tamen in vulg. plur. ὅσ. manet ipſe cum libris omnibus.

τόξοις; P. deſerit Bg. tum in copula, cf. 6, 1, 13. tum in rel., maxime in ὥσπ. Ῥ., non variato cum §. 6., partim ſervans formulam ſyn. ad εἰς τὸ πολ., liberius tamen, quam 6, 4, 1. pro quo ἐς τ. π. variatur, it. cum 4, 7, 8. ἐς ποτὸν χρώμενος λ. it. cum 3, 4, 20. οὐ μόνον χρῆσθαι, ἀλλὰ καὶ λ. per ordinem et oppreſſum καὶ, cf. 3, 4, 16. 3, 6, 22., ſed ex analog. ſcribitur in χρ. cum τοξ.

ἐκ παιδ.) Reſtituit Bg. omiſſa a P. σὺν αὐτ., ſaltem hoc αὐτ., ſervatis inde rel., tum ſuppleto adv. ad ἐκ, (hauddubie pro illo *inde* 3, 15, 11. 6, 2, 7.) tum alio numero in ἐκ παιδ. cf. l. l., tum in Lat. ad ἀνατρ. cf. 2, 15, 2. 1, 2, 2. m., per analog. copulatis a Noſtro cum hoc v. adiunctis, cf. G. Th. eductum *a* parvo *puerum*. Sed ab illo diſcedit in ſqq. varie, praeſertim in expreſſa priva copula καὶ, (pro qua in duplici Par. error eſt felix potius operarum e pr. ſimili ται, quam ingenium corrigentis,) dum P. in particip. reddit finitum tempus, unde aliter in θηρ., deſertus et a Sch. in „διαιτ. venatu *victitant*“ (e Sb. Ind.) et deinde etiam prorſus cum Bg., per analog. iuncto cum θηρ. cf. 15, 2, 14. etc. it. Gs. Th. *venando* peragrare *circa ſaltus*. Mox liber iterum P. ad τὰς φ., etiam addito adv. cf. 6, 1, 15., ſed contra eodem omiſſo ad aliud membrum, (deſertus et a Sch. cum Bg. ad ἀποτ. quo tempore alio variatur cum 4, 11, 6. de Parthis φαρ. καὶ τόξα ἀποθέμενοι,) it. contractior partim ad ſqq. ἀεὶ λ., ubi non variatum v. χρωμ. Noſter ex analog. adhibet cum pr. κ. cf. G. Th. 1123, 82. *uti* re *aliqua* contra *ſe*, ubi in pron. αὐτ. ſyntheſis eſt generis, ut neutrius poſt ſubſt. diverſi ſexus, φαρ. et ἵπ., aut maſculini, ut potioris, cf. 1, 1, 5. e. et Noſtri imitatorem Zoſ. 4, 20, 6. de natione quadam barbara Transiſtriana

-ρίων. Ἀλέξανδρος μὲν οὖν, ὡς ᾤετο, ἄριστα βεβούλευτο[h]. ἔσφηλε δὲ αὐτοῦ[i] τὴν γνώμην ἡ τύχη. τὸ μὲν γὰρ

10. adverſus feras. Alexander itaque, ut putabat, optime cogitaverat. Sed eius conſilium fefellit fortuna.

h) Punctum hic in A. al., ſed comma in B. 1. L. i) αὐτῷ Ing. mendoſe.

μάχην μὲν ςαδίαν οὔτε δυνάμενοι τὸ παράπαν, οὔτε εἰδότες ἐπαγαγεῖν. πῶς γάρ; οἱ μήτε εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἷοίτε ὄντες ἑδραίως, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ διαιτώμενοι καὶ καθεύδοντες, ubi in N. Sb. ſimilia de Hunnis.

Ἀλεξ.) Pro liberrimis P. per hoc et ſq. membrum, nec multo melioribus Stp. in m., praeter ſuum morem in μ. ὁ., cf. 6, 2, 8., ſevere Bg., etiam in ὡς ᾠ. cf. 3, 5, 1. 3, 1, 17. 3, 8, 4. et 2, 10, 13. in Lat. ad βεβ., quod cum adv. ἀρ., praeter exemplum ſupra ad 1, 8, 10. e., habui e Luc. et Fi. Ae., ſed cum alio εὖ Thuc., cf. Iſ. Ev. it. Dem., ubi et ſyn. τὰ βέλτιςα, cui add. cum ὀρθῶς καὶ καλῶς 258, 19., ignorante Stp. Th. hoc tempus et augmentum.

ἔσφηλε) Sed quam hic culpam in fortunam confert, eam mox §. 18. et 19. in Alexandrum ipſum eius que timiditatem, item in matrem eius, nimis molliter filium amantem, confert. Videtur ſibi auctor parum conſtare, certe ſui parum eſſe memor. (Immo unius rei eſſe poſſunt ſolent que plures cauſae, ac debent iſta Noſtri omnia coniungi.) Vell. P. 2, rumpit, *interdum* moratur, *propoſita* hominum *fortuna*. Curt. 3, (8, 29.) *deſtinata* ſalubriter *omni* ratione *potentior* fortuna *diſcuſſit*. Plura, quae huc pertinent, collegit Pric. ad Apul. 631. Ipſe Apul. Mil. IX. p. 177. *ſed nimirum nihil*, fortuna *renuente*, licet *homini nato* dexterum *provenire*; nec *conſilio* prudentis, *vel* remedio *ſagacis*, divinae *providentiae* fatalis *diſpoſitio* ſubverti *vel* reformari *poteſt*; ad quem locum v. Pric. p. 479. Sall. de rep. ord. (or. 2. i.) *neque* de *futuro* quisquam *ſatis* callidus, *ſatis* que *prudens* (ſit.) Quin *etiam* ſaepe *prava* magis, *quam* bona, *conſilia* proſpere *eveniant*; quia *pleraeque* res *fortuna* ex *libidine* ſua *agitat*. Menander ap. Stob. Ἀσυλλόγιςον ἡ τύχη ποιεῖ τὸ συμφέρον, τί ποτ' ἐςιν, ἀνθρώπων βίῳ. v. in eandem ſententiam Thuc. 1, 120. (77, 30.) Itaque male conſilia ex eventu exiſtimantur, v. Walther. Anim. hiſt. p. 128. *Leisn.*

E P. retinuit Bg. modo Lat. ad γν., dum Stp. Th. in σφ. 3, 1168. e. reddit „ἔ. δ' α. λ. *opinionem* eius *fefellit* ſ. eum deſtituit et fruſtrata eſt“ in v. τυχ. ib. p. 1450. F. ſervans lectionem vulg. in δὲ ſine Vs., ſed ex analog. conflat Noſter νόημα, dante G. Th. opinionem *tuam* non *fallam*, — fefellit *ea res* opinionem *tuam*, ſed oppoſita haec in *fort.* 723, ult. p. ſq. l. 9. 25. 27. *poſitum* in *fortuna* omne *conſilium*, — omnia, *ſumma* ratione *conſilio* que *acta*, fortuna *etiam*, ut ſit, *ſecuta eſt*, — *fortuna* nulli *plus*, quam *conſilium*, — viderit *hoc* fortuna, *quoniam* conſilio *non multum uti licet*, cf. imitationem e contrario ap. Zos. 1, 60, 2. e. καί πως συνέδραμε τῇ γνώμῃ τοῦ βασιλέως ἡ τύχη, *qua in re* conſilio *principis* fortuna *non defuit*, ſed Exc. in diſſenſum Noſtri a Lamp.

τὸ μὲν) cf. in rem quidem ſupra §. 4. Sed in verbis liberum etiam hic P. retinet Bg. in adv. utr., quibus Lat. reddiderat ſimul unum μαλ.

πεμφθὲν δι'[k] Ἀρμενίας στρατιωτικὸν, μόλις καὶ χαλεπῶς ὑπερβαλὸν[l] τὰ τῆς χώρας ὄρη, τραχύτατά τε ὄντα καὶ κρημνωδέστατα[m], (πλὴν[n], ἔτι θέρους ὄντος, ἀνεκτὴν εἶχε τὴν πορείαν,) ἐμβαλὸν εἰς τὴν Μή-

11. Nam qui miſſus fuerat per Armeniam exercitus, vix aegre que ſuperatis regionis illius montibus, aſperrimis et praeruptiſſimis, (quanquam adhuc aeſtate durante, tolerabile habebat iter) impetu

k) διὰ ἀρμ. Ms. Ba. plene, ut in aliis praep., cf. 4, 8, 16. 5, 2, 11. e. 5, 3, 13. l) ὑπερβάλλον Ms. Ba. v. N. m) κρημνοδέστατα Ms. Ba., vitiata vocali, cf. §. 3. e. n) Quae occurrunt hic ſigna ( ), in Ms. Ba. deſiderantur. *Mart.* ut in A. al., ſed male, in rectione nova.

4, 11, 9., ut hoc 2, 3, 11. per poſtr. Lat., innuens vel ſic, ſyn. copulari per copiam ex auctoritate quadam aliorum, ſed inverſo ordine, cf. ap. Stp. Th. 4, 374. D. e. „Plut. — χαλ. καὶ μολ. *aegre* et *vix*" ſed ap. G. Th. „*aegre*, i. e. difficulter, (et in hoc) Caes. b. C. 1, 62. (i, ubi N. tacet) etſi *difficulter* atque *aegre* fiebat, — *vix*, (v. extr.) i. non ſine difficultate" quae formula par eſt illi adv.; unde ſervaſſem iſta hoc ordine, *aegre* ac *difficulter*; et ipſa haec advv. per analog. iungente Noſtro cum v. ὑπ., ſed hoc etiam cum ὀρ., cf. Stp. Th. 1, 708. i. e Thuc. ſine Ind. 571, 6. et G. Th. v. i. ſuperant *montes*, ubi P. per Bg. cum Mss. rel. manet in vulg. tempore, pro quo Ms. Ba. praeſ., loco aor. 2. (cf. 3, 14, 2. m.) eſt e more librariorum, pro dupl. ſcribentium ſimpl. et contra, cf. 3, 10, 4. 6, 1, 18. 23. 1, 15, 6. m. 8. 3, 7, 1., per inconſtantiam, cum mox retineatur ſimpl. in ἐμβαλ. E P. quoque ſyn. pron. in τῆς, it. alius caſus in adi. duobus, ex analog. et iunctis et de ὀρ. poſitis, quorum in κρ. Stp. Th. ſine Vs. ſub Bg. cf. Zos. 4, 42, 3. τραχυτάτων καὶ ἀβάτων ὀρῶν, it. 5, 25, 2. cum Bg., ubi G. Th. modo *aſpera* — *ſaxa*, et in ſubſt. *montis* capita *aſpera*, it. praerupti — *montes*, — praeruptiſſimis — *ſaxis.*

πλὴν) E liberis P. hoc Bg. ſervat ad πλ. Lat., ignorante L. Stp. et Ern. it. Hoog. Op., inſerviens proprie corrigendo ac reſtringendo, ſed rediens tandem ad propriam vim adverſandi, qua hic in parentheſi Gr. ſtat, ut ſyn. δὲ, tacente G. Th., cf. Schell. L. Nr. 2., ſed 3, 13, 12. in Bg. Lat. ad ὄντ. pro ſeveris, *quia* adhuc *aeſtas erat*, in formula ex analog., dum praebent Indd. modo θερ. per vulgaria, cf. L. N. T. Soph. Ai. Diod. S. Geop. Plut. Krg. et ſine Ind. Hsd. ε, 501. οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται, λ., ſed tropica, pro frugibus aeſtivis ſ. meſſe, Suid. Phoc. Dem. aliter que pro univerſa ſegete ſ. copia Eur. Barn. it. cum gen. rei Call. in Del. Sed e Sch. potius Bg. in ſq. formula, plane ducta ex analog. Lat., cf. G. Th. tolerabilius *nihil* quidquam *habeo*, quam *ſolitudinem*, et v. *hab.* 858, 15. ſqq. *iter* habeo *expeditum*, cf. Ter. Eun. 5, 9, 35., ſed in verbale Gr., de pers. ſ. re, Suid. non coll. ad Hſy. L. N. T. cum L. Bos. Ell. Hom. Theogn. Thuc. Rs. Or. V. 6. Dem. cui add. 402, 27. Fi. Pal. Luc. Plut. Krg. et Hs. ex 14, 34. Diod. S. Di. H. S. T. utr. et Abr. ad Ae. T. 2.

ἐμβαλ.) In Vs. Bg. omiſſum particip. recte reſtituerat Leisn., quae

δων χώραν, ἐπόρθει τὲ αὐτὴν, καὶ πολλὰς ᵒ ἐνέπρησε κώμας, λείαν τὲ ἀπήγαγεν ᴾ. ὁ δὲ Πέρσης μαθὼν, 12.

in Medorum regionem facto, vaſtabat eam, multos que incendit vicos et praedam abegit. At Perſarum rex,

o) In Ms. Vi. πολλὰς deeſt. *Loc.* v. N. p) λείαν τὲ ἤγαγε Ms. Ba v. N., ut et de λεῖαν hoc acc. ed. Bs. 1. R.

formula retenta e P. pro privo illo ad 3, 3, 1., cf. ad Luc. 2, 734. N. 6. ſine Vs. hinc, etiam hoc particip. ſtante cum pr. πεμφθ. ſine copula, bene que reſoluto a Sch. „*quum* impetum *in* regionem *feciſſet* exercitus“ ſeverius agente Bg. in τὴν M. χ. (cf. §. 2., ſed v. πορθ. cum χωρ. in act. et paſſ. ap. Lyc. Xen. Bach. et Is. Pan. M. p. 60. m. 69. m. 86. m.) it. in ſervato tum membro toto ἐπ. τ. ἀ., tum adi. πολλ. (cf. 5, 2, 5. e. 3, 9, 6., ut conſpiret ille hic iterum cum Ms. Vi. cf. 6, 2, 3. e., ſed ſine cauſa probabili deſit adi. in Ms., alibi etiam in Mss. omiſſum, cf. 3, 2, 4.,) tum ordine in ἐν. κ., variato per thema et ordinem cum 4, 11, 11. κωμ. ἐμπιπρᾷν, ſed membro ſq. per numerum et ſyn. v. cum 6, 2, 14. λείας ἀπήλαυνε, ubi P. cum Bg. et Mss. rel. oſtendit compos. pro Ms. Ba. ſimpl., in quo, praeter omiſſum ante vocalem ν ἐφ. iterum, cf. 5, 1, 14. e., fuerit vel error ab omiſſa praep., in verbis compos. ſaepe pereunte, ſed hic ſine cauſa probabili a vicinitate, vel gloſſa ad variandum cum 3, 14, 2., ut alibi pro compos. per ſimpl. Gloſſator Ms. Ba. expromit ingenium ſuum, cf. 5, 8, 16. συλλαμβ. et 2, 4, 18. ἀναγαγ., forſan hic ex uſu aliorum ſcriptorum, ap. quos ἄγειν occurrit pro compos. ἀπαγ., cf. Hom. Ἰλ. ά, 139. 338. 347., ſed de praeda nominatim ib. Ὀδ. ρ', 441. N. Ern. „ἄγειν eſt v. proprium de ea re“ (cf. de ἀναγ. ſyn., quo de Ern. dubitabat, Rs. ad Polb. p. 86. m.) it. in formula illa ἄγειν καὶ φέρειν, cf. 6, 2, 13. it. de captivis, ap. Luc. 1, 584. l. 54. (Ind. v. ἀγ. pravis numeris, ubi etiam 5, 83. l. 21. λείαν ἐλαύνειν, pro Noſtri illo comp. ἀπελ.) cf. Fi. Pal., ſed maxime Xen. Cyr. „λείαν ἄγειν, praedam *agere*, h. e. abducere“ e duobus locis, quibus add. ib. 1, 4, 19. ſq., quae Gloſſator in primis reſpexerit, cum et alias illum imitetur Noſter ac ſectetur; reperiente me in diverſitatem accentus neutrum adi. λεῖα, a λεῖος, ap. Stp. Th. L. Bos. Ell. Hom. Ael. V. h. et Suid., ubi et fem. eiusdem adi. λεία, ſed Rs. ad Polb. Ind. „λεῖα, animalia abacta 350, 11.„ qui numeri pravi pertinent forſan ad „338, 36. λείας“ cum Thom. M. p. 743. i. τὰ δὲ πράγματα, λεῖα, καὶ σκῦλα πληθυντικῶς, καὶ λάφυρα, ſine N., nec ullibi deprehenſa mihi, at noſtrum ſubit. cum ſyn. v. v. παρασύρειν ap. Suid. et περιελαύνειν ap. Luc., ubi et in rem criticam et confuſ. cum λίαν (cf. Ammon.) et noſtro accentu praeterea ap. Hſy. Tim. L. Soph. Ai. Dem. Geop. Diod. S. Xen. Cyr. Pol. Z. et Ἀνβ. qui locus profuerit ad Iſ. Pan. M. p. 107. e., nihil edicentibus libellis grammat. nec ſuper α, nec ſuper αν ſyllaba, brevis, an longa ſit in noſtro quidem ſubſt., nec de ει in nominibus per α purum, quorum aliqua tamen etiam ſignant acuto, cf. Well. Gr. p. 265. m. Nr. 4. cum Vig. p. 661. m. Nr. 2. e.

ὁ δὲ Περσ.) Bg. retinet e P. tum liberum hoc, cf. 6, 4, 6., (quod proprie eſt illud Polb. 1, 8. e. εἰρήνην πρὸς βασιλέα τῶν Περσῶν, *pacem*

ἐπήμυνε κατὰ δύναμιν [q], ἀπείργειν δὲ τοὺς Ῥωμαίους οὐ πάνυ τὶ [r] ἐδύνατο [s]. τραχεῖα

cognita re, ſuccurrit, quantum potuit. arcere tamen Romanos non plane potuit.

q) Comma hoc in Bs. 1. al. pro colo Ed., ſed puncto rel. r) τοι Ms. Ba., ut 5, 2, 11. s) Ms. Ba. ſic cum edd., ſecus 3, 2, 11.

cum *Perſa*,) tum ſyn. ad ſq. μαθ., expletum pron. τοῦτο ſ. ταῦτα (cf. Herdt. 488, 92. μαθὼν δὲ ταῦτα λ.) mutans in ſubſt. τὸ πρᾶγμα, cf. §. 1. ad σκεψ. ſupra que 3, 2, 1. 3, 2, 2. 3, 4, 1., ſpretis rel. illius, nominatim addito iterum adv., cf. 4, 15, 2., ſed ex eodem tamen ſervata formula aliqua partim ad aliam Gr. κ. δυν. cum Sch. in hoc ſubſt. „pro *virili*, quantum *potuit*" ubi ſeveriora ſunt *pro facultate* et *pro viribus*, quod poſtr. modo novit Stp. Th. 1, 1056. G. m. et p. ſq. i. ad Thuc. ἐς δυν., (ſine Ind.) ferens εἰς δυν. ſine auctore, (cf. ſine Ind. Dem. 395, 3. Luc. Geop. Plut. Hs. Epict. H. Polb.) it. Noſtri formulam „dicunt interdum κ. δ. Unde καδδύναμιν adv. (liberrime ſcil.) ap. Heſiod." unde Socrates ap. Xen. Mem. 1, 3, 3. ſine Ind., ubi tamen κατὰ δ. bis, diverſo ſenſu, tum de pecunia, tum de corporis viribus, ſed rurſus alio, grammatico, ap. Vig. p. 558. Nr. 6. cf. L. N. T., ubi et cum adi. κατὰ τὴν ἰδίαν δυν. (Kypk. 1, 123. m. 2, 257. i. et Loesn. p. 57. e. cuius Ind. add. p. 219.) it. ap. Iſ. Ev. „ὅσον ἦν κ. τὴν ἐμὴν δυν. quantum *potui*, pro viribus" ſed inverſo ordine κ. δυν. τὴν ἐμὴν ap. Di. H. S. T. 1. v. κ. et δ., ubi et cum gen. pers. κ. τὴν ἐμαυτοῦ δυν., ut ap. Ael. V. h. κ. τὴν ἑαυτοῦ δυν. ἕκαστος λ., at cum gen. rei οὐ κ. λόγων δυν. ap. Luc. 2, 461. l. 55., cf. in alias formulas ſyn. ſimul Krb. Decr. R. p. I. p. 31. e. Poſſ. Call. D'Orv. Ch. p. 414. e. κατὰ τὸν δυνατὸν τρόπον, it. Diog. L. Men. εἰς τὸ δυνατὸν, tum Rs. Or. V. 7. Iſ. Diod. S. Xen. Cyr. Z. 8, 6, 11. cum Ind. v. κ. et δ., ex analog. iungente Noſtro cum v. ἐπ. quo de in Bg. Lat. cf. 5, 8, 16., qui in ſq. τὶ, ut alibi, non item ad οὐ π., ſed in ἀπ. e P., ſpreto tamen illius adv. cf. §. 2. it. Lat. ad ſecundum δὲ, quaſi μὲν oppreſſo in pr. membro, cf. 2, 14, 9., unde et locum habeat diſtinctio poſt δυν. minima.

τραχεῖα) Comma poſt χωρ. abeſſe potuit in enunciatione ad laevitatem inverſa, pro ἡ γὰρ χώρα, οὖσα τρ., ut et omiſſum in Vs. Bg., qui de ſuo in artic., ſed in rel. e P., etiam neglecto καὶ primo, et ſecundo mutato in ſyn. τὲ, verum per ordinem ſeveriorem, ubi ex analog. Noſter conflat omnia, praeter Diod. S. Ind. per veros numeros 1, 265. l. 53., ubi tamen potius γῆν τραχεῖαν, quam χώραν, ſpectante huc Stp. Th. ſine Vs., ſed ſub Bg. v. βασ. i. cum commate poſt χ. quoque, cf. noſtro hic ſenſu, pro actu ſ. modo gradiendi, Suid. cum Soph. Ai., (ubi Schol. Tricl. v. 7. εἴτ') τοῦτ' ἔστι, ἡ βάσις, legi oportet ἴχνη (τοῦτ' λ. monente grammatico, eſſe ἴχνη i. q. ſq. βασ.) Lyc. Ioſ., ſed cum gen. ποδὸς (qui h. l. ſuppleatur, tacente L. Bos.) Foes. et ſine Ind. V. Eur. Ph. v. 310., tum alio ſenſu, rhetorico quidem, de modo progrediendi in oratione, pro numero rhetorico ſ. rhythmo, abſolute ap. D'Arn. L. Gr. Wernsd. ad Phil. Di. H. S. T. 2. et Long. Mor., ubi et cum diſerto gen. ῥυθμοῦ, porro pro pede phyſico corporis que humani, per ſing. et plur., L. N. T. cum Loesn. cui add. e Phil. p. 767. C. m. locum clariſſimum, χεῖρας, βάσεις, κεφαλὴν, λ. Abr. ad Ae. 1, 355. Di. H. S. T. 1., it. in has

γαρ οὖσα ἡ χώρα [t], τοῖς μὲν πε-	Aſpera enim illa regio peditibus
ζοῖς καὶ τὴν βάσιν εὐπαγῆ, καὶ	quidem greſſum ſtabilem tran-
τὴν πορείαν εὐμαρῆ παρεῖχεν.	ſitum que facilem praebebat:
ἡ δ' [u] ἵππος τῶν βαρβάρων,	13. at equitatui barbarorum

t) Hoc comma edd. tacite habuerunt quoque Ms. v. N. u) Praeter ſolennia ἦδ' A. it. ἡ δ' Bss. al., vitioſius ἡ δι' Lu. Sed ſecundum ſingularum linearum voces in Ms. Ba. Excpt. lectio totius §. eſt haec. ἡ δ' ἵππος ἐκωλύετο τῶν βαρβάρων ὑπὸ τῆς τῶν ὀρῶν τραχύτητος· ὁμοῦ δὲ καὶ πρὸς δρόμον ἠπείγετο, καὶ καθιππεύειν ἢ ἐπιέναι κατὰ τῶν ἐναντίων ῥαδίως οὐκ εἶχε. ἧκον λ. v. N.

notiones ſimul Hſy. cum N. et Luc., ubi et in notionem, qua de ſupra 1, 14, 19., pro loco et fundamento, quo incedit quaſi et inſiſtit aliquid, ut ſtatuae pars ſuperior, it. ap. Orph. et Diod. S., ſed in affine adi. *βάσιμος* ib. cum Munth. Hſy. Suic. Dem. Xen. 'Ανά. Gs. Chr. et Plut. Krg. Sed adi. *εὐπ.* reperi tantum pro firmus, (ap. G. Th. „*στάσιμος*, ſtabilis, — ſed in hoc ipſo, cum eodem Gr. — firmum et fixum" ut Bg. idem ſit cum noſtro,) aut alio ſenſu, de re, ap. Poll. Geop. Xen. Pol. Z., cum ſyn. *εὔπηγ.* ap. Foes., ſed de pers. ap. Ael. V. h. Ad formulam ſq. comparaverim illam Lat., §. pr. allatam ad *πορ.* *iter* — *expeditum*, quod eſt i. q. facile, non ita explicante G. Th., ſed tenente tamen formulam in Bg. v. 985, 5. „*praeb.* — *iter* Columell.," ſed in ej. adi. modo, *facilem* da *curſum*, it. facili *vos* tramite *ſiſtam*, cum P. etiam reddente hinc Stp. Th. in *πορ.* 3, 181. B. e. it. in adi., ſed per lectionem aliam memoriter „*τοῖς π. τὴν β. λ.*" *καὶ* primo omiſſo, in manifeſta concinnitate Noſtri.

ἡ δ' ἵπ.) Mutat periodum Noſtri et rectionem P. tantum in extr. partibus, at Bg. totam, ut ſervet copiam ſcriptoris, quanquam et ſic licuit, *at* equitatus — *ſimul* et *ad* curſum ſ. in curſu, ſ. ad currendum, (quanquam de talibus ſilet G. Th. in v. Bg., habens modo cum pr. *a*,) *cohibebatur*, (i. e. ad celere iter faciendum, antequam veniret in conſpectum hoſtium,) *et* obequitare *aut* invadere *impediebatur*; agnoſcente ſyn. etiam Sch. in „*ἠπειχ.* impediebatur *equitatus* a *montibus*, quo minus currere poſſet, *καθ.* *obequitare*, equis *incurſare*, *ἐπι.* iter *facere*, de equitatu" at errante in his poſtr. utr., dum Bg., uſus ambiguo v., (ap. G. Th. „*obequ.* *περιϊππάζω*, adequitare, circumequitare") non definit, ſumſerit ne unum, an duplex genus, item que antecedens aliquod in *καθ.* et conſequens adiunctum ve in *ἐπι.*, quoniam, accepto Gr. *καθ.* pro Gs. primo *adequitare*, cogitari poteſt definita incurſio per equos, ſed infinita et univerſa in *ἐπι.*, ſed duo exiſtunt, ſi, ex altero Gs. *circumequitare*, cogitamus, impetum eſſe factum a latere, ſed in *ἐπι.* talem, qui a fronte factus; cum liceat quoque hic ſtatuere hendiad., pro unis illis Sch. *equis incurſare* ſ. *invadere*, ut 6, 2, 14. *κατατρέχων καὶ καθιππεύων λ.*, ſicut in diverſam verborum notionem profit illud ſupra 4, 15, 2. *ἐπέδραμον τοῖς Ῥωμαίοις τοξεύοντές τε καὶ καθιππεύοντες*, ſi variarit Noſter pro *ἐπεδρ.* per *ἐπιέναι*, non ferente quid L. Ern. in notionem pr. *κατὰ* pro ſecunda illa Gs., ſed Z. ad Vig. p. 619. e. Nr. 9, qua ſignificet in compoſ. „partem poſteriorem, a tergo" per quam veniatur ſimul eo, ut ſit pro Lat. *ob* ſ. *circum*; quae notio tamen, non reperta ap. Stp. Th. aut per Indd., cf. 6, 2, 14., ſit Noſtro peculiaris,

ὑπὸ τῆς τῶν ὀρῶν τραχύτητος, ὁμοῦ καὶ πρὸς δρόμον ἐπείχετο, καὶ καθιππεύειν ἢ ἐπιέναι ἐκωλύετο. ἧκον δέ τινες ἀγγέλλοντες τῷ Πέρσῃ, ὡς ἀ-

ob montium aſperitatem, ſimul et curſus cohibebatur, et obequitatio aut invaſio im-
14. pediebatur. Venerunt autem aliqui nunciantes Per-

et ex analog. fortaſſis illa, cum in L. Ern. verba quaedam, e κατὰ compoſita, vertuntur per illam Lat. praep. alterutram; et ſenſu quidem hoc, ut innuatur quaedam circuitio motus que in orbem, v. c. καταλυγίζω, *circumago*, καταμφιέννυμι, *obduco*, κατασοφίζω, *circumvenio*, cf. ib. καταθαλαττόω, κατακαλύπτω, κατακλύζω, κατακρύπτω, καταλείφω, καταπετάζω, καταχόω, κατειλίσσω, ſed alia ib., per *ob* reddita, ubi ſit i. q. *ad*, adverſus, *in*, tanquam καταγογγύζω, *obgannio*, καταδαρθάνω, καταδρομέω, *occurro*, κατᾴδω, καταθλίβω, καταθορυβέω, κατακλείω. Iam lectio Ms. Ba. nil habet, niſi brevitatis Herodianae elumbem metaphraſin, in poſtremis quidem maxime, quae, ſi quid aliud ſupra aliquoties, arguit Gloſſatoris manum, non modo hinc, quod ap. P. et Mss. rel. nihil plane iſtorum omnium comparet, verum etiam quia (praeter lapſum in litteris verbi ἠπείγετο pro ἐπείχετο, confuſis η et ε, cf. 5, 4, 1. ἐξεπτ., it. γ et χ,) ſenſus e vulg. idem oritur, ſed a vicinitate omnium regionum non intelligitur, unde exciderint novitates Ms., tum denique violentia nimis apparet in aliter locato v. ἐκωλ. Caeterum variat Noſter per ordinem cum 2, 11, 18. τὴν τῶν πολεμίων ἵππον, ſed ex analog. habet ſua ὑπὸ λ. et τραχ. cum τ. ὀρ., (cf. G. Th. *aſper.— montis*, et phyſice, etiam cum gen. aliquo rei loci ve, praeterquam e Dd. Sic. ſupra ad 3, 3, 1., quoque Geop. Plut. Krg. Gs. Chr. Luc. et Abr. Dl. Th. p. 525. e.) it. in v. ἐπειχ. cum pr. πρὸς, nihil ferente G. Th., quam *inbibebat* curſus *ad* ſ. *in aequor* ex emendatione ap. Ovid. ad Liv. v. 229. et ap. Curt. 4, 16, 16. *inhibito* ſuorum *curſu*, it. *detinere* victorem *in* aliam *caedem*, et copiam ſimilem v. *prohib.* i. *quum* a *Praetore* prohiberentur, *a* Quaeſtoribus *impedirentur*, cf. in ὁμοῦ cum dupl. καὶ 4, 5, 5.

ἧκον) Immenſam P. libertatem caſtigavit Bg., retinens inde tantum aliquid ad τῷ Π., per periphraſin, cf. §. 12., quoniam ambiguum erat *Perſae*, utpote cum pr. nominativo forte pro nominativo quoque habendum; dum ex analog. ſcribitur in ἧκ. cum ἀγγ. (per quandam variationem cum 1, 7, 2. ἄγγελοι ἧκον λ.) it. in ἀγγ. cum ὡς, p. ὅτι, cf. Poll. Call. p. 580. e Dem. cum Ind. ἧκε δ' ἀγγέλλων τὶς —, ὡς λ. it. Ioſ. 1, 506. c. 14. i., ut variatur cum proximo 6, 3, 12. m. δείξαντες, ὅτι ἄρα, opprimente ἄρ. Bg. e P. iterum.

ὡς ἀ. φαίνοιτο — κατατρέχουσι) Modi variatio aliquoties notata in ſuperioribus: hic vero accedit etiam numeri diverſitas, ut perſpicuum eſt e verbis φαίνοιτο et κατατρέχουσι. *Sylb.*

Quam enallagen modi et numeri ſ. ſyntheſin poſt collectivum στρατ. magis probaveris, quam quod Leisn. in m. Ox. ad τά τε πεδ. „repete ὡς" quia haec particula vel ſic poſt ſe habeat diverſitatem iſtam, ut ſane alias et per ſe ὡς adſciſcit utr. modum ſeparatis in locis, dum Noſter copulat utr. ſimul, et per analog. στρατ. cum φ. et ἐν λ. cf. Dem. ſine Ind. 137, 22. ἡ τῆς πόλεως — δύναμις — προὐφανήσετο, et G. Th. apparent *nantes* in *gur-*

ρα φαίνοιτο Ῥωμαίων ςρατὸς ἕτερος ἐν τοῖς ἑώοις [x] μέρεσι Παρθυαίων, τά τε πεδία κατατρέχουσι. διό περ [y] φοβηθεὶς ἐκεῖνα [z], μὴ, τὰ ἐν

ſarum regi, conſpici Romanorum exercitum alium in Orientalibus partibus Parthiae, agros que incurſare. Quare metuens, ne, rebus apud

x) ἱῴοις per lenem in Lü. y) Nobiscum ſic dividit una ed. Stp. z) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. v. N.

gite. Ad ſq. plenum *τ. ἕ. μερ.* et §. ſq. e. non reſpiciunt ap. L. Bos Ell. p. 203. e., ubi liberior P., ut contra Bg. ad Παρθ., gentis nomine mutato in terrae, cf. 1, 11, 9. 1, 15, 2. m. 9. Iam Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. *κατατρέχων* vel *κατατρέχειν.*“ Ego vero dixerim, non liquere, quid ille legerit, niſi hoc, illum non legiſſe, quae Leisn. velit, quoniam Bg. expreſſit vulg. *τὲ*, quod ex iſtis duobus Leisn. admittit modo participium *κατατρέχων* haſtenus, ut regatur ad pr. membri nominativum adi. ſ. pron., *ςρατὸς ἕτερος — τά τε π. κατατρέχων*, *exercitum* alium *et* qui *incurſet* rel., ut illi ſubſt. *ςρατ.* dentur duo adiuncta, unum nominis adi. *ἕτερος*, alterum participii, pro adi. valentis quoque. Enimvero, etſi P. etiam aliorſum tendente, ſufficere poteſt illa enallage, qualis redit 6, 7, 5 ſq. *ὅτι ἄρα — πορθοῦσιν — εἴη τὲ λ.* Sed ex analog. rurſus *κατ.* cum *τὰ π.* quod Bg. reddit e P., ſed Stp. in marg. (*in* planitiem *incurſionem facere,*) ut in Th aliunde, quae notio et h. l. procedit, oppoſitis praeſertim in pr. montibus; ſed ut redeatur tandem eodem; me reperiente haec, ap. Luc. 2, 85. l. 78. de hoſtibus et victoribus, *κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὑφασμένον*, totum *campum* ab *araneis* textum *percurrunt*, et p. 204. l. 85. *ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία*, *hi* Delphorum *agri*, ubi ſane intelliguntur loca, ſegetibus conſita ſ. conſerenda, e contextu ib. et ſq. *ταῦθ' ἡ πρόσοδος*, hi *reditus*, rel., praeterea nemine reddente ſic cum Bg., ut tamen interdum liceat ex adiunctis v., ut ap. Rs. Or. V. 4. *ἐπεργάζεσθαι* et *ἐξεργάζεσθαι τὸ πεδίον*, niſi ib. univerſe capiatur pro ſolo, ut ap. Theogn. Orph. Call. Del. v. 289. et Frg. cf. pro campo, Suid. Hom. Soph. Ai. Hsd. Xen. Bach., ſed opp. *ὄρη* ib. Cyr. cui add. 1, 4, 8. m. it. Fi. Pal., ut cum gen. *ἀληθείας* ej. Aesch., ſed ſenſu peculiari, pro parte Atticae Rs. Or. V. 7. Is. cum N. Dem., (ut V. 6. *πεδιακὰ*, de quo et v. Hſy.) et opp. *πάραλος* ad Thuc. p. 132. N. 37., tum de omiſſo *πεδίον* cum adi. L. Bos. Ell. cui deſit *γῆ*, oppreſſum ad affine *πεδιὰς*, cf. Ind. Sb., ej. Di. H. T. 1. Geop. Ioſ. Hſy. quem et v. ad ſqq. affinia *πέδον* cum Soph. Ai. Hom., etiam in N., Hsd. Call. Orph. Lyc. Phoc. Eur. Barn., ſed V. Hipp. ſine Ind. 273. 1. D. Aesch. Pav. Di. H. S. T. 2., ſed *πεδινὸς* Suid. L. N. T. Diod. S. Xen. Ἀνβ. et Pol. Z.

δ. φοβ. ἐκεῖνα) Scribo *ἐκεῖνος*. *Steph.* Sed Sch. in pron. extr. „veritus *ea*, ſcil. geſta in Parthia. Stp. tamen putat, legendum eſſe *ἐκεῖνος*, *ille*, ſcil. rex Perſarum: atque ita etiam legiſſe videtur Polit.“ et Leisn. in m. Ms. Bg. „non exprimit *ἐκεῖνος*“ ut nec P. nec vulgatum acc. plur. neutr., quem toleravi adhuc duabus de cauſis, praeter illam e conſenſu librorum, etiam Mss., primum, quod ſumi poteſt pro ſing. ac referri, non ad pr., ut Sch. putabat, ſed ad ſq. *μὴ*, unde accipimus

Πάρθοις ῥαδίως λυμηνάμενοι, εἰς Πέρσας ἐμβάλωσι, καταλιπὼι τινα[a] δύναμιν, ὅσην[b] αὐτάρκη ᾤετο ῥύεσθαι Μηδίαν[c],

Parthos facile labefactatis, in Perſas impetum facerent, relictis copiis, quantas ſufficere putabat tutandae Mediae, ipſe

a) καταλιπὼν τινὰ Stp. al., tacite que Mss. etiam, cf. 6, 5, 14. b) ὅσον Ms. Vc. mendoſe, confuſis vocalibus, cf. 1, 10, 8. c) μήδειαν Ms. Ba. v. N.

formulam iterum ſupra 2, 2, 8. m. τοῦτο δεδιότες, μὴ λ. cf. 1, 13, 13. it. ſine Ind. ap. Dem. 124, 26. τοῦ φοβεῖσθαι, μὴ λ. et 275, 9. ἐκεῖνο φοβοῦμαι, μὴ λ. et in pron. iſtius aut ſyn. enallagen numeri ap. Luc. 1, 158. l. 36. ταῦτα, διότι λ., ubi Gs. ſimiliter in Vs. omittit, ſed ib. p. 392. l. 55. ἐκεῖνα — ἡδέως ἂν μάθοιμι λ. πῶς φέρεις λ. *illud* rel., ſed p. ſq. l. 65. οὐδὲ ταῦτά σε — ἐπαίδευσε, μὴ οἴεσθαι λ. *iſta* rel., ubi in N. non bene tentat Hemſth., tum ap. Dem. ſine Ind. 54, 15. ἐκεῖνα εἰδῶμεν, ὅτι λ. et ap. Lat., ut Corn. N. 2, 9, 4. ea *autem* rogo, *ut* rel., ubi e gloſſa eſt Ms. Leid. *id*, tacente Ind., ſed renitente Schell. in de ſtilo p. 580. e. ſq. Deinde excuſari poſſit vulg., quia ſaepe extrinſecus aſſumi debet pron. demonſtr. alicuius nominativus ad v., cf. 5, 5, 1. 6, 1, 12. 4, 13, 1. 3, 4, 14. 1, 12, 8. m. 1, 8, 2. e. Tamen non diffiteor, me inclinare ad Stp. illum nominat. magis, non modo quoniam confuſa poſſunt iterum eſſe α et ος, cf. 4, 8, 16. τινὸς, et ex ordine Noſtri pron. iſtud ſtat in enunciatione extr. cf. 6, 1, 18. 2, 12, 1. 1, 13, 8., ſed etiam quia dilucidior ita fit ſeries, praeſertim memorata re alia in proxime praeced. membro, ut ἐκεῖνος pertineat ad remotius τῷ Πέρσῃ, cf. 3, 8, 3. reddente Bg. e P. pr. διὸ π. cf. 1, 1, 5. 10., non item in ſq. membro, ubi ad formulam τὰ ἐν Π. ſupplet χρήματα ſ. κτήματα, variante Noſtro forſan cum 6, 2, 13. ἄγων καὶ φέρων τὰ λ., ut ſaltem pro vaſtare ceperit Bg. ſuum Lat. ad λυμ., adhibitum etiam aliunde Stp. Th. 2, 738. C. cf. 6, 3, 10. e. λυμ. τὰ κτήματα λ. quocum ex analog. iungitur adv. ῥ., dum aliud in ſq. addit P. iterum, cf. §. 8., deſertus a Bg. etiam in rel., (ubi variatur pro §. 11. per v. ἐμβ. cum pr. et acc. pers. et pro P. *in Perſiam*, cf., tacente Stp. Th., ad Luc. 2, 734. N. 6.) niſi ad κατ. λ., oppreſſo etiam pron., cf. 5, 7, 14. 6, 1, 13., ubi variat Noſter cum 3, 2, 21. φρουρὰν κατ. — αὐτ. et 5, 4, 3. e. δυν. δοὺς, ὅσην ᾤετο λ. it. 1, 4, 10. φρουρὰ ἱκανὴ ῥύεσθαι λ., iungens ſua omnia ex analog.

Μηδίαν) Eandem prorſus Var. affert Sb. Ind. e Xiph., addens „rectius Pal. Cod. Μηδίαν“ quae ſcriptura per ſimplicem, probata quoque contra alteram e dupl. ad Luc. 2, 41. l. 38. et 46. in V. L. f. et h., occurrit ſola ap. Stp. Byz. et Cell. n. o. a. it. ſine Indd. ap. Polb. 2, 233. e. p. ſq. i., (ſed contra Μήδεια ib. 1, 620. m. 625. m. 632. i. 636. m. bis et p. ſq. i. 638. i.) Xen. Cyr. 2, 4, 1. θεοῖς τοῖς Μηδίαν γῆν κατέχουσιν, Th. V. 1. p. 85. Medorum *regionis*, ubi pro adi., cf. de Var. L. Z. ad 'Αvβ. 1, 7, 15. cum 3, 4, 11., ubi Μηδία eſt nomen pers. et uxoris regis Medorum. In ſq. agnoſcit et P. pron. αὐτ., quod hic cum pr. ἐκεῖνος (e Stp. ratione) copuletur in una periodo, ut alias cum nomine propr., cf. 3, 13, 2., ſed per abundantiam hic quoque, cf. 4, 11, 11., ſed 3, 6, 19. in παντὶ pro omni reliquo, quem ſenſum flagitat prior

αὐτὸς σὺν παντὶ τῷ ςρατῷ εἰς τὰ ἑῷα [d] μέρη ἠπείγετο [e]. ἡ δὲ τῶν Ῥωμαίων ςρατιὰ τὴν πορείαν ἀμελέςερον ἐποιεῖτο [f], •μήτε τινὸς [g] φαινομένου, μήτε ἀνθεςῶτος [h], ἤλπιζέ τε τὸν Ἀλέξανδρον σὺν [i] τρίτῃ μοίρᾳ, γενναιοτάτῃ οὔσῃ καὶ μεγίςῃ, εἰς μέσους ἐμβεβληκέναι [ii] τοὺς

ſe cum toto exercitu ad Orientales partes contendebat. 16. Ceterum Romanus exercitus negligentius iter faciebat, nemine apparente aut reſiſtente: ſperabatque Alexandrum cum tertia parte, validiſſima et maxima, in medios impetum feciſſe bar-

d) ἑῷα in Bs. 2. v. §. 14. e) ἐπείγετο In. 2. cf. 3, 15, 15. f) Colon in Ms. Ba. g) μήτέ τινος Ms. Ba. cum A. 1. al., ſed A. 2. μή τέ τιν. cf. 3, 11, 4. h) Hoc comma in Bs. 1. pro puncto A. al. et colo Sep. rel. i) σὺν τῇ τρ. μ. Ms. Ba. v. N. ii) ἐμβεβηκέναι Ms. Ve. v. N.

pars exercitus demta, τινὰ δυν., per variationem cum 2, 14, 1. σὺν παντὶ τῷ λοιπῷ ςρ. quaſi per ellipſin iſtius adi. aut alterius huius 5, 4, 14. e. παντὶ τῷ ἄλλῳ ςρ., P. deſerente Bg. tantum ad ἠπ.

ἡ δὲ τ.) Variatur cum §. 14. Ῥωμ. ςρατὸς, (ex analog., cf. Di. H. S. T. 1. 646, 39. τῆς ςρ. Ῥωμαίων,) et cum 6, 4, 5. ποιησ. τὴν πορ., cui iunctum ex analog. adv. ἀμ. i. e. tum lentius, tum non ordinato agmine, nec infeſtis armis, nec emiſſis exploratoribus atque ſtationariis, cf. §. 21., reddente Bg. e P. etiam in δὲ, cf. §. 8., non item in ſqq., niſi per ſyn. ad μήτε τιν. — μήτε λ., pro *neque* aliquo — *neque*, cf. 2, 8, 7. et 4, 11, 11. m. μηδενὸς αὐτῇ ἀνθ., qualis dat. αὐτοῖς in utr. v. hic opprimatur, ubi conflat Noſter ſua de ſuo, reſpiciens ad §. 4. in ſqq. cum variatione, tum addito adi. μεγ., tum demto ſubſt. ſ. gen. τοῦ ςρατοῦ, quem proinde P. hic addit libere, diſcedens et alias per hanc regionem, non modo mutato v. finito ἠλπ. cum copula τὲ in participium, ſed quoque inverſo ordine γενν. λ., ubi artic. a Ms. adiectus ante adi. et ſubſt., cf. 2, 10, 13. e., fuerit per gloſſam e l. l. et maxime 7, 8, 5. τῆς τρίτης ἡμέρας, aliis ve ſupra, cf. 4, 13, 9. τὴν μεσ. ὁδ. etc., quanquam idem alibi omittitur, cf. 2, 3, 12. 16. et hic per ſe elapſus eſſe potuit ob ſq. litteras; ſicut poſt pr. σὺν ap. Noſtr. ſemper eſt artic. ſive cum ſolo ſubſt., ſive ubi ſimul adeſt adi., praeterquam ante pron. pers., v. c. σὺν αὐτῷ λ. et 3, 15, 16. τὴν κόνιν σὺν ἀρώμασι, ut ap. Fab. A. 1, 6. μέρος τὶ τῶν θυμάτων σὺν ἐμπύροις ἄνθραξιν ἥρπασε, etiam adeo ante adi. et ſubſt., ubi per ſe aeque valuiſſet artic., quo de tamen aliquoties cenſui, nihil in partem utr. decerni poſſe.

εἰς μεσ.) In Ms. re ſit lapſus ſcribae, confuſo ſimpl. et dupl., cf. 5, 3, 3. διετρ. aut ingenium Gloſſatoris, ut ne iterum redeat v. idem poſt §. pr. et 11., cf. Suid. 1, 719. m. ἐμβαλεῖς, εἰςελεύσῃ, it. paulo poſt ἐμβάλλουσι, καταντῶσιν, ἀπέρχονται, — ἐς Λυδίαν, λ. *intrant*, quae notio ſit ex analog. illius infra §. 19. εἰςελθὼν, et hinc, quoniam etiam alibi dr. de iis, qui infenſo animo veniunt, ut Hom. Ἰλ. π′, 94. ψ′, 403., quanquam ib. non eſt cum praep. noſtra, quam habet tamen alias, tropice ſ. phyſice, cf. εἰς κίνδυνον, πόλεμον, λ. Polb. cum Rsk. Poſſ. Call. p.

βαρβάρους[k], κἀκείνους[l], ἀνθελκομένους ἀεὶ πρὸς τὸ ἐνοχλοῦν, σχολαιτέραν[m] αὐτοῖς καὶ ἀ-

baros: atque illos diſtractos ſubinde adverſus infeſtam partem, otioſiorem et tutio-

k) Hoc comma in Bs. 2. al. pro colo Ed., ſed puncto A. Stp. rel. v. N.
l) κἀκ. ſine iota iterum A. al. cf. 6, 1, 4. m) σχολαιοτ. Ms. Ba. cum ed. Lu. v. N.

461. e. Suid. 1, 720. m. 740. e. it. εἰς ἔτος Geop. tum, per aliam rectionem ſimul, L. N. T. Ind. Thuc. in N. Luc. Plut. Hs. Rs. Or. V. 6. 8. Dem. cum Harl. p. Cor. it. Chr. Gr. Call. Fi. Pal. D'Orv. Ch. Thom. M., tum in ellipſin L. Bos., ſed in rem criticam et confuſ. Herdt., ut in vulg. lectionis formulam, praeter illa ad 3, 3, 1., quoque Thuc. Ind. in Schol. Poſſ. Call. p. 466. e. Xen. M. S. Bach. Ἀνβ., ubi et cum εἰς et acc. pers., ut ib. Pol. Z. etiam cum Noſtri pr. σὺν, Rs. Or. V. 4. 6. 8. Lyc., ſed ſine Ind. Dem. 159, 10. it. Iſ. Pan. Mor. p. 43. e., tum Diod. S., ubi et cum nudo abl. πολλοῖς πλήθεσιν εἰς λ., ut ap. Thuc. 272, 23. cum N., ſed cum ſyn. praep. ad Vig. p. 178. a. m. ex „Arr. ἐπὶ τοὺς Θρᾶκας ἐνέβαλον, Thraces *invaſerunt*“ non bene antea ſumta paſſ. ſignif., cum tutior ſit illa elliptica pron. ἑαυτοὺς, qua de ad 3, 3, 1., cf. Ael. V. h. 11, 9. p. 696. e. pro falſis numeris 2, 9. Ind., ubi et 12, 64. p. 834. e. εἴδωλον — ὑπὲρ Αἰνείου τὸν Ἀπόλλωνα εἰς μέσους ἐμβαλεῖν τοὺς ἥρωας, pro *Aenea* Apollinem *illud* in *medios* heroas *immiſiſſe*, (cf. ib. p. 833. i. ἦλθεν εἰς μέσους τοὺς Μακεδόνας,) ad quam analog. hic Noſter.

κἀκείνους) Secutus eſt quidem eandem lectionem Politianus, ſed haec disiungens a verbo praecedente ἤλπιζε. *Steph.*

Periodum ſane, ut alias, P. diremit, addita nova copula δὴ ſ. οὖν, liber idem in rel. hic, ubi, cum ſqq. a pr. v. ἠλπ. adhuc pendeant, non procedit diſtinctio maior poſt τ. βαρβ., qui ſunt iidem cum κἀκειν., dum P. (liberum etiam omiſſo adv. ἀεὶ, cf. §. 6. 3, 13, 8. et Exc. ad 4, 2, 14.) deſerit quoque Sch. in „ἀνθ. qui ſe retrahere ſolebant a ſe moleſtante, qui alio revocabantur, exiſtente aliquo, quod ſe ipſis opponeret, ipſos que vexaret, ἐν. *moleſtans*, h. e. hoſtes moleſtia afficientes“ quam in primo, brevior rectior que ad poſtr., ubi Bg. explet ſubſt. μέρος, reſpiciens ad gen. aliquem e pr. τῆς ςρατιᾶς ſ. τοῦ ςρατοῦ τῶν Ῥωμαίων, ſ. τοῦ ςρατιωτικοῦ, §. hac i. 14. 1. ſq., dum variatur pro §. 6. τὸ πλῆθος τῶν Περσῶν ἀεὶ πρὸς τοὺς ἐπιόντας διαιρούμενον, ſed ex analog. ſcribitur tum in τὸ ἐν., hic de hoſtium parte irruente et infeſtante et populante, cf. Xen. Ἀνβ. 3, 4, 21. e. Di. H. S. T. 1. 167, e., tum in ἀνθ. cum pr. πρὸς, cf. 3, 13, 14., hic potius de paſſ., modo huc, modo illuc tractos, quo de cf. phyſice Di. H. S. T. 1., ſed tropice Fi. Ae. cum Onos. p. 12. c. 1. it. Phil. p. 524. D. e. ἀνθελκόμενος καὶ ἀντισπώμενος πρὸς ἑκατέρου μέρους ὧδε κἀκεῖσε, λ.

σχολαιτέραν) Ms. res videtur minus eſſe a lapſu, quam gloſſa alius adi., cf. 5, 7, 14. id que per comparationem aliorum, aut per ſapientiam, ut proderet librarius originem primam a σχολαῖος, qualia tamen adi. in comparativo etiam extruſum ο habent, cf. Gramm. March. p. 184. i. cum Fi. ad Well. p. 143. m., dum eadem Var. animadverſa ap. Thuc., ſed ut ſemper in textu ſervaretur noſtra forma vulg., 146, 76. 266, 59. et 454, 25., ubi in N. „comparatio in αιτερος Atticorum eſt“

δευϛέραν παρέξειν τὴν ἔφοδον. προείρητο γὰρ πᾶσι τοῖς ϛρατοῖς [n] ὑπερτρέχειν [o], καὶ τό-

rem ipſis acceſſum relicturos. 17. Praedictum enim fuerat omnibus exercitibus, ut popu-

n) τοῖς εἰς ϛρατ. Bs. 1. L. cum Bs. 2. R. mendoſe. o) Punctum hic in Bs. 2. L. et Par. 2., ſed colon in Par. cum Ms. Bg. Tum habentur in Ms. Ve. τοῖς ϛρατοῖς ὑπεραρίϛη· καὶ τόπος ὥριϛο, εἰς ὃν καὶ ὅπου συνελθεῖν ἔδει, ſed in Ms. Ba. e regione Stp. ϛρατοῖς — χειρουμένους. ἔσφηλε haec „ϛρατοῖς, ἐπὰν αὐτοῖς δηλώσῃ τὴν τοῦ βασιλέως κατὰ βαρβάρων ἔφοδον, τότ' ἤδη προσεγγίζειν αὐτῷ ἑκάτερα τὰ ϛρατεύματα, παρ' ἑκατέρων τῶν μερῶν. ἔσφηλε" v. N.

forſan ex opinione Thom. M. cum N., reperiente me formam utr. ap. Suid. et Hſy. 2, 1333. m. 822, i. N. 23., tum ſolam σχολαιτ. ap. Dem. Ioſ. 1, 486. ſ. 3. e. et Zos. 1, 54, 3. 2, 18, 7. it. Heliod. 4, 16. i. τοῦ σχολαίτερον βαδίζειν ἕνεκεν λ., ſed ap. Xen. 'Ανβ. (praeter illud ſine Ind. Z. 4, 1, 13. σχολαίαν ἐποιοῦντο τὴν πορείαν,) σχολαιότερον, pro adv., ut σχολαιότατα ib. Pol. Z., ſed σχολαίτατα ib. Hell., per analog. dante Noſtro omnia cum ſubſt. τ. ἐφ., tum v. παρ., tum utr. adi., ſed liberrimum P. deſerente Bg., at cum libertate quoque ad παρ., ubi Sch. ſine verbo Lat. „*acceſſum* ad aliquid, σχ. aditum *tardiorem*, (quod fuerit ſine incitato curſu, ut Bg. tranquilliorem, ſine moleſtia,) per ſyncop. pro σχολαιοτ., — ἀδ. *tutiorem*, minus timendam" ferente G. Th. tantum *praebere — acceſſum* e Liv., ſed ſervante Bg. ſyneſin in plur. pron. αὐτ., relato ad collectivum remotius §. 1. ἡ ϛρατ., cf. 2, 1, 21.

προείρητο) Forte ὑποτρέχειν, *circumvenire*, a *tergo* indagine *quaſi claudere*, aut συντρέχειν, concurrere. *Reiſk.*

Sch. „*ſupercurrere* ſ. transcurrendo *depopulari*. Polit. videtur omiſiſſe" immo clare omiſit, ut ſine auctore fert Stp. Th. „ſupercurro — transcurro, necnon depopulor" quae repetit fere L. Bas. utr., ſed Ern. „*ſupercurro*, 2) transcurrendo *depopulor*" quo redeat Bg., ex analog. confictum, pro gradiendo progrediendo, populari; dum tolerat vulg. cum libris omnibus quoque Sb. Ind. ſine Vs., repertum mihi ap. Eur. V. Ph. v. 581. tropice, de re, pro ſuperare, it. de pers. cum acc. pers. ib. Barn. ed., ſed cum acc. rei ap. Theogn. ὑπερδραμεῖν, hic ut per analog. Noſter videatur variando poſuiſſe pro ſuperiori κατατρέχειν §. 2. 14. etc., ut parum cum 2, 13, 8. πρ. γὰρ τῷ τοῦ Σεβήρου ϛρατῷ, dum Sch. iterum in „πρ. videtur Pol. praetermiſiſſe verbum hoc" immo totum membrum hoc. Caeterum in Ms. merum eſt vitium e confuſis pluribus litteris, χ et ρ, it. ε et ι, tum χ et ϛ ſ. στ, it. η et ειν.

καὶ τοπ.) Duae voculae καὶ ὅπου ſupervacaneae eſſe videntur; et deinde poſt inferius καὶ deeſſe puto τοὺς αἰχμαλώτους, vel τὰ αἰχμάλωτα, et interpungendum poſt ἔδει, ut totus locus ita legatur, καὶ τοπ. ὥριϛο, εἰς ὃν συνελθ. ἔδει, πάντα τὰ ἐμπ. καὶ τοὺς αἰχμαλώτους ἐν μ. χειρ. *Steph.* Poteſt tamen et vulgata lectio retineri, ſubaudito per repetitionem articulo τὰ, hoc ſenſu, *omnibus*, *quae* occurrebant *et* in *medio* ſita *erant*, ſubactis. *Sylb.*

Qui in primam partem nil in Ind. quam „ὅπου, pro ὅπῃ" ſine Vs., ſed Leiſn. in m. Ox. „leg. καὶ χρόνος καὶ τόπος λ., (ut in m. Ms. Bg.) omittit καὶ ὅπου" forſan obſecutus Stp., qui correxerit iterum clam e P., ubi „praeſtituto *antea* loco, *in* quem *pariter* univerſi, *cum* praeda *abacta* captivis *que* omnibus, *convenirent*" e quibus (praeter liberum

πος ὥριςο, εἰς ὃν καὶ ὅπου lando graſſarentur: ac locus

adv. primum, praeter que adi. *univerſi*, e pr. membro huc ſervatum,) conficias, illum ſibi finxiſſe haec fere Graeca, εἰς ὃν καὶ ὁμοῦ αὐτοὺς συνελθεῖν ἔδει, καὶ πάντα λ. vel ὁμοῦ καὶ αὐτοὺς — καὶ πάντα λ., omiſſis ſimul iſtis ἐν μέσῳ. Qui quidem, utcunque ſe forſan hinc expediens, quia cum Mſs. nihil oſtendit in Leiſn. coniecturam: dimiſerim eam, cum et deſit deinde in Grr. vulg., quod referatur ad χρόνος, et de tempore, quo convenire in certum locum debuerint, in univerſum nihil definiri potuiſſe videatur. Iam de lectione Mſ. Ba., ſi in vulg. verbum ὑπερτρέχειν non adeſſet, iſta nova ante καὶ τόπος inſeri poſſent; quanquam ambigua eſt illius haec pars, ἐπὰν δηλώσῃ τὴν τοῦ βασιλέως κατὰ βαρβάρων ἔφοδον, quando *ſignificarit* regis *ad* barbaros *acceſſum*, ubi quippe dubites, *quis* eum acceſſum ſignificarit, alius, an ipſe rex; quod poſtr. moleſtum fit ob illa ipſa τοῦ βασιλέως adiuncta. Nunc, cum nihil iſtorum in P. aut Mſs. rel. compareat, nec pateat, unde ac qua ratione exciderint iſta omnia: pro ſupplemento librarii violento habeo, quoniam etiam lectio vulg. adhuc tolerari poteſt, et e Sb. quidem ratione ſic, ut adv. ὅπου non tam corrigatur in ὅπῃ, quam pro hoc ſumatur, et pro Lat. *quo* ſ. *quorſum*, quoniam, etſi videntur interdum iſta duo vocabula confuſa eſſe, variant que ſecum in libris, cf. 4, 7, 8. 6, 1, 18. et Xen. Ἀνβ. Mor. 1, 4, 8. i. N., tamen promiſcue advv. loci ponuntur, et adeo illud *in loco* pro altero *in locum*, cf. de ὅπου L. Ern. et Stp. v. e. Hoog. Op. et ad Vig. it. de Lat. *ubi* ſupra 2, 7, 5. 5, 6, 18. Tunc habeamus *in quem* et *quorſum*, duo quidem illa affinia et ſyn., nec tamen prorſus improbanda, cum et alias talia copulentur, v. c. ap. Polb. 1, 556. e. πῶς δὲ καὶ τίνι τρόπῳ λ. *quo modo* et *qua ratione*, Plat. Ph. Fi. p. 263. l. 9. ſq. ὅπῃ δὴ καὶ ὅπως προσγενομένη, cum N. it. Abr. ad Ae. 1, 629. m. Vig. et Ael. V. h., tum ap. Call. Del. v. 1. τίνα χρόνον ἢ πότ' ἀείσεις Δῆλον, *quo tempore* aut *quando*, ubi N. diſſimilia profert, nec tamen iuncta illa reiicit. Sic et lectionem vulg. adeo defenderim in vulgari adv. notione, *in quem* et *ubi*, i. in quo, per brevitatem aliquam, pro plenis, *in* quem *tenderent*, et *in quo* congregarent *ſe*; ut proprie v. συνελθ. conveniat tantum in primum εἰς ὃν, ut alibi talia praegnantia habuimus verba, quae contineant alia, in ſe latentia et ſimul aſſumenda. His contentus, nec ceperim vulg. ὅπου pro *quando*, notione temporis (qua de alibi) nec id tentarim in ὅταν, quia in pr. tantum a Noſtro ponitur τόπος, nec ſimul illud Leiſn. καὶ χρόνος. Ergo reſtat modo ultima pars vulg. lectionis, ubi Stp. iterum e P. clam corrigat, ſed Sch. in „μεσ. *in* medio *ſubactos*, ἐμπ. obvia *quaeque*. Ubi tamen Stp. ſuſpicatur aliquid omiſſum. χειρ. dubium, ſit ne paſſ., an med. Politianus videtur paſſive accepiſſe, pro, *captivis*, manucapeis. Sylb. (immo Stp.) autem totum locum corruptum cenſet, ita reſtituendum, (ubi ſq. tota Stp. coniectura,) vel, repetito ἀπὸ κοινοῦ artic. τὰ, hoc modo καὶ τὰ ἐν μ. χειρ. Atque ita active ſignificabit, cum συνελθεῖν conſtruendum, et τὰ ἐμπ. erit etiam acc., hoc ſenſu, *ubi* convenire *oportebat* eos, *qui* occupaſſent *obvia quaeque* et *in* medio *poſita*. Sic in Epit. Dionis Ioh. Xiph. l. 40. τὰ ἐν ποσὶ πάντα χειρούμενοι, *occupantes* omnia *quae* obviam *facta eſſent*" ap. Sb. 147, 14. *cum* omnia, *quae* obviam *facta* eſſent, *occuparent*, denique Leiſn. in m. Ox. „leg. καὶ τὰ ἐν μέσῳ." Iam, hunc artic. rectius modo repetendum mente, cenſuit

συνελθεῖν ἔδει, πάντα τὰ ἐμπίπτοντα καὶ[p] ἐν μέσῳ χειρουμένους. ἔσφηλε δὲ αὐτοὺς ὁ Ἀλέξανδρος, μήτε εἰσαγα-

definitus erat, in quem convenire eos oportebat, omnibus obviis, quae ve in medio poſita eſſent, in ſuam poteſtatem 18. redactis. Sed feſellit eos Alexander, qui neque adduxit

p) Ing. ſic „καὶ (τοὺς αἰχμαλώτους) ἐν λ.“ v. N.

Sb., cf. 5, 8, 1. 15. maxime que 4, 10, 9., quem ſequitur haud dubie Bg., (ut ad τὰ ἐμπ. alibi, cf. 3, 9. 19.) niſi quod de ſuo καὶ reddit, cf. 2, 8, 5., longius que v. χειρ. iterum, cf. 2, 13, 2. denique ad ἐν μέσῳ potius reſolvit particip. latens per pron., cum Sb. id fecerit in primo τὰ ἐμπ., explens cum eodem hic illud κείμενα, cf. 1, 7, 3. m., dum per variationem Noſter aeque oppreſſit ὄντα, cf. 5, 5, 20. 4, 15, 14. 3, 6, 10., innuens in neutris hic plura, per τὰ ἐμπ. maxime animantes et homines, (variando quodammodo cum 3, 9, 17. θρέμματα τὰ ἐμπιπτ, expreſſo ſubſt.) ſed per τὰ ἐν μέσῳ ὄντα loca urbium vicorum que, ſupplendo ſubſt. χωρία ſ. ἔθνη, ſed ad prius univerſum illud χρήματα, cf. 1, 7, 3. τὰς ἐν μέσῳ πόλεις, et Dem. 299, 27. ἵνα τὰν μέσῳ παραλείπω et 995, 27. ἵνα τἀμμέσῳ συντέμω, ſine Ind., ubi modo in v. μεσ. e. formula εἶναι ἐν μ pro eſſe impedimento ſ. impedire, in quam cf. Xen. Z. Pol. et Cyr. cum Vig. p. 107. a. e., ſed in Stp. cogitatum ſine Ind. Xen. Ἀνβ. 4, 1, 13. σχολαίαν γὰρ ἐποιοῦντο τὴν πορείαν πολλὰ ὄντα τὰ ὑποζύγια καὶ τὰ αἰχμάλωτα, Th. V. 2. p. 189. pro pr. ὁπόσα ἦν νεωστὶ αἰχμάλωτα ἀνδράποδα λ., quae P. libere addidit, comprehenſa, ut dicebam, iam in pr. τὰ ἐμπ., ut Bg. libere etiam pron. αὐτοὺς ad pr. v. ἔδει, ex analog. ſcribente Noſtro per omnia, etiam in τοπ. ἀρ. maxime e Lat., cf. G. Th. in *def.* et Caeſ. b. G. 7, 81, 4. ut — *ſuus* cuique *erat* locus *definitus*, ſed me verſuro ſeverius ita, *in quem* et *ubi* convenire *oporteret*, poſtquam *omnia* occurrentia *et* intermedia *ſubegiſſent*, vel ſic manifeſta vi med. v. χειρ., quae ſola hic obtinere poteſt, etiam a Bg. clare expreſſa, ſaltem per adiunctum pron.

ἔσφηλε) Praeter ordinem alium, diſſolvit P. etiam Noſtri periodum, notionem ſqq. participp. cauſalem exprimens non per ſolitas particulas Lat. *cum* ſ. *dum*, ſed per γὰρ, tenente Sch. in „ἔσφ. feſellit *eos* ſ. eorum expectationem“ partim e Sb. Ind. „fallere *expect.*“ ſed Stp. Th. 3, 1168. G. e. (cum P., ut Bg., quo pertinet illud cap. ſq. §. 1. ψευσαμένου λ.) tangente notionem aliam tropicam modo leviter, cf. Hſy. 1, 1472. e. cum Suid. 1, 874. i. ἔσφ. *clade affecit*, ſ. *proſtravit*, non illam hic admodum neceſſariam.

εἰσαγαγὼν τ. στρ.) ſcil. εἰς τὴν πολεμίαν χώραν. *Reisk.*, qui, tacente L. Bos., e contextu tum hanc recte ſtatuit ellipſin, tum in hoc eodem v. aliam εἰς τὴν ἐκκλησίαν ad Polb., ut aliam alii quoque, cf. D'Orv. Ch. cum Ind. Dem.; (ubi et Nr. i. πόλεμον εἰς τὴν Ἀττικὴν εἰσάγειν,) it. Rs. Or. V. 7. Is., reperiente me, praeter Hſy. 1, 1116. e. p. ſq. i. 1418. e., praeter que varia L. N. T. Rs. Or. V. 6. 7. Is. Ant. 8. And. Xen. Pol. Z. et Ael. V. h. v. εἰς. et ἐς., (ubi et cum adv. ἔνδον, it. cum pr. πρὸς,

γὼν τὸν [q] ςρατὸν, μήτε εἰς- exercitum, nec ingreſſus eſt,

q) In Ms. Ba. τὸν abeſt. *Matt.* v. N.

ut ap. Fi. Theo. et Suid. 1, 31. e., ſed cum pr. παρὰ Aesch. ep. S.). praeter denique notionem patrum eccl. ap. Suic., quoque tropice cum acc. rei, ut δίκην, Abr. ad Ae. 2. Rs. Or. V. 8. Din. et Lyc., ſed ſimul cum pr. εἰς et alio acc. rei L. N. T. Schw. in N., tum phyſice Herdt. et Thuc., ſed nominatim cum acc. pers. Ariſt. Plut. v. 406. Fi. Pal. Rs. Or. V. 4. Polb. ex 2, 728. e. (cui add. 1, 313. e.) cum Vig., ſed cum adv. Fa. Aes., ut tropice Dion. H. S. T. 1., (ubi et in rem critic.) Abr. Dl. Th. Krb. Obs., ſed aliter, ut aliquem inducere in libro, Loesn. Luc. et Plut. Krg., ut ſcribatur tantum ex analog. cum acc. pers., ſed et e Lat. cf. G. Th. 1077, 18. e Liv. (quem et alibi reſpicit Noſter,) 33, 36. e. ambigitur, *utrum* in *Boios* prius, *an* Inſubres *conſul* exercitum *induxerit*, et 8, 19. m. *a* Priverno *Plautius*, alter *conſul*, pervaſtatis *paſſim* agris *praeda* que *abacta*, in *agrum* Fundanum *exercitum* inducit. *Ingredienti* fines *ſenatus Fundanorum occurrit*, cum Sall. Cat. 60, 5. Sed peculiare Noſtro hic eſt, quod iungitur non proprie, ſed pro inducere per alios, duces puta minores, cum ſq. v. εἰςελθ., quod et ipſum intelligitur in ellipſi Rsk. (pro qua hic et in pr. ſumas quoque εἰς Πέρσας e §. 15.) e contextu que de hoſte et cum exercitu, (repetendo e pr. σὺν αὐτῷ.) quae notio hoſtilis infenſi que animi ducta fuerit per analog., tum ex Lat. illo Liv. (cui plena formula addetur e G. Th. 1114, 69. *qui* Teutones — *intra* fines *ſuos* ingredi *prohibuerint*,) vel e Gr. illa, cum pro irruere et irrumpere alio que violento impetu adhibetur, cf., praeter L. N. T. ex Act. 20, 30. et locis de malis geniis, quoque Abr. ad Ae. T. 1. Fi. Pal. et Dem. v. e., ſed per varias ellipſes, ut cum εἰς et gen. loci L. Bos., tum omiſſis εἰς τὴν ἀρχὴν Rs. O. V. 7. Ant. (cui add. plene cum ſyn. praep. εἰςερχ. ἐπὶ τὴν ἀρχὴν Sb. Ind. e Xiph., ſi tamen opus eſt illa praep. adiuncta, a qua in v. ipſo pendere poſſit ille acc. rei, cf. 2, 3, 3. e.) tum omiſſis εἰς τὸν δῆμον, etc., quae interdum tamen expreſſa, de iis, qui prodeunt tanquam oratores, rei, iudices, Vig. Loesn. Obs. it. Krb. et ſine Ind. Decr. R. p. I. p. 70. 276. Polb. ex 1, 314. m. et ad eundem Rs. it. Dem. maxime, tum per varia ib. Poſſ. Call. et Sy. Thuc. cum Abr. Dl. D'Orv. Ch. Luc. Xen. Cyr. cui add. 1, 5, 1. it. Fi. Pal., ſed phyſice de pers., ſenſu praecipuo, ſine praep., pro redire, ej. Theo., (ubi forſan deſit adv. aliquod, ut οἴκαδε, expreſſum ap. Aesch. ep. S.) at cum pr. εἰς, ſenſu forenſi Rs. O. V. 7. Is. 8. And. et Din. tum de feminis etc. Abr. L. Ar. et Herdt., ſed vulg. notione Bg. ad Ariſt. Pl. v. 237. in Harl. Chr. p. Plut. Hs., at cum pr. ἐν τόπῳ, pro εἰς τ., Geop., ſed tropice εἰςερχ. εἰς τὸν πόλεμον Iſ. Ev. cum Xen. Ἀγβ. it. εἰς τὰ πράγματα Rs. O. V. 8. Din. ſimul que cum adv. ib. V. 4. ἐξ ὅτου πρὸς τὴν πολιτείαν εἰςελήλυθεν, ubi dubitat Rs. ſine cauſa, vel ob Lat. *ad* remp. *accedere*, tum de re, phyſice, cum adv. ἐντὸς λ. Fa. Aes., ſed pro inferri cum acc. loci Call. tum tropice, pro redire, de pecunia, i. accipere, lucrari, Xen. Pol. Z., at alio ſenſu, pro inceſſere, occupare, oriri, cum dat. ſ. acc. pers., ut εἰςέρχεται δέος, λ. μοὶ ſ. με, Abr. ad Ae. T. 2. V. Eur. Ph. (cui add. cum oppos. ἐξερχ. ad v. 537.) Rs. Or. V. 8. And. Di. H. S. T. 1. aliter que cum acc. eodem et adv., pro ſubire, Herdt. „τὸν ἀποδέξαντα ἐςῆλθε αὐτίκα, *venit* in *mentem*

ἐλθὼν, ἢ διὰ δέος, ἵνα μὴ δὴ ſive prae metu, ne ſcilicet ipſe αὐτὸς κινδυνεύοι [r] ψυχῇ καὶ periclitaretur anima et corpore

r) κινδυνεύῃ Ms. Ba., ſed κινδυνεύει Ms. Ve. cum A. 2. et Bs. 1. v. N.

audienti" cum p. 531. N. 64. Caeterum in Ms. omiſſus artic. vel librarii lapſu, ob pr. finitionem, vel ingenio, ad variandum cum proximo 6, 4, 13. ex aliis ſupra locis, ubi acc. is eſt ſine artic. Sed de re ipſa, quoniam 6, 6, 5. Alexander dr. rediiſſe Antiochiam, putabitur quidem inde egreſſus eſſe ac progreſſus aliquatenus, certe usque in Meſopotamiam, cf. ib., at non eo, quo definitum erat §. pr.

ἢ διὰ δ.) Pro liberis P. multis deinceps, etiam in addito adi. ad ſubſt. δε., ſervat Bg. Noſtri tum relata ad ſe, ſubſt. cum praep. δ. δ. ad gen. conſq. μητρ. ἐπ. (cf. 4, 11, 15. οὐκ ἀγνοοῦντες —, πλὴν δέει λ., variando ſic pro ſyn. abl. nudo,) tum rectionem in ſubſt. δε. cum coniunct. per analog., cf. per ſyn. ſimpl. μὴ Ariſt. Eccl. v. 646. Di. H. S. T. 1. cui add. 42, 4. ὑπὸ δέους, μὴ λ. it. ſine Ind. Dem. 10, 2. 112, 15. 437, 1. cum Phil. p. 752. F. it. in ſyn. φόβος, μὴ infra ad 6, 6, 8. λύσας λ. e Xen., et G. Th. 278, 31. ſunt *in* metu, *ne* afficiantur *ea*, *poena*, in ſubſt. Bg., qui ſeverior hic in δὴ, quam 4, 3, 18. ἵνα δὴ μὴ λ. per variatum ordinem. Ex analog. etiam conſtantur ſqq., in quae tenet Stp. Th. v. κ. 2, 210. E. ſqq. ſine auctore „κ. τῇ ψ. vitae periculum adeo ſ. de vita, periculum mihi eſt, ne vitam amittam. — nihil aliud eſt κ. περὶ τῆς ψυχ. quam κ. τῇ ψ. — Sic κ. περὶ τοῦ βίου, ap. Ariſtoph. (et alios, cf. Abr. Dl. Th. A. p. 292., ſed 4, 748. e. hinc cum pravo numero) Herodi. l. 5." ſine Vs. et modo poſt locum Iſ. P. Mor. p. 60. ὀλίγοι πρὸς πολλὰς μυριάδας, ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίαις ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύσειν, ubi et p. 53. τοὺς τοῖς σώμασιν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος προκινδυνεύσαντας, prudenter deligente Bg. ſuum Lat. ad ψ. ſeverum, nec P. et Stp. illud *vita*, quoniam oppoſitum σωμ. (cf. 2, 13, 16.) reſpicit ſimul alteram hominis partem eſſentialem, ut appellant, qua vivit et ſentit et ſapit, cf. G. Th. in Bg. Nr. 4. it. ſine Ind. Herdt. 158, 2. ὥστε τοῖσι σφετέροισι σώμασι καὶ τοῖσι τέκνοισι καὶ τῇ πόλει κινδυνεύειν ἐβούλοντο, *ut* ſuis *ipſorum* corporibus *ac* liberis, *atque* etiam *urbe* periclitari *vellent*, immo *pro* tum *liberis*, tum *urbe* ſ. *civitate*, ubi adeo cum dupl. caſu, primum abl. modi σωμ., deinde dat. commodi, it. Dem. 205, 7. ὑπὲρ τῆς Λακεδαιμονίων σωτηρίας — καὶ χρήματ' εἰςφέρειν, καὶ τοῖς σώμασι κινδυνεύειν, et 1224, 27. οὐ μόνον τὴν οὐσίαν ἀναλίσκων, ἀλλὰ καὶ τῷ σώματι κινδυνεύων, it. in v. κ. cum pr. ὑπὲρ 154, 11., ſed cum περὶ 98, 15. 111, 18. cum Rs. O. V. 6., ubi ob locum priorem Iſocr. non bene dubitatur de adiuncta praep. ex V. 5. p. 119. i. ἐν τοῖς σώμασι τοῖς ἑαυτῶν κινδυνεύσαντες, cui add. p. 63. e. πρὸς τοὺς ἑτέρους ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἐκινδύνευσαν, (coll. Iſ. P. Mor. p. 78.) cum p. 123. N. 79. pro que commentario Lyc. V. 4. p. 175. l. 13. ſqq. In formula autem τῆς Ῥ. ἀ. negligentior eſt P., ſed Noſter intelligit iterum modo partem terrarum Rom. in Aſia, cf. 6, 2, 21. e. Caeterum in diſſenſum Mss. cum nihil P. decernere queat: obſervata tamen proderunt haec, variari ab iſtis in verborum modo alibi, et coniunct. pro opt. proxime 4, 13, 8., ſed indic. pro opt. 2, 3, 20. etc., magis per confuſas litteras, quam per ſapientiam librarii in ind. poſt ἵνα, quo de v. Hoog. Op. p. 520. Nr. 12. et inde Z. ad Vig. p. 540. b. i., ſed cum

σώματι ὑπὲρ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς[s], ἢ τῆς μητρὸς ἐπισχούσης[t] γυναικείᾳ δειλίᾳ[u] καὶ ὑπερβαλλούσῃ[x] φιλοτεκνίᾳ. ἤμβλυνε γὰρ αὐτοῦ[y] τὰς πρὸς

pro Romano imperio: ſive matre retinente, ex muliebri pavore et nimia caritate filii;
19. retundebat enim eius

s) Hoc comma in A. al. pro colo Stp. rel. t) Comma habuere hic quoque Bs. 2. L. al. u) δειλείᾳ Bs. 2. v. N. x) ὑπερβαλούσῃ Ms. Ba. cum ed. Ox. et Ed. cf. 3, 10, 4. y) αὑτοῦ per aſperum Ox. 2. mendoſe.

impf. Markl. ad Lys. Rs. Or. V. 5. p. 43. e., at ſimul per omnia tempora Miſc. Obs. A. Nov. T. 3. p. 13. e. it. 15.

τῆς μητρ.) Luciano in Amor. (T. 2.) p. 427. Vorſtius adſerit *αἱ γυναικεῖαι σύνοδοι*, cf. Herodi. 2, 7, 3. 2, 3, 3. ad m. Ox. *Leisn.*

Ad Luc. l. l. cum in textu fuiſſet *γυναικεῖοι σύνοδοι*, ſed in V. L. dediſſet Vorſt *γυναικεῖαι*, poſuit Rz. in N. 57. haec. „Adſentior Vorſtio *γυναικεῖαι* legenti; nam ut ipſi non ignotum fuit, Atticis adiectiva compoſita ac derivata in *ος* communi genere uſurpari, ita me non fugit etiam, Noſtrum adiectiva ab ſubſtantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc de quo quaerimus. — Herodi. etiam 6, 5, 19. (e Bc. diſtinctione,) *γυναικείᾳ δειλίᾳ*. — Nihil interim immuto, quia analoga exempla adferre poſſim haud pauca eorum quae modo communia ſunt, modo terminationem femininam adſciſcunt. — Sic Herodi. 2, 7, 3. *χεῖρα σωτήριον*, — idem 2, 3, 3. *αἰφνίδιον μεταβολὴν*“ in praeſentem rem et terminationem fem. adi. dante me alibi exempla collecta ſimul e Noſtro, ſed deprehendente ap. Luc. 3, 384. l. 23. *γυναικείᾳ τῇ πίττῃ* ſine Var. nec culpatum in N., qui locus non erat in Ind., ſed alius praeterea ib. p. 42. l. 42. cf. Ael. V. h., at ſine Ind. Xen. Sy. 2, 9. *ἡ γυναικεία φύσις*, quod ſine auctore habet quoque Suid., ſed Ind. Fi. The. per alium accentum „*γυναικεῖα ἀγορὰ*“ ubi p. 26. a. m. modo pro *γυναικείας* V. L. *γυναικίας*, tum per ſexum maſc. et neutr., cum ſ. ſine ſubſt., Luc. et Rs. O. V. 4., ſed in neutr. ſing. cum aliquo ſubſt. L. N. T. Hsd. et Fi. The. *γυν. γένος*, quod plenum add. ellipſi L. Bos., denique in neutr. plur., varia ellipſi, (non memorata ib.) variaque notione Hly. cum N. Foes. D'Orv. Char. Eur. Barn. et Stp. Th., ubi et diverſus ille in fem. ſing. accentus; dante Bg. de ſuo praep. in abl. ſubſt., ſed Lat. e P. it. ad v. *ἐπ.*, it. ad rel., ſecus ac Sch. „*quum cohibuiſſet eum*, ne veniret, (recte his expletis,) φ. *matris* charitate *in* filium *nimia*“ iunctis a Noſtro per analog. omnibus, dum Stp. Th. tenet modo adi. affine *φιλότεκνος*, (cf. L. N. T. Call. et Luc.) et contrarium *ἀφιλοτεκνία*, ſed L. Ern. quoque noſtrum ſubſt. „φ. *amor in liberos*“ quibus addenda notio ex h. l. et Bg. pro amore in filium unum, cf. in ſyn. *φιλοστοργία* et affinia L. N. T. Xen. Cyr. et Bach. Polb. Luc. Plut. Krg. cum Gs. Chr. Diod. S. Ioſ. Geop. et Gat. ad Ant., nihil me deprehendente in V. L. pro dupl. in *δειλείᾳ*, nec ap. laud. ad 1, 4, 16., ut operarum ſit vitium merum.

ἤμβλυνε) E P., libere addente ſuum adi. ad *ὁρμ.*, cf. 6, 3, 15., ſervavit Bg. in hoc membro quidem tum Lat. ad v. *ἤμβλ.*, tum formulam aliam ex adi. et ſubſt. pro ſubſt. cum praep., cf. 5, 1, 7., dum Sch.

ἀνδρείαν ὁρμὰς, πείθουσα, δεῖν ἄλλους ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεύειν, ἀλλὰ μὴ αὐτὸν παρατάττεσθαι[z]. ὅ περ τὸν εἰσελθόντα Ῥωμαίων στρατὸν ἀπώλεσεν. ὁ γὰρ Πέρσης, σὺν πά-

generoſos ſpiritus, perſuadens,
oportere alios pro ipſo periclitari, non autem ipſum in acie
20. conſiſtere. quae res eo ingreſſum Romanum exercitum
21. perdidit. Etenim rex

z) Hoc punctum in A. al. pro commate Bs. 1. al. et colo Stp. rel.

„ὁρμ. *ſpiritus* alicuius *ad* aliquid *retundere*, ἤμβλ. retundebat *impetum*“ quorum nil praebet G. Th., quam *generoſi* ſpiritus *imperator*, et Gr. n. in v. Bg. et alias ſyn. phraſes v. *impetum* — reflectere, — *reprimere*, it. *retardare* animos *et* impetus *alicuius*; me daturo ſaltem haec viciniora, *retundebıt* eius *in* virtutem bellicam *ſtudia*, et reperiente tantum haec, ap. Abr. Dl. Th. p. 263. e. „ἀπαμβλύνειν τὴν ὁρμὴν Chryſ.“ ſine Vs., quem ſcriptorem et alibi Noſter reſpexit, in ſuo hic v. cum acc. rei ſecutus analogiam quoque aliorum, cf. Stp. Th. e Bud. C. Foes. p. 24. b. e. 224. b. e. Thom. M. p. 543. cum N. 1. hinc ſine Vs., Hſy. 1, 1629. e. ἤμβλυνεν, ἐτύφλωσεν, ſine N., quae notio nec habetur ap. pr. nec ap. ſqq., ut Suid. Abr. ad Ae. T. 2. Lyc. Thuc. cum Bau. Or. Ios. Geop. D'Orv. Ch. et V. Eur. Hipp. ſine Ind. 239. 2. e. ſqq., ſed in primitivum ἀμβλὺς Polb. Xen. M. S. et Plut. Krg., huc ſpectante per Gr. libera ſine Vs. Cas. ad Spart. c. 55. p. 1017. N. 2. in diſſenſu Noſtri ab illo, cf. Exc. ad §. 11.

πείθουσα) Liberum per omnia P. deſerit quoque Sch. in „κ. *ſubire* periculum *pro*“ non item Bg. ad v. παρ., cf. 4, 14, 19., qui in ἀλ. μὴ cum Stp. Th. et Bud. C. aliunde, et ut in ſyn. per variationem ἀλλ' οὐ, cf. 6, 2, 13.

ὅ περ) Leisn. rubri coloris linea notarat adv. in Vs. Bg., qui dedit id pro longiori P. ellipſi *fines barbarorum*, (cf. §. 3.) reſpicientes utrique ad §. 18., ubi ſimilem vidimus ap. Rsk., hic ut de ipſo exercitu ſic dicatur v. εἰς. hoſtiliter, de exercitus que Rom. parte ſecunda illa, qua de v. §. 3., variante Noſtro cum §. 16. ἡ τῶν Ῥωμ. στρατιὰ, per ſyn. ſubſt. et ſine altero artic., cf. 6, 3, 10. 3, 14, 16., ſed ex analog. conſtante τ. στ. cum ἀπ., quo in v. Bg. cum Sch., ſed cum P. in ὅ π., ſuppleto ſubſt. πρᾶγμα, cf. 6, 1, 18. 2, 10, 2., ſed ſpreto iſtius adv. ad ἀπ. cf. 5, 5, 6.

ὁ γὰρ Π.) E P. retinet Bg. modo libera Lat. ad γὰρ, it. ad ὁ Περσ., cf. §. 14. et ad π. τ. δυν., (quae, variata cum §. 15. e. σὺν παντὶ τῷ στρατῷ, intelligi oportet ſimiliter,) de ſuo reddens rel., cf. in v. ἐπ. 4, 15, 10. quod hic manifeſto tantum in notione hoſtili, non item de repentino, ob adiunctum οὐ πρ. cf. 1, 8, 12. 1, 12, 12. e., per analog. cum τοῦ στ., iuncto cum pr. τῇ δυν. per copiam conſpicuam. In ſq. ἐκπ. λ. (ubi Bud. C. 454, 33. hinc ſine Vs. ſub „ἐκπ. plane ambire et usquequaque ciacumdare“) cumulata Noſtro particip. deſeruit P., ſumens idem hendiad. in particip., ſed liber in omiſſo particip. et membro τὰ τοξ., dum Noſter componit ſua e ſuperioribus locis 3, 3, 12. et 2, 13, 9., omiſſo pron. αὐτὸν, varians que cum 4, 15, 11. κυκλώσασθαι — καὶ σαγ. per ſyn., et mox per τὴν δυν. τ. Ῥ. cum pr. §. et §. 16. ἡ τῶν Ῥ. στρατιὰ, per ordinem et-

ϛῃ τῇ [a] δυνάμει ἐπελθὼν, οὐ προςδοκῶντος [b] τοῦ ϛρατοῦ, ἐκπεριελθὼν καὶ ὥςπερ σαγηνεύσας, πανταχόθεν τε τοξεύων, διέφθειρε τὴν δύναμιν τῶν Ῥωμαίων [c], ὀλίγων

Perſarum cum omnibus copiis ſuperveniens, nec opinante exercitu, circumdatos et quaſi circum retitos, undique ſagittis petens, profligavit omnem exercitum Romanorum.

a) τῇ omiſſum in Bs. 1. b) προσδοκοῦντες Bc. et Par. cf. 2, 4, 17. e. c) Colon in Ms. Ra.

ſiam in adiuncto hoc gen. pers. ex aliorum auctoritate, cf. ap. Di. H. S. T. 1., praeter illud notionis alius 88, 23. τὴν Ῥωμ. δυν. *Romanae urbis vires*, quoque noſtro ſenſu 188, 32. ἔχων συντεταγμένην τὴν Ῥωμ. δυν., *cum* inſtructo *exercitu*, cf. l. 4. 28. p. it. p. ſq. l. 18. et 154, 17. αἱ τῶν Ῥωμ. δυνάμεις, it. 372, 16. et Polb. 1, 314. m. τὰς τῶν Ῥ. δυν. it. p. 409. i. cf. p. 138. m. 2, 250. i. 289. e., ſed p. 304. i. ταῖς Ῥωμαϊκαῖς δυνάμεσι, it. p. 306. m., ut ſyn. τῶν Ῥωμαϊκῶν ϛρατοπέδων ib. 1, 24. e. 39. e. 180. e., ſed τὸ τῶν Ῥωμ. ϛρατόπεδον ib. p. 57. m. 397. f. 100. i., ut τοῖς τῶν Ῥ. ϛρατοπέδοις p. 354. m., ſed τοῖς Ῥωμαίοις ϛρατοπέδοις p. 410. i. et 2, 371. e., tum 1, 133. e. τῶν πολεμίων, οὓς ποτε κρατήσειε, τοὺς μὲν ἐν χειρῶν νόμῳ διέφθειρε, τοὺς δὲ ζωγρείᾳ λ. it. p. 183. m. συνέβη διαφθαρῆναι μὲν τῶν Ῥωμαίων οὐκ ἐλάττους ἑξακιςχιλίων, τοὺς δὲ λοιποὺς φεύγειν, p. 427. m. συνέβη — τὸν ϛρατηγὸν — ἄρδην ὑπὸ τῶν Κελτῶν διαφθαρῆναι μετὰ τῆς δυνάμεως, et 3, 143. e. μαστιγῶν καὶ ϛρεβλῶν — οὐ πρότερον ἔληξε, πρὶν ἢ διέφθειρε τὰ μειράκια λ., unde pateat notio v. pro interficere hic ap. Noſtr., in ambiguo Bg. e P., cf. 4, 6, 4., unde et liberum adi. ad ſubſt. δυν., cf. 6, 3, 15. et in pr. ap. Diod. S. 2, 398. l. 88. διέγνω πάσῃ τ. δυν. διαγωνίσασθαι, *totis viribus* cum *illis* decertare *ſtatuit*.

ὀλίγων) Liberrime periodum diſſolutam e P. ſervat Bg., pro abl. conſq., e notione hic diverſa ſimul, tum cauſae, (unde illorum *quippe*,) tum modi in ſecundo membro καὶ — φρ. τ. ὅ., oppreſſo τε, ſed mutato illius relato καὶ in ſyn. aliud, pro ſeverioribus, *cum* et *pauci* contra *multos* reſiſtere *non* valerent, *et* ſemper *nuda* ſuorum *corporum*, in *quae* ſagittis *petebantur*, munirent *armis*, dum Noſter cum variatione conflat ſua tum e ſuperioribus 1, 12, 13. ὁ δῆμος οὐδὲ ἀντιςῆναι, οἷόςτε ἦν — πρὸς λ. (cf. in med. ἀνθ. cum hac praep. Thuc. cum Abr. Dl. et Xen. Bach.) it. ὀλ. πρ. πολλ. 2, 13, 8. 2, 5, 4. et μήτε ἀμύνασθαι δυναμένων 2, 6, 2., tum aliunde caetera, ubi, cum ſumma tamen libertate, Bg. deſerit P. modo in membro ex analog. εἰς ἃ ἐτ., ut Sch. »ſagittis petebantur« ſed Stp. Th. 3, 1590. F. e. »*quae* ſagittis *impetebantur*« nihil ſimile tenens in φρ. (nec Lat. Bg. e P., cf. eo ſenſu cum acc. rei Xen. Pol. Z. et Dem. τοῦτον, φράττοντα μὲν τὰ ἑαυτοῦ, σωφρονεῖν ἡγοῦμαι, λ., ſed cum dat. rei ſimul Luc. Hom. Ἰλ. μ', 263. ν' 130. ο, 566. Ὀδ. ε, 256., dum nil variant hic libri in litteris ττ, pro 3, 4, 19. σσ, ſed de v. cum τοῖς ὅ. cf. 2, 13, 8. m.) nec in adi. γυμν., iterum per analog. iuncto cum gen., ubi, pro ſeveris *nuda ſuorum* ſ. *ſui*, Bg. e P. quoque retinet liberiora, quaſi fuerint Gr. τὰ γ. τοῦ σώματος, ſcil. μέρη, ut ſit in Vs. ap. Thuc. 360, 91. προςέλλειν τὰ γυμνὰ ἕκαςον ὡς μάλιςα τῇ — ἀσπίδι λ. ſu

τὲ πρὸς πολλοὺς ἀνθίστασθαι μὴ δυναμένων, καὶ ἀεὶ τὰ γυμνὰ ἑαυτῶν, εἰς ἃ ἐτοξεύοντο, φραττόντων τοῖς ὅπλοις[d]. ῥύεσθαι γὰρ αὐτοῖς τὰ

Quippe pauci adverſus multos reſiſtere haud poterant, ſemper que nudas corporis partes, qua ſagittae ferebantur, protegebant armis. Tutari enim

d) Colon in Pat. v. N.

corporis partes, *armis* nudatas, *clypeo* — protegere *maxime*, it. 181, 79. *ἐτόξευόν τε καὶ ἐσηκόντιζον ἐς τὰ γ.* *ſagittis* iaculis *que* nudas *corporis* partes *petebant*, (ubi Schol. *μέρη δηλονότι*, cf. L. Bos. Ell. p. 203. i.,) ſed 324, 37. *τὰ γ. πρὸς τοὺς πολεμίους δοὺς*, nudato *latere*, tergo *que* hoſtibus *dato*, ubi in N. ad V. L. „5) ſcil. *νῶτα* ſ. *πλευρὰ*“ tum ad Xen. Pol. Z. ſ. de rep. Lac. 11, 9. *εἰ γάρ τινες κυκλοῦσθαι ἐπιχειροῖεν, οὐκ ἂν κατὰ τὰ γυμνὰ, ἀλλὰ κατὰ τὰ ὡπλισμένα περιβάλλοιεν ἄν*, Th. V. 2. p. 555. e. *non* verſus *partes* nudas, *ſed* armis *munitas*, eos *circumdarent*, Ind. „ſc. *πλευρὰ*, in latera nuda“ at ib. Hell. 4, 4, 11. m. *παιόμενοι ἐς τὰ γυμνὰ ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων*, Th. V. 3. p. 227. m. a *Lacedaemoniis* caeſi, *qua* inermes *erant*, Ind. „*τὰ γ.* pars, qua quis non tectus eſt“ quae partes et hic variae cogitari poterunt, tum latera utr., tum terga, tum forſan et vertices capitum, ſublatis quidem, ſi neceſſe erat, clypeis, qui h. l. iterum praecipue intelligentur per *τοῖς ὅπλοις*, ut mox ſq. *τῇ τῶν ἀσπίδων προβολῇ*, cf. 3, 14, 14., ſicut ſuppleri ſufficiet illa *μέρη τοῦ σώματος* ſ. *τῶν σωμάτων*, cf. Abr. Dl. p. 546. e. *τοῦ σώματος γυμνόν τι ἀποφήναντες ἠκοντίζοντο* e Pauſ., tum ap. Diod. S. 2, 322. l. 84. *ἀνῄρουν τοὺς διὰ τὴν ἄγνοιαν γυμνὰ τὰ σώματα τῶν ἀμυνομένων ὅπλων παρεχομένους*, inermia *per* ignorantiam *corpora* offerentes *trucidabant*, ſed *τὰ γ.* alio ſenſu verecundo Fi. The.

ῥύεσθαι) Tota hac enunciatione ac ſententia Noſtri e genere *νοημάτων* ſumenda per parentheſin, ad inſtructam narrationem pertinente, qua per cauſam redditam pingitur animi militum conditio affectio que, cf. 2, 2, 6., confuſetur ſeriei, maxime ob ſq. *ὥστε*, melius, quam per P. rationem liberrimam, omittenda cauſali ſumto que alio verbi modo atque adeo participio pro finito tempore una cum alio numero, qui ex oppreſſo pron. *αὐτ.* per vim expreſſus eſt, unde et rel. iſtius venit mutatio, non caſtigata illa a Stp. in m., ſed praeclare a Bg., dum Noſter omnia conflat iterum ex analog., ſed tenet Sb. Ind. v. „*ῥ.* *tueri* c.“ at Stp. Th. 1, 1265. G. „*ῥ.* — *ἀγαπητὸν*, (ſic, per lect. aliam, omiſſo v. *ἦν*,) conſervare ſ. ſervare corpora ſua, non pugnando obiicere periculis“ non huc reſpiciens, nec ad Lat. Bg. formulam, (ex analog. quidem confictam tantum, at commodiorem, quam Sch. „gratum, acceptum erat“) in Gr. e verbali cum v. ſubſt. it. dat. pers. et inf., pro ſatis erat ipſis, ſ. contenti erant ipſi, cf. Ind. Sb. et ej. Di. H. T. 2. Xen. Z. Pol. et Mor. *Ἀνβ.*, at, per rationem P., cum *εἰ* ib. Bach. et Cyr. it. Luc. et Dem., ubi et cum dat. particip., *οἷς ἀγαπητὸν ἦν, μὴ πάσχουσι κακῶς αὐτοῖς*, cui add. cum *εἰ* 302, 1. (cf. Poſſ. Call.) et cum ſyn. *ἐὰν* 1322, 18. it. cum *ἂν* 130, 6. cum Rs. O. V. 10. p. 261. m., ſed *ἀγ.* *ἡγοῦντο* cum inf. ap. Diod. S., ſed ſine Ind. Ioſ. 2, 153. ſ. 4. e. *Σαβίνῳ δὲ ἀγ. ἦν ὑπεξελθεῖν λ.* *Sabino* non diſplicebat, *ut* clam *cum* ſuis

σώματα, οὐ μάχεσθαι, ἀγαπητὸν ἦν[e], ἔστε δὴ πάντες ἐς[f] τὸ αὐτὸ συναλισθέντες, καὶ τῇ

22. ipſis corpora, non pugnare, optabile erat. Donec iam omnes in unum coacti,

e) Comma hic in Bs. 2. L. al., cf. 4, 9, 11. f) εἰς Ms. Ba., cf. 4, 5, 10. 4, 15, 10. e. et N. it. de commate poſt παντ. in una Bs. 2. L.

abiret, denique 1, 15, 16. e. de οὐ in oppoſ., pro ἀλλ' οὐ ſ. ἀλλὰ μὴ per variationem cum §. 19.

ἔστε — συναλ.) Verbum hoc raro obvium. Utitur Luc. de luctu p. 301. et Lucas Act. 1, 4. In activo tamen et ap. Xenoph. et Herodot. obvium eſt, ut Lexx. docebunt, cf. et Wolf. in cur. phil. ad Act. l. l. Ariſtophanes Lyſ. v. 93. *τίς δ' αὖ ξυναλίαζε τόνδε τὸν στόλον τὸν τῶν γυναικῶν; quis* iſtam *convocavit* multitudinem *feminarum*; Ubi Schol. *ξυναλιάζειν δὲ ταυτὸν τῷ ξυναλίζειν, ἤγουν συναθροίζειν. Leisn.*

Sch. „paſſ. σ. ἐς τ. α. πάντες, *congregati* in *unum* omnes, *confertim*, cf. Act. 1, 4.“ in poſtr. retinens liberrimum P. adv., quo coëgerat ille totam formulam Noſtri ex analog., ſed ad hoc membrum trahens adi. παντ. melius, quam ut referatur ad ſq. v. ἀπεμ., (unde comma potius figendum ſtatim poſt δὴ, hic a Bg. redditum, ſecus ac 3, 12, 22.) cf. ap. Dr. de V. med. p. 462. e. illud Eur. χρησμῶν δ' ἀοιδοὺς πάντας εἰς ἓν συναλίσας, (et Xen. Ἀνβ. 6, 3, 3. εἰς ὃν δέοι πάντας ἁλίζεσθαι,) cum Kypk. 2, 3. m. hinc „*omnes* in *unum* locum *congregati*“ ſed Zos. 1, 33, 7. *πάντας γὰρ σχεδὸν τοὺς πέριξ οἰκοῦντας συνέβη κατ' αὐτὴν (πόλιν), ὡς εἰς ὀχυρὸν χωρίον, συναλισθῆναι*, nam *finitimi* propemodum *omnes* in *eam*, veluti *locum* munitum, *confluxerant*, ubi cum dupl. praep., ſed ſyn., et cum diſerto ſubſt. (quod hic ſupplendum ad formulam ἐς τὸ α., variatam cum 5, 3, 14. εἰς τὸ α. δὴ συνιόντων, quo librarius Ms. reſpexerit,) ſed praeterea cum ſ. ſine pr. εἰς repertum mihi in act. ap. Eur. Barn. et Ioſ., ſed in paſſ. ſ. med. ſimul L. N. T. cum Alb. Gl. it. Krb. Obs. et ej. Decr. Byz. p. 11. e. Foes. p. 359. m. et 18. b. m. Xen. Ἀνβ. et Cyr. it. Luc. Suic. Th. Hſy. et Suid. 3, 399. m. 404. e. qui et 1, 114. m. ſimpl. ἁλίσας, συναθροίσας, quaſi in noſtro compos. redundet pr. σὺν, quae tamen erit pro Lat. *ſimul*, ut non bene per ſe vertitur *in* unum *congregare*, (cum ſupra εἰς ἓν et hic ſyn. adiunctum habeat diſertum ἐς τὸ αὐτὸ,) aeque autem hic et alibi per paſſ. aut med., ſeſe contrahentes, ſponte, ita neceſſitate urgente, vel inviti adacti, ab hoſtium imminentium vi; ſicut ſyn. ſumitur συνάγειν quoque pro invitum cogere, rel. cf. Rs. ad Polb., ſed ad ſyn. formulas Kypk. 1, 392. e „Ioſ. *μὴ πάλιν εἰς ἓν ἀθρόοι συλλεγῶσι, ne* iterum *confertim* ſe *coniungerent*, et Dion. H.“ ſine Ind. S. T. 1. 110, 26. συνάξειν εἰς ἓν τὰ ἔθνη, per liberam Vs., ubi et l. 12. αἱ τῶν Ῥωμαίων γυναῖκες — συνελθοῦσαι — εἰς ἓν χωρίον.

καὶ τῇ — τειχ.) Forte *τειχίσαντες ἑαυτοὺς, τὸ μὲν πρῶτον γενναίως ἀπεμάχοντο —, βαλλόμενοι δὲ πανταχ. Reisk.*

Qui haec in prima quidem parte confingit ſine libris, at cum P. „*cum — clipeis* ſeſe *quaſi* muro *circumſepſiſſent*“ unde et Bg. per paſſ., ſyn. illud activo cum pron. recipr., cf. 2, 6, 19. φρ. αὐτ. it. 5, 8, 12. αὐτ. κατ., dum habet hinc Sb Ind. „τειχίζειν, murum facere“ et Stp. Th. 3, 1358. D. m. „εἰς (ſic memoriter) τὸ α. σ., καὶ τ. τ. α. προβολῇ τειχισ., — πολ. quum *clypeis* obiectis *veluti* murum *feciſſent*, i. e. cly-

τῶν ἀσπίδων προβολῇ ὥςπερ	et clypeorum obiectu quaſi
τειχίσαντες, ἀπεμάχοντο ἐν	muro ſepti, depugnarent
σχήματι πολιορκίας, βαλλό-	tanquam contra obſidionem,
μενοι[g] πανταχόθεν καὶ τιτρω-	iaculis undique infeſtati et
σκόμενοι, ἀντισχόντες, εἰς[h] ὅσον	ſaucii ac obnixi, quantum

g) καὶ πανταχ. βαλλ. Ms. Ba., at plene Ms. Ve. καὶ παντ. βαλλ, καὶ τιτρ. v. N. h) ὅσον ἐνεδ. Ms., Ba. v. N.

peis obiectis ſe quaſi muro muniſſent et circumſepiiſſent“ omiſſum in Gr. ὥςπερ tamen bis in Vs. reddens, clam e P. partim facta, et ſic, ut e textu vulg. eandem ſententiam efficeret cum Rs. illo ſupplemento pron. recipr., quod in multis quidem v. act. valet, ſed nec memoratum cum noſtro v. ad L. Bos. Ell., nec repertum mihi, ſed modo alia, alibi proferenda, et ne ſemel quidem ſic tropice, ut ex analog. tantum ſcribatur, etiam cum abl. adiuncto; nihil ferente etiam G. Th. quam merum: muro *ſeptus*, et *munire* ſe *liberalitate*, etc. it. *palpebrae* tanquam *vallo* pilorum *munitae*, ſed Cl. Cic. v. προβολὴ e Gell. *caput* et *os* ſuum *manibus* oppoſitis *quaſi* vallo *praemuniunt*, tum ap. Cup. Obs. p. 89. ſq. modo προβ., tamen de ſcuto, et [illegible] Polb. „πρ. ἀσπίδος“ ſed in textu ipſo 1, 21. e. ſ. 1, 31. m. ὧν οἱ μὲν [illegible] τὴν κατὰ πρόσωπον ἐπιφάνειαν ἐσκέπαζον ταῖς τῶν θυρεῶν προβολαῖς, *quorum* primi *adverſos* ictus *ſcutis* obiectis *defendebant*, unde Noſter conflarit ſua, reperiente me ut affine v. προβαλλ. de ſcuto aliis que armis, cf. 7, 4, 13. e., ſic noſtrum ſubſt. ſenſu eodem hoc de pugili aut milite ap. Cas. ad Polb. T. 3. p. 671. Toup. ad Suid. 2, 53. Pierſ. Veriſ. it. ad Ael. V. h. 2, 44. N. 3. cum N. ad Apoll. Lex. ed. Toll. p. 574. et G. Th. v. *procinctus*, tum ſenſu hoc phyſico aliquo alio ap. *Hſy. Foes.* et cum gen. quodam rei, ut ποταμοῦ Diod., ſed tropico varie, ut pro *praeſidio vitae*, pro ἀφορμῆ, ap. Caſ. ad Theophr. Ch. et Vig., ſed pro munimento ſ. propugnaculo de perſ. ſ. re, abſolute aut cum gen. aliquo, ap. Soph. Ai. et Xen. M. S. cum Hdb. p. 134. it. Z. Pol., at ſenſu forenſi ib. Hell. cum Thom. M. L. Tim. R. et Rs. O. V. 4., ſed in varium ſenſum alium ve ap. Bud. C. Stp. Th. Suid. et Ind. Dem., ubi et in rem critic., ut ap. Call. et Di. H. S. T. 1.

ἀπεμάχοντο) Libertatem P. et ſimul Bg. deſerit quoque Sch. in hoc v. „defenſabant ſe, milites, ſpecie obſidionis, σχ. ad *formam*, ſpeciem, ſimilitudinem *obſidionis*“ vim med. ſic aliquam prodens v. ἀπ., hic poſiti de militibus, in libero aperto que pugnantibus campo, dum ex analog. iungit Noſter rel., ſed Stp. Th. 1, 1327. E. e Bud. L. „in ſpeciem *obſidionis*“ non tenens Bg. phraſin ib. in v. βαλλ., hic i. q. §. pr. τοξ. cf. 1, 12, 14., non bene Sch. reſolvente „*qui* petuntur *telis*.“

ἀντισχόντες) *Poſt* hoc verbum deſideratur copulativa *et*. *Sylb.* Quem videtur Bg. ſequi, addens idem aliam ſimul copulam mox ad τὸ τελευτ., intra quae duo vocabula ſane τὲ exciderit, ut et poſt ἀντισχ. Unde, iunctis omnibus particip. a βαλλ. usque ad ἀνδρ. cum v. et membro ἀπεμ. — πολιορκ., ſeries fuerit haec, ὥςτε — ἀπεμάχοντο — τό τε τελ. — διεφθ. Rurſus, dum e P. libero nil dirimi poteſt, e Mss. ratione, praeter transpoſitum v. aut adv., cf. 4, 4, 7. 5, 3, 2. m., inſertum καὶ, cf. 5, 8, 13., per ſe intra ſyllabas κιας et βαλ elapſum, ſeriem quidem fa-

ἐνεδέχετο, ἀνδρείως, τὸ τελευταῖον [i] πάντες διεφθάρησαν. 23. μεγίστη τε αὕτη [k] συμφορὰ, καὶ

licebat, fortiter; poſtremo que univerſi interirent. Ingens haec calamitas et qua-

i) Sic Ms. Ba. diſerte duabus vocibus cum edd. A. al., pro τοτελ. una ſerie Stp. rel., cf. 1, 12, 11. m. k) αὐτὴ Bc. 2., cf. 1, 17, 8.

ciat hanc, ἔςε — ἀπεμάχοντο — πολιορκίας, καὶ, βαλλ. — τὸ τελευτ. — διεφθ., ſed membrum ſine copula ἀντ. — ἀνδρ. interiectum, in mediam que orationem, ut alibi, locatum; quanquam aeque ſuſpicari licet, illud Mss. καὶ, pertinens proprie ad ἀντισχ. (ante quod elabi itidem potuit,) e marg. additum eſſe alieno loco. Per quae nondum poterit textus refingi, multo minus ad Rsk. voluntatem rel., cuius illa τὸ μ. πρῶτ. γενναίως nec ipſa comparent ap. P., deſertum a Bg. etiam ad ἀντισχ. cf. 3, 7, 13., quocum datur adv. ἀνδρ. ex analog. it. formula rel. εἰς ὅσ. ἐνεδ., quo in v. Sch. „quoad *fieri poterat*" ſed ſyn. Bg. non tenet Stp. Th., variante Noſtro pro 4, 8, 8. ὡς ἐνεδέχετο, it. pro ἐς ὅσ. ſupra, cf. 4, 15, 9. cum aliis, ut Plut. Hs. 14, 18. εἰς ὅσ. οἷόντε ἐςί, Ind. „quantum *fieri poteſt*" ſed in m. Ox, notante Leisn. „Vig. 475." ubi ed. Z. p. 578. „ εἰς ὅσ. quantum, ſ. quamdiu. Herodi. l. 6. ἀντ. — ἀνδρείως. τελευτ. (ſic memoriter) π. διεφθ. *cum* fortiter, *quantum* ſ. *quamdiu* licuit, *reſtitiſſent*, tandem *caeſi ſunt* univerſi" cf. p. 125. i. aliud exemplum, ſed ſupra 2, 11, 7. in notionem vel temporis, vel modi, pro illo Lat. *quantum*, i. quatenus per vires corporis fieri poterat. Sed Ms. res, in omiſſa praep., fuerit vel hinc, quod elapſa ob pr. ſyllabam, vel e gloſſa ſimili, ut 4, 15, 9., dum contra ellipſin ſupplent alii grammatici, cf. Suid. 2, 722. e. ὅσον, ἀντὶ τοῦ καθ' ὅσον, cum L. N. T. Krb. v. ὅσ. i., hoc membrum P. contrahente in *diu*, aut plane omittente, libere adiuncto illo adv. cf. 5, 4, 17. ſicut mutarat ordinem in adv. ἀνδρ. et in τὸ τελ. (quo de cf. 1, 12, 11.) it. in adi. παντ. ſecundo, quod, cum primo ab init. §. capiendum in repetitione, ut 6, 4, 10. τοὺς τετρακοσίους, idem P. omiſit, cf. 6, 4, 3., aut complexus eſt in formula ſua ad ſq. v. διεφθ. „occidione *occiderunt*" qua de, dum G. Th. tacet cum Ind. Liv., emphaſin prodit univerſe Cort. ad Cic. ep. 15, 4, 13. e., ſed obſcure quid N. ad Iuſt. 2, 14, 8., ut plenum interitum et totius exercitus Schell. L., ubi tamen et e Tac. *cuncta* victa *occidioni dantur*, et antea e Colum. *ne* ad *occidionem* univerſum genus *perduci patiamur*, quae adiuncta, paria noſtro Gr. πάντες, reducant potius formulam illuc modo, ut ſit per caedem perire ſ. mori, et i. q. ſimpl. caedi, concidi, et ſubſt. *occidio* i. q. caedes et interitus; reddente Bg. hic paſſ. δ., ut alibi, cf. 3, 9, 12., ſed per ſimplicitatem Noſtro idem v. repetente ter deinceps, hic, §. pr. et mox §. ſq.

μεγίστη) Bg. e P. tum omittit copulam ab init. §. cf. 4, 15, 19., tum retinet, praeter rel. Lat., quoque reſolutum particip. per pron. et adi. negat., ſervante libertatem hanc Sch. etiam in v. μν., niſi quod ſubſtituit ſyn. *commemoratur*, dum Noſter uni ſubſt. συμφ. dat duo adiuncta ſ. epitheta, adi. quidem et pro eo valens particip., ubi ſevera procedebant, *ingens* que *haec* calamitas *et* non *facile memoranda*, aut ſaltem *et* qualis *non* facile *memoratur*, cum Bg. illa ſint potius alia Gr., ut 2, 11, 16. μέγιστα ἐκεῖνα ἔργα, καὶ οἷα οὐκ ἄλλα λ. ſ. καὶ οἷα μηδεμία λ. (cf. 4,

οὐ ῥαδίως μνημονευθεῖσα, Ῥωμαίους[1] ἐπέσχε, δυνάμεως μεγίστης διαφθαρείσης, γνώμῃ

lis nulla facile memoratur, Romanos occupavit, exercitu ingenti peremto, ani-

1) Ῥωμαίοις Mss. Ve. et Vi. v. N.

8, 19.) quo et illo loco 5, 1, 7. *πόλεμον, μέγιστόν τε ὄντα καὶ ἐφ' ᾧ λ.* quod diximus, poſſe aſſumi pron. *τοιοῦτος*, id et hic valebit et in Bg. pron reſpicitur, quippe poſito ſaepe pro *talis*, *qualis*, ut *qui* pro *is*, *qui*, oppreſſo quidem pron. demonſtr., unde hic accipimus *ingens* que *haec* calamitas *et talis*, qualis *non* facile *memoratur*, ſed ut redundet pron. *αὕτη* aeque, ac *ἐκεῖνα* l. l. antea, modo additum, ut referatur res ſubiecta ad proxime praecedentem et iam memoratam; ex analog. iunctis *οὐ ῥ.* cum *μν.*, cf. Is. P. M. p. 92. e. cum Plut Hs. 14, 24. *ταῖς μεγίσταις συμφ.* et Rs. Or. V. 6.

Ῥωμαίους ἐπ.) *Romanorum* fortunas *retroegit*, Budaeus. *Sylb.* Pro *Ῥωμαίοις ἐπέπεσε.* Non eſt hic *inbibuit*, ſed *obruit*, *oppreſſit*, *κατέλαβε.* *Reisk.*

Illa Bud. ſunt in Comm. 887, i. „*ἐπέχω*, moror et inhibeo, et retro ago et remoror. Herodi. de clade ab Alexandro accepta in Perſide, *μεγ.* — *ἐποδ.* i. e. retro egit Romanorum ſucceſſum et fortunam“ nihil hinc tenente Stp. Th., ſed et Sch. ponente poſt P. „*incidit* illis *calamitas* ſ. *repreſſit* eos“ dum Bg. vidit cum Rsk. veram notionem hic in formula, per analog. conflata, cf. 1, 1, 5. e. ad *φθορ.* in Leisn. N. et 1, 12, 7., qua quidem notione ſemper habet v. *ἐπεχ.* ſecum acc., ut alius ille Mss. tertius, quanquam per ſe in v. obvius, tamen hic ſit a librarii vel ignoratione vel lapſu in *υ* et *ι* ſolenni, cf. 6, 1, 7. e. In ſq. membro gen. ſq., (a quo pendet alterum ſubiectum eorundem caſuum, ſed diverſae notionis, dum in primo tenetur cauſa, ſed in ſecundo modus,) conflato ex analog., P. deſerit Bg. tantum in ordine et Lat. ad v. *δ.*, ap. G. Th. „*ἀνῃρημένος*, — *peremta* et *interemta*, pro interfectis“ cf. 4, 8, 11., nemine, quod tenuerim, ipſum caeſorum Rom. numerum prodente ac definiente.

γνώμῃ κ. ῥ.) Parallelismi ſtudio ut alias ſaepe. *Stroth.* innuens forſan rhetorum illam paronomaſiam, quo de luſu alibi. Sed in pictura hac Noſtri, ad narrationem illa inſtructam iterum pertinente, qua iudicium ſcriptoris apponitur, iuncta ſunt omnia per analog., maxime in abl. cum v. *ἀπ.*, cf. laud. ad 5, 1, 3. ubi Bud. C. 1060, 36. „Herodi. *δυν.* — *ἀπ.* exercitu *nullo* antiquorum *inferiore*“ ſed Stp. Th. 1, 916. G. e. „aliquando dativus praeter gen. ponitur, ut Herod. *δυν.* — *οὐδεμιᾶς τῶν ἀ. ἀπ.*“ ſic cum lect. al. in pron. memoriter et ſine Vs., tum Dio C. 1, 397. de Romanis quoque, *καὶ τῇ ῥώμῃ καὶ τῇ γνώμῃ ὑπερέχοντας*, quo in loco, olim ſine Vs. a me ſignato, *γνώμη* ſumitur de ſapientia, et parte animi prima, h. e. mente atque intelligentia, ſed hic ap. Noſtrum de altera et voluntate, pro fortitudine ſtudio que et alacritate pugnandi perferendi que moleſtias, pericula ac mortem ipſam, et pro *ἀνδρείᾳ* §. 19., (cf. Zos. 3, 6, 1. *καρτερώτατοι — θυμῷ, καὶ ῥώμῃ καὶ καρτερίᾳ τῇ περὶ τὰς μάχας*, *et* animis *et* corporum *viribus*, it. 5, 45, 2. *τόλμῃ καὶ ῥώμῃ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στρατεύματος*, *tum* audacia, *tum* robore *corporum*, cf. 5, 34, 2. *σώματος ῥώμῃ*, robore *corporis*, at Dd. S. 1, 239. i. *ἀλκῇ*

καὶ ῥώμῃ μηδεμιᾶς τῶν ἀρχαί-	mis et robore nulli veterum
ων ἀποδεούσης. τόν τε Πέρ-	24. cedente. Perſam que ad
σην εἰς ἐλπίδα μειζόνων πραγ-	ſpem maiorum rerum incen-

καὶ ῥώμῃ διαφέρουσαν, animi *et* corporis *robore*, l. 79. ἀλκῇ καὶ ῥ. περιγε-νομένην, virtute *animi* atque *corporis*, et l. 89. τῷ κάλλει καὶ τῇ ῥ. forma *et* virtute *corporis*, it. 2, 194. l. 50. διαφέρων ἀνδρείᾳ καὶ σώματος ῥώμῃ, fortitudine *ac* robore *corporis*, et p. 238. i. τῇ τε τοῦ σωμ. ῥώμῃ καὶ τῇ τῆς ἀλκῆς ὑπεροχῇ θαυμαζομένων, propter *corporis* et *animi* vim *egregiam*, it. ap. Polb. 2, 7. e. τῇ σωματικῇ ῥώμῃ καὶ τῇ ψυχικῇ τόλμῃ δια-φέροντας *robore* corporis *et* praeſentia *animi* atque *audacia*, pro quibus p. 11. i. τὰς σωματικὰς καὶ θυμικὰς δυνάμεις, *corporis* robore *aut* ſpiritus *ferocia*,) ſenſum hunc reddente Bg. per plur. iterum, cf. 2, 9, 9., ſed, dum nemo caſtigabat, P. errante „*fide*, vel *robore*“ male repetente Sch. in γυ., dum reperi de ῥωμ. in aliam confuſ. ap. Diod. S., ſed abſolute *Hſy. Suid. Aesch.* ep. *S. Is. Ev.* e p. 13. m. 37. i. *Xen. Ms. S. Di. H. S. T.* 1. *Fa. Aes.* et *Plut. Hs.*, at cum gen. aliquo, rei quidem, ut τοῦ σώματος ap. Ael. V. h. et ſine Ind. ap. Herdt. 14, 60. (qui gen. hic intelligetur, collecto hoc robore corporis in parte exercitus hac ex iſto tertiae partis §. 16. et 4. γενν.) it. τῶν χειρῶν Rs. O. V. 7. Ant, ut pers. V. 6. (cum Herdt.) ſed tropice de animo, in malam partem ib. V. 4., ſed in bonam Xen. Bach., ut de pers., per abſtractum pro concreto, ut ſyn. δύναμις, de copiis militaribus, ib. ᾿Αvβ., ſed ib. Cyr. cum Gs. Chr. Dem. cui add. 153, 28. Thuc. cum Abr. Dl. et Is. Pan. M. p. 3. e. 38. i. 90. e. 99. m., ſervante Bg. e P. rectionem in μηδ. ſeverius, quam 2, 6, 19. e.

τόν τε Π.) Perſam, *ut* maiora *ſperaret*, inflavit *tantarum* rerum *ſucceſſus*. Τύφος pro *faſtu* eſt 2, 4, 18. (e.) Apoſtolus 1 Tim. 3, 6. habet τυφωθεὶς, *inflatus*. 1 Tim. 6, 4. (τετύφωται.) 2 Tim. 3, 4. (τετυφωμένοι.) Cic. ad Att. 12, 25. (e. *mihi* crede, *una* me *cauſa* movet, *in* qua *ſcio* me τετυφῶσθαι.) it. 13, 29. (m. *in hoc* τὸν τῦφον μου πρὸς θεῶν τροποφόρησον.) *Leisn.*

Ciceronis quidem loca non videntur huc pertinere, quoniam ibi τύφος eſt inſania f. inſana vehemens que cupiditas f. ambitio et vanitas, ac τυφοῦσθαι inſanire, i. nimis cupere f. vana, nimium eſſe vanum ve, cf. Intp. cum Cl. Ern. v. τετυφ. et τὸν τύφ., ut in loca N. T. quoque Suic. Alb. Gl. cui add. p. 124. N. 91., Lexx. Obs. Krb. et Loesn. it. ſine Ind. Kypk. 2, 365. In noſtro autem loco interpretando diſcedunt a ſe ita, primum Pol. e Vs. vet. „*Perſam* vero *maiorum* ſpe *rerum* implevit *tantarum* ſucceſſus *rerum*“ ubi, praeter copulam vulg. per δὲ iterum, cf. §. 9. 2, 8, 17. praeter que ſervatum ſubſt. Lat. *rerum* ad πραγμ. (quod in Ms. Bg. omiſſum reſtitui, cum repetitam vocem Noſtri que copiam mox idem P. toleraſſet,) ſenſum expreſſit libere, ex analog., dum G. Th. modo habet *implere* ſpei *aliquem* et *complere* ſpe *aliquem*, ſine explic., quae ſunt i. q. in animo alicuius excitare ſpem, facere, ut quis ſperet. Cui Vs., ſervatae a Dreſ. de V. med., addidit Stp. ed. „*Perſ.* v. faſtu *et* maiorum *ſpe r. i. s. ſ. r.*“ qui in Th. 3, 1707. E. „Herodi. accepit τυφῶσαι pro ἐπᾶραι et inſolentem reddere, l. 6. τὸν δὲ (ſic memoriter) Π. — εὐπρ. Bud. (non in Comm.) Ubi poſſis etiam interpretari *inſolentem reddidit* et *accendit* ad *ſpem maiorum*. ut τυφοῦν ha-

μάτων ἐτύφωσε τηλικούτων ἔργων εὐπραγία. dit tantarum rerum ſucceſſus.

beat aliquam etiam ſignificationem τοῦ τύφειν καὶ ὑπεκκαίειν.“ Denique Per. ad Ael. 9, 41. p. 639. (a Leiſn. in m. Ox. etiam notatus ſic „Per. ad Ael. 9, 41. p. 591.“) l. 6. ὑποτυφόμενος ἤδη εἰς τὴν τοῦ Μηδίζειν ἔρωτα, accenſus *iam* tacite *in* ſtudium *Medorum*, N. 2. „τύφεσθαι proprie *uri*, incendi. — Transfertur inde ad animum hominis. Sic Herodi. 6, 5. c. τόν τε — εὐπρ. *tanta* felicitas *excitavit*, incendit, *Perſam* in *ſpem* rerum *maiorum*“ qui, cum Bg. plane, debuit modo ordinem mutare, ut tropicum praemiſſum *incendit* expoſuiſſe videretur per *excitavit*, ut, tropum reſolventes, fecimus ipſi in illo P. et G. Th. „*inc.* — tralate excitare“ non ibi habens formulam ipſam Bg., ſed in ſyn. „*accenſa* alicui *ſpes* Virg. A. 5, 183. „ubi R. Met. *orta eſt*. Sed dum Periz. praepoſuit aliud thema τύφεσθαι, ſubiecto Noſtri loco, ubi eſt τυφόω aliud, a Sch. Dreſig. et Stp. ſumtum: videtur ita habere utr. pro eodem, diſtinctum tamen a L. Ern. Equidem ſane pro iisdem acceperim, ut ſint 1) phyſice proprie que incendere, et fumum facere, quae notio poſtr. *fumi* ſupereſt adhuc in τύφος ſ. τῦφος, 2) tropice *incendere*, pro excitare, incitare, impellere, et aliquo implere affectu motu que animi, et hinc inſolentem facere et inflare, it. quaſi fumo facto, ſtupidum reddere, inſanum et caecum; in quas notiones, praeter laudatos ſupra, cf. Hſy. 1, 1488. e. 2, 1371. i. 1375. e. 1437. aliquoties it. p. ſq. Suid. 3, 520. m. p. ſq. i. 455. i. 563. m. Harpocr. p. 331. Schol. Eur. Ph. v. 1161. cum N. it. Schol. Dem. Rs. O. V. 2. p. 57. ad 229, t. et p. 104. ad 749, 16. Ind. Sb. (qui τυφουμ. corrigit in τυφομ. ſenſu phyſico,) hinc ſine Vs. modo per „τυφῶσαι εἰς λ.“ vel ſic ſumto themate illo contracto, quod et tenuerunt in act. Plut. Krg., ſed pravo numero Ioſ., ut in paſſ. Dem. Luc. cum N. Di. H. S. T. 1. Polb. cum N. T. 1. p. 871. e. 920. m. it. Toup. ad Suid. 3, 238., tum act. τύφειν phyſice Diod. S., ſed paſſ. τύφομαι, etiam tropice, D'Orv. Ch. Caſſ. D'Arn. L. Gr. et Ael. V. h., ad cuius illud ſuperius compoſ. ὑποτυφ. cum pr. εἰς Noſter finxerit ſuum ſimpl., ubi redeunt tandem eodem Bg. et Leiſn. in quo tamen fuerit quaedam βραχυλογία et v. τυφ. e genere *praegnantium*, qualis in v. σώζεσθαι cum pr. εἰς, ut aliquem *inflare* ſ. *faſtu* implere *ad* ſpem *rerum maiorum* ſit i. q. faſtu implere et hinc excitare ad ſpem illam ſuſcipiendam; quoniam faſtus et arrogantia, opinio que illa et cogitatio de noſtris vel virtutibus, vel rebus ſecundis, quas perpetuas nobis fingimus, ſolent animo ſuggerere cogitationem rerum maiorum et fiduciam cupiditatem que talium aggrediendarum; unde et in P. Vs. caſtigata ed. Stp. comparebant illae duae phraſes *faſtu* et *ſpe impl.*; dum in Bg. ſimplex eſt ratio ac variatio cum 2, 13, 1. ἦρθη εἰς μειζόνων πρ. ἐλπ. et 1, 10, 7. περὶ βασιλείας ἤδη καὶ μειζ. πρ. ἐβουλεύετο, quia rex Perſarum ceperit ſpem non modo vincendi reliquas Romani exercitus partes, recuperandi que veteres in Aſia poſſeſſiones et inde Romanos depellendi, 6, 2, 6. 51. (ταῖς παρ' ἐλπίδας εὐπραγίαις ἐπαιρόμενος, πάντα ῥᾳδίως χειρώσασθαι προςεδόκα,) verum et fortaſſis invadendi Romanorum in Europa terras et urbem Romam ipſam; ad quem locum poſtr. cf. laud. in ſubſt. εὐπρ., hic per analog. iuncto cum ἐργ., ut hoc cum τηλ., cf. Sb. Ind. ex Iul. 844, 24. τὸ τηλικοῦτον ἔργον λ. it. Luc., at ſine Ind. Dd. S. 2, 171. e. τῶς τηλ. ἐργ. it. Dem. cum Luc. 101, 27. τηλικούτου πράγματος et

Ὡς δὲ ταῦτα τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐδηλώθη, χαλεπῶς νοσοῦντι, εἴτε διὰ δυσθυμίαν, εἴτε διὰ τὴν τοῦ ἀέρος ἀήθειαν, αὐτός τε [m] δυσφόρως ἤνεγκε,

Ut autem haec Alexandro ſignificata ſunt, graviter tunc aegrotanti, ſive ex moerore animi, ſive inſolentia coeli, et ipſe tulit moleſtiſſime, et

m) τε in Ms. Ba. abeſt. *Mart.* v. N.

232, 21. τηλικαύτην πρᾶξιν, ut Is. Ev. p. 16. e., ſed cum aliis ſubſt. proprie, de Lat. Bg. et iuſta magnitudine, pro τοσοῦτος ſ. τοιοῦτος, (ut ap. Hſy. exponitur, cf. 2, 8, 4.) v. L. N. T. Aesch. ep. S. Rs. O. V. 4. 8. And., ſed ſine Ind. Is. Pan. M. p. 23., ubi et cum acc. ellipt. τὸ μέγεθος p. 19. i. 97. m., ut ſine Ind. Polb. 1, 65. m., cf. Poſſ. Call. et Sy. it. Diod. S. 1, 204. l. 52., ubi mox pro eo eſt ſyn. abl., ut de aetate utr., et provectiore et tenera, atque adeo per contrarium pro tam parvus ſ. tantillus, (ut ſyn. τοσοῦτος 5, 4, 23.) ſſ. Ev. Rs. O. V. 6. Di. H. S. T. utr. Gottl. Pl. Menex. Xen. Z. Pol. et Cyr., ſed M. S. ſine Ind. 1, 2, 46., tum in ſyn. τηλίκος Hom. et Theogn., ſed τηλικόςδε Lyc. et Fi. Aesch. denique in Noſtri ſententiam e genere νοημάτων Liv. 2, 50. i. *multo* ſucceſſu *Fabiis* audaciam *creſcere.*

ὡς δὲ) Bg. deſerit P. in hoc membro, (cf. 1, 10, 5.) et in ſq. per ſeverum adv. gradum, (quem alium, ductum fortaſſis ex 5, 4, 20., ſervarat quoque Stp. Th. 4, 374. E. m. cum alia lect. memoriter „διὰ ἀέρος ἀηθ." inde tamen liberum adv. retinens, cf. 5, 8, 16. e., dum ex analog. iungit Noſter cum v. νοσ. tum adv. tum praep. ſq., cf. G. Th. v. *aegr.* 148, 4. 6. *ea* res, *ex* qua *animus* aegrotat — *graviter.*

εἴτε δ. δυσθ.) Huc illud Tragici pertinet, τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυσθυμίαι, *morbos* producere *et* curae *ſolent.* In ſq. διὰ τὴν τοῦ ἀερ. ἀηθ. *ob* inſolentiam *caeli* ſ. *aeris*, aerem cauſſam eſſe morborum, docet Hippocrates de nat. hum. XVIII. αἱ δὲ νοῦσοι γίγνονται, αἱ μὲν ἀπὸ τῶν διαιτημάτων, αἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πνεύματος, ὃ ἐσαγόμενοι ζῶμεν. *Leisn.*

Per omnia Bg. e P., etiam in alio ordine membri ſecundi, pro *ob* rel., cf. in δυσθ., (ubi brevitatem habet noſtratium lingua, *Unmuth*, Mismuth, *Mismüthigkeit*,) Foes. et Polb. ex 1, 31. i. ſ. 1, 52. e. it. affinia δύσθυμος Xen. Cyr. et Suid., ſed δυσθυμεῖν Hſy., cum in τὴν ἀηθ. ap. Stp. Th. modo (qui et cum L. Ern. ignorat ſcripturam ἀηθία ap. Eur. Hel. v. 425.) ſyn. formulam e Luc. ὑπὸ ἀηθείας λ. prae *inſolentia*, ubi abſolute, ut ap. Hom., ſed cum gen. rei alius ap. Thuc., ad quam analog. hic dedit Noſter cum ſuo gen., etiam forſan e Lat., cf. G. Th., varians cum 2, 11, 10. τῷ ἀήθει τοῦ πράγματος, definiens quo univerſe hic dictum per §. ſq.

αὐτός τε) Omiſſum τὲ in Ms., ut ſaepe, καὶ ſequente intervallo, cf. 6, 1, 22., elapſum per ſe intra vicinitatem, refert tamen P., faciens ſic cum rel. Mss. iterum, unde Bg. ad δυσφ. libero gradu, ſecus ac ſupra 4, 13, 14. χαλεπῶς καὶ δ. ἦν. quocum variatur per unum adv. rurſus, ubi ſine Vs. hinc Stp. Th., qui aliunde profert v. ἀγ. cum pr. πρ., cf. 2, 10, 3., ubi multo liberius Bg. ex eodem P. ſervat adv., quaſi e pr. id repetierit aut reſpexerit ad notationem v. ab ἄγαν, qua de modo monuit Schrev. L., ubi fortaſſis licuit aſſequi rectionem per Lat., quod

καὶ ὁ λοιπὸς ςρατὸς ἠγανάκτησε πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον[n], καὶ ἐχαλέπαινεν, ὅτι δὴ, ψευσαμένȣ	reliquus exercitus graviter ſuccenſuit Alexandro: atque iraſcebatur, quod ipſo mentien-

n) Nullum comma hic in Ms. Ba., ſed aliquod in ed. A, al. pro colo Stp. rel. et puncto Bc. 2, v. N.

Ind. Epict. tenet ac G. Th. cum Gr. n., *ſtomachatus* eſt *cum* rel., ut et Stp. *expoſtulare* procedit, it. *queri*, ſi ſumatur, non manſiſſe indignationem intra animum, ubi noſtrates habent *unzufrieden* ſ. *unwillig* ſeyn *mit* ſ. *über*. Ex hoc autem pendebit explicatio ſq. ἐχαλ. quod, de animo quoque acceptum, parit copiam ſyn., cf. 1, 9, 22. ἀσχαλλ. καὶ δυςφορ. it. 5, 8, 1. ἤχθοντο καὶ ἐδυςφορ. et ib. §. 15. πάνυ ἤσχαλλε καὶ ὠργίζετο, ut et Bg. per idem Lat. reddit, ac pr. ἠγαν., ſupra 2, 9, 16. (et hinc diſerte etiam Sch. „ἐχ. *ſuccenſebat*“ ſed ſine Vs. ap. Stp. Th. verum ſub eodem Lat.) ſed, ut hic, iam 3, 8, 13. e., dum ad verba oris retulit P., (ut habent ſane noſtrates affine *ſich beſchweren*,) qui tamen in rel. liber, ſubſtituto maxime ſubſt. alio ad τὸν Ἀλ. cf. 6, 1, 16. it. adi. alio pro ὁ λοιπ., (ut 6, 3, 2. contra λοιπῶν pro πάντων, cum hic cogitanda ſit modo pars exercitus tertia, quae cum Alexandro erat, cf. 6, 5, 18. 16. 4.) denique periodo ſumta alia, dum Bg. δὴ opprimit iterum, pro *ſcilicet*, ſecus ac poſt ſyn. v. v. 1, 9, 22. 3, 2, 6., ſed Noſter poſt v. χαλ. dat coniunct. ὅτι ex analog. ſimilium v. v. affectuum, repertis quippe his tantum, ap. Hſy. χαλεπήνας, ἀγανακτήσας, ſine N. nec coll. Suid. χαλεπαίνει, ἀγανακτεῖ, ὀργίζεται, quae innuant ſyn., ut cum ὀργ. comparat Sb. Ind., ſed diſerte habetur ap. Xen. Ἀνβ. Z. 1, 5, 11. ἀκούσαντες δ' οἱ ςρατιῶται, ἐχαλέπαινον καὶ ὠργίζοντο ἰσχυρῶς τῷ Κλεάρχῳ, Ind. „aegre ferre“ ſed cum pr. πρὸς ib. M. S. cum 2, 3, 9. 3, 13, 4. et Gs. Chr., ubi bene „rixari; it. de canibus“ pro allatrare et mordere, et adeo extra animum quoque, (ut pro irritare ib. Pol. Z. cum N. ad Cyr. 3, 1, 38., ubi et in med.,) ſed cum pr. διὰ et adv. Plut. Krg. it. cum adv. elliptico πάντα ap. Theogn. ſimul que cum dat. pers., at cum hoc ſolo Phoc. et ſine Ind. Iſ. Pan. M. p. 74. ſ. 29. e. i. q. pr. κολάζειν, porro cum dat. rei Fi. Aeſch., denique abſolute aut per variam rectionem Poſſ. Call. V. Eur. Diatr. poſt Hipp. per veros numeros 289. i. Dem. Ael. V. h. Fa. Aes. Luc., ubi et ſequente εἰ 1, 278. l. 81. et 3, 532. l. 39. it. Di. H. S. T. 1., ſed 2 per Lat. *ſtomachari*, at abſolute, tum Hom., ubi et cum adiuncto Ἰλ. π', 386. Ζεὺς, ὅτε δή ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ, iratus *ſaevit*, pro punit.

ψευσ. — συνθ.) Videtur vocare συνθήματα ea, de quibus inter eos convenerat 6, 5, 1. ſqq. *Steph.* Vt ſignificet, *pactis* conventis*que* minime ſervatis. *Sylb.*

Qui et in Ind. „*non* obſervata *teſſera*, ſ. *non* ſervatis *pactis* et *conventis*“ quae directa in P. „*minime* ſignis *ſervatis*“ utpote vaga nimis, cum hic ſtaret vox non, ut 2, 13, 7. e. ὑφ' ἑνὶ συνθ., de re aliqua, ſed potius de verbis et dictis, promiſſis, mandatis, quo loco ac quo tempore hoſtile ſolum intraturus et conventurus eſſet Alexander, ex 6, 5, 4. 16. ſq.; quae redeunt ad unum Bg. Lat. et ſeverum iſtud, quod ad laud. formulam ſimilem ve adhibent, ut ὥςπερ ἐκ συνθήματος, quo de Bg. ipſe ad Alc. p. 88. „modo eſt *ex compoſito*, modo *ſigno dato*“ ſicut

αὐτῦ, καὶ μὴ τηρήσαντος τὰ	te et non ſervante conventa,
συνθήματα, προδοθείη ὁ εἰςελ-	proditus fuerit is, qui intra-
θὼν ςρατός. πλὴν ὁ Ἀλέ-	2. verat exercitus. Verum
ξανδρος [o], μήτε τὴν νόσον	Alexander cum morbi impa-
φέρων καὶ τὸ πνιγῶδες τοῦ ἀέ-	tiens, tum aeſtuoſi coeli, ex-

o) Nullum hic comma in A. al. v. N.

de verbis etiam valebit ap. Zos. 1, 40, 7. σύνθημα — ἐδίδου, it. 1, 50, 4., ubi diſerte §. 6. τὸ παράγγελμα φυλαξάντων, it. 5, 18, 18. ſequente παρεγγυῶν, λ. et 5, 19, 1. ταῦτα — ἐπισκήψας, λ. pro quibus §. 2. e. κατὰ τὰ συγκείμενα λ. ceu *convenerat*, cf. ib. 1, 65, 4. e. 5, 7, 11. m. δόντος — τὸ σ. data *teſſera*, 5, 23, 11. 4, 8, 2. e. 5, 26, 1. e. pro quo §. 3. συνθήκας — ποιησάμενος, ſed §. ſq. τῷ παραγγέλματι λ., ut e pr. συνθήματι ipſo noſtri vocabuli praeſens notio ſtabilietur aeque, ac e v. συντίθεσθαι, quo de ſupra etiam de pacto per verba, cf. ipſum Stp. in Th. in ſubſt. i. cui copulat Noſter ex analog. v. τηρ., (ubi Stp. Th. 3, 1463. D. m. cum P. et commate poſt αὐτοῦ,) cf. 7, 9, 7., ſed de ſuo huic v. prius ψ. ubi Stp. Th. 4, 713. F. e. „cum acc. rei, fallo, non ſervo, frango. — Quibus addi poteſt et hoc Herodi. l. 6. ψ. αὐτοῦ (ſine commate) — συνθ., referendo nimirum acc. σ. ad ψ. etiam, ut ſit *falſo* et *non* ſervato *foedere*, alioquin enim et diſtinguere poſſumus poſt αὐτοῦ, (ut ipſe fecerat in ed.) et ψ. accipere neutraliter pro *mentito*“ ut Bg. quoque cepit, atque adeo per ſe, etiam Sch. „mentito *eo*“ qui pron. ſic ordine ſeveriori ponit. Sic per analog. etiam in ſq. προδ. cum ςρ. cf. G. Th. 1091, 86. 94. 99. ſq., hic deſertus, expoſitus periculo, caedi atque *interitui*, quo de exercitu v. εἰςελθ. ut 6, 5. 20. cf. ib. §. 18., pro quo omiſſo P. *libere addidit pron.* cf. 6, 1, 17. Caeterum pro Bc. duabus §. §. *unam modo dedimus, ſublata diſtinctione* maiori poſt Ἀλεξ., quod ſqq. cohaererent arcte adhuc cum pr. ὁ λοιπ. ςρ.

πλὴν ὁ Ἀ.) Haec pars ſubiecti, quod vocant dialectici, divulſa ab altera inferius enunciationis parte et obliquo praedicato ἐβουλεύσατο καὶ ἐκέλευσεν, requirens que adeo unum modo periodi numerum et diſtinctionem ubique minimam, habet interiecta membra potiſſimum duo, e particip. nominativi quidem φέρων λ., recti ad pr. eundem ὁ Ἀλ., ſed et e particip. gen. conſq., ut alibi, quae duo iterum copulantur per μήτε et τὲ, in quibus copulis libere Bg. e P. contrahit negat. in particip. ſ. adi., ſed alteram τὲ per ſyn. reddit, cf. 4, 13, 6. 5, 6, 21., pro ſeveris, *nec* morbum ferens *aeſtum* ve *coeli*, exercitu *que* omni *aegrotante*, cf. 5, 8, 12. et in Bg. 6, 1, 20. dum Noſter ex analog. iungit cum v. φ. ſubſt. νοσ.

τὸ πνιγ.) Τὸ πνιγῶδες eſt *vapor*, et τὸ πν. τοῦ ἀέρ. caelum *aeſtuoſum*. Hippocr. de aeribus 1. p. 328. opponit τὴν γῆν ἐν κοίλῳ καὶ πνιγηρὴν τῇ μετεώρῳ καὶ ψυχρῇ, *terram* concavam *et* aeſtuoſam *terrae* altae *et* frigidae. *Leisn.*

Vel ex iſto Hipp., vi oppoſitorum, primo τὴν γῆν ἐν κοίλῳ, terram inferiorem, in vallibus depreſſam, in cavis vallibus ſitam, intelligas, deinde πνιγηρὴν, calidam, fervidam, ubi ſit aër calidus, nec tamen mediocriter et communiter h. l., ut in aliis terrae partibus, ſed,

ϱος, τοῦ τε ϛϱατοῦ παντὸς νοσοῦντος, καὶ μάλιϛα τῶν Ἰλλυϱικῶν ϛϱατιωτῶν[p], (οἳ, ὑγϱῷ

ercitu etiam omni aegrotante, maxime que Illyricianis militibus, qui humido et hyber-

p) Ubi ſunt ſigna () ibi in Ms. Ba. extant cola. *Mart.* Signa parentheſis deſunt modo in A1 et Bs., quae edd. rel. recte tenent ob aliam conſtructionem et plura interiecta.

ut in Oriente, vehementer calidus et quaſi angens ſuffocans que, cf. §. 5. τὸν ἐν Μεσ. ξηϱ. ἀ.; ſicut ap. Poll. 5, 110. inter *caloris* epitheta eſt etiam πνιγηϱὸς, *ſuffocatorius*, ſ. potius *ſuffocabilis*, cf. G. Th., at ap. Hſy. et Suid. πνῖγος et πνιγηϱὸς tamen quoque de calore et calido in univerſum; unde Leisn. πνιγηϱὸς ante, ex oppoſ. ψυχϱῷ, pro ſimpl. θεϱμὸς ceperit, ut ſuum ſubſt. *vapor* pro calore, cf. 1, 6, 5. m. ad ἀτμ., ſed in Noſtri formulam 3, 9, 11. et G. Th. „*aeſtuoſus*, πνιγώδης, quod *aeſtu*, i. calore, plenum eſt, — caelum *neque* nivale *vinea*, nec *rurſus* aeſtuoſum *deſiderat*, — patiens — *caeli*, i. aëris et tempeſtatum“ non neceſſario ſumente hic P. articulum τοῦ pro pron., ſed decepto forſan ad §. pr. Lat. in ὁ λοιπ. ex h. l., ubi παντὸς eſt de tota parte tertia exercitus, atque adeo de exercitu illo toto, qui cum Alexandro, cf. §. 4. In ſq. καὶ μ. Bg. e P., ſeverius, quam 6, 2, 7. et, quam P. hic, in ſervato ϛϱ., cf. 2, 13, 19. et per variationem 6, 4, 5. τὰ Ἰλλ. ϛϱατόπεδα.

οἳ ὑγϱ.) Obſervat et Hippocrates de aeribus*5. et 6. p. 331. in regionibus, ad ventos frigidos ſitis, edaces eſſe incolas, ἐδωδοὺς δὲ ἀνάγκη τὰς τοιαύτας φύσιας εἶναι. *Leisn.*

Cauſam (ut et nos doliolum volvamus noſtrum) edente forſan Ariſtot. in Problem. ſect. 14. § 15. p. 924. B. οἱ ἐν τοῖς ψυχϱοῖς — διὰ τὴν ψυχϱότητα τοῦ τόπου, ἐπανιούσης τῆς φύσεως αὐτῶν, θεϱμότεϱοι εἰσὶ πολὺ, et habent proinde ventriculos etiam calidiores, qui propterea cibos citius concoquunt et tamen denuo movent ad plus edendum, ut idem de Part. Animal. 4, 5. p. 1183. i. τὸ θεϱμὸν καὶ δεῖται τϱοφῆς, καὶ πέττει τὴν τϱοφὴν ταχέως. Sed revertimur ad ſolum Noſtri epiſodium, ubi Bg. e P. (ſed Stp. Th. „ἐνεθ. Herodi. ὑγϱ. — ἐν. *inſuefacti*, vt Caeſar loquitur. — χειμ. Herodi. l. 6. de Illyrianis militibus, οἱ (ſic) ὑγ. — ἐν.“ cum P. cf. Suid. et ad Poll. 1, 60. N. 82.) it., praeter reſtitutum e Vs. ed. Stp. caſtigata adv., (aliter, quam 3, 12, 18.) in mutato tum numero ad τϱοφ. tum adi. πλ. in adv. cf. 2, 3, 15. ad ἀγαθ., (pro cibum *copioſiorem*,) denique in Lat. ad v. εἰςφ., ut et Stp. Th. 4, 100. G. m., ſed Sch. „cibum *ingerentes* in os“ qui, praeterea addendo pron. *ſibi*, conſulturus erat vi med., qua de tacent auctores lib. de V. med., agentes quanquam de affini et ſyn. πϱοςφέϱεσθαι, quod maxime comparo, reperiens ſuper noſtro v. in med. in noſtram que rem nihil, praeter Bud. C., qui et ſolus alterum illud v. comparabat, 561, e. ex Ariſtot. de mirab. auſc. p. 1085. C. et de iuvent. et ſen. c. 6. p. 1499. B. καὶ γὰϱ ἡ τϱοφὴ ποιεῖ κατάψυξιν εἰςιοῦσα, καθάπεϱ καὶ τοῖς ἀνθϱώποις, τὸ πϱῶτον εἰςενεγκαμένοις, etenim *alimentum* facit *refrigerationem*, ingrediens, *ſicut* et *hominibus*, qui *primum* cibum *ſumſerunt*, qui Intp. ceperit v. ſolum pro *cibum capere*, cum liceat modo repetere pron. αὐτὴν, e pr. τϱοφὴν, tum ap. Bud. p. 563, i. ex eodem Ariſt. de gener. anim. l. 4. c. 2. e. p. 1308. E. μάλιϛα δὲ διὰ τὴν τοῦ ὕδατος τϱοφήν. τοῦτο γὰϱ πλεῖ-

καὶ χειμερίῳ ἀέρι ἐνειθισμένοι, τροφάς τε πλείονας συνήθως εἰςφερόμενοι, χαλεπῶς νοσοῦντες, διεφθείροντο[q]), ἐπανελθεῖν τε[r] εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἐβουλεύσατο[s], καὶ[t], πέμψας, τὸν ἐν Μηδίᾳ[u] ϛρατὸν[x] ἐπανελ-

no coelo inſueti, cibum que largius, more ſuo, capientes, graviter aegrotantes peribant; redire Antiochiam conſtituit: ac mittens aliquos, illum qui in Media erat exercitum re-

q) Punctum hic in Bs. 2. L., ut colon in Ms. Bg., male, pro commate A. al. v. N. r) τὲ Ms. Ba. cf. 5, 4, 9. 18. 6, 3, 15., ſed δὲ ed. Pat. et Par. 2. mendoſe, cf. 4, 8, 1. m. s) Hic punctum in A. al., ſed colon in Pat. cum Ms. Bg., male, v. N. t) Noſtrum hoc eſt comma, ut mox poſt πεμψ. aliud in A. al., non item deinde poſt ϛρατὸν, ubi comma tenuere Stp. rel. v. N. u) μηδεία in Ms. Ba. iterum, ut 6, 5, 15. e. x) Ed. Lu. ϛρατὸν ἐπανιὼν λ. mendoſe [illegible]tum faciente typotheta ob ſimiles voces.

ϛον εἰςφέρονται, ubi Intp. liberrime, *huius* enim *uſus* plurimus *eſt*, ad quam analog. Noſter dederit v. ſtatim cum ſubſt. τροφ., quod et cum paſſ. produxit Bud. mox ex eodem Ar. de part. anim. l. 3. c. 5. p. 1157. i. ἀδυνατεῖ δὲ πέσσειν ἡ θερμότης — διὰ πλῆθος καὶ ὑπερβολὴν τῆς εἰςφερομένης τροφῆς, *prae* nimia *cibi* aſſumti *copia*, qui locus, non verſus quidem a Stp. Th. 4, 99. F., tamen poſitus eſt ſub Lat. illo Sch. *ingero*, ut ibi quoque commode reddatur, *propter* multitudinem *et* nimiam *abundantiam* ingeſti *cibi*; quod et Lat., cum ſeverum *inferre* non teneat G. Th. de *cibo*, concedendum, ubi „*ingerere* — cibum — *aegroto*, pro porrigere.“ His addimus primo vicina quaedam haec, Xen. Bach. ſine Ind. ex Sy. 1, 15. ἐπεὶ πάντες ἴσασιν, ὅτι ἀρχὴν οὐδὲ νομίζεται, εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν δεῖπνον εἰςφέρεσθαι, Th. V. 4. p. 430., quod *norint* omnes, *prorſus* in *more* non *eſſe*, ut *coena* meas *in* aedes *inferatur*, tum illa ap. L. Boſ. Ell. p. 93. m. 350. e. „δοῦλοι ſ. ὑπηρέται — εἰςφέροντες, ſervi, *cibos* convivio *inferentes*“ ubi tangitur alia ellipſis p. 102. pron. ἑαυτὸν, non mihi deprehenſa, ſed alia varia, quae colligi poteſt ex iis, quae nunc ſecundo loco addimus de v. in act. paſſ. et med. varia, phyſice ſ. tropice, in L. N. T. cum Polb., tum phyſice cum acc. rei ſ. perſ., ut cum oppoſ. ἐκφερ. ap. Ar. Plut. v. 793. et Ind. ib. Hſth. it. cum aliis acc. rei, εἰςφορὰν, χρήματα, λ. Thuc. in N. Rs. O. V. 6. 7. utr. 8. And. et Lyc. Dem. cum Harl. p. Cor. Poſſ. Call. Luc. Fi. The. Xen. Cyr. et Pol. Z., ſed ſine Ind. Zoſ. 2, 38, 2. it. partim tropice ἀγγελίαν Herdt., ſed magis in his, δαιμόνια ib. M. S. et Bach. cum Vig., νόμους Di. H. S. T. 1., σπουδὴν Geop., quod, praeter αἰτίαν, quoque ap. Diod. S. in med., ut φιλονεικίαν ap. Ael. V. h. pro Lat. impendere, adhibere, ſed praecipue ἐςφορ. ap. Hom. in act. et med. phyſice, ſed act. it. paſſ. tropice ap. Luc. it. aliter, pro referre ad populum ſenatum ve, Sb. Ind. Xen. Hell., ut quoque εἰςφ. ap. Rs. O. V. 4. cf. in rem critic. Thuc. in N., ſed Abr. Dl. de confuſo cum εἰςφρεῖν, quo de v. Suid. 2, 33. m. 37. e. Hſy. 1, 1118. e. 1122. m. Sb. Ind. Dem. et Diog. L. cum L. Boſ. Ell. p. 102. m., ſicut nec alienum comparare ſuperius ἐμφορεῖν. In ſq. contrahit P. orationem, ubi Bg. ad διεφθ., ut 1, 12, 18.

ἐπανελθεῖν) Hippocrates de nat. hum. 19. p. 275. ſuadet, ut in morbis, ex aere natis, regionum loci mutentur. *Leisn.*

θεῖν ἐκέλευσεν. ἐκεῖνος μὲν ὁ στρατὸς ἐπανιὼν[y], πλεῖστος ἐν τοῖς ὄρεσι διεφθάρη[z]· καὶ ἠκρωτηριάσθησαν οὐκ ὀλίγοι ἐν

3. verti iuſſit. Qui quidem exercitus revertens maximam partem in montibus interiit: atque ſummis corporis parti-

y) Hoc comma omnium edd. non male Bg. in ſua omiſit. z) Punctum in A. al., ſed comma in Bss. al.

Incerrum hic eſt, hoc conſilio et medicis ſuadentibus fecerit Alexander id, an alia de cauſa, cf. §. 5. et ult. huius cap. E P. autem Bg. omittit iterum copulam, tum reddit v. ἐβ. cf. 1, 9, 21. 2, 5, 2., melius verſatus ad ſqq., ubi Leisn., praeter illa in m. Ox. „dele comma poſt στρατὸν“ in Bg. Vs. linea rubri coloris ſtrinxit voc. *aliquos*, adiunctam ad particip. πεμψ., abſolute poſitum, cf. 5, 5, 12. 3, 2, 9. 1, 9, 19. e., dum perſpicuitatis eiusdem ergo reſolvit quoque Bg. per pron. duplex ſuppletum ad formulam τὸν ἐν λ. participium ὄντα, non variante Noſtro per ſimplicitatem in vicino v. ἐπαν., in quo poſtr. ſupplet P. adv., cf. 5, 4, 4.

ἐκεῖνος) Cum μὲν ſubaudienda οὖν vel δὴ, vt cum alibi ſaepe apud hunc ſcriptorem, tum 6, 7, 21. et 7, 1, 19. *Sylb.*

Qui moderatius ſic modo intelligi iſtas particulas vult, quas alii alias obtrudunt, cf. 1, 15, 14., verſante Bg., ut in ſolo μὲν 1, 11, 2., ſed hic e P. in pron. alio, ut in ſyn. ὁ δὲ et αὐτὸς δὲ, it. in δὲ ἐκεῖνος λ. 2, 1, 13., ſeverior in ſervato tum particip. ἐπαν. (oſtendens ſuo Lat., id variatum cum §. pr., pro Sch. „contendens *eo* per montes, *exercitus*“ qui et *hic* adv. idem explet,) tum adi. πλ., ubi Sch. „plurima pars exercitus“ ſed brevior Bg. ratio per formulam adverbialem, tenente Stp. Th. tantum ſeverum Lat. *plurimus*, hic quoque cum v. aliquo proceſſurum, e poëtico more potiſſimum, cf. Hſy. Call. (ubi et Πλεῖστος nomen propr.) Lyc. Theogn. Herdt. Thuc. Aeſch. Fi. et ep. S. Rs. O. V. 4. 6. 8. And. Iſ. Ev. Luc. Diod. S. Fa. Aeſ. et Poſſ. Call. Denique Bg., ut 3, 2, 13. ad v. διεφθ., poſt §. pr., 6, 5, 21. ſq. e. nunc quartum in eadem re adhibitum per ſimplicitatem, ſed ex analog. cum ἐν λ. cf. ἐν πυρὶ Luc.

ἠκρωτηριάσθησαν) Pol. qui montium tamen atque hiemis aſperitate *attriti*. Sed longe alia eſt vocis gr. ἠκρ. ſignificatio, adeo, vt intelligendum ſit, illos partes extremas corporis prae frigore amiſiſſe. *Steph.* Pol. vocem hanc gr. latina *attriti* reddit, ſimul ex duobus membris vnum, ſuo more, faciens. Atqui verbo ἀκρωτηριάζεσθαι non declarari *atteri*, ſed, quod dixi, cum aliunde conſtare poteſt, tum vero ex Xen. l. 7. de Exped. Cyr. (Ἀνβ. 7, 4, 3.) καὶ τῶν Ἑλλήνων πολλῶν καὶ ῥῖνες ἀπεκαίοντο καὶ ὦτα. In Exam. Intp. Pol. *Idem.* Graeca ſonant, *ille* igitur *exercitus* revertens, *maxima* ex *parte* in *montibus* interiit; *nec* pauci *extremis* corporis *partibus* frigore *mutilati ſunt*, vt *in* regione, *hiematu* difficili, *ita, vt* e *multis* perpauci *ſint reverſi.* Verbi autem ἠκρ. latior ap. Zonaram (p. 467. E.) paraphraſis eſt haec, δυσχειμέρων γὰρ ὄντων τούτων, (τῶν τῆς Ἀρμενίας ὀρῶν, cf. ap. Noſtr. 6, 5, 11. ſqq.) οἱ τῶν ὁδοιπορούντων πόδες, ἐνίων δὲ καὶ χεῖρες, ἐκ τοῦ ψύχους, ἠκρωτηριάσθησαν, μελανθεῖσαι καὶ νεκρωθεῖσαι. *Sylb.*

δυςχειμέρῳ χώρᾳ, ὡς ὀλίγους[a] bus mutilati ſunt non pauci in

a) ὀλιγίστους πάνυ λ. Mss. Ba. et Vi. v. N.

Qui in Ind. „*membrorum* extremitatibus *mutilati*" ſed Sch. partim dux. Bg. „*ſummis* corporis *membris* mutilati ſunt *in* frigidiſſima *regione*. Videtur reſpexiſſe ad ſummi frigoris indolem, quo ſolent imprimis extrema membra, naſus, aures, digiti manuum et pedum obrigere" rectius, quam Stp. Th. 1, 300. C. „ἀκρωτηριάζεσθαι in paſſ. voce ſimul et ſignificatione, ea que itidem metaphorica, ap. Herodi., de Alex. Mamm. exercitu a Perſide ita loquentem, καὶ ἀκρ. — χώρᾳ, quod exponitur *laſefactata fuerunt* eorum *corpora* et *attrita*" partim adeo tamen cum P., contra quem antea diſputantem vidimus, dum Bg. bene phyſicam propriam que notionem exprimit, quoniam vere laeſas a frigore corporis partes illas ſummas amiſerunt, et, deficiente forſan cura ac medico, in itinere aut relicti ſunt aut perierunt; unde ſubiiciuntur illa ὡς λ. a Noſtro, cuius interpres eſt Zonaras l. l., qui tamen modo duo poſuit laeſa, pedes et manus, cum aeque cum Sch. de naribus et auribus ſimul intelligi poſſit, quoniam Gr. v. latiſſime patet, in quo Stp. Th. pleraque hauſit e Bud. C., reperiente me haec, in notionem univerſam, maxime e vett. Grammaticis, ap. Meurſ. ad Lyc. v. 1225. p. 94., tum ap. Hſy. 1, 206. e. 209. m. e. 1617. e. it. Suid. 1, 96. e. 2, 51. i., ſed per certa loca in phyſicam notionem, de act., abſolute ap. Polb. 1, 636. e. ἀκρωτηριάζων — πολλοὺς διέφθειρε τῶν Σελευκέων, *mutilatione membrorum* — multos *peremit*, it. ſine Ind. ap. Diod. S. 1, 256. i. τοὺς — ἀκρωτηριάσας ἐξέβαλε ἐκ τῆς πόλεως, *truncatis* ex *urbe* membris *expellit*, ſed in N. 32. „naribus auribus que praeciſis" ubi tamen oppreſſus acc. perſ., qui porro diſerte habetur cum hoc v. ap. Polb. 2, 125. i. ἔδοξε δ' οὖν, πρῶτον μὲν ἀκρωτηριάσαι τὸν ταλαίπωρον, *demum* placuit, *primum* ut *extremis* membris *miſer* Achaeus *mutilaretur*, a quo diſtincta haec ſequuntur, μετὰ δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν ἀποτεμόντας αὐτοῦ, λ., ſed ap. Diod. S. 1, 586. l. 75. ἠκρωτηρίαζον δὲ καὶ τοὺς νεκροὺς κατὰ τὸ πάτριον ἔθος, *patrio* etiam *ritu* cadavera *mutilant*, cum ſqq. καὶ τινὲς μὲν χεῖρας ἀθρόας περιέφερον τοῖς σώμασι, τινὲς δὲ κεφαλὰς ἐπὶ τῶν γαισῶν καὶ τῶν σαυνίων ἀναπείροντες ἔφερον, ſed ſpeciatim ap. Bud. C. 411, 21. ex „Athen. de Scythis, οὗτοι δὲ εἰς τοῦτο προῆλθον ὕβρεως, ὥστε πάντων ἀνθρώπων, εἰς οὓς ἀφίκοντο, ἠκρωτηρίαζον τὰς ῥῖνας" it. de rebus inanimis ap. Luc., Ind. ſub ἀκρωτ. ex 2, 424. l. 85. ἠκρωτηρίασε τὰ θεῶν ἀγάλματα, *deorum* ſtatuas *truncavit*, Alcibiades, (ap. Corn. N. 7, 3, 2. *accidit*, ut *una* nocte *omnes* Hermae — *deiicerentur*, in N. „immo circumciderentur aut mutilarentur" et laudatis breviter Diod. et Thuc., apud quem, praeter 410, 75., maxime 395, 58. ὅσοι Ἑρμαῖ — μιᾷ νυκτὶ οἱ πλεῖστοι περιεκόπησαν τὰ πρόσωπα, *Mercurii ſimulacra* — pleraque *vultu* circumciſa *fuerunt*.) Iam paſſ. 1) abſolute ap. Diod. S. 2, 567. l. 17. πέμπειν ἠκρωτηριασμένους εἰς τὴν Καρχηδόνα, *praeciſis* manibus *mutilati*, quae reſpiciunt illa ap. Polb. 1, 131. m. πρῶτον μὲν ἀπέκοπτον τὰς χεῖρας, *manus* primo *praecidunt*, — ἐπειδὴ δὲ τὰς χεῖρας ἀπέκοψαν, ἠκρωτηρίαζον τοὺς ταλαιπώρους, manibus *praeciſis*, miſeros *deartuant*, (quod ſine Ind. fuerit hic anguſtiori ſenſu de auribus et naribus, aut latiſſimo pro *privarunt membris* ſummis *reliquis omnibus*) κολοβώσαντες δὲ καὶ συντρίψαντες τὰ σκέλη, ἔτι ζῶντας ἔρριψαν εἰς τινα τάφρον, *mutilatis* crura *ſuffrin-*

πάνυ ἐκ πολλῶν ἐπανελ- algida regione, ita ut perpau-

gunt, rel., quod κολοβοῦν, cum noſtro a Meurſ. l. l. comparatum, etiam eſt generale, at diverſum tamen a ſq. συντρ. τὰ σκ., quod pertineat ad pedes ſuperiores, — 2) cum acc. ellipt., κατὰ oppreſſo, ap. Diod. *l.* l. p. 213. l. 46. ἠκρωτηριασμένοι πάντες, οἱ μὲν χεῖρας, οἱ δὲ πόδας, οἱ δὲ ὦτα καὶ ῥῖνας, *omnes* mutilati, *ita* ut *aliis* manus, *aliis* pedes, *nonnullis* aures *et* nares *amputata eſſent*, ſed minus finite ap. Ioſ. 2, 464. e. οὐδὲ τοῖς καὶ τὸ βραχύτατόν τι τοῦ σώματος ἠκρωτηριασμένοις ἱερᾶσθαι συγκεχώρηκεν, ne *minima* quidem *corporis* parte *mutilatos* ad *ſacrorum* curam *admiſit*, Moſes, it. ap. Heliod. p. 135. m. ὡς ἕτοιμος ἐγὼ, καὶ μέρος τι προέσθαι τοῦ σώματος. οὐδὲν δεῖ μέλος ἀκρωτηριάζειν, ἀλλ᾽ ἅπαν ἔχειν, cum N. „ἀκρωτηριάζειν eſt genus ſacrificii expiatorii“ — 3) tropice, cum acc. rei ap. Dem. ἄνθρωποι — ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, quo de loco cf. Ind., Rs. O. V. 11. p. 648. l. 22. Harl. p. Cor. p. 561. N. 75. Long. Mor. (cui add. 39, 4. e. de act. cum adv. et rei dat. et acc.) Suid. l. l. poſtr. et Bud. C. 411, 11. qui et l. 18. „ἀντὶ τοῦ ἠκρωτηριακότες“ ſic monens de paſſ. pro act. ſ. med., ſed de act., tropice etiam, cum acc. rei, ibi l. 25. e „Chryſoſt. τὴν φύσιν ἀκρωτηριάζουσιν“ cui add. Sb. Ind. e Xiph. 428, 20. τὴν Ῥώμην ἠκρωτηρίασεν, cum adiuncta explic. quadam, ἀγαθῶν ἀνδρῶν στερήσας αὐτὴν, denique de med. phyſice, cum acc. rei, τὰς τριήρεις ἀκρωτηριασάμενος Xen. Hell., comparante me illud ἀκροτομεῖν, cf. ib. Bach., it. ad ſenſum illud ap. Lyſ. R. Or. V. 6. τὰ ἀκρωτήρια ζῶντος (ἑαυτοῦ) ἀποτμηθήσεσθαι οἰόμενος, quo de ſubſt. (praeter varia ap. Bud. C. praeter que vulgarem notionem pro promontorio ap. Hom. et Fa. Aes.) cf. de ſtatua Dem. Ind. „οἱ τὰ ἀκρ. τῆς Νίκης περικόψαντες, — caput, vel etiam aures, nares, labia et alas, et manus pedes que Victoriae aureae rel.“ (qui Rs. omnium pleniſſime partes illas expoſuit; unde in ſuperiore re Alcibiadis ſumas non modo cum Thuc., ora mutilata fuiſſe, nares que nominatim et labia cum auribus, ſed etiam tantum capita decuſſa, in primis de Hermarum informi figura vetere,) tum de nave Xen. Hell., it. aliter ap. Hſy. cum N., ſed de homine Foes. Thuc. Diod. S. et Meurs. ad Lyc. p. 95., rem ſimilem in nupero bello Turcico narrantibus ephemeridibus „*Preſsburg*, vom 31. Dec. *Von* denen *im* Anmarſch *begriffenen* Bataillons *vernimmt man*, daſs *manche* Leute *gänzlich* erfroren, *einige* hundert *aber* wegen *erfrorner* Naſen, *Füſse* und *Ohren* Invaliden *geworden ſind*. Auch *einigen* Officiers *hat* man *die* erfrornen *Zehen* abnehmen *müſſen*.“ Caeterum Noſter de ſuo copulat cum v. ἠκρ. adiunctum ἐν λ. et ex analog. adi. δυσχ. cum χ., etiam quoad ſexum communem cum fem., cf. ad 3, 3, 10. et Stp. Th. 4, 488. C. ſq. δυσχείμερος ὁδὸς, ubi et „δυσχείμερος χώρα“ ſine Vs. et auctore, forſan hinc, unde diſerte habet, ſed ſine Vs. quoque, p. 491. G. m. cf. 3, 6, 22.

ὡς ὀλιγ.) E liberrimo P. nihil reperias in lectionem Mss. duorum; quos contra cum tertius teneat vulg., per ſe bonam: agnoſcas ibi nil, niſi Gloſſatoris operam, non tolerantis eundem gradum adi. in vicinia, e ſimplicitate Noſtri, cuius in adiectivis gradus et alibi tentat, cf. 3, 8, 4. e., reperiente me novum adi. ap. Hſy. cum ἐλάχιστος, ſine N., ſed ap. Hom. maſc. hoc pro fem., ut ipſum ὀλιγίστη ap. Hsd., ſed neutrum ellipt. ap. Dem. „ἀπομισθωσάτω ὅπως ἂν δύνηται ὀλιγίστου, ſcil. ἀργυρίου“ ſ. μισθοῦ, cf. Rs. O. V. 11. p. 1464. l. 21. „conducito *tam* parvi, *quam*

ϑεῖν. τὸ δὲ σὺν αὐτῷ [b] 4. ci e multis ſint reverſi. Co-

b) αὐτῷ per lenem Ms. Ba. cum ed. A. al. v. N.

conducere *poſſit*" immo *quam* pauciſſimo, *pauxillulo*, viliſſimo *pretio*, τιμήματος, quod aeque ſuppleas, et pro ὡς ὀλ., ut ap. Stp. Th. et Poſſ. Call. cf. ſupra 2, 6, 5. i. ad μιᾶς N. extr. e Zos. Sed hic Mss. ſuperlativus cum adv. quantitatis π. notionem perdit ſuam, eſt que pro mero poſitivo, et adeo pro ipſo vulg., ad gloſſae indicium non leve, quod et aliud in hoc, quoniam vix incidit confuſio; quanquam ap. Sb. ind. variant ὀλίγος et ὀλιγοςὸς, ſed e gloſſa, cf. Suid. ὀλιγοςὸς, ὀλίγος, Hſy. Ioſ. 1, 537. m. 2, 452. l. 12. Abr. ad Ae. T. 1. cum Vig. Contra in vulg. eſt ſolennis periphraſis ſuperlat. per poſitiv. et adv., ut in Bg. libera particula, utpote alius ordinis, cf. 1, 6, 1. 2, 13, 6., ut et Sch. „π. ὀλ. valde *pauci*" dum Noſter et ſupra id adv. poſtponebat aliis adi., ſed ego deprehendi ap. Xen. Cyr. ſine Ind. 1, 1, 1. e. πάνυ ὀλίγους, it. ib. Ἀνβ. 1, 8, 25., ſed oppoſ. πολλὰς Iſ. Ev. ſ. 8. e. p. 24. m., ſed μετ' ὀλίγων πρὸς ἅπαντας ib. ſ. e. p. 18. i., tum μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων Call., ſed cum gen. aliquo, ut ὀλίγους ἰχθύων Fa. Aes. cf. L. Bos. Ell., ut in varia Suid. Hſy. (quibus ad ὀλίγα ἄττα ſine exemplo add. Koen. ad Greg. ſr. ad ὀλίγον, pro οὐδ' ὅλως, Herodi. Gr. poſt Moer.) Ind. Sb. Herdt. Thuc., it. in Schol. et N. (cum Abr. Dl. et Auct. in οἱ ὀλίγοι, divites ſ. potentes in rep. cf. Iſ. Pan. M. p. 75. et in ὀλίγοι ἢ οὐδεὶς D'Orv. ad Ch.) Fi. Ae. et Pal. Ael. V. h. et Luc. (cum Ienſ. L. in ὀλίγου δέοντος) it. Hom. in N. et Theogn., tum οὐκ ὀλίγῳ Rs. O. V. 8. And., ſcil. χρόνῳ, quo de tacet L. Bos., habens modo „οὐκ ὀλίγον, ſc. διάστημα" ſed in gen. ὀλίγου, cum v. δεῖν ib. et Poſſ. Sy. Vig. Aesch. ep. S. Xen. Bach. et M. S. ſine Ind. 3, 10, 13. e. it. Dem. 231, 21. cum Rs. O. V. 4., ſed de pretio cum v. πιπράσκειν et aliis, ib. V. 8. And. et 6. cui add. ἐξ ὀλίγου, 50, 8, ſc. χρόνου i. q. pr. ἐξ ὀλίγων ἡμερῶν, it. ſine Ind. Xen. Cyr. δι' ὀλίγου, 1, 4, 28., cf. ſq. ὀλίγου χρόνου, denique dat. ſ. abl. cum aliquo comparat., ὀλίγῳ πλεῖον ib. 1, 3, 1. it. ὀλ. πλείους Poſſ. Sy. et Iſ. Pan. M. p. 104. it. ὀλ. μακρότερα p. 52. i., ut ὀλ. πρότερον p. 47. m. cum Ev. Fd. Dem. 736, 16. 1034, 17. et Di. H. S. T. 2. it. acc. ſyn. ὀλίγον πρότερον Fi. Ae., ut ſolum ὀλίγον, pro adv., ap. Lyc. Sed pariter ex analog. conflata ſunt ὀλιγ. cum ἐκ π. ἐπ., ubi P. liberum adv. cf. 5, 8, 5. et laud. ad 7, 9, 17. e. it. G. Th. 734, ult. paucos *ex* multis *ad* ignominiam *ſortiere*, et v. *mult.* 353, 6. ſq. et 36. dictis *pauca* tibi *e* multis *expediam*.

τὸ δὲ σ.) Omnia Noſter ex analog., cf. 3, 9, 12. τὸν ςρατὸν — ἐπανηγ. et cum εἰς 5, 4, 22., varians cum pr. ὁ ςρατ. et cum 1, 12, 18. πολλοὶ αὐτῶν per additam praep., qua de ib. et L. N. T. Schw. p. 1137. a. i. per pravos numeros pro Io. 11, 19. 45. quibus add. 6, 60. 7, 31. 40. 12, 9. nec tenente G. Th. aliquam, (nec Hor. T. niſi p. 212. i. caeteri *multa* de *ſuis* rebus *exportabant*,) nec Ind. aliquo Gr., ubi πολ. modo cum gen. perſ. ſ. rei, cf. Luc. b. i. Ael. V. h. Hs. Plut. et Fa. Aes., ubi et in neutr. πολλὰ τῶν λ. it. Rs. O. V. 4. Fi. Pal. Vig. p. 135. b. e., ſed ſine Ind. V. Eur. Hipp. 212. 2. D. it. Dem. 246, 16. cf. N. T. Io. 6, 66. et Krb. Obſ. ſenſu reſtrictivo, pro omnes fere, ſed id adi. ſolum pro vehemens ſ. acer Suid. 3, 147. e. Thom. M. p. 718. V. Eur. Hipp. Dem. Dion. Cas. Abr. Dl. Th., ſed pro creber ej. L. Ar. cum

πλῆθος ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἐπανήγαγε[c], πολλῶν καὶ[d] ἐξ ἐκείνης τῆς μοίρας ἀπολωλότων[e], ὡς μεγί-

pias autem, quas ſecum habebat Alexander Antiochiam reduxit, multis de illa etiam parte amiſſis; ita, ut maxi-

c) Colon in Ms. Ba. d) καὶ in Bs. 1. R. omiſſum vitioſe. e) Punctum hic in Lu. depravatum e colo Stp. rel.

Call. Di. v. 27. et Loesn. Ind., pro potens Herdt., pro magnus Diog. L., tum in varia per diverſos que caſus Hſy. et Suid. Ind. Sb. et ej. Di. H. T. utr. Poſſ. Sy. Vig. L. Bos. Ell. D'Orv. Ch. Hom., etiam in N., Hsd. Call. Mus. Lyc. Theogn. Herdt. Thuc. Diod. S. Polb. Aesch. ep. S. et Fi. cum huius Pal. The. it. Plat. Symp. Xen. Cyr. cui add. 1, 3, 6. 1, 4, 28. m. e. 1, 5, 9. e. 10. 20. 1, 6, 17. 21., ſed 20. οἱ νόμοι οἱ πολλοὶ, ut οἱ π. de perſ. ib. M. S. et Bach. cum Carpz. dial. Hier., tum Rs. O. V. 4. 6. 7. Is., ſed Ant. in ἐκ πολλοῦ, (cf. Iſ. Pan. M. p. 22. m. ut Ev. Fd. add. p. 7. ſ. 3. i, p. 40. e.) Dem. cui add. 241, 18. p. ſq. l. 11. et 25. in πολλοῦ δεῖν, quo de cf. Moer. et Poſſ. Call. Sed Bg. hic per omnia e P., cf. in πληθ. 6, 5, 5., it. in expleto reſoluto que particip. ὤν, (proprie per aliam formulam illam 2, 15, 10., ubi aſper pron. pendet e ſq. v. ἐπαν.) partim et in ordine alio voculae καὶ, non item in libera brevitate ad ἐξ ἐκ. τ. μ. per ſolum adv., pro ἐξ αὐτοῦ, relato ad pr. τὸ πληθ. cf. 6, 5, 8. e., ubi Noſter ſane per copiam et in ἐκειν. de proximo pro que ταύτης, dum πολλῶν ἐξ αὐτοῦ ambiguum erat et aeque referendum ad propius ὁ Ἀλεξ.

ὡς μεγ.) *Divulſa periodo, reddit P. ὡς per ſyn. illi ad 2, 7, 4.*, ſed ut Bg. 2, 5, 12., deſerens illum ad μεγ. et ſpreto iſtius pron. τοῦτο ſ. τοῦτο πρᾶγμα, quod tamen neceſſario extrinſecus aſſumendum ad v. ἐνεγκ., quia id non referendum ad pr. perſ. ὁ Ἀλεξ., cum haec ipſa hic expreſſa ſit in dat. Ἀλ., et propter id ipſum repetatur, quoniam tranſitus factus ab enunciatione de pers. ſubitus ad rem ſine pron. τοῦτο ſ. ταῦτα, (quod diſerte erat in ſimili phraſi ſupra 1, 5, 20. ὑμῖν ταῦτα δόξαν οἴσει,) cum que repetitum nomen propr. Ἀλ. non videatur poſitum pro pron. recipr. αὐτῷ, dum ex analog. conflantur hic iterum omnia, ſed Stp. Th. partim etiam e P. reddit in „δ. *ut* maximum *exercitui* moerorem *attulerit*“ (latente notione compos. et poſtr. parte θυμ. iam in Lat. ſimpl. iterum, quod, ut ſyn. *aegritudo*, praecipue de animo dr., unde ap. G. Th. abſolute tantum profertur, et ſemel de eo oblique 313, i. moerores, *qui* animos *exedunt*.) cum proxima e Plut. formula, τοσαύτην ἐνέβαλεν αὐτῷ δυσθ., ſed in altero ſubſt. tantum, ἀδοξίαν παρασκευάζειν τινὶ, ſub Lat. Bg. e P. quoque, ubi ap. G. Th. modo *dedecus* inferre *alicui*, it. in *ignominia* cum Gr. n., quo explicabat illud Bg., me reperiente ſubſt. ap. Xen. M. S. Aesch. ep. S. Rs. O. V. 8. Din. et Dem. cui add. 67, 22. 367, 8. 772, 4., ſed acc. eius cum aliis v. ap. Ael. V. h. et, alio tamen ſenſu (praecipuo illo de dedecore in privata degentis vita, cum *h. l.* univerſe dicatur de mala fama et cogitatione ſ. iniquo iudicio ac ſermone ſuper Alexandri perfidia et mollitia, cf. §. 1. e. ψευσ. et 6, 5, 18. ſq.) ap. Polb. cum Rsk. ad eundem et V. 1. An. ad Gr. A. ad Diod. S. p. 12. a. i., ubi et affine adi. ἄδο-

ϛην ἐνεγκεῖν δυςθυμίαν τῷ ϛρατῷ [f], καὶ Ἀλεξάνδρῳ ἀδοξίαν, σφαλέντι [g] καὶ γνώ-

mum attulerit moerorem exercitui et Alexandro dedecus, quod deceptus conſilio et for-

f) In Ms. Ba. colon. g) σφαλλέντι Ox. et Ed. mendoſe.

ξος, quo de cf. Aesch. ep. Iſ. Ev. Rs. O. V. 8. Lyc. Long. Mor. Luc. Plut. Krg. Xen. Cyr. et Bach. it. Hſy. et Suid., ubi et v. ἀδοξεῖσθαι, ſed act. etiam ap. Ioſ. et Diod. S.

σφαλέντι) *quum* et *conſilium* eum *et* fortuna *fefelliſſet.* Potuiſſet alia conſtructione cum Eurip. Phoeniſſ. 765. dicere σφαλέντι καὶ γνώμης καὶ τύχης, (ubi per ſe modo habetur ἐάν τι τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ, ad quae Schol. ed. Valck. εἰς τὸν πόλεμον — pro ἐν τῷ πολέμῳ — κινδυνεύσω, τῆς εὐτυχίας ἀποτύχω.) Herodi. ipſe 2, 7, 4. habet σφαλέντες τῶν ἐλπίδων, (cf. ib., forſan ad ſenſum non multum differente v. paſſ. hoc cum gen. ibi et cum abl. hic.) Saepe deſtinata ſalubriter omni ratione potentior fortuna diſcutit, (cf. ad 6, 5, 10.) Igitur ſucceſſibus non poteſt non carere, cui nec conſilium nec fortuna adeſt. In quem fortuna ſaevire fatali ſorte conſtituit, illius conſilia nihil valebunt, v. Curt. 3, 8, 29., (ubi alia ſententia.) Caſſius et Brutus profligaturi Antonium et Octavianum fuiſſent, ſi par virtuti conſiliis que fortuna adfuiſſet. Flor. 4, 7, 11. (quanto *efficacior* eſt *fortuna*, quam *virtus*!) Si *et bene* conſulta *interdum* male *cedunt*, Vell. 2, 18, 5. quid mirum, male conſultis triſtes eſſe exitus? Accidit ergo hic, quod ille ap. Liv. 35, 32. (extr.) ait, *conſilia calida et audacia prima ſpecie laeta, tractatu dura, eventu triſtia ſunt.* Sed ap. eundem Liv. 5, 19. (med.) *omnia* (*ibi*) *ſumma ratione conſilio que acta fortuna etiam, ut fit*, ſecuta eſt. *Leisn.*

Spreto P. libero adv., cf. 6, 3, 14. et alio ſupplemento inutili, quaſi adv. etiam πανταχοῦ, it. pron. gen. αὐτοῦ ad γν. (perverſa ſic Noſtri ſententia e genere νοημάτων in illam aliam 6, 5, 10., hic cum variatione expreſſam, it. cum 3, 9, 21. τύχῃ μᾶλλον ἢ γνώμῃ et 5, 4, 24. ὁμοῦ — ἔπταισε καὶ γνώμῃ καὶ τύχῃ.) tamen Bg. fere cum illo reſolvit particip. (non ſervatum forſan ob caſus ſimiliter deſinentes et *conſilio* et *fortuna*, quos lenierit tamen addita praep., *decepto* et *a* conſ. *et* a *fort.*) ſed in Lat. cum Sch. in „τυχ. σφάλλεσθαι, fortuna *et* conſilio *decipi*“ dum Sep. Th. partim e P. 3, 1169. F. m. „σφ. — ut *quem* et *opinio* ſua *et* fortuna *fefellerit* ac *fruſtrata ſit.* Quo loquendi genere utitur et Thuc. l. 2. — Quo referri poteſt et σφάλλεσθαι γνώμαις, quod exponunt *decipi* et *falli* opinione.“ Quod extr., ita univerſe poſitum et ſine loco, ſaltem non convenit in illud Xen. Cyr. 1, 3, 10. m. ὅτι — ὑμᾶς ἑώρων καὶ ταῖς γνώμαις καὶ τοῖς σώμασι σφαλλομένους, Th. V. 1. p. 23. i. quod *videbam*, et *animis* vos *et* corporibus *titubare*, i. aberrare cogitatis, nec recte cogitare, ubi γν. non eſt, ut h. l., ſed pars hominis illa, mens, cf. Ind. etiam Gs. Chr., et Thuc., ubi habetur locus, huc pertinens, ex 249, 82. ἀπὸ τῶν ἀεὶ ὑπαρχόντων γνώμῃ σφαλέντες, cum *priſtinam* potentiam *obtineremus*, opinione *tamen* decepti *fuimus*, immo *per* praeſentia *ſemper*, ſ. *a* ſemper *praeſentibus*, i. ob illam perpetuo adhuc nobis praeſentem et conceſſam potentiam, ſ. imperium ſummum, ut ap. Di. H. S. T. 1. 393, e. τῶν νέων —, ὡς — εἴπερ ἄρα ἡμάρτανον, διὰ τὴν ἡλικίαν γνώμῃ σφαλέντων, *iuvenum*, — ſi *quid* (tamen) in

μὴ καὶ τύχῃ h), καὶ τῶν τριῶν μοιρῶν τοῦ ϛρατοῦ, ὧν ἔνει- | tuna fuiſſet, ac de tribus partibus exercitus, quas fecerat,

h) In Ms. Ba. τύχῃ· καὶ τῶν μοιρῶν τῶν τριῶν κ. τ. N., ſed vitioſe Par. utr. τῶν τριχῶν μοιρῶν μοιρῶν τοῦ ϛρ. Tum comma nobiscum poſt ϛρατ. et ἐν. in A. al., ſed modo poſt ἐν. in Stp. rel., at per uncos (ὧν ἐν.) in Ox. cum Ed.

dicenda ſententia *deliquerint*, per *aetatem* lapſos *eſſe*, cf. Poſſ. Call. p. 13. i., ſed cum aliis abl. Diod. S. ex 2, 28. i. περὶ Μαντίνειαν πολεμήσαντες, τοῖς ὅλοις ἐσφάλησαν, καὶ τὴν ἡγεμονίαν ἀνελπίστως ἀπέβαλον, *capite* ipſo *offenderunt*, immo *ſumme*, prorſus *lapſi ſunt*, infelices fuerunt, ſumma clade affecti ſunt, (cf. ad τοῖς ὅλ. Vig. et ſimile quid ap. Krb. Obs. p. 263. e.) it. ap. Lyc. v. 241. ληθάργῳ σφαλείς, oblivione *lapſus*, i. per oblivionem peccans et negligens, ſ. *deceptus* a mala memoria, tum v. 616. κρίσει — σφαλείς, iudicio *deceptus*, ſed cum praep. v. 430. ἐκ μαντευμάτων σφαλείς, *lapſus* ex *vaticiniis*, i. per vaticinia deceptus; comparante me Lat. illa *mente lapſus*, quanquam in deteriorem partem fere accepta, cf. G. Th. v. *lab.* it. Herdt. 512, i. εἰ δὲ ἄρα ἐγώ γε ψευσθείην γνώμης, quodſi *me* fallit *opinio*.

καὶ τῶν — ὧν ἐν.) Pol. ita vertit, (*ita* namque *diſtribuerat*,) quaſi legerit ὡς ἔνειμε. Dicuntur autem haec veluti per parentheſin. *Steph.* Alioqui ſtructura hic talis erit, qualis infra 7, 5, 6. ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἧς ταῦτα ἐπράττετο. *Sylb.*

Sch. in „ἐν. *partium* quas *diſtribuerat*, pro in quas" recte ſic intelligens, ſed ſine canone iſto, quem recentiores fecerunt philologi, ut verba *partiendi* ponantur cum caſu quo nudo, reſolvendo illo in aliquam praep., nominatim Gr. εἰς, quae, exquiſite, aut variandi cauſa, oppreſſa a ſcriptoribus Gr. ipſis, ſaepe deinde per gloſſam a librariis eſt addita; quam quidem legem tenentes hauddubie duumviri illi noſtrates, Sb. et Bg., tamen univerſe modo hic egerunt, vetus iſte quidem leviter innuens contractae orationis genus, (a Sch. adeo reſolutum recte in caſum quartum, ἃς ἐν. ſ. τούτων, ἃς κ., ut referatur ad genus illud, quod tetigimus in Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. i. Nr. 3.,) ſed novus ſic, ut ad perſpicuitatem v. partiendi commutaret cum alio Lat., id que neceſſario prope, quoniam ap. G. Th. nec comparet illa rectio per acc. pronominis relat. in Sch. Lat., nec in alio ſyn., et modo ſimile hoc per acc. merum 208, 19. e Cic. *deinde* eorum *generum* quaſi *quaedam* membra *diſpertiat*, ubi etiam ſubſtituas Bg. *faciat*, totam que enunciationem invertas ita, *deinde* ea genera *quaſi* in *quaedam* membra *diſpertiat*; me quidem admiſſuro in talibus v. v. cum acc. quidem conſtructis, ellipſin illius pr. εἰς, quam modo tetigit L. Bos. in hoc p. 485. m. ex Ariſt. „Equ. v. 765. διαπρισθείην διατμηθείην τε λέπαδνα, *diſſecer* diſcindar *que* in *lora*" in quibus v. v. nec ipſis G. Th. quid habet, nec in ſimpl. poſterioris aut in v. *findo*, at 357, 6. et 16. *ſic* aliquis *ſua* membra *ſecet*, — quam *quisque* ſecat *ſpem*; unde hic in noſtro loco tolerem Lat. *partibus*, quas *ſecarat*, ubi in Gr. tamen illa antea propoſita ellipſis, propter contractam orationem, non procedit, ſed modo in reſoluta ea, ubi et e pr. ſubſt. repeti licet pron., εἰς ἃς ἔνειμεν αὐτὸν τὸν ϛρατόν, cf. Thuc. Ind. e Pind. cui add. 405, 62. τρία μέρη νείμαντες, ἐν ἑκάστῳ ἐκλήρωσαν, *claſſe* in *tres* partes *diſtributa*, cum Abr. Dl. p. 611. e. „quod c. 62. (i. 417, 99.) δύο μέρη ποιήσαντες τοῦ ϛρατεύματος, (cum

μι, τὸ πλεῖϛον ἀποβαλόντι[i] pleroſque amiſiſſet, diverſis διαφόροις συμφοραῖς[k], νόσῳ, calamitatibus, morbo, bello,

i) ἀποβαλλόντι Bs. 1. al., ſed comma hic Bs. 2. L. al. cum *Ms.* Bg. k) In Ms. Ba. colon hic et poſt νοσ. et πολ. cf. 5, 3, 14.

exercitum in *duas* partes *diviſiſſent,*) — Non εἰς τρ. μ. νειμ., ut pateat, praepoſitionem recte praetermitti" Fi. Plat. Polit. p. 153. N. 2. „verbis dividendi iungi ſolet ſimpliciter accuſativus" it. Parmen. p. 238. N. 2. tum *Z.* ad Xen. Cyr. 1, 2, 5. 7; 5, 13. it. ap. Herdt. 49, 76. 105, i. et 558, 60. τρεῖς μοίρας — δασάμενὸς πάντα τὸν πεζὸν ϛρατὸν, cum N., ſed, e vulgari ratione, at illa tamen et ipſa proba Attica que, cum pr. εἰς, v. c. διαιρεῖν cf. 6, 5, 1. e. per variationem ἔνειμε τὸ ϛρατιωτικὸν εἰς τρεῖς μοίρας, Poſſ. Call. p. 347. m. p. ſq. i. cum Ind. Dem. et Stp. Th., ſed ſine Ind. ap. Dd. S. 2, 333. i. 350. e., quorum ex analog. Noſter in ſuo v. νεμ. cum pron. et contracta oratione, cf. id cum aliis acc. alio uſu Soph. Ai. et Rs. O. V. 4. Sed P. libere verſatus eſt, etiam in rel., maxime diremta iterum periodo, et participio reſoluto per novam cauſalem; unde Bg. retinuit tum praep. ſyn. ad gen. τῶν λ. cum τὸ πλειϛ., tum hoc ipſum neutrum mutatum in ſyn. maſc. adi. in πλείϛους τῶν λ.. 1, 6, 24. m. (ubi ſervarat Lat. P., ſecutus hic ſutum illud ad 1, 1, 1.. pro ſeveris *trium* partium — *plurimum* rel.) non expleta, ut alias, ellipſi ſubſt. μέρος, cf. 6, 1, 13. et in variatum plenum 3, 9, 11. e. 4, 3, 4. τὸ πλ. μέρος, dum Sch. in „ἀποβ. *deſiderata* maxima *parte* exercitus" deſerens et ipſe partim P., ubi Noſter ex analog. iungit ſua, imitante Zos. 1, 2, 5. m. τὸ πλ. τῆς δυνάμεως ἀποβαλόντα, maxima *parte* copiarum *amiſſa*, cf. v. cum aliis acc. rei Fi. The. Ael. V. h. Xen. Cyr. Ἀνβ. et Bach. it. Fa. Aeſ. Dem. cui add. 163, 21. et ſine Ind. ap. Diod. S. paulo ante in *N.* ad σφαλ. cum *L. N. T.* et *Phil.* p. 745. *B.*, ſed ad ſenſum de pers. ſimul *Ioſ.* 1, 372. *l.* 9. *Denique in Ms.* re duplici, non tantum transpoſito adi. aut ſubſt., cf. 6, 1, 20., ſed etiam articulo poſt ſubſt. ante adi. repetito, (quae forma ſupra fuit, cf. 4, 2, 16. τὸ οἰκ.. τὸ δευτ. it. 3, 7, 8, e. τὴν χλ. τὴν β.) nihil eſt, quam opera Gloſſatoris, exquiſitum quid iterum obtrudentis, cf. 4, 13, 2. 4, 7, 5., ne redeat vulg. ratio illa 6, 5, 1. e. §. 4. 16. m., cum violentia ſit manifeſta, et Mss. rel. maneant in vulg., aeque bono per ſimplicitatem; deprehenſuris forſan illam Ms. Ba. novitatem aliis in P. „ e *triplici* illo *exercitu*" qui emphaſin quaerere ſolent in artic., poſt ſubſt. repetito, et exprimere per eius pron. *ille*, quo is aeque potuit reddere artic. in gen. τοῦ ϛρ., cf. §. ſq. ad τῷ εὐψ. et ſupra §. 2. τοῦ ἀερ.

διαφορ. σ.) Herodianus a latinis ſcriptoribus diſcedit, ut docent haec Lampridii, *et* amiſiſſe *illum exercitum* dicunt *fame*, frigore *ac* morbo, *ut* Herodianus *auctor eſt*, *contra multorum opinionem*. Ubi cum Lampridius dicit *fame*, frigore *ac morbo*, pro vulgato πολέμῳ legiſſe videtur λιμῷ. *Sylb.*

Iam in Exc. ad 6, 5, 11. dedimus iudicium Cas. idem „perperam legiſſe Lampr. λιμῷ pro πολέμῳ" idem que ib. Periz., quod firmatur conſenſu Mss. cum edd. in vulg., etiam in ordine vocum ac rerum, quem et ipſum libere Lampr. repetiit, ſed contra P. adeo, qui tantum liberior in Lat. ad πολ., ſtulte ſervato a Sch., dum ille videtur iſto Lat. innuere notionem ſubſt. πολ. anguſtiorem pro pugna ac caede in

πολέμῳ, κρύει. γενόμενος δὲ ἐν 5. frigore. Ut vero Antio-

pugna, ſed Noſter aſyndeton iterum adhibet, cf. 5, 3, 14., ſed ex analog., cum v. ἀποβ. dat adiunctos abl. modi, Lat. quidem, cf. G. Th. 300, 8. et 46. amittit *florem* punica *roribus nimiis* et *pruinis*, — vitam *ſuſpendio*, it. 784, 6. 13. 56. perdidit *annos* bello, — *errando*, cum nihil repererim de v. ἀποβ., praeter illa in N. pr., quam in notione Bg. e P. cum acc. pers. tum in bello ap. Thuc. (cum Ind. in N. per numeros pravos,) tum et extra id Obs. Krb. et Loesn. cum Luc., ſed finitimum ap. Ael. V. h. ἐν τῷ λοιμῷ, ubi et de equo pro excutere ſ. deiicere ſeſſorem, in quam alteram notionem cf. tropice pro reiicere, repudiare, cum eodem acc. pers. Xen. Cyr., it cum acc. rei L. N. T. ex Hebr. 10, 35. cum Obs. Krb. et Loesn. tum phyſice ib. e Marc. 10, 50. it. Luc. ex 1, 258. l. 2. cum pr. ὑπὸ τοῦ δέους, ſed ὅπλα et ἀσπίδα cum dedecore Rs. O. V. 4. 6. 8. And., tum paſſ. phyſice, cum pr. πρὸς et gen. ap. Luc. 1, 667. i. „ ſed ap. Suic. ſenſu eccleſ., porro med. ſine exemplo ap. Suid. et lib. de V. med. W., ſed Fi. p. 53. e., qualia ſunt ap. Kypk. T. 2. Luc. 3, 578. N. 86. e. (τὴν γυναῖκα,) ſed ap. Ioſ. 1, 247. ſ. 37. e., ubi potius videtur eſſe pro deiicere ſe, in puteum, et hinc decidere, incidere, quam perire ſ. amitti, cf. Hſy. cum Vig., ſed in affine ἀπόβλητος Sb. Ind. Hom. L. N. T. Kypk. T. 2., ſed in colorem aliquem ſimilem ap. Dem. 98, 24. δέκα μῆνας ἀπογενομένου τἀνθρώπου, καὶ νόσῳ καὶ χειμῶνι καὶ πολέμοις ἀπολειφθέντος, et Periz. l. l. in genera tria ipſa calamitatum, relata ad tres exercitus Alexandri partes, ut perierit tertia quidem νόσῳ §. 2. et 4., tum ſecunda πολέμῳ 6, 5, 20. ſqq. denique prima κρύει hoc cap. §. 3.

γενομ. δὲ) In hoc membro Bg. e P., cf. 6, 4, 5. 5, 1, 2., diſcedens in ſq. tum in ordine ſeveriore adv. ἐῤῥ., tum aſſumti particip. ad v. ἐπ., ubi Stp. Th. 3, 734. D. huc reſpicit memoriter. „Sed ap. eundem, ubi dicit ἐπεῤῥώσθη ἀπὸ τῆς νόσου, i. e. melius habere coepit; tribuitur ſignificatio huic ἐπεῤ. quae eſt potius τοῦ ἀνεῤῥώσθη, et quidem etiam ſine adiectione „illius ἀ. τῆς ν., quod nec alibi reperi, nec eſt hic ap. ipſum Noſtr., omnia conſtantem ex analog., maxime Lat. per abl. modi, non tam illius Bg., ubi ap. G. Th. 1226, 40. cum adv. etiam „*Hirtius* tardius *convaleſcit*, int. ex morbo" quam horum ib. 1137, 76. „confirmare *ſe* (ſ. confirmari) dicuntur, qui ex morbo convaluerunt, — *nondum* ſatis *confirmatus*, — *aliquem* dictis *confirmare*", it. 1261, 58. corroboravit *militem* opere *aſſiduo*, et l. 71. corroborata *hominis* audacia *vetuſtate*, it. 221, 29. roborant *hirundines* nidos *ſtramento*, cf. l. 32. et 34. *mas* roborandus eſt *largo cibo*, et l. 39. *humanis* viribus *roborati*. Sed Bg. e Sch. in „εὐψ. pro ſubſt. *refrigeratorio* aëre *urbis* refectus" ubi Stp. Th. 4, 745. i. cum aliis lect. „Herodi. l. 6. αὐτ. — τῷ εὐψυχεῖ τε καὶ — πόλεως μ. τὸν ἐν μεσ. ξ. ἀ. iucundo *illo* et *ſalubri* frigore *et* aquarum *abundantia* quae in urbe illa ſunt, (partim e P., quem deſerit Bg. in altero adi., ſimiliter per analog. iuncto cum τῆς π., ubi Stp. Th. 3, 1783. C.) τὸ ἔνυδρον opponitur τῇ ἀνυδρίᾳ ſ. ἀνυδρίᾳ, ſignificans nimirum *aquarum* copia et *abundantia*, (e P.) niſi malis aquas in ſe habere, aquis irriguum eſſe, aquoſum eſſe et riguum, ut ap. Herodi. l. 6. ἐῤῥ. ἐκ. τῷ εὐψυχεῖ καὶ — τ. πόλεως, (ſic cum commate hic, ut in ed.) μ. τ. ἐν Μεσ. ξ. ἀ." ſine Vs., in qua Bg. clare exprimit vulg., aſſumto e P. ſubſt. ſyn. quaſi gen. τοῦ ἀέρος, referens ad

τῇ Ἀντιοχείᾳ ὁ Ἀλέξανδρος, αὐτός τε ῥᾳδίως ἐπεῤῥώσθη τῷ εὐψυχεῖ[l] καὶ ἐνύδρῳ τῆς πόλεως, μετὰ τὸν ἐν Μεσοποταμίᾳ

chiam pervenit Alexander: et ipſe facile convaluit refectus refrigeratorio et humido aëre urbis poſt Meſopo-

l) A. 2. εὐψυχεῖ et mox ἐνύτρῳ, ſed Bs. 1. L. ἐν ὕδρῳ, unde Bs. 1, R. ἐν ὕδρῳ., mendoſe.

ſq. ξηρ. αὐχμ. et §. 2. τὸ πνιγ. τοῦ ἀέρος, dum Stp. cum P. de urbe accepit, non ita bene ob contextum et prius εὐψ., quod et ipſum de ſola aëris temperie valet, per urbem illam vagante; quanquam cum P. videtur etiam ſumſiſſe Z. ad Xen. Cyr. 3, 2, 11. (ἐρυμνόν τε ἦν καὶ ἔνυδρον, ſc. χωρίον, Th. V. 1. p. 165. ſ. 5. e. locum *eſſe* munitum *et* aquis *irriguum*,) reiecto aliorum εὔυδρον, addens „vulgatum tentari nequit. Sic Herodi. — ὁ ἐν Μεσ. ξηρὸς αὐχμὸς opponitur τῷ εὐψ. καὶ ἐνύδρῳ τῆς Ἀντιοχείας" comparato adeo ξηρ. αὐχ. etiam, ut a me ante, qui tamen illud ipſum ξ. ἀ. de coeli aëris que temperie etiam capio, reperiens haec modo, ap. Ael. V. h. 9, 16. p. 603. i. τὴν τῆς χώρας ἀρετὴν, καὶ τὸ ἔνυδρον αὐτῆς, *regionis* bonitate, *et* quod *aquis* irrigua *eſt*, Ind. „τὸ ἔν. τῆς γῆς, — ſolum *irriguum*" tum ad Call. ap. Spanh. Ap. v. 65. T. 2. p. 118. e. „apud Theophr. — ager Cyrenarum haud nimium fervidus, aër autem purus ac ſerenus dicitur, καθαρὸς καὶ ἄνυδρος, ſ. *non pluvius*: quod proinde Arriano non repugnat, qui eandem urbem ἔνυδρον, h. e. *irriguam*, fontibus nempe" ut ap. Foes., praeter v. ἐνυδρεῖν, quoque „ἀνυδρίη, coelum ſiccum, ſqualidum, ſudum, — ab imbribus ceſſatio, τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος πάνυ ἄνυδρον, *ver* et *aeſtas* valde *ſicca*, — αὐχμηρὸν" unde contrarium hic ap. Noſtr. de coelo itidem valeat pro Lat. Bg., porro ap. Geop. non modo εὐυδρότερα ὄρη, aquoſiores *montes*, ſine Var. L., ſed et εὔυδρον φθινόπωρον, autumnum *aquoſum*, (i. aquam e coelo qui demittat, i. q. pr. ὁ χειμὼν ὑδατώδης, hyems *aquoſa*,) et τῶν ἐνύδρων ὀρνέων, aquaticarum *volucrum*, (alia quidem notione, qua ap. Suid. ἐνυδροβίων — χηνῶν, anſerum *in* aqua *viventium*,) it. ap. Orph. Δαίμονας οὐρανίους, καὶ ἠερίους, ἐνύδρους, *Coeleſtes* que *Ióves*, atque *Aërios* et *Aquantes*, i. marinos, et ſine V. L. εὔυδρος, *irrigua*, de inſula, ib. ut de Arcadia, *aquoſa*, ap. Call., ſed Ind. Diod. S. per pravos numeros, at ap. Dion. Cas. 1, 121. ἔνυδρος foſſa munimenti, in Vs. „aquis *abundans*" tum ἐνυδρία ap. Call. de vento, aquas et pluviam ferente, ſed ἔνυδρις ſ. ἐνυδρὶς ap. Gs. Chr. et Hſy., ubi et v. ἐνυδροῦσθαι, denique in rem criticam, ut varient ſ. confundantur ἔνυδρος et εὔυδρος, de variis rebus, ap. Eur. Phoen. v. 663. V. et Barn., ad Luc. 1, 765. i. 2, 92. l. 52. it. 3, 7. N. 38. et p. 262. N. 60., ſed ſine Ind. ap. Diod. S. 1, 332. Miſc. O. A. V. 10. p. 308. et Fi. Progr. in Pal. p. 63. N. 2. tum in affine ſine Ind. ap. Herdt. 368, 83. ἔπυδρος πίδαξι, uda *fontibus*, it. ἄνυδρος 117, e. 197, 45. 49. 198, 65.

μετὰ) E P. ſervat Bg. tantum ſeveritatem ad pr. μ. et ſyn. gen. pro formula praep. ἐν intra artic. et ſubſt. cf. 3, 4, 17. τὸ ἐκ λ., diſcedens in rel. potius in dictione, quam ſenſu, ut quoque Sch. in „αὐχμ. *aeſtum* aridum *Meſop.*" quod, ſufficiens hic, noſtris que etiam notum, habet, quam Bg. (e conſequenti ſ. antecedenti ductum, ſi quidem cepit pro ardens, nec pro illo Sch., cf. G. Th. „*torridus*, κατακεκαυμένος, ari-

ξηρὸν[m] αὐχμὸν[n], τούς τε ϛρα- tamiae torridum aeſtum: et

m) ξυρὸν Bs. 2. al. vitioſe. n) Colon in Ms. Ba., ut in ed. Ox., ſed punctum in A. pro commate rel. v. N.

dus“ ubi tamen non cum ſubſt. Bg., at in hoc 177, 64. 67. aeſtus — *ſicci*, — aeſtū *torrente*, — it. 704, 73. *calor* — *aridus*, it. 431, 88. ſicci *fervores*,) perſpicuitatem maiorem et veritatem ex uſu loquendi, qui non fert adi. ξηρ. pro calidus, etc., ſed pro ſiccus ſ. aridus modo, cf. phyſice, de re ſ. perſ. L. N. T. Luc. (ubi et cum acc. ellipt. 1, 128. l. 10. ξηροὶ τὸ ϛόμα, ut Tantalus in aqua,) ſed de perſ. ap. Foes. et Long. „ξ. ὑδρωπικὸς, *ſitiens*“ (ubi et ξηρότης, tropice, de ſcribendi genere,) tum de re, Herdt. Ind. per numeros pravos, Suid. Xen. Bach. Diod. S. et Geop. ἀέρι ξηρῷ, aëre *ſicco*, (ubi et ξηρασίαι, cf. Bud. C.) tum per ellipſin ἡ ξηρὰ, ſc. γῆ, ὁδὸς, ἀτραπὸς ſ. χώρα Fa. Aes. L. Bos. Ell. L. N. T. cum Kypk. T. 1. et Loesn., ubi et tangitur τὸ ξηρὸν, ubi deſit χωρίον, ut in τὸ ξ. ποταμοῦ Xen. Cyr. „vadoſum *flumen*“ proprie *vadum fluminis*, locus prope ſiccus, et interdum plane, cf. poëtic. ξερὸν ἠπείρειο Hom. et κατὰ ξηροῦ ſenſu grammatico ap. Suic., tum tropice ξηρὸς Plut. Krg. „pauper, tenuis“ et affine v. ξηραίνειν L. N. T. Foes. Bud. C. Hom. Dem. Luc. Fa. Aes. Geop. Sed de ſubſt. αὐχμὸς, praeter tropica, ap. Ariſt. Plut. v. 840. αὐχμὸς σκευαρίων, ubi Schol. D'Orv. ϛέρησις, it. ap. Di. H. S. T. 2. οὔτε λόγου τὸν ἐπιδεικτικὸν αὐχμοῦ μεϛὸν εἶναι καὶ πίνου, et ap. Luc. 2, 318. i., ubi Gs. vertit ſing. et plur. per *muſtum*, habui iſta, in phyſica notione, de notatione quidem nihil, (dum e v. αὔειν ſ. αὔειν, pro incendere, atque hinc ſiccare et arefacere, derivo notiones ſubſt. principes duas,) ſed in definitionem ap. Foes. „proprie αὐχμοὶ, exuperantes ſiccitates, (unde ap. Diod. S. 1, 304. p. redditur αὐχμὸς, ingens *ariditas*,) ſed improprie pro iuſto ſicciore temporis conditione“ qui profert deinde tamen cum epitheto αὐχμοὶ πολλοὶ, ut ipſum ſubſt. in genere ſit capiendum, cf. Sb. Ind. e Xiph. αὐχμοὶ δεινοὶ, maxima *ſiccitas*, et ſine Ind. ap. Thuc. 19, 73. α. μεγάλοι, magnae *ſiccitatis*, it. ap. Poll. 3, 53. *ariditas*, Schol. Eur. Oreſt. v. 223. αὐχμὸς — ἡ ἀπὸ τῆς ἀνομβρίας ξηρότης, Hſy. αὐχμοὶ, ἀνομβρίαι, et αὐχμὸς, ξηρασία, ἀνομβρία, — καυματηρὸς ἀὴρ, ſine N. nec coll. Suid., qui tamen eadem habet cum primis, porro per Indd. Orph., ubi ſecundo loco etiam valet pro ſiccitas, ſed ap. Lyc. aliquis dr. αὐχμῷ πινώδης, ſitu *ſqualidus*, quoad veſtes, opinor, Fi. Ae. „αὐχμὸς, ſiccitas, ἀνομβρία, opp. ταῖς ἐπομβρίαις“ Xen. Bach. „αὐχμὸς, aeſtus, ſiccitas“ opp. ὄμβροι, Iſ. Ev. „αὐχμοὶ, ſiccitas“ e p. 9. e. γενομένων α. ἐν τοῖς Ἕλλησι, quod beat. Ern. olim interpretatus per *magnus aeſtus*, ſed ap. Geop. αὐχμῶν γενομένων, ſiccitatibus *obortis*, opp. ſq. ἐπόμβρου τοῦ ἔτευς ὄντος, ubi et αὐχμώδης, cf. Suid. ſed in αὐχμηρὸς Hſy. L. N. T. cum Kypk. T. 2. Orph. Xen. M. S. Gs. Chr. Luc. et v. αὐχμεῖν ſ. αὐχμᾶν ib. Fi. The. Ariſt. Pl. et Hom. ubi et αὐχμήεις. Hic igitur ap. Noſtr., cum per ſe ob adiunctum adi. ξηρ. valere poſſit, quod noſtrates habent, *eine* trockne *Dürre*, tamen, nil tale ferente G. Th., potius ex illis iſtius ſupra propoſitis, per analog. hanc Lat. ceperim pro ſolis aëris que ardore, et utrumque ξ. α. pro aëre fervido eodem que ſicco, atque adeo non tenente particulas aqueas, nec ferente pluviam, ſed hinc exſiccante humum, et aquarum penuriam inducente.

τιώτας ἀνεκτᾶτο, καὶ, ἐφ' οἷς ἐλελύπηντο [o], παρεμυθεῖτο μεγαλοδωρίᾳ χρημάτων [q]. τοῦτο γὰρ μόνον εἰς εὐνοίας ἀνά-

milites recreabat, ac eorum moeſtitiam conſolabatur elar-
6. giendis pecuniis (id enim ſolum ad recuperandam bene-

o) λελύπηντο Ms. Ba. v. N. p) Colon in Lu., at nihil in Ms. Bg. in quo et ſolo parentheſis, v. N.

τούς τε ϛρ.) Copula haec cum ad pr. *αὐτός τε* referatur: poſt *αὐχμ.* melior eſt diſtinctio minima; dum e P., praeter reiectum adi. liberum ad ϛρ. (cf. 6, 4, 13, e. quo ſubſt. variatur pro §. pr. *τῷ ϛρατῷ*,) retinet Bg. Lat. etiam ad v. *ἀν.*, ex analog. iunctum, cf. Ind. Sb. cum alio Lat. ſimul *reficere*, et ej. Di. H. T. 1. ſimul cum pr. *ὑπὸ τραυμάτων*, it. praeterea cum abl. *θεραπείαις*, it. Ioſ. 1, 572. l. 12., ubi et cum pron. *ἑαυτὸν* (quod monſtrat merum act., ut hic ap. Noſtr. additus acc. pers.) et ſimul cum pr. *ἐκ τῆς ὁδοῦ* et abl. modi *τραπέζῃ* p. 487. f. 4. m., tum Dion. Caſ., ſed cum acc. rei, ut *ψυχὰς*, Diod. S. et Polb., ut in alia *ἀνακτίζειν* et *ἀνάκτισις* Suic. et Abr. Dl. Th. Caeterum h. l. potius v. ſumetur notione Bg., quam illa pro conciliare ſibi (qua de v. ap. laud. tum ante, tum ad 6, 2, 4. 21.) ob pr. membra et §. 2., etſi notio altera procedit per ſq. membrum et §.

καὶ ἐφ' οἷς ἐλ.) In Ms. omiſſum augmentum primum, ut alibi, cf. proxime 3, 7, 8. *ἐτετ.* ſecus ac 6, 5, 10. *βεβουλ.*, teneate utr. formam nec Stp. Th. nec me aliunde, ſed in paſſ., praeter nudum ap. Suic. Soph. Aj. et Krg. Plut., etiam cum pr. *ἐπὶ* Ind. Sb. Fa. Aes. Poſſ. Call. Luc. (ubi et *λελυπῆσθαι* 1, 240. e.) cum L. N. T. *Schw.* et Xen. M. S. 3, 9. 8. m., dum *Bg.* libere ſervat *P.* fere, mutato paſſ. cum praep. et pron. relat. aſſumto que pron. *αὐτοὶ* in ſyn. ſubſt. cum gen. pron., pro ſeveris Sch. „in *quibus* moeſti *erant*" ſeu potius *de* iis, *ob ea*, quibus *doluerant*, Noſtro ex analog. conflante tum haec, (cum variatione pro §. pr. *δυσθυμίαν* et §. 1. *ὁ ϛρατ. ἠγαν. καὶ ἐχαλεπ.*) tum ſqq., ubi Bg. iterum e P., praeter ordinem v. *παρ.*, libere, commutans duo ſubſt. in regimine cum particip. et ſubſt. ex adi. *μεγ.* expreſſa in v. Lat., ut Stp. Th. 2, 985. i. „*conſol.* moeſtitiam *eorum* pec. *elarg.*" ſervans P. ordinem, (ut Poſſ. Call. p. 650. i.) ſed Bg. pron.; dum Sch. in „*παρ.* donis *conſol.* eorum *moeſt.*" ſed ut praeſtent ſevera illa ap. Stp. Th. 1, 1002. B. e. „*magnis* pecuniarum *muneribus*, vel ut Pol. — vel donativis, ut Bud." dum variatur pro privis ſupra *μεγαλοδωρίᾳ* et *μεγαλοδωρεαῖς*, per additum gen. *χρημ.* peculiari ratione, et ad analog. cum variatione iterum iſtius 1, 5, 27. *μεγαλόφροσι δωρεαῖς χρημάτων*, it. *χρημάτων ἐπιδόσει* 1, 8, 11. e. 4, 7, 6., it. ad analog. in abl. hoc cum v. *παρ.*, etiam hic non incommodo pro lenire et mitigare animos iratorum triſtium que, cf. 5, 6, 4. it. G. Th. in Bg., ſed in ſyn. cum Gr. n. „*ſolor*, — recreare, (ut appareat copia quaedam Noſtri cum pr. *ἀνακτ.*) — *cladem* Lugdunenſem *quadragies* ſeſtertio *ſolatus* eſt *princeps*. Tac."

τοῦτο — φαρμ.) In hac voce eadem metaphora, quae ap. Eurip. Electr. v. 69. *μεγάλη θνητοῖς μοῖρα, συμφορᾶς κακῆς ἰατρὸν εὑρεῖν*, magna *mortalibus* felicitas, *adverſae* fortunae *medicum* inveniſſe. *Leisn.*

Noëma ſuum Noſter, forſitan hauſtum ex illo Ovid. munera, *crede mihi*, *placant* homines *que deos que*, rel., conflavit etiam ex analog.,

κτησιν ϛρατιωτῶν ἐνόμιζε Φάρ- volentiam militum putabat re-

tum in ἀν. cum gen. εὐν. tum in φ. cum praep., in quo P. quoque Sch. deſerit partim „remedium valens *ad* conciliandos *animos*, ἀν. ad *recuperationem* benevolentiae *remedium*" hic partim e Sb. Ind. „ad *recup*, m. *benev*." niſi haec compendia tenent illam Bg. formulam ſolennem, (cf. proxime 6, 2, 16. εἰς ἐπιθυμ. λ.) quod ſubſt. reperi modo ap. Ern. L. per notiones Stp. Th. (ubi erat ſine auctore et cum monito ſuper praep., quae nullam iterationem ſ. redintegrationem ſignificet, ut nec in v. affini, ut tamen Bg. et Sb. vim illam, pro rurſus ſ. iterum, tribuiſſe videantur, nec male,) et praeterea ap. Foes. abſolute pro reparatione virium, ut cum adiuncto Noſter ſuo finxerit ex illa phraſi ap. Dioſc. S. 2. 233. l. 75. ἀνεκτήσατο τὴν παρὰ τῶν ϛρατιωτῶν εὔνοιαν, priſtinam *militum* benevolentiam *recuperavit*; nec G. Th. proferente, niſi cum Gr. n. *recuperatio — libertatis*, ſed ſine Gr. *reſtauratio — ſervitutis*, et cum al. Gr. *reſtitutio — fortunae*, rel. et *inſtauratio — ludorum*, at in v. *remedium*, cum al. Gr., praeter illud Cic. 141, e. quum *hoc* unum *his* tot *incommodis* remedium *eſſe* arbitrarer, *ut* rel. (qui inf. v. εἶναι hic a Noſtro oppreſſus ad v. ἐνομ., ut alibi,) ad celandam imitationem, etiam per ſyn. adi. μόνον,) habente cum praep. *remedium — ad dolorem* l. 98. p. ſq. l. 7. 15., hauddubie pro *contra*, et pro gen. ib. 141, 95. 101. 104. it. cum Gr. n. *medicina — curae*, rel. it. 234, e. *ſi quis* medicamentum *cuipiam* dederit *ad* aquam *intercutem*; dum Noſter poſuit ſuam pr. εἰς ſenſu amico, (quo ſubſtituas illi aliquod adi., ut χρήσιμον, ὠφέλιμον, unde ſuperius Sch. *valens*,) iterum per analog., cum iungant Gr. ſubſt. φ. alias praep., cf. ἐπὶ ap. Luc., ſed ποτὶ ſ. πρὸς Harl. Chr. it. ſyn. κατένωπα Orph. L. 11, 120. 19, 9. ubi habetur cum gen. rei, quatenus eſt ſubiectum et in ipſa re, λίθου φ., ſed cum alio gen. rei, quem dixerim adiuncti ſ. potius commodi, ap. Aes. Fa. 103, 1. ψεύδους φάρμακον ἐγχεῖν, Ind. „potio, mendacio mixta" ſ. utilis ad, efficiens mendacii, cf. Diog. L. τὸ ἔλαιον φάρμακον μανίας „quod ad inſaniam adigit" pugiles, it. Rsk. An. ad Gr. A. V. 1., ad Dion. Chr. p. 42. i. 236. i. cum Ind. ult. poſt Caſſ. Dion. p. 167. i., ſed ſine Ind. D'Orv. Ch. p. 535. e., tum rurſus cum gen. obiecti, qui reſolvatur per praep. notionis hoſtilis, contra, etc., ap. Abr. ad Ae. T. 1. et Dl. Th., etiam ap. Indd. aliquos, mox laudandos, ubi φ. deprehenſum varia rectione ac notione, abſolute vel cum gen., phyſice que aut tropice, etiam cum Lat. *remedium*, ap. Luc. Ael. V. h. (ubi adeo de acubus, ut de flagello ap. Soph. Ai. cum Schol.) Xen. Cyr. Diod. S. Orph. Hsd. Hom. (ubi et 'Οδ. κ', 287. τῇ τόδε φ., ut ap. Sb. Ind. e Xiph. ἀσφαλτῶδες τὸ φ. τοῦτο,) Thom. M. Foes. Hſy. Suid. et Suic. (per notationem quoque et cum δηλητήριον, cf. ſupra 1, 17, 17.,) ſed ſenſu bono maxime Plut. Krg. Fi. Ae. Xen. 'Αναβ. et cum diſerto adi. ἀγαθὸν ib. M. S., etiam per Lat. Bg., Theogn. Eur. Hipp. V. et Barn. it. Call. ἡ πανακὴς πάντων φάρμακον ἁ σοφία, unde partim Plut. Hs. 10, 6., at malo ſenſu, pro veneno, Ind. Cell. Eutr. Poſſ. Call. Di. H. S. T. 1. Rs. Or. V. 7. Iſ. et Ant. cum p. 833. e. it. Dem. tum pro colore quovis, Herdt. Di. H. S. T. 2. Gs. Chr. Moer. et Koen. ad Greg., tenente Stp. Th. 4, 42. E. e. hinc ſine Vs. ſub „metaphora generali pro quovis remedio" ſed Noſtro non laevitatis ergo mutante ordinem in gen. ϛρ. (quem inde Bg. oſtendit ſeveriorem,) et in neutro τοῦτο reſpiciente potiſſimum inf. παραμυθεῖσθαι

μανον. δύναμίν τε ἤθροιζε 7. medium) copias que con-
καὶ παρεσκεύαζεν, ὡς δὴ πά- gregabat et comparabat, quaſi

repetendum e pr. membro, cf. in variatum ordinem 3, 14, 13. *καλλώπισμα τοῦτο νομίζοντες λ.*

δύναμιν) Copulam, a Bg. hauddubie ob ſumta parentheſis ſigna relatam ad membrum §. 5. *παραμυθ. — χρημ.*, ſed ſine parentheſi aeque referendam ad §. pr. proximum *ἐνόμιζε*, copulam igitur P. cepit iterum pro *δὲ*, cf. 6, 5, 21., addens idem formulam adv. ad poſtr. v., iunctum illud variandi cauſa per copiam que, pro uno ſuperius *ἀθρ.* cf. proxime 6, 4, 5., non ferente G. Th. formulam Bg. primam, at ſecundam ſub parare, it. hanc ipſam *copias — parare*, ſed ſimul *exercitum conſcribere et comparare*, at v. *cog.* 997, 8. *multitudinem* hominum *cogere*, armare, *inſtruere*, quod poſtr., ut diverſum a pr., ac pro docere aptos que bello reddere, cogites hic, ni placeat ſyn. e tropo alio, cf. 6, 8, 4., ſed ſimile quid ap. Iſ. Ev. Fd. p. 30. m. *τῆς δυνάμεως τὴν πλείστην παρασκευάσαντος*, ubi Ind. recte „copias comparare et ſuppeditare alicui“ alteri, dum hic Alexander ſibi parat, ſed et ducibus ſub ſe, it. ap. Thuc. 279, 44. *στρατιὰν παρασκευαζόμενος*, exercitum *comparans*, ſed ap. Dem. 168, 14. *τὴν — δύναμιν οὔτε κατεσκευάσασθε, οὔτε παρασκευάζεσθε*, cum diſcrimine, v. Ind.

ὡς δὴ π.) Leisn. in m. Ox. ſſ. *ἐπάξων*, ab *ἐπαίσσω*, (et in m. Ms. Bg. plumbea linea ducta ſub *ducturus in*,) ſ. adorturus“ nihil tentans ſupra ad 6, 5, 4. de eodem Alexandro *τὴν τρίτην μοῖραν τοῦ στρατοῦ αὐτὸς ἔχων, ὑπέσχετο ἐπάξειν τοῖς βαρβάροις*, quo reſpicitur et per adv. hic *πάλιν*, conferentibus iſtum locum cum noſtro Sb. Ind., at contra hunc cum iſto Stp. Th. 1, 77. G. ſic „*ἐπάγω Πέρσαις*, duco *exercitum* adverſus *Perſas*. Herod. l. 6. *δυν. — Πέρσαις.* Sic *ἐπάξειν τοῖς βαρβ.* ibidem“ ut pro ſalvo habuerint noſtrum hic, qui variatur cum illo praeterea ita, quod v. *ἐπ.* ſtat abſolute oppreſſo que acc. pers., minus pron. illo *ἑαυτὸν*, quam pron. *αὐτοὺς*, e pr. *στρατιωτῶν*, qualis caſus tum liquet ex iſto loco, ibi que productis exemplis aliis, tum aeque in compoſ. ſuppleri poteſt, ac in ſimpl. *ἄγειν*, cf. ib. tum denique deſideratur quoque alibi, cf. Ind. Dion. Cas. per Lat. „impetum facio“ qua Lat. formula fit, ut, quia vulg. habet notionem eandem cum illo v. Leisn., haec emendatione non ſit opus, tum ad Luc. 2, 734. N. 6., cum propoſita fuiſſet ellipſis pron. *ἑαυτοὺς* ad *ἐμβάλλειν* et *ἐσβάλλειν* „eadem ratione — *ἐπάγειν*, et ſimilia paſſim obvia“ it. ap. Thuc. ſine Ind. 450, 44. *νῦν δὲ ἐν αὖθις ἐπάξειν*, *nunc* autem *ſe* rurſus *educturum*, ſc. *αὐτὸ*, *τὸ στράτευμα*, l. 40. aut *ἐκείνους* e l. 41. *ἐκείνων*, ut l. 50. *αὖθις ἐπῆγεν αὐτοὺς*, *eos* rurſus *eduxit*, quae Vs. reſpicit ad pr. p. l. 32. *ἐξάγων — πρὸ τοῦ τειχίσματος*, *in* aciem *extra* munitionem *producebat*, ut tamen Bg. illa praep. ſit vera, ſeparata a verbo, per formulam Iul. Caeſ. etc., cf. G. Th., proprie que iſtam aliam 3, 1, 2. *ἄγων πάντα ἐπ' αὐτὸν τὸν στρατὸν*, cf. adhuc, poſt repertum, ap. Thuc. 448, 75. *οὐκ ἐπῆγε τοὺς Ἀθηναίους*, *Athenienſes* adverſus *hoſtem* non *duxit*, et Zos. 5, 15, 7. *ἔγνω, — τῇ Παμφυλίᾳ — τὰς δυνάμεις ἐπαγαγεῖν*, *copias* ducere *ſtatuit* in *Pamphyliam*, ſed Ind. Sb. „*ducere* adverſus *Pamph.*“ it. Rs. O. V. 6. *πόλεις ἐπάγοντες*, ſcil. *τῇ πόλει*, *adverſus* civitatem *noſtram* civitates *graecas* alias *inſtigantes* atque *in* armis *adducentes*“ quo poſtr. Lat. uſus Bg. ad 6, 5, 4. porro ap. Met. Eutr. 9, 2. *ἐπαγαγὼν Γερμανοῖς πόλεμον*, *bello* adverſus *Germanos* feliciter

λιν ἐπάξων [q] Πέρσαις, εἰ ἐνοχλοῖεν καὶ μὴ ἡσυχάζοιεν. ἀπηγγέλλετο δὲ [r] καὶ ὁ Πέρσης

iterum ductúrus in Perſas, ſi moleſti ſint et non quieſcant. 8. Nunciabatur autem et Per-

q) ἐπανάξων Mss. Ba. et Ve. v. N. r) Sic Ms. Ba. pro δὴ edd. et tacite Mss. rel. v. N.

geſto. Sed de lectione Mss. duorum, contra tertium Vi. et ipſum P., non reperi v. ἐπανήκειν cum dat. pers. (quanquam e Lat. habet G. Th. v. *redire* 104, 4. 21. 32. 40. non tamen hoſtili ſenſu nec in v. *revenire*, ſed hoc cum adv. *rurſus* etiam,) verum ap. Suid. ſine χρήσει, tum ad Hſy. 1, 1313. N. 2. „Sirac. — καὶ ἐπανήξει" et cum hoc adv. iterum ap. Aeſch. ep. S. et Aes. Fa. cum pr. πρὸς, ubi et cum pr. ἀπὸ, ut cum ὡς pro εἰς, ap. Dem., ſed ubique ſenſu amico, unde potius librarium credam ab initio, per gloſſam, in compoſ. pro ſimpl., ut alibi, ad variandum, ne rediret toties vulg., etiam cap. ſq. §. 1., maxime que e loco huius cap. §. 4. ſcripſiſſe ἐπανάξων, quod alii deinde depravarint per lapſum in vocali, cf. 3, 11, 13., quanquam nec hoc v. habui illa vel notione hoſtili, vel rectione cum dat. pers., ſed, praeter data ſupra ad 5, 4, 22., pro reducere, cum adv. αὖθις ap. Luc., at cum noſtro πάλιν etiam ap. Iſ. Ev. Fd. p. 34. e. τὸ γένος — εἰς τὰς προσηκούσας τιμὰς πάλιν ἐπανήγαγε, cf. Poſſ. Call. p. 760. i. Caeterum in ὡς δὴ Bg. e P., oppreſſo δὴ, pro ſcilicet, cf. 5, 4, 8. 5, 6, 12. e. 16. e., variante ſic Noſtro pro privo ὡς poſt v. παρασκ. cum nominat. particip. fut. 5, 3, 26. e.

εἰ ἐνοχλ.) De ſuo haec copulat Noſter, varians cum 9, 2, 3. m. οὐχ ἡσυχάζει, dum P. deſerit Bg. in verborum modo, ſed et neglecto iſtius adv. ἔτι ad pr. v. ἐν., pro Lat. *amplius* ſ. *adhuc porro*, ſ. uno *porro*, ſ. diutius, cf. 5, 4, 17., quae mutarat ille in ſyn. v. *pergere*, cum aeque ſuppleas πάλιν, αὖθις, λ. cf. Thuc. 391, 10. τὴν πόλιν, ἂν μὲν ἡσυχάζῃ, λ.

ἀπηγγ. δὴ) Pro δὴ Pol. legit δέ. *Sylb.* qui et hinc *in Ind.* „δὴ pro δὲ" dum facit P. cum Ms. iterum, ut 4, 14, 11. et Bg. quoque per ſyn., unde et ipſe correxi vulg., ex perpetuo Noſtri uſu in δὲ καὶ, tranſituri ad rem aliam, cum in Mss. rel. remanere potuerit vulg. e lapſu ſolenni. Sed Bg. e P. etiam, at alio ordine, in ὁ Π. cf. 6, 5, 21. et in ἀπ. ſervato que nominat. cum hoc v., ſecus ac 2, 9, 6. 3, 7, 1. 4, 14, 7. (quocum ἀπηγγέλη variatur tempore,) verum deſerit illius brevitatem in contractis formulis duabus in unam, ſequente Sch., ſed peius reſolvente particip. „λυσ. quum *dimiſiſſet* milites *ſuam* quemque *domum*" (quia pendebat a v. ἀπ., pro Inf.) eodem que modo ac Lat. in ἀποπ., quum Noſter non copulet ſyn. phraſes, ſed antecedens et conſequens, per copiam ſane, iunctis que ſic, quae alias ſeparatim ponuntur, varians ſimul cum 5, 2, 6, διέλυσεν — τὰ στρατόπεδα, καὶ ἑκάστους εἰς τὰ ἑαυτῶν ἀπέπεμψεν, per ſimpl. v., ex analog., pro diſſolvere, et ſinere diſcedere, ſ. ſe ab aliis ſeparare abeundo, non tantum illarum phraſium λύειν τὸ θέατρον, τὸ συμπόσιον λ. ap. D'Orv. Ch. p. 176. it. ἀγορὰν ap. Hom. et Kypk. T. 2., ſed quoque vicinioris ap. Xen. Cyr. 6, 1, 2. τῷ φόβῳ μὴ λυθείη ἡ στρατιὰ, Th. V. 1. p. 341. *prae* metu, *ne* exercitus *dimitteretur*, ubi §. ſq. τῆς διαλύσεως τοῦ στρατεύματος, it. §. 5. οὐκ ἐπιθυμεῖς

λύσας τὴν δύναμιν, καὶ ἑκάστους ſarum rex dimiſiſſe copias, et εἰς τὰ ἑαυτῶν ἀποπέμψας. quemque domum ablegaſſe. εἰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ κρείττονος [s] 9. Quamvis enim divinitus

s) Ms. Ve. καὶ ἐκ τοῦ κρίττονος (vitioſe, ut κρείττοντος In. 2.) καὶ ὑπερτ. γεγενῆσθαι οἱ βάρβαροι, πλὴν λ., at Ms. Ba. καὶ ὑπ. γεγ. ἐδόκουν οἱ β., ſed Exc. Ms. Vi. tantum „ὑπ. —— καὶ ὑπ.“ v. N.

οἴκαδε ἀπελθεῖν, it. §. ſq. διαλύειν ἤδη τὴν στρατιὰν, it. §. 8. τί ἂν λέγοιμεν περὶ τοῦ οἴκαδε ἀπ. ἐλθόντες ἕκαστοι χωρὶς εἶναι, ὅπου γε οὐδὲ στρατευομένοις, ὡς ἔοικε, χωρίζεσθαι συμφέρει; ſed §. 11. ἄπεισιν ἐκ τῆς χώρας, §. ſq. ἐὰν νῦν διαλύωμεν τὸ στράτευμα, it. §. 13. καταλύσεως τῆς στρατιᾶς, et §. 15. καταλῦσαι τὴν στρατιὰν, ut ap. Hom. Ἰλ. α', 305. λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν, ſq. Πηλείδης μὲν ἐπὶ κλισίας — ἤϊε λ. et ib. ω', 1. λῦτο δ' ἀγὼν, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι Ἐσκίδναντ' ἰέναι, *ſolutus eſt* ſpectatorum *conſeſſus*, populi *que* diſſipabantur, *diſſipabant ſe*, ut *irent* ſ. *ituri* quique *ad naves celeres*, repertis inter quaerendum his, primo, ubi varia erant, quoad notionem aut rectionem, act. med. et paſſ. v. λ., cf. L. N. T. cum Obs. Krb. Loesn. Kypk. T. utr. Foes. Hſy. 1, 1185. c. 2, 449. 511. e. p. ſq. i. 513. i. Suid. 1, 718., m. 2, 475. i. p. ſq. m. Hom. Ind. cui add. Ἰλ. κ', 480. 498., ut Ind. in N. add. Ἰλ. λ', 106. Orph. Soph. Ai. Harl. Chr. P. Thuc. cum Abr. Dl. Ael. V. h. Luc. Xen. Z. Pol. Bach. et Ἀνβ. Rs. Or. V. 4. 6. 7. utr. 8. And. et Din. Dem. cui add. λ. εἰρήνην 234, 7. 248, 20. p. ſq. l. 5. D'Orv. Ch. et Poſſ. Call., deinde per praecipua, phyſice, act. cum acc. βοῦς Hſd. it. τεῖχη Theogn. it. tropice, τὸν νόμον Iſ. Ev., tum utr. ſenſu, cum acc. pers. et gen. rei, Di. H. S. T. 1. et Poſſ. Sy., qui tacet tamen de ellipſi pr. ἀπὸ, ut et L. Bos., memorans modo alias ellipſes, denique pro ſolvere, ſ. abire navi, cum pr. ἐκ Polb. et Aeſch. ep. S. Caeterum in formula ἀποπ. κ. Bg. hic e P. ſervavit numerum in pron. ἑα. et Lat. ad τὰ ἑ., ſed ad v. ἀπ. illud ſuum ad 5, 2, 6.

εἰ γὰρ — ἐκ τ. κρ.) Recte Berglerus. Nam Romani non victi fuerunt Perſarum armis aut fortitudine, ſed morbo, aere, frigore. Hoc eſt ἐκ τοῦ κρ., *forte quadam divinitus*, ſ. id, quod philoſophi, Platonici in primis, θεία μοίρᾳ v. Carpzov. in Epiſt. ad Ebr. p. 24. Apud Eurip. Ion. 973. τὰ κρείσσω *numina* dicuntur. *Leiſn.*

Qui, praeter dicta in Progr. p. 41. Nr. 5., et in m. Ox. „a Numine, i. e. Deo ita volente. Bos. Animadv. p. 72.“ ſic recte retractans illud adv. *longe*, quod ſupra Graeca intra lineas ſignarat ib. e Sch. in „κρ. *potiori* ex *parte*, ſ. *longe* ſuperiores“ nec P. intelligente formulam, (ſubſtituto nomine *bello*,) nec adeo Sb., qui in Ind. hinc dederat illa Sch. omnia in v. κρ., ſed in pr. ἐκ duo Eutr. loca, unum ex 9, 2. κρατήσας αὐτῶν ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος, a Mer. modo redditum per adv. *feliciter*, (v. ſupra §. 7. ad ἐπαξ.,) ſed a Sb. „longe *ſuperavit*“ qui contra non vertit alterum ex 3, 4, 7. de Fabio contra Annibalem belligerante, ἀνέκοπτε τῆς πολλῆς ὁρμῆς τὸν στρατηγὸν τῶν Ἄφρων· καί ποτε ἀπροσδόκητος εἰς χεῖρας ἐλθὼν, ἐκ τοῦ κρείττονος ἀνεφώνησε, eum *ab* impetu *fregit*; mox *inventa* occaſione *vicit*, de quorum locorum primo melius agitur a Vig. p. 581., quam de ſecundo „ἐκ. τ. κρ. *ex meliori*, i. e. ſuperiorem eſſe, — ac *ſemel* ex *improviſo* cum *hoſte* congreſſus, *ex pugna*

ὑπέρτεροι ἐδόκουν γεγενῆσθαι ſuperiores viderentur fuiſſe

ſuperior *rediit*" quam expoſitionem nec patitur hic ap. Noſtr. adiunctum ὑπέρτεροι, faciens ita tautologiam inanem. Immo non poſſis ubique in iſta formula cogitare neutr. ſexum ac ſupplere ſubſt. μέρος, quod fecit Sb., ſed plerumque commodius illud aliud γένος cum L. Bos. Ell. p. 63. i., ubi habentur haec, quae ſubieci „deeſt τὸ γένος in — τὸ κρεῖττον, τὸ θεῖον, divinum (genus) Numen" ſine auctore et exemplo. Ego tenui 1) in ſing. a) ſimillimum Noſtri cum praep. eadem ap. D'Orv. Ch. p. 265. m. ex Ach. Tat., ubi Apollo τῷ παραδείγματι πρὸς τὴν μίμησιν ἐρεθίζεται, καὶ μάλισθ', ὅταν ἐκ τοῦ κρείττονος ᾖ παράδειγμα, ubi ſine Vs. D'Orv. videtur accepiſſe ex praepoſitis „proprie dii vocantur κρείττονες" neſcio, quomodo Bodenus, abſente editione. — b) nudum gen. ap. Suid. 2, 373. i. κρείττονος, τοῦ θεοῦ. Προνοίᾳ — τινὶ τοῦ κρείττονος — *quadam* dei *providentia*, — c) per alium caſum cum artic. ex Ind. Ael. V. h. „τὸ κρεῖττον, *numen*, — Apollo" ex 3, 1. p. 197. m. οὕτως ἄρα ἡ περὶ τὸ κρεῖττον, ἔνθεοι τὸν τόπον, *ita vero aſſidua* Numinis *veneratio* locum *efficit ſanctum*, ſine N. — d) ſine artic. ap. Toup. ad Suid. 1, 19. i. „πομπῇ κρείττονι, i. q. πομπῇ θείᾳ. — Sic βουλῇ κρείττονι, divino *conſilio*, ap. Suid." 3, 395. e. ubi ſic etiam in Vs., opp. ſq. ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ, ſed ap. Suid. 1, 446. i. idem locus cum variatione quadam, τοῦτο δὲ γέγονε βουλήσει κρείττονι, *praeſtantiore* quodam *conſilio*, rel. — II) in ſing. et plur. ſimul ap. Luc. 1, 715. l. 69. ὑπό τινος κρείττονος — ἀγόμεθα, a *praeſtantiore* natura *agi*, quod refertur ad pr., λέγω τὴν τύχην, καὶ μοῖραν, καὶ εἱμαρμένην, aut ad tacitam pers. cum Gs. atque adeo ad deum aliquem, ib. 2, 378. l. 26. τινὰ τῶν κρειττόνων, *ad* deum *aliquem*, cum N., it. 3, 423. l. 11. ὥς τινα τῶν κρ. *tanquam* deum *aliquem*, ſq. θεοῦ, cum N. „οἱ κρείττονες ſunt οἱ θεοὶ" ib. p. 625. l. 24. οἱ κρείττους, dii, ſq. τοῖς θεοῖς, it. p. ſq. l. 75. ὑπὸ τῶν κρ. a *diis*, p. 632. e. ἀποκνοῦμεν ὥσπερ κρείττοσιν, *tanquam* diis *quibusdam*, ſed p. 640. l. 95. τοὺς κρείττονας, *ſuperos*, in N. de uno Apolline, porro ap. Hſy. 2, 343. m. κρείττονας, τοὺς ἥρωας. οὕτω λέγουσιν. — καὶ οἱ θεοὶ δὲ, in N. „ſubintellige κρείττονες λέγονται. τὸ κρεῖττον eſt ὁ θεός. — Agath. — ὀργὴ τοῦ κρείττονος, *deum* intelligit" ubi mox pro κρειττόνων, ἀρετῶν, legerim ἡρώων potius, quam θεῶν, denique ap. Heliod. p. 32. e. τὸ κρεῖττον, i. q. pr. τὸ θεῖον, ut bene Schmid. in N., cuius loca rel. ſunt e 2, 26. p. 143. e. ἡ πόλις διαίτημα κρειττόνων, in pr. Δελφοὺς — πόλιν, ἱερὰν μὲν Ἀπόλλωνος, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων τέμενος, λ. it. 9, 9. p. 450. m. θεοπλαστοῦσι τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι, καὶ κρειττόνων τὸν μέγιστον ἄγουσιν, quibus add. p. 306. i. θεῶν συνόμιλος καὶ φύσεως κρειττόνων μέτοχος, — III) per aliorum noſtras ve Obſſ., maxime ſuper plur., Caſ. ad Ath. 2, 285. „οἱ κρ. pro diis, ut οἱ κύριοι" Brod. Miſc. ap. Grut. L. T. 2. p. 547. c. 30. e. it. 4. p. 62. b. c. 9. m. „vis *maior*, quam Graeci θεοῦ βίαν appellant" comparatis θεόθεν, θεόφιν, et θεόφιν, it. ἐκ θεοβλαβείας Ἀπόλλωνος, it. vi *divina* et *coeli* vi *maiore*, unde tacite hauſit Stp. Th. 2, 415. A. m., tum Hs. Plut. p. 168. N. 4. „ſic οἱ κρ. ſunt *dii*, v. L. Bos. Anim. Gr. p. 67. 72. et Indd. Aelian. et Herodi." quorum ad Ael. V. h. 4, 17. p. 368. i. φωνὴ τῶν κρειττόνων, *vox* eſt *daemonum*, N. 17., ſed locus Plat. e Soph. ed. Fi. p. 5. l. 6. σοί τις οὗτος τῶν κρ. συνέποιτο, in pr. τινὰ θεὸν ἄγων, ubi IV) praebetur aliquid, quod ducat ad notionem et cauſam eius, in Symp. p. 137. e. τοῖς κρείττοσιν ἡμῶν θεοῖς, it. ap. Aeſch. Prom. V.

οἱ βάρβαροι, πλὴν ὅμως ἐτε- barbari, tamen afflicti erant,

V. 901. κρειττόνων Θεῶν ἔρως, *potentiorum* Deorum *amor*, quod quippe epitheton primo, deinde poſitum nude, ſive hoc Lat. redditum, ſive illo ad Luc. *praeſtantiorum*; monſtrat ſimul, quid cogitandum ſit in formulis, inde derivatis, ut in Noſtri ἐκ τοῦ κρείττονος, (quae fuerit ſevere *a praeſtantiore*, potentiore, *natura*, it. liberius *ſuperiore*, nobis *von* einem *mächtigern*, höhern *Weſen*, it. ad ſenſum *a* numine, *deo*, et liberrime cum Bg., quoniam praep. cum adi. facit periphraſin adv., quale ſit ſeverius ap. Suid. 2, 255. m. κατὰ θεῖον, divinitus, *nutu divino*, ubi ſuppleas βούλημα, tacente L. Bos.) aut in aliis V) ſyn.; ut ap. Char. 45, 22. βιαζομένην ὑπὸ κρείττονος μοίρας, Vs. p. 53. e. *coactam vi maiori*, ſed ap. D'Orv. p. 262. m. „*ab* fato *fortiore*" ſ. *potentiore*, *a* divino *fato*, quo ſupra Leisn. ſpectabat, tum ap. Soph. Philoct. v. 126. Οὐκ ἄλλοθεν ἔχῃ τύχᾳ Τᾷδ' ἀπὸ μείζονος, *non* aliunde *implicaris* (teneris) hoc *infortunio*, nec *a* potentiore *quopiam*, ubi Vs. non male inſerit alteram neg. in iunctis per ſe aſyndetis, et N. Iohnſ. modo reſpicit ſententiae explicationem vs. 1354. ſqq. ἐκ θεῶν τύχας λ., valituro in talibus comparat. gradu vi ſua, quanquam alibi eſt pro poſitivo et ib. vs. 461. ὅπου γ' ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει, ubi recte Schol. ὁ κακὸς, et ſequitur ſyn. ὁ δειλὸς, ſed notione VI) diverſis locis his, ap. Dem. ſine Ind. 84, 15. ὑπὸ τῶν κρειττόνων ἀπόλλυσθαι, *a* potentioribus *civitatibus* ſ. *hoſtibus*, it. ap. Luc. 1, 14. i. τοῦ κρείττονος ἕρμαιον ὢν, potentioris *praeda*, ſcil. hoſtis ſ. hominis, it. ap. Thuc. 52, 59. ἀπὸ τοῦ κρείττονος, a *potentiori*, opp. in pr. l. 48. et 58. ἀπὸ τοῦ ἴσου. Iam hic comparari poteſt ad ſenſum illud infra 8, 3, 21. δοκεῖν ὑπὸ θεῶν, ἀλλὰ μὴ ὑπὸ ἀνθρώπων νενικῆσθαι, ſ. ἐδόκουν νενικηκέναι ſ. νικῆσθαι, pro quo v. privo adhibetur h. l. formula ὑπέρτεροι γεγεν., per analog. iuncta cum pr. ἐκ τ. κρ. et facta a Noſtro, cf., praeter Suid. Hſy. et Foes., ap. Zos. 2, 53, 1. ὑπερτέρου τοίνυν κατὰ τὴν μάχην τοῦ Κωνσταντίου γενομένου, *itaque* quum *Conſtantius* hoc *proelio* ſuperior *evaſiſſet*, et 3, 3, 10. ὑπερτέρου δὲ πολλῷ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ γενομένου στρατεύματος, *quibus* cum *Romanus* exercitus *longe* ſuperior *evaſiſſet*, et cum abl. modi ap. Hom. Ἰλ. λ', 785. γενεῇ — ὑπέρτερός ἐστιν, *genere* ſuperior *eſt*, ſed cum gen. rei ap. Ioſ. 1, 57. ſ. 2. m. μηδ' ὑπέρτερον ἀνθρώπων τινὰ τῆς ἰσχύος ἔσεσθαι τῆς ἐκείνου, *neque* mortalium *quenquam* ipſo *viribus* validiorem *fore*, it. p. 333. m., ut de re cum gen. pers. Abr. ad Ae. T. 1., ſed cum gen. rei ſine Ind. V. Eur. Hipp. 224. 2. e. ſqq., ubi et ſuperlat. it. ap. Hſd. et Lyc., at ſubſt. ὑπερτερία Hom. Theogn. L. Tim. Pl. et D'Arn. L. Gr., cf. ſyn. ap. Herdt. ſine Ind. 434, 46. κατυπέρτεροι ἔσαν οἱ Πέρσαι τῶν Κυπρίων, hinc tenente Stp. Th. cum Bg. e P., qui ſolus hic ſervat vulg. lectionem contra Mss., quorum diſſenſus eſt memorabilis, ut et conſenſus in partibus, dum habent omnes tres aliud καὶ ante ὑπ., inſertum quidem et alias pro *etiam* ſ. *etiam adeo* ſ. *vel* augendi ſenſu, cf. 4, 14, 16. et poſt aliud καὶ 3, 15, 11., ubi comparavimus καὶ τοι καὶ, quod ad ſenſum convenit cum εἰ — καὶ — καὶ ὑπερτ., quod tamen nec reperi, (ſed vicine copulata aliter καί τινες καὶ — et καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς λ. ap. Vig. p. 507. Nr. 10. it. καὶ τοῦ Κλέωνος καί περ λ. ap. Thuc. 262, 97. et 384, 65. ſqq. καί τοι — κἂν — εἰ καὶ λ.) nec ſuſtineo per redundantiam, ut in καὶ faciunt alii ſaepe, cf. Abr. Dl. Th. Potius credo, alterum καὶ ſic ortum, ut, cum primum καὶ excidiſſet poſt ſimile γὰρ, aliquis in marg.

τρύχωντο[t] ταῖς τε κατὰ Μηδίαν[u] πολλάκις γενομέναις συμβολαῖς, τῇ τε ἐν Παρθίᾳ μάχῃ[x], πολλῶν μὲν πεσόντων, παμπλείστων δὲ τετρωμένων. οὐ[y] γὰρ ἀνάνδρως οἱ Ῥωμαῖοι[yy] ἡττή-

cum illis in Media crebris conflictibus, tum Parthico proelio, multis caeſis, plurimis vero ſauciis. Neque enim ut imbelles Romani victi

t) ἐτετρύχοντο Par. 2. Pat. Ox. mendoſe. u) μήδειαν Ms. Ba. iterum, ut §. 2. e. x) Colon in Ms. Ba. y) οὐδὲ γὰρ λ. Ms. Ba. v. N. yy) Pro οἱ Ῥωμ. Ms. Ba. ἐκεῖνοι habet, ſed γενναῖοι Ms. Vi. v. N.

poneret librarius ex alio Cod., ſed alius, quanquam habens vulg. εἰ γὰρ καὶ in ſuo Cod., tamen id καὶ ſuſciperet altero loco iſto. At praeterea diſſentitur ita, ut Ms. Ba. transponat verbum alterutrum, finitum tempus aut inf., cf. 3, 15, 8. m., (hic quidem non ad laevitatem, cum vel ſic maneat hiatus aliquis,) deinde Ms. Ve. plane omittat v. ἐδοκ., vitioſe, cum εἰ — καὶ non poſt ſe habeat inf., ut particulae aliae, ὅτι, ὡς λ.

πλὴν ὅμ.) Sch. „veruntamen, tamen" prima Lat. e Sb. Ind., ſed poſtr. negligentius e P., ut Bg., dum Noſter ex analog. copulat utr., pro ſuperiori ἀλλ' ὅμως, ad variandum, et in media quidem oratione, hic poſt εἰ — καὶ, ut alii πλὴν ἀλλὰ poſt μὲν, nemine hoc Noſtri praebente, cf. de πλὴν ſolo aut cum caſu aliquo Suid. Hſy. Hsd. Theogn. Thuc. Fi. Pal. Fa. Aeſ. cum Loesn. Obſ., ſed in varia alia etiam, L. N. T. Poſſ. Call. Bud. C. Stp. Th. Dev. Vig. Hoog. Op. Abr. ad Aeſch. T. 1. Soph. Ai. Ariſt. Kuſt. Ael. V. h., Luc. Long. Mor. et ej. Iſ. Pan. cui add. p. 40. e. 67. i. 88. m. Xen. Pol. Z. Cyr. et Ἀνβ., ſed cum nominativo ib. Bach., ut cum acc. Polb. cum Rsk. ad eundem, ſed πλὴν εἰ Thom. M. Iſ. Ev. Aeſch. ep. S. Di. H. S. T. 1., ac πλὴν ὅτι ib. T. 2. tum πλὴν ἢ Fi. The. et πλὴν εὖτε Call., ſed in rem crit. et confuſ. Koen. ad Greg.

[t] ἐτετρύχωντο) Per inconſtantiam nihil hic mutante Ms. Ba. in augmento, cf. §. 5. ad ἐλελ., Bg. deſerit P., cuius Lat. et Sch. addit, „attriti erant praeliis" per analog. etiam hic cum v. dante Noſtro ſuos abl., cf. ſupra Exc. ad 1, 3, 1. i. it. 4, 15, 20. m. Ind. Thuc. ex 462, 65. Dion. Caſ. et Ioſ. 2, 88. ſ. 3. i. Sed in ſqq. ſeverior quoque Bg., praeter deſertum eius particip. ad γεν., pro quo ſubſtituit pron., ut ſervaret formulam e praep. ſimul, retinens tamen mutatum adv. in adi., varians que (pro *tum proelio* in *Parthia*) cum Noſtro 6, 5, 15. τὰ ἐν Πάρθοις λ., qui et ob pr. ἐν μάχῃ variat in ſq. privo πεσ. cum 2, 15, 11. πεσ. ἐν ταῖς μάχαις, de ſuo componens compar hoc, cf. G. Th. nemo *occiſus eſt*, neque *ſaucius*, in hoc Bg., pro quo Sch. *vulneratis*. Caeterum haec narrantur, nondum ſuperius tacta 6, 5, 11. ſqq.

οὐ γὰρ) E P. tenet Bg. aliam Ms. neg., quae eſt gloſſa manifeſta vel e comparatione, vel e ſapientia librarii, docturi notionem ſimpl., cf. 1, 14, 14., quoniam cum conſentiunt Mss. rel. in vulg., tum novitas diſcedit magis, quam ut confuſio lapſus que inciderit, cf. in contrariam partem pro μηδὲ praebitum μὴ ab eodem Ms. 4, 12, 3. In rel. Noſter iterum ex analog., ubi Bg. ad adv. deſerit et P. et ſe in ſuperio-

θησαν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τοὺς ſunt, ſed et ipſi adverſarios πολεμίους ἔσθ' ὅπη[z] κακῶσαν- interdùm afflixerunt: haſte-

z) ὅπη cum iota in Bs. al. cf. 6, 5, 7.

ribus, mutato adv. in formulam adi. cum particula comparandi, ubi vicinius erat *per imbelliam*, it. *ignave*, ſed noluerit Bg. ſic, quia ad hoſtes etiam referri poſſent; ut et Stp. in marg. uſus eſt ambagibus. Sic et ambiguum eſt in Ms. Ba. pron., ſubſtitutum nomini propr., contra unum Ms. Ve. ac P., itidem que illud Ms. Vi. adi., quod ſane e vulg. facilius ortum eſſe potuit, confuſis litteris maiuſculis, (cum in primis ſervaſſe ſimul adhuc articulum videatur is Ms.) quam ex utr. vocibus οἱ Ῥ. unum pron. iſtud, quod nec commode elicias e lect. Ms. Vi., niſi per compendium eam ſcriptam ſumas; ut maneat ſemper memorabilis Var. L. et diſſenſus Mss., ſi quis alius. Et ſi vel maxime aſſumas, olim fuiſſe in textu pron. merum ἐκεῖνοι, huic que ſubſtitutum in marg. οἱ Ῥωμαῖοι, ut magis definiens: tamen debeas redire eodem, ut hinc Ms. Vi. adi. natum ſit, ad eandem que ambiguitatem in pron. ſolo, quod quippe ad proximos hoſtes referas aeque, maxime cum diu οἱ Ῥωμαῖοι non fuerint nominati. Quod quanquam et ipſum inverti poteſt pro nova Ms. Ba. lectione, ut Gloſſator voluerit per nomen propr. reducere lectores ad 5, 6, 23.; et quanquam alias difficilior lectio praeferri ſolet: tamen et contra ſcimus, in noſtris Mss. canones vulgares criticorum non valere perpetuo, cum ſint ſuſpecti de fide mala ac ſaepe difficiliora obtrudant atque exquiſitiora. Denique illud eſt adhuc dubium, an non Gloſſator aliquis pro ſq. καὶ αὐτοὶ maluerit variare per καὶ ἐκεῖνοι, ob §. 12. et ſq. recurrentia pron. ſimul, ſed alius in locum intulerit alienum.

ἀλλὰ καὶ α.) *Deſeruit Bg. liberum P. ordinem et pleraque Lat., etiam ad v. κακ., ubi, praeter Stp. Th. hinc ſine Vs. ſub Bg.,* quoque P. deſerto, Sch. „*quum* malum *damnum ſ. exitium* attuliſſent *hoſtibus*" ſed Noſter ex analog. iungit tum adv. (in quo nil tentat hic per inconſtantiam Ms. Ba. cf. 6, 1, 18.) tum acc. perſ., niſi fortaſſis ipſa Noſtri phraſis notata erat olim per haec „ſic Poll. 4, 29. i. affligere *hoſtes*" cf. Xen. Bach. κακῶσαι μὲν ἐχθροὺς, opp. ſq. ὀνῆσαι δὲ φίλους, et Fa. Aeſ. εἰ τοὺς ἐχθρ. μόνον ἴδωσι πρὸ αὐτῶν κακουμένους, ſed in paſſ. de perſ. cum pr. ὑπὸ Xen. Ἀνβ., at cum abl. modi ib. Cyr. et Gem. Pl. tum abſolute Rs. O. V. 7. Ant. 8. And. et ſine Ind. Herdt. 80, 81. it. cum praep. 449, 42. κεκακωμένων ἐκ τῆς ναυμαχίης, ex *pugna* navali *male affectos*, et cum acc. ellipt. Di. H. S. T. 1. 572, 18. τοσαῦτα κεκακωμένους, at de re Ioſ. 1, 347. e. et 2, 341. ſ. 2. i. Xen. Cyr., ſed cum ὑπὸ Geop., ut de re ac perſ. Foeſ., ſed in act. et paſſ. Sb. Ind. cum Abr. Dl. Th., it. Thuc. in Schol. et Gottl. Or. Per., ſed in act. cum acc. perſ. ib. in textum, cui add. 221, 83. cum acc. rei, ut alio Plut. Krg., ſed nominatim cum acc. loci Poſſ. Call. Fi. Pal. et ſine Ind. Dem. 123, 18., ſed peculiari notione cum acc. perſ. ſ. rei Hom. et L. N. T. cum Obſ. Krb. Kypk. T. 2. et Abr. ad Ae. T. 1. Sed diſtinctio maior hic non valet, quia membra duo ſqq. usque ad εὐρ. per praemiſſum particip. ἀπολ. cohaerent cum pr. finito v. ἡττηθ., cui dantur a Noſtro duplicis generis adiuncta, primo merum adv. οὐκ ἀνανδρ., deinde participia κακ. et ἀπολ., quae particip. in compari periodo que ſtruendis ſibi reſpondent, ſed copulantur per binas

τες [a], παρὰ τοῦτο δὲ ἀπολόμε-
νοι [b], παρ' ὅσον πλήθει ἐλάτ-
τους εὑρέθησαν [c], ὡς, σχεδὸν

nus perditi, quatenus pauciores deprehenſi. Ut cum fere par fuerit numerus utrinque

a) Hic comma in B. 2. L. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. v. N.
b) ἀπολλόμενοι Ms. Ba. v. N. c) Hoc comma in A. al. pro puncto Stp. rel. v. N.

adverſat., quarum prima ἀλλὰ refertur ad pr. neg. οὐ. Unde Bg. non bene periodum rupit poſt primum particip., ut P. poſt ſecundum, et poſt utr. Stp. in m.

παρὰ τοῦτο) vid. Hoogev. ad Viger. c. 9. ſ. 6. §. 5. *Stroth.* Ibi p. 616. N. 23. habentur haec „παρὰ cauſam quoque efficientem notat, Vel παρὰ τοῦτο et παρ' ὃ (ſ. παρ' ὅσον) ſibi invicem reſpondent; ut in illo Herodi. 6, 6, 12. (e vet. diſtinct.) παρὰ τ. δὲ ἀπολόμ., π. ὅσ. πλ. ἐλ. εὑρ. ob *id* ſolum, *quod* numero *inferiores* inventi ſunt, *pereuntes*“ bene quidem ſervato tum particip. ad ἀπολ. tum ſubſt. πλήθει (quo Lat., omiſſo a Bg. e P., olim reſtituemus et ipſi in Vs. Bg., quia illud Stp. in m., per ſe procedens, mox ipſe Bg. adhibet,) ſed liberius verſis formulis illis, ad ſe relatis, ut et a Sch. „*propterea* quod, *in quantum*“ in primo e Sb. Ind. qui addebat „eadem ſignif. παρὰ τοῦτο et κατὰ τοῦτο et παρὰ τοσοῦτον“ non recte comparans, cum ſint ſolitaria ſuis in locis, non item hic, ubi componuntur iſtae formulae per analog. et variationem cum ellipticis 5, 2, 6. τοσοῦτον — ἥμαρτεν, ὅσον λ. (ubi v. inverſa καθ' ὅσον — κατὰ τοῦτο λ. It. de Bg. Latt. et ſeveris *in tantum — in quantum*,) et cum pron. ſyn. 5, 4, 23. παρὰ τοσοῦτον λ., ubi dictum de praep. pro διὰ, *ob* quam notionem reſpicit huc Stp. Th. 3, 39. F., poſt Plat. ſolitarium παρὰ τοῦτο, e P., ſed p. 44. E. ad formulas modo, ſine Vs., poſt locum Gregor. παρὰ τοσοῦτον — παρ' ὅσον, hoc poſtr. per Bg. probans e Bud. C. 332, 13. 20. 334, 8. 13. 16. 21. ſq., reperiente me tantum haec relata παρὰ τοσοῦτον — παρ' ὅσας λ. ap. Abr. Dl. Th. p. 606. m. cum Lat. in ſqq. *eatenus — quatenus*, it. p. 692. i., ubi παρ' ὅσον e gloſſa fuerit, tum alio ſenſu παρὰ τοῦτο ap. Dem. Ind. p. 557. i., ſed ap. Herdt. 186, 83. ἐμαχέσαντο μὲν εὖ οἱ ξεῖνοι, πλήθεϊ δὲ πολλῷ ἐλάσσονες ἐόντες, κατὰ τοῦτο ἑσσώθησαν, *peregrini* quidem *egregie* pugnaverunt; *tamen* quod *erant* multo *inferiores* numero, *ea* parte *victi ſunt*, pro quibus Noſter ad celandam imitationem ſumſit ſyn. tum in forma adi. ἐλ. tum v. εὑρ. pro ἐόντες, et haec jungens ex analog., dum et G. Th. modo habuit 157, 101. *reperiam* multos, *vel* potius *innumerabiles*. Sed Ms. particip. aliud, per ſe vitioſum, fuerit vel e lapſu in ſcripta littera dupl. pro ſimpl., cf. 1, 13, 3. e., vel ex ingenio pro ἀπολλύμενοι, ut fieret aliud tempus, praeſ. pro aor. e., cf. 6, 5, 11. ὑπερβαλ.

ὡς σχεδ.) Pro P. breviori ad πεσ. ςε., dedit Sch. in „ſe. quum *par* utrinque *numerus* cadentium *eſſet*“ quaſi habuiſſet in mente addendum ſubſt. *copiarum*, pro quo redditurus eram numero ſing. ſervato, *cum fere* par *numerus* fuerit *exercitus*, utrinque *caeſi*, ſ. *paris numeri* ſ. par *numero* fuerit *exercitus*, utrinque *caeſus*, dum Bg., praeter aliam e P. rectionem, inſerit quoque praep., aſſequentibus noſtratibus rationem meam poſtr. et Gr., *da* das *Heer*, welches *auf beyden Seiten* gefallen, *beynah* von *gleicher* Zahl *geweſen*, ſ. *gleich* an *Zahl*, ſic per ſyn. peri-

ἰσαρίθμου γενομένου τοῦ ἑκατέρωθεν πεσόντος ϛρατοῦ, τὸ περιλειφθὲν τῶν βαρβάρων [d] πλήθει, ἀλλ᾽ οὐ δυνάμει δοκεῖν[e] νενικηκέναι. δεῖγμα δὲ

caeſorum de exercitu, reliquiae illae barbarorum multitudine, non robore videan-

11. tur viciſſe. Argumen-

d) Comma hic A. it. Stp. rel. omiſerant Bss. Pat. et Par. v. N. e) δοκεῖ edd. cum Mss. tacite, ſed δοκοῖεν in una ed. Lu. v. N.

rasin, donec placeat *gleichzahlig* ſimillimum Gr., ubi Stp. Th. ſine s. ſub noſtro „numero *par*. Herodi. l. 6. ὡς σχ. — ϛρ.“ per analog. iterum cum ϛρατ., etiam τὸ περ. cum τῶν β., ubi Bg. e P., etiam in artic., ſed ſeverior in rel., niſi in ἀλ. οὐ, cf. 6, 2, 13., reſpiciens cum Noſtro in δυν. ad 6, 5, 23. ῥώμῃ λ., qui et haec conflat ex analog. cf. G. Th. 1026, 30. vincunt *numero*, — *viribus*, ut P., cf. ib. l. 102. Iam mirum eſt, neminem hic haeſiſſe in ὡς cum indic. δοκεῖ, unum que editorem Lugd. ſine omni monito dediſſe illum optat., ad ſenſum quidem bene, non item e legitima ratione verecundiaque critici iuſti, qui non ſequatur ingenium ſuum, ſed, ubi libri Mss. taceant, tamen leniſſimam medicinam, uſum que ſcriptoris alicuius ipſum. Atqui cum facillime littera ν omiſſa eſt ob ſq. eandem, tum Noſter habet in more haec, primo ut copulet in vicinia duos inf. cf. proxime 6, 3, 7. εὐχ. deinde ipſum ὡς δοκεῖν, cf. 1, 14, 1. ὡς ἐν μέσῳ ἀέρι κρέμασθαι δοκεῖν, (pro quo hic varietur ordine,) denique ὡς cum inf. in clauſula periodi ſententiae ve, cf. proxime §. 3. ſq. Quo loco poſtr. P. quoque periodum diſſolvit per Lat. ad ὡς ſyn. illi hic, ubi Bg. videatur ſenſiſſe vitium, cum verterit, ut alibi in ſimili ὡς, pro ὥϛε, cf. 1, 17, 6. per que privam particulam, pro dupl. ſyn. ad illa loca §. 3. ſq. Itaque vel contra libros omnes iam inf. edidi, cauſis illis adductus, cum et notio P. *cauſalis*, ſumta in ὡς, aliena hic eſſet, ſed verior altera Bg. *explicativa* ſ. *declarativa*. Caeterum novum §. numerum aeque removi, ac diſtinctionem Stp., qui et ipſe alibi minimam in eadem cauſa dederat, cf. 5, 4, 2. Sed poſui contra poſt ὡς comma, ut appareret eius ſeries usque ad δοκεῖν planius, nec regeretur ad proximum particip. γενομ., quale quid accidere poſſit ei, qui legat noſtrum locum mancum, ut paulo ante ap. Stp. Th. v. ἰσαρ. Caeterum in diſſenſum Lampridii, praeter allata in Exc. ad 6, 5, 11., cf. p. 1370. §. 19. e. ad Dion., qui de expeditione hac nihil habet, finiens ſuam hiſtoriam cum anno P. N. C. 22… (e ſententia Heyn. ad Hiſt. Angl. 4, 1078. N. 1.) deſcripta l. l. l. 92. ſqq. Romanorum militum ignavia et mollitie.

δεῖγμα λ.) Primum Mss. res in addito vicine artic. altero fuerit a Gloſſatore, ut fieret forma, qualis mox occurrit §. 13. e. ſupra que ſaepius, cf. 6, 5, 22. 13., ſed maxime τὰς τῶν βαρβάρων ἐπιδρομὰς 6, 4, 14. 1, 6, 23. it. τῆς τῶν λ. 2, 9, 9. e. 1, 4, 8. e., in qua forma quanquam elapſus eſſe potuit alter artic. intra viciniam, tamen potius gloſſam agnoverim hic, quoniam et alibi inconſtantes ſunt Mss. noſtri, aut demendo, aut addendo, cf. 5, 6, 3. 3, 9, 1. e. 3, 5, 1. e. 2, 15, 11. m. 2, 9, 2. Tum liberrimum P. deſerit quoque Sch. in „κακ. clades, *exitium*, quod quis cepit“ ſic innuens notionem paſſ., quatenus reſpi-

τοῦτο οὐ μικρὸν τῆς [f] βαρβάρων κακώσεως [g]. ἐτῶν γοῦν τριῶν ἢ τεττάρων ἡσύχασαν, οὐδ᾽ ἐν ὅπλοις ἐγένοντο. ἅπερ μανθάνων ὁ Ἀλέξαν-

tum autem hoc non parvum barbarorum cladis, quod triennio aut quadriennio quieverunt, nec in armis fuerunt. 12. Quae intelligens Alex-

f) τῆς τῶν βαρβ. Mss. Ba. et Vi. v. N. g) Colon in Stp. et al.

ciuntur βαρβ. qui cladem eam ſunt paſſi, dum et procedit notio a… quatenus cogitamus Romanos, qui eam intulerunt Perſis, quam a… ſolam novit Stp. Th., nec Lat. Bg. e Sb. Ind. nec cum gen. perſ., quem v. ap. Rs. O. V. 8. Lyc. cf., etiam ſenſu forenſi, ib. V. 6. 7. Iſ. Dem. Dion. Caſ. et Hal. S. T. 1. Diog. L. Thuc. cum Abr. Dl. et Gottl. Or. Per. Vig. Suid. et Hſy., hic ſcribente Noſtro per analog., ut et in δειγμ. in primis cum gen. τῆς κακ., cf., praeter L. N. T., cum adi. μικρὸν ap. Diod. S. 1, 161. l. 25. cum N., ſed Poſſ. Call. p. 357. e. »μέγα δεῖγμα τῆς ἀρετῆς — (per ſyn. adi. aiens, ſine auctore, ſed ex Iſocr.) οὐ μικρὸν σημεῖον τῆς ἀρετῆς« (ut ap. Plut. Hs. bis οὐ μικρὸν τεκμήριον,) at prorſus cum Noſtro, per alium tamen ordinem ap. Aeſch. ep. S. p. 90. e. ἐφάνη — οὐ μικρὸν — δεῖγμα τοῦτο τοῦ καλῶς ἐμὲ πολιτεύεσθαι, ὅτι λ., tum per variam vel notionem, vel rectionem, Suid., ad Thom., Graev. L. Heſ. p. 98. ad v. 312. N. e. Ind. Sb. et ej. Di. H. T. 2. Polb. Dem. cui add. 1403, 9. Ael. V. h., ubi et cum ſyn. adi. et praep. 6, 12. e. καὶ ἦν δεῖγμα οὐ τὸ τυχὸν τοῖς ἀνθρώποις εἰς σωφροσύνην, ut ſyn. ſubſt. ap. Luc. τεκμήριον εἰς λ., ubi noſtrum ſubſt. etiam cum coni. 1, 289. l. 23. δεῖγμα γὰρ, ὡς ἀμείνων εἰμὶ, λ. *indicio* enim *ſunt*, me *forma* meliorem *eſſe*, (ut ſyn. ſubſt. σημεῖον cum ὡς ap. Rs. O. V. 7. Iſ. p. 362. pen.), ſed cum alia praep. ib. p. 659. l. 58. ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξενηνόχασιν, quaecumque *terriculamenta* de *paupertate* ignaviſſimi *quique* poëtarum *extulere*, ubi, tacentibus N., legerit Gs. potius δείματα, quod variat cum noſtro ſubſt. etiam ap. Di. H. S. T. 1., ut δήγματα ap. Luc. 3, 120. pen., tum in noſtrum ſubſt. in alia notione, pro loco, atque adeo de foro vel Athenis, Cup. Obſ. p. 354. i. L. Tim. Rs. O. V. 6. Xen. Hell. et Fi. The. vel Rhodi Diod. S. 2, 352. l. 67. Sed per analog. etiam ſcribitur in forma orationis copulatae per ſubſt. δεῖγμα cum adiunctis et per enunciationis ſq. particulam γοῦν, ubi Bg. partim e P., cf. Exc. ad 4, 6, 10.

ἐτῶν) Sprevit Bg. additum P. adv. cf. 6, 5, 15., ſervans ex eodem ſyn. abl. meri ſubſt. pro gen. temporis e ſubſt. et adi., cf. 2, 12, 7., per analog. iunctis, etiam cum v. ſqq., ſed per variationem cum ſuperiori formula ἐν ὅ. εἶναι, cf. 4, 14, 19., et Stp. Th. 2, 1367. B. m. »Thuc. l. 6. ἐν ὅ. γενέσθαι, *in* arm. *eſſe*, ſ. armatum eſſe, (quaerendo ib. dum reperi tantum 416, 69. κατέδραμον — ἐν ὅ. et 424, 81. τότε στασιάζοντες καὶ ἐν ὅ. ὄντες,) et Herodi. l. 6. ἡσ. — ἐγ. *nec* arma *ceperunt* ſ. ſumſerunt« quia dimiſſi erant diſſoluti que, cf. cap. ſq. §. 2., contractiorem P. (quamvis libere cogitato ſimul adv. πάλιν, etc.) deſerente quoque Sch. in »ἐγ. belligerarunt.«

ἅ περ — καὶ οὗτος) Videtur, mutandum οὗτος in οὕτως. *Steph.* vel in αὐτός. *Sylb.* Leg. καὶ αὐτός. *Reisk.*

δρος, καὶ οὗτος h ἐν τῇ Ἀντιο- ander, et ipſe Antiochiae com-

h) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. aut edd. v. N.

Sch., poſt Stp. repetita „Sb. cenſet poſitum pro *αὐτὸς*“ ex Ind., ubi ſane „pro *αὐτὸς*. ſic *οὗτοι* pro *αὐτοὶ*“ laudato loco e Iul. *ταύτῃ τοῦ- ν κρείττων — εἰμὶ — Καίσαρος καὶ Ὀκταβιανοῦ, τῷ μὴ, καθάπερ οὗτοι, ς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς πολίτας ϛασιάσαι*, *his* ego *rebus* ſum *iſtis* longe *rior* Caeſare *et* Octaviano, *quod* mihi *res* non *fuit*, ſicut *illis*, con- *probos* et *virtute* praeſtantes *viros*, ut retractarit adeo correctionem m in N. ſuam, ſed e dubio loco, dum et ibi pron. valere poteſt oprio ſenſu, pro *ἐκεῖνοι*, ſicut et ad Zoſ. 4, 14, 4. *καὶ οὗτοι γὰρ, ὡς ἐπιβουλεύοντες τῷ βασιλεῖ προσηγγέλλοντο*, *nam* et *illi*, velut *inſidiatores*, Principi *deferebantur*, ipſe Sb. Ind. „*καὶ οὗτοι γὰρ*, pro *καὶ αὐτοὶ γὰρ* ſ. *καὶ γὰρ καὶ αὐτοὶ*, *nam* et *ipſi*“ vel ut diviſae ſint voces, pro vicinis *καὶ γὰρ*, pro que ſimpl. *γὰρ*, cf. ſupra 1, 8, 8. Similiter ad *Di. H. T.* 1. 626, *i. οἱ — ἡγεμόνες, πυνθανόμενοι τὰ οἰκεῖα πολεμούμενα, γενναῖόν τι καὶ οὗτοι δρᾶν ἐβουλεύσαντο*, *ſtatuerunt* et *ipſi* generoſum *aliquod* facinus *edere*, Sb. Ind. „pro *καὶ αὐτοὶ*“ quo quidem in loco ſane ſic procedit, atque adeo ſenſu augendi, ſed qui, ut alibi dictum, iam ineſt in vocula *καὶ*, pro *etiam* ſ. etiam adeo, ut vel ſic remaneat *οὗτοι* pro *αὐτοὶ*, ſed ut hic ap. Noſtrum ille ſenſus vix commodus videatur. Tum novi quidem, confuſas eſſe vocales *ο* et *ω*, atque, cum olim deeſſent in Codd. accentus, hinc pron. *οὗτος* ex adv. *οὕτως* potuiſſe ortum eſſe, praeterea, non modo vocabulum utr. variare alibi, cf. ap. Luc. 1, 172. ad Schol., ſed in textu ib. p. 855. i., ſed etiam *οὗτος* in *οὕτως* corrigere Rsk. ad Polb. v. Ind. Verum hac medicina hic nondum uſurus ſim, non tantum propterea, quoniam per adv. ſententia loci non multum iuvatur, nec ſeries cum proximo membro, *ἅπ. μ. ὁ* Ἀλ. (ubi P. deſerit Bg., variante Noſtro pro ſyn. formula 2, 12, 9. *ὡς ἔμαθε λ.* et pro ſyn. *μαθὼν λ.* 6, 5, 12.) etiamſi *καὶ οὕτως* ſumatur, ut ſyn. *καὶ ὡς*, pro *etiam propterea*, praeter alias cauſas, ſed quoque ob id, quia lectio vulg., a libris conſervata omnibus, et ab ipſo expreſſa Bg., (tacente P. libere de utr. *καὶ οὗτ.*) habet uſum loquendi ap. Xen., quem toties Noſter imitatur. Sic enim Zeun., nuper maturius litteris Gr. ereptus, in Xen. Ind. Bach. „*οὗτος* eleganter ponitur poſt nomen proprium Ag. 2, 26. ſq.“ *Κότυς δ' αὖ Σηστὸν πολιορκῶν, Ἀριοβαρζάνου ἔτι οὖσαν, λύσας καὶ οὗτος τὴν πολιορκίαν ἀπηλλάγη*, et *ταχέως γε μὴν καὶ Μαύσωλος διὰ τὴν πρόσθεν Ἀγησιλάου ξενίαν συμβαλόμενος καὶ οὗτος χρήματα τῇ Λακεδαίμονι ἀπέπεμψεν*, quorum ad primum Vs. Th. V. 2. p. 493. modo retinet *et ipſe*. Tum idem Z. Ind. Ἀνβ. „*οὗτος* eleganter ponitur poſt nomen“ ubi huc pertinet modo locus ex 3, 2, 5. *Ἀριαῖος δὲ, ὃν ἡμεῖς ἠθέλομεν βασιλέα καθιστάναι, — καὶ οὗτος — ἡμᾶς — κακῶς ποιεῖν πειρᾶται*, ubi Vs. Th. ib. p. 146. a. e. etiam *hic*, quae Lat. ſevera procedunt ibi, quia referuntur ad alium, in prioribus narratum, cui alii quoque opponuntur in locis ap. Ageſil. iſtae perſonae, ubi vidimus altera Lat., quae in noſtro loco adhibuit Bg., forſan non e Sb. emendatione, ſed memor iſtius uſus Xenophontii, qui ut h. l. valeat, potius credam, a Noſtro tacite cogitari reſpici que exercitum, qui Antiochiae nunc verſabatur ſecundum iſta §. 2. e. ic. §. 4. (cum ſic opponatur Alexander, ut dux, exercitui, et ut alias in tali oppoſito ſit *αὐτὸς*, cui par eſt noſtrum *οὗτος*,) quam ut deſcendam

χεία διέτριβεν[i]. εὐθυμότερος δὲ 13. morabatur: hilarior que

i) Nihil hic habent Rs. 2. al. propter parentheſin (καὶ — διέτριβεν), ſed comma in A. al., at colon Ed. pro puncto Stp. rel. v. N.

ad redundantiam iſtius pron., ab aliis creditam ſubinde, maxime cum ſtat in altero membro ſ. apodoſi quadam, nominatim praecedente ali quo caſu perſ. aut rei, in qua parte, ubi praecipue poſt participia h becur, elegantiam ſumit idem Zeun. per Indd., ſupra laud. cum N. Ag. 5, 1., ubi et Var. L. οὕτως, cf. L. N. T. cum N. Schw. Abr. Dl. Auct. p. 242. Ienſ. L. Luc. et Carpz. dial. Hier., ſed οὗτος poſ Theog. v. 91., tum pertinens ad remotius, at ἐκεῖνος ad propius, Di Ca. Rs. O. V. 6. et ad Polb., ſed iunctum aliis pron. aut artic., οὗ ἐκεῖνος Abr. Dl., οὗτος ὁ αὐτὸς Xen. Ἀνβ., ὁ οὗτος Herdt. et οὗτος ὁ Fa. Aeſ., ut differens ab οὑτοσὶ Ammon., tum per notiones ſingulares, pro ὁ αὐτὸς Ind. Sb., pro ſolus Abr. Dl. p. 605. i., pro praeſens, id. ad Aeſch. T. 1. p. 588. et Dl. Auct., ubi et in re inopina pro ἰδοῦ, ut pro prima perſ. ἐγὼ id. L. Ar. (it. Eur. Barn.) et de ſecunda perſ., pro heus, vel pro σὺ, vel pro hoc ſubintellecto, id. ad Aeſch. T. 1. et Dl. p. 512. i. cum Soph. Ai. Fi. Plat. Sympoſ. et L. Boſ. Ell., it. maſc. οὗτοι pro neutr. τοῦτο Kypk. T. 1., it. per contemtum in L. N. T. et Xen. Cyr., tum δεικτικῶς, de plebe aut aliis, Gat. Adv. Aeſch. ep. S. Harl. Dem. pro Cor. Rs. O. V. 8. And. et Lyc., porro οὗτος repetitum in vicinia, per caſus alios Abr. Dl. A., contra omiſſum ap. Rs. ad Polb. et An. ad Gr. A. V. 1., ſed in varia, praeter quosdam e laudatis, quoque Rs. O. V. 4. Dem. Fi. The. Ae. et Pal. Ael. V. h. Luc., etiam in N. et V. L. Iſ. Ev. cui add. p. 17. l. 7. Plut. Hs. Call. et Vig. Caeterum ad ſq. v. διετρ. Bg. e P. cf. 5, 4, 1. 4, 11, 15.

εὐθυμοτ.) Spreto P. adv. cf. 6, 5, 1., retinet Bg. tum de ſuo partic. γεν., tum ex illo omnia deinceps, praeter Lat. ad v. ἐσχ., cf. in δὲ per τε 6, 4, 5. et in adi. εὐθ., praeter Stp. Th. cum P., (etiam per ſervarum adv.) praeter que Hſy. cum Abr. Dl. Th., de perſ. cum v. ἔσονται Xen. Ἀνβ., ſed cum pr. εἰς ib. Cyr., at per Noſtri formulam in L. N. T. ex Act. 27, 36. εὔθυμοι γενόμενοι πάντες, λ. tum de re Orph., ſed alia notione de perſ., pro liberalis, Hom., ut in affinia εὐθυμεῖν, εὐθύμως, εὐθυμία et εὐθυμοσύνη, praeter laud., etiam Ind. Sb. Xen. Bach. Hell. et M. S., Fi. Ae. et Plat. Symp. Ael. V. h. Gs. Chr. Ioſ. 1, 117. e. 904. ſ. 8. m. Geop. Diog. L. Poiſ. Call. Ammon. Bud. C. et Foeſ., quod iungitur peculiari ratione cum ἀδ. (ap. Stp. Th. ſine auctore ſic „metu liberior, ſecurior, minus periculoſus" cf. ſupra,) it. in paſſ. ἀν. cum dat. perſ. et ſubſt. φρ. (ubi licuit ſervare ſing. cum Sb. Ind. „laxata cura" et addere ſaltem *ab ipſo*, dum tenet G. Th. formulam ſine explic. pro dimiſſa, neglecta, ut totum ſit, non curatis plane aut negligentius rebus bellicis,) ſed ex analog. φρ. cum praep. π. et acc. rei, repertis mihi his modo, in φρ. univerſe ap. Suid. Foeſ. Suic. Bud. C. Ind. Sb. Theogn. Soph. Ai. Rs. O. V. 7. Ant. Dem. Fi. Ae. et Plut. Krg. tum in proverbia inde Eur. Barn. et Herdt., ſed cum praep. ap. Luc. περὶ τούτων, *cura* de *hiſce*, it. Diod. S. 2, 23. l. 72. περὶ τῆς εἰς τὸν πόλεμον παρασκευῆς ἐποιοῦντο πολλὴν φρ. per Vs., ut ad Ael. V. h. 9, 22. φροντίδα εἰς αὐτὴν (τέχνην) ἔσχε πλείστην, *plurimum* curae *in* eam *contulit*, liberius ſane Bg. e P. mutante formulam e praep. cum adi. in unum gen. ſubſt.,

καὶ ἀδεέστερος γενόμενος, ἀνειμένης αὐτῷ τῆς περὶ τὰ πολεμικὰ φροντίδος, ταῖς τῆς πόλεως ἐσχόλαζε τρυφαῖς.

et liberior factus laxatis bellorum curis, urbis eius deliciis vacabat.

Οἰομένου δὲ αὐτοῦ, τὰ ἐν Π[illegible]σαις ἐν εἰρήνῃ μὲν συγκεί-

Enimvero, putante illo, res Perſarum pace compoſitas hos

qua[illegible] quam ſervato ſic plur., ſed Noſtro variante in ſq. membro cum 6, [illegible] 7. [illegible] κατὰ τὴν πόλιν ἀεὶ σχολάσας τρυφῇ, ubi v. N.

[illegible] τὰ ἐν Π.) Herodianum ſcripſiſſe arbitror, ἐν εἰρήνῃ μὲν οὐ κείμενα ἡσυχ. quam emendationem ſecutus, locum ſic interpretor: *enimvero*, putante *illo*, Perſas *ita* ſe *habere*, vt *quidem* non *tanquam* in *pace* quieſcerent, *ſed* illis *barbaris*, induciis *ſaltem* et *aliqua* cunctatione *opus* eſſe, *antequam* rurſus *exercitum* immitterent. *Steph.* Bene habet hic locus. Sententia eſt, *Perſiam quidem pacatam eſſe, neque eſſe Perſae metuendum ullum bellum civile vel inteſtinum a populis, a ſe devictis.* Nam *illos* quidem *ſic* ſatis *pacatos* eſſe. *Verum* tamen *ſegnes* illos *et torpidos eſſe* ad *bella* cum *exteris* gerenda. *Reisk.*

Cuius haec mihi quidem videntur partim habere bene, ut in primo membro τὰ — ἡσ. reſpiciat Noſter Artaxerxis bellum adverſus Parthos ſimul, quo de cf. 6, 2, 3. ſqq. 17. ſqq. Caeterum, ſi quid video, ſeries orationis atque narrationis fuerit iſta. Primo quidem illud οἰομ. αὐτοῦ cohaeret cum §. 4. αἰφνιδ. λ., ubi eſt quaſi apodoſis huius periodi, cuius protaſis finit cum §. 1. extr. τὸν στρατὸν, poſt quae ſtatim a §. 2. ὃς ἅπαξ λ. ſumo parentheſin usque ad §. 3. extr. χώραν, dum Bg. cum P. parentheſin claudit quidem nobiscum, at demum incipit cum edd. quibusdam, cuius parentheſis ſigna nondum comparent in Lat. Vs. P. ed. A. et Bs. nec in illa Antwp., ſed in rel. deinde. Tum, etſi emendationem Stp. (vertentis ab init. cum Bg. e P.) non improbare videtur Leisn. ad 1, 15, 16. e. τὸν βασιλ.: tamen Bg. illam non amplexus eſt, ſed, e P. liberis retinens modo in ſecundo membro *aut* pro δὲ, (hinc, opinor, non, quo correxerit in ἢ, ſed ut μὲν — δὲ ceperit pro mero καὶ, ut alibi, et hoc, perſpicuitatis ergo, per ἢ reddiderit, cf. 5, 4, 1.) oſtendit clare lectionem vulg. in ἐν εἰρ. συγκ. (ferente G. Th. nec phraſin iſtius, nec Sch. hanc in „εἰρ. *in* pace *conſtituta* quieſcere“ et tantum *compoſitus* in *ſecuritatem*, ſine explic., de perſ. e Tac. A. 3, 44. e.) ſed ſumit notionem in v. ἡσ. non vulgarem, ſed, ſuppleto acc. perſ. pron. αὐτοὺς, e pr. Περσ., aliam, quae dicatur *activa*, dum reperi in Sb. Ind. „ἡσύχασεν αὐτοὺς, *pacavit*, 256, 41. (e Xiph. in Vs. *ſedavit*, ſq. ἐπαύσαντο τοῦ θορύβου, tumultuari *deſierunt*.) ſic 353, 39.“ ex eodem ὁ γὰρ κήρυξ, ἀνατείνας τὴν χεῖρα, καὶ ἐξ αὐτοῦ τούτου ἡσυχάσας, per Vs. liberrimam, ad quae Sb. in N. „Pal. Cod. τούτους ἡσυχάσας. mallem, ἐξ αὐτοῦ τούτου ἡσ. αὐτοὺς“ cui add. cum acc. rei ap. Ioſ. 1, 381. ſ. 3. l. 7. τὰς παρὰ τοῦ θεοῦ γεγενημένας ἀπειλὰς ἡσυχάσειν ἔκρινεν, *dei* comminationes *ſilentio* premere *ſtatuebat*, (quam lect., ſervatam ab editore noviſſimo Oberthür. 1, 752. m., malim tentare et ipſe cum Cocc. in praef. ἡσυχάζειν, et alibi confuſis litteris illis, ut notionem illam ib. firmem e Lat. *tacere* ſ. *ſilere* cum aliquo acc. rei, pro reticere, cum ibi

μενα [k] ἡσυχάζειν, ἔχειν δὲ in quiete contenturas, aut ſal-

k) *Ms.* Ba. nil variat. *Mart.* nec rel. Mss. aut edd., praeter Ing. ἐν εἰρ. μὲν οὐ κείμενα ἡσ. v. N.

ſit ſane pro ſinere quieſcere, non movere quaſi loco, non proferre ore, ſed in notionem vulgarem, quam vocaris *neutralem* ſ. *intranſitiv*[am], pro quieſcere, quovis modo, quoad locum, corpus totum, ſ. modo [vo]cem, praeter Foeſ. it. L. N. T., quoque Fa. Aeſ. Thuc. cum S[ch]ol. Abr. Dl. et A., ſed de corpore nominatim Xen. Ἀνβ. et cum acc. [tem]poris ellipt. Aeſch. ep. S., ut ſenſu eccleſiaſtico, pro in otio et ſo[litu]dine vivere, Suic., at praecipue de voce, pro ſilere, Kypk. T. 1 [et] Loesn. (quo et referas locum N. T. ex Act. 21, 14., ubi L. Krb. ma[lit] *acquieſcere*, qua notione, pro contentum eſſe, poſuit Vig. ſine loco quo,) tum de re ap. Luc., ſed ſenſu philoſophico Diog. L., ut affinia ἡσυχεῖν ap. Call. et dubium ἡσυχάνειν ap. D'Orv. Ch., quo poſtr. tamen caret L. Ern., etiam edit. noviſſ. Wendler., it. una cum Stp. Th. tota iſta notione *activa*. Quam quidem h. l. ſumturi, habeamus modo analogiam ex illis antea locis, ut aliam in τὰ ἐν Περσ. (ubi Bg. iterum explet πράγματα, cf. 6, 5, 15.), ſed peculiare quid potius in illis συγκ. ἐν εἰρ., ut ſit ſenſus, quoniam pax compoſita ſit inter Perſas et Parthos, hique ſubacti, illos, Perſas, etiam quieſcere, nec bellum amplius inferre vel Parthis, vel ſibi et Romanis. E vulgari notione tamen conficiebam hanc ſententiam, reſolvendo particip. per copulam, *res* Perſarum *pacatas eſſe* et *quieſcere*, ut Noſter copularit ſyn., veluti ex anteced. et conſeq. Hinc, cum lectio vulg. procedere videatur per rationem vel noſtram vel Bg. illam, nihil opus erit ingenio Stp., quo ſumit confuſa συγ et εὐ, ſed ſenſum alium hunc, *res Perſarum*, non *quidem* pace compoſita inter Artaxerxem et Alexandrum, tamen *quieſcere*, ſ. *quieſcere*, etſi *nondum* pax *conſtituta ſit*. Ubi habeas tamen iterum nil, quam formulam ex analog. in v. κεισθ. cum pr. ἐν, quales Stp. Th. novit, at non illam vicinam Theogn. v. 48. ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμέεσθαι, Μηδ' εἰ νῦν κεῖται πολλῇ ἐν ἡσυχίῃ, alia omnia reperiente me de v. κεισθ., cf., praeter lib. de V. med., Foeſ. Bud. C. Suid. Hſy. L. N. T. cum Loesn. et Kypk. T. 1., quoque Ind. Sb., Hom., etiam in N., Hsd. Orph. Lyc. Call. Ern. et Loesn., Soph. Ai., Rs. O. V. 4. 6. 7. utr. 8. And. et Lyc. Dem. cui add. 251, 10. 331, 10. Ael. V. h. Luc. Thuc. cum Schol. Abr. Dl. et A. it. L. Ar. Gotti. Or. Per. et Gs. Chr. Herdt. Xen. Cyr. Ἀνβ. Bach. et Pol. Z. it. M. S. cui add. 4, 4, 21. Fi. Pal. Ae. et The. Fa. Aeſ. Diod. S. Poſſ. Call. D'Orv. Ch., etiam in rem critic., ſed in varias ellipſes L. Boſ., tum de re cum ἐν, tropice, Plut. Hs., ſed alias per notiones peculiares, de ſententiis in ſenatu cum pr. ὑπὸ Di. H. S. T. 1., pro ἀνακεῖσθαι, de donariis, ad Moer.; tum ſenſu grammatico ſ. critico, pro extare, cum praep., ut κεῖται παρ' Ἡροδότῳ, Palm. Ex. p. 740.

ἔχειν δὲ) Separatim hanc tractamus enunciationem, ubi liberrimum P. (etiam in addito adv. cf. 6, 2, 18. it. adi. cf. 5, 4, 11.) deſerit quoque Sch. in „ἀνακ. *inducias*, requiem *habere*“ ſed Bg. Vs. dubia eſt, utrum novarit quid, an modo vulg. ſic verterit, ut v. ἔχ. cum acc. rei et dat. perſ. valeat pro afferre ſ. facere, in quo mera ſit analogia, cf. 6, 3, 9. 1, 2. 9. Sic non opus ſit exiſtimare, quaſi legerit παρέχειν,

ἀναχωχὴν καὶ μέλλησιν τῷ βαρβάρῳ πρὸς τὸ πάλιν ἐπάγειν τὸν ϛρατόν[1]· (ὃς, ἅπαξ 2.

tem facturas moram et cunctationem barbaro, in adducendo rurſus exercitu: qui

1) Hic comma in Bs. al., ſed punctum in A. āl. v. N.

qu. bi m formulam profert Sb. Ind. (noſtrum locum ib. tenens e vulg. lect. ſine Vs.) ex Excpt. Suid. 864, 32. οὗτος τοῖς Χριϛιανοῖς ἀνακωχήν τινα τῆς τιμωρίας παρέσχεν, *hic* Chriſtianis *aliquid* induciarum *conceſſit*, ſed ap. Suid. 3, 496. m. in Τραϊανὸς, hic *aliquas* ſuppliciorum *inducias* Christianis *conceſſit*, pro quo et Lat. habent ſeverum *praebere* — *moram* ap. G. Th. in ſubſt., ubi et ut *dilationem* aliquam *crucis* et *ſupplicii* aliquam *parvam* moram *ſaltem* (quod adv. libere addebat Bg.) poſſet *afferre*, — *iſta* legatio *moram* et *tarditatem* afferet *bello*, — nullam *dimicandi* moram *facturos*, ſed in ſubſt. Bg. ſecundo iuncta haec, *cunctatione* et *tarditate*, — *neque* vero *Alexandrinis* in *gerendis* negotiis *cunctatio* ulla *aut* mora *inferebatur*; ad quam analog. Noſter iunxerit ſua hic ſubſt., per copiam variationem que pro ſuperioribus μελλήσεως ἢ ἀναβολῆς 1, 17, 16. e. it. μελλ. καὶ βραδυτῆτος 3, 4, 15. cf. de ἀνακ. abſolute, vel adiuncto aliquo ſubſt. per copulam aut gen. rei ſ. perſ. noſtra notione aut pro *induciis*, Ind. Sb. ex Eutr. Met. cum Zoſ. 2, 51, 4. 5, 42, 8. Thuc. cum Schol., it. p. 31. N. 71. et Bau. Or. it. Abr. Dl. p. 794. m., hinc etiam, ſine Vs., Di. H. S. T. utr. ad eum que Obſ. Gottl. in Act. Erud. a. 1771. p. 216., Poll. Thom. M. Moer. Suid. Hſy., etiam v. ἀνοχ., Ammon. cum V. An. et eundem ad Diod. 2, 417. N. 92. it. Ern. ad Hom. Ἰλ. β', 218. cum Foeſ. v. ἀνακωχέειν, quo de cf. ap. Di. H. T. 1. Diod. S. et Herdt. Tum ap. G. Th. non modo fuit in ſubſt. *mora* formula, *habeo* aliquid *morae*, ſed quoque cum praep. *acquirere* moram *ad* aliquid *agendum*; unde fuerit ap. Noſtr. ſq. πρὸς λ., ubi Bg., deſerto P., per ſyn., ſed ad ἐπ., ut 6, 5, 4. cf. 6, 6, 7.

ὅς, ἅπ.) Mutuae explicationis cauſa conferenda ſunt haec cum ſuperioribus c. 5. *Boecl.* qui recte reſpicit 6, 5, 6. ſqq., e quibus pauca repetens Noſter, plura hic addit per epiſodium de exercitu Perſarum et Orientalium, ubi primo ante pron. ὃς comma, per ſe procedens, tamen non adhibuimus, tum ob inſtitutam parentheſin longiorem, tum ut numerus novae §. e Bc. ſervari poſſet. Tum Bg., ſeverior, quam P., etiam in ordine, retinuit inde tantum Lat. pauca, ut ad διαλ., ubi Stp. Th. 2, 754. B. „alicubi διαλύεσθαι aptius redditur *diſſipari*, quam *diſſolvi*, ut ap. Herodi. l. 6. ὡς — συνεϛ.“ clam e P., ſed Noſter ex analog. partim, h. e. quoad ſubſt., quo et variat cum 5, 2, 6. διέλυσεν — τὰ ϛρατόπεδα, cf. de paſſ. quidem Dem. ſine Ind. 94, 2. ἂν μὲν — ᾖ τὸ συνεϛηκὸς τοῦτο ϛράτευμα, λ. — εἰ δ' ἅπαξ — διαλυθήσεται, λ. it. 92, 17. τὴν — δύναμιν — διαλυθ. (pro quo 1346, 9. καταλυθέντος τοῦ ϛρατοπέδου,) ſed Thuc. ex 467, 54. τοῦ ϛρατοῦ διαλυθέντος, *cum* peditatus *dilapſus eſſet*, cf. ib. ex 166, 65., ſed ſine Ind. 354, 81. τὸ ϛρατόπεδον — ἀνεχώρουν τε καὶ διελύθησαν ἐπ' οἴκου ἕκαϛοι, hic *exercitus* abiit *et* ſinguli *domum* redierunt, *et in ſuam quique patriam ſe receperunt*, it. ap. Herdt. 410, 4. διαλυθέντος — τοῦ ϛόλου, dilapſo *exercitu*, cum Iſ. Pan. M. Sic ſq. ἀθρ. cum οὐ ϛαδ. etiam per analog., et forſan ad variandum cum 6, 3, 3. ἀθροιζ. δυνάμεως λ.

διαλυθεὶς, οὐ ῥαδίως ἠθροίζετο [m], ἅτε [n] μὴ συντεταγμένος, μηδὲ [o] συνεστὼς, ἀλλ' ὄχλος μᾶλλον, ἢ στρατὸς, ὑπάρχων [p],

ſemel diſſipatus, haud facile congregabatur; (utpote nec ordinarius nec ſtatus, ſed turba potius, quam exercitus,

m) In Ms. Ba. ἠθροίζετο· ὅτε μὴν συντ. compendium iſtud litterarum [illegible] ſignificare arbitror. *Mart.* v. N. Sed in edd. poſt ὡς (vitioſe ὡς in O[illegible]) nullum comma, at mox poſt διαλ. nullum in Stp. al., at poſt ἀθρ. colon [illegible] in Pat. v. N. n) Parentheſis ſigna ab ἅτε — χώραν fuerunt modo in [illegible] Ed. v. N. o) μὴ δὲ Ms.-Ba. cum ed. A. et Bs. cf. 6, 3, 12. p) [illegible] (ὑπάρχειν mendoſe in Bs. 1. R.) comma in Bs. al., punctum in A. al., ſed [illegible] in Stp. rel. v. *N*.

ἅτε μὴ) Sequuntur, quare exercitus difficulter cogebatur cum iterum, cauſae deinceps tres, una, hac adhuc §. expreſſa per ἅτε cauſalem cum nominativo particip. ὑπαρχ., alterae binae autem per eandem ἅτε cum participiorum gen. conſq. καὶ τῶν — et καὶ δυςαπ. — κατάλ. λ., aut ſine illa ἅτε per ſolos gen. conſq., quorum modorum feriei conſtituendae primum ſequitur P. planius, ſervando uno eodem que per omnia membra acc. participiorum, dum Bg., premens varietatem Gr. textus, tamen ad tertium membrum καὶ δυςαπ. diſcedit interpunctione maiori, quae minima tamen valeat per totam parentheſin noſtram, ut numerus novae §. tertius ad ſecundum membrum καὶ τῶν ἐπιςτ. λ. removendus fuerit, niſi toleretur nobiscum adhuc propter longitudinem periodi. Iam hinc etiam iudicium fiet de Ms. novitate ad primum hic membrum. Eam recte Martinus intellexit, ut compendium ſcripturae explicetur per neg., id que propterea, quia ſequitur μὴν, quod poſt οὔτε habetur alibi, ap. alios et Noſtr., ſed in altero fere membro, non autem, ut hic, in primo, ubi, proprie poſitum, pro δὲ adverſ. non bene procedit, quia nihil praemittitur, quo referatur, in primis nullum participium ſimile, ut nec ſequitur verbum finitum, quo Ms. participium nitatur. Nec μὴν procedit iisdem de cauſis, ſive acceptum, ut δὲ, pro parentheſis indicio, aut pro γὰρ l. γοῦν, quae notio per ſe adhuc eſt in ambiguo, cf. Bud. C. 1294, 45. Dev. p. 221. m. et Hoog. Op. p. 776. m. Itaque illa Ms. lectio librarii habebitur aut error, aut correctio male ſedula non perſpicientis noſtrum locum eius que ſeriem, cum et Mss. rel. maneant in vulg. et ipſe P., quem Bg. ſervat modo ad ἅτε, ut alibi, cf. 5, 3, 5. 5, 4, [illegible] e., libere primam neg. reddens, ſed dilucidior ad συντ., ob adiunctum ſq. συνεσ., peculiari quidem ratione ac per copiam variationem que cum 4, 14, 16. τὸ τῶν βαρβάρων ἄτακτον πλῆθος καὶ προςκαίρως ὡρισμένον et 6, 5, 6. οὐδὲ στρατόπεδα — συνεστῶτα καὶ μένοντα, ubi ſyn. agnoſcat et Sch. in „συντ. exercitus *certus* vel *ordinatus*" reſpiciens ad Lat. P., ad utrumque Gr. adhibita, dum tenet Stp. Th. modo haec „συντεταγμένος ap. Thuc. (ſine Ind.), ſed et συντεταγμένη φάλαγξ ex Plut." ſed forſitan tantum de militibus, in acie et ad pugnam inſtructis, ad quam notionem pertineant quoque illa per Indd. Diod. S. ex 2, 16. l. 8. ἔχων ἐπιλέκτους τοὺς συντεταγμένους, in Vs. neglectum, Xen. Hell. Cyr. 'Αναβ. et Pol. Z., ubi et in alium ſenſum, ut paſſ. quoque aliter ap. Thuc. cum Abr. Dl. Dem. Polb. Plut. Hs. et Suid. 3, 403. i., ſed ap. Poll. 1, 155. συντεταγμέναι δυνάμεις, *compoſitae*,

καὶ τῶν ἐπισιτισμῶν αὐτοῖς το-	3. commeatu etiam ipſis
σούτων ὄντων, ὅσον ἂν ἕκαστος	illo tantum ſuppetente, quem.

ut ex analog. modo ſcribetur, ſed cum auctoritate in ſq., ubi Stp. Th. 2, 1574. E. m. „eſt ubi ὄχλος per contemtum potius dr. de confuſanea hominum multitudine, ut et Lat. vocabulum, (at quale?) Herodi. l. 6. de exercitu barbarico, ὀχλ. μ. ἢ ϛρ. turba *potius*, quam *exercitus*“ cf. Phil. p. 762. B. m. ὄχλον ἀσύντακτον, λ. turbam *promiſcuam*, et Is. Pan. M. p. 108. e. πῶς γὰρ ἂν ἐν τοῖς ἐκείνων ἐπιτηδεύμασιν ἐγγενέσθαι δύναιτ' ἂν ἢ ϛρατηγὸς δεινός, ἢ ϛρατιώτης ἀγαθός; ὧν τὸ μὲν πλεῖϛόν ἐϛιν ὄχλος ἄτακτος λ. W. 104, 37. quorum *pars* maxima *eſt* turba *incompoſita*; ut tamen peculiari ratione ponatur opp. ϛρ. et cum v. ὑπ., quod oppreſſum a Bg. e P.

καὶ τῶν ἐπισ.) P. deſeruit Bg. per Lat. ignotum Stp. Th., at commodum in Vs. ad ſervandum particip. ὄντων, dum retinet alium numerum in ſubſt., ut Sb. Ind. „ἐπισιτισμοὶ, cibaria, *commeatus*“ per inverſum ordinem cum Stp. Th. qui et hinc „quum *tantum* haberent *commeatum*, vel etiam *viaticum*“ at ſine Vs. hinc quoque in N. ad Hſy., vocabulo cum ὀντ. ex analog. iuncto, cf. Dem. ex 671, 18. τῷ μὲν ὑπῆρχεν ἐπισιτισμὸς λ., Rs. O. V. 6. Di. H. S. T. 1. Ioſ. D'Orv. Ch. L. N. T. cum Kypk. T. 1. et Raph., cuius tamen locus in Xen Ind. Hell. habetur in alia notione, pro *frumentatio*, qua de cf. ib. 'Ανβ., ut ap. Poll. 6, 34. *commeatus inquiſitio*. Sed diſcedit Bg. praeterea in copula mera καὶ, cf. 3, 2, 9. m., tum in addito pron. demonſtr. numeri ſing. aut adv. μόνον, cf. 5, 2, 6., ſeu reddendo uno pron. τοσ. per duo illa ſimul, fortaſſis ad definiendam notionem pron. τοσ. pro tantillus, tam parvus, cf. 5, 4, 23., quibus cogitatis Lat. ſane comparet, illud *tantum*, pro ſolum et μόνον, expletum, ut id adv. ſaepe cum τοσ. opprimitur, cf. 1, 6, 1. m. 5, 2, 6. 6, 4, 11. Verum iſto Bg. pron. ſing. non ſentitur tranſitus ille in Gr. a plur. τῶν ἐπ. τοσούτων ad ſing. ὅσον, qui hic iterum eſt poſt plur. e genere collectivo, monſtratus per ſimilia exempla ap. laudatos ſupra ad 6, 5, 8., nominatim ex Abr. Dl. Th. p. 158. i. 166. e. χρήμασιν, ὧ λ. it. ad Aeſch. et ex Hom. πάντα — ὅττι λ., atque adeo ex analog., ne quis deſcendat ad emendandum in τοσοῦτον, quia tunc etiam tentandi ſint caſus ob neceſſarios gen. conſq., καὶ τῶν ἐπισ. τοσούτου ὄντος.

ὅσον) Ob prius illud pron. ſuum Bg. hic quoque deſerit ſeverius P. pron., ipſe tamen ſeverior in rel., retento etiam particip. ἀφ., ubi Sch. partim ex iſto „domo *veniens*“ quem abl. iſte expleat, cf. 7, 9, 11. ἕκαστος ἐπεφέρετο οἴκοθεν ξιφίδιον λ., quo in v. Bg. exprimit iterum vim med. cf. 1, 7, 4. m., forſan e Sch. ſub „ἐπιφέρω — med. aor. 2. ſubi. *attuliſſet* ſecum *commeatum*“ dum Stp. Th. hoc tempus fert nec ſub iſto themate 4, 105. nec p. 911. C. ſqq. ſub „ἐπενεγκεῖν, ab inuſit. them. ἐπενέγκω, pro quo ἐπιφέρω dr.“ nec Lat. Bg. nec omnino in formam ſ. thema huiusmodi aliquid, niſi de act. et paſſ., cf. tamen in noſtram med. Dem. ſub ἐπιφ. cum lib. de V. med. ed. W., ſed in paſſ. Diod. S. Polb. ex 3, 5. ſ. 1, 258. i. (ubi primus locus potius 15, 18.) it. Long. Mor. e fr. 4, 4. bis, ſed in act. Di. H. S. T. 1. ex 704, 12. et Plut. Krg., ſed in act. per ſe ἐπεν. Hſy. Suid. L. N. T. Schw. Poll. Call. Thuc. Schol., ut in rem critic. Fi. Plat. Polit. et in poëtic. ἐπενεῖκαι Hom. cum Herdt. ſub ἐπιφ., quocum iungitur ex analog. quoque πρ. τ. ἐ. χρ.,

ἀφικνούμενος πρὸς τὸ ἑαυτοῦ χρειῶδες ἐπενέγκηται[q], καὶ δυς- | quisque veniens in ſuos uſus ſecum attulerit: ipſis etiam
αποσπάςως τε καὶ δυςόκνως | aegre ſe avelli patientibus et

q) Hic punctum in A. al. et colon in Pat. cum Ms. Bg. v. N.

ubi P. deſerit et Sch. in „χρ. *ad* uſum *ſuum*" ut Stp. Th. 4, 612. C. m. „*ad* ſuum *uſum*" non recte haec Lat. tribuens P., in cuius Vs. etiam illa Antwp. ſunt alia, ut Bg. alio numero fere cum Sb. Ind. „ad ſuos *uſus*" dum variandi cauſa ad 2, 9, 18. e. ψευςάμενος πρ. τ. χρ. reddit Noſter hic pron. gen., forſan e Lat. maxime, cf. formulam Bg. et Sb. cum aliis v. ap. G. Th. in ſubſt. *uſ.* 1124, 98. p. ſq. l. 14.

καὶ δυςαποσπ.) Utrumque adv. ſine Vs. produxit Sb. Ind. hinc modo, ſed Stp. Th. ſine auctore, et primum ſic quidem „ἀδ. ita, ut difficulter avellatur, more eorum, quae difficulter avelluntur" repertum mihi ſine auctore etiam in L. Baſ. utr. cum uno. Lat. *aegre*, ſed in L. Ern. utr. „*ita*, ut *aegre* avelli *poſſit*, tenaciter, *firmiter*" tum hinc ſine Vs. etiam in Harl. Chr. P. p. 7. N. 14., ſed per Lat. prima illa L. Ern. quoque ap. Aeſ. Fa. Hs. δυς. ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας, ubi adeo cum gen. rei, ſed abſolute cum eodem v. tamen ap. Fi. Ae. p. 37. l. 7. τὸ δὲ οὕτω μαλακῶς καὶ δυς. ἔχειν νηπίου δίκην, (ubi cf. Ind., qui et protulit affine adi. δυςαπόσπαςος e Char. D'Orv.) denique ap. Munth. ſine Ind. e Diod. S. 2, 444. l. 51. τῶν ἐμβόλων δυς. ἐχόντων, *roſtris* indivulſim *adhaereſcentibus*. Tum alterum ap. Stp. 2, 1266. e. „δυςόκνως, pigre, ſegniter, it. aegre, gravatim. ut δυςόκνως τε καὶ δυςαποσπ. καταλιπόντες τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας" quae, hinc ducta hauddubie memoriter, repetuntur in L. Bss., ſed per Latt. tantum „*gravatim*, aegre, *difficile*" ut in L. Ern. ſunt modo tria „*pigre*, ſegniter, *gravatim*" quod poſtr. Gr. adv., non amplius repertum, nec ap. G. Th. per illa Lat., (ut nec Stp. Th. affine adi. δύςοκνος,) forſan que a Noſtro per analog. factum, reddit Sch. *aegerrime*, ſed prius „δ. aegre, ita ut nonniſi difficulter quis patiatur ſe ab aliquo avelli" dux partim Bg. ad ambages, quibus fuerit uſus, ut notationem exprimeret, ex adv. ita faciens plenam formulam, cf. 4, 6, 12. ἀφειδῶς, nemini *parcentes*, it. 6, 6, 10. ἀνάνδρως, *ut imbelles*; quod malim, quam ut legerit in adi. δυςαποσπάςων, ſcil. ὄντων, (quanquam per ſe confuſis litteris ς et ν, ut ſaepe, cf. 5, 8, 12. ἐτρωθ.) quoniam etiam libere addit perſpicuitatis que cauſa pron. αὐτῶν, relatum ad v. καταλιπ., ubi peſſime Sch. „deſertis *liberis*" cum ſit hic gen. conſq. imperfectus, per ellipſin illius ipſius pron., cohaerens cum pr. τῶν ἐπισ. αὐτοῖς ὄντων, ob quod v. κατ., a P. non bene relatum ad pr. ςρατὸν per ſing., illa adv. bina, iuncta peculiari ratione, ſed ex analog. potiſſimum Lat., (cf. G. Th. 138, 62. 75. *relinquere* — mature, — *turpiter*,) et per copiam ſyn., ad variandum que pro illis 6, 5, 11. μόλις καὶ χαλεπῶς, brevius reddam *et* difficulter *et* gravatim *relinquentibus* ipſis *liberos*, rel., ſ. *aegre* ac *gravatim*, ſ. *aegre* ac *ſegniter*; dum P., Noſtri copiam iterum non ferens, defungitur tantum uno *aegre*, quod cum illis aliis de modo et animi ratione atque affectione triſti invita que valet, ſed quoque ad tempus et agendi tarditatem cunctationem que, cf. G. Th. „*aegre*, — difficulter, — 2) cum moleſtia, gravate, vix, — *gravate*, — moleſte et aegre, — *gravatim*, — tarde,

καταλιπόντων τέκνα, καὶ γυναῖκας καὶ τὴν οἰκείαν χώραν[r])· αἰφνιδίως[s] ἄγγελοί τε καὶ γράμματα ἐτάραξε[t] τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἰς μείζονα φροντίδα ἐνέβαλεν[u], ἐπιςειλάντων αὐτῷ τῶν ἐμπεπιςευ-

gravatim relinquentibus liberos et uxores proprias que 4. ſedes) repente nuncii literae que perturbarunt Alexandrum, ac in maiores curas coniecerunt, per epiſtolas ei ſignificantibus iis, quibus con-

r) Hoc colon in Stp. rel., ſed inde depravatum punctum in Bc. 2., pro commate . al. v. N. s) αἰφνηδίως Ms. Ba., ut ſaepe, cf. 6, 2, 2. t) ἐτάραττε Ms. Ba. v. N. u) Bs. 2. L. ἐνέβαλεν, — αὐτῷ τιτῶν ἐμπεπ. praefixa ſemel littera τ longa, ſed ſemel τι ſyllaba, mendoſe, at ſequente ſocia tamen Bs. 2. R. in poſtremo illo, unde Bss. 1. fecerunt diviſum τι τῶν λ.

vix, — *agere* pigre *et* ſegniter" in adv. primo hoc ib. Sed cum eodem v. κατ. conflantur adiuncta partim ex analog., una cum variatione in poſtr. pro ſuperioribus 1, 17, 21. εἰς τὰ οἰκεῖα ἀπιέναι, it. 5, 3, 4. εἰς τὴν πατρίδα ἐπανελθοῦσαν, ἐν τοῖς οἰκείοις καταβιώνας, et proxime 6, 6, 8. εἰς τὰ ἑαυτῶν ἀποπέμψας, it. 4, 15, 20. εἰς τὰ ἑαυτοῦ ἐπανέρχεται, quo poſtr. loco Bg. e P., ut hic, libere quidem per numerum, at ſeveriori ordine, cf. G. Th. 138, 46. *nemo* iam — *tuorum* liberûm, *quos* tu *miſeros* in *egeſtate* — reliquiſti, *miſereri poteſt*, ſed ap. Dem. 134, 27. καταλιπόντες οἴκοι τέκνα, γονεῖς, γυναῖκας, it. 36, 8. ἀπεστερήμεθα — χώρας οἰκείας, ſed per ſyn. elliptic. 14, 13. ἐπὶ τὴν οἰκείαν ἐλθών, (cf. Rs. ad Polb. p. 212. m. „ſc. χώραν ſ. πατρίδα" ſ. γῆν, quod ſolum profert L. Boſ. p. 63. e.) ſq. τὰ οἴκοι, it. 16, 18. 21. quorum tenet Ind. aliquid modo in v. οἰκ.

αἰφνιδίως) Prae P. ſeverior Bg. per omnia deinceps, ſecutus potius Sch. in v. ἐτ., ubi Stp. Th. cum eodem Lat. ſervat liberum adv. (cf. 2, 12, 4.) 3, 1245. i. „αἰφν. — εἰςέβαλεν, *Alexandrum* vehementer *perturbarunt*, (cum alia lect. memoriter in poſtr., ſed 4, 218. e.) Ap. Herodi. legimus εἰς φροντίδα ἐμβάλλειν, quod ſonat ad verbum, *in* curam *coniicere*: ſed poſſit et hic locum habere illud — *curam iniicere*" quo Lat., hic P., ille voluit reddere in pr. G. illud Xen. φροντίδα παρέχειν, ſatis libere, (cf. 1, 3, 5. ad πολ. N. extr. e Dem.) tacens idem hinc in v. ἐμβ., ubi modo ſimilis rectio v. tropice ſumti de re et perſ. cum pr. εἰς et acc. rei, 1, 678. E. m. quibus add. Ind. Sb. Rs. Θ. V. 4. 8. Din. Dem. Luc. Fa. Aeſ. Plut. Krg. cum Gs, Chr. et D'Orv. Ch. p. 651. i., ad horum analog. ſcribente Noſtro, forſitan et Lat., etiam in formula priore, ubi tamen de ſuo copulat hic ſimul utramque, ut adiuncta quaedam, quorum primum ἐταρ. λ. pertineat maxime ad animum ſ. voluntatem, ſed ſecundum ἐνεβ. λ. ad mentem, h. e. intelligentiam et cogitationem, cf. G. Th. in Bg. v. *coniic.* v. c. 1152, 57. ne *me* in *laetitiam* fruſtra *coniicias*, — in *perturbationes* e Cic. ep. ad fam. 12, 1, 5. e. — in *terrorem*, ſed in v. Pol. 1119, 43. „litterae *T. Quintii* cunctationem *iniecerunt*, — curam *alicui*, i. afferre ei ſolicitudinem, Ter. Ad. 4, 5, 76. *ita que adeo* magnam *mihi* iniecit *ſua* commoditate *curam*, rel." (non item *aliquem* in *aliquid*, unde P. mutarit,) tum 496, 43. e Cic. ep. ad fam. 15, 2, 2. nuntii *et* litterae — *afferuntur*, (quo fere abit P. hic,)

μένων τὴν Ἰλλυρίδος [x] ἡγεμονίαν [y], ὅτι ἄρα Γερμανοὶ [z], Ῥη-

credita erat Illyrici praefectura, nimirum *Germanos*,

5.

x) τὴν Ἰλλυρίδα ἡγεμ. Ms. Ba. v. N.   y) Punctum hic in A. al.   z) Comma hoc in Bs. 2. L.

it. 893, 36. turbare *repente* fortuna *coepit*, noſtratibus habentibus modo alium tropum, *in* Sorgen *ſetzen* ſ. *verſetzen*, qui, cum Noſtri illo hic ſoluturus, redit ad illa *excitare* in *animo*, dum Bg. deſerit libere P. numerum ad φρ. Sed cum Mss. rel. fecerit P., quanquam liberior, contra Ms. Ba. aliud tempus in v. ἐτ., ubi minus inciderit lapſus in litteris, quam gloſſa per comparationem cum ſuperioribus, cf. proxime 3, 13, 4., ut et alibi impf. pro aor. 1. obtruditur, cf. 4, 15, 10. διελ. et 3, 6, 4. ὑπηρξ.

τὴν Ἰλλυρ.) Habes hic nomen regionis Ἰλλυρὶς, quod eſt mox §. ſq. Ἰλλυρικόν. Et Latini auctores utrumque dicunt *Illyricum* et *Illyris*, v. Cellar. geogr. p. 482. *Leisn.*

Ibi T. 1. §. 97. affertur locus Noſtri uterque, ſed praeſens ſic „ἐμπεπιστευμένοι τὴν Ἰλλυρίδα ἡγεμ. *praeſides* provinciae *Illyricae*“ ſed tacentur alia regionis nomina, quae v. ap. *Stp.* Byz., ubi contra non eſt alterum τὸ Ἰλλυρικόν, inſerto κ, ſed modo Ἰλλυριὸν, in noſtro, ut adi. aliquo, me ſtatuente ellipſin ſubſt. χώρα, cum reperiam ap. *Polb.* ſine Ind. 1, 161. l. 9. πόλεις τινὰς Ἰλλυρίδας, ex *Illyricanis* oppidis *quaedam*, cum ſubſt. adeo, niſi quis contra ſubſt. cum ſubſt. pro adi. ſumat et hic, (quo et pertineat Ms. res, ubi tamen quoque fuerit lapſus in finibus, cf. 6, 5, 15. ἐκειν. 4, 8, 16. τινὸς,) ut praeterea ib. p. pr. e. τοὺς εἴσω τόπους τῆς Ἰλλυρίδος, ulteriora *Illyrici*, cf. p. 19. m. 146. ſ. 2. i. 154. m. 162. i. e., at 210. e. τὴν Ἰλλυρίδα Ῥωμαίων, *Romanorum* in *Illyricum*, quo in toto libro ſecundo ſemper habentur Ἰλλυριοὶ aut cum artic. οἱ Ἰλλ., cf. p. 146. ult. p. ſq. i. 148. i. m. e. 151. m. e. 155. m. e. rel. it. ſine Var. L. ap. Luc. Eutr. Met. Ael. V. h. Ind. Lat. et Herdt. 93, 74. it. Thuc. 310, 79. quocum iungitur ex analog. ſubſt. ἡγ. cf. 2, 9, 12., ut cum hoc v. ἐμπ., ubi liberior ante Cellar., ut P., deſertus et a Sch. „*eorum* quibus *concredita* erat *praefectura*“ cum Bg., de more, ut in ſimpl. et ſimilis notionis verbis paſſ. cum acc., (cf. ſupra 1, 12, 8. e. ad τήν τε τῶν ſp.) mutato caſu perſ. in dat., at caſu rei in nominativum, cf. de act. et paſſ. Stp. Th., partim e Bud. C. 10, 3., it. Sb. Ind. e Zoſ. 4, 4, 4. 6, 5, 1. quibus add. 1, 38, 3. Geop. (ubi et cum alio acc. rei, quam muneris, τοῖς οἰκέταις οἶνον λ.) Diod. S. 1, 77. e., ſed cum praep. ap. Luc. 2, 392. l. 27. ἄλλῳ — τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, alii, *cui* imperium *commiſſum fuerat* ab *imperatore*. Sed in pr. ἐπις. bene P. ad ſenſum reſolvit particip., diſcedente Bg. in Vs. cf. 6, 2, 7., ſed Noſtro ex analog. dante cum ὅτι, et de ſuo poſt hoc particulam ἄρα, cum 6, 6, 1. ὅτι δὴ variatam, ubi Bg. non cum P. omittit, cf. 6, 3, 12. m.

Γερμανοὶ) Germanicum hoc bellum, breviter narratum tum a Lampr. in Al. p. 1025. c. 59. tum ap. Angl. Heyn. 4, 1082., incidit e N. ib. x) in annum U. C. 987. P. N. C. 234. Sed quoniam ib. putatur Alexander ante expeditionem ipſam rediiſſe Romam, (quod et videtur colligi poſſe e Lampr. l. l.) id que A. U. C. 985. P. N. C. 232. et anno poſt ſe paraſſe ad expeditionem iſtam, quo et videntur pertinere nar-

νον καὶ Ἴστρον διαβαίνοντες, τὴν Ῥωμαίων πορθοῦσιν ἀρχήν, καὶ τὰ ἐπὶ ταῖς ὄχθαις στρατόπεδα ἐπικείμενα[a], πόλεις τὲ καὶ κώμας πολλῇ δυνάμει κατατρέχουσιν· εἴη τὲ οὐκ ἐν ὀλίγῳ

Rhenum et Iſtrum transgredientes, Romanum vaſtare imperium, atque ripis impoſitos exercitus urbes que et vicos multis copiis incurſando infeſtare ac eſſe in periculo non

a) Punctum in A. cum Pat. (ut nihil in Ms. Bg.), at mox poſt κατ. ib. comma, v. N.

rata a Noſtro hoc cap. §. 7. ſqq., ut demum §. 11. diſceſſus ad expeditionem memoratur ſive ex urbe Antiochia, ſive ex urbe Roma: huic capiti praefixi potius Heynii Illuſtris numeros iſtos, quam aut Anglorum A. U. C. 987. P. N. C. 234. aut chronologiae editionis Patav. A. U. C. 988. P. N. C. 235. In verbis autem ſeverior Bg., quam P., ſed cum illo per ordinem alium (a Noſtro delectum pro libidine potius, quam ob laevitatem,) ad ἐπικ., ubi Stp. Th. 2, 165. e. „Herodi. l. 6. praepoſitionem ἐπὶ addens, dixit τὰ ἐ. τ. ὄχθαις στ. ἐπ. (ſine Vs., ſed praeterea modo p. ſq. E. m.) Thuc. alicubi addit ἐπὶ, ſicut ſupra Herodi., ἐπικείμεναι ἐπὶ Λήμνου“ pro quo loco non reperto habui cum praep. et gen. ap. Sb. Ind. e Xiph. 336, 41. ἐκεῖνον κύνες, — ἐπικείμενον ἐπ' αὐτῆς (τῆς πυρᾶς) εὑρόντες, διεσπάραξαν, in quo canes *eum* (impoſitum) *cum* reperiſſent, *dilaceraverunt*, it. ap. Ioſ. 1, 426. ſ. 7. m. ἐφ' ὧν ἐπέκειτο τὰ σκεύη, ſuper *quas* vaſa *iacebant*, ſed cum eadem praep. et dat. rei tropice ap. Xen. Ἀνβ. ex 5, 2, 26. δῆλοι ἦσαν, ὅτι ἐπικείσονται ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ τὲ καὶ καταβάσει, Th. V. 2. p. 266. ſ. 18. i. *perſpici* palam *poterat*, futurum, *ut* hi *Graecis* exeuntibus *ac* deſcenſuris *a* tergo *incumberent*, ſed phyſice in N. T. Io. 11, 38. λίθος ἐπέκειτο ἐπ' αὐτῷ, cf. Lexx. ej. ex Ebr. 9, 10., ſed ib. in aliam notionem et rectionem cum Obſ. Krb. et Kypk. T. 1. it. Poſſ. Sy. et Call. Suid. Thuc. Ael. V. h. Luc. Geop., ſed tropice de perſ. cum dat. perſ. Xen. Cyr. et Pol. Z. it. de re ib. M. S. (cui add. 3, 9, 12. alio ſenſu,) it. cum dat. rei Hsd. Theogn., at abſolute Hom. Long. Mor. et Foeſ., ſed in rem critic. Abr. Dl. Th., ap. quem ex indicio Mor. ad Iſ. P. p. 78. N. 9. reperi ſine Ind. 268, 42. τὰ δὲ Κύθηρα νῆσός ἐστιν, ἐπίκειται δὲ τῇ Λακωνικῇ λ. Cythera *autem* eſt *inſula*, quae *agro* Laconico *adiacet*, ſed p. ſq. l. 68. ἐπὶ τῇ Λακωνικῇ τῆς νήσου οὕτως ἐπικειμένης, *quod* inſula *agro* Laconico *adeo* vicina *eſſet*, per variationem aeque, ac ap. Noſtr. pro 2, 9, 1. m. τὸ στρατιωτικὸν, ὃ ταῖς ὄχθ. τοῦ Ἴστρου καὶ Ῥήνου ἐπικείμενον λ. it. 6, 2, 14. τὰ ἐπικείμενα στρατόπεδα ταῖς ὄχθ. τῶν ποταμῶν, etiam per ordinem, cf. 4, 2, 14. Caeterum ad pr. διαβ. ſeveriori tempore Bg. e Sch.

κατατρέχουσιν — εἴη τὲ) In his ea eſt modi (et numeri ſimul) variatio, quae ſupra 6, 5, 14. *Sylb.*, ſed inverſi ordinis ἀγγέλλοντες, ὡς ἄρα φαίνοιτο — τά τε πεδία κατατρέχουσι, tum hic in epiſtola, ubi adeo pro finito hoc tempore mox per inf. variatur, cf. 6, 2, 6. 10. 2, 15, 7., ut per ordinem cum 4, 11, 11. κώμας τὲ πολ. ἐμπιπρᾶν, at cum 5, 1, 8. μετὰ πολλῆς δυνάμεως per ſyn. abl., it. cum 4, 4, 9. μέγαν κίνδυνον ἐκπεφευγέναι per formulam e neg., porro cum §. pr. Ἰλλυρὶς per formulam, ſi ἔθν. ſumatur de provincia, cf. 6, 4, 5. denique cum 3, 2, 12. τὴν

κινδύνῳ τὰ Ἰλλυρικὰ ἔθνη, ὁμοροῦντα καὶ γειτνιῶντα Ἰταλίᾳ[b]. δεῖσθαι τοίνυν[c] τῆς αὐτοῦ παρουσίας καὶ τοῦ ςρατοῦ παντὸς,

parvo Illyricas nationes conterminas vicinas que Italiae. 6. Opus igitur eſſe ipſius praeſentia, exercitu que omni, qui

b) Colon in Ox. 2. al. c) τοί νυν diviſum in Bs. 1. L. cf. 6, 2, 7.

Βιθυνίαν ὅμορον οὖσαν et 1, 15, 12. τῶν ὁμόρων ἐθνῶν per ſyn. v. et particip. et pro uno γειτν. ſupra, cf. 3, 7, 2. etc., per copiam, ex analog., (forſan Lat., quia participp. valent pro adi., cf. G. Th. „finitimus, ὅμορος, — vicini et finitimi, — finitimi et propinqui“ it. v. vicin, ferente v. ὁμ. Stp. Th., praeter Noſtrum cum Bg. e P., tantum e Plut., ſed me reperiente ap. Suid. ſine loco, ὁμοροῦσα, γειτνιῶσα, ut ad Hſy. eadem e V. T. quibus add. de perſ. ap. Zoſ. 1, 34, 1., ſed de re et terra, abſolute ap. Diod. S. 1, 181. l. 35., ſed cum dat. rei ap. Herdt. 510, 59. χώρην — ὁμουρέουσαν τῇ ἡμετέρῃ, ſed cum dat. perſ. ap. Di. H. S. T. 1.) it. in formula οὐκ ἐν ὀλ. κ. et in v. εἶναι cum his adiunctis, (iterum que potiſſimum e Lat. cf. G. Th. 196, 13. 17. 33. 46. 53. in diſcrimine eſt nunc humanum omne genus, — in ſummo rem eſſe diſcrimine, — ſed 714, 10. exercitatio non parva, et 802, 11. eſſe in periculo, et mox oppreſſa praep. e Corn. Nep. 14, 5, 3. eum magno fore periculo, it. 23, 9, 2., ſed ib. Ind. ex 25, 10, 2. bis, ſed ſemel cum Var. L., illi in ſummo eſſent periculo, per variationem ſimul cum 1, 10, 8. ἐν κινδ. καθειςήκει et 1, 13, 3. ἐσχάτῳ καθέςηκας κινδ., dum Bg. ordinem ſequitur alium, ſed liberum P. deſerit Sch. tantum in „ὀλ. haud levi per.“ quod ignorat G. Th. cf. 6, 6, 3. e. in οὐκ ὀλ. Sic et analogia modo fuerit in adiunctis illis cum v. κατατρεχ., ubi P. retinet Stp. Th. 3, 1662. B., deſertum a Bg., qui et per nullum comma poſt ſuum Lat. exercitus videtur diſcedere ſic, ut membrum τὰ ἐ. τ. ὁ. ςρ. ἐπ. referat ad ſq. v. κατ., non ad pr. πορθ., quod P. (cum libero adv., cf. 6, 6, 13.) propterea per aliud Lat. v., quam ad πορθ. ἀρχ., inſuper reddit, diſtinguendo notionem v. cum acc. rei et illam cum acc. perſ., qua de alibi, omittente Sch. omne verbum in ἐπικ., ſed Bg. manente in vulg. εἴη τὲ, pro P. δὴ, cf. 6, 1, 5., ad quod Leiſn. in m. Ox. „ἔςι“ minus corrigens, quam monens de illa enallage.

δεῖσθαι) Rectiori ordine, quam P., dat Bg. ſententiam Noſtri variatam cum 2, 15, 7. δεῖσθαι γὰρ ἀνδρὸς εὐγενοῦς, et 3, 14, 2. δεῖσθαι τοίνυν χειρὸς πλείονος πρὸς βοήθειαν τοῦ τόπου ἢ βασιλικῆς ἐπιδημίας, ſed conflatam illam iterum ex analog., maxime Lat., cf. G. Th. 608, 25. ſqq. opus eſt ingenio, — auxilio ſcis opus eſſe tuo, — indigentes tui auxilii, it. Dem. ſine Ind. 168, 6. πολλὰ τῶν πραγμάτων τὴν ὑμετέραν ποθεῖ παρουσίαν, et 352, 5., it. Stp. Th. 1, 1135. B. „παρ. pro praeſentia — Herodi. δ. τ. τῆς ἀ. π.“ quam notionem retinet quoque Bg. e P., dum valeat et altera pro adventu, qua de cf. Bud. C. et L. N. T. Sed in Mss. duobus, ut edd. Par., exciderit v. ἦν ob ſq. vocem, quia retinetur cum Ms. tertio etiam a P. oblique, (ex 2, 15, 10. m. etc., unde Bg. ſaltem habet alium modum coniunct., e Lat. poſt inf. et pron.-relativ. conſecutione temporum, a Gr. non obſervata, cf. 6, 2, 6.) quanquam et librarii ingenium cogitari licet faſtidium que, non tolerantis concurſum ſimilis fere ſoni cum ſq. σὺν, (quem noſter non refugit,) aut reſpicientis aliorum locorum ellipſin illius v. ſubſt. cf. 1, 6, 18. οἱ — ἄριςοι —

ὃς ἦν [d] σὺν αὐτῷ. δηλωθέντα τῇ. eſſet cum ipſo. Haecce
δὴ ταῦτα τόν τε Ἀλέξανδρον ſignificata et Alexandrum per-
ἐτάραξε, καὶ τοὺς ἐκ τοῦ Ἰλ- turbarunt, et Illyricos milites
λυρικοῦ ϛρατιώτας [e] ἐλύπησε, contriſtarunt, duplici ſe pu-
διπλῇ δοκοῦντας κεχρῆσθαι tantes uſos calamitate, cum

d) ὃς σὺν ἀ. Mss. Ve. et Vi. cum ed. Par., v. N. e) Ms. Ba. ϛρατιώτας. ἔκ τε ὧν ἐπεπόνθεισαν περσ. μαχ. v. N.

ἐνταῦθα ςὺν σοι, 1, 10, 14. 6, 6, 4. τὸ σὺν αὐτῷ πλῆθος, ad quam poſtr. rationem, ſi libuiſſet, poterat Noſter hic quoque brevius ſcribere τοῦ ϛρ. παντὸς τοῦ σὺν αὐτῷ, cf. variato ordine 3, 7, 8. ὁ σ. ἀ. ϛρ.

δηλωθέντα) Praeter Bg. (qui de more ad δὴ τ., cf. 5, 8, 7. τα. δή, per variationem,) omiſſum hoc particip. a P. reſtituit et Sch. „nuntiata“ quod, variatum pro 2, 7, 10. m. δηλούμενα, cum non variatis, niſi ordine, §. 4. ἐταρ. τὸν Ἀλεξ., iunxit Noſter per analog., (nihil hic tentante Ms. per inconſtantiam,) ut de ſuo cum ſq. v. ἐλ. per copiam, cf. variato ordine 1, 14, 3. ἐλυπ. — καὶ ἐταρ. et 1, 3, 5. ad πολ. N. extr. Sed in ſq. τοῦ Ἰλ., comparato a Leisn. ad §. 4. e., formulam, ex analog. conflatam, pro que illis 2, 15, 10. τὸ Ἰλλυρικὸν ϛράτευμα, it. 2, 11, 12. τοῦ Ἰλλυρικοῦ ϛρατοῦ, et 2, 10, 16. τὴν Ἰλλυρικὴν δύναμιν it. 1, 9, 11. τὴν Ἰλλυρικὴν ϛρατιὰν, et pro proximis 6, 4, 5. τὰ Ἰλλυρικὰ ϛρατόπεδα et 6, 6, 2. τῶν Ἰλλυρικῶν ϛρατιωτῶν, formulam igitur, iſtas reſpiciens, Bg. e P. mutat in ſyn. ex adi., cf. 3, 8, 13., ſecus ac 2, 9, 12. i. 2, 10, 1. et Cell. N. o. a. 1, 482. ſ. 97. „Herodi. 6, 7. οἱ ἐκ τ. Ἰλλ. ϛρατιῶται, *milites* ex *Illyrico*, i. e. genere Illyrii“ ſ. ex Illyrico adducti, cf. 6, 4, 5., *ſupplendo* et hic particip. illo ὄντας, dum ſimilia modo, i. e. ſubſt. perſ. aut rei *poſita* ante ſ. poſt pr. ἐκ intra artic. et ſubſt. loci, praeter L. N. T., tenent Indd., cf. Ael. V. h. v. ἐκ b. i. Plut. Hſ. ib. e. Fi. Ae. a. e. „ἡ ἐκ Ἀρείου πάγου βουλὴ, Senatus *Areopagiticus*“ pro quo Rs. Or. V. 4. v. ἀρ. — τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλῆς et τῆς Ἀρείου πάγου βουλῆς, ſed in noſtram rem ib. v. ἐκ a. m. b. i. Lyc. v. 899. 1012. (ubi ultimus locus potius eſt 1237.) et Abr. ad Ae. 1, 140. 583. 651. m. et Dl. Th. p. 615. m. cum Auct. p. 385. e. 400. i. et Xen. M. S., ut et tantum ſimilia ap. G. Th. in praep. 440, 72. „*ex* patriam notat, ut Ter. Eun. 1, 2, 85. *ex* Aethiopia *ancillulam*“ ad quae Wſth. „eleganter et emphatice, pro, Aethiopiſſam“ in quibus tamen nulla emphaſis, ſed variatio tantum et ellipſis, non tacta a Lindn. nec ab Ind. Corn. N. v. *ex* Nr. 7. nec ad eundem ad 7, 10, 5. in N., quam ſumſerim v. *natus* ſ. *ortus*, ubi v. G. Th. 621, 34. „Ter. Eun. 2, 2, 10. viden' *me* ex *eodem* ortum *loco*, i. natum“ ubi N. tacent.

διπλῇ δ.) Ad ſenſum P. reſolvit particip. pro ſevero Bg. e Sch., qui in „κεχρ. *uſos* eſſe *calam.*“ plene, ſed contra omiſſo pron. recipr. illorum, dum fert G. Th. modo in adi., per analog. iuncto, e Plaut. Caſ. 3, 6, 3. duplici *damno* dominos *multant*, non item formulam, quam Gr. attulit ſic modo Stp. Th. 4, 588. D. „κέχρηνται συμφοραῖς ex Dem. affertur pro *inciderunt* in *calamitates*. Bud. autem ap. eundem χρῆσασθαι συμφοραῖς reddit *perferre* calamitates“ forſan in Lex., cum leviter tangat et ſine Vs. in Comm. 359, i., me reperiente haec, in Dem. Iud.

συμφορᾷ [f] ἔκ τε ὧν πεπόνθε- ex eo, quod male accepti

f) Hic nullum comma habuerunt A., quod et nos omiſſimus, quia ambigua rectio viſa, cf. N.

modo unum κέχρηται συμφορᾷ, ad ſenſum ib. converſum, (cui add. 239, 20. ἐξ ὧν ταῖς παρούσαις συμφοραῖς οἱ — Θηβαῖοι κέχρηνται, it. 476, 25. τὰς μὲν συμφορὰς, αἷς δι' ὑμᾶς ἐχρήσαντο οἱ ἄνδρες οὗτοι, (et 327, 7. οὐδεὶς ἂν τῶν — Ἑλλήνων — τοῖς παροῦσι κακοῖς ἐκέχρητ' ἂν,) tum Rs. O. V. 6. e V. 5. p. 469. l. 6. ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, τοιαύτῃ συμφορᾷ κεχρημένῃ, (ed. Marb. p. 205. e. mariti *ſui* cauſa, *tali* fortuna *afflicti*,) et p. 741. l. 13. ὅτι, τοιαύτῃ κεχρημένος συμφ., ed. Mbg. p. 374. m. quod, *quamvis* tali *oppreſſus* ſim *calamitate*, quibus ſine Ind. add. ib. p. 768. i. Mbg. p. 392. e. ἄλλῃ τινὶ συμφ. τοιαύτῃ κεχρημένοι, ſimili *aliqua* calamitate *involuti*, et p. 773. i. Mb. p. 395. m. ὥστε — μηδένα ἂν ὑμῶν μηδεμιᾷ χρῆσθαι συμφ. *ut* nemo *unquam* ullo *laboraturus* fuiſſet *incommodo*, pro quo Rs. dedit „κεχρῆσθαι, in perf. paſſ." (ut Sch. praefixerat, ſed Stp. Th., hunc inf. producens l. l. 590. E. ſq. tantum, e Dem., ubi tamen ſine Ind. 18, 24. in contextu eſt κέχρησθε, recte l. l. 587. E. m. „non amplius tanquam paſſ., ſed tanquam v. deponens" ſ. med.) porro R. O. V. 7. Ant. v. 6. οἰκείαις σ. κέχρηται, it. Di. H. S. T. 1. 504, 13. ἄλλῃ τινὶ σ. χρησάμενον, alio *quopiam* infortunio *afflictus*, it. Herdt. 20, 48. συμφορῇ τοιῇδε κεχρημένον, *tali* calamitate *affectum*, ſed per ſyn. v. 256, 83. συμφορῇ μεγάλῃ διαχρέωνται, *afficiuntur* magno *detrimento*, denique ap. Luc. 2, 537. i. συμφορᾷ ἐχρήσατο, *in* calamitatem *incidit*, et ad Call. Di. v. 69. Ern. T. 1. p. 104. a. i. N. Hlth. „dicimur illis etiam χρῆσθαι, quae nobis invitis et praeter optatum calamitoſe contingunt: unde illud ſatis frequens, ξυμφορᾷ χρῆσθαι· Hippocr. rel." ſine Vs. itidem que ad Corn. Nep. 5, 1, 1. duro — *initio* uſus eſt *adoleſcentiae* N. 2. „non invenuſte hic Noſter verbum *uti* adhibuit pro *pati* more Graecorum. — Anton. Liber. οἵᾳ ἐχρήσατο σ. et Herod. l. 3. c. 42. ἀπικόμενος δὲ ἐς τὰ οἰκία, συμφορῇ ἐχρῆτο" 2, 7, 86. reverſo *domum*, quum *ex* iactura *afficeretur*; probante me Bg. formulam, ductam ex analog., cum Lat. uſurpent non modo contrariam, *uti* — *commodis*, (cf. G. Th. unde valeat quoque *uti incommodo*, et hinc *damno*, detrimento, *iactura* et *infortunio*, quanquam in his nihil ib.,) ſed quoque de rebus malis, v. G. Th. 1123, 96. *uti* valetudine *non bona*, et de *uti* adverſis *ventis* ſupra 5, 4, 22. e., ubi Strothus etiam huc ſpectabat, tropum me et hic potius reſolvente per Lat. *experiri*, quam per Lat. *pati*, ob ſq.

ἔκ τε ὧν) Res Ms. duae ſunt, primo omiſſus verſus totus, iterum que nulla cauſa idonea, deinde in plusqf. alio per gloſſam, quoad tum augmentum ſimul alterum, (forſan e 6, 6, 9. ἐτετρυχ. inconſtanter que, cum librarius demat id alibi, cf. 6, 6, 5. ἐλελυπ.) tum formam in fine per diphthongum, quam pari inconſtantia ſupra aliquoties Gloſſator obtrudit, cf. 3, 4, 17. διαδεδρακ., tolerans contra vocalem ſimpl. alias, v. 6, 1, 7. εὐδοκιμ., repertis mihi tantum his, quibus caret Fi. ad Well. p. 273. i., ap. Stp. Th. 3, 61. E. „ἐπεπόνθεσαν Thuc. 7." ſine Ind. 494, 71., ubi Var. L. e Cod. πεπόνθεσαν, ſine N. et criſi, (unde triplex exiſtit forma, una Ms. noſtri, altera textus noſtri ſine augmento primo, ſed cum eodem tertia,) porro ap. Luc. ſine Var. L. ter ἐπεπόνθειν 1, 42. l. 77., ſed p. 77. l. 76. et 2, 72. l. 57. denique ap. Suid. 1, 794. m. ἐπε-

σαν[g], Πέρσαις μαχόμενοι, ἐκ fuiſſent adverſus Perſas pug-

g) Comma hoc in A. al.

πόνθῃ, ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθει, quod ſolum attulit L. Schrev. et Ern. P. 2. Iam ſecundo loco hic quaeritur de ſerie grammatica, quorſum pertineat pr. ἐκ, utrum ad priora, id que vel ad v. κεχρ. (quomodo in N. pr. ap. Dem.) vel ad v. δοκ., an per ſe ſtet; qua poſtr. ratione dupl. procedet, ſumtum in notione cauſae; dum inveni ſine Ind. ib. poſt punctum iterum 242, 3. ἐξ ὧν καὶ σαφέστατ' ἄν τις ἴδοι, ὅτι λ. pro ἐκ τούτων, ut ap. Lat., it. 252, 9. et ap. Plut. Hſ., tum in media oratione ap. Xen. Sy. 4, 10. οὐκοῦν αὖ ἐγὼ λέξω, ἐξ ὧν ἐπὶ τῷ κάλλει μέγα φρονῶ, Ind. ut Th. V. 4. p. 450. *ergo* et *ipſe* dicam, *quibus* de *cauſis* rel., quaſi ſuppletis αἰτίων, ſed ſine Ind. ib. Mem. S. 2, 4, 1. ἤκουσα δέ ποτε αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου, ἐξ ὧν ἔμοι γε ἐδόκει μάλιστ' ἂν ὠφελεῖσθαι πρὸς φίλων κτῆσιν λ. Th. ib. p. 95. m. *praeterea* Socratem *aliquando* de *amicis* etiam *id* differentem *audivi*, de *quo* mihi *quidem* videretur *aliquis* utilitatem — *percepturus*, ſuppleto quidem pron., ſed alius numeri, pro plur. ταῦτα, et in ἐξ cum v. ὠφ. non ſevere, pro *ea*, e *quibus* ſ. *unde* rel. it. ap. Iſ. Ev. Fd. c. 5. i. τὰς μὲν φήμας —, ἐξ ὧν μείζων ἂν φανείη λ. W. 281, 37. quibus *rebus* rel., ſed Vs. Gvar. *quibus*, it. ej. Pan. Mor. p. 124. m. δεῖ — ἐκείνοις τοῖς ἔργοις ἐπιχειρεῖν, ἐξ ὧν τάς τε πόλεις ἀσφαλέστερον οἰκήσομεν, λ., W. 112, 11. *ſunt* ea *ſuſcipienda*, per *quae* rel. it. p. 126. m. καί τοι πῶς οὐ χρὴ διαλύειν ταύτας τὰς ὁμολογίας, ἐξ ὧν τοιαύτη δόξη γέγονεν, ὥστε λ. W. ib. l. 39. per liberr. Vs., ſed ex Ind. Mor. p. 22. i. πρῶτον μὲν γὰρ, ἐξ ὧν ἄν τις καταφρονήσειε τῶν λεγομένων, ὡς ἀρχαίων, ἐκ τῶν αὐτῶν τούτων εἰκότως ἂν καὶ τὰς πράξεις γεγενῆσθαι νομίσειεν, W. 66, 48. libere *propterea*, quod —, *ob* id *ipſum* —, ſed M. Ind. „qua de cauſa, — eadem de cauſa" (cui add. in alia etiam p. 12. l. 7. p. 20. e. 64. l. 6. et p. 129. i.) cum in oratione contracta ap. Dem. 1160, 23. οὐ γάρ ἐστιν ἐν γένει σοι ἡ ἄνθρωπος, οὐδὲ θεράπαινα, ἐξ ὧν σὺ λέγεις, Ind. „prout tu ais; ſi neceſſe eſt ea ſequi, quae tu affirmaſti" immo brevius *ex* iis, *quae* tu *dicis*, i. *ſecundum* ea, *quae* rel. it. ap. Fa. Aes. 21, 6. οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐξ ὧν πράττουσι, λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι, Ind. v. ἐκ Nr. 5. „de ſigno, indicio, argumento, — pro ἐξ ἐκείνων, ἃ πράττουσι, ex *iis*, quae *faciunt*" ſ. per, *ſecundum*, ob *ea*, rel., denique ap. Ael. V. h. 7, 12. e. ἐγὼ δὲ ὡς φρονῶ, δῆλον, ἐξ ὧν μὴ τὸ λεχθὲν ἀρέσκει με, *ego* vero quo *animo* ſim, *ex* eo *manifeſtum eſt*, quod *minime* mihi *hoc* dictum *placeat*, it. 7, 20. e. διαβάλλων τοῦ Κείου τὸν τρόπον, ἐξ ὧν ἑωρᾶτο, ingenium *Cei* redarguens *ex* iis, *in* quibus *videndo* cognoſci *poterat*, ſ. *ex* iis, *per* ea, *quae* videbantur, *conſpiciebantur* in iſto homine et eius capite ac crine tincto, it. 12, 54. e. Ἀριστοτέλης, τὰ δέοντα συμβουλεύων Ἀλεξάνδρῳ, πολλοῖς ὠφέλιμος γέγονεν, ἐξ ὧν καὶ τὴν πατρίδα κατῴκισε, κατεσκαμμένην ὑπὸ Φιλίππου, *multis* extitit *utilis*, in *quibus* et *patriam*, a *Philippo* dirutam, *exaedificari* denuo *et* incoli *fecit*, ubi primo ambiguum eſt illud adi. πολλοῖς, valeat ne de perſonis, ſubintellecto ſubſt. ἀνθρώποις, an de rebus, per ellipſin πράγμασι, et deinde Intp. cepit ἐξ pro ἐν, (quo de, ſed fere cum gen. loci, cf. Ind. Dem. Ern. ad Hom. Ἰλ. τ', 375. Z. ad Vig. p. 583. m. Abr. ad Ae. T. utr. et Dl. Thuc. cum Bauer. Or.,) ut tamen de rebus potius ceperim ſaltem ἐξ ὧν, et vulgari ſenſu, quo et in prior.

τε ὧν ἐπυνθάνοντο τοὺς οἰκεί- nando, tum ex eo, quod

locis, *ex iis — per*, ob *ea*, propter *ea*, quod rel., dum Ind., non bene allato ſi ul illo loco ex 9, 29., v. ἐκ extr., ſub numeris caet. „ἐξ ὧν — conciſe pro ἐξ ἐκείνων, ἃ ſ. δι' ὧν, *ex* iis, *quae*, ſumitur que adverbialiter pro cauſa, *unde*, eo *quod*“ ſ. potius, ad plurima loca accommodatius, *inde*, quod rel. cf. in notionem noſtri ἐκ pro cauſa, Ind. eundem, it. Sb. v. ἐκ i. ἐκ τούτων, Dem. cui add. 234, 17. 239, 16. 255, 18. Fa. Aes. a. e. Xen. Cyr. et Bach. L. N. T. maxime Krb. Nr. 16. cum Loesn. et Gat. Adv. Abr. ad Ae. T. 1. Vig. p. 582. Nr. 4. cum N. et Schol. Thuc. Tum ap. Xen. ſine Ind. Oec. 13, 6. *οὐκοῦν τὰ μὲν ἄλλα ζῶα ἐκ δυοῖν τούτοιν τὸ πείθεσθαι μανθάνουσιν, ἔκ τε τοῦ ὅταν ἀπειθεῖν ἐπιχειρῶσι κολάζεσθαι, καὶ ἐκ τοῦ ὅταν προθύμως ὑπηρετῶσιν εὖ πάσχειν.* Th. V. 4. p. 362. cetera *igitur* animalia *duabus* hiſce *rebus* parere *diſcunt*: partim *quod* — partim *quod* rel., unde Noſter ſaltem in dupl. praep., ubi, tacente prorſus Sb. Ind., et P. liberius verſante, tamen Sch. in „πεπ. *ex* iis, *quae* paſſi *erant*“ tacite reſolvens contractam orationem, (pertinentem, quoad genera, tractata in Exc. ad 1, 4, 2., vel ad ambigua, quoniam non certum eſt, quorſum referatur in prior., vel, ſi refertur ad pr. δοκ., potius ad ſecundum ib. genus, cf. p. 831. e. 833. i.) partim cum Bg., qui vero cum Intp. ad Ael. mutat numerum, hic quidem non neceſſario, quanquam commode ad Vernac. Vs. et in aliis cauſis, cf. 5, 1, 4. ἐν οἷς. Caeterum obſcura illa Sch. in ἐκ extr. „*ex* aliquo dependente“ et ſi quis referat ad pr. ſubſt., ut habuimus 3, 13, 8. e. *συμφορὰς ἐκ στάσεως*, per brevitatem, ib. expoſitam: appareant iterum iuncta ſecum affinia in συμφ. cum ſq. πεπονθ.

πεπόνθεσαν) Ob longiorem N. pr. ſeparamus modo haec, ubi Bg. liberrime e P., cuius ſpreto pron., cf. 6, 2, 18., tenuit verbum πασχ. per paſſ. Lat. ſenſu que malo et e ſuppleto adv. κακῶς ſ. adi. κακὰ, (pro ſevero illo Sch. in N. pr. aut ſyn. *ex* iis, *quae* perpeſſi *fuiſſent*, cf. 2, 2, 20.) et praep. ad v. μαχ., hoc ipſum reſtituens particip., ſed per ſyn. gerundii abl., dum G. Th. profert tantum e Virg. A. 1, 5. *multa* — bello *paſſus*, ſyn. abl. ſubſt., qui per alia exempla eſt ap. Ovid. Ind., dum tacent rell. Latt., Noſtro dante ſuum particip. cum v. πασχ. per analog., cf. Xen. Cyr. 2, 1, 11. m. *ἔδεισα, μὴ, ὀλίγοι ὄντες, καὶ ἔρημοι συμμάχων συμπίπτοντες πολεμίοις πολλοῖς, πάθοιτέ τι*, Th. V. 1. p. 90. e. per coni. *ſi* reſolvendo, ſed per *quod*, pro quia, 5, 4, 24. *ἐννοήσας δὲ, ὅτι οἱ πρὸς αὐτὸν ἀφεστηκότες, ὄντες πλησίον Βαβυλῶνος, κακῶς πείσονται*, Th. p. 314. m. *futurum*, ut, *qui ad ſe defecerant*, quod *a* Babylone *non* procul *remoti eſſent*, miſere *affligerentur*, (ubi diſerte κακῶς ſimul,) tum per ordinem Noſtri, poſtpoſito particip. Ἀνβ. 7, 1, 16. *ἔλεγον, ὅτι ἀδικώτατα πάσχοιεν, ἐκβαλλόμενοι εἰς τοὺς πολεμίους*, Th. V. 2. p. 380. e. *ſe* indigniſſima *pati* aiebant, *qui* hoſtibus *obiicerentur*, reſolvendo per pron. minus, opinor, pro *utpote qui*, quam pro illo cauſali *quod*, it. §. 25. *ὅτι — νομίζετε δεινὰ πάσχειν ἐξαπατώμενοι, οὐ θαυμάζω*, Th. p. 383. i. non *miror* vos *exiſtimare*, vobis *indigna* accidiſſe, *qui* fraude *circumventi ſitis*.

ἐπυνθάνοντο) P. deſeruit Bg. tum ordine rectiori, tum alia ſeveritate, retinens tamen, praeter rectionem v. πυνθ. cum particip., pro inf., maxime duo, primo pron. poſſeſſ. ſuppletum, cf. 5, 6, 12. ſq. pro quo Sch. „οἰκ. *ſuos*“ ſic ſolum reddens, dum Bg. ſuum Lat. ducebat e P.

ους ἕκαστοι [h] ὑπὸ Γερμανῶν audirent ſuos domeſticos a ἀπολωλότας. ἠγανάκτουν οὖν, 8. Germanis interemtos. Qua-

h) Sic per edd., (clam et in Mss.) ſed comma hic modo in Rs. 2. L. v. N.

obliquo ſubſt. *domi*, ſumens hauddubie iterum pro propinquis, (cf. 3, 12, 8. et in própriam Gr. formulam ap. Dem. ſine Ind. τοῖς ἐκείνων οἰκείοις 1395, 4. 11., unde hic proprie debuit eſſe τοὺς ἑαυτῶν οἰκ.) domi relictis, a quibus damna audierint, per litteras, (quia v. πυνθ. latius etiam accipitur et de aliis, praeter aures, ſenſibus, ut oculis, etiam de mente, pro intelligere, cognoſcere, reſciſcere, certiorem fieri, cf. Stp. Th.) aut a venientibus quibusdam domo ad ſe in caſtra, aut inde miſſis ſervis nunciis. Sed deinde cum P. omiſit pron. ἕκαστοι, quod olim reſtituemus per *ſuos* quique *domeſticos*, ſic ſervatum etiam alio ordine, aliis que interiectis, quam dialectico, ἐκ τε ὧν ἕκαστοι ἐπυνθ. λ., quem Noſter hic pro arbitrio deſeruit, non ad laevitatem, ſed ex analog. Lat. potiſſimum, cf. G. Th. 51, 49. *ego*, quid *ad* te *tuorum* quisque *neceſſariorum* ſcribat, *neſcio*, it. l. 64. 67. 81. *multis* ſibi *quique* imperium *petentibus*, quem locum, memorabilem ob caſum pron. alium inter abl. conſq., Gs. forte de induſtria ſic ſervabat contra Cort. ad Sall. Iug. 18, 3. e. cf. N. ib. et ad Cat. 37, 6. e. cum Schell. Lex. v. e., ubi tamen legerim *cuique* aut *quoque* in abl. per syntheſin, tacente Ind. Iuſt. de loco 29, 1, 8., ſed in Gr. ἑκ. per ordinem non ſeverum cf. N. T. Matth. 26, 22. ſecus vero 1 Cor. 7, 7., ubi tamen etiam a ſuo v. diremtum, Ind. Herdt. cum N. ad 240. 81. Diod. S. cum 2, 108. N. 25. e Ioſ. 2, 51. ſ. 11. e. Xen. Cyr. 2, 4, 3. e. Luc. 1, 793. l. 93., ubi et ſimul ἕκαστος ſing. cum v. plur., qua de ſyntheſi cf. Rs. Or. V. 8. Din., ſed ſine Ind. Dem. 54, 7. 62, 2. cum N. V. 9. p. 52. V. 10. p. 146. Xen. Cyr. 8, 1, 2. Orph. L. ὑπ. v. 17. Ern. ad Hom. 'Οδ. ν', 76. cui add. 'Ιλ. ά, 606. Poſſ. Sy., ſed de ἑκ. cum gen. pers. ſ. rei Căll. Iſ. Ev. Xen. Cyr. cui add. 1, 6, 14. e. 18. m. (quae una cum Fi. Ae. 2, 24. p. 23. e. ſubſtitue illis ad 1, 1, 11. ap. Noſtr.) Ael. V. h. et Rs. O. V. 8. And. e T. 4. p. 28, 4. ubi et cenſetur abeſſe per ellipſin, qua de alia cf. Abr. Dl. Th. v. *ellipſ.*, L. Bos., ad Vig. et Xen. 'Αvβ., ut de ἑκ. cum pron. αὐτὸς Ael. V. h. v. αὐτ., ſed ſine Ind. Dem. 42, 11. et in varia L. N. T. Poſſ. Call. Hsd. Theogn. Thuc., et in N., Rs. O. V. 4. Aesch. ep. S. it. Fiſch. cum ej. Pal., ubi 32, 7. divulſum etiam, ſed ej. The. per numeros veros 17, 3. 23, 4. 25, 4. Luc. Hs. Plut. et Fa. Ita fuerit ſalva lectio vulg. nec tentanda in adv. ἑκάστοτε, etſi hoc cum ἑκάστοις confuſum fortaſſis ap. Epict. 31, 5., ut ἑκ. cum ἐκεῖν. ap. Fi. Plat. Polit. Caeterum variat Noſter in ſq. cum ἀπολ. πρὸς τῶν λ. 3, 9, 11. e. cf. 1, 12, 14. e. quibus add. Xen. 'Αvβ. Gottl. Plat. Men. p. 50. a. N. 91., at ſine Ind. ap. Dem. cum ſyn. ἐκ 53, 15. et διὰ 242, 10.

ἠγανακτ. οὖν) Ad particulam hanc tranſitus liberum habet Bg. Lat. e ſyn. P., (cf. ad ſyn. δὴ 5, 3, 14.) ſervans eiusdem Lat. ad v. ἠγ., per copiam adiunctum poſt §. pr. ἐλυπ. verbum generis, ut finitum magis, pro que dolere cum ira, ſed in animo tamen adhuc, ob ſq. formulam, pertinentem potius ad externa et verba dicta que prolata; in qua formula prae P. rectius Bg. cum Sch. in ſubſt. et v. „in *culpa* habebant, *accuſabant*" quod poſtr. e Sb. Ind., dum profert G. Th. modo in ſubſt.,

καὶ τὸν Ἀλέξανδρον εἶχον ἐν propter indignabantur, et Ale-

ſine explic., in *culpa* aliquem *invenire*, et *ponere*, ſed ne tenet quidem hanc poſtr. Schell. L., at Bud. C. 2, 21. „Thuc. ἐμὲ — δι' αἰτίας ἔχετε, me *ob* id *accuſatis* ſ. reprehenditis" et Stp. Th. 1, 248. E. m. „δι' αἰτίας ἔχω σε, ſ. ἐν αἰτίᾳ σε ἔχω, pro accuſo, inſimulo, culpo. Thuc. 2, (60. ſ. 135, 29.) ὑμᾶς αὐτοὺς δι' αἰτ. ἔχετε, (*vos* ipſos *accuſatis*,) idem 5. ἐν αἰτίᾳ ἔχοντες τὸν Ἄγιν" ſine Ind. 5, 60. ſ. 354, 80. *exercitus*, Agidi *ſuccenſens*, (ut P. noſtro loco,) it. p. ſq. l. 29. Ἄγιν ἐν μεγάλῃ αἰτίᾳ εἶχον, *Agin* vehementer *incuſabant*, at ex Ind. 354, 67. ἐν αἰτίᾳ δ' εἶχον κατ' ἀλλήλους πολλῇ τὸν Ἄγιν, *inter* ſe *graviter* eum *incuſabant*, et l. 82. ἔτι ἐν πολλῷ πλείονι αἰτίᾳ εἶχον τοὺς λ. *multo* (adhuc) *magis* ſuccenſebant *illis*, it. 27, ult. πολὺ δὲ ἐν πλείονι αἰτ. ἡμεῖς, μὴ πείσαντες ὑμᾶς, ἕξομεν, nos *vero* longe *maiorem* vos *inſimulandi* materiam *habebimus*, rel. et 134, 99. τὸν μὲν Περικλέα ἐν αἰτίᾳ εἶχον, ὡς πείσαντα σφᾶς πολεμεῖν, Periclem *culpare* coeperunt, *quod* ſibi *ſuaſiſſet*, ut *bellum* hoc *ſuſciperent*, praeterea repertis mihi his, ap. Di. H. S. T. 1. 491, i. τὸν δῆμον ἐχόντων δι' αἰτίας, ὅτι ἄνδρα — τῆς πόλεως ἀπήλασαν, λ. *plebem* incuſantibus, *quod* virum *ex* urbe *eieciſſent*, et 548, 4. ἐν αἰτ. τοὺς προτέρους εἶχον δημάρχους, ὡς προδεδωκότας τὸ κοινὸν, ſuperiores *tribuni* incuſabantur, *ut* proditores *reip.* (it. 132, 18. παραδιδόντες τοὺς ἐν ταῖς αἰτίαις, Ind. *rei* brevius, quam Vs. cf. Dem. v. αἰτ. extr. it. Polb.,) ſed T. 2. e Thuc. loco poſtr. antea „ἐν αἰτ. ἔχειν, *incuſare*" ſed Ind. Diod. S. modo in v. ἐχ. ex 2, 333. l. 56. τὸ στρατόπεδον ἐν αἰτίαις εἶχε τὸν Ἀντίγονον, *Antigonum* criminari *coepit*, qualem formulam per plur. ſubſt. ſine auctore habuit Krb. Obs. p. 271. m. „pro αἰτιᾶσθαί τινα, accuſare *aliquem*" ſed Vig. p. 590. i. 244. N. a. m., at 276. a. m. „Pauſ. ἐποιοῦντο ἐν αἰτίᾳ Φλαμίνιον, *Flaminio* crimini *dabant*" quam redderem illa Cic. ſupra *ponere in culpa*, dum Noſter, varians hauddubie cum v. privo αἰτιᾶσθαι ſupra, imitatur hic ex analog. maxime Thuc. illum locum extr. per adiunctum ὡς cum acc. particip., ſed et Dion. H. in eodem ὡς cum particip. προδ., ubi Bg. in ὡς, deſerto P., tamen cum eodem ad ſenſum, et pro ſuo *ut qui* 2, 13, 4. e. it. *quaſi* 6, 3, 6. et *quod* 3, 12, 8. τὸν υἱὸν ᾐτιᾶτο, ὡς τοιαῦτα κατασκευάζοντα, ſed rel. e P., (ſpreto iſtius adv. libero, cf. 1, 17, 8. m. 4, 14, 13.) per ſuppletum ſubſt. πράγματα, cf. §. 1. τὰ ἐν Περσ., it. per praep. ad ὑπὸ λ. cf. 6, 2, 7. 18. 6, 3, 1., variante Noſtro pro pleno 3, 5, 10. προδοῦναι τὰ τοῦ Νίγρου πράγματα, per analog. et hic iunctis omnibus cum hoc v., pro deſerere ac periculis exercitum exponere atque implicare in Perſia, cf. 6, 5, 18. ſqq. 6, 6, 1. e. προδ. ὁ ἀθροισθ. στρατ., ſed P. liberum ordinem deſerente etiam Sch. in „πρ. eum, *qui* prodidiſſet *res* vel *negligentia*, vel *metu*" non bene reſoluto particip., et ſervato P. duplici ἤ, cf. 6, 3, 2., pro quibus ſeverior Bg. etiam in pr. διὰ, ubi a Noſtro additur in ἀμελ. cauſa demum hic, nondum ſupra narrata diſerte, niſi oblique forſan 6, 6, 13., cum poſita ſit altera cauſa 6, 5, 18. cum variatione διὰ δέος, dum affert Stp. Th. in δειλ. modo ſyn. formulas, e Plat. ὑπὸ δειλίας, (quae et ap. Luc. Ind. ex 1, 819. l. 97. prae *timiditate*,) et δειλίας καὶ ἀνανδρίας ἕνεκα e Dem., quam Ind. R. tenet ſimul cum διὰ δειλίαν, unde hauſit Noſter, celato tamen furto per interiecta alia; quibus add. ſine Ind. Polb. 1, 682. ſ. 83. e. διὰ δὲ τὴν τῶν ἄλλων ἀγένειαν καὶ δειλίαν λ. *propter* aliorum *degeneres animos* et *formidinem*, et 2, 276. m. διὰ τὴν αὐτῶν ἀμέλειαν λ. *propter* inſitam *animo*

αἰτίᾳ [i], ὡς τὰ ὑπὸ ταῖς ἀνατολαῖς δι' ἀμέλειαν ἢ δειλίαν προδεδωκότα [k], πρός τε τὰ ἀρκτῷα [l] μέλλοντα καὶ ὀκνοῦντα. ἦν δὲ καὶ [m] αὐτῷ

xandrum incuſabant, qui res in Oriente per incuriam aut metum prodidiſſet; ad res autem Septentrionales cunctaretur et
9. pigraretur. Metuebat au-

i) Pro nihilo hic in ed. Stp. rel., comma fuit in A. al. v. N. k) Punctum hic in A. al., ut colon in Ms. Bg. v. N. l) Sine iota in Par., ſecus ac 6, 5, 2. cf. 4, 7, 2. m) Ms. Ba. ἦν δὲ αὐτῷ καὶ δέος κ. v. N.

rerum *incuriam*, it. ſyn. abl. ap. Soph. Ai. v. 1033. τὸν δειλίᾳ προδόντα Καὶ κακανδρίᾳ Σὲ, *me*, timiditate *et* ignavia *qui* prodiderim *te*, qui abl. et ap. Rs. O. V. 4. una cum alia formula ſyn. ἐβουλεύετο μετὰ δειλίας, ut tenet abl. modo Stp. Th. v. ἀμ. i. e Xen. Cyr. ſine Ind. 8, 1, 16. e. τούτους ἡγεῖτο — τινὶ — ἀμελείᾳ ἀπεῖναι Th. V. 1. p. 468. e. *eos* negligentiae *cauſa* putabat *abeſſe*, qualis abl. praeterea repertus ap. Di. H. S. T. 1. et Fa. Hſ., ſed ap. ej. Plut. formula Noſtri ex 4, 12. eum Bg., ſed ap. Xen. Oec. 4, 8. e. Th. V. 4. p. 294. m. *propter* ipſorum *negligentiam*, cf. ſyn. ap. Thuc. 93, 7. παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀμ. ex *hac* ſua *negligentia*, et in ſubſt. vel abſolute, vel cum gen. aliquo Ind. Sb. Dem. Luc. Plut. Krg. Xen. Ἀνβ. D'Orv. Ch. Poſſ. Call. Suid. et Hſy., ubi et ſcriptura alia per ſimpl. ι, quam ignorat L. Ern. et Stp., qui tamen v. e. protulit eundem locum Eur., duo ſubſt. iſta iungente Noſtro de ſuo, ſed tenente G. Th. tantum illum abl. 418, 51. *negligentia* contemtum *aliquid*, et *per* — *metum* in praep., ubi Schell. L. et hoc fert p. 4498. l. 8., ſed p. ſq. m. bis *per* — *negligentiam*; ad quorum analog. ſi Bg. ficta eſt modo formula: *reſpexit ille propinquitatem cum Gr., liberrimum P. deſerens in parte* §. extr., *ſpretis tum iſtius adv. libero*, cf. 6, 2, 6., tum hendiad., quam ſervat partim Sch. in „ὀκν. metu *cunctantem* ad *res* aliquas *agendas*" in rectionem Noſtri tenente Stp. Th. tantum ſyn. ἀποκνεῖν cum pr. πρὸς, et v. μελλ. e. tantum e Greg., ſed Sb. Ind. modo ſic ὀκν. e Zos. 2, 12, 7. et 4, 44, 1. quibus add. 6, 6, 3., tum 5, 40, 1. e. μηκέτι πρὸς τὸ πολεμεῖν ἀποκνοῦντος, poſtea quam — non *amplius* pugnare *formidaret*, dum h. l. Alexander dr. formidare bellum cum Germanis, aut tardius id ſuſcipere, cf. §. ſq. et §. pr. i. 1, 15, 9. e. 1, 2, 9., ſed cum ſyn. ap. Dem. 138, 24. πρὸς τὰ τοιαῦτα ὀκνηρῶς διακεῖσθαι, tum alibi ſupra copulata v. utr., ubi Bg. aliter, cuius Lat. hic ap. G. Th. cum Gr. n., explicitum per *morari*, ſed non prolatum cum ej. praep., ut nec prius Lat., (et neutrum in Schell. L. nec Indd.) at 825, 91. et p. ſq. l. 10. nunquam *meus* ceſſabit *in* poenas *furor*, it. 760, 17. *non* eſt *locus* ad *tergiverſandum* contra *Caeſarem* e Cic. ad Att. 7, 1. p. 644.

ἦν δὲ καὶ) Primo Ms. alius ordo in καὶ, ſaepe loco ſuo dimoto, ſed in primis in vicinia alterius δὲ, cum eſſet 1, 12, 7. in edd. diremtum δὲ κατ' αὐτὸ καὶ κ., vicinius locato δὲ καὶ κατ' κ. it. 5, 8, 11., rurſus nunc divulſo, eſt per gloſſam maxime e 4, 7, 6. ἔχαιρον δὲ αὐτῷ καὶ οἱ 'Ρ. ſq. cf. 5, 8, 11. 6, 1, 14., aut ſic ortus, quod librarius e marg. καὶ ſuſciperet alio loco, cum alius id omiſiſſet, cf. 1, 17, 5., ubi pro ἦν δὲ καὶ παιδίον idem Ms. modo ἦν δὲ παιδ. habuit, ut hic quoque P. καὶ omit-

δέος τῷ Ἀλεξάνδρῳ τοῖς τε συνοῦσι φίλοις [n] ἤδη καὶ περὶ αὐτῆς Ἰταλίας. οὐ γὰρ | tem et ipſe Alexander et amici, qui cum eo erant, iam etiam de ipſa Italia. Neque enim

n) Hic comma habuere Stp. rel., ſed poſt ἤδη A. al., at Lu. nullum utrinque, v. N.

tit, quanquam et alibi in utr. copulatis modo δὲ reddens, cf. 5, 8, 14. 6, 1, 14., dum Bg. verſatur hic ſevere iterum, cf. 5, 8, 6., at liberius cum illo in formula, ſecus ac 2, 6, 4. 2, 15, 10., pro *erat* vero *et ipſi metus* Alexandro *praeſentibus que* una *amicis*, praebente G. Th. tantum 277, 65. *metus de fratre* me *impedit* e Cic. Att. 3, 8, e., ſed Schelt. L. p. 3599. i. praeterquam cum eadem praep. e Cic. ad div. 11, 21, 5. e., quoque e Cic. Cat. 1, 7. e. „*propter*, i. e. *wegen*, — *me* eſſe *in* metu *propter* te *unum*" ad quae reſpiciens Noſter, dederit ſuum ſubſt. δέος cum pr. περὶ, aut etiam, quia ſubſt. habent praep. ſuorum v. v. affinium, cf. Stp. Th. v. δείδω extr., ſed v. φοβεῖσϑ. m., quibus add. ſine Ind. ap. Dem. v. δειδ. cum περὶ 143, 2., ſed φοβεῖν cum ὑπὲρ λ. 129, 27. et φοβεῖσϑ. cum περὶ 140, 27. Alterum autem hic quaeritur de ἤδη, quo pertineat, ad pr., (ut P. voluit, longe id removens a loco ſuo, et liberior in Vs. brevior que ad τοῖς συν. φιλ., ubi Bg. ſeverior, quam 4, 3, 6., ſed ſuppleto iterum pron. dat. αὐτῷ, cf. 5, 5, 1. m.) an ad ſq., quo videatur Bg. retuliſſe, commate in Vs. reperto poſt v. *erant*, quod tamen modo etiam propterea fecerit, quia membrum e particip. reſolveret de more per pron. relat., quod, qui ſeveri ſunt, utrinque commatibus muniunt; unde et omiſſum in Ms. eius comma alterum poſt *amici* ſtatim adieci, ut contra demſi id in Gr. textu, quoniam non modo ſic cuique *libertas relinquebatur referendi eius*, quo vellet, ſed etiam in enunciatione ſingulari, quae hic eſt, ſemper ἤδη pertinebat ad v. pr. ἦν, ut ad hoc ipſa illa extr. καὶ π. λ., cf. in ambiguum tale ἤδη 4, 9, 12. 4, 11, 3. 12. m. ἤδη καὶ λ., per ordinem variatum 4, 5, 9. εἰσὶ δέ τινες αὐτῶν καὶ ἤδη ἐξετ. it. 3, 13, 16. ἤδη γοῦν τινας καὶ λαβὼν λ., ſed ſimul per ſimpl. pron. ſine artic. cum 2, 12, 7. ἐπείπερ ἤδη τὸν Σεβῆρον καὶ αὐτῇ τῇ πόλει ἐπιστησόμενον ἤκουον, it. 2, 7, 15. e. ἐν τῇ πόλει αὐτῇ, cf. 6, 3, 2. ἔκ τε οὖν αὐτῆς Ἰταλ., dum Sch. in αὐτ. „Sb. legit αὐτῆς τῆς Ἰτ." qui ſane in Ind. hinc, de more ſuo breviore, „pro αὐτῆς τῆς Ἰτ. Sic 867, 42." minus forte corrigens, quam explicans, ob ſubiectum illum locum e Suid. Excpt, ubi quippe habuit ipſe ἐπ' αὐτῆς Ῥώμης, at ed. Kuſt. tamen 2, 501. i. ἐπ' αὐτῆς τῆς Ῥ. in *ipſa* urbe *Romana*, quam rationem paulo ante poſuimus e Noſtro, qui et alibi eandem uſurpat, cf. 7, 3, 2. ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ, it [illegible] 1, 13. 4, 13, 3. 8, 8, 2., ſed ſine diſcrimine ad ſenſum, cum emphaſis, forſan a Sb. cum aliis cogitata, non ſit in artic., ſed in καὶ αὐτ., quo de alibi. Atque ut hic, ſine Codd. novare quid, temerarium fuerit: ſic omnino in artic. vel addendo vel omittendo nil certi eſt, et forma utr. etiam ap. alios, cf. Zos. 1, 27, 2. ἄχρι καὶ Ἀντιοχείας αὐτῆς, it. 1, 39, 4. μέχρι Κτησιφῶντος αὐτῆς et Luc. 2, 244. l. 53. ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ, *in* ipſa *Roma*.

οὐ γὰρ ὁμ.) Ms. alterum artic. poſt οἷον, per ſe elapſum ob ſimiles litteras pr., referat quoque Bg., niſi ſi perſpicuitatis cauſa addiderit, quoniam in pr. formulam e praep. intra articulum et ſubſt. iam reſolvit,

ὅμοιον ἡγοῦντο τὸν ἐκ Περσῶν κίνδυνον, οἷον ᵒ ἐκ Γερμανῶν. οἱ μὲν γὰρ ὑπὸ ταῖς

tale putabant quod a Perſis imminderet periculum, quale quod a Germanis. Nam

o) οἷον τὸν ἐκ γερμ. Ms. Ba. v. N.

per aſſumtum particip. ἐπικείμενον ſ. ἐπαιωρούμενον, qualia ſupra adiuncta fuerunt, id que e P. partim, qui ſupplerat id in ſecundo hoc membro, (ut Sch. inde partim in „κινδ. peric. *a* Perſis *impendens*") oblique cum Mss. rel. manens in vulg., ſumta ſua copula *atque* poſt adi. ſuum *par* pro adv. *quam*, pari tamen ſevero Bg. pron., qui et liber. in negat., iterum ut 6, 6, 10., it. in ὁμ., ut 6, 2, 10., ubi ſimiliter copulatum cum οἰ., at in obliqua oratione et inf., cum h. l. e pr. ſic repetendum v. ἡγ. idem cum ellipt. inf. εἶναι, *non* enim *ſimile* eſſe *putabant* iſti (Alexander et amici) illud *e* Perſis *periculum*, quale *e* Germanis *illud*. Sic enim repetas tantum e pr. articulum, e genio maxime recentiorum linguarum, ut Gallicae ac Vernac., quanquam Lat. aeque minus deſiderat eum, ac Gr., nemo que forſan haeſiturus erat hic, ni monuiſſet Gloſſator, credo, qui et hic agnoſco Noſtri tantum aliquam analog. in iunctis tum ὁμ. cum κινδ., tum hoc cum pr. ἐκ, praebentibus G. Th. quidem 802. 15. 20. ſq. nihil *tibi* pericli *eſt* a *me* —, nihil *pericli* ex *indicio*, (ad quae Ter. tacet Wſth.,) ſed Schell. L. p. 5374. m. e Liv. 8, 39. i. „*equitum* acies, *qualis* quae (eſſe) *inſtructiſſima* poteſt, *invecta* in *hoſtes*" ubi proprie ſumo ellipſin, qualis eſt ea, tum Indd. Grr. nil prorſus, ſed ſine his me tenente e Polb. 3, 108. m. διὰ τὸ δεδιέναι τὸν ἀπὸ Ῥωμαίων κίνδυνον, *metu* populi *Romani*, immo *eo*, *quod* timerent *periculum* a *Romanis*, it. ap. Dem. 80, 21. δαπάνας οὐ μικρὰς δαπανᾶν εἰς τοὺς κατὰ θάλατταν κινδύνους, it. 155, 5. τοῖς μὲν γὰρ ὁ πρὸς τοὺς πολεμίους μόνον ὑπάρχει κίνδυνος, et 1024, 17. καίτοι οὐκ ἴσος γ' ἡμῖν ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ſed ex Ind. Sb. hinc v. ὁμ. „οὐχ ὅμοιον — οἷον, pro οὐ τοιοῦτον" quo redit Bg. it. *tantum* — *quantum*, it. *idem* illud *e* Perſis *periculum* cum *illo* e *Germanis*, cf. ad 3, 4, 7. e. p. 544. e Liv.

οἱ μὲν γ.) Bg. diſcedit a P. tantum in caſu ταῖς ἀν., ex eodem ſeverior ad pr. ὑπὸ, quam §. 8. cf. 1, 2, 9. e. τοὺς ὑ. τ. ἀν. ποιουμένους τὸν βίον, per variationem et analog., dum modo fert G. Th. cum Schell. L. *habitare* ſub *terra*; ſed Ind. Di. H. S. T. 2. med. κατ. cum ſyn. ἐν et dat. loci, ignorante hunc locum Stp. Th., non item act. per eandem rectionem, cui add. ſine Ind. ap. Dem. 87, 3. et 79, 7. οἱ ἐν Ποτιδαίᾳ κατοικοῦντες et l. 9. τοῖς οἰκοῦσιν ἐν Ποτ., per locum claſſicum in compos. pro ſimpl., etiam ob aliam praep. ſimul, ſed ſyn. per caſum quartum Diod. S. 1, 14. l. 97. τοὺς κατὰ τὴν Αἴγυπτον ὑπὸ τὴν μεσημβρίαν κατοικοῦντας, *Aegypti* incolas *ſub* meridie *poſitos*. In ſq. membro Bg. cum P. per omnia, etiam in aſſumto ſubſt. διάστημα, et per unum modo adi., copulata illa ſane a Noſtro de ſuo per copiam ſyn., qui et rel. hic conflavit ex analog., dum ſevere tantum Sch. in „διηρ. diſcreti *mari*" ſed G. Th. nil, niſi 1196, 87. *intervallo* locorum *et* temporum *disiuncti*, et in hoc v. „Italis *longe* diſiungimur *oris* Virg. — *longis* diſiungimur *oris* Valer. Arg. — inſula *diſiuncta* mari *periculoſo* ab *Sicilia* Cic." at in utr. ſubſt. modo adi. et epith. *magnus*, quibus add. e Virg. A. 3, 383. longa *procul* longis *via* dividit *invia* terris — *Italiam*, unde

ἀνατολαῖς κατοικοῦντες, μακρᾷ γῇ καὶ θαλάττῃ πολλῇ διῃρημένοι, τὴν p) Ἰταλῶν χώ-	qui ſub Oriente habitant, magno terrarum maris que intervallo diſcreti, de Italorum re-

p) Ms. Ba. τῶν ἰταλῶν τὴν χώραν λ. v. N.

dediſſem hic *longa* terra *et* mari *multo*, ex illis Ovid. *multus* amnis, *multa* aqua, — *unda*, quanquam ib. et *terra lata*, it. *tellure* multa *iacens*, cum Noſter reſpicit ad 6, 2, 4. 6, 4, 8. ſq. 4, 3, 11. ſq. et in θαλ. πολ. maris mediterranei partes illas, e mare ſuperum, inferum Aegeum que, ſed in membro variati ordinis, quoad adi., μα. γ. terras Italiae, Graeciae et Aſiae, ante Perſiam iacentis, cf. μακρὰ χώρα in N. T. L. cum Kypk. T. 1. et μακραὶ ἄρουραι Phoc. it. Hor. od. 1, 3, 21. ſqq. *abſcidit* Oceano *terras*.

τὴν Ἰταλ. χωρ.) Dum variat Noſter per formulam pro §. pr. m. Ἰταλία, variare voluit quoque Gloſſator Ms., per vim manifeſtam ficta formula alia, contra que Mss. rel. ſaltem, dum P. libere ſervat illud breve regionis nomen, repertum mihi ſolum, ap. Thuc. Herdt. Polb. Diod. S. in Lat. *Ital.* Indd. it. ap. Luc., ſed periphraſis aliqua etiam ap. Di. H. S. T. 1. 678, 17. τῶν ἐν Ἰταλοῖς Ἑλληνίδων πόλεων *Graecis* Italiae *urbibus*, ex analog. etiam hic ut ſcribatur, etiam in his iunctis cum ſqq., ubi P. deſerit adeo Sch. in „ἀκ. *norunt*“ ſed Bg. vicinius, ſumta alia formula per praep., ad Vern. rationem accommodate, ſed et e Lat. uſu, cf. G. Th. 527, 82. et p. ſq. l. 23. e Cic. p. R. Am. ſ. 132. e. potius vel c. 46. i. *qui* in *Salentinis* aut *in* Brutiis *habent*, unde *vix* ter *in* anno *audire* nuncium *poſſunt*, ubi et cum adv. Noſtri et ſyn. phraſis cum pr. et — ὑπὸ — κατοικ., ut manifeſta ſit imitatio iterum e Cic., quanquam et reperi v. ἀκ. cum acc. nominis propr. regionis in L. N. T. Schw. p. 49. a. „ἀκούω Γαλιλαίαν, *audio* de *Gal.*, audio *nominari* Galilaeam, *audio* mentionem *fieri* Galilaeae“ quo pertinet e ſubiectis locis unus modo e Luc. 23, 6. Πιλάτος δὲ ἀκούσας Γαλ. ubi Vs. Thalem. *iam Pilatus*, audita *Galilaea*, ſed ſimili ſenſu cum acc. pers. modo ap. D'Orv. Ch. p. 592. e. εἴ τινα Ἑρμοκράτην ἀκούεις, Vs. p. 135. l. 14. ſi *quem* noſti *Hermocratem*, ſed ad laud. Luc. 2, 571. l. 84. εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις, ſi quam matris tuae amicam ſic vocari *audis*, at in N. 82. „ſi quam *matris* tuae *amicam* forſan *audis* ſ. audiſti *eo nomine*“ it. p. 916. l. 59. μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, fabulam, *ſi* quam *audiſti*, (ubi quoque 1, 513. l. 38. μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος, *ſic ut a vicinis* vix *caſus* eius *exaudiatur*,) qui locus cum acc. rei ſimilis iſtis rel. ap. Schw. Lex. l. l., praeter quae deprehendi modo in varia, praeter L. N. T. Suid. Hſy. Poſſ. Call. et Sy. L. Bos. Ell. Vig., quoque Ind. Sb. (etiam in rem critic. et confuſ. cum D'Orv. Ch.) Hom. Hsd. Call. Lyc. Mus. Soph. Ai. Theogn., etiam in v. ἠκ., ſed Orph. L. ὑπ. v. 27. εἴως — ἀκούων οὔνομ' ἕκαστος λ. cum *audiviſſet* nomen *ſuum*, (h. l. ap. Pol.) Thuc. Iſ. Ev., S. ep. Aesch. it. Fi. cum Pal. et The. Ael. V. h. Luc., etiam in N., Dion. Ca. Di. H. T. utr., ubi et ἐπειδὴ τὸν ἄνδρα τόνδε ὀνομασθέντα ἤκουσαν, *audito* Appii *nomine*, Rs. O. V. 4., ubi et cum affini abl. ſubſt. τοῖς ὠσὶ, it. V. 7. Ant., ſed 8. And. 6. ubi et περὶ τῆσδε τῆς χώρας ἀκούουσοι κλέος μέγα λ. (quae Bg. formula cum praep., ut ap. quosdam iam laud. Indd. Vig. et N. T. Luc. 9, 9. et 16, 2.) Dem. cui add. 226, 5. 232, ult. 237, 8. 239, 2. 243, 1. 5. 1329, 7. 1341, 21. Xen.

ϱαν μόλις ἀκούουσι· τὰ Ἰλ- gione vix inaudiunt; at Illyri-

Z. Pol. Ἀνβ. Bach. cui add. Sy. 2, 19. 3, 9. it. Cyr. cui add. 1, 6, 15. cum Plut. Hs., ſed per ſingularia, ut cum δὴ, Eur. V. Phoen. it. pro videre, (quia ſenſuum verba commutantur inter ſe, cf. 2, 13, 15. i. ἀλλὰ) Hoer. ad Mus. v. 5. Krb. Obs. p. 412. m. Abr. ad Ae. T. 1. cum p. 627. ad l. 24. it. p. 384. e., (ut cum dat. pers. ej. Dl. Th. et ſine Ind. Eur. Hipp. V. 175. 1. C.) it. pro legere (cf. ſupra 3, 14, 3.) et intelligere Barn. Eur. Kypk. T. 2. Gat. Adv. Long. Mor. Polb. cum Rsk. ad eund. cum Krb. Plut. tum pro nominari, cenſeri, etc. Ienſ. L. L. Plut. Krg. et Iſ. P. M. p. 54. m. Caeterum in Ms. ſcripturam et accentum χῶϱ.ω, ut ap. Rs. ad Polb. p. 212. m. 653. m., valuerint dicta ad 6, 5, 4. 11. e. de μοιϱ. et λείαν, cf. 1, 10, 4. m.

τὰ Ἰλλυϱ.) Per vim iterum manifeſtam et gloſſam e comparatione ſuperiorum locorum, ubi δὲ ſecundum occupat locum ab init. §. et enunciationis et ſtatim poſt articulum, ut proxime §. 4. ſq., et copula alia intra Noſtri vocabula eadem τά τε Ἰλλ. ἔθνη 6, 4, 5. 2, 15, 10. 2, 10, 16. 2, 8, 17., movetur in Ms. uno contra rel. δὲ loco ſuo, quem tertium vindicavimus ſupra ad 4, 3, 9., ut quintum tetigimus ad 5, 3, 14., cf., praeter ſeptimum ap. Xen. M. S. 1, 3, 13. i., in ſecundum, tertium quartum que et quintum ad Lyſ. Rs. O. V. 5. p. 143. N. 19. Abr. ad Ae. 1, 18. 344. m. 392. e. it. Dl. Th. p. 22. m. et ej. Ar. L. p. 252. cum D'Orv. ad Ch. ſine Ind. p. 660. e. ex Diod. S. 2, 466. l. 17. πϱὸς τὰς θέσεις τῶν ὀϱγάνων δὲ λ. per ſextum adeo. Sed alterum eiusdem Ms., compos. v. pro ſimpl., cf. proxime 6, 4, 11. ad οἰκ., hic quidem eſt ſine ſenſu ac legitima conſtructione in rel. ſervatis e vulg. lect., quia v. ἀπεχ., pro *diſtare*, quo ſenſu ceperit hic librarius, ſaltem requirit gen. loci, atque adeo illud ed. *Bc.* τῆς ὑπὸ Ῥωμαίοις, ſi vel maxime iſta rel. οὐ πολλὴν γῆν putes ad ſe referri, oppreſſa pr. κατὰ, cf. 3, 9, 15. et Thuc. 440, 99. τῆς — πόλεως — οὔτε ὁδὸν πολλὴν ἀπέχει. Sed durior ſit iſta hic collocatio verborum, etiam ob ſupplendum ſubſt. γῆς, cum mox ſequatur γῆν. Tolerabiliora fuerint haec, οὐ πολλὴν ὁδὸν ἀπέχοντα τῆς ὑπὸ Ῥωμ. γῆς, ſ. οὐ πολύ τι ἀπεχ. τῆς ὑπὸ Ῥωμ. γῆς. Verum ut Var. L. iſta Bc modo habet vitium operarum e prenſo male compendio litterarum alio, ſic lectio Ms. male ſedulam Gloſſatoris operam, quam et prodit P., manens cum Mss. rel. in vulg. oblique, reddito v. ἐχ. cum Bg., qui, deſerente Sch. in „ἐχ. poſſidentes *agrum*" retinet ex illo non tantum illam formulam proprie aliam ex 3, 1, 12. i. γῆν πολλὴν κεκτημένη, variatam a Noſtro hic quoque per ordinem, ſed etiam rel. omnia, tum adv., ſubſtitutum loco particip. ὄντα, cf. 5, 1, 7. 2, 3, 13., tum contracta καὶ οὐ, cf. 3, 11, 6., it. iuncta vicinius πολ. γῆν in iis que caſum alium, denique liberum particip., in quod conflat unum formulam τὴν ὑπ. Ῥ. γῆν., pro ſupplendo ſolenni particip. οὖσαν, cf. 6, 3, 2. ſq. πᾶσι τῆς ὑπὸ Ῥωμαίοις, pro quo variatur hic per additum ſubſt. γῆν, 5, 2, 5. 3, 14, 17., dum intra adi. et ſubſt. ſtat hic articulus multo pluribus intercedentibus, quam 3, 5, 4. πολλούς τε μάλιστα τοὺς ἐξέχοντας λ., ſed ex analog. ἐχ. cum γῆν, nec G. Th. praebente, niſi 203, 29. *agros poſſidere*, ſed tamen Ind. Ovid. *terras* — habere, — *poſſidere*, et Iuſt. „*hab.* — *terras*, pro poſſidere" cum Corr. ad Sall. ſine Ind. Cat. 6, 1. ad *urbem* Romam *habuere* initio *Troiani* in N. „incoluere, poſſedere, habitavere. — Sic ἔχειν ap. Gr. pro habitare. —

λυρικὰ[q] δὲ ἔθνη, ςενὰ ὄντα καὶ οὐ πολλὴν ἔχοντα[r] τὴν ὑπὸ Ῥωμαίοις γῆν, παρὰ τοσοῦ-	cae gentes, anguſtae videlicet, nec multum agri, Romanis ſub-iecti, poſſidentes, ferme con-

q) τὰ δὲ ἰλλ. ἐθ. Ms. Ba. v. N. r) ἀπέχοντα Ms. Ba., ſed τῆς — γῆν Bc. 2. v. N.

Pomp. Mel. — *ſine* tectis *paſſim* ac *ſedibus* vagi, *habent* potius *terras*, quam *habitant*."

παρὰ τοσ.) v. Vig. cap. et ſect. cit. §. 12. *Stroth.* Berglerus *ferme.* Et ſic παρὰ τοσ. exponi in pluribus exemplis ap. Vig. p. 468. poteſt. Videndum, an ſubaudiri queat διάςημα. Tunc reddi poſſit *tantulo intervallo* ſ. *exiguo intervallo.* Secundo hic obſerva, ab Herodi. dici Illyricas gentes, quaecunque interiectae Italiae Germaniaeque habitant. Quod ſi verum eſt: Illyrici fines longius extendendi ſunt, quam vulgo extendi ſolent, v. Cell. geogr. p. 483. Sed putem, Herodianum hic labi. Tertio ἐκ παραλλήλου ponuntur ὁμόρους καὶ γείτονας, ut ap. Ael. V. h. 13, 1. καὶ οἱ ποτὲ τὴν ὅμορον γειτνιῶσαν οἰκοῦντες. Aelianus forte dedit τὴν ὅμορον καὶ γειτν. v. Abr. ad Ariſtaen. p. 302. ſq. *Leisn.*

Ibi Abr. utitur noſtro loco ſine Vs., per analog. variato cum §. 5. e. τὰ Ἰλλυρικὰ ἔθνη, ὁμοροῦντα καὶ γειτνιῶντα Ἰταλίᾳ, (quo et memoriter ſpectarit Leisn. in m. Ox. „ſupra ὁμοροῦντας καὶ γειτνιῶντας") ſed per ordinem iunctis vocibus alium cum eodem tamen dat. pers. in γειτ. e Luc. 1, 156. i. ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ſibi *vicinus* et *finitimus*, it. 2, 98. l. 36. οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν καὶ πάροικοι, aſt *vicini* noſtri, *qui* iuxta *habitant*, cf. in rectionem Thom. M. et in varia, de pers. et re, Hſy. L. N. T. Hsd. Call. (ubi et in rem critic. Del. v. 180. cum Phoc. v. 32. et Fi. Plat. Polit.) Lyc. Muſ. Theogn. Soph. Ai. (ubi et pro fem. in ſexu maſc. et pro adi. cum ſubſt. aliis, ut ap. Ael. V. h. et Eutr. Mer. 6, 11, 6.) Fa. Aes. Xen. Bach. The. Fi. Diod. S. Rs. O. V. 4. 6. 8. Lyc. Dem., ſed in formulam ἐκ γειτόνων λ. ſine Ind. ap. Eur. Phoen. V. p. 712., etiam in Harl. Chr. P. ex Ariſt. Plut. v. 435. cum Bg. ad Alc. ep. p. 216. et L. Bos. Ell. Sed peculiare magis eſt Noſtro quid in formula tota conflata τὰ Ἰλλ. ἔθνη ποιεῖ Γερμ. ὁμορ. — Ἰταλ., ubi liberum P. deſerit Bg. e Sch. in „π. *montes* faciunt *vicinos*" mendoſe ſic in utr. ed. Bc., pro *gentes*, opinor, quae *Illyricae* dicentur *Germanos* facere *ferme* vicinos *Italis* ſic, tropo remoto, quod habitantes inter utr. populum brevi interiecto ſuae terrae intervallo, faciunt, ut Germani ſint propemodum vicini Italorum. Quo fit ſane, ut Illyricum, a latere ſiniſtro, extenſum fuerit ſic, ut ſitum eſſet inter Germaniam atque Italiam. Et quanquam hic ſitus ap. Koel. non ita dilucide apparet in tabb. 2. 11. 20. nec ap. Cell. l. l. 1, 437.: tamen ib. p. 483. ſ. 98. diſerte „fines Illyrico non dantur iidem ab omnibus." Unde nondum tribuerim errorem Noſtro, qui ſibi caviſſe videtur etiam adiuncta formula παρὰ τοσ., ubi Bg. ad ſenſum, melius, quam Sb. Ind., cf. ad 6, 6, 12., quem locum Stroth. innuebat, ſed Vig. p. 629. m. „at *vero* Illyricae *gentes*, quae *quidem* et *peranguſtae* ſunt, *et* parum *admodum* ſoli *Romanis* ſubdici *poſſident*, tantulo *diſcrimine* — vel *ſolae* — (quod adi. hic ap. Pol., e non intellecta formula Gr.) Germanos *ab* Italis *ſeparant*" qui, praeter rel. liberiora, cum Leisn. videtur reſpicere no-

τον ὁμόρους καὶ γείτονας ποιεῖ Γερμανοὺς[s] Ἰταλιώταις. ἐπαγγέλλει δὴ[t] ἄκων μὲν καὶ ἀσχάλλων τὴν ἔξοδον, πλὴν

terminos et vicinos faciunt

11\. Germanos Italis. Edicit itaque, non ſponte quidem nec libenter profectionem, verum

s) Ms. Ba. γερμανοὺς τοῖς ἰταλιώταις, παρ' ὅσον αἱ ἄλπεις ἀλλήλους διαφράττουσιν. ἐπαγγ. v. N. t) δὲ in ſolis Ox. cf. 5, 6, 22.

tionem pron. τοσ. illam pro *tantulys*, qua de v. 5, 4, 23. (unde ſevere ſit *ad tantillum* ſ. *ad parvum*, et hinc pro adv. illo Bg. et noſtro antea ſ. prope,) et ellipſin iſtam ſubſt. διάστημα, quo in v. augeri hinc ſane poterit L. Bos., quanquam aliis in locis, ad 5, 4, 23. productis, ſufficient illa vulgaria πρᾶγμα ſ. χρῆμα. Sed ad eundem Noſtri locum ſpectavit manifeſto Gloſſator Ms. Ba. per ſupplementum ſuum, volens, invitis rel. Mss. et P., lectores docere e geographicis, *quoad* Alpes *illos* invicem *interſepiunt*, nec ſic tamen proficiens multum per vaga ſua, cum longas ſciamus multas que Alpes, et hic in praeſentem quaeſtionem dubiam de loco ipſo, ubi Illyris ſeparet Germanos et Italos, ſive propiores faciat, nomen diſertum iſtarum Alpium debuerit proferri, veluti potiſſimum Alpes *Iuliae*, cf. ap. Koeler. tabb. 11. 13. ad dextram extr. et init., ut et ap. Cell. l. l. p. 412. tab. e. dextra it. p. 501. tab. i. Sic et in Ms. eodem artic. τοῖς additur pro libidine, cum ſine eodem ſiviſſet librarius eundem dat. 2, 11, 16. m., ut hic mox ſq. §. e. ſolum Γερμ. cf. in utr. partem de inconſtantia hominis 6, 9, 16. 6, 4, 7. e. 4, 14, 5., dum variat Noſter pro pr. Ἰταλῶν, cf. 1, 8, 2.

ἐπαγγέλλει) Variatur ordine cum 1, 6, 23. ἐπ. τὴν ἐξ., ſed tempore cum 6, 4, 2. e. ἐπήγγειλε τ. ἐξ., tum in ſq. membro ſimul per adiuncta cum 6, 3, 1. e. ἀσχάλλων μὲν καὶ παρὰ γνώμην, ὅμως δ' λ. it. per caſum cum 6, 1, 18. αὐτοῦ ἄκοντός τε καὶ ἀσχ., quo in membro P. deſerens Bg., ſenſum modo dat per adv., it. partim in formula τῆς ἀ. κ., tamen cum illo omittit pron., non item Sch. in „καλ. *urgente* cum *neceſſitate*" jam reſtitutum a me, dum Leisn. ad m. Ox. „αὐτὰ" ſine neceſſitate tentat caſum pers. quartum, ex analog. datum a Noſtro, ut et ſubſt. τ. ἀν., cum v. καλ., cf. Poſſ. Call. e Dem. ſine Ind. 285, 21. ἐκεῖνος ὁ καιρὸς — εὔνουν — ἄνδρα ἐκάλει, *poſtulabat*, ut ap. Stp. Th. 2, 16. E. m., ſed de re ſaltem ſimili tropo ap. Polb. Ind. „ἐκάλει τὰ πράγματα τὴν γνώμην αὐτοῦ, *deſiderabant*" ex 2, 691. i. tum G. Th. 412, 66. neceſſitas *et* tempus *flagitat*, it. 978, 17. et l. 20. *quum* tempus *neceſſitas* que *poſtulat*, it. 1105, 77. et p. ſq. l. 51. *vocant* nos *fata* ad *bella* (cf. Ind. luſt. v. *voc*. e.) — vocantibus *zephyris*, et modo *urgentibus* — *fatis*, non item Pol., ſed *cogentibus* hominum *nullis*, ipſae *ſponte* ſua *veniunt* arbores, — *re* cogente *profectus eſt*; quibus tantum addere potui e Iul. Caeſ. b. Hiſp. p. 24, 2. haec *res* neceſſario *devocabat*, ut *ad* dimicandum *deſcenderet*, pro Var. L. *vocabat*, ut h. l., tropo remoto, ſenſus eſt, — verum impellentibus eum et cogentibus neceſſario rebus quibusdam, h. e. tum metu periculi impendentis, §. 9. tum Illyrici exercitus indignatione ac querelis §. 7. ſq., quibus add. illa ap. Lampr. c. 59. p. 1025. m. *erat* autem *graviſſimum* (Germanicum bellum) reip. *atque* ipſi, *quod* Germanorum *vaſtationibus* Gallia *diripiebatur*.

τῆς ἀνάγκης αὐτὸν[u] καλούσης. καταλιπών τε δύναμιν, ὅσην αὐτάρκη[x] ᾤετο ῥύεσθαι τὰς Ῥωμαίων ὄχθας, τά τε στρατόπεδα καὶ τὰ φρούρια ἐπιμελέστερον τειχίσας, καὶ πληρώσας ἕκαστα τοῦ ὡρισμένου στρατοῦ, αὐτὸς εἰς[y] Γερμανοὺς ἠπείγετο ἅμα τῷ λοιπῷ πλήθει. ἀνύ-

neceſſitate ipſum vocante. Relictis que copiis, quantas ſatis fore arbitrabatur tutandis Romanorum ripis: caſtris que et caſtellis diligentius communitis et completis ſingulis ſtatuto numero militum: ipſe in Germaniam contendebat cum
12. reliqua multitudine. Con-

u) αὐτῶν A. al. mendoſe. x) Ms. Ba. ἴσ. ᾤετο αὐτ. v. N. y) εἰς omiſſum in Bs. 2. mendoſe.

καταλιπών) Ms. ordo alius in adi. aut v., contra Mss. rel., eſt e libidine Gloſſatoris ad variandum, ne idem redeat cum illo 6, 5, 15., forſan e 3, 2, 21. φρουρὰν καταλιπὼν τοῦ ἐρύματος, ὡς ᾤετο, αὐτάρκη, hic v. ᾠ. longius removente P., unde Bg. in rel., cf. ad ἐ. 6, 5, 15. it. 4, 15, 20. ad αὐτ., at in aſſumtum inf. 4, 3, 15. αὐτάρκη ἔσεσθαι λ., non item in ſq. τὰς Ῥ. ὀχθ., quod, univerſe hic poſitum, definit Noſter mox §. ſq. ταῖς Ῥήνου ὀχθ. cf. 3, 9, 14. e.

τά τε στρ. λ.) Caſtris et caſtellis *cluſas* quoque ſ. *cluſuras* communitas annotat P. Pithoeus Adverſ. l. 1. c. 14. *Sylb.*

Qui innuit, credo, *Alpium* illas *clauſuras* et *clauſtra* in N. Bc. ad 2, 11, 16. m. ἐρ. ἀρχ. h. e. anguſtos aditus et tranſitus, ad extrema Alpium verſus Rhenum, (cf. G. Th. v. *cluſur.*) ubi caſtra cum caſtellis aliquoties vidimus, cf. 2, 2, 19. 2, 9, 1. et 2, 11, 9. φρούρια καὶ στρατόπεδα τῆς ἀρχῆς προυβάλετο λ., per variatum ordinem, ubi Bg. φρ. aliter, quam hic e P., ut et in rel., etiam Stp. Th. v. τειχ. 3, 1358. E. ſub „interdum additur acc. loci, et tunc ſignif. muro cingo, muro munio, muro excitato ſepio“ et hinc, quod L. Ern. addebat „munio, communio“ cf. Poſſ. Call. et G. Th. ὀχυρόω, circum munire, Caeſ. b. G. 1, 8, (2. eo *opere*, muro, *perfecto*,) praeſidia *diſponit*, caſtella *communit*,“ ad quam analog. Noſter, ap. quem et ſq. πληρ. λ., ubi reſtituimus pron. ἕκ., a Bg. omiſſum e P. cf. 6, 1, 7., dum ſequitur potius Sch. in „πλ. *completis*, munimentis, *numero* militum, ὡρ. *numero* copiarum *ſtato* ſ. praefinito“ qui in poſtr. e Sb. Ind. „ὡρ. *ſtato* ſ. *praefinito* cop. *num.*“ in quam rem Noſtri, ex analog. conflantis et haec, cf. 2, 14, 13., nihil profert Lipſ. Op. T. 3. de magn. Rom. p. 23. e., agens de milite ad limites, diſpoſitas legiones modo dicens univerſe „in Gallia ad Rhenum VIII“ nec ib. in Analect. p. 376. e. In ſq. Bg. deſerit P. tum in pr. εἰς, tum in Γερμ., cf. 6, 5, 14. Παρθ. it. ad ἠπ. cf. 3, 10, 1. et in libere ad τῷ λ. aſſumto adi. παντὶ, cf. 6, 6, 1. 2, 14, 1., retinens inde ſolum pron. αὐτὸς, quod hic iterum ſtat cum v. tertiae pers. non tam per abundantiam, quam in oppoſito quodam et pro iſtis barbaris *in propria perſona*, cf. 6, 5, 15. e. αὐτὸς σὺν παντὶ τῷ στρατῷ εἰς — ἠπείγετο, quibuscum variatur hic, praeter ordinem, quoque per ἅμα, ſed et per πληθ. pro pr. στρ. et δυναμ., ad quae et refertur adi. λοιπ.

σας δὲ τὴν ὁδὸν[z] μετὰ πολλῆς σπουδῆς, ἐπέστη ταῖς τοῦ[a] Ῥήνου ὄχθαις, καὶ τὰ πρὸς τὸν Γερμανικὸν πόλεμον παρεσκευάζετο. τόν τε ποταμὸν ναυσὶ διαλαμβάνων[b], ὡς πρὸς ἀλλήλας

fecto que itinere magna cum feſtinatione, conſtitit ad Rheni ripas; atque ibi omnia ad Germanicum bellum comparabat. 13. fluvium que navigiis occupabat, quibus inter ſe

z) Hic comma in A. al. v. N. a) ταῖς Ῥ. ὀχθ. ſolae Bc. mendoſe. b) Ita quoque Ms. Ba. *Mart.* etiam Mss. rel. cum edd. omnibus, v. N.

ἀνύσας) Conflat omnia Noſter e ſuis ſupra per totam §., varians cum 1, 7, 3. *ἀνύσ. δὲ τὴν ὁδοιπορίαν μετὰ νεανικῆς σπουδ.* et 3, 8, 5. *ἀν. δὴ πολλῷ τὴν ὁδοιπ. τάχει*, it. 6, 4, 5. *μετὰ πολλῆς δὲ σπουδ. ποιησάμενος τὴν πορείαν*, prae quo loco in praep. ſervata hic ſeverior Bg., ſervans e P. tum δὲ, per τὲ, cf. 6, 6, 13. tum Lat. ad ἐπ. cf. 4, 13, 14. 3, 9, 18. tum maxime ſuppletum in ſq. membro adv. ἐκεῖ, cf. 5, 5, 3., it. Lat. ad παρ. cf. 6, 4, 13., ſed ſe deſerens ipſe in formula παρ. τὰ λ., cf. proxime 3, 14, 7., reddens que ut in ſyn. v. 2, 14, 14. τὰ πρὸς τ. πολ. — εὐτρέπιζεν, cf. Lampr. c. 59. p. 1025. poſt haec *quum* ingenti *amore* ap. *populum* et *ſenatum* viveret, *et* ſperantibus *victoriam* cunctis, *et* invitis *eum* dimittentibus, *ad* Germanicum *bellum* profectus eſt, *deducentibus* cunctis *per* centum *et* quinquaginta *milia.* — Magnis *igitur* itineribus, *laetis* militibus, *contendit.*

διαλαμβάνων) Malim διελάμβανεν. ὧν πρὸς ἀλλ. *Steph.* Sunt, qui, ſuperioribus manentibus, in ſequentibus mutato caſu legant συνδεθείσαις. *Sylb.* De ponte ex monoxylis, h. e. paullo latioribus ſcaphulis v. Veget. 3, 7. et ibi Stewech. p. 172. (edit. Lugd. Bat. p. 251., ubi p. 253. noſter locus e vulg. lect. producitur.) *Leisn.*

Qui et in m. Ms. Bg. „leg. cum Stp. διελάμβανε ὧν λ., ſed omittit γεφυρωθέντα" quod ſane verum eſt, ſed audax nimis, ut et P. liberius per totam §. agit, addito quoque adv. πρῶτον, cf. 1, 15, 9. Ex illa quidem Stp. coniectura, ſervato particip. γεφ., haec accipiamus, *quibus* inter *ſe* colligatis *eum*, fluvium, *ponte* iunctum, *putabat*, facilem *tranſitum* militibus *praebiturum eſſe*, vel, ὧν reſoluto in καὶ τούτων, *et*, his *inter ſe* colligatis, *eum*, fluvium, *ponte* iunctum, *putabat*, rel., ubi adeo primo ad acc. particip. γεφ. addendum ſit pron. αὐτὸν, relatum ad pr. τὸν ποταμὸν, deinde huic ipſi fluvio, per metaphoram, ut rei inanimae, tribuatur vita actio que et hoc, ut ille, ſic pons factus, ex opinione ac fiducia Alexandri, praebiturus ſit facilem militibus tranſitum. Sed, proferente Sb. Ind. hinc nihil, quam, ſine Vs. „διαλαμβάνων ναυσὶ τὸν ποταμὸν, (et) συνδεθείσαι πρὸς ἀλλήλας" nec alias prodente, quinam ſint, qui legant in dat. συνδεθείσαις, ſed ſe forſan unum ſic innuente, ut, commate ſublato poſt hunc dat. novum, ſi caſus, pertinens ad pr. ναυσὶ, regatur cum acc. particip. γεφ., tum ὡς πρὸς accipiatur pro uno πρὸς, denique e pr. ναυσὶ aſſumatur pron. αὐταῖς, per hanc Vs., *fluvium* que *navigiis* occupatis, *his* inter *ſe* colligatis *tectum* more pontis, *putabat*, praebiturum *militibus* facilem *tranſitum*; unde careas contra illo acc. αὐτὸν ad γεφ., tum in hoc v. tenente Stp. Th. 1, 1886. G.

συνδεθεισῶν [c], γεφυρωθέντα, iunctis facilem tranſitum mi-

c) Nullum hic comma in Bs. 1. al. v. N.

noſtrum locum etiam ſine Vs. e vulg. lect.: quoniam illa ſane non procedit, ſed corrupta eſt in regione iſta, qua vult Stp., quoniam que Mss. nil iuvant, ſed ingenio indulgendum eſt, leniorem forte propono medicinam hanc, ut legamus τόν τε ποταμὸν ναυσὶ διαλαμβάνων, αὐτῶν πρὸς ἀλλήλας συνδεθεισῶν γεφυρωθέντα, εὐμ. λ., ubi adeo ſimiliter comma removetur poſt συνδ. et nihil mutatur in vulg., praeter ὡς, quae litterae, confuſo ς et ν iterum, cf. 5, 8, 12. ἑτερωθ. it. 3, 12, 22. ἰδὼν, remanſerint ex elapſis αυτ, ob pr. non diſſimiles ων ſ. νων, aut ex cogitato compendio litterarum aliquo; cf. 3, 15, 10. 3, 11, 4. 4, 5, 12. 2, 14, 6. 3, 1, 13. 3, 7, 19. 5, 5, 20.; unde conflat haec Vs., *fluvium* que *navigiis* occupans, *his* inter *ſe* colligatis *commutatum* cum *ponte* veluti, *putabat* rel. In qua quidem emendatione mea opus eſt nullo alio pron. ad γεφ., (aut, ſi mente praemittatur v. ᾤετο, illo eodem, quod in ſuperioribus Stp. et Sb. ſemper extrinſecus fuit ſumendum,) et particip. γεφ. dilucidius refertur ad pr. τὸν ποταμ., ut ad principem rem, cui et ipſe tribuo illam inanimae, ut vivae agentis que, perſonam ac naturam, quia tropus ſolennis eſt Noſtro, tanquam eleganter ſcribenti; dum Bg. cum Stp. ſine metaphora ulla (cum et neglexerit partic. γεφ.) omnia refert ad Alexandrum, aſſumto quippe ad v. παρέξ. aut v. ᾤετ. pron. recipr. ἑαυτὸν, ut ſaepe, cf. in tropicam rationem 6, 5, 12. τραχεῖα — οὖσα ἡ χώρα, τοῖς — πεζοῖς καὶ τὴν βάσιν εὐπαγῆ καὶ τὴν πορείαν εὐμαρῆ παρεῖχεν, pro quibus variatur hic ex analog., dum habui praeterea e Stp. Th. adhuc notatum „γεφυροῦσθαι dicitur ποταμὸς, qui ponte iungitur, ſ. cui pons imponitur" unde fortaſſis Sch. „*fluvium* ponte *iunctum*" ſed e Diod. S. 1, 349. l. 50. Γαλατία — κατὰ — τὰς αἰθρίας κρυστάλλῳ καὶ πάγοις ἐξαισίοις πληθύει. δι' ὧν οἱ ποταμοὶ πηγνύμενοι, διὰ τῆς ἰδίας φύσεως γεφυροῦνται, ſereno — *glacie* ac *humore* concreto *usque* adeo *oppletur*, ut *omnes* frigore *indurati*, ſuapte *natura* continuo, *veluti* ponte, *inſternantur*, ubi et in N. „fluvios — *cum* congelantur, *pontibus* quaſi *inſterni*" ubi ſq. οὐ μόνον γὰρ οἱ τυχόντες ὀλίγοι κατ' ὀλίγους κατὰ τοῦ κρυστάλλου πορευόμενοι διαβαίνουσιν, ἀλλὰ καὶ στρατοπέδων μυριάδες μετὰ σκευοφόρων καὶ ἁμαξῶν γεμουσῶν ἀσφαλῶς περαιοῦνται, *non* enim *gregariis* tantum *viatoribus* et *paucis* iter *per* glaciem *patet*, ſed *numeroſi* quoque *exercitus* cum *impedimentis* et *curribus* onuſtis *citra* periculum *tranſeunt*, tum ſine Ind. ex Herdt. 332, 93. γεφυροῖ ποταμὸν Ἴστρον, fluvium *Iſtrum* ponte *iunxiſſe*, it. 522, 73. τοῖσι δὲ αὐτοῖσι — προσετέτακτο καὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν ζεύξαντας γεφυρῶσαι, eisdem *etiam* imperatum fuit, *ut* flumen *Strymonem* pontibus *iungerent*, ſed e Ioſ. 1, 263. ſ. 3. δεδιότος δὲ τοῦ στρατηγοῦ τὴν διάβασιν· μέγας γὰρ ἦν ὁ ποταμὸς τῷ ῥεύματι, καὶ οὔτε γεφύραις πορευτὸς, οὐ γὰρ ἔζευκτό που πρότερον, βουλομένους τε γεφυροῦν (αὐτὸν), οὐχ ἕξειν σχολὴν παρὰ τῶν πολεμίων ὑπελάμβανον, λ. *imperatore* (Ioſua) autem *de* traiectu *ſolicito*, — nam *pleno* tum *alveo* ferebatur *fluvius*, (Iordanus,) et *pontibus* transiri *nequibat*, nam *nondum* iis *iunctus* erat, *neque*, ſi *ponte* iungere *vellent*, id *hoſtes* paſſuros *arbitrabantur*, ubi et 2, 432. ſ. 2. i. τὰς ἀπὸ τῶν χωμάτων ἐφόδους ταῖς ἐπιβάθραις γεφυρώσαντες, *ab* aggeribus *ſcalarum* pontibus *iunctis*, cf. ſupra 4, 7, 6., ſed 3, 14, 10. in v. διαλ., iunctum itidem cum duobus ſubſt. ποτ. et να.

εὐμαρῆ τὴν διάβασιν τοῖς στρατιώταις παρέξειν ᾤετο. μέγιστοι

litibus ſe praeſtiturum arbitrabatur. Maximi enim

14.

ex analog., quam et ſumo in v. συνδ. cum πρ. ἀλλ., e que tum Gr. aliis v. ſyn., ut συνάπτειν πρ. ἀλλ. ap. Stp. Th. v. i. tum et Lat. Bg. vel ſeveriore *coniungi*, cf. G. Th., reperiens paſſ., ignotum Stp. Th., phyſice, de pers. in L. N. T., ſed de re, abſolute quoque, ap. Xen. Z. Pol. et Diod. S., ſed act., praeter Hſy. (ubi et in rem critic.) quoque ap. Thom. M. cum N. et Luc. tum in Geop. cum acc. rei et ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ſimul *colligare*, ſed affinia συνδετικὰ μορία ap. Di. H. S. T. 2. (ad ditandum L. Bos. Ell.) tum σύνδετος ap. Soph. Ai. et συνδέτης ap. Suid. Caeterum, quo Leisn. reſpexerit in N., ναυσὶ h. l. ſumi oportet ſenſu anguſtiori de ſcaphulis, alvis, lintribus, meris que lignis excavatis, aut metallis aliis, noſtrorum temporum *pontons*, de quibus v. Lipſ in Poliorc. Op. T. 3. p. 96. m. »ζεύγνυται δὲ Ῥωμαίοις ἀπονώτατα τῶν ποταμῶν τὰ ῥεύματα, — ἐπί τε Ἴστρῳ, καὶ Ῥήνῳ, καὶ Εὐφράτῃ — πλατεῖαι μέν εἰσιν αἱ νῆες, δι' ὧν ὁ ποταμὸς ζεύγνυται. λ.« (e Suid. v. ζεῦγμα, 2, 4. i.) et p. 98. m. »illas naves, ſive alveos« et ib. p. e. »ap. Ammian. — naves *iuſſit* exuri, *praeter* minores *duodecim*, quas *profuturas* pangendis *pontibus* rel.« poſt quae et ſq. Veget. locus, et p. 99. m. »Flor. 3, 5. (22.) *ponte* navibus *facto*. — Navalem pontem — ſuper ipſum Rhenum ſtruxit Alexander Sev. Imp., Herodiano breviter, ut in re nota, narrante: τόν τε ποταμὸν ναυσὶ διαλαμβάνων, ὡς — ᾤετο, *fluvium* ipſum *navibus* amplectens, *et* inter *ſe* eas *vinciens*, ponte *ita* facto, *putabat* facilem *tranſitum* militibus *praebiturum*« qui e vulg. lect. hanc Vs. ſubiecit pro libidine, ſed p. 97. m. dedit modo per Lat. Vs. locum ex Arrian. de exped. Al. l. 5. qui in ed. Blanc. p. 326. m. ὅτῳ τρόπῳ Ῥωμαίοις ἐπὶ τῷ Ἴστρῳ ποταμῷ ζεῦγμα ποιεῖσθαι, καὶ ἐπὶ τῷ Ῥήνῳ τῷ Κελτικῷ, καὶ τὸν Εὐφράτην καὶ τὸν Τίγρητα — ἐγεφύρωσαν, *ea* ratione, *qua* Romani *Iſtrum* aut *Rhenum* Celticum *ponte* iunxerunt, *et* per *Euphratem* ac *Tigrim* — pontem *duxerunt*. — ταχυτάτη — Ῥωμαίοις ἡ γεφύρωσις ἡ διὰ τῶν νεῶν γίγνεται, celerrima *eſt* Romanis — *ſtruendorum* pontium *in* navibus *ratio*. — αἱ νῆες, — ἀπὸ πρύμνας ἑκάστης νεὼς, τοῦ ἀνέχειν τὴν ναῦν — μία τις τῶν νεῶν, — διὰ πασῶν οὕτω τῶν νεῶν, ὅσαι ἱκαναὶ γεφυρῶσαι τὸν πόρον, χωρεῖ τὸ ἔργον, *ita* deinceps *per* caeteras *naves* opus *procedit*, quantae *ad* iungendum *ponte* flumen *ſufficiant*. — κατὰ ναῦν ἑκάστην, *per* ſingulas *naves*, rel., ubi ſemper de navium tantum genere aliquo illo parvo vox Gr. valet, quam notionem anguſtiorem, ut ſupra iam nominavi, nondum animadverſam ab aliis reperi, nec ab his, qui egerunt de differentia ab altera voce πλοῖον, cf. Duk. ad Thuc. p. 304. N. 59. cum Abr. Dl. et A. Weſſ. ad Diod. S. 1, 604. N. 98. D'Orv. Ch. Fa. Aeſ. Herdt. Ammon., ne G. Th. quidem monente in Lat. (et modo afferente e Tac. H. 5, 19. *gnarus* deeſſe *naves* efficiendo *ponti*,) nec Ind. Flor., nec alio, ſed Amm. M. Ern. ex 14, 10. p. 27. l. 11. *ubi* prope *Rauracum* ventum eſt *ad* ſupercilia *fluminis* Rheni, *reſiſtente multitudine Alamanna*, pontem *ſuſpendere* navium *compage* Romani *vi nimia vetabantur*, it. ex 29, 4. p. 460. e. *iunxit* navibus *Rhenum*, et v. *pons* ex 27, 5. p. 396. l. 11. ponte *contabulato* ſupra *navium* foros *flumen* transgreſſus eſt *Hiſtrum*, ſed Schell. L. »*navis eigentlich* jedes *Fahrzeug* zu *Waſſer*, es *ſey* ein *Schiff*, Boot, *Kahn*, etc.«

μέγιστοι) Bg. ſin γὰρ δὴ, ut ſupra, cf. 6, 5, 6., per ſyn. P., unde rel.

γὰρ δὴ οὗτοι ποταμῶν ὑπ᾽ ἄρκτῳ ῥέουσι, Ῥῆνός τε [d] καὶ Ἴστρος [e], ὁ μὲν Γερμανοὺς, ὁ δὲ Παί-

iſti fluviorum ſub Septentrione feruntur, Rhenus et Danubius: ille Germanos, hic Pan-

d) τὰ Ms. Ba. cf. 6, 4, 7. e) Colon hic in Stp. rel. et hinc depravatum punctum in Ox. 2.

etiam habet, ſed rectiore ordine, ſed Sch. in „ῥ. feruntur ſ. fluunt“ ut Noſter de ſuo tantum in adiuncto ὑπ᾽ ἄ., at per analog. in rel., cf. in adi. alius gradus cum v. Koen. ad Gr. p. 221. N. 70. ex Herdt. 303, 16. 335, 90. ποταμοὶ δὲ ἐξ αὐτέων τέσσερες μεγάλοι ῥέοντες λ. cui add. 397, 25. 597, 14. Abr. ad Ae. 1, 159. m. D'Orv. Ch. p. 637. (qui p. 687. i. et aliam adi. μεγ. notionem fert, non de ſpatio, ſed de vi et impetu, cf. Vig. p. 113. Nr. 12.) Xen. Ἀνβ. Ern. ad Call. lov. v. 18., tum ap. Dem. 1379, 2. ex Thuc. 100, 5. cum Ael. V. h. e 3, 18. p. 251. m., nihil me reperiente contra effatum de Rheno maximo fluviorum per Germaniam, quod praecipui de Iſtro ſ. Danubio alii quoque praedicant, ut *ſecundum a Nilo* dixerint, cf. G. Th. it. Pomp. Mel. 2, 1, 56. Sitzm. ad Itin. Rut. v. 485. Caes. b. G. 4, 17, 2. *Rhenum* tranſire *decreverat.* — Itaque etſi *ſumma* difficultas *faciundi* pontis *proponebatur*, propter *latitudinem*, rapiditatem *altitudinem* que *fluminis*, rel., ſed Tac. An. 2, 6, e. *Rhenus* — ſervat — *violentiam* curſus, *qua* Germaniam *praevehitur*, et Cell. n. o. a. 1, 438. e. ſ. 4. „amnes Pannoniae navigabiles, *Danubius* a tergo, quam longa eſt, praetenſus: mediam ſecant *Dravus* et *Savus*“ tum Zos. 2, 46, 2. ἐπὶ Παιονίαν ἐχώρει. καὶ παραγινόμενος ἐν τοῖς — πεδίοις, ἅτινα μέσα τέμνων Δράος ὁ ποταμὸς, Νωρικοὺς καὶ Παίονας παραμείψας, ἐπὶ τὸν Ἴστρον ἐκδίδωσιν, campos, *quos* medios *Dravus* amnis *interſecans*, Noricos *et* Pannonios *praeterlapſus*, in *Iſtrum* ſemet *exonerat*, e Noſtro, qui iterum ex Herdt. ſine Ind. 35, 81. ὁ Ἅλυς ποταμὸς, ὃς ῥέει ἐξ Ἀρμενίου, — Ματιηνοὺς μὲν ἐν δεξιῇ ἔχει ῥέων, ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου Φρύγας. παραμειβόμενος δὲ τούτους λ. quos *praeterlapſus*, aut e Luc. 2, 33. l. 85. τῶν ποταμῶν ἑκατέρωθεν ἐν χρῷ παραμειβομένων, *amnes*, quam *proxime* utrinque *praeterlabentes*, de fluvio uſurpans quoque, ſed pro med. iſtorum ſuum act., quod reperi ap. Suid. ſine χρήσει, ſed phyſice cum acc. loci ap. Luc., ut cum ſolo adv. ap. Xen. Z. Pol., ut tropice de re, cum acc. rei, bis diverſo ſenſu alio, ap. Orph., ubi et med., quo de cf. de pers. aut re cum acc. loci Hom. Theogn. cum Xen. Cyr., ſed tropice, pro mutare, cum pr. εἰς, ib. Ἀνβ. tum de re, ὥρη λ. Hsd. et Harl. Chr. P. cf. Hſy. cum Bud. C., ſed ap. Diod. S. 1, 349. e. τῶν δ᾽ εἰς τὸν Ὠκεανὸν ῥεόντων μέγιστοι δοκοῦσιν ὑπάρχειν ὅ τε Δανούβιος καὶ ὁ Ῥῆνος, λ. cum N. Sed ex ampla deſcriptione excerpimus modo haec ap. Herdt. 302, 98. Ἴστρος μὲν ἐὼν μέγιστος ποταμῶν πάντων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, ἴσος αἰεὶ αὐτὸς ἑωυτῷ ῥέει καὶ θέρεος καὶ χειμῶνος· *Iſter*, omnium *quos* novimus *fluviorum* maximus, *ſemper* ſibi *ipſi* par, *tam* aeſtate *quam* hyeme *fluit*, πρῶτος δὲ τὸ ἀπ᾽ ἑσπέρης τῶν ἐν τῇ Σκυθικῇ ῥέων κατὰ τοιόνδε μέγιστος γέγονε, ποταμῶν καὶ ἄλλων ἐς αὐτὸν ἐκδιδόντων λ. et p. ſq. e. τουτέων ὦν τῶν καταλεχθέντων, καὶ ἄλλων πολλῶν συμβαλλομένων τὸ σφέτερον ὕδωρ, γίνεται ὁ Ἴστρος ποταμῶν μέγιστος. poſt quae, cum comparaſſet eum cum Nilo, pergit p. 304. i. ἴσος δὲ αἰεὶ ῥέει ἔν τε θέρεϊ καὶ χειμῶνι ὁ Ἴστρος λ. tam *aeſtate* quam *hyeme*, — τοῦ μὲν χειμῶνός ἐστι, ὅσος πέρ ἐστι, *hyeme* eſt, *quantus eſt*, — τοῦ χειμ. per

ονας παραμείβων[f]· οἳ θέρους 15. nonios praeterfluens, qui μὲν ναυσίπορον ἔχουσι τὸ ῥεῖ- aeſtate quidem navigabile ha-

f) Hoc colon in Ox. al. pro puncto Stp. rel.

hyemem, — τοῦ δὲ θέρεος λ. aeſtate *vero*, — ὕει γὰρ δὴ τὸ θέρος, *per* aeſtatem *pluit*, — ἐν τῷ θέρεϊ ἢ ἐν τῷ χειμῶνι, *aeſtate* quam *hyeme*, tum p. ſq. l. 73. Βορυσθένης ποταμὸς, ὅς ἐστι μέγιστός τε μετὰ Ἴστρον τουτέων καὶ πολυαρκέστατος, — πλὴν Νείλου τοῦ Αἰγυπτίου, et 118, 53. ῥέει — ἐκ Λιβύης ὁ Νεῖλος, καὶ μέσην τάμνων Λιβύην· καὶ — τῷ Ἴστρῳ ἐκ τῶν ἴσων μέτρων ὁρμᾶται λ. et 3. ſq. l. 70. οὕτω τὸν Νεῖλον δοκέω — ἐξισοῦσθαι τῷ Ἴστρῳ.

οἳ θέρους) Propter reſolutum per pron. in pr. iam participium P. hic alio abit, deſertus et a Sch., plane cum Bg. in ναυσ., at in „ἔχ. *habent* fluxum *fluvii*“ obſcure, dum P. retinet Stp. Th. in ναυσ., quod cum ῥ. dederit Noſter de ſuo, repertum mihi modo cum ſubſt. ποταμὸς, cf. (praeter Hſy.) Poll. 3, 103, Suid. Xen. Ἀνβ. Dion. Ca. Luc., ubi et cum ſyn. ῥεῦμα, it. ſyn. ναυσιπέρατος ποταμὸς Di. H. S. T. 1., quum h. l. iterum ποταμοὶ diſtinguantur a ῥεῖθρον, ut 3, 4, 10., quibus a[illegible]. inventa, denuo quaerendo, (praeter Suid. et Hſy., etiam in v. ῥεεθρ. et in hoc Hſd.) pro flumine univerſe Xen. Z. Pol., ſed pro alveo fluminis Ammon. et Thom. M., ut in varia Lyc. (ubi et pro nomine proprio, ut Hom. in N.), ſed cum diſerto gen. ποταμ. Diod. S. Ael. V. h. Luc. e 3, 106. l. 56, Di. H. S. T. 1. (cui add. 183, 18.) Orph. Hom. Ἰλ. ρ́. 749., ſed cum Στυγὸς ὕδατος — ῥέεθρα ib. θ́, 369., at in tacita relatione et praecedente ſubſt. ποταμ. etc. ib. φ́, 9. 218. 234. ſqq., usque ad v. 248. it. Ὀδ. λ́, 156. et Call. cum Thom. M. p. 779. N. 8. Tum in totam formulam Noſtri nil habui, quam Ovid. illud Met. 1, 545. *ſi flumina* numen *habetis*, et in oppoſita temporis ſubſt., praeter Herdt. in N. pr., it. 239, 15. τὸ — θέρος λ. *aeſtate*, — θέρεος λ. per *aeſtatem*, — χειμῶνος, λ. *hyeme*, — ἤν τε θέρεος, ἤν τε χειμῶνος λ. ſeu *aeſtate*, ſeu *hyeme*, et 362, 9. οὔτε θέρεος, οὔτε χειμῶνος, neque *aeſtate*, neque *hyeme*, tantum e Fi. Ae. 3, 17. p. 43. e. ordine alio χειμῶνος καὶ θέρους, tum ſine Ind. ap. Geop. 12, 3, 1. ſq. τῷ θέρει — χειμῶνος μὲν πηγνυμένη γῆ, θέρους δὲ λ. hyeme *quidem* congelatur, *per* aeſtatem *vero*, ap. L. Boſ. Ell. p. 475. „χειμῶνος καὶ ἦρος, plene διὰ χειμ. λ. (ſine auctore, at p. 259. m.) ap. Thuc. χειμῶνος ἤδη, ἀνεχώρησαν, hieme *iam* appetente, *regreſſi ſunt*, pro χειμ. ἤ. παρόντος“ pro quo et ſuppleatur ὄντος, ſupra ap. Noſtr. additum 6, 5, 11., nec illud prodente Ind. Thuc. nec hoc ſyn. 97, 7. ὡς ἕκαστα ἐγίγνετο κατὰ θέρος καὶ χειμῶνα, *aeſtate* atque *hyeme*, tum ſine Ind. Xen. Cyr. 1, 6, 25. ἐν θέρει — ἐν χειμῶνι λ., ſed ap. Aeſ. Fa. abſolute θέρους 19, 1. aut cum alio oppoſ. 76, 1. τὴν ἐαρινὴν ὥραν, — χειμῶνι, it. 134, 1. ſq. χειμῶνος ὥρα, — τὸ θέρος, per ellipſin iſtius praep. ap. Thuc. antea, et mox θέρους ὥραις — χειμῶνος, cf. in θερ. L. N. T. Soph. Ai. Plut. Krg. Diod. S. cui add. 1, 49. l. 18. 22. κατὰ τὸν τοῦ χειμῶνος καιρὸν — ἐπεὶ δὲ τοὐναντίον περὶ τὸ θέρος λ. hyemis *tempore* — per *aeſtatem*, Luc. Geop., ſed ſine Ind. Hſd. ἐργ. v. 501., tum tropice, pro frugibus aeſtivis, meſſe, Suid. Phoc. et Dem., at aliter, pro copia, ſegete, ſ. σπορὰ Eur. Barn. et ſimul cum gen. rei Call. Del. Denique liberrimum P. in ſq. deſerit etiam Sch. in „βαθ. propter *profunditatem* alvei“ cui ſyn. illud in N. pr. e Caeſ. *propter* latitudinem — *altitudinem* que *flu-*

θρον, διὰ βάθος τὲ καὶ πλάτος[g], τοῦ δὲ χειμῶνος[h], παγέντες ὑπὸ τοῦ κρύους[i], ἐν πεδίου σχήματι καθιππεύον-

bent fluentum propter profunditatem et latitudinem; hyeme autem concreti frigore camporum inſtar perequi-

g) Comma hic in Bs. 2. L. et Pat., ſed punctum in A. al., ut colon in Stp. rel. h) χειμόνες παγέντες in Ms. Ve., vitioſe, quorum poſtr. etiam in ed. A. al., ſed comma erat poſt χειμ. in Bs. 2. L. al., nullum vero in A. Stp. rel. v. N. i) κρίους Ms. Vi. mendoſe.

minis; unde hauſerit Noſter cum ordine alio, aut etiam e Diod. S. 2, 203 l. 30. τούτων δ' ὁ μὲν Μαζαῖος ὁρῶν ἀδιάβατον ὄντα τὸν ποταμὸν, διά τε τὸ βάθος καὶ τὴν σφοδρότητα τοῦ ῥεύματος, e *quibus* Mazaeus *flumen*, ob *profunditatem* et *curſus* violentiam, *non* facile *tranſiri* poſſe *videns*, ubi fortaſſis legatur potius in acc. τοῦτον, cf. ib. mox l. 39. it. infra ad 7, 1, 17. e Xen. Ἀνβ., ut in βαθ. Long. Mor. Plut. Krg. Kÿpk. 2. L. N. T. et in πλατ. ib. cum Ael. V. h. et ſine Ind. ap. Polb. 2, 43. ſ. 29. i. it. p. 45. i. cum p. 42. i. it. Phil. p. 517. D. e.

παγέντες) Ms. Ve. vitium in v. quidem erat e pr. finitione, cf. 5, 6, 9. κατατεμ., ubi etiam comparet ſeries vetuſta in Codd. omnium una, quae et clam in Ms. Ba., utpote conſpirante cum Stp., diſtinctione omiſſa, quae res et ipſa vitium illud in caſu adiuverit; confuſis alioqui ε et α alias quoque, cf. 4, 13, 15. ὑπωπτ., dum Stp. Th. in v. πηγν. cum vitio Ms. 3, 261. B. m. „τοῦ δὲ χειμῶνος παγέντος — καθ." retinet P. plene, ſed partim Bg., it. Sch. „*concreti* a *frigore*" ſed, quae Stp. pr. F. e. compararat, ſine praep. tantum proferente G. Th. cum Gr. n. quae neque *conglaciaret* frigoribus, *neque* nive *pruina* que *concreſceret*, — terra *concreſcit* frigore, — *concretas* pigro *frigore* ridet *aquas*, ſed cum Gr. al. ex Ovid. frigore *gelido* aſtrictum *pectus*, ſed Noſter forſan iterum cum Luc. 3, 392. i. ὁπότε — οὐδὲν ἔτι, ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, *iniucundiſſima* anni *parte*, cum — *nihil non* concrevit *glacie*, quo in ſubſt. ap. G. Th. e Virg. etiam modo Ge. 1, 230. coeli *zonae* — extremae *Caerulea* glacie concretae, cf. in κρ. Suid. Hſy. Luc. Ae. Fi. Aeſ. Fa. cum Abr. ad Ae. T. 1.

ἐν πεδ. σχ.) Prorſus congruit huic loco illud Claudiani de Rheno et Danubio belli Getici v. 3, 8. (immo v. 338.) Ambo *habiles* remis, *ambo* glacialia *ſecti* Terga *rotis*, ambo *Boreae* Marti *que* ſodales. *Boecl.*

Cf. ad Ruf. It. v. 485. *Haud aliter*, quam *cum* glacie *riget* horridus *Iſter*, Grandia *que* adſtricto *flumine* plauſtra *vehit*, a Sitzm. laud. Ovid. Triſt. 3, 10, 29. ſqq. Caeruleos *ventis* latices *durantibus*, Iſter *Congelat*, et *tectis* in *mare* ſerpit *aquis*. Qua *que* rates *ierant*, pedibus *nunc* itur; *et* undas *Frigore* concretas *ungula* pulſat *equi*. Per *que* novos *pontes* ſubter *labentibus* undis *Ducunt* Sarmatici *barbara* plauſtra *boves*, quibus add. ib. v. 25. *Quid* loquar, *ut* vincti *concreſcant* frigore *rivi*, De *que* lacu *fragiles* effodiuntur *aquae*? et ej. e Pont. 1, 2, 81. *Quae que* *aliae* gentes, *ubi* frigore *conſtitit* Iſter, *Dura* meant *celeri* terga *per* amnis *equo*; (cui add. ib. 4, 7, 9. *ipſe* vides, *onerata* ferox *ut* ducat *Iazyx* Per *medias* Iſtri *plauſtra* bubulcus *aquas*,) unde Noſtri καθ. conflatum cum rel. ex analog., ubi Sch., partim e P. „Fluvii *congelati*

ται. ἀντιτυπὲς δὲ οὕτω καὶ 16. tantur. Durum enim

pereq. *camporum* in *morem*" ſed Bg. deſerit ſe etiam ad ἐν σχ. cf. 5, 5, 19. et Plin. Pan. 82, 4. ſq. Danubius *ac* Rhenus — *hoſtium*, quibus *moris eſt*, eadem *illa* nunc *rigentia* gelu *flumina*, aut *campis* ſuperflua, *nunc* liquida *ac* deferentia, *luſtrare* navigiis, *nando* que *ſuperare*, dum Leisn. in m. Ox. „Lipſ. ad Plin. P. c. 12." ubi §. 2. quum *Danubius* ripas *gelu* iungit, *duratus* que *glacie* ingentia *tergo* bella *transportat*, ad quae Gs. in N., praeter loca illa e Claud. et Ovid. „vix eloquentiores ſunt Graeci Itali que homines, quam in deſcribendis fluviis *glacie*, tanquam ponte, *iunctis*."

ἀντιτυπὲς) eleganter dicitur de corporibus, quae in alia corpora, a quibus aguntur aut moventur, reagunt. Sed quo corpus durius, eo maior illius reactio. Hinc ἀντιτυπὲς *durum*. Theodoret III. περὶ προνοίας, de ſervo loquens, ἐπ' ἐδάφους καθεύδει, ἀλλ' οὐ μέριμνα τὸν ὕπνον ἐξελαύνει, ἀλλὰ γλυκὺς αὐτοῦ τοῖς βλεφάροις ἐπιχεόμενος, οὐκ ἐᾷ τοῦ ἐδάφους ἀντιτυπίας αἰσθάνεσθαι. *Leisn.*

P. deſerto, reddit Bg. potius cum Sch. „ἀντ. ῥεῖθρον, *durum*, pulſationi reſiſtens *flumen*, ob glaciem, στερ. fluentum, glacie *durum* ſ. *ſolidum*" utrinque per eadem Lat., quod copulantur ſyn. per copiam diverſi tropi, forſitan alio ordine ex Phil. p. 526. D. e. πικρὸν καὶ ἀντιτυπὲς, καὶ σκληρὸν ὁ πόνος, ἐξ οὗ φύεται τἀγαθὸν, labor durus *et* difficilis, *unde* felicitas *provenit*, quem locum, partim melius verſum, habuit Stp. Th. 3, 1688. F., ſed ſine Vs. noſtrum ib. C. cum lect. aliis „ἀντ. δ. ὅ. κ. σ. γίνεταί ποτε τὸ ῥεῖθρον, ὡς — ἄρνυσ. (ſic per lenem, v. Var. L.) θέλοντας, (per comma, ut in ed.) πελ. φέρειν, ἵν' ἐκκόψωσιν ὕδωρ ὥσπερ λίθον" in extr. plane liberrime; hac tertiae declin. forma non me repeκriente, niſi ap. *Bud.* C., ſed ſecunda tantum ἀντίτυπος, de perſ. ſ. rebus, cf. Suid. Hſy., ubi et ἀντιτύποις, σκληροῖς, L. N. T. Schw. N. Suic. p. 386. m. Nr. 5. Schol. Soph. Antig. v. 136. cum V. Eur. Phoen. p. 409. b. ſine Ind., Poll., Herdt. Gat. ad Ant., cum Bg. Lat. ad Luc. 1, 765. i. et 2, 411. ſ. 86. τὴν ἀντίτυπον οὕτω καὶ καρτερὰν τοῦ λίθου φύσιν, dura *adeo* (ut Bg. hic e P. et Noſter etiam οὕτω poſtpoſuit intra adi. duo, cf. 1, 16, 10.) et *valida* lapidis *natura*, Plut. Krg. et Gs. Chr. *renitens*, it. Xen. Z. Pol. Bach., ſed de re cum dat. perſ. ej. Hell., ut de perſ. cum dat. perſ. Polb. ex 2, 44. i. τούτοις ἀντίτυποι τίθενται, i. q. p. pr. ſ. 29. i. ἀντίκεινται τούτοις, ſed tropice etiam de re Di. H. S. T. 2. cui add. 25, 4. p. ſq. ſ. 8. 147, 27., ſed in ed. Upt. π. σ. ὀν. add. 118, 9. 174, 6. 180, p. 184, 2. 192, 5. 196, 21. 200, 4., ut in ſubſt. ἀντιτυπία, (etiam Ind. Sb. ignotum,) 164, 23. 186, 14. 188, 13. 196, 12. 212, 10., nobis forſitan *hart*, ut *feſt* ſq., ubi Stp. Th. v. i. cum lect. iterum aliis, ſine Vs. ſub „*ſolidus*, durus, *firmus* — ἀντ. δ. ὅ. κ. στερρὸν τὸ ῥεῖθρον, ὡς — ἀρύσ. θέλοντας, μὴ — ἵν' ἐκκόψαντες, (comma hic, ut in ed.) — ἀραμ. (ſine iota, ſecus in ed.) — λιθ., ubi obſerva quamobrem στερρὰν glaciem appellet, quum nimirum ita ſolidata eſt et durata, ut ligonibus perfringenda ſit" in quod adi. cf. Suid. στερρὸς, στερεὸς, ἰσχυρὸς, Hſy. Poll. 1, 184. N. 98., ſed de perſ. tropice ap. Di. H. S. T. 1., ubi et cum acc. ellipt. τὴν διάνοιαν, ut Ioſ. cum τὴν ψυχὴν, ſed de re, phyſice quoque, Orph. Lyc. Gs. Chr. et cum Bg. ad Luc. 1, 79. i. tum adv. στερρῶς Xen

Ἀνβ..

σεῤῥὸν γίνεται τὸ ποτε [k] ῥεῖ-θρον, ὡς μὴ μόνον ἵππων ὁπλαῖς	adeo et ſolidum fit, quod antea erat fluentum, ut non

k) Nobiscum modo Lu. Ox. Ed., ſed τὸ ποτὲ Stp. rel.

τό ποτε ῥ.) *Quod* que *flumen* fuerat, *adeo* rigidum *ſolidum* que *fit*, ut — *Sylb.* Forte τὸ τότε ῥ. *aqua* fit *tum temporis*, cum ſcil. congelaſcit. *Reisk.* Lego: τοτε — per hyemem — το ῥειθρ, *Gedik.* non opus eſt Cl. Gedikii emendatione τότε τὸ ῥεῖθρον, quum ſatis perſpicua ſint Herodiani verba, ac quae iisdem ineſt ſententia: *idem quod olim fluens erat, concretum ac ſolidum eſt.* Tenendum eſt in univerſa hac deſcriptione, eam venire a ſcriptore benigniore Iove vtente, qui nunquam fluvium glacie obductum viderat. *Stroth.*

Per litteras vero ad me Gedik. „non omnino opus eſt emendatione mea. Sed credebam, ſic omnia melius cohaerere.“ Sed contra liberrimum P. vertit quoque Sch. in artic. „τὸ ποτὲ, *quod* aliquando *erat*, ῥ. quod *aliquando* flumen *erat*, gelu concreſcit“ cum Bg. recte reſolvens, quod oppreſſum eſt Gr. particip. ὂν, de more, cum ſtat adv. intra artic. et vel adi., ut 5, 1, 14. e. τοῖς ποτε κρείττοσιν, vel ſubſt., ut hic, per analog., cf. Ael. V. h. Ind. (ubi add. 12, 1. p. 716. m. 2, 8. i.) e pravis numeris, pro 1, 18. i. τῶν ποτε γυναικῶν, antiquarum *mulierum*, formula aeque recte mutata in adi., ſed in N. „quae *antea* ſ. quondam *exſtiterunt*, — Io. Ev. 9, 13. τόν ποτε τυφλὸν, qui *antea* coecus fuerat“ quod ſeverius etiam verſum in L. Krb., quam a Thalem.; quo et referas ib. Gal. 1, 13. ἠκούσατε γὰρ τὴν ἐμὴν ἀναστροφήν ποτε ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ, ubi eſt poſt ſubſt. cum artic.; quo abſente, cum ſubſt. interdum, per ordinem liberum, ad verbum potius pertinet, ut ap. Fi. The. 7, 4. οὕς ποτε λόγους αὐτὸς εἶπεν, cf. in varia ib. et ej. Ae. cum Pal. Xen. Cyr. et M. S. Hs. Plut. et Pa. Aeſ. Call. Lyc. Mus. Theogn. Hoog. Op., ſed per ſingularia, diverſo itidem ſenſu, ποτὲ σὺν χρόνῳ Di. H. S. T. 1. it. ποτὲ μὲν — ποτὲ δὲ Bud. C. Vig. Diod. S. cum ποτὲ μὲν — ὁτὲ δὲ D'Orv. Ch. tum poſt adv. ὀψὲ Dem. Harl. p. Cor. it. ap. Luc. 1, 179. l. 33. τῷ ποτε χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, *qua* tandem *re* fidem *oportet* haberi *iis*, quae *initio* ſunt *dicta*, pro τίνι ποτὲ et pro illo ap. Xen. Z. Pol. e Lac. 1, 1. ὅτῳ ποτὲ τρόπῳ.

ὡς μὴ μ.) Ex illis ad §. pr. ἐν πεδ. σχ. it. §. 13. διαλ. conflantur et haec Noſtri, ubi Bg. e P. per ordinem rectiorem, diſcedens ad v. ἀντ. cum Sch. „ut *reſiſtat* duritie *eq. ung.*“ ubi ex analog. cum dat. rei, ſed contrarium ap. Luc. 3, 196. l. 91. οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵπποις ἥδιον ἂν — δρόμοι κατὰ πρανοῦς πεδίου, καὶ μαλακοῦ, — καὶ ἠρέμα ὑπείκοντος τῷ ποδὶ, καὶ μὴ ἀντιτυποῦντος τῇ ὁπλῇ, *nec* repellentem *ungulas*, cf. in ὁπλ. de variis animantibus Suid. Hſy. Hom. Hsd. Lyc. Xen. Z. Pol. Geop. et Gs. Chr., e variatione cum 4, 15, 8. πέλματα. Mox Bg. e P., iterum poſt ἀλλὰ, omittit καὶ, cf. 1, 14, 13. 1, 10, 3. 1, 3, 1., non item v. θελ., ſed illius liberum adv. (cf. 6, 4, 14.) ad v. ἀρ., ubi Sch. „*haurire* aquam“ monens de ellipſi, neglecta ap. L. Boſ. in v. ὕδωρ, ſine quo et ab aliis ponitur, cf. Sb. Ind. ex Olympiod. ἐξ οὗ (τοῦ ſτομίου) ἀρυόμενοι λ., Ael. V. h. 1, 32. e. τῇ φιάλῃ — ἀρυόμενον, hac *phiala* aquam *hauſtam*, Gs. Chr. Xen. Cyr. cum N. et monito de vi med., ut in lib. de v. med. Woll. Ienſ. L. p. 9. et Ind. Thom. M. cum N.

καὶ ποσὶν ἀνθρώπων ἀντέχειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀρύσασθαι[l] θέλοντας μὴ κάλπεις ἐπ' αὐτῷ[m], μηδὲ[n] κοῖλα σκεύη, φέρειν, πελέκεις δὲ καὶ δικέλλας[o], ἵν'[p] ἐκκόψαντες γυμνόν

ſolum equorum ungulis pedibus que hominum reſiſtat: ſed qui haurire volunt, non urnas ad eam rem nec cava vaſa afferant, ſed ſecures ac bipennes, ut caeſam inde,

l) Sic A. al., etiam Sb., ſed per aſperum ἁρυσ. Stp. al., etiam tacite Mss. ſaltem Ba. et Ve., cum ed. Hal. Orph., ad quam comparatus Ms. Vi., teneat quoque nobiscum lenem, v. N. m) ἐς αὐτὸ Ms. Ba. v. N. n) μὴ δὲ Ms. Ba. cum edd. A. et Bs. cf. §. 2. o) Comma hoc in Ms. Ba. cum edd. A. al., pro colo Stp. rel. p) Sic et Ms. Ba. cum ed. A. al., ſed ἵνα plene Ox. Pat. e Par.

Foeſ. Suid., etiam in ἀρυ., non coll. ad Hſy. v. utr., ſed in rem critic. Herdt. cum Koen. ad Gr., qui omnes nil ferunt de aſpero Var. L., ut nec Stp. Th., ut ſit merum operarum vitium.

ἐπ' αὐτῷ) Forte ἐπ' αὐτὸ, in acc. ſingul. *Reisk.* Qualem caſum refert tum Bg. de ſuo, (cum P. ſileat totam formulam,) per expletum ſimul ſubſt. πρᾶγμα, cf. 6, 1, 16. tum Ms., aeque per gloſſam, ut aliam praep., cf. 5, 6, 21. et 1, 4, 12. it. 2, 9, 14. 2, 13, 21., dum mutationem Bg. requirit Lat. ratio in v. motus φ., cui reſpondens ſeverum *ferre*, vel compoſ. cum praep. *ad* ſ. *in*, nonniſi acc. patitur, cum in Gr., per enallagen caſus, obtineat quoque dat. cf. 1, 4, 12., qui et valet hic in illa notione praep. de fine, ſi formula refertur ad pr. ἀρ., ut valet notio phyſica de motu, ſi trahitur ad remotius φέρειν, dum variat Noſter in declinat. καλπ. cum ſuperiori primae κάλπη, cf. 4, 1, 6. 3, 15, 16., iungens per analog. cum v. φερ. tum hoc ſubſt. tum rel., it. adi. κοιλ. cum σκ., ubi Bg. reſpuit ſuppletum a P. adi. ἄλλα, cf. 6, 4, 13., hic ſane neceſſarium ad ſententiam in ſubſt. generis σκ., ob pr. ſubſt. formae καλπ., nec tamen intrudendum, etſi per ſe elabi potuit a ſimili κοῖλα, quoniam hoc contra P. omiſit, (ſecus ac Sch. in σκ.) libere adeo verſatus, cum que ſaepius ἄλλος opprimatur, cf. 6, 2, 7. 2, 13, 19., ſed in adi. κοιλ., praeter Suid. et Hſy., cum aliis ſubſt. Hsd. Soph. Ai. Call. Lyc. Phoc. Thuc. Dem. Ael. V. h. Luc. Fi. Pal. Xen. Hell. et 'Αναβ. Long. Mor. Geop. D'Orv. Ch., ſed neutr. κοῖλον pro ſubſt. Orph., ut fem. ἡ Κοίλη, pro nomine loci, Herdt., tum in ſubſt. πελ. Suid. Hſy. Hom. Ind., etiam in N. (ubi deeſt ex 'Ιλ. ψ', 114.) Call. Cer. v. 36. πελέκεσσι καὶ ἀξίναισι, cum Spanh. ad h. l. ſine Ind., Luc. Fa. Aeſ., ſed pro genere crepundiorum Fi. et Caſ. The. cum Gs. Chr., denique in ſubſt. δικ. Suid. Poll. Thom. M. Lyc. Eur. Barn. Phoc. Luc. Rs. Or. V. 4. „ligo, *Spaten*" ut Sch. „Pol. *dolabras*, ſ. *ligones*" quos Bg. deſerit, dum P. cogitavit hauddubie inſtrumentum ruſticum, cf. G. Th. et L. Schell.

ἵν' ἐκκοψ.) In Ms. diſtinctione cum nullum eſſet diſcrimen ad ſententiam: ſervavi illam Stp., addito tantum commate poſt φερ., dum Bg. retinet P. fere totum, etiam in aſſumto adv., (cf. paulo antea ad ἀρυσ. et 3, 8, 3.) ſecus ac Sch. „*quum* ſecuri *excidiſſent aquam* congelatam, ἀρ. *tollentes* aquam" ſervato particip. contra P., ſed a Bg. ſine copula,

τε σκεύους ἀράμενοι q. τὸ ὕδωρ, φέρωσιν, ὥσπερ λίθον. Φύσις μὲν δὴ τῶν ποταμῶν αὕτη. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος r, Μαυ-

ſine vaſe ſublatam aquam aſportent veluti lapidem. 17. Ac natura quidem iſtorum fluviorum talis eſt. A-

q) Ms. Ba. ἀράμενοι, τὸ ὕδωρ φέρωσιν, ὥσπ. λ., cum nihil fuiſſet in edd. poſt ἀρ., ſed comma poſt ὕδ. nullum modo in A. 2. et Bs. 1., denique aliquod comma poſt ὕδ. et φερ. ſimul tantum in Bs. 2. L. v. N., ut de ἀρ. ſine iota in Bs. 2. Lu. Pat. et Par. 2. ad 4, 2, 8, 18. r) Comma hoc in A. al. v. N.

(forſan etiam e P., ſed et per culpam ſcribae,) reſtituenda olim a nobis per *ac*; per omnia iterum ſcribente Noſtro ad analog. in iunctis ſecum vocabulis, cf. in ἀρ. cum φερ. 2, 9, 7. e., ſed in γυμν. cum gen. 1, 17, 5. et 7, 9, 11., ubi Bg. e P. mutat adi. in praep., pro *nudam* vaſis, *vaſe*, cf. G. Th. et L. Sch. qui perite cum Bg. Nr. 3.

φύσις) E P. habet Bg. modo artic. per pron. verſum, et ſuppletum v. ſubſt, ſed rel. de ſuo, cf. in μ. δὴ 4, 4, 7. et in αὕτη 4, 12, 13., dum ex analog. conflat Noſter et hanc enunciationem in tranſitu et reditu ad rem praeſentem poſt epiſodium et in huius clauſula.

ὁ δὲ Ἀλεξ.) De apparatu hoc copiarum unus narrat Noſter, quod repererim, ubi Bg. e P. iterum, nominatim ad πλεις. aliter, quam ſupra, ubi G. Th. „πλείονες, συχνοὶ, (ſed nihil in notionem, niſi) vix *comparandi* notione dictum“ reperiri, nec Cort. ad Sall. aliquid nec Wſth. ad Ter. et Ind. Corn. N., at Mor. Iul. C. *multi*, ut Niz., verum Schell. L. „*viele* ſ. *ſehr* viele“ per periphraſin adeo ſuperlat., qui eſt in Gr. Sed ab illo diſcedit Bg. ad ἀρ., cf. per analog. iterum cum gen. perſ. Rs. O. V. 4. πολὺν ἀρ. χρόνου γεγονότες et Thuc. 297, 46. ψιλῶν — πολὺς ἀρ. *militum leviter armatorum* magnus *numerus*, cuius Ind. cf. in varia, it. Luc. cum L. N. T., quorum Krb. monet de ellipſi pr. κατὰ ad acc. ἀριθμὸν cum adi. quodam, maxime numerali, tacentibus L. Boſ. Poſſ. Call. Ind. Luc. Diod. S. Di. H. S. T. 1. et N. ad Hſy., ubi ſq. ſyn. abl. ἀριθμῷ ὀλίγους, cf. cum gen. rei Soph. Ai. et Dem., tum in ſenſum arithmeticum Ael. V. h. et Fi. Pal., ut pro ipſa arithmetica Aeſchyl. Pav., ſed in medicum Foeſ., porro in rhetoricum Di. H. T. 2. cum ed. Upt. π. σ. ὀν., it. pro menſura, ut cum gen. τῆς ὁδοῦ Xen. Ἀνβ. (qua notione auctius eſt L. Ern. novum,) it. pro parte ſ. partibus, ut cum gen. τοῦ καθήκοντος, numeri *officii*, Gat. ad Ant., quo et refero illud Eur. Barn. ex Ion. v. 1014. denique pro pretio ſ. honore ap. Call. Verum, praeter ordinem iuſtiorem, Bg. e P. abit a Gr. ad ἐπαγ., ubi, ſervata quidem etiam vi med., tamen reſolvit particip. per pron. relat. in acc., facto adeo poſt πολὺν commate; unde, quod nudum oritur particip., explendum eſt proprie per pron. demonſtr. acc. αὐτοὺς, pertinens ad pr. Μαυρ. et ἀριθμ. Sed vel ſic illud particip. ſevere reſolvitur per nominativum pron. relat., *qui* ſecum duxerat *eos* rel. aut per particulas et coniunct. ſolennes, *poſtquam* etc. Scilicet iſti ſic inſtituerunt, ut necterent orationem ſine δὴ, mox addito poſt v. ἐξήρτυε, ad quod ſane pertinent longius remotu caſus, tum nominativus unus ὁ Ἀλεξ. tum bini acc. Μαυρ. καὶ ἀριθμ.

ϱουσίους[s] τὲ πλείϛους καὶ τοξοτῶν ἀϱιθμὸν πολὺν ἐπαγόμενος[t] ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, ἔκ τε

lexander autem Mauros complures et ſagittariorum numerum ingentem, quos ſecum

s) In Ms. Ba. inde a Μαυϱουσ. — ἀνατολῆς omnia deſiderantur. *Mart.* v. N.
t) Comma hic in Bs. 2. L. al. v. N.

ἀπὸ τῆς ἀν.) Omiſſa in Ms., duos fere conficientia verſus, ſine cauſa conſpicua hic, cf. §. 7., cum rel. Mss., per neceſſitatem item ſeriei, ſervat etiam P., quocum Bg. melius, quam alii in Var. L., iungit cum v. ἐπαγ. omnia ſqq. ap. Noſtr., (de ſuo copulantem omnia cum illo v., priora et poſteriora,) ſic, ut ſumatur membrum ἀ. τ. ἀν., per variationem cum plur. §. 10. i., pro genere quodam dialectico, quod ſub ſe comprehendat ſubiunctas veluti formas duas, nexas illas ſolennibus copulis τὲ — καὶ, quas copulas Bg., quam P., oſtendit ſeverius, diligentior idem in rel., cf. in praep. ſyn. ad ἀπὸ 1, 14, 7., ſed in Ὀϱϱ. 3, 9, 4. et in εἴ τιν. 5, 4, 12. 2, 13, 17, 19., ſed in Παϱϑ. αὐτ. etiam vicinior, dum pro P. nomine terrae ſervat nomen populi in reſolutis ſubſt. duobus in regimine per praep., aut adiuto gen. per praep., ut contra in ſubſt. cum praep. ſupra aliquoties delegit ſubſt. duo in regimine, cf. 6, 6, 13. τῆς πεϱὶ λ. 3, 4, 17. τὸ ἐκ Σεβ., non mihi reperto αὐτ. cum gen. tali perſ., nec ap. G. Th. v. Bg. et ſyn. *perfuga*, nec per Latt. Ind. v. utr. cf. Flor. Liv. Iul. C. Corn. N. et Cort. ad Sall., ſed in Gr., praeter Suid. et Hſy. cum N., abſolute ap. Luc. 1, 629. l. 67. σοὶ αὐτόμολος ἥξω, καλοῦντος μηδενὸς, mea *tibi* ſponte *veniam*, vocante *nemine*, per locum claſſicum, in notionem principem propriamque atque univerſam, etiam ex oppoſ., tum Vig., ad Thom. M. Thuc. Herdt. cui add. ἀνδϱὸς αὐτομόλου, *transfugam*, 454, 98. et ἔχων αὐτομόλους ἄνδϱας, *ſecum* habebat *perfugas*, 474, 17., porro 726, 84. γυνὴ αὐτομόλος, *mulier* quaedam *transfugiens*, tum Rs. O. V. 4. Xen. Cyr. et Bach. Fi. Pal. Zoſ. Cell. e 3, 18, 3. 4, 21, 2. τοὺς ἀ. Σκύθας, *Scythas* illos *transf.*, ſed ſine Ind. Di. H. S. T. 1. 425, 35. et pen. 358, 4. 254, 18., ubi mox e Bg. ratione τοὺς ἐκ Ῥωμαίων φυγάδας, et l. 28. παϱῆν, ἑταίϱους τε πολλοὺς καὶ πελάτας ἐπαγόμενος, ὡς αὐτομόλους, Palm. Ex. p. 80. e., ſed tropice de Cicerone ap. Sb. Ind. e Xiph., dum ſine Vs. et Lat. Bg., e P., profert St. Th. e Xen. Cyr. ſine Ind. 1, 5, 3. e. οἱ μὲν δὴ καὶ τοῖς λόγοις τούτοις πειϑόμενοι, συμμαχίαν αὐτῷ ποιοῦνται, οἱ δὲ, καὶ δώϱοις καὶ χϱήμασιν ἀναπειϑόμενοι, Th. V. 1. p. 50. m. *quum* partim *verbis* hisce *fidem* haberent, *partim* muneribus *ac* pecuniis *perſuaderentur*, ubi i. q. pr. ſimplex, cf. 7, 2, 3. Sed idem Stp. Th. 2, 964. G. hinc habet „εἴ τ. — ἠκολούϑησαν ἀ. βοηϑήσαντες, transfugae, *pecunia* ve *illecti*“ partim e P., ſed memoriter cum lect. aliis, quarum poſtrema poteſt eſſe operarum vitium etiam, at prior iterum, ut alibi, cf. 6, 6, 1., convenit cum Ms. Ba., in alio tempore v. ἠκ., aor. 1. pro plusqp., quod genus Varietatis, per noſtros Codd. nondum viſum, ſed modo praebitum impf. pro plusq. 5, 3, 8. i., fuerit a librarii aeque errore e compendio ſcribendi, ac gloſſa per uſum aor. 1. frequentiorem, quem et tantum reperi, cf. Luc. L. N. T. cum Suic. Thuc. (et in N. cum pr. μετὰ, ut cum ὀπίσω etiam Abr. ad Ae. T. 1., at Diod. etiam improprie, de re, cum κατὰ νοῦν, ut de perſ. cum dat. rei, τοῖς καιϱοῖς, e 2, 689. e., pro obſequi, parere, ſe

τῆς Ὀσροηνῶν χώρας, καὶ[u] εἴ τινες Παρθυαίων αὐτόμολοι, ἢ χρήμασιν ἀναπεισθέντες, ἠκολουθήκεσαν[x] αὐτῷ βοηθήσοντες[y], ἐξήρτυε δὴ[z], Γερμανοῖς ἀντιτάξων. μάλιστα γὰρ τοιοῦτος στρατὸς ὀχληρὸς ἐκείνοις γίγνεται[a], τῶν τε Μαυ-

duxerat ex Oriente, cum ex Osrhoënorum regione, tum eos, quicunque ex Parthis transfugae, aut pecunia illecti, ſecuti fuerant ipſum auxiliaturi inſtruebat, Germa-
18. nis oppoſiturus. Maxime enim talis exercitus eos infeſtat, cum et Mauri[c] longe

u) καὶ omiſſum in una ed. Bc. 2, mendoſe. x) ἠκολούθηκεν Mss. Ba. et Ve. v. N., ut de nullo hic commate per edd. omnes. y) *Punctum* hic in *A*, al. v. N. z) δὲ in *Ms. Ba.* et edd. *A. Bss. Par. Ox.* et *Pat.* v. N. a) γίνεται *Mss.* Ba. et Ve. v. N., ſed Ba. hic punctum cum A. al. pro colo Stp. rel. et commate Bs. 1. al., quod rectius ante gen. conſq., unde et correximus ſtatim in *Vs.* Bg. pro puncto cum elemento grandi.

accommodare, et cum dat. perſ., θεῷ, Epict. H. 31, 1. cum N. Nil autem P. et in ſq., ubi ambigue locatum eſt pron. αὐ., referendum ad pr. ſ. ſq., etiam Bg. nihil diſtinctionis dante, at per caſum pron. regente ad pr., ſed Sch. in „ἠκ. αὐτῷ, *ſequuti* erant *ipſum*, βοηθ. αὐτῷ.“

ἐξηρ. δὴ) Omittit δὴ *Leisn.* in m. Ms. Bg., qui, ut ad pr. N. ὁ δὲ λ. monitum, negligit e P., ut *Ms.* praebet aliam particul., e *vel lapſu vel* gloſſa cum ſuperioribus, ubi δὲ *poſt parentheſin in reditu ad pr.*, aeque ac vulg., cf. 4, 15, 16. 5, 4, 16. m., ſed 2, 14, 13. in ἐξαρτ. cum acc. perſ. ex analog. it. in act. ἀντ. cum dat. perſ., oppreſſo pron. αὐτοὺς, cf. 2, 10, 10., cum P. liberrimo reddente Dreſ. de V. med. p. 174. e., ſed Sch. „*inſtructurus* bellum *adverſus* Germanos ſ. *praelium*“ ſtulte ad illius formulam adiuncto ſubſt., dum ille contraxit duo v. v.

μάλιστα) De uſu Maurorum, Parthorum et Osrhoënorum contra Germanos, neſciebam, an obſervaret idem alius ſcriptor, praeter Noſtrum hic et 7, 2, 5. μάλιστα δὲ οἱ ἀκοντισταὶ καὶ οἱ τοξόται πρὸς Γερμανῶν μάχας ἐπιτήδειοι δοκοῦσιν, ἐπιτρέχοντές τε αὐτοῖς κούφως οὐ προσδοκῶσι, καὶ ἀναχωροῦντες ῥᾳδίως, ubi libera P. deferit Bg., praeterquam in formula ὀχλ. ἐκ. γ., conflata per analog. cf. 3, 5, 3. 3, 15, 3. et G. Th. *moleſtus* cum v. *eſt*, ſed „*infeſto*, ἐνοχλέω“ unde varietur cum v. hoc privo 6, 5, 16. 6, 6, 7. per phraſin; dum fert Sb. Ind. „δι᾽ ὄχλου ἂν γένοιτο, moleſta forent, (e Xiph.) Sic ὀχληρὸς ἐκ. γίνεται“ hinc memoriter cum Ms. ſcriptura, quae orta videtur per gloſſam e comparatione cum §. 16. l. cf. 4, 13, 10.

τῶν τε) E P. retinet Bg. hoc in membro rel., praeter formulam ad ποιῇ. ἐκ., (ex analog. factam, dum G. Th. cum Gr. n. „*iaculor*, — longe iacere“ per ſe explicat, non ſevere,) abiens in ſq. cum Sch. in „ποι. *facientium* facile *incurſus*, ἀν. *recurſus* facile *facientes*, κουφ. leviter, *expedite* facere *incurſus*“ dum et hic omnia conflantur per analog., ſed hinc ſine Vs. laudat Dreſ. de V. m. p. 428. i. ἐπιδρομὰς ποιεῖσθαι, ego autem teneo, praeter copulata ſubſt. ap. Zoſ. 4, 20, 6. e. ἐκδρομαῖς καὶ εὐκαίροις ἀναχωρήσεσι, quoque e Diod. S. 1, 14. l. 10. τοῦ ποταμοῦ τὴν

ῥουσίων πόῤῥωθεν ἀκοντιζόντων, καὶ τὰς ἐπιδρομὰς τάς τε ἀναχωρήσεις κούφως ποιουμένων, τῶν τε[b] τοξοτῶν ἐς γυμνὰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ σώματα[c] ἐπιμήκη[d] ῥᾷστα καὶ

iaculentur, incurſus que et receſſus expedite faciant: et ſagittarii in nuda capita ipſorum et corpora longa de

b) τῶν τοξ. Ms. Ba., ſed τῶν δὲ τοξ. Ox. Pat. Ed. e Par. v. N. c) καὶ τὰ σωμ. Ms. Ba. v. N. d) Hic comma in A. al. it. mox poſt πόῤῥ. in Bs. 2. L. al. nec tamen poſt ἀκοντ.

ἀναχώρησιν ποιουμένου, recedente *fluvio*, cui add. 2, 45. l. 82. de perſ. τὴν ἀν. ποιησάμενοι, tum in hoc ipſum ſubſt. abſolute etiam Rs. O. V. 4. Dem. Plut. Krg., ſed Ind. Sb. cum pr. πρὸς, ut Thuc. cum ἐς et ἐξ, ſed de loco ap. Suic. tum ap. Stp. Th. e Plut. „ἀναχώρησιν φυγῇ ποιεῖσθαι, *fuga* ſe *recipere*, (ſed 3, 1660. e.) Herodi. l. 6. de iaculatoribus et ſagittariis Mauris, τὰς ἐπ. — ποιουμένων, i. e. κούφως ἐπιτρεχόντων τε καὶ ἀναχωρούντων. Solent enim eiusmodi τοξόται καὶ ἀκοντισταὶ, quum expediti ſint, ſubitis incurſionibus hoſtes infeſtare, et poſt emiſſas in eos ſagittas, celeriter regredi. nec enim ἐκ συστάσεως αὐτοῖς ἡ μάχη κατὰ τῶν ἀντιπάλων ὑπισχνεῖται τὸ εὔελπι, ἀλλ᾽ ἐξ ἐπιδρομῆς ἢ φυγῆς κερδαίνειν νομίζουσι, (e Noſtri 6, 3, 14.) ſubitis excurſionibus ſ. incurſionibus: ut hodie quidam barbari“ cf. ſine Ind. Polb. 1, 47. e. πελαγίαν ἐποιοῦντο τὴν ὑποχώρησιν, *in* altum *fuga* ſe *recipiunt*, it. p. 681. e. τὴν ἀποχώρησιν ὑπὸ τὴν φάλαγγα πεποιημένος, *qui* ad *phalangem* ſe *receperat*, it. p. ſq. m. pro quo ib. e. τότε μὲν ἀναχωρήσας, e *pugna* ſe *recipiens*, ſed 2, 254. e. ἐποιεῖτο τὴν ἀναχώρησιν περὶ τὸν Τάγον ποταμὸν, ſe *recepit*, it. 301. i. ἐν τάξει τὴν ἀναχ. ἐποιοῦντο, *abibant*, it. 363. e. 368. e., ſed inde etiam in morem pugnandi horum populorum cf. infra ad 7, 9, 13. et G. Th. cum Gr. n. „*receſſus*, — actus recedendi, — *tum* acceſſus *ad* cauſam *facere* tum *receſſus* Cic.“ e qua analog. et ſtatim correxi pro Ms. Bg. *excurſus*.

τῶν τε τοξ.) Copulam vulg., ſaepe alibi in Ms. omiſſam, ſed hic elapſam ob ſq. ſimilem ſyllabam το, cf. 3, 4, 19. 3, 12, 2. et poſt aliam τὸ, ut 5, 3, 15., praeter Mss. rel., oblique etiam Bg. refert e P., neceſſariam illam quoque ob gen. conſ. alteros τῶν τοξ. τοξ., relatos ad pr., hic ut τῶν τοξ. ſeparatim capiam, non cum Stp. Th. in N. pr. de Mauris, (de quibus, ut iaculandi ſpicula peritiſſimis, in pr. membro actum a Noſtro,) ſed de rel. duobus, Osrhoënis et Parthis, §. pr. nominatis etiam, et a ſagittandi arte alibi laudatis itidem, cf. 3, 9, 4. 19. 4, 10, 7. Sed Ms. alter artic. in ſecundo ſubſt., etſi per ſe elapſus a vicinitate, ac ſaepe tentatus ab illo Ms., addendo, ut 5, 6, 20. it. tollendo, cf. 5, 7, 9., tamen, praeter alia loca eiusdem formae, ductus nunc maxime ex 2, 13, 17. per gloſſam.

ἐπιμήκη) Praegrandia corpora paſſim a veteribus tribuuntur Germanis. *Leisn.* In quam rem, ut et in pr. γυμ. τὰς κεφ., ſubiicimus haec, ap. Flor. 3, 10, 12., ſed *illa* immania *corpora*, quo *erant* maiora, *eo* magis *gladiis* ferro *que* (ſc. alio, iaculis, ſagittis,) *patuerunt*, it. 3, 3, 10.

πόῤῥωθεν κατὰ σκοποῦ l) το- longinquo tanquam ad ſco-

l) κατὰ σκοπὸν Ms. Ba. v. N.

Theutobochus — *inſigne ſpectaculum triumphi fuit.* quippe *vir* proceritatis *eximiae* ſuper *tropaea* ipſa *eminebat*, ap. Iul. C. b. G. 1, 39, 1. mercatorum, *qui* ingenti *magnitudine* corporum *Germanos* — eſſe *praedicabant*, it. ib. 6, 21. e. pellibus *aut* parvis *rhenonum* tegimentis *utuntur*, magna *corporis* parte *nuda*, et ap. Tac. A. 2, 20. e. *miſſae e tormentis* haſtae, *quanto* que *conſpicui* magis *propugnatores*, tanto *pluribus* vulneribus *deiecti*, it. c. ſq. *contra miles*, *cui ſcutum pectori adpreſſum*, *et inſidens capulo manus*, latos *barbarorum* artus, *nuda* ora *foderet*, tum de morib. Germ. c. 4. e. *habitus* quoque *corporum*, quanquam *in* tanto *hominum* numero, *idem* omnibus: *truces* et *caerulei* oculi, *rutilae* comae, *magna* corpora, *et* tantum *ad* impetum *valida*, it. c. 6. pedites — *nudi* aut *ſagulo* leves. — *vix* uni *alteri* ve *caſſis* aut *galea*, et c. 17. i. *tegumen omnibus ſagum*, *fibula*, *aut*, *ſi deſit*, *ſpina* conſertum. *cetera* intecti, *totos* dies *iuxta focum atque ignem agunt*, it. c. 20. i. *in* omni *domo* nudi *ac* ſordidi, *in* hos *artus*, *in haec* corpora, *quae* miramur, *excreſcunt*; dum in utr. genere, per analog. conflato, P. deſerit Bg., tum in ſubſtituto nomine propr. Γερμανῶν e §. pr. e. pro pron. αὐτ., cf. 6, 1, 16. tum in reiecto iſtius pron. demonſtr. *illa* ad ſubſt. σωμ. (quaſi in ſuo Cod. habuerit illum Ms. artic. τὰ, et per pron. dederit; quanquam libere interdum addit illud pron. cf. 6, 2, 18.) tum in Lat. ad ἐπιμ. cf. 3, 15, 1. 4, 15, 4. Sed Bg. praeterea, cum variaſſet pro illius Lat. ad adv. πόῤῥ. per formulam pro privo ſuo ad pr. idem Gr. adv., omiſit non tantum cum eodem P. καὶ, (valiturum aut pro mera copula, aut pro Lat. *vel*, ſ. etiam adeo; qua utr. notione ſane et alibi omittit iſtud καὶ, cf. 4, 15, 15. 2, 6, 20.) ſed etiam adv. ὡ., ab illo ſervatum, at libero gradu, ut alias. Iam, etſi Bg., raro tamen, negligit adv. aliquod, cf. 5, 3, 17. ἑκαστ. et 4, 12, 8. ἄρα, cum in primis in eius ſcriba haerere culpa poſſit etiam, ut hic, omiſſo *facile*, (quomodo ipſe Bg. interdum illum ſuperlat. Gr. reddit, cf. 5, 3, 24.) male legerit, pro *et longinquo* ſ. *longinque*, aut *et e longinquo*, quoniam illa *de long.* non ap. G. Th. et L. Schell. praebentur: reſtituemus olim omnia ſevere, *corpora* praelonga *facillime* ac *procul* rel.

κατὰ σκοπ.) Deeſſe puto particulam ὡς ante κατὰ σκ. *Steph.* v. Vig. c. 9. ſ. 5. reg. 1. *Stroth.*

Quo et tendit Leisn. in m. Ox. „Vi. 506.“ ubi p. 610. ed. Z. „κατὰ σκοποῦ τοξεύειν, in *ſcopum* ſagittas *dirigere*. Herodi. l. 6. τῶν τοξευτῶν, ἐς σώματα ἐπιμήκη, καὶ πόῤῥωθεν, ὡς κατὰ σκοποῦ τοξ. ſagittariis *procera* corpora *eminus*, quaſi *ſcopum* aliquem, *petentibus*“ ad quae in N. modo adduntur rel. numeri hinc „c. 7. §. 19.“ cum tamen, praeter aliam lectionem e memoria in τοξευτῶν, in textu Gr. aeque, ac in Vs., adiuncta ſit ſine monito ullo particula iſta comparandi. Tum Schw. ad Onoſ. c. 1. p. 21. N. 37. e cap. 17. ib. haec, εἰς αὐτὰ τὰ σώματα καὶ κατὰ σκοπὸν ἐκτοξεύουσι, vertit „*velut* ad *ſcopum* iacula *dirigunt*“ et iterum c. 17. p. 72. N. 5. καὶ in ὡς mutans, noſtrum affert locum, tanquam *plane ſimilem*, cum tamen in noſtro loco nec adſit καὶ id ſimul in vicinia tanta, et ibi fortaſſis e Noſtro etiam legi debeat κατὰ σκοποῦ, in gen., pro acc., confuſis litteris illis iterum ν et υ, cf. 4, 15, 20., quo

ξευόντων [f]. ἐπέθεόν τε [g] 19. pum ſagittas dirigant: in-

f) Comma hic in A, al. g) ἐπεὶ δὲ, ὄντες πρὸς τὴν συςάδην μάχην Ms. Ba., ſed in conſequentibus nihil variat Ms. *Mart.* et Excpt. Ms. Ve. modo habuere „συςαδὸν — συςάδην“ ſed in ed. A. 2. ἐπίθεόν τε λ. v. N.

et pertineat res Ms. hic Ba.; quanquam et ingenium ſcribae ſubeſſe poteſt, cum poſt pr. κατὰ de utr. caſu illo ſubinde dubitetur, et quartus, prae ſecundo, ſit frequentior cum v. motus in locum, quale hic et in τοξ., cf. 1, 9, 21. m. 1, 15, 7. 2, 9, 13. 3, 12, 21. 4, 12, 14. Porro Sch., repetens in ὡς Stp. cenſuram ſine criſi, tenuit in „κ. in *ſcopum* dirigere *ſagittas*, σκ. veluti *ſignum*, ſagitta, ex arcu exploſa, *contingere*, τοξ. ſagittariis *capita* eorum *eminus*, veluti *ſignum* aliquod, *contingentibus*“ prima ex Ind. Sb., nil monentis plane praeterea, ſed rel. pleraque e P., unde Stp. clam iterum emendat, (per Th. tacens hinc, niſi 3, 830. F. i. ſine Vs. „Herodi. l. 6. πόῤῥωθεν κατὰ σκοποῦ τοξεύειν“) dum in iſtius Vs. clare agnoſcitur comparativa iſta vocula. Denique Leisn. in m. Ms. Bg. „Stp. ὡς κατὰ σκοποῦ“ innuens, Bg. expreſſiſſe illam Stp. coniecturam; quod et ipſum planum eſt, non item dum, utrum corrigendo, an explendo tantum mente illam particulam, ut in aliis cauſis aliquoties ſupra fecit, aſſumta extrinſecus ea ad ſubſt., cf. 3, 15, 17., vel ad adi., cf. 5, 4, 17., qualem ellipſin, etſi alibi obviam, cf. Abr. ad Ae. T. 1. Koen. ad Grg. p. 153. b. e. Gat. Adv. p. 382. C. ſqq. Rs. O. V. 6. p. 928. m. L. Boſ. p. 565. ſqq. (ubi et ante verbum, e. c. φημὶ, ut Ind. Ael. V. h. v. ὡς e. it. Xen. Cyr.) tamen hic non requiro, ſed potius hanc, ubi eadem partic. ὡς deſit ante praep. ſ. formulam e praep. Atqui ad 1, 4, 21. ὥςπερ ἐκ μιᾶς φωνῆς in Exc. p. 861. i. m. dedi tum e Stp. Th. tum de meo ſyn. formulas ſine ὥςπερ et ὡς, quibus hic adiicio e Luc. 3, 400. l. 81. οἰνοχόος ὀξὺ δεδορκέτω ἐκ περιωπῆς ἐς ἕκαςον, pincerna *acutum* cernito *velut* de *ſpecula* in *unumquemque*, ubi doctiſſimus Intp. clare explet ſine ulla N. et Var. L., nec monente quid ſuper iſto loco Ind. utr. T. 3. et 4. v. Lat. *Ellipſ.* nec tenente quid in talem ellipſin L. Boſ. l. l., ubi modo p. 565. m. ad Hom. Ἰλ. β', 765. ςαφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας, Cl. *quaſi* ad *perpendiculum* dorſo *pares* „*tanquam* ad *perpendiculum* tergo *ſimiles*, — Euſt. — ὡς ςαφύλῃ“ (immo *ad regulam* ſ. *normam*, nobis *nach* der *Schnur*, ſ. *Schnurgleich*, pares, quoad dorſum eiusdem altitudinis.) Quo quidem poëtae loco ſic ego quidem uſurus ſim ſimul cum iſtis e Luc. et Exc. l. l., ut dicam, Noſtrum ad illorum analog. oppreſſiſſe iſtam partic. ὡς ſ. ὥςπερ, maxime cum P. libere potuerit addidiſſe illam, ut alia multa adv. adhuc explevit, in primis ſyn., ut *quaſi* 5, 4, 22. e. it. *velut* 5, 2, 14. cf. 4, 15, 11. 14. ſq. 5, 1, 4. 6., at Mss. nil novent, nec vicinia prodat admodum locum, unde exciderit alterutra, et, ſi ellipſis iſta non poſſit negari aut reprehendi, ingenium omne critici debeat opprimi reiicique, v. c. quaſi legendum πόῤῥω ὡς κατὰ λ. aut πόῤῥωθεν ὡςεὶ κατὰ λ. aut πόῤῥωθεν ὡς σκοποῦ τοξευόντων, tanquam in vulg. praep. lateat particula illa, e compendio male expedito, et gen. pendeat e v. τοξ., quod cum hoc caſu profert Stp. Th. 3, 1590. F. ex Hom., cui add. e Phil. p. 22. F. μία μὲν αἰτία ἥδε. λεκτέον δὲ καὶ ἑτέραν, ςοχαζομένην, ὥςπερ σκοποῦ, τῆς ἀληθείας, a *veritate*, tanquam *ſcopo*, non *aberrans*. Nec moveor, quod ap Epict. c. 39. i. ἐὰν δὲ ὑπερβῇς, ὡς κατὰ κρημνοῦ λοιπὸν ἀνάγκη σε φέρεσθαι, *ſin* tranſieris, *veluti*

πρὸς τὴν συσαδὸν μάχην gruebant etiam adverſus ſta-

per *praeceps* poſtea *te* ferri *neceſſe eſt*, ſecundum N. „ὡς ab Regio et Paraphr. abeſt“ quum ib. proximum ἧς extrudere potuerit voculam ὡς. Quam ſi vel maxime fingas elapſam ob ſimilitudinem cum ſq. κα aliquam ſaltem: tamen, ut dixi, per illam priorem interpretandi adiuvandi que artem, ab ellipſi petitam, nondum dimiſeris lectionem vulg; ubi cum v. τοξ. copulantur omnia pr. per analog., cf. in σκοπ., praeter Suid. et Hſy., physice ſ. tropice, R. O. V. 7, Ant. Xen. Bach. Plut. Hs. Geop. Epict. Poſſ. Call. Luc., ubi et βαλὼν ἐπὶ σκοποῦ, ſed κατὰ σκοπὸν διώκω L. N. T. cum Abr. ad Ae. 1, 81. e. ſqq. et a Koen. l. l. producti Cup. Obſ. p. 62. i., ſed Heliod. 4, 4. i. p. 219. m., βέλος ἐπὶ σκοπὸν ἐφέρετο.

ἐπέθεόν τε) Poſt verbum τοξευόντων deſunt quaedam. *Reisk.* Scribo ἐν ᾗ ἀντιτυπ. *Steph.* Poteſt etiam vulgata lectio retineri, ſi poſt ἀντιτυπεῖς diſtinguas. Nec inconcinna erit ſtructura, ſi poſt ἐπέθεόν τε inſeras ἔσθ' ὅτε. Sed tunc de Mauris haec et ſagittariis caeteris intelligenda erant, ut infra 7, 2, 5. non de Germanis, ut accipit Politianus. *Sylb.* Saepe *iuſtam* pugnam *adverſus* Romanos *ediderant*, iis *que* pares *fuerant*. Ἀντιτυπὴς eſt, qui non fugit, ſed reſiſtit, qui pugnam non detrectat, ſed provocanti hoſti ſe opponit. Sic ἀντίτυπος μάχη Xen. Ageſ. 6, 2. eſt iuſta pugna, ubi ab utraque parte acies inſtructa confligit. — Ἰσόῤῥοπός τινι, par alicui. Sic dicitur et ἀντίῤῥοπος. Proprie de parilitate lancium in libra. *Leisn.* Suſpectus mihi hic locus eſt, et iam Stephano fuit, qui propterea aut poſt μάχην, ἐν ᾗ inſerere aut inciſum poſt ἀντιτυπεῖς ponere volebat, quemadmodum quoque in corpore ſcriptorum hiſtoriae Romanae fecit. Forſan legendum eſt ἐπιθέοντες δὲ πρὸς τὴν συσαδὸν μάχην, κ. τ. λ. *Stroth.*

Quocum *ipſe* legebam e *veſtigiis Ms. illis*, ubi participium id unum, poſt ſeriem omnium unam, male ſeparatum eſt in tres voces, cum litteris confuſis, ι et ει, cf. 3, 12, 22., it. δ et θ, cf. Alb. Gl. N. T. Ind. 3. Unde ſumendum ſane fuerit, copulam δὲ, neceſſariam illam vel ob diverſum in pr. participiorum caſum, excidiſſe ob pr. ſyllabam τες, tum poſt μάχην fieri debere comma, ut hic finiat prima enunciatio, rel. autem ſqq. contineantur altera una omnia enunciatione. Poſt illa res redit ad ſenſum formulae ἐπιθέειν πρ. τ. σ. μ. et ad dubitationem, de quibus perſ. valeant haec Noſtri enunciata, de Mauris, an Germanis. Ac Leisnerus ad Ox. ed. ſuper Gr. Ῥωμ. allevit, „ſ. Γερμανοῖς, (ſed ad Vs. Pol. *Germani*) Male: de Mauris ſermo “ Hi ergo dicentur aliquando et cum Romanis, quorum erat maxime pugna ſtataria, concurriſſe ac congreſſi, (cf. Ian. ad Hor. od. 1, 2, 40. p. 26. a. e.) et, quanquam proprie modo irruere et regredi ſoliti plerumque, tamen interdum longius ſtetiſſe ac reſtitiſſe Romanis, et propter hanc conſtantiam etiam prope pares aeſtimati eſſe ſtatariis militibus, et propter eandem cauſam nunc ab Alexandro adſciti ſimul, cum duplex eorum uſus eſſet, non tantum ad irruendum, ſed et ad durandum in pugna Romanorum ſtataria et cum ipſis Romanis contra Germanos. Eodem redeat, ſi dicamus, ipſos Romanos exercuiſſe ſuam pugnam illam ſtatariam, Mauros que ad eam adhibitos tantum ob ſuum incurſum noxium, nec modo extra pugnam, ut agros et urbes praecurrendo invaderent ad vaſtandum; quale quid vidimus ſupra 3, 3, 5. ſqq., ut in prius commodus eſt locus, a Sb. ſpectatus a nobis que

ἀντιτυπεῖς καὶ ἰσόῤῥοποι πολλάκις Ῥωμαίοις ἐγένοντο [h].

tariam pugnam obnixi, et pares saepe Romanis facti sunt.

h) ἐγίνοντο Ms. Ve. v. N.

etiam iam productus ad §. pr. μάλιστα. Sed extrema hic Noſtri ἀντιτυπ. λ. vix aliter, ſi de Mauris adhuc pergitur, patiuntur, quam ut ſumamus, Romanos aliquando ſenſiſſe in concurſibus cum Mauris, hos diutius ſteтiſſe atque obſtitiſſe et pares ſibi fuiſſe. De Germanis vero id per ſe conſtabat e ſuperiorum temporum cum illis bellis; nec proxime a Noſtro nominati erant Germani; ut ſaltem tutius ſit, de iisdem Mauris cogitare pergere; cum et mox §. ſq. de Germanis ipſis amplius narretur, ſed et ſic tamen, ut ab initio non ipſum eorum nomen proferatur, ſed ſolum pron. αὐτούς. Unde tamen quis cum *Rsk.* veniat in ſuſpicionem, ſi de Germanis ſermo ſit, aliquid ex h. l. elapſum eſſe, et in iis quoque *Germanorum* nomen, quod deinde illud ſubiectum pron. αὐτοὺς reſpexerit. Dum igitur Mss. accedant alii: nihil audemus definire, ſed venimus nunc ad rel. huius §. Ibi in P. reperimus „*nonnunquam* vero *etiam*" ubi pro vulg. ἐπέθεόν τε videat aliquis illud Sb. ἐσθ' ὅτε ſ. ἔστιν ὅτε δὲ καὶ, ſ. ἔστι δ' ὅτε καὶ λ. aut ſolam formulam iſtam adverb. ſine καὶ, quoniam Noſter transit quoque per merum δὲ, ſed ille alias libere inſerit ſuum *etiam*, cf. 6, 1, 18. et de adv. iſto ſupra. Sed ne ſic quidem admodum iuvamur in quaeſtione ſumma; et reliqua P. libertas hic prodat, illum ſe utcunque hinc expediviſſe; plene quidem ſequente Sch. in ἰσ., non item in rel. „ἐπεθ. incurrebant, *irruebant* ad praelium, συσ. — ἡ σ. μάχη, ſtatarium *certamen*, ἀντ. πρὸς τ. σ. μ. aequales, *pares* aliis *in* collata *pugna* ad ferendum contrarium ictum, μαχ. — πρὸς τ. σ. ἀντ. *ad* pugnam *cominus* ineundam *pares* reſiſtendo" ſed Sb. Ind. dante ſine Vs. vulg. adv. „ἡ σ. μ., (ubi Mss. eadem res, quae iam ſupra bis 4, 15, 5. 4, 7, 2. quanquam hic et lapſus fuerit e pr. finitione τὴν, ſed in) ἀντ. κ. ἰσ. Ῥωμ. ἐγ. *pares*, ut alibi ἀντίπαλοι." Sed Leisn. in m. Ms. Bg. „non probat Steph." quod ſane clariſſimum, quoad primam partem, admiſſa nulla emendatione, ſed ut tamen ſuſceperit comma poſt ἀντιτ. iſtius, ſi eſt Stp. nec potius Sb., referendo ſic ad primum membrum adhuc adi. ἀντ., quod de perſ. nec hinc Stp. Th. tenet, nec ego aliunde, cf. §. 16., ex analog. iunctum cum v. ἐγ., ut et ἰσ. Sed idem Stp. ib. 1, 1550. F. modo haec. „ἐπιθέω, accurro, incurro, irruo. Ariſtid. et Herodi. 6. ἐπέθεόν τε πρὸς τ. σ. μάχην ἀντιτυπεῖς, καὶ — ἐγ. ſtataria *pugna* ſ. *collata* acie *incurrebant*" quae eius Lat. formula, non reperta ap. G. Th., ut nec Bg., tamen fortaſſis aliam, quam huius, ſententiam edat, quaſi Mauri, v. c., collatam ſtatariam que pugnam inſtituentes, ſ. facta acie tali, ſic incurrerint; ſicut abl. ſumitur ille in alia formula hac, *acie — concurrere*, ap. G. Th. e Liv. 40, 46. m., ſed per veros numeros e Vell. 2, 70, 1. *Caeſar* et *Antonius* — apud *urbem* Philippos *cum* M. *Bruto* Caſſio *que* acie *concurrerunt*; cum Bg. phraſis aliud ſibi velit, par illi ap. Hirt. de b. Afr. 6, 2. equites, *quanquam* erant *pauci*, tamen *contra* tantam *multitudinem* audaciſſime *concurrerunt*, ignorante G. Th., ubi tantum illa *incurrere* in *adverſam* hoſtium *aciem*, ut per Gr. Indd. nil, niſi v. ἐπιθέειν abſolute ap. Xen. P. Z. extra que bellum; ut, ſi in vulg. formula ſtetur, fluxerit e Lat. potiſſimum illa ap. Hirt. Denique Ms. Ve. aliud tempus, impf. pro aor. 2., cf. 4, 15, 11.

'Αλέξανδρος μὲν ἐν τούτοις ἦν[i]. πλὴν ἔδοξεν αὐτῷ, πρεσβείαν πέμψαι πρὸς αὐτοὺς, καὶ περὶ εἰρήνης διαλέγεσθαι[k]. πάντα τὲ[l] ὑπισχνεῖτο παρ-

20. Ac Alexander quidem in his erat. Attamen viſum ei eſt, legationem mittere ad illos, ac de pace agere. 21. Omnia autem polliceba-

i) Hoc punctum in A. al. pro commate Bs. 1., ſed colo Stp. rel. k) Comma hic in Bs. 1., ſed colon in Ox. al. l) δὲ Ox. v. N.

ἐπανηλθ., oſtenſum et a P., fuerit aeque a librarii ingenio, ut conveniat cum pr. vulg. ἐπέθεον, atque a lapſu ſolenni, cf. 3, 14, 18. in contrario ἐγεν. pro ἐγιν. it. 3, 4, 11. e. 3, 3, 7. 2, 3, 17. it. 1, 15, 16. ad περιεγεν. et 1, 12, 13. ad ἐφευγ.

'Αλεξ. μὲν) Prae P. (inſtituente aliam periodi formam) ſeverius verſatur Bg., tum in μὲν non oppreſſo, (quanquam converſo per duo Lat., ut μὲν οὖν 6, 1, 6.) tum in formula, adhibita a Noſtro per analog. de perſ. ſua hac, in v. ſubſt. cum pr. ἐν et pron. demonſtr., ubi L. Boſ. Ell. p. 284. m. ſupplet ſubſt. πράγμασι, cum aliis, cf. L. N. T. Krb. p. 194. e. Nr. 6. (Schw. p. 415. N. 1. 478. N. 1.) Kypk. 2, 319. m. „ita plene Xen. exp. Cyr. — ἐν τοιούτοις δ' ὄντες πράγμασι, *cum* in *hoc* ſtatu *ſint* res *noſtrae*" qui locus ſine Ind. 2, 1, 16. cum V. L. τούτοις, e gloſſa, Th. V. 2. p. 81. ſ. 12. hoc *rerum* noſtrarum *ſtatu*; ut tamen, tacente L. Boſ., aeque procedat ſubſt. καιροῖς, quocum infra habebimus formulam, ubi de rebus uſurpatur, cum omnino vario ſenſu occurrat, cf. Stp. Th. 1, 1131. A. e., ad Vig. p. 236. b. e. ad Corn. N. 1, 7. 3. Ael. V. h. v. εἰμ. (ubi et cum gen. rei 5, 5. ἐν τούτοις τῆς περιουσίας ὢν, quaſi deſit ſubſt. καταστάσεσι, cf. Dem. 245, 24. nobis *in* dieſen *Umſtänden* des *Vermögens*,) Xen. Cyr. v. ἐν b. m. cui add. 6, 1, 25. ὁ μὲν δὴ Κῦρος ἐν τ. ἦν, Th. V. 1. p. 348. e. his *rebus* Cyri *occupata* erat *opera*, ſed eadem 3, 1, 1. i. *et* Cyrus *quidem* haec *agebat*, ſed ſine Ind. Ioſ. 1, 392. i. καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν, *atque* illis *quidem* ita *ſe* res *habebant*, Zoſ. 2, 26, 1. τούτου δὲ ὄντος ἐν τούτ. his *rebus* intento *eo*, it. 3, 8, 3. Κωνσταντίου τοίνυν ἐν τ. ὄντος, *quum* igitur *in* his *occupatus* eſſet *Conſtantius*, ut Stp. Th., cf. Dion. H. ed. Rsk. V. 3. p. 1717. i., ſed ſyn. ap. Polb. 1, 354. ſ. 70. e. 'Αννίβας μὲν οὖν — πρὸς τούτοις ἦν, et *Hannibal* quidem *in* his *erat*, porro remotius ſyn. ap. Diod. S. 1, 571. l. 5. οὗτοι μὲν οὖν περὶ ταῦτα διέτριβον, dum *que* haec *ab* illis *agitantur*, (pro quo vicinius Pol. hic ap. Noſtr.) et p. 580. l. 93. τῶν δὲ 'Αθηναίων περὶ ταῦτα γινομένων, *dum* in *hoc* ſunt *Athenienſes*.

πλὴν) P. ſimplicem particulam deſerens Bg., cf. 3, 9, 13., nec cum illo negligens pron. αὐτῷ, ſeverior eſt quoque ad rel., cf. in iſtius Lat. ad πρ. 6, 4, 7. et in variationem aliquam 6, 4, 6., non me reperiente aliquid ap. alios de legatione hac et pollicitationibus, niſi ap. Zon. p. 467. E. e. στέλλει δὲ καὶ πρὸς αὐτοὺς πρέσβεις περὶ συμβάσεων ἐπὶ χρήμασι.

παρέξειν — ἔχειν) Aptius eſſet ἕξειν. Pol. ita vertit, quaſi legerit δώσειν. Eundem autem ſenſum altera lectio efficiet. *Steph.*

Errans de P., qui nil habet, quam ſolennem libertatem, et e Lat. ratione in utr. membro idem fut. tempus, ut etiam Bg., ob id ipſum fut. diſcedens a ſe in formula χρ. ἀφ. cf. 1, 6, 26. e. 2, 6, 10., dum

ἐξεῖν, ὅσων δέονται, καὶ χρημάτων ἀφειδῶς ἔχειν m. τούτῳ γὰρ μάλιϛα Γερμανοὶ πείθονται, φιλάργυροί τε ὄντες, καὶ τὴν εἰρήνην ἀεὶ πρὸς Ῥωμαίους χρυσίου καπηλεύοντες. ὅθεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐπειρᾶτο

tur praebiturum, quibus indigerent, et pecuniis dandis minime parcum futurum. 22. His enim praecipue Germani capiuntur, avidi ſcilicet pecuniae, pacem que ſemper Romanis auro cauponantes. 23. Quare Alexander cona-

m) Ms. Ba. nihil variat. *Mart.* nec Mss. rel. aut edd. v. N.

ſubinde vidimus iuncta iſta ſecum tempora, praeſ. et fut., ſed per ſe quoque error in litteris incidere potuit, cf. 3, 6, 4. ὑπηρξ., attamen et Bg. cum P. fere abit aliorſum in modo v. δεο., ubi coniunctivum requirit ſane Lat. uſus, non item Gr., qui non habet conſecutionem temporum talem ap. omnes auctores, cf. Dem. 115, p. τοῖς οὖσιν ἐκεῖ νῦν ϛρατιώταις πάνθ', ὅσων ἂν δέωνται, ἀποϛείλαι λ. et 401, 20. εἰπεῖν δή φασι τὸν Σάτυρον, ὅτι, ὧν μὲν οἱ ἄλλοι δέονται, οὐδενὸς ὢν ἐν χρείᾳ τυγχάνει, it. Fi. Ae. 2, 25. m. οὐ γάρ ἐϛιν, ὅτι ἂν αὐτῷ ἐκπορισαίμεθα, ὅσων δεόμεθα, λ. in cuius v. notione Bg. fere ſequitur P., cum forte melior ſit illa pro deſiderare, petere, poſtulare, cf. de iiſdem Germanis 1, 6, 26. πάντα ἐδίδου τὰ αἰτούμενα. Sed idem Bg. cum P. reſpuit liberum pron. αὐτοῖς ad v. παρ., cf. §. 18. e. cum in iſtius libertate in nectenda periodo de ſuo copulam τὲ per δὲ reddit, ſine neceſſitate ſumma, cf. 5, 8, 20.

τούτῳ) Primum hoc membrum contraxit P. in unum cum ſq., ſervato tantum adv. μαλ. et nom. Γερμ. it. cauſali γ., dum Bg. refert pron. τούτῳ ad pr. plur. χρημ., non curans ita ſyneſin ſ. ſyntheſin numeri, in ſing. neutr. poſt ſubſt. plur. cf. [illegible], 4., quanquam reſpici quoque licet totam enunciationem pr. in inf. τὸ χρ. ἀφ. ἔχειν et παρέχειν, ὅσ. λ. Sed ad v. πειθ. Sch. »χρήμασι, *incitantur* pecuniis« quo redit Bg., non adhibitum a Stp. Th., ubi agit de πειθ. cum χρήμασι, 3, 126. G. e. 128. F. m., dum h. l. quodammodo variari potuit pro §. 17. χρήμασιν ἀναπεισθέντες, ſed G. Th. in Bg. modo ſyn. profert 743, 33. ſq. muneribus, — *pretio* capiuntur *avari*, ſine explic., at 746, 44. »*captus — divitiis*, divitiarum amore victus.«

φιλαργ. — καπηλ.) Idem aliis verbis ſupra tradidit 1, 6, 24. *Leisn.* volens potius ib. §. 25. τὸ βάρβαρον φιλοχρήματον, — μεγάλων μισθῶν τὴν εἰρήνην ἀντικαταλλάσσονται, reſtituente Bg. particip. ὄντ. per adv., cf. §. 10. 2, 3, 13., ſed e P. ſumente rel., in cuius Vs. debuimus reſtituere ſubſt. χρυσ., ſcribae vitio tantum omiſſum, quia caſus hic pretii etiam a P. ſervatur, quocum Bg. quoque tenet dat. pro formula πρὸς Ῥ., quaſi pertineat ſimul ad v. καπ., quo de cf. Exc., ut de φιλ. L. N. T., ubi Luc. 16, 14. φ. ὑπάρχοντες, ſyn., ſed ap. Eutr. Met. 7, 7, 3. φιλάργυρος δὲ ὢν λ., tum Ael. V. h. cum eodem ſaltem v. ſubſt., at ſine hoc ap. Aeſ. Fa. Plut. Krg. et Luc., variatum cum l. l. φιλοχρήματον.

ὅθεν) A P. diſceſſit Bg. modo, praeter ordinem, ad duo v. ἐπειρ. et

ὠνήσασθαι μᾶλλον τὰς πρὸς
αὐτοὺς σπονδὰς, ἢ διὰ πολέμου
κινδυνεύειν. οἱ μέντοι στρατιῶ-

batur emere potius ab ipſis
foedera et pacem, quam bel-
24. lo periclitari. Verum

ὠν., ſervans, (ut totum Stp. Th. in hoc v. 4, 782. D. e.) tum Lat. duplex ſubſt. pro uno ad σπ., tum formulam e praep. cum pron. intra artic. et ſubſt. relatam ad v. ὠν., pro ſeveris, *emere* haec *cum* ipſis *federa*, ubi mera eſt Noſtri analogia, dum et G. Th. modo fert e Lucan. emta *donis* ingentibus *pax*, et e Claud. emta *multis* cladibus *federa*, it. in v. *pericl.* 803, 18. homines *in* praeliis, *non* in *conviviis* belli *fortunam* tentare *ac* periclitari *ſolent*; iterum quaerendo in v. κινδ. nihil me reperiente, praeter allata ad 6, 5, 18., quam abſolute Ind. Sb. et Fi. Th., ſed cum pr. πρὸς Iſ. P. M. cui add. p. 69. i. 78. i. 97. i. 120. i. it. cum περὶ p. 95. e. cum Ev. Fd., porro cum acc. rei, Di. H. S. T. 1., nominatim μάχην Rs. O. V. 4., ſed affini κινδύνους ib. V. 7. Ant. et Jenſ. L. L. it. cum abl. rei Polb. et Diod. cum N., ſed pro dimicare ſ. praelium committere Blanc. ad Arrian. p. 36. 42. 96. 128. et Suid., at pro videri R. Tim. L. Vig. Herdt. Fi. Ae. Plut. Hs. et Kig. Xen. Bach. et Hdb. ad eund. p. 168. e., tum in variam notionem et rectionem ib. M. S. et Cyr. Luc. Ael. V. h. Fa. Aeſ., ubi et cum pr. ἐπὶ, it. Poſſ. Call. L. N. T. cum Loesn. Obs. ſine Ind. p. 219. m. Schol. Eur. Hec. vs. 5. Abr. Dl. et Auct. Thuc. et huius Indd., ubi et paſſ. de re, cum Bau. Or., ſed in verbi tempus, quocum ponitur, Thom. M.

οἱ μέντοι) Nihil e liberrimo deinceps P. habet Bg., quam rectionem per inf. poſt formulam χαλ. ἐφ., pro abl. conſq., qualem tenuit P. modo in tertio membro, ſed Sch. etiam in rel. „ἐγγιν. interiecta *mora*, διατρ. quum *tereret* tempus *fruſtra*“ hic non male reſolvens, cum et in ſyn. v. dixerit Virg. ecl. 3, 14. et, *quum* vidiſti *puero* donata, *dolebas*, ut Stp. Th. 3, 1335. B. m. „*quum* viderent ſe *fruſtra* tempus *terere*“ cum phraſi ipſa iterum in v. ἐγγ. e Thuc. 8. 9. ſ. 512, 5. διατριβῆς ἐγγ. *cum* mora *interponeretur*, quam Lat. formulam, ut et illam Bg., tenet G. Th., non item duas has per act. *mora* interveniente, *intercedente*, quae Lat., commoda in ſervando particip. act., infra adhibent in v. cum χρόνου, ſed et cum ταραχῆς Rs. O. V. 7. Ant., cf. cum noſtro ſubſt. Abr. Dl. et D'Orv. Ch. p. 356. m. v. 12. ad Luc. 1, 356. N. 7. tum pro contingere ſ. licere, cum dat. perſ. et inf. Rs. O. l. l. Dem. 219, 4. Di. H. S. T. 2. Luc., porro pro exiſtere, naſci, innaſci, adeſſe, ineſſe, et adeo pro ſimpl. eſſe, etiam cum dat. aliquo, perſ. ſ. rei, Ind. Sb. Poſſ. Call. Orph. Fi. Ae. Gs. Chr. ex Herdt. ſine Ind. p. 121. i. Rs. O. V. 6. 8. Din. Xen. Z. Pol. et cum pr. ὑπὸ, pro excitari, ib. Bach., ut cum pr. ἐν Diod. et Iſ. Pan. M. p. 108. m., ſed in rem critic. Herdt., etiam hic ſumente me tum notionem principem pro *intereſſe*, deinde liberiorem pro *intervenire*, (ut in ſimpl. γιν. pro venire, cui par Lat. *cedere*, et hinc) pro *intercedere*, tum variationem aliquam cum 1, 10, 1. χρόνου — διαγενομένου, quoniam et in διατρ. eſt genus temporis, cf. G. Th., „*mora*, τριβὴ, — temporis dilatio, prolatio, tarditas, procraſtinatio, — *inanis* Quinctil. (animis *inani* mora *fatigatis*,)“ unde Noſter; h. l. otioſus, ſine actione et bello; et ſequitur explicatio quaedam.

ται χαλεπῶς ἔφερον, διατριβῆς τε ματαίας ἐγγινομένης, καὶ μηδέν τι [n] γενναῖον ἢ πρόθυμον εἰς τὸ πολεμεῖν παρέ-

milites graviter ferebant moram inanem interiici: nullamque alacritatem aut promtitudinem ad bellum prae ſe ferre

n) μηδὲν τε B. 2. L. et hinc μηδέν τε B. 2. R. al. mendoſe.

καὶ μηδ.) Copulam oppreſſerat P. cum libertate rel., deſertus et a Sch. in „παρ. praebente *promtitudinem* ad *bellandum*, πρ. *promtitudinem* animi *exhibere* ad *bellandum*“ dum conflantur omnia ex analog., ſed copulantur praecipue γενν. et προθ., it. ſq. εἰς λ., per variationem cum 6, 4, 1. προθυμίαν ἐς τὸ πολεμ. (cf. 6, 5, 9.) it. cum προθυμίᾳ καὶ ἀνδρείᾳ 3, 6, 14. 16. 22. it. cum 2, 5, 12. καὶ οὐδὲν λ., opprimente τὸ etiam P., cf. 6, 8, 13. et 2, 10, 17. in Bg. ad τὸ γενν., per cuius Lat. reddunt et alterum προθ. cf. Kypk. laud. ad 3, 4, 3., ſed in diſcrimen 3, 6, 14., ut de τρυφ. a pr. ἦν. 6, 2, 7., ſed in variationem etiam 6, 6, 13. ταῖς τῆς πόλεως ἐσχόλαζε τρυφ. rum in προσεχ. 2, 11, 6., per analog. itidem; ſpreto P. ſupplemento ὥς φασι, it. adv. dupl. adverſ., tamen ut ſervarit Bg. inde Latt., etiam ad δέον, cf. 2, 8, 18., diſcedens in rel., ad quae habuit Sb. Ind. e Xiph. 239, 3. τὸ δὲ ἐπεξελθεῖν καὶ τιμ., βεβαίωσιν τοῦ μέγα δύνασθαι ἔχειν νομίζεται, *dum* autem *puniunt*, rel., ſed Dem. τὸ δὲ τιμωρεῖσθαι καὶ ἐπεξιέναι, τοῖς πεπονθόσι καὶ τοῖς ἐχθροῖς καταλείπεται, dum Bg. ad ἐπεξ. ſuum Lat. iterum, quod 2, 6, 6., deligit, ut conveniat etiam ad caſum ſq. v. quartum pers., quo de in med., praeter laud. in act. ad 4, 13, 6., it. ad 1, 13, 10. e. κεκορ., quoque cf. lib. de V. med. Ammon. Thom. M., D'Orv. Ch., ad Herdt. p. 219. N. 64. Thuc. Iſ. Ev. Rs. O. V. 6. Dem. cui add. 28, 11. 29, 3. 42, 15. 52, 19. 77, 17. 24. 140, 3. 162, 3. 27.; at 122, 22. ἐκόλαζον δ' οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο, οὓς λ. it. Xen. Cyr. cui add, 7, 5, 32. Bach. et Pol. Z., ſed Ἀνβ. 7, 1, 25: Λακεδαιμονίους τῆς ἐξαπάτης τιμωρησώμεθα, Th. V. 2. p. 383. i. et 420. ſ. 17. e. ex 7, 4, 23. e. τιμωρήσασθαι αὐτοὺς τῆς ἐπιθέσεως, Ind. „*ulciſci* aliquem *ob*“ ut ſine Ind. ap. Ioſ. 2, 392. e. οὐ τιμωρησόμενος ὑμᾶς τῶν κατὰ Κέστιον, non *ut* ob *ea*, quae *in* Ceſtium *admiſiſtis*, poenas *exigeret*, cum P. hic, pro quorum gen. rei Noſter dederit de ſuo ſyn. praep., ignoratam Stp. Th. et Poſſ. Call., ut cum L. Schell. etiam G. Th. illam Bg. praep., cf. 1066, 37. quos — *omnibus* ſententiis *ulciſcor* et *perſequor*. In extr. hic v., deſerto P. etiam, Sch. „*antea* audacter *factis*“ pro quo brevius liceat *ob* ante *auſa*, dum Bg. mutat praep. in affine adi. et v. in affine ſubſt., ſed multo liberius Stp. Th. „poenas *que* exigere *audacium* facinorum, *quibus* Romanos *laceſſiverant*, (praemiſſo uno loco) Thuc. l. 3. ἐν δ' οὖν τῇ Κερκύρᾳ τὰ πολλὰ αὐτῶν προυτολμήθη, ante *patrata ſunt*“ aeque recte per ſimpl. notionem, ut in ſimpl. τολμ., ib. 3, 84. i. ſine Ind. *pleraque* igitur *huiusmodi* audaciae *facinora* Corcyrae *prius*, quam in aliis civitatibus *patrata fuerunt*; non praeterea mihi reperto v., ubi Ms. ſimplex pro compos., cf. 6, 5, 11. e., ſed in eadem omiſſa praep. 5, 4, 19. 4, 9, 11. 3, 1, 10., minus fortaſſis per lapſum, quam e gloſſa per comparationem cum aliis Noſtri locis, cf. 2, 14, 1., aut ad ſenſum indicandum, quaſi redundet praep., conſentiente iterum P., cf. §. 19. e. ad ἐγεν.

χοντος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλ' ἡνιοχείαις καὶ τρυφαῖς προσέχοντος [o], δέον ἐπεξελθεῖν καὶ τιμωρήσασθαι Γερμανοὺς ἐπὶ τοῖς προτετολμημένοις [p].

Ἦν δέ τις ἐν τῷ στρατῷ [q], Μαξιμῖνος ὄνομα [r], τὸ μὲν γένος τῶν ἐνδοτάτων [s] Θρακῶν [t] καὶ

Alexandrum, ſed aurigationibus et deliciis eſſe intentum; cum oporteret perſequi et ulciſci Germanos ob priorem audaciam.

Erat autem quidam in exercitu Maximinus nomine, oriundus ex intimis Thraci-

o) Colon in Ms. Ba. p) τοῖς τετολμ. Ms. Ve. v. N. q) στρατοπέδῳ Ms. Ve. v. N. r) Colon Ms. Ba., ut punctum A. s) ἐνδοτάτω Mss. Ve. et Vi. v. N. t) Sine iota in Bc. 2. L. al. cf. 4, 8, 1.

ἦν δὲ) Omiſſa a P. tum pron. τὶς, cf. 6, 5, 15. tum ſubſt. ὀν. cf. 5, 3, 7., reſtituit Bg. e Vs. ed. Stp., ex eadem que vicinior idem ad formulam τὸ γεν., dum Ms. aliud ſubſt. ſyn., ſed magis ambiguum, habet gloſſam, cf. 4, 12, 1. 4, 15, 14. e. 20., ſed hic forſan e 6, 4, 14. τινὰ τῶν στρατοπέδων λ.

τῶν ἐνδοτ.) Forte τῶν ἐνδοτάτῳ, adverbialiter. *Reisk.* qui ſic adſcripto puncto ſub vocali oſtendat ſimul originem erroris, ut ν ortum ſit e iota poſt ſcripto, ut ſaepe; quanquam et fuerit idem e pr. finitione; dum Mss. ſcriptura contra eſt ex abſentia illius iota per Codd., me reperiente comparat. ap. Geop., ſine auctore ap. Stp. Th., ubi modo haec „Herodi. l. 6. τὸ μ. γένος, τῶν ἐνδοτάτων Θρακ.“ e P. cum alia, quam in ed., diſtinctione, ſed Sb. Ind. „τῶν ἐνδοτάτω, pro ἐνδοτάτων — non male“ ex Eutr. Met. 8, 10, 7. Ἀραβίων τῶν ἐνδοτάτω, ſine Var. L. in ed. Cell., niſi, quod pro textu ib. vulg. *Arabes* eo *usque* „quidam inferciunt *Arabas* interiores“ unde tamen Ind. Cell. „οἱ ἐνδοτάτω, interiores“ denique ap. Luc. 2, 416. l. 80. στὰς ἀφανὴς ἐνδοτάτω, *ſtans* occultus *in* penitiſſimo *angulo*, ſeverius in gradu, tum per expletam ellipſin ſubſt. alicuius, v. c. χώρῃ, quae, manifeſta ob iota ſubſcriptum etiam, ſed non tacta ad L. Bos., et ap. Noſtr. hic valeat una cum alia ellipſi alicuius particip., ut κατοικούντων, *genere* quidem, natione *illorum intima* regione habitantium *Thraecum*, ubi Bg. ſervavit lectionem vulg. inde, opinor, quod etiam ap. Lat. *interiores* dicuntur *populi*, tacente G. Th. cf. *Germani* Tac. de mor. G. c. 5. e. it. *Britanni* Caeſ. b. G. 5, 14, 1., dubius forſitan idem, ſi vidiſſet alteram Mss. lectionem, ut ipſe ſum ego, utra praeferenda, cum utr. ſit et ſenſus eiusdem et exquiſita, aut, ſi illa Mss. exquiſitior ab ellipſi et uſu Gr. nixa aliquo, tamen ſuſpecta etiam hactenus, quod Mss. noſtri exquiſitiora ſubſtituunt, (ut alia adi. mutant in adv. cf. 6, 4, 9. e. πρόγονον. it. 3, 10, 1. 3, 15, 11. m.) et in Noſtro ſufficit illa Lat. analogia. Sic e neutra lect. definiri queat, quinam e pluribus Thracibus proprie hic innuantur, cum *intimi* dicantur, qui ab extremis oris et finibus alicuius terrae quam longiſſime remoti ſunt, ut *interiores*, qui longius ſ. longe, cf. ad Caeſ. b. G. 2, 2, 1.; etiam Mor., et Cort. ad Sall. Iug. 18, 12., nec reperi nominatos quosdam ſic Thraces ap. eos, qui de iis tractarunt, Cell. n. o. a. Melam, Plin. H. N. 4, 11. et Herdt., nec μιξ., ſed hos modo de

μιξοβαρβάρων, *ἀπό τινος* [u] bus ac ſemibarbaris, ex quo-
κώμης [x], *ὡς ἐλέγετο*, *πρότε-* 2. dam pago, ut ferebatur: ac

u) Sic et Ms. Ba., ſed ἀπὸ τινὸς Stp. al. x) Ms. Ba. κώμης· ὃς ἐλέγετο πρότ. v. N.

aliis, cf. Ind. Sb. Luc. Mor. Long. et Xen. Hell. cum Gottl. Plat. Menex., ap. Stp. Th. ſine auctore, ſed in alteram rationem ſine iota ap. Dem. 1072, 3. *γένει ὄντας ἐγγυτάτω*, it. 1068, 7. 17. *ὁ ἐγγυτάτω γένους*, pro quo l. 6. *τὸν ἐγγύτατα*, et 1067, p. *ὁ ἐγγύτατα γένους*. E Noſtro autem Capit. in Maxim. c. 4. p. 18. i. *in* Thracia *in* vico, *ubi* genitus *fuerat*, it. c. 1. p. 5. e., ſed c. 2. p. 7. ſq. hic *adoleſcens* et *ſemibarbarus*, rel., ubi Caſ. N. 4. „Herodiani vocem expreſſit *μιξοβάρβαρος*" nec quis ibi produxit ipſum illius pagi nomen, ubi Bg. fere cum P., ſed ſpreta iſtius rel. libertate. Caeterum Leisn. (praeter Exc.) ad calcem ed. Bc. „Male vocem *μιξοβάρβαρος* explicant et Politianus (cum Bg.) et Scheidius (Ind." homo ex gente barbara et non barbara, ut Graeca, mixtus, ſemibarbarus, quales Thraces.) Hiſtoria ipſa veram explicationem eius docet. Apud Philoſtr. de Vit. Soph. 2, 30. p. 623. Philiscus diſplicet imperatori Antonino, quod eſſet voce et geſtu *μιξόθηλος*, i. e. *pene effeminatus*." Tamen et L. Ern. adhibuit Lat. Bg. et eiusdem ad Suet. Iul. Caeſ. c. 76. e. p. 68. explicatio h. N. n. huc quoque apta eſt, ut fuerint ii „qui nondum ad humanitatem Romanorum conformati et exculti" cf. in *barbari* appellationem de Maximino ap. Capit. p. 5. e. p. ſq. 8. e. p. ſq. 26. i. 28. i. *quum* Maximinus *interrogaret* amicos, *quid* mimicus *ſcurra* dixiſſet, *dictum eſt ei*, quod *antiquos* verſus *cantaret*, contra *homines* aſperos *ſcriptos*, et *ille*, ut *erat* Thrax *et* barbarus, *credidit*, it. p. 34. i. et m. p. ſq. Caſ. N. 1. it. p. 43. c. 17. i. *homo* natura *ferus*, et p. 7. m. *ferus* moribus, *aſper*, et Lampr. in Alex. Sev. c. 63. T. 1. p. 1033. e. aſperitas *atque* ruſticitas *Maximini*.

ὡς ἐλέγετο) In Ms. prima re, mutato adv. in pron., potius error fuerit in litteris, cf. 6, 6, 12. *οὕτ.* 4, 12, 4. m. et 1, 8, 13., quam ut e P. libero fingatur, v. *ἐλεγ.* poni cum particip., quod quippe ſq. *ποιμαίνων* cum rel. deinceps a Ms. ſervatum. Et ap. Noſtr. quidem id v. paſſ. *λεγ.* ſemper eſt cum inf., nec aliter memini ap. alios, qui cum particip. uſurpant modo verba *ſenſuum* et *affectuum*, it. *ſciendi*; nec prodeſſe dicam in tali rectione verba *nunciandi*, it. *vetandi*, de quibus ſupra, ſed magis illud ap. Herdt. 234, 84. *ὃς δ' ἂν ἀντιβαίνειν πειρᾶται, δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἐὼν πολέμιος*, *ſi quis reſiſtere conabitur*, ibi tunc *pro* hoſte *habeatur*, immo *declarabitur*, pronunciabitur, *eſſe hoſtis*, ſ. *declarabitur hoſtis*, cf. Xen. Ἀνβ. 1, 4, 5. e. *ἔχων*, *ὡς ἐλέγετο*, *τριάκοντα* λ. Th. V. 2. p. 27. m. *quemadmodum* quidem *ferebatur*, ſed eadem cum Bg. ap. Thuc. 535, 35. cf. 110, 69. *ὡς λέγεται*, ut *fertur*. Sed in vulg. manent Mss. rel. etiam in altero, plur. pro ſing., cf. 6, 4, 11. *χωρ.*, ſed hic quoque per confuſas litteras, cf. 5, 2, 12., ac per gloſſam e comparatione aliorum ſcriptorum, dum rectum eſt utr. et in ſing. conſentit quoque P., unde Bg. ſeverius in praep. cum Sb. Ind., ſed Stp. Th. 3, 5. E. „Herodianus vero dixit *ἐν παιδὶ*, i. ad verbum, in *puero*, pro *in* puerili *aetate*, ſ. in pueritia" ignorans formulam in plur., cf. Hs. Plut. 11, 2. *ἐν παισὶν* λ. in *pueris*, ſed Ind. „in *pueritia*, in puerili aetate" it. Luc.

ϱον μὲν ἐν παιδὶ [y] ποιμαίνων [z],	prius quidem in pueritia pa-
ἐν ἀκμῇ δὲ τῆς ἡλικίας γενό-	ſcens pecora, vigente autem
μενος, διὰ μέγεθος καὶ ἰσχὺν	aetate propter proceritatem
σώματος εἰς τοὺς ἱππεύοντας	et robur corporis inter equi-

y) παισὶ Ms. Ba. v. N. z) Comma hoc in A. 2. al. pro puncto A. 1. al. et colo Stp. rel.

1, 458. l. 66. cum N., at Anton. ſ. 5. §. 6. e. ἐν παιδὶ, puer *adhuc*, cum N. Gar. E. hinc cum P., cf. Cas. ad Ath. 2, 881. c. 8. i. „nihil ferente G. Th., ſed L. Schell. modo *a puero* et *a pueris*, cf. Capit. in Max. c. 2. i. p. 6. *et* in *prima* quidem *pueritia* fuit *paſtor*, ubi Cas. N. 3. hinc ſine Vs. „ἐλέγετο πρὸτ. ἐ. π. ποιμ." ſed Zon. p. 468. A. καί τινα Μαξιμῖνον Θρᾷκα τὸ γένος, ἐκ παίδων δὲ ποιμαίνειν λαχόντα λ.

ἐν ἀκμ — γεν.) Leiſn. in m. Ms. Bg. „i. e. adultus" dum Sch. partim e P. etiam, ut Bg., in „γεν. quum *eſſet* vigente *aetate*" ubi Noſter ex analog. in γεν. cum adiunctis, variando cum 1, 7, 8. τῇ τῆς ἡλ. ἀκμ. it. 5, 3, 14. ἡλ. ἀκμῇ, it. 6, 3, 2., ſed et 12. οἱ δ' ἐν ἀκμῇ ὄντες. In ſq. membro P. ſervat Bg. tantum ad μεγ., conflatis omnibus ad analog. et variando cum 2, 10, 17. σωμάτων μεγέθεσι, cf. σώματος ἰσχ. Plut. Hs., duas res has e Noſtro etiam repetente Capit. c. 9. p. 27. in. *quum* immortalem *ſe* prope *crederet* ob *magnitudinem* corporis *ſui* virtutis *que*, ſi poſtr. vox ſumitur phyſice, it. c. 2. p. 7. *erat* — magnitudine *corporis* conſpicuus, *virtute* inter *omnes* milites *clarus*, ſed ſeparatim alterutram p. ſq. magnitudinem *corporis* Severus *miratus*, cum exemplo *roboris*, it. p. 14. 20. e. exercebat *cum* militibus *ipſe* luctam, *quinos*, ſenos *et* ſeptenos *iam* grandaevus *ad* terram *proſternens*, it. p. ſq. erat — *magnitudine* tanta, ut *octo* pedes *digitis* VI *videretur egreſſus*, cum aliis exemplis *roboris*, ſed c. 3. p. 15. longitudine — *corporis* et *vaſtitate* — omnes *excelleret*, cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1085. e. ſq. *er* war *neuntehalb* Fuſs *lang*.

εἰς τοὺς ἱπ.) Pro P. liberrimis fecit Bg. cum Sch. in „ἱπ. inter *equitantes* milites *cooptatus*" ut Noſter de ſuo cum ſubſt. ϛϱ., hauddubie per diſcrimen illud, quod tangit Sb. Ind. e Xiph. „ἡ ἱππὰς τὸ τέλος, equeſter *ordo*, et mox οἱ ἱππεῖς οἱ ϛϱατιῶται, equites, *in* bello *merentes*, differentiae ſcil. gratia" et quoniam nudos τοὺς ἱππέας, periphraſi ſane hic expreſſos, et ſupra de Parthis adhibitos et Germanis 3, 9, 20. 4, 13, 13., aliquis h. l., cum de re Romana agatur, capere poſſit etiam de equitibus Praetorianis, cf. 5, 6, 20., aut de equeſtri ordine, cf. 5, 1, 10. Unde ad Capit. c. 2. p. 7. prima *ſtipendia* equeſtria *huic* Maxim. *fuere* Caſ. in N. 1. „nempe inter eos equites, quos Tac. *gregarios* vocat H. I. 3." qui tamen infra ad 7, 1, 6. aliorſum abit, cf. de v. ἱππ. univerſe Poſſ. Call. et Sy. Rs. O. V. 6. Fi. Ae. Luc. Plut. Krg. cui add. §. 175. Gs. Chr., ſed ſenſu alio Suid. cum Xen. Pol. Z., at bellico etiam, ib. et Hell. Mor., ubi οἱ ἱππεύοντες i. q. pr. οἱ ἱππεῖς, tum ſine Ind. ib. Cyr. 1, 3, 3. 1, 5, 11., ſed ap. Dion. Cas. 577, 79. οἱ ἱππεύοντες ἢ καὶ βουλεύοντες, tamen etiam de ordine equeſtri. Sed Stp. Th. 3, 1265. E. m., „Herodi. εἰς — κατ. *allectus*" dum variatur in tempore cum 5, 7, 13. τῶν εἰς τὴν σύγκλητον βουλὴν ἢ τὸ ἱππικὸν τάγμα καταταττομένων.

ϛρατιώτας καταταγεὶς [a], *εἶτα* [b], *κατ᾽ ὀλίγον αὐτὸν χειραγωγούσης τῆς τύχης, ἐλθὼν διὰ πάσης τάξεως ϛρατιωτικῆς, ὡς ϛρατοπέδων τε ἐπιμέλειαν* [c] *τῶν ἐθνῶν τε ἀρχὰς*

3. tantes milites relatus: dein paulatim ipſum manuducente fortuna, progreſſus per omnes gradus militiae; ut et exercituum ei curae et provinciarum praefecturae concrede-

a) Al. *καταγαγεὶς*. *Leisn.* in m. A. quod vitium in Lu. Ox. et Pat. e Par., ſed comma hic in Bs. 1. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. b) Hoc comma in ſolis Ox. et Ed. c) Ms. Ba. *ὡς ϛρ. τὲ ἐπιμελεῖσθαι, ἐθνῶν τε ἀρχ.* *πισ.* v. N.

εἶτα) Liberum P., etiam in addita copula * et particula ad molliendum tropum, cf. 5, 4, 22. e. 6, 7, 18 e., ſed omiſſa contra formula *κ. ὀλ.*, ſervarat Bg. in oppreſſo pron. *αὐτ.*, quod tamen reſtituimus cum Sch., dum ſine Vs. habet locum Stp. Th. e Bud. C. 1138, 37. „*χειρ.* dicitur etiam metaphorice de fortuna, quae viam patefacit hominibus felicibus, quaſi que viam praeit ad ornamenta magna que faſtigia aſſequenda“ ſeu adiuvante fortuna, brevius remoto tropo, quem finxit Noſter ex analog., ut et membrum ſq., ubi ad Bg. Lat. e P. in v. *ταξ.* addebat Sb. Ind. *ordines*, ſed G. Th. modo habuit *progrediens* ſenſim *et* pedetentim — *dolor*, it. *vadens* — *pedetentim*, et v. *grad.* 826, 1. *efferri* per *honorum* gradus *ad* ſummum *imperium*; initia fortunae ponente Capit. ſub Severo c. 2. p. 7., qui c. ſq. p. 14. *a* Severo — *iuſſus* inter *ſtipatores* corporis *ſemper* in *aula* conſiſtere. *Hinc* igitur *factus* conſpicuus, *inter* milites *clarus*, amari *a* tribunis, *a* commilitonibus *ſuſpici*, — locis *etiam* militiae *a* Severo *adiutus*, cum N. 1. Cas. „donatus praepoſituris locorum militarium“ (cf. eundem ad Lampr. Alex. Sev. T. 1. p. 999. N. 5., nihil dante G. Th. v. *locus*, quod ceperim pro dignitate, ut noſtratium *eine Stelle*, et pro gradu,) c. 4. p. 16. hic *diu* ſub *Antonino Caracallo* ordines *duxit*, centuriatus, *et* caeteras *militares* dignitates *ſaepe* tractavit. *Sub* Macrino — *a* militia *deſiit*. — c. 5. p. 18. e. *fuit* — ſub *Heliogabalo* — tantum *honore* praeditus *tribunatus*. — p. ſq. *occiſo Heliogabalo* — Romam *contendit*, quem *Alexander* miro *cum* gaudio — *ſuſcepit*.

ὡς ϛρατ.) Contra Ms. Ba. novitatem (duabus vocibus contractis in unam e ſerie omnium una male que litteris lectis) nil tenet P. libertas, uno tantum reddito ſubſt., *ἐπιμ.* aut *ἀρχ.*, deſerente et Sch. in „*ἀρχ.* *gentium* praepoſituris *praeſici*, *πισ.* *ἐπιμ.* *ϛρ.* *praeſici* curae *caſtrorum*“ ſed variante Noſtro cum 6, 7, 4. e. *τῶν ἐμπεπιϛευμένων τὴν Ἰλλυρίδος ἡγεμονίαν* per ſimpl. hic, quod cum utr. ſubſt. ex analog., cf. Geop. 2, 44, 1. *χρὴ τὸν ἐμπεπιϛευμένον τὴν τοῦ ἀγροῦ ἐπιμέλειαν*, *oportet* eum, *cui* agri *cura* eſt *commiſſa*, ſed de noſtro v. Stp. Th. 3, 143. i. hinc ſine Vs., et cum acc. *τὴν ἀρχὴν* ſupra ad 1, 12, 8. e. *τὴν τῶν ϛρατῶν ἀρχὴν ἐγχειρισθῆναι* e Krb. Obs., it. Fabr. ad S. Emp. p. 408. N. B., ſed ap. Poſſ. Sy. p. 237. m. per errorem, pro *ἐμπιϛ.* e Luc. l. laud. ad 6, 7, 4. e., ut in loco Ind. Luc. ex 3, 638. l. 47. eſt Var. L. et Gs. in Vs. aliud ſequitur, ut pertineat ad loca, ubi v. *πιϛ.* in paſſ. eſt cum aliis acc., cf. L. N. T. cum Obs. Krb. Loesn. Kypk. 2, 215. i. „Ioſ. *τὴν προϛασίαν τοῦ ἔθνους*

πιστευθῆναι. τὸν δὴ Μαξιμῖνον τοῦτον [d] διὰ τὴν προειρημένην στρατιωτικὴν ἐμπειρίαν ὁ Ἀλέξανδρος ἐπέστησε πάσῃ τῇ τοῦ στρατοῦ νεολαίᾳ, ὡς ἀ-

4. rentur. Huncce Maximinum ob eam, quam ſupra diximus, rei militaris experientiam Alexander praefecerat univerſis exercitus tyronibus, ut

d) Hic et poſt ἐμπειρ. comma in Ed., ſed modo poſt ἐμπ. in A. al.

πιστευθέντες" it. Munth. p. 327., Weſſ. ad Diod. 1, 639. N. 27. et 2, 364. N. 36. Abr. Dl. Th. et Xen. Cyr., me quidem non reperiente quid ap. Capit. in ſecundam hic rem τῶν ἐθν. ἀρχ. (ubi in Bg. Lat. v. 3, 2, 6.,) ſed iſtius locum in N. pr. e. p. 14. referente ad Noſtri primam rem ἐπιμ. στρατοπ., ut intelligantur, ut τῶν στρατῶν 1, 12, 8. e., iterum de Praetorianis, cf. 5, 8, 12.

τὸν δὴ) In hac particula, ubi P. nobiscum interpretatur, cf. 5, 3, 4., diſcedit Bg. ab iſto, cf. 6, 5, 1. 6, 7, 7. et deinde tantum in Lat. ad ἐμπειρ., ſervans formulam act. ad προειρ., cf. 5, 6, 21. et omiſſum gen. τοῦ στ., quem ſtatim reſtituimus cum Sch. in „νε. *tyronibus* univerſis *exercitus*" etſi videbimus N. ſq., unde P. haurire potuit; ſine Vs. tenente Stp. Th. in v. στ. i. ſub *militaris*, quod adi. cum ſubſt. *ſcientia* reperi ap. Iuſt., tacente G. Th., ad quam analog. Bg. potuit retinere pro ſua formula, cf. 3, 8, 14. et ἐμπ. cum aliis adi. ap. Luc. et 2, 40. l. 56. ἐμπ. στρατιωτικὴν ἔχειν, *bellici* ducis *prudentiam*, cf. infra 7, 1, 14. Sic, etſi diſerte Ind. Sb. „ἡ νε. τοῦ στ. tirocinium, tirones" et haec ſubſt. G. Th. nuda modo tenuit: tamen ap. Caeſ. b. Afr. 31, 6. *haec* propter *exercitus* ſui *praeſentis* paucitatem *et* tirocinium *praeparaverat*, at b. Hiſp. 26, 6. et 28, 2. exercitum *tironem* et *maiorem partem* exercitus *tironem*, quae redeunt tandem ad *tirones* in *exercitu* ſ. *exercitus*; ſilente etiam Lipſ. in de mil. Rom. Op. T. 3. p. 14. ſqq. et p. 43. e. ſqq.

ὡς ἀσκοίη) Prolixe de hac praefectura eius que adminiſtratione Capit. in Max. 5. et 6. cf. Veget. de exercendis tyronibus 1, 9. usque ad 20. *Boecl.*

Praeter Lampr. in Alex. Sev. c. 59. e. T. 1. p. 1028. *multi* dicunt, *a* Maximino *immiſſos* tyrones, *qui* ei *ad* exercendum *dati* fuerant, *eum occidiſſe*, quoque Capit., poſt ea, quae dedi ad §. pr. εἶτα, pergit ſic c. 5. e. *ſtatim* denique *illum* tribunum *legionis quartae*, quam *ex* tyronibus *ipſe* compoſuerat, *dedit*, (ubi Caſ. N. 2. „obſcurius Herodianus: τὸν δὴ Μαξ. — νεολ.") ſed c. 6. *accepta* igitur *legione*, ſtatim *eam* exercere *coepit*, tum c. 7. p. 23. *his rebus* conſpicuum *virum* Alexander — *in* ſuam *perniciem* omni *exercitui* praefecit, *gaudentibus* cunctis *ubique* tribunis, *ducibus* et *militibus*, ad quae *omni ex. praef.* Caſ. N. 4. „hoc nusquam Herodianus: et puto vix eſſe verum" recte, et ille ſcriptor modo intellexit male Noſtri illa §. pr. στρατοπέδων aut haec noſtrae §. πάσῃ λ., ubi P. deſerit Bg. ad membrum ὡς — στρατ., variatum cum 6, 4, 5. e. γυμνάζων τοὺς στρατιώτας καὶ τὰ πολεμικὰ ἀσκῶν, ſed conflatum ex analog., cf. 3, 15, 1. διοικήσοντα τὰ στρατ., ubi Stp. Th. 3, 1077. B. „τὰ στ. res *militares*, ut τὰ πολεμικὰ, res *bellicae*, (ſed ut ſint ſyn.) Herodi. l. 6. ὡς — παρ." cum P., ſed aliunde cum Bg. ex eodem Lat. ad v. παρασκ. ib. p. 822. e., quocum Noſter iterum ex analog. iungit adi. ἐπιστ.

σκοίη[e] τε αὐτοὺς τὰ[f] ϛρατιωτικὰ, καὶ ἐς τὸ πολεμεῖν ἐπιτηδείους παρασκευάζοι. ὁ δὲ, μετὰ[g] πάσης ἐπιμελείας ποιούμενος τὰ ἐγκεχειρισμένα, εὔνοιαν πολλὴν παρὰ τῶν ϛρατιωτῶν ἐκτήσατο[h], οὐ μόνον διδά-

exerceret eos in re militari et ad bellandum idoneos redderet. Ille vero ſumma cura peragens delegatum munus, magnam gratiam a militibus inibat, non ſolum docendo ipſos, quae facienda fo-

e) ἀσκοίη A. al. mendoſe. f) τὰ omiſſus artic. in Bs. 2. vitioſe. g) κατὰ Lu. ed. mendoſe, ut 6, 1, 18. cf. 6, 2, 3. 6, 3, 10. h) Colon in Ms. Ba. cum ed. Bc. 1. cuius 2. inde depravatum punctum.

(tacente G. Th. cum Indd. phraſin etiam Bg.) varians forſan pro privo v. 6, 6, 7. δύναμιν — παρεσκεύαζεν, cf. Dreſ. de V. med. Fi. p. 365. m. »παρασκευάζω, *praeparo* alteri *aliquid* in genere. — In ſpecie deinde dr. *praeparare milites* h. e. docere, inſtruere. Herodi.« hinc e P., ſed ut primum modo enunciatum recte habeat, de act., oppoſito med., (ut Maximinus tirones aptos faciat Alexandro ad bellandum,) verum altera notio non ſit in nudo v. παρ., ſed ſimul in adiunctis ἐπ. ἐς τὸ πολ., cum ipſum ſolum que v. potius ſtet pro facere, cf. 2, 14, 12. ϛρατεύων λ., de ſuo copulante Noſtro hoc membrum utr., ſecundum que per variationem etiam cum 2, 9, 15. πρὸς μάχας ἐπιτήδειοι et 6, 3, 2. e. εἰς μάχην ἐπιτηδ., ut cum 6, 7, 24. εἰς τὸ πολ. per praep.

ὁ δὲ μετὰ) Immenſam P. libertatem caſtigans Bg., (ut Sch. in »ἐγκ. *demandata* negotia *facere*«) in hoc membro, (per analog. iterum conflato,) ſe que ipſe deſerens, cf. ad μ. ἐπ. 1, 2, 2. 3, 3, 11. 4, 4, 4. it. ad πασ. proxime 5, 4, 9. tum de ſervata praep. 1, 1, 4. 6, 7, 12. it. de ἐγκ. 2, 3, 12. et 1, 6, 24., (ubi et de h. l. e Sep. Th.) it. ſeverior in membro ſq., quoad gradum ad πολλ. cf. 6, 7, 12., et in ſpretis liberis P. tum adv. *ſcil.* cf. 6, 6, 4. tum adi. πάντων, cf. 6, 3, 2. 6, 5, 19., tamen ex eo retinet formulam aliam, cf. 1, 4, 14. Exc. i., prae Sep. Th. v. κτ. i. ſeverius reddente Graecam Poſſ. Call. cf. laud. ad 2, 11, 13., ſed tenente G. Th. tantum hanc„ *conciliare* ſibi *amorem* ab *aliquibus*, cf. 7, 9, 24. ad εὐν. — μν., at per alias formulas rem ipſam firmante Capit. ſupra §. pr. ad ἀσκ. p. 23. et §. 3. εἶτα p. 14.

οὐ μόνον) Eſt hic modus conciliandi amoris diſcipulorum certiſſimus, non ſolum eos inſtruere praeceptis, ſed etiam exemplo. Cauſa rei non modo videtur haec eſſe, quod *ſegnius irritant animos demiſſa per aures, quam quae ſub oculis ſubiecta fidelibus*, verum etiam, quod, ut Plinius ait Pan. 45, (6. e.) *melius homines exemplis docentur, quae in primis hoc in ſe boni habent, quod approbant, quae praecipiunt, fieri poſſe.* Latin. Pacatus Paneg. c. 15. exaſperat *homines* imperata *correctio*: blandiſſime *iubetur* exemplo. *Leisn.*

Ad Capit. c. 6. p. 20. i. prorſus *ut* ſe *parem* militibus *praeberet* Caſ. N. 2 „exemplo, quod efficaciſſimum docendi genus eſt, ad omnia praeibat, quae militibus imperaret. Lege hic Herodianum« huc reſpiciens hauddubie, ubi Noſter poſt Marcum 1, 2, 6. 1, 5, 12. et Caracallum 4, 7, 6. ſqq. 13. 4, 13. 15. 4, 14, 8. tertium proponit ducem

σκων αὐτοὺς τὰ ποιητέα, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔργοις πάντων προηγέμενος[i], ὡς μὴ μαθητὰς εἶναι μό-

rent, ſed et laboribus omnibus praeeundo; ut non diſcipuli eſſent ſolum, ſed et ae-

i) Comma hoc in A. al. pro puncto Lu. al., ſimiliter corrupto e colo Stp. rel.

exercitus, qui ſit miles ſimul et commilito, per elogium hoc totum ſententias conflans ſuopte ingenio aut ex analog., ſed P., in prima parte hac liberrime verſatus, etiam addito adv., deſeritur a Sch: partim in „ποι. quae *gerenda* forent, *docens*, ἐργ. *operibus*, opp. verbis, προηγ. praeiens *omnibus*, factis“ fere e Sb. Ind. „πρ. op. *et* factis *praeiens*“ cf. in variationem 4, 8, 15. διοικήσας τὰ πρακτέα, Poſſ. Sy. p. 185. m. „Baſil. ἡ μὲν ἀληθὴς φρόνησις διάγνωσίς ἐστι τῶν τε ποιητέων καὶ οὐ ποιητέων, *vero prudentia* diſcretio *eſt* faciendorum *et* non *faciendorum*“ Suid. ſine loco, ποιητέον, ἀντὶ τοῦ δεῖ ποιεῖν, *faciendum eſt*, porro cum v. ſubſt. Plut. Hs. 9, 15. e. τοῦτο ποιητέον ἐστὶ, ſed neutr. cum ſubſt. maſc. in formula ib. 2, 3. εὐγένεια, ἧς δὴ πλεῖστον λόγον ποιητέον τοῖς λ. cuius *quidem* ſ. *ſane* maxima *ratio* ducenda, *habenda eſt* iis, *qui* rel. it. cum numero plur. Xen. Cyr. ſine Ind. 1, 6, 31. ἃ ποιητέον ἦν, Th. V. 1. p. 76. e. *quae* patrari *oporteret*, ſed eodem ſexu cum ſubſt. fem. Thuc. ταῦτ' οὖν ἀμφοτέροις αὐτοῖς λογιζομένοις ἐδόκει ποιητέα εἶναι ἡ ξύμβασις, *haec* igitur *utrisque* (illis) reputantibus *compoſitio* facienda *videbatur*, e quo ad 1, 6, 21. τὸ πρακτέον allato exemplo cum pron. interrog. (quo hic declinat iterum Bg.) add. ap. Luc. 1, 494. l. 80. αὐτὸς εἴσομαι, τί ποιητέον, *ipſe* ſcivero, *quid* fieri *conveniat*. Sed in Ms. Bg. notarat Leisnerus per lineam ſubtus ductam plumbo adiectivum *omnibus*, innuens, credo, ambigue ſtare, ut ad pr. ſubſt. trahi queat. Sed non ſtultiſſimus lector facile videat, Bg. ſequi ordinem Gr. et rectionem Lat. ſui v., quod habet abl. rei, *laboribus*, et dat. pers., *omnibus*, ſcil. militibus, ad quam Lat. analog. reſpiciatur, maxime in abl. rei, ſed et ad illam Gr. in N. T., ubi v. noſtrum habet acc. pers. ſimul, Rom. 12, 10. τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, quam rectionem ſolam novit Stp. Th. v. e., cf. Suid. Dreſ. de V. med. cum Abr. Dl. Th., ubi et in rem crit., ſed, praeter Hſy. cum N. e Lxx. Prov. 17, 14. de re, cum gen. rei, tropice, ut abſolute ap. Long. Mor., (ubi et affine adv. προηγουμένως, it. ap. Luc. et Ioſ.) cum Poſſ. Call. et de pers. Xen. Hell. cf. phyſice, de pers., cum acc. rei ſ. loci ib. Ἀνβ., ſed cum pr. ἐπὶ ib. Pol. Z., (ubi et de re, abſolute,) it. cum dat. pers. ib. Cyr. et Ariſt. Plut. v. 1196., ſed cum gen. pers. ap. Diod. 1, 97. l. 22. φασὶ τῆς Ἴσιδος προηγουμένους τοὺς κύνας, canes *Iſidi* duces *fuiſſe*, quocum adeo Noſter in v. cum pers. caſu ſecundo.

ὡς μὴ — ἀλλὰ) Forte ἀλλὰ καὶ ζηλ. *Reisk.* qui aliquoties iam ſic addebat, cf. 3, 4, 16. (non item 6, 5, 9.,) ut quoque Ms. cf. 3, 6, 22. e., quocum facit hic P., et cum hoc ipſe Bg., ſed alio ordine, diſcedens idem in aliis huius membri, ad quod habui, praeter Stp. Th. 1, 1403. F. „non *diſcipulos* tantum, *ſed* aemulos *etiam* atque *imit.* illius *virtutis*, (fere cum P., ſed per prava 2, 939. F.) Herodi. l. 7. de Maximino ita tyrones erudiente, ὡς — ἀνδρ. *et* imit. *virtutis*„ ſolum quidem μαθ. e Rs. O. V. 5. Dem. Fi. Ae. et Luc., ſed e Xen. ſine Ind. Mem. S. 1, 6, 3. ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων ἔργων οἱ διδάσκαλοι τοὺς μαθητὰς μιμητὰς ἑαυτῶν ἀποδεικνύουσιν, λ. tum ex Iſ. Or. 1. ad Dem. 4, 38. μιμητὴν καὶ ζηλωτὴν τῆς πατρῴας ἀρε-

νον, ἀλλὰ [k] ζηλωτὰς καὶ [l] μιμητὰς τῆς ἐκείνου ἀνδρείας. ἔτι τε καὶ δώροις αὐτοὺς καὶ παντοδαπαῖς τιμαῖς ᾠκειώσατο. ὅθεν

muli ac imitatores eius virtu-
6. tis. atque etiam muneribus
omni que genere honorum eos
7. ſibi adiunxit. Quaprop-

k) ἀλλὰ καὶ ζηλ. Ms. Ba. v. N. l) Hoc καὶ omiſſum in Lu. mendoſe.

τῆς γενόμενον, ſeverius in vulg. "Vs. ed. Iunck. p. 174. §. 21. imitatorem *et* aemulatorem *paternae* virtutis *factum*, quam in Wolf., qui melius in Annot. p. 85. i. ſuper diſcrimine, quod eſt in iunctis per copiam ſyn. e genere ac forma ſ. proprio et tropico, ſed hic mutata ratione ap. Noſtr. et ſerie, ſed ap. Ioſ. 2, 371. m. ζηλωταὶ τῆς ἀνδρείας γενόμενοι.

ἔτι τὲ) Servante P. tantum καὶ, rel. copulis contractis in aliud pron. relat., facit Bg. in ἔτι τὲ, ut alibi, cf. 5, 4, 7., (dum et ſine cauſa Ind. Sb. hinc „ἔτι τε, pro ἔτι δὲ“) retinens rel. ex illo, cf. in ὠκ. 3, 15, 12. (quod cum abl. ſuis hic copulat Noſter per analog.,) ſed liberior in ordine pron. et diverſus a ſe in formula per abl. ad παντ. cf. 3, 9, 8. 5, 6, 12. 14. 21. et in rem ipſam Capit. c. 8. p. 24. e. ea *fuit* ſemper *aſtutia*, ut *milites* non *ſolum* virtute *regeret*, ſed *etiam* praemiis *et* lucris *ſui* amantiſſimos *redderet*, (ubi Caſ. N. 3. huc ſpectat ſine Vs.) poſtea tamen et *in* milites *ſaeviebat* c. 13. p. 39.

ὅθεν) Ms. res prima in omiſſo artic. minus fuerit hinc, quod elaberetur ob ſq. ſimilem ſyllabam, quam ex ingenio librarii per comparationem cum forma illa nuda, cf. proxime 5, 5, 16. προβάτων πολὺ πλ. aut per inſcitiam iſtius, non recordantis aliam illam rationem, qua praemittitur artic. adiectivo et ſubſt., cf. 1, 14, 10. τὸ πᾶν ἔργον, etc., dum variatur cum alia tertia formula, quae habet articulum intra adi. et ſubſt., cf. 3, 12, 7. πολὺ — τὸ — φίλτρον et 4, 1, 3. πολὺ — τὸ ὕποπτον, cf. L. N. T. nuda πολὺ πλῆθος et πλῆθος πολὺ, it. 1 Petr. 1, 3. κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος, Plut. Hs. 8, 6. ὁ πολὺς πλοῦτος, ſed 14, 18. per aliam formam τὸ πολὺ τῆς ἀκρατοῦς ὀργῆς, porro ap. D'Orv. Ch. ἡ πολλὴ τῆς ςρατιῆς, it. nudum ὁμιλίας — πολλή, at Diod. πολλὴ τῆς Ἀσίας, it. τῆς χώρας πολλὴν, it. πολλῇ τῇ συμφορᾷ, cum 2, 436. N. 35:, Thuc. Herdt. Iſ. Ev. cui add. πολλὴν συγγνώμην c. 3. i., Fi. The. Pal. et Ae., cui add. πολλοὺς πόνους 3, 7. e. Rs. O. V. 4. 8. And. Fa. Ae. ex 81, 1. αἷμα πολὺ, it. 103, 2. πολὺ — φάρμακον, it. 39, 2. ἐκ τῆς πολλῆς μάχης, ſed 30, 1. πολλῷ τῷ ῥοίζῳ, Eur. Phoen. V. p. 560. et ſine Ind. Xen. Cyr. 1, 5, 9. e. πολὺν — ὄλβον, ſed 1, 6, 20. m. οἱ νόμοι δὲ οἱ πολλοὶ, alio adeo genere et poſtpoſito adi. cum artic., ut alio ſenſu ap. Luc. 3, 458. i. Δευκαλίωνα, ἐπὶ τοῦ τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο, ſub *quo* multa *illa* aqua *fuerit*, ut pro pron. demonſtr. valeat articulus, etſi idem redundans ib. 1, 420. i. in hoc, τὰ πολλὰ δ' ἐςαῦθις ὄψει, plura *in* poſterum *viſes*. Alterum Ms. eiusdem pertinet ad diſtinctionem, ubi librarius, e ſerie Codd. omnium una, poſuit comma pro libidine, prorſus ut 3, 1, 7. ante adv. μαλ., nihil dirimente P., ut qui id adv. omiſit, liber idem in rel. hic, unde Bg. modo ad ὅθ. et νεαν., ipſe liberior in membro ἐν οἷς λ., pro ſeverioribus, *in* quibus *erat* magna *multitudo*, (cf. 1, 2, 7.) *magnus* numerus *Pannoniorum*, tum in ordine ſq. membri, ubi P. alium illum Ms. ſequitur, tranſpoſito iterum v. aut ſubſt., cf. 6, 2, 9., ſed vel ſic manente hiatu. Sic etiam de ſuo Bg. in ſq. et iterum in μὲν

οἱ νεανίαι [m], ἐν οἷς ἦν τὸ πολὺ πλῆθος Παιόνων μάλιστα, τῇ μὲν ἀνδρείᾳ τοῦ Μαξιμίνου [n] ἔχαιρον, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον ἐπέσκωπτον, ὡς ὑπό τῆς τε [o] μητρὸς ἀρχόμενον, καὶ διοικουμέ-

ter adoleſcentes, quorum vulgus conſtabat ex Pannoniis potiſſimum, ut Maximini virtute delectabantur, ita Alexandrum cavillabantur, quod matris imperio ſubiectus eſſet,

m) In Stp. rel. parentheſis ſigna erant ab ἐν —— μάλιστα ſine commatibus, quae poſt νεαν. et μαλ. in A. al. Sed in Ms. Ba. erat ſic: νεανίαι, ἐν οἷς ἦν πολὺ πλῆθος παιόνων, μάλιστα τῇ μὲν λ. v. N. n) ἔχαιρον τοῦ μαξιμίνου. Ms. Ba., ut poſt ἔχαιρ. punctum fuit in A. al., comma in Bs. 2. L. al., ſed colon in Stp. rel. v. N. o) Ms. Ba. ὡς ὑπὸ τῆς μητρ. ἀρχόμενον, καὶ λ. v. N.

— δὲ, ut 6, 3, 9., dum Noſter ex analog. in ἐχ. cum ἀνδρ., it. in ἐπισκ. cum acc. pers., cf. Ind. Sb., (ubi et cum dat. pers.,) ſed ſimul cum adv. et abl. modi Plut. Hs., it. cum pr. εἰς et acc. pers. Ael. V. h., ut abſolute ſine Ind. Xen. Cyr. 1, 3, 10., ſed per variam rectionem ib. Bach. et M. S. cui add. 3, 11, 16. Luc. Poſſ. Call., at in rem crit. Diog. L., quorum nemo habuit cum ſq. ὡς, ut ſcribatur ad analog. illius ſyn. ἀποσκωπτ. 4, 12, 3. cum que variatione, ubi Bg. per *quod* iterum, cf. 3, 12, 8., ſed hic e P., deferens eius Lat. et liberum adv.

ὑπὸ τῆς τε) Quo ſchemate calumniae mox ipſe Maximinus c. 9. (6, 9, 8. m.) μειράκιον μικρὸν, μητρὶ δουλεῦον, vocat. *Boecl.*

Crimen tangente Noſtro verum iterum, ut iam 5, 8, 20. 6, 1, 2. 10., at cum variata oratione, P. ſequitur Bg. in oppreſſo τὲ, quod et Ms. removet, ſequente καὶ in proximo membro, cf 6, 6, 1., ubi vel putabitur non ſuo ſtare loco, poſtpoſitum longe, atque adeo in regione quarta, cum praeponi debuiſſet, ὥς τε ὑπὸ λ. cf. 5, 2, 5. vel confuſum pro γὲ, quod, pro *ſcilicet* reddendum, in primis poſt ὡς, et ſyn. illi ſolenni ap. Noſtrum ὡς — δὴ, cf. 5, 6, 16. e. 2, 4, 15., ſolent omittere iſti Intp. cf. 6, 4, 13., in quam quidem confuſionem hic ego inclino potius ob hanc cauſam, quoniam in ſq. membro mutatur oratio; ut v. ἐπεσκ. ſtet in rectione dupl., (per ſingularem itidem Noſtri rationem,) primo cum ὡς et particip. acc. pers., deinde ſimul cum gen. conſq., quae utr., per ſe ſyn., atque iuncta adeo a Noſtro ſine vitio, cum alias ſeparatim obtineant, propterea a Bg. tractantur eodem modo, ſic, ut reſolverit illos gen. per cauſalem repetitam, mutato καὶ in ſyn. τὲ, qua in cauſa tamen videatur iſtud vulg. τὲ in praec. membro nimis a principio enunciationis remotum; niſi huic particulae, ut ſupra iſti δὲ, tribuas liberum ſitum; ſicut eundem eiusdem quartum reperi locum ap. Abr. ad Ae. 1, 330. e. ſq. τύφῳ σὺν ζάλῃ τ᾽ ὀμβροκτύπῳ, cf. ib. p. 18. i. Sed in formula ἀρχ. ὑ. Bg. aeque liber, ac P., quocum Stp. Th. 1, 561. F. m., afferens eadem dein e Plut., ubi licuit, *quod a matre regeretur*, cf. 4, 10, 6.

διοικουμένων) Variatur cum 5, 5, 1. m. διοικηθέντων αὐτῷ — τῶν ἐπειγόντων ὑπό τε τῆς μάμμης λ. et cum 6, 5, 1. τούτων — αὐτῷ διοικηθέντων, per tempus aliud, ſed cum 2, 10, 4. e. διοικουμένη — ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ, it. 2, 11, 7. ἐς ἴσον — ὑπὸ δημοκρατίας τὰ Ῥωμαίων διῳκεῖτο, per ſubſt. it. 6, 1, 2. e. ἡ διοίκησις τῶν πραγμάτων καὶ ἡ τῆς ἀρχῆς οἰκονομία ὑπὸ ταῖς γυναιξὶ

νων τῶν πραγμάτων ὑπ' ἐξουσίας[p] τὲ καὶ γνώμης γυναικὸς, ῥαθύμως τὲ καὶ ἀνάνδρως τοῖς πολεμικοῖς προσφερομένου ἐκείνου· ὑπεμίμνησκον δὲ ἀλλήλους τῶν

quod que adminiſtrarentur negotia auctoritate et conſilio mulieris: ſegniter que et timide res belli tractaret ipſe. 8. In memoriam etiam revo-

p) Ms. Ba. ὑπ' ἐξουσίᾳ τὲ καὶ γνώμῃ γυναικὸς· ῥαθ. v. N., ſed poſt γυν. punctum in A. et ſub ῥαθ. iota in una ed. Lu. cf. 5, 5, 2.

διῳκεῖτο, ad quem caſum alium tertium que (ſecus ac 6, 4, 4.) reſpexerit Ms. auctor, it. ad 5, 8, 20. ὑπὸ τῇ μητρὶ — παιδαγωγούμενον, niſi incidit lapſus iterum in ς et iota poſtſcripto, cf. 6, 3, 2. εὐεξ., dum per ſe poſt pr. ὑπὸ valent caſus utr. cf. 2, 7, 7. 2, 9, 2. ὑπὸ μιᾷ — ἦσαν ἐξουσίᾳ, ſed Noſter de ſuo copulat omnia; praebente Sch. tantum in διοικ. „τῶν πρ. ὑπὸ γυναικὸς, *tanquam* gererentur *res* a *muliere*, πραγμ. rebus *adminiſtrati*;" deſerto etiam P., qui, praeter libertatem rel., pro ſubſt. γυν. ſubſtituerat merum pron. ἐκείνης, cf. 6, 1, 16. 'Αλεξ. 5, 4, 4. κορ. 5, 8, 16. ϛρατ., ut Bg. exprimit Lat. v. *admin.* rectionem cum nudo abl. cf. G. Th. Similiter in ſq. membro conflantur omnia per analog. et e ſuperioribus, cf. 2, 7, 1. 5, 4, 11. 6, 6, 13. et Stp. Th. 4, 118. E. m., ubi oblique e Noſtro de formula προσφ. τοῖς πολ. agit, habens Lat. modo ſimilem illi Bg. „*res* bellicas *tracto*" dum e P., libero in omiſſo pron., cf. 5, 2, 5., ſervat hic Bg. tantum Lat. ad utr. adv., quae copulat Noſter de ſuo.

ὑπεμίμνησκον) Cum pr. §. libere P. iungit hanc per particip., omiſſa copula, quam Bg., pro τὲ acceptam, reddit, ut 1, 2, 10. m., diverſus ab illo (e m. Stp. fere) ad formulam ὑ. ἀλ. cf. 1, 4, 14. et a ſe ipſe in ſuperioribus locis, cf. 6, 2, 11., etiam a Sch. „ὑπ. ἀλ. τούτων, admonebant *alter* alterum *rerum iſtarum*, πτ. errorum *eius*, commiſſorum *cunctatione*, ſ. *detrimenti*, illati *cunctatione*" expleto particip. aliquo ad binas praepp. intra artic. cum ſubſt., ſed ut commodius, etiam quam P. aliud, ſit Bg. illud συμβάντων, cf. 7, 11, 1., qui et ſeverior tum in δ. μελ. ἀ., mutato tantum ordine pron., (cf. Thuc. 174, 27. διὰ τὴν ἐκείνων μελ. τῶν ἐς ἡμᾶς δεινῶν, propter *dilationem* malorum, *quibus* illi *nos* erant *affecturi*, ap. quem et ſyn. abl. P. μελλήσει et τῇ μελλήσει,) tum in dupl. rectione v. ὑπεμ., primo cum gen. rei, deinde cum coni. ὅτι, quae, ut rel. hic omnia, conflantur ex analog., cf. ad 3, 15, 11. et ſine Ind. Thuc. 487, 81. cum Abr. Dl. τοὺς 'Αθηναίους — τάδε ὑπομιμνήσκω, ὅτι λ., ubi tamen proprie unus comparet caſus acc. tum pers. tum rei ſ. pron., a quo, non a v. ὑπν., pendet coni. ὅτι, procedentibus et hic ſeverioribus, *admonebant* etiam *ſe* invicem *tum* illarum — *calamitatum*, tum *quod* nihil *forte nec* magnum *exhiberet*, praeſtaret, ederet, *adverſus* Germanos *profectus*, ſed Noſtro reſpiciente cum variata ſententia iſta 6, 7, 8. cf. de ſubſt. πτ., in notione Bg. (cui ſyn. *clades* Stp. Th. aliunde,) Ind. Sb. (e Zos. 1, 45, 5. 1, 51, 1.) et ej. Di. H. T. 1. Rs. O. V. 4. Diod. Ioſ. et Theogn. Mox iterum variatur cum 6, 7, 24. μηδὲν γενναῖον ἢ πρόθυμον εἰς τὸ πολεμεῖν παρέχοντος, iunctis per analog. omnibus, ſed peculiari ratione duobus ſecum adi. cf. de νεαν. cum aliis adi. Dem. et Di. H. S. T. 2., ubi et T. 1. οὐδὲν ἔχοντες ἐπιδείξασθαι μέγα

τε ὑπὸ ταῖς ἀνατολαῖς διὰ μέλλησιν αὐτοῦ πταισμάτων, καὶ ὅτι μηδὲν ἀνδρεῖον, μηδὲ[r] νεανικὸν παρέχοιτο, εἰς Γερμανοὺς ἐλθών. ὄντες οὖν καὶ ἄλλως πρὸς τὸ καινοτομεῖν ἐπιτήδειοι, καὶ τὸ μὲν πα-

cabant alii aliis eas quae in Oriente propter eius cunctationem eveniſſent calamitates: quod que nullum forte nec virile factum edat Germani-
9. am ingreſſus. Cum ergo eſſent alioquin etiam ad res novandas proni, ac praeſens qui-

r) μὴ δὲ νεαν. Ms. Ba. cum A. al. cf. 6, 7, 16. e.

καὶ νεανικὸν ἔργον, cum *nullum* poſſint *memorare* egregium *ac* virile *facinus*, ut Stp. Th. 2, 1036. i. hinc „nullum *adbuc* forte *virile* ve *facinus*“ qyale ſubſt. hic Bg. ſupplet de ſuo, reddens et eodem Lat., pro aliorum *magnum*, cf. laud. ad 1, 7, 3. et Luc. 2, 516. l. 5. *οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν φίλων παρέχεσθαι τολμᾶτε*, *nihil* laude *dignum* praeſtare *pro* amicis *audetis*, quod med. et hic pro act. etiam adeo, ſi vel maxime addas pron. *ſibi*, quoniam hoc tamen refertur ad alios, milites, non vero ad Alexandrum, cf. lib. de V. med. Fi. p. 59. e. ſq., ut per copiam ſunt ſyn. duo adi. e tropo diverſo, ſicut pr. ἀνδρ. per Lat. alterius νεαν. reddit Bg. ſupra 6, 4, 12., ſed 3, 9, 6. etiam v. ἐλθ. (ſenſu hoſtili, variatum cum 6, 5, 18. 20. εἰςελθ.) et εἰς Γερμ., ut 6, 7, 11. ſecus ac P., qui tamen liber in omiſſo v. ἐλθ. et contra in ſuppleto adv. ad v. pr. παρ. cf. 5, 8, 20. e., ut Bg. negligens in conſecutione temporum Lat., uſus praeſenti *edat* poſt impf., cum in Gr. ſane nec hic conſecutio in opt. praeſ. poſt impf.

ὄντες οὖν) Severior P. in ordine primi καὶ, quaſi referatur ad ſq. καὶ, pro mera copula: at Bg. ſuo ordine alium eius voculae ſenſum demonſtrat, qui et verior ob praemiſſum particip. ὀντ., quod, copulatum per ſecundum καὶ, reſpicit ad ſq. particip. ἡγ., cf. 2, 15, 4. In rel. Bg. ex illo, cf. in Lat. ad ἐπιτ. 2, 7, 13. ἐς καινοτομίαν τῶν καθεστηκότων ἐπιτ. pro quo variatur etiam in praep.

τὸ μὲν παρ.) Haec cupiditas rerum novandarum militum animis per largitiones illas immodicas, de quibus aliquoties iam monuimus (ad 2, 6, 21. 2, 14, 10. 1, 4, 18.) conciliata eſt, erupit que in perpetuas principum lanienas. Quae res breves ſcilicet ſequentium principatus fecit. Unde Lampr. in Alex. c. 64. (i. T. 1. p. 1036.) *hactenus* imperium *populi Rom.* eum *principem* habuit, *qui* diutius *imperaret*, poſt *eum* certatim *irruentibus*, et *aliis* ſemeſtribus, *aliis* annuis, *plerisque* per *biennium*, ad ſummum *per* triennium *imperantibus*, usque *ad* eos *principes*, qui *latius* imperium *tetenderunt*, Aurelianum *dico* et *deinceps*. Neque breves modo principatus hinc effecti, ſed etiam indignis imperatoribus foedati ſunt, dum milites nihil, niſi pecuniam ſpectant aut ſperant. Quam in rem eximia eſt egreſſio Aurelii Victoris in Caeſarib. 24, (9. ſqq.) *Boecl.*

Brevitatem P. deſeruit quoque Sch. in „παρὸν pro ſubſt. ἀρχ. *praeſentem* ſtatum *imperii*, ἐξ. principatus *diuturnitatem*“ quae cum fece-

ϱὸν τῆς ἀϱχῆς βαϱὺ διὰ μῆκος ἐξουσίας ἡγούμενοι, ἀκεϱδές τε ἤδη [s], πάσης πϱοαvη-

dem imperium grave propter diuturnam potentiam exiſtimarent, minus que lucroſum iam,

s) Nullum comma hic modo in Pat. et Par. 2. v. N.

rint tautologiam: preſſit Bg. veſtigia Gr. ſcriptoris in ἐξ., mutato tantum ſubſt. μηκ. in adi. ſ. iterum ſubſt. duplici in adi. et ſubſt., ut pr. τὸ π. τῆς ἀϱχ. Et ſane iuncta ſecum a Noſtro peculiari ratione duo illa ſubſt. habeant aliquam abundantiam, cum ſuffecerit ſolum adiunctum διὰ μηκ. eo primum ἀϱχ. abſtractum non poſſit commode ſumi pro concreto, ob ſq. τὸ μελλ. λ. ſimul cum perſ. ſ. concreto τῷ κτωμ. Itaque melius accipietur ἀϱχ. de modo imperandi aut dignitate; niſi dupliciter velis aſſumere, hic quidem de concreto, ſed de abſtracto deinde; ſenſum ut quisque intelligat hunc eſſe, praeſens imperium cum milites ducerent ſibi grave moleſtum que propter id ipſum, quod diuturnius eſſet et tamdiu duraret, et hinc, praeſentem imperatorem, cum ſuo regimine per matrem, ſibi moleſtum putarent, quia longius imperaret et viveret, praeſentem que imperandi poteſtatem haberet; unde deinde ab abſtracto Noſter ad concretum pergit in ἀποσκευάσ. τὸν Ἀλ rel., varians cum 1, 4, 11. εἰς ἀϱχῆς. μῆκος λ. et ducens ſua minus e Xen. M. S. 1, 6, 9. e. ϛϱατεύοιτο δὲ πότεϱος ἂν ῥᾷον, ὁ μὴ δυνάμενος ἄνευ πολυτελοῦς διαίτης ζῆν, ἢ ᾧ τὸ παϱὸν ἀϱκοίη; quam e Thuc. 52 61. ἡ δὲ ὑμετέϱα ἀϱχὴ χαλεπὴ δοκεῖ εἶναι εἰκότως. τὸ παϱὸν γὰϱ ἀεὶ βαϱὺ τοῖς ὑπηκόοις, at *noſtrum* imperium *durum* eſſe *videtur*, nec *immerito*. Nam *praeſens* rerum *ſtatus* ſubditis *eſt* ſemper *gravis*, cf. in relata et opp. ap. Dem. 11, 22. νυνὶ δὲ τὸ μὲν παϱὸν αἰεὶ πϱοϊέμενοι, — τὰ δὲ μέλλοντα λ.

πασ. πϱ. φιλ.) i. diuturnitas ac ſecuritas imperii effecerat, ut Alexander, id quod amittere non metuebat, quovis ſtudio ac donis conſervare ſibi negligeret. Quaevis enim res eo nobis carior, quo maius eſt amittendae eius periculum. φιλοτιμία autem h. l. nihil aliud eſt, niſi ſtudium conſervandae dignitatis ſ. imperii, quod in prioribus imperatoribus ſummum fuit, quare donis milites ſaepius ornarent. *Stroth.*

Prioris membri, τὸ μὲν παϱὸν τῆς ἀϱχῆς ἡγούμενοι ἀκεϱδές ἤδη, cum *praeſens* imperium *putarent* milites *minus* iam *lucroſum*, nulla commoda, lucra, dona afferre, (ubi adi. ἀκ. reperi tantum ap. Hſy. ſine N. et Di. H. S. T. 1.) huius igitur membri ac rei rationem reddit Noſter per hos gen. conſq., ubi Bg. retinet P. modo ad v. πϱ. partim, (cum Leisn. etiam per ſigna innuerit, tum hic omiſſam in Vs. praepoſitionem, tum in pr. membro adv., quae utr. e P. ſtatim reſtituimus,) ſed totum Stp. Th., (qui hinc tantum v. tenet, cognitum mihi phyſice, de pecunia, e Rs. O. V. 4. 6. Dem. Fi. The. p. 63. b. Thuc., ubi et tropice, de pers., ut et Ael. V. h. it. e Suid. ſine loco, cf. in augmentum ſimpl. et compoſſ. ad Moer. p. 25. Thom. M. p. 55. et ad Diod. 2, 245. N. 59.) it. in φιλ. i., ubi 3, 1558. e. ſq. ›ap. Dem. erogatio publice facta, quae etiam ἐπίδοσις dr., ut donativum et congiarium; quae λαμπϱαὶ ἐπιδόσεις et μεγαλόφϱονες dicuntur ab Herodiano, Bud. C. (1197, 43.) Significat etiam *liberalitas*, inquit idem (Bud. l. l. pen.) Sic idem (quod non deprehendi) φιλοτιμίαν ap. Dem. interpr. actionibus *a* munificentia *manantibus*, et (365, 18.) ex Plut. φιλοτιμίαις *libera-*

λωμένης φιλοτιμίας [t], τὸ δὲ omni pridem conſumta muni-

t) Hoc commà in A. al., pro puncto Bg. 1. al. et colo Stp. rel. v. N.

litatibus largitionibus *que*" ubi adeo ipſum Bg. Lat. (ap. G. Th. cum πολυδωρίαι) ſed per Lat. *liberalitas* etiam ap. Ioſ. 1, 585. ſ. 1. e. 769. ſ. 1. e. Ael. V. h. it. per Lat. *largitio* Rs. O. Dem. V. 8. Lyc. quo et referam V. 4. ex 56, 27. et V. 7. Iſ. cf. Krb. Decr. A. p. H. cum Hſy. φ., δωρεὰ, ſine N. nec coll. Suid. φιλοτιμίας, δωρεᾶς, *largitionis*, quae *fit* ex *ambitione*, ſed in notiones rel. V. Eur. Ph. cum Schol., etiam ad v. 570. Vig. Loesn. O. p. 268. (2. Ariſt. Plut. Herdt. Diod. cum 1, 517. N. 16. Polb. Xen. Z. Pol. Bach. et Cyr., ſed Dem. ſine Ind. 22, 21. 150, 14. 247, 7. 395, 18. 410, 21. 617, 14., porro cum pr. πρὸς Di. H. S. T. 1. et in rem crit. Fi. The., qui ad l. l. ante v. πρoαν. cenſebat valere interdum pro ſimpl., quo neſciebam, an ſpectaret Bg., cuius notionem hic in ſubſt. φιλ. videtur et innuiſſe Memmius in ſuis „*ambitioſa liberalitate*." Ego quidem fecerim huius ſubſt. notiones has, ut ſit 1) amor ſtudium que honoris et honorum, ſ. ambitio, 2) quidquid cum ea coniunctum, atque hinc 3) aemulatio, 4) ſtudium vehemens, 5) largitio et liberalitas, quae fit honoris vel conſequendi vel retinendi cauſa, 6) univerſe ſtudium et cupiditas, 7) univerſe largitio et liberalitas ſ. munificentia, 8) praecipue externa contentio, certamen, praelium, 9) in plur. nominatim ipſi ludi, in quibus edendis oſtendebatur liberalitas et munificentia. Verum h. l., ſive cum Bg. univerſe reddatur, ſive cum Strotho et Memm. per ſecundariam illam e notatione notionem, videtur Noſter in formula ſua, per analog. conflata, indicare, finitas fuiſſe ac deſiiſſe pridem et inde a multo tempore largitiones in milites, donativa et congiaria, ſive ob pecuniam, in bellorum neceſſitates impenſam, ſive a matris ſordibus repoſitam, quae ſordes et parſimonia matris ipſi Alexandro infamiam et contemtum contrahebant, quanquam ab iis alieno, cf. 6, 1, 14. 16. ſq. 6, 9, 9. 16. ſq., qui propterea militibus rurſus pollicebatur omnia commoda ib. §. 2., ut ſemel modo ipſius in eos narrantur a Noſtro largitiones 6, 6, 5. ſq. poſt clades in Perſia, quibus largitionibus mater ab initio ipſa eosdem corrupit 5, 8, 6., ut Maximinus ſibi conciliavit noſtro cap. §. 6. 16. Caeterum, etſi adv. ἤδη per ſe aptum erat etiam ſq. membro: tamen, cum P. quoque id in pr. oſtendiſſet membro cum Mss. tacite et edd. principibus, comma reliqui vulg.

τὸ δὲ μελλ.) Cum prioribus ita arcte haec, ob idem ἡγούμενοι, a quo pendent adhuc, cohaerebant, ut una cum diſtinctione maiori §. novae numerum ed. Bc. neceſſario deberemus tollere, ſublaturi iidem illum, quem nominavimus decimum ante v. ἐβουλ., quia in periodo per particip. ὄντες illud v. finiti temporis non divelli recte poteſt, nec diſtinctione eadem maiori ſegregari, niſi §. longior futura erat, et diverſi nimis a ſuperioribus edd. numeri extitiſſent noſtri. Sed Noſter etiam hic ſua conflavit omnia partim e prioribus, partim ex analog., ut cum τὸ μελλ. novum πρoς., quam copiam ſyn. ex alio tropo tulit, ſecus ac P., tamen etiam Sch. in „μ. *futurum* et *accedens* imperium, πρ. *futurum* et *recens* mox *adventantem* ſtatum *imperii*." Sed peculiare eſt εὐ. pro adi. cum praep., ubi deſeritur iterum P. a Sch. quoque in „ε. *bonam ſpem* praebens *ad*, κ. ad *lucrum* captandum *bona ſpes*" qui male

μέλλον καὶ προσιὸν ἔς τε [u] τὸ κερδαλέον αὐτοῖς εὔελπι, καὶ τῷ κτωμένῳ παρὰ προσδοκίαν

ſicentia: futurum autem et inſtans cum ipſis ob lucra optabile, tum adipiſcenti praeter

u) Al. ἔς τε. Alii omittunt. *Leisn.* in m. A. quae habuerunt ἔτι cum Bs. al. et ipſo Ms. Vi., mendoſe, ex ſerie omnium una et confuſa vocali, cf. 5, 6, 13. κατειν.

hic pro ſubſt. in extr., cum reſpiciat ad pr. τὸ μελλ. et πρ. τῆς ἀρχ., ut malim tamen *ad* lucra *ſpecioſum* ſ. *ſpei plenum*, repertis modo ap. Soph. Ai. πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς, it. τὰ κερδαλεώτερα ap. Di. H. S. T. 1., ſed adi. noſtro abſolute ſ. cum ſubſt. ap. L. Bos. Ell. Poſſ. Call. Suid. Hſy. cum Lex. Apoll. (in alium ſenſum ap. Hom.) Call. Xen. Cyr., ſed cum pr. ἐν πολέμῳ ib. Z. Pol., ubi et cum pr. εἰς et acc. rei, ut cum acc. perſ. ap. Gs. Chr. et Thuc., ubi et affine adv., ut κερδαλεόφρων ap. Luc., ſed κέρδιστος de pers. Hom. it. κερδῷος Lyc. et Fa. Aes.

τῷ κτωμ.) Neſcio, an Mss. novitatem reperiat quis in P. „*plus* aliquantum *utilitatis* honorum *que* ipſis *ac* ſtudii *delaturum*" quaſi pron. τι, poſt adi., acceperit vi illa augendi; ut tamen libertas eius rel. nihil decernat, et, qui pronunciatus eſt a me in Var. L. error, probabilis maneat, cum et priora adi. dederit ſola Noſter, ubi diſcedit Sch. etiam a Bg. in „κτ. *adepto* imperium" innuens ſuppletum pron. αὐτὸ ſ. αὐτὴν, τὴν ἀρχὴν, (cf. abſolute ſic ap. Aeſch. Fi. 1, 13. e. θείᾳ μοίρᾳ παραγίγνεται κτωμένοις.) ſed cum Bg. plane in formula π. πρ., variata cum adv. ἀπροσδοκήτως 4, 13, 12. et cum illis 6, 2, 7. 15. παρ' ἐλπίδα et παρ' ἐλπίδας, cf. Suid. 3, 30. m. παρὰ δόξαν, π. προσδοκίαν, παρ' ἐλπίδα, ſed p. 37. m. π. προσδοκίαν, τουτέστι, μετὰ μόχθου, cum Bg., (ſine loco et N. in eius interpretamentum, nixum fortaſſis decreto eius p. 195. e. ac notione in malam partem, qua de Thom. M. L. N. T. Loeſn. O. Polb.,) ſed praeterea ſenſu rhetorico in Cl. Cic., quo ſenſu tantum habuit formulam Stp. Th. cf. de mero ſubſt. πρ. Poſſ. Call. Ks. O. V. 4. Dem. Luc. Diod. Geop., ſed ſine Ind. Xen. Cyr. 1, 6, 19., it. cum pr. περὶ Ind. Sb., ut cum coniunct. ὡς ej. Di. H. T. 2., at alia notione The. Fi. In ſq. τιμ. ſane melius Bg. ad ſenſum, pro magni aeſtimandum, quoniam maioris putantur honores ſponte venientes, quam quaeſiti, i. q. ap. Dem. ſine Ind. 143, 25. πρᾶγμα ἔντιμον καὶ μέγα καὶ λαμπρὸν, καὶ περὶ οὗ πάντα τὸν χρόνον αἱ μέγισται τῶν πόλεων πρὸς αὑτὰς διεφέροντο, in quibus ambagibus tenetur partim Noſtri hic περισπ., ubi Stp. Th. „ζηλωτὸς, περιμάχητος. Herodi. l. 6. τιμ. τε κ. π. τῷ κεκτημένῳ *honorem* ipſi *ac* ſtudium *delaturum*" cum alia lect. memoriter, e P. partim, omiſſis illis *plus aliquantum*, quibus aliquis exiſtimet quoque illum reddere praepoſitionem in noſtro adi., quippe quam in compoſitis, nominatim adi. verbalibus, vel nihil valere cenſent, vel aliquid, cf. in genere Abr. Dl. Th. et Z. ad Vig., atque adeo interdum *univerſum* quid pertinens que ad omnia loca, ubi redditur per adv. *circumquaque* it. *undique*, ut περιβόητος et περίοπτος ap. Suic. et V. ad Ammon., quorum primum Lat. ſeverius, it. priva *circum* et *circa*, interdum vero *intentionem* quandam, magnitudinem et vehementiam, ubi exprimitur per adv. aliquod augendi, aut per ſyn. formulam, interdum denique modo notionem ipſius pr. περὶ, pro Lat. *de* ſ. *ob*, cf. v. c. illud a Stp.

τίμιόν τε [x] *καὶ περισπούδαστον* [y], *ἐβουλεύσαντο ἀποσκευ-*

expectationem, carum curaque et ſtudio dignum; de-

x) *τίμιόν τι* Mss. tres, per errorem in vocali, cf. 2, 6, 18. 6, 5, 1. et N.
y) Hoc comma in A. al. pro colo Stp. rel. v. N.

comparatum *περιμάχητος*, ut ſit „quod magna cupiditate expetitur et de quo adeo certatur“ ap. Wyttb. Plut. de ſ. n. v. it. Fi. Ev. Iſ., etſi ſimpliciter alii hoc ipſum convertunt, cf. Xen. Bach. et Rs. O. V. 4. p. 272. N. f. et Hſy. *π.*, *μέγα*, *ἰσχυρὸν*, it. *περιαπερχὴς* ap. Suid. Soph. Ai. cum Schol. et Plut. Krg., ubi et v. *περιμανὴς* cum Gs. Chr. Sed ad Thuc. 503, i. *περιμάχητον ἦν τοῖς πολλοῖς*, de *ea* multi *inter ſe digladiabantur*, contra Stp. cenſuram de Schol. ſane iniquam in Annot. ad Schol. p. 658. a. e. affertur hoc e Schol. Ariſt. „*περιμάχητον λέγεται τὸ περιτίμιον, περὶ οὗ τινες ἀλλήλοις διαμάχονται, ἵνα τούτου κρατῶσι καὶ τοῦτο κτῶνται*“ ubi diverſae apparent interpretationes, poſterior quidem e vi mera praep. pro Lat. *de*, ſed prior e genere intenſivo, ubi et Lat. *per* valet, pro valde; e quo quidem in Noſtri loco ſumſeris copulari cum *τίμιον* per ſyn. copiam e diverſo tropo alterum *περισπ.*, quo de, (praeter haec, ſine Lat., in N. Hs. ad Plut. p. 61. e. „*σπουδαῖος* adhibetur pro *περισπούδαστος*“ ut adeo ſit praep. ſine vi,) habui ſine Ind. e Char. 36, 23. *ἢ τὸν μὲν ἀπόντα περισπούδαστον ὑπολαμβάνεις*, Vs. 43. 11. quippe *abſentem* omni *ſtudio* et *reverentia* dignum *putas*, ad quae D'Orv. modo ſic p. 214. i. „*περισπ.*) qui *σπουδάζεται ὑπὸ τινός*. Bg. ad Alc. 1, 29.“ p. 120., ubi tantum hoc v. *σπουδ.* paſſ. in N. varie vertitur (cum non neceſſaria criſi ſuper vulg. ibi pr. *ἀπὸ* cum paſſ. pro *ὑπὸ* ſ. *πρὸς*, cf. 1, 3, 3. e. 1, 12, 14. e.) a *Bg.*, qui *h. l.*, *manifeſto negligens praep.*, reddit per duplex etiam Lat. ſubſt., cum *ordine non ſat ſevero*, quoniam, e notatione, primo ponendum *ſtudio*, et deinde demum *cura*, ad explicandum magis que definiendum illud ambiguum; quanquam hoc ſolum ſufficiebat non imperito lectori; quibus add. ſine Vs. de pers. ap. Di. H. S. T. 1., ſed de re ac lapidibus Ioſ. 1, 591. e. *ὅσοι περισπούδαστοι καὶ ζηλωτοὶ*, quotquot *ſumma* cupiditate *expetuntur*, tum ap. Luc. de pers. 1, 150. l. 29. *ab* omnibus *cultus*, p. 265. i. ſtudio *expetitus*, cum N., ſed 2, 515. l. 75. ſtudioſe *cultus*, et 3, 2. l. 8. vehementer *ſtudere*, ubi et de Pluto, ut pers., 1, 121. i. *οἷς τίμιος ἐγὼ καὶ περιπόθητος*, *quibus* pretioſus *ſim* et *deſiderabilis*, quod adi., (a Gs. ib. varie redditum, vel ſimpl. iterum, ut l. l., — cf. Poſſ. Sy. p. 59. i. — vel cum notione intenſiva, qualis tamen in quibusdam, ex iſta praep. compoſitis, perit ſane ob adiuncta ſyn., ut adv. ap. Abr. L. Ar. p. 230. m. „*γυνὴ μάλα περίπυστος οὖσα*“ per locum, ignotum Stp. Th., qui et ipſe alioqui omiſſurus ſua adv. erat, ut L. Ern.) Noſter reſpexerit ſuo, ob pr. *τῷ κτωμ.* non hic valente pro *appetendum* ſ. *expetendum*, ſed potius pro *curandum*, aeſtimandum, *colendum* et *amandum*, vel cum adv. aliquo *valde*, admodum, *praecipue*; ut et ſic pateat, quam tangebam ante, copia ſyn.; cuius poſtr. notionis verba Lat. ipſe adhibuit Bg. ad Alc. l. l. in v. ſimpl. *σπουδάζεσθαι*, cuius ipſius poteſtas pendet ab illis in ſubſt. *σπουδὴ*, tum pro *cura*, tum pro *amore*, quarum poſtrema non diſerte in L. Ern. memoratur.

ἐβουλεύσαντο) A P. diſcedit Bg. modo in *ἀποσκ.* et *ἀνειπ.* (variato cum 5, 8, 20. *αὐτοκράτορα τὸν Ἀλεξ. ἀναγορεύσαντες*,) et in ſervato *αὐτ.* cum

ἀπώσασθαι [z] μὲν τὸν Ἀλέξανδρον, ἀνειπεῖν δὲ αὐτοκράτορα καὶ Σεβαστὸν τὸν Μαξιμῖνον [a], συστρατιώτην τε αὐτὸν [b] ὄντα καὶ σύσκηνον, ἔς τε τὸν

creverunt amoliri Alexandrum, ac declarare imperatorem atque Auguſtum Maximinum; commilitonem videlicet et contubernalem, prae-

z) Ms. Ve. ἀποσκευάσαι, ſed Ms. Ba. ἐβουλεύσαντο μὲν ἀποσκευάσασθαι λ. v. N. a) Colon in Ms. Ba. cum Ms. Bg. b) αὐτῶν Mss. Ba. et Ve., ſed αὐτοῖς ed. Ing. v. N.

Σεβ., cf. 2, 8, 9. αὐτοκράτορά τε ἀνεῖπε καὶ Σεβαστὸν προσηγόρευσε, pro quo variatur hic rurſus per unum v. Sed Ms. Ve. res in mendo cubat, confuſis finibus iterum, cf. 3, 5, 2. e. 2, 9, 7., cum, quanquam alibi Gloſſator affert act. pro med., cf. 3, 12, 18. ὑπαντ., tamen act. non occurrat, qua poteſtate hic med. intelligendum. Dein in Ms. Ba. μὲν transpoſitum in locum priorem, ut 2, 2, 4., hic eſt vitioſum, quoniam non ſequitur v. aliquod finitum, quo referatur, ſed inf. ἀνειπ. cum ſq. δὲ refertur ad hunc ἀποσκ., tanquam res duae, a militibus decretae, quae iſtis partic. μὲν et δὲ diſcernuntur.

συστρ. τε αὐτὸν) Malim αὐτοῖς. *Steph.* Forte αὐτῶν. *Reisk.* Quem ipſum gen. tum Stp. Th. 3, 1076. D. e. hinc fert „συστρατιώτην αὐτῶν ὄντα κ. σ. *commilitonem* et *cont.*" tum Mss. duo praebent, variantes alibi in caſu pron., cf. 6, 4, 4. 6, 7, 16., ſed hic aeque forſitan lapſi in vocali iterum, cf. 5, 3, 13., his quidem de cauſis, quoniam iſte gen. facile poteſt expleri, ſed Noſter ſine iſto ponit ſubſt. συστρ. in ſuperioribus, deinde libenter adhibet pron. demonſtr. αὐτ. in altero membro, relatum ad pers. et nomen proprium viri, in priori membro iam nominati, cf. 1, 8, 11. 1, 11, 8. 4, 13, 3. it. 6, 4, 7. 6, 6, 1. 5. denique quoniam P. non refert illum gen.; quanquam is omne pron. oppreſſit, e quo Bg., et ipſe tolerans vulg. lectionem, mutat iterum partic. ὄντα in adv., cf. 6, 7, 10., dum Noſter, reſpiciens in re ipſa et elogio viri ad §. 5., addens que partem laudis aliam in συσκ., de ſuö id vocab. tribuit duci, de gregariis militibus uſurpatum ab aliis, aliter ve, cf., praeter Hſy. Poll. et Thuc. in ξυσκ., quoque Rs. O. V. 6. Luc. ἀδελφοὶ, σύσκηνοι ἀεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, contubernio *ſemper* eodem *utebantur*, Xen. Cyr., ſed cum gen. pers. ib. Ἀνβ. et Pol. Z., ubi et affine v. συσκηνοῦν, quod et ib. Hell. Ael. V. h. et Ioſ. 1, 293. f. 4. m. τῷ συσκηνοῦντι, at ſubſt. affine ap. Suid.

ἔς τε τὸν π.) Spretis P. liberis in addito adv., cf. 4, 14, 10., it. in omiſſo ſubſt. ἀνδρ. et in alio ad adi. ἐπ. gradu, it. in ſyn. abl. ad δι' λ., et in aſſumto adi. e §. 4. διὰ τὴν στρατιωτικὴν ἐμπειρ., tamen Bg. ex illo tum ſervat rectionem aliam in adi. ἐπ. cum dat. (in quo adi. variatum per praep. cum §. pr. πρὸς λ.) tum negligit v. δοκ. cf. 4, 12, 7. e. pro Sch. „*habitum* idoneum" ſ. viſum, putatum, exiſtimatum, creditum. Mox Bg. prae P. ſeverior ad v. ἀθρ., eundem deſerit tamen ſeverum in caſu εἰς τὸ πεδ., unde Leisn. in m. Ox. „ἐν τῷ πεδίῳ" quaſi εἰς ſtet pro ἐν, dum haec et ipſa conflantur ex analog., cf., praeter act. ἀθρ. cum pr. εἰς ap. Ioſ., et in paſſ., praeter 1, 10, 5. e. ex Iſ. P. M. p. 97. i. 120. m. 133. m. cum Poſſ. Call., ſolum ἀθροισθέντες ap. Thuc, 36, 56.

παρόντα πόλεμον δι' ἐμπειρίαν καὶ ἀνδρείαν ἐπιτήδειον δοκοῦντα. ἀθροισθέντες οὖν εἰς τὸ πεδίον ὡπλισμένοι, ὡς δὴ ἐπὶ τὰ συνήθη γυμνάσια προελθόντα [c], καὶ ἐπιστάντα αὐτοῖς τὸν Μαξιμῖνον, εἴτε καὶ [d] νοοῦντα τὸ πραττόμενον,

ſenti que bello, propter experientiam et fortitudinem 11. idoneum. Congregati igitur in campo armati, veluti ad conſueta exercitia egreſſum et ſupervenientem ipſis Maximinum (ſive ignorantem, quid [c] ageretur, ſive etiam clanculum

c) Hoc comma abfuit in Par. et Par. 2. melius que, ut participium clarius pertineat ad ſq. Μαξ. d) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. aut edd., praeter Ing. εἴτε ἀγνοοῦντα τὸ λ. v. N. it. de ſignis parentheſis ab εἴτε — πρασ., quae omittunt A. al.

collecti, ſed idem partic. ſing. cum pr. ἐς 503, 55. tum Ind. Polb. ex 1, 600. p. „ἀθροίσαντες, *congregati*" per ellipſin pron. ἑαυτοὺς, tacente L. Bos.

ὡς δὴ ἐπὶ) *venienti* ad *conſueta* exercitia *Maximino*. Sed Pol. (venienti *de more* ad *exercendos* tyrones *Max.*) quaenam illa exercitia fuerint exponit ex iis, quae Herodianus paullo ante (§. 4.) narravit. *Steph.*

Bg. de ſuo in ὡς δὴ cum particip., cf. 5, 4, 8. e., ſed, deſerto quanquam P., liberior tamen ad πρ. cf. 3, 12, 12. pro Sch. „*progreſſum* ad" cf. per variationem 2, 4, 18. εἰς τὰ συν. προϊόντα — γυμν., quae ap. S. Ind. „exercitationes" hic de militibus, ex analog. Sed ſq. ἐπ. ἀ. membrum, a P. neglectum aeque ac Stp. in m., ſed a Bg. acceptum, ut alibi, cf. 4, 13, 11., potuit quoque valere *adſtantem ipſis*, cf. 4, 12, 12.

εἴτε καὶ ν.) Non dubito, quin vera lectio ſit εἴτε ἀγνοοῦντα τὸ πρ. quam ſequitur et Pol. interpretatio, (*dubium*, ignaro, *an* re *prius* compoſita.) *Steph.* Schottus putat, verius fortaſſis eſſe μὴ νοοῦντα. *Sylb.* Forte εἴτε οὐχ ὑπονοοῦντα τὸ πρ. vel εἴτε καὶ ἀληθῶς ἀγνοοῦντα τὸ πρ. *Reisk.* Lego: αγνοουντα. Alias enim non oppoſitum eſt ſequentibus: ειτε και λ. τ. πρ. Politianus eodem modo legit. Vertit enim: — *Gedik.* legendum εἴτε ἀγνοοῦντα uti iam Stephanus et nuper Gedikius recte monuerunt; ſic quoque Politianum legiſſe patet. *Stroth.*

Etiam Leisn. in m. Ms. Bg. „l. ἀγνοοῦντα" quod ſane manifeſtum, ut Stp. corrigit iterum e P., reddente per ſyn. adi. ſuum iam ſupra 2, 12, 3. noſtrum particip., cui primae rationi ad emendandum, petitae ab auctoritate Interpretis, qui interdum pro Cod. quodam eſt, it. alteri, a Gedikio allatae, e contextu, h. e. ſq. oppoſito, accedere poteſt tertia haec ab uſu loquendi et dialectico, qui non fert, ut εἴτε καὶ ſtet ab initio et in prima enunciatione, ſed demum poſt aliam, cf. 1, 9, 12. (quibus add. ap. Heliod. 6, 13, 1.) denique quarta illa critica, quod facilis lapſus fuit librariis in litteris, et ſaepe καὶ ex aliis ſyllabis corruptum eſt. Tum, etſi per ſe illud Schotti μὴ in vulg. καὶ quoque latere poteſt: tamen dabimus olim, contra Mss. adeo, potius Stp. v. unum, quoniam in hoc ſenſus eſt clarior, et melior aptior que oppoſito ſq., ut v. illud Stp. Noſtro etiam in deliciis. Et quia haec correctio agnoſcitur leniſſima: nemini, credo, approbaverint ſe plura illa

εἴτε καὶ λάθρα τοῦτο [e] προκατασκευάσαντα, πορφύραν ἐπιβαλόντες [f] βασιλικὴν, αὐ-

id prius molitum) purpurâ iniecta imperatoria, imperato-

e) In Ms. Bą. τοῦτο abeſt, *Marr.* v. N. f) ἐπιβαλλόντες Bs. 1. utr. cum Bs. 2. R., ſed ἐπιλαβόντες Lu. mendoſe, cf. 1, 15, 5.

Rs. Caeterum neglecta a P. τὸ πρ. reddit Bg., ut 3, 12, 18. etc., at inducta parentheſi non opus eſt in oratione non mutata.

εἴτε καὶ λάθρα λ.) Quod eo veroſimilius fit, quia ingens odium adverſus Alexandrum poſtea oſtendit; cuius ſcil. iram ſenſerat, cum in expeditione Perſica commiſſam ſibi exercitus partem turpiter perdidiſſet; id quod Zonaras annotatum reliquit. *Boecl.*

In meis quidem e Zon. Excerptis nil tale habui, nec ap. Capit. aut Angl. Sed P., liberum hoc membro tum in ſubſt., poſito mero pro pron., cf. 4, 4, 4. tum in omiſſo adv., caſtigat Bg., non Stp. in m., ſervans eundem plene in Th. cum al. lect. ſub „ante *ſtruo*, ſ. prius *molior*, praemolior, *praeſtruo*, Herodi. l. 6. εἴτε λ. τ. πρ.“ praeterea que tantum ex Hermog., cf. ex indicio Munth. ap. Diod. act. 2, 38. l. 2. πρ. — τριήρεις, iam *ante* inſtaurarant *triremes*, et p. 130. l. 56. μεγάλα προκατασκευασάμενος, quod med. v. et cum acc. perſ. ap. Polb., ſed cum acc. rei et diſerta adhuc pr. πρὸ ap. Di. H. S. T. 2., ubi et ſubſt. affine, ad quorum analog. hic ſcribitur, ubi Sch. „prius *praeparantem* ſ. *componentem* id *clam*, ſ. compoſita *prius* re *clam*“ in poſtr. vicinius ad P., ſed ego omiſſam in Vs. Bg. iam reſtitui praep., quanquam et bona ſunt illa Stp. una v. compoſ., cf. G. Th. cum Gr. al. „*praemolior*, — ante moliri, Liv. praemoliendas *ibi* ratus iam *res*, (ſed cum Gr. etiam noſtro alterum, a L. Ern. repetitum modo, ſed quoque e Vet. Gl.) *praeſtruo*, — prius ordinare, — Plin. ep. illud *quaeſo* praeſtruas, *ad* quod *hortaris*.“ Caeterum ſine idonea cauſa omiſſum eſt in Ms. pron., cf. 3, 2, 9. 5, 1, 14. e., cum rel. Mss. ſervante oblique ſaltem P.

πορφ. ἐπιβ.) Omiſſum a P. adi. cum alia libertate, ducta e locis ſuperioribus, quibuscum hic variatur, 1, 16, 8. βασιλικῆς πορφ., per ordinem quidem, ſed 2, 8, 10. τὴν βασίλειον πορφ. περιβαλόντες, per ſyn. adi. et aliud v., cf. 4, 1, 6., tum per rationem aliam 5, 3, 25. τὴν πορφυρᾶν χλαμύδα περιβαλόντες, cf. Stp. Th. 1, 682. C. m. poſt Vs. P. „ego libenter reddo *iniicere* purpuram, — quod ita ipſe Cic. *iniicere* pallium“ ſed hinc modo, ubi ex analog. v. ἐπ. phyſice datur acc. veſtimenti, cf. Orph. Arg. v. 198. οὔποτε χλαῖναν ἐπὶ ςιβαροῖς βάλεν ὤμοις, *iniiciebat*, cum L. Bos. Ell. p. 154. m. it. in med. per ellipſin talis caſus Fi. Th. lib. de V. med. Woll. Gs. Chr. tum phyſice cum aliis acc. rei ib. Fa. Aeſ. Xen. Z. Pol. et Abr. Dl. Th., ſed tropico ſenſu cum eodem acc., pro imponere, πόνους Plut. Hſ., it. pro extendere, τὴν ὄρεξιν Epict., it. pro irrogare, multam, Rs. O. V. 4. 6. Xen. Hell. it. cum acc. perſ. Suid. 1, 791. m., ſed cum inf. Ae. ep. S., porro de re, cum dat. perſ. ſ. abſolute Sb. Ind. Ioſ. et Gat. ad Ant., at in variam et rectionem et notionem L. N. T. Suic. Krb. Obſ. Loesn. Kypk. T. 1. Bud. C. Poſſ. Call. Hſy. Theogn. it. v. ἐπιβ. it. Hom. cum L. Apoll. Thuc. Dem. Xen. Ἀγβ. Ael. V. h. Luc. Polb. cum Rsk. ad eund. Diod. Di. H. S. T. utr. Geop. tum in paſſ. Foes., ſed in med. Call. et ib. in rem crit. In

τοκράτορα ἀναγορεύουσιν. ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα παρῃτεῖτο, καὶ τὴν πορφύραν ἀπεῤῥίπτει g. ὡς δὲ ἐνέκειντο h ξιφήρεις, ἀποκτενεῖν ἀπειλοῦντες, τοῦ παρόντος κινδύνου τὸ μέλλον i προελόμενος, ἀνεδέξατο τὴν τι-

12. rem nuncupant. At ille primo quidem recuſabat, et
13. purpuram reiiciebat; cum autem inſtarent cum gladiis, necem minitantes, futurum quam praeſens periculum praeoptans, ſuſcepit honorem (cum

g) Colon hic in Stp. al. h) ἔκειντο Ms. Ba. v. N. i) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. aut edd. v. N.

ſq. αὐτ. ἀν., variato cum §. pr. ἀνειπ. αὐτ., Bg., ut 5, 8, 20., deſerto P.

ὁ δὲ λ.) P. liberum, etiam oppreſſo δὲ et μὲν, deſerit Bg. quoque in rel., ſeverior in τ. μ. πρ., quam 6, 2, 8. cf. 3, 12, 9., et Stp. Th. 3, 713. E. modo ſub Lat. P. „ap. Herodi. ἀπεῤῥίπτει, quod eſt ab ἀποῤῥιπτέω“ quo de alibi, dum Noſter et hic ex analog., varians cum 3, 7, 8. e. ἀποῤῥ. τὴν χλαμύδα τὴν βασιλικὴν et 5, 4, 12. ἀπορρ. τὸ χλαμύδιον.

ὡς δὲ) Ms. res hic non eſt e gloſſa, ſed e lapſu, quo alibi iam praep. elapſa in v., cf. 5, 1, 13. dum ſimpl. non procedit ob adiunctum ex analog., cf. cum nominativo alius adi. Thuc. Dem. et Di. H. S. T. 1., ſed 4, 5, 10. in Bg. aliud, deſerente P. etiam Sch. „*gladios nudos* intentantes *inſtabant*, ſ. *manibus* aptantes *gladios*, ſ. eos *evaginaturi*.“ Sed in ſq. membro ſupplementum P. ſpernens Bg., brevitatem aſſequitur Gr. in inf. per ſubſt., etiam, ut vitentur concurrentia particip. *occiſuro* minitantes, cf. 4, 12, 4. e. 3, 10, 15.

τοῦ παρόντος) Scribo τὸν μέλλοντα προελ. *Steph.* Congruentius τὸν μέλλοντα, ſcil. κίνδυνον, ut infra 7, 5, 18. Excuſari tamen et τὸ μέλλον poteſt, ſubaudito πάθος, σύμπτωμα, aut alio conſimili ſubſtantivo generali. *Sylb.*

Qui ſane cautius ipſo Bg. (e P.) hic verſatur, tacente illas ellipſes L. Bos., dum Noſter per ſynchyſin quandam copulat cum maſc. neutrum, ut 1, 14, 3. et 7, 7, 4. quale quid protuli ad §. 9. τὸ παρὸν e Xen. etiam, cf. Dem. 287, 27. ἐκείνων μὲν ὄντων ἐν τοῖς ἐσχάτοις κινδύνοις, ὑμῶν δὲ ἄμεινον, ἢ ἐκεῖνοι, τὸ μέλλον προορωμένων, 277, 7. 410, 26. 506, 26. ult., iunctis per analog. etiam rel. cum v. πρ. cf. cum acc. rei ib. 107, 4. 153, 16. 311, 25. 313, 4., quo in v. i. Stp. Th. e vulg. lect. hinc plane cum P., etiam ſervato iſtius libero adv. *ſcil.* (cf. §. 5.) ad ſq. v. ἀνεδ, quod Noſter copulat cum τὴν τιμ. ex analog., varians cum 2, 15, 8. τὴν τ. ὑπεδέξατο, quo Bg. ſpectat, deſerto P., etiam in ſq. membro, aliorſum flexo, ſecutus potius Sch. in „προειρ. oraculis *et* ſomniis *praedicentibus* ſ. quum *praedixerint*, τυχ. praedicentibus *oraculis* tantam *fort.*“ pro quo poſtr. adi. libere P., ut Bg. de more, cf. 6, 4, 11., dum Noſter variat breviori ſententia cum 2, 9, 4. ἀνέπειθε — αὐτὸν ὀνείρατα, τοιαύτην τινὰ ἐλπίδα ὑποσημαίνοντα, χρησμοί τε λ., conflans ſua iterum ex analog., tacente G. Th. cf. Iuſt. 12, 2, 3. ſicut *Alexandro Magno* Delphica *oracula* inſidias —, *ita* huic *reſponſum* Dodonaei Iovis —

μὴν [k], πολλάκις αὐτῷ πρότερον, ὡς ἔλεγε, χρησμῶν καὶ ὀνειράτων τὴν τοσαύτην τύχην προειρηκότων [l], εἰπὼν [m] πρὸς | ſaepe ei prius, ut aiebat, oracula et inſomnia talem fortunam praedixiſſent) teſtatus

k) Colon in Ms. Ba. l) Comma hoc in A. al. pro puncto Lu. al. et colo Stp. rel. v. N. m) εἰπὼν δὲ πρὸς λ. Ms. Ba. v. N.

praedixerat, Ael. V. h. 12, 1. i. ὄνειρος αὐτῇ συνεχῶς ἐπεφοίτα, καὶ ἐμαντεύετο αὐτῇ χρησόν, τὴν μέλλουσαν αὐτῇ τύχην ὑπαινιττόμενος, it. Diod. 1, 442. l. 23. τὸν χρησμὸν ἔφασαν εἰς οὐδὲν ἕτερον, ἢ τὸ παρὸν λέγειν, quo de ſubſt. χρ. cf. Ind. ej. Hſy. Suid. Vig. Lyc. Orph. Herdt. Iſ. Pan. M. Ael. V. h. Xen. Bach. Plut. Krg. Rs. O. V. 4. et peculiari notione ib. 8. Lyc., ut de ὀν., praeter laud. poëtas, Hom. Hsd. Call. Ind. Sb. ej. Di. H. T. 1. Xen. Pol. Z., tum, praeter Dion. laud. 139, 5. πρότεροι τὸν πόλεμον ἡμῖν προειρήκατε, priores *nobis* bellum *indixiſtis*, ap. Dem. 1391, p. προείρηται μὲν, ὃ μέλλω λέγειν, ὑπ' ἄλλων πρότερον, pro quo hic Noſter, de ſuo addens aliud adv. πολλ., idem adv. προτ. praemittit v. προειρ., ob id valituro pro ſimpl., cf. 2, 10, 18. φθασ. et ſimile quid Cic. ap. G. Th. in particip. *ex meis* ſuperioribus *praedictis*.

εἰπὼν) Copulam, a Ms. additam in pluribus particip. iterum, cf. 4, 3, 10. e., nec P. cum Mss. rel. agnoſcit, nec commode admittit ſeries, cum non ſequatur finitum verbum, niſi παραγγ. cum δ', quod tunc ſumendum ſit in apodoſi. Sed et Bg. manet in vulg., inducens propterea parentheſin, ut oſtendat, pendere particip. a pr. v. finito ἀνεδεξ. τὴν τ., ſervans e P. etiam Lat. liberius, forſan illo ſenſu ap. G. Th. 771, 31. »*teſtari*, denuntiare, ac palam edicere« dum habet Stp. Th. v. εἰπ. cum pr. πρὸς tantum e Xen., ſine Indd., cf. L. N. T. Schw. p. 563. N. 2. Fa. Aeſ. Plut. Hs. 17, 15., (ubi et 1, 1. cum περὶ, quae ſupra ap. Noſtr. 1, 17, 27. it. ap. Fi. Th. Iſ. P. M. p. 7. e., ut cum ὑπὲρ ib. p. 123. i., at ſq. ὡς p. 103. m.) Fi. Ae. ſimul cum ὅτι etiam, Rs. O. V. 4. Dem. cui add. 236, 25. 232, 7. 247, 16. 248, 26. Ael. V. h. et Luc., libere addente P. adv. iterum, cf. 6, 7, 8. quem deſerit Bg. in ſq. membro, variato cum 6, 1, 18. et 6, 7, 11. ἄκων καὶ ἀσχάλλων, cf. Krb. Obſ. p. 141. e. »Ioſ. Ant. 18, 9, 6. ἄκων καὶ μὴ βουλόμενος ἄγει τὸν ςρατὸν, *invitus* et *nolens* exercitum *eduxit*« quod ed. Hav. 1, 911. ſ. 6. e. ἄκων μὲν κ.— συνάγει γοῦν ςρατὸν, *non* ſponte *quidem*, neque *volens*, (cum Var. L. δ' οὖν, pro qua legit γ' οὖν, facto ſimul poſt βουλ. commate, Abr. ad Ae. 1, 268. i.) cui add. ib. p. 895. l. 10. ἄκων τε καὶ μὴ βουλόμενος φησὶ γοῦν πρὸς λ. invitus *et* praeter *voluntatem*, dum Noſter et alias imitatur hunc Ioſ., ſed Ms. Ba. auctor tentat negat. ſine cauſa probabili et forſan modo e gloſſa per comparationem cum aliorum uſu, dum reperi ap. Herdt. 609, 80. Θηβαῖοι μὲν ἀέκοντες ἔμενον καὶ οὐ βουλόμενοι, λ. *inviti* ac *nolentes*, ſed praeterea utramque negat. cum noſtro v. aut ſyn. cf. Thuc. ὅσοις μὴ βουλομένοις ταῦτα ἦν et τῷ πλήθει οὐ βουλομένῳ ἦν, it. Luc. οὐ βούλομαι λ. et πάμπολυ τοῦ μὴ βούλεσθαι τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει, tum Fi. Pal. 40, 2. οὐ βουλομένου δὲ λ. et μὴ βουλόμενος Fa. Ae. 2, 10. it. 73, 7. ἔςι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἔθος ἐπιτίθεται et 125, 3. μὴ θελήσας γὰρ λ. it. Dem. ἐὰν καὶ μὴ βούλωνται, ſed ib. ſine Ind. 254, 23. ὡς δ' οὐκ ἤθελον, et 1141, 15. οὐκ ἠθελήκασι λ. it. 283, 16. αὐτῶν φερ-

τοὺς στρατιώτας, ὅτι ἄκων μὲν καὶ μὴ [n] βουλόμενος ἀναδέχεται, πειθόμενος [o] τῇ ἐκείνων βουλήσει [p]. παραγγέλλει δ' [q] αὐτοῖς, ἔργῳ βε-

14. milites, *nec ſponte ſe nec volentem ſuſcipere, ſed obſequentem illorum voluntati.* 15. *Praecipitque ipſis, ut re*

n) Ms. Ba. οὐ βουλ. v. N. o) Nil variant Mss. et edd. v. N. p) Colon in Stp. rel. q) δὲ Ms. Ba. cf. 6, 3, 12. ſq.

νούντων καὶ μὴ βουλομένων λ. et Rs. O. V. 8. Din. παρ' ἑκόντων καὶ βουλομένων τῶν Ἑλλήνων, cf. de particip. pro ſubſt. τὸ βουλόμενον Eur. Barn., ſed in v. βουλ. varia Suid. 1, 446. m. e. p. ſq. e. 2, 40. m. Vig. Poſſ. Call. Abr. Dl. et A. it. L. Ar. D'Orv. Ch. L. N. T. Hom. Hsd. Soph. Ai. Orph. Ariſt. Kuſt. Theogn. Thuc. Xen. Rs. Or. V. 4. 6. 7. Ant. Dem. Fi. The. Pal. Ae. et ep. S. Ael. V. h. Luc. Di. H. S. T. utr. Plut. et Fa. A. Hs., tum, quaſi redundet, Gat. ad Ant. cum Schw. L. N. T., ſed in diſcrimen a θέλειν Ammon. et in tempus v. adiunctum Thom. M. p. 159. cum Bud. C. In ἀναδ. deſerit P. etiam Sch. „*in* ſe *recipit* officium imperatoris" liberius tamen explens, pro pron. αὐτὴν, e pr. τὴν τιμήν.

πειθόμενος) Nemine hic per Notas haerente, ſed Bg. e P. addente adverſ. δὲ, et Leisn. tacente quidem ad m. Ms. Bg., at ſcribente in m. Ox. „πειθόμενος δὲ" reperiebam modo ap. Abr. Dl. p. 591. ad Thuc. 394, 32. ὁ δὲ, ἄκων μὲν εἶπεν, ὅτι —. ὅσα μέντοι λ. ille *vero* invitus *dixit*. — Quantum *tamen* rel., nihil tandem novantem, ſic „Xen. Eph. ἡ δὲ ἄκουσα μὲν — ἐξῄει. Herodian. in Alex. p. 586. εἰπὼν πρὸς τοὺς στρατιώτας, ὅτι ἄκων μὲν κ. μ. β. ἀναδέχεται, πειθόμενος τῇ ἐκ. β. Quem utr. locum exemplorum motus numero, in quibus vocula δὲ, aut ἀλλὰ conſtanter excipit τὴν μὲν, male quondam ſollicitavi" qui ſic innuerit, ſe voluiſſe δὲ additum, quod per ſe potuit elabi a vicinitate, et referendum ad pr. μὲν, ut v. ἀναδ., poſitum in medio, habeat duo ſecum membra, oppoſita ſibi. At, ſi eidem v. ἀναδ. detur ſq. membrum ſolum, ut ab eo pendens, ſubiunctam per cauſam: tum non opus erit illo δὲ, et pr. μὲν ſtabit ſolitarium, ut alibi et ap. Ioſ., laud. in N. pr., oppreſſum a Bg. e P. Caeterum prae P. ſeverior Bg. in rel., ubi Noſter iterum ex analog., praeſertim Lat., cf. G. Th. in v. Bg. it. *obedire* et *parere*, ſed Sb. Ind. v. βουλ. comparat illud ſupra 1, 16, 10., quo de ſubſt. cf. Luc. Thuc. cum Abr. Dl. et Bau. Or. it. Dem. cui add. 803, 11. 19. et 535, 5. τῇ τῶν ἄλλων β. συγχωρῶν.

παραγγέλλει) Copulam ſumſit P. non cum Ms. ad §. pr., ſed ut alibi, pro δὴ, cf. 5, 5, 14., at 6, 7, 12. in Bg., pro τὲ, dum Noſter poſt orationem alienam redit ad narrationem ſuam, ſed ita, ut aliquo tamen pacto adhuc ad alienam pertineat haec huius §. cf. 6, 2, 11., ubi etiam tale corollarium quaſi per δὲ additur; deſerto P., aliter reddente Bg., quam ſupra, v. παρ., ſed cum illo partim abl. ἐργ., cf. 3, 6, 12. et 2, 14, 9. e. ὅ περ ἐρ. δέδεικται, quocum variatur quodammodo, ex auctoritate vetuſta, cf. ſine Ind. Dem. 1140, 14. ἐ. βεβαιώσοντας, ὡς ἀληθής ἐστιν ἡ μαρτυρία, et p. ſq. l. 14. τὴν μὲν μαρτυρίαν ἐχρῆν ἐ. βεβαιοῦσθαι, et Di. H. S. T. 2. βεβαιούμενα τῷ ἔργῳ, cum artic. ſine diſcrimine, per analog. iuncta phraſi hic cum τὰ δοξ., cf. ſine Ind. Di. H. S. T. 1. 275,

βαιῶσαι τὰ δόξαντα, ἀραμένους[r] τὲ τὰ ὅπλα, σπεύδειν ἐπιςῆναι τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἀγνοοῦντι, τὴν φήμην φθάσαντας[s], ἵν', ἐκπλήξαντες τοὺς[t] συνόν-

ipſa confirmarent, quae placuiſſent ſublatis que armis feſtinarent ſupervenire Alexandro ignaro, famam praevenientes; ut terrefaciendo eos, qui cum

r) Sine iota Bs. 1. R. al. cf. 6, 7, 16. e. s) Punctum in Stp. al. mendoſe, hauddubie pro colo Sb. t) Ms. Ba. τοὺς ἐκείνῳ συν. v. N.

37. τὰ δ. τῷ συνεδρίῳ μαθόντες, *prius* cognito *Scto*, l. 45. τὴν γνώμην, it. Dem. 32, 11. τὸ ποιεῖν ἐθέλειν τά γε δοξ. προθύμως ὑμᾶς, 399, 21. 1425, 3. 1464, 10. it. 279, 24. et τά γ' ἐμοὶ δοκοῦντα, it. Aeſch. S. c. Th. v. 1013. δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν μὲ χρὴ, *conſulta* et *decreta*, pro ſyn. cum Schol. 1., ſed diverſa e Sch. 2., cf. e Phil. ſupra 1, 1, 3. 'Exc. p. 757. e., hic a P. diſcedente Bg. tantum in tempore.

ἀραμένους) Copulam, omiſſam in Vs. Bg., reſtitui iam e P., neceſſariam illam utique e rel. Latt. Bg., qui cum P. in ἀρ. ὅ. (cf. Xen. Cyr. ἐὰν δὲ ὅπλα αἴρωνται, Ind. cum Vs. Th. V. 4. p. 215. f. 10. e. *ſin* arma *expedierint*, quae hic milites tenuiſſe videntur ad pedes, e quibus iuſſi ſuſtollere ea in humeros,) at neglectum ab illo reddit v. σπ. (ubi Sch. „*properare* ad *opprimendum*") diligentior idem in rel., omiſſis iſtius liberis, adv. cf. 6, 7, 5. it. ad v. ἀγν. ſupplemento alicuius ſubſt. et adi., τὸ πᾶν πρᾶγμα, cf. §. 11. et 6, 6, 4. it. ad τὴν φ. φθ. alio adv. cf. 6, 1, 24.

ἵν' ἐκπληξ.) Sententia forſan e Dem. ducta eſt 286, 22. τοὺς ἐναντιουμένους καταπλῆξαι, ἵν' ἢ συγχωρήσωσι φοβηθέντες, ἃ νῦν οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ βιασθῶσιν, per quam totam liberrime P. egit, addendo et omittendo, deſertus et a Sch. in „ἐκπλ. quum *perterrefeciſſent*" dum ordo alius Ms., in transpoſito v. aut pron., cf. 5, 7, 8., cum exquiſita iterum ratione, ut pron. ſtet intra artic. et verbum, tamen eſt ab ingenio Gloſſatoris, obtrudentis et hic exquiſiti quid, ad variandum cum 1, 6, 1. 7, 1, 22. In ſq. πεισ. ὁμ. liberior ipſe Bg., ſed prope neceſſario, pro *adducant*, permoveant *conſentire*; variante Noſtro cum 2, 13, 3. ὅπως πείσειαν λ. et cum formula 2, 8, 18. ὁμογνώμονας ἔσεσθαι per v. privum ὁμ., quo de cf. Bud. C. Ind. Sb., ej. Di. H. T. 1. Dem. Xen. Sed in extremo membro idem Bg. brevior, quam Stp. in m., ubi Sch. in „β. vi cogerent, *ſubigerent*, πρ. nihil mali *expectare*" pro quo ſupplemento melius eſt illud P. pron., cf. 1, 9, 19. 3, 1, 2. μηδέν τι τοιοῦτον προσδεχομένῳ, ut ſeveriora haec, *eo*, quod *nihil* tale *expectent*, ubi copiam Noſtri et abundantiam mutat Bg. etiam, faciens cum P. duo membra e copulativo genere, ſed pron. μηδὲν pro μηδὲ accepto et inf. pro particip., dum adi. ἀπαρ. videtur pertinere ad externa, (ut milites non tenuerint arma, quieti que iacuerint in tabernaculis, aut extra ea palati fuerint,) ſed ad animum τῷ μ. πρ., et hoc pro cauſa prioris poni, qui ſenſus et eſt alibi modo in abl. artic. cum inf. cf. 2, 7, 2., ſed in Bg. ad ἐ. (a P. omiſſum) 5, 3, 24. tum 2, 14, 11. ad ἀπαρ., ſed ſine Ind. Dem. 293, 10. τί χρὴ προσδοκᾶν, pro quo l. 16. προσδοκῆσαι χρῆν, omnia conflante Noſtro per analog., cf. Luc. 3, 511. l. 64. πεῖσαι μᾶλλον, ἢ βιάσασθαι — ἤθελεν.

τὰς ἐκείνῳ στρατιώτας καὶ φρουροὺς τοῦ σώματος, ἢ πείσαιεν ὁμογνωμονῆσαι, ἢ ῥᾷστα βιάσαιντο ἀπαρασκεύους, τῷ μηδὲν προσδοκᾷν[u]. ὡς δ' αὐτοὺς[x] εἰς εὔνοιαν καὶ προθυμίαν πάνυ[y] προεκαλέσατο, τά τε[z] σιτηρέσια ἐπεδιπλασίασε[a], νο-

ipſo eſſent milites custodes que corporis, aut perſuaſos adducant ad conſenſum, aut facile vi cogant imparatos nec opinan-
16. *tes.* Ut autem eos ad benevolentiam et promtitudinem penitus excitavit, annonam que duplicavit, ac do-

u) Sine iota modo in Bs. 2. R. x) Ms. Ba. ὡςαύτως δὲ αὐτὸς εἰς εὔν. v. N. y) μᾶλλον προυκαλέσατο· Ms. Ba. v. N. z) Ms. Ba. τά τε γὰρ σιτ. v. N. a) ἐδιπλασ. Ms. Ba. v. N.

ὡς δ' αὐτ.) Prima Ms. lectio hic, praeter δὲ plenum iterum, ut §. pr., videtur orta hinc, quod primo quis ſcripſiſſet *ὡς δὲ αὐτὸς*, confuſis ε et ου, cf. 4, 15, 11. *μαχομ.* Pro his alius in marg. notarat e Cod. alio acc. *αὐτοὺς*, quem alius in textum ſuſcepit ſimul, ſed alio loco; cum que obſcurior ſcriptura fuiſſet, ut legi poſſet *αυτως*: copulavit in unam vocem *ὡςαύτως*, confuſis et alibi *ου* et *ω*, cf. 6, 1, 7. Sed P. refert quidem vulg. *ὡς*, at oblique tantum acc. pron. in gen. *omnium*; planam lect. vulg. cum Mss. rel. tenente Bg., qui deſerit ad *προεκ.* Vs. P. (ſervatam a Dreſ. de V. med. p. 441. e.) et ſuam illam 4, 3, 6. *πλείους εἰς εὔν. καὶ φιλίαν προυκαλεῖτο*, quo reſpiciens librarius Ms. Ba., contractam formam adhibet, (ut in alio v. 5, 8, 9. etc., dum alteram etiam tenet Stp. Th. 2, 28. B. m. C. m. in noſtro tempore e Xen. ſine Indd., cf. loca Hell. Mor. et Rs. Or. V. 7. Iſ. Diod. S.), ſed forſan et ex 7, 1, 11. *ἔτι δὲ καὶ μᾶλλον αὐτὸν εἰς ὠμότητα — προυκαλέσατο συνωμοσία τις λ.*, unde etiam fluxerit Ms. hic novum adv., quod malim, (dum, per comparationem in marg. ſcriptum, venit in textum, extruſo vetere,) quam ut pro gloſſa ſubſtitutum ſit, cf. 1, 3, 8. i. ex Hſy. et 3, 14, 9. in aliter tentatum adv. vulg., quod P. omiſit, ut alibi, cf. 6, 1, 14., ſed Bg. reddit aliter, quam ſupra, hauddubie pro vulgari *prorſus*, cf. G. Th. Nr. 2. ex analog. iunctum cum v. *πρ.*, ut et ſubſt. *προθ.*

τά τε σιτηρ.) Duarum et hic Ms. lectionum altera in v. ſimpl. pro comp. (cf. §. 13. 5, 3, 24. 3, 3, 5.) gloſſam habet manifeſtam, ut doceatur, nil valere hic praep.; unde etiam Bg. cum Sb. Ind. e P. per Lat. ſimpl., et Stp. Th. cum L. Ern. „*duplico*, ingemino“ ſine loco et auctore, quem nec ipſe alium reperi, ſed modo ſyn. ἐπιδιπλοΐζειν ap. Abr. ad Ae. T. 1., ex analog. ſaltem confictum ut videatur a Noſtro, ut et iunctum cum *σιτ.*, tenente Sch. „duplicavit *annonam* dari ſolitam“ quem Noſtri locum non tangit Lipſ. de mil. R. Op. T. 3. p. 316. ſqq. cf. ſupra de Severo 3, 8, 9. Sed altera Ms. lectio gravior eſt in addito *γὰρ*, et ut ſupra, ſemel poſt *τοῦτο* 1, 17, 10., at bis poſt *δὲ* 2, 10, 5. 3, 5, 2: ſic h. l. poſt *τὲ*, auctore Ms. omittente contra *γὰρ* in *τὲ γὰρ* 2, 2, 20., rurſus que pro *γὰρ* afferente *τὲ γὰρ* aliquoties, cf. 4, 7, 9. Sed hoc *τὲ γὰρ*, (quorum *γὰρ* per ſe elabi potuit a ſqq. litteris *σιτ*, et latere in P. *ſcilicet*, quanquam is libere addit ſaepius, cf. §. 13.) requirit

μάς τε καὶ δόσεις μεγίστας nativum ingens promiſit, poe-

ſ

ante ſe aut maiorem diſtinctionem, a Ms. poſt προεκ. etiam demonſtratam, aut minimam illam vulg. cum ſignis parentheſis. Iam, in diſtinctione iſta maiori, ſi ſervatur lectio vulg. ab ὡς — ad προεκ. erit periodi protaſis: ſed ubi apodoſis eius? E Bg. quidem poſt v. ἀνῆκεν in ἐπὶ, ubi quippe una cum ſemicolo refert additum adv. *tunc*, a a Leisn. in Ms. Bg. rubri notatum coloris ſubtus linea. Sic addiderat quoque in ſimilis periodi apodoſi ſupra 6, 6, 1. e P., qui hic, libere addito alio adv., cf. 6, 5, 12., protaſin quidem eandem faciens, tamen §. ultimam, 17. e noſtra ratione, in mediam coniicit orationem. Qua ſumta periodi fabrica: vulg. ibi copula ἐπί τε non habebit locum, pro ea que legendum non tam δὲ ſ. δὴ, (quod utr. in apodoſi ſolenne, ut δὲ, v. c. 4, 8, 18. 1, 12, 17., at δὴ 1, 3, 5. etc., et utr. poſt praep. aliquam, ſed modo ab init. §. ſententiae que, δὲ quidem 2, 7, 4. 2, 11, 17. et adeo poſt ἐπὶ 1, 11, 7., ſed δὴ 4, 2, 16. 5, 6, 22.) quam potius γὲ, ut vicinius ad vulg. litteras, tum ſaepe cum vulg. confuſum, cf. §. 7. et ab utr. Intp. oppreſſum, cf. ib., ipſum que etiam poſt aliquam praep. ſtans, cf. 5, 5, 1. et 4. 5, 4, 2. 2, 6, 10. 1, 15, 7. e. 1, 12, 11. m. 18. Hinc, ſi emendatio probatur, e Ms. ratione habemus τὲ γὰρ in parentheſi, ut 3, 3, 10., quae parentheſis, ſuſpenſa a τὰ — ἀνῆκεν, tribus que membris conſtans, facit, ut τὲ referatur ad proximum τὲ membri ſecundi, cf. 1, 4, 3. At Bg., ſine illo Ms. γὰρ inſtituens periodum bimembrem, in protaſi que multorum membrorum primum pro principe capiens ὡς — προεκ., ſed trina deinceps τά τε — ἀνηκ. pro ſecundariis, Bg. igitur cogitarit vetuſtam rationem, quae ſingularibus enunciationibus cogitata eloquitur; unde *h. l.* res et enunciatio prima αὐτοὺς εἰς εὐν. — προεκ. iungetur cum ſuis cauſis *per meram* τὲ copulam. Caeterum idem Bg. e P. habet non modo Latt. in membro ſecundo νομ. — ὑπ., ſed quoque unum ſubſt. tantum, ut Sch., neglecto hoc loco in v. νομ., modo in „δοσ. *dona*" quo Lat. ipſe Bg. uſus ad 2, 11, 1. νομὰς αὐτοῖς διδοὺς καὶ ἐφόδια, ubi explicuimus de donis pecuniariis, et de donativo pecuniario, a quo diſtinguas hic proinde νομὰς ita, ut ſint *congiaria*, (h. e. dona liquidorum, ut olei ſ. vini, ſ. potus cuiusvis, cf. Lipſ. de mil. R. p. 325.) ut iterum Bg. ipſe reddit alibi, cf. 5, 5, 15., ubi ſolum id vocab. ſtat, ſed, praeter illum antea locum, cum nominibus pecuniae, 2, 14, 10. et clarius 3, 8, 8. et 7, 6, 8., at Stp. Th. 1, 989. C. m. „δόσις ap. Herodi. pro *congiario*" ſine loco, qui noſter eſt, cum praeterea non ſit ap. Noſtr., nec Stp. tamen definierit, quo ſenſu caperet Lat. vocem, utrum illo, quem ante dedimus, an pro dono pecuniae, ad liquida aliqua proprie emenda; cum utr. hoc ſenſu capiatur, cf. G. Th. et L. Schell. De mea quidem ratione tria hic commoda militum innuuntur, σιτηρέσια, frumenta, et cibaria univerſa, νομαὶ dona liquidorum, et δόσεις dona pecuniae, qui de νομαῖς dixi ad 2, 11, 1., habens de ſubſt. δοσ. modo haec reperta, in notionem infinitam ap. Luc. Theogn. Hsd. et Hom. cui add. 'Οδ. δ', 651., ſed in variam L. N. T. cum Ind. Sb., ubi et cum gen. rei, ἀργυρῶν νομισμάτων δόσει, de militibus etiam e Zoſ. 3, 13, 6. *congiario* nummorum *argenteorum*, it. cum χρημάτων Thuc., ſed in notionem forenſem, pro donatione ſ. legatione in teſtamento, Rs. O. V. 7. Iſ. aliter que ap. Suid. it. in malam partem Abr. ad Ae. T. 1. cum N. ad Hſy., denique tropice cum gen. rei, τῆς ἀληθείας etc.

ὑπέσχετο, τιμωρίας τὲ καὶ κη-
λῖδας[b] πάσας αὐτοῖς ἀνῆκεν[c],
ἐπί τε τὴν πορείαν ἐξήγαγεν. οὐ-

nas que et ignominias omnes
iis remiſit; tunc ad periculum
17. faciendum eduxit. Haud

b) κηλίδας hoc accentu Lu. v. N. c) Hoc comma in Bs. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. v. N.

Di. H. S. T. 2., ubi comparatur ἐπίδοσις, pro qua voce per ſimpl. hic varietur, cum iſta et ipſa adhibeatur vel abſolute, vel cum gen. χρημάτων, quem gen. et hic ſubintelligas, dum et hic ex analog. iungitur δοσ. cum v. ὑπ. et adi. μ., in quo Bg. Lat. v. 6, 5, 23. it. 3, 8, 8.

τιμωρ. τ. κ. κηλ.) Simili translatione uſus Aelianus (V. h. ſine Ind. p. 1023. e.) in Fragm. Epicuraeos dicit κηλίδα φιλοσοφίᾳ προςβάλλοντας. Vid. Suidas in Ἐπίκουρος, (1, 815. m.) *Stroth.*

Ibi et 2, 307. e. p. ſq. i. accentus eſt acutus in caſibus obliquis ſing., ſed ap. alios quoque circumflexus, etiam ap. Stp. Th., qui in plur. hinc modo ſine Vs. per circumflexum, pro quo tamen alios videas acutum adhibere, cf. ſupra 4, 8, 5. κρηπιδ., Hſy. κηλίς, — ὄνειδος, cum N. et Fi. The. Poll. 5, 127. et in titulo inter verba *probrorum* et *contumeliarum*, Luc. Rs. O. V. 7. Ant. Dion. C. Aeſchyl. Eum. v. 790. 820. cum Abr. ap. eundem T. 2. tum Sch., praeter Bg. e P., quoque e Sb. Ind. „*maculas* ſ. *notas* ignominiae“ ſed de militum ignominiis harum que diſcrimine a poenis ad Suet. Aug. ed. Burm. c. 25. et 39. e., Graev. Th. T. 10. p. 1484. ſq. Fr. Robortell., ubi ponitur in ignominiis „portare vallum et ſarcinas, it. ut diſcincti foderent, et, pugnare pedibus de equite“ cum Lipſ. de mil. R. p. 339. m. 350. e. ſqq., qui non huc cogitat, ubi P. omittit pron. *αὐτ.*, forſan ob abl. rel., ſed Noſter ex analog. in v. ἀν. cum adiunctis, cf. Stp. Th. 1, 1655. D. Dem. Dion. C. χρήματα, Sb. e Xiph. καταδίκας, Thuc. τὴν φυλακήν, et G. Th. in *rem.* cum *poenam*, ſed nihil in *ignom.*

ἐπί τε τὴν πορείαν) Unus Leisn. in m. Ox. „πεῖραν (et in m. Ms. Bg.) legere videtur πεῖραν“ dum P. contractiorem, liberum que in addito adi. πάντας, cf. 6, 6, 5., deſerit et Sch. in „πορ. ad *greſſum* ſ. ad *progrediendum* eduxit“ ſed tum hoc ſenſu vulg lectio eſt abſurda, tum pro itinere et expeditione, quae in tam propinquo hoſte non valent, ſed e contextu, h. e. antecedentibus illis §. pr. ἔργῳ βεβαιῶσαι τὰ δόξαντα, modo coniectura Bg., olim a me edenda, ubi perſpicuitatis cauſa τὴν πεῖραν unum ſubſt. per phraſin reddit; nec videntur ſuſtinere lectionem vulg. illa Rsk. ad Polb. p. 481. i. „κατὰ πορείαν, in *armis*, in *acie*“ quaſi h. l. ſit *ad* aciem *eduxit*, cum locus ille Polb. 2, 134. m. proprie poſſit intelligi, cf. ib. i. et p. pr. e., nec Suidae haec 3, 106. i. πεῖραν, πορείαν, ὁδόν, cum loco aliquo manco, nec reddito in Vs. nec adiuto a Toup., quoniam illa notio, non repetita in L. Ern., hic non procedit, ut dicebam antea. Potius in formulam Noſtri, ex analog. factam, proſunt e Suid. in pr. ἐν ταῖς πείραις, in *velitationibus*, Thuc. ex 457, 70. ἰέναι ἐς τὴν πεῖραν τοῦ ναυτικοῦ, cui add. 122, 18. ἐς πεῖραν ἔρχεται, cum Abr. DI. A. p. 272. e. it. ſine Ind. Dem. 1394, 17. εἰς πεῖραν ἦλθεν ἀγῶνος, ferente G. Th. tantum *educere* „*copias* in *aciem*, vel *in* expeditionem *exercitum*“ ob quam formulam fortaſſis editores commentatores que tolerarunt lectionem vulg., cum et ſcirent, πορείαν eſſe interdum

πολὺ δ᾽ [d] ἀφειστήκει τὸ χωρίον, ἔνθα ἐσκήνου ὁ Ἀλέξανδρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ.	procul autem aberat locus, ubi tabernaculum poſuerat Alexander, et qui cum ipſo erant.
Ὡς δ᾽ [e] ἀπηγγέλη τὰ [f] περὶ τοῦ Μαξιμίνου, ὁ Ἀλέξανδρος,	Ut autem nunciatum eſt de Maximino Alexander in

d) δὲ Ms. Ba., ut §. pr. e) δὲ ed. Lu. cf. 6, 3, 4. f) Excp. Ms. Ba. ταῦτα τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ἐν μεγ. tum Ms. Vi. ταῦτα τῷ Ἀλεξάνδρῳ, at Ms. Ve. Ὡς δ᾽ ἀπηγγέλη ταῦτα τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ἐν μεγίστῃ ταραχῇ γενόμενος v. N.

Lat. *expeditionem*, cf. Ael. V. h. Sed et ibi, et in Latt. locis ap. Gs. ſermo eſt de militum itinere iuſto ac longiori et contra hoſtem remotiorem; quod negat Noſter in ſq. §., ubi breviorem P. iterum deſerit quoque Sch. in „χωρ. locus *haud* procul *aberat*, ἐσκ. *in* tabernaculo *agebat*" quo in v. modo Bud. C. huc ſpectat ſine Vs. 498, 5., ſed Stp. Th. phraſin Bg. tantum fert in ſyn. σκηνᾶν et σκηνεῖν, nec loca L. N. T. in noſtro v., quo de cf. ad Thom. M. p. 798. Hſy. 1, 1459. m. Suid. 1, 868. m. Dem. Luc. Xen. Cyr. et Ἀνβ., ubi et 4, 7, 27. cum ſyn. adv. κώμην, οὗ σκηνήσουσι, ſed ap. Raph. ad N. T. p. 120. e. ſine Ind. ex Xen. Hell. 5, 4, 56. e. „ἐν τῇ ἀκροπόλει, οὗ περ αὐτὸς ἐσκήνου, *in arce*, in *qua* ipſe *habitabat*" cum Vs. ed. Th. V. 3. p. 350. i., ſed med. ap. Di. H. S. T. 1., ut in ſyn. σκηνεῖσθαι Thuc. cum Abr. Dl. A., ubi et act. eius, ut ap. Xen. Hell. et Z. Pol., ad analog. illam Noſtro iungente adv. ſuum, ut cum ἀφ. τὸ χ., ſed per variationem pro alius ordinis 4, 13, 8. ἀφ. — πολύ, it. cum pleno 6, 7, 6. τοῦ στρατοῦ, ὃς ἦν σὺν αὐτῷ et noſtri cap. §. 15. e. τοὺς συνόντας ἐκείνῳ στρατιώτας καὶ φρουροὺς τοῦ σώματος. Caeterum in rem ipſam Capit. in Maxim. c. 7. p. 24. i. quum *in* Gallia *eſſet*, et *non* longe *ab* urbe *quadam* caſtra *poſuiſſet*, ſed in Alex. c. 59. p. 1027. agentem *eum* cum *paucis* — in *Gallia* in *vico*, cui *Sicila* nomen *eſt*, et ad Angl. H. 4, 1082. e. N. Heyn. „*man* hält *es* für *das* itzige *Siklingen* bey *Maynz*."

ὡς δ᾽ ἀπηγ.) Praeter ſubſtitutum pron. pro nomine propr. Ἀλεξ., cf. 6, 1, 16., conſentit P. in ſuis „*his* ille *nunciatis*" per brevitatem cum Mss., qui mutant in merum pron. demonſtr., omiſſo ſimul nomine propr. altero Μαξ., formulam e periphraſi, per gloſſam e comparatione aliorum ſupra locorum, cf. 6, 6, 1. ὡς δὲ ταῦτα τῷ Ἀλεξ. ἐδηλώθη, it. 5, 4, 1. ὡς δὲ ταῦτα ἀπηγγέλη τῷ Μακρίνῳ, it. 2, 11, 12. ὡς δὲ ταῦτα τῷ Ἰουλιανῷ ἀπηγγέλλετο, dum Noſter alibi etiam adhibet formam orationis, huic praeſenti ſimilem, ubi primo aliquod verbum habet ſecum modo rei nominativum, deinde demum ſequitur perſonae caſus cum alio verbo, qui caſus per ſe poterat priori etiam verbo iam accommodari, cf. 7, 10, 1. 2, 6, 1. 2, 4, 1. 1, 7, 2. 1, 4, 19. cum alias praeterea formas, pendentes illas ab ingenio et libertate ſcriptoris atque periodi ſtruendae artificio, ut praemiſſo itidem nomine propr. perſonae principis, iuncto cum primo v. et poſtpoſito acc. rei, 6, 3, 1. ὡς δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐδηλώθη — τὰ λ. it. per acc. rei oppreſſum 4, 8, 18. ὡς δὲ διηγγέλη τῷ τῶν Ἀλεξανδρέων πλήθει, λ. it. ex nomine propr. praemiſſo, id que in fronte ſtatim, 3, 1, 2. ὁ δὲ Νίγρος, ἐπεὶ ἠγγέλη αὐτῷ λ. et 5, 4, 8. ὁ δὲ Μακρῖνος, ὡς ταῦτα ἐπυνθάνετο, λ. aut poſt alia 3, 3, 5. ὡς δὲ γενόμενος ἐν

ἐν μεγίϛῃ ταραχῇ γενόμενος, maxima perturbatione conſti-

Ἀντιοχείᾳ ταῦτα ὁ Νίγρος ἐπύθετο, λ. it. 2, 7, 1. ὁ δ' οὖν Ἰουλιανὸς ἐπεὶ λ. Sed noſter, varians non modo in adverſ. manca cum plena 3, 7, 1. ὡς δὲ ἀπηγγέλη τῷ Ἀλβίνῳ λ.. ſed et aliter cum 2, 13, 1. ἐπεὶ δὲ τὰ παρὰ τῆς συγκλήτου ἐδηλώθη τῷ Σεβήρῳ, conflat ex analog. formulam illam e nudi articuli neutro plur. cum pr. περὶ et gen. perſ., ubi Bg. opprimit artic., reddens ſolam praep., ſed Sch. in „τὰ cum praep. — τὰ π. αὐτοῦ, res eius geſtae" ſumit periphraſin gen. perſ. una cum ellipſi tum illius ſubſt. πράγματα ſ. ἔργα, tum alicuius particip., eius que e notione ac genere paſſ., ſed cum dat. pron. demonſtr. aut cum praep. et eodem pron., tanquam plenum ſit τὰ αὐτῷ ſ. ὑπ' αὐτοῦ ἔργα πεπραγμένα, cum, e notione quidem noſtrae praep., rectius ſumas, praeter ellipſin iſtorum ſubſt., etiam ellipſin alicuius particip. cum ſupplemento, quod non pertineat ad ipſum Maximinum, ſed ad alios, atque adeo ad milites, rei totius auctores, ut τὰ ὑπὸ τῶν ϛρατιωτῶν περὶ τοῦ Μαξ. πεπραγμένα ἔργα, ut autem nunciata ſunt illa, quae a militibus de, in, cum Maximino acta eſſent, negotia; ſicut et ſolum ſufficiat expleviſſe particip. ſine ſubſt. iſto alterutro, cf. 7, 8, 1. ὡς δ' ἀπηγγέλη τῷ Μαξιμίνῳ τὰ πεπραγμένα, procedunt que etiam alia ſyn. particip., v. c. γενόμενα, it. συμβεβηκότα, cf. Rs. O. V. 4. v. περὶ extr., et in ex ea formulam cum gen. perſ. praeſentem ap. Luc. 1, 303. l. 40. εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδὸς, quum perſecutus es, quae ſpectant ad puellam, et L. N. T. Schw. p. 1074. a. e. it. Krb. p. 500 Nr. 1. et 8., ſuppletis ſemel ὄντα, ſemel ὄντα πράγματα, quod ſubſt. ſupplet L. Boſ. modo in ſyn. formula e pr. περὶ cum acc. perſ. poſt art. τὰ, qua de v. Luc. Ind. v. π., ad Vig. p. 7. N. a. i. 8. b. c. Krb. Decr. Ath. p. H. p. 434. e. ſq. „τὰ περὶ Κῦρον, res Cyri" Poſſ. Sy. p. 260. e., qui p. 227. e. pro lege „articulus pluralis cum pr. περὶ — οἱ περὶ Παῦλον λ." debuit potius addere de ſexu, articulus pluralis maſculini generis, ſed in tertiam formulam, poſt art. τὰ e pr. περὶ cum acc. rei univerſae aut loci nominatim cf. Fi. Ae. Iſ. Ev. Ael. V. h. v. ὁ et Thuc.

ἐν μεγ. ταρ.) Perturbatam etiam P. Vs. cum ſervaſſet Stp. Th. 3, 1246. B. e., ſeverius caſtigans Bg., liber eſt ipſe tantum ad τῷ ταρ. λ., ut 2, 5, 4., dum Sch. in „ἀγγ. rei nunciatae novitate" ſed Noſter ex analog., etiam in μεγ. cum ταρ., ſed partim cum Dem. 144, 24. πότε μάλιϛα ἐν ταρ. τὰ τῶν Ἑλλήνων γέγονε πράγματα; it. per ſyn. cum Xen. Cyr. 8, 5, 3. τῆς βασιλικῆς σκην. cf. Rs. O. V. 8. Lyc. In qua regione bene Bg. iunctum ſine copula particip. προπ. reſolvit, ut, cum ſcriba iſtius neglexiſſet diſtinctionem poſt Maximino maiorem, pro indicio finitae protaſis, nunc oſtendat, intra ſubiectum apodoſis, ὁ Ἀλεξ., inſtructum duabus enunciationibus ſecundariis, ἐν — καὶ — ἐκπλαγεὶς, et intra praedicatum v. κατηγόρει finiti temporis praemitti adhuc aliam enunciationem principem προπηδ. — σκην., cui aliae adiunctae ſecundariae, ὥςπ. — τρέμων. Deſerit autem P. (vertentem potius ex 2, 2, 5. et 2, 6, 2.) etiam Sch. „ἐνθ. fanatico furore actus, veſanus, δ. lacrymas fundens" quod v., ut rarum, pronunciat Poll. 2, 64., habet que Stp. Th. modo ſic „δ. lacrymis fluo, lacrymor, Herodi. l. 6. προπ. — τρεμ. (ſine Vs.) it. deploro, cum accuſ. iunctum, Philo de vita Moſ. 3. σύμπαν τὸ ἔθνος αὐτὸν ὅλον μῆνα δακρυῤῥοοῦν" male allato loco, qui p. 538. D. potius eſt ὡς σ. τὸ ἔ. ὅ. μ. δακρυῤῥοοῦν ἐπένθησεν, luxit eum univerſa gens lacrymis dif-

καὶ τῷ παραδόξῳ τῆς ἀγγελίας ἐκπλαγεὶς, προπηδήσας τῆς βασιλείου σκηνῆς, ὥσπερ ἐνθουσιῶν, δακρυῤῥοῶν καὶ τρέμων, τοῦ τε Μαξιμίνου 8, ὡς

tutus atque inopinato nuncio exterritus, cum proſiluiſſet ex imperatorio tabernaculo tan-
2. quam furibundus, lacrymans et tremens *nunc Maxi-*

8) Hoc comma et alterum poſt ἀχ. erat modo in S. 2. L.

fluens *per* menſem *integrum*, ut ſic abſolute quoque flet, nec aliter mihi deprehenſum praeterea de perſ. ap. Luc. ὁ Ποσειδῶν ἔκλαυσε δακρυῤῥοῶν, *lacrymis* effuſis *deflevit*, ſed tropice de re ap. Geop. 5, 8. in titulo περὶ δακρυῤῥοουσῶν ἀμπέλων, *de* lachrymantibus *vitibus*, cum explic. §. 1. αἱ πολὺ τὸ δάκρυον ἀφιεῖσαι ἄμπελοι, vites multam lachrymam emittentes, (per ſyn. phraſin, quales aliae ap. Theogn. et Rs. O. V. 4.) et ad Hſy. δακρυῤῥοῶν, δάκρυα ῥέων, N. „ex Herodi. et Phil. adfert Stp. Th. Addo Eur. Phoen. v. 373. (δι᾽ ὄσσων ὄμμ᾽ ἔχων δακρυῤῥοοῦν, *habens* aſpectum *per* oculos *lacrymantem*, quam ed. Barn. Vs. caſtigans Valck., aliter que legens, attulit ſimul duo loca, e Soph. Oed. Col. v. 1709., ed. Iohnſ. v. 1788. ὄμμά σε τόδε, ὦ πάτερ, ἐμὸν στένει δακρύῤῥοον, et ex Eur. Med. v. 1012. τί δὴ — δακρυῤῥοεῖς; *cur* igitur *lacrymas?*) Simili compoſitione δακρυχέω“ quod ſyn. v. ap. Abr. ad Aeſ. T. 1. Elench. voc. Ael. V. h. Call. Hom. cui add. Ἰλ. α', 360., variante Noſtro cum 6, 4, 3. δακρύων, et de ſuo copulante v. τρεμ., ubi Stp. Th. hinc ſine Vs., cf. L. N. T. contra que Moer., praeter Hſy. v. ἐτρ., quoque ap. Hom., ib. etiam, cum pr. ἀμφὶ et ὑπὸ, ut cum διὰ βίου Fa. Aeſ. it. cum pr. περὶ Rs. O. V. 7. Anc. tum Dem. Luc. Lyc., ſed cum acc. perſ. Call. et Plut. Krg. Caeterum tardius reperi adhuc iſta in Strothi libello ad δακρυρ. „vox rariſſime obuia, pro qua veteres dixerunt δακρυχέειν, exſtat quoque in Philopatride, qui dialogus falſo tribuitur Luciano.“

τοῦ τε Μαξ.) Numerum novae §. ſervavimus, ut in quadam Alexandri oratione, quanquam, ut pr. §. declaratum, haec cum pr. arctiſſime cohaerebant; ubi Bg. deſerit ordinem P. in ἀπ. κ. ἀχ. (iunctis peculiari modo cum variatione pro 3, 6, 3. ἄπιστον καὶ ἀγνώμονα,) it. in v. κατ. cum Sch. „*accuſabat* ut *perfidum*, κατ. — πρὸς αὐτοῦ, a *ſe*“ qui adeo pron. hoc per lenem accipit pro αὐτ. aſperato, quae non modo habuimus confuſa, ſed et pro ſe invicem poſita; dum, negligente P. haec πρ. ἀ., videtur Bg. legiſſe πρὸ αὐτοῦ, ante *ipſum*, coram *ipſo*, adſtante in vicinia cum militibus; quae ſententia iuvetur quidem etiam e ſqq., ubi tirones Alexander incuſat, iis que promittit commoda quaedam, non dicturus haec, niſi exaudire illi poterant. Sed tamen tum e §. 4. aliud quid patet, quam propius fuiſſe Maximinum cum ſuis, tum ſumi poteſt, Alexandrum hac §. dicere iſta ad ſuos de Maximino et tironibus, et per legatos incuſare ac promittere. Ut adeo Bg. hic aberret; variante Noſtro cum 3, 6, 6. μεγάλων μοι κατατιθεισῶν εἰς αὐτὸν εὐεργεσιῶν, qui dat. perſ. cum v. paſſ. par eſt formulae e pr. cum pron., per analog. factae, cf. 1, 2, 5., tum tenente Stp. Th. etiam 1, 1230. C. m. „Herodi. l. 4. εἰς ἐκ. εὐ. κατ. πρὸς αὐτοῦ, beneficia *apud* eum *a* ſe *collocata*“ ſed cum recto libri numero 3, 1501. E. lectio-

ἀπίςου καὶ ἀχαρίςου, κατηγόρει, πάσας τὰς εἰς ἐκεῖνον εὐεργεσίας κατατεθείσας πρὸς αὐτοῦ [h] διηγούμενος, τούς τε νεανίας συςρατιώτας ᾐτιᾶτο, ὡς

minum ut ingratum et inſidum accuſabat, omnia beneficia in ipſum collata ei enumerans: nunc tyrones culpabat tanquam proterve et neglecto ſa-

h) Nihil variatum hic, v. N.

nem vulg. etiam, at e P. Vs., cum Ind. Sb. in v. εὐεργ. et κατ. in producto hinc loco omiſerit iſta πρ. ἀ., libere tamen utrinque afferens locum noſtrum, v. c. per εἰς αὐτὸν, cf. Dem. ſine Ind. 290, 23. ἀναμιμνήσκεται δὲ καὶ τὰς τῶν προγόνων τῶν ἑαυτοῦ εἰς τοὺς Θηβαίων προγόνους εὐεργεσίας, P. deſerente Bg. in rel., at ſervatis ad relata τὲ — τὲ liberis Lat. Caeterum Leisn. in m. Ox. ad κατηγ. „neglectum augmentum. Negligit augmentum Aelian. 3, 19. 12, 12. 1, 34." quo extr. loco deſit ſine Var. L. et N. in aor. 1., ut prioribus in impf., ut hic, quo reſpicitur, ſimul cum iſtis ex Ael. V. h., ad Luc. 2, 109. a. ė. „adde Herodi. 6, 9, 1. τοῦ τε Μαξ. — κατηγόρει et ter quater alibi" (immo tantum bis adhuc, in eodem impf. 7, 6, 6. et in aor. 1. 3, 8. 11. e.) ſed in impf. iterum ib. p. 309. N. 67., praeter quae in act. noſtri v. ſine augmento reperi impf., perf. et aor. 1. in L. N. T. Fa. Aeſ. Luc. Rs. O. V. 4. 6. 7. Ant. ex 780, 5. et ſine Ind. ap. Ioſ. 2, 157. ſ. 2. e., ſed in paſſ. aor. 1. κατηγορήθην ap. Aeſch. ep. S., impf. κατηγορεῖτο ap. Thuc. et Luc., ubi et perf. 1, 190. e. κατηγόρηται, ſed plusqp. ib. p. 482. e. κατηγόρητο, tantum que cum augmento act. impf. ap. Fi. ad Well. p. 178. i. e Ioſ. 2, 388. ſ. 4. i, etiam ſine Var. L. et N., tum ap. Dem. 491, 14. τῆς πόλεως ὡς ἀχαρίςου δῆθεν κατηγορεῖ, (493, 10. καταψεύδονται τῶν προγόνων ὑμῶν, ὡς ἀχαρίςων.) et 494, 16. διὰ μὲν τοῦ τῶνδε κατηγορεῖν, ὡς φαύλων, ſine Ind. cui add., praeter paſſ. (ap. Di. H. S. T. 1. cum pr. ἐφ' ἑνὸς λ.) 226, 26. 227, 13. 229, 5. 230, 18. 237, 3., in act. cum acc. rei 232, 24. 236, p. et cum pr. 228, 6. περὶ ὧν ἰδίως μόνον κατηγόρησεν Αἰσχίνης, porro in notionem praep. in hoc v. ap. Thom. M., ut in notionem et differentiam cum rei gen. aut acc. Suid., ſed in variam rectionem Poſſ. Call. et Sy. Bud. C. Suph. Ai. Ariſt. Kuſt. The. Fi. (cum ej. Pal. pro convincere,) Plut. Krg. Iſ. Pm. M. cui add. p. 37. m. 72. e. 89. i. 127. m. 83. i. Rs. O. V. 7. Iſ. et Ant. Xen. Bach., ſed cum diſerta pr. κατὰ ib. Hell. tum de re ib. Cyr. cum Abr. ad Ae. T. 1., ſed de ellipſi pr. ἕνεκα L. Boſ., ut in rem critic. Ind. Sb., denique de κατηγορησείεν Moer. cum Abr. Dl. Th.

τούς τε νεαν. σ.) nunc *iuvenes* commilitones *accuſabat*. Sic fortaſſis Alexander eos ſolitus erat appellare. *Steph.*

Quod ut per ſe concedi poteſt, cf. Lampr. c. 53. p. 1010. e. ſq. m.: tamen licebit aeque ſumi, (quo et Bg. e P. ſpectet,) de ſuo Noſtrum variare cum 6, 8, 4. τῇ τοῦ ςρατοῦ νεολαίᾳ, ſimpliciter que hic Alexandrum duobus ſic iunctis ſubſt. alterum altero magis definire, dum Bg. deſerit ad ᾐτ. cum ὡς et ſe 3, 12, 8. et P., qui libere ordinem turbat ad πρ. λ., iunctum ex analog. cum v. τετ. et cum ἐπ., quod adv. ap. Stp. Th. cum aliis Lat. (et aliis rurſus in L. Ern.) ſine auctore, nec alibi repertum mihi. In ſq. membro liber P. ad τὲ. et omiſſo adi. π.,

προπετῶς καὶ ἐπιόρκως ταῦτα τετολμηκότας, δώσειν τὲ πάντα ὑπισχνεῖτο, ὧν δέοιντο [i], καὶ ἐπανορθώσεσθαι [k], εἴ τι μέμφοιντο. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ στρα-

cramento haec auſos: daturum que omnia pollicebatur, quae vellent, ac emendaturum, ſi
3. *qua deſiderarent.* Sed mi-

i) Colon Ms. Ba. cum ed. B. 1. R. k) ἐπανορθῶσαι Ms. Ve. v. N.

cf. 4, 11, 2. et in variationem 4, 11, 1. καὶ δώσειν τὲ ὑπισχνεῖτο λ. it. 6, 7, 21. πάντα τὲ ὑπισχνεῖτο παρέξειν, ὅσων δέονται, cum Dem. ſine Ind. 136, 20. τἄλλα, ὧν ἂν δέωνται, διδόντες, it. 399, 21. it. Xen. Hell. 1, 4, 1. πάντων, ὧν δέονται, πεπραγότες λ., ubi Bg e P., etiam in ſqq., ubi Ms. res aut e lapſu eſt, confuſis finibus, cf. 6, 8, 9. ἀποσκ. 5, 5, 6. ἐργ., aut e ſapientia Gloſſatoris, docturi notionem v. med. pro act., cf. 3, 12, 18., ſed in v. act. et med. ſimul Bud. C. Poſſ. Call. Ind. Sb. (ubi et fut. med. pro paſſ.) Di. H. et T. 1. Plut. Krg. Dem. cui add. 108, ult. ἐπανορθοῦντας, εἴ τι δοκεῖ μὴ καλῶς ἔχειν, 111, 23. 130, 17. 145, 7. 170, 23. 179, 17. Ael. V. h. (ubi et cum dupl. augmento ex 3, 17. i. ἐπηνώρθωσαν λ. cf. Cell. Zoſ. 2, 32, 5. 4, 44, 9. e. Suid. 1, 800. e. 788. i.) tum in med. Foeſ. Iſ. Pan. M. p. 120. m. Luc. cui add. 3, 395. i. Phil. p. 758. E. e. Thom. M. cum N. in act., quo de cf. Poſſ. Sy. Thuc. Rs. O. V. 7. Iſ. 8. Din. cum Ammon. et Herodi. Gr. it. de re Rs. O. V. 4. et Plut. Hs., ſed ſenſu peculiari, pro ſublevare ſ. opitulari, de perſ. cum acc. perſ. et acc. rei ellipt. Xen. M. S. cum Raph. ad N. T., ut in affine ſubſt. ἐπανόρθωσις L. T. N. Dem. Xen. Bach. et Polb. it. ἐπανόρθωμα Bud. C. cum *Dem.* Sed *hic quidem* in v. μεμφ. damus haec modo, in notionem *pro paſſ. de re Xen. Hell.*, at in formam paſſ., pro med. tamen, V. Eur. Hipp. ſine Ind. 315. 2. C. cum ej. Diatrib. p. 78. vs. 8., tum in variam rectionem L. N. T. *Poſſ.* Call. et Sy. lib. de V. med. ed. Fi., Callim. Luc. Epict. H. cum N. ad 31, 1. e. Dem. cui add. 257, 12. 895, 25. 969, 17., ſed cum dat. ſ. abl. rei Di. H. S. T. 1. et Diod. 1, 311. e., at cum acc. rei Theogn. Thuc. cum Or. Bau. Fi. Ae. Gat. ad Ant. et cum pron. τὶ Ael. V. h., liberius Lat. ſuum Bg. ſumente forſan pro noſtratium *vermiſſen*, aut pro dolere, cf. G. Th. Nr. 2., pro quo dediſſem tamen planiora *reprehendere* ſ. *vituperare*.

οἱ δὲ σὺν) Variatur cum 6, 8, 17. οἱ σὺν αὐτῷ plene, ubi P. liberior, etiam in ſq. ἐκειν. τ. ἡμ., vel ſic tamen cum rel. Mss. faciens contra Ms. Ve., ubi ſine idonea, quae appareat, cauſa omiſſi illi gen. temporis, quos et requirit contextus et ſq. §. oppoſitum τῆς νυκτὸς δὲ, e qua relata adv. addiderit alteram μὲν Bg. hic, ſaepe oppreſſam, cf. 4, 9, 5. et in variationem per ordinem 2, 10, 19. 5, 8, 15. τὸν Ἀλ. εὐφ., ſervante Bg, ſecus ac P., tum v. παρ. tum enunciationum ordinem, ubi de induſtria Noſter intra duo v. v. poſuerit pron. αὐτ., ut ne bis adeſſet, cf. 6, 7, 17. e., oppreſſum ab Intp. utr., ſed olim in Bg. reſtituendum per *ipſum* ſine commate, ut libera res maneat, cum poſitum aliquod poſt αὐτ., requirat, ut idem pron. reperatur ad v. παρ. cf. 3, 9, 10. e. et in analog. ap. Dem. ſine Ind. 247, 3. μέχρι τῆς ἡμ. ἐκείνης, ſed Rs. O. V. 4. in ſubſt. εἰς ἐκείνην τὴν ἡμ. et Ael. 4, 17. i. τῆς αὐτῆς ἡμ. it. Luc. 1, 20. l. 39. μετ' εὐφημίας — παρέπεμπον, *fauſtis accl. proſequi.*

τιῶται[l], ἐκείνης τῆς ἡμέρας[m] εὐφημήσαντες αὐτὸν παρέπεμψαν, ὑποσχόμενοι, παντὶ σθένει προασπίζειν[n] αὐ-

lites, qui cum ipſo erant, illo quidem die fauſtis acclamationibus proſecuti deduxerunt, polliciti, cunctis viribus eum

l) Comma hoc abfuit in B, 1. R., ſed contra mox poſt αὐτὸν fuit comma ib. et in A. al. v. N. m) ϛρατιῶται εὐφημ. αὐτ. Ms. Ve. v. N. n) Ms. Ba. nihil variat, *Mart.* nec rel. Mss. aut edd. v. N.

προασπίζειν) Malim προασπίσειν. *Steph.* Solet Herodianus ſemper poſt τὸ ὑπισχνέομαι futurum ponere. Alii etiam aoriſtum ponunt. Aelian. V. h. 12, 1. ὁ δὲ ὑπέσχετο ἰάσασθαι. Lucian. in Timon. etiam poſt ἀπειλέω ponit aoriſtum, ἀποδράσασθαι ἀπειλεῖν, ubi v. Barlaeus p. 79. *Leisn.*

Ibi 1, 123. N. 32. male Solanus contra aor. 1. decernit, quia, ſi habet Ind. omnia exempla v. ἀπειλ., tria tempora cum eo incedunt, fut. (etſi Ind. fert *praeſens*) 3, 298. l. 27. tum aor. 1. p. 469. *l.* 26. (qui locus contra Solan. eſt et ſine Var. L.) denique aor. 2. aut fut. ib. 2, 724. l. 20. ἀνελεῖν et 3, 358. l. 90. ἐμβαλεῖν. Sed de noſtro v., ſane ap. Noſtr. ſecum habet ubique fut., praeter 1, 15, 1. (ubi Ms. praebet praeſ., ſed dubia lectione,) it. 2, 6, 15. (ubi edd. quaedam tenent aor. 1.) et 7, 8, 26., ubi ſine Var. L. ἐθελονταὶ ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεύειν ὑπισχνοῦντο, cum praeſ. adeo, quod tempus confecerim non tantum ex illo aor., poſito quippe ac valente pro praeſ., nec ex analog. Lat., ut ap. G. Th. 934, 14. „Ter. Andr. 3, 5, 7. negabon' *velle* me, *modo* Qui *ſum* pollicitus *ducere*" cum ib. poſt *pollic.* habeat comma ed. Wſth., qui et in N. id probat, regens *ducere* ad pr. v. *velle me*, nec porro e Gr. exemplo hoc ap. Dem. Ind. ex 790, 12. εὔνοιαν, ἣν πρὸς τὸν δῆμον νῦν ἔχειν ὑπισχνεῖται, quoniam ib. valet potius Lat. *profitetur*, ſed potius ex his, ap. Thom. M., qui cum de noſtro v. tacuiſſet p. 159. ſqq. in catalogo illo verborum, quae habeant unum aut multiplex ſecum tempus, deinde profert p. 871. i. ὑπισχνεῖται κυρίως τὶς, τὸ ἀξιωθὲν διδόναι, ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ δίχα ἀξιώσεως παρέχειν βουλόμενος, pro quibus Ammon. p. 56. i. ὑπισχνεῖται, ὁ τῷ αἰτήσαντι δώσειν ὁμολογήσας, ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δώσειν ὁμολογήσας, tum ap. Ael. V. h. 12, 33. i. ᾔτει χρήματα, καὶ ὑπισχνεῖτο ἀποκτείνειν φαρμάκοις τὸν Πύῤῥον, *pecunias petebat*, et *pollicebatur*, ſe *Pyrrhum* veneno *interemturum*, ubi ſine Var. L. Interpres tamen praeſens per fut. reddit; reperiente me praeterea ap. Luc. 1, 812. l. 20. κἂν εὕρωμεν ὑπισχνούμενόν τινα εἰδέναι τὲ ἀπόδειξιν, καὶ ἄλλον διδάξειν, *etiamſi* inveniamus *aliquem*, profeſſum *ſcire* ſe *demonſtrationem*, ac *docere* velle *alios*, cum dupl. ergo tempore, ſaltem que, praeter fut., ſimul cum perf., ſi non cum praeſ., pro quo habet illud εἰδ. etiam L. Ern. altera pars, at pro perf. Well. Gr. p. 211. i. ed. Fi. cum huius An. p. 258. i. Sed cum fut. noſtrum v. cf. Ind. Luc. (cui add. 2, 782. l. 67.) Hom. ex 'Οδ. θ', 347. Orph. Herdt. Aeſch. ep. S. Plut. Hs. et Krg. Dem. cui add. 32, ult. 77, ult. 85, 2. Fa. Aeſ. Ioſ. 2, 157. ſ. 3. i. Poſſ. Call.; ſed in alia Hſy. 2, 1465. i. p. ſq. e. 1476. e. p. ſq. i. Suid. 3, 548. m. 551. i. Hsd. V. Eur. Hipp. ſine Ind. 236. 1. A. cum Abr. Dl. Th. Caeterum ap. Noſtr. l. l. 7, 8, 26. ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεύειν habet fere explicat. noſtri hic προασπ. αὐτοῦ, cf. 1, 6, 18. e. cui datur peculiari modo π. σθ. cf. 3, 9, 8. ad quod Bg. cum P.

τοῦ [o]· τῆς νυκτὸς δὲ διαδραμούσης, κατὰ τὸ περίορθρον [p] ἀγγειλάντων τινῶν, ὅτι δὴ Μαξιμῖνος πρόεισι [q], κόνις τε πορ-

4. protecturos: nocte autem exacta, circa diluculum nunciantibus quibusdam, iam Maximinum accedere, pulve-

o) Colon in ed. pat., ut in Ms. Bg. p) Comma hic in B. a. L, al. q) πρόεισι Mss. Ba. et Vi. v. N.

τῆς ν. δὲ δ.) Bg. e P. in formula ex analog. cf. 2, 6, 5., ſed in ſq. cum Sch., forſan e Stp. Th. „nocte *iam* exacta *quum* circa *diluc.* nuntiarent *quidam*“ qui hinc modo fert formulam, (ut ſine Vs. ad Thom. M. p. 656. N. 1. e.) nec mihi aliunde cognitam, ſed forſan ex analog. factam illarum ap. Stp. Th. 2, 1444. F. πρὸς τὸν ὄρθρον et περὶ τὸν ὄρθρον, quod ſine Ind. ap. Thuc. 302, 49. ἀφικόμενος νυκτὸς ἔτι καὶ π. ὀρθ. *cum* eo *perveniſſet*, dum *adhuc* nox *eſſet*, iam *circa* primum *diluculum*, (ubi et noſtrum ſubſt. 99, 56. φυλάξαντες ἔτι νύκτα καὶ αὐτὸ τὸ περ. ipſo *diluculi* adventu *obſervato*, cf. ib. 235, 19. cum N. 26. it. Poll. 1, 68. i.) ſed ap. Vig. p. 637. i. „ὅτε δὴ ἤδη περὶ τὸν ὄρθρον ἦν, cum *iam* mane *illuceſceret*, (fere ut P. hic:) *ſub* primam *lucem*“ e Di. H. S. T. 1. 515, 25. ſub *lucem*, ſine Ind., ubi tantum ex 647, 15. ὑπ' αὐτὸν τὸν ὄρθρον, ſub *lucem*, cf. Suid. 3, 550. e. ὑπ' ἠοῖ, ὑπὸ τὸν ὄρθρον, ſub *auroram*, ſub *diluculum*, ſed in uſum N. T. Luc. 24, 22. ap. Heliod. p. 222. i. ὄρθριος — παρὰ τὴν Χαρίκλειαν ἥκων λ.

ὅτι — πρόεισι) Schottus cum Polit. (*adeſſe* Maximinum) mavult πρόσεισι, *accedit*, adventat. *Sylb.* Schottus malebat πρόσεισι, apta quidem emendatio, ſed non neceſſaria. *Stroth.*

Leisn. modo in Ms. Bg. ſtrinxerat Lat. v. ceruſſa, innuens vel ſic, aliter eum legere, dum Sch. in vulg. „cum exercitu *procedit* ſ. *adeſt*“ et ipſe Bg. ſupra 3, 9, 18. de Severo cum exercitu κατ' ὀλίγον τε προϊὼν, ἐπέστη Κτησιφῶντι, *paulatim* que *procedens*, h. e. porro iter faciens, quo ſenſu adeo tolerarit Strothus cum uno Ms. Ve., aut etiam pro *egreſſus* e *caſtris*, et fert utrumque ſenſum adiunctum pr. ἀγγειλ. τινῶν, ſed aeque novitatem Mss., quibus cum ſane P. hic facit, ut ſaepe confuſa v. v. utr. cf. 1, 7, 9. m. 2, 7, 4. e. Sed quoniam lectio vulg. adhuc procedit et a Strotho ſuſtinetur: relinquetur res Mss. in Var. L. nec dum vincet contra ſentientium numerus maior, opprimente P. utr. ὅτι δὴ, ſed poſtremum ſumente Bg. notione temporis, cum aeque capias pro *ſcilicet*, et credas, variari pro 6, 5, 14. ἀγγέλλοντες τῷ Πέρσῃ, ὡς ἄρα φαίνοιτο λ., ut v. ἀγγ. habeat poſt ſe binas illas partic. per analog. illorum ſyn. δηλῶσαι 3, 12, 12. et ἔλεγεν 4, 10, 3., poſt iſta ad 3, 1, 2. allata iterum quaerendo nihil me reperiente, quam act. cum dat. perſ. et pr. διὰ ap. Hom.

κόνις τε) Inſtructam orationem e pictura progredientis exercitus per partes binas ingenium Noſtri, conflans ſua ex analog., duxerit e poëtis, cf. Hom. Ind. v. κονίη et κόνις nominatim que Ἰλ. β', 150. ſqq. ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη Ἵστατ' ἀειρομένη, — ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἵκεν λ. it. Virg. A. 2, 609. 731. ſq. 8, 593. 9, 33. ſqq. 11, 875. ſqq. 908. ſqq. 12, 406. ſqq. 444. ſqq. it. ſine Ind. Polb. 1, 345. m. ἅμα δὲ τῷ πλησιάζειν αὐτοὺς, καὶ συνιδεῖν τὸν κονιορτὸν ἐξαιρόμενον, ut Diod. S. 2, 207. l. 45., ſed Xen. Cyr. 6, 3, 5.

ρωθεν ἐγειρομένη φαίνεται, βοῆς τε[r] ἦχος πλήθους ἐξακούεται, πάλιν προελθὼν ἐς[s] τὸ πεδίον ὁ Ἀλέξανδρος, συγκαλέσας τε τοὺς στρατιώτας, ἐδεῖτο, προμαχεῖν καὶ σώζειν,

rem que e longinquo excitatum apparere, clamantis que ſonum multitudinis exaudiri, rurſus egreſſus in campum Alexander, convocatos milites
5. rogabat, *ut propugnarent*,

r) β. τε Ms. Ba., cf. 6, 6, 2. e. s) εἰς Ms. Ba. cf. 6, 5, 22., ſed hic per gloſſam ex 6, 8, 11.

ἐδόκουν καταμανθάνειν μετεωριζόμενον ἢ καπνὸν ἢ κονιορτὸν, ſed Thuc. 260, 94 ὁ κονιορτὸς τῆς ὕλης νεωστὶ κεκαυμένης ἐχώρει πολὺς ἄνω, ſylvae nuper incenſae *multus* pulvis *in* ſublime *ferebatur*, cum G. Th. v. *pulu.* cum v. *excitare*, ſed in Gr. v. paſſ. de perſ. ſ. re, phyſice ſ. tropice, abſolute item ſ. cum praep. quadam, L. N. T. Suid. Hſy. Ammon. Thom. M. Poſſ. Call. Abr. L. Ar. Hom. Call. Theogn. Thuc. Dem. Ael. V. h. et Fa. Aeſ., qua in parte P. deſeruit Bg. partim, (it. Stp. Th. 2, 333. F. m. „*pulvis* e *longinquo* excit. *videtur*") ſed magis in ſecundae initio, dum mutabat ſubſt. β. in affine particip. ſ. adi., pro ſevero Sch. in „ἠχ. vox *clamoris* populi *exauditur*" non placente, ut nec hoc Stp. Th. v. ἠχ. „ſonitus *ex* clamore *magnae* multitud. *exauditur*" nihil praebente G. Th., quam *ſonus — vocis*, et cum v. *auditur*, it. *exauditi — ſonitus*, ubi et „*exaudio*, — i. q. perfecte, nec ſine difficultate plerumque, audire" qua notione ſecundaria redditum verbale ἐξάκουστος dabimus e Ioſ. infra 8, 3, 6., reperientes noſtrum v. modo in paſſ. ap. Luc., cf. 6, 7, 10. μόλις ἀκούουσι, ſed e Stp. Th. perverſi ordinis „audio, *exaudio*" repetitum in L. Ern. modo poſtr. Lat., tum ap. Luc. 1, 46. l. 37. τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει, vocis *ſonus* in *auribus* mihi *reſonat*, ſed ἠχ. cum aliis gen. ſubſt. aliter ve v. ap. Suid. Hſy. Suic. Thom. M. Moer. Foeſ. Call. Ael. V. h. Geop., et in ellipſin ad adi. L. Boſ.

πάλιν πρ.) Reſpicitur ad §. 1. προπηδήσας τῆς βασιλείου σκηνῆς, quae poſtr. hic ſupplebuntur ad v. προελθ., ut ibi hinc (ob adv. πάλιν) ἐς τὸ πεδ. (quoniam §. 3. aderat αὐτὸν παρέπεμψαν, quod requirat ſpatium loci, remotius que aliquod, quam, ut proxime ad tabernaculum ſuum ibi ſtans, ſuperiora illa dixerit Alexander,) quo de cf. 6, 8, 11., ut 4, 14, 7. in συγκ. λ., omiſſa copula, cf. 5, 8, 5., caſum hic particip. accommodante Bg. ad ſq. v.

ἐδεῖτο) Alio numero §. ſeiunximus orationem Alexandri, ubi Bg. deſerit P. in libero pron. recipr. et alio inſuper demonſtr., quorum alterutrum ſufficiebat, cum copia dum variat Noſter cum §. 3. e., etiam oppreſſo pron. perſ. ἑαυτοῦ, quocum caſu ſecundo v. ap. Rs. O. V. 8. Lyc. et Ioſ. 1, 668. l. 9. cf. Suid. 3, 212. i., ubi et ſyn. προμαχίζειν (cum Hom) it. ſubſt. προμαχῶν, cf. Hſy. Suic. Xen. Ἀνβ. et Ioſ., ſed Stp. Th. ſub *propugno*, ſine Vs. hinc cum al. lect. „συγκ. δὲ τοὺς — ἀνεθρ." ad quod v. ſupplet Bg. e P. pron., variando omiſſum pro 1, 4, 8. ὃν αὐτοὶ ἀνεθρέψασθε, hic de militibus, ut variatum ſyn. 3, 15, 11. ἀμφοτέρους — ἐκ παίδων παραθρέψειαν. In ſq. membro ſpernens Bg. liberum P. adv., cf. 6, 8, 15., tamen ex eo per ſyn. in καὶ, cf. 6, 5, 17. et alio ordine in βασ.

ὃν ἀνεθρέψαντο, καὶ ὑφ᾽ ᾧ βασιλεύοντι τεσσαρεσκαίδεκα ἔτεσιν[t] ἀμέμπτως βεβιώκεσαν[u]. πάντας τὲ εἰς οἶκτον καὶ

et ſervarent quem ipſi educavіſſent, quo ve quatuordecim annos imperante ſine ulla que-
6. *rela vixiſſent:* cum que

t) Nullum comma hic modo in B. 1. R. v. N. u) βεβιώκεισαν Mss. Ba. et Ve. v. N., ſed punctum hic in A. al. pro commate Bs. 1. et colo Stp. rel.

ἀμέμπτως β.) ſupra 6, 2, (1.) et infra libri fine (6, 9, 13.) *Boecl.*, ubi eadem quidem adv., quod hic per analog. cum βεβ., ut et pr. ὑπὸ, dante G. Th. modo 1063, 9. *vivit* ſtupa *udo* ſub *robore*, et Bg. cum P. trahente caſus temporis τεσσ. ἔτ. ad pr. v., ut ipſo Noſtro l. l. et 6, 1, 15., me quidem tollente comma, quoniam a pr. ὑφ᾽ ᾧ pendent etiam adhuc ἀμ. βεβ., ſed non tenente Stp. Th. alterutram plusq. formam, nec me aliunde, dum et Mss. illa a Gloſſatore poteſt eſſe, ut aliquoties ſupra, cf. 6, 7, 7. m. πεπονθεσ., ſed de v. act. β. Suid. 1, 434. m. Hſy. 1, 712. e. 728. i. p. ſq. e. 1061. e. L. N. T. Ind. Sb. Orph. Phoc. Rs. O. V. 4. Iſ. Ev. et P. Mor. p. 12. e. Fi. Ae. D'Orv. Ch. Thuc., ſed in discrimen a ζῆν et βιοτεύειν Abr. D. cum Ammon. et Thom. M. tum in med. Herdt. cum poëtico Hom. it. de paſſ. Bud. C. Rs. O. V. 6. et Aeſch. ep. S., at in act. et med. Poſſ. Call. Dem. Ael. V. h. et Plut. Wyttb., ſed in act. med. et paſſ. Luc. Caeterum Bg. e P. temporum conſecutionem retinet, quam nullam iterum poſt inf. cum pron. relat. videas in Gr.

πάντας — προσκαλ.) Leg. προκαλούμενος, ſine σ in principio. *Reisk.* In quam criticam quidem partem quoniam ad 1, 4, 4. etiam de h. l. conſumſi omnia; nunc addo tantum aliquid tum in Noſtri formulam totam, ap. alios aliter expreſſam, tum in iuncta ſubſt. duo, quae Bg. e P. reddit modo per unum, ob penuriam Lat. ſermonis, qui non habet ſimilia duo ſyn.; unde nec reſtituere potui; pereunte ſic in Vs. ſimul et copula Gr., cf. Phil. p. 760. E. σοὶ, οἶκτον καὶ ἔλεον ἡμῶν λαβόντι, noſtri *miſertus*, quem Noſter reſpexerit alio ordine, ut alibi, tum Diod. S. 1, 208. i. πόῤῥωθεν τοὺς ὁρῶντας εἰς οἶκτον καὶ συμπάθειαν ἄγει τῶν ἀπολωλότων, *ad* commiſerationem *et* gemitum *ſuper* extinctis *procul* intuentes *adducunt*, ubi Lat. non aptum eſt noſtro loco, etſi Gr. poſtr. eſt ſyn. noſtro ἔλ., ut Lat. *compaſſio* ap. G. Th. tantum e Tertull., ſed ap. Hſy. οἶκτος, θρῆνος, ἔλεος, συμπάθεια, φιλανθρωπία, non coll. Suid., cf. Hom. Soph. Ai. Di. H. S. T. 1. Rs. O. V. 8. And., ſed in plur. ib. Din. et Lyc., ut in ſing. cum pr. πρὸς ap. Luc., ſed in alterum ἔλ. L. N. T. ſex neutr. et maſc. cum Suic. et Kypk. T. 1., ſed maſc. modo ap. ſqq. Hom. Phoc. Barn. Or. v. 966. Phil. p. 754. B. e. Rs. O. V. 7. Iſ. et Ant., ſed 8. Din. cum Lyc. Dem. cui add. 793, 3. δι᾽ ὧν εἰς ἔλεον καὶ φιλανθρωπίαν τοὺς δικάζοντας ἤγαγον, ſed ſolum 423, 18. 431, 22. 577, 26. ſq. 581, p. 586, 13. 734, ult. 794, 11. 795, 12. 859, 12. Hſy. ἔλεος, οἶκτος, (ubi in N. non recte laud. locus Hſd. cf. L. Boſ. Ell.) ſed Suid. ἔλεος, ἀρσενικῶς, ἡ ἐλεημοσύνη, (quo de cf. Spanh. ad Call.) ubi mox ἐλέου βωμὸς, ſine auctore, (ut ap. Barn. Eur.) quem v. Diod. S. 1, 559. l. 36. et Luc. cum N. Caeterum in rebus Mss. duorum prima, in transpoſitis verbis, cf. 6, 6, 9. eſt a vi manifeſta et contra laevitatem, ut finitum verbum ac regens ſtet intra duos inf., quam rationem ten-

ἔλεον προσκαλούμενος [x], ἐκέλευεν, ὁπλίζεσθαι [y] καὶ ἐξελθόντας ἀντιτάττεσθαι. οἱ δὲ στρατιῶται τὰ μὲν [z] πρῶτα ὑ-

omnes ad miſerationem excitaſſet, iubebat armari, et egreſſos reſiſtere. Milites autem principio quidem pol-

x) προσκαλ. Ms. Ba. et ed. Lugd. v. N. y) ὁπλίζεσθαι ἐκέλευσε· Ms. Ba., ſed ſine interpunctione Ms. Ve. eadem, ut aliud tempus v. ἐκέλευσε quoque hic in ed. Bs. 2. al. v. N. z) τὰ αὐτῷ πρῶτα ed. Lu. vitio miro.

tabat Ms. Ba. 3, 12, 21. i., libere hic et contra tertium Ms. Vi. removente P. ad extr. enunciationem v. ἐκελ., ſed cum eodem manente in vulg. tempore, quae ſecunda res Mſs. binorum in aor. 1. pro imp. aeque fuerit e lapſu, ac ingenio ſcribae, cf., praeter 6, 2, 20. παρεμ., quoque in hoc noſtro v. 3, 1, 8.

ἐξελθόντας) Non ἐξέρχεσθαι modo ἐπὶ τοὺς πολεμίους, et κατὰ τῶν πολεμίων, de expeditione adverſus hoſtes dicitur, ſed et verbo abſoluto ἐξέρχεσθαι eo ſenſu utuntur Graeci, v. Zornii bibl. A. E. p. 787. *Leisn.*

Primam quidem formulam profert Stp. Th. 1, 1269. E. e., deinde e Xen. itidem ſine Ind. v., abſolute ſic poſitum, me reperiente tantum illa militari notione atque hoſtili cum ſubſt. affinis acc. ἔξοδον ap. Xen. Hell., ſed per alia adiuncta, cum pr. κατ' αὐτοῦ Loesn. Obſ. it. εἰς Τροίαν Pal. Fi. (ubi fit navibus,) tum ap. Vig. e Dem. ſine Ind. 21, 18. ἐξεληλυθότων ἡμῶν ἀξίως τῆς πόλεως, pro quo l. 25. ἐξιόντας, (quo de v. ſolo aliquid novit L. Boſ. Ell. et de noſtro v. in aliam ellipſin,) cui add. 236, 14. ἐξέλθοιτε ὑμεῖς, καὶ περιπλεύσαντες ταῖς τριήρεσιν εἰς Πύλας, λ. porro ex Ind. Dion. C. „expeditionem ſuſcipere“ ſic olim exſignando tantum, ſed non ſimul, utrum cum adiuncto quodam, an abſolute, cf. ſupra 5, 4, 9., ſed in variam rectionem et notionem L. N. T. cum N. Schw. Poſſ. Call. Hsd. Theogn. Fi. Pal. Dem. Xen. Cyr. cui add. 1, 2, 8. ſq. 11. 13. cum Raph. ad N. T. et Fa. Aeſ.; ſed phyſice, abſolute, Kypk. T. 1. Thuc. Luc., ut cum pr. εἰς Fi. The., at tropice, de perſ., abſolute, v. c. e vita, Gat. ad Ant., ſed aliter Rs. O. V. 8. And. (ubi Lyc. ambigue,) ſed de animo, e corpore Xen. M. S. tum de re, pro eventum habere, Herdt. et Suid. 1, 771. e., at pro finem habere ſ. finiri, de tempore, Rs. O. V. 7. Iſ. et Xen. 'Αvβ., ſed σπονδαὶ ib. Hell. et δίκαι Abr. ad Ae. T. 2., hic reddente Sch. „*egreſſos* ad pugnam“ quod ſupplementum par illis Leisn. formulis, ut ſufficit aliud *e caſtris*, tacente P., quem deſerit Bg. ad pr. ὁπλ. cf. 2, 11, 17., non item ad ἀντιτ., cf. 2, 10, 10. et L. N. T. Schw. hinc ſine Vs. ſub eodem Lat.

οἱ δὲ στρατ.) κατ' ὀλίγους pro κατ' ὀλίγον poſitum eſſe volebat Vigerus c. 9. ſ. 5. r. 8., ſed videantur quae ibi notavit Hoogevenus. *Stroth.*

Vig. p. 617. i. cum expoſuiſſet in prior. „κατ' ὀλίγους, pauci *ſimul*“ pergit deinde „at Herodi. l. 6. vſurpavit pro κατ' ὀλίγον, *paulatim*, dum ait, οἱ – ὑπισχ., *at* milites, *principio* quidem *pollicebantur*, inde *tamen* paulatim *ſecedebant*“ ad quae Hoog. in N. „quamuis verſio haec *paulatim ſecedebant*, ferri poſſit, tamen ſenſus eſt, *pauci* ſimul *ſecedebant*.“ Bg. quidem hic e P. iterum, ut 5, 4, 7., ubi et per adv. idem vidimus reddi a Sb. Ind., ſed et ſimul *parvo numero*, producto tum loco Zoſ. 3, 27, 2. κατ' ὀλίγους εἰς ταυτὸ συνιέντες οἱ Πέρσαι, συνειλεγμένοι τε εἰς πλῆθος

πισχνοῦντο, κατ' ὀλίγους δὲ licebantur; ſed paulatim re-
ἀνεχώρουν, οὐδ' ὅπλα λαβεῖν cedebant, nec arma capere
ἤθελον[a]. οἱ δέ[b] τινες τὸν ἔπαρ- 8. volebant. Quidam etiam

a) ἔθελον ſolae Bc., quaſi a themate θέλω, ſed mendoſe tamen, quoniam ſolae habuere. b) ἤδη δέ τινες καὶ τὸν λ. Ms. Ba. v. N., ſed δὲ τινὲς in ed. Stp. al., cf. 6, 5, 14.

coëuntes *alii* poſt *alios* exiguo *numero* Perſae, *globo* ſuorum *collecto*, (ubi adeo Intp. non per illud adv.; et recte, cum ſit formula Gr. κ. ὀλ., oppoſita Perſ. ſqq. εἰς πλῆθος, *colligentes ſe* iterum *in* unam *multitudinem* unum que agmen magnum, cum ante iſſent in eundem locum modo *pauci* ſemper *numero*,) tum Noſtri hoc loco, ubi, ut 5, 4, 7., formula κ. ὀλ. de perſ. valet, quoniam nunquam de tempore occurrit, (nec per ſe ſumi ſic poteſt a peritis interpretibus, nec miſceri pro κατ' ὀλίγον, cf. 1, 10, 6.) et τὰ πρῶτα ſolitarium ſtat, ut alibi, non habens poſt ſe relatum ἔπειτα, etc. cf. 2, 9, 9. 3, 10, 8., et ad ſe reſpiciunt tantum μὲν et δὲ, ſicut pr. ϛρατιῶται per negligentiam quandam gratam abſolute poſitum eſt ſine adiuncto adi. πάντες, quod e §. pr. facile ſuppletur mente; ad quod plenum οἱ ϛρατ. πάντες refertur formula κατ' ὀλ. Nihil difficultatis videbitur, ubi ſic per ſupplementa quaedam reddetur, *ſed milites* omnes *primo* quidem *pollicebantur*, id ſe facturos, *attamen* deinde *pauci* ſemper numero *ſecedebant* e campo in tabernacula ſua; quorum hoc ἐκ τοῦ πεδίου, ſuppletum ad v. ἀνεχ., colligas e §. 4. e., ut ad alterum expletum adv. ἔπειτα reſpexerit quoque Vig. per ſuum *inde*, niſi et ad noſtrum ἐκ τοῦ πεδίου. Sic Bg. libere vertiſſe dicetur negligenter que, quamvis deſerens rel. libertatem P. in additis adi. *alii*, cf. 6, 7, 16. 4, 8, 21. et adv. *alio*, (quale quid et adfuit ante in Vs. Zoſ.) et contra in omiſſis tum adv. τὰ πρ. tum toto membro οὐδ' ὅ. λ. ἤθ., quorum illud adv. reſtitutum eſt in ed. Stp. Vs. P., non item hoc poſtr. membrum, reſpiciens per variationem ad §. pr. privum v. ὁπλιζ., cf., praeter ſuperiora loca, ap. Dem. 132, 4. λαβὼν — τὰ ὅ.

οἱ δέ τινες) Bg. e P. plura deinceps, cf. ad δὲ 6, 2, 11. et per variationem pro 6, 8, 15. φρουροὺς τοῦ σώματος in τοῦ ϛρ. 4, 5, 1. cf. 1, 8, 2. m., ſed in totam formulam pro 5, 5, 20. οἱ ἔπαρχοι τῶν ϛρατοπέδων et 4, 12, 1. ἐπάρχοντες τοῦ ϛρατοπέδου, quod in animo habens librarius, per ſeriem Mss. omnium unam, confuſo que α et ε, cum et accentus olim abfuerint, finxerit per ſe non infeliciter unum vocab., dum e P. contra Mss. nil decerni poteſt, quoniam particip. per ſubſt. reddit ſimiliter l. l. it. 3, 10, 10. 2, 2, 17. 5, 1, 3. e., ſed in vulg. lectione τὲ ſtat poſt artic. et ſubſt., ut 3, 9, 21. e. τὰς μαχ. τὲ, tum alias in hac cauſa et regione ſecunda tentant Mss. illud τε, cf. 6, 8, 3. 6. m. Sed novitatum rel. in Ms. Ba. uno prima in addito καὶ, pro *etiam*, cf. 6, 6, 9., ducta videtur e locis ſupra, ut et ſecunda, quae orta iterum per ſeriem illam et e confuſis ἤδη ac οἱ δὲ, it. vocalibus η et οι, cf. 6, 1, 18. et η cum ε, cf. 6, 5, 13. cum que ſolum ἤδη orationis ſeriei non conveniſſet: copula δὲ addita eſt, cf. 3, 13, 16. ἤδη γοῦν τινας καὶ λαβὼν λ., 5, 3, 18. ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν καὶ πρόσφυγες, it. 5, 2, 5. m. εἰ δέ τινες καὶ ἔλαθον, et 4, 5, 9. εἰσὶ δέ τινες αὐτῶν καὶ ἤδη ἐξετασθέντες, it. 6, 1, 14, ὑπῆρχε δέ τι καὶ φυσικὸν λ., ſed ut Gloſſator aliquis ſimul non tulerit vulg. articu-

χόν τε [c] τοῦ ϛρατοῦ καὶ τοὺς οἰκείους Ἀλεξάνδρου ἤτουν πρὸς ἀναίρεσιν, πρόφασιν ποιούμενοι, αἰτίους τῆς ἀποϛάσεως γεγενῆσθαι. οἱ δὲ τὴν μητέρα ἐμέμφοντο, ὡς φιλάργυρον, καὶ

praefectum praetorii atque domeſticos Alexandri depoſcebant ad necem, cauſantes, quod auctores defectionis fuiſſent.
9. Alii matrem eius accuſabant ut avaram et

c) ἐπάρχοντα τοῦ ϛρ. Mss. tres v. N.

lum οἱ iunctum cum pron. τινὲς, quae tamen et alibi copulantur, ſic, ut putetur alterutrum redundare, cf. Bud. C. 78, 27. 1355, 33. Stp. Th. 3, 1548. B. Bergl. ad Alc. p. 89. m., ad Luc. 1, 744. N. 9., ad Onoſ. p. 33. N. 9., ad Vig. p. 4. b. „dicunt etiam in priori membro οἱ μὲν, et in poſteriori οἱ δέ τινες ſ. ἤδη δέ τινες, — ἤδη δέ τινες καὶ τῶν λ. — Attici ſolent interdum formulae οἱ μὲν, οἱ δὲ adiungere τινὲς, — Xen. οἱ μέν τινες —, οἱ δὲ καὶ —“ cum noſtro loco ſtet in novo membro per ſe, non praecedente μὲν, cf. Ariſt. Plut. v. 166. ὁ μὲν γὰρ — Ἕτερος δὲ χαλκεύει τὶς, — ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ, Ὁ δὲ κναφεύει τὶς, ὁ δὲ πλύνει λ., ubi ſane per variationem componitur cum ſolo ὁ δὲ, ſed ut ſumam ego et hic nominativos illos continuos pro gen., cf. 2, 6, 5. etc., ſi quidem abſolute ſtent, at ap. Xen. ſine Ind. Sy. 2, 7. καὶ ὁ μέν τις αὐτῶν εἶπε, — ὁ δέ τις, — ἕτερος δέ τις λ. adiunctus diſertus gen. pron. demonſtr. repugnat, denique ap. Ael. V. h. 2, 34. componuntur ὁ μέν τις — ἄλλος δὲ — τρίτου δὲ λ.

ἤτουν πρ. ἀν.) Variatur cum 1, 12, 11. e. τὸν Κλέανδρον εἰς θάνατον ἤτουν per analog., cf. Zoſ. 4, 44, 7. ἤτει τὴν θυγατέρα πρὸς γάμον, et in ſq. formulam πρ. π. cum inf. per Lat. aliud ap. Bg. 4, 8, 16. 3, 9, 1. e., ſed ap. Di. H. S. T. 1. 116, 34. τοὺς μὲν αἰτ. τῆς ἀπ. ἀπέκτεινε, cum Bg. it. Diod. S. ſine Ind. 2, 378. l. 75. τοὺς αἰτ. τῆς ταραχῆς ἐξέδωκαν, ſed p. 398. l. 85. τοὺς αἰτ. τῆς ἀποϛασ. cum Bg. it. 1, 430. l. 58. οἱ μὲν αἰτιώτατοι τῆς ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀπ. *praecipui* defectionis *a* Graecis *auctores*, et cum eadem praep. Polb. 1, 384. m. τὰς πόλεις ὁρμήσειν πρὸς τὴν ἀπὸ Ῥωμαίων ἀπ. (quale quid ſupplet hic P. „*ortam* ab *illis* defectionem *cauſantes*“ niſi ſic circumloquitur inf. γεγ.) ſed 2, 647. i. ἐὰν μὲν τοὺς αἰτ. τῆς ἀπ. — παραδῶσιν λ. auctores *rebellii*, et mox τοὺς αἰτ. τοῦ πολέμου.

οἱ δὲ τὴν μ.) Reſpicit Noſter variando ad 6, 1, 16. ſqq. ᾐτιᾶτο δὲ καὶ τὴν μητ. — οὖσαν φιλοχρήματον, — ἰδίᾳ ἐθησαύριζε, cf. in analog. v. μεμφ. cum acc. perſ., praeter laud. ad §. 2. e., quoque Theogn., ſed ſimul cum adiuncto quodam, ut abl. modi ap. Hsd., ſed ſimul ſq. ὅτι Xen. Z. Pol., ut cum pr. ἐς ib. Ἀνβ., at cum adv. Rs. O. V. 4. et cum ὡς et ſq. acc. particip. Fa. Aeſ. 87, 2., pro aliorum dat. pers. Rs. O. V. 6., ſed ſimul cum acc. rei aliquo Xen. Bach. et affini μέμψιν Bg. ad Ariſt. Plut. v. 10., dum Bg. e P. retinet ſyn. ſuppletum gen. pron. ad μητ., brevior e Sch. ad rel. „accuſabant *eam*, ut *avaram*, (ubi P. „*avaram* feminam“ ſic per ſubſt. ſuppletum reſpexerit oppreſſum particip. οὖσαν, quod reſtituere alias quoque ſolet per ſubſt. aliquod, cf. 5, 8, 8. 5, 4, 14. e.) ἀποκλ. occludentem *pecunias*“ ad quam formulam, ex analog. factam, aliter Bg., quam 1, 10, 15., et brevior ad φιλ. quam 6, 7, 22.

τα χρηματα αποκλειουσαν, διά τε μικρολογίαν καὶ τὸ πρὸς τὰς ἐπιδόσεις ὀκνηρὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου μεμισημένου. καὶ μέχρι μέν τινος[d] τοιαῦτα διαφόρως βοῶντες[e] προσέμενον[f].

pecunias abſcondentem: tum etiam quod ob ſordes nimias et in dando tarditatem Alexander odioſus ſit. Ac aliquamdiu quidem, talia multifariam vociferantes, mane-

d) Sic Ms. Ba. nobiscum, pro μὲν τινὸς Stp. rel. cf. §. 8. i. 4, 8, 11. 6, 5, 14. ſq. e) Comma hic in A. al., nec tamen ſimul antea poſt τινὸς, ubi in Ms. Bg. tale, v. N. f) Colon hic in Stp. al.

διά τε — ὀκν.) Forte ὀκνηρὸν τὸν Ἀλέξανδρον εἶναι μεμισημένον, vel ὀκνηρὸν αἰτίαν τοῦ Ἀλέξανδρον μεμισῆσθαι. *Reisk.*

Etiam P. hic videtur haeſiſſe, dum, praeter libertatem aliam variam que, remota copula τὲ, omnia retulit ad matrem, nec animadvertit, diverſas res ac perſ. iungi, id que per dupl. rectionem v. ἐμεμφ. (cf. 6, 8, 7. m. ἐπέσκωπτ.) quod habet ſecum primo particulam ὡς cum acc., deinde per τὲ copulatum gen. conſq., ſed ad extr. enunciationem reiectum, pro τοῦ τε Ἀλ. μεμισ. διὰ μικρ. λ. Haec pervidens Bg., praeter ſervatam copulam, addit particulam, (ut 4, 15, 9. m., quo magis intelligat lector, ſequi aliam rem,) et praeterea coniunct. *quod*, reſpicientem prius ὡς, quod adeo duplici Lat. vertit, ſecus ac 6, 8, 7., ſed tamen alibi quoque reſolutos gen. conſq. per eandem coniunct., cf. 5, 6, 8. Ita nemo, opinor, requirat ingenia Rsk., ubi ex analog. v. μισ. cum pr. διὰ, dum Sch. partim e P. „*inviſo* reddito *propter*“ non repetito libero adi. πᾶσι, cf. 6, 8, 5., unde Bg. ad μικρ. cf. 2, 3, 22. e., ſed de ſuo, ut Noſter, in τὸ ὀκν. πρὸς λ., dans pr. πρὸς cum ſubſt. per particip., ut 2, 10, 17. τὸ πρ. τ. μ. ἐμβρ., cf. 2, 8, 4. et Stp. Th. v. ὀκν. hinc „τὸ — ὀ. *quod* in *pecuniis* erogandis *minus* promtus *eſſet*; — ubi τὸ ὀκ. pro ὄκνος, — tarditas“ ſed ap. G. Th. in *tardit.* tamen etiam cum affini praep. *ad*; unde procedebant *ad largiendum*, ad *largitiones*, cf. de re ipſa et vitiis his, Alexandro exprobratis, ad 6, 8, 9. m. φιλοτ.

καὶ μέχρι) E libero P. per totam enunciationem habet Bg. modo Lat. ad μ. τιν. (variatum quodammodo cum 2, 10, 4. e. μ. καιρῶν et 1, 8, 5. μεμὲν οὖν τινος,) ſed de ſuo ad διαφ., aliunde cum Stp. Th. quem auxit L. Ern., me reperiente adv. (ex analog. iunctum cum v. β. et variando cum ſyn. 2, 2, 7. ἐβόων διάφορα) hoc ſenſu ap. Sb. Ind. e Xiph., tum ap. Ael. V. h. et Diod. S. 1, 66. l. 98., ſed cum gen. rei ap. Geop., porro alio ſenſu ap. Polb. „exquiſite, perfecte“ ſed cum gen. perſ. ap. Dem. „eximie, excellenter“ it. ſyn. διαφορώτατα ap. Ioſ. 2, 164. f. 9. l. 8., ubi et rurſus aliter cum dat. perſ. 1, 950. f. 1. e. Μάρσῳ ἐκ τούτου διαφόρως εἶχε, per liberam Vs. *ex* eo *quidem* tempore *diſſentiebant*, pro privo v. διεφέρετο, *cum* Marſo *quidem* ex *eo* tempore *diſſidebat* ſ. a *Marſo*, ſ. *diſſentiebat*, ſed ſyn. διαφερόντως Rs. O. V. 6. Xen. Ἀνβ. Bach. Cyr. Plut. Krg. et Abr. Dl. Th. A. Dd. S. 1, 325. l. 48. cui add. p. 212. l. 99. In ſq. v. Sch. partim e P. „*ſtabant* adhuc *tamen* in acie“ qua de e §. 7. non certo conſtat, ut tutius ſit, illud Bg. vel ſeverum *permanere* explere ſic, in caſtris, in campo illo §. 4. e. vel apud eum, cum illo, Alexandro, quia reſpiciuntur ſqq. καταλιπεῖν et προσιέναι, cf. ad

ὡς δὲ τοῦ Μαξιμίνου ὁ στρατὸς ἤδη τε ἐν ὄψεσιν ἦν g), παρεκά- | bant. Ut vero Maximini exercitus iam in conſpectu fuit,

g) In Ms. Ba. Excpt. „ὄψ. ἦν, καὶ βοῶντες οἱ νεανίαι προυκαλοῦντο τοὺς συστρατιώτας, κατάλ." ſed in Excpt. Ms. Vi. „ἦν, καὶ βοῶντες οἱ νεανίαι προὐκαλοῦντο τοὺς συστρατιώτας κατάλ." denique in Ms. Ve. Excpt. „ὡς δὲ τοῦ Μαξιμίνου στρατὸς ἤδη τε ἐν ὄψ. ἦν· καὶ βοῶντες οἱ νεανίαι προυκαλοῦντο τοὺς συστρατιώτας κατάλ." v. N. 4, 15, 15. et Abr. ad Ae. 1, 616. e. hinc ſine Vs., e cuius locis N. T. licet ſupplere hic dat. perſ. pron. αὐτῷ, quo reditur ad noſtram antea rationem poſtr. Caeterum comma poſuimus nullum, quoniam μ. μ. τιν. poteſt etiam ad primum v. trahi cum P.

ὡς δὲ. Prima Mss. res eſt ſolius Ve., in omiſſo ſecundo artic. ὁ, per aut incuriam, cf. 3, 7, 8. poſt ſimile ου, aut Gloſſatoris ſapientiam ex alia forma, cf. 2, 4, 3. i., dum Noſter adhibet alias quoque, ut interiecti gen. cum dupl. artic. τῷ τοῦ Σεβήρου στρατῷ 2, 13, 8. cf. 6, 5, 16., ſed gen. interiecti ſine artic. ὁ ἐκείνου στρατὸς 3, 6, 13. cf. 3, 2, 3. e., ſed Mss. auctores inconſtanter agunt in ſecundo illo artic., tum addendo 6, 2, 14. τῆς ἀρχῆς τῶν Ῥωμαίων, pro vulg. τῆς Ῥωμ. ἀρχῆς, tum demendo 6, 4, 7. e. τῷ σχήματι Περσῶν, pro vulg. τῷ σχ. τῶν Π. Sed idem Ms. Ve. in rel. novitatibus conſentit cum Mss. rel., modo diſcedens in diſtinctione poſt ἦν, dum Ms. Vi. ſolus habet in v. προὐκ. additum lenem, cf. 4, 3, 6. 4, 14, 12. Iam brevitas Noſtri quaedam in ſubſt. στρατιώτας, intelligendo facile de Severianis e pr. §. 7. et §. 4. e., peperit illam primam Mss. gloſſam in alio ſubſt. ſyn. cum artic. τοὺς συστρατιώτας, cf. 4, 14, 8. (ubi dictis add. Sall. Cat. 20, 16. vel *imperatore*, vel *milite* me *utimini*, pro commilitone, cum N. Cort.) 2, 11, 4. 5, 3, 21. forſan e §. 2. huius cap. noſtri. Sed alia gloſſa Mss. οἱ νεανίαι, pertinens ad τοῦ Μαξ. ὁ στρατὸς, ducta eſt per comparationem e §. 2. τοὺς νεανίας συστρατιώτας, ut alia in particip. βοῶντες e §. pr. e. tum alia in v. alio ſyn. προυκαλ. e libidine ſcribae, orta fortaſſis e male legendo et confuſis litteris ſerie que omnium una in Codd. vetuſtis, cum e παρεκάλεσαν maiuſculorum elementorum fingebatur illud προυκαλουντο, forſan e recenti memoria §. 6. aut 6, 8, 16. E quo errore deinde duo manarint, ut tum copula adiiceretur alia καὶ, ad ſeriem orationis neceſſaria, tum, ob verbum plur. προυκ. et alium numerum in pr. ὁ στρατὸς, alius numeri etiam quaereretur ſubſt. οἱ νεανίαι, cui accommodabatur porro particip. βο., repetitum in vicinia cum moleſtia; ſicut vis eſt in tota novitate nimis conſpicua, quae vel ſola Gloſſatorem prodit, ut ipſe P., nil iſtarum rerum afferens, quam ſubſt. συστρατιώτας, *commilitones*, qui tamen libere iterum egerit, cf. 4, 14, 8. et 2, 11, 4., ut et in rel. huius regionis fecit, per ordinem alium ad τοῦ M. ὁ στ., tum omiſſo adv. ἤ. cf. 4, 11, 4., it. in alia formula pro ἐν ὄψ. ἤ., ſervatus a Stp. Th. 2, 1379. e., ubi Noſter ex analog. cum v. ſubſt. cf. G. Th. v. *conſpect.* i. et, praeter laud. ad 7, 9, 19., quoque Diod. S. 1, 683. l. 61. τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου λογιζόμενοι, καὶ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν τέκνων ἐν ὀφθαλμοῖς ὄντων, *uxoribus* que *et* liberis *ante* oculos *obverſantibus*, it. 2, 186. l. 58. τὸ μέγεθος τῶν ἀνελπίστων ἀκληρημάτων ἐν ὄψει κείμενον, *ſubitarum* calamitatum *magnitudo* oculis *ſubiecta*, ſed Polb. 1, 617. m. τοῦ βασιλέως παρόντος καὶ τοῖς πολλοῖς ἐν ὄψει γενομένου μετὰ συμμέτρου δυνάμεως, rege *praeſente* et *cum* idoneis *copiis* in *oculis* populorum *verſante*.

λεσέ τε[h] ϛρατιώτας, καταλι- πεῖν μὲν γύναιον μικρολόγον καὶ μειράκιον μικρὸν [i], μητρὶ

hortari que coepit milites, *ut deſererent mulierem ſordidam et adoleſcentem puſillum, ma-*

h) Duo haec παρεκάλεσέ τε in A. Bs. 1. cum Bs. 2. R. deſunt mendoſe.
i) μειρ. δειλὸν, Mss. tres, v. N.

παρεκ. τε) Commation iſtud *παρ. τε* abeſt ab Ald. et Walderi editione (Bs. 1. L. v. Var. L.) Fortaſſe rectius *καὶ παρεκάλει τοὺς ϛρ. Sylb.*

Omiſſa quidem illa edd. cum Bs. 2. L. refert etiam P. e lectione vulg., cum Bg. periphraſi iterum reddens aor. 1. cf. 6, 2, 21. e., quem ſine cauſa tentat Sb., cum alia que copula illa Mss. obtrudit etiam eo-rum articulum, aliquoties iam improbatum, cf. 5, 8, 12. e., ſed in Noſtri imitationem ap. Aeſch. Rs. O. V. 3. p. 576. l. 5. *παρακαλοῦντι τοὺς ϛρατιώτας*, ſed cum inf. Fi. Pal. et Iſ. Pan. M. p. 135. m. tum in varia Bud. C. Poſſ. Call. et Sy. Thom. M. Suid. 3, 31. m. p. ſq. i. Hſy. 2, 863. i. m. 875. e. lib. de V. med. Fi. L. N. T. cum Suic. et Loesn. p. 222. m. Rs. O. V. 4., (ubi et cum affini acc. *παράκλησιν*) 6. 7. Iſ. Dem. cui add. 898, 23. et cum pr. *εἰς* 233, 6., ut Fa. Aeſ., ſed Xen. Cyr. add. 1, 4, 15. 7, 1, 18., ut ej. Bach. Sy. 2, 21. it. 'Ανβ. Pol. Z. et Mem. S. ſq. *ὅπως*, cum Raph., Aeſch. ep. S. et Fi. it. ej. Theo., Iſ. Ev. Ael. V. h. Luc. Sb. Ind. et Di. H. ej. T. 1., ſed in paſſ. ſimul Polb. cum Rs. ad eundem, Ioſ. 2, 48. e. Epict., (ubi et act. tropice, de re,) Gat. Adv. Thuc. cum Schol., ubi 44, 82. pro *παρεκαλέσατε* Var. L. *παρεκελευσ.*, ut pro Ind. Diod. S. ex 1, 17. l. 33. reperi potius *προςκαλεῖσθαι* ſine V. L., ſed in ellipſ. L. Bos.

καταλιπεῖν) Bg. e P. retinuit *μὲν — δὲ* per ſolum *τὲ*, cf. 4, 11, 4., it. Lat. ad rel., ut Stp. Th. in *μικρολ.*, quo de Poll. 2, 123. *μικρολόγον, τὸν εἰς ἀργύριον ἀνελεύθερον*, ſed Hſy. *μικρολόγος, ἀκριβὴς, φειδωλὸς*, non coll. Suid. 2, 559. e. it. ſyn. 3, 343. i. *σμικρολόγος, οἷον φειδωλὸς*, quod modo reperi praeterea ap. Sb. Ind., (ubi et ſyn. *μικρόφρων*, ſuper quo v. ad Dion. Cas. 2, 983.) et Luc., ubi et noſtrum *μ.* (et ſyn. *μικροπρεπὴς*, quo de cf. Plut. Hs. et Alc. ep. p. 288. i. *μικροπρεποῦς πρὸς τὰς ἀντιδόσεις* et p. 416. e. *περὶ τὰς δόσεις — μικροπρεπέστερος, καὶ φειδωλῷ τῷ μέτρῳ κέχρηται*,) cum 1, 823. N. 91. Fi. The. cum Caſ. p. 124. m. Men. ad Diog. L. Ioſ. 1, 46. ſ. 2. e. 2, 87. l. 6. *τοῦ δοῦναι δωρεὰν μικρολογώτερος*, ſed de re, *μικρολόγον ἦθος* Di. H. S. T. 2., ubi v. med. *μικρολογεῖσθαι*, quod v. ap. Ioſ. 1, 938. ſ. 1. i. Rs. O. V. 6. Xen. Hell. Plut. Krg., ſed ſine Ind. V. Eur. Hipp. 263. 1. D. dum hic *γυν.*, ut Lat. *muliercula*, in contemtu accipio, cf. 5, 5, 18.

μειράκιον μικρὸν) Rectiori tantum ordine ſervat Bg. duo Lat. e P., qui adeo tuetur vulg. contra Mss., ubi non tam ſuſpicor lapſum, quam Gloſſatoris operam, cf. Hſy. *μικρόψυχος, δειλὸς*, non ferentis vel idem adi. ſtatim poſt ſimile *μικρολόγον*, et in ſimilibus ſyllabarum initiis, *μικρ. μειρ. μικρ. μητρ.*, (cum Noſter nec vitet rhetorum luſus, hic quidem iterum aliquam paronomaſiam, nec gratam negligentiam, cf. 6, 7, 6. 5, 5, 20. 5, 4, 4. etc. it. 6, 5, 23.) vel adi. vulg. cum diminutivo *μειρ.*, per analog. iunctum, qualia exempla tamen v. ap. D'Orv. Ch. p. 140. m. Vs. 20. Ind. Xen. Bach. v. *παιδαρ*, cum Z. ad Ag. 1, 21. it. ſine Ind. ad Cyr. 7, 1, 24. „rei valde minuendae cauſa deminutivo additur" Fi.

δουλεῦον, προσιέναι δὲ ἀνδρὶ γενναίῳ καὶ σώφρονι, συστρατιώτῃ τε, ἐν ὅπλοις ἀεὶ καὶ πολεμικοῖς ἔργοις [k] διητημέ-

tri ſervientem, accederent que ad virum fortem et ſobrium commilitonem que in armis ſemper ac bellicis muneribus

k) πολ. ἀγῶσι Ms. Ba. v. N.

Ae. v. σμικρ. et ej. The. v. μ., ubi et ſimul adv. ληκυθίων μικρῶν πλῶν, ubi et librarii ſubſit inſcitia, non videntis notionem adi. vulg. pro humilis, cf. Xen. Ἀνβ., in quam notionem bene delectum Intp. utriusque Lat., ap. G. Th. cum Gr. n., nec tamen explicatum, ſed a Schell. L. Nr. 2., ut opponatur *magnanimo*, et ſit h. l. adoleſcens, nil magni cogitans et ſuſcipiens, cf. 6, 8, 8. 6, 7, 24. 6, 5, 18. ſq., ſed G Th. puſilli *et* contemti *libelli*, it. *parvulam — naviculam*, it. *parva* — navicula, — *opuſculum*, et 291, 66. „*minutus*, quum diminutivis additur, eleganter ipſam rem attenuat magis, et minorem facit, — piſciculos *minutos*“ cui add. Iuv. Sat. 13, 189. *quippe* minuti *Semper* et *infirmi* eſt *animi* exigui *que* voluptas *Ultio*; dum h. l. tropico ſenſu hoc ſumi oportet adi. μ., nec phyſico, de corporis ſtatura brevi, etiam ob Lampr. in Alex. Sev. c. 4. e. T. 1. p. 888. fuit et ſtaturae *militaris*, cum p. pr. Salm. N. 2. „militaris autem ſtatura legitima in probatione tyronum ſex pedes fuerunt, aut quinque cum denis unciis“ it. c. 7. e. p. 928. i. ſicut et ſubſt. μειρ. in contemtu ſtare videtur, ſumendum ſic e ratione verae Alexandri aetatis, qui, cum ſuſceperit imperium anno aetatis XIV, cf. 5, 8, 20. 6, 1, 2., id vero geſſerit per totidem XIV annos, cf. hoc cap. §. 5. et 15., nunc habet annos XXVIII aut XXVII ex Angl. ap. Heyn. H. 4, 1083. m., at e Lampr. c. 60. i. p. 1028. e. vixit *annis* XXIX, *menſibus* III, *diebus* VII, cum N. Caſ. 3., ſed Aur. V. Epit. 24, 4. anno *vitae* viceſimo *ſexto*. quibus numeris convenit ambitus vocis Gr. μειρ. cf. 1, 6, 6, 10. et in adi. μ. cum ſubſt. παῖς Theogn., ſed in tentata a Mss. alia adi. ſupra 4, 8, 14. 5, 7, 14. et in rem ipſam ap. Lampr. l. l. *quum iniurioſe* quaſi *in* puerum *eundem* et *matrem* eius *avaram* et *cupidam* multa *dixiſſent*, ubi Caſ. N. 2. „non ſolum avaram, ſed etiam μικρόλογον (ſic) et ſordide parcam“

μητρὶ δουλ.) Praeter aliam libertatem, P. addit etiam adv., cf. 3, 2, 16., ubi Noſter ex analog., repetens rem cum variatione, cf. 6, 1, 22. ſqq. 6, 8, 7. it. laudes Maximini, cf. ib. §. 5. 10., ubi Bg. deſerit P. in v. προς. it. ad σωφρ. et in libero ad συστρ. gen. pron., cf. ib. §. 10., ſervans rel. ex eodem, cf. ib. §. 5. τοῖς ἔργ. it. 6, 1, 8. πολεμικαῖς πράξεσι, fed 6, 8, 7. e. τοῖς πολεμικοῖς, pro quo plene hic cum ſubſt., ex auctoritate Xen. cf. ſupra ad 2, 10, 10. p. 317. m. et ib. p. pr. m. laud. Indd., ſed 5, 2, 13. in διῃτ., per analog. cum adiunctis ἐν λ. cf. ſyn. ap. Thuc. μεθ' ὅπλων τὴν δίαιταν ποιεῖσθαι. Sed hic eſt manifeſta Gloſſatoris opera in alio ſubſt. ἀγῶσι, forſan e Plut. Hs. 11, 7. πολεμικῶν ἀγώνων ἐθὰς, *bellicis* adſuetus *certaminibus*, Ind. v. ἐθ. „*exercitiorum* bellicorum *peritus*“ ubi et §. pr. πρὸς γὰρ τοὺς στρατιωτικοὺς ἀγῶνας τοὺς παῖδας ἀσκητέον, *ad* militaria *opera*, cf. ſyn. τὸν ἐν ὅπλοις ἀγῶνα Xen. Pol. Z. „*certamen* armorum, *bellum*“ et Sb. Ind. e Xiph. ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὸν τῆς μάχης ἀγῶνα, *eum* ad *praelium* committendum *mittit*, ſed ἀγ. cum aliis adi. L. N. T. cum Kypk. T. 2. Call. Rs. O. V. 6. 113, 4. ſine Ind. it. Dem-

νῷ[l]; πεισθέντες οἱ στρατιῶται[m] τὸν μὲν Ἀλέξανδρον καταλείπουσιν[n], αὐτοὶ δὲ προσίασι τῷ Μαξιμίνῳ[o]· αὐτοκράτωρ τὲ ὑπὸ πάντων ἐκεῖνος[p]

11. *verſatum*; morem gerentes milites, Alexandro relicto, accedunt ad Maximinum: imperator que ab uni-

l) Hic comma in Bs. 2. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. m) Comma hic in A. al. v. N. n) καταλιμπάνουσιν Mss. tres, v. N. o) Hic punctum in Bc. 2., depravatum e colo Stp. rel. pro commate A. al. p) In Ms. Ba. ἐκεῖνος abeſt. *Mart.* v. N.

226, 1. 229, 27. 236, p. 247, 10., at ἀγ. ſenſu bellico, praeter laud. ad 2, 3, 13. e., quoque Xen. Cyr. ſine Ind. 1, 6, 18. tum in alia Cell. Ind. Eutr. Met. et Zoſ. cum Abr. L. Ar. et in proſodiam Barn. Eur.

πεισθέντες) Ante hoc verbum maiorem diſtinctionem faciebam cum Stp. in fine protaſis, ut ſervaretur numerus aliquis novae §. in longiori periodo: ſed comma poſt στρατ. nullum cum eodem Stp. dabam, quoniam enunciatio poteſt inverſa ſumi, cf. 6, 5, 12., ubi Bg. ad πεισθ., ut alibi, cf. 5, 4, 19., deſerto P. liberrimo, per additum etiam adv. et adi. πάντες, cf. 6, 8, 16. e., ſed contra omiſſum totum membrum αὐτοὶ — Μαξιμ., dum Bg., μὲν et δὲ oppreſſis, pro finito verbo adhibet particip., cf. 5, 4, 3., omittens idem pron. αὐτ., poſitum poſt nominativ. τε. ſane per abundantiam iterum, ut 2, 13, 5. Sed aliud v. ſyn. κατ. in Mss., per gloſſam et ingenium librarii, ne v. vulg. redeat poſt §. pr., non reperi, niſi ap. Suid. 2, 258. i. ſine auctore, quem v. Platon. ap. Stp. Th., ut vulgari ſubſtituatur exquiſitius hic iterum, ut alias, cf. 6, 1, 12. διαβ., cum Noſter per ſimplicitatem vetuſtam nec variet ſu ſq. v. προς. cum §. pr., ſervans idem ſuum ſubſt. οἱ στρατ. de Alexandri tantum copiis, ut §. pr., nihil hic dum novant Mss.

αὐτοκράτωρ) Capitol. (in Maxim.) c. 8. i. (T. 2. p. 24. m.) *Maximinus* primum *e* corpore *militari*, et *nondum* ſenator, *ſine* decreto *ſenatus*, Auguſtus *ab* exercitu *appellatus eſt*. Caſaubonus legit *primus*, ut cum Victore (de Caeſ. 25, 1.) congruat, *primus* e *militaribus*, litterarum *fere rudis*, potentiam *cepit* ſuffragiis *legionum*. Non dicunt, *primum* a *militibus* creatum imperatorem, — nam id arcanum, imperatorem poſſe ab exercitu principem fieri, maximo cum damno reip. iam pridem vulgatum erat, cf. Tac. 1 H. 4, 2. et 2 H. 76, 7., — ſed *primum* e *militibus*, nec dum ſenatorem. *Boecl.*

Qui videtur refutare Caſ. l. l. N. 1., ubi tamen addiderat“ etſi equidem non video quid hic ſit adeo ſingulare, et quod ante non eſſet factum in Opilio Macrino“ qui et ipſe non tantum *e militibus* fuit, utpote praefectus praetorio, cf. 4, 12, 1. 5, 1, 3. e., verum *necdum ſenator*, ſed equeſtris ordinis, cf. 5, 1, 10. Hic ap. Noſtr. quidem Bg. iterum, ut 6, 8, 11. ad ἀναγ. (huc ſine Vs. reſpiciente ad Thom. M. p. 68. N. 5. e.,) ſed Sch. „conſalutatur, *declaratur*“ partim e P., qui liber in v. π. et in ſubſtituto nomine propr. Μαξιμ. (quoniam in pr. omiſerat) pro mero pron. ἐκ., cf. 6, 7, 18. αὐτ., vel ſic oblique cum Mss. rel. ſervans id pron., ſine conſpicua cauſa in Ms. Ba. omiſſum, ut alia ſupra, cf. 6, 8, 11., niſi quod per ſe et e contextu rel. abeſſe potuit.

ἀναγορεύεται. ὁ δὲ[q] Ἀλέξανδρος, τρέμων καὶ λειποψυχῶν, μόλις εἰς τὴν σκηνὴν ἐπανέρχεται[r], τῇ τε μητρὶ περιπλακεὶς, καὶ, ὥς φασιν, ἀποδυρόμενός[s] τε καὶ αἰτιώμενος, ὅτι δι' ἐκείνην ταῦτα πάσχει[t], ἀνέμενε

12. verſis ille nuncupatur. At Alexander tremens atque exanimatus aegre, in tabernaculum revertitur. Matri que implicitus, et, ut aiunt, plorans ac incuſans, quod ob illam haec pateretur, expecta-

q) Ms. Ba. ὁ δ' Ἀλ. cf. 6, 2, 10. r) Hoc comma in Bs. 1. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. s) Ms. Ba. ὀδυρόμενός τε λ. v. N. t) Ms. Ve. πάσχοι, ſed Ms. Ba. πάσχειεν· ἀνέμενέ τε τὸν φ. v. N.

ὁ δὲ Ἀλ.) Hic rurſus P. pro nomine propr. ſimul Ἀλ. merum artic. f. pron. refert, liber etiam in omiſſo adv. μολ., ex analog. iunctum cum v. ἐπ., dum ex iſto ſervat Bg. Lat. in λειπ. (ap. G. Th. „ἔκπληκτος, timore conturbatus") ut Stp. Th. cum diſtinctione prava „τρ. κ. λειποψυχῶν μόλις, εἰς — ἐπ." cuius locus e Xen. Hell. ſine Ind. habetur 5, 4, 58. e. Th. V. 3. p. 351. i. cf. ad Poll. 3, 106. N. 59. ad Thuc. p. 245. N. 43. ad Herdt. p. 613. N. 87. ad Moer. p. 425. N. 1. Luc. Diod. S. 1, 521. l. 7. pro quo l. 12. ἡμιθανὴς, noſtratibus hic ſuggerens ſuum *balbtodt*, aeque dictum tropice, pro ſummo territus modo, tum Fi. Pal. v. λειποθυμεῖν, (quo de v. Diog. L., ut ſyn. λιποθ. ap. Ioſ.,) ſed alio ſenſu, pro exſpirans, Fa. Aeſ., ſed aſſine ſubſt. et adi. ap. Foeſ. in v. λειποθυμ., cf. 1, 4, 15. Poſt ſq. v. ἐπαν. in ed. Antwp. Vs. P. modo erat comma etiam, a quo Bg. (niſi tantum iſtius ſcriba) diſcedens, rel. Lat. retinet, ſed Sch. praeterea „*amplexatus* eam" e Sb. Ind. per compendium „*amplex.*" aeque expediendum per Lat. *amplexus*, quod tamen ap. G. Th. ſine Gr., at Sch. illud cum noſtro, ubi Stp. Th. rectionem tenet cum dat. perſ. (ad quam analog. Noſter,) non item hoc particip., cf. Luc. 3, 54. e. π. αὐτῇ ἐδάκρυον, complexus *illam*, Ael. V. h. Ioſ. et Suid. 3, 93. m.

ἀποδυρομ.) Ms. ſimplex pro compoſ., ut alia ſupra, fuerit vel e lapſu, ut perierit praepoſ. cf. 6, 5, 11. e. vel e gloſſa, ad notionem indicandam, quam, praeter dicta ad 1, 8, 10. e., monſtrat etiam Hſy. 1, 461. i. ἀποδυρόμενος, θρηνῶν, πενθῶν, P. compoſ. Lat. deſerente, ut l. l., etiam Bg. per aliud Lat., non item in ſq. αἰτ., ubi cum eodem non explet oppreſſum acc. perſ. pron. αὐτὴν, quem, ſequente Noſtri coniunct., ignoratum a Stp. Th., habui e Xen. Ἀνβ. 3, 1, 7. ᾐτιᾶτο αὐτὸν, ὅτι λ. Th. V. 2. p. 132. f. 6. reprehendit, *quod* rel., cf. ej. Cyr. 8, 2, 12. e. Th. V. 1. p. 484. f. 7. e. *quia* rel., ſed cum ſyn. ἦν Thuc., at, tacentibus lib. de V. med., in varia Hud. C. Poſſ. Call. Abr. L. Ar. Rs. O. V. 4. 7. Ant. Dem. Aeſch. ep. S. et Fi. cum ej. Pal. Ael. V. h. Luc. Xen. M. S. Bach. et Hell. Plut. Hs. et Krg. cum Gs. Chr., ſed Suid. 1, 664. m. Hſy. 1, 1600. m. N. 26. 1664. i. N. 22. it. p. 177. i. αἰτιᾶται, μέμφεται, unde varietur hic cum §. 9. τὴν μητ. ἐμεμφ.

δι' ἐκ. τ. π.) Poſt v. αἰτ. cum ὅτι fuit indicat. modus etiam in locis utr. Xen. pr. N., quem et retinet hic unus Ms. Vi., cf. ad Vig. p. 253. a. m. 530. a. m. cum Hoog. Op., dum diſſenſus ipſe rel. Mss. arguit

τὸν φονεύσοντα. ὁ δὲ Μαξιμῖνος, ὑπὸ παντὸς τοῦ στρατοῦ Σεβαστὸς προσαγορευθεὶς, πέμπει χιλίαρχην ἑκατοντάρχας τέ τινας [u] τοὺς φονεύσοντας [x] τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν μητέρα [y], καὶ εἴ τινες ἀνθίσταντο [z]

13. bat interfectorem. Maximinus autem ab univerſo exercitu Auguſtus ſalutatus, mittit tribunum centurionesque aliquot, qui occidant Alexandrum et matrem, et, ſi qui reſiſterent eorum, qui

u) Hoc accentu nobiscum diſerte Ms. Ba. it. ed. A. al. pro τε τινὲς Stp. al., at τέ τινὰς ſc. vitioſo. x) φονεύσαντας ed. Lu. mendoſe, cf. 5, 4, 23. y) In Ms. Ba. τὴν μητέρα. καὶ εἴ τινες ἐδόκουν ἐκείνῳ φ. multa deſunt: erroris cauſa facile patet. *Mart.* Nempe omiſſa ſunt iſta ob ſimiles voces καὶ εἴ τινες. z) ἀνθίσταιντο ed. Ing. v. N.

librariorum operam male ſedulam, dantium modum optat., ſed diverſae formae, vulgaris alterum, alterum Atticae, cuius poſtr. ultima ſyllaba per ſe exciderit ob ſq. ſimilem, ut in primo obvenerit confuſio litterarum; unde aliquoties praebuere Mss. contra indicat. loco vulg. optat. cf. 2, 10, 13. 2, 3, 20., nihil dirimente P. impf. coniunct., quia cum ſenſu praeſ. pro impf. conſecutionem temporum Lat. obſervarit cum Bg., non obſervatam a Gr., cf. in rectionem v. π. cum pr. δ. 1, 17, 20. et ſimile Stp. Th. 2, 62. G. m. ex Ariſtot. τοῦτο πάσχουσι διὰ τὸ λ.

ἀνέμενε π. φ.) Bg. e P. in iunctis per analog., per ſubſt. etiam in particip. fut. cf. 1, 4. 8., ſed in rectionem v. cum acc. perſ., ignotam Stp. Th., ap. Dem. Tum unius Ms. Ba inſertum τὲ, hic quidem poſt plura particip., facit aliam verborum ſeriem, ut iſta particip. pr. cohaereant non cum ſq. v. ἀνεμ., ſed cum pr. v. ἔπαυ., ut que copula in τὲ non iungat verba duo finiti temporis, ἔπαυ — τὲ — ἀνεμ., ſed referatur ad καὶ proximum ante ὡς, nil ita perdente ſententia, at P. etiam manente in vulg. cum rel. Mss.

ὁ δὲ Μαξ.) Manifeſto variatur cum §. 11. αὐτοκράτωρ ὑπὸ πάντων ἀναρρηθ., ut Σεβαστὸς ſit pro ſyn., cf. 6, 8, 10. ἀνειπεῖν αὐτοκράτορα καὶ Σεβαστὸν τὸν Μαξιμῖνον, quocum variando hic ponitur ſolum, cf. 2, 8, 9. ad προσαγ. Lat. Bg., deſerto P., (etiam a Sch. partim „appellatus Aug.") it. in rel. ſqq., praeter Lat. ad τινὰς, cf. 5, 4, 19. in πέμπει — τοὺς φον. ex analog., ſed in P. liberum adv. ad φον. ſaltem per ſyn. 6, 8, 10. 5, 5, 15.

καὶ εἴ τ.) Scribo ἀνθίσταιντο. *Steph.* Etiam Leisn in Ox. ſupra vulg. ſcripſit illud Gr. Stp. et in m. Ms. Bg. „leg. ἀνθίσταιντο cum Stp." qui correxerit e P. iterum, ſequente Lat. conſecutionem temporum rurſus, a Gr. neglectam, in primis, cum opprimant ſaepe ſuum ἂν, notionem coniunct. modi tenens, maxime in impf. (quod Sch. ſevere dat, partim e P. „*vim* contra *faciebant*") et poſt εἰ, cf. 1, 17, 27. e. εἰ μὴ κατ. it. ad Vig. p. 470. Nr. 8. cum p. ſq. b. Nr. 5. 489. b. m. 491. i. p. ſq. b. Nr. 4. Hoog. Op. p. 78. Nr. 4. 6. p. ſq. i. m. 93. Nr. 7. 323. e. 328. e. it. in εἴ τις p. 365. Nr. 19. cum Dev. p. 52. m. 117. m. 119. i., deferente Bg. ad εἴ τιν. tum ſe, tum P. (cf. 6, 7, 17. 5, 5, 13. 5, 6, 20.) it. ad

τῶν σὺν αὐτῷ. οἱ δὲ, ἀφικό-
μενοι καὶ ἐπιπηδήσαντες τῇ

14. cum ipſo eſſent. Illi
vero, ubi venerunt et inſilie-

v. ἐνθ., tum liberrimum in oppreſſo membro τῶν σ. ἀ., manco iterum per variationem cum §. 3. οἱ σὺν ἀ. ςρατιῶται, qui aliquot ſaltem manſerint ap. Alexandrum; quanquam et in formula late patente intelligentur aulici miniſtri cum amicis et conſiliariis, qui et mox videntur tangi in φίλοι καὶ τίμιοι.

οἱ δὲ, ἀφικ.) Vide paulo aliter hunc exitum Alexandri memoratum Lampridio 61. ſq. *Boecl.*

Lampr. locus iam eſt a c. 59. e. p. 1028. *multi* dicunt, a Maximino *immiſſos* tyrones, *qui ei ad exercendum dati fuerant*, eum *occidiſſe*: multi *aliter*; a *militibus* tamen *conſtat*, qui deinde c. 61. i. p. 1030. *quum* dormiret *poſt* convivium *hora* diei *fere* ſeptima, *unus* ex *Germanis* —, ſed c. 62. e. p. 1033. *nam* et *gladio* barbarico, *et* ſcurrae *barbari* manu — *periit*, quo de ſcurra, i. e. uno e corporis cuſtodibus et ſatellitibus, v. ib. Salm. N. cf. ap. Noſtr. 6, 8, 15. e. τοὺς συνόντας ἐκείνῳ ςρατιώτας καὶ φρουροὺς τοῦ σώματος, ſed Capit. in Maxim. c. 7. T. 2. p. 24. *ſubito immiſſis* militibus, *ut* quidam *dicunt*, ab *ipſo*, ut *alii* a *tribunis* barbaris, *Alexander* ad *matrem* fugiens *interemtus eſt*, Maximino *iam* imperatore *appellato*, ubi nulla N. reſpicit huc ad Noſtr., diligentius definientem perſonas, dum Angli ap. Heyn. H. 4, 1083. ſequuntur varios ſcriptores, in N. laud. Sed P. hic in οἱ δὲ, ut Bg. alibi, cf. 3, 12, 25., qui iſtius libertatem rel. deſerit, (in omiſſo v. ἀφικ. et addito ad ſq. ἐναιρ. adv. cf. 5, 4, 23. e.) faciens cum Sch. fere in „ἐπ. cum *inſiliiſſent* in *tab.*" ubi cum P. tamen Stp. Th. et Poſſ. Call., per analog. cum noſtro dat. rei, praeter allata ſupra 4, 13, 13. i. πηδησ., reperiente me tantum ap. Sb. Ind. poſt noſtrum locum ſine Vs. „ſic 880, 18." in Excp. e Suid. Λούκιός τις Ἐπίσκοπος — παραχρῆμα ὡς λύκος τῇ ἐκκλησίᾳ ἐπεπήδησεν, *ſtatim* — in *eccleſiam* impetum *fecit*, ſed ap. Suid. 2, 727. e. *eccleſiam* ſubito *invaſit*, cf. Thuc. 83, 60. ὁ δὲ ἀφικόμενος, λ. ille *vero* eo *profectus*. In ſq. εἴ τιν. multo liberior P., quam §. pr., oppreſſo etiam v. ἐδ., ubi Bg. explet inf. v. ſubſt., (variando omiſſum, cf. 5, 8, 16. e. ὅσοι — ὑπηρέται — ἐδόκουν εἶναι λ.) reddens de ſuo τιμ., ut 6, 8, 9. e., ubi Stp. Th. 3, 1561. B. m. poſt Vs. P. „ubi τίμιοι poſſit etiam iungi cum ἐκείνῳ, ut τίμιοι ἐκείνῳ ſignificet, quos prae caeteris in honore et pretio habebat; velut et ap. Thuc. l. 8. βουλόμενος αὐτῷ τιμιώτερος εἶναι" ſine Ind. 554, 71. quod *apud* illum *in* maiore *honore* eſſe *cuperet*, pro quibus brevior Bg., etiam prae Cl. ap. Hom. Ὀδ. κ΄, 38. ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐςιν Ἀνθρώποις, ut *hic* omnibus *gratus* et *magni pretii* eſt *hominibus*, qui Cl. et in gradu cum P. peccat, dum Noſter e poëta aut Lat. copulet ſyn. e diverſo tropo, ut noſtrates *lieb* und *werth*, ut primum φιλ. innuat affectum animi merum, ſed τιμ. affectionis iſtius cauſam veluti que fundamentum ac fulcrum, in rebus, pretio ac honore aliquo dignis, h. e. virtutibus, dotibus animi et meritis aliorum, cf. G. Th. in Bg. cum Gr. n. „quod *magno pretio* emitur, contrarium *vili*, — *cara* etiam dicuntur, quae diligi et amari adeo, indicare volumus, (ſi quidem ſolum ſtat,) — Cic. dederitis *mihi* comitem *ad* concionem *populo* Rom. *carum* atque *iucundum* — *omnium* ſocietatum *nulla* eſt *gratior*, nulla *carior*, — (cf. 779, 11. 17. 20. 22. ſq. 39. ſq.) fratris *cariſſimi*

σκηνῇ, αὐτόν τε ἀναιροῦσι καὶ τὴν μητέρα, καὶ εἴ τινες ἐδόκουν ἐκείνῳ φίλοι καὶ τίμιοι [a], πλὴν τῶν [b] πρὸς ὀλίγον φυ-	runt in tabernaculum, et ipſum interficiunt et matrem, et, ſi qui viderentur illi eſſe amici et cari; exceptis, qui pau-

a) Comma hoc in Bs. 1. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. b) τῶν ὀλίγον Ms. Ve. v. N.

et *amantiſſimi*, — *homines* mihi *cariſſimos* et *amiciſſimos*" quibus add. Ind. Iuſt et Ter. *ſuavia* et *cara*, it. Sall. Iug. 70, 2. carum *acceptum*que *popularibus ſuis*, cum N. Cort. et ib. 12, 3., ſed in Gr. τιμ. de perſ., praeter illud τίμιε, *domine*, The. Fi. et Caſ. cum Gs. Chr., quoque Xen. Z. Pol cum Bg., it. Bach. ex Oec., ubi 7, 42: ἀτιμοτέρα opp. τιμιωτέρα, ſed cum dat. perſ. Poſſ. Sy. L. N. T. ex Act. 5, 34., tum ap. Luc. 1, 121. l. 9., ſed cum gen. pretii ap. Plut. Hs. 7, 15. ἀνθρώπους τοὺς μηδενὸς τιμίους αἱροῦνται τοῖς τέκνοις παιδευτάς, *magiſtros* eligant *homines* nullius *pretii*, it. cum pr. παρὰ τῷ βασιλεῖ D. H. S. T. 1. 186, 8.

πλὴν τῶν πρὸς ὀλ.) Pol. (paulo *ante*) legit πρὸ ὀλίγου. *Sylb.* qui et in Ind. in v. πρὸς extr. „πρὸς ὀλίγον pro πρὸ ὀλίγου" unde Sch. in vulg. praep. „Sb. putat poſitum pro πρὸ ὀλίγου, ut et Pol. vertit —" dum Sb. mens, ex ipſius perpetua ratione ac brevitate, eſt ambigua, ut non conſtet, correxerit ne, an explicarit; etſi Leisn. ad 1, 10, 4. p. 386. in N. ad εὐεργ. — πρεσηγ., agens de confuſis pr. πρὸς et πρὸ, tandem ſubiungit „ſic 6, 9, 12. (e ver. diſtinctione) Sb. vult πρὸ ὀλίγου pro πρὸς ὀλίγον." Quae formula poſtr. duas tantum notiones habet, unam *temporis*, ſed non praeteriti, nec adeo pro P. illis Lat., verum durantis adhuc, ſuccedentis et abeuntis, et inde pro Lat. Bg. hic cum Memm. aut ſyn., cf. ad 1, 6, 20. e. quibus add. Ael. V. h. 12, 63. cum Bg., ſed Luc. 1, 248. l. 18. *paululum*, et Geop. 4, 15, 8. *ad* modicum *tempus*. Verum alteram notionem *modi* ſumit Doctiſſimus Niclas ad eosdem Geop. 7, 12, 21. ἐλλέβορος μέλας καὶ λευκὸς πρὸς ὀλίγον ἐμβαλλόμενος καθαίρει τὸν οἶνον, veratrum *nigrum* et *album* modice *iniecta* vinum *purgant*, quae notio et firmari poteſt e Geop. iisdem 2, 15, 1. πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τῆς ἐπιτολῆς τοῦ κυνὸς, ἔν τινι τόπῳ ἀπὸ ἑκάστου σπέρματος πρὸς ὀλίγον μέρος — σπείρουσιν, *paucis* diebus *ante* caniculae *exortum* in quopiam loco *de* unoquoque *ſemine* paululum — *ſerunt*, ubi quippe apparet plena formula, ſed per ſolum ſubſt. μέρος, (cum in notione priori expleamus vulgo ſimul gen. temporis, μέρος τοῦ καιροῦ ſ. χρόνου, cf. ſupra ad 1, 6, 20. e.) ubi Lat. procedant *modica* ſ. *exigua parte* ſ. *portione*, it. fortaſſis cum praep. *minuta ex parte*, cum aliter dicantur ap. G. Th. et Schell. L. ſevera in utr. ſubſt. Lat. *ad* ſ. in *partem* ſ. *partes* et *portionem*; tenente L. Boſ. nec notionem nec ellipſin hanc. Iam, ut poſtrema notio formulae de *modo* non valet hic ap. Noſtr., ſic nec illa P. ob adiuncta λαθεῖν δυνηθ., quae iſte propterea libere dedit, (ut et alterum φυγ. it. pr. πλὴν, quod Bg. ſervat, pro ſeveris *praeter* illos, *qui*,) deceptus forſitan ita, quod in ſuo Cod. habuit lectionem Ms. Ve., h. e. nudum adi. ὀλίγον, quod ipſum tamen non patitur alias notiones, quam illas in plenis per praep. quandam, ἐπὶ, κατὰ et πρὸς, cf. ad 1, 17, 23. et alibi, quibus add. L. Boſ. Ell. p. 85. i. 381. i.; ſive orto illo Ms. hic per ingenium librarii, variaturi pro pleno vulg., ſive per lapſum, ut

γεῖν ἢ λαθεῖν δυνηθέντων [c], οὓς πάντας μετ' οὐ πολὺ ὁ Μαξιμῖνος συλλαβὼν [d] ἀπέκτεινε. τέλος μὲν δὴ τοιοῦτον [e] κατέλαβε τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν μητέρα, βασιλεύσαντα [f] ἔτεσι τεσσαρεσκαίδεκα, ὅσον

liſper effugere aut latere potuerunt: quos omnes haud multo poſt comprehenſos Maximinus peremit. Finis nempe talis contigit Alexandro matri que, cum imperaſſet annos quatuordecim,

c) Hic punctum in A. al. et colon in Pat. d) Comma hic in A. al.
e) τοιοῦτο Ms. Ba. per aliam neutrius formam, cf. 5, 2, 6. i. et 2, 5, 16.
f) βασιλεύσαντος Ms. Ve. mendoſe, e confuſis α et ος, cf. 6, 7, 4. e.

ſine conſpicua cauſa excideret praep., ut aliae voces ſimiles ſubinde, πῶς 3, 12, 21. it. ποῦ 4, 14, 1. et πρὸ 5, 4, 19. e. ſicut noſtri Mss. omittunt praep. tum alias, ut ἐν 2, 2, 22. e. tum noſtram πρὸς 3, 10, 14. Cum que Mss. bini maneant in vulg. et hoc vulg. ſententiam faciat commodam, id que per omnem contextum et adiuncta omnia: dicetur P. iterum aberraſſe una cum Sb., utramque in partem, ſive corrigens, ſive explicans, etiam ob relatum in ſq. μετ' ὀ. π., ubi Bg. e P., ut 5, 6, 5., ſed, deſerto iſto, ad φυγ., ut 2, 1, 23., ſed ſeverius alibi, cf. 3, 7, 8. e. et in variationem Noſtri 6, 5, 21. e. δυναμένων, qui per analog. in innexo πρὸς ὀλ. cum utr. v., it. in μετ' ὀ. π. cum alterutro v., quorum συλλ. alio ordine poſuit Bg. cum P., ſpretis illius libere additis, tum, adv. poſt pron. οὓς, (etſi ſaepe adverſativa aliqua, ut h. l. ὅμως ſ. μέντοι in pron. hoc cogitanda, ut in Lat., nihil in talium ellipſes monente L. Boſ., nec in Lat. G. *Th.* L. Schell. *Hor.* T. aut Indd. nec Gr.) tum pron. αὐτὸς, quod plane otioſum, niſi et ambiguum, cum hic Maximinus per alios necarit.

τέλος) Vid. ſup. l. 5. c. 4. ad finem (§. 24.) et Hoog. ad Vig. c. 8. ſ. 8. r. 10. *Stroth.* qui voluit reg. 11. ed. Z. p. 521. „eſt et particularum μὲν δὴ uſus in orationum clauſulis. Herodi. ſub fin. l. 6. τελ. — κατέλαβεν (ſic) τὸν — μητ. *hunc* exitum *habuerunt* Alexander *eius* que *mater*“ ubi H. libere opprimit particulam utr., ut P. hic, ſed Bg. modo unam μὲν; cf. 5, 4, 24., reddens, deſerto P., formulam fere, ut 2, 5, 16.

βασιλευσ. ἐτ.) Praeter allata ad §. 10. m. μειρακ., habeo e Lampr. c. 60. i. p. 1028. e. imperavit *annis* XIII. *diebus* IX., ad quae, repetita ab Angl. ap. Heyn. H. 4, 1083. m., monuit in Caſ. N. 3. „Eutropius diem detrahit. alii vero aliter“ ſed Eutr. 8, 14, 4. τρισκαιδεκάτῳ τῆς βασιλείας ἔτει, *tertio decimo* imperii *anno* et *die* VIII, tum Aur. V. de Caeſ. 24, 7. neque *ultra* annos *tredecim* imperio *functus*, denique ad Dion. C. p. 1368. §. 1. prorſus cum Lampr., etiam in vitae annis, cum monito tamen“ ſed alii aliter „dum variat Noſter cum §. 5. βασιλεύοντι τεσσ. ἐτ. per ordinem, ſed aliter cum 6, 2, 1. ἐτῶν τρισκαίδεκα — τὴν βασιλείαν ἀμ. διῴκησε, it. 6, 1, 15. εἰς τεσσαρεσκαιδέκατον — ἐλάσας τῆς βασιλείας ἔτος, ἀναιμωτὶ ἦρξεν, ut per adiunctum cum 3, 15, 5. ὁσ. πρὸς τὰ πολεμικὰ, ubi Sb. plene, ut Bg. hic, deſerens P. breviorem, at longiorem in ἀμ. cf. §. 5., ubi huius pron. liberum modo omiſit Stp. Th.

πρὸς τοὺς ἀρχομένους ἀμέμπτως καὶ ἀναιμωτί. Φόνων τὲ γὰρ καὶ ὠμότητος, ἀκρίτων τὲ ἔργων ἀλλότριος ἐγένετο ˢ, εἴς τε τὸ Φιλάνθρωπον καὶ εὐεργετικώτερον [h] ἐπιῤῥεπής. πάνυ γοῦν [i] ἂν ἡ Ἀλε-

quod ad ſubiectos attinet, ſine
querela et ſine ſanguine.
16. A caedibus enim et cru-
delitate iniuſtis que factis
alienus fuit: atque ad huma-
nitatem et beneficentiam pro-
17. penſus. Prorſus utique

g) Hic punctum in A. al. h) εὐεργετικὸν Ms. Ba. v. N. i) πάνυ οὖν Ms. Ba. v. N.

ſervans adv., ad καὶ ſuppletum, vel hoc καὶ acceptum ſenſu explicandi, cf. 5, 2, 5. quo nec hic opus.

φόνων) Repetit Noſter eandem primo cauſam, variando tamen brevius que, cf. 6, 1, 15. ſq. deinde et laudem, cf. ib. §. 14. ἦθος — εἰς τὸ φιλ. πάνυ ἐπιῤῥεπὲς, dum Bg. e P. negligit modo primum τὲ, ut 1, 15, 9. in τὲ γὰρ, relato, opinor, ad proximum καὶ, ſervans Latt. quaedam deinceps, at diverſus ad ἀλλ. cum iunctis per analog., cf. 2, 4, 5. e. it. in ἐργ. cum ἀκρ., ubi Sch. in utr. ed. Bc. „iudicio *legitimorum* decretis *operibus*“ per depravationem, credo, pro *iudicio* legitimo *non decr. op.*, quae redeant ad illa 6, 1, 16. ἀκρίτως φονευθέντα, et ad brevius Bg. (ignoratum a Stp. Th., at procedens e conſequente,) in cuius Ms. cum Leisn. ceruſſa ſcripſiſſet „ſ. et“ videns, deeſſe copulam: tamen reſtitui potius ſeverum *que*; etſi P. copulam quoque ignorat, liber ille et in hac regione et in εἴς τε „ad *hum.* videlicet *ac* benevolentiam *propenſus*“ quaſi acceperit hanc enunciationem pro cauſa prioris, et legerit γὲ, ſicut copulam vulg., ſaepe cum iſta confuſam, alibi quoque reddit per ſuam hic particulam, cf. 2, 15, 1. 1, 10, 14. e. aut per ſyn. *ſcilicet* 2, 11, 6. 2, 6, 1. m. Sed procedit etiam vulg., praeter libros omnes, oſtenſum quoque a Bg. per liberius Lat., cf. 3, 13, 4., qui tamen rectius dedit εὐεργ., quam vel P. vel Sch. „ad *maiorem* benevolentiam *propenſus*“ quoniam gradus comparat. valet hic iterum pro poſitivo, quocum et iunctus, cf. 1, 1, 6., per gloſſam idem innuente auctore Ms., qui et 4, 9, 6. in copulato poſit. cum ſuperlat. tentabat ultimum in poſit. Sed Stp. Th. 1, 1230. E. „τὸ εὐεργετικὸν neutr. gen. (pro ſubſt.) beneficentia, *ad* benefaciendum *proclivitas.* Herodi. l. 6. εἴς τε — ἐπ.“ ſine Vs. hinc tantum, ut L. Err. modo „τὸ εὐεργετικὸν, beneficium, *beneficentia*“ omiſſa notione illa Stp. poſtr., quae per ſe quidem procedit e finitione adiectivorum in κος, ſed tamen non apta eſt noſtro loco ob adiunctum adi. ἐπιῤ.. ut hinc ampliari poſſit iſta notio adi. talium, ut contineant 1) facultatem ſ. aptitudinem, cum peritia, 2) ſtudium et proclivitatem, ſed et 3) ipſam virtutem, animi que affectionem, atque adeo actum; reperiente me ſola haec, pro adi. de perſ. ap. Gat. Ant. et Diod. 2, 385. l. 38., ſed pro ſubſt. cum praep. ib. 1, 29. l. 70. τὴν Ἶσιν — ἐπιδεικνυμένην — τὸ πρὸς τοὺς δεομένους τῶν ἀνθρώπων εὐεργετικὸν, *promtam* indigentibus *bene merendi* facultatem *exhibeat*, quem Noſter, ut alibi, per analog. reſpexerit.

πάνυ γ. ἂν) Hic particula ἂν mutat ſignificationem indicativi in ſigni-

ξάνδρου βασιλεία εὐδοκίμησεν Alexandri principatus proba-

ſicationem coniunctivi. Sed ſaepe convertendi hanc vim non habet. Exempla collegit Per. ad Ael. V. h. 12, 63. (p. 832. N. 3.) v. Vig. p. 347. *Leisn.*

E quo Vig. pertinent huc p. 464. Nr. 5. et p. 471. a. e) exempla particulae ἂν cum aor. indic., qui, pro arbitrio, vertitur per coniunctivi aut impf. cum Bg., aut plusq., ut Bg. alibi, cf. 5, 3, 14. et hic P. cum Stp. in m. Sed Bg. ad γοῦν ſenſu affirmandi, ut ſupra per ſyn. *ſane*, cf. 6, 1, 15. it. *certe*, cf. 3, 8, 14., Ms. tentante in contrariam partem, ac 2, 14, 10. aliter que, quam 3, 5, 5., hic quidem e gloſſa, cf. Hſy. 1, 853. e. γ., τοίνυν, quo ſenſu et P. ceperit per ſuum *quapropter*, ſyn. illi 5, 1, 7. *igitur*, et ipſe hic ſumo. Tum Bg. v. εὐδ. (hic ſine augmento, cf. 6, 1, 7. e Ioſ.) ut alias; cf. 2, 7, 8., deſerto P., ubi Noſter ex analog. de re et cum dupl. adiuncto, cf. Rs. O. V. 4. Dem. Iſ. Ev. e c. 3. e. p. 8. l. 7., ſed cum aliquo adv., ib. (Luc. Xen. Z. Poſ. ex E. 1, 6, it. Cyr. ex 7, 1, 47.) ſed cum pr. κατὰ ej. Pan. M. p. 32. i., ut cum alia et cum dat. perſ. ap. Ael. V. h. p. 105. i. εὐδοκιμεῖ δ' οὖν αὐτῷ τὸ δρᾶμα. *conſecutus eſt* igitur *ex* hac *fabula* magnam *gloriam*. Iam Stp. Th. 2, 246. F. „in Pandect. G. — βεβαιοῦται εἰς ὁλόκληρον ἡ ποινὴ, *poenam* integram *committi*, (e Bud. C. 291, 42.) Herodi. l. 6. ἡ 'Αλ. β. ἐ. εἰς τὸ ὅ in *totum*, ut Plin. loquitur: *omni ex parte*" ut in m. P. liberrimi „*omni* igitur *ex* parte *laudatum fuiſſet* Alexandri *imperium*" omiſſo igitur adv. πάνυ, ut Sb. Ind. modo haec „εἰς τ. ὁ. εὐδ. — ſic εἰς ὁλ. *perfecte*" e Zoſ. 5, 41, 8. ἀδυνατήσας εἰς ὁλ. ἅπαντα συναθροῖσαι, quum *nequiviſſet* in *ſolidum* omnia *cogere*, tum Kypk. 2, 27. „πηροῦται τὸ ὁλ., mutilatur, *quod* integrum *eſt*" ex Anton. ſine Ind. 5, 8. e. p. 149. in Vs. Gat. *mutilatur* integrum *ipſum*, i. q. pr. τὸ ὅλον, ſed G. Th. ſine Gr. „*ſolidus*, — 2) interdum ſine adiuncto, velut ſubſtantive ponitur" cum Bg. formula ſine explic., quae, ut ſyn. Stp. ante, pro adv. valeat *ſolide*, et cum pr. adv. πάνυ in periphraſi ſuperlat. pro *pleniſſime*; concurrentibus in Gr. iterum affinibus in πάνυ — εἰς ὁλ., ut antea ap. Zoſ. εἰς ὁλ. et ἅπ. ſupra que 6, 2, 6. πᾶσαν ὁλοκλ. Verum, ſumta vi nobiscum illa in γοῦν, adv. πάνυ per ſe capias etiam, pro que Lat. aliquo e notione affirmandi, ut *ſane*, (quod e Gr. noſtro veniſſe, non monebat G. Th.) it. *certo*, ſ. *profecto*, quas notiones et Bg. adv. habet ap. Schell. L., ſed ap. G. Th. cum Gr. n. modo ambiguum illud *omnino*, adhibitum ab iſto ſupra 2, 10, 11. ad πάντως, me reperiente, praeter alia ſuperius data, etiam e Dem., nunc porro haec in adv. πάνυ, in rem critic. Fi. Plat. Phileb., ſed ſolum ap. Suid. Aeſch. ep. S. et Rs. O. V. 8. And., cum artic. ὁ Barn. Eur., iunctum ſeparatum ve a vocibus aliis Hom. Orph. D'Orv. Ch. p. 31. e., ſtans ante ſ. poſt adi. aut adv. Rs. O. V. 4. et Fi. The., copulatum cum aliis univerſe, ut οὐ πάνυ πολὺ Harl. Chr. P. it. πάνυ καλῶς, pro formula recuſandae invitationis, ap. Diog. L., ſed copulatum cum ſyn., per figuram ἐκ παραλλήλου, ut πάνυ σφόδρα, Ariſt. Plut. cum Schol. v. 25. et Rs. O. V. 7. Iſ. it. additum omnibus tribus adiectivorum gradibus ap. Poſſ. Sy., ubi p. 40. e. πάνυ πολὺ δοκεῖ σωφρονέστατος εἶναι, non modo cum alio ſimul adv. quantitatis ſyn., ſed et divulſum a ſuo adi., tum in varia ej. Call. Thuc. cum Abr. Dl. Fi. Ae. Xen. M. S. et Cyr. cui add. 1, 1, 1. 1, 4, 28. 1, 6, 4. 8. 15. Luc. Plut. Hs., ubi divulſum etiam 2, 8. πάνυ δὲ ἄξιον ἐπαι-

εἰς τὸ ὁλόκληρον, εἰ μὴ διεβέβλητο retur in ſolidum, niſi male

νεῖν, ſed Sb. Ind. e Xiph. ἐκ γὰρ τούτων καὶ πάνυ πᾶσι πάντως ἀπαλλαγή τις αὐτοῦ γενήσεσθαι ἐνομίζετο, quibus ex rebus *opinio* cunctis *iniecta* fuit, *mortem* eius *inſtare*; immo *ex bis* enim *vel* maxime *omnibus* omnino *mors* quaedam *iſtius* futura *putabatur*, it. πάνυ ἰσχυρῶς βασανίσας, quod et ap. Ael. V. h., ubi et πάνυ σφόδρα καρτερὰ μάχη, recte defenſum p. 834. N. 10., it. divulſum 2, 4. p. 76. i. πάνυ σφόδρα τῶν δορυφόρων ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα φυλαττόντων, tum, praeter πάνυ cum Bg. 1, 5., quoque per contractam Vs. in unum Lat. 2, 16. πάνυ σφόδρα πεπαιδευμένως, *ſapientiſſime*, it. Fa. Aeſ. Hs. „πάνυ κακῶς, *peſſime*.“ Caeterum Sch. in pr. „εἰς τ. ὁλ. in *univerſum*“ non commodum videtur, quoniam fere alio ſenſu dr., non explicante G. Th. in praep. 1028, 20. ſqq., cf. Schell. L. v. *univ.* e.

εἰ μὴ διεβ.) niſi *mater* eius *ob* avaritiam *et* ſordes *male* audiſſet. *Steph.* niſi *ob matris avaritiam et* ſordes *male* audiſſet. *Sylb.* Iam aliquoties ſupra hoc annotaverat (6, 1, 16. e. ſqq. 6, 8, 9. 6, 9, 9. ſqq.) Et tulit quidem filius iſta, *matris* cultu *plus* quam *pius*, ut eleganti ſchemate Victor in Caeſ. ait 24, (5. cf. Noſtrum 6, 1, 22. ſqq. 6, 9, 10.) v. ſi lubet, quae notavimus ad Tac. 1. A. 10. annot. 14. *Boecl.*

Etiam Leisn. in m. Ox. „leg. αὐτοῦ, vel dat. incommodi“ at Sch. in v. „δι. αὐτῷ ταῦτα εἰς φιλ. ob haec male audiit avaritiae *notâ*, (ſed in artic.) τὰ τ. μ. matris *acta*“ expleto particip. aliquo, ut πραττόμενα, πεπραγμένα, λ. aut ſubſt. illo πράγματα ſ. ἔργα, cf. L. Boſ. Ell. (pro quo hic quidem procedat quoque ἤθη, tacente L. Boſ.) propius accedens ad Sb. rationem, qui retulit totum ad Alexandrum, ut oblique P., ſed contra Bg. cum Stp. in m. ad matrem eius, ſumendo periphraſin in Gr. formula, pro ἡ μήτηρ διεβ., qui Bg. tamen ſervat ſimul dat. perſ. pron. αὐτ., non tentandum illum, ſed explicandum cum Leisn., et hic in paſſ. v. διεβ. per analog. aliter iunctum, quam in illo ſupra ad 1, 8, 17. e. τοὺς ἐφ. λ. p. 328. e N. T. οὗτος διεβλήθη αὐτῷ, ubi erat modo dat. obiecti, cf. Rs. O. V. 6. (ſupra que ad 5, 6, 1.) et 8. And. qualis et in med. per notionem v. aliam, pro odiſſe, etc., cf. ad Herdt. p. 466. N. 51. it. ad Thuc. p. 554. N. 79. cum p. pr. l. 49. p. 558. N. 44. p. 574. N. 3. et ad Diod. 1, 104. N. 1. cum Ind. Ael. et Thom. M. Sed h. l. eſt dat. incommodi, ut de re quoque ap. Luc. 2, 146. l. 62. βεβαιωθῆναί μοι βουλόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ διαβληθῆναι, ſq. explicat., *quod* firmari *mibi* volo *praemio* iſto *rem* bene *geſtam*, nec *detrabi* de *illa*; unde ſenſus h. l. ſit, *niſi* matris *actiones* mores que *cum* infamia *imputatae* eſſent *ipſi* pro *avaritia* et *ſordibus*, ſ. niſi matris actiones cum damno ipſius infamatae eſſent exprobratae ac reprehenſae pro propria avaritia et ſordibus, ſ. niſi mater cum damno ipſius infamata eſſet ob avaritiam et ſordes; dum reſpicit Noſter maxime §. 9. ſq. 6, 8, 9. φιλοτιμ. et 6, 1, 18. διέβαλλεν ἔσθ' ὅπῃ τοῦτο τὴν ἀρχὴν, λ. et ib. §. 24. τοῦτο ἄν τις μόνον ἔσχεν ἐγκαλέσαι αὐτῷ, λ., varians per adiunctum alterum ſubſt. cum §. 9. διὰ μικρολ., ſed, cum ſuperiorum locorum φιλοχρηματία et τὸ φιλοχρήματον (cf. 6, 1, 16. e.) per φιλαργ. quo de v. Suid. Hſy. L. N. T. cum Suic. Diod. Luc. Fa. Aeſ. Hs. et ej. Plut. cum Krg. it. Phil. p. 754. B. e. ac ſine Ind. Ioſ. 2, 199. ſ. 6. m, tum in v. διαβ. cum pr. εἰς ſupra ad 4, 12, 4., ſed in huius paſſ. cum pr. ὑπὸ Di. H. S. T. 1. Gs. Chr. Thuc. 327, 77., ubi et ſimul cum pr. περὶ, ut ib. Ind.

αὐτῷ τὰ τῆς μητρὸς εἰς φιλαργυρίαν τὲ καὶ μικρολογίαν[k].	audiviſſet ei mater ob avaritiam et ſordes.

k) Sola A. 1. hic ſubiecit ſuum Ἡρωδ. τ. μ. Μ. β. β. ἐκτ.

etiam pr. ἀπὸ, it. cum πρὸς et acc. perſ., ut et ap. Polb. Poſſ. Call. et pro decipi ap. Koen. ad Greg. p. 254. N. 52., ſed cum adv. Phil. p. 762. e., ut per varia ap. Kypk. 1, 296., ubi et e Diod. „διαβεβλῆσθαι διὰ τὴν πλεονεξίαν, *male audire* propter *avaritiam*“ ſine Ind. cui add. 2, 33. l. 33. it. Dem. cum adv. 722, 25. it. cum pr. ἐκ 133, 4. it. c. ὑπὸ 140, 23., ſed cum πρὸς et acc. perſ. 85, 15. 1430, 26., ſed in rem ipſam ap. Lampr. c. 64. p. 1036. a. *reprehenſa ſunt in Alexandro* haec, *quod aurum amabat*, ubi Caſ. N. 7. „patriam in hoc prodebat ſuam. Syri enim avari audiunt paſſim ap. ſcriptores vett.“ non huc ſpectantibus Angl. ap. Heyn. H. 4, 1083. e. ſq. et Alexandrum modo praedicantibus, non culpantibus ulla ratione, cf. tamen, praeter Exc., Zoſ. 1, 12, 3. cum ipſo ſubſt. φιλ. et N. Sb.

EXCVRSVS AD LIBRVM VI.

6, 5, 11.

At Lampridius quantum differt? qui Alexandrum viciſſe Artaxerxem, boni que non tantum ducis, ſed et militis officio functum eſſe, Romam rediiſſe, triumphaſſe, tradit, additis in eius rei fidem *actis Senatus*, aliis que monumentis, in Alex. c. 55, ſq. *Adeo maxima quaeque ambigua ſunt, dum alii quoquo modo audita pro compertis habent, alii vera in contrarium vertunt; et gliſcit utrumque poſteritate;* ut hic illud Tac. ex 3 A. 19, 3. non ſine cauſa, adhibeam. *Lampridium* tuetur, ut coepi dicere, auctoritas publica, dum ex actis ſenatus quaedam ad verbum excerpſit; item que conſenſus plurium. At *Herodiani* longe illuſtrior eſt in omni hiſtoria et induſtria et ſollertia, ut non credatur temere hic acturus fuiſſe; qualem ſuſpicionem neque ipſe narrationis contextus admittere videtur. Poſſis exiſtimare, Alexandrum non ſine ingentibus damnis, de quibus Herodiani hiſtoria teſtatur, viciſſe Perſas, ſed victoriam in maius auctam ſtudio aulicorum, diſſimulatis que incommodis magnifice depraedicatam eſſe, ſicut in bonorum et amabilium Principum hiſtoria fieri ſolet: plane ut ex diverſo, inviſum publice Principem ſeu bene ſeu male facta premunt. Confer, quae Herodianus cap. ſequentis fine memorat: neque erit cauſa dubitandi, praeſertim cum Lampridius ſaepiſſime aberret in vero de rebus iudicio, et interpretanda aliorum hiſtoria. Herodianus enim non negat damna Perſis illata: quinimo ſtudioſe oſtendit, et argumentis confirmat. *Boecl.*

Apud Lampr. quidem habentur in rem praeſentem haec, iam c. 45. p. 996. m. expeditiones *bellicas* habuit, *de* quibus *ordine ſuo* ediſſeram. *Primum* tamen *eius* conſuetudinem *dicam* de *rebus* vel *tacendis* vel *prodendis*. Tacebantur *ſecreta* bellorum: *itinerum* autem *dies* publice proponebantur, *ita, ut* edictum *penderet* ante *menſes* duos, *in quo* ſcriptum *eſſet:* illa die, illa hora ab urbe ſum exiturus, et ſi dii voluerint, in prima manſurus: *deinde per ordinem* manſiones, *deinde* ſtativae, *deinde* ubi *annona* eſſet *accipienda;* et *id* quidem *eo* usque, *quamdiu* ad *fines* barbaricos *veniretur*. Iam *enim* inde *tacebatur*, et *omnes* ambulabant, *ita* ne *diſpoſitionem* Romanam *barbari* ſcirent. *Certum eſt* autem, *cum* nunquam *id, quod* propoſuerat, *fefelliſſe*, quum *diceret*, Nolle ab aulicis ſuas vendi diſpoſitiones; *quod factum fuerat ſub Heliogabalo, quum ab eunuchis omnia venderentur.* — c. 47. p. 999. m. milites *expeditionis* tempore *ſic* diſpoſuit, *ut* in *manſionibus* annonas *acciperent*, nec *portarent* cibaria *decem* et *ſeptem*, ut ſolent, *dierum*, niſi *in* barbarico; *quamvis* et *illic* mulis *eosdem* atque *camelis* adiuverit, *dicens*, milites ſe magis ſervare, quam ſe ipſum, quod ſalus publica in his eſſet. — c. 50. p. 1003. e. *Quum* igitur *tantus* ac *talis* imperator *domi* ac *foris* eſſet; *iniit* Parthicam *expeditionem;* quam *tanta* diſciplina, *tanta* reverentia *ſui egit, ut* non *milites*, ſed *ſenatores* transire *dicerentur*. — ib. p. ſq. e. fecerat *et* phalangem *triginta* millium *hominum*, quos *phalangarios* vo-

cari *iuſſerat*, *et cum quibus* multum *fecit* in *Perſide*. — c. 55. p. 1017. *magno* igitur *apparatu* inde *in* Perſas *profectus*, Artaxerxem *regem* potentiſſimum *vicit*, (ad quae Caſ. N. 1. „minime vero vicit:, quin potius ab eo victus eſt, fuit que toto eo bello infeliciſſimus Alexander. Ita Herodianus, cuius diſſenſum ab aliis in huius belli hiſtoria poſtea notat Lampridius“) *quum* ipſe *Alexander* cornua *adiret*, milites *admoneret*, ſub *ictu* teli *verſaretur*, manu *plurimum* faceret, *ſingulos* quoque *milites* ad *laudem* verbis *adduceret*, (ad quae rurſus Caſ. N. 2. „pugnat cum his pugnam ἄσπονδον hiſtoria Herodiani, qui Alexandrum ſuis defuiſſe tradit, vel metu, vel monitis Mammaeae matris, — ſed fatetur auctor hic, ſe in hac hiſtoria eos ſecutum, qui contraria Herodiano ſcripſerant.“) *Fuſo* denique *fugato*que *tanto* rege, *qui* cum *ſeptingentis* elephantis, *falcatis* que *mille* et *octingentis* curribus *ad* bellum *venerat*, equitum *multis* millibus, *ſtatim* Antiochiam *rediit*, et *de praeda*, quam *Perſis* diripuit, *ſuum* ditavit *exercitum*; quum *et* tribunos *ea*, quae *per vicos* diripuerunt, *et* duces *et* ipſos *milites* habere *iuſſiſſet*. — c. 56. p. 1018. m. Poſt *hoc* Romam *venit*, (ubi Caſ. N. 3. „et hoc falſum, ſi conſtat fides hiſtoriae Herodiani“) *triumpho* que *pulcherrimo* acto, *apud* ſenatum primum *haec verba habuit*. Ex *actis* ſenatus *die ſeptimo* Kal. Octobris. *Perſas* P. C. *vicimus*. — c. 57. p. 1020. e. *Dimiſſo* ſenatu *Capitolium* aſcendit, *atque* inde, *re* divina *facta*, et, *tunicis* Perſicis *in* templo *locatis*, concionem *huiusmodi* habuit, *Quirites*, vicimus *Perſas*. — Haec *nos* et *in* annalibus, *et apud* multos *reperimus*. Sed quidam dicunt, a ſervo ſuo eum proditum non viciſſe regem, ſed, ne vinceretur, fugiſſe, (ad quae p. 1021. Caſ. N. 2. „de hoc ſervo nihil Herodianus, quem tamen ſequi heic videtur.“) *Quod* contra *multorum* opinionem *dici*, non *dubium eſt* iis, *qui* plurimos *legerint*. Nam *et* amiſiſſe *illum* exercitum *dicunt* fame, *frigore*, ac *morbo*, ut *Herodianus* auctor eſt *contra* multorum *opinionem*. Ad haec poſtrema, quae pertinent ad Noſtri

6, 6, 4. e.

τῶν τριῶν μοιρῶν τοῦ ϛρατοῦ, ὧν ἔνειμε, τὸ πλεῖϛον ἀποβαλόντι διαφόροις συμφοραῖς, νόσῳ, πολέμῳ, κρύει,

dedit Caſ. N. 3. iſta. „Hodie ſcribitur in Herodiani libris, τῶν τρ. μ. τ. ϛρ. ὧν ἐν. τὸ πλ. ἀπέβαλε δ. σ., νόσῳ, πολ., κρ. Lampr. vero legit, νόσῳ, λιμῷ, κρύει. ſed deceperunt illum ſui codices. nam Herodianus ſcripſerat πολέμῳ. narrat eo loci eximius hiſtoricus, (quae cum ſqq. dederant Oxon. ad Noſtr. 6, 5, 1. e. ἔνειμε λ.) Alexandri contra Perſas exercitum in tres partes ab eo fuiſſe diviſum; quae perierint omnes, ſed diverſo modo: unam partem in locum iniquum deductam, cum pugnare non poſſet, Perſarum ſagittis confixam internecione deletam: alteram partem morbo extinctam: tertiam denique partem frigore (6, 6, 6.) ἐν ὄρεσι διαφθαρῆναι, καὶ ἀκρωτηριασθῆναι οὐκ ὀλίγους ἐν δυσχειμέρῳ χώρᾳ. de *fame* nihil Herodianus. perperam igitur in huius hiſtoriae anacephalaeoſi legit Lampr. λιμῷ pro πολέμῳ.“

Tum pergit Lampr. *Poſt* hoc *cum* ingenti *gloria*, — pedes *Palatium* conſcendit, *quum* retro *currus* triumphalis *a quatuor* elephantis

traheretur. — c. 58. p. 1022. *Actae* ſunt *res* feliciter — *et* in *Armenia* per *Iunium Palmatum*, ad quae nihil in N. nec utrum ſint huius temporis, an alius.

Sed Aur. Vict. de Caeſ. 24, 2. *confeſtim* apparatu *magno* bellum *adverſum* Xerxem *Perſarum* regem *movet*; quo *fuſo* fugato *que*, rel.

Nihil vero amplius Xiph., ſed Eutrop. Met. 8, 14, 1. εὐθὺς ἐπὶ Πέρσας ἐστράτευσε, καὶ τὸν βασιλέα Ἄρσην μετὰ πολλῆς ἐνίκησε τῆς εὐκλείας, tum Zon. p. 467. D. αὐτὸς δὲ, τὰ οἰκεῖα στρατεύματα εἰς τρεῖς διελὼν μοίρας τριχῇ τοῖς Πέρσαις προσέβαλε. Καὶ πολὺς μὲν τῶν Περσῶν συμβέβηκεν ὄλεθρος· πλεῖστοι δὲ καὶ τῶν Ῥωμαίων ἐφθάρησαν, οὐ τοσοῦτον ὑπὸ τῶν πολεμίων, ὅσον ἐν τῷ ἐπανιέναι διὰ τῶν τῆς Ἀρμενίας ὀρῶν. λ.

Porro Gatter. enchir. 1, 827. e. mit *dieſem* führte *Alexander Severus* einen *glücklichen* Krieg, *den* er *aber* wegen *des* Einfalls *der* Teutſchen *in* die *Provinz* Illyricum *nicht* endigen *konnte*; ſed Angli ap. Heyn. H. 2, 466. e. ſq. ſine iudicio et monito in N. narrant rem e Lampr. et Herodi., at 4, 1081. e. ſq. tantum e Lampr., cui et ipſe, per cauſas a Boecl. propoſitas, minorem prae Noſtro habeo fidem, cf. ad Capit. Maximin. T. 2. p. 36. Caſ. N. 2.

COROLLARIVM ad 6, 6, 4. e.

E Perizonii Animadv. hiſtor. ed. Harleſ. p. 441. ſubiungimus haec. „Immo vero etiam Hiſtoriae Auguſtae Scriptor Aelius Lampridius Herodiani, non ita multo ſe antiquioris, corrupta tamen et ipſe habuit exemplaria, ea que cauſa aliud, quam ille ſcripſerat, ex eo quamvis diſerte citato, ſed tamen negligenter ſatis inſpecto refert. Tradit enim in Alex. Sev. c. 57. *Auctorem eſſe Herodianum*, Imperatorem hunc amiſiſſe exercitum *fame*, *frigore*, *ac morbo*. At Herodianus Alexandrum ſcribit VI. 14. exercitum diviſiſſe in tres partes, earum que vnam in aſperis et montoſis regionibus hyemis vi et frigoris aſperitate attritam pauciſſimis tantum reliquis interiiſſe, alteram, in qua ipſe fuerit Imperator, morbo, omni pariter illa parte lethaliter aegrotante, graviter fuiſſe afflictam, tertiam ab hoſtibus de improviſo occurrentibus circumventam et occidione occiſam, adeo que Imperatorem, ſubiungit tandem, longe maximam totius exercitus partem amiſiſſe διαφόροις συμφοραῖς, νόσῳ, πολέμῳ, κρύει, *diverſis* calamitatibus, *morbo*, bello, *frigore*. Tertiam igitur calamitatem ex Herodiani ſententia exercitui inflixit *vis* ipſa *belli* et *hoſtium*, non *fames*: ſed apparet manifeſto, ut iam monuit incomparabilis Caſaubonus, cui hanc obſervationem debemus, Lampridium in Codice ſuo pro πολέμῳ legiſſe λιμῷ, ideo que *famis* in ſua Alexandri vita, tanquam ex Herodiano, feciſſe mentionem. Perquam oſcitanter profecto: nam ſi Criticen advocaſſet, facile hunc codicis iſtius errorem ex relata accuratius paulo ante tertiae illius partis et cladis ab Herodiano Hiſtoria cognoviſſe potuiſſet et emendaſſe, ſibi que caviſſe, ne ex Auctore, cuius teſtimonio utitur, aliud, quam ille memoriae mandaverat, indecora ſane Hiſtorico negligentia et ſecuritate attuliſſe argueretur.“

6, 7, 19.

Ἀντιτυπεῖς λ.

Τὸ ἀντὶ in compoſitione modo *contrarietatem* denotat, modo *viciſſitudinem*, modo *aequalitatem*. Notat *contrarietatem* in ἀντιβάλλειν, ἀντιβλέπειν, ἀντιλέγειν, ἀντικεῖσθαι, ἀντίχειρος, ἀντίθεσις, ἀντίθετα, ἀντιόφρων. ἀντιπεπονθὼς ap. Diod. S. p. 26. (p. 37.) C. notat *more contrario affectum*. ἕτερον δὲ τὸ τούτοις τοῖς τόποις ἀντιπεπονθὼς ταῖς ὥραις, *altera* (terrae pars), *quoad anni tempora ſtatu his locis contrario eſt affecta*. Dioſcor. 3, 70. πρὸς τὸ ἀντιπάσχειν ταῖς ἐπιγινομέναις δυςουρίαις, i. e. *ad reſiſtendum ſupervenientibus urinae mittendae difficultatibus*. Et cui ignota ſunt ἀντιπάθεια et ἀντιπαθὲς; — *Viciſſitudinem* ſeu vicem reciprocam ſignificat in ἀντιλαμβάνειν, ἀντιπελαργεῖν, ἀντιθεραπεύειν, ἀντιδικεῖν, ἀντίλυτρον, ἀντιγραφή. Nec τὸ ἀντιπεπονθὸς ab hoc ſignificatu plane alienum. — *Aequalitatem* et comparationem notat, ubi ἀντὶ idem eſt ac ἴσος. Ἀντίθεος eſt Homero Diis ſimilis (eſt et Dei hoſtis.) Eidem Ἰλ. γ. 1[illegible]9. ζ. 186. Amazones dicuntur ἀντιάνειραι, viris pares. Nomina propria *Antenor* et *Iſander* unum idem que ſignificant. v. Euſt. ad l. c. conf. idem ad Ἰλ. γ. 189. et ad Ὀδ. ξ. 18. p. 528. l. 18. Pollex apud Graecos dicitur ἀντίχειρ, quaſi *manus altera*. v. Galen. T. 4. p. 376. Apud Eurip. Ion. 1550. ἀνθήλιον πρόςωπον eſt *facies ſolis inſtar fulgens*. Apud eundem Bacch. 1095. ἀντίπυργος πέτρα eſt ἰσόπυργος, turri ſimilis rupes. Ἀντίβοιος Heſychio eſt ἰσόβοιος, bovi ſimilis, loco bovis conſecratus. Ἀντίῤῥοπον Heſychio eſt ἴσον, ἰσόσταθμον, ἰσόζυγον, aequipollens, aequilibrium. Ἀντίστροφος, i. e. ἴση, ὁμοία, etc. *Leisn.*

Prae L. Ern. notiones praep. ἀντὶ in compoſitis plures et adeo ſex dedit Z. ad Vig., revocandas forſan ad illas tres Leisn., in quas quaerendo reperi modo haec, I) in ſolam pr. ἀντὶ, varia, ap. *Poſſ. Sy.* et Call. *Moer.* Vig. Hsd. *Rs.* O. V. 4. 6. 8. *And. Dem. Ael.* V. h. Fi. Ae. et *Pal.* Luc. *Hs.* Plut. et *Fa.* cum *Gortl. Plat. Menex.* it. de ellipſi eius L. *Boſ.*, ſed nominatim in v. emendi ac vendendi Valck. Theocr. p. 17. tum II) ſimul per compoſita inde varia, L. N. T. Hom., etiam in N., Call. Lyc. Theogn. Herdt. Thuc. Iſ. Ev. Xen. Z. Pol. M. S. Ἀνβ Cyr. cum Abr. Dl. et A. qui et ſolus aliquid dixit de ἀντὶ in compoſ. porro III) varia tantum compoſita inde ib. ad Ae. T. 1. Bud. C. Suic. Ammon. D'Orv. Ch. D'Arn. L. Gr. Muſ. Eur. Barn. Aeſchyl. Pav. Orph. Xen. Hell. M. et Z. Bach. Fi. The. Polb. Di. H. S. T. utr. Diod. S. Diog. L. Ioſ. et Geop. denique IV) ſuper ſingularia quaedam, inde compoſ., ἀντιλογικὸς Fi. Plat. Phaed., ἀντίπαις, Ienſ. L. L. Valck. ad Amm. et Gem. Pl., ἀντίπολις Munth., ἀντίπραξ Wernsd. ad Phil., ἀντίστροφος Krb. Plut. et Fi. Plat. Phileb., ſed ἀντίχειρος Tittm. de Veſt. Gn. cum Loesn. Obs., ubi et de ἀντίθεος.

6, 7, 22.

τὴν εἰρήνην ἀεὶ πρὸς Ῥωμαίους χρυσίου καπηλεύοντες.

Vir Doctiſſimus et Clariſſ. M. Io. Chriſtian. Meſſerſchmid, Rector ac Schola civ. Vitemb. optime meritus in libello edito 1773. 4. Super

doctoribus doctrinam divinam corrumpentibus ad 2 Cor. 2, 17. p. 20. m. etiam haec dederat. „Ita germanos *την ειρηνην αργυριου καπηλευοντας* nominat Herodianus 6, 7. quibus pax quaeſtui fuit, atque qui in componenda pace fraudulenter egerunt.“ Contrà quae aliquis in *theologiſchen Berichten von neuen Büchern und Schriften von einer Geſellſchaft zu Danzig* partic. 99. pag. 694. ſqq. „*der Verfaſſer ſucht* den *Begriff* der *Verfälſchung* und *des* Betruges *mit* dem *Worte zu verbinden, wie Lutherus.* — Herodianus *nennt* die *Deutſchen τὴν εἰρ. ἀργυρίου* — *nach der Boecl. Ausgabe von* 1662. *χρυσίου* — (et ſic ſane ſine V. L. per libros omnes,) *καπηλεύοντας*, *Leute,* die *den* Frieden *für* Geld *verkaufen,* nicht *aber, wie der Hr. Verf. hinzugeſetzt*, atque qui in componenda pace *fraudulenter* egerunt. *Davon iſt in der* Erzählung *Herodians* nicht *die* geringſte *Spur.* Er *ſchildert* die *Deutſchen* bloſs *als* geldbegierige *Leute*, die *den Frieden zu einem gewinnſüchtigen Gewerbe machten. Daher,* ſagt er, *wollte Alexander lieber den Frieden* von ihnen *erkaufen, als ſein Heil im Kriege gegen ſie verſuchen.*“

Ego vero habui iſta, ap. Stp. Th. „*καπηλεύω*, ſaepe metaphorice ponitur. — At Herodianus contra hoc verbum dixit de pace l. 6. *καπηλεύειν εἰρήνην*, addens genitivum *χρυσίου*: quod Pol. vertit *Auro pacem cauponari.* Budaeus autem *vendere* interpretatur“ qui Bud., haud dubie in Lex., recte ſenſum pervidit; ut adiunxerit Noſter gen. *χρυσ.* ex analog., cum habeant caſum hunc verba *emendi* et *vendendi*, per ellipſin quidem alicuius praep., ut alibi dictum; ut que recte Leisn. vel ob hanc rectionem in N. comparaverit locum illum ſupra 1, 6, 25. *μεγάλων μισθῶν τὴν εἰρ. ἀντικαταλλάσσονται.* Sed peculiaris Noſtro fuerit tamen hic gen. caſus cum v. *καπ.*, ut et acc. *τὴν εἰρ.*, qui et ipſe nititur tantum analogia illa, quod v. ſecum habet alios acc. rei, quales, praeter Meſſerſchmid., protulerunt et alii, cf. Ind. Sb. (qui hinc „caup., vendentes“) ex Excpt. *Suid.* 2, 10. l. 11. *καπηλεύων, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς, ἅπαντα*, *velut in foro*, cauponans *omnia,* ſq. explic. *καὶ μηδὲν ἄπρατον ἐῶν ἐν τῇ βασιλέως αὐλῇ διαπράττεσθαι*, Herdt. cum Gs. Chr. Hſy. cum N., ad Luc. 1, 798. N. 39. D'Arn. L. Gr. Mi. Obs. Nov. 1, 66. Geop., ſed ſine Ind. V. Eur. Hipp. 266. 1. D. Suic., ubi p. 43. 1. ap. Chryſoſt. explic. ſq. quaedam, *ὅταν τὶς χρημάτων πωλῇ λ.*, etſi hoc copulatur ſimul alibi, v. L. N. T. Schw. N. 2. e Plat. *οἱ τὰ μαθήματα περιάγοντες κατὰ τὰς πόλεις καὶ πωλοῦντες καὶ καπηλεύοντες λ.*, ut generis et formae, tum ad ſacrum illum locum Kypk. T. 2. L. Boſ. Obſ. p. 154. ſq. et Loesn. p. 301. m. „*καπηλεύειν εἰρήνην χρυσίῳ*, ex Herodoto“ quod, ſi ibi eſt, non repertum mihi in Ind., noſtro loco ſit ſimillimum, ut ap. G. Th. modo cum Gr. n. „*cauponor,* — lucri ſordidi cauſa, ceu caupones ſolent, aliquid venditare ſ. facere adeo. — Ennius — *nec* cauponantes *bellum.*“ Ex cuius ratione ubi ap. Noſtrum hic exponemus *καπ. λ.*, *cauponum more,* i. e. lucri ſordidi cauſa, *facere* pacem; procedet iungere ſimul pr. *πρὸς Ῥωμ.* cum *Romanis.* At ſi ſumamus pro vendere, cauponum more ac lucri ſordidi cauſa; tum *πρὸς Ῥωμ.* copulari debeat potius cum pr. ſubſt. *τὴν εἰρ.*, quaſi per ellipſin alicuius particip., v. c. *γενησομένην*, ut mox §. ſq. *ὠνήσασθαι — τὰς πρὸς αὐτοὺς σπονδὰς λ.* ſcil. *γενησομένας*, hic intra artic. et ſubſt. poſita formula e praep. *πρ.* cum acc. perſ., ſed in noſtro loco extra illas orationis partes, interiecto etiam adv. *ἀεὶ*, pro *τὴν ἀεὶ πρὸς Ῥωμ. εἰρήνην.*

COROLLARIVM ad 6, 9, 17. e.

de Herodiani odio in Alexandrum et favore in Maximinum.

Ad Capit. in Maxim. c. 13. p. 36. Herodianus — *Graecus ſcriptor, qui ei, quantum* videmus, *in* odium *Alexandri* plurimum *favit*, Caſ. N. 2. haec dedit. „Duo hic obiiciuntur ſcriptori optimo: quod Alexandrum oderit, Maximino faverit. Unde colligi potuerit amor Herodiani in Maximinum, in eius hiſtoria nihil invenio: at in Alexandrum odium ex narratione de bello Perſico et Germanico, ſine dubio Capitolinus collegit. ſic enim tota expeditionum illarum hiſtoria Herodiano texitur, ut gloriam nullam, ignominiam vero nonnullam ex utroque bello, maxime autem Perſico, princeps alioquin laude digniſſimus reportarit. Et mirum ſane eſt de bellicis eius imperatoris rebus adeo non diverſa, ſed *ἐκ διαμέτρου*, quod aiunt, pugnantia Herodianum et Capitolinum ſcripſiſſe. etſi autem, amiſſis omnibus aliis hiſtoricis, pro certo dici hodie non poteſt, utrius ſit narratio verior; ſuſpicor tamen Herodiano fieri a Capitolino iniuriam: et quod in Alexandro non omnia laudet, in Maximino non omnia vituperet, libertate ſua, et recto iudicio uſum potius, quam vel odio vel gratia fuiſſe corruptum. Videntur offendiſſe Capitolinum quaedam in Alexandrum dicta aſperius ap. Herodianum: cuiusmodi illud eſt (6, 8, 8.) *ὑπεμίμνησκον δὲ ἀλλήλους τῶν τε ὑπὸ ταῖς ἀνατολαῖς διὰ μέλλησιν αὐτοῦ πταισμάτων, καὶ ὅτι μηδὲν ἀνδρεῖον, μηδὲ νεανικὸν εἰς Γερμανοὺς ἐλθὼν παρέσχετο.* et ſimiles loci, (6, 1, 24. 6, 5, 16. ſqq. 6, 6, 1. 4. 13. 6, 7, 8. 20. ſqq. 6, 9, 9. ſq.) ſed meminiſſe Capit. oportuit, non ex perſona auctoris iſta dici, neque illius iudicium continere, verum capitalis hoſtis Maximini: quem graviora his de imperatore ſuo iactaſſe cum rebellionem pararet, quis dubitat? Cum igitur quae laudanda erant plurima in Alexandro, ubertim ſine ulla malevolentiae nota ab Herodiano in litteras ſint miſſa (6, 1, 11. ſq. 14. 16. ſqq. 6, 2, 8. ſqq. 6, 3, 1 ſqq. 6, 4, 6. 6, 7, 11. ſqq. 6, 9, 15. e.); quae in tyrannide Maximini odio et deteſtatione digna prolixe ſint ab eo deſcripta, (quem Noſter omnino tantum laudat, ut militem ducem que exercitus fortem, reprehendens contra animum et facta crudeliſſima, cf. 6, 8, 1. ſqq. 7, 1, 2. ſqq.) cauſae nihil eſt, cur Capitolini iudicium hoc faciamus vel tanti."

Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μάρκον βασιλείας ἱστοριῶν Βιβλίον ἕβδομον [a].

Herodiani de imperio poſt Marcum Liber ſeptimus.

Τίνι μὲν [b] βίῳ [c] Ἀλέξανδρος ἐχρήσατο [d] τέλει τε ὁποίῳ, βασιλεύσας ἐτῶν τεσσαρεσκαίδεκα, ἐν τοῖς προειρημένοις ἐδηλώσαμεν. ὁ δὲ Μαξιμῖνος,

Quae vita Alexandri fuerit et qualis exitus, cum imperaſſet annos quatuordecim, in iis, quae iam dicta ſunt,
2. declaravimus. Maximi-

a) In Ms. Ba. verba haec Ἡρωδιανοῦ ἱστοριῶν ἑβδόμη, minio ſcripta, verſum ſingularem efficiunt. *Mart.* cf. inſcriptionem libri pr., in qua nec hic edd. diſcedunt. b) τ. μὲν δὴ β. Ms. Ba. v. N. c) βίῳ ὁ Ἀλ. Ms. Ve., artic. addito, cf. 4, 14, 5. 6, 7, 10. e. d) Comma hic per edd., et tacite in Mss.

τίνι μὲν β.) Ms. additum δὴ, ut alibi, cf. 5, 6, 6., fuerit hic ex aliis Noſtri locis, cf. 6, 9, 15., dupl. ſenſu interponentis intra duo ſubit. (unde comma Bg. recte omiſit) v. ἐχρ., et ſimul dantis de ſuo, quae ſupra poſuit ſeparatim, cf. 6, 1, 1. 5, 8, 19. it. Dem. 413, ult. ἰταμώτερον τῷ μετὰ ταῦτα ἐχρήσ. βίῳ, per que copiam ſyn. duo pron. τιν. et ὁπ., variando cum 6, 1, 1. ὁποίῳ μὲν δὴ τέλει ὁ δηλωθεὶς Ἀντωνῖνος ἐχρήσα, (ad quae et ipſa Mss. auctores ſpectarint,) it. cum 6, 9, 15. βασιλεύσαντα ἔτεσι τεσσ. it. 6, 1, 1. ἐν τοῖς πρ. δεδήλωται, quibuscum Bg. reddit in ἐν τ. πρ., deſerto P. etiam in rel. liberrimis, diverſus a ſe ipſo ad v. ἐχρήσ.

ὁ δ. M. παρ.) Hic παραλαβεῖν τὴν ἀρχὴν de eo, qui Alexandro interfecto imperium Rom. invaſit. Ut itaque παρ. τ. ἀ. ſit regnum ſuſcipere, quoquo modo id fiat. *Leiſn.*

Formula eſt ſane univerſi generis, ap. Noſtrum quidem adhibita hic de Maximino, qui anteceſſorem interfici iuſſit 6, 9, 13., ſed et coactus quodammodo imperium ſuſcepit, cf. 6, 8, 11. 14. tum de Alexandro Sev. 6, 1, 2., cum ab aliis interfectus eſſet anteceſſor, ſed ſucceſſor ipſe etiam cogeretur, cf. 5, 8, 14. ſqq. ſimiliter que de Pertinace 2, 9, 6. it. de Macrino 4, 14, 5. tandem vero de Plautiano 3, 11, 21. qui voluit ſuſcipere imperium per iuſſa data de necando anteceſſore, cf. dicta ad 1, 3, 5., reddente hic Bg. aliter, quam in laud. locis, ſeveriusque, quam P. (qui in δὲ, ut 5, 4, 14.) ſed aeque liber in formula ſq., per analog. conflata, reddendo aor. iterum per v. auxiliare, cf. 6, 9, 10. παρεκ. tum phraſin mutando in privum v., ſed adi. in adv., cum tamen et Cic. habeat *mutationem* facere *morum*, it. *tantos* motus mutationesque *moliri*, cf. in variationem quoque 6, 8, 5. et 7. cum N. ib. εὔνοιαν πολλὴν et τὸ πολὺ πλῆθος λ. cum Dem. 21, 25. μεγάλην δεικτέον τὴν μετ. Caeterum ap. Suid. 2, 493. e. leviter mutata habetur §. haec, Μαξ.

παραλαβὼν τὴν ἀρχὴν, πολλὴν τὴν μεταβολὴν ἐποιήσατο, τραχύτατα καὶ μετὰ πολλοῦ φόβου τῇ ἐξουσίᾳ χρώμενος[f]. ἔκ τε πρᾳείας[g] καὶ πάνυ ἡμέρου βασιλείας εἰς τυραννίδος ὠμό-

nus autem adeptus imperium, multa immutare coepit, aſperrime et terribiliter valde ſua
3. poteſtate utens. Atque ex miti plane que manſueto imperio ad tyrannidis crudeli-

e) κατὰ Lu. mendoſe, ut 6, 8, 5. f) Colon in Ox. et comma in Pat. g) Cum iota in una Lu, cf. 2, 8, 2.

βασιλεὺς Ῥωμαίων. οὗτος παραλ. — χρώμ. Max., Romanorum imp. *Hic* rerum *potitus*, magnopere *mutata* rerum *forma*, cum *omni* acerbitate *ac* terrore *poteſtatem* exercere *coepit*.

τραχύτατα μ. πολ. φοβ.) int. τῶν ἀρχομένων. *Strotb.* Bg. a P. diſcedit in gradu adv., (cum Sch., ſecus ac Stp. Th., cf. 7, 4, 3.) tum formula mutata in ſyn. adv. (ubi tamen omiſſum adv. alterum *valde* adieci, ut et hic gradum aſſequerer, cf. 1, 9, 6.) et addito pron. poſſeſſ. ad τῇ ἐξ. cf. 4, 11, 4. θυγ., pro iſtius libero parti ip., rurſus Noſtro, praeter variationem cum pr. πολλ. τὴν λ. ſine artic. et cum 3, 8, 15. φόβῳ ἦρξεν — τῶν ἀρχομένων λ., ſua fingentem ex analog. omnia, cf. L. N. T. e Luc. 8, 37. φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο, it. 1 Cor. 2, 3. ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ πολλῷ ἐγενόμην et illo μετὰ φόβου καὶ τρόμου λ. 2 Cor. 7, 15. etc. ſed G. Th. in ſubſt. et v. 971, 38. 1123, 76. *non* ut *ea* poteſtate — *ad* quaeſtum *uteretur*, e cuius in ſubſt. e. *terroribus*, — magnis *vexari* — ſervaſſem *multo* cum *terrore*, cf. Schell. L. *eſſe alicui* maximo *terrori*, it. *in* terrore *magno*, ſed in rem ipſam et crudelitatem Maxim. Capit. c. 8. T. 2. p. 25. i. p. ſq. i. c. ſq. p. 27. i. *neque* enim *fuit* crudelius *animal* in *terris*, p. 28. e. ſq. c. 11. p. 32. e. c. 13. p. 36. 39. i. c. 17. p. 43. m. c. 20. p. 48. c. 22. p. 55. i. c. 24. p. 56. i. 65. i.

ἔκ τε πρ.) Iterum cum variatione confinguntur omnia e ſuperioribus, 2, 1, 8. ἀπὸ τῆς πικρᾶς καὶ ἀκολάστου τυραννίδος πάντες ἀναπνεύσειαν, it. 2, 4, 2. εἴς τε τὸ κόσμιον καὶ εὔτακτον μετάγειν πάντα ἐπειρᾶτο, — πρᾷον καὶ ἥμερον ἦθος, ib. §. ſq. ἐξ ὠμῆς καὶ ἐφυβρίστου τυραννίδος εἰς σώφρονα καὶ ἀμέριμνον βίον μεταχθέντας. ib. §. 4. τῆς τε ἡμέρου ἀρχῆς ἡ φήμη λ. ib. §. 7. τῷ εὐτάκτῳ καὶ ἡμέρῳ τῆς βασιλείας ἔχαιρον, ib. §. 9. τὸ πρᾷον καὶ ἥμερον τῆς ἀρχῆς. addito hic adv. πάνυ, quod P. omiſerat, cf. 6, 8, 16., ſed 6, 1, 3. 5. ἐπί τε τὸ σωφρονέστερον — πάντα μετάγειν ἐπειρῶντο et τὸ σχῆμα τῆς βασιλείας. ἐκ τυραννίδος ἐφυβρίστου εἰς ἀριστοκρατίας τύπον μετενεχθείσης, dum ex analog. ſunt ὠμοτ. cum τυρ. (cf. 5, 1, 6. et ὠμ. τοῦ τρόπου Diod.) et πάνυ ἡμερ. tum Stp. Th. v. τυρ. e. ſine Vs. at. deſerto partim P., in πρ. ſine iota etiam, „e miti *manſueto* que *imper.*" cui add. πρ. de re ſ. perſ. ap. Suid. L. N. T. Xen. Bach. et 'Ανβ. Polb. Geop. Di. H. S. T. 2., ſed 1, τὸ πρᾳὺ καὶ φαιδρὸν λ. et πραΰνοον Orph., tum Rs. O. V. 6, πάνυ πρᾷον, omittente Ms. tertium iam adi. πᾶς, cf. 5, 6, 20. 4, 15, 10. ſed hic ſine cauſa conſpicua, contra que Mss. rel. et P. loca ſupra laud. Sed Suid. 2, 495. i. brevior, ἔκ τε ἡμ. βασ. εἰς τυρ. ὠμ. μεταγαγεῖν π. ἐπ. et tamen cum P. Vs. plena,

τητα μετάγειν πάντα[h] ἐπειρᾶτο, δυςγένειαν[i] ἑαυτῷ συνειδὼς, ὅτι τὲ[k] πρῶτος ἐξ εὐτελείας τῆς ἐσχάτης εἰς τοσαύτην τύχην ἤλασε. Φύσει δὲ

tatem transferre omnia conabatur: ignobilitatis ſibi conſcius, quod que primus ab humilitate extrema ad tantam
4. fortunam evectus eſſet. Na-

h) Ms. Ba. μετάγειν ἐπειρ. v. N. et poſt ἐπειρ. colon in Ox. al. cum Bg. Ms. i) B. δυςγένειαν. *Leisn.* in m. A. quae δυςμένειαν habuere cum rel. edd. et tacite quoque Mss., ſed una Bc. 2., quod dedi, v. N. k) ὅτι πρῶτ. Ms. Ba. v. N.

δυςγένειαν ἑαυτ. σ.) Pol. (*quum ſe inviſum* hominibus *cognoſceret*) δυςμένειαν etiam agnoſcit: ſed non minus aptum fortaſſe δυςγένειαν, vt ap. Zonar. *Sylb.*

Qui in Gr. Ind. tacens hinc, tamen in Lat. v. *ignobilitatis* „conſcientia crudelitati animum praebet“ repetente Sch. iſtius omnia cum Vs. „infelicitatem *generis*“ ſed Stp. Th. lectionem vulg. ſic „δυςμ. ἑ. συνειδὼς ὅτι πρ. ἐξ εὐτ. τῆς ἐσχάτας εἰς τ. τ. ἤλ.“ cum Vs. P. et lect. alia, qua de poſt, praeter vitioſam in ἐσχ., tum ſignente Leisn. in m. Ms Bg „legit δυςγένειαν“ quod verum rectum que, non quo de voce vulg. dubitetur, quae bona eſt per ſe, cf. Rs. O. V. 7. Ant. Dem. cui add. 160, 7. Ioſ. Plut. Hs. et Fa. Aeſ. ſed quia, praeter facilem lapſum in μ et γ, cum que alibi etiam confuſa ſint iſta elementa in affini adi. cf. Eur. El. v. 363. (ubi pro δυςμενὲς recte repoſuerunt δυςγενὲς, et contra ap. Hſy. I, 1044. N. 19.) praeter que locum Zon. p. 469. A. τὴν οἰκείαν δ' οἷον ἐπικαλύπτων δυςγένειαν, τοὺς μὲν εὐπατρίδας ἠτίμου, προςῳκειοῦτο δὲ τοὺς ἐξ ἀφανῶν. διὰ ταῦτα τοίνυν ὑπὸ πάντων μεμίσητο, it. Capit. c. 8. p. 26 *ſimul et verebatur*, ne *propter* humilitatem *generis* barbarici a nobilitate *contemneretur*, quia igitur vox vulg. non convenit cum contextu, h. e. ſq. membro, quod Noſter explicandi ergo ſubiecit, id que per copulam τὲ, ſervatam a Bg. cum Mss. rel., ſed omiſſam a P. t, vel per libertatem, vel quoniam ſimilem Cod. habuit cum Ba. cf. 3, 6, 19., ubi, ſaepe alias, vitioſe etiam, neglecta, cf. 6, 7, 18. τῶν τε τοξ., exciderit ob pr. ſyllabam ſimilem, cf. 4, 11, 5. 4, 12, 11. e. 5, 3, 11., dum ex analog. copulatur formula ἑ. συν. cum ſubſt. δυςγ. quo de cf. Bud. C. 1463, 16. ſqq. Hſy. δ., ἀγένεια, ſine N. nec coll. Suid. ap. quem et contra ἀγ., ἡ δυςγένεια, (ut ap. Luc. ἀγένειαν τῆς γνώμης, ubi gloſſa eſt Var. L. εὐτέλειαν, niſi ib. malis ἀγεννίαν, cf. Polb. et ſupra ad 4, 3, 3) Caſ. Ex. Bar. 1. p. 25. a. Dion. C. Di. H. S. T. 1. Plut. Hs., ſed tropice, pro animus degener, ſ. ignavia Eur. Barn. et adi. δυςγενὴς Rs. O. V. 8. Lyc. In ſqq. iterum omnia per analog. cum variatione cum 6, 8, 13. τὴν τοσ. τυχ. et 1, 13, 12. ὅτι ἐκ τῆς ἐσχ. εὐτελ. εἰς τὸ μέγιστον ὕψους ἄρας, λ. quo et Gloſſator reſpexerit in omiſſo τὲ, ubi Bg. ſeverior ad adi. ἐσχ., quam hic, deſerto tamen P. libero etiam in rel., partim et a Stp. Th. 3, 1450. D. e. „ἐξ — ἤλ. *ex* infimo *loco* ad *tantam* dignitatem *evectus* eſt“ qui hoc Lat. caruit in v. ἐλαυν. e. quo de cf. ad 1, 4, 11., nihil ferente nec G. Th., quam id Lat. et ſyn. *prov.* cum alterutra pr. e et *in* ſ. *ad*, per ſeparata loca, it. *pervenire* ad *dignitatem*, it. *ad* fortunas *ſuas*. Sed tota pars δυςγ. — ἤλασε ap. Suid. l. l. praetermiſſa eſt.

φύσει — γένος) patre enim Gotho, cui Micca nomen, matre ex Ala-

ἦν τὸ ἦθος, ὥςπερ καὶ τὸ γένος, βάρβαρος[l]· τό[m] τε φοινικὸν πάτριον ἔχων καὶ ἐπιχώ-

tura autem erat moribus perinde ut gente barbarus: caedisque cupiditatem patrio in-

l) Punctum in A. al. it. comma in Bs. 2. m) Ms. Ba. nobiscum ſine commate interiecto τό, τε edd. cf. 5, 6, 11. m. et 4, 5, 3.

mis natus erat, vt narrat Capitol. in Maxim. c. 1. qui praeterea uberius refert qua ratione ad dignitatem ſuam aſcenderit Maximinus. *Stroth.*

Partim diximus ad 6, 8, 1. ἐνδοξ, etiam ſimilia e Capit., repertis, iterum quaerendo in Noſtri ſententiam, ex analog. conflatam, modo his, ap. G. Th. v. *barb.* 588, 12. e Cic. neque *tam* barbari *lingua* et *natione* illi, *quam* tu *natura* et *moribus*, ſed Gr βαρβ. cum aliquo acc elliptic. tantum ap. Luc., praeter τὴν φωνήν, quoque 1, 589. l. 52. οὐχ ἧττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος, *non* minus, *quam* ego *ſum*, genere *barbaros*, tum in varia ib. L. N. T. Suic. Rs. O. V. 4. et Dem. Ael. V. h., ſed de perſ. variis, non Graecis, it. Perſis, Thracibus, Lydis, rel., ſolis ſ. cum oppoſ., etiam ſine convicio, Lyc. Iſ. Pan. M. p. 24. N. a. it. Fd. Ev. Xen. Cyr. Fi. Pal. S. Aeſch. ep. Plut. Hs. Krb. Obſ. et Loesn. p. 243. m., ſed, quoad linguam maxime, Poſſ. Call., at, quoad notitias, ap. Hſy cum N., tum de re, cum πόλεμος Thom. M. Thuc. et Abr. Dl., cum λίθος Orph., cum ποταμός, pro rapidus, Eur. Barn., at de avibus ap. Suid., porro in rem critic. Diod. et in diſcrimen a βαρβαρικός Ammon., quo de ſyn. v. Call. Rs. O. V. 6. Abr. L. Ar. et Heidt. it. τὸ β. Thuc., at in v. βαρβαρίζειν, de loquela Plut. Krg. cum Gs. Chr., ſed de ſcriptione Polb., ut de animo ac ſenſu Xen. Hell. et Suid. Caeterum P. in δὲ, ut alibi, cf. 5, 6, 2.

τό τε φονικ.) In rem ipſam culpamque hanc cf. ap. Thuc. 463, 4. τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρᾳκῶν, ὅμοια τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ, ἐν ᾧ ἂν θαρσήσῃ, φονικώτατον, ibi quidem in bello, nihil vero ap. Herdt. (niſi affine 20, 45. πατρώϊον — τοί ἐστι, quod *tibi* paternum *eſt*,) nec alios in hanc partem, ubi copulat Noſter de ſuo adi. utr. cum v. ἐχ. et ſecum, ut opinor, per copiam ſyn., ſi quidem πατρ. ducatur a πατρὶς, (ut Stp. Th. 3, 95. b. E. m. poſt hunc loc. ſine Vs. diſerte „quo in loco πάτριον poſſe intelligi tanquam a πατρὶς derivatum exiſtimo“) unde P. hoc ad. ſolum reddit, cf. 6, 1, 6. e. ἀρχ., dum eius formulam, a Bg. ſervatam, pro ambigua pronunciat, G. Th. 732, 78. „in *patriis* inſtitutis *manet*, — poteſt hic a *patre* derivari“ ut neſcias, quomodo ceperit Bg., qui ſecundum ἐπιχ. (ap. Stp. Th. 4, 667. E. m. hinc ſine Vs., ſed ap. Sch. „vitium a genio loci contractum“) reddit, ut 1, 16, 4., ſed 1, 16, 2. θεὸν ἐπιχ. deum *patrium*, ut ad Thuc. 248, 58. ἐπιχώριον ὂν ἡμῖν, *quia* patrium *nobis* eſt *inſtitutum*, e quibus videatur eſſe ſyn. illud πατρ. cf. de eo in rem. critic. ap. Lyc., tum in ellipſin L. Boſ., ſed in differentiam a πατρῷος et πατρικὸς Suid. 3, 6. e. Thom. Mag. Ammon. tum in varia Hſy. Kypk. 2, 122. e. Krb. Decr. R. p. I., ad Thuc. p. 306. N. 97. p. 551. N. 49. Luc. Ind. cum 3, 561. N. 76. Ael. V. h. Di. H. S. T. 2. cuius T. 1. add. 269, 1. 606, 36. 742, 43. Polb. cui add. 2, 681. m. Iſ. Ev., ſed Pan. M. p. 15. i. 18. e. c. N. 22. e. 27. e. 38. e. p. ſq. e. 45. i. 48. m. p. ſq. e. Epict. Heyn. 31, 5. Xen. Cyr. cum Gs. Chr. Rs. O. V. 4. 6. 8. And. Din. Lyc., ſed ſine lad. Dem. 158, 8. 256, 4. 295, 24. 361, 15.

ριον, πρόνοιαν ἐποιεῖτο, δι᾽ ὠμότητος [n] τὴν ἀρχὴν βεβαιῶσαι [o], δεδιὼς, μή τε [p]

ſtituto obtinens ac vernaculo, operam que dabat, ut crudelitate imperium ſtabiliret: metuens, ne Senatui ac ſub-

n) Ms. Ba. et Ve. τὴν ἀρχὴν δι᾽ ὠμ. βεβ. v. N. o) Hoc comma in A. al. pro puncto Bc. 2. depravato e colo Stp. rel. p) Ms. Ba. $\overset{\tau'}{\underset{\mu\eta}{}}$ τῇ συγκ ex primo efficere poſſis μή τι, vel potius μή τοι. *Mart.* ſed Mss. rel. clare μή τι τῇ σ., ut μήτι ſic vicinius edd. In. et Ox. 2. v. N.

368, 13. cum Poſſ. Sy. et Call. Eur. Hipp. V. Diatr. 38. C. et Ariſt. Kuſt. Sed ap. Suid. l. l. ſunt, φύσει — βάρβαρος, καὶ τὸ φ. π. ἔχων. *quippe* vir *ingenio* iuxta *ac* genere *barbarus* ac *more* gentis *avidiſſimus* caedis *erat.*

πρόνοιαν ἐπ.) *Erat* enim *ei* perſuaſum, *niſi* crudelitate, *imperium* non *teneri*, Capit. in Max. c. 8. (e. p. 26.) qui toto illo libro Noſtrum κατὰ πόδα ſequitur, neque res modo inde, ſed ipſas nobiliores ſententias transſcribit; quod ſtatim ab init. monendum duxi. Nam ſingula deinceps loca comparare non eſt animus, praeſertim, cum id ſatis diligenter fecerit magnus vir If. Caſaub. ad Capitolini Maximinos. *Boecl.*

Mss. alius ordo, in transpoſitis ſubſt, nihil faciens ad laevitatem, ſed vim manifeſtam habens, forſan ut acc., divulſus a ſuo v., exquiſitiorem ordinem induceret, ſecus ac ſupra librarius 3, 13, 8. e. fecit, ductus forſitan e 6, 8, 15. ſq. 3, 5, 2., ſane compareat quoque in P., alibi etiam cum his Mss. conſpirante, ſed tamen libero per hanc regionem, in addito tum adv. cf. 5, 7, 4. cum pron. recipr. ad βεβ e quo Bg. (in cuius Ms. ſupervacaneum *que* tolletur olim, ortum fortaſſis e P. illis *ad id* aut ſolo *id.*) Lat. formulam liberiorem tenuit ad προν. ἐπ. cum inf., forſan ut phraſin aliquam ſervaret, pro priv. v. providere, et quoniam ſenſus commodior hic e contextu, non obſervatus a Stp. Th. 2, 1080. D. cf. Bud. C. L. N. T. lib. de V. med. Fi. p. 428. m. Wo. p. 333. m. Loesn. Kypk. T. 2. Poſſ. Call. Ael. V. h. (ubi ſyn. πρ. τίθεσθαι cum ſq. inf. τοῦ μὴ λ. p. 275. i., qui artic. a Noſtro oppreſſus,) Diod. Luc. v. etiam ποι. e., Plut. Hs. cum τοῦ et inf., Rs. O. V. 4. 7. If., ſed Ant. ſyn. πρ. ἔχειν, Dem., ubi et e 1163, 19. cum pleno inf. τοῦ λ., ſed add. cum gen. perſ. ſ. rei 116, 4. 162, 15., (it. ſine Ind. Polb. 1, 113. i.) cum ὅπως 901, 15. 1204, 5., cum pr. περὶ 1226, 4. etc. et cum ὑπὲρ 1376, 12., tum πρ. ἔχειν 110, 21. 484, 3. If. Pan. M. p. 3. e. 97. m. et Abr. L. Ar. p. 74. m., etiam per analog. ſcribente Noſtro in δι᾽ ὠμ., ubi Bg. e P. per ſyn. abl.

δεδ. μή τε) Fortaſſe μή τι συγκλ. aut μὴ τῇ τε συγκλ. *Steph.* E cuius ratione poſtr. τὲ poſt artic. primum habetur 2, 1, 18. ἐπὶ σωτηρίᾳ τῇ τε ἡμῶν καὶ τῆς λ. et 7, 3, 2. ἐν αὐτῇ τῇ τε Ῥώμῃ καὶ λ. cf. 6, 8, 7. in. 5, 2, 5., ſed praepoſitum, cum poſt ſtare debuerit, 3, 3, 1. διά τε Βιθ. καὶ Γαλ. it. 4, 9, 9. πᾶς τε λ. in Addend. ad p. 950. e. it. 7, 11, 16. e. 8, 3, 5. m. Hinc nondum neceſſario dimitti debeat vulg. lectio, etſi Leisn. in m. Ms, Bg. ſcripſerit „leg. μὴ τῇ τε λ." cum nec ille exprimeret copulam, nec P., qui nec prodit Mss. pron. τὶ, alibi pro vulg. τὲ a Mss. praebitum, cf. 2, 6, 18. m. 6, 8, 9. e. τιμ., et per ſe facile et hic con-

τῇ συγκλήτῳ καὶ τοῖς ὑπηκόοις εὐκαταφρόνητος γένηται, οὐκ εἰς τὴν παροῦσαν αὐτὴν [q] τύχην ἀφορῶσιν, ἀλλ' εἰς τὰ τῆς γενεσεως [r] εὐτελῆ σπάρ-

iectis contemtibilior fieret, non praeſentem eius fortunam reſpicientibus, ſed natalium humilia cunabula.

q) αὐτοῦ Ms. Ba. et Ve. v. N. r) γεννήσεως Ms. Ve. v. N.

fuſum, cf. 2, 5, 8. e., ſed aeque per librarii ſapientiam ductum ex uſu aliorum illius μή τι poſt v. δεδ., cf. 1, 13, 13. p. 569. ad μή τι N. e., quanquam ſolum μὴ non minus eſt probum, cf. Hom. Ἰλ. ά, 39. Soph. Ai. Xen. Cyr. 1, 3, 10. i. Pal. Fi. 8, 3. Rs. O. V. 4. et Dem., libere addente P. ſuum *ſcil.* cf. 6, 8, 16. et alia ad ὑπηκ., dum inde Bg. modo retinet gradum alium ad εὐκ., quod, cum dat. perſ. ignotum Stp. Th., per analog. v. ſupra Exc. ad 1, 2, 2. e. p. 784. e ex Ariſt. Pl., praeter locum ad §. 3. δυςγεν., modo habente Capit. c. 8. p. 26. *meminerat* praeterea, ſe Romae *etiam* a *ſervis* nobilium *contemtum eſſe*, rel.

οὐκ εἰς τ. π. αὐτὴν τυχ.) Conveniens fortaſſe αὐτοῦ τύχην, *eius* fortunam. *Sylb.* Forte αὐτῷ. *Reisk.* forte legendum αὐτῷ, vti quoque Pol. legiſſe videtur *Stroth.*

Blanditur ſane vehementer lectio Mss. in alio pron. caſu ſecundoque, expreſſa illa clare a Bg. ſed a P. oblique „*dum* non *tam* in *eo* praeſens *fortuna*, quam *natalium* obſcuritas *ſpectatur.*" Fingi poteſt confuſio litterarum, maxime ob pr. finitiones ſimiles, in mente haerentes adhuc, ſed tamen et defendi lectio vulg., non quidem per Vs. Sch. obſcuriorem „ipſam *illam*" at per Lat. unum *ſolam* pari caſu cum contextu rel., aut in adv *ſolum*, qua de vi iſtius pron. cf. pauperrimum Stp. Th. 1, 603. F. Ariſt. Kuſt. Thuc. cum Abr. Dl. p. 605 et Auct. Xen. Cyr. et 'Αvβ. Fi. Ae. Epict. H. Ael. V. h. Luc. Fa. Aeſ. D'Arn. An. Cr. Harl. Chr. Gottl. Pl. Men. p. 53. N. 57. p. 63. N. 98. et Or. Per. p. 87. N. 84. it. Polb. cum Rsk. p. 39. p. ſq. e. 68. m. 141. i. 247. i. 732. m. it. ej. An. ad Gr. A. V. 1. et Or. V. 4. cum Dem. In rel. conſlantur omnia per analog. cf. in τὴν παρ. τυχ. 2, 12, 8. Abr. Dl. Th. p. 205. e. „τ. vitae conditio ſ. ſtatus, — Xen. Eph. τὴν παρ. τ. ἐννοήσασα" Aeſch. ep. S. p. 35. m. οὔτε εἰς τὴν τυχ. ἀποβλέπεις, λ. it. Krb. Obſ. p. 386. m. „οὐκ εἰς τὸ παρὸν αὐτοῦ τῆς τύχης ἀποβλέπων, ἀλλ' εἰς τὸ πρότερον ἀξίωμα, non *ad* praeſentem *ipſius* conditionem *reſpiciens*, ſed *ad* priſtinam *dignitatem*" et Dem. 289, 16. τῇ νῦν αὐτῷ παρούσῃ τύχῃ — χρώμενος, cum Thuc. v. τ., etiam Sch. deferente P. in „τ. ad *fort.* praeſ. *reſpicere*, ἀφ. *ſpectantibus* ad *fort.*, conſiderantibus."

εἰς τὰ τῆς γεν.) Ms. aliud ſubſt. ſyn. fuerit librarii error, (confuſis ε et η, cf. 6, 9, 8. i. et duplicato ν. cf. 6, 1, 11. γενικ.) aut gloſſa, ob multiplicem vocis notionem; variante utr. etiam alibi, cf. ad Luc. 2, 294. N. 36. quae praefert ibi γενν. „quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione" diſcrimen aliquod innuente etiam Carpz. ad dial. Hier, ſed certius a γενεᾷ Krb. Obſ., cum vulg. hic ſubſt. promiſcue videatur dici maxime ap. Plut. Hs. 5, 10. ſq. πρὸς ἑτέρων τέκνων σπεύδουσαι (αὐταὶ, μητέρες) γένεσιν, quia *ad* novae *ſobolis* feſtinant *procreationem*, et ὥσπερ γὰρ τὰ μέλη τοῦ σώματος εὐθὺς ἀπὸ γενέσεως πλάτ-

γανα. τεθρύλλητο γὰρ παρὰ πᾶσι καὶ διεβέβλητο, ὅτι δὴ, ποιμαίνων ἐν τοῖς Θρακίοις [s] 6. Hoc enim rumore apud omnes infamabatur, quod ſcilicet poſtquam pecora paſcens

s) Sine iota Bs. 2. L. al. cf. 6, 8, 1.

τειν τῶν τέκνων ἀναγκαῖόν ἐςιν, λ. *ſicut* enim *infantum* membra *corporis* inde *ſtatim* ab *ipſis* natalibus *ſunt fingenda*, ſic cum Bg. e P. (pro Sb. Ind. „ortus *primordia*") aliunde quoque vertente Loesn. Obſ. cf., praeterquam in rem critic. et confuſ. aliam ap. Fi. Plat. Politic., etiam in variam notionem et rectionem Foeſ. Hſy. cum N., Hom. Orph. Fi. Ae. Di. H. S. T. utr. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. Luc. qui add. 2, 290. l. 56., ſed pro fato Moer., ut ſimul de γεννησ. L. N. T. Suic. Suid. et Geop., dum de ſuo copulat Noſter adiuncta, ubi P. brevitatem, ſervatam a Stp. Th., (cf. Exc. ad 1, 5, 14.) deſerit quoque Sch „σπ. *cunabula* nativitatis *vilia*."

τεθρ. — διεβέβλ.) Forſan verius διεβεβόητο. *Sylb.* quem contra, repetentem ſua ſic in Ind. „διεβέβλ. pro διεβεβ." Leisn. tum egit cum aliis ſupra ad 2, 6, 18. p. 193. tum ſcripſit in m. Ms. Bg. „leg. διεβέβλητο" quod et verum eſt ita, ut duo v. ceperit per hendiad., dum Stp. Th. 1, 675. F. „generalius interdum διαβεβλῆσθαι dr. res, de qua fama ſparſa eſt; unde ap. Herod. l. 7. τεθρ. — διεβεβλ. redditur, *tritum* iam *vulgatum* que *ap.* omnes *erat*" partim retinet P., qui, praeter liberum adv. cf. 6, 9, 5., et pron. cf. 6, 6, 4., non tam videatur favere coniecturae Sb., quam Stp. notioni, non illi quidem repetitae in L. Ern., at firmandae hinc, quod, ut alia verba et dicendi formulae, velut αἰτίαν ἔχειν, per ſe notionis deterioris, generaliter adhibetur, pro nominari, dici, ferri, cf. ad Herdt. p. 492. N. 94. et Krb. Obſ.; unde hic iungantur ſyn. per copiam, e diverſo tropo; etſi aeque procedit Bg. notio, copulato v. generis ac formae, ſenſus que univerſi et peioris, *iactabatur* et *traducebatur*, ſ. *cum* infamia quadam *vulgabatur*; ſicut primum v. θρ., ubi tacuit hinc Stp. Th., etiam interdum in partem malam videtur accipi, cf. 1, 12, 12. m. et Kuſt. ad Ariſt. Theſm. v. 348. „ἐνθρυλλίζειν, clam calumniari ſ. deferre, et ψιθυρίζειν cum διαβάλλειν iunctum ap. Themiſt. Et Lat. *ſuſurrus* pro clandeſtina calumnia" non ſic ſolum tenente Gs. Th., at Schol. ad poëtam „ἀσήμως καὶ λάθρα ἐλάλησε" tum Noſtro dante de ſuo v. θρ. cum praep. hac, cf. Ael. V. h. 3, 15. τό γε μὴν ὑπὲρ τῶν Θρακῶν, ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ διαβεβόηται ἤδη καὶ διατεθρύλληται, ὡς λ. *de* Thracibus *vero* iam *confirmatum* id *pervulgatum* que *eſt*, ubi Per. in N. inclinat ad „διαβεβόηται, *pervulgatum eſt*. — Sic Ant. Lib. — διεβοήθη παρὰ πολλοῖς ἐπὶ τῷ λ."

ὅτι δὴ ποιμ.) Habuimus ſupra 6, 8, 1. *Boecl.* per variationem πρότερον μὲν ἐν παιδὶ ποιμαίνων, ἐν ἀκμῇ δὲ τῆς ἡλικίας γενόμενος, διὰ μεγ. καὶ ἰσχ. σωμ. εἰς τοὺς ἱππεύοντας ςρατιώτας καταταγεὶς, εἶτα κατ' ὀλίγον αὐτὸν χειραγωγούσης τῆς τυχ., ubi Bg. deſerit P. in ſervato δὴ, cf. 6, 6, 1. 6, 1, 24. it. in ποιμ. (ubi et Sch. „oves *paſcens* in *mont.*") ſed inde retinet liberum gen. ſyn. ad Θρ., aliam rationem iniens in ſerie orationis periodi que Gr., quod particip. duo, coniuncta per copulam τὲ, ſic dat, ut, remota illa copula, reſolvat ſecundum particip., cf. 3, 8, 4. 2, 14, 10. 2, 10, 2. e., ſed coniunctionem praemittat primo particip., dum Noſtri ὅτι δὴ cohaerent cum ultimo v. κεχειρ., ſeparata hinc a me per

ὄρεσιν, ἐπιδούς τε [t] αὐτὸν διὰ μέγεθος καὶ ἰσχὺν σώματος εἰς [u] εὐτελῆ καὶ ἐπιχώριον ςρατείαν, ὑπὸ τῆς τύχης ἐπὶ

in Thraciae montibus tradidiſſet ſeipſum propter vaſtitatem et robur corporis in vilem eius regionis militiam, a for-

t) Ms. Ba. ἐπιδοὺς δὲ αὐτ. cuius lenem in pron. habent etiam edd. A. al. v. N. u) Pro hoc εἰς tenuere καὶ A. al. mendoſe.

comma, ſed vulg. ſeriem per τὲ, e vetuſta cogitandi ſimplicitate, auctor Ms. iterum mutat in δὲ, cf. 5, 5, 3. ἐλθ., ſimul cum accentu, quem adeo nullum fortaſſis antea habuerit in Cod. ſuo, et ſimul cum alio ſpiritu in pron. ad v. ἐπιδ. cf. 3, 4, 2. 3, 5, 7. ſecus ac 5, 3, 23., ubi P. per liberam Vs. nihil prodit, ſed Bg. ex illo Lat. ad μεγ. cf. e Capit. ad 6, 8, 2. ἐν ἀκμ. Etiam in hoc, quod duo adi. per καὶ iuncta cum ſubſt., εὐτ. καὶ ἐπιχ. ςρ., tractat per quandam hendiad., ita, ut copula cum adiect. ſecundo fiat gen. ſubſt. cum adi. et ex illo toto membro duo ſubſt. in regimine cum adi., quoniam ſane eſt ſolenne ſcriptoribus utr. ſermonis, ut in dandis uni ſubſt. duobus adi. interiiciant copulam, quando nolunt ſubſt. medium ponere intra adi. duo ſine copula, ut hic procedebat εὐτ. ςρατ. ἐπιχ. et requirebatur potius ςρατιὰν, e Bg. etiam et P. obliquo, dum libri et Mss. nihil variant, ſecus ac 3, 1, 7. 3, 4, 2. 6, 3, 2, ſed in rem ipſam et milites Thracicos, quos Noſter innuit, teneo tantum haec ad Capit. in Max. c. 2. p. 6. *et in prima quidem pueritia* fuit *paſtor*, nonnunquam *procer*, qui *latronibus* inſidiaretur, et ſuos *ab* incurſionibus *vindicaret*, in Caſ N. 3. „Herodi. ſcribit paſtorem initio fuiſſe ap. ſuos Thraces montanos: poſtea vero corporis robore eo provectum, ut ducatum levem inter populares ſuſtineret, ἐπιδιδοὺς, inquit, αὐτὸν διὰ μ. κ. ἰ. σ. — ςρατείαν. — *procerem* appellat, qui paſtorum, ad pugnandum contra latrones adunatorum, ducem ageret. — ita autem dixit Capitolinus, quid neque ducem, neque tribunum poterat: ea enim ſunt propria Romanae militiae verba, et cum honorificentia coniuncta. ideo et Herodianus non ςρατείαν ſimpliciter, ſed cum adiectione εὐτελῆ καὶ ἐπιχ.“ (qui, praeter lect. alias in Gr., e memoria partim, adeo hic aliter ſentit, quam vidimus ad 6, 8, 2. εἰς τοὺς ἱππ. *ducatum* e Noſtro fingens Maximini, e neutro conficiendum loco,) ſed p. ſq. Salm. N. 4. „legendum: *nonnunquam* etiam *procerto*, qui *latronibus inſidiaretur*. procerto autem hic nihil aliud ſignificat, quam propugnatorem, qui ſuos vindicabat ab incurſionibus latronum. — Herodianus ἐπιχώριον καὶ εὐτελῆ ςρατείαν appellat. nec certe valde honorata illa eſſe militia potuit, in vico tenui et ignobili.“

ὑπὸ τῆς τ.) Ut P. ad prius ἐπιδ. τε copulam libere reddidit, per ſyn. illis alibi *mox* 6, 4, 2. it. *porro* 5, 6, 15. it. *praeterea* ib. §. 21: ſic in hoc membro adhibuit tum copulam, (quia primum membrum ποιμαιν. λ. rexerat cum ὅτε δὴ, ſimiliter que alterum ἐπιδ. λ.) tum iterum molliendi cauſa comparandi adv., ut 6, 8, 3., ad v. κεχ., quod Bud. C., praeter 100, 18. quoad augmentum, quoque 1138, 34. hinc profert ſine Vs. ſed per liberum textum „τεθρ. γ. π. πᾶσιν, ὅτι ἐπιδοὺς ἑαυτὸν εἰς εὐτ. κ. ἐπ. ςρατείαν, ὑ. — κεχ.“ per omnia que ſic Stp. Th. quoque 4, 431. B. m., dum conflat per analog. omnia Noſter, ſed Bg. diſcedit a P. tan-

τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν κεχειραγώγητο. εὐθέως οὖν τούς τε φίλους πάντας, οἳ συνῆσαν τῷ Ἀλεξάνδρῳ, σύνεδροί τε ὑπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς ἐπιλεχθέντες [x], ἀπεσκευάσα-

tuna ad Romanum imperium 7. manuductus fuiſſet. Confeſtim itaque amicos omnes, qui fuerunt circa Alexandrum, aſſeſſores a ſenatu ei delecti, amolitus eſt: par-

x) ἐπιλεχθέντες in Ms. Ba. deeſt. *Mart.* v. N.

tum ſeverius ad κεχ. cf. Dd. S. 2, 253. i. ὑπὸ τῶν φίλων ἀπηλλάττετο χειραγωγούμενος, *manibus* amicorum *ductus* convivio *excedit.*

εὐθέως) Aut τὲ delendum, aut ei addendum eſt ὅσοι, ſubaudito ἦσαν. *Reisk.*

Qui non perſpicue dixit, de utro τὲ cenſeret, de primo, an ſecundo. Illud quidem non referunt Latt. Intpp., ut alibi, quum videtur confuſum e γὲ, cf. 6, 8, 16 e. quae medicina ſit leniſſima, niſi potius dicas, reſpicere ſocium τὲ §. 10. Sed e P. cum ordine meliori Bg. habet modo Lat. ad adv. εὐθ., diſcedens in rel., etiam in altero omiſſo τὲ, quaſi appoſitionem ſumſerit, cf. 6, 2. 4. 5, 5, 5. cum particip. iterum, quod hic in Ms. omiſſum abſque conſpicua cauſa, contra rel. Mss. et P. et contextum, cum id requirant adiuncta ὑπὸ λ., cf. 5, 8, 5, abſolute hic ſtans per ellipſin v. ἦσαν, latentis in pr. v. συνῆσαν, dum Noſter cum φιλ. copulat iterum συνέδρ., ſed aliter, quam ſupra 3, 14, 17. e. 3, 15, 13. et 6, 1, 3., quo maxime reſpicit de re ipſa, ſed Leisn. per lineam rubri coloris ſubtus ſtringebat in Ms. Bg. additum pron. dat., cf. 5, 3, 12.

ἀπεσκευάσατο) hic non videtur eſſe (illud Pol.) *ſuſtulit e medio*, nec ea, quae ſequuntur, hanc interpretationem videntur admittere. *Steph.* Sonat quidem hoc verbum nonnunquam, quod latini dicunt *de medio tollere*, ſed non ſemper. Interdum enim eſt tantum *ſubmovere*, vel *ſubmotum amandare* aut *ablegare aliquo*, ut Cicero *removere* et *ablegare* coniunxit. Hoc igitur, non illo modo, debuit hic interpretari Politianus in Exam. Intp. Pol. *Idem.* Commodius fortaſſe *ſummovit*, amolitus eſt. *Sylb.* Potius *removit* ſ. *officio privavit*, quoniam, ut notat Stp., ſequentia verba illam conſtructionem (immo notionem) non admittunt. *Oxon.*

Praeter allata ad 1, 9, 1. (ubi Rz. ad Luc. et Dreſ. de V. med. non bene pro occidere ex h. l. ut et Leisn. in m. Ox. „ſc. φόνῳ, quod additum 2, 10, 7.“) producto Noſtri hic loco toto ſic „εὐθέως — ἀπεσκευάσατο, καὶ οὓς μὲν, εἰς — ἀπέπεμψε. τινὰς — ϛρατῷ. (ſubiecerat Bud. C. 796, i. hic ſignificare) *amandare* et *ablegare*, (ſed alibi) de medio prorſus tollere et necare“ ſed Stp. Th. 3, 840. F. e. hinc modo „εὐθὺς οὖν τούς τε φ. πάντας ἀπεσκευάσατο, καὶ οὓς μὲν εἰς etc. (ſub) amolior, *de* medio *ſummoveo.* — Aliquando autem eſt de medio prorſus tollo, neco,“ qui adeo cum Sb. auctores fuerint Bg., ut redderet univerſo Lat. illo, quod flagitat ſubiectum a Noſtro membrum utr., ſic, ut removerit iſtos a ſe, ſuo conſilio, exercitu et caſtro, nec adeo omnes antea interfecerit, cf. 6, 9, 14. et Capit. c. 9. e. p. 28. *praeterea* omnes *Alexandri* miniſtros *variis* modis *interemit*, ubi Caſ. N. 5. „narrat Herodi.“ ſine

το [y], καὶ οὓς μὲν εἰς τὴν Ῥώμην ἀπέπεμψε, τινὰς δὲ ἐπὶ προφάσει διοικήσεως ἀπεσείσατο [z], μόνος εἶναι βουλόμενος ἐν τῷ ϛρατῷ, καὶ μηδένα αὐ-

tim que Romam ablegavit, partim ſub praetextu rerum adminiſtrandarum a ſe dimo-
8. vit: ſolus eſſe cupiens in exercitu, ac neminem circa ſe

y) ἀπεσκευάσαντο Ms. Ve. v. N., ſed hic punctum in A. al. et colon in Stp. rel. z) Hoc comma in A. al. pro puncto Bc. 2., depravato e colo Stp. rel.

loco. Sed Ms. error manifeſtus eſt in αν et α, relictis rel. numeri ſingularis verbis, cf. 5, 3, 22. e. Tum ap. Suid. l. l. habentur omnia omnino e vulg. textu ab εὐθέως — ἀπεσκευάσατο, (omiſſis ſqq. καὶ — ἀπεσείσατο,) βουλομ. λ. *proinde* omnes *confeſtim* amicos *Alexandri* atque *aſſeſſo es*, e *Senatu* lectos *ex* medio *ſuſtulit*.

καὶ οὓς μὲν) Hic primo obſerva οὓς μὲν — τινὰς δὲ, pro vulgari τοὺς μὲν — τοὺς δὲ. Supra Herodianus 3, 8, 12. ὧν μὲν — οἷς δὲ poſuerat, pro τῶν μὲν — τοῖς δὲ. Quemadmodum vero Graeci dicunt οἱ μὲν — τινὲς δὲ, vel οἱ δέ τινες, vel ἤδη δέ τινες, ita h. l. Herodianus, habet οἱ μὲν — τινὲς δὲ, v. Hoog. (ad Vig. p. 3. ſq.) cuius exemplis hoc poteſt addi; quanquam is hunc loquendi modum praetermiſit. Dein verbum ἀπεσείσατο Bg. vertit melius, quam P., *officio privavit*. Hoc loco *amolitus eſt*, er *hat* ſich *ſie* vom *Halſe* geſchafft. *Leisn.*

Etiam ad Luc. 3, 15. N. 98. praeteritus eſt hic Noſtri locus, qui de ſuo copulat iſta diverſa pron., quae alibi occurrunt ſingula ſingulis locis, cf. 3, 8, 12. 5, 7, 11. 6, 9, 8. ſervante Bg. Lat. P., non item ad ſq. v. ἀπ. cf. 6, 6, 8. nec in rel., ubi aliter quoque Sch. „πρ. *ſub* praet. *rei* alicuius“ quam formulam v. ap. D'Orv. Ch. p. 196. Rs. O. V. 6. Dem. cui add. 80, 10. 208, 23. 708, 16. 750, 9. 893, 6. 1148, 26. it. διὰ μηδεμίαν προφ. 187, 20. (μετὰ προφάσεως Fa. Aeſ. et ἐκ προφ. Plut. Krg.) ſed per analog. cum gen. noſtro, cf. ib. 60, 21. 137, 14. 141, 20. V. 7. Ant. Fi. Ae. Xen. Cyr. Phil. p. 748. B. it. in adiunctis cum v. ἀπ., ubi Bg. aliter, quam ſupra 6, 3, 9. 4, 5, 13., ſed Noſter variando per copiam et tropum alium cum pr. ἀπεσκ. et ἀπεκ., unde et Stp. comparat ſine loco 3, 756. F. m. „ἀποσείομαι, pro amolior et ablego, ap. Herodi. ſicut et ἀποσκευάζομαι.“ Sed Bg., ut reddit gen. διοικ. per additum ſubſt. Lat. *rerum* iterum, cf. 2, 3, 22. etc., ſic abit a P., non intelligens, credo, adminiſtrationem negotiorum munerum que publ. malam, ob quam Maximinus illos a ſe amoverit, ſed hoc, ut ad negotia quaedam adminiſtranda et munera ſuſcipienda, extra Romam, in provinciis certis, a ſe dimiſerit, cf. §. 21. ἐκπεμψ.; e Pol. forſan haurientibus Angl. ap. Heyn. H. 4, 1086. m. entſetzte, *verwies* oder *ermordete* alle *die*, welche *Alexander* erhoben *hatte*.

μόνος εἶν.) Liberrime P., periodo rupta, longa circuitione dederat participium, quod, cum pr. cohaerens arcte, non admittit ſevere numerum Bc. novae §., ut nec in ſq. ſyn. ἵνα, quod P. opprimit, datque ipſum pro Gr. βουλ. 4, 8, 8. 4, 9, 2., in conflatis his per analog. Noſtro ſubintelligente, opinor, adi. ἀγεννὴς, et hoc membrum per ſqq. explicante.

τῷ [a] παρεῖναι ἐκ συνειδήσεως· eſſe ex conſcientia nobilitatis
εὐγενοῦς κρείττονα [b], ἀλλ' ἵν', 9. potiorem: ſed ut tanquam
ὥςπερ ἐξ ἀκροπόλεως, μηδενὸς ex arce, nemine praeſente, cui

a) αὑτῷ per aſperum Ox. et Ed. v. N. b) Comma hic in Bs. 1. pro puncto A. al. et colo Stp. rel.

ἐκ συνειδ. εὐγ.) Num εὐγενείας? Sed adhuc diffido. *Reisk.* Praeter ſeverius Lat. ad καὶ, ſervavit Bg. e P. non modo ſyn. formulam ad αὐτ. παρ. (oſtenſo etiam aſpero in pron. cf. 2, 6, 11. m.) ſed et ſqq., ut Stp. Th. v. εὐγενὴς i., tacite id pro ſubſt. agnoſcens, ut clare Sch., quanquam ſine artic. poſitum, ut alia neutr. adi. cf. 1, 1, 4. ἀληθ., ad variandum que cum 5, 1, 14. τῶν εὐπατριδῶν βασιλέων τὸ εὐγενὲς, unde concidit Rsk. emendatio, quoniam idem eſt vulg., quod pertineat ad alios, quam Maximinum, et ad adi. κρ., per ordinem perverſum, quaſi laevitatis ergo, pro κρειττ. ἐκ συν. εὐγ., ut regit et Sch. in κρ. Verum haec ſententia mihi quidem videtur incommoda, quia κρείττων praeſtantior que manebat quisque illorum, etſi non ſibi conſcius ſuae nobilitatis, nec eam recordatus, et quia e contextu potius aliquid requiritur, quod ad ipſum pertineat Maximinum, quo de ſermo eſt per has regiones, ut de agente ac cogitante ſecum. Itaque pro εὐγενοῦς diu coniiciebam ἀγενοῦς aut δυσγενοῦς, ſumens, ordinem a Noſtro libere inſtitutum, et interpoſita iſta, cum proprie eſſent praemittenda pro καὶ ἐκ συν. ἀγενοῦς ſ. δυσγ. μηδένα κρείττονα αὐτ. παρεῖναι, ut ad Maximinum referretur et iſta pars, id que per variationem cum §. 3. m. δυσγένειαν ἑαυτῷ συνειδὼς, cui enunciationi per particip. prorſus et par eſt ad ſenſum haec noſtra per praep. cum ſubſt., ut facilis lapſus fuit in ευ et α, cf. 2, 2, 7. ἀπρεπ., ſed pro illo δυσγ. Noſter variare potuit per ἀγεν., tenente Stp. Th. modo 1, 837. D. e. „τὸ ἀγεννὲς, ſubſt. pro ἡ ἀγέννεια“ ſine exemplo et Lat., ſed p. 833. F. ſq. nihil in ἀγενὴς et δυσγενὴς de neutro tali pro ſubſt., cf. tamen, praeter allata ad 4, 13, 3. e., nudum adi. ἀγενὴς Rs. O. V. 8. Lyc., ſed Plut. Krg. „τὸ ἀγενὲς, humilitas *animi*“ pro quo quis et ibi malit τὸ ἀγεννὲς, cf. Dem. et dicta ad l. l. et, praeter laudata hoc cap. §. 3., e Capit. c. 8. e. p. 26. *tantum* valet *conſcientia* degeneris *animi*, ubi N. tacent, it. c. ſq. p. 28. m. *nobilem* circa *ſe* neminem *paſſus eſt*. Sed Suid. contractior iterum l. l. βουλόμενος μον. εἶ. — αὐτῷ παρ. ἐκ συνειδήσεως εὐγενῆ, quod *ipſe* ſolus *in* exercitu *eſſe*, et *neminem* iuxta *ſe* habere *vellet*, quem *nobilitate* potiorem *eſſe* conſcius *ſibimet* ipſe *eſſet*, quae Vs. finxit ſibi ſententiam, nec in illis Gr. reperiendam.

ὥςπερ ἐξ ἀκρ.) Leisn. in m. Ox. „Lat. (et ſupra P. Vs.) tuto, nemine prohibente“ ut Sch. poſt P. „h. e. *tuto*, licenter, *et* nemine *prohibente*. Niſi quis malit referre ad παντοψίαν, ut in illo prov. velut e ſpecula“ v. ad 1, 6, 8. m., in aliquam Lat. nil me reperiente ne nunc quidem, iterum quaerendo, nec ap. G. Th. nec per Indd., libero autem P. tum in addito pron., cf. 5, 2, 5. tum aliter in rel. ubi et Bg. opprimit pron. dat. αὐτ.. (ubi lenis ſpiritus, quam antea, rectior in hiſtorici iudicio,) reddens partim cum Sch. in „νεμ. τινὶ τιμὴν, *tribuere* alicui *honorem*“ (cum falſo ſubſt. cf. 5, 5, 21. 4, 13, 10.) ſed plane in ἐν., quod ſubſt. copulatur cum v. ἐχ. et tota formula cum inf. forſan

αὐτῷ[c] παρόντος, ᾧ[d] νέμειν αἰδῶ[e] ἀνάγκην ἔχοι, τοῖς[f] τυραννίδος ἔργοις σχολάζοι[g]. τήν τε θεραπείαν πᾶσαν, ἣ συγγεγόνει[h] τῷ Ἀλεξάνδρῳ τοσούτων ἐτῶν, τῆς βασιλείου αὐλῆς ἀπέπεμψε. τοὺς δὲ πλείστους αὐτῶν καὶ ἀπέκτεινεν, ἐπι-

tribuere reverentiam neceſſe haberet, tyrannidis operibus
10. vacare poſſet. Miniſtrosque omnes, qui cum Alexandro fuerant per tot annos, ex imperatoria aula ablegavit: plurimos autem illorum etiam occidit, inſidias ſuſpe-

c) Per aſperum iterum ᾧ. in Bs. 1. A. v. N. d) ὧν Ms. Ba. et Ve. mendoſe, v. N. e) *Sic diſerte Ms. Ba.* etiam, ſed αἰδῶ 4. al. cf. 5, 1, 14. e. f) Tres Mss. τοῖς τῆς τυρ. v. N. g) σχολάζῃ Ms. Ba., ſed Ve. σχολάζει v. N. ut comma in *Bs.* 2. L., ſed colon in Ed. h) συνεγεγόνει Ms. Ba. v. N.

e Lat., cf. G. Th., dum habui modo alia notione ap. Rs. O. V, 7. Ant. τοσαύτην γὰρ ἀνάγκην ὁ νόμος ἔχει, ὥστε λ., ſed nihil ad ſq. phraſin, quam ap. G. Th. 907, 65. vacare – *in* opus *aliquod*. ut ex analog. ſit, ubi Stp. Th. 3, 1210. F. m. hinc „τοῖς τ. ἔ. σχολάζειν" cum Bg. e P., qui et praeivit in opt. per v. auxiliare, cf. 1, 5, 16. τεθρ., ubi Mss. duorum diſſenſus partim adfuit, mutatus quidem opt. in coniunct. 3, 12, 6. e. λαθ., ſed idem opt. in indicat. 2, 3, 20. νομιζ., ſed indic. poſt ἵνα pro vulg. opt. etiam in alio Ms. 6, 5, 18. κινδυν., ut trium Mss. conſenſus in addito artic. altero 6, 6, 11. τῆς βαρβ. κακ. Caeterum concurrunt hic dupl. opt., et in primo ἔχοι habetur conſecutio temporum ſemel aliqua, in opt. poſt v. παρόντ. et pron. ᾧ, in quo ultima binorum Mss. res eſt e *lapſu* ſolenni per ω ſine iota, cf. 6, 2, 16. et abſentes quoque olim accentus.

τήν τε θερ.) Abſtractum P., libero numero expreſſum, (a Stp. Th. ſervatum inde, ſed ex analog. datum a Noſtro cum adiunctis, cf. 3, 15, 9.) deſeruit Bg. et rel. libertatem, (praeter illam ad caſus temporis τοσ. ἐτ. cf. 6, 4, 4. 2, 2, 17. 1, 17, 10.) etiam in omiſſo adi. βασ., cf. 5, 8, 7. et 1, 5, 27. 2, 1, 2. de aula extra Romam, ut 5, 6, 2. in v. ἀπ. cum gen. loci, per analog., dum Sch. dux Bg. in „συγγ. αὐτῷ, miniſterium *fuerat* cum *ipſo*" aut Sb. Ind. „*cum* Alex. *fuerat*" qui una cum Stp. Th. ſine Vs. hinc tolerarunt vulg. pluſq. ſine augmento altero poſt praep., in qua cauſa inconſtantiſſimus eſt ille Ms. modo negligens, cf. 6, 4, 4. ἐμπεποιήκει, it. 5, 5, 4. ἐντέθραπτο, et 2, 5, 4. ἐγκεχείριστο, it. 1, 9, 23. ἐντέτακτο, modo obtrudens, cf. 5, 4, 1. ἐξῆπτ. pro vulg. ἐξεπτ. it. 3, 5, 9. διεβεβλ. pro διαβ., tolerans idem nullum augm. in affini γεγένητο 1, 7, 6, dum ego reperi in noſtro quidem v. compos. neutram temporis huius formam, attamen utr. in ſimpl., ἐγεγόνει et γεγόνει, cf. laud. ad 5, 3, 2. tum συγγεγόνει ap. Rs. O. V. 6., ſed ap. Sb. Ind. „ἐνεγεγόνει, pro ſimpl. γεγόνει" ſine Var. L., iterum quaerendo ut modo ad laud. 1, 7, 9. e. poſſem addere in uſum v. συγγιν. alia ap. Sb. l. l. Thuc. Xen. Ἀνάβ. et Mem. S. Ael. V. h. Eur. Pav. Suid. 2, 647. e. Moer. Poll. Call. et Gat. Adv.

τοὺς δὲ πλ.) In copula P., ut alibi, cf. 5, 6, 19. aut opprimens δὲ, diremtum a καὶ, cf. 4, 7, 12., ſed libere omiſſo pron. et contra addito adv. ſuo (cf. 6, 2, 15.) ad v. ὑπ., ubi Bg. ex eo, ſed Noſter variat cum

βουλὰς ὑποπτεύων. ᾔδει γὰρ ἀλγοῦντας ἐπὶ τῇ ἐκείνου ἀναιρέσει. ἔτι δὲ καὶ [i] μᾶλλον αὐτὸν εἰς ὠμότητα καὶ τὴν πρὸς ἅπαντας ὀργὴν προυκαλέσατο [k] συνωμοσία τὶς [l] διαβληθεῖσα [m], κατ᾽ αὐτοῦ συγκροτουμένη, πολλῶν τε ἑκατον-

ctans. Sciebat enim eos do-
11. lere illius nece. Sed
adhuc magis etiam eum ad crudelitatem et in omnes iracundiam incitavit coniuratio quaedam delata, quae in ipſum

i) ἔτι δὲ μαλ. Ms. Ba. v. N. k) Sic abſque leni iterum A. 1. Stp. al. cf. 4, 14, 12. l) τὶς Ms. Ba. hoc accentu, ut alibi, v. 4, 2, 15. m) Hic nullum comma in Bs. 2. R. Par 2. al. quae contra aliquod habent mox poſt συγκρ., ubi colon in Ms. Ba., ut punctum in A. al. v. N.

4, 13, 15. m. et 3, 5, 13. et *Suid.* l. l., tranſitis *illis* a §. pr. inde ἀλλ᾽ — ἀπέπεμψε, pergit hic ita, πλεισ. δὲ αὐτ. — ὑπ. plurimos *etiam* eorum *neci* dedit, *quod* inſidias *ſuſpectaret*, cum quibus et finiunt Excpt. illa de Maxim., ſed Capit. c. 9. e. p. 28. *et dum* ſuſpectos *habet* amicos ac miniſtros *eius*, crudelior *factus eſt*, ubi Caſ. N. 6. huc reſpicit ſine Vs.

ᾔδει γ.) Coniunxit P. hoc membrum cum pr., ſumta alia cauſali, quae arctius copulat, praeter rel. libertatem, addito iterum adi. πάντας, cf. 6, 9, 9., ut a Bg. pron., qui in formula ἀλγ. λ., ut 4, 13, 4. variato v. τοῦτον ἐπιστάμενος ἀλγοῦντα λ.

ἔτι δὲ καὶ μ.) Scilicet (his rebus *indies immanior* fiebat) *ferarum more, quae vulneratae magis exulcerantur*, ut hoc cum Capit. e Max. dicam. Exemplum ſupra habuimus in vita Commodi 1, 8, (14. ſqq.) *Boecl.*

Cuius illa Cap. c. 11. e. p. 32., praecedunt alia, huc propiora c. 10. i. p. 28. quum *eſſet* ita *moratus*, ut *ferarum* more *viveret*, triſtior *et* immanior *factus eſt* factione *Magni* rel. ad quae Caſ. N. 7. „pergit cum Herodi. ordine eodem: ſed verba videntur ab alio Gr. ſcriptore, qui dixerat, θηριώδης δὲ ὢν τὰ ἤθη.“ Sed in Ms. omiſſum καὶ, iterum poſt δὲ, ut 1, 17, 5., conſpirare videtur P., cf. 2, 6, 12. 5, 8, 11., at, quam 1, 3, 8., ſeverior Bg., etiam in ſqq., ubi conflantur omnia per analog., tum προυκ. cum adiunctis, variatum cum 6, 8, 16. προσκ., tum συν. cum διαβλ., quo de Kypk. 1, 296. per pravum librum „Herodi. l. 6. de Maxim. dicit, quod crudelitatem eius magis irritaverit συν. τὶς δ. *delata* quaedam *coniuratio*. — Ioſeph. de Michale dicit, eam, amore Davidis captam, hac in re γενέσθαι φανερὰν καὶ διαβληθῆναι πρὸς τὸν πατέρα, apud *patrem* proditam *et* delatam *fuiſſe*“ e quo exemplo ſuppleverim hic ap. Noſtr. quoque πρὸς αὐτὸν aut merum dat. αὐτῷ, qui ſupra ſimul aderat 5, 6, 1., dum P. videtur cum hoc membro et maxime cum ſubſt. συνωμ. iungere ſq. κατ᾽ αὐτοῦ, ſecus ac Bg., ſequens manifeſto Stp. noſtram que diſtinctionem, commate poſt διαβλ. facto, etiam reſoluto per pron. participio συγκρ., ubi et Sch. „σ. κατά τινος, *conſpiratio* conflata *adverſus* aliquem“ it. Sb. Ind. „σ. κατ᾽ αὐτοῦ συνωμοσία, *conſl.*“ et Stp. Th. 2, 458. C. hinc al. 7. συν. τις κ. ἀ. συγκρ. *contra* eum *conflata*, — et act.

τάρχων συμπνεόντων καὶ τῶν ἀπὸ τῆς βουλῆς ἁπάντων.

conflaretur, multis centurionibus conſpirantibus et ſenatu

voce ap. Luc. *συνωμοσίας συνεκρότουν καὶ ὅπλα ἤθροιζον*, uno conſenſu conſpirabant quaſi conflati“ qui locus erat Ind. modo in ſubſt. σ. ex 2, 191. l. 83. *comparare* coniuratos *et* arma *congerere*, ad quam auctoritatem hic Noſter reſpiciens, de ſuo copularit praep., (cf. G. Th. *conſpiratio — conflata,*) omittente P. hoc particip., per abundantiam Noſtri ob ſq. membrum, fere ſyn., quod tamen habet v. *συμπτ.* alius tropi, nec adeo tautologiam inanem, ſed Stp. Th. hinc, ſine Vs. ſub „metaph. pro uno conſenſu moliri, (ſed 2, 1299. G.) *συνωμοσία τῆς κατ᾽ ἀ. συγκρ.*“ per aliam, quam in ed., ſcripturam, repertam non in L. Ern., ſed ap. Corn. N. v. *coniur.* et in N. ib. ad 10, 8, 3., verum improbatam Ind. Polb. p. 116. a. i. cf. 1, 8, 17, p. 327. e. (ſed cum praep. eadem ſine Ind. Di. H. S. T. 1. 319, 30. *γίνεται σ. κατὰ τῆς ἀριστοκρατίας,*) ut de v. *συμπν.* 4, 10, 8., huc ſpectante ad Hſy. 2, 1296. N. 20. per Lat. Bg., qui P. deſerit etiam ad *πολλ.*

τῶν ἀπὸ τ. β. ἁ.) i. e. omnium ſenatorum, ſ. totius ſenatus Romani, ut recte Politianus (omni *que* ſen. *Rom.*) Itaque male Sch. in Ind. hic praepoſitionem *ἀπὸ* notare ait *officii depoſitionem*, ut *exſenatorem*, *exconſulem*. Sed hic ſignificatus locum habet §. 21. ubi *οἱ ἀπὸ ὑπατείας* ſunt *conſulares, exconſules.* Sic *ὁ ἀπὸ οἰκετῶν* eſt, qui ſervus antea fuit, et ex ſervitute manumiſſus eſt, ap Suid. in Alcman. (1, 118. i. *ἀπὸ οἰκετῶν δὲ ἔγραψε βιβλία ς.* *idem* ex *ſervitute* manumiſſus *fuit* ſcripſit *que* rel.) Sic *ὁ ἀπὸ δούλων* eſt *libertus*, qui poſtea dici coepit (una voce) *ἀπόδουλος*. Plura dat Vig. p. 418. (ed. Z. 562, N. 14.) In noſtro loco *οἱ ἀ. τ. β. ἅπαντες* praepoſitio notat *coniunctionem* aliquam *cum* eo, quod per genitivum (adiectum) exprimitur. Sic *οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς* ſunt *Stoici*, *οἱ ἀφ᾽ αἵματος*, *propinqui*, (cf. Sb. Ind. v. *ἀπὸ* e.) *Leiſn.*

Cuius poſtr. illa ſunt et ap. Vig. l. l. Nr. 13., ut ib. N. 56. Hoog. noſtrum locum interpr. „*multis* que *centurionibus* conſpirantibus, *et* ſenatoribus *omnibus*.“ Scheidius quidem, ſi conſtans ſibi fuiſſet ac rei certus, poterat contentus eſſe eo, quod ib. paulo ante dixerat, ſignificare, „*ἀπὸ ordinem* ex *quibus*“ in quam rem, praeter alia loca, recte adhibuerat ſine Vs. illum 7, 9, 2. *τὶς τῶν ἀπὸ συγκλήτου*, qui huic noſtro eſt ſyn., quoniam *ἡ σύγκλητος* et *ἡ βουλὴ* ſunt eadem. Verum Scheidius non ſibi conſtat, reddens noſtrum locum in β. „*οἱ ἀ. τ. β. ἅπαντες*, totus *Senatus*, *τῶν* — *ſenatorum*“ at Sb. Ind. v. *ἀ.* „*οἱ ἀ. τῆς β.* ſenatorius *ordo*, — Idem *οἱ ἀ. τῆς γερουσίας* — et *οἱ ἀ. συγκλήτου*“ qui recte comparat, ſed liberius reddit, legem promulgante aliquam ad vertendum Abr. Dl. Th. p. 602. i. „amant ita Graeci per praep. *ἀπὸ* et genit. nominis circumſcribere *adiectivum*“ quo et redit Stp. Th. 1, 491., e. „*ἀπὸ* cum genitivo ſuo aliquando *nomine* uno (ſubſt. ſ. adi.) reddendum“ ſed Fi. ad Well. p. 354. m. „praepoſitionem *eam* — ſaepe *articulo* et *nominibus* quaſi *comitatam* reddi *Latine* non *poſſe*, ut Herodi. 7, 11, 1. *δύο ἀνδρῶν τῶν ἀπὸ συγκλήτου*“ qui locus eſt geminus illi pr. e 7, 9, 2. denique D'Orv. Ch. p. 703. m. „*τοὺς ἀπὸ γῆς*, iiſdem qui *οἱ ἐκ γῆς* ſ. *οἱ ἐν γῇ*.“ Mihi quidem in formula hac, ubi pr. *ἀπὸ* occurrat intra articulum et gen. aliquem rei ſ. perſ., videtur reſpici e contextu rel. debere notio, quae hic quidem ſumenda eſt illa D'Orv. et quidem *praeſentiae*, *ſocietatis*, *numeri*, ut ſimul iterum ellipſis particip. v. ſubſt., *τῶν ἀπὸ*

Μάγνος τὶς ὄνομα[n] ἦν τῶν εὐπατριδῶν τε καὶ ὑπατευκότων. οὗτος διεβλήθη συνάγειν κατ' αὐτοῦ χεῖρα, καὶ στρατιώτας

12. univerſo. Magnus quidam nomine erat, patricius et conſularis: hic delatus eſt, quaſi manum contra ipſum colligeret, ac milites quosdam

n) ἦν ὄνομα τῶν εὐπ. Ms. Ba., tum nullum comma poſt ὄν. in Par. 2. al., ſed aliquod in Stp. rel. et poſt ἦν in A. al. v. N. Denique nihil notatum e Ms. Ba. de accentu hīc in τὶς, ut hic forſan, ſecus ac § pr., conveniret cum Stp. rel. et nobis: ſed τίς ſic h. l. in Bs. 2. cf. 5, 2, 11.

v. β. ὄντων ἁπάντων. Unde oritur primo interpr. ſevera e reſoluto particip. per pron. relat. et omnibus, *qui* erant *e ſ.* in *ſenatu*; cum que ſimiliter in Lat. opprimi queat iſtud particip., immo et debeat, per penuriam ſermonis Lat. nec optimae notae illud *exiſtens*: hinc erit ſecunda interpr. *e ſ. de* ſenatu *omnibus*. Tum commoda reperietur ſubinde illa per adi. affine, in noſtro quidem loco non procedens, ob penuriam Lat., ubi tolerabitur illa Bg. per ſubſt., ſed denique liberrima cenſeri debet illa Sb. cf. 5, 7, 12. τὰ ἀ. τῆς σκ., ſed in variationem 2, 3, 3. τὴν ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλῇ τινῶν εὐγένειαν, et in rem ipſam Capit. c. 10. p. 29. i. *immanior* factus eſt *factione* Magni *cuiusdam* conſularis *viri* contra *ſe* parata: *qui* cum *multis* militibus *et* centurionibus *ad* eum *confodiendum* conſilium *inierat*, quum *in* ſe *imperium* transferre *cuperet*, ad quae Caſ. N. 2. „ſuſpicari licet deeſſe membrum unum, *et ſenatoribus*. nam ait Herodi. quem deſcribit paene ad verbum: πολλ. — ἀπ. ecce centuriones et ſenatores“ unde et, alia interpr. per ſubſt. hic petetur, *et* ſenatoribus *omnibus*.

Μάγνος τὶς) Capit. memoravit c. 10. *Boecl.* Magni cuiusdam mentio ap. Evagrium 5, 10. ap. Athenaeum 13, 4. p. 571. A. De Magno quodam etiam H. Vales. ad Excpt. de legat. p. 206. *Leisn.*

Capit. dedi in N. pr. Sed Bg. omnia e P., at ordine meliore et omiſſo libero ſubſt. ἀνὴρ ad τῶν εὐπ. ex 2, 6, 12. Σουλπικιανὸς, καὶ αὐτὸς ἀνὴρ τῶν ὑπατευκότων, dum noſter regit gen. e pron τὶς diremto, cf. 1, 6, 8. m. varians cum 2, 7, 6. ἦν δὲ ὁ Νίγρος τῶν ὑπατευσάντων, it. 2, 15, 2. Ἀλβῖνος, ἀνὴρ τὸ μὲν γένος τῶν ἐκ τῆς συγκλήτου εὐπατριδῶν, it. 1, 12, 8. Κλέανδρός τις ἦν — τῶν, λ. it. 4, 8, 11. ἦν αὐτῷ τις τῶν ἀπελευθέρων φίλτατος, Φῆστος μὲν ὄνομα, λ. et 5, 3, 2. Μαισὰ ἦν τις ὄνομα, ubi procedebant ſevera Lat. aut *e* patriciis *et conſularibus*, aut aſſumto εἷς, *unus* patriciorum *et conſ.*

οὗτος διεβλ.) Cum pr. iunxit P., mutato pron., ſupplens item ad v. δ. dat. αὐτῷ, ſed huic ſubſtituto ſubſt. alio βασιλεῖ, ut 4, 12, 3. 4, 2, 23. dum Kypk. 1, 296. i. „*hic* accuſabatur, *quod* manum *contra* illum *compararet*,“ per aliam ſyn coniunct., quam Bg., e P., reſolvit inf., ex analog. aut proprio iunctum, variando que cum ſuperioribus ὅτι et ὡς, quas coniunct. ſolus fert G. Th. in Lat. Kypk., nil autem L. Schell. aut Indd.

συναγ. κ. α. χ.) Leisn. in m. Ox. „Lat.“ quae Latinitas Noſtri fuerit non tam in ipſo ſubſt., quod proprie ſtrinxerat Leisn. per lineam ſubtus, quam in tota formula conflata per analog. et variationem cum 1,

τινὰς πείθειν, εἰς αὐτὸν τὴν ſollicitaret, ut ad ipſum impe-
ἀρχὴν μετάγειν. ἡ δὲ συ- 13. rium transferrent. Appa-

10, 2. *χεῖρα πολλὴν — κακούργων — ἀθροίσας*, addente Sch. in „σ. militum *manum* comparare *contra* aliquem“ gen. aliquem, ut Corr. ad Sall., quem et diſerte reperi adiunctum ap. Curt. 10, 10, 5. it. Amm. M., ubi et *armigera*, ſed frequentius ſolum ſubſt. cf. Iuſt. cui add. 1, 10. 21. Vell. P. Corn. N. cum v. Bg. et P. it. Iul. Caeſ., ubi b. G. 2, 2, 4. manus *cogi*, exercitus *in* unúm locum *conduci*, it. Flor., ubi 1, 12, 1. ut *extraordinariam* manum *adverſus* eos *promiſerit*, ſed ap. G. Th. 211, 45. ſq. 52. cum v. v. illis et *militaris*, cui ſyn. Gr. profert Stp. Th. 4, 419. D. ſq. *χ. στρατιωτικὴ*, tantum e Poll., dum nihil habui, quam in notionem tropicam de perſ., univerſe, pro *ἄνθρωπος*, *ἀνὴρ*, *γυνὴ*, Barn. Eur., ſed ſpeciatim, pro multitudine militari, pro *φάλαγξ*, ib. Sb. Ind. L. N. T. Schw. in N. et in plur. etiam Polb., tum in rem critic. V. Eur. H. Diatr. 111. C., it. in Ellipſin L. Bos. cum Poſſ. Sy., ſed pro poteſtate Krb. Obs. Call. Fr. 227. per veros numeros, cum Loesn. Ind. cui add. Iov. v. 74. denique in varia Suid. Hſy. L. N. T. Suic et Raph., D'Orv. Ch. D'Arn. L. Gr. Vig. Poſſ. Call., Hom. Hſd. cui add. *θ'*, 575. Soph. Ai. Lyc. Muſ. Theogn. Herdt. Thuc. cum Abr. Dl. Xen. Z. Pol. 'Αιβ. Cyr. cui add. 1, 2, 9. et Gs. Chr. Ael. V. h. Luc. Diod. S. Di. H. S. T. utr. Hs. Fa. Aeſ. et Plut. it. Krg. Polb. cum Rsk. in eund. et ej. Or. V. 4. 6. 7. utr. 8. tres, Dem. cui add. 112, 25. 305, p. 247, 12. Sed Stp. Th. in v. *συναγ.* i. ſub Bg. Lat. hinc per depravatum nomen „Herodotus l. 7. *οὗτος — χεῖρα*“ ſine Vs. ac ſimili loco, cf. tamen cum *στρατὸν* Fi. Pal. et *στρατιώτας* Poſſ. Call. p. 186. m. „cogere *milites*, Demoſth.“ ſine Ind. In ſqq. ſervat Bg. omiſſum a P. pron. *τιν.* cf. 6, 8, 1. deſertoque illo ſuum Lat. ad *πειθ.* cf. 1, 17, 24. 1, 13, 5. iunctum ex analog. cum *στρ.*

εἰς αὐτὸν τὴν ἀρχ. μετ.) forte *εἰς αὑτόν*. *Struth.* E P. pron. recipr. non ſervavit Bg, referens forte vulg. lenem ad ſcriptorem, ut ſane adfuit alius contextus ſupra 3, 5, 2. *πᾶσαν τὴν ἀρχ. Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν — μεταγαγεῖν ἠθέλησε*, cum variatione alia etiam.

ἡ δὲ σ.) Videtur *σκευωρία* eſſe Livio res *compoſita* 24, 17. (m. *ratio* compoſitae *rei* turbata eſt.) *Leisn.*

Tacentibus hinc Sb. Ind. et Stp. Th., poſt liberum P., deſertum et a Bg., reddebat Sch. „fraudulenta molitio“ ut Stp. ad 3, 12, 7. m., ubi etiam dedi e N. ad Thom. M. alias Vss., *doloſa machinatio*, it. *inſidiae*, cui congruit Hſy. σ., *ἐπιβουλὴ*, ſine N. nec coll. Suid. 3, 412. m., dum Bg. reſpicit notationem et forſan Stp. Th, „inſidiarum *adornatio*“ quanquam hoc ſubſt. ignorat G. Th. et cum L. Sch. quoque notionem ſubſt. Bg hanc in partem deteriorem, nec repertam ap. Niz. et Indd. Corn. N. Plin. P. Flor. Amm. M. et Vell. P., cf. 1, 9, 20. *παρασκ.*, iungente Noſtro ſua per analog. et forſan exprimente P. pron. *τὶς* per illam voculam *ce* in ſuo *huiuscemodi*, pro qua procedat vel ſeverum Lat. *quidam*, vel illud liberius *fere*, dum Bg. opprimit iterum, ſecus ac 4, 9, 6. cf. 1, 10, 1. *ἑτέρα τὶς ἐπιβουλὴ τοιαύτη συνεσκευάσθη*, quocum variatur in ordine duorum pron., ad Capit. c. 10. p. 29. m. *et* genus *factionis* fuit *tale*, comparante Caſ. N. 3. noſtra ſine Vs. „ad verbum ex Graeco, ἡ δὲ — ἐσ.“

σκευὴ τοιαύτη τὶς ° ἐλέγετο ἔσεσθαι[p]: γεφυρώσας τὸν ποταμὸν ὁ Μαξιμῖνος[q], ἔμελλεν ἐπὶ Γερμανοὺς διαβήσεσθαι. ἅμα γὰρ τῷ τὴν ἀρχὴν παραλαβεῖν, εὐθέως πολεμικῶν ἔργων ἤρξατο[r]· καὶ διὰ σώμα

ratus autem talis dicebatur fu-
turus: Poſtquam pontem im-
poſuiſſet flumini Maximinus,
erat adverſus Germanos tranſ-
14. iturus. Simul enim ac
imperium ſuſceperat, ſtatim
bellica negotia aggreſſus eſt:

o) Iterum de accentu nihil in Excerpt. e Ms. Ba., ſed τὶς ſic turſus in ed. Bs. 2. R. cf. §. pr. p) Colon etiam in ed. Pat. q) Comma hic nullum in Bs. 1. R. Stp. al. r) Punctum in A. al., ſed comma in rel.

γεφυρώσας) Liberum P. ſervarat Stp. *Th.*, dum *Bg.* reddit aliter, quam in variato 4, 7, 6. ῥεῖθρον γεφυρῶσαι, et 6, 7, 13., ubi v., iterum ad Capit. l. l. quum *ponte* iuncto *in* Germanos *tranſire* Maximinus *vellet*, reſpiciente Caſ. N. eadem huc ſine Vs. et commate poſt Μαξ., quod dedimus e Bg., cf. 6, 5, 12. ad cuius marg. Ms. notarat Leisn. „aequivoce" ſtringens ſimul per lineam ſubtus v. *trans.*, in quo non video ambiguitatem, ſervato e P., et, ob adiunctam recte que e P. itidem converſam pr. ἐπὶ, reſpiciente pr. acc. τὸν ποταμ., quem nominatat Noſter 6, 7, 4. Γερμανοὶ Ῥῆνον — διαβαίνοντες, cf. ib. 14, ſed obſcure iam 2, 11, 9. e., per analog. uſus hoc fut. med., prolato illo non a Stp. Th., at ap. Ind. Hsd. et L. N. T. Krb. ſine exemplo, cf. tamen Xen. Ἀνβ. 4, 1, 3. 7, 1, 6. et ex Herdt. ſupra ad 4, 11, 3.

ἅμα γὰρ) Spectat Noſter cum variatione ad §. 2. παραλαβὼν τὴν ἀ., iungens ex analog. ἅμα cum τῷ π. λ. tum adv. εὐθ., (variando cum 4, 5, 3. τὸ ὄνομα ταῖς ἀκοαῖς ἅμα τῷ προςπεσεῖν εὐθὺς φέρει χαλεπὴν διαβολὴν,) it. ἤρξ. πολε., fortaſſis e Lat., cf. G. *Th.* 1154, 72. „inſtituere — *negotium*, i. aggredi opus Plaut." ubi non comparet formula Bg., qui deſerit liberrimum P. per duo membra haec, cf. ad πολ. l. 6, 9, 10. e. 2, 10, 10. cui add. *Diod.* S. 1, 612. l. 77., recte ad Ca[illegible] p. 29. e. nam *omnia* (bella) *coeperat* agere, *et* quidem *fortiſſime*, ſtatim *ut* factus *imperator*, comparante Caſ. N. 6. noſtra ſine Vs., at cum monito „vertit Herodianum, ſed liberius."

καὶ διὰ σωμ.) Ita ſub finem cap. huius (§. 27.) μέγιστος τὸ σῶμα dicitur. *Erat* enim *magnitudine tanta*, *ut octo pedes digito*, *ſive* VI *digitis*, ut bene corrigunt viri docti, *videretur egreſſus*, inquit Capit. c. 6. (p. 21. et 66.) erat *pedum* octo *et* prope *ſemis*. Intellige *pedem Italicum*, qui conſtat 13 digitis cum triente, (cf. N. Caſ. et Salm. ad loc. utr., et ſupra 6, 8, 2.) Staturae uſitatae quis modus fuerit, monſtrat ap. Veget. Marius 1, 5. Vide Caſ. ad Suet. Tib. 68. *Boecl.*

Repetit ſua Noſter cum variatione ex §. 6. et 6, 8, 2. 4. διὰ μεγ. καὶ ἰσχ. σωμ. — διὰ τὴν προειρημένην στρατιωτικὴν ἐμπειρίαν, copulans hic ex analog. στρατ. cum ἰσχ. (quo de cf. Hſy. Suid. L. N. T. Ind. Sb. Call. Orph. Soph. Ai. Hsd. cum βίη, ut cum καρτερία Fa. Aeſ. it. cum ῥώμη Rs. An. ad Gr. A. V. 1., Thuc. Dem. Aeſch. ep. S. Luc. Fi. Pal., ubi et, ut δύναμις, de copiis militaribus, it. de parte exercitus tantum validiſſima, ſ. robore militiae, Xen. Ἀνβ. et Cyr. cui add. 1, 2, 12. e. it. ſine Ind.

τος μέγεθος, καὶ ἰσχὺν στρατιωτικὴν, καὶ ἐμπειρίαν πολεμικὴν [s] δοκῶν ἐπιλελέχθαι, ἔργοις τὴν δόξαν καὶ τὴν τῶν στρατιωτῶν ὑπόληψιν ἐπιστοῦ-

cum que propter corporis vaſtitatem et robur militare ac experientiam bellicam videretur electus, re ipſa famam et militum opinionem

s) Praeter omiſſas mendoſe in Par. utr. tres voces καὶ ἐμπ. πολ., habuerunt hic comma A. al. v. N.

ſſ. P. Mor. p. 90. e., de differentia a δύναμις Ammon, ſed cum gen. rei, pro multitudine, Abr. ad Ae. T. 1.) tum πολ. cum ἐμπ. e Thuc. 77, 42. προύχοντας ἐμπειρίᾳ πολεμικῇ, *rerum* bellicarum *peritia*, cf. ib. 259, 71. ἐμπειρίᾳ, *peritia*, Schol. τῇ ἐπιστήμῃ τῇ πολεμικῇ, variando, ut ap. Noſtr. 6, 8, 10. δι' ἐμπειρίαν, de eodem Max., at Zoſ. 3, 16, 4. ἐμπειρίᾳ πολεμικῇ προέχων, qui experientia *rei* militaris *praeſtaret*, et 3, 5, 7. πολεμικαῖς ἐμπειρίαις, *uſu* rerum *bellicarum*, ſed per formulam ſyn. ap. Ioſ. ſine Ind. 1, 857. l. 4. e. δι' ἐμπειρίαν τὴν εἰς τὰ πολεμικὰ τῶν ἀνδρῶν, *ab* hominibus *rei* militaris *ſcientiſſimis*, hic P. ſervante Bg. tantum in ἰσχ. στρ., at per ordinem ſeveriorem, diſcedente etiam Sch. in „ἐμπ. peritiam *rei militaris*.“

δοκῶν ἐπιλ.) Cum P. poſt ἡρξ., periodo Noſtri ſciſſa, ſumſiſſet cauſalem, forſan e particip. δοκῶν, hanc que cauſalem cum v. ἐπις. copulaſſet, καὶ poſt ἡρξ. ſimul neglecto: ſeverius Bg. verſatur, tum reſoluto particip. δοκ. tum retento iſto καὶ per ſyn., cf. 4, 8, 9., quod pertinet ad extr. v. ἐπις., ut illa intermedia διὰ — πολεμικὴν ad v. ἐπιλ., quae adeo non commode patiuntur poſt πολ. comma, et per analog. iunguntur, ut in v. hoc non modo procedit ſupplementum P. εἰς τὴν ἀρχὴν, it. ἄρχων ſ. βασιλεὺς ſ. αὐτοκράτωρ, cf. 4, 14, 1. 6, 8, 10. ſq. e. 6, 9, 11., ſed etiam ſimul aliud ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν cf. 7, 1, 7., dum Noſter variando reſpicit maxime 6, 8, 10. e. ἐς τὸν παρόντα πόλεμον δι' ἐμπειρίαν καὶ ἀνδρείαν ἐπιτήδειον δοκοῦντα, ſed ſenſum ſeriem que vult etiam ad Capit. p. 29. e. peritus *utpote* rei *militaris* Caſ. in N. 7. „i. e. qui ſciret ideo ſe factum imperatorem, quia eſſet rei militaris peritus. Herodi. διὰ — ἐπιλ.“ ſine Vs., ſumto particip. δοκ. de Maximino, et act. notione, pro ſciens, putans, dum Bg. aeque recte de aliis exercitu que capit ac ſenſu paſſ. In quam poſtr. ſententiam et rationem ſtatim hic ſubiicitur explic. quaedam.

τὴν ὑπολ. ἐπις.) *confirmabat opinionem illorum*, nos *er rechtfertigte, beſtätigte ihre Meynung*, v. N. ad 2, 11, (4.) *Stroth.*

Hic P. deſerit Bg. modo ad v. ἐπις. per ſyn. auxiliare v. et per ordinem meliorem ad τὴν τ. στρ. ὑπ., iunctis hic iterum omnibus ex analog., cf. per variationem 6, 8. 15. ἔργῳ βεβαιῶσαι τὰ δόξαντα, tum Stp. Th. 2, 582, F. „ὑπ. de opinione quae de homine aliquo concipitur, i. e. exiſtimatio. Herodi. l. 7. ἐργ. — ἐπ. opinionem *militum* de ſe conceptam“ per ſupplementum περὶ αὐτοῦ, ut Sb. Ind. „τὴν ὑπ. καὶ δοξ. τῶν στρ. ἐπις. *opin.* de *ſe*“ qui et pro ſyn. habet cum δοξ., e ſuo quidem verborum ordine, ubi gen. intra duo ſtet ſubſt. ſed in ſecundo intra artic. et ſubſt., cf. 2, 10, 5. m. τῇ εὐγ. καὶ τῇ τοῦ π. μν., ſed ut et hic ob ſitum gen. noſtri illum diverſa potius cum Bg. e P. valeat notio, cf. variatum quodammodo 4, 3, 6. φήμη καὶ δόξῃ ἀρίστῃ, ſed in ὑπ., praeter 5, 3, 19.

το [t], τήν τε Ἀλεξάνδρου μέλλησιν καὶ τὴν πρὸς τὰ πολεμικὰ ἔργα δειλίαν [u] ἐλέγχειν ἐπειρᾶτο εἰκότως κατεγνωσμέ-

confirmare coepit: Alexandrique cunctationem et in bellicis negotiis timiditatem coarguere conabatur merito fuiſſe

t) ὑπέληψιν ἐπὶ τούτῳ· Ms. Ba. v. N. ſed colon etiam in ed. Stp. rel. pro puncto A. al. et commate Bs. 1. u) Nullum comma hic in Bs. 1. R. al., ſed aliquod poſt ἐπειρ. in A. al. v. N.

quoque promiſcue ap. Dem. 303, 20. δόξης περὶ ἡμῶν et p. ſq. i. τῆς ὑπολ. περὶ ἑκατέρου, tenente G. Th. tantum 1092, 58. *Lepidi* mores *turpem* ornatum *facile* factis *comprobant*, et 1076, p. *quid* mihi *refert* Chryſalo *eſſe* nomen, *niſi* factis *probo*, denique ad Capit. p. 29. e. volens *exiſtimationem* de *ſe* habitam *tenere*, ubi Caſ. N. 8. huc ſine Vs. ſpectat „ἐρ. — ἐπις." Caeterum in Ms. mendo aperto comparent iterum tria ſimul, ſeries vetuſta, e qua deinde divulſa ſunt male vocabula, tum accentuum abſentia, et confuſio elementorum ς et τ, cf. 2, 13. 18. ἕκαςος.

τήν τε Ἀλ.) Propter ea, quae infra notabimus, (ad 7, 2, 20. ἔμελλ.) hic monendum eſt, Herodianum non tam ſuum iudicium de Alexandro, quam Maximini, referre; quanquam revera non video, quomodo Alexander plane poſſit hac nota negligentiae cuiusdam et cunctationis in bello Germanico liberari. *Boecl.*

Iterum variando repetitur crimen ſuperius 6, 5, 18. ſq. διὰ δέος λ. 6, 7, 4. 7. ſq. δ' ἀμέλειαν ἢ δειλίαν, πρός τε τὰ ἀρκτῷα μέλλοντα καὶ ὀκνοῦντα, it. ib. 11. ἄκων λ. it. §. 20. πρεσβείαν λ. et §. 23. ſq. ἐπειρᾶτο ὠνήσασθαι μᾶλλον — ἢ διὰ πολέμου λ. it. μηδὲν πρόθυμον εἰς τὸ πολεμεῖν λ. et 6, 8, 7. e. ſq. ῥᾳθύμως — τοῖς πολεμικοῖς προςφερομένου, it. διὰ μέλλησιν — καὶ ὅτι μηδὲν ἀνδρεῖον παρέχοιτο λ., conflatis omnibus per analog. cf. Fi. The. „δειλία πρὸς τὸ δαιμόνιον metus numinis divini, (*adverſus*, erga *deum*, qui et peritiſſime ib. v. δαιμον. e.) Et quum δειλὸς conſtruatur cum particula πρός· ſane non eſt mirandum, etiam nomen δειλία ita conſtrui" orituro ſic canone hoc, ut ſubſt. habeant ſecum praep. illas, quas affinia aut verba, aut adi., ſed Stp. Th. 1, 923. B. m. ſq. „Plato ὑπὸ δειλίας τῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς ἡττημένος, — Plut. ἡ πρὸς τοῦτο μέλλησις αὐτοῦ καὶ δειλίασις, (ſed p. 1174. G.) τὴν Ἀλεξάνδρου πρὸς τὰ π. — ἐπειρ." cum P., quam Bg. quoque retinet, etiam in Lat. ad pr. πρὸς, cf. 2, 8, 16. ὑπτ. λ. deſerens iſtius libertatem rel., in primis in copula alia ad τήν τε Ἀλεξ. Sed ſeverior idem Bg. eſt in rectione ſervata Gr., quae videtur haec eſſe ut v. ἐπειρ. in medium coniectum ſit et acc. ſubſt. τὴν λ. praepoſitus, ſed alter acc. cum adv. εἰκ. κατ. ellipticus, pro κατ. εἶναι ſ. pro inf. perf. κατεγνῶσθαι, *conabatur* arguere, *oſtendere*, Alexandri *cunctationem — merito* reprehenſam *eſſe*, tacente de tali Ellipſi L. Boſ. it. Poſſ. Sy. p. 198. e. it. Vig. Sed, relatis poſtr. εἰκ. κατ. ad ſcriptorem, pro ſententia et iudicio iſtius, ac poſito poſt ἐπειρ. commate, aliter que ſumto v. ἐλεγχ. naſcetur ex ordine vulg. ſenſus is, *Alexandri* cunctationem — *improbare*, culpare *conabatur* ſic ſua alacritate, *merito reprehenſam*, ſ. quippe quae merito reprehenſa erat a militibus. Priorem quidem rationem, quam et ipſe praefero, manifeſto ſequitur ad Capit. pag. 29. e. *volens — ante omnes* Alexandri *gloriam*, quem *ipſe* occiderat, *vincere*, Caſ. N. 9.

νην. ἀσκῶν τε οὖν καὶ γυμνάζων τοὺς ϛρατιώτας οὐ διέλειπεν [x], αὐτός τε ἐν ὅπλοις

reprehenſam. Itaque inſtituere et exercere milites non deſtitit: ipſe que in armis erat,

διέλιπεν Ms. Ba. cum A. al. v. N.

„exemplum hic illuſtre: nam Herodianus ſcripſerat, τὴν Ἀλ. μελλ. — δειλίαν ἐλ. ἐπειρᾶτο εἰκ. κατεγνωϛμένην. *conabatur*, inquit, *rebus* probare, *damnatam* merito *fuiſſe* Alexandri *cunctationem*, et *meticuloſum* in *bellicis* rebus *animum*. quare haec dicat Herodianus, ex hiſtoria eius ſexta clarum eſt. at Capitolinus qui de rebus bello geſtis ab Alexandro idem cum Lampridio ſentiebat, quam in contrariam ſententiam haec vertit?“ adductus ille fortaſſis Noſtri illis praecedentibus ἔργοις τὴν δόξαν λ. Sed Caſ. fecit nulla commata poſt δειλ. et ἐπειρ., ut nos, liberam relicturi interpretationem, ubi ad κατεγν. in Bg. cf. 5, 2, 12., deſerto P. etiam ad εἰκ.

ἀσκῶν) Variatur iterum in repetita ſententia cum 6, 4, 5. de Alexandro γυμνάζων τὲ τοὺς ϛρατ. καὶ τὰ πολεμικὰ ἀσκῶν, et de Maximino 6, 8, 4. ὡς ἀσκοίη τὲ αὐτοὺς τὰ ϛρατιωτικὰ, καὶ ἐς τὸ πολεμεῖν ἐπιτηδείους παρασκευάζοι, cf. in v. ἀσκ. cum acc. perſ. et nominatim militum Koen. ad Gr. p. 254. b. m., dum Bg. ut l. l. primo, deſerens P. etiam in rel., quem reprehendit et Stp. Th. 2, 667. F. e. „διαλείπω participio interdum iungitur, pro deſino, Xen. (ſine Ind. Bach. Apol. §. 16.) οὐ πώποτε διέλιπον καὶ ζητῶν καὶ μανθάνων, — Lucian. οὐ διαλείπετε κατιόντες, (ſine Ind. 1, 200. l. 76., at in v. κατ. „*non* intermittitis *deſcendere*“) Sed Pol. ap. Herodi. l. 7. ἀσκ. τε — οὐ διέλιπε, vertere maluit, — At ego non video, cur ab altera illa intp. diſcedendum fuerit“ quibus add. Ind. Luc. v. διαλ., ubi 1, 553. l. 35. οὐ διαλείπει γελῶν, *ridere* non *deſinit*, ſed l. 46. οὐ παύσῃ γελῶν, *ridere* non *deſines*, Krb. L. N. T. „Luc. 7, 45. οὐ διέλιπε καταφιλοῦσά μου τοὺς πόδας, non *omiſit* oſculari *pedes meos*“ it. Obſ. ej. et Loesn. cum Poſſ. Sy. p. 200. e. it. Hſy. 1, 951. m. 982. m. διέλειπεν, ἐπαύσατο, ſed cum adiunctis temporis ἀπὸ — μέχρις Geop., dum aliud Ms. tempus, conſentiente, ut alibi, antea etiam Stp. Th., aor. 2. pro impf., habebitur pro gloſſa e comparatione aliorum ſcriptorum, aut lapſu, cf. 3, 4, 3. e. ἀπελειπ. tum ad Capit. p. 30. quare *imperator* etiam *in* exercitio *quotidie* milites *detinebat*, Caſ. N. 1. comparat ſine Vs. noſtra ſic quoque „ἀσ. τε ὁ. — οὐ διέλιπεν“ ex A. ed. fortaſſis, v. Var. L.

αὐτός τε) Pro Capit. his l. l. erat*que* in *armis* ipſe magnus exercitio, *et* corpore *multa* ſemper *oſtendens*, e Noſtro correxit Caſ. in N. 2. „erat*que* in *armis* ipſe, *manu* exercitui *et* corpore *multa* ſemper *oſtendens*, profecto non aliter ſcripſerat Capitolinus: qui paullo quidem liberius, ſed eleganter tamen τὸν ϛρατὸν ἀεὶ παρορμᾶν vertit *manu et corpore exercitui multa ſemper oſtendere*“ utr. membro libere verſante P., unde Bg. reſolvit primum particip. per copulam et v. finitum, (deſertis tamen eiuſdem copulis τὲ — καὶ, cf. 1, 16, 12. e. 1, 13, 5. e., ſed in variationem 6, 9, 10. ἐν ὅπ. ἀεὶ — διῃτημένῳ et 6, 6, 11. ἐν ὅπ. ἐγένοντο,) ſed, praeter ſeverius Lat. in adv. ἀ., ſervat Lat. ad formulam τὸν ϛρ. παρ., ex analog., quae, de duce hic uſurpata, valuerit i. q. voce docere ac monere, quid in militari exercitio atque officio faciendum, tum monitis cauſis que afferendis inſtillare ac ſuadere fortitudinem, intrepidum contra

ὢν, καὶ τὸν ϛρατὸν ἀεὶ [y] παρορμῶν. τότε τοίνυν τὴν γέφυ-

et exercitum aſſidue adhorta-
16. batur. Tunc igitur pon-

y) In Ms. Vi. ἀεὶ deeſt. *Loc.* etiam in Mss. rel. v. N.

hoſtes animum, cupiditatem et conſtantiam in pugnando, patientiamque omnium laborum et moleſtiarum bellicarum et militarium, tum praeterea exemplo praeire in omnibus his ipſo ſuo, quo redeunt cogitata Caſ. et Salm. ad Capit. l. l., breviter hic ut varietur a Noſtro pro illis pluribus 6, 8, 5. *οὐ μόνον διδάσκων αὐτοὺς τὰ ποιητέα, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔργοις προηγούμενος,* tenente Stp. Th. „*παρ.* ſimpl. *hortor,* — *παρ. ἄλλους ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ καλὰ ἔργα,* it. *εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν πρὸς τούςδε*" qualia ſupplementa hic in nude polito v. e contextu, mente addideris, ut *ἐπὶ τὰ πολεμικὰ ἔργα,* it. *εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ πόλεμον παρόντα,* it. *πρὸς τὴν ἀρετὴν,* etc. Caeterum in Mss. omiſſum adv., ut 6, 2, 7. e., forſan etiam ob vicinitatem elapſum, dum P. videtur referre per ſyn. adi. *aſſiduus,* (cf. 5, 4, 4. *ἐνδοθ.*) libere illud tamen coniectum in membrum primum, (cf. 5, 1, 4. *πολλακ.*) ut idem aſſumit contra in poſtremo adv. aliud, ut 6, 7, 4., niſi quis putet, cepiſſe illum praep. *παρὰ* augendi vi, qua de Z. ad Vig. p. 632. b. Nr. 10.

τότε τοιν.) Per particulam *τοιν.* redit Noſter (cf. 2, 14, 3. ſq.) poſt epiſodium aliquod in laudem et mores Maximini inde a §. 14-16., ad rem propoſitam §. 13. cum variatione pro *γεφυρώσας τὸν ποταμὸν* ib., reperiente me ap. Herdt. non modo illud Stp. Th. „*ζευγνύει γέφυραν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ*" 97, 21. *flumen* pontibus *iungit,* ſed alia etiam, ſine Ind., ib. l. 32. *ζευγνὺς τὸν ποταμὸν,* iungendo *fluvio,* it. 266, 5. *ζεύξας γέφυραν, iuncto* mari *ponte,* cum N. it. 320, 54. 321, 64. 322, 12. *Βόσπορον — γεφυρώσας,* qui *rate* coniunxit *Boſporum,* ſed l. 16. *τοῦ ζεύξαντος τὴν γεφ.* eius, *qui* pontem *compegit,* it. l. 20. *ζευγνύντας τὸν ποταμὸν,* ſed l. 25. *τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχένα ἐζεύγνυε,* tum 325, 28. 30. *γεφύρην — οἵπερ μιν ἔζευξαν,* pontem, *qui* eum *contexuerunt,* ſed 332, 90. *γέφυραν ζεύξας ἐπὶ τῷ αὐχένι τοῦ Βοσπόρου, διαβέβηκε ἐς τήνδε τὴν ἤπειρον,* cervice *Boſpori* ponte *iuncta,* cf. 337, 68. 342, 61. 508, 2. 509, 37. (cum Di. H. S. T. 2.) 525. 74. it. 513, 55. *ὅτε πατὴρ σὸς ζεύξας Βόσπορον τὸν Θρηΐκιον, γεφυρώσας δὲ ποταμὸν Ἴϛρον,* iuncto *Boſporo* Thracio *ac* flumine *Iſtro* pontibus *commiſſo,* cf. ex eodem laud. ſupra ad 4, 7, 6. et 6, 7, 13. Rs. O. V. 4. 6. ex 94. 2. Iſ. P. Mor. p. 62. in Dion. C., ſed ſine Ind. Luc. 3, 270. i. cum Ienſ. L. p. 278. tum Zoſ. 2, 19, 3. *ζεύξας τὴν τοῦ Σάου γεφ., ἣν ὁ Λικίννιος ἔτυχε διαλύσας,* Savi *ponte* iuncto, *quem* Licinnius *reſciderat,* ſine Ind. Cell., ubi modo ſyn. ex 2, 15, 6. e. *ἡνίκα ἂν τις μὴ βουληθείη ζυγῶσαι τὴν γεφ.* *quoties* pontem *quis* iunctum *nollet,* (quae Vs. requirebat ſane additum a me negat. ex ed. Reitem.) ubi §. 1. ſyn. *γέφυραν ἐπὶ τοῦ Θύμβριδος ἐπήγνυτο, pontem* ſupra *Tiberim* amnem *ſtruit,* porro ſine Ind. ap. Xen. Ἀνβ. 1, 2, 5. e. *γέφυρα δὲ ἐπῆν ἐζευγμένη πλοίοις ἑπτὰ,* per liberr. Vs. Th. V. 2. p. 8. i., at p. 106. i. 2, 4, 24. *διέβησαν τὴν γεφ. ἐζευγμένην πλοίοις, pontem,* navigiis *iunctum,* ducente Bg formulam ſuam e P. (qui liber et in rel., addita adverſ. cf. 6, 5, 7. et per alium ordinem verſo *τοιν.* in formulam „*ut diximus*") at G. Th. tenente tantum 1257, 47. „*iungi* dicuntur *flumina — pontibus,* — (et 949, 66.) *ponte* iungere *fluvium,* i. fluvio pontem imponere" ſed Schell. L. p. 3870. m. „*fluvium* ponte

ραν [z] ζεύξας, ἔμελλεν ἐπὶ Γερμανοὺς διαβήσεσθαι. ὁ δὲ Μάγνος ἐλέγετο ϛρατιωτῶν [a] οὐκ ὀλίγους, ἀλλὰ τοὺς ἐξοχωτάτους, καὶ μάλιϛα τοὺς τὴν φρουρὰν τῆς γεφύρας καὶ

te conſtructo, erat adverſus Germanos tranſiturus. Magnus autem dicebatur milites non paucos, ſed praeſtantiſſimos quosque, ac praecipue quibus cuſtodia pontis et cura

z) γεφύραν Ms. Ba. accentu pravo, ut in aliis vocibus ſupra, cf. 4, 7, 7.
a) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec rel. Mss. aut ed. v. N.

iungere, — etiam *pontem* Tac. An. 1, 49. (e. *iuncto* ponte *tramittit* duodecim *millia*) — pontes et propugnacula *iungunt* Virg. A. 9, 170." ubi quidem fit in muris et inter turres, et per tabulata ſola, ut hic ap. Noſtr. ſubſtratis navigiis, cf. 6, 7, 13., ſed in locis G. Th. ap. Curt. 3, 7, 1. iuncto *eo* (Euphrate) *pontibus*, at 5, 1, 29. aliud, ut per veros numeros 4, 9, 9. Lycum *amnem* ponte *iunxit*, cf. ad Caeſ. b. G. 1, 8, 4. N. Oud., ſed ſine Ind. Polb. 1, 346. e. τοὺς φυλάττοντας τὴν γεφ.

ϛρατιωτῶν οὐκ ὀλ.) Forte ϛρατιωτῶν μὲν ὀλίγους. *Steph.* quem probarat ſupra ad 1, 15, 16. p. 668. e. Leisn., nunc in m. Ms. Bg. ſcribens „improbat Stp." dum ſervat cum omnibus libris negativam quoque P., libere addito tantum adv. „haud *ſane* paucis *militibus*" cf. 6, 7, 1. et leniſſima medicina eſt per interpretationem, ut ἀλλὰ ſumatur pro ἀλλὰ καὶ, cf. 6, 5, 9. 3, 4, 16. 1, 3, 1. et οὐκ — ἀλλὰ, ut ſyn. οὐ — δὲ, pro negante ex parte, cf. 1, 2, 3. e. Exc. p. 788. i., tenentibus Angl. ap. Heyn. H. 4, 1086. e. *er* ward *mit* verſchiednen *von* Alexanders *alten* Soldaten *einig*, rationem Gr. quodammodo in caſibus diverſis, a *Bg.* e P. mutatis iterum in pares, pro *militum* non *paucos*, dum idem Bg., deſerto illo, aſſumit ad ſuperl. τ. ἐξ. adi. πάντας, cf. 1, 6, 18. m. 2, 15, 13. 3, 15, 5. 4, 8, 11.

τοὺς τὴν φρ. — πεποιημένους) Subſtituo participium πεπιϛευμένους, ſive ἐμπεπιϛευμένους. *Steph.* Ut intra 7, 3, 8. (τῶν ἔθνη καὶ ϛρατόπεδα πεπιϛευμένων,) *Sylb.* Vulgata defendi poteſt. Accipe τὸ πεποιημένους active, ut ap. Iſocr. ad Demonic. (W. 16, 38.) τοῦ βίου τοιαύτην πεποίηνται ὑπόθεσιν, *tale* (vitae) iecerunt *fundamentum*, v. Vechn. Hellenol. p. 99. *Leisn.* Probo Sb. coniecturam πεπιϛευμένους legentis. *Stroth.*

Ad hunc locum habui haec, ex Ind. Sb. „ἐπεποίητο, *fecerat* 188, 41. (Xiph. διπλῆν γὰρ δὴ σφραγῖδα, ᾗ μάλιϛα τότε ἐχρῆτο, ἐπεποίητο, *nam* duo *ſigna* fieri *iuſſerat*, quibus *eo tempore* multum *utebatur*, recte ſic expreſſa vi med., niſi quod addi potuit pron. *ſibi.*) Sic οἱ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ φρουρὰν τῆς γεφ. πεποιημένοι, (hinc ſine Vs.) ubi tamen rectius forte πεπιϛευμένοι" tum e Stp. Th. tantum 2, 863. F. formulam ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι ex optima auctoritate, cui add. Poſſ. C. v. ἐπ. it. Ind. Dem. cui add. 1075, 18. Iſ. Ev. Fd. v. ποι. b. m. Plut. Hs. 13, 11. Phil. p. 758. e. Abr. Dl. Th. A. p. 358. m. Ioſ. 1, 43, e. (cum 5, 13, 4. παρὰ βασιλέως τὴν τούτων λαβὼν ἐπ. *quarum* erat *illi* a *principe* data *cura*, pro ſeveris, *a* principe *harum* nactus *curam*,) L. N. T. Schw. in N. p. 542. e. ad Act. 27, 3., ubi v. et Munth. p. 288. i. qui p. 327. ad 1 Cor. 10, 17. οἰκονομίαν πεπίϛευμαι affert e Diod. „Ἅρπαλος τῶν ἐν Βαβυλῶνι θησαυρῶν καὶ τῶν

τὴν ἐπιμέλειαν πεποιημένους [b], concredita fuerat, impuliſſe,

b) Ms. Ba. nihil variat. *Mart.* nec Mss. rel. nec edd.*, praeter Ing. 1. πιτευμένος et 2. πειτευμένους, depravata e Stp. v. N.

προσόδων τὴν φυλακὴν πεπιϛευμένος, Harpalus, cuius fidei theſaurorum Babylonis atque vectigalium cuſtodia commiſſa fuit" 2, 245. l. 53. *cuius* fidei *theſauros* Babylonis *et* vectigalium *obſervationem* commiſerat *Alexander*, ſed Kypk. 2, 215. i. „Achill. Tat. — τῷ τὴν φυλακὴν τὴν ἐμὴν πεπιϛευμένῳ, illi *cui* cuſtodia *mei* concredita *erat*" ſed ad Dion. Ca. 1350, 5. οὗ τὴν φρουρὰν ἐπεπίϛευτο in N. §. 5. comparatur N. T. Rom. 3, 2. Porro Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. πεπιϛευμένους" ſed Sch. in ἐπιμ. τῆς γεφ. πεποιημένους, — Sb. legit πεπιϛευμένους — *eos*, quibus *cura* cuſtodiendi *pontis* fuerat *demandata*, πεποιημένους τὴν ἐπιμ., quibus *demandata* fuerat *cura*. Stp. cenſet rectius legi πεπιϛευμένους, quam lectionem etiam habet Ingolſt. (non mea ed. utr., ſed, quae dedi in Var. L., corrupta ſane ex illo Stp., denique in φρουρὰν) τῆς γεφ. πεποιημένοι, — Stp. et Sb. πεπιϛευμένοι legunt, — *ii, quibus* cuſtodia *pontis* demandata *fuerat*." Quae Sch. fluxerunt e P. his „atque *iis* potiſſimum, *quibus* cuſtodia *pontis* cura *que* fuerat *demandata*" ubi, praeter liberum ordinem in duobus ſubſtantivorum accuſativis, patet, primo legiſſe P. aliter, quam Mss. et edd. habent, exceptis Ing., atque adeo πεπιϛευμένους, etſi Lat. eius potius reſpicit aliud Gr. illud ἐγκεχειριϛμένους, (quod comparavimus ad 1, 13, 8. τήν τε τοῦ σώματος φρουρὰν, — τήν τε τῶν ϛρατῶν ἀρχὴν ἐγχειρισθῆναι, p. 490. e.) ſicut libere idem contra reddidit 4, 12, 7. πάσας ὑπ' αὐτοῦ ἐν Ῥώμῃ πράξεις ἐγκεχειριϛμένῳ „cui *rerum* ſuarum *omnium* curam *in* urbe *crediderat*." Deinde, Stp. clam iterum e P. correxiſſe, denique Bg. ſane legiſſe cum Stp. et P., ſed ſeveriori Lat. reddidiſſe, (quanquam in *Ms.* eius omiſſum ſubſt. ἐπιμελ. una cum copula καὶ, quod ſtatim e P. reſtitui utr., ſed ſeverius,) ut idem Bg. reddebat illa 6, 8, 3. ὡς ϛρατοπέδων τε ἐπιμέλειαν τῶν ἐθνῶν τε ἀρχὰς πιϛευθῆναι „*ut* et *exercituum* ei *curae* et *provinciarum* praefecturae *concrederentur*." Igitur ex iſto loco et ex 1, 13, 8. per variationem Noſtrum credo conflaſſe ſua huiusce loci noſtri, per hanc lectionem τοὺς τὴν φρ. τῆς γεφ. καὶ τὴν ἐπ. πεπιϛευμένους, ſic, ut maxime Dionis illam antea formulam in mente haberet, atque per copiam et analog. iungeret ſubſt. alterum τὴν ἐπιμ., quod ſine neceſſitate per hendiad. cum pr. ſubſt. τὴν φρ. cepit Sch., non videns, P. legiſſe aliter, cum iſtius Latt. adhiberet ad vulg. πεποι., quod v. cum τὴν ἐπιμ. ex auctoritate copulatum vidimus; ut ex analog. modo ſtabit ποι. cum τὴν φρουρ., mihi ſaltem non repertum. Sed quoniam contra habuimus ſupra formulam utr. ſeparatis locis, πιϛευθῆναι tum τὴν ἐπιμ., tum τὴν φρουρὰν: ſimul hic iunxiſſe Noſtrum cum uno verbo duo ſubſt. iſta, veroſimile eſt mihi, praeſertim, quia facilis fuit lapſus in litteris, et ob auctoritatem P., non illa ipſa uſuri formula Lat., niſi in ſuo Cod. habuiſſet. Itaque, etſi non edens illam Stp. coniecturam, quia Leisn. retinet vulg. textum, magis inclino illuc tamen, expectaturus modo alios adhuc Mss., qui conſentiant cum Stp., ut iſtam novitatem potius edam. Caeterum per analog. cum gen. τῆς γεφ., at de ſuo iungebat Noſter hoc ſenſu utrumque ſubſt., varians ordine cum 4, 4, 4. ἐπιμ. καὶ φρ. ubi illum in interiecto gen. ſervavi cum P. cf. ſine Ind. Ioſ. 2, 9. l. 10. τὴν διοίκησιν ὑπ' ἐμοῦ πεπιϛευμένοις, *his*, quibus *a* me *commiſſa* erat *adminiſtratio* rei.

ἀναπεῖσαι, μετὰ τὸ διαβῆναι τὸν Μαξιμῖνον, λύσαντας τὴν γέφυραν, προδοῦναι τοῖς βαρβάροις, οὐχ ὑπαρχούσης αὐτῷ ἐπανόδου. πλάτει γὰρ καὶ βάθει μέγιστος ὁ ποταμὸς ῥέων, ἄβατος αὐτῷ ἐγίνετο, οὔτε νεῶν οὐσῶν ἐν ταῖς πολε-

ut, poſtquam tranſiſſet Maximinus, ſoluto ponte, proderent illum barbaris, non relicto ipſi reditu.
17. Cum enim latitudine et profunditate maximus is fluvius ferretur: irremeabilis ipſi erat, neque

ἀναπεῖσαι) Sua Bg. retinet in hoc v., cf. 6, 2, 19. et in praep. μ. cf. ib. §. 3., deferens P. etiam in ſupplemento ad v. διαβ. it. ad formulam λυσ. τ. γ., dum Stp. Th. 2, 748. E. m. „λ. pro diſſolvere, — Herodi. λῦσαι τὴν γεφ. reſcindere *pontem* ſ. *abſcindere*, ut vertit P.," hinc modo, etiam L. N. T. Schw. p. 864. N. 2. " λύειν — transfertur ad res; quae violenter diſtrahuntur et disiiciuntur. Hinc fit, ut ap. Herodi. 7, 1, 17. λύσαντες τὴν γεφ. dicantur ii, qui ut Maximinum pontem transgreſſum hoſtibus proderent, *pontem* funditus *demoliri* et *miſere* disiicere *ac perdere* a Magno quodam iubebantur" cf. tamen ſine Ind. ap. Herdt. 339, 57. λύσοντας τὴν γεφ. *ad* pontem *ſolvendum*, it 341, 21. 25. 513, i. Zoſ. 2, 18, 12. λύσας τὴν τούτου τοῦ ποταμοῦ γεφ. *ponte* fluminis *ſoluto*, ubi et Gr. illud compoſ., (quod ſuo Lat. reſpexit antea Stp. Th.) 2, 15, 7. διαλῦσαι τὴν γεφ. pontem *ſolverent*, cf. ſupra §. i. ad ζευξ. et iam Xen. Ἀνβ. „λύειν γεφ. reſcindere *pont.*" ex 2, 4, 17. ἐπὶ τὴν γεφ. — πέμψαι κελεύουσι φυλακήν, ὅτι διανοεῖται λῦσαι αὐτὴν Τισσαφέρνης τῆς νυκτὸς, — ὡς μὴ διαβῆτε, Th. V. 2. p. 104. i. et ſq. m. cum Bg., qui e P. ſyn. ſupplet acc. pron. αὐτὸν ad ſq. προδ., iunctum ex analog. cum βαρβ., hic quidem Germanis (e §. init.) tradere, et exponere periculis captivitatis vitae que.

οὐχ ὑπαρχ.) Leisn. in m. Ms. Bg. „multa omittit" ſcriba potius, non modo hoc membrum, ſed totam ſq. §., cum agnoſcat P., ſed libere, ut ſeverius reſtituerim, atque adeo pro Sch. „ὑπ. cum *non* haberet *reditum*" et pro viciniore hoc, *quod* non *eſſet* ei *reditus*, potius per aliquod particip., cui et ſubſtituatur, *dato*, conceſſo, *ſuppetente*, niſi hoc poſtr. in ſq. §. potius adhibendum; P. ſervante Stp. Th. in ἐπ., per analog. iuncto.

πλάτει) Repetit Noſter cum variatione quaedam ex 6, 7, 14. ſq., dum P., liberrimus per totam §., ſervari a me potuit tantum ad ἄβ., quod, tacente Stp. Th., de fluvio habui e Plat. ap. Poll. it. ap. Diod. S. ex 1, 97. l. 35. ἄβατον ἂν γενέσθαι τὸν ποτ., ubi in N. etiam cum dat. perſ., (cf. ſyn. ἀδιάβατος ex eodem ſupra ad 6, 7, 15.) cui add. Zoſ. 2, 53, 4. 4, 42, 3. it. de fluvio etiam Xen. Ἀνβ. ex 5, 6, 9. e. (cui add. 3, 4, 49. e.) it. 41, 1, 2. ἔνθα ὁ μὲν Τίγρις ποταμὸς παντάπασιν ἄπορος ἦν διὰ τὸ βάθος καὶ μέγεθος, ſed noſtrum ἄβ. de monte ap. Herdt. 291, e. 98, 48.

οὔτε νεῶν — ὄχθαις) parentheſi includenda ſunt haec verba, niſi magis placet Cl. Gedikii ſententia, qui eadem poſt verba τῆς γεφύρας λυθείσης legi vult. *Stroth.* Verba της γεφ. λυθεισης ſtatim poſt εγινετο collocari velim. *Gedik.*

μίαις ὄχθαις, τῆς τε [c] γεφύρας λυθείσης. ἡ μὲν [d] τῆς διαβολῆς φήμη [e] τοιαύτη ἐγένετο, εἴτε ἀληθὴς ὑπάρξασα, εἴτε ὑπὸ τοῦ Μαξιμίνου συσκευα-

navibus ſuppetentibus in hoſti-
18. cis ripis, et ponte ſoluto. Ac criminationis quidem fama talis fuit, ſeu vera, ſeu a Ma-

c) Tres Ms. ſic τῆς τε γεφ. pro vulg. τῆς γεφ. v. N. d) ἡ μὲν οὖν τῆς δ. Ms. Ba. v. N. e) Comma hic A, Stp. rel. ſuſtuli cum Bs, 1. R. al.

Praeter libere additum adv. a P., cf. 4, 12, 15., comparet ap. eundem hoc membrum, (ex analog. conflatum, et variatum in particip. οὖσ. cum §. pr. ὑπαρχ.) non item ſq. τῆς γ. λ., hauddubie ob §. pr. λύσαντας τὴν γεφ., unde et Sch. iisdem Lat. vertit in „γεφ. λ. ponte abſciſſo" dum ille non tulit copiam Noſtri cum variatione, quae non hic tautologiam inducit, ſed cauſam, eamque duplicem, ubi recepi ſtatim e Mss. copulam, elapſam illam ob ſq. ſyllabam ſimilem γε, cf. 5, 4, 12., unde accipimus enunciationes binas, copulatas per relata ad ſe οὔτε — τὲ, de more, cf. 6, 3, 11. 1, 5, 26. quibus, ut dicebam, afferuntur cauſae, cur flumen Rhenum non potuerit a Maximino remeari, quoniam tum navigia ei non eſſent in ripa altera ante hoſtes, tum pons diſſolutus eſſet; quae ſententia videtur adeo commoda et plana, ut non opus ſit alia medicina, quam illa, a Mss. allata, cf. ſine Ind. Xen. Ἀνβ. 2, 4, 20. λελυμένης τῆς γεφ. ſoluto ponte, it. Herdt. 342, 52. Di. H. S. T. 1. 295, 45.

ἡ μὲν τῆς διαβ.) Leg. ἐπιβουλῆς. Reisk. A Ms. additum οὖν, fortaſſis ex 6, 1, 6. (ut a Ms. Ve. 1, 15, 14.) ut ſyn. δὴ poſt μὲν 7, 1, 1. (cum omiſiſſet οὖν poſt idem μὲν 2, 15, 11.) non comparet in P., qui liberior per hoc membrum, quam ut coniectura Rsk inde diiudicari queat, per ſe non incommoda et improbabilis, cf. 2, 6, 18., in primis ob ſq. v. συσκευ. cf. 1, 10, 1. ἑτέρα τις ἐπιβουλὴ τοιαύτη — συνεσκευάσθη, dum Bg. premit lectionem vulg., forſan ex huius noſtri cap. §. 11. m. συνωμ. τις διαβληθεῖσα et ib. §. ſq. οὗτος διεβλήθη, ſed Noſter ex analog. conflat omnia, et e Lat. forſitan φ. cum ἐγ., cf. G. Th. v. fam. 598, 6. et Poſſ. C. p. 414. m. hinc modo per pravum numerum „φ. γίνεται, fama fit ſ. eſt, Herodi. l. 1. (ſic) ἡ μ. — ἐγ. haec ſ. talis fama de calumnia fuit" pro quo Bg. melius ad διαβ. cf. 4, 5, 3.

εἴτε ἀλ.) Obſerva hiſtorici diligentiam falſa a veris diſcernendi. Ita Caeſar b. G. 7, 5. (6. ſq.) id ea ne de cauſa, quam legatis pronunciarunt, an perfidia adducti fecerint, quod nihil nobis conſtat, non videtur pro certo eſſe ponendum. Leisn. Capit. c. 10. (p. 30.) et iſtam quidem factionem Maximinus ipſe finxiſſe perhibetur, ut materiam crudelitatis augeret. Boecl.

Ad quem Cap. N. 3. Caſ. „Herodianus rem in incerto relinquit. ἐπεὶ ἔμενεν ἀνεξέλεγκτος, ait" conflans iterum omnia per analog., cf. G. Th. in adi. 986, 62. e Virg. Ge. 4, 42. ſi vera eſt fama, ſed ex Auct. ad Herenn. per falſos numeros confingere — rumorem, tum 666, e. ficta eſt cauſa abs te per ſummam fraudem rel., nimiam P. libertatem deferente et Sch. in „ὑπ. fama quae fuit vera, συσκ. ὑπό τινος, fama compoſita ab aliquo" dum Bg. melius opprimit prius particip., ut ſyn. οὖσα, (re-

σθεῖσα [f]. ἀκριβὲς δὲ εἰπεῖν, οὐ ῥᾴδιον [g], ἐπεὶ ἔμενεν ἀνεξέλεγκτος. μήτε γὰρ κρίσει [h] τινὶ μεταδοὺς μήτε ἀπολογίᾳ,

19. ximino conficta: certum enim dicere haud facile, quia
20. manſit inexplorata: neque enim iudicii cuiquam copiâ

f) σκευασθεῖσα Ms. Ba. v. N. g) Colon in Ms. Ba., ſed punctum in Bs. 2. L. cf. 6, 3, 13. ut ſine iota in eadem et al cf. 4, 15, 5. h) Ms. Ba. nil variat hic quidem, at mox praebet μήτε ἀπολογίας Mart. ut in Excpt. e Ms. Ve. etat ſic „μή τε γὰρ κρίσει τινὶ μεταδούς· μή τε ἀπολογίας πάντας οὖς“ ſed in edd. nihil variatur, praeter μή τε ſimiliter bis ſeparatum in A. cf. 4, 15, 19. v. N.

ſtituendum quodammodo per pron. *illa*,) ſed alterum quoque reddit e m: Stp. qui in Th. 3, 849. B. „συσκευάζω, — fingo. unde paſſ. συσκευάζεσθαι, ſtrui ſubdole, fingi, confingi. ut ap. Herodi. ἡ διαβολῆς φήμη συσκ.“ e P. Quo in v. cf. Ind. Dem. ex 319, 3. 365, 5. et 275, 24. coll. 26. εὖ πρᾶγμα συντεθὲν ὄψεσθε, cum Suid. 3, 412. m. συσκευάζει, λόγῳ ἐπιβουλεύει, ſed res Ms., ſimplex pro compoſ., ut ſaepe, cf. 6, 9, 12. ἀποδυρ., fuerit vel e culpa librarii, per quam perierunt ſubinde praepp. cf. 2, 2, 1. ὑπισχν. it. 5, 8, 16. m. λαμβ., vel e gloſſa per comparationem cum 3, 12, 21. δρᾶμα ἐσκευάσθαι, cum rel. Mss. referente compoſ. aliquod etiam P., ſed ſimplex quoque Capit. l. l.

ἀκριβὲς) E P. ſervat Bg. copulam pro γὰρ, non item libera rel., abeunte et Sch. in „ἀκρ. εἰ. certo *affirmare*, (e Sb. Ind.) εἰπ. ἀ. dictu *certum*, ῥᾳδ. *facile* eſt *dicere*, ἔμ. manebat *ipſe* citra *redargutionem*, ἀν. manſit *Magnus* citra *demonſtrationem*, ſ. non potuit certis argumentis convinci, ſ. *fama* de illo ſparſa: quo ſenſu eſſet gen. fem.“ cepit que P. oblique „*parum* explorata *re*“ ſed clare Bg., quod et melius ob contextum, h. e. quoniam in pr. ſermo fuit tantum de re ac fama, qua de Noſter per analog., ut et cum v. ἔμ., quamquam alias etiam de perſ. occurrit, cf. pauperem Stp. Th. Bud. C. Poſſ. Call. Hſy. cum N., non coll. Suid. Rs. O. V. 7. Ant. Dem. (pro quo ἀνεξέταστον 584, 9. quod ap. G. Th. in Bg.) Thuc. cum Schol., (ubi et ſyn. ἀνέλεγκτος, cui add. 411, 84.) cum Di. H. S. T. 2. Dion. C. Ioſ. Diod. S. 1, 49. i. 300, e. cf. in rem critic. Sb. Ind. et ap. S. Emp. p. 410. N. t. et in affine adv. Xen. Bach., ubi et „ῥᾴδιον εἰπεῖν, *facile* eſt *dictu*“ ex Hier. οὐ ῥ. εἰ., ὅσην μὲν ἡδονὴν ἔχουσιν λ. Th. V. 3. p. 529. ſ. 15. *dici* facile *non* poteſt, *quantum* rel., at Noſtri ordine ſine Ind. ap. Polb. 2, 728. i. οἷς ποίας μὲν ἔδωκεν ἐντολὰς, εἰπεῖν οὐ ῥ. *difficile* dictu *eſt*, ſq. opp. στοχάζεσθαι δὲ — οὐ δυσχερὲς, *non* eſt *difficile*, cf. de ῥ. et οὐ ῥ. cum inf. aliis Plut. Hs. Soph. Ai. D'Orv. Ch. v. ῥῴων, ſed ſine Ind. Dem. 117, 19. 23. 184, 18. dum Noſter in ἀκρ. cum εἰπ. iterum ex analog., quo de ἀκρ. add. Ind. Thuc. 331, 8.

μήτε γ. κρίσει τ. μ.) Scripſiſſe Herodianum credo κρίσεως, itidem que ἀπολογίας. *Steph.*, ut Sb. Ind. v. μετ. poſt vulg. textum „pro κρίσεως et ἀπολογίας“ ſed Sch. μ. „αὐτοὺς κρίσει, *quum* permiſiſſet *eos* examini *iudicii*. Stp. putat Herodianum ſcripſiſſe in *gen.* Sed Sb. cenſet *dat.* pro *gen.* poſitum eſſe, (cum Sb. ſoleat per ſuam illam praep. quoque innuere emendationem; unde idem Sch. in) ἀπ. *defenſioni*, quae verbis fit. Sb. emendat ἀπολογίας in *gen.* (tum in κρ.) μεταδιδόναι τινὶ, in *iudicium* aliquem vocare. Sb. putat, Herodianum ſcripſiſſe κρίσει“ ſic men-

πάντας, οὓς ὑπώπτευεν, αἰφνιδίως [i] συναρπασθέντας; ἀφει-

factâ nec defenſionis, omnes, quos ſuſpectabat, repente correptos, nihil parcendo inter-

i) *αἰφνηδίως* Ms. Ba. cf. 6, 7, 4.

doſe in ed. Bc. utr., at Leiſn. in m. Ms. Bg. „leg. forte *κρίσεως* et *ἀπολογίας* cum Stp." qui in Th. modo haec novit „*μετ.* cum acc. rei et dat. perſ. ap. Herodot. (ſine Ind.) *μεταδιδοῖ Εὐρυβιάδει πέντε τάλαντα*, Eurybiadi *quinque* talenta *impertit*. — Uſitatius tamen ap. Herodoti poſteros cum eodem quidem dat., ſed cum gen. rei, ut *μεταδιδόναι τῶν κινδύνων τοῖς πολλοῖς*" quibus paucis adiungo haec reperta, ut ſtet aut abſolute, aut cum dat. perſ. aut ſimul cum acc. rei in L. N. T. it. cum ſolo gen. rei, aut cum dat. perſ. et acc. rei ap. Theogn., it. cum dat. perſ. et gen. rei, aut cum acc. rei ſolo ap. Luc. 1, 684. l. 58. cf. Poſſ. Sy. et Call. Rs. O. V. 4. 6. 7. Iſ. 8. And. Dem. cui add. cum acc. rei 795, 6. tum Suid. Ariſt. Plut. v. 400. Fi. The. et Aeſch. it. Samm. ep. Ael. V. h. Gem. Pl. Iſ. Pan. M. p. 21. m. Xen. Bach. Ἀγβ. Pol. Z. et Mem. S., ubi ad gen. rei aſſumitur acc. rei per ellipſ. „*μ. τοῦ βάρους* ſc. *τι*" non item a Z. ad Vig., porro Heliod. p. 47. e. et 71. c. 22. i. ad quem locum ap. L. Boſ. Ell. p. 115. e. ſumitur rurſus extrinſecus acc. rei aliquis „*ἐπειδὴ κἀμοὶ λόγου μεταδεδώκατε* ſc. *ἐξουσίαν*, *poſtquam* et *mihi* dicendi *feciſtis* poteſtatem" ut p. 198. e. acc. *μέρος*, quo de cf. ſupra ad 3, 6, 4., ſed, praeterquam in rem critic. ap. Diod. S., etiam in peculiaria ap. Polb. 2, 722. i. cum dat. perſ. et praep. „*μ. τινὶ* (*ὑπὲρ*) *conſultare* cum *aliquo*" et ap. Ioſ. 1, 877. f. 4. i. cum acc. rei, *οὕτω μεταδιδῶ τὸν λόγον ἐπὶ λ.* *tum* demum *orationem* convertam *ad* rel. Iam, cum Stp. ille gen. *κρίσεως* nimis diſcedat a vulg. litteris, et in Ms. altero gen. *ἀπολογίας* eſſe poſſit ſolennis error in ς et iota poſt ſcripto, cf. 6, 3, 2. 6, 8, 7., in primis, quoniam idem vulg. dat. primum retinet: leniorem medicinam attulerim, ut vulg. dat. mutetur in acc., quem per exempla dedi antea, ubi facilis lapſus fuit in ει et ιν, ut ſolennis ad ſecundum dat. in ν et iota poſt ſcripto, cf. 6, 1, 20. e. 6, 8, 1., in hanc Vs., *neque* enim *iudicium* alicui *impertiens* (i. e. concedens, permittens,) neque *defenſionem*, quam Lat. formulam reſpexerit Noſter in ſua, per analog. conflata, cf. Phil. p. 753. D. m. *τίθησι πρόγραμμα, δι' οὗ — μηδὲ λόγου μεταδοὺς, ἀλλ' ἀκρίτως καταδικάζων*, *ne* cauſae *quidem* dicendae *poteſtatem* faciens, *ſed* iniudicatos *condemnans*, et Dem. 1316, 13. *ὡς οὐδὲν' ἀπεστερεῖτε οὔτε κατηγορίας, οὔτ' ἀπολογίας*, in quo ſubſt. add. Ind. 371, 27. 244, 25. Denique ad Capit. p. 31. *ſine* iudicio, *ſine* accuſatione, *ſine* delatore, *ſine* defenſione *omnes* interemit, *omnium* bona *ſuſtulit*, Caſ. N. 1. ſine Vs. tenet vulg. textum „*μ. κρίσει τ. — μ. ἀ.*" quem dat. rei non auſim tueri hinc, quod v. *μετέχειν*, vulgo habens non modo gen. rei, ſed etiam acc., occurrat tamen etiam cum dat. rei, cf. Bauer. philol. p. 49. m. p. ſq. m. Nam talis dat. non repertus eſt in noſtro v. ap. alium ſcriptorem, nec fingendus ex iſta analog. v. *μετεχ.*, quoniam ſufficit noſtra emendatio in acc., qui habet auctoritatem veterum ſcriptorum atque uſum loquendi, contra quem nihil affingi Noſtro decet. Caeterum P. aberravit in pron. *τινὶ* ad ſubſt. rei utr. relato.

πάντας οὓς) P. libertatem, etiam in ordine enunciatorum alio, it. in

δως ἐφόνευσεν. ἐγένετο δέ τις καὶ Ὀσροηνῶν τοξοτῶν ἀπόστασις[k], οἱ, πάνυ ἀλγοῦντες ἐπὶ τῇ Ἀλεξάνδρου τελευτῇ, περιτυχόντες τῶν ἀπὸ ὑπατείας[l]

21. fecit. Oborta etiam eſt quaedam Osrhoënorum ſagittariorum defectio: qui valde dolentes Alexandri nece, cum incidiſſent in quendam ex

k) In Ms. Ba. colon, ut punctum in A. al. l) ὑπατίας Ms. Ba. v. N.

omiſſo adv. tum *αἰφν.*, cf. 4, 9, 14. *ταχέως* tum *ἀφειδ.*, ut 5, 8, 8., deſeruit quoque Sch. in „*σ. correptos* ſubito *interfecit*“ juncto per analog. cum adv. hoc, cf. Stp. Th. „Ariſt. Nub. *ταχέως ταυτὶ ξυνάρπασον*“ ſed phyſice iterum L. N. T. Rs. O. V. 6. Luc. it. cum dat. et gen ap. Ael. V. h. *χειρὶ τοῦ ποδὸς*, i. q. pr. *λαμβάνει τοῦ ποδὸς*, it. *ἐπὶ τιμωρίαις* Di. H. S. T. 1. (ut 2. tropice,) it. Soph. Ai. *βίᾳ*, cuius Ind. adde v. 16. *ξυναρπάζω φρενὶ*, tropice, ut aliter de re Epict. H. tum ad Capit. p. 31. *et* plus *quatuor* millibus *hominum* occiſis, *ſe ſatiare non potuit*, Caſ. N. 2. „Hoc Capit. aliunde quam ex Herodiano; qui hoc ſolum: *πάντας οὓς ὑπ. – αἰφν. συναρπάσας ἀφ. ἐφ.* quoscunque *ſuſpectos* habuit, *repente* correptos, *ſine* miſericordia *occidit*. de numero occiſorum nihil. an ut facti invidiam minueret neſcio. ſed quin ita eius ſilentium Capitolinus ſit interpretatus, nullum dubium.“ At Noſter nec hic ſiluit per *πάντας, οὓς* λ. nec cap. ſq. §. 2. ſqq., cum Capit. facientibus et Angl. ap. Heyn. H. 4, 1087. i.

ἐγένετο) Servavit Bg. e P. omnia, praeter Lat. ad pron. *τὶς*, it. ad *τοξ.*, opprimens, ſecus ac ille, adverſ. *δὲ*, cf. §. 10. 5, 6, 13., ſed in formulam 6, 4, 13., ut in rem ipſam Angl. l. l., tempus, neſcio unde, definientes, *wenig Tage* darauf *erregten* die *Osrhoenier* — öffentlich *Aufruhr*, at Capit. c. 11. p. 31. *fuit* etiam *ſub* eodem *factio*, deſciſcentibus *ſagittariis* Oſdroenis *ab* eodem *ob* amorem *Alexandri* et *deſiderium*, quem *a* Maximino *apud* eos *occiſum* eſſe *conſtabat*, ad quae Caſ. N. 3. „et haec narratio tota ex Herodi. eſt, *ἐγ.* — *ἀπ.*“ dum Noſter reſpicit 6, 7, 18. *ὁ δὲ Ἀλέξανδρος — τοξοτῶν ἀριθμὸν πολὺν ἐπαγόμενος — ἐκ τῆς Ὀσροηνῶν χώρας*, λ, de horum animo addens hic opportune, quae ſupra 6, 9. tacuit, varians idem cum §. 10. e. noſtri cap. de miniſtris Alexandri *ᾔδει — ἀλγοῦντας ἐπὶ ἐκείνου ἀναιρέσει*, it. cum 4, 13, 4. *ἀλγοῦντα σφοδρῶς ἐπὶ τῇ τοῦ ἀδελφοῦ ἀναιρέσει*, dum Bg. ad *τελ.* ſervat Lat. P., qui liber in nexa periodo, reſolvens pron. relat. *οἳ* in meram cauſalem, pro *hi* enim, *cum* rel. ſ. *nam* hi, *cum* rel.

περ. τῶν ἀ. ὑπ.) *conſulares*, ſimiliter paullo ante §. 11. dixerat *τῶν ἀπὸ τῆς βουλῆς*. v. Vig. 9, 1, 14. Caeterum Capit. c. 11. hunc hominem Tycum appellat, ac interfectorem eius Macedonium. *Stroth.*

Ap. Vig. p. 562. „*οἱ ἀπό τινος πράγματος* dicuntur aliquando, qui *re* aliqua *negotio* ve *perfuncti ſunt*, — *οἱ ἀπὸ τῆς ὑπατείας*, *qui* a *conſulatu*, i. e. viri conſulares, qui conſulatu defuncti ſunt, (ut Sb. Ind. v. *ἀ.* „*conſulares*, conſulatu *functi*“) Herodi. 7, 1. *περ. — τινὶ*, *cum* in *aliquem* ex *Conſularibus* et *Alexandri* amicis *incidiſſent*“ qui ſubobſcure tantum reſpicit ellipſin particip. *γινόμενον*, nec clare indicat, quam notionem huius v. hic ſumat, p. 224. Nr. 7. „*γενέσθαι ἀπό τινος πράγματος*, *rem* aliquam *paulo* ante *perfeciſſe*, et *quaſi* recentem eſſe *ab* aliquo

καὶ φίλων Ἀλεξάνδρου τινὶ [m], (Κουαρτῖνος δὲ ἦν ὄνομα, ὃν

Conſularibus et amicis Alexandri, (Quartinus erat ei

m) Loco ſignorum parentheſis in Ms. Ba. tantum ſunt commata. *Mart.* ut in edd. A. al.

negotio" ut Sb. Ind. praeterea v. ἀ. ad Noſtri 8, 2, 14. ἄνδρες δύο ἀπὸ ὑπατείας μὲν „ἀπὸ ὑπ. *ex* conſulatu, *poſt* conſ." ſed e noſtro loco Sch. in ὑπ. „οἱ ἀ. ὑπ. *exconſules*, conſulares." Igitur, quam §. 11., ſumo aliam hic notionem pr. ἀπὸ, et vel diſtantiae, intervalli, ſeparationis, vel loci et termini illius *a quo*; ubi ſuppleo alterum particip., ὄντων, *eorum*, *qui* procul *ſunt* a *conſulatu*, aut γινομένων, id que eodem ſenſu aut pro *venire*, v. c. *eorum*, qui *a* conſulatu *venerunt* ſ. *venerant*; ad quam poſtr. ſpectarit Vig. p. 225. i. „ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τῆς πυρᾶς γενόμενος, Alexander *autem* a *buſto* illo *rediens*" ut in primam cf. Sb. Ind. v. ἀπὸ „τῆς γῆς ἐγένοντο, procul *a* terra *in* altum *evecti ſunt*" immo *procul a* terra *eſſent* ſ. *abeſſent*. In alia quidem notione pr. ἀπὸ illa Sb., quae ſane et alibi occurrit, tempus ut innuat ſ. ſucceſſionem, pro Lat. *poſt*, et ſyn. *ex*, cf. G. Th. 447, 41. ſqq., opus ſit alio particip., veluti ζώντων, *eorum*, qui *poſt* geſtum *conſulatum* vivunt *adhuc*; ſicut cum his particip., it. cum καθεστώτων, conſiſtet alia haec praep. notio pro Lat. *abſque* ſ. *ſine*, et Gr. χωρὶς ſ. ἄνευ, qua de cf. Stp. Th. 1, 491. F. e., tacens de ſcriptura Ms. in ὑπ., a Sb. Ind. producta ſic „pro ὑπατείᾳ L. c. margo ὑπατίᾳ" e Zoſ. 5, 34, 12., ubi in ed. Cell. nulla Var. L., ſed in ed. Reitem. in N. g. „ὑπατίᾳ L. c. margo" mihi vero repertis his, ap. Suid. 3, 533. i. ὑπατεία, ἡγεμονεία, conſulatus, *principatus*, — Ὑπατία, ἡ Θέωνος τοῦ Γεωμέτρου θυγάτηρ, *Hypatia*, ſed praeterea per ει ap. Poſſ. Calt. et ſine Ind. Di. H. S. T. 1. 292, 9. 336, 14. 378, 35. 583, 14. 645, 34. 732, 2. it. per formulam ap. Eutr. Met. 4, 9, 6. μετὰ τοῦτον ἧκε τὰ τῆς ὑπατείας ἐπὶ Λούκιον λ. Ind. Cell. „τὰ τ. ὑ. *conſulare imperium*" et peculiari ſenſu, non pro honore ac magiſtratu, ſed pro dono et ſparſione conſulum, Salm. ad Vopiſc. T. 2. p. 501. a. m. 505 a. e., dum neglexit P. plane Noſtri formulam, ex analog. factam, eius nec ſimplicitatem tolerans in repetito nomine propr. et gen. Ἀλεξ., pro quo ſubſtituit merum pron. ἐκείνου ſ. αὐτοῦ, cf. 6, 9, 12. 6, 1, 16., ſervatus partim a Sch. in „περ. *quum* incidiſſent *forte* in *quendam*" per analog., ut variatur in tota formula τῶν ἀπὸ ὑπατ. pro illis §. 12. τὶς τῶν ὑπατευκότων; it. 2, 6, 12. et τὶς τῶν ὑπατευσάντων 2, 7, 6.

Κουαρτῖνος δὲ ἦν ὄν.) Leg. ὄνομα αὐτῷ. *Reiſk.* E P. obliquo pron. rectum etiam demonſtrat Bg., opprimens contra particul. δὲ, dum Sb. Ind. ſine Vs. hinc tenet „K. δὲ ἦν ὄνομα, pro τοὔνομα" quem artic. non addit Noſter in formula hac, (quanquam alii, cf. 5, 4, 4. et Zoſ. 2, 42, 9.) ſed ſemper pronominis demonſtr. dativum, niſi cum ſubſt. ὄνομα ſtat in acc., per ellipſin pr. κατὰ, cf. 7, 5, 3. Γορδιανὸς μὲν ἦν ὄνομα, κλήρῳ μὲν τὴν ἀνθυπατείαν λαχών, πρεσβύτης δὲ, λ. Quo caſu acceptum hic ὄνομα, faciet inutile illud pron. αὐτῷ, cum et libri id omnes hic neſciant, nec locus appareat, unde per vicinitatem litterarum exciderit, cum que ſequatur etiam aliud pron. relat., cohaerens cum nomine propr. et v. praemiſſo, *Quartinus* autem *erat* nomine, *quem* rel., *es war Quartin* mit Namen, *welchen* rel., vel, ſuppleto gen. pron. αὐτοῦ, Quartinus *erat* nomen *ipſius*, cf. 1, 2, 2. Bng. Inter quaerendum vero in-

Μαξιμῖνος ἐκπέμψας ἦν τοῦ στρατοῦ,) ἁρπάσαντες [n], ἄκοντα καὶ οὐδὲν προειδότα, στρατηγὸν ἑαυτῶν κατέστησαν [o],

nomen: quem Maximinus dimiſerat ab exercitu) correptum, invitum et nihil praeſcientem, ducem ſibi conſti-

n) Comma nullum in A. al., ſed aliquod mox poſt πρ. in edd. omnibus.
o) Hoc comma in Bs. al. pro puncto A. al. et colo Strp. rel.

veni tantum haec, ap. Herdt. 17, 49. ὄνομα δέ οἱ ἦν Ἄτυς, ſed ἀνὴρ, τῷ οὔνομα ἦν Δηιόκης 49, 6. cf. 54, 73. 231, 70. 271, 96. 307, i. 317, 33. 347, 11. 350, 12. 29. 352, 56. 85. 353, i. 361, 88. 362, 97. 99. 6. 383, 14. 636, 77. cf. 256, i. tum οὔνομα δὲ γυναικὶ ἦν — Κυνὼ 55, 19. cf. 305, 68. 741, e. it. Τόμυρίς οἱ ἦν οὔνομα 97, 15. it. ποταμός ἐστι —, τῷ οὔνομα Κόρυς 197, 41 cf. 306, 4. 359, 95., ſed per alium ordinem ἔστι δὲ τῷ χώρῳ τούτῳ οὔνομα Ἴρασα 351, 38. et τῷ δὲ χώρῳ τούτῳ οὔνομα Αὔγιλά ἐστι 361, 71. coll. l. 88., ſed 306, 16. οὔνομα δὲ ἔχει τά περ ὁ χῶρος αὐτὸς Γέῤῥος, cf. in varia ib. 84, 52. 87, 39. 116, 62. 172, i. 180, 73. 184, 7. 187, 25. 241, 38. 282, 64. 286, 97. 289, 91. 347, 11. 354, 55. 356, 12. 366, 30. 397, 22. 419, 84. 634, 21. 654, 10. 682, 29. tum ap. Thuc. modo ſyn. formulas, ut τὸ τρίτον μέρος, ὃ καλεῖται Λευκὸν τεῖχος 67, 92. cf. 239, 53. 253, 18. 263, 10. 279, 49. 299, 25. porro ap. Xen. Cyr. et Hell. nil tale, ſed ap. Ἀνβ διὰ μέσης δὲ τῆς πόλεως ῥεῖ ποταμὸς, Κύδνος ὄνομα 1, 2, 23. e. Th. V. 2. p. 15. i. *cui* nomen *Cydnus*, cf. 1, 4, 4. 6, 2, 3. Th. p. 26. e. 332. i., ſed Ἀρκὰς δέ τις, Ἄριστος ὄνομα 7, 3, 23. Th. p. 406. f. 12. i. *cui* nomen *Ariſtus*, at ὄνομα δ᾽ ἦν τῇ πόλει Μέσπιλα 3, 4, 10. Th. p. 167. cui *nomen* erat *Meſpila*, cf. 4, 7, 21. Th. p. 241. e., ſed per aliam phraſin 4, 4, 4. cf. §. iq. ad Μακεδ. e Dion. H., ſed in rem ipſam Exc.

ὃν Μαξ.) Sch. in „ἐκπ. *dimiſerat* e *caſtris*“ in poſtr. e P. qui libere addiderat adv. cf. 6, 5, 17. dum Noſter varians reſpexit ad §. 7. priva v. ἀπεσκ et ἀπεσεισ., per que analog. dans ἐκπ. ἦν cum gen. τ. στρ., ſed G. Th. utr., Bg. et P., *dimitt.* cum *ex* et *a.* In ſqq. liberum P. retinet Bg. modo ad ἁρπ., ſed partim Sch. „correptum, *invitum* faciunt Imperatorem, πρ. ante *ſcientem* ſ. *cogitantem* nihil *tale*, κατ. delegerunt *ducem*“ conflatis per analog. omnibus, cf. Ind Iſ. P. Mor. „στρατηγὸς κατέστη“ e ſ. 25. i. cui add. p. 25. e. στρατηγοὶ καταστάντες αὐτῶν, ſed in ἁρπ., ſic abſolute poſitum, N. T. Io. 6, 15. γνοὺς, ὅτι μέλλουσιν ἔρχεσθαι καὶ ἁρπάζειν αὐτὸν, ἵνα ποιήσωσιν αὐτὸν βασιλέα, cum L. Fi. p. 138. e. Nr. 4. „comprehendere *aliquem*, utut *non conſentientem* aut *invitum*“ tum ap. Rs. O. Aeſch. V. 3. p. 164. l. 6. οὐδὲν προειδόμενος, ὧν λ., quo de med., tacentibus lib. de V. med., cf. Hly. 2, 1027. i., ſed cum gen. ſ. acc. Bud. C. Ind. Sb. (ubi et Pol. μηδὲν τοιοῦτον,) it. ej. Di. H. T. 1. Diod. S. 1, 36. l. 17. Fi. The. 22, 2. e. cum Thuc. Schol., apud quos, una cum Abr. Dl. ſunt exempla v. act. cum gen., quo ſpectat Suid. 3, 182. m., ut in act. cum acc. rei ſ. perſ. cf. L. N. T. Poſſ. Call. Hom. Hsd. Orph. Thuc. Rs. O. V. 6. (Dem. Luc. et Fa. Ae.) ſed cum adv. V. 8. And. et abſolute ſine Ind. Xen. Cyr. 1, 4, 6. Caeterum noſtra comparat Caſ. ad Capit. p. 32. ipſi *Tycum* ex *ſuis* ſibi *ducem* atque *imperatorem* fecerunt, *quem* Maximinus *privatum* iam *dimiſerat*.

πορφύρα τὲ καὶ πυρὶ πομπεύοντα [p], ὀλεθρίοις τιμαῖς [q]

tuerunt: purpura que, et igni praelato, funeſtis hono-

p) Ms. Ba. nihil variat. *Mart.* nec Mss. rel., ſed πορφύραν in acc. A. al. et πομπεύοντι Ing. e Stp. cum depravatione, v. N. q) Comma hic Stp. al. ſuſtuli cum A. al., etiam e Vs. Bg.

πορφ. — π. πομπεύοντα) Scribo προπομπεύοντι. *Steph.*, ut cum ſupra aliquoties, tum infra 7, 6, 4. *Sylb.*

Quem et in Ind. ponentem „pro προπομπεύοντι πυρὶ" male ceperit illum Eſchenb. p. 521. „Sb. recte, meo quidem iudicio, προπομπεύοντα" ſed Sch. in πορφ. modo „inſigni imperat. (at) πυρὶ πομπεύειν, *igne* praelato *deduci* in pompa, πομ. π. *cum pompa* incedentem *igne*. Pol. *praelato igni*. Qui videtur legiſſe, ſicut etiam Stp. et Sb. προπομπεύοντι, ut 2, 8, 10. In Ingolſt. ed. ſcribitur πομπεύοντι" quod eſt mendum e Stp. male intellecto aut exſcripto. Sed Caſ. ad Capit. p. 32. N. a. m. „πορφύρα τε καὶ πυρὶ προπομπεύοντι — ita corrigendum — ὀλεθρίοις τιμ. ἐκ. Capit. *quem* quidem *et* purpura *circumdederunt*, regio *que* apparatu *ornarunt*. appellat *regium ornatum*, ignis praelationem: quod inter inſignia imperatoriae maieſtatis fuiſſe vel praecipuum unus ex antiquis diverſis locis docet nos Herodianus." Et ſic, non animadvertente Leisn., legit quoque Bg. cum P. (uſus quippe Lat. illo, quo reddit 2, 3, 5. v. προπομπεύειν, uſitatum Noſtro ſupra aliquoties cum ſubſt. πῦρ, quaſi exciderit praep., ſed confuſae ſint in fine vocales iterum, cf. 2, 1, 15. εἰςελθ. 5, 3, 25. χλαμ. Ego quidem, dum Mss. accedant alii, nunc cum noſtris manſerim adhuc in v. vulg., ſumens notione illa Sch., *in pompa* ſ. *palam* incedentem, *ingreſſum*, ductum, *cum purpura* et *igne*, i. e. indutum purpura *et* igne praelato, ut dederit Noſter cum abl. ſuis ex analog., quales caſus novit Stp. Th. et Thom. M. p. 730. m., cf. de perſ., abſolute Ae. ep. S. Fi. The. cum Gs. Chr. per veros numeros 10, 15, 5. (ut paſſ. ap. Cup. Obſ. 1, 12. p. 101. m.) ſed de re, ut idolis, Diod. S. 2, 153. i. cum N., porro tranſitive, cum acc. perſ., pro ducere aliquem in pompa palam que, ap. Pal. Fi., ſed tropice, de perſ., cum acc. rei, pro gloriari, iactare, ap. Ioſ. 2, 179. ſ. 2. i. (ubi in rem critic. 1, 483. c. 4. e.) tum nominatim cum acc. affini πομπὴν Polb. et Ienſ. L. L. (i. q. ποιεῖν πομπὴν ap. Xen. Z. Pol. et Ἀνβ.), ſed vario ſenſu Hſy. Suid. D'Orv. Ch. p. 364. i. 461. e. Dem. Luc. Dion. C. et Di. H. S. T. 1. denique cum acc. perſ., pro mittere, Hom. cum Caſ. ad Ath. 2, 346. In quam rationem noſtram pertinent fortaſſis illa ap. Capit. l. l. ſubiecta, *et* quaſi *ſui milites* obſepſerunt, *et* invitum *quidem*, quae, in N. non explicata, ſic acceperim, ut milites hominem, in medio ſui ductum, circumdederint, ut ſupra Iulianum Praetoriani 2, 6, 19. ἀναλαβόντες — τὰς πανοπλίας, καὶ φράξαντες αὐτοὺς οἱ ϛρατιῶται εἰς φάλαγγος σχῆμα, — ἐν μέσοις αὐτοῖς ἔχοντες τὸν ἴδιον βασιλέα, — ἀνήγαγον αὐτὸν λ. Caeterum variarit hic Noſter per abſolutum ſubſt. πορφ. pro ſuperiorum locorum πορφ. βασιλικὴ ſ. βασίλειος, cf. cum προπομπεύοντος τοῦ πυρὸς 2, 8, 10.

ὀλεθρ. τιμ.) E noſtra ratione poſt vulg. πομπ. comma obtinet, tollendum illud in coniectura iſta aliorum προπομπεύοντι, quae et inducat aſyndeton, in tertio hic membro ὀλ. τιμ., et cum priora duo copulentur per τὲ καὶ, aut ſaltem ſecundum πυρὶ per καὶ, quoniam τὲ potius pertinet ad v. ἐκοσμ. per ſeriem hanc κατέϛησαν — τὲ — ἐκοσμ. cui et

ἐκόσμησαν [r], ἐπί τε τὴν ἀρχὴν ἦγον [s] οὔ τι [t] βουλόμενον. ἐκεῖνος μὲν [u] οὖν, ἐν τῇ σκηνῇ καθεύδων, ἐπιβουλευθεὶς νύκτωρ, αἰφνιδίως [x] ἀνῃρέθη ὑπὸ τοῦ συνόντος αὐ-

ribus condecoratum, ad imperium adduxerunt minime volentem.
22. Qui quidem in tabernaculo dormiens, inſidiis exceptus noctu ſubito interfectus eſt a contubernali

r) Comma hoc in Bs. 1. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. s) Colon in Ms. Ba., ut punctum in ed. A. et comma in Stp. al., ſed nihil in Bs. 1. R. al. t) οὗτοι Ms. Ba. v. N. u) Mendoſe omittit μὲν Lu., ut ſq. ἐν Bc. 2. x) αἰφνηδ. Ms. Ba., ut §. 20.

reſpondet proximum τὲ — ἦγον, unde poſt ἐκοσμ. non procedit maior diſtinctio. Hic quidem P. appoſitionem ſumſit, (ut editores quidam, poſito poſt τιμ. commate,) per expletum adv. *ſcilicet*, cf. 5, 4, 4., dum Bg., ſecus ac P., ſecundum τὲ poſt ἐπὶ opprimit, ſed ex illo retinet v. ἐκοσμ., mutatum in particip. paſſ., et ſic ſine commate iungit ὀλ. τιμ. cum v. ἐκοσμ., atque adeo etiam priora ſua πορφύρᾳ τὲ καὶ πυρὶ προπομπεύοντι cum extr. membro ἐπὶ τὴν ἀρχ. ἡγ. Mihi quidem facilior ſeries videtur in vulg. πόμπ. et ſeries illa, quam modo demonſtrabam, κατέστησαν, — τὲ — ὀλ. τιμαῖς ἐκόσμησαν, ἐπί τε — ἦγον, variante Noſtro cum 3, 6, 12. αὐτὸν — τιμῇ καὶ δόξῃ ἐτιμήσαμεν καὶ ἐκοσμήσαμεν, per formulam privam, per ſubſt. unius numerum, et per adiunctum adi. ὀλ., cf. 3, 7. 20. πρὸς ὀλίγον ἀπολαύσας ὀλεθρίου τιμῆς, ignorante Stp. Th. Lat. Bg. e P., qui liberior in ſqq., etiam per ordinem enunciatorum, ubi per copiam Noſter addit οὔ τι βουλ., ſyn. priori ἄκοντα, varians cum 6, 8, 14. ἄκων καὶ μὴ βουλόμενος, ubi Ms. aliter tentabat, negativam quidem, ut hic pron., cf. 6, 5, 12. m. πάνυ τὶ et 2, 10, 12. e. οὔ τι γὲ, dum Bg. cum Ind. Sb. „οὔτι βουλόμενος, minime *vol.*" forſan negligit rurſus pron., reddens quippe ſuo Lat. etiam ſimpl. οὐκ 6, 3, 1. etc. cf. Dev. p. 307. i., ſed 5, 1, 10. in plenam hic formulam ἐπὶ τ. ἀρχ. ἡγ., ex analog. conflatam.

ἐκεῖνος μ.) E P. duxit Bg. partim, pron. demonſtr. cum οὖν mutans in unum pron. relat., ut in ſyn. οὗτος §. 12. et ὁ δὲ 2, 6, 15. etc., ſpreta iſtius formula adverbiali temporis ad Gr. καθ. λ., ex analog. factam, (cf. G. Th. 267, 55. „Plaut. — dormibo *placide* in *tabernaculo*") it. in νυκτ. cum ἐπ. aut cum ἀν., dum plane omittit P. adv. utr., ſed poſtr. αἰφν. iterum, ut §. 19., ſed Bg. primum νυ. ſeparat commate a v. ἐπ., deſerta P. formula ſyn. et ſua ad variatum 5, 8, 3. ἐπιβουλευόμενον ὑπὸ τοῦ λ., cf. Stp. Th. 1, 771. A. e. in paſſ. „ἐπ. — alicubi per nomen redditur, ut ap. Herodi. 7. ἐπ. ἀνῃρέθη, (ſic ſine iota, ſecus ac in ed.) *ex* inſidiis *occiſus eſt* ſ. per *inſidias*" clam ſic e P., ut ap. Xen. Hell. 1, 4. 6. ἐπιβουλευθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν λ. *circumventum* inſidiis *illorum* fuiſſe, *qui* rel. Ioſ. 2, 54. ſ. 6. e. ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ τῶν τὰ Ἀντιόχου φρονούντων, τελευτᾷ, *ex* inſidiis *eorum*, qui *Antiocho* favebant, *occubuit*, et Ael. V. h. 8, 9. p. 542. e. πάλιν αὐτὸς ἐπ. ὑφ' ἑτέρων ἐτελεύτησεν, *ipſe* rurſus *ab* aliis *per* inſidias *occiſus*, vitam *finiit*, ut ad Iſ. Ev. p. 15. e. εἷς γὰρ τῶν δυναστευόντων ἐπιβουλεύσας, τὸν τύραννον ἀπέκτεινε, Ind. Fd. „*per* inſidias *necavit*" Bg. formulam tenente G. Th. tantum per act. in ſubſt. 1142, 46. Por-

τῷ καὶ δοκοῦντος φίλου, τῶν τε Ὀσροηνῶν πρότερον ἡγουμένου[y], (Μακεδὼν ἦν ὄνομα αὐτῷ,) καίτοι[z] τῆς ἁρπαγῆς καὶ τῆς ἀποστάσεως ἀρχηγοῦ καὶ ὁμογνώμονος[a] τοῖς Ὀσροηνοῖς γενομέ-

ſuo, et, ut videbatur, amico, Osrhoënorum antea duce, (Macedoni erat ei nomen) quamvis raptionis ad imperium, et defectionis auctor ac comprobator Osrhoënis

y) In Ms. Ba. pro ſignis parentheſis iterum ſtant cola. *Mart.* Signis deſtituuntur, illis A. al., ſed colon habent Ox. cum Ed., ut nihil Bs. 2. L. et Pat., pro commate Bs. 1., ſed puncto A. Stp. rel. z) In Ms. Ba. τι ſcribitur. Vnde ſuperius §. 5. i. τι explicari poteſt. *Mart.* In edd. diviſum καί τοι, praeter Bs. 2. L. Stp. al. cf. 6, 1, 20. m. et N. a) In Ms. Vi. καὶ ὁμογνώμονος deeſt. *Loc.*, ut in Excpt. Mss. Ba. et Ve. erat modo „ἀρχηγοῦ τοῖς λ." v. N.

ro, praeter P. liberum pron. τινὸς, cf. §. 8.. formulam τοῦ συν. ἀ. mutat Bg. cum eodem in ſubſt., liberius multo, quam ſupra aliquoties, cf. 6, 8, 15., ſeverior in ſq. δοκ. φ., at partim tamen ex iſto, cf. 6, 5, 2. et in rem ap. Capit. p. 32. m., *ſed hic* Tycus *dormiens* domi *ſuae* ab *uno* ex *amicis* ſuis *interfectus eſt*, ad quae Caſ. N. 2. „tentorium vocat domum militis. Herodi. ἐν τ. σκ. καθ."

τῶν τε Ὀσρ) Liberum P., etiam in ordine Noſtri, deſerit Bg. per ſyn. ſubſt. et propterea omiſſa copula τὲ, e Sch. „ἡγ. *ducis*" cf. 6, 3, 1. et ap. Capit. l. l. qui *ſibi* doluit *illum* eſſe *praepoſitum*, Macedonio *nomine*, ubi contra Caſ. N. 3. „ſcribe, *Macedone* nomine. Herod. Μακ. — αὐτῷ" Salm. recte nil novat, dum P. opprimit pron. αὐτῷ, expreſſum hic per variationem cum §. pr. Κουαρτῖνος δὲ ἦν ὄνομα, ut contra δὲ oppreſſum, cf. 4, 12, 1. Ἀδουέντος ὄνομα αὐτῷ et Dem. 1052, 10. Εὐπόλεμος ἦν αὐτῷ ὄνομα, it ſimul oppreſſum v. ſubſt. ap. Di. H. S. T. 1. 59, p. Σικελος ὄνομα αὐτῷ, nomine *Siculus*, ſed per alia genera 104, 11. 22. 124, 25., ſed Bg. ex illo ſervat alium caſum ad nomen propr. Μακ., cf. 1, 11, 3. 1, 2, 2. Bug.

καίτοι) Ms. unius hic res eſt a confuſione ſolenni, cf. §. pr. οὔ τι, ſed altera trium in omiſſis καὶ ὁμ. a lapſu ſcribae ſine conſpicua cauſa, etiam contra P. ipſum, quanquam contractiorem e ſumto hendiad. „primus *eisdem* autor *fuerat*" ut Sch. hunc locum ſubiecit illis ſuo ad 2, 6, 22. „ἀρχηγὸν καὶ αἴτιον, primum *auctorem*" copulante Noſtro de ſuo utr., quorum ἀρχ. aliunde tenet Stp. Th. per Lat. Bg., non vero eiusdem commodiſſimum ad ὁμ., ubi deterius Sch. „*eiusdem* ſententiae *cum* ipſis *exiſtente*" dum comparat Ind. Sb. e Zoſ. 2, 42, 8. τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς συνωμοσίας, coniurationis *principes*, cf. Polb. 2, 314. m. οἱ μὲν οὖν ἀρχηγοὶ τῶν κακῶν λ. *qui* defectionis *auctores* aliis *exſtiterant*, ſed 1, 517. e. τῆς — ἐδόκουν ἀρχηγοὶ καὶ καθηγεμόνες γεγονέναι, *duces* atque *auctores*, immo inverſo ordine, it. p. 594. ſ. 25. e. Sed per analog. cum adiunctis ſubſt., ubi Sch. „ἁρπ. *raptus* autor *ad* imperii *dignitatem*" ſed Bg. per brevius ſupplementum, (id que inſertum ſtatim verſioni, unde Leisn. hic et ſq. §. ſtrinxerat per lineam rubri coloris, ſubtus ductam)

νου[b]. *ὃς*[c], *οὐδεμίαν αἰτίαν ἔχθρας, οὔτε μίσους ἔχων, ἀπέκτεινεν αὐτὸς*[d], *ὃν ἥρπασέ τε καὶ ἀνέπεισεν*[e], *οἰόμενός τε, μεγάλα χαρίζεσθαι*[f] *τῷ Μα-*

23. fuit: qui nullam cauſam inimicitiarum aut odii habens occidit ipſe, quem rapuerat ad imperium et impulerat; putans que, magnopére ſe

b) Nihil hic in In. 1., ſed comma in 2. cum Be. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. c) *ὧς* mendoſe in Bs. al., ut et *οὐδὲ μίαν* A. d) *αὐτὸν* Ms. Vc., ſed Ms. Ba. nobiſcum, per comma etiam, ut et in A. al. v. N. e) Comma hoc in Bs. 1., pro puncto A. al. et colo Stp. rel. f) ita et Ms. Ba. *Mart.* cum Mss. rel. et edd. v. N.

quae notio ſubſt. peculiaris fuit ſupra in v. affini §. pr. Sed non neceſſarium ſupplementum ap. P. ad ſubſt. *τῆς ἀποστασ.*

ὃς οὐδεμίαν) Cauſam aliquam tamen ediderat Capit. cf. ante in N. ad *ἐκεῖνος*, ubi P. reſolvit particip., auctor idem Bg. ad particulam aliam in *οὔτε*, ſed liberior in ordine, it. in ſuppleto adv. *ὅμως*, ex particula illa *quum*, pro etſi, in reſoluto particip. cf. 2, 1, 11. 6, 9, 14. Sed in formula *αἰτ. ἐχ.* cum gen. adiunctis fortaſſis eſt Lat. hoc ſenſu, quem P. libere expreſſit, cf. G. Th. v. *hab.* 855, 82. ſqq. et v. *cauſ.* 813, 12. ſqq., cum ap. Gr. alio dicatur vario que, cf. ad 1, 11, 12. quibus add. Phil. p. 748. F. i. it. 3, 8, 6. e.

αὐτὸς ὃν ἡρπ.) Forte *ἀπέκτεινεν, ὃν αὐτὸς ἡρπ.* *Reisk.* Sic ſane Noſter §. ſq. e. cui hic aliter libuit ſcribere, quanquam P. libere tranſpoſito pron. cum Rs. facit. *Repetit autem idem Noſter rem prioris* §. *ἁρπ.* variando et addendo *ἀνεπ.*, ad quod demum P. ſimile illi *Bg. ſupplementum* adhibet, unde ſervatur *plusq.* Lat. ad Gr. aor. *Sed in Ms. alio* pron. caſu *lapſus eſt iterum in litteris*, cf. 5, 8, 12., et nominativus vulg. cum tertia v. *perſ.* ſtat iterum cum vi, cf. §. ſq. ad *καίτοι μεγ.* et *ἀπεκτ.* it. 6, 7, 11. e.

οἰόμενος — χαριζ.) Malim *χαριεῖσθαι*. *Stph.* Sed uſitatiſſima Graecis eſt enallage, praeſens ponere pro futuro, v. Ern. ad Xen. Mem. S. 2, 8, 5. et 3, 4, 5. *Leisn.*

Ad priorem quidem ib. locum nil deprehendi, ſed in alia cauſa aliquid ad 1, 1, 6. Sed idem Leisn. ad m. Ms. Bg. „leg. *χαριεῖσθαι*“ quod fut. ſervarit ille e P. ſyn. formula, inconſtanter verſatus ſupra in locis, ubi poſt v. *οἰ.* erat inf. praeſ., tum ſervando hoc tempore, cf. 6, 5, 15. 1. 5, 5, 9. e. 3, 3, 9. 2, 9, 6. e. 1, 17, 20. 1, 7, 9. m. 1, 4, 5. e. (ubi v. N. p. 98. e.) tum exprimendo per fut., ut 6, 7, 11., dum retinet vulg. tempus etiam Sb. Ind., ſed fert G. Th. quoque v. *put.* cum praeſ. inf., ubi fut. cogitari aeque liceat, 1188, 55. 57. denique Noſter, quanquam fut. adhibens §. ſq. poſt ſyn. v. *δοκ.*, tamen variare potuit, ut ſupra etiam poſt *οἰ.* poſuit fut. it. perf. et aor., uſus hic formula *μεγ. χαρ.* cum dat. alio ſenſu, quam ſupra 2, 3, 23., ubi Bg. partim e P., (mutans adi. *μ.* in adv., pro rem gratiſſimam facere, cf. 1, 4, 14. Exc.) it. in ſqq., ſpreto tamen caſu nominis propr., qui venit proprie hinc, quia pro gen. pron. *αὐτοῦ*, ſuppleto ad *τὴν κεφ.*, ſubſtitueret ille id nomen, cf. 5, 2, 1. et in rem Capit. p. 32. m. *qui* eum *Maximino* prodidit, *qui* que *caput* eius *ad* imperatorem *detulit*, ubi N. tacent, at hic

ξιμίνῳ, τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν [g] ἐκόμισεν. *ὁ δὲ [h] ἥσθη μὲν ἐπὶ τῷ ἔργῳ, στερηθεὶς δὲ [i] πολεμίου, ὡς ᾤετο, ἐκεῖνον μὲν,

24. gratificaturum Maximino, caput abſciſſum attulit. At is delectatus eo facinore, et privatus hoſte, ut putabat,

g) Comma hic nullum in Bs. 2. al. h) δὴ Lu. v. N. i) In Ms. Ba. ſic deinceps „στερηθεὶς δὴ πολεμ. — ᾤετο· ἐκεῖνον μέντοι, καίτοι“ ſed in edd. στερηθεὶς πολεμ. in A. al. et ἐκεῖνον δὲ, in Bs. 2. L. cum Par., quae et diviſum ferunt iterum καί τοι cum A. al. cf. §. 22.

membrum e particip. τ. κεφ. ἀπ. in medio collocatum eſt, carens propterea copula, ſed in v. ἐκ. pron. duo αὐτὴν et αὐτῷ deſunt.

ὁ δὲ) Copulam primam vulg contra ed. Lugd. (cf. 5, 7, 7.) agnoſcit P., et ſecundam, a Bg. inde per ſyn. expreſſam, quoque contra Ms., qui tentabat ſimiliter 5, 7, 1., ſed hic forſan ob priorem iam eandem δὲ, quae tamen et alibi concurrit, cf. 5, 7, 3. Unde, ſervata hac lectionis vulg. parte, copulabuntur enunciationes e vetuſto more ſingulares, et primum μὲν ſtabit ſolitarium iterum, quoniam non habet, quo referatur, aliud cum δὲ finiti temporis verbum. De Ms. quidem ratione alia ſimul videbimus in N. ſq. Sed in ἐπ. τῷ ἔ. Bg. e P., ut partim Sch. „ἡ. *gaviſus eſt* eo *fac.*“ dum variat Noſler cum 3, 3, 13. ἡσθεὶς τῷ γενομένῳ per adiectam praep., quam aſſumſerim in v. cum abl. nudo, ut faciunt in ſyn. χαίρειν ap. L. Boſ. Ell. p. 507. m., cf. (praeter Soph. Ai. v. 272. αὐτὸς μὲν ἥδεθ᾽ οἷσιν εἴχετ᾽ ἐν κακοῖς, ubi Schol. „ἤγουν, ἐπὶ τοῖς κακοῖς, οἷς εἴχετο“ per ſyn. praep., pro ἐν κακ., οἷς εἰχ., ſed v. 1104. δρῶντες ἃ ᾽ν ἡδώμεθα, cum acc. rei, vel nudo, cf. ad Herdt., vel per pr. κατὰ, quae et deſit in Thuc. ἥδ. βραχέα, pro adv. recte ap. Stp. Th.) abſolute Fa. Ae. Dem. it. per formulam Rs. O. V. 7. Ant. ἐὰν ὑμῖν ἡδομένοις ᾖ, ſed cum abl. rei ſ. perſ. Call. Thuc. Fi. Pal. Poſſ. Call., ad Herdt. N. Gron. p. 116. a. e. ad 173, 17. D'Arn. An. Cr. p. 160. e., porro cum pr. ἐπὶ Sb. Ind. cum Diod. S. 1, 68. l. 86. it. ὑπὲρ Rs. O. V. 6., ſed cum πρὸς Ael. V. h., ubi et per varia, ut ap. Ariſt. Kuſt. et Xen. Bach. cui add. Sy. 2, 25., ſed cum nominativo participii etiam Rs O. V. 4. tum in differentiam caſuum gen. et abl. Poſſ. Sy. ſed ab εὐφραίνεσθαι ap. Ammon., ut in rem critic. D'Orv. Ch. et V. Eur. Hipp. cum Suid. 2, 46. i. 80. m. et Hſy. 1, 1661. m. 1604. e. quo quis utatur ad Palaeph, Caeterum P. ſubſtituit nomen propr. pro artic. ſ. pron. ὁ, ut pro ſyn. ἐκεῖνος 6, 9, 11.

ὡς ᾤετο) Forte ὡς ᾤετο φλαύρου, vel εὐκαταφρονήτου, ἐκεῖνον, καίτοι κ. λ. ſine μέν. *Reisk.*

Haec ut ſunt violentiora, ita nec comparent ap. P., qui et hactenus liber, ut, perverſis verborum modis, repetito que v. ἥσθ., omittat formulam ὡς ᾤ., ut 4, 3, 15. m. it. particulam μὲν, quae e vulg. lectione ſecundum una in §. et periodo ſtet ſolitaria, ut alias in vicinia occurrit ſane, cf. ad Luc. 3, 92. b. N. 9. e. cum 2, 853. l. 44. ſq. D'Orv. Ch. p. 560. e. Abr. Dl. Th. p. 591. m., et poſt alia pron. ſupra, cf. 5, 5, 20. 5, 2, 13. Tamen non diffiteor, mihi arridere valde lectionem totam Ms., ὁ δὲ ἥσθη μὲν ἐπὶ τῷ ἔργῳ, στερηθεὶς δὴ πολεμίου, ὡς ᾤετο, ἐκεῖνον μέντοι, καίτοι — ἐλπίζοντα, — ἀπέκτεινεν, is vero laetatus quidem eſt eo facinore, *privatus* ſcilicet *hoſte*, ut *putabat*, illum *tamen*, quamvis *magna*

καίτοι μεγάλα ἐλπίζοντα, καὶ δοκοῦντα, ἀμοιβῆς ἐξαιρέτου τεύξεσθαι, ἀπέκτεινεν[k], ὡς καὶ τῆς ἀποστάσεως γεγονότα ἀρχηγὸν, καὶ ἀποκτεί-

illum, quamvis magna ſperantem, et exiſtimantem, remunerationem eximiam adepturum, occidit: ut qui et defectionis fuiſſet auctor, et oc-

k) Colon in Ms. Ba., ut ap. Bg.

ſperantem, — *occidit*, quae ſeries eſt lucida, ut ſumatur novum δὴ pro explicante, (ſic ſolenne Noſtro poſt verba, etiam poſt particip. cf. 1, 17, 8. e. 2, 15, 3.) tum totum membrum στερ. δὴ πολ., pro cauſa ſubiecta, et participium in notione cauſa, *quia* ſcilicet *privatus* eſſet *hoſte*, porro, quanquam non neceſſario, hoc membrum cum altero ὡς ᾤετο in parentheſi, denique novum μέντοι pro δὲ, a P. quoque oſtenſum in *tamen*, ſed ſolenne idem Noſtro poſt μὲν, cf. 1, 9, 15. 6, 1, 2. ubi exciderit τοι ob ſq. καὶ, aut ob καίτοι, tanquam moleſtum auribus ob τοι idem, violenter oppreſſum fuerit, cf. 2, 5, 6., cum Noſter non refugiat ſimiles in vicinia ſyllabas et finitiones, cf. 6, 7, 6., ſed in variationem 2, 3, 19. τῶν οἰκείων στερηθεὶς, quod hic cum adiuncto gen. perſ. per analog., et, P. deſerto, recte explicatum a Sch. „*liberatus* ab *hoſte*.“

καίτοι μεγ.) P., (retentus a Stp. Th. in v. ἐξαιρ.) ſervavit non ſeveritatem quidem, at Noſtri copiam in ſubiecta explic., conflatis per analog. μεγ. ἐλπ., ſed et rel. cum variatione 1, 9, 12. e. ἐλπίσαντος, ἀμοιβῆς μεγαλοδώρου παρὰ τοῦ βασιλέως τεύξεσθαι, quo in v. non explet Bg. pron. ἑαυτὸν, ſecus ac P. cf. 6, 5, 4., ſecutus notionem iſtius act. in v. δοκ., non vero libertatem in ſqq., ubi rurſus repetit Noſter per copiam cauſas pr. cum variatione, in primis etiam in ordine pron. αὐτὸς, hic valituri quoque pro Lat. *ſponte*, ex oppoſ., cf. Harl. Chr. P. p. 74. v. 12. M. O. A. V. 3. p. 372. Pierſ. Ver. p. 38. e. Ern. ad Hom. Ὀδ. π', 294. ad Call. p. 41. b. m. vs. 6. p. 188. vs. 213. it. ad Xen. M. S. 1, 3, 7. cum Ind. Z., it. Ἀνβ. et Pol., at in pr. περὶ Bg. ſenſu Kypk. 2, 379. e., ſed in ſq. variationem 3, 6, 3. ἄπιστον καὶ ἀγνώμονα πρὸς τὸν — φίλον, cum noſtro loco comparante Sb. Ind. aliquem e Xiph. 369, 31. πῶς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, ἄπιστος οὕτω περὶ ἐμὲ γεγενημένος; quo pacto *enim* mihi *credat* is, *qui* mihi *tam* infidus *fuerit?* ubi, P. deſerto liberrimo, Bg. formulam adhibet, ignoratam G. Th. Sed Ms. aliud tempus ad ἀποκτειν., praeſ. pro aor. 1., ut alibi in alio verborum tempore, cf. 6, 3, 9. e. ἀμυν., hic in particip. fuerit ex lapſu in litteris, cf. 5, 4, 23. διωξ., etſi praeſens per ſe procedit, pro praet. (quale proprie habetur in pr. γεγονότα) acceptum, ſicut cum vulg. tempp. hic aor. ante copulatur eodem ſenſu ἐλπιζ. et δοκοῦντα, et ipſe P. habet ſubſt. affine *interfectorem* aeque inſinitae notionis latae que, ac Grr. aor. et praeſ., cf. 1, 4, 8. κυβερν., iunctis adeo per hanc §. temporibus ſimul variis et omnino quatuor, praeſ., perf. aor. 1. et 2. tum per variationem, copiam et polyptoton quoddam nominatim γεγονότα et γενόμενον. Caeterum in rem ap. Capit. p. 32. e. ſed *Maximinus* primo *ei* gratias *egit*, poſtea *tamen* ut *proditorem* odio *habuit* et *occidit*, tacentibus hinc N., ſed recte Angl. ap Heyn. 4, 1087. m. *der ihn* — hinrichten *lieſs*, unde ad ἀπέκτεινεν hic omiſit Noſter adiunctum in pr. §. pron. ἀπέκτεινεν αὐτὸς, λ.

εαυτα [1], ὃν αὐτὸς ἄκοντα ἀνέπεισεν, ἄπιςόν τε γενόμενον περὶ τὸν Φίλον. τοιαῦται

cidiſſet, quem ipſe invitum impulerat, infidus que exſtitiſſet erga amicum. Hu-

1) ἀποκτείνοντα Ms, Ba. v. N.

τοιαῦται) Deſertis P. liberis, ſed et recto illo Lat. ad δὴ, (*igitur* tales *quidem* aliquae *cauſae*,) reddit Bg. principium, (conflatum a Noſtro per analog., variando cum 4, 9, 2. e. ἡ δ' αἰτία — τοιάδε τις ἦν) ut alias, ſeverior idem ad ſubſt. duo cum v. ἠκ. per analog. conflato de re et cum pr. εἰς, ubi Sch. „ἠκ. ψ. εἰς τρ. acuerunt *animum* ad *truculentiam*" ſed Stp. Th. „εἰς ὠμ. ἠκ. τὴν τ. Μ. ψ. *Maximini* animum ad crud. *exacuerunt* et *incitarunt*" partim e P. ut Poſſ. Call. „*M.* an *ad* crud. *exacuerunt*" ne reperiente, praeter Hſy., tropice etiam cum acc. rei nudo ap. Suid. 2, 50. e. τὴν προθυμίαν, it. de perſ. cum praep. Rs. O. V. 8. Dem. et V. 4. p. 274. e. θυμοὺς ἐπ' ἐλπίδι τῆς ἐλευθερίας ἠκόνησαν, it. cum alio iſtius praep. caſu ap. Xen. Oec. 21, 3. οἱ μὲν τῶν κελευςῶν δύνανται τοιαῦτα λέγειν καὶ ποιεῖν, ὥςε ἀκονᾷν τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὸ ἐθελοντὰς πονεῖν, Th V. 4. p. 401. *ut* hominum *animos* exacuant *ad* ſponte *laborandum*, ſed cum acc. perſ. Ind. Dem. ἐφ' ἑαυτὴν ἀκ. τὴν πόλιν, ubi et abſolute per veros numeros 784, 10, at Di. H. S. T. I. ἀντὶ τῶν ὅπλων ἀκόνα πάλιν τοὺς λόγους, partim phyſice, ut ap. Luc. 2, 828. e. τὴν μάχαιραν ἐπ' ἐμέ, ſed cum ſolo acc. rei, τὸν κεραυνὸν ib. 1, 129. e. it. τοὺς ὀδόντας Aeſ. Fa. it. τὰ δρέπανα Geop. ubi et med., ut ſine Ind. Xen. Hell. 7, 5, 20. e, ſed ap. Ioſ. 2, 122. i. πάλαι ἐπ' αὐτὸν ἠκονῆσθαι ξίφος, iam pridem *Alexandrum* in *eum* exacuiſſe *gladium*, (cf. ſubſt. ἀκόνη ap. Suid. et Foeſ.) cf. de re ap. G. Th. v. *ac.* et *exac.*, dum Bg., ſecus ac P., libere opprimit acc. rei τὴν ψ., forſan ob formulam ſuam ad ſq. membrum, ubi, P. deſerto, Sch. „πεφ. *animam* aptam, *natam* ad hunc affectum" ſed Sb. Ind. „οὕτω πεφυκώς, ea *natura* ſ. *ingenio* praeditus" denique Stp. Th. 4, 265. F. „*quae* iam *antea* talis *ſuapte* natura *erat*" pro quibus malim *animum*, et *antea* ita *a* natura *comparatum* ſ. *factum*; etſi haec ſunt alia Gr. illa φύσει φύεσθαι, cf. Fi. Ae. cum Rs. O. V. 6. it. Polb. 1, 432. i. τοῦτο πέφυκε καὶ φιλεῖ συμβαίνειν κατὰ φύσιν, ita *comparatum* natura *eſt*, cf. laud. ad 1, 17, 14., maxime Suid., conflato hic per analog. v. πεφ. cum duobus adv., et nominatim cum οὕτω e Lat. formula, quam modo ponebam, cf. G. Th. v. *compar.* 1072, 69. 84. ſqq., ſed in rem e Capit. ſupra ad §. 11. i., etiam in variationem ἔτι δὲ καὶ μᾶλλον αὐτὸν εἰς ὠμότητα καὶ τὴν πρὸς ἅπαντας ὀργὴν προυκαλέσατο συνωμοσία λ., adiuncto hic per copiam ſyn. ſubſt. τραχ., ubi Stp. Th. v. e. „ἔτι — ψυχ. *exaſperabant* atque *ad* ſaevitiam *acuebant*" modo in poſtr. Lat. diſcedens a P. libero; dum G. Th. cum Gr. n. „*aſperitas*, — contraria eſt lenitati" hic, opinor, tropico ſenſu, fere i. q. ὀργὴν l. l., ſed, quoniam animo tribuitur, ira vehemens et ingens, quae maxime cernatur in triſtibus cogitatis et inimico odio et cupiditate fera iram proferendi per dura et inhumana dicta, forſan et facta, ubi copulabitur cum ſq. per ſyn. copiam, ut dixi, cf. pro crudelitas Cell. Eutr. Met. et Dd. Sic. 1, 53. l. 94., it. l. l. e Capit. triſtior *et* immanior *factus eſt*, it. pag. 43. m. exclamabat *incondite*, rel. it. in ſq. *cauſa* autem *iracundiae* —, ardentem *igitur* Maximinum *iracundia* —, quum *furorem* ſuum *tenere* non *poſ-*

μὲν δή τινες [m] αἰτίαι ἔτι μᾶλλον εἰς τραχύτητα καὶ ὠμότητα ἠκόνησαν τὴν τοῦ Μαξιμίνου ψυχὴν, καὶ πρότερον οὕτω πεφυκυῖαν. ἦν δὲ καὶ τὴν ὄψιν φοβερώτατος, καὶ μέγιστος τὸ σῶμα [n], ὡς μὴ ῥαδίως αὐτῷ τινα [o] μήτε Ἑλ-

iuscemodi ſcilicet quaedam cauſae adhuc magis ad aſperitatem et crudelitatem acuerunt Maximinum, et antea talem 26. ſuapte natura. Erat autem et adſpectu maxime terribilis, et maximo corpore: ut haud facile ei quisquam

m) Sic Ms. Ba. ed. A. al. pro δή τινὲς Stp. rel. cf. 6, 9, 8. 13. n) Comma hoc diſerte in Ms. Ba. cum A. al. pro puncto Bs. 2. ¦R. al. et colo Stp. rel. o) αὐτῷ, τινὰ Ms. Ba. cum Stp. rel., ſed cum nullo acc. A. al. cf. 5, 7, 14.

ſet, it. p. 48. e. *ſenatus* Maximini *et* naturalem *et* iam *neceſſariam* crudelitatem *timens*, rel. Caeterum poſt §. 11. rediens hic ἔτι μᾶλλον non erit tam in notione ſuperlativi, quam incrementi adhuc maioris, cf. 1, 3, 8.

ἦν δὲ) Ordinem deſeruerat P. et gradum ad φοβ. (ut tacite Stp. Th. v. ὄψ. 2, 1380. B.) it. ſeveritatem in rel., omiſſo et adv. ῥαδ. cf. 3, 3, 6., dum ſervat Bg. inde Lat. modo ad μαχ. et τὴν ὄψ., quem acc. ellip. tic. dederit Noſter ex analog. cum ſuperl. φοβ., (quoniam, laudato loco noſtro, in M. O. Nov. T. 3. p. 34., pro ſupplemento ad V. 10. p. 215., afferuntur tantum exempla adi. gradus poſitivi cum tali acc., ut νεανίας μέγας, φοβερὸς τὸ βλέμμα, et ſyn. ὁ νεανίσκος μέγας τε ἦν καὶ φοβερὸν ἔβλεπε,) ut et alterum τὸ σ. cum μεγ., cf. Poſſ. Sy. p. 62. e. ſq. „πειρῶ τὸ μὲν σῶμα εἶναι φιλόπονος, *corpore ſis laborioſus*, — et praepoſitione κατὰ addita, — ὃς κατὰ σῶμα καλὸς, λ.“ tum Fi. Pal. μέγας τὴν ἰσχὺν, it. Ael. V. h. „μέγας ἰδεῖν τὸ σῶμα“ ſed Hsd. κράτεϊ μέγιστος, et in hunc ſuperlat. univerſe L. N. T. Call. Lyc. Theogn. Plut. Hs. Rs. O. V. 4. 7. utr. 8. And., ſed 6. πίστιν, ἥ τις ἐστὶ μεγίστη λ. pro πίστιν μεγίστην, cf. 1, 11, 11. e. p. 451. e. porro μέγιστος pro μέγας ap. Hſy. cf. 1, 11, 8. p. 442. e. denique pro nomine propr. fluvii ap. Suid., dum Bg. in formula prima ſeverius verſatur, per adi. cum abl. ſyn., quam in ſecunda, per nudum abl. et eundem in adi. et ſubſt., ſed Noſter variat in ordine membrorum, et de re ipſa et corporis magnitudine cum §. 6.

ὡς μὴ ῥαδ.) In appendice, Noſtro ſolenni, variatur pro οὐ ῥαδ. 6, 5, 23. ſed ὡς μὴ cum inf. tractat Bg., deſerto P., aliter, quam ſupra in act. ſ. paſſ. 3, 7, 17. (quo P. reſpexerit) et 1, 10, 12. e., ubi de ratione vertendi dictum, ut hic quoque valeat, *ut* haud facile *ei* quis — *aequiparetur* ſ. ſeverius *exaequetur*, ubi G. Th. cum Gr. n., non tenente hoc Lat. Stp. Th., at Bg. et „Pol. ap. Herodi. vertit etiam *conferri*“ ſine loco, it. cum aliquo dat. perſ., ad quam analog. Noſter, cf. cum adv. alio Sb. Ind., it. ὡς ἐξισοῦν θέλειν αὐτῷ, cf. Eutr. Met. Cell., ſed cum dat. rei aliter ve Thuc. cui add. 163, 47. cum Abr. Dl. Rs. O. V. 7. Ant. Di. H. S. T. 1. Dion. C. Diod. S. 1, 253. l. 33. cum N. it. p. 164. l. 53. per P. rationem οὔτε ἄλλη θαυμαζομένη πέτρα τοῖς Ἀραβίοις λίθοις ἐξισωθῆναι δύναται, *cum* lapidibus *Arabicis* comparari *poteſt*, cum Suid.

λήνων [p] τῶν σωμασκούντων, μήτε βαρβάρων τῶν μαχιμωτάτων ἐξισοῦσθαι.

Διοικήσας δὲ [q] τὰ προειρημένα, πάντα τε τὸν στρατὸν ἀναλαβὼν, καὶ διαβὰς ἀφόβως τὴν γέφυραν, εἴχετο τῆς πρὸς τοὺς Γερμανοὺς [r] μάχης. μέγα δέ τι πλῆθος, καὶ σχε-

ſive eorum, qui inter Graecos corpus athletice curant, ſive barbarorum pugnaciſſimorum, aequiparandus eſſet.

Adminiſtratis autem his, quae iam dicta ſunt, omni que exercitu aſſumto, transgreſſus intrepide pontem, intentus erat dimicationi adverſus Ger-
2. manos. Ingentem autem

p) τινὰ τῶν σωμασκούντων, μήτε ἑλλήνων, μήτε βαρβ. τῶν μαχ. Ms. Ba. v. N. q) Ms. Ba. διοικήσας τὲ – πάντα τὸν στρ. v. N. r) Al. πρὸς τοὺς Γερμ. *Leisn.* in m. A. quae habuerunt πρὸς γερμ., prorſus ut Ms. Ba., ut πρὸς Γερμ. Baſs. al. v. N.

(ubi et affine ſubſt. ἐξισωτὴς, it. ap. Luc., ut ἐξίσωσις ap. Suic.) dum, tacente Z. ad Vig., ſumo compoſ. pro ſimpl., ut ἔξισος i. q. ἶσος, cf. Foes. Sed alius ordo Ms. Ba., in transpoſito v. et particip. σωμ., non tantum eſt contra Mss. rel. et P. (qui tamen praeponit id ſubſt. adiuncto,) ſed etiam ineptus ob nudum ita relictum Ἑλλ., cui per compar dedit Noſter epitheton aliquod, ut alteri βαρβ. aliud, qui comparantur hic cum Ἑλλ. ut 2, 11, 7. e., laudante ſine Vs. noſtrum locum L. N. T. Schw. p. 235. N. e., ſed e P. in v. σ. *Stp. Th.*, quocum fere Bg. per phraſin, ſed Sch. „corpora exercentium" *mihi quidem ut videatur poni antecedens pro conſeq., et pro robuſtiſſimorum, validiſſimorum, procerorum, cum exercendo in palaeſtra corpore fit robuſtum id et procerum, ut que hoc epithetο reſpiciatur* ad pr. membrum μεγ. τὸ σ., ſicut per alterum τῶν μαχ. ad pr. ἦν τὴν ὀψ. φ., quoniam pertinaciter pugnantium ſolet eſſe, ut animus, ita et vultus truculentus atque terribilis, cf., praeter Poll. et Suid. 1, 870. m. 2, 10. m. 3, 353. e., univerſe ap. Polb., ſed de mulieribus Xen. Z. Pol., ut de militibus ib. Cyr. et Hell. p. 292. e., ſed nominatim de Graecis et Lacedaem. ib. Mem. S. cum Ern. ad 3, 14, 3. et Hdb. p. 159. i., ſed in Bg. gen. Ἑλλ. per praep. 4, 5, 16.

διοικήσας) P. (praeter libertatem aliam) omnem copulam opprimit duobus in membris deinceps, faciens ita in ſecundo quidem fortaſſis cum Ms., ubi tamen τὲ exciderit ob pr., quod aliquis, in marg. repertum, reſtituerit in primo membro; quanquam alibi iam habuimus δὲ initio §. mutatum in τὲ, cf. 6, 3, 15. Reſpicit autem Noſter in διοικ. τὰ πρ. proxime ad caedem Macedonis cap. pr. §. 24. cum Oſrhoënorum defectione compoſita ib. §. 21. tum ad conſpirationem Magni ib. §. 11. ſqq., dum Bg. ad προειρ. ut ib. §. 1., ſed ad ἀν. τ. στρ. ut 3, 15, 17. ſed Noſter de ſuo in adv. ἀφ. cum δ. τ. γ. cf. ſine Ind. Xen. Ἀνβ. 3, 4, 20. et 23. γέφυραν διαβαίνειν, ſed ex analog. in εἰχ. cum τῆς μ.

μέγα δέ τι) Pol. non Ῥωμ. ſed βαρβάρων legit. *Steph.* Et Leisn. in marg. tum Ox. ad Ῥωμ. „Pol. βαρβάρων legit, (cum Ms. Bg.) leg. ergo Ῥωμαίων, pro quo Pol. βαρβάρων." Qui erraſſe poteſt iterum, quum nemo contra

δὸν ἅπασαν τὴν Ῥωμαίων δύναμιν σὺν ἑαυτῷ εἰςήγαγε, Μαυρουσίων τὲ ἀκοντιςῶν ἀριθμὸν πάμπλειςον[s] καὶ τοξοτῶν[t] Ὀςροηνῶν τε καὶ Ἀρ-

multitudinem, ac propemodum omnes Romanorum copias ſecum adduxit: Maurorum que iaculatorum numerum maximum; Osrhoënorum item et

s) Colon in Ms. Ba. t) Al. τοξοτῶν *Leisn.* in m. A., ubi mendoſe τοξότην, ut in Bss. 1. al. Sed poſt τοξ. comma ubique per edd. v. N.

vulg. monuerit aliquid, et libri Gr. in eadem maneant, ſcribentibus item univerſe Angl. ap. Heyn. 4, 1087. m. *Das Iahr* darauf *rückte* Maximin *an* der *Spitze* einer *ſtarken* Armee *in* Deutſchland *ein*, it. Lampr. in Alex. Sev. T. 1. c. 61. e. p. 1032. m. *omnis* apparatus *militaris*, qui *eſt* ductus *in* Germaniam *a* Maximino, *Alexandri* fuit, *et* potiſſimus *quidem* per *Armenios* et *Osdroënos* et *Parthos*, et *omnis* generis *hominum*, it. Capit. in Max. c. 11. Tom. 2. p. 32. e. *poſt haec* tranſiit *in* Germaniam *cum* omni *exercitu*, et *Mauris*, et *Osdroënis*, et *Parthis*, et *omnibus*, quos *ſecum* Alexander *ducebat* ad *bellum*. Atqui ap. Noſtrum exercitus totus (§. pr. πάντα τὸν ςρατὸν) Alexandri conſtitit duplicis generis hominibus, primo Romanis 6, 7, 6. 11. e. (qui videntur reliqui fuiſſe adhuc ex illis, contra Perſas adhibitis 6, 3, 2. ſqq.) deinde aliis ib. §. 17. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος Μαυρουσίους τὲ πλείςους καὶ τοξοτῶν ἀριθμὸν πολὺν ἐπαγόμενος ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, ἔκ τε τῆς Ὀςροηνῶν χώρας, καὶ εἴ τινες Παρθυαίων αὐτόμολοι, ἢ χρήμασιν ἀναπεισθέντες, ἠκολούθησαν λ. Quos poſtremos tres memorat Noſter hic iterum inde a Μαυρουσίων λ., et adeo primos quoque in τὴν Ῥωμαίων δύναμιν, quos definit amplius per adiunctum σχεδὸν ἅπασαν, intelligendum e §. ſq. 4. et inde, quod ad Alexandri copias addiderat Maximinus alias. *Diverſum* quidem exercitum et duplicis generis illum etiam vidimus ante ap. Lampr. et Capit. Quod autem σχεδὸν hic particula exceptiva et reſtrictiva habetur: id forte capiendum, ut ap. Alexandrum 6, 7, 11. m. et ita, quod Maximinus quoque reliquerit copias, quae ſufficerent terrae Romanae tuendae. Conflantur autem hic omnia fere e ſuperioribus, partim et per analog., cf. 4, 14, 6. μέγα τι πλ., ſed per variationem in σχεδ. ἅπ. pro σχ. πᾶς 2, 7, 15. 3, 4, 4. 3, 6, 14. m. et alio ordine πᾶσα σχ. 5, 2, 5. tum pro 6, 5, 21. m. τὴν δύναμ. τῶν Ῥωμ., (ubi v.) porro pro 6, 5, 18. εἰςαγαγὼν τὸν ςρατὸν, etiam pro ἀριθμὸν πολὺν 6, 7, 17.

τοξοτῶν) Rectius poſt πάμπλειςον diſtingues. Nam τοξοτῶν ad ſqq. pertinere, manifeſtum eſt ex 6, 7, 17. ſq. it. 8, 1, 5. Itaque et latina ſic potius legenda: *maximus* que *praeterea* numerus *iaculatorum* Mauruſiorum, *et* ſagittariorum *partim* Osrhoënorum, *partim* Armeniorum. *Sylb.*

Non animadvertit Leisn. hic aliquid de Ms. Bg., ubi, praeter diſtinctionem maiorem poſt παμπλ., deſunt καὶ τοξοτῶν, ſed in P. (ad quem reſpiciens Sb., nominativos in ſua Vs. adhibuit) habentur haec „*adhaec* Mauri *iaculatores* ſagittarii *que* quamplurimi. *Praeterea* Osrhoëni *et* Armenii: quorum“ a quibus Bc. editionis non differunt illa ed. Antw., niſi per commata poſt *iacul.* et *Armen.* Unde apparet, tum habuiſſe P. illa omiſſa in Bg. Vs., tum, ſecus ac Sb., retuliſſe illa καὶ

μενίων [u], (ὧν ἦσαν οἱ μὲν ὑπήκο-
οι, οἱ δὲ φίλοι καὶ σύμμαχοι [x],)
καὶ εἴ τινες Παρθυαίων, ἢ χρή-
μασι πεισθέντες καὶ αὐτομολή-
σαντες, ἢ ληφθέντες αἰχμά-

3. Armeniorum. (Quorum alii erant ſubiecti, alii amici et ſocii) tum ſi qui ex Parthis aut pecunia allecti et transfugae, aut capti bello

u) Hic comma nobis cum in Bs. 2. L. et Pat. pro puncto A. Stp. rel., ſed ſigna parentheſis modo in Ox. cum Ed. v. N. x) Pro commate noſtro et Bs. 2. L. al., habuerunt punctum A. al., ſed colon Stp. rel., ut nihil Ox. cum Ed.

τοξ. adhuc ad pr. membrum, et demum poſt τοξ. interpunxiſſe per maiorem diſtinctionem. *Sic* et Ms. *Ba.* diſerte cum *Sb.* facit, at tacite Mss. rel. cum Stp. commate poſt τοξ. Tum Bg. videtur cum P. poſuiſſe maiorem diſtinctionem poſt τοξ., ob ſuum Lat. *item*, ſyn. illi P. *praeterea*; cum que id Lat. dederit poſt gen. *Osrhoën.*: vix credibile eſt, illum iunxiſſe cum hoc membro καὶ τοξ. ſed potius adhuc cum pr. Ubi autem illa exciderint e Ms. Bg., culpa quidem ſcribae, cum non certo patuiſſet mihi: nondum reſtitui, et aliam praetereà ob cauſam. Scilicet e locis, a Sb. productis, manifeſtum eſt, laudari Osrhoënos quidem, ut τοξότας, ſed Mauros, ut ἀκοντιστὰς, quae et conveniunt cum aliis Noſtri locis, ut de Mauris 1, 15, 4. 3, 3, 5. e., ſed de Osrhoënis 3, 9, 4. 6, 7, 17. 7, 1, 21. Sed Parthi quoque ap. Noſtrum praedicantur, ut τοξόται, cf. 4, 10, 7. Igitur ex hoc Noſtri uſu perpetuo etiam hic ſua cuique perſonae ac genti tribuenda eſt laus, hinc que ponenda diſtinctio poſt adi. παμπλ., ut ſeparentur καὶ τοξ. et haec referantur ad ſqq: tres populos; unde et P. erravit, et *Bg.* Vs. ſic mutabitur, *Maurorum que iaculatorum numerum* maximum, *item* ſagittariorum *Osrhoënorum* et *Armeniorum*. Quorum hi duo innuuntur per adiuncta φίλοι κ. συμμ. cf. 6, 5, 2. et 3, 9, 4., ſed Mauri per ὑπήκοοι, quippe iidem cum Numidis, cf. 1, 15, 4. 4, 3, 15. 7, 9, 2. A quibus tribus diſtinguuntur Parthi iterum, ut 6, 7, 17. per adiuncta duo primo fere eadem, ſed ordinis alius ad variandum, deinde vero etiam per novum adiunctum, ἢ ληφθ. αἰχμ., intelligendum illud fortaſſis e 6, 4, 10. ſqq., ubi Alexander quadringentos Perſarum, in Phrygiam ablegatos, ſuae ditioni ſubiecit, belli quidem tempore. Unde tum ſine commate cohaerebunt λ. αἰχμ. cum ſq. Ῥωμ. ἐδουλ. tum, quoniam horum adiuncta non conveniunt in tres priores, tolerari debet etiam ſeiunctio eorundem per ſigna parentheſis. Denique, quoniam de uno eodem que agitur hic exercitu et corpore veluti uno, ut et §. ſq. innuitur per τὰ δὲ πλήθη τοῦ στρατοῦ, ſed a v. εἰσήγαγε et ſubſt. ἀριθμὸν pendet adhuc membrum καὶ τοξ. Ὀσρ. — Ἀρμ.: hinc primo diſtinctio valebit tantum minor poſt πάμπλειστον, eademque poſt Ἀρμεν. et σύμμαχοι, quia membrum poſtr. καὶ εἴ τ. λ. cohaeret adhuc cum v. εἰσήγαγε oblique, et alibi quoque habet diſtinctionem modo minimam, cf. 6, 7, 17. Sic et, ſecus ab ib., ſumi oportet duo particip. πεισθέντες καὶ αὐτομ. pro truncis, et per ellipſin v. ſubſt. ἦσαν, (quod oppreſſum fuerit ob proximum ὧν ἦσαν,) quoniam poſtrema Ῥωμ. ἐδουλ. non conveniunt cum praeced. membro ἢ χρημ. πεισθ. καὶ αὐτομ. Haec quidem maxime de ſerie periodi, ſed in verbis ac formulis in-

λωτοι y) Ῥωμαίοις ἐδούλευον. τὰ 4. Romanis ſerviebant. Haec

y) Comma nullum hic modo in Bs. 1. R. v. N.

ſuper iſta. Primo opponuntur ὑπήκοοι illis φίλοι cum variatione pro 2, 4, 4. ἔθνη, ὅσα Ῥωμαίοις ὑπήκοα, καὶ ὅσα φίλα. Tum copulantur φίλοι καὶ σύμμαχοι e Romanorum ac Lat. ſcriptorum more, quo de, tacente G. Th, praeter dicta l. l. in notionem ac ſenſum, cf. ex Ind. Polb. Lat. v. *ſociorum* „multitudo in Rom. exercitibus" ubi 2, 37, ſ. 1, 201. m., modo συμμαχικὴν καὶ φιλικὴν κοινωνίαν, ubi male Vs. per hendiad. „*ad* amicitiam *ſociali* foedere *inter ſe iungendam*" pro *ut* non ſolum *ſocialis* et *amica* communio *rerum* ſ. civitatis *fieret* inter *iſtos*, rel. (cf. p. 210. e.) ſed ib. in c. 41. nihil, at potius c. 42. ſ. p. 208. e. bis tantum τῶν συμμάχων et τοῖς συμμ., ſed ſine Ind., (praeter 2, 596. e. ὅτι φίλος ὑπάρχοι Ῥωμαίων, it. 692. e. et 3, 126. i. δοκοῦντας εἶναι Ῥωμαίων φίλους, it. τοῖς Ῥωμαίων συμμάχοις 1, 282. e. 285. i.) per iuncta quoque 1, 177. m. οὐδὲ φίλων, οὐδὲ συμμ. it. 236. m. et φίλων ὄντων κ. συμμ. 433. m. 440. e. 472. i., ſed inverſo ordine συμμάχους κ. φιλ. 363. m. cf. 2, 184. m. 246. e. 249. m. 463. e. 465. m., (at ib. e. cum diſcrimine φίλος ὑπάρχων Αἰτωλοῖς, Προυσίου δὲ σύμμαχος,) 594. m. 797. i. 815. m. it. 3, 19. m. 81. i. 126. i. unde et iungit φιλίαν καὶ συμμαχίαν 1, 337. m. 439. i. 452. e. p. ſq. e. 474. i. 552. m. 2, 86. e. 575. e. p. ſq. i. 694. i. 753. e. p. ſq. i. 782. i. 791. m. 796. e., at cum diſcrimine ib. p. 741. m. ἡ δὲ σύγκλητος ἔδωκεν ἀπόκρισιν, ἐν ᾗ τὴν μὲν φιλίαν παρεσιώπησε, περὶ δὲ τῆς συμμαχίας λ. it. 746. i. tum 595. e. ὅσας χώρας καὶ πόλεις καὶ ἄνδρας — ἢ ὕστερον ἑάλωσαν, ἢ εἰς φιλίαν ἦλθον Ῥωμαίοις, *aut* armis *ſubacti*, aut *voluntate* in *ditionem* Pop. R. *venerunt*; ut videantur φίλοι, qui ſimpliciter faveant nec noceant, belli in primis tempore cum aliis, ſed συμμ. qui etiam auxilium praeſtent et ſimul pugnent, etſi videntur interdum promiſcue poni, ut et φιλία pro συμμαχία, it. pro pace ſ. foedere, a quo tamen diſcernuntur ib. 1, 349. i. cf. 3, 102. m. ὑπαρχούσης αὐτῆς (τῆς Κρήτης, niſi leg. αὐτοῖς, praec. οἱ Κρῆτες) οὐ μόνον φιλίας, ἀλλὰ συμπολιτείας πρὸς Ἀπολλωνιάτας, *cum* non *ſocietas* ſolum, *ſed* etiam *commune* civitatis *ius* cum *Apolloniatis* ipſis *intercederet*, cf. Di. H. S. T. 1. Ind. Lat. v. *ſocii*, cui add. 181, 5. 257, 4., mihi, tacente Ind. Gr., repertis ſimilibus his, ἐθνῶν —, ὧν οὐδὲν ἦν τοῖς Ῥωμαίοις φίλον 99, 20. tum ἄνδρες Ῥωμαῖοι τε καὶ ἄλλοι φίλοι καὶ συμμ. 167, 44. it. παρακαλοῦντες φίλοι Ῥωμαίων γενέσθαι καὶ συμμ. 736. e. it. φίλοι γενέσθαι τῆς πόλεως ἡμῶν προθυμηθέντες καὶ συμμ. καὶ τοὺς αὐτοὺς Ῥωμαίοις ὀμόσαντες ἕξειν ἐχθροὺς καὶ φίλους 739, 31. et φίλην ἡμῶν καὶ σύμμαχον οὖσαν τὴν πόλιν, tum συμμάχους καὶ ὑπηκόους — ἐσομένους, futuros *ſocios* ſubditos*que* 355, 11. cf. 742, 32., ſed φιλίας καὶ συμμαχίας 357, e. 736, 43. 740, 4. 742, 6. cf. 174, 37. ſq., et φιλία pro συμμαχία et foedere 247, 39. 297, 30. 649, 1. quae concreta reſpicit hic P., unde Bg. in καὶ εἰ τ. cf. 6, 7, 17. 6, 9, 13. ſq. it. ad ſqq., praeterquam χρ. πεισθ., qua de formula cf. 6, 7, 22. ſine Ind. Thuc. 111, 18. δόξαντι χρημ. πεισθῆναι τὴν ἀναχώρησιν, *quod* pecuniis *inductus* revertiſſe *viſus eſſet*, it. Dem. 1378, 24. ἄλλων —, πεισθέντων χρ. cf. in act. χρ. πείσας 197, 19. 286, 15., ſed in aliam Vs. Bg. ad ληφθ. αἰχμ. 5, 4, 12., forſan e Stp. Th. aliunde 1, 255. A. m.

τὰ δὲ πλ.) Omiſerat Bg. e P. (qui et oppreſſit καὶ, cf. 6, 4, 13.) gen. τοῦ πρ., reſtitutum a me ſtatim, cum et ſupra toleraſſet 3, 13, 11. cf.

δὲ πλήθη ταῦτα τοῦ στρατοῦ καὶ πρότερον ὑπὸ [z] Ἀλεξάνδρου ἤθροιστο [a], ηὐξήθη [b] δὲ ὑπὸ τοῦ Μαξιμίνου, καὶ εἰς πολεμικὴν ἄσκησιν συγκεκρότητο. μάλιστα δὲ [c] οἱ ἀκοντισταὶ καὶ οἱ το-

autem multitudo exercitus etiam prius ab Alexandro coacta, ſed aucta a Maximino, et ad bellicum uſum exercitata fuerat. §. 5. Praecipue vero iaculatores et ſagittarii ad Ger-

z) ὑπ' ἀλεξ. Ms. Ba. cum apoſtr. cf. contra 4, 8, 16. m. a) Colon in Ms Ba cum ed. Pat., at punctum in A. al. b) Sic diſerte Ms. Ba., ut tacite Mss. rel. v. N. c) μάλιστα οἱ ἀκ. καὶ τοξ. Ms. Ba., ſed μάλιστά τε οἱ λ. A. al. v. N.

4, 15, 1. et in rem 6, 7, 18. 6. 11. e. 6, 5, 1. 6, 4, 5. 6, 3, 2 ſqq. et ex Capit. antea ad §. 2. i.

ηὐξήθη) Scribo ηὔξητο. *Steph.* quem Sch. repetit „aucta *fuit* multitudo *militum*, Stp. leg. — *aucta erat*“ quod plusq. et Bg. exprimit, non tam corrigens, ut Leisn. putabat, notans in m. Ms. ej. „leg. ηὔξητο“ quam e P. unde Stp. iterum corrigit clam, ſed contra libros non tantum, ſed nec neceſſario, quoniam per enallagen diverſa tempora copulantur et alibi, cf. 1, 3, 12. tum aor. uterque valet pro plusq. cf. 7, 1, 23. ἠρπ., ſed in tempus hoc ηὐξ Dem. 153, 5. ſine Ind., ubi tamen paſſ. (hic cum ὑπὸ per analog.) cum aliis praep. cf. Thuc. Ae. Fi. Xen. M. S. et Cyr. L. N. T. et Poſſ. Call., ubi et cum abl. modi, ut ap. Plut. Hs., ſed in rem Capit. p. 33. i. *mirandum* autem *apparatum* belli *Alexander* habuit, *cui* Maximinus *multa* dicitur *addidiſſe*, ubi Caſ. N 2. reſpicit Lamprid. T. 1. p. 1032. c. 61. e., ſed huc ſine Vs. per *lectionem* vulg. In ſq. membro, conflato a Noſtro peculiari ratione, (praeter πολ. ἀσκ. cf. 2, 10, 10. per variationem ἀσκήσει πολεμικῶν ἐγγεγύμνασθε p. 317.) brevitatem P. deſerit quoque Sch. in „πολ. *in* rebus *bellicis* exerceri, ἀσκ. *exercitus* ad *bellicam* exercitationem *compoſitus erat*, συγκ. copiae *componebantur* ſ. inſtruebantur *ad* bell. *exercit.*“ it. Stp. Th. 2, 458. D. e. poſt aliud exemplum e Plut. in v. σ. cum pr. εἰς, per lectionem vulg. in ηὐξ. „ad *exercitia* militaria *inſtituta erant*“ ubi Bg. Lat. ad ἀσκ. ignorat Stp. et L. Ern., ut et G. Th. notionem una cum adi. ej., cf. tamen Mor. Ind. Iul. Caeſ. cui add. b. G. 4, 1, 6. cum Corn. N. et Sall. Cort.; nihil tentante Ms. in augmento ſimpl. plusq. cf. 7, 1, 10. συγγ., ſed Noſtro variante per formulam totam cum ſuperioribus 6, 4, 5. 6, 8, 4. 7, 1, 15.

μάλιστα) Adde ſupra 6, 3. *Boecl.* immo 6, 7, 18., quem locum, praeter Strothum, et Leisn. ſignavit ad m. Ox., dum ad Capit. p. 33. i. *et* ob *hoc* maxime *orientalia* ſecum *trahebat* auxilia, *quod* nulli *magis* contra *Germanos*, quam *expediti* ſagittarii *valent*, Caſ. in N. 1. ſine Vs. hinc „μάλιστα οἱ ἀκ. — δοκ.“ ſine δὲ, quod in Ms. deſit, (cf. 5, 5, 4. e.) forſan elapſum ob pr. ſimilem στα ſyllabam, cf. 2, 11, 16. vel cum fuiſſet modo δ', cf. 6, 1, 16., cum non ſatis procedere videatur ſolum μαλ. ſine copula qua ab init. §. poſt punctum, ſed P. cum Mss. rel. teneat vulg. adverſat. quoque, pro qua operarum lapſus ſit alia edd. τὲ, cf. 6, 1, 8. e., quanquam per ſe hanc quoque poſt μαλ. init. §. habuimus ſupra 2, 6, 3. Tum Ms. omiſſus artic. in ſecundo ſubſt., ut 2, 7, 4. ſecus ac 6, 7,

ξόται πρὸς τὰς [d] Γερμανῶν μάχας ἐπιτήδειοι δοκοῦσιν, ἐπιτρέχοντές τε [e] αὐτοῖς κούφως [f] οὐ προσδοκῶσι, καὶ ἀναχωροῦντες ῥαδίως. γενόμενος δὲ ἐν τῇ πο-

manorum proelia idonei videntur, et excurſando in eos expedite nec opinantes, et re-
6. cedendo facile. Cum que

d) Artic. τὰς Bc. emittunt mendoſe. e) ἐκτρέχοντες αὐτ. Ms. Ba. v. N.
f) Comma hic in Bs. 2. L. non male, v. N.

18. e., hic forſan elapſus ob pr. αι, cf. 4, 12, 6. 2, 13, 12. In variata autem a Noſtro ſententia cum 6, 7, 18. it. cum 4, 15, 3. τῶν κούφως καὶ εὐσταλῶς ἐκτρέχειν δυναμένων, it. cum εἰς μάχην ἐπιτήδειοι ἐνομίζοντο 6, 3, 2. e. et cum 2, 9, 15. πρὸς μάχας ἐπιτηδ., longitudinem P., (etiam in additis advv. cf. 2, 52, 4.) deſerit Bg., diſcedens et in τὰς Γερμ. μαχ., forſan activa notione, quatenus ineunt Germani cum Romanis, dum ille paſſivam deligit e §. 2. τῆς πρὸς τοὺς Γερμ. μάχης, quoniam ſane in ambiguo ſunt gen. cum alio ſubſt. et per praep. aliquam talem adiuvari poſſunt, in quam rem ad ſubſt. μαχ. nihil memini alienae obſervationis, ne tenente quidem Stp. Th. id cum aliquo gen. perſ., ſed me, iterum quaerendo poſt illa ad 6, 2, 10., reperiente tantum ſubſt. μαχ. cum his gen., ap. Lyc. v. 1042. πεφευγὼς ἑρπετῶν δεινὴν μάχην Δρακοντομόρφων, *fugiens* gravem *ſerpentum* pugnam *draconiformium*, ubi poteſt eſſe pro *cum*, ſed ap. Polb. 1, 679. e. de elephantis in pugna, ἔστι γὰρ ἡ τῶν ζώων μάχη τοιαύτη τις, nam *elephanti* hoc *fere* modo *pugnant* inter *ſe*, — immo *eſt enim* iſtorum *animalium* pugna *ſecum* ſ. inter *ſe* talis *quaedam*, tum p. 194. m. συνδραμόντες εἰς τὰς χεῖρας, τοὺς μὲν Κελτοὺς ἀπράκτους ἐποίησαν, (cf. p. 423. e. ἀπράκτους γε μὴν τοὺς πολεμίους παρεσκεύαζον, utr. ſine Ind. v. ἀπρ.) ἀφελόμενοι τὴν ἐκ διάρσεως αὐτῶν μάχην, ὅ περ ἴδιόν ἐστι Γαλατικῆς χρείας, quae ſic reddam, Romani *concurrentes* comminus, *Gallos* quidem *otioſos* reddiderunt, *adimendo* illam *eorum* pugnam *per* enſes *ad* caedendum *ſublatos*, ſ. pugnam caeſim faciendam, (cf. Toup. ad Suid. 3, 64. e.) quod *quidem* proprium eſt Gallici *uſus*, ſ. qui quidem eſt proprius Gallorum mos, it. p. 424. i. τοὺς μὲν φεύγοντας παρέδωκε τοῖς Νομάσι· πρὸς δὲ τὴν τῶν πεζῶν μαχ. ἡγεῖτο, ipſe *ad* peditum *pugnam* aliis *praeit*, ambigue, quae a peditibus fiebat, vel cum iis, porro p. 425. i. ἡ μὲν οὖν περὶ Κάννας γενομένη μάχη Ῥωμαίων καὶ Καρχηδονίων ἐπετελέσθη τὸν τρόπον τοῦτον, *atque* hoc *modo* Cannenſis *Romanorum* et *Carthaginienſium* pugna *eſt peracta*, — immo *igitur* illa *quidem* ad *Cannas* facta *pugna* Romanorum *et* Carth. *peragebatur* modo *hoc*, dein ap. Xen. Cyr. 2, 1, 7. τὴν δὲ μάχην μοι — λέξον ἑκάστων, ἥτις ἐστὶ, Th. V. 1. p. 88. e. tum *mihi*, quae *pugnae* ratio *ſit* ſingulorum, *exponito*, it. ap. Herdt. 543. i. ἡ δὲ μάχη τουτέων τῶν ἀνδρῶν ἥδε, eſt *autem* pugna *eorum* virorum *huiusmodi*, et l. 12. τουτέων μὲν αὕτη ἡ μάχη, talis *horum* pugna *eſt*, it. ap. Diod. 1, 70. l. 8. 3. ἡ — τῶν ἱππέων μάχη λ. equeſtre *praelium*. Caeterum ex analog. utrinque adv. cum v., in quorum ἐπιτρ. Stp. Th. 3, 1660. D ſim. hinc ſine Vs. et Bg. Lat.

γενόμ. δ. ἐν τ. πολ.) int. γῇ. *Stroth.* at Stp. Th. 3, 459. D. „ἡ π. pro ἡ π. χώρα“ ſubiecto h. l. e P., unde Bg. ſaltem ſyn. ſubſt. explet, (aliud quo, ac 1, 7, 1., ubi v., quibus add. ſine Ind. Xen. Ἀνβ. 3, 3, 5. 7, 6, 25. Th.

λεμία Μαξιμῖνος, πολλὴν γῆν ἐπῆλθεν [g], οὐδενὸς αὐτῷ ἀνθεςῶτος, ἀλλὰ τῶν βαρβάρων ἀνακεχωρηκότων. ἐδῄου τὲ [h] οὖν 7.

veniſſet in hoſtilem regionem Maximinus, multum agri obivit, nemine ei reſiſtente, ſed barbaris regreſſis: vaſtabat

g) In Ms. Ba. colon, it. mox poſt ἀνθεσ., ſed poſt ἀνακεχ. comma. h) Ms. Ba. ἐδῄου τὲ πᾶσ. v. N.

V. 2. p. 160. ſ. 4. p. 433. ſ. 18. et Di. H. S. T. 1. 571, 5.) deferens eundem quoque ad rel., in v. γεν. (ubi P. forſan reſpexit Capit. c. 12. i. p. 33. ingreſſus *igitur* Germaniam *Transrhenanam*, ad quae Caſ. N. 3. comparat hinc ſine Vs. „γεν. δ' ἐν τ. πολ. Μαξ." memoriter,) cf. 6, 6, 5. it. ad Μαξ. alio ordine, it. ſervato membro π. γ. ἐπ., quod non videns Sch., in v. ἐπ. tranſtulit huc P. Lat., quae pertinebant ad ſq. §. ἐδ. τ. χωρ., dum variatur cum 3, 1, 12. γῆν πολλ., ſed reddit Bg. ut 6, 7, 10. et commode v. ἐπ., non tenente Stp. Th., at. v. i. ſimile „ἐπελθόντες τὴν γῆν Dioſc." quanquam deinde demum ſubiicit notionem, hic valentem, pro hoſtiliter adire, cf. Ind. Sb. „ἐπ. τὴν χώραν, *graſſatur* per *rege*" e Zoſ. 5, 25, 2. e. reg. *invadere*, ſed ſine Ind. Dem. 479. p. at bono ſenſu, cum eodem acc. γῆν Di. H. S. T. 1. cum Bg. ſed cum aliis locorum acc., praeter Stp. Th. cum Poſſ. C. p. 600. e., quoque Hom. Call. e L. P. Lyc. (adiuncto ſimul nominat. πλάνης) Rs. O. V. 8. Di. Fi. Pal. Luc. ex 2, 918. l. 30., ut per ſyn. ellipſin πολλὴν τῆς Ἀσίας etc. Diod. S. 1, 7. l. 70., ſed p. 223. l. 57. cum Bg. Is et in ſqq. deſerit P. libera, etiam additum adv. ad ἀνθ., cf. 6, 5, 22. e. it. adi. πάντων ad βαρβ., quaſi ex 3, 11, 9., dum repetit ſua Noſter cum variat. 4, 11, 1. μηδενὸς ἀ. α. et Germanorum morem in recedendo, maxime in ſylvas 1, 3, 13. cf. Capit. p. 33. m. *et niſi Germani per amnes et paludes et ſylvas confugiſſent, omnem Germaniam in Romanam ditionem redegiſſet*, it. p. ſq. m. *perveniſſemus ad* ſylvas, *niſi altitudo paludum nos tranſire non permiſiſſet*, cf. ap. Noſtr. §. 10. ſqq.

ἐδῄου) Per libertatem rel. nullam copulam P. refert, ut inde Bg. modo τὲ, inconſtans in vertendis τὲ οὖν, cf. 6, 1, 13., dum Ms. ſecundam o. alias quoque neglectam, cf. 2, 15, 11., hic omittit poſt τὲ, fere ut poſt δὲ 3, 7, 12., ſed Noſter cum aliis in formula ſq. cf. Xen. Cyr. ex 5, 4, 23. ἐδῄουν δὲ τὴν χ., ſed ib. Ag. καὶ δῃώσας πᾶσαν αὐτῶν (quod pron. hic oppreſſum explet P. cf. 6, 9, 10.) τὴν χ., at ib. M. S. praec. ſyn. πορθεῖν, ej. Hell. 1, 2, 2. 11. e., ap. Diod. S. 1, 468. i., Di. H. S. T. 1., ſed cum ſyn. acc. τὴν γῆν ib. T. 2. Thuc. cum Schol. cui add. 114, 22. 27. 116, 11. 253, 49. 51. cum Gs. Chr. ſed ſimul cum v. κείρειν Ael. V. h. cf. Hſy. 1, 934. m. 1083. e. 898. non coll. Suid. 1, 548. i. 678. e., ſed tropico ſenſu per rectionem incertam ap. Orph. L. 19, 6. εἰ — διὰ σάρκας ἀκάνθῃ δῃώσοι, *ſi carnes* aculeo *laeſerit* ſerpens, cum abl. modi ſ. inſtrumenti quidem, at incertum, utrum cum praep., *per carnem*, corpus hominis, *ſaevierit*, diverſis locis pungendo, an per tmeſin et ignotum Lexx. verbum, pro διαδῃώσοι, ad analogiam illius ſyn. διαπέρθειν et διαπορθεῖν, Lat. *devaſtarit* ſ. *dilacerarit*, qua ratione poſtr. fuerit cum rei abl. et acc., ut cum hoc poſtr. ap. Hom. Ἰλ. ε, 452. ἀσπίδας, *caedere*, haſta ſc. ſ. gladio, ſed cum acc. perſ. ib. δ', 416. et λ', 71. εἰ κεν Ἀχαιοὶ Τρῶας δῃώσωσιν, *debellarint*, ſ. caedere, occidere, denique in

πᾶσαν τὴν χώραν, μάλιστα τῶν ληΐων ἀκμαζόντων [i]· τάς τε κώμας ἐμπιπρὰς, διαρπάζειν ἐδίδου τῷ στρατῷ. εὐμαρέστατα γὰρ τὸ πῦρ ἐπινέμεται [k]

que omnem regionem, tunc cum maxime ſegetibus adultis: vicos que incendens diri-
8. piendos dabat exercitui. Facillime autem ignis depaſci-

i) Punctum in A. al., ſed comma in Bs. 2. al. k) ἀπεν. Ms. Ba. v. N.

rem-critic. ib. έ, 65., ap. Herdt. et V. Eur. Hipp. In ſq. membro P. omittit adv. μαλ., ut ſyn. πάνυ 7, 1, 3. etc. addens contra aliud adv. temporis ἤδη, ut 7, 1, 6., quod Bg. ſervat per ſyn. τότε, reddito pr. μαλ., ut καὶ μάλιστα 3, 4, 18., hauddubie pro ſimpl. Lat. et pro Gr. πάνυ, cf. 1, 3, 8., ut adv. id traheretur non ad pr. v. ἐδ., ſed ad ſq. ἀκμ., cf. Xen. Hell. „ἀκμάζει σῖτος, cum *maxime* viret *ſeges*“ e textu ἐνέβαλον ἐς τὴν Λυδίαν, ἀκμάζοντος τοῦ σίτου, καὶ κώμας τὲ πολλὰς ἐνέπρησαν, ſed ſine Ind. Polb. 1, 67. i. ἀκμαζούσης τῆς συγκομιδῆς, quia *adulta iam* meſſis *erat*, it. Exc. ad 1, 3, 3. p. 815. m. et e., ubi et P. Vs. ap. alios, deſerta a Bg. recte, quocum per analog. jungitur λη., repertum mihi, praeter Hſy. 2, 461. e. p. ſq. m. 463. e. non coll. Suid. 2, 439. i., tantum ap. Hom. Hsd. Lyc. Phoc. Theogn. et Geop., ſed ſine Ind. ap. Herdt. 110, 28. 423, i. ut videatur magis poëticum, etiam a Stp. Th. modo productum ex Ariſtot.

τάς τε κωμ.) *Per* CCC *vel* CCCC millia *barbarici ſoli* vicos *incendiſſe* Maximinum narrat Capit. c. 12. (p. 12. m.) idemque refert ipſe Imperator in litteris ad ſenatum datis, (ib. p. ſq. m.) quod tamen non eſt credibile. Amplector potius ibi Salmaſii ſententiam, qui (e Cod. etiam) reponit, *per triginta vel quadraginta* millia. *Stroth.*

Etiam in hoc membro cum alia libertate P. addit adi. πάσας, cf. 6, 5, 19., ſervante Bg. inde particip. ad διαρπ., verum ſic, ut omittet eius copulam, et primum particip. ἐμπ. recto modo det, cum P. reddiderit, quaſi Graeca haberent τάς τε κωμ. ἐμπιπρᾶν διαρπάζειν τε ἐδ., non tam e Cod. ſuo, quam quod reſolvit particip. primum per copulam, dum Sch. diſcedit in „ἐδ. permittebat“ ad ſenſum, et aliud illud Gr. 7, 9, 25. ἀγρούς τε καὶ κώμας ἐμπιπρᾶναι λεηλατεῖν τε τοῖς στρατιώταις ἐπέτρεπε, ad quorum τοῖς στρ. reſpexit P., repetente Noſtro ſua cum variatione 3, 9, 17. e. καὶ κώμας ἐμπιπρὰς τὰς ἐμπιπτούσας, tum 3, 3, 5. e. διαρπάζειν ταύτάς τε ἐμπιπρᾶναι, (quod pron. hic explebitur,) it. 3, 7, 16. τὴν πόλιν διαρπάσαντες καὶ ἐμπρήσαντες, it. 4, 11, 11. κώμας τὲ καὶ πόλεις ἐμπιπρᾶν δοὺς ἐξουσίαν τοῖς στρατιώταις ἁρπάζειν τὲ λ. it. 6, 5, 11. ἐπόρθει αὐτὴν (τὴν χώραν) καὶ πολλὰς ἐνέπρησε κώμας, it. 6, 4, 11. δοὺς κώμας οἰκεῖν et 5, 8, 6. ἐδίδου δὲ καὶ χρήματα — διανέμεσθαι τοῖς στρατιώταις.

εὐμαρέστατα) Facillime *enim* ignis *abſumit* urbes *eorum*, quas *incolunt*. Ἔχειν hic eſt κατοικεῖν, ut Latinorum *habere* ſaepe eſt *habitare*. Apud Hom. Ἰλ. ά, 18. Ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντες ſunt *incolentes* coeleſtes domos. *Leisn.* Vide de iſtis habitationibus Germanorum Cluver. in Germ. antiq. l. i. c. 13., ubi hunc ipſum Herodiani locum explicat, eum que inter alia reprehendit, quod Germanis πόλεις, *urbes*, tribuat. Quae reprehenſio fortaſſe ſubtilior, quam verior, eſt, cum vox πόλεως in eas

τάς τε πόλεις αὐτῶν, ἃς ἔχου-σι, καὶ τὰς οἰκήσεις ἁπάσας. λίθων μὲν γὰρ παρ' αὐτοῖς ἢ	tur urbes eorum, quas habent, et domicilia tota. Lapidum enim apud illos aut

anguſtias non ſit redigenda, neque tam facile, ſicut ipſe opinatus eſt, Ptolemaei quoque auctoritas reiicitur. *Boecl.*

Memorabat, ut ſupra vidimus, Capit. modo *vicos*, ſed Tacitus, ut deinde proferemus, nullas *urbes*, quas Noſter nominarit craſſe, ac fortaſſis etiam cogitarit alias, quam hodie, vel e ſq. narratione et deſcriptione aedificiorum, item e formula ἃς ἔχουσι, quae alio, quam Leisn., ſenſu accipi poteſt, et pro interpoſito hiſtorici iudicio quodam leni que ironia, pro *tales* nempe, *quales* ſ. *quales* nempe *habent*, noſtratibus *wie ſie ſie* nämlich *haben*, ubi ſuppleatur illud δή ſ. δῆθεν ſ. δῆτα, ironiae ac iudicii ſolennis index. Sed et ſine hac adiunctione et ironia procedet ſenſus, ſumto πολ. pro numero aedificiorum ſine muris, cf. ap. Thuc. 59, 96. cum Schol.; unde redeat per variationem ad pr. κώμας, pro quibus ponitur alibi πόλις, cf. Abr. ad Ae. T. 1., ubi et pro regione, (cum Suic. et Gat. Adv.) it. pro inſula, (cum Ind. Herdt.) at de perſ. in urbe, magiſtratu, ib. T. 2., ſed de civibus V. Eur. Ph. Koen. ad Gr. p. 29. N. 51. et Xen. Cyr. tum pro arce, omni aut nominatim Athenarum, Moer. Hſth. Ariſt. Pl. Thuc. Ind. in N. Rs. O. V, 7. Ant. R. ad Hſy. 2, 993. N. 2. quem et v. in varia, ut Suid. L. N. T. Ind. Sb. Xen. Ἀνβ. Rs. O. V. 4. 6. Dem. Iſ. Ev., Fi. Ae. The. et Pal., ſed in vulgaria Hom. Hsd. Soph. Ai. Call. Lyc. Mus. Theogn. Aeſch. ep. S. Luc. Diod. S. Fa. Ae. Poſſ. Call. tum in alia peculiaria, per ſententiam, ap. V. Eur. H. Diatr., per periphraſin Barn. Eur. et Ael. V. h., pro republ. D. H. S. T. 1., pro forma reip., nominatim democratia, Rs. O. V. 3. p. 391. N. 31., tum in diſcrimen ab ἄστυ Ammon., in plural. formam πόλις D'Orv. Ch., in ellipſin Raph. et L. Bos. p. 275. cum Ind. it. in rem critic. Diod. Bau. Or. Th. et ad Call. L. P. vs. 141., porro in v. ἔχειν in notione Leisn., praeter locum ad Hom. ap. Hſy. 2, 747. i., quoque Krb. Obſ. (Xen. Cyr. Iſ. Pan. M. p. 77. e. 99. e., ſed cum pr. ἐν Eur. Barn., at in formulam Noſtri, vario ſenſu, praeter ἔχειν πόλιν Xen. Bach.) ej. Decr. R. p. I. p. 174. i. Orph. h. 65, 8. Iſ. Ev. Fd. p. 32. e. 34. i. cum Ind. v. ἐχ. b. e., ſed de re adeo ap. Hsd. ἀ, 285. πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τὲ χοροί τε Ἀγλαΐαι τ' εἶχον, cf. ſine Ind. Dem. 234, 11. 236, 1. cum G. Th. v. *hab.* 862, 41. Sed in praec. membro (ubi cum alia libertate P. mutabat gen. pron. αὐτ. in acc. αὐτὰς, pertinentem ad ſubſt. adiuncta,) aliud Ms. v. compoſ., ut ſaepe, et eiusdem praep. 4, 5, 14. m. contra que 1, 5, 14. 1, 6, 13., hic eſt e confuſis litteris, cf. 6, 9, 8., quoniam illud v. Ms. non hoc ſenſu dr., ſecundum quidem L. Stp. et Ern. it. mihi reperta, cf. 1, 14, 6., hic ut per analog. iungatur adv. εὐμ., ubi Sch. etiam P. deſerit „*facillime* ignis *conſumit*“ ſed Sb. in „οἰκ. habitacula“ ferente G. Th. tantum in v. *urb.* 1107, 94., „Gic. — *domicilia* coniuncta, *quas* urbes *dicimus*“ ut de ſuo Noſter copulet forſan, genus quidem τὰς πολ. et formam τὰς οἰκ., ſ. totum cum parte, it. iuncta aedificia et ſingula, extra oppida quoque et in vicis; omittente P. adi. ἁπασ. cf. 6, 9, 2.

λίθων) De Var. L. ed. in σπ. cf. 1, 12, 9. e. ubi, deſerto P., (non item a Stp. Th. v. e.) potius Bg. e Sch., per analog. cum gen. adiunctis et v. ſubſt., expleto ſtatim a Bg., qui in μὲν γ., ut 3, 4, 19., dum neu-

πλίνθων ὀπτῶν. σπάνις [l], ὕλαι δ' εὔδενδροι [m]. ὅθεν, ξύλων ϐύσης ἐκτενείας, συμπηγνύντες	laterum coctilium penuria eſt, ſed ſylvae ſunt denſae arboribus. Quare in magna ligno-

l) σπάνις Bs. 2., ut punctum in A. al., ſed colon in Stp. rel., pro commate Ox. 1. v. N. m) In Ms. Ba. ὕλαι δὲ εὔνδροι ὅθεν λ. quorum prima particula ſine apoſtr. ut 6, 8, 17., ſed media vox depravata, denique colon etiam in Ox. 1. al. pro puncto A. al., ſed commate Stp. rel. v. N.

rum partic. reddit P., mutans idem pron. αὐτ., cf. 6, 7, 18., ſed ἢ in καὶ, ut 3, 14, 15., unde Bg. in rel. cf. Stp. Th. 3, 396. C. m. hinc ſine Vs., ſed 2, 1378. E. „ὀπτὴ πλίνθος ap. Herodot. — *cocti* lateres“ fortaſſis e Noſtro, per depravatum iterum nomen, certe me tantum inde habente 85, 64. πλίνθων ὀπτέων, coctilium *laterum*; et ej. Ind. praebente alia ad πλ., quo de ſolo, praeter Hſy. πηλὸς ὀπτηθεὶς, cf. Dem. οὐ γὰρ λίθοις ἐτείχισα τὴν πόλιν, οὐδὲ πλίνθοις, Fi. Ae. Xen. M. S. cum Gs. Chr., ſed in varia Suid. et cum aliis adi. Ael. V. h. Luc. cum 1, 505. N. 11. Gem. Pl. p. 126. m., porro cum adi. ſyn. Geop. 9, 23, 4. πλίνθους παλαιὰς ὀπτηθείσας διαπύρους, lateres *coctos*, ſed cum Noſtri adi. Poll. Sy. p. 107. i. Xen. Ἀνβ. et Diod. S. 1, 221. e. p. ſq. i. Dion. C. 1142, 29., ſed ſine Ind. Ioſ. 2, 451. i. Zoſ. 3, 17, 8. e. cum Bg., at de ὀπτ. Hſy. ἑψημένος πυρὶ, cum aliis ſubſt. L. N. T. Hom. et cum adiuncto πρὸς τὸν ἥλιον Xen. Bach. In ſq. membro liberum P. deſerit Bg., repetens ſupplendo plur. v. εἰσὶ, et reddens εὐδ. cum Sch. per formulam, mutato adv. in adi. non vicinum, ſed ſine Vs. hinc Stp. Th. ſub „arboribus bene conſitos, — παράδεισος, Nonn.“ cui add. Poll. χωρίον it. ὄρη, arboriferi *montes*, ut ap. Luc. 3, 345. l. 21. ὄρος εὐδ., ſylvoſum *montem*, hic per analog., forſan Lat., cf. G. Th. *ſylva*, — frequens *trabibus*, — frondiferae, — *nemoroſae*, cf. in rem ipſam de ſylvis Germaniae Cell. n. o. a. cum Tac. de mor. Germ. c. 5. i. terra — *in univerſum* aut *ſylvis* horrida, *aut* paludibus *foeda*, it. c. 45. m. fecundiora *nemora* lucos *que*, ſed c. 16. i. nullas *Germanorum* populis *urbes* habitari; *ſatis* notum eſt, *ne* pati *quidem* inter *ſe* iunctas *ſedes*. Colunt *diſcreti* ac *diverſi*, ut *fons*, ut *campus*, ut *nemus* placuit. *Vicos* locant, *non* in *noſtrum* morem, *connexis* et *cohaerentibus* aedificiis: *ſuam* quiſque *domum* ſpatio *circumdat*, ſive *adverſus* caſus *ignis* remedium, *ſive* inſcitia *aedificandi*. Ne *caementorum* quidem *apud* illos *aut* tegularum *uſus*; materia *ad* omnia *utuntur* informi, *et citra ſpeciem aut oblectationem*, ſed de Cattis c. 31. e. nulli *domus* aut *ager*. Caeterum Leisn. in m. Ox. „tolle colon poſt σπάνις et pone punctum poſt εὐδ.“ pro quo puncto colon non modo, ſed etiam δὲ plenum cum Ms. habuit Stp. Th. v. ὕλ. 3, 1738. D. e. ſine Vs., ſecus ac in ed. Poſt σπαν. quidem rectior eſt ſane diſtinctio minima, quia membrum παρ' αὐτοῖς pertinet aeque ad poſtr. ὕλ. λ.

ὅθεν, ξυλ.) Hic mos aedificandi veterum Germanorum durat etiam nunc in multis agris Germaniae, in locis montanis et ſilveſtribus, ap. agricolas, eos praeſertim, quibus lignorum copia eſt. Trabibus aliis ſuper alias locatis domus et caſas conſtruunt. (Quales domus, e iunctis trabibus leviter que modo acciſis, ut muſco interpoſito aliis ve rebus opus ſit per fiſſuras, videmus in Variſciae pagis ſubinde, et reſpicit etiam Tac. l. l. in N. pr. *materia*, i. *ligno*.) Eandem aedificandi ra-

αὐτὰ καὶ ἁρμόζοντες, σκηνοποιοῦνται. ὁ δὲ Μαξιμῖνος

rum copia, compingentes haec et coagmentantes, tabernacu-
9. la aedificant. Ac Maximi-

tionem Sarmatis tribuit Ammian. 17, 13. p. 181. (ed. Ern. p. 126. e.) *nec* quenquam *caſa* vel *trabibus* compacta *firmiſſimis* periculo *mortis extraxit.* Idem tamen 17, 1. p. 156. (Ern. 102. m.) teſtatur, Germanis, Rheni accolis, fuiſſe domicilia cuncta curatius ritu Romano conſtructa, (temporibus, puto, ſerioribus, maxime, poſtquam per occaſiones vidiſſent Italiam Romanorum que aedes,) v. Lindenbrog. p. 72. Ἐκτένεια et *multitudinem* et *diuturnitatem* denotat, v. Act. 12, 5. (ἐκτενής) 1 Pet. 4, 8. et 1, 22. (ἐκτενῶς) Luc. 22, 44. it. Act. 26, 7. (ἐν ἐκτενείᾳ) v. Pric. (ad Act. 12, 5.) *Leisn.* poſterior vox ἐκτένεια qua iterum utitur Herodi. infra l. 8. c. 2. haud adeo frequens eſt, atque improbatur a Polluce l. 3. c. 23. (3, 119. cum N. 32.) ἡ γὰρ ἐλευθεροπρέπεια καὶ ἐκτένεια, τὸ μὲν σκληρὸν, τὸ δὲ ἀπρεπές. Phrynichus quoque adv. ἐκτενῶς reiicit, ἐκτενῶς μὴ, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ δαψιλῶς λέγε. A ſcriptoribus ſacris et eccleſiaſticis uſurpatur eo ſignificatu, ut *ardorem*, intenſionem, *extenſionem* denotet, ut Act. 26, 7. ἐν ἐκτ. λατρεῦον. Iudith. 4, 9. ἀνεβόησαν ἐν ἐκτ. μεγάλῃ. 2 Macc. 14, 38. σῶμα καὶ ψυχὴν ὑπὲρ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ παραβεβλημένος μετὰ πάσης ἐκτ. Clemens Alex. Strom. l. 2. p. m. 378. ἀγάπη ἂν εἴη ἐκτένεια φιλίας, ib. p. 422. τῆς παραμονῆς ἡ ἐκτ. Denique ap. Iuſtin. Martyr. Dial. c. Tryph. p. m. 334. invenies μετὰ ἐκτενοῦς ὀλολυγμοῦ. *Stroth.*

Praeter L. N. T., tum in affine adi. et adv. ap. Suic. Kypk. T. 1. Abr. ad Ae. T. 2. p. 206. e. Gat. ad Ant. et Diod. S., nominatim in ſubſt. reperi per ſimpl. vocalem ι ap. *Hſy.*, ſed per dupl. ap. Suid., tum hinc Sb. „larga copia“ ſed Stp. Th. 3., 1291. *D.* ſine Vs. ſub“ pro copia, abundantia, ut ap. Herodi. *l.* 7. ὑλ. δ' εὔδενδροι ὅθεν ξυλ. — σκην.“ ſed tropice Cl. Cic. In rel. P. liberrimum deſerit Bg., (cf. ad ὅθ. 6, 7, 23. ſed 3, 8, 13. e. in liberiorem rationem commutandi gen. conſq. cum mera praep., pro ſeveris, unde, *lignorum* ſuppetente *copia*,) ſervans inde Latt. tantum ad v. ἁρμ. (iunctum peculiari ratione cum συμπ., „vel ex Lat. analog. cf. G. Th. *nihil* tam *compoſitum*, tam *que* compactum et coagmentatum *inveniri poteſt*, reperiente me modo in συμπ. paſſ. ap. Ael. V. h. cum Geop. ſed med. ap. Luc.) et ad σκην., ſed reſciſſa iſtius particula comparandi, cf. 7, 1, 6. e. it. pron. cf. 7, 1, 22., ut Sch., ſecus ac Stp. Th. 3, 853. C. „σ. ξύλα καὶ ἁ. σκ.“ ſed Bud. C. 498, 16. „Herodi. ὑλ. δ' εὔδενδροι παρ' αὐτοῖς, ὅθεν ξυλ. — σκ. tabernacula *excitant*, ſ. domos e materia fabricantur, (at per eadem Gr. 1108, i.) tab. *excitant*, domos coagmentant“ cf. ad Diod. S. 1, 194. N. 99.

ὁ δὲ Μαξ.) Copulam exprimit P. pro δὴ, ut 6, 4, 6. ſed Bg. quidem pro τὲ, cf. 6, 4, 9., at locato μὲν vicinius ad nomen propr. Μαξ., diſcedens idem in non omiſſis ἐ. πολ., quae reddit cum Sch. in „περ. *graſſatus eſt* longe *late* que *in* eam *regionem*“ cf. 4, 11, 12. ἐ. π. τῆς Παρθυαίων γῆς ἐλάσας, unde P. explet gen. τῆς γῆς ſ. χώρας, dum variat Noſter cum ellipt. 5, 4, 19. πολὺ προκεχωρηκότα, iungens hic plenam formulam ex analog. cf. trop. πρ. ἐπὶ μέγα ap. Luc. In ſq. membro copula in Ms. omittitur innoxie ante καὶ, intervallo ſequens, elapſa facile intra viciniam utr. cf. §. 1. 5., et oppreſſa ab utr. Intp. Lat., ubi P. formulam πρατ. λ., ex analog. conflatam, ſtatim e ſenſu dat, reſpiciens ad

ἐπὶ πολὺ [n] μὲν προεχώρησε [o], πράττων τὲ [p] τὰ προειρημένα καὶ λείας ἀπελαύνων, διδούς τε τὰς ἀγέλας τῷ στρατῷ, αἷς περιετύγχανον. οἱ δὲ Γερμανοὶ ἀπὸ μὲν τῶν πεδίων, καὶ εἴ τινες ἦσαν χῶραι ἄδενδροι, ἀνακεχωρήκεσαν, ἐν δὲ ταῖς

nus quidem longe late que proceſſit, faciens ea, quae iam dicta ſunt, et praedam avertens, permittens que greges exercitui, in quos inciderent. Germani autem, quia locis campeſtribus, et, ſi qua eſſent arboribus vacua, receſ-

n) ἐπιπολὺ Ms. Ba. ut A. al. cf. 6, 1, 9. o) προυχ. Ms. Ve. cf. 5, 8, 9. p) Ms. Ba. πράττων τὰ πρ. v. N.

§. 7. unum membrum ἐδῄου — λη. ἐκμ., cum Noſter innuat ſimul alterum τὰς κωμ. ἐμπιπρ., ut Bg. melius ſervet ſeveritatem, cf. §. 1., etiam in ſq. λει. ἀπ. (ubi Sch. „abigens *praedas*" cf. 6, 2, 14.) it. in ſq. διδ. λ., ſpreto illius adi. πάσας, cf. §. 7., dum et Sch. deſerit in „ἀγ. *greges* pecorum, διδ. *permittens* rapere, περ. *incidebant* forte, ſ. inveniebant" ſed Noſter ex analog. tum in formula utr., (cf. in variationem 6, 4, 11. δοὺς λ., hic potius pro ſimpl. illo Bg. ſ. tradens in uſum, ad edendum aut vendendum rurſus, quoniam illud Sch., petitum forſan e §. 7. διαρπάζειν ἐδίδου τῷ στρατῷ iam ineſt in pr. ἀπελαυν.,) tum in abſoluto ſubſt. ἀγ., absque gen. aliquo, pecudum quidem, latente in pr. λείας ſimul, cf. cum diſerto quidem gen. tali quodam Orph. Soph. Ai. Di. H. S. T. 1. et Fa. Ae., ſed ſine illo de bobus, equis, ovibus Hom. et Xen. M. S., porro per utr. rationem Hsd. Palaeph. Diod. Luc. cum Ind. in N., ubi et tropice cum gen. perſ., ut in Fi. L. N. T. per haec loca, cum gen. Matth. 8, 30. ſqq. Marc. 5, 11. Luc. 8, 32., ſed abſolute ib. v. ſq. et Marc. 5, 13. Caeterum P. in fine aſſuebat pannum ac membrum totum, in Gr. non agnoſcendum: ſed ex iſto reſtitui copulam poſt διδ., in Ms. Bg. etiam a Leisn. ceruſſa inditam, cf. 6, 9, 16. et in rem ipſam Capit. c. 12. i. p. 33. m. greges *abegit*, praedas *ſuſtulit*.

οἱ δὲ Γερμ.) Copulam P. ſine neceſſitate pro γὰρ accepit, cf. 7, 1, 19. 6, 2, 18. liber et in rel., ut ipſe adeo Bg., qui μὲν — δὲ convertit in cauſalem enunciationem per v. finitum, ſervans partim ex iſto formulam ad τῶν πεδ, it. ad. ἀδ. (oppreſſo, ſecus ac ab illo, ſubſt. χωρ., ob pr. ad πεδ. Lat., per analog. cf., praeter Hſy. in N. ex Oppi., cum γῇ Di. H. S. T. 1. et Polb. „ὄρος" ubi 1, 331. ſ. 55. e. τῶν Ἄλπεων τὰ μὲν ἄκρα — τελέως ἄδενδρα καὶ ψιλὰ λ., tenente Stp. Th. nec P. nec Bg.) ſeverior iterum ad καὶ εἴ τ., quam §. 3. cf. 6, 9, 14. et in formam plusq. ἀνακεχ. 1, 3, 13., quod cum pr. ἀπὸ rurſus ex analog. In ſq. Bg. de ſuo, etiam in med. vi ad ἐκρ., ad quod med. refert etiam ſine Vs. Dreſ. Fi. p. 321. e., dum P. contrahit orationem ad v. διατρ., ubi Stp. Th. 3, 1333. e. „in paludibus *agitabant*" tamen hinc modo cum pr. περὶ, cf. Zoſ. 1, 18, 6. ἔτι τοῦ βασιλέως περὶ Κάῤῥας — σὺν τῷ στρατῷ διατρίβοντος, *propter* Carras *haerente*, ſed tropice cum eadem praep. et acc. rei variae, Luc. 3, 190. l. 12. Xen. Cyr. Plut. Hs. Rs. O. V. 4. (ubi et cum pr. μετὰ, ut Xen. M. S., ſed ſyn. διατριβὴν ποιεῖσθαι περί τι ib. V. 7. Iſ., et cum pr. παρὰ et dat. perſ. ib. V. 6.) ſine Ind. Iſ. Mor. P. p. 35. e. cf.

ὕλαις ἐκρύπτοντο, περί τε [q] τὰ ἕλη [r] διέτριβον [s], ὡς ἐκεῖ τὰς μάχας καὶ τὰς ἐφόδους ποιοῖντο, τῆς συνεχείας τῶν φυτῶν ἀπασχολούσης εἰς ἑαυτὴν τὰ βέλη καὶ τὰ ἀκόντια

ferant, in ſylvis ſeſe occulta-
bant, circa que paludes com-
morabantur, ut ibi praelia et
11. incurſionem facerent: den-
ſitate arborum avocante in ſe
ſagittas et iacula hoſtium:

q) δὲ Ms. Ba. cum A. al. v. N. r) ἕλη Ms. Ba., ut ed. Bs. 1. R., cf. 6, 5, 3. s) Ms. Ba. διέτριβον, καὶ ἐκεῖ-ἐποιοῦντο· τῆς σ., ſed in Excpt. Ms. Ve. tantum ἐποιοῦντο quoque, v. N.

p. 12. m. 58. m. 70. 101. i. it. 15. e. cum Poſſ. Call. p. 313. 457. 732. m. cui add. cum τὰς ἡμέρας ex Aeſch. ep. S. et Fi. Pal. Sed Ms. poſt περὶ alia copula, contra P. etiam, procedit per ſe, cf. 4, 11, 1. 5, 7, 9. 7, 1, 6.

ὡς ἐκεῖ) Thuc. 1, 57. (39, 81.) et alibi τὸν πόλεμον ποιεῖσθαι. Sic Latine *bellum facere*. Quam phraſin taxat Seneca epiſt. 114. poſt med. defendit Cellar. ad Caeſ. 3. b. Gall. extr. (cf. ib. 5, 22. e. Oudend. N. 3.) Sic μάχην ποιεῖσθαι etiam Herodi. 2, 11, 17. *Leisn.*

Ubi v., iungente hic Noſtro de ſuo alterum ſubſt. τὰς ἐφ., ſed hoc cum v. ποι. per plur. quidem ex analog., cf. Stp. Th. 2, 1172. D. hinc cum P., ſed e Thuc. ſine Ind. 2, 95. ſ. 161, 84. ἀμφοτέρων οὖν ἕνεκα τὴν ἐφ. ἐποιεῖτο, bellum *inferebat*. Sed cum Ms. Vi. manet P. in vulg. contra rel. Mss., ubi lapſus incidit duplex, primum in confuſis vocibus καὶ et ὡς, ut alibi, cf. 3, 7, 19. 3, 2, 11. e. 2, 13, 6. 5, 8, 2. etc., quoniam Ms. Ve. retinet vulg. καὶ, deinde in confuſis vocalibus verbi οι et ου, cf. 3, 8, 3. ἐκειν. it. 6, 1, 7. ἑκασ., cui ποιοῦντο, ſemel ſic orto, cum pro pravo agnoſceretur, et poëtico tantum, praefixit ſapientia Gloſſatoris augmentum; dum per ſe procedit Ms. Ve., ὡς pro ἵνα, cum indicat. ἐποιοῦντο, cf. 5, 5, 12. σπενδ.

τῆς συνεχείας) Alium §. numerum, huc potius translatum e Bc. membro ſq., toleravi modo ob longiorem periodum, divulſam a P., reſolutis gen. conſ. per cauſalem, qui caetera liberrime dedit, deſertus a Sch. in „φ ſtirpium *denſitati*, βελ. *denſitas* arborum *ſagittis* impedimentum *affert* in *ſeipſa*, (male ſic in poſtr., ut partim in) ἀπ. impedimentum *afferente* intra *ſe*. Sb. in ſe *recipiente* et occupante" dum P. retinet Stp. Th. in v. ἀπ. (quo de v. ad 7, 6, 15. διασχ.) it. in συν., quo de cf. Suid. Poll. Dem. Polb. cum Rsk. p. 474. e. Diod. S. 1, 361. l. 53. 55. cum N. it. p. 259. l. 89. p. 333. l. 55. cf. infra ad 8, 5, 3., ex analog. cum gen. τῶν φ., ubi Stp. Th. pauperrimus cum L. Ern., cf. univerſe Hſy. Thom. M. p. 905. Hom. Hsd. Orph. Lyc. Aeſch. ep. S. Dem. Xen. Bach. Geop. Diod. S. 1, 161. i. 231. l. 5. 12. Krb. Decr. R. p. I. p. 263. i., ſed de arbore Suid. φυτὰ, τὰ δένδρα, cum Ael. V. h. et Luc., ſed nominatim de vitibus et vineis ad Call., ut de lauru Fi. Pal., tum tropice, de prole humana, Gat. Adv., ſed pro χρῆμα ſ. πρᾶγμα, de perſ. etiam, V. Eur. Hipp., conflante Noſtro de ſuo formulam rel. (ubi Bg. omnium maxime perſpicue, ut arborum, denſe ſtantium, rami negarint hoſtium telis utr. tranſitum, et ea retinuerint, quaſi ad ſe tracta,) ſed in τὰ β. κ. τὰ ἀκ. reſpiciente ad §. 5. οἱ ἀκοντ. καὶ οἱ τοξ.

τῶν πολεμίων [t], τοῦ τε ἀγχιβαθοῦς τῶν ἑλῶν [u] Ῥωμαίοις μὲν δι' ἄγνοιαν τῶν τόπων ἐπισφαλοῦς ἐσομένου [x], ἑαυτοῖς δὲ, δι' ἐμπειρίαν τῆς χώ-

tum profunditate paludum Romanis quidem propter imperitiam locorum periculoſa futura, ipſis autem propter uſum ſcientibus, quae invia,

t) Hoc comma fuit in Bs. 2. L. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. u) τῶν ἐλῶν Ms. Ba., ut §. pr. x) Comma hoc erat in A. al. pro colo Stp. rel., inepto illo, cum poſtr. ῥᾳδ. pendeat adhuc a pr. τοῦ ἀγχιβ.

τοῦ τε ἀγχ.) Poſſis reddere verbis Taciti e 1 A. 65, 3. palus *gnara* vincentibus, *iniqua* neſciis. *Boecl.*

In conflatam a Noſtro de ſuo et ex analog. ſententiam, praeter Liv. 38, 40. e. *Romanos* iniquitas *locorum* barbaris, *per* calles *notos* obcurſantibus, *et* latentibus *interdum* per *cavas* valles, *prodebat*, habui haec, Sch. „ἀγχιβαθὴς, — Solet reddi vulgo *vicinus* profundo, *qui* prope *fundum eſt*, propinquus. Minus recte et plene. Rectius, ut Didymus in Hom. Od. 8, 413. exponit, ἐγγὺς τῆς γῆς βάθος ἔχων, qui *prope* terram *profundus eſt*. pro ſubſt. — Pol. *altitudo paludum*. (e Capit. cf. ad §. 6. γενομ.) Rectius, *profunditate* paludum *terrae*, ſ. *litore propinquo*. Sic Iul. Poll. λιμὴν ἀγχιβαθὴς, portus *prope* litus *profundus*" ad quem Poll. 1, 100. pro ἀγχιβαθὺς alii e Codd. volunt ἀγχιβαθὴς, quod et ſolum cum L. Ern. dedit Stp. Th., habens deinde „τὸ ἀγχιβαθὲς, ſubſt. pro altitudo et profunditas, ut τὸ ἀ. τῶν ἑλῶν, altitudo *paludum*" ſic ſine auctore, hinc hauddubie, unde Sb. Ind. ſine Vs. modo „τὸ ἀγχιβαθὲς τῶν ἑλ." ſed Polb. „ἀγχιβαθὴς, τὰ πρὸς τὴν χερσὸν ἀγχιβαθῆ" ad quem Rsk. p. 328. m. videtur probare formam in θὴς, non memor illius alterius interpretamenti ap. Suid. 1, 43. i. ἀγχιβαθὴς, ὁ ἐγγύβαθος, ubi Kuſt. in N. reiicit formam in θὺς, non coll. ad Hſy., ubi in N. ut et ad Apoll. L., modo e poëtis; ut ſit e Noſtri hiſtorico-poëticis, et per neutr. pro ſubſt. ex analog. (et partim e Polb. l. l.) it. cum gen., nil tenente G. Th., quam *palus-alta*, ſed variante Noſtro cum 1, 13, 3. τῶν πραττομένων ἀγνοίᾳ per ſyn. formulam δι' ἀγν., cf. Stp. Th. 2, 1081. e. „Dio — ἀγνοίᾳ τῶν χωρίων, *ob* ignorationem *locorum*. Sic δι' ἄγνοιαν, ob *ignorationem* Plut." cui add, ſine Ind. Dem. δι' ἀγν. 127, 20. 26. 249, 23. it. διὰ τὴν ἀγν. ap. Dd. S. 2, 346. l. 20. per *ignorantiam*, it. ſupra ad 6, 5, 21. e. N. ὀλιγ., ſed Zoſ. 1, 23, 7. ἀγνοίᾳ τῶν τόπων λ. *ob* locorum *ignorationem*, et Ioſ. 2, 36. m. διὰ τὴν τῶν τοπ. ἄγν. *propter* locorum *ignorantiam*, ad quam analog. Noſter per ordinem alium, dum Bg., deſerto P., propius accedit ad Polb. ſine Ind. 2, 370. διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν τοπ. locis *ignotis*, ſed Sch. in „τοπ. locorum *ignorantia*" rurſus per analog. conflante Noſtro ſqq., ubi Stp. Th. partim e P. in „ἐπ. Romanis *paludis* altitudo *periculoſa* futura *erat*" variando ſaltem cum pr. per τῆς χωρ., quem gen., a Bg. omiſſum, forſan e P., nondum reſtitui, quum non reperiſſem Lat. *uſum* cum ſubſt. *regionis* aut *loci*, ſed modo *peritiam — locorum*, cf. 3, 14, 19. e. et quum Bg. de induſtria forte delegiſſet ſuum ad ἐμπ., ob adiunctum v. ἀγν. affine, ubi ſententia videtur eſſe, Germanos, propter *notitiam* totius *regionis* ſuae, etiam ſciviſſe loca circa et intra paludes;

ϛας ἐγνωκόσιν [y] ἄβατα καὶ quae ſolida loca, genu que

y) Ms. Ba. ἐγνωκέσι τὰ ἀβ. v. N.

ferente G. Th. tantum in ſubſt. 1125, 6. *habere comperta* ex *uſu*, ſed me reperiente nunc demum ſine Ind. ap. Thuc. 475, 58. οἱ μὲν πολλοὶ αὐτῶν, καὶ ὅσοι ἦσαν τῶν προτέρων ϛρατιωτῶν, ἐμπειρίᾳ μᾶλλον τῆς χώρας, ἐς τὸ ϛρατόπεδον διεφύγγανον, eorum *plerique*, et *quotquot* erant *ex* priore *exercitu*, propter *maiorem* regionis *notitiam*, in *ſua* caſtra *perfugerunt*. ἄβατα) Scribo ἐγνωκόσι τὰ ἀβ. καὶ ἀντίτυπα τῶν τ. id eſt, *qua* in *parte* loca illa *velut* contumacia *tranſire* volentibus *eſſent*, ſ. *tranſitum* contumaciter *denegarent*. Sic enim hic ἀντίτυπα exponi poſſe exiſtimo. At Pol. ita vertit, quaſi aliam lectionem ſecutus ſit, (*non ignaris*, quae *usquam* pervia, *quae* invia.) *Steph*. Forte τῆς χώρας συμμάχου ὡς ἐγνωκόσι τὰ ἄβατα, et deinde ῥᾴδια. Vadorum enim loca ἀντιτυπῆ, dura, *ſolida*, ubi veſtigium certum figi poteſt, εὔβατα. Contra vero loca coenoſa, mollia, veſtigio incerta et cedentia, ſunt ἄβατα. *Reisk*.

In primam dubitationis partem, (ubi Sch. „ἀβ. *loca* inacceſſa, *invia*“) etſi memor, nil eſſe certi in articulo addendo et omittendo, nec conſtare ſibi in hoc genere criticos, cf. Bud. C. 1554, 20. ad Plat. Fi. Apol. p. 73. N. 30. et Phaed. p. 200. b. i. cum Gottl. p. 45. it. Schulz. Coniect. in N. T. 34. 38. ad Matth. 11, 8. 12, 35., tum ſubinde in ſuperioribus aliquid proferens, tamen iterum quaerendo reperi haec, ubi neutrum adi. pro ſubſt. cum aliquo gen. ſubſt. ponatur, ibi tum comparere articulum etiam in neutro, cf. Vig. p. 58. b. 61. b. Poſſ. Sy. p. 13. m., ad Luc. 1, 116. N. 48. ad Thuc. p. 551. N. 60; et Abr. Dl. p. 102. e. 205. e., ſed ſine illo tamen ib. p. 282. e. haec „ἧκει τις ἢ τῶν προβάτων λελυκωμένα φέρων, ἢ τῶν βοῶν κατακεκρημνισμένα“ quae ſunt ap. Xen. Cyr. Z. 8, 3, 41., ubi recte Z. ſuſtinebat contra Stp. neutrum, quod ibi alio tantum ordine habetur, praepoſitum hic ap. Noſtr., qui ſine artic. adhibet ſolum adi. neutrum, ſtans loco ſubſt., cf. 7, 1, 8. εὐγενοῦς et 1, 1, 4. m. ἀληθοῦς, ſed cum artic. formulam noſtram 3, 1, 8. τοῦ Ταύρου ὄρους τὰ ϛενὰ καὶ κρημνώδη et 4, 12, 4. τὰ φαῦλα καὶ ἀπεῤῥιμμένα τῶν ἐδεσμάτων καὶ ποτῶν. Tum quaerens denuo de v. ἄβ., deprehendebam ap. Suic. Ind. Sb. Ael. V. h. Luc. cum 2, 324. N. 74. Polb. 2, 353. e. Spanh. ad Call. Ern. 2, 80. i. Eur. Phoen. v. 1741. Diod. S., ubi pro ſubſt. 1, 178. l. 73. cum artic. ſed ſine hoc ap. Di. H. S. T. 1. tum ap. Fi. Pat. 1, 3. ἐν τῷ Πηλίῳ ὄρει ἀπηγγελθη ταύρων ἀγέλη, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὀρῶν ἄβατα ἐποίει. Iam Leisn. in m. Ms. Bg. „probat Stp.“ Quo de nihil edico, ſed potius, Bg. ſervaſſe e P. formulam quidem aliam e pron., reperito pro copula, ſive propria, ſive pro ἢ, ſed emendaſſe errorem iſtius et libertatem tum in ordine, tum in notione adi. ἀντ., ubi Sch. „pervia *pedum* ictui *loca*, opp. *coenoſa*. Quare non opus eſt hic cenſura Stp., cenſentis legendum ἀντίτυπα, et vertendum *contumacia* ſ. quae *tranſitum* contumaciter *denegarent*“ dum Sb. Ind. ſine Vs. tantum hinc profert „τὰ ἀντιτυπῆ τῶν τοπ.“ ſed Stp. Th. 3, 1688. C. e. „rurſum Herodi. l. 7. τὰ ἀβ. καὶ ἀντιτυπῆ τῶν τοπ., ubi tamen potius accipi poteſt pro *aſper*“ ſed recte Bg. cum Rsk., ex opp. ἀβ., cf. 6, 7, 16. 19. ignorante L. Ern. et Stp. Qui, ſervans l. l. adi. ἀντ., tamen iterum facit in artic. expreſſo cum Ms., ut in N. plene, dum et in pr. v. removet ν ἐφελκ., quod, in Ms. demtum cum addita voce alia, cf. 3, 2,

ἀντιτυπῆ τῶν τόπων, ἐς γόνυ τὲ βρεχομένοις, διατρέχειν ῥαδίου[z]. εἰσὶ δὲ καὶ πρὸς τὸ νήχεσθαι ἐγγεγυμνασμένοι[a], ἅτε μόνῳ λουτρῷ τοῖς ποταμοῖς

tenus immerſis, ad diſcurren-
12. dum facili. Sunt autem et
in natando exercitati, utpote
unico lavacro flumine utentes.

z) In Ms. Ba. ῥαδίως. ſed ipſa manus prima adſcripſit ου ſuper ω *Mart.* v. N. a) νήχεσθαι γεγυμν. Mss. Ba. et Ve. v. N.

16. etc., vim ſane librarii aliquam prodat, cum et Mss. reſ. maneant in vulg. lectione, et haec ſine artic. procedat e Xen. loco ſuperiore. Tamen ſingas, fuiſſe quondam in textu aut ἐγνωκόσι τ' ἄβατα κ. (ut per ſeriem omnium unam coaluerit τ' et in ν ἐφελκ. abierit, cf. 2, 14, 9. ἐςὶν et 3, 11, 17. ἔννοι.) aut *illam* Stp. et *Ms.* novitatem totam, ſed ut e pleno artic. exciderit vocal*is* ob eandem ſq. cf. 2, 9, 5. Quae quidem ut fingi queant commode: tamen *nondum diſplicet* mihi quidem lectio vulg., ex analog. partim conflata, cum *Ms.* ille ſaepius correctus ſit, et librarius addere potuerit artic. ex uſu aliorum *Noſtri* que ſupra l. l. De Rsk. ingeniis palam eſt, quam ſint violenta et contra P., qui libere addidit adv.

ἐς γόνυ) E libero P. tenuit Lat. ad praep. quoque Sch. in „γον. *genuum tenus mergi*" ut et Bg., manens in ſuis ad locum variatum 3, 14, 12. βρεχομένοις μέχρις ἰξύων, dum hic omnia iterum conflantur ex analog., cf. Xen. 'Ανβ. 3, 2, 22. e. οὐδὲ τὸ γόνυ βρέχοντες, (add. Ind. 4, 3, 12. et 4, 5, 2. βρεχόμενοι πρὸς τὸν ὀμφαλὸν,) tum Zoſ. 3, 19, 8. ὁ ςρατὸς ἠκολούθει, βρέχων ἄχρι γονάτων τοὺς πόδας, it. in v. βρ. act. L. N. T. cum Kypk. T. 1. Xen. Z. Pol. et Diod. S., ſed in ſing. γον. pro plur. ad Luc. 3, 178. N. 59. ἐς γόνυ συγκαθήμενον λ., ſed ad Sall. ſine *inguinum* ingrediuntur *mare* Cort. p. 979. a. m. Caeterum Sb. Ind. „τὲ pro καὶ, *etiam*" ignotum, qua de cauſa, cum τὲ ſtet pro copula mera iterum poſt vocem ſecundam, cf. 3, 9, 7. e. 6, 8, 3. e. Sed ad extr. ambigua ſcriptura Ms., quales aliquoties ſupra, fuerit hic vel e lapſu in fine, cf. 3, 15, 11. m. 4, 4, 5. ξιφ. 1, 13, 16. μετρ. vel e gloſſa per ineptam comparationem 3, 14, 10. m. ῥαδίως τὲ αὐτὰ (τὰ ἑλώδη χωρία) διατρέχοιεν, ſicut liberrimus P. in hac regione, poſt additum adv. in pr. cf. 5, 2, 14.

πρὸς τὸ νηχ.) Vnde infra 8, 4, (6. ſqq.) oſtentare artem natandi cupiunt ap. Aquileiam, v. Cluver. Germ. ant. 1, 18. *Boecl.*

Sine Vs. per prava Gr. ſpectat ad Capit. p. 33. Salm. N. 5. huc, ubi Mss. ſimplex pro compoſ. fuerit vel a lapſu, dum perierunt primae litterae a praecedd. cf. 6, 4, 11. 6, 8, 13. vel a gloſſa, ad ſenſum indicandum, quum praep. nihil valeat hic ſine caſu abl. et ob praep. aliam πρ., iunctam ex analog., cf. Poſſ. Call. *p.* 402. e. „γεγυμνασμένοι — πρὸς τὰς πολεμικὰς πράξεις, — Ariſtot." dum Bg., deſerto P., ob inf. ſequitur praep. aſſinem, accommodare ad Vernac. rationem, cum Lat. habeant et ſeveram *exerc.* ad *natandum*, cf. G. Th. 491, 5. 10., de v. vi med. monentibus non lib. de v. med., ſed Stp. Th. aliunde, cf. Suid. Hſy. Thom. M. Moer. Hom. Hsd. Lyc. Mus. Luc. Fa. Aeſ., ſed ſine Ind. Ael. V. h. 1, 5. 1, 6., ſed de re Call., partim tropice, ut aliter Orph.

χρώμενοι. περὶ ἐκεῖνα οὖν μάλιστα τὰ χωρία αἱ συμβολαὶ ἐγίνοντο [b]. ἔνθα καὶ γενναιότατα αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῆς μάχης ἦρξεν. ἐπὶ γάρ [c] τινι

In illis igitur praecipue locis conflictus fiebant. Ubi etiam fortiſſime ipſe imperator praelium inchoavit. 13. Nam apud paludem quan-

b) Ms. Ba. ἐγίνοντα, ἔνθα λ. quorum comma etiam in Bs. 1. al. v. N.
c) Sic et Ms. Ba. cum A. al. pro γὰρ τινὶ Stp. al. cf. 5, 4, 13. e. 7, 1, 25. 4, 3, 4.

In ſq. membro, per analog. conflato, liberum P. deſerit Bg., ſed non ſevere ad numerum in ποτ.

περὶ ἐκ.) Omiſit P. adv., ut §. 7., liber et in rel., unde Bg. tantum in Lat. ad pr. περὶ, qua addita variatur cum 3, 14, 18., ex analog., ubi Mss. res per lapſum in vocali, cf. 7, 1, 24. ἀποκτεῖν. In ſqq. Bg. e P., ſed omiſſo libero adi. Ῥωμαῖος ſ. Ῥωμαίων ad ὁ βασ. cf. 5, 8, 1. ſed in analog. ap. G. Th. *incipere — praelium*, it. *pugnam* — indipiſci et *inire*.

ἐπὶ γὰρ τ.) Eſt hic anacoluthon quoddam, cum pr. ἐπὶ cum adiuncto caſu non habeat, quo referatur in ſqq., et in membro proximo ſubiiciatur novum v. cum rel. ἐς αὐτὰ, redeunte ad pr. ἕλει, et paulo poſt iterum ἐμβαλ. εἰς τὸ ἑλ., niſi dicas, cohaerere cum inferiori v. finito ἐφον., dum P. libere ſupplet aliquod v., divellens idem per adiunctam copulam adi. duo τινὶ μεγ. cf. 2, 13, 9., faciens ſimul cum Ms. in omiſſo ſq. μὲν, quod ibi elapſum ſit ob ſqq. litteras ſimiles, cum ſervent Mss. rel., cf. 3, 12, 16. 4, 3, 15. m. et P. ob libertatem rel. in conformanda periodo ita peccare voluerit, unde et neglecta particula altera relat. δὲ, quam utr. opprimit quoque Bg., ut alibi, cf. 5, 3, 6., ex illo partim retinens formulam ἀναχ. εἰς φ., mutata praep. cum ſubſt. in ſyn. abl., ubi, opinor, definitur magis notio et modus v. ἀναχ., innuiturque cauſa, ob quam recedatur, et adeo pr. εἰς habere poteſt vim illam de fine ac conſilio, quae et exprimatur ſyn. Lat. *per fugam*, it. *ad fugiendum*, ſ. *ut fugerent*, cf. 1, 12, 17. e. ἐς φυγὴν ἐτράπησαν, per variatam ſaltem praep., formulam Bg. non ferentibus Indd. L. Schell. et G. Th., ubi modo P. in v. 89, 85. pravis numeris e Caeſ. b. G. 1, 11, 5. *fuga* ſe *ad* Caeſarem *recipiunt*, (ubi N. tacent,) cui add. e Vell. P. 2, 85, 6. *ſe* praecipiti *fuga* rapere *ad* rel., ſcribente Noſtro per analog., etiam in ſq., ubi reſtitui in Bg. Vs. v. *intr.*, quanquam omiſſum et a P., aut certe contractius redditum, (ſuppleto adv. ἐκεῖσε ſ. e pr. ἐς αὐτὸ, cf. 6, 6, 2. e.) dum Sch. in „διωξ. ad *perſequutionem* paludem *introire*, ἐπ. εἰς δ. ἕλεσι, *ingredi* paludes *inſequendi* hoſtis *cauſa*" addito hoc ſubſt. forſan e Sb. Ind. „ἐπ. τοῖς ἑλ. *intrare* in *pal.*" ubi de v. ὀκν. modo cum acc. rei, ut Rs. O. V. 4., ſed cum inf. ib. V. 6. Dem. Hom. Soph. Ai. Fa. Aeſ. Ael. V. h. (ὀκνούντων τῶν — ἅψασθαι) L. N. T., ſed in variam rectionem Kypk. T. 2. Poſſ. Call. R. ad Tim. L. p. 137. Luc. cum Ind. in N. et Gs. Chr. (cum μὴ) Thuc. Xen. Cyr. Ἀνβ. Bach. et M. S. it. Dion. C. tum abſolute Iſ. Ev., ſed in pravam cenſuram Thom. M. et, praeter Foeſ., in notionem P. ap. Hſy. ὀκνῶν, — φοβούμενος, non coll. Suid. a. 675. e. 754. m., ſed in ſubſt. διωξ. phyſicam notionem hanc ap. Thuc cum Abr. Dl., ut in forenſem Poſſ. Call. Rs. O. V. 4. 7. Iſ. Dem. Cae-

ἕλει [d] μεγίϛῳ, τῶν μὲν [e] Γερμανῶν ἐς αὐτὸ [f] ἀναχωρούντων εἰς φυγὴν, εἰς δίωξιν δὲ Ῥωμαίων ἐπεισελθεῖν ὀκνούντων, πρῶτος ὁ Μαξιμῖνος ἅμα τῷ	dam maximam, Germanis in eam fugâ recedentibus, ad perſequendum Romanis intrare cunctantibus, primus Maximinus equo ingreſſus paludem,

d) ἕλει Ms. Ba., ut §. 11. e) Ms. Ba. τῶν γερμ, v. N. f) αὐτὸν A. al. e pravo compendio.

terum memorabilis locus hic eſt propter artic. in eadem §. et periodo additum omiſſumque, τῶν μ. Γερμ. — εἰς δ. δὲ Ῥωμ., nil novante Ms., cf. §. 5.

πρῶτος ὁ Μ.) Per ordinem ſeveriorem Bg. ſequitur P. ad ἅμ. λ. pro conlicíens ſe, irruens in pal. cf. 6, 5, 16., dum de ſuo Noſter in βρ. cum pr. ὑπὲρ, ubi i. Stp. Th. cum Bg. e P., qui libere addit formulam adv. ad ſq. τοὺς ἀνϑ., divellens deinde periodum in ὡς, cf. 6, 6, 10. 2, 5, 12. e. (ubi §. novae numerum potius, quam cum Bc., poſuimus,) liber et ad αἰδ., (ubi Sch. partim ex illo „pudore *ſuffuſum*“) referens aſperum pron., ſed vel ſic tamen vulg. lectionem cum Ms. Vi., (dum in Ms. Ve. lapſus eſt manifeſto in vocali, cf. 6, 8, 10.) et quoque ad βασ. contra Ms. Ba., quod ſubſt. omiſſum ibi ſine idonea cauſa iterum, ut 4, 4, 15. Tum idem P. cum Mss. duobus contra Ms. Ba. tuetur vulg. in panno iterum aſſuto, per adv. non modo, ſed et per alia, quae Gloſſatorem produnt a longitudine, ſed et vim in ſublato τὲ ante proximum καὶ, cf. 6, 1, 8. e., quod καὶ per lapſum in ι et ν ſit mutatum, cf. l. l., ut novum κἂν tamen non poſſit eſſe pro καὶ ἐν, (ob v. adiunctum ἐπεισελϑ., regens potius dat.) ſed pro καὶ ἂν, Lat. *vel*, i. e. etiam adeo; ut que adv. novum ϑρασύτερον cum v. τολμήσαι debeat accipi ſenſu bono, pro *fortius*, animoſius, *vel* altam *in* paludem *ingrederetur*; ubi expreſſi praep., ſi quis forte pro εἰς capiat, cf. 2, 14, 12. e. κατελϑ.. Sed illa τῷ βάϑει τῶν ἑλῶν orta fuerint e faſtidio Gloſſatoris, non tolerantis ſimplicitatem Noſtri in repetito toties privo ſubſt. ἑλ., et iam per ſe colligi poſſunt e §. pr. καίτοι ὑπὲρ γασ. τ. ἱπ. βρεχ. Tum adv. Ms. ϑρασυτ. putabam veniſſe e marg., ubi aliquis id alleviſſet, ut innueret illud ἓν διὰ δυοῖν in duobus inf. capiendum pro τολμηρῶς ἐπεισελϑεῖν. Sed in hac regione Bg. e P. non modo illam ipſam figuram hendiad. ſumſerit, verum et addiderit pron. αὐτὸν poſt καὶ, quod pron. aliquis deprehendat antea in Ms. Ve., quaſi ex hac regione translatum e marg. venerit in locum alienum poſt ὑπὲρ, non intelligente librario, quorſum pertineret. Ac per ſe quidem fingas, pron. αὐτὸν excidiſſe intra καὶ et τοῖς, vel periiſſe tantum ſyllabam αὐ, ob pr. καὶ, et reliquam ſyllabam τὸν latere adhuc in vulg. τοῖς, confuſis ν et οι, it. ς et ν, cf. 5, 7, 14. ἑκασ. et 3, 11, 3. δευτερ. it. 7, 1, 23. αὐτὸς. Tamen dixeris contra, P. libere adieciſſe et hic pron., cf. 6, 7, 7. 6, 2, 17., quum lectio vulg. procedat quoque ſine iſto pron., etiam ſine figura illa hendiad., (*auſus ſit et ingreſſus*, ſ. *auderet* et *ingrederetur*, nobis *ſo*, daſs *das* übrige *Kriegsheer* — es *endlich* gewagt, *und* in *die* Sümpfe *gedrungen*,) quoniam in omnibus linguis iunguntur verba per copulam, quae alias ſic efferuntur, ut unum ex altero pendeat, ſicut et duo inf. ſaepe ſic copulantur, ut alter

ἵππῳ ἐμβαλὼν εἰς τὸ ἕλος [g], καίτοι [h] ὑπὲρ γαστέρα τοῦ ἵππου βρεχομένου, τοὺς ἀνθεστῶτας ἐφόνευσε βαρβάρους [i], ὡς τὸν λοιπὸν στρατὸν, αἰδεσθέντα προδοῦναι μαχόμενον ὑπὲρ αὐτῶν [k] βασιλέα [l], τολμῆσαί τε [m] καὶ τοῖς ἕλεσιν ἐπεισελθεῖν, πολὺ δέ τι πλῆ-

quamvis ſupra alvum equus mergeretur, reſiſtentes occi-
14. dit barbaros: ut reliquus exercitus, reveritus prodere pugnantem pro ipſis imperatorem, auſus fuerit et ipſe paludem ingredi: magna que multitudo ceciderit

g) ἕλος Ms. Ba. iterum. h) καί τοι diviſum in A. al. cf. 7, 1, 24. i) Colon in Ms. Ba. k) ὑπὲρ αὐτὸν Ms. Ve. v. N. l) In Ms. Ba. βασιλέα abeſt. *Mart.* v. N. m) Ms. Ba. θρασύτερον τολμῆσαι κἂν τῷ βάθει τῶν ἑλῶν ἐπεισελθεῖν. v. N. Sed τοῖς omiſſum in ed. Bc. mendoſe, et poſt ἐπεισ. comma in Bs. 2. L. al., pro puncto A. al. et colo Stp. rel.

alterum regat, in obliqua quidem oratione, pro τολμῆσαι τοῖς ἑλ. ἐπεισ., quae ratio interpretandi tutior eſt, quam illa, quae dicit, v. τολμ. redundare, ſequente inf., cf. Rs. O. V. 5. p. 385. N. *. et ap. Herdt. p. 17. i. πρὶν δ' ἂν τελευτήσῃ, ἐπισχέειν, μηδὲ καλέειν πω ὄλβιον, ἀλλ' εὐτυχέα, *contine*, et *nequaquam* beatum *appella*, ſed *fortunatum*, immo *continere* oportet, *nec* appellare *dum* rel., pro continere ſe, nondum appellare, ſ. ut nondum appellemus, ſ. cohibere ſe, quo minus appelles; ut noſtrates habent utr., tum *ſeyn* ſie *ſo* gütig *und* ſchicken *ſie es*, tum *ſeyn* ſie *ſo* gütig, *es* zu *ſchicken*. Sed in rem e Capit. v. infra ad §. 17.

πολὺ δέ τι — Ῥωμ. μὲν) Poſt haec verba deſideratur numerale adiectivum τρίτον, τέταρτον, aut indefinitum συχνὸν, vel aliud conſimile. *Sylb.* Forte Ῥωμαίων μὲν πολλὴν, ſcil. δύναμιν πεσεῖν, τῶν δὲ β. *Reisk.* Omiſit iſta verba καὶ Ῥωμ. μὲν Politianus, quae etiam ſenſum turbare videntur. Certe vix ſanus exiſtimandus eſt hic locus; nam ſi vel maxime ἀπὸ τοῦ κοινοῦ intelligeres πολύ τι πλῆθος, durum tamen foret; quare vel τινὰς vel οὐκ ὀλίγους vel πολλοὺς aut tale quid excidiſſe videtur. Similiter mox poſt παροῦσαν excidiſſe puto πᾶσαν. *Stroth.*

De P., (libero etiam ad pr. πολ. πληθ., ubi Bg. etiam opprimit pron. τὶ, cf. 3, 4, 11., retinens δὲ pro τὲ, cf. 7, 1, 24., relatum ad pr. τὲ poſt τολμ., cf. 4, 12, 14. 4, 15, 14., ſed deſerens ſeverum iſtius ordinem in adv. ἐκ.) ſtatui poteſt, pro libidine omiſiſſe, (ſicut et in ſq. membro liberrime verſatur,) in primis, cum non videatur habuiſſe Cod. meliorem noſtris, qui in hac quidem parte nil novant, ubi poſt Ῥωμ. μὲν ſane iniri poteſt ratio duplex, primo, ut putetur nihil deeſſe, ſed modo e pr. repetendum iſtud Stroth. πολύ τι πληθ., (ita quidem, ut accipiatur καὶ pro *etiam*,) deinde, ut ſumatur aliquid excidiſſe, quo et ipſe potius inclinans, feci lineas, omiſſorum lacunae que indices, caeterum putans, ſine Codd. aliis fruſtra indulgeri coniecturis, ac licere ſuſpicari, elapſum eſſe iacturae Romanae numerum, qui expreſſus eſſet notis et litteris tantum. Tum P., quantumvis liber in ſecundo membro, cum Mss. rel. refert tamen lectionem modo vulg. contra Ms. Ba.,

θος ἑκατέρωθεν πεσεῖν [n], καὶ Ῥωμαίων μὲν -- --, τῶν δὲ βαρβάρων σχεδὸν τὴν τότε παροῦσαν δύναμιν, ἀριστεύοντος αὐτοῦ [o], ὡς τό τε ἕλος [p] σωμά-

utrinque; et ex Romanis, ſed barbarorum propemodum omnes tunc praeſentes copiae, ipſo fortiſſime dimicante: ut palus cadaveribus oppleretur,

n) Ms Ba. πεσεῖν· καὶ ῥωμ. μέν· τῶν δὲ βαρβάρων ἐπὶ πολὺ, καὶ σχεδὸν τ. τ. παρ. δύναμιν αὐτῶν, ἀριςτ. v. N. o) Colon Ms. Bg. fuit etiam in Ox. et Ed. p) ὡς τὸ τέναγος σωμ. Ms. Ba., ut Ve. „ὡς τὸ τέναγος" ſed Vi. Excpt. „τεέλος — τένεγος" v. N.

ubi comparent nova tria, primo adv., male diviſum, cf. §. 9., ſed incommodum hic poſt pr. πολὺ — τι πληθ., cum requirant haec potius πολλῷ μεῖζον ſ. ἔςι πολὺ μεῖζον, quarum vocum priores quidem aliquis reperiat in illis Ms., ubi et lateant ἔτι πλείους, aut poſt praep. ἐπὶ in πολὺ notae numeri que caeſorum. Sed prima haec acceſſio peperit alteram in καὶ, pro copula, ſed et tertiam adeo in pron. gen. αὐτῶν. Communis vero gloſſarum index, longitudo ac multitudo additarum vocum rerum que, conſpicitur et hic, dum in lectione vulg. ad plenam ſententiam nihil deſideres, praeter Strothi coniecturam poſtr., quam diſerte videas in Bg. Vs., ubi Leisn. adi. *omnes* ſtrinxerat per lineam rubri coloris, ſubter ductam, innuens ita, acceſſiſſe id praeter textum Gr., ubi exciderit, de Strothi ratione, ob ſimile pr. παροῦσαν. Verum Bg. alium iſti locum tribuens, poſt adv., σχεδὸν πᾶσαν τὴν λ., reſpexerit ſitum iſtius adi. ſimilem in aliis Noſtri locis, quo de v. ad 5, 2, 5. „ubi et de altero ſitu ante adv. illud, nec hic improbabili, βαρβάρων πᾶσαν σχεδ. λ., dum et hic ſimile pr. βαρβ. extruſerit id adi. Cui tamen et ſubſtituas alterum ſyn. e cap. noſtri §. 2. σχεδὸν ἅπασαν τὴν Ῥωμαίων δύναμιν. Ac Bg. quidem libere ſubinde addebat idem adi., interdum et e P., cf. 6, 5, 21. διέφθειρε τὴν δύναμιν τῶν Ῥωμ., ut contra P. ſaepe omiſiſſe vidimus, cf. hoc cap. §. 8. Tum ad adv. σχ. ſupplet modo Rs. Ind. Dem. illud adi. Igitur expectabimus potius opem aliorum Codd. Caeterum de diſtinctione poſt v. ἐπειςελθ., planum videtur, potiorem eſſe illam minimam, quia pendet a pr. ὡς etiam inf. πεσεῖν.

ἀριςτεύοντος αὐτοῦ) Hoc pron. mutante P., ut ſyn. δ 4, 15, 21., in τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως, e pr. βασιλέα et §. 12. e., formulam ſyn. ſubſtituit Bg., ad v. ἀρ., quo de, praeter Hſy. et Stp. ad Schol. Thuc., cf. in variam rectionem Bud. C. cum Hom. cui add. Ὀδ. δ', 652. cum pr. κατὰ et μετὰ, ut cum ἐν τούτοις τοῖς ἔργοις Iſ. P. Mor. p. 133. e., ſed ἐν τῇ μάχῃ ej. Ev. Fd. p. 10. e. it. Luc., ſed ἐν τοῖς κινδύνοις Rs. O. V. 4., porro cum acc. elliptic. So. Ai., ſed abſolute ſine Ind. Joſ. 1, 336. c. 10. titul., it. cum adv. Eutr. Men. et ſimul cum gen. perſ., pro antecellere, Muſ., (Herdt. cui add. in varia 224, 26. 433, 31. 626, 20. 23. 724, 11. 21. coll. 18. 23. 729, 82. 739, 58. Xen. M. S.) at cum gen. rei loci que V. Eur. Hipp. 271. 2. E., ut extra bellum etiam Ael. V. h. et Plut. Hs. (ſed in affine ἀριςτεύς, Hſy. Hom. cui add. Ἰλ. ά, 227. β', 404. γ', 44. Orph. Lyc. Dem. Long. Mor. Diod. S. Luc. in N. Abr. ad Ae. Tom. 1. et ἀρίςευμα Geop.)

ὡς τό τε ἕλ.) Mss. res in ſubſtituto ſyn. ſubſt. eſt a gloſſa, ne iterum

των πληρωθῆναι, τήν τε λίμνην, αἵματι κερασθεῖσαν, πεζομαχοῦντι ϛρατῷ ναυμαχίας

lacus que ſanguine miſtus in exercitu, pedeſtri praelio dimicante, navalis pugnae ſpe-

rediret vulg., omiſſo ita ſimul τὲ, quod ſervat P., (ſecus ac Bg.) quanquam et ipſe varians in Lat. ſubſt., ſed in ὡς iterum, ut §. i., unde Bg. in ſq. formula, per analog. conflata, (cf. 3, 9, 10.) it. in ſq. λιμν. λ., ubi variat quoque Bg., deſerto P., ſed Sch. in „αἱμ. *ſanguine* lacui *permixto*, κερ. *paludem* mixtam *ſanguine*“ quo in v. ſine Vs. hinc Stp. Th. 2, 132. F., ferens in ſubſt. λιμν. Latt., utr. Intp. „ſtagnum, *palus*, it. *lacus*“ ſed nihil in diſcrimen, cum τὸ ἕλος generis univerſi videatur, pro loco cum aqua, ſed ἡ λ. formae h. l. nominatim pro aqua, ob adiuncta αἱμ. κερ., etſi alias quoque generaliter ponitur, cf. Suid. Hſy. Apoll. L. L. N. T. Hom. cui add. Ἰλ. ώ, 79. Ὀδ. έ, 337. Hsd. Orph. Lyc. Call., etiam Ind. in N., Theogn., Herdt. cum N. cui add. 177, 51. 63. 66. 71. τὸ ὕδωρ τὸ ἐν τῇ λίμνῃ, it. 329, 77. λίμνη — καὶ ἕλος, cf. 105, 75. 136, 52. 149, 88. 178, 88. 180, 87. 186, 11. 196, 90. 94. 289, 11. e. 304, 59. 327, 89. 99. 332, 73. 334, 45. 335, 91. 338, 20. 24. 359, 5. 360, i. 20. 31. 38. 364, 58. 366, 33. e. 367, i. 46. ſqq. 378, 81. 84. 94. 99. 460, 78. 96. 561, 76. it. 87, 53. 90, 58. 60. ſq., ſed τὸ ἕλος 559. e. et τενάγεα 588, 30. it. Luc., maxime ex 1, 468. l. 4. ἐπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος καὶ τὴν λιμν., Fa. Ae. Geop., ſed in peculiaria, pro mari, Eur. Barn. et V. Hipp., ubi et pro locis, ubi olim paludes, ut pro certo nomine proprio, Athenis et alibi, Rs. Or. V. 7. Iſ. Dem. it. ad Moer. p. 235. b. e., ſed in rem critic. ad Orph. p. 159. b. cum Abr. ad Ae. T. 2. (et in affine v. λιμνάζειν Diod. S. et Ioſ.)

πεζομαχοῦντι) i. pedeſtri *exercitus* praelio *ſpeciem* pugnae *navalis* praeferret. *Steph.* Hypallage, pro: ut exercitus pedeſtri praelio dimicans in lacu (navalis pugnae ſpeciem praeberet.) *Bergl.*

Cuius Notam, partim modo ſub textum ſcriptam, explevi per illa in uncis, non deſcenſurus ad illam figuram, dum in conflata de ſuo ſententia a Noſtro tropus procedit e lect. vulg., ut ipſe lacus exercitui pedeſtri videretur referre quandam navalem pugnam, atque adeo, tropo remoto, exercitus pedeſtris, in aqua dimicans, videretur ſibi facere navalem pugnam; quo et tendunt liberiora Stp. et P. it. Sch. „ναυμ. *navalis* pugnae *ſpeciem* praeferre *pedeſtri* exercitus *praelio*, in palude praeliantis, ὀψ. *ſpeciem* ſ. faciem *navalis* praelii *praeferre* pedeſtri *pugna*, πεζ. exercitui *pedeſtri* praelio *pugnanti*.“ Ipſe quoque Bg. in Vs. tropum conſervat, declinans tamen in dat. πεζ. ϛρ., addita pr. ἐν, quaſi exciderit poſt ſimile αν, cf. 2, 9, 3. e., quam coniecturam amplexurus ſim, ubi Cod. addicat, quoniam ſenſus eſt multo planior et tropus lenior. Sed fortaſſis ſine correctione veniatur eodem, ſumtis dat. conſq. pro Lat. abl. conſq., lacus, *exercitu* pedeſtri *pugnante* in eo ſ. ibi, *praebebat ſpeciem* rel., ſine Vs. proferente locum hunc Caſ. N. 1. ad Capit. p. 34. i. denique *quaſi* navale *quoddam* praelium *in* palude *fecit*, plurimos *que* illic *interemit*, ſed Noſtro fortaſſis reſpiciente ad Thuc. 35, 9. ἦν τε ναυμαχία καρτερὰ, τῇ μὲν τέχνῃ, οὐχ ὁμοίως. πεζομαχίᾳ δὲ τοπλέον προσφερὴς οὖσα, λ. *acre* quidem *erat* hoc *navale* praelium, *ſed* non *etiam* pariter *artificioſum*: at *pedeſtri* pugnae *ſimilius*, et 157, 18. ἀνάγκη ἂν εἴη τὴν ναυμαχίαν πεζομαχίαν καθίστασθαι, pro *navali* praelio *pedeſtre*

ὄψιν παρασχεῖν. ταύτην τὴν μάχην καὶ ἀριστείαν αὐτοῦ q) οὐ μόνον διὰ γραμμάτων τῇ τε συγκλήτῳ καὶ τῷ δήμῳ

ciem praeberet. Hanc pugnam ſua que ipſius fortia facinora non ſolum per literas Senatui populo que ſigni-

q) ἑαυτοῦ Ms. Ba., ut 6, 2, 10., ſed αὐτ. per lenem A. al.

fieri *neceſſe fuerit*, it. ſine Ind. 72, 59. Φοίνιξι — ἐναυμάχησαν καὶ ἐπεζομάχησαν ἅμα, navalem *ac* pedeſtrem *pugnam* ſimul *commiſerunt*, qui eſt locus verior Stp. Th. in v. πεζ., cuius ſimilem locum ap. Antiph. Rs. O. non reperi, ſed potius ap. Lycurg. ib. V. 2. p. 187. i. cf. Poſſ. Call. et Diod. S. 1, 554. l. 78. σιδηρᾶς χεῖρας ἐπιβάλλοντες, ἠνάγκαζον τοὺς ἀντιτεταγμένους ἐπὶ τῶν νεῶν πεζομαχεῖν, ferrearum *manuum* iniectu *pugnam* pedeſtri *ſimilem* facere *ſecum* congreſſos *adigebant*, it. p. 550. l. 77. εἰς τὰς τῶν ἐναντίων ναῦς εἰσαλλόμενοι, πεζομαχίαν ἐν ταῖς ναυσὶ συνίσταντο, *in* hoſtium *naves* ſaltu ſe transmittunt, *atque* intra *naves* terreſtris *ſpeciem* pugnae *edunt*, quod ſubſt. praeterea v. ap. Thuc. Fi. The. et Luc., ubi et πεζομάχος, opp. ἱπποµαχ. cf. ap. Herdt. ſine Ind. 218, 38. 626, i. ut ναυμαχία abſolute Fi. The. Thuc. Diod. S. Iſ. Pan. M. p. 71. m., ſed cum pr. περὶ λ. ej. Ev. Fd. p. 35. l. 7., cum πρὸς Dem., ſed cum ἐν Rs. O. V. 7. Iſ. ex 309, 11. it. V. 8. Din., ſed V. 6. eminenter clades Athenienſ. ap. Aegispot. tum v. ναυμαχεῖν Poſſ. Call. Suid. Thuc. Luc. Iſ. P. M. p. 70. ſq. et ſine Ind. Diod. S. 1, 554. i. l. 99. 3., ſed ναύμαχος, pro adi., Hſy. cum Hom. cf. Xen. Hell. 1, 1, 9. ὅτι ἀνάγκη εἴη, καὶ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν καὶ τειχομαχεῖν. Verum in formula παρ. ὄψ. cum gen. rei videtur eſſe Lat., cf. G. Th. e Caeſ. b. G. 3, 25, 1. *lapidibus* telis *que* ſubminiſtrandis — *ſpeciem* atque *opinionem* pugnantium *praeberent*, dum modo praebuit Stp. Th. 1, 1350. i. „εἶδος ſ. ἰδέαν παρέχεσθαι Pauſ. quod Bud. *ſpeciem exhibere* et *praeferre* vertit: ego *exhibere formam*, ex Colum." (ap. G. Th. 495, 7. *ager* nonnunquam *plurimum angulorum* formam *exhibet*) ſed Bud. C. 407, 8. non recte cenſet, ſolum v. παρεχ. „ſignificare etiam *ſpeciem exhibere* et *praeferre*, (quoniam eſt cum ſubſt. in ſubiecto loco) Pauſ. οὗτοι μὲν οὖν οἱ ὄρνιθες τοῦτο παρέχονται τὸ εἶδος. — Alibi ἰδέαν παρέχεσθαι dixit, τοῦτο τὸ πρόσωπον ἰδέαν παρείχετο, φέρουσαν λ." Unde Noſter per analog. ſaltem formulam adhibuit de re etiam et de λίμνῃ, cf. Vell. P. 2, 43, 2. intellexit —, *arborum* ex *longinquo* ordinem *antemnarum* praebuiſſe *imaginem*.

ταύτην — διὰ γρ.) harum ſententiam hanc fuiſſe narrat Capit. c. 12. (p. 34. victa *igitur* Germania, *literas* Romam *ad* ſenatum *et* ad *populum* miſit, *ſe* dictante *conſcriptas*, —) *Non poſſumus* tantum *P. C.* loqui *quantum* fecimus. Per CCCC millia *Germanorum* vicos *incendimus*, greges *abduximus*, captivos *abſtraximus*, armatos *occidimus*, in *palude* pugnavimus. *Perveniſſemus ad ſilvas, niſi altitudo paludum nos tranſire non* permiſiſſet. *Stroth.*

Capit. ib. poſt *iuſſit* praeterea *tabulas* pingi *ita*, ut *erat* bellum *ipſum* geſtum, *et* ante *curiam* proponi, *ut* facta *eius* pictura *loqueretur*, ad quae Caſ. N. 4. profert Noſtri ſine Vs. „ταυτ. — ἀριστείαν αὐτοῦ (ſic) — κτλ." dum aſperum pron. refert et P., qui libere addit adv. οὖν ſ. δή, cf. 5, 2, 11. it. adi. Ῥωμ. ad τῇ σ. λ., ut §. 12. dum inde Bg. ſervat rel. tum duplex Lat. ad pron. αὐτ. (quia adi. ſ. pron. poſſeſſ. neceſſa-

ἐδήλωσεν, ἀλλὰ καὶ, γραφῆναι κελεύσας [r], μεγίσταις εἰκόσιν ἀνέθηκε πρὸ τοῦ βουλευ-	ficavit, ſed et depicta maximis imaginibus expoſuit ante

r) Ms. Ba. γραφῦναι κελεύσας μεγίσταις εἰκόσιν, ἀνεθ., ſed Ing. γραφ. κελεύσας, ἐν μ. εἰκόσιν, ἀνεθ. et Ed. γρ. κελεύσας ἐν μ. εἰκόσιν, ἀν. v. N.

rium erat ob adiunctum aliquod ſubſt.) tum Lat. ad τὴν ἀρ., quod conflat Noſter per analog. cum v. ἐδηλ. it. cum hoc formulam διὰ γρ., varians cum 6, 3, 11. et 3, 8, 2. γράμμασι τῷ δήμῳ τὴν νίκην ἑαυτοῦ δηλώσας, quo et reſpexerit Gloſſator Mſ. in pron.) in quo Stp. Th. 1, 514. C. m. hinc „ταυτ. — ἀρ. αὐτοῦ" per aliam lect. tum ſine Bg. cum tacens de nominis ellipſi μερὶς, quae ſumi poteſt, ut in aliis ſubſt., ἀξία, λ. et ſumitur ad affine τὰ δευτερεῖα ap. L. Bos. p. 202. m. „μέρη, — ſecundae partes" ut proprie ſit fem. veteris adi. ἀριστεῖος, cf. Gottl. Ind. Plat. Menex. „ἀρ. *primae* partes *fortitudinis*, opp. δευτερεῖα" unde deinde ponitur pro ipſa fortitudine ſ. virtute, et factis inde oriundis fortibus, cf. Hſy. ἀρ. ἀνδραγαθία, Thom. M., ſed cum gen. perſ. Rs. O. V. 4. p. 186. l. 3. τὸν καταισχύνοντα τὴν αὐτῶν ἀρ. it. Ael. V. h., porro cum praep. Zoſ. 4, 40, 10. e. λόγον τῆς ὑπὲρ Ῥωμαίων ἀρ. ἀπῄτει, *ab* eo *rationem* rei *pro* Romanis *ſtrenue* geſtae *poſcit*, tum abſolute Soph. Ai. cum Schol., Di. H. S. T. 1. Diod. S. 1, 279. e. Luc. fere cum Bg. 2, 17. i. fortia *facta*, ſed *praeclara* — p. 902. l. 69., at H. Ev. alia ſcriptura ἀριστία, (non reperta mihi ap. Ioſ.) ubi et affine neutr. ἀριστεῖον, (ubi μέρος deſit, ſilente itidem L. Bos.) quo de v. Pan. Mor., Rs. O. V. 4. 6. Dem. cui add. 756, 11. Di. H. l. l. Diod. S. Ioſ. Ael. l. l. Luc. (ubi et cum praep. 2, 355. l. 86. φιλοσοφίας καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων, praemia *illius*,) Call. Krb. Decr. A. p. H. Bud. C. Suid. cum Herdt. 624, 49. 677. i.

γραφῆναι λ.) Scribo γραφ. κελεύσας ἐν μεγ. εἰκόσιν, ἀνέθηκε λ. *Steph.* qui in Th. e Vs. P. hinc 1, 1122. e. „τῷ δη. ἐδήλωσεν. ἀλ. κ. γρ. κελεύσας μεγ. εἰκόσιν ἀνεθ. — βουλ." per aliam modo diſtinctionem poſt ἐδηλ., hic quidem aliis editor. (ſed ſtultiori Ing. ob comma ſervatum etiam poſt κελ.) improvidus auctor, cum recte tacuiſſet ad bina loca variata ſupra 2, 9, 5. τὰ πολλὰ — δημοσίαις ἀνέθηκεν εἰκόσι et 3, 9, 21. e. τὰς μάχας καὶ τὰς νίκας δημοσίαις ἀνέθηκε γραφαῖς, addito hic rurſus adi. μεγ. cf. 2, 9, 8. et 5, 5, 11. e. εἰκόνα μεγίστην γράψας παντὸς ἑαυτοῦ, — πέμψας τε εἰς τὴν Ῥώμην, ἐκέλευσεν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς συγκλήτου τόπῳ ὑψηλοτάτῳ τε τὴν εἰκόνα ἀνατεθῆναι ὑπὲρ κεφαλῆς τοῦ ἀγάλματος τῆς Νίκης, qui locus fortaſſis et hic innuitur per variationem in πρὸ τ. βουλ., vocabulo hoc ex antiquis Gr. accommodato ad Rom. civitatem, cf. de loco, per Lat. quoque Bg. e P. aliunde Stp. Th. pauper. Ind. Sb. ex Eutr. Mer. 6, 20, 4. Thuc. Rs. O. V. 4. 6. 7. Ant. 8. And. Dem. cui add. 257, 3. ἐν κοινῷ β., ut συνῆλθον εἰς β. κοινὸν ap. Char. D'Orv. 4, 2. Vs. 4, 13. *in* commune *concilium*, ſed Luc. εἰς τὸ β. in *Senatum*, ſed de perſ. pro σύμβουλος, cum gen. rei, ap. Aeſch. S. c. Th. v. 581. (unde noſtrum neutr. per ellipſin, tacente L. Bos., ſumatur, v. c. χωρίον, οἴκημα, at ib. ἀνὴρ, ἄνθρωπος) at de ſenatoribus, praeter Eur. Barn., quoque ap. Thom. M., contra quem reiectum ſyn. βουλεῖον potuit proferri ex Herdt. cf. in periphraſin Zoſ. 5, 24, 8. εἰς τὸν εἰωθότα δέχεσθαι τὴν γερουσίαν οἶκον, ſed in affinia βουλευτὸς Call. Hſy., ubi et βουλευτικὸς, non coll. Suida, quo de

τηρίου [s], ἵνα μὴ μόνον ἀκούειν τὰ γενόμενα, ἀλλὰ καὶ βλέπειν ἔχωσι Ῥωμαῖοι. τὴν δ' εἰκόνα ὕστερον καθεῖλεν ἡ σύγκλητος μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ τιμῶν. γεγόνασι δὲ [t] καὶ ἑτε-

curiam: ut non tantum audire res geſtas, ſed et videre
16. poſſent Romani. Sed eam tabulam poſtea ſuſtulit Senatus cum reliquis ipſius
17. honoribus. Fuerunt au-

s) Hoc comma in A. al. pro Bc. 2. puncto, depravato e colo Stp. ref.
t) Ms. Ba. δέ τινες καὶ ἕτ. συμβολαί· ἐν αἷς λ. v. N.

v. et Dem. Xen. M. S. tum τὸ β. Sb. Ind., at τὰ βουλευτικὰ de pecunia certa, per ellipſ. χρήματα, ſine Ind. Rs. An. ad Gr. A. V. 1. p. 188. l. 7. it. βουλευτὴς, pro ſenatore, Bud. C. Ind. Sb. Rs. O. V. 4. Dem., ſed cum gen. rei, pro conſultor, deſignator, ib. V. 7. Ant. Caeterum diſtinctio alia Ms., ſenſum non valde mutans, ſed modo prodens ſeriem vetuſtam omnium unam iterum, dirimi nequit e Latt. Intp. (ubi Bg. deſerit P. modo per numerum participii ad γραφ., omittens ex eodem v. κελ. cf. 5, 5, 11. m. ad γράψας, pro quo hic variatur,) at, facto nobiſcum commate etiam poſt καὶ, diſcedit a locis laud., ubi cum v. ἀνεθ. erant iidem abl. εἰκ. et γραφαῖς, quales non reperi cum v. γράφειν, nec formulam fictam a Stp. (qui forſan reſpexerit illud in Th. v. i. ex Hom. σήματα — γράψας ἐν πίνακι πυκτῷ,) ſed in variam notionem et rectionem v. γρ. ap. Bud. C. Poſſ. Call. et Sy. L. N. T. cum Loesn. et Kypk. T. utr. (ubi et pro praeſcribere, praecipere,) Hſy. Suid. Thom. M. Hom., etiam in N. (pro lacerare, cutem,) Call. cum Loesn. Herdt. Aeſch. ep. S. Iſ. Ev. Rs. O. V. 4. 8. And. et Din. Dem. Fi. Ae. et The. Xen. Cyr. Bach. et M. S. Ael. V. h. Luc. Abr. Dl. tum pro ſcribere, cum dat. perſ. Rs. O. V. 8. Lyc. it. Thuc. (ubi et cum pr. κατὰ), pro deſcribere Krb. Decr. R. p. I. tum tropice, inſcribere, στήματα, Phoc. v. 212. per veros numeros, ſed pro definire Lyc., porro per phraſes γρ. εἰς V. Eur. Phoen., ſed γρ. ψηφίσματα ej. Hipp. Diatr. it. ſenſu forenſi Moer. Raphel. Spanh. ad Call. Gs. Chr. et Rs. O. V. 7. Iſ. et Ant. tum pro pingere Harl. Chr. P. Xen. P. Z. Hs. Plut. et Fa. Aeſ., ſed in diſcrimen a συγγραφ. Thuc. in N. et Schol., it. in ellipſin alicuius ſubſt. L. Bos., porro in med. cum συνθήκας Diod. S., ſed de paſſ. per abſolutum particip. γεγραμμένον ἐπὶ ταῖς συνθήκαις Di. H. S. T. 1. „cum ſcriptum ſit" ut de γραπτὸν περσικὸν Geop. et γραπτὴ, pro effigies, Diog. L. et in γραφεῖν D'Orv. Ch.

ἵνα μὴ μ.) In ſententia, per analog. conflata, liberum in rel. P. non bene deſerit Sch. per aliud tempus in „γεν. quae gererentur" (pro *geſta eſſent*,) faciens in ἐχ. cum Bg., qui in ſq. §., praeter ordinem ſeveriorem, a P. diſcedit modo in ſervata δ' copula, cf. 7, 1, 16. et in rel. Lat., it. alio ad v. καθ., quam 2, 6, 15. et 1, 14, 19. e. cf. Capit. p. 34. e. quas *quidem* tabulas *poſt* mortem *eius* ſenatus *et* deponi *iuſſit* et *exuri*, ad quae Caſ. N. „Herodianus tantum καθ. ἡ σ." cf. 7, 7, 4. e.

γεγόνασι) Ad Capit c. 13. i. p. 35. fuerunt *et* alia *ſub* eo *bella* plurima, *ex* quibus *ſemper* — victor *revertit* et *cum* ingentibus *ſpoliis* atque *captivis*, Caſ. N. 1. (unde Bc. ſua hauſerat) „Capit., qui maluit loqui cum *Maximino* homine ſemibarbaro, (ex oratione *eiusdem*, *miſſa ad Se-*

ϱαι συμβολαὶ, ἐν αἷς ὡς αὐτουϱγός τε καὶ αὐτόχειϱ τῆς μάχης, ἀϱιϛεύων τὲ πανταχοῦ

tem et alii conflictus, in quibus ipſe et auctor et proprio Marte fortiſſime que pugnans

natum: brevi tempore *P. C.* tot *bella* geſſi, *quot* nemo *veterum*,) quam ſequi Herodianum, peſſimo latinitatis exemplo *bella* dixit pro praelia, (cf. tamen G. Th. 598, 62. ſqq., immemor Capit.) nam omnino verum eſt, quod Herodi. ait: γεγ. — συμβ." dum Bg. ſeverior in δὲ καὶ, cf. §. 12., quam P. cf. 3, 8, 17. qui tamen cum Mss. rel. manet in vulg.), ſine pron. τινὲς Ms. Ba., quod, vix elapſum intra viciniam, potius ſit a Gloſſatore e ſuperioribus 7, 1, 21. ἐγένετο δέ τις καὶ λ. 6, 4, 13. m. ἐγένοντό τινες καὶ λ. 6, 1, 14. ὑπῆρχε δέ τι καὶ λ. 5, 2, 5. m. εἰ δέ τινες καὶ λ. 4, 5, 9. εἰσὶ δέ τινες αὐτῶν καὶ λ. it. 1, 10, 1. ἑτέϱα τὶς λ., cum et alibi pron. illud intrudat Ms. idem, cf. 4, 13, 1. e. it. in variationem hoc cap. §. 12. συμβ. — ἐγίνοντο.

ὡς αὐτουϱγ.) Fuere *autem* et *alii* conflictus, *in* quibus *ipſe* ut *auctor*, et *proprio* Marte *fortiſſime* que *pugnans* ubique *laudabatur*. Αὐτουϱγὸς primo *agricolam* ſignificat, ut Periz. ad Aelian. V. H. 1, 31. oſtendit, id quod et confirmari ex Palaeph. πεϱὶ ἀπίϛων c. 3. et 4. poteſt. Sed latius accepta tandem vox notare coepit eum, qui opus quodcunque ipſe facit, ut hoc loco, v. Caſaub. ad Athen. c. 14. p. 26. l. 46. Apud Xen. Sympoſ. 1, 5. eſt αὐτουϱγὸς τῆς φιλοσοφίας, qui in philoſophia ſine magiſtro profecit, αὐτοδίδακτος, v. Bach. in Ind. ſ. h. v. Etiam αὐτόχειϱ habet h. l. ſuam genuinam et propriam vim. Eſt enim αὐτόχειϱ, qui ſua manu aliquid facit. Phot. epiſt. XI. ἐγϱάφη αὐτοχειϱίᾳ, *ſcriptum eſt propria manu.* Frequenter etiam eſt is, qui ſua manu alium occidit, e. g. apud Eurip. in fragm. Alcmaeon. p. 578. (Barn. P. 2. v. 2.) αὐτόχειϱ μητϱός. A quo ſignificatu non recedit idem Euripides in Phoeniſſ. v. 887. ubi habetur αὐτόχειϱ cum addito θάνατος. Philo in vita Moſis: Ἔϛιν οὖν ἄτοπον, οἰκείων μὲν αὐτόχειϱας γεγενῆσθαι παϱανομησάντων, ἐχθϱῶν δὲ χαλεπώτεϱα ἠδικηκότων ἀπέχεσθαι. Lucas in Actis 27, 18. (19.) καὶ τῇ τϱίτῃ αὐτόχειϱες τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐϱϱίψαμεν, *tertio die noſtris manibus armamenta navis eiecimus.* Ariſtaen. 11. ep. 13. (p. 92. m. cum Abr. N. 4. ed. Pav. p. 246.) καὶ τὴν ἐπιϛολὴν, ὡς αὐτοχειϱίᾳ μάλιϛα γεγϱαμμένην. Dio Caſſius de Narciſſo Claudii liberto: Ἔπλασσεν ὡς σφαττόμενον τὸν Κλαύδιον ὑπὸ τοῦ Σιλανοῦ αὐτοχειϱίᾳ ἰδὼν, in ſomno ſc. Quod ad rem ipſam attinet, Iul. Capitol. barbaricam temeritatem tribuit Maximino, quod putaret, Imperatorem manu etiam ſua ſemper uti — ſc. in praeliis — debere c. 12. At laudat hoc nomine Nazarius Conſtantinum p. 171. *Invadis primus aciem, ſolus irrumpis. Obumbrant euntem telorum irriti iactus, ſonat ictibus umbo ſecurus.* 2 Sam. 18, 3. ex interpretatione vulgati, legitur cauſa, cur non ſatis conſultum ſit, regem ipſum ſua manu uti in conflictibus, cf. c. 21. v. 17. Tractat hunc locum Plutarchus in Pelopida ab initio p. 278. *Leiſn.*

Capit. ſunt p. 33. e. *ipſe* praeterea *manu* ſua *multa* faciebat, *quum* etiam *paludem* ingreſſus *circumventus eſſet* a *Germanis*, niſi *cum* (ſic potius legendo cum Salm.) equo *inhaerentem* ſui *liberaſſent*. Habuit *enim* hoc *barbaricae* temeritatis, *ut* putaret *imperatorem* manu *etiam* ſua *ſemper* uti *debere*, P. (qui ad αἷς libere addidit adi. πάσαις, cf. 7, 1, 10. e.) deſerente et Sch. in „αὐτουϱγ. *ipſe* operam *praeſtans* et *manu ſua* ca-

ἐπηνεῖτο. πολλοὺς δὲ χειρωσάμενος αὐτῶν αἰχμαλώτους, καὶ λείαν ἀπελάσας, χειμῶνος ἤδη καταλαμβάνοντος [u], ἐπανῆλθεν εἰς Παίονας. ἔν τε Σιρμίῳ διατρίβων [x], τῇ με-

18. ubique, laudabatur. Multis que eorum redactis in captivitatem praeda que averſa, hyeme iam inſtante, reverſus
19. eſt in Pannoniam. Intra que urbem Sirmium commo-

u) καταλαβόντος Ms. Ve. v. N. x) *Ms. Ba.* διατρίβων· τῇ δὲ μεγ. v. N.

peſſens *pugnam*" dum ille in poſtr. formulam unam contraxit Noſtri bina, ubi Bg. non tantum ex illo retinet pron., ſed de ſuo, praeter duplicem copulam, (*niſi lapſus eſt ſcribae pro Leisn. ut*,) etiam exprimit alteram primi ſubſt. partem per peculiare ſubſt., ſed ſecundum cum gen. rei (forſan pertinente ſimul ad primum ſubſt. etiam) per adi. et ſubſt., quam Lat. formulam G. Th. in adi. fert (non ſimul in ſubſt. 220, 7. ad *noſtro Marte*) ſine explic. ex Ovid. ep. ex Pont. 4, 7, 14. *atque* utinam *pars* haec *tantum* ſpectata *fuiſſet*, Non *etiam* proprio *cognita* Marte *tibi*! ubi ſilent quoque N., cum hic ap. Bg., ob ſq. v. *pugnans*, non videatur ſtare pro *propria pugna*, ſed pro *propria manu* tantum. *De* rel. cf. Exc. et in ſq. v. ἀρ. §. 14., quocum ex analog. iungitur adv., a P. oppreſſum, qui et liberrimus ad v. ἐπῃν.

πολλοὺς δὲ χ.) In rem ipſam dedimus loca e Capit. ad §. pr. γεγον. et §. 15. i., ubi Bg. e P. in copula, ut §. 14., non cum illo opprimens gen. pron. cf. 7, 1, 10. et adv. ἤδη, cf. 6, 9, 10. nec addens adi. μεγάλην ad λει. cf. 4, 4, 11., nec contrahens in unum verbum copiam Noſtri in diverſis v. v., ubi variatur leviter modo in λει. ἀπ. cum §. 9., ſed cum §. 3. in χειρ. cum αἰχμ., (ubi dediſſem *multos* nactus *captivos*, per analog., it. in χειμ. cum κατ., ubi Stp. Th. 2, 572. B. „*quum* hyems *adveniret*, i. inſtaret, ut Pol." unde Bg. etiam in ſq. Παι. cf. 1, 3, 1. e. Sed Capit. modo p. 35. e. *pacata Germania* Syrmium *venit*, ad quae Cal. N. 3. „hiemavit in Pannoniae urbe maxima Sirmio, neceſſaria ad expeditionem in proximum ver parans. Herodianus." Caeterum Ms. tempus aliud, aor. 2. pro praeſ. (cf. 4, 12, 14.) magis fuerit e gloſſa, quam lapſu, cf. 1, 12, 12. e. κελ.

ἔν τε Σιρμ.) Ibi palatium et curia princpium, v. Iac. Guther. de Off. dom. Aug. 3, 12. *Boecl.* Σίρμιον et Sirmium ſcribitur conſtanter in Anton. Itiner. et ap. Nicet. Choniat. Annal. Manuel. Comneni et ap. alios. Ap. Tertull. Apolog. 25. Rigaltius et Heraldus ediderunt Syrmium; quae ratio ſcribendi vitioſa videtur. *Leisn.*

Habuimus aliquid de urbe hac ad 1, 3, 1. γηρ., ſed in ſcripturam tantum in Sb. Ind. Lat. „Syrmium, civ. Pann. (ex Eutr. Met. 9, 11, 6.) Sic Ms. Fuld. ibi: at alibi Sirmium, ut et Gr. m. „dum l. l. Eutr. in Lat. ed. Cell. erat per *y*, ſed in Sb. ed. per *i*, ut ap. Stp. Bz. Σίρμιον, πόλις Παιόνων, *Sirmium*, urbs *Paeonum*, it. ap. Car. Stp. in DictIon. tum ap. Zoſ. 2, 11, 71. et Cell. n. o. a. 1, 448. e. ſq. ubi „Herodiano l. 7. c. 2. eſt πόλις μεγίστη, civitas *maxima*, Pannoniae quondam metropolis." Sed in Ms. alia lectio videtur orta vel e δή, (pro *ſcilicet* ſ. *utpote*, ut cauſa reddatur, cur imperator Sirmio in urbe commoratus ſit, *utpote* maxima *ibi* urbe *viſa*, credita, habita,) elapſum per ſe ob pr. τῇ, vel

γίϛῃ ἐκεῖ πόλει δοκούσῃ, τὰ πρὸς τὴν εἴςοδον εἰς τὸ ἔαρ πα- rans, quae maxima illic habetur, omnia ad irruptionem

ſic, ut alieno loco poneretur e marg., cum pertinuiſſet ad pr. membri ἔν τε, pro quo et praebitum ſupra, cf. §. 10., manente in vulg. cum Mss. rel. quoque P., e quo Bg. ſervat praep. aliam ad ἐν, commodam in ſubſt. locorum, per quam licuit adeo omittere ſubſt. appellativum *urbem*, et potius ſervare loco ſuo ac membro poſtr., ubi P. liberrimus, tum in aſſumto gen. πάντων ad ſuperl. μεγ. cf. 4, 8, 11. tum ad ἐκεῖ, relatum ad pr. εἰς Παι., pro loco ſumtum.

τὰ πρὸς τ.) Liberrimum P. in conflato per analog. membro deſerit Bg., de ſuo reddens more τὰ πρὸς cum v. παρ. cf. 6, 7, 12. e., ſed ad ſubſt. τὴν εἰς. bene delecta notione, quam Lexx. ignorant, hoſtili, partim e P. *expeditionem*, pro εἰςβολή, it. ἔξοδος et cum adiuncto ἔξοδος εἰς πόλεμον, it. ἔφοδος, qua de reperi tantum ap. Abr. Dl. Thuc. p. 349. i. „εἴσοδον adhibuit Paul. pro *impreſſione* et *aggreſſione*, — ἐς μὲν αὐτὴν Σπάρτην ἔσοδον ποιούμενος" ipſum hoc ſyn. vocab. ignorantibus Lexx., ſed praeter allata ſupra 2, 14, 6. et 1, 8, 12. i. deprehenſis mihi nunc adhuc his, in variam notionem ſuper εἰςοδ. in L. N. T. cum Suic. tum pro πρόςοδος, reditu, honorario, Abr ad Ae. T. 2. Denique, pro P. mutatis illis εἰς τὸ ἔ. in adi. affine, Bg. aſſumit extrinſecus aliquod v., tanquam γενησομένην, ἐσομένην, ſed praep cum ſubſt. ſemporis mutat in abl. ſyn., ſenſum exprimens ſimul addito adi., ubi noſtrates vicinius habent *auf* den *Frühling*, ſed cum ſubſt. τὴν εἰς. Noſter ex analog. copulat formulam, fere pro ἐν τῷ ἔαρι, quod reperi ap. Geop. 7, 15, 10. in *vere*, ſed praeterea alia ſyn. modo, ut πρὸς ἔαρ ἤδη, *vere* iam *appropinquante*, Thuc. tum Xen. Oec. 16, 11. ἔαρος, verno *tempore* Th. V. 4. p. 347. it. Theogn. ἦρος ἐπερχομένου, vere *ineunte*, it., ἔαρος ἀρχομένου ap. Di. H. T. 1. per pravos numeros, ſine Vs., ſed T. 2. „ἐν ἦρι, *vere*" tum ἐν εἴαρι Call. Ap. v. 81. *vere*, it. εἴαρι ap. Hsd. cum Luc., ubi et ἦρι et ἐς νέωτα οὖν ἀρχομένου ἦρος, *novo* igitur *anno*, ineunte *vere*, ſed τῇ ἐαρινῇ ὥρᾳ Diod. S. et per ellipſin pr. κατὰ, λ. ap. Fa. Aeſ. τὴν ἐαρινὴν ὥραν, opp. ſq. χειμῶνι, cf. Herdt. 89, 39. τὸ δεύτερον ἔαρ, ſed 456, 60. ἅμα δὲ τῷ ἔαρι, caeterum *ineunte* ſtatim *vere*, tum 580, 95. ut de ἔαρ tropico, cum gen. perſ. ſ. rei Ael. V. h. Herdt. et Luc. Ind. in N., ſed pro ſanguine ſ. oleo ad Call. p. 368. 515. 529. et in rem critic. Geop., ſed in Sch. ſeverum „ἐ. ad *ver*" modo ap. G. Th. in praep. ſine explic. 1021, 50. ſqq. in *annum*, at 85, 58. „*utrum* nunc *veniam*, an *ad* decem *annos*, i. decimo abhinc anno. — Cato — *Semen* maturum *fit* ad *autumnum*" per qualem abl. redduntur et ſubinde formulae quaedam ex his ſubiectis in pr. εἰς cum aliquo caſu et nomine temporis, quae tamen ſane interdum et aliter valet ac de duratione demum in futurum, ſ. pro *usque ad*, aut de duratione continua ſ. pro *per*, quae utr. notio facile dirimetur e contextu, v. c. ap. Rs. O. v. 4. p. 1025. i. l. 6. ἐκ παιδὸς εἰς γῆρας σώφρων, it. 1027. i. l. 6. ἀναβάλλεσθαι εἰς καιρὸν καλλίω, it. in L. N. T., praeter illa εἰς τοὺς αἰῶνας et εἰς τὸν αἰῶνα, (ut ap. Fi. Ae.) et Schw. p. 418. b. Nr. 3. praeter que iſtud 2 Tim. 1, 12. τὴν παρακαταθήκην μου φυλάξαι εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν, quoque in L. Krb. p. 197. Nr. 10. p. ſq. Nr. 19. „Luc. 12, 19. κείμενα εἰς ἔτη πολλὰ, Act. 4, 3. Matth. 6, 34. μὴ οὖν μεριμνήσητε εἰς τὴν αὔριον, *de* die *craſtino*" ſed Fi.

ρεσκευάζετο. ἠπείλει γὰρ [y], (καὶ ποιήσειν ἔμελλεν,) ἐκκόψειν τὲ καὶ ὑποτάξειν τὰ μέ-

primo vere faciendam com-
20. parabat. Minabatur enim, et facturus videbatur, exci-

y) Ubi ſunt (-) ibi in *Ms. Ba.* ne commata quidem cernuntur. *Mart.* Exceptis *A.* et *Bs.*, parentheſis ſigna habentur in edd. rel. recte.

Th. „εἰς νέωτα, anno *inſequente*" at in ej. Pal. εἰς ἔτη, alio ſenſu, opinor, i. q. *pro*, tum Lyc. v. 201. πατήσει χῶρον — εἰς πέντε που πλειῶνας, *regionem* teret *quinque* circitèr *annos*, ubi Schol. modo πέντε ἔτη, ſed eſt pro *per* quinque *annos*, tum ἐς χρόνον Herdt., ſed εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀπομνημονεύετε αὐτοῖς Rs. O. V. 4. p. 1024. m. tum εἰς τὸν μῆνα εἰσιόντα δώσειν οἱ τὸ ἀργύριον ib. V. 8. And. et V. 7. Iſ. εἰς ἕω τἀργύριον ἐκέλευεν εἰσενεγκεῖν, credo, pro *ſub aurvram*, quod valere etiam poteſt ap. Suid. ſine χρήσει, 2, 33. i. εἰς ἕω, εἰς ἀρχομένην ἡμέραν, etſi aliter dedit Vs. „ad *principium* usque *diei*" porro Xen. Ἀνβ. „εἰς τὴν ἑσπέραν, ſub *veſperam*, — εἰς τὴν νύκτα, *nocte*" et Mem. S. „εἰς τὸν ἐνιαυτὸν, in *annum*" ſed ej. „Cyr. εἰς τοῦτον τὸν χρόνον, eodem *tempore*" (at Raph. ad Luc. 1, 20. p. 83. „eo *tempore*") cui add. 1, 6, 42. τὰ εἰς νύκτα, praec. τῆς μὲν νυκτὸς et ſq. ἡμέρας ἢ νυκτὸς, ubi et εἰς τριακοστὸν ἔτος et „εἰς τρίτην it. εἰς τρίτην ἡμέραν παρεῖναι, *ad* diem *tertium*" de quibus cf L. Bos. Ell. p. 135. m., ad Luc. 3, 570. N. 22. e., Moer. p. 152. Thom. M. p. 275., ubi et pro eo τρίτῃ, tum εἰς τὴν ὑστεραίαν Ael. V. H. ex 2, 18. ſequenti *die*, pro quo in pr. τῇ ὑστεραίᾳ, cf. Fi. The. et Poſſ. Call. p. 704. e. ſq., ſed εἰς τρίτον Geop. 6, 7, 7. pro quo §. pr. τρίτον, ſed 9, 27, 2. εἰς τὸ τρίτον, cf. ſupra ad 2, 4, 13. i.

ἠπείλει γ.) Ad Capit. p. 35. e. *pacata* Germania *Syrmium* venit, *Sarmatis* inferre *bellum* parans, *atque* animo *concupiens* (e lect. Salm. N. 4.) *usque* ad *Oceanum* ſeptentrionales *partes* in *Romanam ditionem* redigere, *quod* feciſſet, *ſi* vixiſſet, *ut* Herodianus *dicit*, Caſ. N. 3. „Herodianus — Sarmatas tamen non nominat" et p. ſq. N. 1. ſine Vs. ſubiicit totam Noſtri §., quem et Angli delerunt ap. Heyn. H. 4, 1087. m., dum libere agit P., praeter alia, quoque addito tum adv. ad ὑπ. cf. 5, 5, 8. tum *etiam*, cf. 6, 7, 19. tum adi. πάντα, cf. §. 14. et 6, 3, 15. ubi Bg. quoque ſervabat, (pro quo licuit *illas* ad *Oceanum* rel.) ut ſervat P. omnia etiam Stp. Th. 2, 353. i. cum alia lect., de qua deinde „ἐκκ. — τὰ μέχρις Ὠκ. — β." quod v. cum ſubſt. ἐθν. per analog. (maxime Lat. cf. ad 1, 8, 16. p. 324. m. e G. Th.) it. cum v. ὑπ., ubi rurſus Stp. Th. 3, 1269. B. m. e P. ſed memoriter „ἐκκ. — τὰ περὶ Ὠκεανὸν Γερμ. ἔ. β. Ubi obſerva ἐκκ., deinde ὑποτ. quum alioqui videri poſſit ὑποτάττειν prius eſſe quam ἐκκόπτειν," ut tamen fortaſſis reſpiciantur a Noſtro diverſi hoſtes, necandi illi in pugnis, aut ſubiiciendi ſine his modo per obſidiones, terrores blandosque modos, cf. 1, 3, 12. Sed Mss. duorum adv. ſyn. μέχρις gloſſa eſt, ſive per comparationem cum 1, 5, 19. e. τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μέχρις Ὠκεανοῦ προαγάγοιτε, ſive per ignorantiam librarii, haerentis de vulg. ob ſq. vocalem, cum utr. rectum ſit, cf. 1, 1, 5. m. maximeque Thom. M. p. 135. N. 6. Herodi. Gr. Moer. ad eumque etiam Fiſch. p. 23. N. 2. Ammon. p. 27. N. 33. Dev. p. 83. N. 47. Vig. et Ind. Th. v. ἄχρι, ap. quem variat etiam utr., ſed ut μέχρις ſit in textu, at μέχρι in Cod., v. ib. Ind. in Var. L.

χρι[z] Ὠκεανοῦ Γερμανῶν ἔθνη βάρβαρα.

Τὰ μὲν οὖν πολεμικὰ τοιοῦτος ἦν· καὶ εἰς δόξαν ἤρθη[a] ἂν

ſurum ſubacturum que omnes ad Oceanum usque Germanorum nationes barbaras.

In bellicis nempe negotiis talis erat. Atque ad gloriam

z) μέχρις Mss. Ba. et Ve. v. N. a) Sine iota A. al. cf. 2, 13, 1.

Ὠκεανοῦ) Innuit eundem Oceanum, quem ſupra 1, 6, 16. Hic Oceanus ſaepe κατ' ἐξοχὴν ſine ulla adiectione vocatur *Oceanus*, ut ab Herodi. et Tac. in Germ. c. 1. et 34. Alias dicitur *Oceanus ſeptentrionalis* Tac. c. 1. (e.) et *mare Suevicum* ib. c. 45. it. *Germanicum mare* et *Codanus ſinus* Plin (H. N.) 4, 13. et 16. *Germanicus Oceanus* Ptolem. 2, 11. *Venedicus ſinus* eidem VIII. *Leisn.*

Caeterum ad hoc Noſtri caput addemus e numis haec, primo, neſcio unde, *C. Iul. Ver.* Maximin. *Thrax*, it. *Maximinus* Pius Aug. *Germ.* it. *Imp.* Maximinus *Pius Aug.*, deinde e Beg. Theſ. 2, 718. e. *Maximinus*, num. 2. *victoria* de *German.* ad Herodi. 7, 2, 16. it. p. 719. num. 3. et 3, 143., ſed p. 719. num. 2. *Fides militum* ad Herodi. 7, 2, 4. vel etiam 6, 8, 11.

τὰ μὲν ὀ.) Bg. deſerit P. modo, praeter ordinem alium, in μὲν ὀ., reddito per ſyn., ut μὲν δὴ 1, 14, 17. it. in v. ἦν, ſervans pron. τοι. cum acc. alio Hs. Plut. 7, 3. δεῖ τὸν — παιδαγωγὸν τοιοῦτον εἶναι τὴν φύσιν, eo eſſe *ingenio*, ſed cum τὸ μέγεθος Poſſ. Sy. p. 63. e., ſed cum „τὴν φύσιν καὶ τὴν ἀρετὴν, cum *talis* eſſet *natura* et *virtute*" ej. Call. p. 688. e. ex Il. Ev. Fd. p. 41. cum Ind. e p. 14. m. cui add. p. 21. i. 34. m. in alia, ut in ſupplendam e pr. enunciationem, (*qualis* h. l. *in* ſuperioribus *deſcriptus fuit*,) Polb. cum Rsk. ad eundem et ap. Ariſt. Plut. v. 273. cum Schol., porro τοιοῦτος. οἷος cum inf. Xen. Hell., ſed cum alio pron. Ael. V. h. οὗτός γε ὁ τοι. cui add. p. 696. m., tum in rem critic. Eur. Phoen. V. cui add. p. 155. b. e. de τοι. pro adv. οὕτως, in reſponſione, ſed extra eam Xen. Z. Pol., denique in varia Clav. Cic. L. N. T. cum Raph. Theogn. Herdt. Thuc. cum Abr. Dl. Iſ. Pan. M. p. 57. m. 76. i. 79. e. 90. m. 99. m. 102. m. Rs. Or. V. 4. 6. 7. Ant. 8. And. Dem. cui add. 35, 15. et ἐπὶ μὲν δὴ τῶν Ἑλληνικῶν ἦσαν τοιοῦτοι 35, 13., ubi cum praep. diſerta, ſyn. illi Bg., ſed Aeſch. ep. S. cum Fi. it. ej. Th. et Pal. tum Xen. Ἀνβ. Cyr. cui add. 1, 4, 22. 28. e. 1, 5, 8. 13. 1, 6, 8, ſed ib. §. 5. omiſſum ante οἷος, cf. Mem. S. 3, 4, 1. Luc. Fa. Ae. et Dev. Caeterum, μὲν h. l. abſoluto per locum claſſicum, ſua que vi, *igitur* in *bellicis* quidem *talis erat*.

εἰς δοξ.) In formula, per analog. conflata, liberum P. deſerit quoque Sch. partim in „ἠρ. in *gloriam* evehendus *fuiſſet*, δοξ. *actio* ipſius *maximam* claritudinem *adeptura fuiſſet*" non tenente Stp. Th. in πρ. Lat. Bg., nec formulam eius G. Th., ubi modo in ſubſt. *niti* ad *gloriam* et *venire* in *gloriam*, ſed in v. v. 313, 68. 71. et 399, 23. *ſi* me — *efferret* aliquando *ad* gloriam — *dolor*, it. me, *quem* paullo *ante* fortuna *erexerat* ad *gloriam*, virtus *extulit* ad *laudem*, tropum me ſolvente tantum in haec, ut *bellica* iſtius *facta* gloriam *laudem* que *conſecuta* fuiſſent, *eam* que *ipſe* per *illa* facta *conſecutus eſſet*, ſed in ſenſum comparante Dem. 1071, 19. περιβόητος γὰρ ἡ πρᾶξις ἐγένετο, ſine Ind. cui et add. 895, 18. coll. l. 12. τὸ πρᾶγμα, it. 1379, 8.

ἡ πρᾶξις αὐτοῦ, εἰ μὴ τοῖς οἰκεί-οις καὶ τοῖς ὑπηκόοις βαρύτε-ρος ἐγεγόνει καὶ φοβερώτερος. τί γὰρ ἦν ὄφελος βαρβάρων ἀναιρουμένων, πλειόνων γενομέ-

evaſiſſet inſtitutum eius, niſi domeſticis ſuis et ſubiectis gravior fuiſſet ac terribilior. 2. Quid enim proderat barbaros interimi, ſi plures fie-

εἰ μὴ τοῖς οἰκ.) Pol. legiſſe videtur *ἢ τοῖς πολεμίοις*, non bene. *Stroth.* Errorem P., quamquam notare viſus Stp. ſic, quod in Vs. vetere uncos adhiberet hos „niſi *gravior* multo *ſuis* ac *truculentior* [quam ipſis] *fuiſſet* [hoſtibus]“ tamen, immemor ſui, ex parte dedit adeo in textu in Th. 2, 1231. F. e. „*οἰκεῖος*, ad differentiam eius qui externus appellatur, ut quum *οἰκείους* et *ὑπηκόους* copulat (de ſuo) Herodianus, dicens l. 7. *εἰ μὴ τ. οἰκείοις ἢ τοῖς ὑπηκόοις β. — φ.* ubi Pol. vertit (ſubiecta iſtius Vs. ſine uncis iſtis.) Idem paulo poſt (§. 3.) *τοὺς οἰκείους* interpretatur *ditionis* Romanae *homines*.“ Meliora dedit Bg., omiſſo etiam iſtius adv. *πολλῷ* ad compar., it. Sch. in „ſi gravior *ſubditis*, *οἰκ.* *ſuis* propriis *ſubditis*“ in poſtr. ſumens hendiad., ſine neceſſitate, dum copulantur ſyn. per copiam e diverſa parte, relato *οἰκ.* ſane ad pr. cap. extr. *βάρβαρα* et ad imperatorem ipſum, quoad poſſeſſionem ac patriam, ſed *ὑπηκ.* ad eum, qua ipſorum officium animum que. Et ſic quoque §. 3. (unde P. deceptus videatur) opponuntur illis *τῶν ἐχθρῶν*, relatis ad §. 2. *βαρβάρων*, iterum *τῶν οἰκείων*, de civibus ac popularibus. Et pro his clamant etiam, quae narrantur inde a §. 4. ad 11. nec obſtant §. 10. *οἰκείων*, ut ibi dicetur. Nam de propinquorum aut amicorum Maximini caede nec Capit. memorat, niſi c. 9. i. p. 26. e. interemit — *nonnullos* etiam *amicos*, qui *ſaepe* miſericordiae *ac* pietatis *cauſa* pleraque *donaverant*, nec videntur hic tangi, ut pauciores, quoniam in ſqq. memorantur plures caedes, et in primis ob oppoſ. ſqq. *βαρβάρων* et *ἐχθρῶν*. Tum iungit etiam Noſter de ſuo *φοβ.* cum *βαρ.* et hoc pro noxius et crudelis, cf. Kypk. T. 2., ubi adeo e Polb. „(1, 15. m. *μὴ*) *λίαν βαρεῖς καὶ φοβεροὶ γείτονες* (*αὐτοῖς ὑπάρχοιεν*, ne) *valde* moleſti *et* formidabiles *vicini* ipſis *fierent*.“

τί γὰρ ὀφ.) P. deſerit Bg., ſed et ſe ipſe in formula cum gen. perſ. ex analog. cf. 3, 13, 12. 5, 1, 11., delecto hic v. privo ob adiunctum Gr. particip., quod mutatum e m. Stp. in inf. facit proprie aliam Gr. formulam illam cum inf. aliquo, quo de v. l. l. Sed de ſuo Noſter ſubiicit gen. conſq., reſolutos a Bg. e P.

πλειον. γενομ.) Scribo *γινομένων*. *Steph.* Quem videatur Bg. ſequi per tempus impf., cf. 2, 10, 6., oſtenſum et á P. unde et Stp. iterum correxerit clam. Sed, quanquam alibi confuſis duobus iſtis particip. et vocalibus, cf. 2, 3, 17. 3, 5, 7., tamen procedat tempus vulg. aor., tum ob conſenſum Mss. tum poſt impf. *ἦν* et per ſumtam in reſolvendo aliam particul., *cum* ſ. *quum* tamen *plures* fierent *caedes*. Caeterum Leisn. in m. Ox. „Quae argumentatio?“ Nempe, ut alias, ſic et hic enunciatio per interrogationem accipienda, ut enunciatio negans, parit ſententiam, opinor, hanc, interemti barbari non profuerunt Maximino ad gloriam, qua de in §. pr., quoniam occidebantur ab eo plures cives, et adeo illa fortitudo ipſius, declarata in bello, et caeſorum barbarorum cauſa, non tamen profuit illi ad gloriam aliquam comparandam, quoniam contami-

νων[b] *Φόνων ἐν αὐτῇ τῇ τε*[c] *Ῥώμῃ καὶ τοῖς ὑπηκόοις ἔθνεσιν*[d]; *ἢ λείας*[e] *αἰχμαλώτους ἀπ-*

bant caedes tam ipſa urbe Roma, quam in provinciis? 3. Aut, quid iuvabat prae-

b) *Ms. Ba.* nihil variat. *Mart.* nec rel. Mss. aut edd. v. N. c) *Ms. Ba.* ἐν αὐτῇ τε τῇ ῥώμῃ λ., ſed Ms. Ve. ἐν αὐτῇ τε Ῥώμῃ λ. quod poſtr. et in ed. Pat., ſed vitioſe αὐτῇ τῇ Ῥ. in Par. 2. v. N. d) In *Ms. Ba.* abeſt ἔθνεσιν et interrogandi ſignum. *Mart.* De poſtr., comma erat tantum in ed. A. al., ſed de primo v. N. e) Nil variant Mss. aut edd. v. N.

nabat ſe ille per caedes ſuorum civium plures atque atrociores. Fuerit igitur hic quoddam comparationis rhetoricae genus ſ. argumentatio a comparatione, id que a minori ad maius et ſimul a contrario, a re quidem per ſe honeſta quodam modo ad multo peiorem. Eadem ratione forte procedit referre Noſtri cogitata ad Romanos, quibus non profuerunt caeſi barbari, quum in ſemet ipſos caedes converterentur. Caeterum P. libere addebat adv. ad compar. πλ. cf. 5, 1, 7.

ἐν αὐτῇ τῇ τε Ῥ.) Mss. duorum res, diverſa illa per ſe, prodit tamen Gloſſatores cum lapſu, quoniam et tertius Ms. manet in vulg., dum Ms. Ba. aliter locat copulam τὲ, et in locum quidem transfert priorem, ſ. e tertio in ſecundum, ut 3, 9, 7. e., ſed Ms. Ve. omittit artic. vel caſu elapſum intra viciniam, cf. 5, 3, 11. vel de induſtria, eiectum ob concurrentes ſyllabas ſimiles, ſicut Mss. noſtri opprimunt artic. etiam alibi intra adi. et ſubſt. cf. 3, 7, 12. νε. τῷ ςρ. et Ms. Ve. auctor potuit quoque reſpicere ſimul aliam rationem orationis per ſolum pron. ſine artic., cf. 6, 3, 2. ἔκ τε οὖν αὐτῆς Ἰταλίας καὶ τῶν ὑπὸ Ῥωμαίοις πάντων ἐθνῶν, it. 6, 7, 9., quum noſter pro illa variet, it. pro illis 2, 12, 7. καὶ αὐτῇ τῇ πόλει et 2, 7, 15. ἔν τε τῇ πόλει αὐτῇ καὶ κατὰ τὰ προάστεια, quae ſpectarit Bg., ſubſtituto in locum nominis proprii appellativo, cf. 5, 6, 12., ut tamen et ſcriba illius omiſerit; unde et reſtituimus proprium e P., prae quo Bg. ſeverior in redditis copulis, ſed brevior ad τοῖς ὑπ. ἔθν., ubi P. cum Mss. rel. ſervat contra Ms. Ba. ſubſt., omiſſum per gloſſam e comparatione cum §. pr. nudo τοῖς ὑπ., pro quo variatur ex parte, ſic quidem, ut ex h. l. definiantur explicentur que illa §. pr. τοῖς οἰκ., pertinentia maxime ad incolas Romae, aut etiam Italiae, quatenus diſtinguitur a provinciis, cf. 2, 4, 4. ἔθνη Ῥωμαίοις ὑπήκοα, quo dat. omiſſo hic variat Noſter, cf. Polb. 1, 171. e. αὐτὴν τὴν Ῥωμ. et p. 274. m. πρὸς αὐτῇ δὲ τῇ Ῥ.

ἢ λείας αἰχμ.) Leg. λείας καὶ αἰχμ. *Reisk.* lego λείας ἢ αἰχμ. quemadmodum et Politianus; vel etiam ἢ λείας καὶ αἰχμ. *Stroth.*

Sch. „λείας αἰχμ. ἀπ. *praedas* captivas *abducere*. Pol. *aut captivos*: quaſi eſſet ἢ αἰχμ." tenente Sb! Ind. ſine Vs. et monito vulg. in λ. ut Stp. Th. ib. 2, 652. i. hinc „l. 7. λείας αἰχμ. ἀπ. τ. ἑ. Claudian. quoque *captivam praedam* dicit, (qui, ſilens hinc 1, 255. i., tamen affert) Plur. γυναιξὶν αἰχμαλώτοις. Sic et αἰχμάλωτοι νῆες appellantur ab hiſtoricis *naves* bello *captae*, (ſine auctoribus, quos habeo, Diod. S. 1, 690. l. 11. ἀνήψαντο τὰς αἰχμαλώτους ναῦς, *captas* naves *pertraxerant*, it. p. 692. l. 33. naves *captivas*, cum N., ſine Ind., ubi modo e p. 599. l. 80. πολλῶν αἰχμαλώτων σωμάτων κυριεύσας, magnam *captivorum* turbam *coactam*, ut ap. Phil. p. 754. B. χρήματα ἁρπάζουσιν ἐκεῖνοι καὶ πλῆθος αἰχμαλώτων σωμ. illi *pecunias* auferunt *et* captivorum *multitudinem*, ſed nutu Weſſ.

ἄγειν τῶν ἐχθρῶν, γυμνοῦντα das et captivos abducere ab

ad Diod. 2, 399. N. 39. e Polb. 1, 29. i. τὰς αἰχμαλώτους ναῦς καταρτύσαντες, navibus, *quas* ceperant, *refectis*, ſine Ind., ubi modo „αἰχμάλωτα γράμματα, interceptae *litterae* E. L. 94." extr. ſ. 2, 734. m. ἐν τοῖς αἰχμαλώτοις γραμμ. in litteris, *quae* fuerant *captae*, at ap. Poll. 1, 124, 46. αἰχμαλώτους λαβεῖν τὰς ναῦς,) Dicuntur et πόλεις αἰχμάλωτοι, — ap. Iſocr. et Plut." unde Poſſ. Call. p. 389. m. 397. e. cf. ſine Ind. Iſ. Pan. M. p. 85. m. πλείους δὲ πόλεις αἰχμάλωτοι γεγόνασιν, cum p. 42. i. 89. i. 111. m. it. M. O. Nov. T. 6. p. 493. καὶ τὰ χρήματα λαμβάνει καὶ τὴν Ἀνθίαν αἰχμάλωτον, it. τὴν κιβωτὸν αἰχμάλωτον λαβόντες et χρήματα αἰχμάλωτα, in quod neutr. add. ſine Ind. Xen. Hell. 4, 1, 11. e. ἵνα δὴ πολλὰ ἀπαγάγοι τὰ αἰχμ. τοῖς λαφυροπώλαις, *ut* magnam *mancipiorum* copiam *manubiarum* venditoribus *afferret*. Sed ad ej. Cyr. 5, 4, 28. τὴν δὲ τῶν πολεμίων λείαν ἦγον Z. in N. „λείαν τῶν πολ. ἄγειν commode ſignificat *praedam ab hoſtibus abigere* ſ. *pecora praedari et abigere ex hoſtico.* — Herodot. 7, 8. λείας αἰχμαλώτους ἀπάγειν τῶν ἐχθρῶν" quem locum non reperiens ego per totum auctorem iſtum, (ſed modo haec 493, 36. πρὶν μὲν αἰχμαλώτους γενέσθαι τοὺς Ἐρετριέας, ante *captivitatem*, in 736, 61. ἀπικομένων Ἀθηναίων αἰχμαλώτων, Athenienſes *captivos*, tum 711, 9. ἑλόντες δὲ ταύτην τὴν ἄγρην, *hanc* praedam *nacti*, ſed 77, 65. ληΐην ποιεύμενος τῷ στρατῷ, 310, 1. 328, 30. et 730, 28. ὡς ἐν Πλαταιῇσι τὴν ληΐην διείλοντο, poſteaquam *praedam* Plataeenſem *diſpertierunt*,) exiſtimo, per errorem ſolennem in nomine propr., productum eſſe locum iſtum hinc, ubi ſane P. refert „quid *praedam* aut *captivos* abactos *proderat*" ſed Bg. cum Srp. meram copulam, quae ſaepius a P. mutatur in illam diſtinct. cf. 6, 7, 1. 5, 4, 1., et per ſe tum excidit intra viciniam, cum melior eſt ob iam praec. ἤ, quod P. libere opprimit, cum denique habetur cum utr. ſubſt. ſupra 4, 11, 11. λείαν τε καὶ αἰχμαλώτους παμπληθεῖς συλλαβών, it. 7, 2, 18. πολλοὺς δὲ χειρωσάμενος αὐτῶν αἰχμαλώτους καὶ λείαν ἀπελάσας, cf. 4, 15, 20. e. τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τὰ χρήματα ἀναιμωτὶ ἀπολαβεῖν, it. Diod. S. 1, 506. l. 8. τοὺς αἰχμ. ἀπολαβόντες καὶ τὴν λείαν ἀποδόντες, (cum 2, 187. l. 98. et σώματα αἰχμάλωτα p. 195. l. 93.) it. Zoſ. 1, 67, 7. τοὺς αἰχμ. καὶ τὴν λείαν — ἀναλαβών, ſed c. ſq. §. 5. καὶ τὴν λείαν καὶ τοὺς αἰχμ. — ἀποδοῦναι, ſed Thuc. 161, i. ἀνθρώπους καὶ λείαν λαβόντες, (cum Abr. Dl. 760. i.) ubi ſine Ind. et 525, 24. Ἐρυθραίων ἄνδρες αἰχμάλωτοι, *quosdam* Erythraeos *captivos*, ut ap. Hom. Ἰλ. ϛ, 193. ληϊάδας δὲ γυναῖκας — ἦγον, captivas *autem* mulieres *abduxi*, quo de cf. Hſy. cum Apoll. L. it. Suid., ut in v. λεία, praeter Ammon., quoque Camer. ad Soph. p. 11. tum Weſſ. ad Diod. S. 2, 334. N. 1. p. 391. N. 19., ſed de Lat. *praeda*, pro hominibus, Cort. ad Sall. Iug. 20, 8. Dum igitur alii Mss. tulerint copulam: manſerim adhuc in vulg., ut αἰχμ. ſit pro adi., per analog. ſuperiorem, nec ſermo ſit h. l. de perſſ., ſed modo de rebus atque animantibus, ſicut ſubiicitur tantum res, τὰς οὐσίας, quoniam in pr. §. iam actum de perſſ. Sed praeterea Noſter in ἀπ. cum αἰχμ., ſi καὶ cum Bg. insereratur, e Luc., at in eodem v. cum gen. τῶν ἐχθρ. ex analog. Denique Leisn. in Ms. Bg. rubri coloris lineam duxit ſubtus v. *iuvabat*, dum meruit eandem quoque pron. *quid*, quae tota quippe formula e pr. τί ὄφελος ducta eſt repetendo. Sed proprie Gr. τί ὀφ. videtur eſſe in rectione dupl., in §. pr. cum gen. perſ., ſed hic cum inf.,

καὶ τὰς οὐσίας ἀφαιρούμενον hoſtibus, ſpoliantem et bona τῶν οἰκείων [f]; ἄνεσίς τε γὰρ 4. auferentem ſuorum? Licen-

f) Colon in Ms. Ba. cf. §. pr. c. 5, 1, 11.

quae rationes, ſingulae ſingulis alias locis occurrentes, a Noſtro ſimul copulantur; unde et melius numerus novae §. abeſſe poteſt.

γυμνοῦντα) In illa rectione cum inf., qua de in N. pr., oppreſſus eſt acc. pron. *αὐτὸν*, a quo pendet acc. ſubiecti particip. *γυμν.*, ubi per coniunct. reſolvit P., liberrimus in rel., (per longam periphraſin illorum τῶν οἰκ., de quibus v. ad §§. pſ., et additis tum pron. poſſ. ad *τὰς οὐσ.* cf. 6, 7, 7. tum adv. ad *ἀφ.* cf. 7, 2, 11.) cum procedant et duo pron. *eum*, qui *ſpoliaret* rel., ſervante rationem Gr. quoque Sch. „*γ. exuentem*, deſpoliantem, *ἀφ. auferentem* facultates „ſed Noſtro copulante de ſuo haec, per ſyn. copiam, h. e. cum phraſi *ἀφ. τὰς οὐσ. τῶν οἰκ.* (obiter hinc laudata ad Plut. Hs. p. 59. e., ſed conflata ad analog., variando cum 1, 8, 16. *ὧν ἁρπάζων τὰς οὐσ.* et 6, 1, 18. *οὐσίας τινῶν — ὑφαρπασάσης*, cf. Poſſ. Call. p. 169. i. 644. i. de paſſ. cum acc. „Iſoc. *ἀφῃρημένος τὴν οὐσίαν ἅπασαν, omni* ſubſtantia „*ſpoliatus*“ it. Sy. p. 97. m. e. cui add. in med. quoque Luc. 1, 647. l. 60. *τὰς δὲ οὐσ. ἑκάστων ἀφαιρούμενος, horum* vero *omnium* bonis *correptis*,) privum v. *γυμν.*, explicationem habens quandam in ſq. illa phraſi, ſed nude ſic poſitum, hauddubie oppreſſis caſibus iſtis, acc. perſ. *αὐτοὺς*, *τοὺς οἰκείους*, et gen. rei *τῶν οὐσιῶν*, cf. 2, 11, 9. *Ἰταλιώτας τῶν ὅπλων ἐγύμνωσε*, huc reſpiciente Stp. Th. ſic modo „*γ.* pro ſpolio, privo, ap. Herodi.“ nec ferente G. Th., niſi 87, 64. *ſpoliare* atque *denudare* ſcientiam *iuris* civilis *ornatu*, et 482, 50, 59. ſpoliavit *nudavit* que *omnia*, — Carbonem *ſpoliatum* — nudatum — *conſulem*.

ἄνεσίς τε γ.) Deſcripſit haec Ioannes Antiochenus in Excerpt. Peireſc. p. 833. Nam Capitolinum, etiam cum non nomino, intelligi volo. Zonaras (p. 469. A.) generatim, *πάντα δὲ τὰ τῶν ὑπηκόων σφετεριζόμενος, καὶ χρηματιζόμενος πάντοθεν, οὐδὲ τῶν ἱερῶν ἀπείχετο*, *omnia* ſubditorum *bona* ſibi *vindicans*, undique *corradebat* pecuniam, *ita*, ut *ne* ſacris *quidem* abſtineret. *Boecl.* Dele *τέ*. *Reisk.*

Ap. Capit. c. 13. p. 36. *ſed* quum *Romani* eius *crudelitatem* ferre *non* poſſent, *quod* delatores *evocaret*, accuſatorem *immitteret*, (ad quae Caſ. N. 3. hinc „*ἄνεσις πᾶσα — συκ.*“) crimina *fingeret*, innocentes *occideret*, damnaret *omnes*, quicunque *in* iudicium *veniſſent*, rel. Sed Rsk. errat, quod *τὲ* refertur ad §. ſq. *τὲ*, neglectum hic iterum a Bg. cf. 6, 9, 16., forſan e P., qui et in rel. liber, at vicinior tamen ad v. *ἐεδ.*, cum Bg. videatur delegiſſe ſuum, ut conveniret utrique ſubſt. G., quorum uni tantum *ἀνεσ.* per ſe aptum; etſi ap. G. Th. in ſubſt. cum Gr. n. „Cic. quibus *quum* provocatio *datur*: nonne *acta* Caeſaris *reſcinduntur*“ alio ſenſu, dum Stp. Th. in *πρ.* 2, 28. E. affert e P. „*ἄνεσις πᾶσα, πρ. δὲ καὶ πρόκλησις*, (ſic cum commate, aliter, quam in ed.) *δ. συκοφάνταις* (rurſus hic omiſſo commate, quod in ed. eſt) *ἐς τὸ ἐπ.*“ ſed Sch. partim e P. in „*ἀν.* remiſſio, *libertas*, *πρ.* inſtigatio ſ. invitatio (e Sb. Ind.) *permiſſa* erat *ad*“ qui, ſecus ac P., ſervat etiam hanc praep., qualis ap. G. Th. *ad* dolendum *invitatio*; unde cum Bg. omitti comma poſt *συκ.* potuit, conflante Noſtro per analog. omnia, ſed variando cum 2, 7, 16. *διδοὺς ἄνεσιν εἰς τὸ λ.* per praep., ſed cum 2, 4, 9. e. 2, 5, 2. e. *τῆς ἀνέ-*

πᾶσα, μᾶλλον δὲ καὶ προ-
κλῆσις δέδοτο συκοφάνταις,
ἐς τὸ ἐπηρεάζειν καὶ κινεῖν
πράγματα [g] προγονικά, εἰ τύ-

tia enim ſumma, imo potius
et invitatio obtigerat delatori-
bus ad calumniandum et mo-
vendas lites avitas, ſi res fer-

g) Ms. Ba. πράγματα, προγονικὰ εἰ τύχοι καὶ ἀγν., ſed πράγματα προγονικὰ εἰ τύχοι, καὶ λ. in ed. A. al. pro diſtinctione, quam dedimus, Stp. rel. v. N.

του ἐξουσίας per unum ſubſt., at cum 1, 10, 12. ἄνετός τε πᾶσι δέδοται ἐξουσία etiam per v. tempus, quam plusq. formam ſine augmento ignorant libelli grammat., ferentes modo alteram cum illo ἐδέδοτο, ut neutram Stp. Th., nec me aliunde, ſed tantum illud Bg. Lat. ap. Suid. 1, 518. i. δέδοται καὶ κακοῖσιν ἄγρα, ignavis *etiam* obtigit *praeda*. Sed idem Bg. ad μᾶλ. cum δὲ ſic vertatur, ut reddat μ., ut alibi, per *potius*, ſed δὲ per *immo*, ut ſyn. ἀλλὰ 1, 14, 14. et μὴν 2, 7, 3. inverſo igitur ordine, verum ut non repererim iſtam formulam Lat., ſed ap. Stp. Th. 2, 776. C. m. „μᾶλ. pro *potius* — adiuncta particula δὲ, — *atque adeo*, — *imo vero*, — *vel potius*. Apud Dem. (ſine Ind. 1285, 5.) — μᾶλ. δὲ καὶ — *immo* vero *et* —“ tum ſola μ. δὲ ap. Phil. p. 750. e. *atque adeo*, ſed p. 751. e. *immo*, (in quo Lat. ap. G. Th. ſane habentur Gr. μ. δὲ,) ut Ind. Xen. Cyr., ubi ſunt poſt punctum, ut poſt colon ib. Mem. S., ubi Ind. „imo vero, *quin imo*“ porro ap. Zoſ. 1, 5, 6. e. *vel potius*, denique Ind. Hs. Plut. „μ. *potius*, — adiuncta δὲ, — non reddi debet *potius vero*, ſed *ſeu potius*, potius, *immo vero*“ fere cum Vig. p. 403. m. „nec tamen verti debet *potius vero*, ſed *ſeu* potius, *vel* potius, (ubi in N. e Dem. ſine Ind. 246, 24.) μ. δὲ καὶ, quin *etiam*“ ſaltem recte ſervato Lat. ad καὶ, quod, in Bg. Vs. omiſſum, reſtitui e ſyn. P., ſumens pro *etiam adeo*, ſenſu augendi, ut illa μᾶλ. δὲ per correctionem prioris, vertens que tamen tria iſta μ. δὲ καὶ, ſaltem e prima ſeveritate, ad notiones que ſingularum vocum oſtendendas, *potius* vero *etiam* ſ. *magis* vero *adeo*, (Vernac. *vielmehr* ſ. *mehr* aber *auch* ſ. *ſogar*,) iudicans autem optima illa *immo* (pro potius) vero *et* ſ. *etiam*, cf. G. Th. v. *im.* cum Hor. T. p. 393. et habens praeterea e Dem. ſine Ind. μ. δὲ 18, 13. 32, 14. 116, ult. 235, 25. 242, p. 246, 16. 300, p. 324, ult. 327, 3. 362, 5. 363, 20. 364, 3. 382, 8. 425, p., dum tacet Stp. Th. de affini δὲ μᾶλλον, quo de v. L. N. T.

ἐς τὸ ἐπηρ.) Generis verbum hoc, cui definiendo atque explicando videntur ſubiici ſqq., partim e P. reddit Sch. „*circumvenire* more ſycophantarum“ ſed Bg., (ignorante Stp. Th.) hauddubie pro deferre et accuſare malitioſe, cum Poll. et aliis, v. 2, 4, 16. laud., ubi et, quem Leisn in m. Ox. ſignarat „Waſſe ad Thuc. p. 22.“ Sed Sch. in „κ. πρ. renovare *res* olim *factas*“ errans minus in expletis, quam ſeverus, cum Bg. (ad πρ. Lat. it. aliud P. illuc redeat tandem, cf. G. Th. v. *res* 172, 68. 75. it. *negotium* 420, 35., ſed nihil ib. in Bg. v. utr., ſed de Gr. πρ. ſenſu Bg. Ind. Sb. aliunde, it. Rs. O. V. 7. Ant. Dem. cui add. 813, 4. et Dion. C. L. Boſ. Obſ. Miſc. p. 79. e. Abr. L. Ar. p. 200. L. N. T., quod dederit Noſter per analog. cum v. κιν., non tam pro ſimpliciter excitare, intendere lites aliis, quam pro rurſus, iterum proferre et repetere, ob adiuncta ſqq., cum P. cf. 1, 13, 13. et de formula alio ſen-

χοι, καὶ ἄγνωστα καὶ ἀνεξέ- ret, ignotas que et indiſcuſ-

ſu Ind. Polb. „κινεῖν τὰ πράγματα, turbare remp.“ it. Ae. ep. S. p. 77. ut Flor. „movere *res*, pro turbare“ tacente G. Th. it. Stp.

εἰ τύχοι) verte *ſi uſus poſceret*. Alias eſt *exempli gratia*, v. Rz. ad Luc. Am. T. 2. p. 443. *Leisn.* Ibi ad l. 100. ὧν ἐνίων — οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ λ. quorum — *nec* ipſa *norunt* nomina, *Coliadas* forte, *et* rel. in N. Rz. *exempli gratia*, — quin et, *ſi* uſus *poſceret*, ut ap. Herodi. 7, 3, 4. — μᾶλ. — πρόκλησις ἢ. σ., εἰς (ſic) τὸ — κινεῖν πράγματα προγ., εἰ τ., κ. ἑ. Sic et 1, 654. (l. 68.) ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τ., ἐξυπτιάζοντας, (reſupini, *ſi* res *ita* ferret, *in* curru *equis* albis *iuncto*,) recte Cl. Gs. convertit“ ut Bg., omiſſo adv. recte, (cum alia ſit Gr. formula,) verum libere etiam a P. addito „ſi *ita* uſus *poſceret*“ pro, quo Sch. in τ. „ſi *ita* caſus *poſceret*“ dum rurſus per merum adv. dat Gs. ad Luc. 3, 277. l. 10. καὶ ἀριστήσαντα, εἰ τύχοιμι, ἐν Συρίᾳ, δειπνῆσαι ἐν Ἰταλίᾳ, et *pranſus* forte *in* Syria, *in* Italia *coenare*, ubi Var. L. εἰ τύχοι e gloſſa eſt, cum et alia, quam tertia, in perſona occurrat, cf. Stp. Th. 3, 1439. D. m. „εἰ οὕτως ἔτυχεν, *ſi* forte *ita* eſſe *contingat*, Ariſtot. — Quibus addi poteſt εἰ τύχοι, quo Herodi. utitur aliquoties, (bis modo) ut l. 7. κιν. πράγματα προγονικά, εἰ τ., κ. — (cum P.) — Quomodo accipi poſſet et in hoc loco Luc. ἔνεστι πρίασθαι παρ᾽ αὐτῶν, τὸν μὲν, ὑγιαίνειν (εἰ τύχοι,) βοΐδιον, (qui locus ſine Ind. iterum 1, 527. l. 32. ſine Var. L. nec Stp. in N. tacto, καὶ ἔν. πρ. π. αὐτῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τ., βοΐδιον, *eſt* que *ut* emat *ab* illis *hic* quidem *valetudinem* forte *bucula*.) — Itaque τυγχάνω — ſimpliciter pro *contingo*, accido, *evenio*: veluti in illo Ariſtot. loco εἰ οὕτ. ἔτ. *ſi* ita *contigerit*, et in illo Herodi. εἰ τ., *ſi* ita *cecidiſſet* ſ. *eveniſſet*“ quorum prius iterum e P. ad Noſtri §. 9. Sed Bud. C. ſine Ind. 1491, i. poſt locum e Tac. *et*, ſi *ita* ferret, *comitem* exitii *permittebat* „Sic imperſonaliter *ferret* dixit, ut Graeci εἰ οὕτω τύχοι dicunt“ ſine exemplo, tum ad N. T., praeter Stp. Th. l. l. E. e., Intp., Obſ. Munth. p. 333. Loesn. Lex. Krb. et Schw. p. 1344. a. e. 1341. b. e. cum N. cuius non reperi e Luc. „εἰ οὕτω τύχῃ, ſi *res* ita *ferat*. Interpres: *ſi* ita *contigerit*“ quaſi hoc deterius, Vig. cum N., F. ad S. Emp. p. 28. e., Mur. V. L. ap. Grut. Lamp. T. 2. p. 1162. m. „*ſi forte*, εἰ τύχοι“ (cuius locum e Cic. non tenet Cl. Ern. ſed alium,) Mor. ad Long. p. 90. Ern. ad Xen. M. S. 3, 12, 2. ad ἐὰν οὕτω τύχωσι „alias Graeci dicunt, ἐὰν οὕτω τύχῃ; *interdum*. Sed et ὅταν τύχωσι ſupra eſt“ §. 2. i. cum Z. Ind., ſed ſine Ind. ap. Dem. 10, 4. τὰ μὲν εἴκων, ἡνίκα ἂν τύχῃ, τὰ δ᾽ ἀπειλῶν, ſed 21, 3. καὶ σφόδρα γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν, ἂν τύχῃ, tum ὡς ἂν τύχοι 383, 7., ſed 1484, 25. ἂν οὕτω τύχῃ, porro 195, 4. τάχ᾽ ἂν, εἰ τύχοιεν σωφρονέστεροι — γένοιντο, it. 638, 25. οὑτωσὶ σκοπῶμεν, ὡς τάχ᾽ ἂν, εἰ τύχοι, καὶ τούτων κἀκείνων συμβάντων, it. 667, 21. τάχ᾽ ἂν, εἰ τύχοι, καὶ τοιοῦτό τι συμβαίη, it. 711, 21. 961, 15., quod adv. τάχα impedit, quominus reddatur per Lat. *forte*, ſed ſevere cum Stp. ſupra, ut hic, pro Bg. libero, *ſi contingeret*, noſtrum *wenn ſich es ſo zutrug* ſ. *ereignete* ſ. *ergab*, i. e. interdum. Idem Bg. clare ſequitur diſtinctionem Stp., pro qua altera Mſ., orta e ſerie vetuſta omnium, cf. 7, 2, 15., non ſenſum mutat, ſed modo appoſitionem inducit in tribus adi. poſt ſubſt. cf. 3, 12, 21., quae adi. Noſter de ſuo iungit inter ſe et cum ſubſt. πρ., e P. ſervante Bg. Lat. modo ad ἀγν., (dum Sch. „incognita“) ſed brevius ad προγ., aliter que ad ἀνεξ., quam ſupra, ap. G. Th., ut poſtr.

λεγηται. μόνον τέ τις κληθεὶς εἰς δικαστήριον ὑπὸ συκοφάντου [h], εὐθέως ἡττημένος ἀπήει, καὶ τῶν ὑπαρχόντων πάντων	5. ſas. Atque ſi quis tantum vocaretur in iudicium a delatore, ſtatim victus abibat et bonis omnibus privatus.

h) Nullum hic comma in Bs. 1. R. v. N.

ſit ſine Lat. antiqua, ſed pr. cum Gr. n. et libere P. addat adverbial. formulam iterum, cf. 5, 6, 7. Caeterum non incommode forſan olim hic in adverſariis, neſcio unde, ſignaram „Ruſſorum imperatrix nuper vetuit, inquiri delictum, ante decem commiſſum annos.“

μόνον τὲ) Leg. *δέ*. *Reisk.* Diximus ſimul ad §. pr. i. quo pertineret *τὲ*, a Bg. redditum libere iterum, cf. 6, 9, 16., ſed oblique a P., longiore immenſum quantum per totam §., addito inter alia adv., cf. 7, 1, 16., ſed contra omiſſis *ὑπ. συκ.*, dum in formula *κλ. εἰς δικ.* Noſter ex analog., potiſſimum Lat., quoad *εἰς* cum *δικ.*, cf. G. Th. in *voc.*, ſed Luc., toties a Noſtro imitatione expreſſus, 2, 166. l. 89. *εἰς δικ. ἐκάλεσε*, ad *tribunal eos vocavit*, tum Rs. Or. V. 7. Iſ. *οἱ μὲν εἰς τὴν δεκάτην κληθέντες*, ſq. *εἰς τὸ δικαστήριον ἧκον*, it. Dem. v. *καλ* extr. ſed cum pr. *ἐπὶ* ib. et V. 4. Fi. Pal. et The. Di. Hal Fa. Ac. (ubi et cum pr. *πρὸς*,) Ael. V. h., etiam pro invitare, Hsd., ſed cum praep. Noſtri altera etiam ap. Plat. Symp. Fi. p. 109. e. *κληθεὶς ὑπ' ἐκείνου δεῦρ' ἐπὶ δεῖπνον*, it. p. 111. i. porro cum adv. Ariſt. Plut. v. 260. 281. aut abſolute Krb. Obſ. Xen. M. S. et Cyr. Plut. Hs. Epict. 25, 4. praeced. *οὐ παρεκλήθης ἐφ' ἑστίασιν*, ſed per litteras Abr. Dl. Th., tum pro nominare, praeter iam laud. aliquos Ind., quoque Poſſ. Call. Fi. Ae. Call. Mus., ſed Orph. cum *ἐπ' εὐχαῖς*, ſed in varia Hom. cum Luc. et Xen. Bach. cui add. Sy. 1, 13. ſqq. it. L. N. T., ubi et ſyn. *δι' οὗ ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν*. Caeterum rectio erat dialectica quidem *τέ τις*, ſ. *τίς τε*, *μόνον κληθ. εἰς δικ. ὑ. συκ.*, *εὐθ. ἀπ. ἡττ. καὶ λ.* Unde in enunciatione quanquam inverta tolerabitur tamen poſt *συκ.* comma. Sed Bg. de ſuo per particulam temporis reſolvit participii nominativum ante adv. *εὐθ.*, aliter que adeo, quam 4, 5, 3. 5, 5, 9. ſicut de ſuo Noſter copulat *ἀπ.* cum *ἡττ.*, ſervans quidem in hoc notionem forenſem, qua de v. Dem. Ind. cui add. 1052, 8. 1139, 12. pro convinci, convictum eſſe, cauſa cadere et litem perdere, ſed reſpiciens Lat. victum *diſcedere*, cf. in hoc poſtr. G. Th. i. cum Cort. ad Sall. Cat. 49, 2. e., ſed in pr. Schell. L. p. 7685. e., tum ſecutus analog. in ſq. *στερ. λ.* cf. Herdt. 18, 72. *ἐστερημένος πάντων*, *omnibus rebus exutus*, ſupplero ſubſt. *χρημάτων*, cum L. N. T. Krb., ſed aliis etiam *κτήματα* et *ἀγαθὰ*, Schw. p. 1352. N. (cf. L. Bos. Ell. p. 375. i.) ſed Fi. cum gen. perſ., ut cum dat. perſ. ej. Pal. et Kypk. 1, 288. ὃς οὐκ ἀποτάσσεται πᾶσι τοῖς ἑαυτοῦ ὑπάρχουσιν, tum abſolute et per Lat. Bg., deſerto P. dupl. ſubſt., praeter Bud. C., quoque Luc. Rs. O. V. 4. Xen. Pol. Z., ſed alio ſenſu *ἐκ τῶν ὑπ.* ej. *Ἀνβ.* cum Thuc. et huius Schol. tum rurſus alio ap. Iſ. Ev. cum Pan. Mor. p. 62. i. it. p. 19. i. cf. Vig. p. 356. it. Poſſ. Sy. p. 97. i. Iſocr. *ὁ πόλεμος ἁπάντων ἀγαθῶν ἡμᾶς ἀπεστέρηκε*, ſed ej. Call. p. 31. i. „*ὑπερβάλλουσα κτῆσις τῶν ὑπαρχ. ἀγαθῶν*, — Iſocr. ad Demon.“ ed. W. 9, 16. *bonorum* ingentem *cumulum*, pro quo l. 26. *τίμα τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν*, it. 4, 24. *ἀπέλαυε μὲν τῶν παρόντων ἀγαθῶν, ὡς θνητὸς, ἐπεμελεῖτο δὲ τῶν ὑπαρχόντων, ὡς ἀθάνατος*, ut va-

ϛερηθείς. ἑκάϛης γοῦν ἡμέρας 6. Quotidie ergo cernere

riat Noſter pro §. 3. τὰς οὐσίας ἀφαιρουμ. et 2, 3, 19. ὁ τῶν οἰκείων ϛερηθείς.

ἑκάϛης γοῦν) Ad Capit. p. 36. *ex ditiſſimis hominibus* pauperrimos *faceret*, Cal. N. 4. „acrius haec queritur Herodi. Cerneres, ait, diebus ſingulis homines pridie locupletiſſimos, poſtridie oſtiatim mendicantes" quae partim conveniunt cum P. Vs., deſerta a Sch. modo in „ἦν ἰδ. erat *cernere*, ἐπ. *poſtero die*" pro quo poſtr. libere dedit P. aliud adv., unde Bg. tum per ſyn. ad γοῦν, tum partim in formula adv. ἐχθ., ſtantis intra artic. et adi., ubi ſuppletur quidem particip. v. ſubſt. ὄντας, ſed non reſolvitur per iſtius duo pron., ordinis inverſi, praemiſſo relat. et poſtpoſito demonſtr., verum per aſſumtum pron. τινὰς et relat., rectumque ordinem et aliud item tempus verbi e ſuppleto particip., impf. indicat., pro plusq. coniunct., cf. 2, 6, 7., conſtante Noſtro ſententiam ſuam ex analog. et cum variatione quadam pro 1, 14, 5. τὸ πῦρ — πολλοὺς ἐκ πλουσίων πένητας ἐποίησεν, cf. in formulam ἑκ. ἡμ. Stp. Th. e Plat. (Symp. ed. Fi. p. 105. l. 7.) et Poſſ. C. (nihil monentes in ellipſin pr. διὰ l. ἐκ, nec L. Boſ.) it. Luc. 3, 621. l. 95. cum Bg. e P., ut tamen ſit potius illud ib. l. 7. ἑκάϛοτε, a Gs. neglectum, pro *quavis die* ſ. *ſingulis diebus*, tum ſyn. καθ' ἡμέραν Fa. Ae. 21, 2. i. q. ſq. ὁσημέραι, it. καθ' ἑκάϛην ἡμ. ib. 24, 1. (Rs. O. V. 4. et Dem. ſine Ind. 247, 21.) ſed καθ' ἑκάϛην ib. 28, 1. 82, 1. 92, 2. Rs. O. l. l. cum ap. Polb. 1, 98. e. ἀν' ἑκάϛην ἡμέραν, *quotidie*. Sed formulam v. ſubſt. ſine dat. perſ. (ſupplendo commodiſſime per pron. τινὶ) cum inf., pro ἔξεϛι ſ. ἐξῆν, *licet* ſ. *licebat*, i. poteſt, poterat, aliquis, poſſumus, poteramus, cf. ap. Stp. Th. 1, 1131. B. Bud. C. 133, 27. ſqq., ſed ap. Phil. p. 757. C. m. ἀλλ' ἦν τότε ἰδεῖν ϛόλον — καταπεπλευκότα λ. ſed *tum* videre *licebat*, ut Gs. ad Luc., ſed et cum Bg. 2, 75. e. 95. l. 41. cf. Ind. v. εἰμ. a. e. ſq., ſed 1, 481. l. 35. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, multos *praeterea* (etiam) *alios* videre *licebat* in *triviis* ſtipem *petentes*, qua Lat. formula, adhibita quoque Sb. Ind. hinc, venias ad ellipſin alicuius ſubſt., (ut aliquam volunt ap. L. Boſ. p. 373. e. ad affine ἀπαιτεῖν, ſcil. χρήματα,) it. ad ſimpl. v. notionem, ubi Stp. Th. tenet, praeter Lat. Bg., deſerto P., alium locum e Luc. ſine Ind., cum acc. rei, reperiente me praeterea modo ap. Dem. cum pr. παρά. Sed Ms. res prima in adv. ſyn. eſt e gloſſa, ut ap. Luc. (ubi et ſententia contraria 1, 130. e. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν οὐδὲ ὀβολὸν — ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους, *qui*, cum *heri* ne *obolum* quidem *haberent*, hodie *repente* divites *exiſtunt*,) quacunque de cauſa, ſubſtituto vocabulo vel notiori, vel magis Attico, cf. Stp. Th. v. utr. (qui ἐχθ. Atticum cenſet,) Suid. 3, 673. i. Hſy. χθὲς, χθιζὸν, (ut ap. Caſt.) ἐχθὲς, ſine N. tum Moer. p. 402. Thom. M. p. 913., ubi N. 5. hinc ſine Vs., ſed ſine Ind. ap. Greg. Koen. p. 210. i. cum N. 49., dum ego reperio 1) vocem utr. ap. eundem ſcriptorem ſine Var. L., cf. L. N. T. Schw. p. 1421. ſq. e Plat. tum ad Herodt. p. 129. N. 23. e Ioſ., porro ap. Diod. S. 1, 118. i. 694. l. 34. cum N. it. ap. Ariſt. Plut. v. 334. 883. denique ap. Dem. ex Ind. quidem 270, 21. χθὲς μὲν οὖν καὶ πρώην, ſed ſine Ind. per inverſam rationem 1093, 3. τὸν πρ. καὶ χθ. ἐγγραφέντα, it. 406, 11. ἃ κἂν ἐχθὲς ἐωνημένος ἄνθρωπος εἰπεῖν δυνηθείη et 424, 18. μέχρι μὲν ἐχθὲς καὶ πρώην, in quibus poſtr. duobus locis modo quidam li-

ἦν ἰδεῖν τοὺς ἐχθὲς [i] πλουσιωτάτους τῆς ἐπιούσης [k] μεταιτοῦντας. τοσαύτη τὶς ἦν [l] τῆς

erat aliquos, qui pridie erant ditiſſimi, poſtridie mendicare. Tanta erat tyrannidis

i) χθὲς Ms. Ba. v. N. Mox poſt πλουσ. comma Stp. al. ſuſtuli, quia v. ἰδ. regit et acc. poſtr. μετ. k) τῇ ἐπιούσῃ Ms. Ba. v. N. l) In Ms. Vi. ἦν deeſt. Loc. v. N. ut de τὶς inverſo accentu A, 1. 4, 13, 11. 7, 1, 11, ſqq.

bri variant per χθὲς, cf. Rs. O. V. 11. p. 812. m. 828. m. — 2) noſtram ἐχθ. praeterea abſolute ap. Luc. l. l., ſed relate iterum per formulam que illam ἐχ. καὶ πρώην ap. Dj. Hs. T. 2. it. per ἐχ. — αὔριον, it. ἐχ. καὶ τρίτην ἡμέραν, ap. Gat. Ant. p. 132. b. C. 292. a. D., ubi et alia ſyn. relata, et in loco e Soph. Antig. v. 463. νῦν γε κἀχθὲς λ. poteſt aeque aſſumi vox vulg. ap. Noſtr., qui in ea poſita intra artic. et nomen forſitan reſpicit illud ap. Poſſ. Call. p. 104. i. 252. e. „πάνυ χαλεπῶς ἔχω ὑπὸ τοῦ χθὲς πότου, ex heſterna compotatione Plat. Symp.“ Fi. p. 112. e., ubi mox iterum abſolute χθ. it. p. ſq. i. 107. e. 109. m., ſed in relatione p. 183. i. χθὲς μὲν — νῦν δὲ λ. cf. Hom. L. N. T. Fi. The. et Ae., ſed S. ep. χθ. καὶ πρώην, cum Luc. et Herdt. Sed in altero Ms., caſu temporis alio τῇ ἐπ., abl. pro gen., fuerit vel gloſſa, ad variandum, ne poſt pr. ἑκάστης ἡμ. redeat idem caſus, it. per comparationem cum 2, 14, 5. (ubi pro abl. contra Ms. praebuit gen.) vel error iterum in ς et iota, cf. ib. 6, 8, 7. 7, 1, 19. et 1, 16, 1. e., referente ad ſe et copulante Noſtro de ſuo hanc temporis formulam cum pr. adv. ἐχθ.

τοσαύτη) Hoc pron., index hic iudicii, a ſcriptore ſubiecti per exclamationem illam rhetoricam, (quia ſolum ſtat, nec ſequente voce qua relat., ὥστε λ.) requirebat etiam eius figurae in fine enunciationis poſt χορηγ. ſignum in interpungendo peculiare. Sed Bg. opprimit iterum pron. τὶς poſt aliud, cf. 7, 1, 12., e P., qui, liber in rel., etiam addito ſuo adv. cf. 7. 1, 10., tamen tuetur cum Mss. rel. lectionem vulg. contra Ms. Ba., ubi, elapſo ſine idonea cauſa vocabulo ac ſubſt. στρατ., mutatus eſt deinde artic. caſus quartus τοὺς in ſecundum, prorſus ut 3, 8, 13. m., ſed ſtulte, cum requiratur acc. ille, etiam ob §. 17. e. et quia non modo ſententia eſt vaga nimis nec ſatis circumſcripta, ſed etiam conſtructio durior in ſubſt. χορ. cum pr. περὶ et gen. rei χρημ. dum reperi, praeter Bud. C. it. Gat. et Caſ. ad Anton. p. 24. b. F. 388. E. H. et ſenſum medicum ap. Foeſ., quoque varia notione et rectione, abſolute ap. Rs. O. V. 7. Anr. (ubi et cum v. affini χορηγίας ἐχορήγει) Dem. Xen. Z. Pol. et Bach. it. Thuc. Schol. cum Barn. Eur. tractat. de trag. §. 7. p. 11. m., ſed cum adi. aliquo Ioſ. 1, 598. m. cum Krb. Decr. R. p. I. Luc. Di. H. T. 1. Sb. (cui e T. 2. ſine Ind. add. 65, 32. εἰς χορηγίαν, pro adv. copiaſe,) ſed ej Ind. cum gen. rei, τοῦ πολέμου, ut ap. Diod. S. 1, 7. e., ubi et abſolute p. 95. l. 49., ſed cum praep. p. 59. l. 9. τῇ κατὰ τὴν δαπάνην χορηγίᾳ, ſumtuum magnificentia, recte pro gen. τῇ τῆς δαπάνης χορ. it. p. 75. i. τοὺς παρεχομένους τὰς εἰς ταῦτα χορηγίας, ipſos, qui ſumtus in hoc fecerunt, tum ap. Polb. ſine Ind. cum adi. 3, 78. m. τῆς ἄλλης χωρὶς κατασκευῆς καὶ χορηγίας, ſed ex Ind. abſolute 1, 275. m. 3, 9. e., ſed p. 78. e. καίτοι κατὰ τὸν ἴδιον βίον οὐ περιττεύων τῇ χορηγίᾳ, tametſi rei familiaris amplam copiam non haberet, ubi ſane, quanquam per ſitum alium, quam ante ap. Diod., poteſt eſſe cum praep. et pro gen., quocum et ib. p. 118. m. τὴν δὲ τοῦ βίου χορ. ἐλλειπεστέραν

τυραννίδος ἡ Φιλοχρηματία, ἐπὶ προφάσει τῆς περὶ [m] τοὺς στρατιώτας χρημάτων συνεχοῦς χορηγίας [n], ἣν δὲ καὶ τοῖς ὠσὶ

avaritia ſub praetextu pecuniarum militibus aſſidue praebendarum.

7. Erat etiam fa-

m) Ms. Ba. τῆς περὶ τῶν χρημάτων συνεχ. v. N. n) Noſtra eſt haec interpunctio, v. N.

ἔχειν, artiorem *rem* familiarem *habebat*, it. 1, 533. e. χορ. τῶν βελῶν καὶ τῶν ἄλλων — ἐπιτηδείων, ſed cum praep. ib. 3, 117. i. τῶν ἐκ Μακεδονίας μετακομισθέντων εἰς τὴν Ῥώμην χορηγιῶν, Macedonicis *opibus*, copiis, militibus, it. p. 35. i. πολυτελέστερον ζῇ τῆς κατὰ τὴν ἰδίαν ὕπαρξιν χορηγίας, (quod ſubſt. ὑπ., pro τὰ ὑπάρχοντα et τὴν οὐσίαν, add. Ind. it. e p. 256. fr. 110.), ſed 1, 97. e. τῆς κατὰ θάλατταν χορηγίας, maritimis *commeatibus*, (recte pro adi.) et ib. mox χορηγία οὐχ ὑπῆρξε πρὸς τὴν πρόθεσιν, publicam *pecuniam*, denique Hſy. χ. δόσις, ſine N. nec coll. Suid. 3, 678. e., ubi et e Polb. fragmentum, ὑπέχων τὴν ἐκ τοῦ βίου χορ., et iterum 1, 871. m., ſed per ὑπερέχων, (ſic que modo in ed. Ern. 3, 241. fr. 24.), at rurſus 3, 541. i. ὑπερέχων τὴν τοῦ βίου χορ., qua ratione convenit cum loco antea primo e Polb. Sic patet, Noſtrum peculiari modo hic conflaſſe lectionem vulg in ſubſt. χορ. per adi. ſuum, et per gen. rei χρημ. it. per pr. περὶ, quae maxime videtur offendiſſe librarium, ſed quae tamen tum analog. habet ex illis ſupra aliorum praepp., tum in primis, pro εἰς accepta, ut alibi, accedit proxime ad locum ſuperiorem e Diod. τὰς εἰς ταῦτα χορ. et e Polb. χορ. — πρὸς τὴν πρόθεσιν, ſicut affine v. conſtruitur ap. Luc. 3, 523. l. 79. φυλὴ, εἰς ἣν — ἐχορήγουν ἐγὼ λ. Sed Stp. Th. 4, 570. C. hinc „τοσ. τὶς τυρ. ἡ φιλοχρηματία (ſine commate aliter, quam in ed.) ἐ. πρ. τῆς περὶ τ. στρατιώτας χορ. *quod* praetexerat *ſibi* eſſe *largiendas* militibus *pecunias*, (negligenter cum al. lect. in omiſſis tum v. ſubſt. ἣν, tum ſubſt. χρημ. it. adi. συν. et partim cum P. in v. affine mutata formula ἐπὶ προφ., cf. 7, 1, 7., ſed 1, 1357. G. e.) ἐπὶ πρ. τῆς περὶ τ. στρατιώτας συν. χορ. *aſſiduam* erga *milites* largitionem *praetendebat*" omiſſo rurſus ſubſt. χρ., ſed in ἐπ. προφ. per v. vicinius ad P., quem deſerit Sch. in numeris ſubſt. τοὺς στ. et „χορ. *largitionis* aſſiduae *pecuniarum* erga *milites*" ut Bg. de ſuo mutat cum ordine alio ſubſt. duo, in regimine poſita, χορ. χρ., in participium, et hinc adi. in adv. et ſubſt. cum ſua praep. περὶ λ. in merum ſubſt. et caſum illum, qui pendet a v. Lat., cum tamen et Lat. habeant ſubſt. Bg. *praetext.* cum gen. rei, quem hic ſaltem, ut ipſe Bg. partim 7, 1, 7., ſervarem, ne nimium in rel. diſcederetur, *pecuniarum* in *milites* aſſiduae *impenſae*, quod ſubſt. G. Th. cum Gr. n. fert ſolum cum praep. noſtra, non item ſyn *erogatio* et *largitio*. Caeterum in Ms. Vi. v. ἣν excidit intra vicinitatem, cf. 6, 7, 6., hic quidem oſtenſum oblique ſaltem a P., qua in parte Noſter iterum ſua dederat ex analog.

ἣν δὲ κ.) Κοῦφος generatim eſt, cuius affectus facile concitantur, ut ſpes, metus, laetitia. Hinc Chariton 1, 4. (p. 6. l. 19.) τινὸς τὴν ψυχὴν ἀνακουφίζειν, καὶ μεστὸν ποιεῖν ἐλπίδος καὶ φόβου κ. λ. Sed *gravis* eſt, qui non facile movetur. *Leiſn.*

In rem quidem ad Capit. p. 36. e. *deinde* ſine *delicto* conſulares *viros* et *duces* multos *interimeret*, Salm. N. 5. corrigens „*deinde* ſine

κοῦφος ἐς διαβολὰς, ἡλικίας τὲ καὶ ἀξιώματος ° ἀφειδῶς ἔχων. πλείςους γοῦν τῶν ἔθνη

cilis ad auſcultandum calumniis, aetatis aut dignitatis nullam rationem habens. 8. Plurimos ergo, quibus pro-

o) Ms. Ba. ἀξ. παντὸς ἀφ. λ. v. N.

delectu conſul. — Eandem ſententiam expreſſit ſupra (p. 25. m.) *audiebant* (Romae incolae) etiam *alios* in *crucem* ſublatos, *alios* animalibus *nuper* occiſis *incluſos*, — atque *omnia* haec *ſine* delectu *dignitatis*. Herodi. ἦν — ἡλικίας δὲ (ſic memoriter) καὶ — ἔχων. hoc eſt quod *ſine delectu* dicit hoc in loco Capitolinus.“ Et ſane ſupra 1, 8, 17. διεχρήσατο πάντας ἀφειδῶς, citra *delectum*, per ſyn. formulam Bg., qui h. l. partim e P. in ἀφ. ἐχ. cum gen., ubi per locum quendam claſſicum formula ἀφ. ἔχειν eſt, quod diximus ad 1, 6, 26. et quod dedit Sch. „nulli *parcens* cuiuscunque eſſet vel *dignitatis* vel *aetatis*“ fere cum Sb. Ind. „ἀφ. ἐχ. ἡλ. *nulli* aetati *parcens*“ dum conflantur haec iterum ex analog. et variatione cum 4, 6, 1. οὐδέ τις ἦν φειδὼ ἡλικίας, οὔτε μέχρι νηπίων, ſed Ms. ad ἀξ. additum adi., forſan e 3, 11, 4., nec ap. P. comparet, liberum tamen et hoc membro in copulis, cf. 1, 1, 4.*, et in pr., tum in rel. tum in δὲ καὶ per unum δὲ, cf. 1, 14, 9., ut contra per ſolum καὶ (cf. 7, 1, 21.) Bg., qui, deſerens Sb. Ind. „κουφ. aures *facile* praebens *calumniis*“ at propior ad Sch. „facilis *ad* audiendas *calumnias*“ in phraſi, copulata a Noſtro peculiari ratione, ſervat modo nominativum adi., ſed ei datum ex analog. ablativum mutat in affine v., ſic tamen, ut hoc pendeat a praep. ſq. ſubſt., et hoc a ſumto v.; nihil ut tenuerim, niſi alia Gr. adi. cum abl. modi ſ. inſtrumenti ap. Poſſ. Sy. p. 60. e. ſq. tum ap. G. Th. *facilis* modo aut cum ſyn. dat. aut per praep. *ad*, 585, 75. p. ſq. l. 19. ſq., ubi et l. 44. *mollis* in *obſequium*, et, exemplo iſtorum l. 42. ſq. in *facilis* cum dat. ſubſt. et particip., auſim hic reddere, *erat* vero *et* facilis *aure* hauriendis *calumniis*, ut ſaltem aliquo pacto ſervetur ſubſt. τοῖς ὠσ., deinde in κουφ. cum pr. ἐς et acc. rei comparem maxime Lat. *pronus* cum *ad* ſ. *in*, cf. G. Th. 1117, 90. ſqq., praeterea que variatam ſententiam 1, 13, 14. ἀφειδῶς τε φονεύων, καὶ πάσαις διαβολαῖς ῥᾳδίως πιςεύων, tum variatum caſum 4, 8, 18. ὄντι τὰς γνώμας κουφοτάτῳ, cf. 6, 1, 3. ἡλικίᾳ σεμνὸς, pro ἡλικίαν, ſed, praeter allata ad 3, 4, 19. 4, 8, 18., ſecundum quaeſita, in rectionem, cum abl. ap. Orph. νύμφαι — ἴχνεσι κοῦφαι, porro cum inf. Hsd., it. cum pr. ἀπὸ Geop., it. cum πρὸς vel cum acc. ellipt. Xen. Z. Pol., ſed cum v. eodem κοῦφοί εἰσι Luc. et Fa. Ae., ut aliorſum Ael. V. h., tum in ſubſt. οὖς Hſy. 2, 802. i. 821. m. 1593. i. p. ſq. i., non coll. Suid. 2, 741. e. 772. m. Moer. Thom. M. I. N. T. Suic. Hom. cui add. Ἰλ. κ, 535. Orph. cum dupl. acc. plur. οὖας et οὔατα, Lyc. v. ὠσὶ, Theogn. Call., ubi et ἐπ' οὔατα — εἶπεν, quod add. illis ἐς ſ. πρὸς οὖς λέγειν etc. ap. V. Eur. Ph. tum Hsd., ubi et cum affini v. οὔασιν — ἀκοῦσαι, ut Rs. O. V. 4. τοῖς ὠσὶ — ἀκοῦσαι, Dem. Fi. The. Luc. Plut. Krg. Fa. Ae., ſed tropice, de perſ., οὖς βασιλέως Xen. Cyr., at de re, vaſis, Geop.

πλείςους γ.) Per totam §., conflatam ex analog., deſeritur P. a Bg. modo per ſyn. voces aut phraſes, liberior ad μετὰ ὑπ. τιμ. λ., ubi aliter

καὶ ϛρατόπεδα πεπιϛευμένων, vinciae et exercitus concrediti μετὰ ὑπατείας [p] τιμὴν ἢ δό- erant, poſt conſulatus dignita-

p) ὑπατίας Ms. Ba. ut 7, 1, 21. Mox poſt δοξ. nullibi comma, v. N.

quoque Sch. „ὑπ. conſulatus *honor*" nil tenente G. Th. quam *titulum conſulatus*, nec illud hinc Stp. Th. 3, 1747. E. e. „*poſt* conſulares *honores*, i. e. poſt geſtum conſulatum" et me, praeter illud ad 2, 3, 9. e. e Ioſ. ὕπατος τιμῇ, tantum adhuc in Sb. Ind. e Zoſ. 6, 7, 5. ἐπὶ τῇ τοῦ Τερτύλλου ὑπάτου τιμῇ, ex *Tertulli* conſulis *honore*; dum ad ἐθν. Bg. e P. melius, quam 6, 4, 5. Sed rurſus Sch. quoque diſcedit a P. in „δοξ. *gloriam* triumphis *acquiſitam*, τρ. ex *trophaeis* gloriam *partam*, πρ. *adnatam* ſ. accedentem *gloriam* ex *trophaeis*" qui, tacens hinc in pr. ἐπὶ, pro Lat. *ob* ſ. *per* et in poſtr. ſua *ex* reſpiciens aliam formulam Gr., dedit adeo et ſubſt. δοξ. cum pr. ἐπὶ, me quidem habente, ubi praep. illa videatur pertinere ad v. adiunctum, ut ap. S. ep. Ae. δόξαν, ἣν ἐπὶ χρηϛότητι — ἔσχεν, it. Diod. S. 1, 27. l. 95. Ὀρφέα, μεγάλην ἔχοντα δόξαν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ μελῳδίᾳ, ſed et, ubi manifeſto ſit cum ſubſt. noſtro, ut ib. p. 72. l. 3. ἀντὶ τῆς ἐπ' ἀρετῇ δόξης *pro* virtutis *gloria*, it. ſine Ind. ib. 2, 23. e. δόξαν ἐπ' ἀρ. μεγάλην πεποιημένον, ſed Polb. 2, 409. i. τὴν ἐπ' ἀσεβείᾳ δόξαν — ἐξ ἀμφοῖν κληρονομήσειν παρὰ πᾶσι, Ind. „δ. ἐπ' ἀσ. pro ἀσεβείας" quo gen. et reddunt alii Lat., cf., praeter ſyn. praep. Xen. Ἀνβ. „δόξα εἰς ἀνδρειότητα, gloria *fortitudinis*" quoque Ind. Dem. cui add. 35, 11. 12, 19. ap. Ael. V. h. 8, 16. p. 560. i. Luc. 1, 805. e., ubi et 2, 202. l. 30. τῆς δόξης εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, *opinionis*, ſi *qua* ex *praeſenti* negotio *contrahatur*, quo de v., tropice, de perſ. ſ. re, abſolute aut cum dat. perſ., it. cum praep. aliqua, cf. ib. Ind. it. Sb. e Zoſ. 3, 7, 6. σιτούμενοι τὰ ἐκ τῆς λῃστείας αὐτοῖς προσγινόμενα, *ex* iis *victitantes*, quae *hoc* latrocinio *acquirerent*, Ael. V. h. Xen. Bach. et Ἀνβ., ſed ſine Ind. ej. Cyr. 1, 5, 1. 1, 6, 17., at cum pr. ἀπὸ ib. §. 9. ſq. it. cum eadem in v. ap. Iſ. Ev. Fd. p. 14. i. ἀνδρὶ δὲ γενομένῳ ταῦτά τε πάντα συνηυξήθη, καὶ ΠΡΟΣ τούτοις ἀνδρεία προσεγένετο, ſed Rs. O. V. 6. 7. Iſ. 8. Lyc. Dem. cui add. 203, 26. 354, 5. 444, 8. Thuc. cum Schol. Hſy. non coll. Suid. 3, 195. m., principem ſumente me notionem pro Lat. *accedere*, ſ. *advenire*, e γίνεσθαι, pro *venire*, ſed commoda putante etiam Lat. act. *accreſcere*, ſed, in particip. nominatim, niſi reſolvi placeat, illud paſſ. Bg., qui liberior et in ἢ per τὸ, ſecus ac P., cf. 2, 8, 3. tum in oppreſſa praep. ἐπὶ, cum tamen Lat. habeant tales ſyn., cf. G. Th. Cic. omnem *tibi* reliquae *vitae* dignitatem *ex* optimo *reip.* ſtatu *acquires*, et *ſi* quid *per* eum *ſervum* — mulier *acquiſiſſet*, ſed etiam cum ſubſt. ib. 818, 18. Cic. capere *maximam* gloriam *ob* amicitiam *ſumma* fide *ſervatam*. A qua diverſa rectione pendebit etiam, utrum comma deligas poſt δοξ., ut praep. pertineat ad v. ſq., an nullum, ut cohaereat cum ſubſt. Caeterum Capit. in illis ad N. pr. per *duces* innuebat Noſtri δοξ. ἐ. τρ. πρ., ſed per *conſul. viros* pr. ὑπατ. et obſervamus adhuc ſuper pr. μετὰ non tam cum acc. rei, non temporis, pro Lat. Bg.; cf. Suid. Muſ. v. 9. Rs. O. V. 4. Fi. Ae. 3, 10. Luc. Poſſ. Sy. p. 249. m. (pro Lat. *propter* Ind. Hom. in N.) quam ſimul cum particip., cuius generis exemplum modo tenui e Lat., cf. G. Th. v. *poſt* 972, 30. 42. cum Schell. L. p. 4871. e. Ind. Corn. N. et Niz.

ξαν ἐπὶ τροπαίοις προςγενομένην, ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς διαβολῆς ἀναρπάςους ἐποίει.

tem gloriam que tropaeis acquiſitam, ex parva et levi calumnia abripiendos curavit;

ἐκ μικρ.) Liberrimum varie P. deſerit Bg. partim e Sch. „ἀν. corripiendos *curabat*" per ſyn. formulam, ſumto ſyn. et v. ad Gr. ποι. et particip., pro inf. iſtius, ad Gr. verbale ἀν., dum Stp. Th. 1, 547. i. „Herodi. l. 3. πλεῖς. γ. τῶν — πεπις. ἀν. ἐπ. rapi *ad ſe iubebat*, abrogato imperio" deſerit P. per inf. ſimplicis v., e Bud. C. 435, 26., ſervato inde et pravo numero libri, dum operae pro VII fecerant III, ſed Bud. in pr. comparaverat illas phraſes ἀνασπάςους et ἀνας άτους ποιεῖν, quorum primum vocab. cum ſecundo et cum noſtro ſubinde per libros variat, et interdum confuſum putatur, cf. primo de v. ἀναρπάζειν ib., Soph. Aſ. Thuc. cum Abr. Dl. Rs. O. V. 4. 6. 8. *Din.* et Lyc. Dem. Xen. 'Ανβ. Polb. Luc. Fa. Ae. Di. H. S. T. 1. et ad Diod. S. 1, 585. N. 24. tum iſt verbale noſtrum cum v. γίνεσθαι Dem. Luc. Xen. M. S. et Ioſ. 1, 697. ſ. 4. e. 'Αριςόβουλον εἰς 'Ρώμην ἀνάρπαςον γεγονέναι, Romam *iterum* abreptum *eſſe*, cum Var. L. ἀνασπ., ſed et cum v. ποιεῖν ap. D'Orv. Ch. p. 318. m. 416. e. οὐκ ἤρεσκεν ἀνάρπαςον ἐκ διαβολῆς ποιεῖν ἄνδρα δόκιμον, Vs. 87, 16. illi *non* probabant, *probum* virum *per* calumnias *de* medio *ſubmoveri*, (cf. in formulam ἐκ διαβ. Rs. O. V. 4. p. 1029. i. Xen. 'Ανβ.) deinde in verbalia iſta altera, abſolute vel cum v. alterutro pr., praeter Di. H. T. 1. ἀνασπαςὸς ἐκ. λ., per accentum ignotum L. Stp. et Ern., quoque ad Herdt. 370, 75. τούτους δὲ ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἀνασπάςους ἐποίησαν παρὰ βασιλῆα, eos ex Aegypto *abduxere* ad *regem*, cum V. L. ἀνας ατ. ap. quem ſine Ind. ſunt et haec loca 245, 69. 306, 20. ἀνασ. ποιῆσαι, *transportaret*, ſed 431, 49. ἐμὲ ἀπὸ θαλάσσης ἀνάσπαςον ποιήσας, dum *me a mari* ablegandum *putaſti*, it. 442, 19. ποιησ. τὰς παρθένους ἀνασπ. ἐς Βάκτρα, *in* Bactra *aſportandas*, et 451, 11. tum ap. Ioſ. 2, 456. m. ſed 1, 549. c. 2. i. ὁ τῶν 'Ασσυρίων βασιλεὺς — ὅτι τὸν τῶν 'Ισραηλιτῶν λαὸν ἀνάςατον ἐποίησε, cum *Iſraelitarum* populum *inde* migrare *feciſſet*, quod utr. et ap. Polb., at ſine Ind. 3, 92. i., Sb. e Zoſ. 3, 1, 2. Ael. V. h. (ubi de ἀνασπ. cf. p. 592. N. 7.) Rs. O. V. 6. 7. Ant. 8. And. et Lyc. Dem. cum V. 9. p. 366. e. Iſ. Pan. M. p. 27. e. 78. e. 70. e. 86. i. 117. e. 122. e. 91. e. 104. 130. e. Lycophr. Kypk. 2, 287. m. Suid. ἀναρπ. et ἀνας. e quo ap. Hſy. 1, 343. Nr. 4. pro ἀναςαδὸν, ἀνιςάμενος, leg. in plur. ἀνιςάμενοι, cum reſpiciatur ad Hom. 'Ιλ. ψ', 469. it. Poſſ. Call. p. 393. Deinde v. ποιεῖν in act. cum acc. perſ. et altero acc. adi. alicuius aut particip. habui vario ſenſu ib. 367. e. „ἔκδοτον ποιεῖν τινα, — Dem." ſine Ind., ſed e Rs. O. V. 8. And. τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους ποιῆσαι tum Xen. Bach. „ποιῶ ἐπιγιγνώσκοντά τινα, *certiorem* aliquem *facio* Oec. 9, 12." ubi tamen in textu, etiam in Th. V. 4. p. 337. ſine V. L., ἐπιγιγνώσκειν αὐτὴν ποιοῦντες, ſed ſine Ind. ib. Cyr. 1, 5, 2 εἰ τοὺς Μήδους ἀσθενεῖς ποιήσειε, tum ap. Luc. 1, 206. l. 61. ὡς ἥδιςον ποίει σεαυτὸν, *iucundiſſimum* te *redde*; it. Ael. V. h. v. e. 13, 43. de Timotheo, οἱ ζωγράφοι καθεύδοντα ἐποίουν αὐτὸν, *dormitantem* eum *pingebant*, quae, una cum illo L. N. T. Schw. p. 1128. N. „Strab. θινώδης ὢν ὁ τόπος τοὺς ἰχθύας ἀβρότους (immo ἀβρώτους, L. Ern. *eſui ineptus*,) ποιεῖ, cum *arenoſus* ſit *locus*, piſces *eſui* incommodos *facit*" add. his ap. Vig. p. 189. a. „Thuc. l. 1. c. 10. de Homero, τοξότας γὰρ πάντας πεποίηκε τοὺς προςκώπους, *remiges* omnes

καὶ ἐκέλευσέ [q] τε, ἄνευ ὑπη- 9. iuſſit que ſine miniſteriis

q) In Ms. Ba. καὶ ἐκέλευεν τε fortaſſe eſſe debet, ἐκελεύοντο *Mart.* v. N.

ſcripſit eſſe *ſagittarios*, (fere ut in Vs. 16, 18. it. 274. Nr. 7.) πάντων τῶν ἀγαθῶν ἀνόνητόν με ποιῆσαι, *uti* me *bonorum* omnium *fructu* ſpoliare *velint*, Dem. (v. Ind. tum p. 279. b. i.) ἐκσπόνδους αὐτοὺς ποιήσαντες, foedere *illos* excludamus *et* rel. (ap. Dem. ſine ind. 216, 20.) — Plat. Δίωνα — μόνον ἐξαίρετον ποιῇ, *Dionem* ſolum *excipis*, — Et Ev. Io. 16, 2. ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς, e *ſynagogis* vos *eiicient* „quem ſacrum locum interpretatur unum Lex. Fi., ſed aliter etiam Vs. Thal., ut tamen prima Hoog. vicinior ſit, ſervando praep. ex adi., tum mutando adi. in ſubſt. affine, denique ſubſtituendo aliud v. Lat. ad Gr. v. ποι. Quae adeo *prima* fuerit ratio vertendi, ut *ſecunda* cum adi. quidem aliquo, cum v. ποι. et adi. mutantur in v. privum ſyn., ut ante in ἐξαίρετον ποιεῖν, per *excipere* ſ. *eximere*, vel in formulam ſyn. aliam, ut in pr. ἐκσπόνδους ποι. et ἀνόνητόν με π., ubi, pro longiore in Stp. Th., procedat *expertem* me *reddere*, quo ſyn. Lat. pro *facere* etiam ſupra utebatur Gs. ad Luc. His igitur duobus Lat. locus erit interdum in *tertia* vertendi ratione cum adi. ſeveriori, ut ap. Xen. Cyr. l. l. *Medos* debiles *facere*, cf. G. Th. A qua porro diſcedit parum *quarta* alia iſta ap. Schwarz. ſupra in ἀβρ. π., per formulam in adi. ipſo, ſed per Lat. ſeverum v. *Quinta* autem illa Hoog. in Thuc. per liberam phraſin *ſcripſit eſſe* vix opus fuerit, cum habeamus propius v. privum *fingere*, quod ſimiliter de poëtis uſurpatur, et aeque aptum in illo Aeliani, ubi tamen ſeverum *facere* et ipſum de pictoribus ſolenne, cf. G. Th. 581, 100. Ut reſtet modo *alia* vertendi ratio in v. ποι. cum particip., quod reddebatur ap. Ioſ. ſupra per inf., ſervato Lat. ſevero *facere*, quod cum inf. et habent G. Th. 581, 70. et Schell. L. p. 2025. e. *Sic P.* quoque hic adhibuit inf., ſed mutato v. ποι. in Lat. *iubere*, cum Stp. et Bud., pro quo placuit *Bg.* ſyn. fere *curare*, ſed verbali reddito per particip. fut., ut in Vs ad Herdt.; ubi praeterea v. ποι. cum ſyn. verbalibus mutabatur in v. privum aliquod, pro quibus alii etiam utuntur Lat. aliis, ut *vaſtare*, etc., e contextu ſingulorum locorum, prout de perſ. aut rebus eſt ſermo.

καὶ ἐκέλευσέ τε) Scribo καὶ ἐκέλευσέ γε, ἄνευ ὑπ. vel καὶ ἐκέλευεν, ἄνευ ὑπ. *Steph.* Huic τὲ reſpondet τὲ, quod in locum τοῦ δὲ ſufficiendum eſt infra pone σκύλας. *Reisk.*

In Ms. nihil, quam ſolennis aut error aut gloſſa, ut aliud impf. tempus magis conveniat cum pr. ἐπ. cf. 2, 14, 12., ut 6, 2, 20. de aor. 1. cum impf. et 6, 7, 4. ad ἐπαρ. in obtruſum impf. pro aor. 1. Sed τὲ ab eodem diſerte monſtratum pertineat ad ſq. δὲ, quod non tentandum, cf. 7, 2, 14. dum Lat. Intrp. prius τὲ iterum opprimunt, convenientes in Lat. ad relatum alterum δὲ, pro τὲ iterum, diverſi autem in καὶ, quod ſimul cum ſqq. τὲ — τὲ, it. τὲ — καὶ, it. τὲ καὶ — τὲ — καὶ habuimus ſupra, cf. 5, 1, 6. 4, 10, 2. 3, 6, 19. quibus adeo conſentiant vulg. hic καὶ — τε - δέ. Tamen, ſi Codd. aliquando illud γὲ Stp. praebituri ſint, quoniam alibi cum τὲ confuſum eſt, praeferam id hic, ut καὶ — γὲ, pro *et — adeo* ſ. *atque — adeo*, cf. 2, 13, 10., ponatur ſenſu explicandi exponendi que amplius, dum Noſter formulam pr. ἀναρπ. ἐπ. hac §. videtur longius explicare atque eloqui. Sed P. liber in addito pron. τι-

ρεσίας μόνους ὀχήμασιν ἐπιτεθέντας [r] ἄγεσθαι, νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν [s] ὁδεύοντας, ἐξ ἀνατολῶν ἢ δύσεως, εἰ τύχοι,

ſolos vehiculis impoſitos abduci, noctu et interdiu iter facientes, ab Oriente aut Occidente, ſi ita cecidiſſet, item

r) ἐπιτεθέντας ἄγεσθαι, νυκτ. Ms. Ba. v. N. ut et de ἐπιτιθ. A. al. it. de commate nullo poſt ἀγ. per edd. omnes. s) Ms. Ba μεθημέραν ὀδεύειν, τὰς ἐξ ἀνατ. quorum prima per vocem unam, ut ſupra, cf. 5, 4, 13. ſed poſtr. male diremta cum errore in vocali ει et ο, ut comma tamen appareat vel ſic Stp. rel., omiſſum poſt ὁδ. in A. al.

νδς, cf. 4, 14, 18. et in alio numero cum Bg. ad formulam ex analog. pro Sb. Ind. „ὑπ. absque *miniſterio* ſ. *famulitio*" cf. 3, 12, 26. et G. Th. *ſine -- comite.* Et peculiare quid Noſtri eſt in appoſito adi. μον., per quandam figuram ἐκ παραλλήλου, nil tale praebentibus Indd. et G. Th.

ὀχήμασιν ἐπιτεθ.) Quae Boecl. N. reſpexit e Capit., dedimus in Exc., hic tractantes potius adhuc illam partem Ms. Ba. ad pr. ἐκέλευέ τε, pro quo Martini paſſ. ἐκελεύοντο non procedit propterea, quod idem Ms. non tentat ſubiectos acc. in nominativos, quos requirat paſſ., cum hic non locum habeat med. Sic et vitioſa eſt lectio edd. ἐπιτιθ., ut referens modo participium praeſ. in act., cum opus ſit hic paſſ. Tum poſt v. ἀγ., a P. neglectum (non item a Sch. „*adduci* vehiculis") comma neceſſarium putavimus, ut appareret ſeries magis, cum cohaereat cum ſqq. ἐξ ἀνατ. — Παίονας., in medium coniectis illis νύκτωρ — ὁδευ.; quam ſeriem et oſtendit Bg., non male idem omittens comma poſt pr. ἐπιτεθ., ſed diverſus a Sch. in notione v. ἀγ., at ſervans e P. aliam praep. ſyn. ad ἐξ, cum Noſter per copiam det uni v. ἀγ. duplicem in eadem periodo et enunciatione, ἐξ — ἀπό τε λ., quae ſingulae ſingulis in locis alias cum v. incedunt, cf. Rs. O. V. 6. et Dem., ſed in variata 4, 6, 2. τὰ πτώματα — ἁμάξαις ἐπιτεθέντα, it. 5, 4, 13. νυκτ. καὶ μ. ἡμ. ὡδοιπόρει, it. 3, 8, 13. i. τοῖς ἐξ ἀνατολῆς ἀνθρώποις λ. dum ſervat Bg. e P., praeter nomen regionis ad Παι., ut 7, 2, 18., quoque formulam ad v. ὁδ., it. Stp. Th., ſed ſpreto etiam iſtius adv. *usque* ad εἰς „ὀχ. ἐπιτεθέντας ἄγεσθαι ν. — ὁδούοντας ἐξ ἀνατολῶν εἰς Παι." ſic per lect. aliam in commate bis omiſſo poſt participp., ſed Poſſ. Call. p. 504. m. „νυ. — ὁδεύοντες ἐξ ἀν. εἰς Π. *dies* noctes *que* iter *facientes* ab *or.* in *Pann.* — Aeſop. ὁδεύοντες ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπεν λ. cum *iter* facerent *in* via, *ait* rel." male ſic interpungens non potius poſt ὁδευ., quocum Noſter de ſuo iungit ſua adv. cf. ſenſu phyſico ſic abſolute etiam in L. N. T., ſed cum pr. ἐπὶ Hom., at cum pr. κατὰ Aeſ. Fa., cum adv. Call., et cum acc. loci Sb. Ind. „τὴν ὑπώρειαν, pro διοδεύσας" ex Eutr. M. 6, 3, 3, ſed tropice in primis, ap. Luc., cum eodem que caſu rei, τὰς τέχνας, it. cum adv. et praep. ἀλύπως εἰς γῆρας, tum ap. Ioſ. 1, 941. i. διὰ πολλῶν πραγμάτων, ſed de rebus adeo, praeter Muſ., quoque ap. Orph. cf. Hſy. et de ὁδευτὴς Abr. Dl. Th. Sic et de ſuo Noſter in copulatis tribus terrarum Rom. partibus, quarum ἀπὸ μεσ. v. 1, 15, 9., ſed ἐξ ἀνατ. per analog. modo, ubi illa praep. cum ſubſt. loci, cf., praeter Hom. Ἰλ. κ', 337. ἐλθὼν ἐκ νηῶν, a *navibus*, maxime L. N. T. quorum Schw. p. 105. in N. tenet aliunde iuncta et relata „ἐπὶ τὴν ἑσπέραν — ἐπὶ τὰς ἀνατολὰς, — Arrian. — ἔξεστι πάσῃ ὥρᾳ ὁδεύειν — ἀπὸ ἀνατολῶν ἐπὶ δυσμὰς" quibus add-

ἀπό τε μεσημβρίας, εἰς Παίο- νας, ἔνθα διέτριβε [t]. σκύλας

que a meridie in Pannoniam, ubi commorabatur. Poſt-

t) Hoc colon in Pat., pro puncto A. Stp. rel. et commate Bs. 1. v. N.

ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν Matth. 8, 11. 24, 27., ſed ἀπὸ ἀνατ. καὶ δυσμ. καὶ ἀπὸ βοῤῥᾶ καὶ νότου Luc. 13, 29. alio que ordine ſimul Apoc. 21, 13. ἀπ᾽ ἀνατολῆς — ἀπὸ βορ. — ἀ. νοτ. — ἀ. δυσμῶν, it. Luc. 1, 764. e. ἐπὶ τὰ ἑσπέρια — ἐπὶ τὴν ἕω — ἐπὶ τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας, it. Geop. 2, 3, 7. πρὸς βοῤῥᾶν καὶ πρὸς ἄρκτον — πρὸς δύσιν χειμερινὴν ἢ πρὸς μεσημβρίαν, ſed Fi. Ae. ἡλίου — ἀνατολὰς καὶ δύσεις, in cuius loco ex 3, 22. e. ἐκ μεσημβρίας δὲ παρέσῃ μοι, Ind. „a *meridie*" alio ſenſu valet tum ſubſt., pro tempore, tum praep., pro poſt, cf. ἐξ ἀρίστου Xen. Bach. et Z. Pol., ut ἐξ ἡμέρας ap. Ae. ep. S. rurſus alio, v. ib. N. et in Noſtri ſubſt. δυσ., varia notione, de loco aut actu, praeterea ap. Muſ. Orph. (ubi et ἀπ᾽ ἀντολίης et ἀπ᾽ ἀντολιῶν,) Dem. Luc. Ael. V. h.° Zoſ. 2, 22, 13., ſed in affine δυθμὴ Call. et δυσμὴ L. N. T. Xen. Ἀνβ. Geop. tum in δυσμὴ βίου Hſy. Suid. D'Arn. L. Gr. Abr. ad Ae. T. 1. Harl. Chr. P. et Ael. V. h. Caeterum libere ad v. διετρ. ſuppleraт P. pron. αὐτὸς et adv. cf. 6, 2, 17. 6, 7, 7. 5, 8, 16. e., unde Bg. ad εἰ τυχ., ſed Leisn. in m. Ox. „ſi uſus poſceret, ſi res ita ferret, Luc. de merc. conduct. c. 3." cf. ſupra §. 4.

σκύλας) Pol., vertens, *ſpoliatos* omni *que* ignominia *affectos*, putavit, verbum σκύλλειν eſſe *ſpoliare*, nimirum ad σκῦλα reſpiciens, quum ſit *vexare*, *fatigare*; nec Herodianus *ſpoliatos*, ſed *fatigatos* intelligat, longo videlicet illo difficili que, cuius mentionem facit, itinere. Sic noſter 4, 13, 8. (ubi v. N.) ἵνα δὴ μὴ πάντα τὸν στρατὸν σκύλῃ, dicit, intelligens, noluiſſe *totum exercitum fatigare* eo, quod conficiendum erat, itinere. Sic etiam ap. Evang. Marc. 5, 35. σκύλλειν illa ipſa de re dr; ideo que τί ἔτι σκύλλεις τὸν διδάσκαλον, apte redditum iri puto, *quid amplius fatigas magiſtrum*, conficiendo videlicet hoc itinere. Poterat autem haec fatigatio eſſe non ex longitudine itineris, verum ex eo, quod inter eundum a turba comprimeretur. In Ex. Intp. Pol. *Steph.* Dreſigius in diſſ. de v. σκύλλειν p. 34. ait „Male Pol. illud σκύλας vertit *ſpoliatos*, repugnante analogia grammatica; quod vitium iam notavit in eo Steph. et Io. Boiſius ad Chryſoſt. p. 883. Tom. 8. ed. Savilii." Idem Dreſigius obſervat, hoc verbum in hac ſignificatione de *fatigatione* per *iter* ſaepe uſurpari a Patribus et hiſt. eccleſ. conditoribus, v. Suicer. Sed credibile eſt, Politiarum ſic ſenſiſſe, verbum σκύλλω idem ſignificare, quod σκυλάω ſ. συλάω. Ipſe Salmaſ. de M. U. c. 17. p. 788. verbo σκύλλειν tribuit notionem *raptari*, *ſpoliari*, etc. *Leisn.*

Quem v. etiam in Progr. p. 41. N. 4., tum Kypk. 1, 53. m. „Herodi l. 7. de Maximino dicit, quod ille multos viros illuſtres, feſtinato itinere ſine omni miniſterio ad ſe venire iuſſos: σκ. — ὑβρ. *vexatos et iniuria adfectos* exilio vel morte puniverit „it. Sch." quum *vexaſſet* atque *laeſiſſet*. Pol. — Scilicet referens hoc ad σκυλάω, *ſpolio*. Sed repugnante anal. Gramm. Quod et Stp. notavit in praef. Herodiani" qui Stp. in Th. hinc ſine Vs. ſub Latt. variis, non vero Bg., qui ſeverior ad δὲ, pro P. τὲ, cf. 3, 12, 23., it. ad ὑβ., ſpreto iſtius adi., cf. 1, 13, 11. ad ἐνυβρ., ſupplet pron. αὐτοὺς, ſervans in ſqq. ex illo numeros ſubſt. ali-

δὲ καὶ ὑβρίσας, φυγαῖς ἢ θανάτοις ἐζημίου. ἐς ὅσον μὲν

quam autem eos defatigaſſet ac contumeliis affeciſſet, exilio vel morte puniebat. Quam-

ος, quae cum v. ἐζ. iungit Noſter de ſuo ad analog., cf. in variationem 2, 14, 7. p. 437., ſed in θαν. cum ζημ. ib. et Rs. O. V. 4. Xen. Hell. 1, 7, 6. e. 10. e. Iſ. Pan. M. p. 85. e. τῶν ταῖς φυγ. ἐζημιωμένων, porro in iuncta ſecum utr. ſubſt. ib. in Archid. W. 196, 8. φυγὰς κ. θανάτους λ. *exilia* et *mortes*, Exc. ad 1, 4, 12. p 850. m. Di. H. S. T. 1. 472, 10. θανάτοις ἢ φυγαῖς, *morte* vel *exſilio*, it. 601, 27. θανάτου καὶ φυγῆς, it. 667, 31., pro quo ſing. ille plur. φυγ. ((hic cum altero θαν. proprie valens, ut de perſſ. pluribus ac diverſis, ſervatus que a Sch. in „φ. *exiliis*“ ut ad Phil. p. 758. e. καταδίκαις, τῶν μηδὲν ἡμαρτηκότων ἐλάσεσι καὶ φυγαῖς, innocentum (*expulſionibus* et) *exiliis*,) ſaepe adhibetur, cf. Fi. de Vit. L. N. T. Prol. 6. p. 6. et V. Eur. Hipp. 276. 1. B. ſq. οὐ φυγαῖς ἐζημίουν, tum ad Luc. 3, 590. N. 6. Abr. Dl. Th. A. p. 331. i. et in notionem hic Bg. ap. Bud. C. 10, 42. D'Orv. Ch. p. 434. e. Theogn. v. 210. et Lat. *fuga* ap. Ovid. Met. 10, 233. ſi quid *medium* mortis *que* fugae *que*, cum N. Gier., tacente G. Th., non item L. Schell. N. 2. nec Ian. ad Hor. od. 2, 13, 28. Caeterum Bc. numerum novae § poſt διέτρ. removi, quia ſq. membrum cohaeret adhuc cum pr., propterea uſus et ib. diſtinctione minori.

ἐς ὅσον) Praepoſitionem ἐς ante τοὺς deſiderari, puto. *Steph.* Aut atticum loquendi genus eſt, ut ap. Plat. πολλὰ κακὰ δρᾶν τοὺς ἄλλους. *Sylb.* Leg. πρὸς τοὺς καθ' ἕνα. *Reisk.*

Sch. deſerto etiam P. *in* „ἐπρ. in nonnullos *privatim* haec *admittebantur.* Sb. in *ſingulas* tantum *perſonas* haec *perpetrabantur*“ ſed Sb. Ind. proprie ſic „πράττειν εἰς αὐτοὺς ὅ τι βούλοιντο 733, 1. 793, 37. (e Zoſ. 3, 34, 1. e. 5, 17, 9.) et ſine praep. τὸν πατέρα πρᾶξαί τι ἀνήκεστον, (e Noſtro 3, 13, 6.) et paſſ. τα. ἐπρ. τοὺς κ. ἑ. *perpetrabantur* in *ſingulus* dumtaxat *perſ.*“ Sed ego non reperi noſtri verbi paſſ., niſi malo ſenſu, abſolute in L. N. T. Krb. Nr. 2., ſed cum pr. πρὸς ib. in Schw. N. e Xen. et ſine Ind. ap. Dem. 257, 23. εἴ τι δυσχερὲς αὐτοῖς ἐπέπρακτο πρὸς ὑμᾶς, tum act. vario ſenſu cum pr. εἰς aut πρὸς Thuc. Ind. in N. Vig. p. 283. ſq. et G. Chr. quas praep., it. aliam περὶ, volunt deeſſe in act. cum acc. perſ. ad L. Boſ. Ell. p. 482. l. ſq. Similiter ſyn. δρᾶν act. modo habui cum utr. praep. e Sb. Ind. et Abr. Dl. Th. ſed v. ἐργάζεσθαι, forma paſſ. per ſenſum med., cum acc. perſ ap. Luc. μοῦ, μηδὲν σε δεινὸν εἰργασμένου, it. ad Thom. M. p. 252. N. 3. Iam Leisn. in m. Ms. Bg. „Stp. εἰς deſiderat in gr.“ et Bg. in Vs. diſerte praep. refert, id que cum Lat. v. paſſ., quo ſenſu acceptum Gr. videatur ſane requirere illam a Ms. praebitam praep., quae elapſa ſit intra viciniam utr., ut ob vocem τοὺς per ſe excidere potuit etiam illa Rsk., habens adeo auctoritatem, ante monſtratam. Dum alii Mss. accedunt: quoniam Sb. analogia ab activi uſu cum acc. perſ. non ſufficere mihi videtur ad aſſerendum noſtro paſſ. caſum eundem quartum, et quoniam Mss. noſtri ſunt ſuſpecti de manu aliena, ſumſerim v. ἐπρατт. in med., ubi ſecum habere ſolet vel nullum caſum perſ., ſed tantum acc. rei, vel ſolum acc. perſ. vel acc. rei et dat. perſ. vel duplicem acc., et rei et perſ., ſed ſenſu alio ſane, quam h. l.

οὖν τοὺς [u] καθ' ἕνα ταῦτα diu quidem in aliquos priva-
ἐπράττετο, καὶ μέχρις οἰκείων tim haec admittebantur, intra

u) *Ms. Ba*, εἰς τοὺς κ., uti Stp. malebat. *Mart.* v. N.

utimur; ut et ſic modo per analog. dederit Noſter, *igitur* quoad *quidem ſingulis* haec *faciebat* Maximinus, cf. Suid. 1, 847. e. ἐπράξατο, ἀπήτησεν. Τοὺς δὲ Βυζαντίους — ἐπράξαντο, a *Byzantiis* pecuniam *exegerunt*, (ib. αὐτὸς ἑαυτὸν ἐπράξατο, *ſe* ipſe *interfecit*,) it. 3, 169. e. (πράττεσθαι, ἀπαιτεῖσθαι. Τῶν δὲ Ἰταλῶν μηδένα πράττεσθαι τέλος, *a* nullo *autem* Italorum *vectigal* exigi *iuſſit*, qui locus, ſine auctore, ſenſu paſſ. accipi queat,) — πραττόμενοι, δοτικῇ. Μηδὲν αἴσχιστον τῇ πόλει πραττόμενοι. αἰτιατικῇ δέ· Καὶ φόρους καὶ ἀρχὰς πραττόμενοι, dativo iungitur. *Nihil* turpe *in* civitatem *ſtatuentes*. Item accuſativo. Ut, *Et tributa* ab *ipſis* magiſtratibus *exigentes*, tum Thuc. Ind. ex 276, 13. τοὺς μὲν φυγῇ ἐζημίωσαν, — τὸν δὲ — Εὐρυμέδοντα χρήματα ἐπράξαντο, it. 411, e. Poll. Sy. p. 137. e. Gem. Pl. Diod. S. Xen M. S. et Hell. Rs. O. V. 4. 6. 8. And. Fi. Ae. et The. Di. H. S. T. 2. Call. et Thom. M. p. 734. i. Caeterum Bg. in ἐς ὅσ. ut 2, 15, 9., ſed in μ. ὁ., ut 2, 12, 12. tum in τοὺς κ. ἑ. aliter, quam 2, 3, 21.

καὶ μεχρ.) Lego οικιων, aut, quod praeſtat, οικων, ſingulae familiae. Oppoſitum enim eſt ταις δημοις et τοις εθνεσι. Et ſtatim §. 12. ipſe Herodi. dicit: επει δε τους πλειστους των ενδοξων οικων etc. Aperte etiam refragatur iſtud οικειων praecedentibus. An enim omnes viri conſulares, quos paullo ante §. 8. ſupplicio affectos eſſe a Maximino narraverat auctor, ad imperatoris familiam pertinebant? *Gedik.* cl. Gedikius malebat οἰκίων vel οἴκων quod neceſſe non puto: namque οἰκείου voci non ita preſſe inhaerendum eſt, ut modo familiam vel familiares denotet, uti ipſe huius vocis apud noſtrum uſus ſatis declarat; ſed ſunt h. l. omnes aulici, *munere publico fungentes atque in dignitate quadam conſtituti*, utpote propiores caeteris imperatori. *Stroth.*

Per litteras miſſa Gedikii habent porro haec. „Strothius defendit vulgatam lectionem οικειων, quam ego mutandam cenſueram in οικων. Et adhuc cenſeo. Nam quanquam οικειος non ſemper de ſolis conſanguineis, affinibus atque familiaribus dicatur, ac etiamſi hoc loco omnes aulicos cum Strothio intelligere velis, tamen οικων propterea legi praeſtat, quia ſequitur δημοις et εθνεσι, quibus non bene opponi poſſent οικειοι, ſed potius οικοι. Οικειοις oppoſiti eſſent πολιται, δημοται, ceteri Romani cives. Firmatur emendatio mea exinde etiam, quod ſic incipit ſcriptor: ἐς ὅσον μεν τους καθ' ἑνα ταυτα επραττεν (ſic memoriter.) Ergo iam de *ſingulis hominibus* locutus erat Herodianus. Addit igitur *familias*, μεχρι οικων, ab his denique ad provincias tranſit. Sed ſecundum vulgatam lectionem loquitur primum de *ſingulis hominibus*, deinde de *aulicis* — quaſi hi non ad priores illos eſſent referendi — denique de *provinciis*. En mirificum ſaltum! Et dum paullo poſt dicit: επει τους πλειστους των ενδοξων ΟΙΚΩΝ εις πενιαν περιστησας etc. quid veriſimilius, quam antea quoque eum ſcripſiſſe οικων?“ Iam, dum libri etiam Mss. manent in vulg., tutiſſimum fuerit, interpretando adiuvare hunc locum, ut ſumamus cum Bg. (partim e P. et Sch. „intra *ſuae* familiae *homines*“) extrinſecus gen. pron. αὐτῶν, et referamus οἰκ. ad praecedentium hominum ſingulorum *propinquos*; quanquam nec hic incommoda videtur notio ſuperior ad

ἔμενεν ἡ συμφορὰ, οὐ πάνυ τὶ [x] τοῖς δήμοις τῶν πόλεων ἢ τοῖς ἔθνεσι διέφερε. τὰ [y]

que eorum familiam conſiſtebat calamitas, non valde id populi civitatum, aut gentes cu-
11. rabant; (Nam beatorum

x) τοι Mss. Ba. et Vi. v. N. y) Quae ſunt ſignis ( ) incluſa, in Ms. Ba. nonniſi colis diſtinguuntur a reliquis. *Mart.* Parentheſin a τὰ γὰρ — εὐτυχούντων habuere modo Stp. rel. cum Ms. Bg. v. N.

§. 1. et 3. de *Romae*, praeſertim *incolis*, ut ſq. τῶν πόλεων intelligatur de rel. urbibus per Italiam. Nam, etſi Maximinus §. pr. dicitur commoratus tunc in Pannonia, tamen crudelis debuit fuiſſe etiam contra Romam e §. 2. Sed P. deſeruit Bg. in formula ἡ σ. ἐμ. μεχρ. λ., conflata per analog., maxime Lat. cf. G. Th. 200, 55. 66. ſq. 78. *manere* beneficium *ſuum* in *eo*, — intra *fortunam* ſuam *manere*, hoc Bg. Lat. diſerte ferentibus Ind. Xen. M. S. et L. N. T. Schw. in μεχρ., non item Ern. et Stp., ubi nec monetur de hac notione, qua continet intervallum et ſpatium interius, terminum et finem, intra quem quid manet, ſicut alias potius terminum, ad quem quid tendit, quoniam h. l. verbum quietis in loco μεν. illam priorem notionem deſiderat; in quo comparari poteſt, cum in alia notione tempus non futurum ſ. ſequens, ſed prius et antecedens interiectum que complectitur μεχρ. ap. Rs. O. V. 7. Iſ. Xen. Bach. Bau. Or. Th. Polb. Plut. Hs. et ἄχρ. ap. Kypk. Tom. 2. Loesn. et Krb. Obſ.

οὐ πάνυ) Ms. res, aliquoties iam viſa, cf. 7, 1, 21. 6, 5, 12., non certo reperiatur in P. „*non* ſane *magnopere*“ quoniam poſſit is reddidiſſe pron. per adv. augendi, ſed πάνυ per illud affirmandi, cf. 6, 9, 17., dum Bg. de more ſuo, cf. 5, 2, 11., diſcedens a P. non ad ἐθν. (quod recte ſupra Gedik. de *provinciis* accepit,) ſed in rel., dum facit cum Stp. in m. ad τοῖς δ. cum τῶν πολ. (de quo in N. pr., peculiari modo iungente Noſtro et variando pro ſolo plur. τοῖς δ. ſupra, cf. 2, 11, 11.) ſed de ſuo explet ad v. διεφ. pron. τοῦτο, quod additum ſcit Stp. Th. 4, 96. F. e., non item Bg. Lat. liberum, cf. 2, 1, 4., hic pro tangere, movere, commovere dolorem, iram, vindictam.

τὰ γὰρ) More quodam vulgi, cuius exemplum et characterem dedit Sall. Cat. 37, (3.) *nam* ſemper *in* civitate *quibus* opes *nullae* ſunt, *bonis* invident, *malos extollunt*, *vetere odere*, *nova exoptant* etc. Corn. N. 12, 3, 3. neque *animo aequo* pauperes *alienam* opulentiam *intuentur* fortunam. *Boecl.* Hanc ſententiam expreſſit etiam auctor ſupra 2, 3, 19. v. Cort. ad Sall. b. Cat. 37. p. 224. qui videtur potius locum Herodiani 2, 3, 17. (extr.) reſpicere. *Leisn.*

Boſ. ad Corn. l. l. reſpexit non modo huc ad Boecl., ſed etiam ad Sall. l. l., ubi Cort. ſubiecerat ſine Vs. Noſtri locum aliquem ſic „Herodi. VI. c. VII. καὶ πάντες — εὐκίνητον“ qui, ſumtus per pravos numeros ed. Bc. ex 7, 7, 1. ſq., magis convenit ſententiis Sall. cf. Cic. de Orat. 2, 52. *invident* rel., ſuas Noſtro conſtante de ſuo et partim ex analog., ubi Bg. pleraque e P., quoad primam, oppreſſo particip. δοκ. cum inf. iterum, cf. Krb. Obſ. p. 319. e., ſed Gat. ad Ant. p. 10. b. D. e. p. 95. a. C. „τῶν εὐφημεῖν δοκ. eorum, *qui* favere *videntur*“ deinde in ſ per τὲ, cf. §. 8. (ut copulentur ſyn., tropicum et proprium, cf. G.

γὰρ τῶν εὐδαιμονεῖν δοκούντων ἢ πλουσίων πταίσματα πρὸς τῶν ὄχλων οὐ μόνον ἀμελεῖται, ἀλλά τινας [z] τῶν κακοήθων

divitum que res adverſae a plebe non ſolum negliguntur, ſed eaedem malignos et improbos quandoque etiam de-

z) Hoc accentu nobiscum Ing., ſed ἀλλὰ τινὰς rel., etiam tacite Mss.

Th. „*beatus*, pro divite et opulento“) tum in πτ. per adi. et ſubſt. (cum Stp. Th. 3, 582. C. m. „τὰ πλουσ. πτ. *divitum* res *adv*. ſ. infortunia et calamitates, ut Bud. interpr.“ non in Comm.) it. in τῶν ὀχλ., (cum Stp. Th. 2, 1574. D. e. cf. 5, 6, 21. per variationem quandam cum pr. τοῖς δημ.) it. in ἀμ. πρὸς λ. pro pr. διαφερ., ſine dolore, ira et vindicta cogitantur et animadvertuntur, et pro 2, 7, 9. m. τῷ τὸν Ἰουλιανὸν ὑπὸ — τῶν — ςρατιωτῶν ἀμελεῖσθαι, ex analog., cf. in paſſ. Poſſ. Call. Dem. cui add. 50, 16. 133, 20. Plut. Krg. et Xen. Z. Pol.

ἀλλά τινας) Liberiorem P. deſeruit Bg. in hac parte altera maxime perſervatum act. ad εὐφρ., unde ſupplevit pron., reſpiciens ad pr. πταισμ., ſed pro conſueto αὐτὰ potius τὰ αὐτὰ, omiſſo contra altero pron. τινὰς, quod per ſyn. ſervarat P. (tamen neglectis quoque diverſis caſibus gen.) reſtituendum olim per *quosdam*, cum et ſcriba ob pr. *eadem* omittere potuerit; conflante Noſtro omnia de ſuo, praeſertim κακ. cum φ. (ut ſpeciem cum genere, ubi Stp. Th. e P., ſubiiciens Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. κακ. quo de Sch. „contractio requireret κακοηθῶν. Poſita ipſa lectione, foret nominat. κακόηθος, quod tamen uſus non admittit“ in accentum hunc, praeter legem ordinem que ſervatum in penultima a nominibus tertiae decl. in gen. plur., tacentibus Vig. p. 655. ſqq. et Well. Gramm. — (ubi modo de nominat. et neutro, it. vocat.) non it. March. p. 1045. e., ſed ſine noſtro adi., quod, de perſ. ſ. re, v. ap. Suid. Foeſ. Luc. Gs. Chr. ex 11, 9. 25. Rs. O. V. 4. Dem. verius ex 970, 22. cui add. 263, 1. Phil. p. 749. A. m. et affine ſubſt. in L. N. T. Hſy. Ammon. Plut. Hs. et Krg. cum Rs. O. l. l. et Suid., ubi et affine adv. cum Ioſ., ut de φαυλ. procedat et hic notio illa pro *vilis*, de animo minuto, et indigno, cf. ad Ael. V. h. 3, 18. p. 251. N. 16. Porro de abl. φθ. cum gen. perſ., hunc abl. ſolum cum v. aliquo tenui ex Herdt. 725. i. ταῦτα καὶ φθ. ἂν εἴποιεν, livore *dixerint*, it. e Luc., ubi et ſyn. ἐκ [illegible] καὶ μίσους, (quocum ſubſt. v. et ap. Ae. ep. S. ut oppoſ. οἶκτος ap. Thuc. Schol. et Rs. O. V. 8. And.) it. ὑπὸ φθ., ib. 3, 22. i. per abl. merum Gs. *invidia*, (ut ſyn. διὰ φθόνου praeter L. N. T., quoque ap. Dd. S. 2, 320. l. 47. per *invidiam*, ſed p. 322. l. 59. προςεπελέξατο καὶ τῶν πολιτῶν τοὺς διὰ πενίαν καὶ φθόνον ἐναντιουμένους ταῖς τῶν ἰσχυόντων ἐπιφανείαις, cives *etiam* adiunxit, *propter* egeſtatem *ac* invidiam *ſplendori* potentum *adverſantes*,) it. cum praepp. ἐπὶ, πρὸς, κατὰ, (ut ap. Fa. Ae., ſed cum ἀπὸ Abr. Dl. Th. et cum περὶ Rs. O. V. 7. Iſ. et cum ἐκ Dem.) et in varia alia, ut etiam in φθόνος οὐδεὶς, pro non invideo, rel. cum Abr. ad Ae. T. 1. et Vig., cf. Rs. O. V. 4., ſed cum gen. rei V. 6., Iſ. Ev. Gop. Poſſ. Call. tum Soph. Ai. v. 157. πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ᾽ ὁ φθόνος ἕρπει, *ad* potentem *enim* ſerpit *invidia*, cum Schol., Hoer. et L. Boſ. Ell. p. 550. i. 375. i. 371. e. ſq., ſed pro perſ. Call., de diis gentilium Herdt., in definitionem Xen. M. S. Suic. Hſy., non coll. Suid. 3, 617. m., cum adi.

καὶ φαύλων ἔσθ᾽ ὅτε καὶ εὐφραίνει, φθόνῳ τῶν κρειττόνων καὶ εὐτυχούντων. ἐπεὶ δὲ [a] *ὁ Μαξιμῖνος, τοὺς πλείςους*

lectant, ob invidiam poten-
12. tiorum et felicium.) poſtquam autem Maximinus, ple-

a) δ᾽ Ms. Ba. cf. 6, 9, 12. 7, 2, 8. m.

Orph. et Ael. V. h., in differentiam a *ζῆλος* Ammon. et Plut. Krg., ſed a *μέμψις* Barn. Eur. et in rem crit. D'Orv. Sic et de *κρειττ.* cum *εὐτ.*, quo poſtr. etiam variatur cum pr. *εὐδαιμον. δοκ.* cf. in act. *εὐτ.*, a- ſolute, vel cum acc. rei, (pro conſequi, potiri, rel.) Hſy., non coll. Suid. Thuc. Rs. O. V. 6. 7. Iſ. Dem. cui add. 24, 11. 156, 8. 332, 16. it. clauſulam epiſtolae, *εὐτυχεῖτε, valete*, 251, 24. tum Xen. Ἀνβ. et Pol. Z. Plut. Hs. D'Orv. Ch. Abr. L. Ar. Poſſ. Call.

ἐπεὶ δὲ) Niſi pro *ἃ δὴ* ſcribas *ταῦτα δὴ*, pendebit oratio, ac redditio ad illa verba, *ἐπεὶ δὲ κ. τ. λ.* incipiet demum ab iſtis verbis, *ἐντεῦθεν δὴ μάλιςα* etc. Sed et quaedam ſunt circa finem, quae orationis curſum interrumpunt; ideo que; lectionem illam ſubſtituendam, puto. *Steph.* Longae iſtius periodi, *ἐπεὶ δὲ* — poſt multas parentheſes, redditio eſt §. 16. *ἐντεῦθεν δὴ*, ut recte Stp. annotavit. *Sylb.* Forte *περιςήσας, καὶ χρήματα ἀφελόμενος, ἃ δὴ κ. λ. Reisk.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „Non probat Stp.“ ſane hactenus, quod ſervat *ἃ δὴ*, libere converſa, per numerum alium, incertum que, oppreſſerit ne *δὴ*, ut alibi, an minus, quoniam Lat. iſta interpretantur *vel pro* uno pron. relat. *quod*, redandante altero *id*, vel per cauſalem ſimul, pro *ideo*, quod, cf. G. Th. v. *is* 1232, 101. p. ſq. l. 43. Schell. L. p. 3027. e. et de ſtylo, Hor. T.; Apin. L. Cort. ad Sall. Ind. Corn. Nep., recte ad Ter. Hec. 3, 3, 8. monente Don. de ellipſi praep. „deeſt *propter*; ut ſit propter id, ac per hoc *ideo quod.*“ Sic enim debuit ille dicere. Hinc Bg. poſſit accepiſſe pro *quod quippe* ſ. quippe quod; ut noſtrates fere reddunt per *als welches*, ſimili ambiguitate. Ubi ſumo *δὴ* pro Lat. *quidem* ſ. ſcilicet; dum P., libere abiens ad particip. *οἰόμενος*, accipit *δὴ* in notione temporis, ſed Ms. tentat proñ. iterum in adv., cf. 1, 8, 13., per lapſum, ut 2, 10, 11. *πάντα*, pro vulg. *πάντως*. In reliquam rationem *ſeriei nil* certi e Bg. Vs. patet. Videtur tamen apodoſin cum Sb. ad §. 16. ſumſiſſe, et per ſigna parentheſeon binarum adiuviſſe ſeriem nonnihil; unde eadem in textum ſuſcepi hic et §. 14., exiſtimans quondam, poſt *πενίαν* excidiſſe v. *ἦν*, ut, cum particip. *περις.* in nota perphraſi ſtans, ſumta illa parentheſi *ἃ* — *ὤ.*, finiat protaſi in in *περ.*, ſed apodoſis et prima periodus in *δημόσια*. Poſt hanc alia periodus putata mihi a *καὶ εἴ τ.* — *μετῆγε*. Rurſus alia a *ναῶν* — *ἐχωνεύετο* aut a *καὶ εἴ τις* modo, ſi *τιμὰς* pertineat adhuc ad pr. v. *μετῆγε*. Poſtrema vero ab *ὅ περ* — *ἰδεῖν*. Et ſic per ſe ſequebatur §. 16., nec cohaerens cum *ἐπεὶ* in §. noſtra, quod, pro *ἔπειτα* acceptum, cf. alibi, etiam ſine illo *ἦν*, ſeriem facit bonam, ſi poſt *δημοσ.* periodum finias. Dum Mss. alii melius quid afferunt: maneo in praeſentibus, etiam in Bc. numeris novarum §., quanquam non probis.

τοὺς πλείςους) Severiorem P. deſeruit tamen Bg. in *πλεις.* cf. 6, 6, 4., ex eo retinens libertatem ad *τῶν ἐνδ. οἰκ.*, ubi Sch. „familiarum *illu-*

τῶν ἐνδόξων οἴκων ἐς πενίαν περιστήσας, (ἃ [b] δὴ μικρὰ καὶ ὀλίγα, οὐδ' αὐτάρκη τῇ αὐ- τοῦ [c] βουλήσει ᾤετο,) μετῆλ-

risque illuſtrium virorum familiis ad paupertatem redactis, (id quod minutum et parum nec ſatis ſuae cupidi-

b) ὡς δὴ κ. Ms. Ba. v. N. ut et in parentheſis ſigna, nullibi reperta.
c) Sic A. al., ſed αὐτ. per lenem Lu. et Ox., ſed Stp. ſine ſpiritu omni, v. N.

ſtrium" cui addes ſeverum *plurimos*, vel plurimas cf. 7, 10, 12. Ex eodem P. eſt La*) in περ., ad quod Leiſn. in m. Ox. „Luc. Quomodo Hiſt. ſcr. ab init. Diod. Sic. XIX. εἰς τηλικούτους περιέστη κινδύνους, redactus eſt, *incidit*" Quorum poſtr. locus (19, 23. e. f. 2, 335. l. 71. εἰς τηλ. περιέστησε κινδ. *in* tantum *diſcrimen* hominem *adduxit*, ſic modo per hunc librum repertus ſine Ind., ubi tantum praebitus alius ex 1, 309. l. 76. διὰ τὴν συνείδησιν τοῦ μύσους εἰς μανίαν περιέστη, nefarii *conſcientia* ſceleris *a* Furiis *agitatus eſt*,) per eadem Lat. converſus, dabatur ad Luc. 2, 2. N. 9. cum his „ſignificat περιΐστημι *redigo*, eodem que ſignificatu et conſtructione utitur Herodi. 7, 3, 12. ὁ Μαξ. — περ." ſine Vs., at Bud. C. 589, 36. *redigens* et cum al. lect. εἰς, unde Stp. Th. 1, 1783. D. e. „ἐπεὶ — εἰς π. π. *quum* plurimas *illuſtres* familias *ad* egeſtatem *redegiſſet*" negligens et ipſe diverſos caſus, dum Sb. Ind. profert hinc per pravos numeros „περιστῆσαι εἰς πεν. *redig.* ad *paup.* — ſic paſſ. περιστάντα εἰς πολλὴν ἐρημίαν, *redacta*" τὰ πλείονα τῶν ἐθνῶν e Zoſ. 3, 32, 9. e., ſed in act., (ad quam analog. maxime ſcribitur) de re tamen, cum acc. perſ. etiam, Ael. V. h. 4, 23. Περικλέα — τὸ ἀσωτεύεσθαι — εἰς ἀπορίαν περιέστησεν, *ad* paupertatem *redegerunt*, it. Fi. Ae., ſed aliter S. ep. Mor. Long. et Diod. tum ſenſu medico Foeſ., porro pro ſupervenire, evenire ex inſperato Gottl. Pl. Menex., ut in rem crit. Abr. L. Ar., ſed per varia in act. et med. Hom. v. περιστ. Thuc. cum Ind. Schol. Bauer. Or. Abr. Dl. cum A., Rs. O. V. 4. 6. 8. Lyc. Dem. Di. H. S. T. utr. Polb. Luc. (ubi et cum pr. περὶ 2, 914. l. 95. Plut. Hs., Fa. Ae. Ioſ., ad Thom. M. et Herodi. Gr. Suid. 3, 87. m. Hſy., ſed in med., pro vitare, cavere, metuere, vereri, Suic. Krb. Obſ. Loeſn. Gat. Adv. et ad Ant., Caſ. ad Ath. 2, 955. e. Rſk. ad Polb. et Diog. L.

μικρὰ κ. ὀλ.) In poſtr. repetiit Sch. illud P. *leviora*, intelligens, iſtum ordinem vocab. invertiſſe, quos deſerit Bg., ſuum *parum* capiens, opinor, pro parvum, quocum comparat et G. Th., cuius Sall. *parum* id *facio* eſt ib. Iug. 88, 31., ubi v. Cort. pro adv., ſed pro adi. ib. 31, 9., iungente Noſtro de ſuo haec per ſyn. copiam, it. ſqq. cum explic. quadam, ubi deſerens Bg. libertatem P. rel., tum in copulando, tum iſtius pron. ambiguum, (aſperum ipſe clare referens, ob v. ᾠ., ad Maximinum ut pertineat, non ad Herodianum ſcriptorem,) recte ex eodem ſervat voc. in βουλ., per Lat., credo, adhibito malam in partem, et pro §. 6. φιλοχρηματία, cf. Schell. L., ignorante Stp. Th., qui 1, 539. A. m. „ἃ δὴ — τῇ αὐτ. β. ᾠ." cum P. et claro pron. leni.

μετῆλθεν) Tropum Noſtri, ſcribentis iterum e Lat. maxime, (cf. G. Th. 838, 97. ex Ovid. Met. 8, 106. *conſumtis precibus*, violentam *tranſit* in *iram*,) reſolvit ſtatim P., pro appetere, aggredi, rapere velle; quo de animo tantum capio ſane et ipſe cum P., quoniam in ſqq. ite-

θεν ἐπὶ τὰ δημόσια [d], καὶ εἴ τινα ἦν [e] χρήματα πολιτικὰ, εἰς εὐθηνίας [f] ἢ νομὰς τῶν πο-

tatî putabat) tranſiit ad publica, atque ſi quae eſſent pecuniae civiles, quae ad annonam aut civibus dividendae

d) Punctum in A. al. et colon in Pat. v. N. e) καὶ εἴ τινα χρ. ἦν λ. Ms. Ba. v. N. f) -εὐθυμίας Ms. Ba. v. N.

rum ſumo quandam explic. uberiorem, ſed τὰ δημ. hic non ſolum, ut ille, de publicis *opibus*, ſ. pecuniis, verum latius, de rebus aliis etiam, ut conveniat quoque in ſqq. ναῶν ἀναθ. λ. Sed idem P., quanquam nobiscum diſtinguens poſt δημ. per punctum, tamen liberius agit in copula καὶ, ac more ſuo ad εἴ τιν. cf. 6, 9, 13. in qua regione potius a Bc. debuit figi numerus §. novus. Sed in δημοσ. de re, cum ſubſt. aliquo, in ſing. aut plur., cf. cum ἀγαθὸν Luc., cum κακὸν Theogn. et Dem., ubi et cum ἱερὸν, it. cum μνήμασι, ut cum σῆμα Thuc., it. cum aliis ſubſt. Rs. O. V. 4. porro cum πράγματα Suid., at τὰ δημ. χρήματα Rs. O. V. 4., tum abſolute δημόσιον, vel cum artic. τὸ δημ. et τὰ δημ., per indicatas ellipſes variorum ſubſt., ſive de re, ſ. de loco, praeter L. Boſ., quoque Rs. O. V. 8. Din. tum per notiones peculiares, pro rep. ſ. re civitatis ac civium ib. V. 4., pro decreto publ. et plebiſcito D'Orv. Ch. p. 293. i., pro aerario, ſ. fiſco reip. (ut Sch. ad noſtr. loc.) ſ. fiſc. publ. Sb. Ind. et ej. Di. H. T. 1. cum Reim. ad Dion. C. p. 267. et Vig., denique pro carcere publ. Hſy. cum Thuc., pro quo in N. T. ἐν τηρήσει δημοσίᾳ, cf. praeterea, in varia etiam ſimul, Rs. O. V. 7. Xen. Z. Sed in πολιτ. χρημ., ex analog., olim notaram „eſſe civium aerarium, quod a fiſco principum et hic diſtinguatur, cf. ad Dion. Ca. p. 708. §. 87. et 92. ubi ſint pecuniae aliae aerarii pop. Rom., aliae fiſci principis" at iterum quaerendo reperi modo πολ. de perſ. ſ. rebus, vario que ſenſu, qui ducitur a notione τῆς πόλεως, pro urbe, vel tota regione, (*Staat*,) it. pro civibus; unde in univerſum, quidquid eſt urbis, totius regionis, civium, civicus, oppidanus, urbicus, popularis, vulgaris, et hinc in laudem pro urbanus, elegans, comis, cf. Suid., ubi et cum ἀρετῇ, quod profuturum ad locum ſupra 1, 2, 9. it. Zoſ. 1, 21, 6. e. πολιτικῇ ἀρ. καὶ πολεμικῇ πείρᾳ προήκων, civili *virtute*; ſed aliter ap. Xen. Z. Pol. et Rs. O. V. 4. cui add. τὰς πολιτικὰς δυνάμεις e V. 3. p. 488. l. 6. cum N. de copiis militibus que „ex ſingulis civitatibus" Polb. „copiae, e civibus lectae" Dd. S. ex 1, 273. l. 89. ap. Dem. ſine Ind. per locum claſſicum 306, 16., ſed πολιτικοῖς ϛρατεύμασι 123, 19. cf. 229, 15., ſed cum δύναμις alio ſenſu ap. Plut. Hs. et Wyttb. cuius locus add. ad Ind. Xen. M. S., cf. ej. Bach. et Cyr. Luc. Ael. V. h. Di. H. S. T. utr. Thuc. cuius τὰ πολ. proſunt ad ſuperius Noſtri 2, 3, 10., tum in τὸ πολ. pro exercitu e civibus Mor. Xen. Hell., ſed ſenſu rhetorico ej. Long., porro in maſc. de perſ. Fi. Ae. et ſine Ind. Rsk. ad Polb. p. 543. e, tum in ellipſes L. Bos., ſed in rem crit. Xen. Pol. Z. p. 37. b. m. D'Orv. Ch. et Bau. Or. Th., at in affine adv. Hſy. Polb. cum Rsk. et Mor. Iſocr. P.

εἰς εὐθηνίας) Forte εὐθυμίας. *Reisk.* qui et hic cum Ms. Ba. contra rel. Mss., quibuscum P., unde non Sch. „ad *bonos ſucceſſus*" ſed Stp. Th.,

λιτῶν[g] ἀθροιζόμενα, εἴτε θεάτροις ἢ πανηγύρεσιν ἀνακείμενα, εἰς ἑαυτὸν μετῆγε[h], ναῶν τε ἀναθήματα, θεῶν τε ἀγάλματα καὶ ἡρώων τιμὰς[i],

13. colligerentur, ſive quae theatris ac celebritatibus eſſent dicatae, eas in ſe ipſum tranſtulit: cum que templorum donaria, deorum que ſi-

g) δημοτῶν tres Mss. v. N. h) Colon Ms. Ba. cum Ox. et Ed., ſed punctum in Bs. 2. L. v. N. i) τιμὰς, καὶ A. Ms. Ba. v. N.

qui ſeparatim de εὐθενία et εὐθένεια, nil ſuper his edicens, at L. Ern. „εὐθένεια ſ. εὐθενία, proſper ſucceſſus, 2) annonae ubertas, abundantia et copia rerum. — Sed haec lectio eſt vitioſa; εὐθήνεια et εὐθηνεῖν, per η, ubique eſt exarandum, (ſubiecto deinde ſic modo) εὐθηνία, vide εὐθένεια“ quorum non reperi illam ſcripturam per ει in penult., ſed noſtram Stp. hic editionis, productam hinc ſine Vs. ad Thom. M. p. 383. N. 7. e., ſaepius, quam reliquam dupl., cf. Suid. 1, 889. m. e. ſine χρήσει, tum ad Hſy. 1, 1505. N. 5. e. „Gloſſae Vet. εὐθενία, *annona*“ Poll. Spanh. ad Call. ed. Ern. 2, 550. i., ad Herodi. Gr. p. 473. N. 3. e. (ubi ad Alc. ep. locum ἀφθονία e gloſſa eſt,) ad Diod. S. 1, 323. (qui ſunt numeri veri pro illis Ind.) N. 66., Abr. ad Ac. T. 2. (ubi et de v. affinibus εὐθενεῖν et εὐθηνεῖν, de quibus cf. D'Arn. L. Gr. Bud. C. Suid. Hſy. Hom. Herdt. Dem. cum Harl. p. Cor. Ael. V. h. Xen. Z. Pol., it. ap. mox laudand.) ſed cum aliquo gen. rei Foeſ. Geop. et Ioſ. 1, 391. e., ſed nominatim cum gen. loci τῶν πόλεων ib. 2, 270. i, denique abſolute etiam ib. 2, 383. ſ. 5. l. 8., dum Sb. Ind. ſine Vs. hinc ſic modo „εἰς εὐθ. — τῶν πολ. ἀθροιζόμενα χρημ. — Affin. ἐκτένεια“ quo ſenſu tamen hic non videtur procedere, ut nec *illo* Sch., ſed tantum *iſto* Bg. e P., quem ſupra ad *Hſy.* vidimus et *requirit* adiunctum ſubſt. νομὰς, et ipſum *reſpuens lectionem Ms.*, e *confuſis litteris* ortam, quoniam pertineat potius ad *ſq.* membrum, in quo et per tautologiam quandam lateat, et quoniam accipere debeamus, ob plur., pro *oblectationes* vel *convivia*, cf. ex laud. ad 6, 6, 13. in primis Ind. Sb. Xen. Cyr. Gs. Chr. et Fi. Plat. Symp., quae tamen et ipſa conveniunt potius in membrum ſq. demum, cum in primo hic videantur tangi *neceſſitates vitae*. Sed peculiare quid Noſtri eſt in ſubſt. his cum gen. τῶν πολ., pro ſuperiorum locorum (cum νομ.) τοῦ δήμου, ob illum gen. e P. nimis abeunte Bg., pro *ad* annonam *aut* congiaria *civium*, quo Lat. ipſe Bg. uſus alibi, cf. 2, 14, 10., dum Mss. res habet gloſſema e §. 14. e. cf. Suid. 3, 141. m. 546. m. δημότης, πολίτης.

εἴτε θε.) Pro liberis P. ſervat Bg. coniunctionem Gr., diſcedens tamen ad v. ἀνακ. cf. 5, 7, 2. pro Sch. „pecuniae *repoſitae* in uſum *theatrorum*“ noſcente me tantum pecunias theatrales apud Graecos, θεωρικὰ dicta, cf. Harpocr. p. 190. cum Valeſ. p. 38. ad Luc. 1, 162. N. 13. ſq. et Ind. Dem. in θεωρικ. Sed in formula εἰς ἑ. μετ., per analog. facta, mire Bg. (deſerto P., etiam libero eius adi. cf. 5, 2, 1. pro *ad ſe*, neſcio, an pro in uſum ſuum, cum Gr. ſit hauddubie per variationem pro 5, 6, 7. εἰς τὸν ἑαυτοῦ θάλαμον μετήγαγε et pro εἰς τὰ ἑαυτοῦ, cf. 4, 15, 20. e. pro que in palatium ſuum transferri iuſſit, quo et ſpectet P., hic iterum finiens nobiſcum periodum, ſed novam incipiens poſt illa, dum Bg. e pr. repetit illud ἐπεὶ, aliter tamen, quam §. pr. i. reddens. Sed in vocabulis P. τὲ, ut 2, 10, 10.,

καὶ εἴ τις ἦν κόσμος δημοσίων ἔργων [k] *ἢ καλλωπίσματος* [l] mulacra et heroum honores, et, ſi quod eſſet ornamentum

k) *δημοσίου ἔργου* Mss. tres, v. N. l) *καλλωπίσματος, πόλ.* Ms. Ba. v. N.

liberior in addito adi. *πάντων*, cf. 7, 2, 19. et 5, 6, 20. in *να. ἀν.*, ubi et *ἀγ. θεῶν*, per variationem hic alio ordine, quo ſervat Bg. contra P., it. pro 6, 1, 6. *τὰ ἀγ. τῶν θε.*, e Thuc. ap. Stp. Th. v. *ἡρ.* i. ſine Ind. 5, 11. ſ. 325. 84. de Braſida *οἱ Ἀμφιπολῖται, περιέρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωΐ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δεδώκασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας*, torquente Noſtro fortaſſis iuncta vocabula aliorſum et adeo ad *monumenta* ſ. ſtatuas, ut *τιμ.* ſint per copiam ſyn. pro *ἀγ.* et pro *εἰκόνας* ſ. *ἀνδριάντας*, ſed *ἡρ.* opponantur pr. *θεῶν*, cf. 1, 14, 16. potius, quam referantur ad homines meros, in bello fortes; notante me quondam e N. ad Dion. C. p. 1034. illud Suet. in Neron. c. 32. e. *ultimo*, templis *compluribus* dona *detraxit*, ſimulacra *que* ex *auro* vel *argento* fabricata *conflavit*, in *his* Penatium *deorum*. De diſtinctione poſt *τιμ.* agetur ſimul ad §. e. v. *ἔχων*.

καὶ εἴ τις) Rectius fortaſſe *καλλώπισμά τι πόλεως*, aut *καλλώπισμα τῆς πόλεως*, et mox item nominativo caſu, *ἡ ὕλη, νόμισμα ποιῆσαι δυναμένη*. *Sylb.* Forte *καλλωπίσματα πόλεων*. *Reisk.* Sylburgium genitivi offendebant, quare legi volebat *καλλώπισμά τι* vel *τῆς* et *ὕλη — δυναμένη*. Sed non opus eſt hac emendatione; namque *τις* ad genitivos iſtos *ἀπὸ τοῦ κοινοῦ* eſt intelligendum, ac per Enallagen pro *τι* accipiendum; dicendum enim erat *ἤ τι καλλωπίσματος*. Simili Enallage, ubi participium vnius generis refertur ad ſubſtantiva diverſi generis et numeri adeoque ad poſterius, *ἀπὸ τοῦ κοινοῦ* intelligendum eſt, utitur infra cap. 6. (7, 6, 18.) *ἡσυχίας οὖν οὔσης, ὀλίγων τε πρὸ τοῦ οἰκίσκου*. ſc. *ὄντων* quod latet in *οὔσης*. Si quid mutandum eſſet, mallem potius *εἴ τι ἦν κόσμου* reliquis haud mutatis; quemadmodum etiam Pol. legiſſe videtur. *Stroth*.

Prima Mss. trium res, in numero alio, ut aliis in ſubſt. alias, cf. 6, 2, 15. *ἐλπ.*, comparet hic quoque in Bg. e P., ſed per libertatem, ut in Mss. per confuſionem finium, cf. 2, 10, 4. *καιρ.* et 6, 2, 3. e. *φορ.*, ſcribente Noſtro in *δημ. ἐργ.* (ubi Sch. recte, ut 1, 14, 4. e.) cum Lat., v. G. Th. v. *op.*, ſed in adiuncto *κοσμ.* ex analog., ut in ſqq. Ibi in Ms. Ba. commate nihil eſt ſani, ut alibi, cf. 1, 10, 4. *δεσμ.* Sed Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. *καλλώπισμα*" quod nimis eſt manifeſtum, poteſt que latere in vulg. *τος* articulus *τῆς*, confuſis et alias *ο* et *η*, cf. 6, 5, 15. *ἀσ.*, et coaluiſſe in vocem unam e ſerie vetuſta. Et hoc malim, quoniam Bg. non repetiit pron. *τὶ*, quanquam per ſe id quoque cum Sb. in ſyllaba *τος* reperias per confuſionem, cf. 3, 5, 8. *πεισθ.*, (et ad Ael. V. h. 2, 6. i. cum N. 3. ubi *τὶ* ſimiliter adhaeſit voci pr.) etiam illum Rsk. plur., confuſis quippe *ος* et *α*, cf. 6, 9, 15. *βασιλευ.* Sed P. non certo in poſtremam Strothi coniecturam conſentit, qui potius libere omiſit primum ſubſt. *κόσμος*, et poſtr. membrum *καλλ. πολ.* convertit in ſyn. ſubſt. cum adi., diſerte idem in ſq. referens gen. *ὕλης — δυναμένης*, quem rexit a primo *εἴ τις*, libere iterum converſo, cf. §. pr., dum e Bg. Vs. non liquet, unde pendeant ſervati gen. *ὑλ. — δυν.*, utrum a poſtr. eius *καλλωπ.*, an quoque a pr. *εἴ τις λ.* Immo et Bg. *materiae — idoneae* poſſunt eſſe nominativi plur., quaſi correxerit *ὕλαι δυνάμεναι*, confuſis *α*

πόλεως ἢ ὕλης, νόμισμα[m] ποιῆσαι δυναμένης, πᾶν ἐχωνεύ- | publici operis aut decoramentum civitatis, aut materiae

m) νομίσματα ποι. Ms. Ba. v. N.

et η it. ς et ι, cf. 6, 6, 7. 5, 6, 13. 19. repetendo que plur. v. ἦσαν e. pr. ſing. ἦν, qualis repetitio ſumta et a Strotho in pron., cf. 2, 8, 5., facit ſane, ut textus vulg. adhuc debeat ſervari, cum et rel. Mss. nil novent, ſicut et ipſe Stp. Th. 2, 40. e. retinet vulg., per aliam tamen e memoria lect. „καλλ. ornamentum, cultus,"(plane ut Sch.) Herodi. l. 7. καὶ εἴ τις ἦν κόσμος δημ. ἔργων καὶ καλλωπίσματος πολ." Quod ſubſt., junctum a Noſtro cum pr. κοσμ. per ſyn. copiam, ſed per analog. cum utr. ſq. ſubſt., aliter ſumendum ſit cum primo πολ., gen. loci, de privatis ex opp. δημ. domibus civium, quam cum poſtr. ὑλ., ut gen. ſimplicis rei, et in *illo* de ornamento pendente ſ. praeſente in reliqua urbe, Romae aut extra eam alia, (unde non opus eſt Rsk. plur. πολ.); in aedibus que, ut dicebam, civium ſingulorum, ſed in *hoc* de ornamento ex materia quacunque conſtante, ſecundum noſtratium *eine* Zierath *der* Stadt ſ. *in* der *Stadt*, et *eine Zierath* von *ieder* Materie, *welche* rel. Aliter paulo fuerit, ſi, quod Strothus non diſerte monuit, extrinſecus aſſumatur εἴ τι quoque ad unum gen. ὑλ., unde tria accipiantur membra, *ſi* quis *erat* ornatus *publicorum operum*, aut *ſi* quod *decoramentum* erat *urbis*, aut *ſi* quid *materiae* erat, pro *ſi* qua *materia*; unde in poſtr. intelligetur ſimplex materia et corpus aliquod, nullum que habens ornatum, ſed modo uſum alium qualemcunque; cum in duobus primis cogitari liceat corpora quaedam, ornatum habentia et artificium, et ad aedificia ornanda comparata, intra que vel extra, ut in faſtigiis, affixa.

νόμισμα) Separatim hic tractamus certo conſilio reliquam §. partem, ubi unius Ms. numerus iterum alius, contra ac in pr., compareт iterum in Bg. e P., qui rurſus *libere* egerit, cum vulg. ſingularis aeque procedat, ſervatus idem a Mss. rel., ſed ille Ms. plur. ductus eſſe poſſit per gloſſam e locis ſupra ap Noſtr., ubi pro plur. 2, 15, 9. νομίσματα αὐτοῦ κοπῆναι ἐπέτρεψε idem Ms. ferebat ſing., ubi v. dicta; dum Sb. Ind. in νομ. „ποιῆσαι, monetam *cudere*" quod, per ſe verum, hic tamen non aptum, ſed Stp. Th. 3, 1737. τ. „ὕλη νομ. π. δυναμένη, materia ex qua nummi poſſunt cudi" tropum reſolvit, quo ipſa materia, res inanima, dr. agere, *valens* efficere *monetam*, peculiari ratione Noſtri, pro adi. illo Bg. e P.. Hi utrique in ſq. πᾶν ἐχ. exprimunt paſſ., quod reperi per veros numeros ap. Diod. S. 1, 358. l. 18. 2, 117. l. 60., ſed act., praeter Suid. ſine χεύσει, quoque ad Moer. p. 409. N. 1. tum ſine Ind. ap. Zoſ. 5, 41, 11., ſed in depravatis numeris Ind. Ioſ. modo 2, 97. e. τοὺς χωνεύοντας, aggeres *excitantes*, cum V. L. χωνύντας veriore, it. χωνευτὸς ib. p. 424. l. 4. m., ut ap. Hſy. χωνευτήριον et ſyn. χώνειον, quod recte in L. Ern. novo adiectum, tum ap. Dem. συγχωνευ. add. 755, 17. (cum Rs. O. V. 8. Lyc.) ſed καταχων. add. 758, 4. cum Rs. O. l. l. Din. Luc. et Ioſ. 2, 362. l. 6. i. Iam, niſi huius v. med. ſumatur hic, nullibi repertum mihi, nec ap. Stp. Th., nec per compoſſ. producta: quanquam in paſſ. conveniunt, quae in hac §. ſunt inde a καὶ εἴ τις, tamen in praeced. τιμὰς accuſ. eſt corrigendus in nominativ. τιμαὶ, confuſa ut ſint iterum ς et ι, ſi cum Bg. et P. periodi initium facias a νακῶν, aut cum Ms. Ba. fieri oportet punctum poſt τιμὰς vulg., ut pendeat

ετο [n]. ὅ περ καὶ μάλιστα τοὺς nummis conficiendis idoneae, δήμους ἐλύπησε [o]· πένθος τε 14. id omne conflaretur; (quod

n) Comma in Bs. 1. v. N. o) Punctum in A. al.

hic acc. adhuc a pr. v. μετῆγε. Sed potior videtur mihi quidem Bg. ratio, ex hac ſerie, quoniam §. 12. praemiſſa τὰ δημόσια univerſe capi licet, et ut vocabulum generis, cui ſubiiciantur duae formae, prima quidem *pecunia*, iam ſignata et fuſa, inde a καὶ εἴ τινα — μετῆγε, ſed altera *materiae* modo, valiturae ad pecuniam adhuc aliam conflandam, inde a νεῶν — ἔχων. Caeterum liber in extremis fuit P., addito adv. dupl. tum ordinis *denique*, cf. ſyn. 5, 8, 18. 6, 3, 1. e. et ſimilitudinis *pariter*, cf. ſyn. *etiam* 7, 2, 20. tum olim exſignaram e Dion. C. 1325, 68. τοὺς ἀνδριάντας, τούς τε χρυσοῦς καὶ τοὺς ἀργυροῦς, δι' ἐκεῖνον συγχωνευθῆναι, quo de autem, abſente libro, neſciebam amplius. Sed Zon. p. 469. A. c. πάντα δὲ τὰ τῶν ὑπηκόων σφετεριζόμενος πάντοθεν, οὐδὲ τῶν ἱερῶν ἀπέσχετο.

ὅ περ κ. μ.) Recte Leisn. in Ms. Bg. ceruſſa addidit uncum primum parentheſis, ut reſponderet alteri ad §. ſq. extr. Ipſe Bg. e P. omittit καὶ, ſecutus aliam Gr. formulam illam ὡς μάλ., (cf. 2, 9, 18. pro *vel maxime*, cf. 1, 8, 2. m. et Hor. T. p. 494. i., ſed G. Th. v. *quam* 18, 73. ſqq. „ſimpliciter ſuperlativum quaſi intendere et augere videtur" immo redundat cum ſuperlat. ut *vel* etc.) deſertis eius liberis rel., ubi pro §. 10. ταῖς δημ. τῶν πόλεων variatur per privum τοὺς δημ., ex analog. iunctum cum v. ἐλ., ut cum hoc ὅ π. λ.

πένθος λ.) Scribendum puto ὄψιν, vel ὄψις ἦν. *Steph.* qui in Th. 2, 1380. C. e. huc ſpectat ſic modo „l. 7. ὄψις πολ." ſub Lat. *ſpecies* et Bg., ad cuius Ms. Leisn. „leg. ὄψιν" ſed et inſerit τὲ, intra δίχα et μαχ. per ſe facile elapſum, ut duo exiſtant membra, pendentia utr. a pr. pron. ὅ, quocum ſaltem primum πένθος — ἐνεπ. coniunxit P. etiam, expediens ſe in ſqq. utcunque, ſumtis veluti gen. conſq., οὔσης ὄψεως πολ. δίχα λ. Sed Bg. ratio melior videtur, quam alia, ut inverſa putetur enunciatio, ὄψις πολ. δίχα λ. ἐνεποίει πένθος δημ., ſpecies *obſidionis*, facta *citra pugnam* et *ſine* armis, *iniecit* luctum *publicum*; ſicut Bg. correctio in ὄψ. commendatur facilitate et ſimplicitate, confuſo iterum modo ς et ι, cf. 7, 1, 23. αὐτ., tamen ut Mss. plur. non ſit contemnendus, cum alias quoque vocales eaedem confundantur, cf. 7, 1, 15. διελειπ., ſed de acc. tertiae declin. pluralis per ſimpl. Ms. Ba., praeter poëtas et ſcriptores e Ionica dialecto, in aliis proſaicis nil legerim. Et procedit plur. ille acc. etiam e re ipſa, quia ſermo eſt de pluribus urbibus, vel ob pr. τοὺς δημ. cf. §. pr. ad πόλεως et §. 10. πόλεων, it. §. mox ſq. πόλεις. Iam a Noſtro conflantur omnia vel de ſuo, vel per analog., ut πενθ. δημ. et ἐνεπ., cf. G. Th. v. *publ.* (ubi non eſt Bg. formula per v. *induc.*) it. per copiam ſyn. in duabus praepp., cf. Plut. Hs. 4, 3. ἡ μὲν γὰρ φύσις ἄνευ μαθήσεως τυφλὸν, ἡ δὲ μάθησις δίχα φύσεως ἐλλιπὲς, cum tertia ſyn. ἡ δὲ ἄσκησις χωρὶς ἀμφοῖν ἀτελὲς, per Vs. liberam, ſed Ind. cum Bg., ſed διχ. praeter Suid. Hſy. Thom. M., quoque cum aliis gen. rei ſ. perſ. Poll. Sy. Hsd. Di. H. S. T. utr., ubi et pro adv., ut et ap. Hom. Ὀδ. γ', 127. 150. Orph. Theogn. Call. Soph. Ai. Thuc., etiam in Schol., ſed cum verbis variis Vig. V. Eur. Hip. Diatr. Xen. Cyr. Ἀνϐ. Mem. S. et Bach., ſed pro ἀπὸ L. Bos. Ell., tum per variationem cum 2, 15, 8. ἄνευ μάχης,

δημόσιον ἐνεποίει δίχα μάχης[p] καὶ ἄνευ ὅπλων ὄψις[q] πολιορκίας[r], ὥς τινας[s] τῶν δημο-

quam maxime populos contriſtavit, luctum que publicum induxit, ac citra pugnam et ſine armis faciem obſidionis;

p) Nullum comma in Ms. Ve. ut in ed. Pat. quae contra habuit comma poſt ἐνεπ. cum Bs. 2. L. ut omnes edd. aliquod etiam poſt ὅπλ. praeter Bs. 1. uar. et Bs. 2. R. it. Ms. Ve. v. N. q) Ms. Ba. nihil variat: equidem puto ὄψις eſſe accuſ. pluralem. *Mart.* ſed Ms. Vi. ὄψεις at Ms. Ve. ὄψεις πολυορκίας mendoſe quidem in poſtr., v. N. r) Hoc comma in A. al., pro puncto Ox. 2., depravato e colo Stp. rel. v. N. s) Sic Ing. al., pro ὡς τινὰς A. Stp. rel. cf. 3, 11, 14., ſed ὥς φασι 6, 9, 12. ſine Var. L.

it. cum 2, 2, 22. ἄνευ τῶν ὅπλων, ſine artic. et cum 6, 5, 22. ἐν σχήματι πολιορκίας. Sed in primis peculiari ratione Noſter in πολιορκ. notione, dum generis vocabulum detorquet in partem iſtius et adiunctum atque id, quod fieri ſolet poſt obſeſſam expugnatam que urbem, h. e. in rapinas et ſpoliationes templorum et aedium poſt obſidionem. Vult enim, id, quod Maximinus fecerit, ut iuberet pecunias atque ornamenta undique conquiri, tum excitaſſe per urbes luctum communem civium omnium, tum ſpeciem praebuiſſe direptarum urbium; ubi tamen non fierent caedes ſimul, δίχα μάχης, nec arma et tela adhiberentur in aedificia homines que, ἄνευ ὅπλων, cum milites praetoriani, quorum opera Maximinus hauddubie uſus per hanc ſpoliationem, ſaltem gladio cincti tunc eſſent, ſed deſtituti armis rel., haſtis, clypeo, quoniam manibus et humeris utendum ad res comportandas; niſi fortaſſis e longinquo ſtabat pars cohors que praetoria cum armis omnibus, ſed quieta et obſervans modo populorum actiones ac motus. Caeterum Sch. in „ἐνεπ. efficiebat in eo *luctum*" caſum ſupplendum videns, tamen aberrat in numero, pro αὐτοῖς, ſcil. τοῖς δήμοις, quibus perſ. convenit proprie iſtud v. ἐμπ., ad motus animorum et ſupra uſurpatum, ſed non ita rei ſubſt. alteri ὄψιν ſ. ὄψεις, unde et P. aliorſum abierit et Bg. ad ſuum Lat., commodum ſane utr. Gr., ſed ad poſtr. etiam intelligendo nomini vel ſing. πόλει, vel plur. πόλεσιν, quae nomina loci latent in pr. nomine perſ., cf. 5, 5, 21. φοινικ. et G. Th. N. 2. *inducere — amorem* aliquem, — ambitionem *in* curiam, — *rem pernitioſam* in *civitatem*.

ὥς τινας λ.) Muto in ἀντιθεῖναι, ut χεῖρας ἀντιθεῖναι dictum ſit pro eo, quod dici ſolet χεῖρας ἀνταίρειν ſ. ἀντᾶραι; ſi illi aoriſto praeſentis ſignificatio non detur. *Steph.* Poſſis etiam legere χεῖρας ἀντιτεῖναι, vel ἀνατεῖναι. *Sylb.* quid ἀνατιθεῖναι ſit, neſcio, probo igitur Sylburgii coniecturam, ἀντιθεῖναι, cui fauere quoque Pol. videtur, (*ſic ut* quidam e populo *contra* reſiſtere —) *Stroth.*

Sch. „ἀνατιθεῖναι χεῖρας, opponere *manus*, hoſti reſiſtere. Poëticum magis eſt, pro quo comm. ἀνατιθέναι. — Sylb. tamen putat, corrupte ſcribi, pro ἀντιθεῖναι, quod ſit i. q. ἀνταίρειν χεῖρας, *rebellare*: vel ἀντιτεῖναι, vel ἀνατεῖναι, — χειρ. ἀνατιθεῖναι, al. ἀντιθεῖναι, manus *opponere*, h. e. reſiſtere. „ſed Sb. Ind. ſine Vs. „ἀνατιθεῖναι χεῖρας, — corrupte, pro ἀντιθεῖναι ſ. ἀντιτεῖναι, vel etiam ἀνατεῖναι." Ego quidem reperi iterum quaerendo modo haec, 1) vulg. v. ἀνατ.θ. alio quocunque ſenſu, quam qui h. l. aptus, in primis ob adiunctum acc. χειρ., cf. Suid. Suic.

τῶν καὶ χεῖρας ἀνατιθεῖναι [t], ut quidam e populo manus

t) *ἀντιθεῖναι* Ms. Ba. v. N.

L. N. T. lib. de V. med. Fi., Soph. Ai. Call. Thuc. cum Abr. Dl. et A. Rs. O. V. 4. 6. 7. Ant. 8. Din. Dem. Xen. Hell. et Z. Pol. *Ἀνβ.* Mem. S. cum Gs. Chr. Fi. Pal. et The. Luc. Diod. S. Di. H. S. T. 1. Hs. Fa. Ae. Plut. cum Krg. et Poſſ. Call. et ſemel modo tentari a Stp. pro II) *ἀντιτίθεσθαι* ad Plat. Phaedo. Fi. p. 226. N. 5., ſed hoc nullibi cum acc. noſtro *χεῖρας*, ſed modo cum aliis acc. rei, it. cum dat. perſ. ſimul, it. cum perſ. et dat. et acc. it. abſolute aliter ve, id que ſenſu aut amico, aut inimico, pro viciſſim ponere Xen. Mem. S., ſed pro opponere Luc. Thuc. cum Abr. Dl. it. ad Ae. T. 1. Rs. O. V. 8. Di. et Dem., it. pro ſeſe opponere, adverſari, repugnare ſine Ind. ap. Rs. ad Polb. p. 224. i. III) *ἀνταίρειν*, praeter Suid. ſine *χρήσει* 1, 219. m., quoque abſolute, per ellipſin variam, ap. L. Boſ. p. 365. m. bis „*οὐκ ἀντῆρεν* — ſc. *χεῖρας*, *non* ſuſtulit *manus*" it. Ind. Dem. „repugnare, — *ἀντήρατε* — ſcil. *τὰ ὅπλα* — it. *πρὸς ἣν οὐδ' ἀντᾶραι δυνάμεθα*, ſc. *τὰς χεῖρας*, *ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς*" ut Di. H. S. T. 1. 378, 12. *πρὸς οὓς οὐδὲ ἀντᾶραι δυνήσονται*, *contra* quos *ne* vultum *quidem* poſſint *attollere*, ubi L. Boſ. l. l. videtur potius ſupplere *χεῖρας*, cuius cum diſerto hoc ſubſt. locis add. Bud. C. 1021, 19. „*οὐκ ἀντ. χειρ.* non *reſiſtunt*" fere ut P. hic, it. hunc ap. Ioſ. 2, 429. m. *μηδὲ χεῖρας ἀνταίροντας — κατέσφαξαν*, non *repugnantes*, tum ap. Thuc. 184, 25. *εἰ ἄνδρας διέφθειρεν*, *οὔτε χεῖρας ἀνταιρομένους*, *οὔτε πολεμίους*, qui *nec* arma *contra* Peloponneſios *tuliſſent*, cum N. et Ind. Luc. tum IV) *ἀντιτείνειν* de perſ. abſolute ib. et Xen. Z. Pol., ſed varie, cum dat. rei, it. cum praep. Poſſ. C. et Fa. Ae., ſed cum acc. rei ſimul ap. Plut. Hs. 18, 3. *δεῖ τοὺς πατέρας — τοτὲ μὲν ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν παίδων ἀφιέναι καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας*, *τοτὲ δ' αὖ πάλιν ἀντιτεῖναι*, *adſtringere*, ſed Ind. *adducere*, ſed de re, abſolute, ej. Krg., denique V) frequentiſſimum *ἀνατείνειν*, tum tropice, cum acc. perſ. et adv. Plut. Krg. cum Gs. Chr. *ἀνατείνας πάντας οὕτως* „*quum* omnes *excitaſſet*, i. attentos feciſſet" it. cum acc. rei, ſine Vs., Tim. L. p. 22. *ἀν. τὴν ψυχὴν*, ſed cum praep. ſimul Abr. Dl. A. p. 360. m. *τὴν ψυχ. ἀν. πρὸς τὸν δεσπότην*, tum phyſice, per ellipſin eandem illam ad Nr. 3. ap. L. Bos. l. l. ſine Vs. e Luc. 2, 556. l. 16. *ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν*, *ἤθελεν ὀμνύειν*, extenſa *in* caelum *manu*, ſed cum acc. rei, ut inſtrumenti, diſerte, *τὴν βακτηρίαν*, ap. Ael. V. h. cum N., hoſtiliter, ſed amice ap. Xen. *Ἀνβ.* „*τὴν χεῖρα*, i. q. *χειροτονεῖν*, ſublata manu adprobare aliquid, ſuffragio ſuo comprobare" ap. Z. Ind. ex 3, 2, 33. ſed ej. Cyr. 6, 1, 3. *ἀνατείνας τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν*, *ἀπώμοσεν* λ. Th. V. 1. p. 341. m. ſublatis *ad* coelum *manibus*, ſine Ind. ubi modo (ex huc pertinentibus) „*τὰς δεξιὰς*, *tollere* dextras 4, 2, 17." *προστάξας λέγειν*, *εἰ φίλοι εἰσὶν*, *ὡς τάχιστα ὑπαντᾶν*, *τὰς δεξ. ἀνατείναντας*, Th. p. 214. e. ſtatim *elatis* in *ſublime* dextris *occurrerent*, ſed §. ſq. *elatis* in *altum* dextris *occurrant*, cum o p. *δεξιοῦσθε αὐτοὺς* λ. *dextris* eos — *excipite*, §. 19. *παρῆσαν*, *τὰς δεξ.*, *ὥσπερ εἴρητο*, *προτείνοντες*. *οἱ δὲ Μῆδοι — ἀντεδεξιοῦντο — αὐτοὺς*, Th. p. ſq. e. adeſſe, *dextras*, uti *denunciatum* fuerat, *protendere*. Medi — *viciſſim* porrectis *dextris* eos *excipere*, quae et Stp. Th. v. *ἀν.* i. comparat, addens contra Z. Vs. „eſſe autem *τὰς δεξ. ἀν.* ſ. *προτ.* eorum, qui volunt *δεξιοῦσθαι* —. Hic igitur *ἀν. τὰς δεξ.* rectius *porrigere manus* vertemus quam *attollere* ma-

καὶ τοὺς νεὼς φρουρεῖν [u], *ἑτοίμως τὲ ἔχειν, πρότερον ἀνα-*

tenderent in coelum, templa
15. que cuſtodirent, parati

u) Hoc comma rectius in Bs. 1. al., quam punctum A. al. et colon Stp. rel. v. N.

nus“ cf. ſine Ind. Zoſ. 4, 20, 7. *τὰς χειρ. ἀνατείναντες, ἱκετεύειν* λ. erectis *manibus*, Poſſ. C. it. Poll. 1, 25. *ἀν. τὰς χειρ.* de precantibus ad deum, ſed 1, 168. de iis, qui ſe dedunt victos, *manus extenderunt*, tum 4, 172. pro *ἀντιθεῖναι* legunt *ἀντιτεῖναι*, porro 6, 118. inter verba *repugnandi* eſt quoque *ἀντιτείνω*, denique 9, 155. *ἀνατείνεσθαι*, *minari*, cum N. 41., quo de med., tacentibus lib. de V. med., cf. Thom. M. Hſy. Suid. Caſ. ad Ath. 2, 285., Per. ad Ael. V. h. 13, 40. N. 5. Bud. C. Ind. Dem. Polb. cum Rsk. (et hunc in An. ad Gr. A. V. 1.) et Diod. S. ex 1, 664. l. 17. *τοῖς θεοῖς ἀνατείναντες τὰς χειρ., ηὐχαρίστουν*, ſublatis *manibus*, at p. 641. l. 98. *ἀνετείνετο — τῷ Θηραμένει τὰς μεγίστας ἀπειλὰς*, λ. graviſſimas *minas* Therameni *intendit*, cum N. „ſuccenſentium eſt, cum manus et baculum intentant“ cf. Cup. Obſ. p. 88. e. cum Palm. Ex. p. 264. i. „*contra* tendere *manus* non eſt ferire, ſed pugno, verſus adverſarii faciem extenſo, plagas minari. — *intendere manus* — non eſt ferire, ſed manu protenſa in os deſpectui habere aliquem.“ Denique ap. Ael. V. h. 12, 22. e. *εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς χειρ. τείνας*, palmas *ad* caelum *tendens*, Luc. 3, 131. l. 83. *τὴν χεῖρα προτείνων πόῤῥωθεν ἔτι προσιόντι* λ. protendens *manum* e *longinquo* adhuc *accedenti*, ſed l. 92. *τὰς χειρ. ὀρέγοντα εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεοὺς*, manus *caelo* tendentem, *teſtantem* que *deos*, cum N. 91. „uti in indignatione fieri amat, ubi vis atque iniuria plus, quam ius et aequum valent — Dion. H. — *τὰς χειρ. ἄραντες εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀνέκραγον*, λ. ſublatis *in* caelum *manibus*“ Huncque ſenſum poſtr. refert Bg. manifeſto, ſecutus, ſine N. aliqua (et Leisn. in Vs. eius niſi per lineam e ceruſſa ſtringente formulam Lat.) hauddubie lectionem illam Sb. ultimam *ἀνατεῖναι*, quod v. vidimus in allatis ante ap. Xen. non modo cum *τὰς χειρ.* (articulum habente ſine diſcrimine,) ſed quoque cum illis *εἰς τὸν οὐρανὸν*, a Bg. expletis ad ſenſum, et notionem definiendam in formula ſane *πολυσήμῳ*, ut *aliqui* civium (pro quo Bg. e P. libere, cf. 6, 4, 4., ex eodem et omittens primum *καὶ*, ſumtum pro *τὲ*, ſequente altero *καὶ*, quod cum illo etiam per *τὲ* reddit, cf. 6, 5, 12. — cum primum valere poſſit quoque pro *etiam* ſ. etiam adeo, — ſeverior ad pr. *ὡς*;) motu iſto manuum divinum numen teſtantes et implorantes eius auxilium vindictam que terrere voluerint raptores atque ſpoliatores. Quae notio et conveniat cum pr. pictura in *ὄψις πολιτ. δίχα μάχης καὶ ἄνευ ὅπλων*. Quanquam in eandem commoda quoque fuerit notio formulae eiusdem illa, qua valet pro *manus* e *longinquo* extendere ſ. *contra* tendere *manus* minandi *ergo*, quoniam hoc ipſum ſine armis et vera pugna fiebat. Quodcunque placeat: ut ad Polluc. vidimus correctionem in *ἀντιτεῖναι* pro *ἀντιθεῖναι*, ſic h. l. videtur fieri debere in lect. Ms. Ba., ubi lapſus inciderit in una littera, cf. Alb. Gl. N. T. Ind *τ* et *θ*., ſed in eadem Ms. lect. latere illud Sb. *ἀνατεῖναι*, confuſis inſuper *α* et *τι*, quoniam Ms. illud v. et Sb. alterum *ἀντιτεῖναι* non occurrebat, ſaltem per allata et reperta, cum acc. *χειρ.*, qui contra viſus ſupra cum *ἀνατεῖναι*, ut tamen per ſe ad analog. procedant *ἀντιτεῖναι χειρ.* it. *ἀντιθεῖναι χειρ.*, pro *op-*

ρεθέντας πρὸ τῶν βωμῶν πε- que eſſent prius occiſi ante

ponere manus, (cf. G. Th.) ad reſiſtendum et repellendum et impediendum; quo et ſpectat P. libera formula, referens aeque pr. ἀντὶ, ac ἀνὰ, quae in compoſitione habet quoque vim pr. Lat. *in*, notione hoſtili, tacentibus quidem Z. ad Vig. p. 559. et Fi. ad Well. p. 366., at ipſo Vig. ſumente p. 558: „ἀνὰ τὸν ποταμὸν, *per* adverſum *flumen*" h. e. contra et L. Ern., „praeter ἀνὰ — *ſuper*, in, *cum*; (etiam) ἀνατείνω — 2) *intento*, v. c. manus, gladium." Ita in amica formula ἀνατ. χειρ., ap. Xen. ſupra, etiam valebit Lat. *in*, ſimiliter uſurpata, ut Lat. *adverſus*, it. in illa ap. Poll. de victis, pro liberis *protendere*, extendere, *porrigere*, quae explicandi cauſa ſubiecit et G. Th. v. *intendo*, non repetens in v. *intento* „vehementer ſ. ſaepius intendere, (reſpiciens magis ad notionem frequent., ſed 399, 69.) *erigere* — *manum*, de iis, qui pugnae parati ſunt." Caeterum a Bc. numerus 5. novae potius locari debuit ad ὥς τινας, quanquam et hic per ſe non neceſſarius, cum de more Noſtri priori enunciationi annectantur aliae per ὡς cum inf., a quo caeterae male divelluntur, per punctum et colon poſt φρουρ. In quo v. P. deſerit Bg., non item Stp. Th., per analog. cum πεὸς v.

ἑτοίμως) Cum copula alia, cf. 6, 4, 5., P. formulam liberius vertit, ſed Sch. „paratum eſſe" ſine Vs. prolatam a Stp. Th. non e T. N. (ubi v. Lexx. cum Kypk. T. 2.) ſed ex uno Dem. cuius Ind. add. 281, 15. et ſyn., per Lat. rationem ex adi. cum v. ſubſt., cum inf. etiam, ἑτοίμων ὄντων 331, 17. quae et ap. Ael. V. h. ſimul, cf. Sb. Ind. Sic et P. longior in additis ad τῶν βωμ., et contractior in ἀναιρ. cum πεσ., (per analog. it. cum βωμ.) ubi Sch. cum Bg., praeter ineptum tempus Lat. „cecidiſſe *ante* aras *occiſos*," ſed Stp. Th. 3, 310. G. „quoniam interfecti cadere ſolent, ut Herodi. l. 7. ἀν. — πεσ. ideo ſaepe, ſicut et *cadere*, accipitur pro interfici" cf. 1, 11, 5. p. 432. et G. Th. 672, 52. „cadit *hoſtia* ante *aras* Virg. i. occiditur" cui add. (per analog. it. cum βωμ.) Ovid. Art. 1, 319. et ej. Ib. v. 588. *ſi* — ictus *ab* orbe *cadas*, it. Faſt. 6, 601. *ipſe* ſub *Eſquiliis* — caeſus *concidit* in — *humo*, ſed Virg. Cir. v. 366. cum *caeſa* pio *cecidiſſet* victima *ferro*, iterum quaerendo dum reperi modo, ap. Fi. Pal. ὁπότε δέ τις πληγεὶς πέσοι, Vss. ed. Fi. Velar. p. 30. m. ubi *quis* ictus *interciderit*, Toll. p. 64. e. *quorum* ſi *ictus* aliquis *cecidiſſet*, ſed Phaſ. p. 114. i. quotiescunque — *quiſpiam* vulneratus *caderet*, tum ap. Hom. Ἰλ. ϛ, 243. εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο Θνήσκοντες πίπτωσι, morientes *cadent*, quod reſpicit Hſy., productus ſupra ad 1, 11, 5., ubi allatis add. v. πιπτ., pro mori, univerſe, Gat. Adv. et ad Ant., tum pro cadere in pugna, abſolute Xen. Ἀνβ., porro pro cadere, inter fugiendum in bello, ſine Ind. ej. Cyr. 1, 4, 23., ſed ej. Ageſ. cum pr. ἐν τῷ ποταμῷ, pro εἰς τὸν ποτ. ut ap. Hom. Ἰλ. ψ, 216., tum in varia ib. Ind. v. πεσ. it. Phoc. et Theogn. Caſſ. Soph. Ai. Eur. Barn. L. N. T. cum N. Schw. Herdt. Ael. V. h. Diod. S. Fa. Ae. Luc. Long. Mor. Fi. The. Rs. O. V. 4. Polb. cum eodem de pecunia, pro redire ex rel. Abr. ad Ae. utr. ubi T. 1. add. p. 249. m., ſed ej. L. Ar. cum κεῖσθαι ſimul, tum ej. Dl. Th. pro ſe deiicere, cui add. Mus. v. πεσ. ἀπὸ — πύργου, it. pro infelicem fieri Dem. cum Kypk. T. 2., it. εἰς δάκρυα Koen. ad Greg., ſed ſenſu act. pro ſpargere, coniicere, σπέρματα Fi. Plat. Polit. Vig. et Barn. Eur. tum de rebus, vario ſenſu, de ſtellis, occidere, ἐς πόντον Hsd., de vento, irruere, ib., ut ap. Hom., de ave, delabi, ἐξ οὐρανοῦ Lyc., de fulmine D'Orv. Ch., tum ſenſu ruſtico Geop., pro opponi, admoveri,

σεῖν, ἢ σκῦλα [x] τῶν πατρίδων ἰδεῖν [y]. ἐντεῦθεν δὴ καὶ μάλιστα κατά τε [z] πόλεις καὶ κατὰ ἔθνη διοίδαινον τῶν ὀχ-

aras cadere, quam ſpolia pa-
16. triae videre.) Tunc demum quam maxime per urbes et provincias intumue-

x) σκύλα hoc accentu Ms. Ba. v. N. y) Comma in Bs. 1. et Lu., ſed colon in Pat. y) Ms. Ba. κατὰ ἔθνη κατὰ πολ. v. N.

applicari, denique ſine Ind. V. Eur. Hipp. pro fruſtra eſſe ſ. abire 168. 1. B., ſed pro evenire, fieri, accidere, ib. 241. 2. e. ſq. et in rem crit. ej. Diatr. p. 119. e. cum ej. Phoeniſſ.

σκῦλα πατρ.) Lego θεων πατριων. Id enim etiam contextus requirit. Ita loquitur noſter 8, 7, 4. θεων πατριων αγαλματα. *Gedik.* non aſſentior Ill. Gedikio, non enim video cur ornamenta templorum ablata, utpote δημόσια τῆς πόλεως χρήματα, dici non poſſint σκῦλα τῶν πατρίδων. *Stroth.*

Contra Gedik. per litteras addidit. „Video defendi poſſe πατριδων, ſed tamen durum mihi videtur. Debuiſſet potius dici πατριδος. Iam vero correctio mea θεων πατριων, unde vulgata lectio facillime potuit enaſci, multo magis ad contextum accommodata eſt. Attamen non nego, ferri poſſe πατριδων" Et hoc cum libris omnibus ſervat Bg. e P., mutato libere numero, cum et Lat. habeant plur., v. G. Th., hic adhibitum proprie, quia ſermo eſt de pluribus urbibus, ut aliquoties dixi, atque adeo de his ipſis urbibus, ſenſu que arctiori, non illo ampliori de tota regione, et pro πόλις πατρῴα ap. Eur. Iph. in Taur. v. 453. cf. ad Ioſ. 1, 524. ſ. 3. m. L. N. T. cum Kypk. T. 1., *ſcribente* Noſtro de ſuo, cum repererim neutrum copulatum, nec vulg., nec *illud* Gedik., ſed ſignante Leisn. in m. Ox. „plural. pag. 244. (in Ox. e Noſtro 7, 6. 7.) Xen. Mem. 2, 1, 33." ſine Ind., ut ap. Dem. 242, 4. 247, 5. 256, ult. 324, 20. 22. 327, 9. 344, 16. et per locum memorabilem πόλεις ὅλας, τὰς ἑαυτῶν πατρίδας, 472, 15. cf. Fa. Ae. ſed ſimul in ſing. Luc. Ae. ep. S. H. Ev., ubi et de ellipſi huius ſubſt., cum L. Boſ., ubi et de alia ſubſt. γῆ in π. pro adi., quo de v. Rs. O. V. 6. V. Eur. Diatr., Ammon. Hſy. et Hom., ſed in ſolum, ſing. ib. Ind. in N. Call. Soph. Ai. Luc. Mus. Theogn. Thuc. Ioſ. Fi. The. 28, 1. Rs. O. V. 4. L. N. T. et Suic., tum pro civibus D'Orv. Ch. Sed Stp. Th. modo tenet σκῦλον et τὸ σκύλος, his accentibus, at L. Ern. tantum „σκῦλον ſ. σκύλον" quem utr. reperi, etiam in eodem libro, cf. Hſy. 2, 1223. i. N. 2. m. N. 11. Suid. 2, 279. m. 3, 340. i. Thom. M. p. 743. i. L. N. T. cum Tittm. de veſt. Gn. Call. Lyc. Diod. S. 1, 256. l. 39. et pro pelle animalis D'Arn. L. Gr., ſed in Bg. ap. G. Th. σκύλον, contra quem Well. Gr. ed. Noviſſ. p. 289. e. ſuper „υ, ante conſonantes in antepenultima productum, — ante λ, σκυλάω, συλάω, a σκῦλον et σῦλον" cf. in alia σκύλα Hmſt. ad Ar. Plut. Denique ex analog. ib. cum adiunctis.

ἐντεῦθεν) Ms. res duplex eſt, tum remotum τὲ, ſequente καὶ per intervallum, cf. 7, 2, 9. tum alius ordo in duobus ſubſt., cf. 5, 7, 9. e., ductus fortaſſis ex 4, 10, 6. κατὰ τὰ ἔθ. καὶ κατὰ τὰ συς. (quocum variatur hic ſine artic.) et 8, 7, 13. e. κατά τε ἔθ. καὶ κατὰ πόλεις, vim ille referens manifeſtam, et inductus contra rel. Mss. et P., cum vulg. habeat

λων αἱ ψυχαί [a]. ἀπηχθέσκοντο | runt populorum animi: 17. aegre que ferebant et

a) Colon in Pat. cum Ms. Bg.

quoque auctoritatem veterem, cf. ſine Ind. Dem. 117, 27. ἵνα μὴ μόνον κατὰ πόλεις, ἀλλὰ καὶ κατ' ἔθνη δουλεύωσιν, 756, 12. 1464, 24., at Di, H. S. T. 2. 138, 39. κατ' ἔθνη καὶ κατὰ πολ. διαιροῦντες, it. 139, 29., dum Bg. e P. hic in praep., non item in ἔθν. nec in pr., ubi ad ἐντ. aliter, quam 2, 10, 13. (de tempore capiens, ut ἔνθα, cum tamen aeque procedat iterum de cauſa,) ſed ad δή, tanquam poſt parentheſin, et in notione temporis ſ. ordinis et conſecutionis, cf. 1, 11, 10. e. p. 448. et 5, 6, 22. et diſerte Stp. Th. 1, 963. e. „δή, pro *demum*, — Xen. ἐνταῦθα δή, tum *demum*" cum et hic valeat notio illativa P., qui omiſit καὶ ad μαλ., ubi Bg. iterum, ut §. 14. Caeterum deinde quaerens per occaſionem in uno Xen. 'Ανβ. deprehendi haec, primo Noſtri ἐντεῦθεν δή 2, 2, 7. Ind. ſub „hinc, ab eo loco" ſed Th. V. 2. p. 85. ſ. 4. *inde*, tum ſolum ἐντεῦθεν, de loco, 1, 2, 7. 10. bis. 11. 13. 19. bis. 20. ſq. 1, 4, 1. ter., 4, 6, 10. ſq. 1, 5, 1. 1, 6, 1. 1, 7, 1. 14. 2, 4, 13. 27. ſq. 3, 4, 10. 13. 44. 4, 4, 3. 7. 15. 4, 5, 2. 7. 4, 6, 5. 4, 7, 8. 15. 19. 4, 8, 1. 22., porro idem de tempore ſeu cauſa 3, 1, 31. 5, 4, 3. 26. 5, 6, 35. 6, 4, 15. 6, 5, 22. 6, 6, 1. 7, 5, 6. 11. (pro quo §. 9. ἐκ τούτου) 7, 7, 49. 53. at κἀντεῦθεν 4, 8, 23. tum ἐνταῦθα δή 1, 7, 10. 1, 10, 1. 4, 7, 4. 5, 1, 14. 5, 8, 6. 6, 1. 30. e. 7, 8, 16. dein ἔνθα δή 1, 8, 2. 2, 1, 10. 3, 4, 19. 3, 5, 1. 4, 1, 8. 4, 5, 4. 6. 18. 24. 4, 8, 4. 7. 5, 15. 7, 6, 9. bis, ſed ἔνθα δέ, 4, 3, 7. praeterea que ap. Eutr. Met. 2, 4, 1. ἐντεῦθεν δή, *iam*. Sed diſcedit idem ab illo per tempus ad διοιδ., ut quoque Sch. „*intumeſcebant* ſc. indignatione et dolore" ut Stp. Th. 2, 1201. i. „*intum*. — Quum vero *animus* alicuius οἰδαίνειν dr., accipitur pro turgeſcere ira" dein hinc e P., dum reperi modo haec, noſtrum v. per Indd. nullibi, ſed affinia I) διοιδέω, tropice ap. Di. H. S. T. I. ἡ πόλις ὅλη διοιδοῦσα, ſine Vs., ſed phyſice Diod. S. 1, 126. l. 31. Geop. Luc., ubi Gs. per ſimpl. *tum*. cf. Hſ. 1, 1013. m. Suid. 1, 606. i. — II) ἀνοιδέω trop. ap. Herdt. 529, 73. θυμὸς — ἀνοιδέει, animus *exacerbatur*, ſed phyſ. Ae. ep. S. — III) οἰδέω trop., de re ſ. perſ., Ind. Sb. Long. Mor. Plut. Krg. cum Gs. Chr., ſed cum acc. ellipt. Di. H. l. l. οἰδῶν τὴν ψυχὴν καὶ ζέων τὰ σπλάγχνα διὰ τὸν ἔρωτα τῆς παιδός, *Appius*, animo *tumens*, tum phyſ. Geop. et Luc. denique IV) οἰδαίνειν phyſ. ap. Orph., ſed act. pro tumidum reddere, inflare, ap. Hom., ubi et 'Ιλ. ι, 642. καὶ οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, mihi *tumet* cor *ira*, cf. N. e Cic. Vs. cum Stp. Th. et Di. H. S. T. 2. Lex. Apoll. Hſ. 2, 721. e. ſq. οἰδαίνεσθαι, θυμοῦσθαι, it. 1585. e. non coll. Suid. 2, 752. e. 661. e., ſed in rem crit. et Var. L. οἰδεόντων et οἰδαινόντων τῶν πραγμάτων Herdt. 261, 63., habens praeterea adhuc in adverſariis ad noſtr. v. notatum „Trill. Obſ. Crit. p. 4., ut Lat. *tumere*, i. iraſci, indignari" ſed e G. Th. „*tumeo*, οἰδέω, ἐξοιδέω, (quod Gr. poſtr. et habet in „*extumeo*, — ita *ira* extumuit, *ita* exarſit *furore*") — 2) de commotionibus animi vehementioribus, ira praeſertim et ſuperbia, — Cic. *inflatus* et *tumens* animus *in vitio eſt*. Sapientis *autem* animus — *nunquam* turgeſcit, *nunquam* tumet, — *corda* tument *rabie*, Virg. Ae. 6, 49. — *turgeo*, οἰδαίνω, οἰδίσκομαι, — turgere *alicui*, i. iraſci in aliquem et commoveri, — *turgeſco*, ἐξογκοῦμαι, (cum pr. loco Cic. et ej. ex Hom.

τε καὶ οἱ ϛρατιῶται τοῖς πραττομένοις [b], ὀνειδιζόντων αὐτοῖς ἐπιφθόνως συγγενῶν	milites ea facta, exprobrantibus invidioſe conſanguineis

b) In Ms. Ba. colon.

Cor que *meum* penitus *turgeſcit* triſtibus *iris*, — *intumeſco*, ἐξογκέομαι, — intumeſcere *alicui*, pro iraſci, ab eo, quod *bilis* putabatur *intumeſcere*" ut Noſter dederit ſua per analog., ſed Schell. L. recte tropum reſolvat per Vern. „*aufgebracht*, *ſchwierig ſeyn*" et in Gr. noſtro redundet praep., ut illae in his praeterea repertis, (non autem Stp. Th. ἐξοιδίσκω et ἐκοιδίσκω,) — V) ἐκοιδέω, modo ap. Foeſ., phyſice, ſed VI) ἐξοιδέω, eadem notione, de re, ap. Geop. cum pr. πρὸς, *extuberare*, ſed abſolute ap. Luc. *tum.* et *intum.*, quo poſtr. Lat. redditur Ind. Polb., ubi 2, 26. e. et p. ſq. i. tropice, de perſ., ut Ind. Sb. e Xiph. „ἐξοιδοῦσιν ὑπὸ θυμοῦ, *extumeſc.* (Vs. „ira *turgeſcunt* et *tument*" ſed ex eodem in rem crit.) ἐξοιδήσῃ pro ἐξιδίσῃ" ob quod adiunctum in primo Xiph. loco, ut et illud ſyn. ſupra ap. Hom. χόλῳ, recte Bg. per privum Lat., qui et in variato τῶν ὀχλ. pro §. 14. τοὺς δήμους ſeverior, quam §. 11., ſenſus ut ſit h. l. commoti ſunt ad iram et ſimul defectionem.

ἀπηχ. τε) Forte δέ. *Reisk.* qui tentat tum contra uſum Noſtri, transeuntis ad alia per vulg. copulam alias quoque, cf. 4, 13, 3. 5. tum contra libros et ipſum P., oblique ſ. per ſyn. ſervantem vulg., prae quo ſeverior Bg. etiam in rel., praeſertim ſervatis τοῖς πραττ., quae per analog. iunguntur cum v. ἀπ., ubi Bg. formulam (pro *indignabantur* — *iis factis*) aliunde tenet Stp. Th. 1, 578. D. m. cf. Zoſ. 6, 9, 3. ἀπαρεσθεὶς τῷ γενομένῳ, *moleſte* rem *ferens.* Sed in ſq. membro opprimit Bg. e P. dat. pron. αὐτ., ob Lat. abl. conſq. eiusdem finitionis, cf. 5, 4, 5. 4, 10, 6. 2, 11, 18. e., addens tamen adeo in ſimili cauſa 1, 6, 5. e., unde reſtituetur olim, quamquam mox recurrens e vetuſta ſimplicitate, dum Noſter copulat συγ. κ. οἰκ. cum Plut. Krg. §. 187. et §. 2. (Romae incolas aut Italos iterum innuens, et in σ. arctius quid, et neceſſitudinem ſanguinis, gentis ac nationis, ſed latius quid et coniunctionem terrae imperii que in οἰκ., pro hoc uno priorum §. §. 1. 3. 10. variando per copiam hic ſyn.) cf. ſine Ind. Dem. 761, 17. 722, 6., ſed de ſuo cum v. ὀνειδ. tum adv. ἐπ., repertum mihi tantum ap. Thuc., cf. Ind., etiam in Schol., ſed ſine Ind. ap. Xen. Cyr. ex indicio quidem Stp. Th. 3, 3, 10. et 8, 2, 28. (ut contrarium ap. Dem. ἀνεπίφθονον 107, 23.) it. ap. G. Th. in Bg. e P., „odioſe et inviſe" i. ad conflandum ipſis apud cives reliquos odium et infamiam, tum maxime cum ſq. ὡς et particip. gen. conſq., me tenente modo haec, e Fa. Ae. 143, 1. τοῦ δὲ καλάμου ὀνειδιζομένου ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνάτου καὶ ῥᾳδίως ὑποκλινομένου πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, poſt gen. conſq. adeo et poſt paſſ., quo de v. ap. Thuc. et Diod. S., ſed de act., cum alio adv. ap. Suid., ſed ſimul cum pr. περὶ Polb. 2, 729. i., cum coniunct. εἰ Fa. Ae., ſed cum ὅτι Ael. V. h. et cum ſyn. ὡς et finito tempore Xen. M. S., porro cum acc. rei, etiam ſimul cum dat. perſ., Eur. V. Phoen., Soph. Ai., Hsd. Herdt. Ae. ep. S. Iſ. P. Mor. p. 77. m. Di. H. S. T. 2. Rs. O. V. 4. 6. 8. And. et Din. Dem. cui add. 141, 20., ſed ſq. inf. 1349, 2., ut in varia Hom. Luc. Poſſ. Call. et Sy. it. Plut. Hs., ubi et cum acc. perſ., quo de dubitatum a Sb. Ind., non

τέ [c] καὶ οἰκείων, ὡς δὴ δι' αὐτοὺς ταῦτα πράττοντος τοῦ Μαξιμίνου.

et domeſticis, quaſi videlicet propter ipſos ea faceret Maximinus.

Αἰτίαι μὲν δὴ τοιαῦται [d], οὔ τι γὲ [e] ἄλογοι εἰς μῖσος καὶ ἀπόστασιν τοὺς ὄχλους [f] πα-

Cauſae ſcilicet tales minime improbabiles ad odium et defectionem populos incita-

c) In Ms. Ba. τε abeſt. *Mart.* v. N. d) δὴ αὖται Ms. Ba. ſed Excpt. Ms. Ve. „αὖται" v. N. e) Ms. Ba. οὔ τοι γε ἄλογοι, εἰς λ., ſed in vulg. varie edd., ut 3, 13, 14., ſed Ox. 1. οὔτι γὲ et Pat. οὔ τι γε proxime ad noſtram rationem, v. N., tum comma ſolum poſt ἀλ. quoque in A. al., ſed poſt τοια. ſimul in Bs. 2. L. al., at nullum utrinque in Stp. rel. f) Ms. Ba. τοὺς πάντας παρωξ., ſed Excpt. Ms. Vi. „ὄχλους — πάντας" v. N.

item a Kypk. 1, 139. cum L. N. T., verſante Bg. ſeverius, quam P., etiam in ſervato δὴ, ſecus atque alias, cf. 6, 6, 7. Sed Ms. τὲ omiſſum ante vicinum καὶ, cf. 7, 2, 14., etiam a Bg. e P.

δι' αὐτ.) Nimirum propter inſatiabilem pecuniarum cupiditatem, qua tenebantur. Nam ſupra (§. 6.) Herodianus dixit, Maximinum ſuae rapacitati aſſiduas erga militem largitiones obtendiſſe. *Steph.* Zonar. (p. 469. A. e.) *αἰτιωμένων οὖν ξυμπάντων τοὺς στρατιώτας, τοὺς αὐτὸν βασιλεύσαντας κ. λ.* *cum* omnes *incuſarent* eos *milites*, qui *illum* imperatorem *feciſſent*, res ad ſeditionem ſpectare coepit. *Boecl.*

αἰτίαι — ἄλογοι) Pol. *huiusmodi* (huiuſcemodi *igitur*) cauſae *minime* profecto *leves*. Quid ſi reddas, *cauſae huiusmodi* minime *temerariae*, vel *cauſae huiusmodi* eae *quae* iuſtae. *Leisn.*

Varians Noſter per ordinem cum 7, 1, 25. τοι. μ. δ. τινες αἰτίαι (ubi in μ. δ. Bg. et P. ſimiliter, it. in τοι.) copulat adi. cum Diod. S. 1, 49. l. 48. ἥ τε τῆς περὶ τὸ ὕδωρ γλυκύτητος αἰτία παντελῶς ἄλογος, *quod* dulcedinem *aquae* cauſantur, *abſurdum*, ſed de ſuo οὐ λ. ubi Sb. Ind. „*haud* ſane *abſ.*" hoc compendio innuens vel *abſonae* vel illud ad Diod. *abſurdae*, ſed Bg. ut 3, 13, 14., ſed P. hic aliter etiam, quam 2, 10, 12. e., adiuncto adv. affirmandi, forſan ſic exprimens particulam γὲ, quoniam alii quoque οὔ τι per *minime* reddunt ut Bg. 7, 1, 21. e. unde non certo fecerit cum Ms. Ba., qui tribus locis laud. ſuum τοὶ iam proferebat, oſtendens idem ad pr. tum vitium Ms. Ve., ortum vel e pravo ſpiritu, ut ſaepe, vel ex abſentia in Codd. accentuum, pro αὗται, cf. 1, 7, 7., tum in ſua quidem lect. vel gloſſam, cf. 1, 13, 12. ubi pro τοιούτῳ etiam dedit τούτῳ, it. contra 3, 12, 26., vel elapſam ſyllabam τοι ob pr. In analogiam autem nil tenui, quam e G. Th. in Bg. („Celſ. rationes *improbabiles*," (ſed cum Gr. n.) *abſurdus*, — cognitu *non abſurda*" i. probabiles, veroſimiles, idoneae, iuſtae, graves, εὔλογοι, per variationem e duabus negat. cf. 3, 5, 6. 3, 8, 6. e. εὐλόγους ἔχειν αἰτίας,) nec in παρ. cum adiunctis, ubi Bg. deſerit P. et ſe 3, 10, 16., ſed non variat Noſter in τοὺς ὄχλ. cum pr. cap. §. 16., quam ſimplicitatem atque repetitionem non ferens Gloſſator Mss., ſubſtituit pro ſubſt. aliquod adi. ſyn., quod οἱ πολλοί, ſyn. illi ſine artic. πολλοὶ, pro multitudine et plebe, qua de hic ſermo, notum eſt, cf. 4, 2, 15. e., ubi in Ms. aliud ſyn., repugnante hic cum tertio Ms. etiam P., vim que librarii prodente re ipſa.

ῥῶξυνον [g]· καὶ πάντες μὲν εὔχοντο, καὶ θεοὺς τοὺς ἀδικουμένους ἐπεκάλουν [h], ἄρξασθαι δὲ οὐδεὶς ἐτόλμα [i]. ἔστε,

bant: ac omnes quidem precabantur et laeſa numina invocabant; incipere autem nemo audebat: donec, cum

2.

g) Hoc colon in Ms. Ba., ed. Stp. rel. pro puncto aut commate al. h) Colon iterum in Ms Ba., ut punctum in A. al. i) Ms. Ba. ἐτόλμα, ἐς τε 2. quorum comma quidem et in ed. Bs. 1. al., ſed altera vox ſine accentu nondum in ſuperioribus, at diviſa quoque alibi, cf. 6, 5, 22.

καὶ πάντες) Liberrimus deinceps P., omiſit et adi. παντ., cf. 7, 2, 8. deſertus ad ſq. εὐχ., quod Bg. retulit ad ſq. θεοὺς, ſupplens veluti dat. perſ. θεοῖς, ſed faciens cum illo ad θε. τ. ἀδ., quod ſic de deo reperi ap. Suid. 1, 54. i. ἀδικεῖν, τὸ βλάπτειν ἑκόντα. Τὸ δὲ μὴ ἀδικεῖσθαι θεὸν ἔνδοξον, καὶ ἐναργές. ὑπ' οὐδενὸς γὰρ θεὸς ἀδικηθήσεται, accuſativo. Dicitur de eo, qui prudens et volens alterum laedit. *Quod* autem *deus* laedi *non* poſſit, *clarum et perſpicuum* eſt. *A* nullo *enim* deus *laedetur*, ſine auctore; (cuius et obſervatio non eſt perpetua, cum adiungatur diſerte ap. Phoc. v. 46. ὅστις ἑκὼν ἀδικεῖ, κακὸς ἀνήρ, qui *volens male agit*, malus *vir*) tum Xen. Ἀνβ. 1, 4, 9. ἰχθύων —, οὓς οἱ Σύροι θεοὺς ἐνόμιζον, καὶ ἀδικεῖν οὐκ εἴων, Th. V. 2. p. 29. piſcibus, *quos* Syri *pro diis habebant*, neque *laedi* eos *patiebantur*, ut affine ſubſt. ἀδικία ap. Raph. qui debuit adhibere Poſſ. Call. p. 474. m. „ἀδικεῖν ἀδικίαν περὶ τοὺς θεούς, in *deum* ſcelus *admittere* Plato“ quanquam alibi deſtinguitur, ut in Fa. Ae. 2, 9. οὐ γὰρ δὴ τὸν κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἠσέβησε, cf. in paſſ. hic abſolute Dem. cui add. 79, 4. 158, 5. 248, 6. 252, 11. 257, 16. Poſſ. Sy. Fi. lib. de V. med. et The., ſed Pal. cum acc. τὶ ellipt., ut de re Fa. Ae. 1, 8., tum ap. Diod. S. 1, 701. l. 3. τοὺς ἀσεβηθέντας θεοὺς, *violata* deorum *numina*, it. 2, 225. l. 23. τοὺς ἀσεβουμένους ὑπ' αὐτοῦ (quod adiunctum a Noſtro hic opprimitur) θεοὺς ἐπεκαλοῦντο, deos *impietatis* regiae *in* eo *perpetratae* ultores *implorare*, immo *violatos*, laeſos *ab eo* deos *invocabant*, pro quo med., (cf. 1, 389. l. 26. τὴν θεόν, Lucinam parturientes, *huius* opem *implorant*, (nam et dr. bono ſenſu hoc, cf. 2, 7, 5. m.) Xen. Hell. et Cyr. 7, 1, 35. Rs. O. V. 6.,) Noſter de ſuo uſus act., ubi et Stp. Th. 2, 24. E. m. ſub Lat. Bg. poſt Vs. P. hinc monebat, „ſed in hac ſignif. longe uſitatior eſt vox paſſiva ἐπικαλοῦμαι, — ſignificatione activa“ ut addebat G. m. nec tamen ib. cum ſubſt. θε., ut et Bud. C. modo tenuit per explicat. 136, 46. „θεοκλυτεῖν eſt τὸν θεὸν ἐπικαλεῖσθαι, inclamare deum in diſcrimine“ vel opitulandi, vel vindicandi ulciſcendi que cauſa, cf. de med. ib. in alia, it. L. N. T. Poſſ. Call. D'Orv. Ch. Thom. M. p. 344. Schol. Thuc. e veris numeris 540, 46. Rs. O. V. 7. Iſ. Luc. Di. H. S. T. 1. Diod. S. Fa. Ae., ſed in act. pro invocare ſ. vocare ap. Orph. cum abl. εὐχαῖς, (ubi et poëtic. ἐπικέκλομαι, ut act. ἐπικλῆσαι ap. Muſ.) tum alia notione cum dat. perſ. Rs. O. V. 6. Dem. pro „queri de aliquo, rel.,“ ſed cum acc. rei, pro obiicere ſ. exprobrare etc. Xen. Hell. Thuc. cum Schol. Abr. Dil. Thom. M. et Suid. 1, 792. m. 810. e. denique in varia Ind. Sb. Rs. O. V. 7. Ant.

ἄρξασθαι) Liberrimum P. deſeruit Bg. per enunciationem hanc, ex analog. conflatam, it. in ſq. §., ubi Bg. ipſe liberior, et ad P., ſeverio-

συμπληρουμένης αὐτῷ τριε-τοῦς βασιλείας, ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς προφάσεως [k], (οἷα τυ-	iam plene ei trium annorum fieret imperium, exigua levi que occaſione (quales ſunt

k) In Ms. Ba. pro ( ) tantum commata ſunt. *Mart.* etiam in A. al.

rem in adi. cum ſubſt., recte Sch. adiungit dat. pron. „imperio *trienni* exacto *ipſi*" immo *plene* abſoluto *ab* eo *trium* annorum *imperio*, nobis *da*-er *völlig* zurück *geleget hatte*, ſ. poſt plenum triennium imperii eius, pro ſeveris *completo* ipſi *trienni imperio*, e Lat. forſan, cf. Gs. Th. *compl.* Nr. 3., ſed *explere* 526, 60. ſqq. et *impl.* 1007, 26. ſq., dum Stp. Th. tenet. v. συμπ. ſine ullo exemplo, nec illud med. ap. Bud. C. nec iſta N. T., ubi propiora Luc. 9, 51. et Act. 2, 1, καὶ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν, de quibus, poſt alios, ut Grot. et Pric., e Glaſſ. p. 475., monet L. Krb. de ſenſu Hebr. craſſo et latiori nec ſevero, ut ſit modo pro advenilſe; me reperiente praeterea tantum act. ap. Polb. cum acc. rei ſ. loci ναῦς, ſed tropice paſſ. ap. Diod. S. 1, 4. l. 56. ἐξ ἁπάντων συμπληρουμένης τῆς εὐδαιμονίας, *cum* ex *omnibus* beatitudo *compleatur*, et ſubſt. συμπλήρωσις ap. Long. Mor. Tum in adi. τριετ. de re et cum alio ſubſt. rei χρόνος ap. Diod. S. Zoſ. 2, 41, 1. et Geop., ubi et abſolute ἕως τριετοῦς, ſed de perſ. etiam ap. Call. cum Spanh., ubi et ſyn. τριέτηρος, ut ap. Orph. etiam alia affinia, cf. τριετία L. N. T. et Luc., τριετηρὶς Suid. Ael. V. h. Diod. S. Poſſ. Call. et Barn. Eur. tum Ioſ. 1, 32. ſ. 3. m. δάμαλιν τριετίζουσαν cum Var. L. τριετῆ e gloſſa et τριητῆ e mendo, denique in diſcrimen ineptum ex accentu ap. Ammon. et Poll. 1, 54. cum N. 33. ſq. Caeterum ex h. l. dedi numeros annorum ad init. cap., comparatos ad illos c. 1., pro illis ap. Angl. H. 4, 1088. m. cum N. Heyn. extr.

ἐκ μικρᾶς) *Hoc ſcil. eſt Afrorum ingenium, ut facile et levibus de cauſis res novent. Hinc ipſi Carthaginienſes ap. Liv.* 29, 3. (e.) *fatentur, Afros eſſe gentem, ad omnem auram ſpei mobilem atque infidam. Leisn.*

Repetit Noſter ſua adi., cf. 7, 3, 8., de ſuo iungens cum ſubſt. πρ., per variationem quidem pro uno 3, 8, 6. e. μικρᾶς πρ. δεόμενος, ſed ἐκ πρ. cum Plut. cf. 7, 1, 7. e. in variato ἐπὶ προφάσει, ubi Bg. e P. per omnia, cf. ſyn. ἐπ' οὐδεμιᾶς πρ. ap. Phil. pag. 762. D. e. it. Thuc. 128, 84.

οἷα τυρ. σφ.) quales *ſunt* tyrannidis *lapſus*, i. e. qua ratione tyrannis plerumque labi, corruere et everti ſolet. σφάλμα interdum eſt *clades*, ut ap. Thuc. 8, 32. (524, 97. ἀπρόθυμοι ἦσαν διὰ τὸ πρότερον σφάλμα, *cladem*, in pugna.) Hoc igitur his verbis vult auctor, tyrannidi ſaepe parvas res exitio eſſe. Hiſtorici ſolent merito parvas cauſas annotare, quae magnarum rerum momenta fecere, magnis que mutationibus locum fecere, v. c. Liv. 27, 9. (i.) 25, 18. (non procul ab init. cf. 4, 11, 10. ἀποβ) *Leisn.*

Ego habui σφ. pro errore, errato, praeter Hſy. et Poſſ. Call., e Luc. et Plut. Krg., ſed per indicium Stp. Th. (hinc tacentis) ſine Ind. Xen. Cyr. 8, 5, 7. Th. V. 1. p. 523. i., at pro effectu eius, de calamitate ſ. infortunio in univerſum e Xen. Bach., ſed in bello ib. ex Ag., ubi mox συμφορά, tum hinc e Sb. Ind. „lapſus, *ruinae*" nil vero in his ap. G. Th.,

ϱάννίδος σφάλματα,) πϱῶτοι tyrannidis lapſus) primi ar-

ut Noſter de ſuo dederit iudicium et genus gnomes, ſecutus in colore ac forma ejus, h. e. in pron. iſto cum parentheſi, tum ſolo hic, tum illo cum particula πεϱ infra, maxime auctoritatem Thuc., quod habuerim ex obſervatis et repetita lectione, cf. 313, 99. *οἷα ἐν νυκτεϱινῇ — ἀναχωϱήσει εἰκὸς ἦν ξυμβῆναι, ut* in *nocturno* receptu *contigiſſe* credibile *erat*, 199, 34. 460, 77. 500, 28., ap. quem pro eo uſitatum eſt ſyn. in parentheſi quoque ἃ et ὃ, cf. 249, 97. 256, 70. 398, 5. 403, 96. 453, 91. 481, 87., ut ap. Xen. Hell. 1, 2, 1. 4, 1, 4. 5, 4, 55., ubi et *οἷα δὴ* 6, 4, 26. tum pron., aliud demonſtr. *αὗται* etc. 1, 7, 10. p. 50. i. 4, 5, 14. 7, 4, 30. it. ſyn. *τοιοῦτόν τι, ὡς ἔοικε, φιλοτιμίας ἐστὶ* 4, 1, 16. 5, 4, 4., ſed in ej. Cyr. *τοῦτο* 2, 4, 21., at *τοῦτο γὰϱ* 2, 3, 2. 4, 4, 6. 5, 2, 23. 7, 1, 44. tum *ὃ μάλιστα* 5, 5, 30. it. *οὗ δὴ* 5, 4, 32. et *ἡ δὴ πϱοβάτων εὐδαιμονία* 8, 2, 14. Th. V. 1. p. 485. l. 6. it. *αὕτη γὰϱ* 8, 6, 22. et *τοιαῦτα δ'* 7, 1, 17. porro ej. Ἀνβ. *αὗται δὲ* 2, 4, 13. 1, 5, 13. 4, 7, 8. tum *τοσούτῳ γὰϱ* 1, 8, 13., ſed *οὓς, ᾧ, ὃς* et *ὃν* 2, 1, 6. 2, 3, 6. 4, 8, 25. 6, 6, 17. denique ap. Herdt. *αὕτη δὲ* 86., e. *αὕτη γὰϱ* 109, 19. et *τοῦτο γὰϱ* 321, 74., alia omnia ſuper *οἷος* dantibus Hſy. Suid. L. N. T. Bud. C. Vig. D'Orv. Ch. Poſſ. Call. et Sy., Indd. Sb. Herdt. cui add. 281, 45. 283, 3. 401, 54. 449, 42. Thuc. cum Abr. Dl. Ael. V. h., ubi et 12, 1. p. 711. m., quanquam ſine ſignis parentheſis, *οἷα πολλάκις ἀπηντήκασι, ſicuti* ſaepe *contigit*, Luc. cum 2, 59. N. 36. Rs. O. V. 4, 6. 7. Iſ. 8. And. Dem. Iſ. Ev. cui add. p. 25. l. 7. pro ὃς, it. ej. Mor. P. p. 119. i. Ae. ep. S., ſed et Fi. cum ej. The. Pal. et Plat. Phaed., Xen. Hell. cum add. 2, 4, 25. it. ej. Cyr. 1, 4, 11, 1, 5, 10. 1, 6, 5. 7. ſq. 19. bis, 27. e. et 6, 2, 2. e. it. Mem. S. 1, 2, 15. 3, 11, 1. *Bach.* Pol. cum Gs. Chr. cui add. 7, 30. Polb. Fa. Ae. Epict. Plut. Krg. et *Hs. Diod. S.* Gem. *Pl. Di. H. S.* T. utr. Eutr. Met. Harl. Chr. Po. *Hom.*, etiam in N., cui add. Ἰλ. ή, 208. *οἷός τε*, pro *ὅς τε* ſ. *ὅς γε*, Call. *Eur. Barn.* Lyc. *Mus.* Theogn. tum pro *ὅσος* D'Arn. An. Cr. Sed peculiare hic Noſtri eſt pron. *οἷα* plur., tanquam adi., per eundem cum ſubſt. ſexum et numerum, pro *quod* ſunt ſ. *ſolent eſſe* rel., cf. 1, 17, 10. *ταῦτα χαϱιστήϱια λ.*, quale quid in ſuperiori ap. Xen. *ἡ δὴ πϱοβάτων εὐδαιμονία*, ubi ſimiliter opprimitur v. ſubſt., ſuppletum a Bg. e P., qui liber per totam ſententiam, ſumens abſtractum *τυϱ.* pro concreto cum Leisn., cuius notionem in *σφ.* ipſe amplector, ut ſenſus ſit, quod ſolet eſſe infortunium imperii tyrannici ſ. tyranni, ſ. qualis caſus ſ. fortuna ſolet eſſe rel. ſ. qualem fortunam habent fere tyrannis et tyranni, nobis *welches* immer *die* Unfälle, *traurigen* Schickungen, *der* Tyranney, *der* Tyrannen *ſind*, etiam *der Sturz*, quo Sb. ſupra reſpexit, it. *der Fall*, e Bg., ubi ap. G. Th. habetur noſtrum Gr., non item locus aliquis de perſ. tropice, ut nec ap. Schell. Lex., quo tamen referam illum Claud. in Rufin. 1, 22. *tolluntur* in *altum*, ut *lapſu* graviore *ruant*. Caeterum ad ſenſum pertinet quoque obſervatio iſta, quod tum pron. refertur ad rem praemiſſam, *μικϱ. κ. εὐτ. πϱοφ.*, tum aſſumendum v. ſubſt. *ἐστὶ* ſ. *εἰσὶ* mutari poteſt in alia verba priva aut phraſes, quae continent cauſam aliquam et efficientiam, e. g. *quae* occaſio exigua et levis *lapſum*, caſum, ruinam, interitum *tyrannidis* ſ. tyranni *efficit*, adjuvat, promovet, parit, it. *prodeſt* ſ. nocet ſ. valet *ad* lapſum rel. ſ. cauſa eſt ruinae. Quae propior ratio commutandae enunciationis eſt, quam alia haec, cum v. ſubſt. cum ſuo attributo ſ. praedicato mutatur in v.

ὅπλα ἐκίνησαν ἔς τε ἀπόστα- ma moverunt, et ad defectio-
σιν εὐσταθῶς ὥρμησαν Λίβυες, nem ruerunt Afri, ex cauſa

priuum et affine, quod in ſubſt. attribueo latet, tanquam *quae* occaſio exigua et levis *tyrannidem* ſ. tyrannum *ruit*, prcſternit, deiicit, evertit, ſ. *ſolet* ruere, evertere, rel. Unde veniatur ad rationem commutandi remotiorem, quam Leisn. propoſuit, per v. paſſ. et caſum pron. alium ſextum que, ut *quâ* occaſione exigua et levi *tyrannis* ſ. tyrannus *ruitur*, proſternitur, deiicitur, evertitur, ſ. ſolet rui, everti, aut per v. act. etiam, *labitur*, ruit, corruit, ſ. *ſolet* labi, ruere, corruere. Denique, quod genus aliud ſupra produximus, pro pron. Noſtri relat. οἷος aut aliorum ſyn. ὅς, adhiberi poterit pron. demonſt. aut ſolum, aut cum particula quadam, indicante parentheſin cauſam que, veluti ταῦτα, it. ταῦτα γὰρ et ταῦτα δὲ, it. τοιαῦτα γὰρ ſ. τοιαῦτα δὲ τυραννίδος σφάλματα. Tum ad pron. plur. οἷα recte diiudicandum vertendum que valebit quoque obſervatio haec, ut ſumatur pro adi., quando ſecum habet ſubſt. eiusdem numeri, ut noſtro loco, ſed, ubi ſine eo eſt, et ſolum cum aliquo verbo, ſumi poſſit pro adv. quodam Lat., v. c. *veluti*, aut ut ſupra ap. Ael. οἷα πολλάκις ἀπήντησαν, quanquam et ibi et alibi aeque procedit proprie et pro adi., v. c. ib. *qualia* ſaepe *occurrunt*, eveniunt, contingunt. Sed poſtremam multorum interpretum rationem, qua pro adi. utuntur potius adv. aliquo, ſpectarit quoque P. hic in ſuo *ut*, quod eſt in ed. etiam Antwp., ſed in Ox. al. tota Vs. Bg. e Stp. m.

πρῶτοι ὅ. ἐκ.) Provinciales nullo tempore vitia Romanorum ferre potuere, ſed modo in praefectos inſurrexere, modo alio modo imperium eiurare, v. Cort. ad Sall. b. Cat. 19, 4. *Leisn.*

Ibi per numeros modo huc reſpicitur, ubi liberum P., tum in adi. commutato cum adv. tum in formula ſumta Lat. alia, ſecutus eſt Sch. in κιν., comparans inter ſe in ſubſt. „ὅπλα — λαμβάνειν 1, 15, 15. vel καταλαμβάνειν 2, 13, 22. vel αἱρεσθαι 6, 8, 15. vel ἀναλαμβάνειν 1, 15, 15. vel κινεῖν — vel αἱρεῖσθαι ἐπί τινας 7, 8, 8.“ Sed Stp. Th. 2, 1387. F. „Thuc. l. 1. dicit ὅπλα κινεῖν, ſicut et Latini *arma movere* dicunt, pro arma capere ſ. capeſſere ſ. ſumere. Sic Herodi. l. 7. πρ. ὅ. ἐκ. (et p. 214. C.) Apud Thuc. legimus ὅπλα κινεῖν, ſed non tam pro eo quod Latini dicunt *arma movere*, quam pro *manum* armis *admovere*, unde ap. Herodi., qui hoc loquendi genus ex Thuc. mutuatus eſt, Pol. vertere non dubitavit, *arma ſumere* l. 7.“ quae P. ſunt libera, ut dixi, ſicut iſta Stp. arguta et diluta, quoniam ὅπλα κινεῖν proprie quidem eſt arma de loco ſuo movere et tollere, ubi iacent ſeu pendent, et proinde manum iis admovere, ut capias et ſumas; unde recte Sch. iſta comparabat, et Noſter hic pro reliquis variat, et ad ſenſum P. reddit, at ap. Thuc. 1, 82. i. ſ. 55, 43. ἀλλὰ (κελεύω) ὅπλα μὲν μήπω κινεῖν, λ. *ſed* cenſeo *arma* nondum *movenda*, cf. cum artic ſine diſcrimine ap. Dem. 216, 8. οὕτω τοίνυν ῥᾳδίως τὰ ὅ. κεκίνηκεν ὁ Μακεδὼν, ὥστ' οὐδὲ κατέθετο πώποτε, ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν ἔχων περιέρχεται, qui locus clarus eſt claſſicus que, ut ſit amplius quid, quam ſimpl. loco movere et manum admovere, ſed antecedens adeo pro conſeq. et capere, ap. quem et ſyn. 34, 8. ἁρπάσαντας τὰ ὅπλα πορεύεσθαι, niſi quod in hoc v. poteſt eſſe notio celeritatis, ut in Lat. *rapere* et *deripere*, diripere, *arripere*, ferente G. Th

ἐξ αἰτίας τοιᾶσδε. ἐπετρόπευε 3. huiuscemodi: Adminiſtra-
τις τῆς Καρχηδονίας χώρας [1] bat procurator quidam Car-

1) χώρας, τραχ. Ms. Ba. quale comma poſt τραχ. et ἐποι. eſt per edd, at nullum poſt ὠμ. modo in Lu. Pat. et Par. 2. v. N.

in ſubſt. „*arma* movere *peſtifera* Sen. i. bellum exitiale ciere. *movet* arma *leo* Virg. Ae. 12, 6.“ ubi Heyn. „ad pugnam ſe parat“ ut h. *l.* ad bellum, cuius principium ſubiicitur, cf. in v. κιν. act. cum aliis acc. rei, phyſice et tropice, praeter laud. ad 5, 6, 7., etiam Foeſ. L. N. T. cum Kypk. T. 2. Eutr. Met. Diod. S. et Hom. in N.

ἕς τε ἀπος.) *Primi* arma *ſumſerunt*, conſtanter *que* rebellarunt. *Sylb.* qui tamen in Ind. „εὐς. pro εὐμαρῶς“ unde Sch. „*facile*, primo *rebell.*“ deceptus quidem a P., qui adv. iſto reddiderat, ut in N. pr. monitum, potius illud adi. πρῶτοι, ſed noſtrum adv. neglexerat, uo Bg., unde Leisn. in Ms. eius „omittit εὐςαθῶς“ reſtituendum olim per Sb. Lat. (ſenſu morali et Lat., noſtro *ſtandhaft*, pro fortiter, intrepido animo nec mobili, perſeveranter, ſic, ut nulla pericula timerent, nullis impedimentis inde abſterrerentur, nec ullis incommodis, minis et terroribus,) in quo et ap. G. Th., quo et reperi verſum ap. Gat. ad Ant. p. 174. a. B. e., iunctum cum ſyn. „εὐς. καὶ ἀταράχως, *conſtanter* et *tranquille*“ ſ. intrepide, (ap. G. Th. „ſine pavore, audacter“ noſtrorum *unerſchrocken* et *muthig*, et hic procedentia ad ſenſum,) ſed praeterea ſine Ind. ap. Char. D'Orv. p. 239. e. ex 42, 4. κατέσχε δὲ ὅμως ἑαυτὸν, καὶ καθεσθεὶς εὐςαθῶς, Vs. 49, 12. continebat *tamen* ſe, *digna* que *cum* gravitate *conſidens*, ubi moraliter quoque, pro *tranquille*, ſed phyſice tantum ap. Hſy. et Suid. it. Stp. Th., qui hinc ſine Vs. ſub Lat. Sb., ſine cauſa adeo intelligentis aliter, aut corrigentis, dum Noſter de ſuo copulat cum formula rel., per analog. conflata, et variando cum 3, 13, 14. εἰς πάσας ἡδονῶν ὀρέξεις ἀπλήςως ὡρμωμένους, per act., ſed cum 3, 5, 1. ἠθέλησεν εὐθέως ὁρμῆσαι ἐπὶ τὸν Ἀρμενίων βασιλέα, per praep., quacum alterutra, it. cum ſyn. πρὸς, phyſice aut tropice, v. act. ὁρμ. in L. N. T. Rs. O. V. 7. Ant. 8. Din. Iſ. Ev. Xen. Hell. Plut. Krg. et Hs. it. Fa. Ae. et Sb. Ind. ex Eutr. Met. 7, 11, 4., ſed ſimul de med. ib., etiam cum pr. ἐκ, it. cum ἀπὸ, it. cum adv. aliquo, loci alio ve, Hom. Orph. Soph. Ai. Ariſt. Pl. v. 257. Rs. O. V. 6. 8. Lyc. Dem. cum Poſſ. Call. Ael. V. h. Luc. Diod. S. Geop. Epict. Di. H. S. T. utr. Fi. Pal. Polb. cui add. 1, 5. i. Iſ. P. Mor. cui add. p. 43. e. Xen. Ἀνβ. Cyr. cui add. 1, 4, 20. ut Bach. Sy. 4, 9. et M. S. 3, 7, 9, tum Herdt. cui add. 9, 57. 11, 32. 18, 79. 20, i. Thuc. cui add. (praeter laud. ſupra ad 2, 10, 18.) 138, 71. 142, 19. 221, 96. 268, 22. 415, 20. 465, e. cum Abr. Dl., ubi et in rem erit. (ut ap. D'Orv. Ch. et Sb. Ind.) it. in ὁρμᾶν τινα εἰς ſ. ἐπί τι, at de med. (tacentibus lib. de V. med.) pro oriundum eſſe Gs. Chr. Ioſ. (cui add. 2, 14. ſ. 30. e.) et Zoſ. 3, 36, 4., cf. de re Foeſ., ſed in ὁρμ. et ὡρμ. Hſy. cum Suid. et de poët. ὁρμάθω Eur. Barn., nec G. Th. ferente formulam Bg., ſed affines, quae et per Indd. Gr. fuerunt, *ruere* — in *bella*, — in *rixam*, ſed in ſubſt. *ad* defectionem *ſpectare*, nec quid in illo Sch. „ὁρμ. *impetu* ruerunt *facile* ad *rebellionem*“ ubi modo *coeptare rebellionem*, it. *facere* defectionem — *ſeditionem*, quibus reſolverim tropum Gr., pro Sb. e P. privo v., tum ob adiunctum adv. εὐς. tum quoniam in v. Gr. non ubique

τραχύτατα καὶ μετὰ πάσης thaginienſem regionem aſper-

ineſt illa Sch. notio ſecundaria, ſed ſaepe tantum illa *conandi*, ſaepe etiam modo *eundi*, in primis cum praep. quadam, it. *veniendi*, unde noſtratibus placuerit *ſchreiten* zum *Abfall* ſ. *Aufſtand*, ſ. *Empörung*, cf. Capit. p. 39. i. contra *eum* defectionem *pararunt*, ſed Zon. p. 469. A. e. οἱ ἐν Λιβύῃ στρατευόμενοι ταῦτα μαθόντες, πρὸς ἀποστασίαν ἀπεῖδον, καί τινος ἑτέρας αἰτίας ἐρεθισάσης αὐτούς. In ſq. Λιβ. Bg. e P., ſed in rel. de ſuo, ut Noſter in pron. τ. cum αἰτ., varians cum ἐξ αἰτ. τοιαύτης 1, 12, 7. 1, 11, 1., ſed iungens binas praep. deinceps easdem, ut 3, 8, 14. cf. 4, 9, 2. e.

ἐπιτρόπευέ τις) Zonaras de *pluribus* (l. l. B.) οἱ γὰρ τῶν τῆς Λιβύης πραγμάτων ἐπίτροποι τῶν ἐν αὐτῇ εὐπορούντων τὰς οὐσίας ἐξ οὐδεμιᾶς εὐλόγου ἀφῃροῦντο λαβῆς, καὶ τοὺς κεκτημένους αὐτὰς προσαπώλλυον, nam *procuratores* in *Africa* opulentiorum *pecunias* nulla *probabili* de *cauſſa* depraedati, *ipſos* denique *poſſeſſores* (earum *ſimul*) trucidabant. *Boecl.*

Rem infinite narrant Angli ap. Heyn. H. 4, 1088. i., ſed Capit. cum Noſtro p. 39. m. *erat fiſci procurator* in *Libya*, (ubi Caſ. N. 2. ſine Vs. hinc „ἐπ. τις — τραχ.“ in pr. memorans cum Zon. *nec ſolum* Romani, *ſed*, quia *in* milites *ſaeviebat*, exercitus, *qui* in *Africa* erat, ſubita et *ingenti* ſeditione *Gordianum* — imperatorem *fecerunt*. Hic liberrimum P. caſtigarat iam Stp. in m., quem ſeveriorem in ἐπ. deſeruit Bg. addendo nomine dignitatis *procur.*, ubi licuit per privum v. *procurabat*. cf. G. Th. *provinciam*, pro quo acc. Noſter dedit ex analog. ſuum caſum ſecundum, quanquam et quartus loci rei que univerſae occurrit cum Gr. v., ut gen. et acc. etiam perſ., cf. Ind. Sb., cuius loca e Zoſ. ſunt 1, 40, 4. 5, 4, 1., ſed ex Eutr. Met. 2, 4, 2. e. 9, 9, 6. 9, 10, 1. cui add. Ind. Cell. ed., quod verbum uſurpatum ib. univerſe, nec Romano more ac ſenſu, qui traductus e vetuſtis Gr., cf. Herdt. Ind. cui add. 201, 76. 239, e. Rs. O. V. 7. Iſ. Dem. Xen. Bach. Luc. Di. H. S. T. 1. Dd. Sic. Ioſ., ſed ſine Ind. Thuc. 85, 13. cum Gs. Chr. et Abr. Dl. Moer. et Thom. M cum N., ubi hinc ſine Vs., Suid. Krb. O. p. 257. Loesn. p. 190. 227. e quorum e Phil. notaram et ipſe p. 755. D. m. 761. C. e. F. e., ubi etiam cum τῆς χώρας λ. (ſed affine ſubſt. ἐπιτροπὴ et ἐπιτροπία praeterea ap. Polb. Munth. Hſy. et Föeſ.) quod cum Καρχ. non habui aliunde, ut peculiaria ſunt quoque adiuncta ſqq., ubi P. usque ad ὠμοτ., rexit oblique v. ἐπιτρ., ſed Stp. in m. et Bg. tantum usque ad τραχ., denique Ms. Ba. modo ad χωρ. Quae diverſitas prodit abſentiam diſtinctionem in Codd. Ego liberum iudicium dedi, nullo poſito commate, nec poſt v. ἐποι, quia hoc, in medio ſtans, pertinebat aeque ad ſq. χρ. εἰςπρ., reperiens adv. τραχ. ap. Stp. Th. (hinc ſine Vs. et e ſolo Noſtro,) et modo ap. Rs. An. ad Gr. A. V. 1. ad Caſſ. D. p. 13. e. „*modis — ſaeviſſimis*“ et Zoſ. infra §. 5., ſed, praeter allata ad 2, 9, 2., in adi. τραχ. ap. Geop., ſed de perſ. cum abſ. modi φωνῇ Xen. Ἀνβ. et cum ſyn. acc. elliptic. τὴν φύσιν Plut. Hs., ut in poët. τρηχ. Hom. Ind. in N., ſed in rem crit. D'Orv. cum Abr. Dl. Th. Sed ex analog. conflata μ. π. ὠμ. (cf. G. Th. *omni* crudelitate *laceraviſtis*) habet etiam Zoſ. 2, 14, 6. Μαξέντιος — τοῖς κατὰ τὴν Ἰταλίαν — μ. π. ὠμ. καὶ ἀσελγείας προσενεχθείς, *per* ſummam *crudel.*, e Lat. quidem P. ad adi. πασ. variante Noſtro cum 1, 3, 10. τῆς ἐσχάτης ὠμ.

ὠμότητος καταδίκας τὲ ἐποι-
εῖτο καὶ χρημάτων εἰςπράξεις,
βουλόμενος εὐδοκιμεῖν παρὰ
τῷ Μαξιμίνῳ. ἐκεῖνός τε [m] γὰρ,

rime, et cum ſumma crude-
litate damnationes faciebat
ac pecuniarum exactiones,
cupiens bene audire apud
4. Maximinum. Nam et ipſe

m) τὲ Mz. Ba., ut 6, 7, 14. m.

καταδίκας) Cum rupta Noſtri periodo P. liber eſt aliter quoque, per analog. cum v. ἐπ. iunctis duobus ſubſt. κ. et εἰςπρ., ſed hoc cum χρ. ex auctoritate vetere, dum Bg. cum Sch. in εἰςπρ. ſervat ſeverum Lat. *fac.*, cf. de κ. Hſy. Bud. C. aliunde, ſed Stp. Th. hinc „μετὰ — εἰςπρ.“ e P., ſed per lect. al., quippe ſine commatibus poſt ὠμ. et ἐποι., Poll. 8, 9. e. multae *indictio*, ſed alibi *condemnatio* et cum Bg., Ind. Sb. et ej. Di. H. T. 1. Thuc. Dem. Luc. Ioſ. et Ael. V. h. cum 14, 43. N. 3. it. e Phil. ſupra ad 7, 3, 9. φυγ. Sed Stp. Th. modo ſic „εἴςπραξις, *exactio*, pro quo et ἔςπραξις“ quod poſtr. ap. Thuc. cum gen. rei al., cf. Abr. Dl., ſed εἰςπρ., praeter Suid. 2, 36. m. ſine χρήσει, ut abſolute ap. Di. H. T. 1., ſed cum aliis gen. rei Cell. Zoſ. Ael. V. h. Ioſ. tum Sb. Ind. e Xiph. εἰςπρ. χρημάτων λ. *in* exigenda *pecunia*, (per rationem P. hic, alio que ordine Gr. et rurſus cum artic. ſine diſcrimine) εἰςπράξεσι τῶν χρημ. cum Bg., porro Iſ. Panath. 360, 38. τὴν τῶν φόρων εἰςπρ. tributorum *exactionem*, it. 361, 12. tum Dem. tantum cum affini v. εἰςπράξεις, ἃς — εἰςπρᾶξαι φύσει, cui add. per alium ordinem et ſitum artic. τὴν τῶν χρημ. εἰςπρ. 607, 25. 750, 3., ſed cum al. gen. rei 702, 13. it. abſolute 608, 2. 611, 21., dum Stp. in m. ſequitur P. in prima formula partim, quoad ſenſum, qui et eſt in Bg., pro condemnare, ut ſubſt. κ. ſit de actu, ſententia et pronunciato iudicis de aliquo reo ac ſonte, ſed et ſimul de eius poena vel multa, unde illud antea Poll., cum ponatur alibi et de adiuncto, pro poena ſ. multa, cf. Sb. l. l., qua de ſq. ap. Noſtr. χρ. εἰςπρ., hic ergo de forenſi ſ. iudiciali capiendum, ubi Stp. in m. cum P. formulam reſolvit. Caeterum ex h. l. patet, habuiſſe hunc procuratorem iurisdictionem, et e §. ſq. etiam curam redituum fiſcalium, cf. Heyn. Epict. v. ἐπίτροπος.

βουλόμενος) Ad Capit. p. 39. m. qui omnes *Maximini* ſtudio *ſpoliaverat* comparat Caſ. N. 3. ſine Vs. noſtra „βουλ. — Μαξ.“ ubi liberrimum P. (ſubſtituto alio ſubſt. pro nomine propr. cf. 6, 6, 1. τὸν Ἀλεξ.) deſerit quoque Sch. in „εὐδ. in *favore* ſ. *celebritate* eſſe *apud*“ tertium addente Stp. Th. „in *exiſtimatione* (bona) *eſſe*“ ſub Lat. Bg. aliunde, ſed cum praep. eadem, cf., praeter Bud. C. Caſ. ad Theophr., quoque Poſſ. Call. et Sy. Iſ. Ev. Fi. e c. 14. p. 39. i. Dem. cui add. 166, 4. b. Xen. Cyr. et Bach. e Sy. Dd. Sic. Luc. Ael. V. h. Plut. Krg. cum Gs. Chr., ſed ſimul cum adv. Fi. Ae., ut dederit de ſuo Noſter modo per adiuncta.

ἐκεῖνός τε γ.) Varie liber hic P., primo mutat pron. ἐκ. perſpicuitatis cauſa in nomen propr. ſubintelligendum, cf. 6, 9, 11. 7, 1, 24. (unde in pr. §. cur fecerit contra, apparet, quoniam ἐκ. poterat a leviter legente etiam referri ad remotum procuratorem τῆς ἐπιτρ.) Tum τὲ γὰρ — τὲ tractat in prima parte, ut alii, pro ſimpl. γὰρ, cf. 6, 9, 16., ſed in

οὓς ᾔδει ἁρμόζοντας τῇ ἑαυτοῦ γνώμῃ, ἐπελέγετο [n], οἵ τε προεστῶτες τοῦ ταμείου [o] τότε,

quos ſciebat convenire ſuo animo, deligebat: et qui prae-

n) Hoc comma in Bs. 1. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. v. N.
o) ταμιείου Mss. tres, cf. 1, 6, 19.

altera τὲ pro δὲ, per δὴ illativum, divellens adeo in ſecunda parte hac periodum Noſtri per diſtinctionem maximam, dum Bg., melius verſatus in relatis τὲ — τὲ cum γὰρ, cf. 4, 8, 19., maiorem deligit diſtinctionem, nec ipſam neceſſariam, quia ſecunda pars illa pendet aeque a pr. γὰρ. cf. 1, 4, 3. Sed Bg. ſeverior quoque in rel. parte prima, omiſſis P. ſupplementis, et maxime adv. cf. 7, 1, 4., partim e Sch. in „ἁρμ. convenientes ſuo animo, (qui poſt v. ᾔδ. ſervat particip. cum Stp. in m.) γν. ἁρμόζοντες, quorum ſententiae congruunt“ dum γν. ponitur hic de utr. animi facultate, cogitatione et propenſione, ſed varians Noſter pro 2, 8, 18. ὁμογνώμονας ἔσεσθαι τῇ τῶν — γνώμῃ, conflat ſua per analog., forſan Lat. cf. G. Th. congruere et convenire decretis alicuius — congruere ſententiae deorum, — aptum et congruens noſtris ſtudiis, it. accommodatus Apronius ad Verris flagitia libidines que, et v. aptus — Timarchides natus atque aptus ad Verris flagitioſas libidines, — aetas haec apta meis moribus, — ingenium aptius flammis, — quaerenda eſt oculis apta puella tuis. Sed in formula, ſimiliter facta per analog., οἱ πρ. τοῦ ταμ. ego quidem agnoverim meram periphraſin unius ſubſt. οἱ ἐπίτροποι, ut mox §. ſq., ſ. οἱ ταμίαι, ut 7, 6, 11. habemus τὸν ταμίαν τοῦ ἔθνους, ſed hic diſtinguendi a praeſide provinciae ob 7, 5, 1. c. τὸν ἡγούμενον τοῦ ἔθνους. qui ib. poſt nominatur Gordianus, cui adeo procurator aliquis in provincia ſimul adiunctus fuit, monente quid in hanc rem aliunde Nieup. Antq. R. p. 133. §. 6. e., non item G. Th. Nr. 2. niſi forſan 1088. 57. et 45. „procuratores Caeſarum. — Quidam, in minoribus praeſertim provinciis, quae Praeſidem alium non haberent, cum imperio erant, (i. e. habebant ius vitae et necis, praeter iurisdictionem, et deinde l. 73.) fiſci Aſiatici“ (cf. e Capit. ſupra ad §. 3.) hic τοῦ ταμίου, per variationem cum 1, 6, 19. ταμεῖα χρημάτων βασιλικῶν, ut L. N. T. Schw. N. 1. „praefecti aerario principis“ alias et praefecti aerarii, cf. Plin. ep. 3, 4, 2. et Pan. 92, 1, it. praefecti fiſci, cf. Heinecc. Antq. R. p. 247. e. et p. ſq., qui p. 245. i. e. „libera rep. reditus omnes influebant in aerarium. At ſub Imperatoribus ſeparatae erant (ab initio) rationes fiſci atque aerarii, τοῦ βασιλικοῦ καὶ τοῦ ταμείου. — Aſt ſeneſcente iam ſub principibus imperio, nullum erat amplius inter fiſcum et aerarium diſcrimen“ unde ap. Noſtr. ταμ. pro illo, etiam ob ellipſin adi. βασιλικοῦ, cf. 1, 6, 19. et Schell. L. procur. Nr. 2. „Rechnungsführer, Caſſirer, Finanzdirector, etc. die aber auch oft die Jurisdiction mit handhaben.“ Hic igitur variandi cauſa idem procurator ſic per periphraſin exprimitur a parte muneris quadam. Et plur. Noſtri numerus non prodere videtur plures uno eodem que tempore per Africam procuratores: ſed ſermo eſt, opinor, de procuratoribus, deinceps et diverſis temporibus, eo miſſis ibi que verſatis, forſan ſub uno imperatore, etiam forſan per tempus Maximini, ad quem refero etiam tantum adv. τότε.

εἰ καὶ σπανίως χρηστοὶ ἐμπεπτώκεσαν, τόν τε κίνδυνον προὖπτον[p] ἔχοντες, καὶ τὴν ἐκείνου φιλοχρηματίαν εἰδότες, ἄκοντες[q] ὅμως τοὺς λοιποὺς

erant aerario tunc, etſi raro boni obveniſſent, cum periculum ante oculos habentes, tum illius avaritiam ſcientes, quamvis inviti, tamen ceteros

p) πρoὔπτον ſic ſimul cum leni A. al. cf. 4, 12, 14. q) Nullum hic comma per edd. v. N.

Tum, niſi de una eadem que perſona, de eodem que procuratore hic cogitemus: non cohaeret haec §. 4. bene cum pr., nec ſq. cum hac §. 4. Denique ſolet Noſter uti plur. in univerſe pronunciatis per epiſodium, cf. 4, 5, 4. 1, 14, 19. Caeterum Leisn. in m. Ox. „Thuc. p. 63." innuens ed. Duk. N. 64. ubi hinc quoque ſine Vs. ſuper ſcriptura ταμ.

εἰ καὶ σπαν.) etiamſi viri *probi* eſſent, *quod raro* contingebat, *tamen* et *ipſi*, periculum *ante* oculos *habentes*, et *illius* avaritiam *ſcientes*, caeteros, *licet* inviti, *imitabantur*. Pol. autem ἐκπεπτώκεσαν legit, toti que huic loco alium ſenſum, quam verba iſta ferant, tribuit. *Steph.*

Qui recte caſtigat P., errantem manifeſto, et deſertum quoque a Sch. in „ἐμπ. *incidiſſent*, forte eſſent, *viri boni*, χρ. viri *probi* raro *inciderant*" ſicut Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ἐμπεπτώκεσαν" quod et ſervatum Ind. Sb. ſine Vs., a Noſtro que cum adiunctis datum per analog., forſan cum Plut. Krg. §. 58. εἴτε ῥᾴθυμός τις ἐμπέπτωκεν λ. Ind. „offendi, *reperiri*" ubi inde a §. 55. ſermo eſt de adulatore venante, ut verbum ſiet vulgari ſenſu, pro obvium eſſe, quo et redit hic Bg., ignotum Stp. Th., ap. Gs. „obviam ſ. contra venire, et generatim obtingere, contingere, -- Voconium *cum* iis *iudicibus*, qui *ei* obvenerint, *quaerere* de *veneno*" ſic ſemel modo de perſ. per numerum pravum e Cic. pro Cluent. ſ. 148. ſ. c. 54. i., ubi ed. Graev. p. 227. N. „i. e. contigerint et ſortitione evenerint" pro dati, additi fuerint, noſtris *zugegeben werden*, qui h. l. tropum ſervent per *aufſtoſsen*, pro illo Krg. *ſich finden*; tenente me praeterea ἐμπίπτειν, pro deprehendi, alio ſenſu, e Diog. L. p. 536. ad 8, 75. tum in notionem Sch. pro *forte* ap. Xen. Cyr., it. in rem crit. et confuſionem pro ἐκπ. ap. Polb. et Plut. Hs. 13, 2., ſed nihil in formam hanc plusq., niſi de augmento ſimili, h. e. nullo, in perf. ap. Dem. et Luc., tum poët. ἔμπεσε Hom. Hsd. Orph., ſed ἐνέπεσε Suid. et Thuc. at ἐνεπέσαμεν Rs. O. V. 4. Caeterum χρηστοὶ e contextu et oppoſ. §. 3. et §. ſq. fuerint hic lenes, miſericordes, non acerbi.

τόν τε κινδ.) Enunciationes duae usque ad εἰδότες, praemiſſae ex arte periodi faciendae, per cauſales reſolvi mente debent, ubi formulae utr. per analog. conflantur, dum Stp. Th. hinc v. πρ. „ante *oculos* ſuos *manifeſtum* cernentes *periculum*" ſubiecto et P., quem deſerit quoque Sch. „κινδ. *peric.* praeſens *habere*, ἐχ. *in* praeſenti *periculo*" variante Noſtro cum 4, 12, 14. ὁρᾷ πρ. κίνδυνον ἐπικείμενον, per ordinem et aliud v. ἐχ., quod forſan e Lat. phraſi Bg., qui cum P. in ſuppleto adv. καίτοι ſ. καίπερ ad adi. ἀκ., ellipſin iſtorum et εἰ καὶ notante ante ὅμως modo in particip. aliquo praemiſſo L. Bos. p. 553. e. 560. i. it. Stp. ad

ἐμιμοῦντο. ὁ τοίνυν κατὰ τὴν Λιβύην ἐπίτροπος τοῖς τε ἄλλοις [r] βιαίως προσεφέρετο, καὶ νεανίσκους τινὰς τῶν παρ᾽ ἐκείνοις εὖ γεγονότων καὶ πλουσίων καταδίκαις περιβαλὼν [s],

5. imitabantur. Ille igitur Africae procurator cum ceteros violenter tractabat, tum ab adoleſcentibus quibusdam apud ipſos nobilibus ac opulentis damnatione ab ipſo cir-

r) Mss. tres τοῖς τε ἄλλοις πᾶσι βι. v. N. s) Al. περιλαβὼν. *Leisn.* in m. A. quod vitium hic modo Pat. et Par. utr. habuere, alias ſolenne, cf. 6, 8, 11.

Thuc. p. 9. N. 62. Sed affinia ſunt et paria adi. et particip. Tum τοὺς λοιπ. ponit Noſter in tacita relatione ad pr. χρηστὸς, ne nominato quidem antea contrario; de ſuo item iungens cum ἐμιμ., hic moraliter, pro exercere duritiam eandem atque crudelitatem.

ὁ τοίνυν) Ex analog. ὁ ἐπ. cum pr. κατὰ λ., tenente me, ſecundum laud. ad 4, 6, 8., tantum cum gen. loci, nominatim e Phil. p. 763. e. τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς ὁμόρου Λιβύης ἐπίτροπος, *Aegypti* conterminae *que* Libyae *praeſes*, quem ſyn. gen. tenet Bg. (neceſſario, pro ſevera praep., cf. 5, 6, 8. e.) e P., ſed Stp. Th. etiam „*Libyae* adminiſtrandae *praefectus*" Sed Bg. de ſuo in artic., ſeverior que ad ſqq., etiam in τοῖς ἀλ., ubi adeo Sch. „*aliis*, nempe hominibus. Pol. videtur accepiſſe in neutr. (de rebus, πράγμασι ſ. ἔργοις.) Sed praeſtat accipere in maſc. Ut alibi ſaepius προσφέρεσθαι τινι de perſ., non re uſurpatur. πρ. *gerebat ſe violenter*, β. *violenter* tractare *aliquem*" quod ipſum adv. vincit pro perſ., iunctum e Dd. S. 1, 296. N. 99. et p. 106. l. 71. cum Bg., ſed variatum pro §. 3. illo ap. *Zoſ.* 1, 63, 4. οὗτος τοῖς ἐν τέλει τραχύτατα προσφερόμενος, *aſperrime* ſe *gerens*, cf. in β. Rs. O. V. 6. 7. Ant. Ael. V. h. Pal. Fi. Luc. Thuc. etc. tum ap. Dem. 105, 18. τί ποτ᾽ οὖν ἐκείνως τοῖς ἄλλοις, καὶ οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν, προσφέρεται; Sed in Mss. addito adi., cf. 7, 3, 7., gloſſa videtur ex 1, 13, 14. ἀπίστως προσεφ. πᾶσιν aut ex 8, 7, 13. τοῖς δ᾽ ἄλλοις πᾶσιν ἀνθρώποις, conſentiente hic P. per ſua „pleraque *alia*" cf. 1, 9, 1. m.

καὶ νεαν. τιν.) Ad εὖ. γ. Leisn. in m. Ox. „*wohlgebohren*" dum Bg. e P. (cf. Exc. ad 1, 2, 3. m. p. 787. m., ſed cum πλουσ. ut ſyn. et variatum εὐγενὴς 1, 8, 4.) it. in rel., ſed ſervato παρ᾽ ἐκ., (relato ad pr. τὴν Λιβ., in quo nomine loci latet nomen perſ. cf. 3, 5, 2. ἀμφοτ.) cum ſuppletis de ſuo ad formulam, ex analog. fictam, περ. κατ., dum hinc tantum fert Stp. Th. in κ. e P., non item in περ. 1, 695. B. m., ſed ſine Vs. Bud. C. 646, 20. „τινὰς τῶν πλουσ. -- ἐπειρ." cf. Poſſ. C. p. 211. m. Zoſ. 4, 29, 2. τοῖς ἐκ συκοφαντίας πράγμασι περιέβαλλον, calumniis *opprimebant*, immo *per calumniam* litibus *implicabant*, ut h. l. per calumniam malitioſos que delatores et ſubornatos teſtes falſos *coniiciens* in *damnationem* et multam ſ. condemnationem pecuniariam, (unde ſtatim ſubiicitur εἰςπρ. τὰ χρ., uſuro me adeo illa formula Lat. propoſita, aut *damnatione* induere, *implicare*, cum G. Th. habeat ſaltem *eximere* reum *damnatione*, et formula Gr. ducatur minus ab amictu, quam a retibus et laqueis, quo tropo remoto, manet *per* calumniam *damnans*,) Heyn. ad Epict. 2, 1.

εἰςπράττειν τὰ χρήματα εὐθέως ἐπειρᾶτο[t], πατρῴων τὲ[u] καὶ προγονικῶν οὐσιῶν αὐτοὺς

cumventis, exigere pecunias confeſtim tendebat, paternis que et avitis bonis eos pri-

t) Colon in Ms. Ba. ineptum. u) τὲ omiſſum in Bs. 2. vitioſe.

D'Orv. Ch. p. 651. i. v. 19. Rs. O. V. 4. 6. 7. Ant. Dem. Iſ. Mor. P. Xen. M. S. Dd. Sic. et Ioſ.

εἰςπράττειν) A P. diſcedit Bg. ordine et Lat. ad εὐθ. et ἐπ., quorum ſuum adv. Noſter de ſuo copulat cum formula in act. v. εἰςπρ., quo de, praeter Hſy. (alio que ſenſu cum pr. ἀπὸ ap. Fi. The. cum Gs. Chr. et in rem crit. ap. Polb.) Bud. C. Stp. Th. pauperem, quoque cf. ſine Ind. ap. Luc. 2, 877. N. 87. ex Arrian. „χρήματα εἰςέπραξαν τοὺς λ.“ ſed cum alio acc. rei Di. H. S. T. 1. it. ſimul cum praep. ἀργύριον παρὰ Ae. ep. S., porro cum adv. Dem. cui add. abſolute 606, 26., cum acc. rei 607, 1. 612, 22., ſed χρήματα 611, 19. 612, 13. et cum artic. τὰ χρ. 730, 5. it. cum acc. perſ. ſolo 607, 10. 608, 5. 7. 15. 17. 20. 611, 21., ſed paſſ. τοσούτων χρημ. τοῦτον τὸν τρόπον εἰςπραχθέντων 608, 24. cum Ael. V. h. 12, 12. N. 4., ſed de med. etiam (quo de ſilent lib. de V. med. non item Fi. Ind. Pal.) cum acc. rei et perſ. ſimul, Poſſ. C. et Sy., ut ſimul de paſſ. cum praep. Rs. O. V. 7. Iſ. „χρήματα εἰςπράττεσθαι ὑπό τινος“ ubi praeterea in textu aliquis dat. perſ., opinor, ille commodi, ταῖν δ' ἀδελφαῖν ταῖν δυοῖν ἐπειδὴ χρήματα εἰςεπράττετο ὑπὸ τῶν ἐκείναις συνοικούντων, *ſororibus* vero *duabus* cum *pecunias* exactus eſſet *ab* illarum *maritis*, nobis *da* er *für* die *zwo* Schweſtern von ihren *Männern* um *die Gelder* gemahnt *wurde*, (habente paſſ. ſuum acc. rei, ut Lat. *poſcor*, etc.) ſed de med. praeſertim, varie ib. V. 6. Dd. S. 1, 573. l. 17. p. 578. l. 59. cum p. 22. N. 5. porro Ioſ. 1, 487. ſ. 5. m. δίκην ὑπὲρ λ. p. 222. i. cum abl. modi ſimul ἔργῳ τὴν δικ. αὐτὸν, ſed 2, 14. ſ. 30. i. δείσαντες περὶ ἑαυτῶν, μὴ δίκας εἰςπραχθῶσιν ὑπ' ἐμοῦ τῶν πεπραγμένων, timentes *ſibi* ipſis, *ne* poenas *ab* iis *exigerem* ob *ea*, quae *perpetrarant*, immo *timentes* pro *ſe* ipſis, *ne* poenas *factorum* ſuorum *exigerentur* a *me*, ſ. *ne* poenae *factorum* ſuorum *a* me *exigerentur*; denique, pro exigere, tropice ap. Long. Mor. et G. Th. 498, 40. „*exigi* mancipia *quis* dicitur in l. 5. C. de ſerv. fugit. eadem forma, qua notat Non. 2, 294. *exigor*, pro a me exigitur, -- *ego* exigor *portorium* -- exigitur de me portorium, -- *ſeſe* maximas *pecunias* exactos *eſſe*, (per exempla quidem antiquae Lat. nec comparato illo affini *poſcor* 966, 66., ſed in noſtro v. 497, 25. 51. 71. 83.) *exigere*, quocunque modo petere, -- *nomina*, i. ad diſſolutionem cogere, -- *pecunias* deſperatas. -- Interdum ad vim et iniuriam, certe ad vehementiam quandam et coactionem refertur, -- *exigere* pecuniam *imperatam* Caeſ. B. C. 3. 32.“ init. *interim* acerbiſſime *imperatae* pecuniae *tota* provincia *exigebantur*. Nempe dupliciter dr. *aliquis* exigere *pecunias*, primo ſimplici ac leni ratione, pro verbis et oratione rogare, poſcere, imperare, ut ſolvantur, deinde, ubi verba bona nil proficiunt, ut ipſe aliquis, vel per alios, vi eas capiat. Sic ſupra §. 3. infinite χρημάτων εἰςπράξεις ponebantur, ubi valeat utr. illa ratio. Verum hic aliter εἰςπράττειν τὰ χρ. εὐθ. ἐπειρ., prima que illa ratione, i. e. finito iudicio ſtatim coepit iterum poſcere, cum iam coram iudicio indicatae eſſent pecuniae atque imperatae. Nam ſequitur hic demum actio et ratio iſta

ἀφαιρεῖσθαι. ἐφ' οἷς ἀλγήσαν-τες οἱ νεανίσκοι, τὰ μὲν χρή-ματα αὐτῷ ἀποδώσειν ὑπέ-σχοντο[x], τριῶν ἡμερῶν αἰτή-	6. vare. Quibus rebus exa-cerbati adoleſcentes, pecu-niam quidem ſe ei daturos polliciti ſunt, trium dierum

x) Colon in Ms. Ba.

poſterior per vim et coactionem, ἀφ.' αὐτ. λ. Niſi dicas, per copiam et explicandi ergo ſubiici hanc partem formulam que, ex analog. conflatam, iunctis etiam adi. duobus per copiam et variationem pro uno προγ. in ſuperioribus, et pro ſubſt. 1, 15, 15. m. τρόπαια πατρός τε καὶ προγόνων, (ap. G. Th. avita *et* patria *res*, it. *paterna*, patria, *bona*,) it. per caſum utr. cum 7, 3, 3. τὰς οὐσίας ἀφ. τῶν οἰκείων, it. per med. pro act. 3, 7, 16. τὸν Ἀλβῖνον — τῆς κεφαλῆς ἀφελόντες, cf. Poſſ. Sy. p. 97. m. „ἀφαιροῦμαί σε τῆς οὐσίας, *ſpolio* te *bonis*" ſine auctore, quem nec ipſe alium cognovi, ſed iterum quaerendo haec ſuper v. ἀφ., praeter Suid. 1, 392. m. 394. e. et Hſy. 1, 634. i. 638. i. 742. m., quoque de act. Theogn. Xen. Pol. Z. Epict. Plut. Krg., de ſolo med. (quo de tacent lib. de V. med.) per variam rectionem, Thom. M. Eur. Barn. Koen. Gr. p. 39. N. 68. Hom. Ind. v. ἀποαιρ. cui add. Il. ά, 161. 182. 299. Soph. Ai. Thuc. cum Abr. Dl. Rs. O. V. 8. And. Iſ. Ev. Xen. M. S. et Cyr. cui add. 1, 3, 17. Fi. Pal., ſed nominatim cum dupl. acc., et perſ. et rei, Herdt. et V. Eur. Hipp. Diatr. it. de med. fut. ἀφαιρήσομαι, pro paſſ., Di. H. T. 2., ſed cum pr. ἀπὸ λ. per ellipſin acc. τὶ L. Bos., porro de paſſ. ſolo Ae. ep. S. et de re cum gen. rei Geop., ſed de paſſ. et med. Ind. Sb. „ἀφαιρεθεὶς τῆς οὐσίας" ex Eutr. Met., ubi tamen in textu et quoque ed. Cell. 2, 8, 4. τῆς οὐσ. προσαφαιρεθεὶς, ſed ib. εὐθὺς τῆς ἐξουσίας ἀφῃρέθη, et 2, 7, 4. ἀφαιρεῖται τῆς βασιλείας τὸν Ταρκ., Luc. Xen. Ἀνβ. Iſ. Mor. P. p. 51. m. 125. i., tum de act. et med. Hſd. Call. (ubi et per tmeſin ἀπ' — αἱρ.) Rs. O. V. 4. Fi. The. Polb. Plut. Hs. Abr. ad Ae. V. 2. denique de tribus, act. med. et paſſ., Bud. C. L. N. T. Poſſ. C. et Sy. Ael. V. h. Fa. Ae. Rs. O. V. 6. Dem. cui add. de paſſ. 229, 13. et in nominativo perſ. cum acc. perſ. 105, 21. κἂν ἀφῃρημένοι τὰ ὑμέτερα αὐτῶν ἦτε, etſi privati *eſtis* veſtris *ipſorum* rebus, *bonis*, ſ. *pecuniis*, e pr. χρήματ', 149, 5. 474, 22. it. alium locum ap. Poſſ. C. p. 168. e., non mihi notatum, ſicut de notione paſſ. eximes illum 232, 23. pro Cor. (Harl. p. 100. e.) ὁρῶν ἀφαιρούμενόν με τῆς πόλεως, *cum vidiſſes*, me *privare* civitatem *ea ſocietate*, qui pertinet potius ad med., quod ib. cum gen. perſ. et acc. loci 84, 19. 120, 3. 191, 16. 297, 5. porro cum dupl. acc., et perſ. et rei, 77, 11. 142, 7. 162, 9. 447, 16. 457, 17. 20. 458, 2. 463, 26. 467, 20. 469, 4. 10.

ἐφ' οἷς ἀλγ.) Conflans Noſter de ſuo et per analog. haec et ſqq., variat cum 7, 1, 21. οἱ πάνυ ἀλγοῦντες ἐπὶ λ. per tempus ſyn. et cum 5, 8, 15. ἐφ' οἷς ἐκεῖνος ἀγανακτῶν it. §. ſq. οἱ δὲ στρατιῶται ἐπὶ τούτῳ ἀγανακτήσαντες, per ordinem, numerum et v. ſyn. ubi Bg. e P. libero, cf. 1, 8, 15. ad ἔτρωσε, it. ad v. ἀποδ., cf. ſine Ind. ap. Dem. τὰ χρήμ. ἀποδίδωσιν 1283, 25. 1288, 3. 1289, 10. 24., ad phraſin eandem ex Ariſt. Nub. neſciente Stp. Th. 1, 991. G. m. Lat. Bg. ſimpl., ſed phraſin etiam ſq. αἰτ. ἀνεσ. Sed idem 3, 1484. D. m. „ἀνάθεσις, *dilatio*, ὑπέρθεσις, ut Suidas (1, 164. m.) ait, proferens hoc exemplum, τὰ χρήματα δώσειν

σαντες ἄνεσιν y. συνωμοσίαν 7. δὲ ποιησάμενοι, πάντας τε, οὓς ᾔδεσαν ἢ πεπονθότας τι

petito ſpatio; ceterum conſpiratione ab ipſis facta, omnibusque, quos ſciebant

y) ἀνάθεσιν Mss. tres, v. N.

ὑπέσχοντο, τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν, (ſe *pecuniam* daturos *promiſerunt*, petita *trium* dierum *dilatione*.) Sic et ἀνατίθεσθαι pro ὑπερτίθεσθαι diximus accipi (p. 1482. D. m.) At in vulg. lex. citatur ex neſcio quo, ἀνάθεσιν τῶν ὅλων πραγμάτων ἔχοντες, pro *penes* quos *eſt* imperii *ſumma*. ſed viderint. (Nec mihi repertum.) ἀνάθεσις, dicatio, conſecratio, Athen. l. 15.“ quo ſenſu poſtr. add. Bud. C. et Rs. O. V. 6. Verum in lectionem Mss. novam olim ſcripſeram haec. „Cum ἄνεσις de *tempore* univerſo, quemadmodum hic Bg. e P. accepit, e laudatis ad 2, 7, 16. non firmetur, et vulg. oriri potuerit e compendio et frequenti ap. Noſtr. uſu: valde mihi probari hoc novum, in primis cum et Suidas hanc ipſam lect. agnoſcat“ qui et alias ad Noſtrum reſpicit, ſed in partibus libere, ut nunc diſcedit dupliciter, tum omiſſo pron. ἀ., tum per v. ſimpl. δώσειν. Iam, iterum indagando non alibi novum ſubſt. comperi iſta notione, ſed eam tamen repetitam in L. Ern. et nixam illa analog. affinis v. ἀνατιθ., quo Stp. ſpectabat, et vulg. lectionis ſenſum Bg. vix puto ſtabiliri ex iſtis Lat. *otium* et *laxatio*, quibus reddit v. c. L. N. T. Krb., praeſertim ob adiunctum gen. τρ. ἡμ., etſi habet G. Th. 643, 6. *otium* temporis *oblectare*, non item tale quid in v. *remiſſio* et *laxamentum*, ſed rurſus, „*dilatio* — temporis, — *rogas*, ut *dilationem* petam *et* pauculos *dies*“ quae ipſa formula, conveniens in Noſtri v. αἰτησ. (iunctum adeo e Lat. analog. aut e Gr., v. c. διακωχὴν ſ. διοκωχὴν αἰτήσασι ap. Suid. 1, 595. e. cum V. ad Amm. p. 24. e.) commendet novitatem, dum P. utcunque reddiderit, quidquid haberet, ſed Bg., tunc quidem illum ſecutus, hauddubie amplexurus erat illud Mss., tanquam peculiare quid Noſtri a me edendum olim, niſi pro vulg. meliora docuerint alii.

συνωμοσίαν) Liber P. per multa deinceps, etiam in δὲ, per τὲ, cf. 7, 2, 18., et addito adv. (pro interea temporis,) deſeritur a Bg., ad mutatum de more particip. ſupplente iterum, ut §. 5., praep. cum pron., dum (quod innuebat Leisn. in m. Ox. „Kuſt. p. 50.“) lib. de V. m. Fi. p. 41. i. 428. i. W. 55. i. laudant hinc modo formulam „ποιεῖσθαι συν. *inter* ſe *coniurare* ſ. *conſpirare*“ factam ex analog., (ſed potiſſimum e Lat. Bg., cf. G. Th.) it. ſqq. binas, cf. ad 4, 5, 5. 2, 6, 5. et in variationem 3, 2, 10. e. τὶ κακὸν παθεῖν, quem aor. ceperat P. pro fut., cf. 5, 3, 22. προεσθ., ſecus ac Sch. „*paſſos* grave *aliquid*“ errans tamen, cum ſic tautologia cum pr. πεπ. exiſtat; unde Bg. per aliam formulam in δεδ. cum neg., ubi procedebat ſumere aor. pro praeſ., *paſſos* quid *grave* aut *pati* metuentes, *metuere*, cf. Dem. 611, 12. βούλομαι δεῖξαι τοῦτον οὔτε πεπονθότα οὐδ᾽ ὁτιοῦν κακὸν, οὔτε μέλλοντα πάσχειν οὐδὲν λ. et l. 15. ſq. πεπονθότα μὲν μέχρι τῆσδε τῆς ἡμέρας οὐδὲν, πεισόμενον δὲ λ.

οὓς ᾔδεσαν λ.) Pertinet ad hoc et ſequentia exempla illud Ariſtotelis e 5. polit. 3. διὰ δὲ φόβον στασιάζουσιν οἵ τε ἠδικηκότες, δεδιότες, μὴ δῶσι δίκην, καὶ οἱ μέλλοντες ἀδικεῖσθαι, βουλόμενοι φθάσαι, πρὶν ἀδικηθῆναι, inſurgunt

δεινὸν, ἢ παθεῖν δεδοικότας, aut paſſos eſſe aliquid grave, ἀναπείσαντες, κελεύουσι, νύκτωρ κατελθεῖν [z] τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν νεανίσκους, ξύλα τὲ aut ne paterentur metuere, impulſis, iubent noctu adeſſe ex agris iuventutem, fuſtes

z) ἐπελθεῖν Mſs. Ba. et Vi. v. N.

ob metum *partim*, qui *iniuriam* fecere, *timentes*, ne *commiſſa luant*, partim *qui* metuunt *iniuriam*, volentes *ſcilicet* praeuenire *potius* eos, *quos timent*, quam *affligi*, cf. quod cap. ſq. principio dicit Noſter de deſperato iuvenum poſt admiſſam caedem conſilio (7, 5, 1. 13. ſqq.) *Boecl.*

Qui ſupra 1, 17, 16. p. 727. e. iam partim protulit illud Ariſt., ſed cum Vs. alia.

ἀναπείσαντες) Hoc v. omiſit P., dum Bg. ut alibi, cf. 4, 1, 3., ſeverior et in adv. νυ., ſed cum illo ad κατ., pro *advenire*, convenire, *venire* ad ſe et aliquo in certum locum, in urbem, quod ſuppleverim ex oppoſ. τῶν ἀγρ., adiunctum mox §. ſq. in variato συνῆλθον εἰς τὴν πόλιν (cf. infra 7. 6, 13. εἰς τὴν Ῥώμην κατελθοῦσιν, dum) Intpp. utr. per ſuum Lat. reddunt et alibi Gr. ἐλθεῖν, cf. 1, 5, 3. it. ἥκειν 2, 1, 20., quibus ſyn. eſt compoſ. hic iterum, cf. 5, 3, 23. 2, 3, 5. Unde Mſs. duorum aliud compoſ., cf. 7, 2, 8. ἐπιν. et 2, 5, 8. e. καταδ., fuerit vel ex confuſione, vel e gloſſa, cum et Stp. Th. habeat novum id ἐπ. pro „advenire, *accedere*, venire *ad*“ ſed Suid. 2, 273. m. κατέλαβεν, ἐπέλαβεν eandem praep. ſubſtituens.

τοὺς ἐκ τ. — νεανίσκους) Irrepſit forſan haec vox pro οἰκέτας. Quoties enim in hac narratione vox νεανίσκος occurrit, ſermo eſt de dominis illorum ſervorum. *Gedik.* vero haud abſimile eſt, quod cl. Gedikius putat, irrepſiſſe *h. l.* vocem νεανίσκους — quam tamen et Pol. legit — pro οἰκέτας. Quamquam et hi νεανίσκοι dici poſſunt, quum ex tota ſermonis ſerie ſatis pateat, ſervos intelligi, iidemque verbis ἐκ τῶν ἀγρῶν a ceteris diſtinguantur. *Stroth.*

Cuius rationes ſunt idoneae et hauddubie approbatae Gedikio, cum per litteras nil amplius daret in hunc locum, ubi retinet P. quoque Bg., ad Vern. commoditatem, credo, mutato numero, (*iunge Mannſchaft* vom *Lande*) potius, quam ut vis primitivi innuatur, ſed ſeverior cum illo, quam Sch. „νε. ἐκ — iuventutem *paganam*“ formulam tamen intelligens in pr. ἐκ intra artic. et ſubſt., conflatam ex analog., cf. ſine Ind. ap. Dem. 238, 15. τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν πάντα λ. it. Fi. The., ſed, praeter 1, 10, 2., etiam Ael. V. h. pro praediis et villis, quae hic maxime intelliguntur, etiam ob §. 5. νεανίσκους τινὰς τῶν — πλουσίων. In ſq. membro, per analog. facto, deſeruit liberum P. etiam Sch. e Sb. Ind. „ἐπ. ſecum *afferre*“ etiam Ind. Dion. C. et ap. Bg ſupra 6, 7, 3. qui hic, ut 1, 7, 4. cf. Rs. Or. V. 4. 6. Dem., ſed per liberiora Gs. ad Luc. 1, 363. e. Loesn. Obſ. p. 351. i. Sed de ξυλ., praeter Hſy. et Suid. (ubi, tacente N. Kuſt., ξ. κλίνεια pertinent ad Dem.) cf. in notionem vulgarem, abſolute ſ. cum adi., Hom. Hſd. Theogn. Rs. O. V. 4. Ael. V. h. Plut. Krg. Fa. Ae. Geop., ſed cum adi. ἐρέψιμα Tim. L. et p. 107. e. Thuc. (ubi et de ξύλωσις cum Abr. Dl. et Ioſ., ubi de ξυλεία cum Polb.) tum in ſingularia, praeter proverbium ap. Philam. v. *lign.*, quo-

καὶ πελέκεις ἐπιφέρεσθαι. οἱ δὲ, πεισθέντες κελεύουσι τοῖς δεσπόταις, πρὸ τῆς ἕω συνῆλθον [a] εἰς τὴν πόλιν, κρύπτοντες ὑπὸ ταῖς ἐσθῆσιν, ἃ ἔφερον αὐτοσχεδίου πολέμου

que et ſecures ſecum ferre. 8. Illi vero morem gerentes iubentibus dominis, ante lucem conveniunt in urbem, celantes ſub veſtibus, quae ferebant extemporalis belli

a) Ms. Ba. συνελθόν⅂ες per hanc litterae τ figuram, v. N.

que pro tormenti genere D'Orv. Ch. Rs. O. V. 6. 8. And., pro arbore Xen. 'Ανβ., pro materies Fi. The., denique in varia ej. Pal. Herdt. Dem. Luc. Call. V. Eur. Hipp. Diatr., ubi et pro clava, Suic. et L. N. T., ubi et Bg. Lat. e P., ignotum Stp. Th. Cæterum ad Cap. p. 39. m. *hic* per *ruſticanam* plebem *deinde* et *quosdam* milites *interemtus eſt.*

οἱ δὲ, πεισθ.) Leisn. in m. Ox. Cur dominis. „Nempe obdicta in pr. N. ad ἐκ τῶν ἀγρ. et ob §. 10. τῶν οἰκετῶν, quoniam que adoleſcentes iſti, vel orbi tum patribus, vel ſui iuris facti, praedia poſſidebant, quorum ut domini arceſſebant inde colonos ſervos. Sed idem Leisn. non animadvertit, in Ms. Bg. defuiſſe ἃ ἔφερον, quae ſtatim reſtitui ex obliquo P., libero illo et in rel. hic, ut omiſſo δὲ, cf. 6, 4, 7., ſed addito contra adi. πάντες, cf. 7, 3, 13. it. mutata collocatione ſubſt. ὅπλα poſt pron. rel. exquiſita, dum Noſter pleraque iungit ex analog., varians cum 3, 15, 8. οἳ μὴ ὑπήκουσαν αὐτῷ κελεύσαντι κακουργῆσαι, et 3, 12, 25. κελεύσαντι τῷ νέῳ βασιλεῖ πείθονται, ſed ap. Thuc. 258, 23. πρὸ δὲ τῆς ἕω ὀλίγον ἀπέβαινον, at *paulo* ante *auroram*, cf. Hſy. Suid. 1, 782. e. 2, 33. i. 65. m. Thom. M. Herdt. Ae. ep. S. Rs. O. V. 7. Iſ. Xen. Cyr. et 'Ανβ. Luc. Poſſ. C. Mox τὴν πόλιν prodidit Noſter demum 7, 6, 1. τῇ Θύρᾳ, ἔνθα ταῦτα ἐπράχθη, ſed in v. κρ. cum acc. rei ſcribit ex analog., at cum ſua praep. ut Muſ. v. 194. ῥοδέην ὑπὸ φάρεϊ κρύπτε παρειήν, *roſeam* ſub *veſte* celabat *genam*, cf. de act. cum pr. κατὰ γῆν Fi. Pal., ſed κατὰ γῆς ap. Dd. S. (ubi et cum pr. εἰς,) pro ſyn. κρύπτειν γῇ, ſepelire, Herdt., tum per ellipſ. pron. ἑαυτὸν Xen. Cyr., cum dupl. acc. et rei et perſ., Barn. Eur. Rs. O. V. 6. Poſſ. Sy., ſed in rem crit. D'Orv. Ch., ſed in varia Poſſ. C. Hsd. Theogn. Phoc. tum in med. aut paſſ. ſimul L. N. T. Hom., Call. cum ὑπὸ, Ai. Soph. Thuc. cum Abr. Dl. A. et ad Ae. T. 1., Fi. The. cum ἐν, Di. H. S. T. utr. Fa. Ae. Dion. C. Luc., ubi et 1, 368. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα, *ſub* pallio *abſcondita*, et in ſyn. κρυπτάζειν Munth. Ad ſq. ὅπλ. Leisn. in m. Ox. „inſtrumenta" quam notionem requirunt illa pr. ξύλα καὶ πελέκεις, cf. Call. Loesn. Eur. Phoen. pro armatis, tum Xen. Z., (ubi et pro ſcuto, telo, caſtris,) Hsd. Fi. Pal., ſed in alia ſimul L. N. T. Suic Suid. Thom. M. Apoll. L. Hſy. Hom. Ind. in N. et text. cui add. 'Οδ. β', 390. 423. 430. Barn. Eur. Call. Orph. So. Ai. Lyc. Phoc. Thuc. Herdt. Ael. V. h. Luc. Dd. S. Xen. Z. et Hell. Mor. Ae. ep. S. Rs. O. V. 6. Dem. cui add. 254, 17. 287, 12. 305, p. 474, p. 481, 20. 585, 27., ſed pro caſtris ib. V. 8. Din. (cum Abr. Dl. Th.) ut pro armatis ſ. militibus Harp. p. Cor., ſed in formula, cum v. τίθεσθαι etc. ib. V. 4. 8. Lyc. Poſſ. C. Vig. Di. H. S.

ὅπλα. μέγα δέ τι πλῆθος ἠθροίσθη[b]. Φύσει γὰρ πολυάνθρωπος οὖσα ἡ Λιβύη, πολλοὺς εἶχε τοὺς τὴν[c] γῆν γεωργοῦντας. ἅμα δὲ τῷ παρα-

9. arma. Magna autem multitudo congregata fuit: ſi quidem foecundiſſima hominum Africa multos habebat agro-
10. rum cultores. Simul au-

b) Colon in Stp. al., ut in Ms. Bg. c) τὴν omiſſum in Lu. vitioſe, cf. 3, 2, 2. 2, 13, 2. 6, 7, 12.

T. 1., ubi et ὅπλα νεῶν, it. pro funibus, maxime nauticis, ſ. rudentibus Foeſ. cum Sp. ad Call., ſed ſenſu alio Pierſ. Ver. et in ellipſ. L. Bos. Sed per analog. iungitur non modo ὁ. cum gen. πολ., ſed cum hoc adi. αὐτ., ubi Stp. Th. 1, 1366. E. m. ſub Bg., e P., huc ſpectat oblique „αὐτοσχέδιος πολ.“ cf. Suid. Hſy. Ind. Sb. et ej. Di. H. T. 1. Plut. Hs. Luc. Geop. Caeterum in Ms. Ba. alius v. modus, particip. pro finito tempore, cf. 5, 8, 12. ἐτρωθ., cum non hic conſiſtere queat particip. ob ſeriem rel., prodit vel ſic vitium, ortum, opinor, e ſerie vetuſta omnium una, ubi aliquis librarius interpoſuiſſet ſignum dividendarum vocum, hodie etiam ſolenne ap. typotheras ζ, quod alius accipiens pro littera τ, mutavit ſimul priorem vocalem η in ε, legens idem pro vulg. praep. alteram ἐς, quas ſupra ſaepius confuſas habuimus, cf. 4, 4, 9.

μέγα δὲ) Per totum membrum Bg. de ſuo, praeterquam in δὲ cum P., cf. de τὶ oppreſſo 7, 2, 2., et in variationem 3, 4, 11. e. πολύ τι πλ. — ἐκ τῶν — ἀγρῶν ἤθροιστο, quae ſuppleas e §. 7.

φύσει) Omiſſum in Bg. Ms. e P. hunc abl. reſtitui, cum et Sch. dediſſet „ſuapte natura“ cf. 1, 12, 1. e., ubi et cum πολ., hic e P., ut partim ſqq., omiſſo tamen iſtius adv. dupl. cf. 7, 3, 9. e. 7, 2, 20., ubi ex analog. εἶχ. cum adiuncto, dum Stp. Th. 1, 805. E. m. ſub „γεωργ. pro colo“ hinc ſine Vs. tenet e Noſtro quo ſolo, qui variat pro 6, 4, 11. χώραν γεωργ. cf. ad 2, 4, 12. e. tum, praeter Di. H. S. T. 1. γ. ἀγρούς, quod eſt Bg., cum Eutr. Met. ἀγρὸν δὲ ἔχων ὁ Κικιννάτος, καὶ τοῦτον αὐτῷ σώματι γεωργῶν, cum aliis acc. infra ad 8, 2, 8., ſed in paſſ. cum γῆ L. N. T. et Plut. Hs., at in act. abſolute ej. Krg. Fi. Ae. et Pal. Luc. 1, 511. l. 96. (ubi et cum gen. modi μισθοῦ p. 115. l. 41.) Rs. O. V. 6., at V. 8. And. cum praep. τῶν ἐν τῇ γῇ γεωργούντων, it. ap. Xen. Bach. διὰ — ἐπιμελείας λ. denique in affine γεωργήσιμος Polb. cum Munth.

ἅμα — περιόρθριον) Alibi (6, 9, 4.) τὸ περίορθρον dicit. *Steph.* qui hoc ſolum in Th. tenet, ſed, quod hic in edd. eſt, ipſe Sb. Ind. ſine criſi, cum Sch. „praeterito *diluculo*,“ ſed Kypk. 1, 99. i. „*ſimulac* dies *illuxit*“ (fere cum P., qui libere etiam ſuum adv. addebat, cf. 7, 2, 7.) et L. Ern., etiam noviſſ. ed., non mihi aliunde cognitum, ſed ad Thom. M. p. 656. N. 1. Ouddp. „τὸ περίορθρον reſtituendum eſt Herodiano 7, 4, 9. (e vet. diſtinct. Bc.) pro περιόρθριον. nam eidem 6, 9, 4. κατὰ τὸ περίορθρον“ quam lect. et hic Mss. duo praebent, veram quidem, (ſi vulg. non ab aliis, praeter me, reperitur, et in L. Ern. non eſt hinc tantum ducta, ſed aliunde et e ſcriptore bono et textu non variante,) at per gloſſam e comparatione cum pr. loco, ſi bene habet vulg., quod per analog. cum v. παρ. cf. 2, 12, 7.

δραμεῖν τὸ περιόρθριον[d], προσελθόντες οἱ νεανίσκοι, τὸ μὲν πλῆθος τῶν οἰκετῶν κελεύουσιν αὐτοῖς[e] ἕπεσθαι, ὡς ὄντας μέρος τοῦ λοιποῦ ὄχλου[g], προστάξαντες[h], τότε ἀποκα-

tem ac praeteriit diluculum, progreſſi ad hos adoleſcentes illi, multitudinem quidem omnem ſervorum iubent pone ſequi, tanquem ſi eſſent pars reliqui populi: iniungen-

d) περίορθρον Mss. Ba. et Ve. v. N., ſed comma hic modo in Ox. et Ed. e) αὐτοῖς per lenem Stp. et Bc. v. N. f) ὄντος Ms. Ba. mendoſe, cf. 7, 2, 12. ἐγν. g) Hoc comma in A. al. pro puncto Bc. 2., depravato e colo Stp. rel. v. N. h) Nullibi hic comma, v. N.

προσελθόντες) Forte προελθόντες, ſcil. ἐκ τῶν οἰκιῶν. *Reisk.* qui, quanquam ſervante Sch. vulg. ſine Vs., (quia P. tacuerat,) iuvatur a Bg., ſic vertente nunquam vulg., ſed προελθ., etiam, ubi Var. L. fuit, cf. 1, 5, 4. 3, 12, 12. et 4, 4, 14., ubi P. quoque ſupplementum quod dedit, quale Bg. hic de ſuo, relatum ad pr. γεωργ. et οἱ δὲ §. 8. E contextu quidem veroſimile eſt, ruſticos illos non modo veniſſe in urbem, quod §. 8. propoſitum, συνηλθ. εἰς τὴν πόλιν, nec in plateis ante fores dominorum procul ſubſtitiſſe, ſed quemque ad domini ſui domos et fores iſtarum ſtaſſe, e quibus domibus progreſſi domini *acceſſerint* ad *ſervos* adſtantes, quae tolerabilis ſit explicatio lectionis vulg., praeſertim, quia ſervi *nunc demum* dicuntur a Noſtro verbis edocti et ſubornati ad negotium ipſum exſequendum, poſtquam domini egreſſi e domo, non autem *antea* intra fores et domos. Similiter Bg. de ſuo in artic. ad οἱ νε. it. ad πλ. (ex analog. cum τ. οἰκ.) it. in μὲν ſervato, (quod pertinet ad remotum δὲ §. ſq. i.) et in addito adi. πᾶν, cf. 7, 2, 20., ſed cum P. partim in αὐτ. ἑπ. „*pone* ſequi *ſervorum* ſuorum *gregem*" ubi ille pron. poſſeſſ. aut libere adiunxit, cf. 7, 3, 3. aut pro altero αὐτ. poſuit, referens ſic aſperum, dum Bg. meram praep. retinet, pro *pone* ipſos ſ. *ſe*, proprie ex aliis Gr., ut ἐπὶ et ὄπισθεν cum v. ἑπ. cf. 1, 17, 2. 4, 1, 6.

ὡς ὄντας) Hic acc. pendet ab oppreſſo pron. αὐτοὺς ad pr. inf. ἕπεσθ. ſ. ab acc. cum inf. manco poſt v. κελευ., cf. 7, 3, 3. γυμν. ; in quo membro Bg. partim e P., planior in ſq. et ſeverior, maxime nobiscum facto commate poſt προστ., dum Leisn. in m. Ms. Bg. „ſ. *Iniungentes* tunc *demum*." Sed τότε etiam P. oblique, i. per ſua libera „neque *tamen* — prius — *quam*" retulit ad ſq. εἴ τινες. Saltem poſt ὄχλ. nec diſtinctio maior locum habet, nec numerus Bc. novae §., cum pendeant omnia a pr. v. κελευ., ſic, ut peculiari ratione Noſter poſt id v. adiungat particip. προστ. ſyn. notionis, per abundantiam quandam, ſed reſolvendum per copulam, et bene verſum a Bg. cf. 1, 9, 6. e. 1, 6, 23. m. 24., dum P. non fert Noſtri copiam, contentus uno v. κελ., ſed copulam, qua reſolvi debuit particip., retinens tamen in obliqua negat., cum libero adv. *tamen*, cf. 7, 1, 22. quaſi fuiſſet κελεύουσιν — ἕπεσθαι — ὄχλου, μηδὲ ſ. μήτε μὴν ſ. μέντοι πρότερον ἀποκαλ., in quo v., ex analog. iuncto cum ὅπλ., deſeritur etiam a Sch. „*retegere* arma" quo et Bg. Lat. tenet Stp. Th. tantum e Plut., ut Sb. Ind. per Bg. e Xiph. τοῦτον ἀπεκάλυπτον ἐπικαλυπτόμενον, ex hoc opp. ut pateat illa notio, reperta inſuper ap. D'Orv.

λύπτειν, ἃ ἔφερον [i] ὅπλα, καὶ γενναίως ἀνθεςάναι [k], εἴ τινες ἢ ςρατιωτῶν ἢ δημοτῶν αὐτοῖς ἐπίοιεν, ἔκδικοι τοῦ γενησομένου ἔργου. αὐτοὶ δὲ, λαβόντες ἐγχειρίδια ὑποκόλπια, προσίασι τῷ ἐπιτρόπῳ, ὡς δὴ περὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν χρημάτων διαλεξό-

tes, ut tunc demum defegerent, quae ferebant arma, ſtrenue que reſiſterent, ſi qui aut ex militibus aut ex populo ipſos aggrederentur, ulto-
11. res patrandi facinoris; ipſi autem, ſumtis pugionibus ſub ſinum, adeunt procuratorem, tanquam ſcilicet de perſolvendis pecuniis cum eo acturi.

i) ἐφέροντο ὅπλα Mss. Ba. et Ve. v. N. k) ἀνθεςᾶναι hoc acc. Bs. 2 L. al. cf. 3, 11, 5.

Ch. et Luc., tropice que, *per paſſ.* etiam, in L. N. T. cum Suic., ſed, tacentibus lib. de V. *med.*, in med. cum pr. πρὸς ap. Dd. S. 2, 208. l. 81. et 276. l. 50., at *nullibi* altera pro contrario obtegere.

ἃ ἔφ. ὅ) Mss. *medium* pro act., cf. 3, 5, 2. e. non uſurpatum a Noſtro, ſed tamen ab *aliis*, v. c. Luc., videtur Gloſſatoris eſſe, non ferentis ſimplicitatem *Noſtri* in repetito v. act. §. 8., ſed reſpicientis ad §. 7. e. ἐπιφέρεσθαι, dum tacet P. iterum, liber etiam ad ſqq., ubi γενν. cum ἀνθ. per analog., ſed poſtr. variatum cum ἀντιςῆναι ſupra, cf. 2, 11, 10. etc. Sed *in* τιν. cum gen. *Bg.* e *P.* cf. 7, 2, 3. it. ad δημ. cf. 7, 3, 14., verum de ſuo ad rel., cf. Stp. Th. 1, 1139. D. m. „ἐκ. ἀ. *invaderent* eos, *irruerent* in *eos*“ (cf. 2, 13, 21. e.) qui ib. ſine Vs. ſub Bg. in ἐκδ., ubi Sch. „ἐκ. ἐργ. *ultores* adveniant *operis*, (ad v. pr. trahens, cum Bg. ſeparet potius, ſubintellecto ὡς, *tanquam*, ex analog. cum adiunctis, cf. 2, 14, 6.) γεν. gerendi *facinoris*“ ubi Lat. ſaltem e P., ut ſubſt. Bg. quoque, ubi procedebat *futuri*.

αὐτοὶ — ὑποκ. Diod. Sic. in Excerptis ἔχοντας ὑπὸ τοῖς ἱματίοις ξίφη. Ioſeph. B. Iud. 2, 22. ταῖς ἐσθήσεσιν ὑποκρύπτοντες μικρὰ ξιφίδια. Plura Pric. ad Apul. Mil. 2. p. 132. *Leisn.*

Vicinius illud variatum ſupra 1, 8, 11. m. λαβόντα ἐγχειρίδιον ὑπὸ κόλπου, ad quod reſpiciunt Intrp. Lat., reſolventes in formulam unum adi., quod ſub longa periphraſi profert Stp. Th. tantum ex alio Noſtri loco, ſic que fere etiam ſine auctoritate L. Ern., praeterea que „*occultus*, it. *carus*“ repertum mihi ad Hſy. in N. ſine Vs. de perſ., ut ap. Call. ταῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων ὑπ. αἰνὰ χολώθη, Apollo *adhuc* in *utero*, it. Orph. Παιδὸν — ὑποκόλπιε, *inſinue*, pro quo ficto Lat. valeat illud poſtr. Ern., unde Noſter traduxit ad rem, ſine Vs. huc ſpectante L. Bos. Ell. p. 226. m. ad v. ἐγχ. cf. 1, 8, 11. m. In ſqq. diſcedit Bg. a P. tantum in ſervato δὴ, cf. 7, 3, 17., cum eo et ſupplens ad v. διαλ. dat. pron. αὐτῷ, cf. 2, 5, 7. et mutans ſubſt. in particip. ad ἀποδ., per analog. cum τῶν χρ. (cf. Luc. et Ammon., et §. 6.) it. in v. διαλ. cum adiunctis, (cf. 3, 14, 8.) et in προσι. cum τῷ ἐπ.

μένδι[l]. προσπεσόντες τὲ αἰφ-
νιδίως[m] οὐ προσδοκῶντα παί-
σαντες φονεύουσι. τῶν δὲ περὶ
αὐτὸν[n] στρατιωτῶν γυμνωσάν-
των τὰ ξίφη, τῷ τε φόνῳ ἐπεξ-
ελθεῖν θελόντων, οἱ ἐκ τῶν
ἀγρῶν κατεληλυθότες, προ-
βαλλόμενοι τά τε ξύλα καὶ
τοὺς πελέκεις[o], ὑπερμαχόμε-
νοι τῶν δεσποτῶν, τοὺς ἀνθε-
στῶτας[p] ῥαδίως ἐτρέψαντο.

12. Aggreſſi que ſubito nec
opinantem percutientes occi-
13. dunt. Militibus autem,
qui circa ipſum erant, nudan-
tibus gladios caedem que ul-
tum ire volentibus, ii, qui ex
agris venerant, proferentes
ſuos fuſtes et ſecures, pugnan-
tes pro dominis, adverſarios
facile in fugam verterunt.

l) καὶ προσπεσόντες τὲ λ. Ms. Ba. v. N. m) αἰφνηδ. Ms. Ba. cf. 7, 1, 22., poſt quod comma nullum, ſed poſt προσδ. et παισ. aliquod in A., ut unum modo poſt προσδ. in Bs. 1. al. et unum modo poſt αἰφν. in Stp. rel. v. N. n) αὐτῶν A. al. mendoſe, e rel. circa genitivis, cf. 6, 7, 11. 7, 2, 14. o) πελέκυς Ms. Ba. mendoſe. p) ἀνθεστώτας hoc acc. Pat. cf. 3, 12, 20. 4, 9, 11. 7, 2, 13. e.

προσπεσόντες) Liberum P., etiam in omiſſo hoc particip., deſerit Bg. per omnia, etiam Sch. in παι. confoſſum" ubi Noſter variat cum 4, 13, 11. παίει ξιφιδίῳ, ὃ μετὰ χεῖρας ἔφερε λανθάνων, per ellipſin illorum pr. §. ἐγχειριδίοις ὑποκολπίοις, iungens rel. per analog. et de ſuo, ut cum οὐ πρ. adv. αἰφν. (cf. 2, 5, 3. 1, 12, 12. e.) quod et Bg. nobiscum liberum relinquit ſine commate, quo velis trahere. Sed cum Mss. rel. nil prodit P. in Ms. Ba. additum καὶ, pro copula ante τὲ iam bis, cf. 4, 8, 21, e., ſed hic vitioſe, credo hinc, quod, ſtans in marg. ad ſq. particip. παισ., ponendum que de mente Gloſſatoris ante οὐ neg., ne duo concurrerent particip. ſine copula, alieno reciperetur loco.

τῶν δὲ π.) Varie liber P., omiſſo δὲ, cf. §. 8., it. τῷ φον., ſed additis adv. *ibi*, pro tunc, cf. §. 9. 1, 12, 14. it. alio ad κατ. (ubi et Sch. deſerit „qui *huc devenerant* ex *agris*") cf. 4, 6, 11. et alio ad ὑπερμ. it. adi. πάντας ad ult. v. ἐτρ. cf. §. 8. aut potius ſubſtituto hoc pro particip. ἀνθ. (ubi Bg. aliter, quam 7, 2, 13. e.) tum mutata formula περ. α. in merum pron., ſed particip. προβ. in pr. *cum*, ubi Sch. rurſus aliter „*obiicientes* defendendi ſui cauſa *ligna* et ſecures" dum repetit ſua Noſter cum variatione, cf. §. 7. κατελθ. τοὺς ἐκ τ. ἀγ. νεανίσκους, oppreſſo hoc ſubſt., it. in γυμν. τ. ξ. 1, 8, 12., ſed 2, 9, 11. in ἐπεξ. φ., dum Bg. e P. ut ib. §. 14., ſed de ſuo ad προβ., per analog. cum adiunctis, (cf. L. Bos. D'Orv. Ch. Bud. C. Stp. Th. 1, 697. E. Toup. ad Suid. 2, 53. W. ad Dd. S. 2, 238. N. 24. Ind. Xen. M. S. et Ἀνβ. Luc. Ael. V. h. cum N. et Cup. Obſ. p. 89. it. Dion. C., ubi Lat. *opponere*, aeque hic aptum,) it. in ὑπ. cum τῶν δ., cf. in med. hoc cum gen. perſ. Ind. Sb. e Xiph. (ubi et ὑπέρμαχος,) Dion. C. Ioſ. 1, 190. ſ. 4. m., ſed cum gen. rei Bud. C. de act., ut cum perſ. et gen. et dat ſimul So. Ai. at med. et act. Stp. Th. Thom. p. 156. et Luc., ubi et cum acc. rei et in Gs. Vs. *ſupra* vires

Οὕτω δὴ προχωρήσαντος τοῦ ἔργου, οἱ νεανίσκοι, ἅπαξ ἐν ἀπογνώσει q) γενόμενοι, μόνην ᾔδεσαν, ἑαυτοῖς σωτηρίαν ὑπάρχουσαν, εἰ τὰ τολμηθέν-

Ad hunc modum ſuccedente negotio, adoleſcentes ſemel in deſperatione conſtituti, unam norant ſibi ſalutem hanc dari, ſi auſa ſua cu-

q) ἐπιγν. Ms. Ve. mendoſe, cf. 7, 2, 8.

pugnare, ſ. valde, quam notionem in hoc v. non tenuere Stp. et L. Ern., ſolennem in aliis compoſ. e praep. Noſtri, variantis pro 6, 9, 3. e. et ſq. προασπίζειν et προμαχεῖν, ſed pro 7, 12, 17. e. ἐς φυγὴν ἐτράπησαν per merum v., unde Bg. e P. iſta adiuncta explet, ut L. Boſ. Ell. in act., augendus hinc de med., cf. ad Onoſ. p. 32. N. 7. Bud. C. Stp. Th. 3, 1615. G. „paſſ. vox activam ſignif. habet, et pro τρέπω ponitur“ tacentibus lib. de V. med., ubi tamen ap. W. p. 60. e. reperi ex Hom. prolatam formulam ipſam Noſtri illam 1, 12, 17., qui de ſuo hic dat adiuncta.

οὕτω δὴ) Particulam hanc pro *igitur* Bg. opprimit e P. cf. 5, 3, 4., retinens rel. hoc in membro, non item in ſqq., dum pleraque Noſter ex analog. iungit, (cf., praeter variatum 1, 10, 8. ἐπεὶ — αὐτῷ τὰ προπεπραγμένα — ἦν προχωρήσαντα, ap. Xen. Cyr. ſine Ind. 2, 3, 17. ταῦτα μὲν δὴ οὕτω προὐκεχωρήκει, cum laud. ad 7, 9, 1. e Dd. S. it. ap. Thuc. 545, 46. ὥστε ἀπ' ἀνδρῶν πολλῶν καὶ ξυνετῶν πραχθὲν τὸ ἔργον, οὐκ ἀπεικότως — προὐχώρησε, quo forte reſpicit Poſſ. Ca. p. 204. e. „προχωρεῖ τὸ ἔργον, opus ſ. negotium ſuccedit. Herodian. τὸ ἔργον οὐ προὐχώρησε, *opus* non *ſucceſſit*. Thucyd.“ cf. Stp. Th. 4, 673. e., ubi, prolato illo Thuc. toto, addebat „ſic ap. Herodi. οὕτω — ἔργου, quum ita ſucceſſiſſet incoeptum, ut Livius loquitur“) ad ἐν ἀ. γεν. 2, 13, 21. addens variando adv., ſed ordine cum 3, 4, 13. γεν. ἐν ἀ. it. cum 6, 1. 24. τοῦτο δ' ἄν τις μόνον λ., oppreſſo hic pron., quod ſupplet Bg. de ſuo, reddens v. ὑπ., ut 4, 12, 15., ubi, pro ſevero *eſſe* ſibi *ſalutem*, ad ſenſum Sch. „*habere* ſe *ſalutem*“ ſed Stp. Th. 3, 1222. A. e. ſine Vs. in σωτ., praemiſſis tamen formulis ſimilibus, etiam illi P.“ Iſocr. in Archid. οὐδεμιᾶς αὐτῷ σωτ. ὑπολειπομένης, (ἀλλὰ λ. W. 184, 5. *cum* nulla *ſpes* ſalutis *eſſet* reliqua *ipſi*,) Thuc. l. 7. οὐδεμίαν εἶναι σωτηρίαν ἢν μὴ etc. (7, 8. ſ. 451, 96. νομίζων, — ἢν μὴ ὡς τάχιστα — ἀποστέλλωσιν, οὐδεμίαν εἶ. σωτ. nullam *ſalutis* ſpem *ſupereſſe*,) et l. 8. (54. ſ. 537, 19.) διδασκόμενος μὴ εἶναι ἄλλην σωτ. (nullam *aliam* eſſe *ſalutis* conſervandae *rationem*,) vbi σωτ. exiſtimo poſſe exponi (non niſi liberrime) ἐλπίδα σωτηρίας, ut habes ap. Aeſch. in Cteſ. (ſine Ind. Rs. O. V. 3, 482. e.) μίαν ἐλπίδα λοιπὴν κατεῖδε σωτηρίας, λ.“ quibus add. ex Ind. Dem. 954, 2. μόνην ὁρῶν σωτηρίαν τοῖς ἑαυτοῦ πράγμασιν, εἰ λ., ſed ſine Ind. 671, 24. οἶδεν, — ὅτι σωτηρία μόνη γένοιτ' ἂν αὐτῷ, ἤπερ λ. it. Xen. Hell. 2, 2, 6. ἐνόμιζον δ', οὐδεμίαν εἶναι σωτ., εἰ μὴ λ., ſed G. Th. e Virg. A. 2, 354. una *ſalus* victis, *nullam* ſperare *ſalutem*, habentibus noſtratibus in tali cauſa ſuum *Rettung* ſ. *Rettungsmittel*.

εἰ τὰ τολμ.) Stp. Th. per lenem αὐτ., ſecus ac in ed., tenuit tum in v. σωτηρ., l. l. in N. pr., tum in v. τολμ. 3, 1585. „ſi *nuper* auſa *et* patrata *facinora* novo *aliquo* facinore *cumularent*“ partim e P., (ſervato et libero adv. et pron. ſ. adi. τισὶ, cf. 4, 5, 5.) quem deſerit Bg. per

τα αὐτοῖς [r] αὐξήσαιεν ἔργοις μείζοσι, καὶ κοινωνὸν τοῦ κινδύνου τὸν ἡγούμενον τοῦ ἔθνους παραλάβοιεν [s], πᾶν τε [t] τὸ ἔθνος ἀναπείσαιεν εἰς ἀπόστασιν [u]. ὅ περ ᾔδεσαν πάλαι μὲν

mularent facinoribus maioribus, ſocium que periculi rectorem provinciae aſſumerent, ac totam gentem ſolicitarent ad defectionem: quod ſciebant dudum quidem optari

r) αὐτ. per lenem Ms. Ba. cum A. al. praeter Stp. rel. v. N. s) Colon in Ms. Ba, ſed in ed. Bc. παραλ. — ἔθνος omiſſa vitioſe, ob ſimile ἔθνους — ἔθνος. t) πᾶν τὸ Ms. Ba. cum accentu, cf. 4, 11, 7., ſed Ms. Ve. πᾶν τὸ ἔθνος ἀναπείσειεν v. N. u) Comma hic in A. al. pro colo Ed. cum Ms. Bg. et puncto rel.

omnia, praeterquam ad v. αὐξ., dum, praeter variationem cum μειζόνων πραγμάτων 6, 5, 23. e. etc., conflat Noſter et haec ad analog., praeſertim ad Lat. illud Cic. p. S. R. Am. c. 11. i. *haec* maleficia *aliis* nefariis *cumulant* atque *adaugent*, ut et ſqq., cf. G. Th. *ſocium — periculorum*, it. *ſocium — adhibere* ſibi *aliquem*, it. *periculi — conſors*, — *comites* diſcriminum *periculorum* que *dii*, ſed Dem. Ind. κοινωνοὺς — ἔχητε καὶ τῶν κινδύνων καὶ τῶν ἀναλωμάτων, cui add. 755, 18. προσείλετο τουτονὶ τὸν ἁπάντων τῶν κακῶν κοινωνὸν, it. 850, 15. et Zoſ. 2, 25, 4. κοινωνὸν ἑλόμενος τοῦ κινδ. Μαρτινιανὸν, *adiunctum* ſibi *ſocium* periculi *Martinianum*. Caeterum oblique Bg. retulit aſperum pron. αὑτ., ob pr. v. ᾔδεσ., ſed per lenem ſervarat quoque ſine Vs. Caſ. ad Capit. p. 39. e. *ſed* quum *viderent* autores *caedis* eius *acrioribus* remediis *ſibi* ſubveniendum *eſſe*, Gordianum — *imperare coëgerunt*, addens „Mauricius quidam fuit huius conſilii auctor“ cf. ib. p. 88.

τὸν ἡγουμ. τοῦ ἐ.) Idem T. Quinctio accidiſſe, ex Liv. l. 7. (c. 39. m., ubi a turba militum vi eligitur dux exercitus, cf. infra §. 6. ad εἰςπηδ.) notat Schottus. *Sylb.* Nihil monendum eſſet, niſi tirones confundere munus τοῦ ἡγουμένου munere τοῦ ἐπιτρόπου toties, praeſertim in hiſtoria Pilati animadvertiſſem. Quare teneant τὸν ἡγούμενον ſ. ἡγεμῶνα, (ſic) *rectorem*, *praeſidem provinciae*, *legatum Caeſaris* ab ἐπιτρόπῳ *procuratore Caeſaris*, *procuratore fiſci* ita differre ut olim tempore reipublicae liberae Proconſul a Quaeſtore, ſive ut noſtris temporibus Praeſes provinciae ſ. regiminis, *der Gouverneur*, *Regierungs-Praeſident* a Praeſide Camerae ut aiunt *vom Kammer-Praeſidenten*. Hinc quoque ὁ ἡγούμενος mox (§. 2.) vocatur ὁ ἀνθυπατεύων. *Strotb.*

Praeter alibi allata ad ἡγ. et ἐπιτρ. it. ad 7, 4, 4., ſuper ἡγεμόνα pro *procuratore*, (qualis et Pilatus modo fuit cum Felice ac Feſto, cf. G. Th. in Lat. hoc,) v. ad N. T. Luc. 3, 1. Act. 23, 24. 25, 1. maxime Loesn. et Krb. Hic Bg. e P., qui in ſq. membro liberior, polyptoton Noſtri et ipſe deſeruit, variantis cum 1, 10, 5. τοῖς τῶν ἐθνῶν ἡγουμένοις et pro ſolo ἡγεμὼν proxime 6, 3, 1. it. pro 7, 4. 3. ἐς ἀποσ., per analog. cum v. ἀν. cf. G. Th. ſollicitatis *ad* defectionem *animis*, ubi ſunt bina Ms. Ve. vitia, elapſa primo copula, ob ſq. τὸ, cf. 6, 2, 3. 6, 7, 18. e. 7, 2, 9., tum confuſis vocalibus in v., cf. Alb. Gl. e p. 280. j. Caeterum πᾶν τὸ ἐθν. explicatius §. 19. πᾶν τὸ Λιβύων ἔθνος.

ὅ περ ᾔδ.) Bg. variat in Lat. ad ᾔδ., per ſimplicitatem repetitum,

εὔχεσθαι [x], μίσει Μαξιμίνου, φόβῳ δὲ κωλύεσθαι. σὺν παντὶ τοίνυν τῷ πλήθει [y] ἤδη μεσαζούσης ἡμέρας ἐπίασιν ἐπὶ

odio Maximini, ſed metu pro-
2. hiberi. Cum omni itaque multitudine, ipſo meridie, ac-

x) Nullum comma tenuere A. al. cum Ms. Bg. y) Comma nullum hic, ſed unum poſt ἡμ. in A. al., at contra aliquod poſt πλ. et nullum poſt ἡμ. in Bs. Stp. rel. v. N.

P. reddens tum ὁ π. cf. 7, 3, 14. tum v. εὐχ., (ſpreto tamen iſtius ſupplemento ὑπὸ πάντων ſ. πᾶσι) ad quod Leisn. in m. Ms. Bg. et Ox. „paſſ.“ quae notio, neglecta in L. Stp. et Ern., manifeſta tamen eſt hic ex opp. eodem paſſ. κ. et reliqua adhuc non tantum in illo verbali εὐκτὸν et εὐκταῖος, ſed etiam in illa notione alia, et ipſa ignota Lexx., pro vocari, nominari, cf. Abr. ad Ae. 2, 160., ſed in varias vel notiones vel rectiones, ib. (ubi et cum κατὰ, ut ſine Ind. ap. V. Eur. Ph. p. 769. N. 87., ſed cum ὑπὲρ Dd. S.) et ej. Dl. Th. cum A. Pierſ. Ver. Gat. ad Ant. et Adv. (ſuper εὔχεται εἶναι,) Poſſ. Call. et Sy. L. N. T. cum lib. de V. med. Drſ. Thom. M. p. 395. et 166. e. cum Bud. C. Suid. Hſy., etiam in ηὐχ., Hsd. per pravos numeros, Hom. cui add. Ἰλ. ά, 43. 87. 91. ή, 194. 200. κ, 461. Ὀδ γ', 385. 430. έ, 211. Call. Orph. So. Ai. Theogn. Rs. O. V. 4. (ubi cum affini ſubſt. εὐχὰς, cf. L. Bos. Ell.) 6. 7. 8. Din. Xen., ubi add. Cyr. 1, 6, 6. cum ſyn. ſq. αἰτεῖσθαι et pr. αἰτεῖσθαι παρὰ τῶν θεῶν, Di. H. S. T. utr. Luc. cum Ind. in N. cui add. 1, 113. N. 16. Fi. Th., ſed cum dat. perſ. Raph. et Kypk. T. 2. In ſq. liber P. in ordine, quo variatur cum 5, 4, 2. Μαξιμίνου μισ., ut per analog. in φ. cum κ.

σὺν — ἤδη λ.) quum *iam* meridies *eſſet.* Sed apud Pol. legimus *nocte intempeſta*, perinde, ac ſi non μεσαζούσης ἡμ., ſed μεσ. νυκτὸς ſcriptum eſſet. *Steph.* Pol. habet: *nocte intempeſta.* Legerit igitur neceſſe eſt aut: ακμαζουσης νυκτος ut 2, 1, 12. aut ſaltem: πελαζουσης ἡμερας. Sed certiſſime lapſus eſt Pol. Nam caedes procuratoris iam facta erat αμα τῳ παραδραμειν το περιορθριον c. 4. §. 9. *Gedik.*

Sed Sch. „μ. *medio* exiſtente *die*, ἡμ. Pol. minus recte, *no. int.* Quod Stp. proinde bene correxit, *quum i. m. e.* Nam quae ibi referuntur, interdiu facta“ cf. maxime §. 5. ſq., dum Bg. (ſeverior in ordine ad pr., ubi πα. τ. πλ. reſpicit 7, 4, 10.) reddit, ut 2, 5, 3. ἡμέρας ἀκμαζούσης, ſed ſine Vs. Stp. Th. „Herodi. μεσ. ἡμ. dixit, ut ab aliis dr. μεσούσης“ me reperiente μεσούσης ἡμ. ap. Ael. V. h. 12, 1. p. 718. e. ipſo *meridie*, (ubi et μ. τῆς νυκτὸς, media *nocte*,) it. ap. Di. H. S. T. 1. *meridie*, ſed Luc. μ. τῆς ἡμ. circa *meridiem*, cf. Fi. L. N. T. Thom. M. Suid. Rs. O. V. 4. Thu. τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους μεσοῦντος, inſequente *aeſtate* iam *media*, cui add. ex Ind. Schol. 396, 3. θερ. μεσοῦντος ἤδη, *aeſtate* iam *media*, tum Geop. χειμὼν ἀρχόμενος μὲν —, μεσάζων δὲ, ſq. ἀπὸ μέσου χειμῶνος, ſed Dd. S. 1, 38. l. 78. πᾶς δ' ὁ μεσάζων τόπος, *et* totus *in* medio *locus*, et de perſ. ὁ μεσάζων, *ſequeſter*, ap. Suic. Caeterum, ſi comma poſt ἡμ. ponebatur, debuit et alterum poni poſt πλ., ut ſic formula et particip. pro membro peculiari ſtaret.

ἐπίασιν ἐπὶ) Krebs in Decr. R. p. I. p. 25. m. ad ἐὰν δὲ ἐπίωσί τινες Ἰουδαίοις edicens „omnia fere *veniendi* Verba cum ἐπὶ, adiuncto caſu per-

τὴν τοῦ ἀνθυπατεύοντος οἰκίαν. Γορδιανὸς μὲν ἦν ὄνομα [z], 3. cedunt ad proconſulis domum. 3. Gordianus autem vocaba-

z) Colon in Ms. Ba. cum ed. Ed.

ſonae, notionem *hoſtilis invaſionis* habere" tamen nullum exemplum ſubiecit noſtri v., quod habui e Fi. Pal. οἱ ἐπῄεσαν ἐπὶ τῷ πύργῳ ἀδιαλείπτως λ. Ind. „*obire*" (ſed nihil in praep., recte verſa a Velar. et Phaſ. in *turri*, it. Herdt. 577, 90. 589, 51. τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, *irruentem in Graeciam*, quam violentam notionem reſpexerat Stp. in m. P., deſertam a Bg. e P., cf. in varia Hſy. 1, 1322. e. 1335. i. 1353. i. Suid. 1, 798. i. p. ſq. m. 801. e. 808. i. Ind. Sb. (ubi et cum pr. πρὸς,) Thuc. cum Abr. Dl. Rs. O. V. 4. 6. 8. And. et Lyc. Dem. Ael. V. h. Luc. (etiam cum μετὰ τοῦ ξίφους,) Xen. Cyr., ubi 3, 3, 17. e. mox ἐπ᾽ ἐκείνους ἰόντες, ſed ej. Ἀνβ. 4, 6, 23. cum κατὰ, tum ej. Bach. ubi add. Sy. 4, 5. τὸ ἐπιὸν, pro pr. τὸ μέλλον, D'Orv. Ch., ubi et de inf. ἐπεῖναι, ſed cum nominativo particip. Dd. S. 1, 114. *l.* 71. et Herdt. pro permittere, tum Hom., ſed de re, aurora ſ. die Orph. Arg. v. 1183., tum tropice, de lapidibus pretioſis in veſtitu, pro imponi, interponi, Ioſ., ſed cum dat. perſ. V. Eur. Phoen. Xen. M. S.

τοῦ ἀνθυπατ.) Per ſubſt. reddit Bg. e P., ut Stp. Th. et L. N. T. Schw., non amplius reperto mihi v., niſi ap. Poſſ. C. (e Plut.) ubi et affine ſubſt. ἀνθύπατος, de perſ. etiam in N. T., cf. Fi. de Vit. L. Prol. 7. p. 16. i., it. ap. Luc., ſed de re quoque, cum ἐξουσία, ap. Di. H. T. 1. Sb. cuius Ind. ſic et habuit ex Eutr. Met. 7, 10, 3. (ubi et ſyn. ἀνθυπατικὴ ἐξουσία in Cell. Ind.) ſed cum ἀρχὴ e Zoſ. 4, 3, 4., quae vocabula adeo omnia ſunt recentioris aetatis et propria civitati Rom., ut et ſubſt. illud in ſq. §. Hic quidem variatur pro illo §. pr. τὸν ἡγουμ., (quo et Stroth. ib. ſpectabat,) per vocabulum dignitatis eiusdem aliud, titulum magis complectens, quo dead §. ſq.

Γορδιανὸς) Aliter liber Bg., quam P., aliter que, quam ſupra in formula, (quae caret iterum caſu pron. tertio αὐτῷ, cf. 7, 1, 21.) mutans idem primum μὲν (abſolute ſtans, cf. 7, 3, 1.) in adverſ., ſed alterum, relatum ad ſqq. δὲ, opprimens, ut alibi, deferens que P. in ſq. tantum ad v. λ. tum ob adiunctum κλ., tum perſpicuitatis cauſa; quanquam et G. Th. 500, e. „ſortiri *provincias*, per ſortem ſ. ſorte obtinere" cum Gr. n., quod itidem e more civitatis Rom. iunctum cum ſubſt. τὴν ἀνθ., non mihi praeterea reperto, ſed ap. Stp. Th. etiam modo hinc cum plena Vs. P., nec novante quid in vocali ει Ms. hic, cf. 7, 3, 8., ſed in formulam Xen. M. S. 3, 9, 10. τοὺς κλήρῳ λαχόντας „int. βασιλείαν, ἀρχὴν," ſed alio acc. explendo, v. c. τοῦτο, ap. Ael. V. h. 17, 18., tum ſine diſcrimine cum artic. τῷ κλ. Dd. S., ſed merum v. λ. cum acc. aliquo Tim. L. Thom. M. Harl. Chr. P. Fi. Ae. Hsd. v. ἔλαχ., ſed Lyc. et Mus. v. λαχ. tum V. Eur. Ph. (ubi et ι, an redundet poſt verba petendi, cf. Krb. Dcr. R. p. I.), ſed cum gen. rei Abr. L. Ar. Poſſ. C. p. 297. m., porro, praeter Ammon. et in rem critic. ap. D'Orv. Ch., et ellipſin ap. L. Bos., in varia ap. Suid. 2, 24. m. 419. e. 423. e. Hſy. 1, 1107. m. 1166. i. 2, 409. m. 436. m. 447. i. m. L. N. T. Hom. v. λελαχ. et λελογχ. et Ind. in N., Call. cum Ind. Loesn. Orph. v. ἐλ. it. λαχ. et λελο. So. Ai. Ariſtoph. Theogn. v. ἐλ. et λαχ. Herdt. Thuc. Rs. Or. 4. 6. 7. 8. Dem. Xen. Ανβ. Cyr. cui add. 1, 6, 46. Sb. Ind. e Zoſ. 2, 18, 2,

κλήρῳ μὲν τὴν ἀνθυπατείαν tur, ſorte proconſulatum ade-

et Di. H. ej. T. utr. et Luc., ubi cf. v. κλης. it. Xen. Z. Pol. Dd. S. D'Orv. Ch. Rs. O. V. 8. Din., ſed alio ſenſu ib. Lyc. So. Ai. Ael. V. h. Di. H. S. T. 1. Thuc. cum Schol. Suic., at in varia Suid. Hſy. L. N. T. V. Eur. Hipp. Lyc. Caſl. cum Spanh. p. 708. i. Sed in rem ipſam ap. Capit. p. 39. i. Gordianum *ſenem*, — qui *erat* proconſul, *imperatorem fecerunt*, et p. e. *Gordianum* proconſulem, — *natu* grandiorem, — *ab Alexandro ex* SCt. *in* Africam *miſſum*, ad quae poſtr. in N. Caſ. „κλήρῳ ait Herod. quod non repugnat: nam cum ex ſenatus auctoritate provinciae comparabantur, ſors intercedebat. — in Gordianis extat pars epiſtolae qua ſenatui gratias agit Alexander, quod Gordianum ad Africam proconſulem deſtinaverit“ ap. Capit. p. 84. m. cui add. p. 76 m. *ipſe* ex *conſulatu*, quem *egerat cum Alexandro*, ad *proconſulatum* Africae *miſſus eſt* ex *SCto*. Ego quidem obſervo hic pluria, primum hoc tempore deprehendi adhuc veſtigia *veteris instituti*, cum Auguſtus provincias, partitus cum populo ſic, ut ipſe ſibi ſervaret *maiores*, (in quibus exercitus eſſet alendus,) minores autem relinqueret ſenatui, in duo genera diviſit, ut aliae eſſent *Caeſareae*, ἐπαρχίαι Καίσαρος, aliae *ſenatoriae*, ἐπαρχίαι τοῦ δήμου. Priores Caeſareas ille fecerat omnes eas, quae ante fuiſſent Conſulares, et iſtarum magiſtratus qui adminiſtrabant iſtas nomine imperatoris, eiusque auſpiciis bella gerebant) idem legerat ipſe, dictos tum legatos Auguſti, tum legatos Conſulares, tum legatos Propraetore, tum ſimpliciter Propraetores, praeter unum illum, qui Aegypto praeerat, dictum Praefectum Auguſti ſ. Auguſtalem. Sed qui in alteras, provincias ſenatorias, mittebantur, dicti ſunt Proconſules. Haec, ſumta e lectionibus ſuper Antiq. Rom. et e capite de modo provinciarum adminiſtrandarum ſub Caeſaribus, quas habui a beato Erneſti et Fiſchero, etiam nunc vivo Lipſiae ſucceſſore iſtius longe digniſſimo, munita ab iisdem Duumviris per auctores locupletes, conveniunt cum b. Ern. ad Suet. Exc. VI. p. X et cum Heinecc. Ant. Rom. p. 373. ſ., ſed et cum iſtis, quae ad Spartian. Adrianum T. 1. p. 198. b. e. ſqq. longius diſputavit Salm., unde haec modo excerpſi. „Ex provinciis quae populo aſſignatae ſunt in partitione per Auguſtum inſtituta, aliae fuere *praetoriae*, aliae *proconſulares*. Ac duae quidem Proconſulares, quibus qui praeerant proconſules dicti ſunt, *Africa* nempe et Aſia. (Et hoc eſt alterum, quod hic obſervo, etiam hoc tempore in proconſularibus adhuc fuiſſe Africam. Nam Gordianus a Noſtro perhibitus eſt Libyae ſ. Africae tum rector, tum proconſul, hoc cap. §. 1—3. et §. 19.) — Conſulares qui populi provincias adminiſtrabant dicebantur proconſules, et *ſortito* in eas proficiſcebantur, antiquo ſcilicet more, qui ſtante rep. obtinebat. (Quem morem antiquum hoc tempore etiam adhuc obtinuiſſe, tertio obſervo hic loco. Poſt illa Salm. p. 199. b. ex Appiano protulit quosdam conſulares, dictos ἀνθυπάτους, pergens ſic.) — provinciae conſulares aliae (diverſae) a proconſularibus, cum antea ſub libera rep., non aliae eſſent conſulares provinciae quam quas proconſules regerent. at imperatorum aevo proconſules erant, qui ſortiebantur provincias more modo que antiquitus Romanis cognito, et poſt peractum tempus magiſtratus provincia decedebant. conſulares autem ſ. legati Caeſaris conſulares, ad arbitrium Caeſaris in Caeſarianas provincias ibant, et ad eiusdem arbitrium revocabantur, etc.“ cf. ad Dion. p. 708. L. N. T.

μαχῶν, πρεσβύτης δὲ, εἰς[a] ἔτος ἤδη περί που ὀγδοηκοστὸν ἐληλακὼς, πολλῶν δὲ πρότερον ἄρξας ἐθνῶν, ἔν τε πρά-

ptus, ſed ſenex, ad annum iam circiter octogeſimum provectus: multarum que olim rector provinciarum, et in of-

a) Ms. Ba. πρ. δὲ ἦν· ἔτος — ſed ἐληλακὼς habet, uti Stp. *Mart.* v. N. it. de distinctione, dum poſt ἐλ. comma ferunt A. al., ſed colon Ox. cum Ed., at punctum Stp. rel.

Krb. v. ἀνθύπατος it. Schw, „proconſules ſub Auguſto — erant annui et forte fere delecti rel.“ G. Th., ſeptem genera *Proconſulum* faciens, et in quinto, quo de nos agimus, 1084, 85. monens „*Proconſulem* κατ᾽ ἐξοχὴν de Africae Proconſule, ſine alio titulo addito in utroque Codice dictum“ quod forſan et e Noſtro pateat, ubi denique et hoc obſervo, in tali provincia proconſulari, quae fuit ſenatus populi que Rom., ſimul fuiſſe Procuratorem imperatoris 7, 4, 3. ſqq., fortaſſis e ratione temporibus que reip. liberae, ubi Proconſulibus, in provinciam miſſis, additi Quaeſtores, dicti inde Quaeſtores Provinciales, et curam aliquam etiam habentes pecuniarum et redituum, populo aerario que perſolvendorum. Unde in lectionibus iſtis ſuper Ant. Rom. reperi adhuc haec. „Procuratores, διοικηταὶ, in provinciis ſunt proprie ii, qui reditus Caeſaris curant, reſpondent que *quaeſtoribus provincialibus.*“

πρεσβύτης δὲ) Duo haec oppreſſit P., liber et in ſq. membro, iterum que omiſſo adv. temporis, cf. 7, 2, 18., ubi Bg. e Sch., ſed Noſter variat cum ἐλάσας εἰς λ, 6, 1, 15. etc. per tempus, quod ipſum e Plut. proferunt Stp. Th. 1, 1169. i. et Bud. C. 1240, 45.

περί που hoc et περὶ, omiſſo ποῦ, eſt *circiter.* Thuc. 1, 54. (38, 31. περὶ ἑβδομήκοντα) v. Hoog. p. 473 *Leisn.* vid. Vig. cap. 9. ſ. 7. §. 8. Caeterum e Photio qui hanc rem ex noſtro narrat, mendam tollere conamur. Verba eius cod. XCIX. p. m. 273. haec ſunt: *διόπερ τὸν Λιβύης ὑπάρχοντα ὑπ᾽ αὐτοῦ καταστάντα, καὶ ὅμοιον ὄντα τοῖς τρόποις, οἱ ἐκεῖσε στασιάσαντες καὶ ἀνελθόντες Γορδιανὸν ἀνθύπατον γεγονότα, καὶ ὀγδοηκοστὸν ἄγοντα ἔτος, χειροτονοῦσι καὶ ἄκοντα βασιλέα.* Vbi primum notandum per τὸν ὑπάρχοντα neminem alium intelligi, niſi ἐπίτροπον, deinde aperte verbum deeſſe, quod ad τὸν ὑπάρχοντα referatur. Quare ſive pro ἀνελθόντες legendum eſt ἀνελόντες, diſtinctione poſt hoc vocabulum poſita, ſive poſt στασιάσαντες addendum eſt ἀνεῖλον. Mox denique apud eundem pro Χαλκηδόνα aperte eſt legendum Καρχηδόνα. *Stroth.*

Leisn. etiam in m. Ox. „Vig. 531.“ innuens ed. Z. p. 636. i., ubi ipſe Vig. „Herodi. l. 7. εἰς — ἐλ. *cum* iam *ad* annum *circiter* octogeſimum *perveniſſet*, (ſed Hoog. in N.) vel ſine particula που ap. Thuc.“ l. l. tum Sch. in „περὶ — pro quo et adv. περί που, *circiter*“ repetens in ποὺ, quomodo Bg. e P. hic iterum, ut bis iam, et Sb. Ind. e Zoſ. 3, 18, 10. πεντακισχίλιοι περ. π. τὸν ἀριθμὸν, ubi Vs. ed. Cell. virorum *ad* quinque *millia*, ſed ſine Vs. Stp. Th. 3, 249. E. m. hinc cum alia lect., ſine εἰς „ἔτος — ἐλ. (tum 2, 1507. E. m. aliunde) που — ſaepe accipitur pro ἴσως“ quam notionem, tractatam alibi, adhibuerim etiam hic, quoniam uſurpant et Latini *fortaſſe circiter*, ut Plaut. Mil. gl. 2, 3, 79., nobis *etwa ungefähr*, dum iungi puto per figuram ἐκ παραλλήλου noſtra, (ut illa

ξεσι μεγίϛαις ἐξετασθείς. ὅθεν αὐτόν[b] τε ἡδέως ὑποδέξε-

4. ficiis maximis verſatus. Quo circa et ipſum libenter ſuſce-

b) ὅθεν τὲ αὐτ. ἡδ. Ms. Ba. v. N.

Dem. 564, 17. γεγονὼς ἔτη περὶ πεντήκοντα ἴσως,) hic maxime ob praec. pr. εἰς, quum alias, ubi nulla praep. ſimul eſt, procedant illa ap. Ter. Hea. 1, 1, 93. *quaſi* talenta *ad* quindecim *coëgi*, ubi Wſth. non reſpicit pr. *ad*, ſed tantum „*quaſi* reſpondet Gr. ὡς, ὡσεὶ, notat que *circiter*.“ Sed ibi ſunt noſtrorum *etwa auf*, ſ. *etwa an*, et praep. Lat. illa cenſetur cum numeris ſ. numeralibus poni pro *circiter*, cf. G. Th. Nr. 6. et Hor. T. p. 33. Nr. 2., qui Vern. etiam alia duo profert, *bey* et *gegen*; ſicut ſolum ποὺ cum numeralibus vertunt per Lat. *circiter* Stp. Th. l. l. G. Dev. p. 323. i. (ubi et diſerte „in quo ſenſu etiam apponitur τῷ τύχα et ἴσως adverbiis, ἐκ παραλλήλου, vt — ἴσως που“) *Ael.* V. h. et Luc. it. Vig. p. 395. m. et ad N. T. Rom. 4, 19. quoque L. Schw., ſed ſimul per *fere* Krb. et Kypk. ut Fi. per ſolum hoc *fere*, quo de alibi dictum, adhiberi infinite exprimendis rebus. Et hic ſenſus eſt etiam noſtris voculis περί που, ut ſint ſcriptoris non decernentis certo que definientis, ſed loquentis de numero quodam cum aliqua dubitatione et haeſitatione, ut que ponatur quidem numerus aliquis rotundus, v. c. hic octogeſimus, ſed intelligatur craſſus, nec omnino ille ipſe, ſed minor maiorve, et, quanquam et Capit. dicat p. 90. *imperatorem* ſe *appellari* ſenex *paſſus eſt*. Erat *autem* iam *octogenarius*, tamen potuerit aetatem habuiſſe paullo minorem, et v. g. modo annos ſeptuaginta ſex, ſeptem rel. Sed redit eodem, ſi particulam ποὺ vertas per Lat. *opinor*, credo, *ni fallor*, cf. Fi. Ae. et Xen. M. S., quoniam nec iſta certo affirmant. Caeterum commoda ſint iſta noſtratibus et ad ſeveritatem aliquam in exprimenda vocula utr., tanquam *der, als welcher*, ſ. *indem* er *ſchon* etwa, *ungefähr*, denke ich, *das achtzigſte* Iahr *erreicht hatte*. Eſt enim haec enunciatio ſubiecta priori v. πρεσβ. ad explicandum, oppreſſis illis particulis, cum particip. ſolennibus, ὡς, ἅτε, Lat. *ut*, utpote, *quippe*, ſ. *qui* ſ. *quippe qui* provectus *erat*. Poteſt que eadem enunciatio ſumi per parentheſin, verum tamen per minimam poſt. ἐλ. diſtinctionem, quia rel. participia ἀρξ. et ἐξ., aeque ac priora membra, pendent adhuc a primo γορδ. ἦν. Sed in Ms. lectione non eſt ſeries bona, nec repetitio v. ἦν commoda, quod verbum fuerit potius ortum e pr. εἰς, confuſis tum ε et ν, cf. 7, 1, 23. αὐτ., tum ει et η, cf. 6, 5, 1. συνειλ. etſi per ſe v. ἐλ. habet interdum nudum acc., ut ap. Luc. 3, 5. i. ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντες, deſerta *regione* multa *ſuperata*. Et cum Mss. rel. manet in vulg. quoque P. oblique, tantum in ſq. membro monſtrans ſuppletum v. ἦν, libere quidem, iuncto que eo cum particip. ἀρξ. reddens per periphraſin illam in pluſq.; unde Bg. modo in δὲ per τὲ, cf. 6, 8, 15. tum in ἀρξ. ἐθν., (variato cum §. 1. ἡγουμ. λ. cf. Capit. p. 90. plurimis *provinciis* — ante *praefuerat*,) deſerens in extr. ἐν. πρ. λ. ſe que ipſe pro illis ad 6, 1, 8. 5, 5, 20. e. ἐν ταῖς μεγιϛ. πρ. per ordinem alium, dum vertit e P. plene quidem Stp. Th. v. πρ. 3, 525. e. et v. ἐξ. 1, 1285. E. m., ſed partim Poſſ. C. p. 649. e. cum lect. alia memoriter „ἐν ταῖς μ. π. ἐ. *in* max. *ſpectatus* et probatus *negotiis*.“

ὅθεν) Ms. tranſpoſitum τὲ, ut 3, 9. 7. e., ad formam aliorum ap. Noſtr.,

σθαι [c] τὴν ἀρχὴν ᾤοντο, ὥσπερ κορυφαῖον τέλος τῶν προγενομένων πράξεων [d], τήν τε

plurum imperium arbitrabantur, quaſi ſupremum faſtigium ſuperiorum dignitatum;

c) ὑποδέξασθαι Mss. Ba. et Ve. cum edd. A. Bs. Par. Pat. et Ox. v. N.
d) Colon Ms. Ba. cum Ox. et Ed. it. Ms. Bg. male, cum ſq. inf. pendeat quoque a pr. v. ᾤ.

locorum, v. c. 3, 2, 2. e. 7, 11, 16. e., ubi τὲ praeponitur alicui v., poſt quod demum proprie ſtare ſoleat, in relatione quidem et cum ſequitur aliud τὲ, ut hic τήν τε σ. Sed noſtrae formae exemplum aliud eſt 6, 8, 3. e., ut ſtet primum τὲ poſt vocem ſecundam. Et vulg. ſervant Mss. rel., dum P., innoxie tamen, primum τὲ opprimit, liber et in rel., ſed monſtrans tamen fut. in ὑποδ. et in ſq. δεξ., ubi per ſe cum v. οἴομ. procedit Mss. tempus aliud aor., quia ſtare poteſt vel pro fut. vel pro praeſ., quanquam et lapſus in vocalibus inciderit, cf. 4, 14, 18. et 2, 2, 9. it. 7, 1, 23. χαριζ, variante Noſtro cum 5, 5, 1. τὰ τῆς ἀρχῆς ὑπεδέξατο, et 2, 15, 8. τὴν τιμὴν ὑπεδέξατο ἀσπαστῶς, ſed per analog. iungente adv. (cf. Ae. ep. S. p. 69. m. ἡδ. δέχομαι καὶ λαμβάνω Καλλιρόην λ. Poſſ. C. p. 633. m. „ἡδ. δέχεσθαί τινα, *libenter* ſuſcipere *aliquem*, Dem.“ ſine Ind., ſed N. T. 2 Cor. 11, 19. ἡδέως γὰρ ἀνέχεσθε τῶν ἀφρόνων,) at de ſuo partim membrum ſq., ubi libere P. addit pron. τὶ, cf. § 1., ſed contra omittit adi. κορ., ni in ſuo Lat. ſubſt. id iam poſitum putavit, ut Stp. Th. 2, 387. C. m. „κορ. τελ. idem vertit *faſtigium*“ ubi tamen et G. Th. tenet cum epitheto, Bg. ſyn., 609, 39. 97. 100. ſummum *faſt.*, ſed nihil ad rel. Noſtri, ubi ad προγ. procedebat pro adi. Bg. e P. aliquod particip., *antecedentium*, praecedentium, *antegreſſarum* ſ. *praegreſſarum*. In ſq. paronomaſiam δεξ. ad pr. ὑποδεξ. modo Bg. retinuit, etiam adv., iunctum ex auctoritate, cf. Dd. S. 2, 198. l. 81. δέχεσθαι — ἀσμ. τὴν παρουσίαν αὐτοῦ, ſed p. 196. l. 31. ἀσμ. τοῦ πλήθους προσδεξαμένου, it. Thuc. 251. 49 διδομένης δὲ εἰρήνης, δέξεσθαι ἀσμ. libenter *accepturos*, cum V. L. δέξασθαι, it. ἀσμένους, (ut So. Ai. v. 1028. δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος, et Dem. ἄσμενος δέδεκταί ταῦτα „libenter *in* ſe *ſuſcepit*“) it. Krb. Obſ. p. 170. m. Loesn. 171. e., ſed de perſ. quoque ap. Ael. V. h. 12, 18. ὁ δὲ ἀσμένως ἐδέξατο, libenter *excepit*, eadem que de ave 13, 31. *cum* voluptate *recepit*, ut variet Noſter per copiam cum pr. adv., cf. ib. ex Aeſch. ep. it. Poſſ. C. p. 195. i. cum φιλικῶς, ſed 482. e. cum οἰκείως et p. ſq. i. „ἀσμένως καὶ εὐνοϊκῶς, libenter — *ſuſcipere*, Dem.“ ſine Ind. ex 299, p. cui add. in v. δεχ. de re ſ. cum acc. rei 84, 19. 163, 27. 287, p., ſed cum adv. ſimul προθύμως (quod forte Bg. Lat. proprie) ap. Orph. h. 17, 3. 83, 7. it. cum ἀγαλλέως Theogn. v. 1042., ſed cum acc. perſ. Call. Ariſtoph. Phoc. v. 128. ſq., ſed in varia L. N. T. cum Kypk. Rs. Or. V. 4. 6. 8. And. Din. Dem. Thuc. Herdt. Luc. Di. H. T. utr. Polb. Fi. Pal. Plut. Hs. et Krg. Xen. Cyr. (cui add. 1, 6, 10. it. cum v. λαμβαν. 1, 4, 26., ut ſupra ap. Aeſch. ep. cum Ammon.) Bach. Ἀνβ., ſed in peculiaria, pro appetere, ib. Mem. S. et aliter ej. Pol. Z. tum pro eligere Fi. Plat. Symp., ſed cum μᾶλλον, pro malle, Iſ. Ev., porro cum abl. rei, loci, inſtrumenti So. Ai. v. 670. Eur. V. Hipp. Orph. Fr. 34. p. 395. e. cf. praeterea Hom., etiam v. δεδειγ. et δεξ. it. Lyc. Suid. et Hſy., etiam in δεδεξ., tum Abr. Dl. cum A. it. ad Ae. et Ar. tum lib. de V. med.

σύγκλητον καὶ τὸν Ῥωμαίων δῆμον ἀσμένως δέξεσθαι [e] ἄνδρα εὖ γεγονότα, καὶ ἐκ πολλῶν ἡγεμονιῶν [f], ὥσπερ κατ᾽ [g] ἀκολουθίαν, ἐπὶ τοῦτο ἐλθόν-

et ſenatum populum que Romanum cupide excepturum virum natalibus clarum, et per múltas praefecturas, quaſi continuata ſerie, ad id pro-

e) δέξασθαι Mss. Ba. et Ve. cum edd. iterum illis, ut ad pr. ὑποδεξ. v. N. f) ἡγεμόνων Mss. Ve. et Vi. mendoſe, confuſis finibus. g) κατὰ ἀκολ. Ms. Ba. cf. 5, 2, 11. e.

ἄνδρα εὖ γεγ.) Originem enim paternam ad Gracchos, maternam ad Traianum Imperatorem referebat. *Memm.* Ita Trebellius Pollio de Valeriano patre c. 1. (Script. Hiſt. Aug. Tom. 2, p. 171. *Valerianus imperator*, nobilis *genere*, patre *Valerio*) cenſor *antea*, et *per* dignitatum *omnes* gradus *ſuis* temporibus *ad* maximum *in* terris *culmen* aſcendens, *cuius per annos* LXX *vita laudabilis* in *eam* conſcenderat *gloriam*, ut *poſt* omnes *bonores* et *magiſtratus* inſigniter *geſtos*, imperator *fieret*. Exemplo ſcilicet, cui Gordianus comparari meretur, de cuius dignitatibus laudibusque, per gradus honorum et gloriae partis, ut et delato imperio prolixe Capitolinus in Gordiano primo a c. 3. uſque ad 9. *Boecl.*

Ap. Capit. p. 75. e. de genere Gordiani agitur, et p. ſq. i. ſunt fere illa Memmii ante, dum, P. deſerto, Bg. hauſit partim e Stp. m., liberius quidem, quam ſupra, ad εὖ γ., it. ad ἐκ, ubi ſufficit Stp. *a*, quem tamen ſuperavit ad ἐ. τ. ἐλθ., variatum pro 5, 1, 14. εἰς τ. ἐλθ. Sed Stp. Th. 1, 280. A. e. „κατ᾽ ἀκολ. Herodianus dicit pro *per* gradus *quosdam*, ut Pol. duobus locis interpr." in marg. tamen deſerens cum Bg. (mutando praep. in verbum, notionem eius praep. continens, et totam formulam in abl. conſ.) eundem, praeter quem Sch. „per *conſequentiam*" pro quibus, a G. Th. prolatis per dubium ſenſum, malim *per* ſeriem *aliquam*, ſ. *e* ſerie *quadam*, ſuppleto pron., quanquam ea formula eſt proprie alia, cf. Sb. Ind. „ἐξ ἀκολουθίας *ordine*" ex Eutr. Met. 8, 6, 5. ὅπως ἂν ἐπ᾽ αὐτὸν ἔκ τινος ἀκ. ἡ βασιλεία κατενεχθῇ, ut *hoc* ordine *ad* imperium *perveniret*, praeter quod reperi ap. Hermog. π. ἰδ. ed. Sturm. p. 250. l. 5. ἃ δὴ πάντα κατ᾽ ἀκ. τινῶν προῤῥηθέντων ἀπό τινων λέξεων γίνεται, ex *conſtitutione* verborum, *quae* antea *poſita ſunt*, immo *convenienter* iis, *quae* praedicta *ſunt*, it. p. 252. m. ὅταν — κατ᾽ ἀκ. ἐκείνης ἑτέραν ἐπενέγκωμεν τροπήν, *in* conſecutione *verborum*, immo *poſt* translationem *illam* (primam) *inferimus*, ſubiungimus, *alteram* (cf. Sturm. Schol. p. 327. m.) et ib. e. οὐ μὴν τοιοῦτον ἐφάνη διὰ τὸ ἐξ ἀκολουθίας εἰρῆσθαι, propter *conſecutionem*, immo, *non* tamen *talis* videbatur *eo*, *quod* poſt *dicebatur*, ſ. *poſtponebatur*, ſenſu que hoc grammatico ſ. rhetorico iterum ap. Di. H. S. T. 2. et Long. Mor. λέξεων ἢ νοήσεων ἐκ τοῦ κατ᾽ ἀκ. κεκινημένη τάξις, ſed ſolum ſubſt. alio ſenſu, pro numero artificioſo, ſ. intervallis temporum aequalibus, ſeſe ſequentibus, ap. Geop., it. alio, tropice magis, ap. Phil. p. 748. C. e. οὐ μέμηνα, ὦ οὗτος, οὐδ᾽ ἠλίθιός τις εἰμὶ, ὡς μὴ δύνασθαι πράγματος ἀκολουθίαν ἰδεῖν, *ut* non *videam*, quid *deceat*, (proprie quidem *rei* convenientiam, *congruentiam*, ſed ad ſenſum bene, quoniam id *decet*, quod convenit alicui,) ſed cum alio gen. rei,

τα. συνέβαινε δὲ ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἧς ταῦτα ἐπράττετο, οἴκοι τὸν Γορδιανὸν διατρίβειν ἡσυχάζοντα, δεδωκότα τοῖς καμάτοις ἀνάπαυλαν ἀργίαν [h] τε ταῖς πράξεσιν [i]. οἱ δὲ νεανίσκοι [k] ξιφήρεις σὺν παντὶ τῷ πλήθει, βιασάμενοι, τοὺς ταῖς αὐλί-

5. greſſum. Evenit autem, ut illo die, quo haec agebantur, domi Gordianus commoraretur requieſcens, datâ laboribus pauſâ negotiisque remiſ-
6. ſione. Porro adoleſcentes cum gladiis omni comitante multitudine, proturbatis ia-

h) ἀργείαν Ms. Ba., v. N. i) πράξεσι ſine ν ἐφ. in ed. Stp. In. Lu. et Bc., ſed cum ν in A. Sb. rel. cf. 4, 7, 6. m. k) Comma hic et ſimul poſt ξιφ. in Stp. rel. v. N.

it. abſolute, it. ſenſu eccleſiaſtico ap. Suic. „κατὰ τὴν φυσικὴν ἀκ. *iuxta* naturae *ordinem*" denique pro concreto et perſ., pro ἀκόλουθοι, Ind. Sb. Xen. Z Pol. et Dd. S. 2, 571. l. 21.

συνέβαινε) Bg. e P. comma fecit poſt δὲ, cf. 1, 12, 1., ſeverior ad rel., in cuius Ms. reſtitui omiſſum τὸν Γορδ., dum Noſter repetit quaedam ſua, cf. 6, 9, 3. ad ἐκ. τ. ἡμ. et 6, 1, 22. ad τ. ἐπρ., ſed ex analog. iungit οἴκοι λ. et explicare videtur per ſqq. unum v. ἡσ. ubi (accipiendo pro adi. ſ. epitheto ad τὸν Γορδ., ſed ſq. partic. δεδ. reſolvendo per *poſtquam*,) P. etiam deſerto, Sch. „*quietum* a negotiis, ἀργ. *otium* dare *actionibus*," ſed Stp. Th. 3, 107. E. e. „ἀν. i. q. ἀνάπαυσις, quies, requies. Herodi. δεδωκὼς τ. κ. ἀν. (at 1, 1229. E. modo) Plat. ἀργία τῶν ἔργων, *ceſſatio* ab *operibus*" tum Sb. Ind. „ἀργ. *vacationem* concedens *negotiis*" ad quod ſubſt. collegi olim, ap. Poll. 3, 122. N. 46. pro ἀργία praebere quoque Ms. ἀργεία, cum copia ſyn. variante Noſtro quadam ratione cum 3, 6, 21. μηδεμίαν ἀνοχὴν ἀναπαύλης διδοὺς μήτε ἑορταῖς, μήτε καμάτοις, cf. 2, 11, 2. 3, 2, 1., ſed Bg. ſequente antiquam Lat. in v. *pauſa*, cf. G. Th. et v. *dare* 242, 21, „pauſam *conciliis*, i. quietem et ceſſationem congregationibus" it. v. *remiſſ.* it. v. *otium* — *dare* alicui *rei*, et „*ceſſatio*, ἀργία, παῦσις, ἀνάπαυσις, — *non* datur *ceſſatio*," ſed Capit. p. 89. e. *his actis* propere *ventum eſt* ad *oppidum* Tysdrum, *inventus* que *ſenex* venerabilis *poſt* iurisdictionem *iacens* in *lecto*, (unde Noſtro lux ad v. ἡσυχ., qui et ipſe declarat id §. ſq. m. ἐπί τινος σκιμπ. ἀναπαυόμενον, et p. 86. e.) *ſomni* plurimi, *ita ut* in *tricliniis*, ſi *forte* apud *amicos* ederet, *etiam* ſine *pudore* dormiret; quod *videbatur* facere *per* naturam, *non* per *ebrietatem* atque *luxuriam*.

οἱ δὲ νεαν.) Ad copulam Bg., ut alibi, cf. 6, 3, 4., aliter que ac P. cf 7, 2, 9., ſed cum eo ad ſq. ξιφ. cf. 6, 8, 13. it. in praep., mutata in ſyn. particip., ob pr. praep., cf. §. 2. it. ad βιασ., ubi Sch. „*quum vi ſubegiſſent*," pepuliſſent, repuliſſent, removiſſent, abegiſſent, cf. Ind. Dion. C., iunctum ex analog. cum ἐφ. λ.

ταῖς αὐλίαις) Crediderim, αὐλείαις, vel potius αὐλείοις, eſſe ſcribendum, ei que adiiciendum ſubſtantivum θύραις. Niſi forte reliquiſſe ſubau-

αις¹ ἐφεςῶτας, εἰσπηδήσαν- nitoribus, irrumpentes, offen-

1) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss., rel. et edd. v. N.

diendum putandum ſit. *Steph.* De locutione αὔλιος θύρα D'Orv. ad Char. p. 31. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Stp. et Sb. αὐλείοις ut 4, 1, 9. ſc. θύραις," ſed Sch. „Stp. et Sb. emendant in αὐλείαις vel αὐλείοις, ſubaud. θύραις ſ. εἰςόδοις, ut 4, 1, 9." Ap. Sb. Ind. erant haec, primo poſt ἐπὶ τῇ αὐλείῳ ex 2, 5, 4. adiectus, per numeros modo, noſter locus, (forſan, quoniam abſolutus idem eſt ac ſine ſubſt. quo,) ſed deinde ſeparatim „ταῖς αὐλίαις ἐφεστῶτας ſc. θύραις." De ellipſi quidem v. 2, 5, 4., ſed ſuper vocali varie diſputant, nihil ut novarim, cum nihil hic varient libri, et ipſe Stp. Th. aliunde ſimpl. vocalem obtineat, nixus Suida et Harpocrat., cf. laud. ad 2, 1, 5., maxime Toup. ad Suid. D'Orv. ad Char. Weſſ. ad Dd. S. it. Fi. ed. Moer. cum Luc. 2, 524. N. 13. it. 3, 314. N. 93. et 322. N. 66., ubi toleratur in textu ſcriptura noſtra, dum Bg. e P. periphraſin Noſtri non retinet. Caeterum, ſi quod comma neceſſarium: ſufficit unum poſt νεαν.

εἰσπηδήσαντες) Suppleràt P. ἐς οἰκίαν e §. 2., reſoluto etiam particip. omittens contra pron. τιν. cf. 7. 1, 12. dum partim ex eo Sch. „facto *in* aedes *impetu*, quum *inſiliiſſent*" it. Poſſ. C. p. 467. m. „adoleſc. *impetum facientes* comprehendunt *eum*" ſed plene Stp. Th. cum lect. aliis, quoad nullam diſtinct. et ſyn. praep. it. aliam vocalem in αὐλ., it. aliud particip. „οἱ δὲ νε. ξιφ-ξὺν π. τ. πλ. β. τ. τ. αὐλείαις προεστῶτας, εἰσπ. κατ. αὐτὸν" cum locis duobus modo e Dem. cum Ind. ex 539, 27. εἰσεπήδησαν — εἰς τὴν οἰκίαν, cui add. eandem formulam in Rs. O. V. 4. it. cum adiuncto Ael. V. h. 13, 2. p. 853. m. σὺν ὁρμῇ καὶ θυμῷ εἰσεπήδησεν εἰς τ. οἰκ. *cum* impetu *et* ira *in* aedes *inſiluit*, qualem ellipſin, tacente L. Boſ. ſumas etiam in N. T. Act. 16, 29., ubi et cum εἰς 14, 14., ut ap. Aeſ. Fa. Sed in v. καταλ. cum acc. perſ. et particip., quoniam in Bg. e P. ſenſum, pro invenire ſ. deprehendere, nil dictum ſupra ad 3, 4, 13., addemus hic quaedam collecta dudum, cf. Rs. O. V. 7. Dem. cui add. 298, 13. 911, 13. 1149, 26. Xen. Cyr. 'Αvβ. Bach. et M. S. Polb. Ael. V. h. Luc. Fi. Ae. Fa. Ae. cum Hs. Plut. Sed in formula omitti poteſt comma, ſi particip. praemittitur et pro inf. ſumitur, ut poſt alia v. ſenſuum, in quibus eſt v. καταλ., pro oculis animadvertere, cf. ſupra l. l. Sed ubi particip. poſtponitur, ut hic, et reſolvitur per particul. *quum* ſ. *dum:* comma etiam habet locum poſt αὐτ. Tum in omiſſo a Ms. particip. εἰσπ. nulla eſt cauſa idonea, niſi quod occurrunt duo particip. In ſq. membro variatur cum §. pr. ἡσυχ. et in diminut. σκιμπ. pro σκίμποος ſuperiorum locorum, cf. 1, 4, 1., (quo et Gloſſator Ms. reſpicit, ut et ad §. 8., cf. 2, 1, 2. σωμ.) ſed ex analog. datur v. ἀν. cum pr. ἐπὶ, cf. G. Th. *lecto*, — *in* lectione *poëtarum*, ſed „quieſco, — ἡσυχάζω, καθεῦμαι, circa *caſam* eam, *in* qua *quieſcebat.*" Caeterum ad hanc regionem in ed. Par. 2. ſcripſerat Ern. „eiusmodi quid contigit in T. Quinctio ap. Liv. 7, 39." quo de iam aliquid v. ſupra §. 1. ad τὸν ἡγουμ., ſed haec modo e Liv. *virum* — acciri *iuſſerunt.* Sed *parum* ſpei *erat*, voluntate *quidquam* facturum. *vim adhiberi ac metum placuit.* Itaque *ſilentio* noctis *quum* tectum *villae*, qui *ad id* miſſi erant, *intraſſent*; ſomno *gravem* Quinctium *oppreſſum*, nihil *medium*, aut *imperium* atque *hono-*

τες [m] καταλαμβάνουσιν αὐτὸν [n] ἐπί τινος σκιμποδίου [o] ἀναπαυόμενον [p]. περιςάντες δὲ, χλαμύδι πορφυρᾷ [q] περιβάλλουσι, σεβασμίαις τε τιμαῖς

dunt eum in quodam lectulo 7. requieſcentem: ac circumſtantes chlamyde purpurea induunt atque Auguſtalibus

m) Vocabulum hoc in Ms. Ba. deeſt. *Mart.* v. N., ſed comma hic in Stp. A. al., ſed nullum in Bs. 1. al. n) Nullibi hic comma, v. N. o) σκίμποδος Ms. Ba. v. N. p) Punctum hic in A. al. q) χλαμύδα πορφυρᾶν Ms. Ba. v. N.

rem, aut, *ubi reſtitaret*, mortem, *ni ſequeretur*, denunciantes, *in caſtra pertraxerunt.*

περιςάντες) Copulam reddit Bg. per ſyn. e P. cf. 595, 7., ſed rel. ſeverius, cf. ad περις. Herodi. Gr. Suid. 3, 86. m. Fi. The. Ioſ. 1, 364. m. π. τὸν νεκρὸν, mortuum *circumſtantes*, (qualem acc. pron. αὐτὸν hic ſuppleas,) cum L. N. T. Schw. in N., ſed de Ms. lect. alia ad 5, 3, 25., dum Stp. Th. huc ſpectat in v. χλ. 4. 534. B. „*purpuream* chlamydem *circumponunt*, Gordiano ſeni, quem imperatorem creant," ſed ſine Vs. 1, 695. E. e. cum Bud. C. 646, 13. ſub „περ. induo et amicio" cum Bg. e P. it. Poſſ. C. p. 581. e., ſed Sb. Ind., producta lect. vulg., addit „ſic περιέβαλον αὐτὴν τείχεσι, — et metaph. περιβαλόντες αὐτὸν ὕβρεσι" utr. e Zoſ. 2, 35, 3. muris *tam* Conſtantinopolim *circumdederunt*, et 3, 18, 2, e. *probris* et *contumeliis* eundem *inceſſentes*, e quo quidem auctore non ego firmem lectionem Noſtri ac rectionem, nec per analogiam ex illa tropica 7, 4, 5. τινὰς — καταδίκαις περιβαλών, (quanquam per ſe tropus e noſtra ductus eſt ille duplex, cf. Suid. 2, 82. m. v. περιβ. ſecundum e.) ſed potius e loco olim ſignato e Dion. C. 1290, 26. τῇ χλαμύδι περιβαλόντα αὐτὸν, variante Noſtro cum 2, 8, 10. τὴν βασίλειον πορφύραν περιβαλόντες, (quod privum ſubſt. reſpexit P.) et cum ſuperioribus locis 2, 12, 10. 5, 2, 1. σεβασμίους τιμ. per ſexum hic alium et in adiuncto v. πε., quod ipſum ex analog. habet abl. datum, fortaſſis e Lat. illo ap. G. Th. 280, 68. „*ſalutare* deum *laeto clamore* Ovid. Met. 15, 731." credo, pro ſuperiori formula προσαγορεύειν σεβαςὸν, et pro §. 17. σεβαςὸν ἀναγορεύει, dum Bg. per totam §. e P. reddit, cf. 3, 8, 6. m. ad προσαγ., ſed Capit. p. 89. e. *circumfuſus* purpura *humi* ſe *abiecit*, et p. 40. i. opertum *purpura*, ad quod Caſ. N. 2. „vere *opertum*: non enim amictum. nam ſublata de vexillis purpura, cum non alia eſſet ad manum, temere ea ſenem invitum circumfuderunt. v. libro ſeq.(ubi tamen nil, niſi quod praepoſui.) Herodianus chlamydem vocat: quia loco chlamydis eſt adhibita." Quod non reiiciam ex his ap. Capit. p. 89. m. in oratione Mauricii, *Quocirca, ſi placet, quoniam non longe eſt nobiliſſimus vir* proconſul *cum* filio —, *ſublata* de *vexillis* purpura, *imperatores eos dicemus*, ad quae Caſ. iterum N. 3. „Ita fuit moris in tumultuariis principum creationibus: cum ad manum purpura non eſſet, rapere illam undecunque poſſent: ut nunc de vexillis: ſaepius e deorum ſimulacris: — it. cum non adeſſet purpureae veſtis copia ad amiciendum Proculum, allata fuit lana purpurea et humeris eius iuncta" cf. eundem Caſ. ib. p. 304. a. i. 326. N. 2. cum p. 656. m. *ornatus* Probus *et*-

προσαγορεύουσιν· ὁ δὲ, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος ἐκπλαγεὶς, ἐνέδραν[r] καὶ συσκευὴν ἐξ[s] ἐπιβουλῆς καθ' ἑαυτοῦ[t] νομίζων, ῥίψας ἀπὸ τοῦ σκίμ-

8. honoribus conſalutant. At ille inopinata re exterritus inſidias et dolum in ſe compoſitum putans, abiecit ſe

r) ἔνεδραν Ms. Ba. v. N. s) Praep. haec omiſſa mendoſe in A. 2. t) καθ' ἑαυτὸν Mss. Ve. et Vi. v. N.

iam pallio *purpureo*, quod *de* ſtatua *templi* oblatum eſt, cf. ſupra 4, 7, 4. ad ἡμφ. p. 900.

ὁ δὲ) Oppreſſit P. copulam, cf. 7, 4, 13., quocum Bg. in ſqq., ubi variat Noſter cum 2, 5, 4. τῷ δὲ παραδ. τοῦ ἔργου καὶ ἀνελπίςῳ οἱ — ταραχθέντες, et 6, 9, 1. τῷ παρ. τῆς ἀγγελίας ἐκπλαγεὶς, per analog. iungens ſua, it. in ſq. copia, ubi Bg. e P. membrum ἐξ ἐπ. non clare exprimit, aut convertit membra ſic, ut ſubſt. συσκ. fiat illud Lat. particip. *compoſ.*, mire ſane iunctis per abundantiam formula propria ἐξ ἐπ. et uno tropico ſubſt. ἐνεδρ., quod proinde ſic reddidiſſem, *dolum* et *commentum* per *inſidias* i. inſidioſum, excogitatum (ad nocendum) *adverſus ſe putans*, et rego ſimul cum συσκ. ad καθ' ἑ., ſumta formula ἐξ ἐπ. pro adi. ἐπιβουλευτικὸς (quamquam notio iſta nocendi ſ. noxae etiam eſt in pr. καθ' ἑ., ut vel ſic redundantia Noſtri compareat,) reperiens iſtam Var. L. in accentu ἔνεδρ. etiam in Sb. Ind. e Zoſ. 2, 45, 7., ubi in textu ſervatur noſter in penultima, etiam in ed. Reit., quae tamen cum Cell. habet alterum quoque Ms. illum 4, 22, 3., qui et ap. Pal. Fi. Ind. et ſine V. L. 7, 7. it. ap. Xen. Bach. per veros numeros Hi. 6, 3. it. ap. Hſy., ubi tamen in N. affertur uterque, ſed noſter ſine V. L. ap. Dem. Thuc. Di. H. S. T. 1. Xen. Cyr. cui add. 1, 4, 23. e. de perſ., ut ap. Ioſ. 1, 733. ſ. 8. m. cf. Luc. Foeſ. L. N. T. et Poſſ. C., huc ſine Vs. ſpectante ad Thom. M. p. 508. N. 4. b. e. Sed *Ms. alius* caſus in pron. ἑαυτ., poſt pr. κατὰ ſive per lapſum, ſ. a Gloſſatore, adfuit ſupra, cf. 4, 12, 4. 14. 6, 7, 18. e.

ῥίψας ἀ.) Ad Capit. p. 40. i. *reclamantem* et *ſe* terrae *affligentem*, comparat Caſ. N., noſtra ſine Vs. addens „v. in Gordianis“ quae altera e[illegible]. 89. e. dedi ad N. pr. περιςαντ., ubi Ms. alius ordo in pron., cf. 4, 11, 10. m. ἐκειν., forſan ut ne ita longe abeſſet a ſuo v., nec ſtaret in enunciatione extr. (quorſum retulit tamen ipſe Ms. ſupra 6, 3, 11. e.) hic eſt contra rel. Mss. et P., quem adeo hac in parte deſeruit Bg., it. in σκιμπ. (ſuo Lat. illo eodem ad 2, 6, 10. reſpiciens ad §. 6. e. et innuens Noſtri variationem, ſed per ſyn. ad ῥιψ. ἀ. vicinius que, aliter que ac 4, 4, 12. ῥίψας ἑαυτὸν εἰς γ. (quod ad variatum et Ms. Gloſſator ſpectavit,) et 1, 13, 2. ῥίψασα εἰς τὴν γῆν ἑαυτὴν, quod variatur et ipſum hic ſine artic., ad quem poſtr. loc. dictis de v. ῥ. cum pr. εἰς add. Hſd. Theogn. Lyc. Xen. Z. Pol. Dd. S. D'Orv. Ch. (ubi et p. 309. pro comp. ἀποῤῥ.) ſed cum pr. ἀπὸ Luc. 1, 489. l. 21., ubi et cum ἐκ 1, 237. pen. (it. Dem) et cum κατὰ (it. ap. Abr. Dl. Th., ut per ellipſ. huius pr. ap. Xen. Bach.) it. cum ἐπὶ (cf. ad Thom. M. p. 783. N. 4.) ſed cum ὑπὸ Orph. it. cum πρὸς Fa. Ae. (it. cum adv. ἔξωθεν) L. N. T., ubi et cum ἐν ποσὶ, ut ap. Ael. V. h., ſed cum pron. ἑαυτ. Abr. L. Ar. Xen. Cyr. Fi. Pal. et Ae.

ποδος εἰς γῆν[u] ἑαυτὸν, ἐδεῖτο, φείδεσθαι γέροντος, μηδὲν αὐτοὺς ἀδικήσαντος[x], σώζειν δὲ τὴν πίστιν[y] καὶ τὴν εὔνοιαν τῷ βασιλεύοντι. ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν

humi ex lectulo, obſecrans,
9. *parcerent ſeni innocenti, ſervarent que fidem et benevo-*
10. *lentiam principi.* Dum

u) ἑαυτὸν εἰς γ. Ms. Ba., v. N. x) Colon in Ms. Ba. y) τὴν εὐν. καὶ τὴν πιστ. τῷ λ. Ms. Ba. v. N.

Luc. 1, 139. p. ὥστε καὶ εἰς — πόντον φέροντες ἔῤῥιψαν αὐτοὺς, (quod add. maxime ad 1, 13, 11. e. ſupra) et in rem crit. Hmſt. ad Ar. Pl. p. 205. a. m.

ἐδεῖτο) Bg. ſervat e P. omnia, etiam mutatos verborum modos, primum quidem particip. ad ἐδ., quoniam, ſumta apodoſi cum pr. ῥιψ., hoc participium, praemiſſum ante veram apodoſin, faciendam cum v. ἐδ., commutarunt in finitum tempus, — ſed alterum coniunct. ad φειδ., (cum γερ. per analog.) e Lat. ratione in v. v. *orandi*, omiſſa coni. *ut*, quam ſupra expreſſerant 1, 16, 10. 6, 9, 5., utramque rationem non memorante Stp. Th. ad Gr. v. δ. cum inf., ſed Poſſ. C. p. 588. m. primam illam per *ut*, ſed et tertiam per conſervatum inf. in aliis quidem v. cum inf. paſſ. „ἀξιῶ σωθῆναι, *rogo*, me *ſervari*.“ Sed contractior Bg. in formula μηδ. α. ἀδ., per analog. conflata, in v. ἀδ. cum acc. perſ., ſed et rei ſ. pron. et adi. negantis, per ellipſ. praep. et ſubſt., pro κατὰ μηδὲν μέρος, cf. L. N. T. Krb. v. ἀδ. „οὐδέν με ἠδικήσατε, pro κατ' οὐδὲν μέρος, nulla *in* parte *me* iniuria *affeciſtis*“ Rs. O. V. 4. Di. H. S. T. 2. D'Orv. Ch. (ubi et ſenſu forenſi, de adultero,) Ael. V. h. Luc. 2, 92. N. 72. cum Ind., ubi et cum aliis talibus acc. it. ap. Poſſ. C. p. 474. cum Dem. ſine Ind. 258, 27. πολλὰ τὴν πόλιν ἡμῶν ἠδικηκότας καὶ μεγάλα, ut ad Ar. Pl. v. 460. τί οὖν ἀδικοῦμέν τοῦτό σε, εἰ λ. in C. D'O. „adſcriptum eſt κατὰ ſupra τοῦτο“ porro cum acc. rei al. ſubſt. ap. Ioſ. 1, 949. ſ. 5. m. ἐν οὐδενὶ τῶν ἔργων ξενότητι δαπανημάτων ἢ τὸ κάλλος ἀδικήσας ἢ τὸ μέγεθος, *in* nullo *opere* (aedificio) ſumtibus *parcendo* (tenuitate ſumtuum) *quidquam* aut *ſplendori* eius *aut* magnitudini *detrahens*, (nocens,) tum μή — τινὰς Ae. ep. S., ſed ἀδικῶν τις Fi. Pal. „*facinoroſus*, malus“ it. opp. τιμᾷν Iſ. Ev., ſed in varia, Phoc. Kypk. T. 2. Thuc. cum Schol. Rs. O. V. 6. 8. Din. Fa. Ae. Xen. Cyr. et Bach. (ut Z. Pol. de equo,) Geop., ſed poëtic. μ' ἀδικεῖν Eur. V. Hipp. 260. 1. C. ſqq., ſed in ellipſ. L. Boſ. cf. Hſy. 1, 1604. i., hic ut verti debeat ob aor. per reſolutum particip. *qui* nihil *ipſos laeſerit*.

σώζειν δὲ) Ms. alius ordo iterum, in ſubſt. duobus, cf. 7, 3, 16., forſan ex 2, 14, 8. ὑπηγάγετο τοὺς πλείστους εἰς εὔνοιαν καὶ πιστ., hic cum vi manifeſta eſt etiam contra P., unde Bg. etiam ad τῷ βασ. cf. 1, 2, 1. et in variationem ſine artic. 1, 6, 19. αἰώνιόν σοι πίστιν καὶ εὔν. λ., ſed 1, 7, 12. τῆς φυλαχθείσης πιστ., dum profert Stp. Th. cum P. 3, 1218. G. m. formulam hinc modo, conflatam ex analog., iunctis ſubſt. duobus cum v. id que cum dat. perſ. cf. laud. ad 1, 7, 12. e Di. H. et G. Th. *ſervare* — amicitiam — *amorem*. Caeterum Bg. e P. in δὲ per τὲ iterum cf. §. 3.

ἐπεὶ δὲ) Ad Capit. p. 40. inſtantes *cum* gladiis *et* cum *omni* genere *telorum* Caſ. N. 3. ſine Vs. „Herod. ξιφ. ἐνεχ.“ dum Bg. ex illo forſan

ξιφήρεις ἐνέκειντο, ἐκεῖνος δὲ[z] ὑπὸ δέους καὶ ἀγνοίας οὐκ ἤ- | autem illi cum gladiis inſtabant, ipſe metu et ignoratio-

z) *Ms. Ba.* ἐκεῖνός τε v. N.

retinet formulam pro liberis P., ſed Noſter variat tum in *particula*, tum ordine cum 6, 8, 13. ὡς δὲ ἐνεκ. ξιφ. De Stp. et Bud. mox *ad* ἐχ. προκ. Sed Ms. de copula alia poſt ἐκ. et μὲν, ut 6, 3, 7., nil *hic liquet* e B., qui et libere omittit pron. ἐκ. cf. 4, 14, 14. 6, 8, 7. e., ut Bg. copulam, forte per aſyndeton, cum noluiſſet repetere ſuum *autem*, aut ſyn. *vero* ob ſq. abl.

ὑπὸ δ. καὶ ἀγνοίας) Non aliud ferunt graeca. *Bergl.* qui adeo ſervat vulg. ἀγν. cum P. et Sch. per ſyn. „*ignorantiae*, ὑ. δ. prae *metu*" ubi ſit luſus in iunctis affinibus, non mihi repertus alibi, ſed ſingula, ὑ. τοῦ δέους ap. Luc. 1, 206. l. 54. et p. 258. l. 2. prae *timore*, ſed 2, 778. l. 89. cum Sch., ſed cum Bg. noſtrum ſine artic., abſque diſcrimine, ap. Phil. p. 759. l. antep., tum ad Ariſtaen. ep. 1, 5. ed. Pav. p. 38. m. ἀγνοίας, ἔφη, μέγιστον κακὸν κατειργάσω, *neſcis*, inquit, *quantum* malum *feceris*, ſine N., ſed ed. Abr. p. 15. i. in N. „V. D. ap. D'Orv. ἀγνοίᾳ, ipſe coniicit ἀγνοήσας" pro quibus Abr. in lect. p. 27. m. „haud dubitaret ὑπ' ἀγνοίας. Aeſch. in Suppl. v. 508. — ἀγνοίας ὕπο. Quum deſit praepoſitio, eam non requiram," ſed idem ad Ae. 2, 175. m. „ὑπ' ἀγνοίας, ut ap. Plut. et Muſon. — ἐξ ἀγν. Plat." Sed illa Bg. notula prodit, eum aliquid inſolentis et duri ſenſiſſe in hoc, quod dr. *aliquis* prae *inſcitia* neſcire *aliquid*, ſ. *ignorare* propter *ignorationem*. Nec molliatur formula *ſupplementis* quibusdam, veluti, per ſummam ſupinam que aliarum *rerum* omnium ignorationem neſciebat quoque nunc, rel. Sed ego memineram illius Enniani, pavor *ſapientiam* mihi *omnem* exanimato *expectorat*, (v. in hoc v. G. Th., ſed, tacente iſto,) illius etiam Sall. Cat. 58. 2. timor *animi* auribus *officit*, i. cogitationi, intelligentiae, impedimento eſt, timor opprimit vim cogitandi, intelligendi, perſpiciendi res, ut alii animorum motus, ubi Cort. congeſſit ſimiles ſententias, e Thuc. 155, 41. A. b. Alex. 18, 1. terror *hominibus* mentem *conſilium* que *eripit*, et Ovid. ep. ex Ponto 4, 12, 47. *crede* mihi, *miſeros* prudentia *prima* relinquit, *et* ſenſus *cum* re *conſilium* que *fugit*, et ſuſpicabar, Noſtrum per copiam iunxiſſe quoddam ſyn. et adeo l) ἀνοίας, pro *ſtupore*, ubi G. Th. „alienatio quaedam ſenſuum (externorum et internorum, mentis et voluntatis) vel temporaria, vel perpetua, — tantus *igitur* te *ſtupor* oppreſſit, *ut* non *ſcias*, — Cic." et *ſtupidum* Caſ. ad Suet. Aug. c. 16. m. interpretatur „ὑπὸ δέους ἔκφρονα" et confuſa ſunt alibi variant que haec duo, cf. ad Thuc. 436, i. περὶ — ἀγνοίας V. L. ἀνοίας, cum pag. 388. N. 97. it. Ael. V. h. 5, 17. pag. 431. N. 4. it. Luc. 1, 511. e. ἐλπίδες, καὶ δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναὶ, λ. *ſpes* et *metus*, et *amentiae*, ad Plut. Hs. 7, 8. δι' ἄγνοιαν N. 8. cum Gottl. ad Plat. Phaed. p. 69. it. Fi. p. 210. l. 4. πλάνης καὶ ἀγνοίας, καὶ φόβων λ. N. 11. p. 238. N. 5. it. ej. Phileb. p. 48. N. 7. p. 65. N. 8. et p. 67. N. 28., Men. ad Diog. L. p. 298. b. e. it. W. ad Dd. S. 1, 566. N. 58. „prona et facilis ad harum vocum confuſionem via eſt, cuius in Appiani Mithridat. p. 397. clariſſimum durat exemplum: καὶ ὁ βασιλεὺς μὲν οὐκ ἐπείθετο, inquit, εἴθ' ὑπὸ δέους, εἴθ' ὑπὸ ἀνοίας, ἣ πᾶσιν ἐγγίνεται, πλησιαζόντων τῶν κακῶν. Nam tum demum vera erit ſententia, ubi εἴθ'

ᾔδει τὰ πεπραγμένον, οὐδὲ τὸ τῆς παρούσης τύχης αἴτιον [a], εἷς τῶν νεανίσκων, ὃς ἦν αὐ-

ne neſciebat, quid factum eſſet, neque praeſentis fortunae cauſam, unus ex adoleſcen-

a) Comma hoc in Mſ. Ba. cum ed., A. al. pro puncto Bc. al., depravato forſan e Stp. rel. colo, in apodoſi periodi.

ὑπὸ ἀγνοίας refinxeris" qui locus, fortaſſis non tentandus, noſtro fiat ſimilior ob pr. iunctum ὑ. δέους; cf. Rs. A. ad Gr. A. V. 1. p. 6. e. ad Dd. S. et ib. ad Di. Chry. p. 54. e. it. ej. V. 4. p. 85. e. cum Polb. Ind. — II) ἀγῶνος, quoniam Noſter ſupra etiam dedit 2, 3, 13. δέος τε καὶ ἀγῶνα, ad quem locum inclinabam hic in — III) ἀγωνίας, quia, ut ib. protuli, ſaepe coniunguntur affinia φόβος καὶ ἀγωνία, etc. quibus add. ap. Ioſ. 1, 733. ſ. 8. i. ὑπὸ δέους, prae metu, at p. 498. ſ. 2. m. ὑπὸ τοῦ δέους τοῦ περὶ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας metu impulſi, et p. 539. m. ὑπ' ἀγωνίας καὶ πολλῆς λύπης, it. Long. Mor. p. 138. m. praec. εἰς φόβον, it. Munch. p. 188. τὴν ἀγωνίαν λ. it. ap. L. Boſ. Obſ. M. p. 95. ex Artemid. ἔτι δὲ ἀγωνίαν καὶ δεῖμα τῆς ψυχῆς, it. Dd. S. 2, 456. l. 97. ἐμπεσούσης πτοίας καὶ φόβου, ſed ap. Heliod. p. 362. i. ὥςπερ — ἀχανῶν ὑπὲρ ἀγνοίας λ. forſan etiam e p. pr. e. εἰς ἀγωνίαν mutes in ὑπὲρ ἀγωνίας. Quorum omnium optio difficilis fuerit, cum a litteris vulg. lectionis non abhorreant, et Cod. nil novent.

οὐκ ᾔδει τὸ π.) Utr. enunciatio libere tractata eſt a P., dum Bg. in poſtr. παρ. reddit cum Sch., ſed de ſuo ad τὸ πεπρ. cf. 4, 4, 10. et ut in plur. τὰ πεπρ. 2, 1, 24. 4, 11, 14. melius que ſic, ut diverſae res narrentur, et in τὰ πεπρ. praeterita illa de caede procuratoris, qua de iterum agitur §. 15., conſtante Noſtro ſua per analog., cf. 7, 1, 5. 2, 12, 8. Caeterum, ſi liceret τὸ πεπρ. ſumere pro τὸ πρακτέον, ſ. τί πρακτέον, neſciebat, quid faciendum ſibi eſſet : melius conveniret hoc cum ὑπὸ δέους καὶ ἀγῶνος ſ. ἀγωνίας, ſ. ἀνοίας, et principi huic enunciationi adiungeretur altera, neſciebat praeſentis fortunae cauſam prae timore, non ita ſevere, (ut, cum verbo alicui uni dantur ſubſt. duo, quorum uni per ſe aptum ſit modo,) tamen in hanc rationem, prae timore non poterat cogitare et videre et reperire cauſam tantae in praeſentia fortunae. Tamen per hunc ſenſum poſterioris membri conſiſtet quoque vulgaris notio in τὸ πεπρ., prae timore poterat neque cogitare et ſibi fingere, quid factum eſſet antea, neque cauſam oblatae in praeſens fortunae tantae.

εἷς τῶν νεαν.) E narratione ac ſerie Capit. p. 88. ſq. hic homo videtur eſſe is, quem ſupra tetigimus ad §. 1. εἰ τὰ τολμ. et §. 7. ad περιςάντες. Nam ap. illum habemus haec, *Tunc* (occiſo procuratore) quidam Mauricius nomine, potens apud Afros decurio, iuxta Tysdrum nobiliſſimae proſapiae, (ex emendatione Salm.) hac oratione apud plebem in agro ſuo velut concionabundus. — *His actis* (poſt hanc orationem) *propere* ventum eſt *ad* oppidum *Tysdrum*, inventus *que ſenex venerabilis poſt iuriſdictionem iacens in lecto*, rel. Sed Bg. deſeruit P. modo ad εἷς cum gen. cf. 2, 12, 11., et ad δυν. λ., ſervans ex illo pro pron. αὐτ. ſubſtitutum adi. λοιπῶν, cf. 6, 3, 2. ad παντ., ſecus ac Sch. in "πρ. *qui* anteiret *ipſos*" recte comparans in γεν. variatum 3, 8, 13. γένει ὑπερέχοντας, dum iungit Noſter cum v. πρ. per analog. ſuos abl., ſed de ſuo ſecum utr. ſubſt. cf. Zoſ. 1, 21. 1. γένει προέχων καὶ ἀξιώματι, familia

τῶν [b] γένει καὶ δυνάμει λόγων προύχων [c], τοὺς λοιποὺς κατασιγάσας, ἡσυχάζειν τὲ προστάξας, ἔχων πρόκωπον [d]

tibus, qui ceteros nobilitate et eloquentia anteiret, reliquis tacere et quieſcere iuſſis, capulo dextra admota, dixit

b) αὐτῷ Ms. Ve. mendoſe, confuſis υ et iota, cf. 6, 8, 1. ἰνδ. c) προῦχων omnes edd. nec una nobiscum ſine leni, cf. tamen 2, 10, 9. e. d) πρόκοπον Ms. Ve cum A. al. vitioſe, ſed e regione textus ed. Stp. ἐχ. πρ. τ. δεξ. in Excp. Ms. Ba. „ἐκτείνας τ. δεξ.“ v. N.

dignitate que *praeſtans*, it. 3, 25, 8. γ. καὶ ἀξιώσει προ. ἁπάντων, *genere* dignitate *que* cunctos *antecellens*, ſed e Dion. C. ſupra ad 2, 10, 9. tum λόγων δύναμις ap. Loesn. e Phil. p. 187. e., hoc que ordine in Exc. ad 1, 1, 3. p. 764. i. e Luc., cuius Ind., praeter numeros pravos v. δυν. e., habuit ex 1, 38. i. δύναμιν λογ. dicendi *facultatem*, ſed 2, 461. l. 55. λογ. δυν. Lat. iisdem, tum 3, 514. l. 45. de Dem. ἡ δύναμις αὐτῷ τοῦ λόγου, vis *dicendi*, pro quo l. 34. τῆς τῶν λογ. δεινότητος, dicendi *viribus*; a quo Noſter duxerit, ut alia, cum repererim modo ſyn., ap. Long. Mor. δύναμις ἐν τῷ λέγειν, et τὴν δυν. τοῦ λέγειν Rs. O. V. 7. Ant. it. ſolum δύναμις pro his ib. V. 8. And. (it. ej. ad Polb. p. 74. i. et Plut. Hs., ubi et in alia varia de δυν., ut) V. 4. (ſed V. 6. pro potentia, cum Fa. Ae.) it. 7. Iſ. Thuc. (cum Abr. Dl. pro valor, de numis,) Dem. Ae. ep. S. Iſ. Ev. et Pan. M. cui add. p. 58. m. 79. i. 87. i. 97. m. 98. i. 99. i. 101. i. 106. e. 120. i. e. Xen. Mor. et Z., ubi Cyr. add. 1, 6, 11. Fi. Pal. (et Plat. Polit. in rem crit.) Ael. V. h. Dd. S. D. H. S. T. utr. Polb. Epict. Geop. Theogn. Poſſ. C. (ſed ej. Sy. in ellipſ. cum L. Boſ.) Hſy. Suid. Suic. L. N. T. cum Kypk. T. utr. Krb. (cum ej. Decr. R. p. I.) Loesn. cui add. p. 131. m. 219. i., tum in diſcrimen ab ἰσχὺς Ammon., ut h. l. etiam ſit facultas ingenii, cf. Iſocr. Or. 4, 31. τὴν δεινότητα τὴν ἐν τοῖς λόγοις λ-

τοὺς λοιπ. κ.) Additum a P. ad ἡσ. adv. reiecit tig., ſervans rel., etiam contractam rationem in unum v. πρ. cum inf. duobus, dum Stp. Th. cum pleno P. in v. κατ. nil obſervat de iuncta ſimul per copiam, Noſtro peculiarem, formula ἡσ. πρ., aut explicandi cauſa, aut ſumto v. ἡσ. non de voce ac ſermone, ſed de quiete corporis totius et ſtrepitu, cf. Sch. „*quieſcere* a ſtrepitu, ad audiendum“ et ap. Kypk. 1, 283. i. ex Eur. Cycl. v. 620. σιγᾶτε πρὸς θεῶν, θῆρες, ἡσυχάζετε, Συνθέντες ἄρθρα στόματος, tacete *per deos*, ferae, *Satyri*, quieſcite, *continentes* articulos *oris*, e Barn. Vs. quidem, et G. Th. *quieſco* N. 2. „ſimpliciter deſinere ſignificat, *Conticuit* tandem, *facto* que *hic* fine *quievit* Virg. A. 3, 718. Sic Ter. in prol. Andr. 22. Dehinc *ut* quieſcant *porro* moneo, *et* deſinant *maledicere*.“

ἔχων πρ.) Sch. in „δεξ. ſub. χεῖρα“ cum P., ſed prorſus cum Bg. in πρ., ubi fere ſimiliter Stp. Th. aliunde „πρ. δεξιᾷ, *dextra* capulo *admota*. — v. Bud. ex Herodi. apud quem pro πρόκωπον δεξιὰν ſuſpicatur legi poſſe πρόσκωπον. in qua coniectura lubenter illi ſubſcribo“ qui et habet ſua in pr. ξιφηρ. e Bud. C. 1116, 48. „ξιφήρης eſt ὁ πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, manu tenens pugionem, et ſtringendi occaſionem expectans, (cui ſubiectus erat Noſtri locus e 4, 5, 10.) Alibi, Νεανίσκοι ξιφήρεις σὺν παντὶ τῷ πλήθει βιασάμενοι. ἀντὶ τοῦ πρόκωπα ἔχοντες τὰ ξιφίδια. Luc. πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην. Ipſe Herodi., πρόκωπα ἔχοντες τὰ ξίφη, ad *capulum* ma-

τὴν δεξιὰν, ἔλεξε πρὸς αὐτὸν ad eum huiuscemodi quae-
τοιάδε [e]: „Δύο κινδύνων προ- 11. dam: *Cum duo pericula*

e) Colon in Ms. Ba.

nu *admota.* Idem tamen l. 7. aliter dixit, ἤσ. τε πρ., ἔχ. — τοιάδε. ubi etiam fortaſſe πρόσκωπον dici poſſet.“ Ego hoc poſtr. reperi tantum de remige ap. Thuc. et huius e Schol. ap. Suid. it. ap. Luc., ubi Var. L. πρόσκοπος et πρόκοπος, per confuſas vocales, tum ap. Poll. 1, 95. N. 46. de navi προκωπ. qui *ad* remos *ſedent*, volunt legi προσκ., ſed ap. Suid. 3, 187. nr. πρόκωπον, dr. *de* enſe, *cuius* capulo *quis* manum *admovit*, (ut e vagina extrahat enſem,) *Vel*, dr. *de* enſe *diſtricto*, (cum manus haeret in capulo enſis, iam e vagina extracti, et cum quis, capulo prehenſo manu, enſem, extractum vagina, tenet monſtrat que nudum,) — πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, ἀντὶ τοῦ, γυμνὸν, — καὶ αὖθις. Ἀλλὰ γενναῖον δρῶν, (v. Toup. ad Suid. 3, 82. m. ex 2, 208. e.) πρόκωπον εἶχε ξίφος, utrumque ſine auctore, quem modo habui Luc. ex Ind. 1, 323. e. qui eſt locus iſte Bud., *capulo* promtam *habens harpen*, ubi, tacente N., tantum Schol. „κόπτειν προκειμένην, — ἑτοίμην,“ ſed ſine Ind. 3, 206. l. 75. πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, *ſtricto* iam *gladio*, ubi N. „πρόκωπος eſt i. q. πρόσκωπος Grammaticis; ſed τὸ πρόσκωπος magis placet. F. G. (ad quae Rz.) Cur Gujet. πρόσκωπον malit, non intelligo; πρόσκωπος enim *remex* eſt, ὁ πρὸς κώπην. Thuc. — Quum πρόκωπος ſit *promtus*, ſtrictus, *nudus*, ut notum ex Herodi. 7, 6, 19. — Ibid. c. 5. §. 10. ἔχ. πρ. τὴν δεξ. *manu* capulo *admota.* Quinam vero Grammatici idem eſſe dicant, πρόκωπος et πρόσκ., neſcio; niſi quod male ap. Pol. 1, 95. πρόκωπος *remex* legas, ubi πρόσκωπος recte corrigunt Comment.“ Et tamen tenuit L. Ern. utr. „πρόκωπος, remex, qui eſt ad remum, e) *diſtrictus*, de gladio.“ Quae notio videtur mihi libera, orta illa ex conſequenti et ex iſtis, quae poſui ante ad Suid. Ego quidem adhibuerim hic illum canonem L. Ern. in pr. πρὸ „ſaepe uſurpatur pro πρὸς, v. προςδοκή, (ubi iterum) ſaepe πρὸ in compoſitis uſurpatur pro πρὸς“ quoniam h. l. noſtro δεξιὰ non poteſt dici *promta*, ſtricta, *nuda*, ſed ſic, ut cum Bg. quoque Rz. ad Luc. reddebat, h. e. *habens* manum *ad* capulum *gladii* l. *pugionis*, cf. 7, 4, 11. ſ. ἔχων τὴν δεξιὰν πρὸς κώπην, qua de Hſy. κώπη, ἡ τοῦ ξίφους λαβὴ καὶ ἐγχειριδίου, καὶ ἡ (λαβὴ) τῆς κώπης τῆς νεώς, non coll. Suid. 2, 366. e. κώπη, ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους, ἡ κόπτειν δυναμένη, quod interpretamentum, conveniens cum illo ap. Schol. Luc., non multi pretii, ſed potius haec derivatio L. Ern. „ab antiquo κάπω, *capio.*“ Tum Suid. 1, 814. m. ἐπίκωπος, ξιφήρης. κώπη γὰρ ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους λ. *enſem geſtans*, vel *manu tenens*, quod maxime cum noſtro comparo, oſtendens pr. ἐπὶ ſyn., ut interpretamentum ξιφ. modo ad perſ. pertinet, nec cum noſtro loco potuit conferri, niſi per liberum ſenſum. Qualem et dedit Ms. Gloſſator, ſed inepte, cum vel ſic ſupplendum ſit aliquid, v. c. σὺν τῷ ξίφει, cum rel. Mss., ſed maxime cum Ms. Vi. lectionem vulg. tenente P., qui ad ſqq. libeſrimus, omiſſis etiam πρ. αὐτ., non item a Bg. cf. 3, 6, 2. 2, 13, 9.

δύο κινδ.) δύο tamquam indeclinabile poſitum, ut apud Xen. Mem. S. l. 2. c. 1. (§. 1.) παραλαβόντα δύο τῶν νέων et ſaepe alias. *Stroth.*

Cf. 2, 12, 7. etc. Ind. Polb. „δύο indeclin. — ex imitatione Thuc.“ et ad Luc. 3, 216. N. 53., dum Sch., etiam deſerto P., in „κ. per *prae-*

„κειμένων, τοῦ μὲν παρόντος, *propoſita ſint, alterum prae-*
„τοῦ δὲ μέλλοντος f, καὶ τοῦ *ſens, alterum futurum, atque*
„μὲν ἤδη προδήλου, τοῦ δὲ *illud iam manifeſtum, hoc du-*

f) Hoc comma in *Ms.* Ba. cum edd. A. al. pro puncto Bc. 2., depravato e colo Stp. rel.

ſtantibus, πρ. per. *propoſitis*, ſ. *imminentibus*,“ ſed cum Bg. fere Stp. Th. 2, 169. C. e pravo libro „Herodi. l. 2. δύο κ. πρ. — μελλ. *quum* duo *pericula* propoſita *ſint* quae adire neceſſe eſt“ ſed Noſter ex analog., cf. ad §. 16. e., ſed ſine Ind. Rs. O. V. 6. ex 97, 1. δυοῖν δὲ προκειμένοιν, πότερον λ. it. per ſyn. v. e V. 4. p. 228. l. 14. Lyc. εἰδότες γὰρ, ὅτι, δυοῖν κινδύνοιν ὑποκειμένοιν, ἀναγκαῖον ἔςαι θατέρου μετασχεῖν, πολὺ μᾶλλον αἱρήσονται τὸν πρὸς τοὺς πολεμίους, ἢ τὸν πρὸς τοὺς νόμους λ. ap. Poll. C. p. 620. i. „duobus *periculis* propoſitis, *neceſſe eſt* alterum *ſubire.*“ it. G. Th. e Cic. p. Cluent. ſ. 11. i. ſ. c. 4. e. propoſito *ante oculos* vitae *periculo*, it. in variationem 1, 9, 10. κίνδυνον οὐκ ἐπαιωρούμενον, ἀλλ' ἤδη παρόντα, it. 1, 13, 8. τὸν ἐπικείμενον κινδ. οὐ μέλλοντα, ἀλλὰ παρόντα ἤδη, φοβηθεὶς, P. tum omittente adv. ad προδηλ. cf. §. 3. (et in variatum 4, 12, 14. πρόυπτον κινδ. ἐπικείμενον, ſed ſine Ind. Dem. 1475, 5. πολλοὺς γὰρ καὶ προδήλους εἶχε κινδύνους; it. 633, 26. ὅτῳ ποτὲ τῶν ἁπάντων ἀπόκειται ἄδηλον ὂν, μὴ προδήλου τῆς ἐπιούσης τύχης οὔσης ἑκάςῳ; 208, 25. 476, 3. 536, 2., quod adv. omiſſum in Ms. Bg. reſtitui,) tum addente adv. ad μελλ. cf. 1, 17, 8. e., turbatis etiam membris, ſed cum Mss. rel. manente in lect. vulg. ἐν ἀ. τ., dum mutat cum Bg. formulam e praep. et adi. in merum adi. et caſum ſyn. ſecundum, cf. 4, 13, 4., ſed Gloſſator Ms. Ba. in formulam ſyn. e ſubſt. duobus in regimine, ubi et lapſus ſubeſſe poteſt, adiutus ille a iota viſto in Codd. poſtſcripto, in ωι per ιαι ſ. ια, et in ι per ς, cf. 7, 3, 13. 6., ni et cogitavit legendo neutrum cum gen. ἐν ἀμφιβόλῳ τύχης, hoc que voluit explicare per ſubſt. vulgare ſuum, quod reperi ſenſu grammatico alio que ap. Suid. Diog. Laërt. Di. H. S. T. 2. (ubi et adv. ἀμφιβόλως) ſed ſine Ind. Herdt. 409, 76., tum ap. Luc. 1, 515. l. 88. ἔξω τοῦ ἀβεβαίου καὶ ὥς φῂς ἀμφιβόλου τῆς τύχης, praeter *inſtabilem* eorum *atque* (ut *dicis*) ancipitem *fortunam*, ſed ex Ind. 1, 329. l. 10. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοὶ ἔτι ὁ γέλως ἦν, illic *etenim* in *ambiguo* tibi (*adhuc*) riſus *erat*, ubi et de perſ. cum abl. rei, it. cum acc. ellipt., ut ap. Heliod. p. 113. m. ἀμφίβολος ἥκεις τὴν γνώμην, ſed cum praep. Ioſ. 1, 941. ſ. 3. i. περὶ τῆς σωτηρίας ἀμφίβολοι καταςῆναι, *in* ambiguo *haerere* de *ſalute*, cf. de re quoque Ind. Sb. e Zoſ. 1, 60, 3. 4, 34, 5., ſed e Xiph. ἐν ἀμφιβόλῳ ἐγίγνοντο, dubii *et* incerti *eſſe*, et ej. D. H. T. 1. Rs. O. V. 4. Fa. Aeſ. Poll. C. Xen. M. S. Thuc. cum Bau. Or. et Abr. Dl. D'Orv. Ch. ſine Ind. p. 419. *vs.* 4. Suid. et Z. ad Vig. ſuper praep. Caeterum in hoc poſtr. membro ſaltem oppreſſum eſt particip. v. ſubſt. ὄντος, quod v. cum ſyn. γίνεσθαι in eadem formula ἐν ἀμφ. antea expreſſum, ferente G. Th. tantum *fortuna eſſe*, per abl. nudum, 723, 75., at in ſubſt. 724, 18. *in* caſu *ſunt* atque *fortuna* bona *corporis* etc. it. *eventus — incertus*, ſed cum Gr. n. *ancipites* dicendi *incertos*-que *caſus*, it. „*ambiguum*, ἀμφίβολον, ſubſtantive, — Tac. non *ſane* alias *exercitatior* magis *que* in *ambiguo* Britannia *fuit*, i. incertum, an noſtra. *In* ambiguo *ſpes*,“ pro ambigua, incerta, dubia, ut h. l. κίνδυνος — ἐν ἀμφ. τ. ὤν, periculum *in-*

„ἐν ἀμφιβόλῳ[g] τύχῃ, ἑλέσθαι bii eventus; eligendum tibi eſt
„σὲ[h] δεῖ σήμερον[i] σώζεσθαι hodie, ut aut incolumis nobis-
„μεθ' ἡμῶν, καὶ πιςεῦσαι[k] cum ſis, et concredas te ipſum
„σεαυτὸν ἐλπίδι κρείττονι, ſpei meliori, qua omnes freti

g) Ms. Ba. ἐν ἀμφιβολίᾳ τύχης γενέσθαι, δεῖ σημ. v. N. h) In Ms. Vi. σε deeſt. Loc. et ſic Ms. Ve. modo „ἑλέσθαι δεῖ“ v. N., ſed in edd. ἑλέσθαί σε Bs. 2. L. pro rel. ἑλέσθαι σε. i) Comma hic in Bs. 2. L. al. v. N. k) καὶ πίςευσον σ. Ms. Ba. v. N.

certum ſ. dubium, quae habet G. Th., et pro uno ἄδηλος, vel ex opp. προδηλ., variato adi. mero per formulam.

ἑλέσθαι) Deeſſe puto τὸν ἕτερον ante σώζεσθαι, et ita ſcribendum eſſe hunc locum, ἑλέσθαι σὲ δεῖ σήμερον τὸν ἕτερον, σώζεσθαι etc. Scribi etiam poſſet ἢ σώζεσθαι. Steph.

Sic Leisn. in m. Bg. Ms. „ſupplet ἢ“ e P. (unde Stp. tacite iterum corrigit,) qui in ſuis „eligendum tibi hodie alterutrum eſt, ut aut“ non modo illud Stp. monſtrat ſ. potius ἑκάτερον ſ. θάτερον, ſed et alterum Bg. duplex, tum comma poſt σημ. tum poſt hoc adv. demum additam particul. ἢ, quae tamen in regione iſta non ita facile exciderit, ut poſt v. δεῖ, niſi ante σω, ſicut, ob ſimile σήμερον, ante aut poſt, ubi P. tenet, aliquod iſtorum adi. ſ. pron. cf. Di. H. S. T. 1. 274, 17. ἀλλὰ δυοῖν θάτερον ἅπασιν αἱρετέον, ἢ βίον ἐλεύθερον, ἢ θάνατον ἔνδοξον. Mihi ſufficiat ſimpliciſſima medicina in addendo ἢ poſt δεῖ, ut σημ. cohaereat cum σωζ., ſicut alterum membrum inſtructum eſt aliquo adv. temporis, ἢ τεθν. ἤδη, (quod ſyn. eſt illi σημ.) quoniam tacent Mss. (quorum pron. excidit intra viciniam, agnitum a P. quoque, etiam a Ms. Ba., qui tamen e confuſione litterarum habet aliud v. γενέσθαι, turbans tollens que cum ſeriem rectionis, tum ſenſum manifeſto, per ſeriem vetuſtam etiam omnium unam,) et quoniam P. aliàs etiam liberior eſt, ut adeo hic addiderit adi. ſuum ſ. pron., quo carere magis poſſumus, quam prima partic. ἢ, etſi hanc quoque P. duplicat contra Mss., cf. 6, 7, 8. et in variationem in N. ſq. ex 3, 11, 11. Expecto tamen auxilium aliorum Codd. maxime, quod ambiguum vidimus inferendae particulae iſtius locum. Sed Noſter ex analog. copulat ſua deinceps, P. vim med. ad σωζ. deferente Bg., pro te ſerves nobiscum, cf. W. de V. med.

καὶ πις. λ.) qua freti ſumus. Sic 7, 8. 26. (ἐκείνοις — Parmoniis — μάλιςα ἐπίςευεν, et 8, 3. 10. (ἐνὸν πιςεῦσαι πολέμου ἀμφιβόλῳ τύχῃ.) Sic Xen. M. S. 1, 2, 55. τῷ οἰκεῖος εἶναι πιςεύων, fretus propinquitate. Leisn.

Reſtitui e P. omiſſum in Ms. Bg. καὶ, qui illum deferit ad v. πις., non item Stp. Th. 3, 143. C. m., dum affert G. Th. modo formulam P., ſed Noſter variat cum 2, 7. 9. ἐπιδίδωσιν αὐτὸν τῇ τῆς βασιλείας ἐλπίδι, ubi v., cf. 5, 8, 3. Verum in Ms. alio verbi modo nil eſt, quam error in finibus et litteris, α et ο, it. ι et ν, cf. §. pr. αὐτῶν et 7, 4, 10. aut ſcribente manu iam viſam menti finitionem vocabuli ſq., appoſito que accentu alio, cum nullus adfuiſſet ante in Cod., quoniam ſervatus eſt tamen ſq. inf. τεθν., quod v. cum adiunctis plane cum P. dedit Bg., cf. in notionem hanc τοῦ ἤδη 2, 6, 15. e. 4, 4, 18., tum in variationem 3, 11, 11. πρόκειται δέ σοι αἵρεσις, ἢ τοῦ εἶναι, — ἢ τεθνάναι αὐτίκα, ſed in formulam v. τεθν. cum praep. ſyn., ſeverius redditam, quam

„ἢ πάντες πεπιςεύκαμεν, ἢ τε-
„θνάναι[l] ἤδη πρὸς[m] ἡμῶν. εἰ
„μὲν οὖν τὰ παρόντα ἕλοιο,

ſumus: aut iamiam manibus
12. *noſtris intereas. Quodſi*
praeſentia malueris, multa

l) τεθνᾶναι Bs. 2. L. al. cf. 3, 11, 11. m) πρὸ ἡμ. Ms. Ve, mendoſe, ut iam bis, cf. 2, 5, 9.

a Bg. per abl. adi. et ſubſt. alieni, ap. Stp. Th. 1, 1564. i. „θνήσκειν ὑπό τινος, *mori* ab *aliquo*, pro interfici, necari, — Plin. *ab* apibus *interfici*, — Lucan. quis *nollet* ab *iſto* enſe *mori?* Sic vero utuntur et verbo ὄλλυσθαι ſ. ἀπόλλυσθαι, quod imitatus Cic. — *nihil* enim *valentius eſt* a *quo* ipſa *intereat*" cum Bud. C. 1415, 44. ſqq. Rs. O. V. 6. Xen. Cyr. et Fi. Pal. ex 27, 4., ſed ap. Eur. Hec. v. 773. θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνος πότμου τυχών; moritur *vero* a *quo*, ubi Schol. παρὰ τίνος, et ib. Oreſt. v. 538. ἀλλ' οὐχὶ πρὸς τοῦδ' εἰκὸς ἦν αὐτὴν θανεῖν, ſed non erat conveniens, interfici *eam* ab *iſto*, ubi Schol. ὑπὸ τούτου, cf. in Bg. 3, 9, 11. ἀπόλλυσθαι — πρὸς τῶν πολεμίων, *periret* hoſtili *manu*, 6, 7, 7 e. 1, 12, 14. e. it. 2, 5, 9. ἐμὲ πρὸς ὑμῶν ἀναιρεθῆναι, pro quibus hic quoque varietur.

εἰ μὲν οὖν) Praeſtaret forſan προυχοντα. Pol. habet: *quod ſi* potiora *malueris.* τα παροντα eſſet: *periculum praeſens*, ut paullo ante §. 11. et poſtea §. 18. ἑλομενος μαλλον τον μελλοντα κινδυνον η τον παροντα. *Gedik.* Locum quidem ſanum eſſe puto, ſed haud parum obſcuritatis eidem offunditur, eo quod paullo ante noſter, idem quod nunc τὰ παρόντα dicit, τὸν μέλλοντα, oppoſitum contra τὸν παρόντα κίνδυνον dixerat. Per τὰ παρόντα autem hoc loco non κίνδυνος, ſed χλαμὺς πορφυρᾶ et σεβάσμιαι τιμαὶ, ſeu maieſtas imperatoria ipſi oblata eſt intelligenda, quod ex oppoſito patet ἀντειπόντι δέ σοι, quod ad nihil aliud referri poteſt. *Stroth.*

Contra quem per litteras dedit Gedikius iſta. „Mea του παροντα mutatio in προυχοντα firmatur etiam eo, quod paullo antea dicitur: ελπιδι ΚΡΕΙΤΤΟΝΙ, et quanquam non negem, παροντα quodam modo etiam explicari poſſe cum Strothio, non tamen credo Herodianum adeo obſcure atque perplexe loqui potuiſſe." Cum libri non varient: dicetur P. libere verſatus, et vulg. lectio, ſervata quoque a Bg. cum Sch., explicabitur cum Strotho, quoniam Noſter obſcuritatem aliquam in primis in orationibus, e more Thucydidis, ſolet ſectari, cf. 5, 1, 13. e., et quoniam nihil committit, quam ut in vicinia adhibeat idem vocabulum diverſo ſenſu, qui ſemper in tali cauſa diiudicandus a diligenti attento que lectore e contextis, quae Strothus bene reſpexit. Et quam multiplici notione dicantur τὰ παρόντα, aliquoties ſupra habuimus, cf. 1, 3, 13., hic variata pro §. 10. τῆς παρούσης τύχης, ſumenda que pro *fortuna praeſenti* ſ. oblata nunc fortuna, (quae et ipſa redeunt ad Strothum,) tum iuncta per analog. cum v. ἑλ. cf. cum acc. rei Ind. Dem., cui add. 292, 2. τὰ κράτιςα ἑλέσθαι, ubi Bg. e P., ſuppleto μᾶλλον, cf. 3, 5, 5. 5, 3, 23., ſicut ad τὰ παρ. explebuntur commode iterum illa ſubſt. πράγματα ſ. χρήματα, quales res Strothus propoſuit. In ſq. membro e P. eſt modo expletum v. εἰσὶ ſ. ἐςι, nec ſervatum eius ſeverum ad ἐφ., cf. 2, 10, 11. πάντως ὑμῖν εἰς ἀνδρείαν ὑπάρχει γενναῖα ἐφ., variatum ordine, it. alio adi. (ex analog.) et v. omiſſo it. pron. dat. σοὶ, ut cum

„πολλὰ τὰ ἐφόδια εἰς ἀγα-
„θὰς ἐλπίδας [n], τό τε [o] Μα-
„ξιμίνου παρὰ [p] πᾶσι μῖσος,
„πάθους [q] τὲ τυραννίδος ὠ-

ſunt ſubſidia ad bonam ſpem: Maximini apud omnes odium: a peſte tyrannidis crudeliſſi-

n) Hoc comma in A. 1. al., ſed nullum in A. 2. al. pro puncto Bc. 2. depravato e colo Stp. rel. v. N. o) τὸ δὲ Ms. Ba. v. N. pro edd. τό, τε, praeter Baſ. 1. L. nobiſcum. p) περὶ A. al. male. q) Ms. Ba. πάθος τὲ -- ἀπαλλαγήσῃ · - γνώσῃ οὐκ ἄσημος, καὶ τιμῆς ἔνδοξος. λ., ſed Ms. Ve. modo eadem poſtr. γνώσῃ οὐκ ἄσημος καὶ τιμῆς ἔνδοξος ἀεὶ λ., tum edd. πάθος - ἀπαλλάξεις - εὐδοκιμήσεις - τιμῆς ἔνδ., praeter τιμὴ ἔνδ. Ox. in cujus ed. 2. marg. Leiſn. „ ex emendat. Stp. " v. N.

3, 6, 17. e. ἀγαθὰς — τὰς ἐλπ. ſine artic., cf. 2, 3, 24., dum Stp. Th. ſine Vs. in ἐφ. 2, 1173. C. e.

τό τε Μαξ.) Sequuntur hic deinceps per explicationem ſine particula illa δὴ, pro *ſcilicet*, et per appoſitionem adeo, res illae, ſpem facturae bonam; unde primo poſt ἐλπ. valet non niſi diſtinctio minima, tum nec Ms. alia copula, niſi ſumatur allata pro τὲ, cf. 7, 2, 10., aut pro ipſa iſta δὴ, cf. 5, 5, 20. m. 7, 2, 19., quam et referat P. per ſuum *quippe*, etſi reddit ſic alias δὲ, pro γὰρ, cf. 1, 4, 11. Quae cauſales particulae habent locum modo in finiti temporis verbis ſqq. vulg. ἀπαλλ. λ. de quibus mox.

μῖσος, πάθος — ἀπαλλάξεις — εὐδοκιμήσεις — τιμῆς —) Scribo τιμὴ ἔνδ. *Steph.* Si verba ἀπαλλάξεις et εὐδοκιμήσεις in nomina ἀπάλλαξις et εὐδοκίμησις transmutentur: accuſativo πάθος in genitivum πάθους verſo, membrorum quidem maior efficietur congruentia, ſed phraſis reddetur inſolentior. Pol. (quippe *inviſum* omnibus *Maximinum*, peſtem *que* illam *crudeliſſimae* tyrannidis *tolles*) ἀπαλλάξεις ad utriusque membri accuſativos μῖσος et πάθος retulit, et τὸ Μαξιμίνου μῖσος ſ. μύσος pro τὸν ςυγερὸν Μαξιμῖνον accepit, ſententia quidem non male conveniente, ſed minus cohaerente ſtructura. Mutilationis ſuſpicionem aliquam movet, quod articulus τό τε legitimam in ſequenti membro redditionem non habet. *Sylb.* Forte μῖσος, πόθος τ' ἐλευθερίας, ᾧ συμμάχῳ χρώμενος ἡμᾶς τε τυραννίδος — ἀπαλλάξεις — εὐδοκιμήσεις, — τιμῆς ἀπόλαυσις ἔνδοξος. *Reisk.* Haec non intelligo neque ſana eſſe puto; iamque Sylburgio non bene cohaerere videbantur, quare ἀπαλλάξεις et εὐδοκιμήσεις non verba, ſed Accuſativos ſubſtantivorum eſſe, et πάθος in πάθους mutare volebat, quod tamen non adeo ipſi placet. Ea quae ſequuntur appoſitiones eſſe τοῦ, πολλὰ τὰ ἐφόδια — ſcil. ἐςι σοι — patet; hinc verba eſſe vix poſſunt, niſi in infinitivo poſita, ſed debent ſubſtantiva in eodem caſu conſtituta eſſe, quo legimus πολλὰ τὰ ἐφόδια. Atque ſic τό, τε Μαξιμίνου παρὰ πᾶσι μῖσος, πάθος τε τυραννίδος ὠμῆς recte ſeſe habet. Sed nunc haeremus in ἀπαλλάξεις, pro quo aut ἡ πολλὴ ἀξία, vel ἀταραξία legendum, aut, quod optimum videtur, poſt ὠμῆς, inſerendum ἧς αὐτοὺς, quorum illud facile ob praecedens ὠμῆς, hoc ob ſequens ἀπαλλάξεις excidere poterat. Porro εὐδοκιμήσεις erit ſubſtantivum ut Sylburgius volebat, pro quo forſan melius legeretur εὐδοκίμησις. Id quod ſequitur ἔν τε συγκλήτῳ καὶ τῷ Ῥωμ. δήμῳ γνῶσις οὐκ ἄσημος ſimiliter recte tanquam appoſitio refertur ad τὰ ἐφόδια, ſed male interpretatus eſt Pol., quem receptam lectionem habuiſſe conſtat. Denique pro τιμῆς ἔνδοξος ἀεὶ, aut cum Stp. et Sb. legendum eſt τιμὴ, aut in ἀεὶ latet ſubſtantivum aliquod ad ἔνδοξος rela-

„μῆς ἀπάλλαξις, καὶ ἐν ταῖς „προγενομέναις πράξεσιν εὐ-„δοκίμησις, ἔν τε συγκλήτῳ „καὶ τῷ Ῥωμαίων δήμῳ γνῶ-„σις οὐκ ἄσημος καὶ τιμὴ ἔν-	*mae liberatio: rerum ante abs te geſtarum gloria: in ſenatu populo que Romano fama nominis non obſcura, honoris*

tum, v. c. ἀρχή, aut ἔνδοξος referendum eſt ad γνῶσις, ita ut καί pro ἀλλὰ poſitum ſit. *Stroth.*

Primum lectio vulg. per totam §. (e noſtra quidem deſcriptione, per quam finitur demum in ἀεὶ) non procedit, quia ſeriem habet nullam, cum ob verba ἀπαλλάξεις et εὐδοκιμήσεις mixta cum ſubſt., tum ob gen. τιμῆς a nullo alio pendentem. Itaque medicina quaerenda eſt, ſed ante omnia e Mss. Quorum Ms. Vi. nullam fert prorſus tacendo, ſed aeque nullam duo rel., etſi quaedam novantes. Nam, licet Ms. Ba. copula δὲ, pro cauſali ſumta, convenire poteſt cum vulg. v. ἀπαλλάξεις, ut accipiat hoc v. duos acc. rei, in notione Stp. Th. 1, 348. B., quam plane hic P. expreſſit: tamen eadem copula et cauſalis non pertinet ad ſqq. membra, primum non ad καὶ—εὐδοκιμήσεις, (quia ſtultum eſt tempus fut. et in *praegreſſis* muneribus *celebris eris* ſ. laudem conſequeris; unde P. aliorſum debuit deflectere, nec curare pr. ἐν, quam ſaltem oportuit exponi pro διὰ, ſed ut vel ſic fut. tempus in hoc quidem membro alienum ſit a dicentis conſilio,) deinde nec ad ſqq. ſubſt. γνῶσις et τιμῆς, unde P. alio rurſus declinat, manens tamen in coepto ſemel fut. Porro novitates rel. duorum Mss. partim conſentiunt, ſic, ut extremus gen. τιμῆς maneat, maxime ille tamen ſtultus moleſtus que, tum verbum γνώσῃ nec ſenſum commodum edat, (ſi quis etiam med. ſumat pro paſſ., *noſceris* non *obſcurus* ſ. *clarus*, tanquam *clarus*,) nec congruat ultimae parti καὶ τιμῆς ἔνδοξος ἀεὶ, pro quo ſaltem librarius debuit afferre καὶ τιμῇ ἔνδοξος ἔσῃ, quaſi hoc v. lateat in vulg. adv. et ille dat. in vulg. gen. e confuſione ſolenni litterarum ς et iota poſtſcripti. Denique in primo ſolius Ms. Ba. medio, pro act. allato, (cf. in aliis v. 7, 4, 10. ſeqq.) gloſſa fuerit mera; quanquam notio eius med. pro *tollere* ſ. *removere* non certa ſatis eſt ap. Stp. Th. 1, 349. e. nec repetita in L. Ern. Enimvero ob unum hoc Ms. Ba., forſan tolerandum adhuc, non poteſt ei haberi fides, cum caetera eiusdem non ſint commoda ad vel ſententiam, vel ſeriem. Ita, cum a P., tanquam Cod. aliquo alias, ſed per totam §. libero, nil expectari auxilii poſſit peti que, res venit ad coniecturas et ingenium, ut textus vulg. corrigendo conſtituatur. Hoc que egerunt viri docti adhuc varie, et veteribus, Stp. et Sb., acceſſit fere Sch. per vocabula ſingula, nominatim que in „εὐδ. ἐν τούτῳ, clarus eris in hac re. Sed forte rectius legas cum Sb. εὐδοκίμησις ſ. εὐδοκιμήσεις, in nominat. plur. contr. pro εὐδοκιμήσιες, praeclarae *actiones*, (ſed in) τιμῆς ἐνδ. honore *celebris*, ἐνδ. cum gen. ut ap. Lat. *integer vitae*; ut non opus ſit legere cum Sylb. τιμῇ" volens dicere Stp., qui in Th. 1, 1830. e. v. γνῶσις legit ſtatim τιμὴ ἔνδοξος. Et ſic in nominativo legit Bg. non modo, ſed et per priora omnia membra, mutatis adeo illis v. ἀπαλλ. et εὐδοκιμ. in affinia ſubſt., praeter vulg. πάθος, ubi cum Sb. ſumſit gen. at Lat. e P., (hauddubie pro *malo* et *clade* ſ. re noxia et perniciofa, cf. 1, 12, 1. et 4, 11, 12.) etiam inde alium gradum ad adi. ἀμ., (cf. in

„δοξος ἀεί. ἀντειπόντι δέ σοι, 13. que inſignes ſemper; refra-

variatum ordinem 2, 4, 3. ὠμῆς καὶ ἐφυβρίςου τυρ., ſed in variatam formulam 7, 1, 3. τυραννίδος ὠμότητα,) de ſuo reddens iterum, ut 2, 15, 3. ſubſt. γνωσ. ubi Stp. Th. l. l. addebat „habet γνῶσις, in hoc loco (Noſtri) aliam ſignif., nimirum, qua dr. aliquis innoteſcere" atque adeo illam paſſ., qua de v. l. l. Tum Bg. e P. ſervat plur. ad τιμή, e quo et reſtitui omiſſum in Ms. Bg. adv. ἀεὶ, cf. 5, 6, 1., ſecutus hic in textu edendo ſtatim iſtius correctiones tacitas, ut praeſidia illa, incitamenta et velut invitamenta ad ſpem bonam ſperandum que eventum rei proſperum, deinceps per appoſitionem ſubiecta, ſint potiſſimum tria, *primum* quidam a tempore *praeſenti*, ſ. re ac conditione praeſenti, Maximini apud omnes, etiam Romae, odium, ſed *alterum* a tempore *praeterito*, praeclara et glorioſa Gordiani adminiſtratio negotiorum munerum que priorum, denique *tertium* a tempore *futuro*, utilitas duplex, cum aliorum liberatio a malo miſeria que tyrannidis crudelis, tum propria et ſua ipſius Gordiani, honor apud ſenatum populum que Romanum et fama illuſtris, etiam apud poſteritatem. Quorum argumentorum, e rhetorum arte ſumtorum et ad perſuadendum apposite adhibitorum, medium illud a *praeterito*, nec in lect. vulg. nec illa Mss. tenetur, reperiendum tamen clare in ἐν ταῖς προγ. πραξ., ubi Bg. aliter, quam §. 4., de eodem Gordiano, ὥσπερ κορυφαῖον τέλος τῶν προγενομένων πράξεων, (unde potius ſimiliter interpretabar antea πραξ. de muneribus et dignitatibus, cf. Capit. p. 90. plurimis *provinciis* ante *praefuerat*: populo *Rom.* ita *commendatus* ſuis *actibus* erat, *ut* toto *dignus* videretur *imperio*.) ſeverior in rel., ubi iunguntur a Noſtro per analog. tria ſubſt. cum praep. ſuis, μισ. et γνωσ., et duo cum gen., e rectione quidem affinium v. v. denique duo adi. poſtr. cum ſuis ſubſt., cf. de μῖσος cum ſyn. caſu ſecundo ap. Luc. 3, 113. l. 32. μῖσος δὲ ἄγριον παρὰ πάντων ἔχεις, *odium* omnium *ſuſtines*, (qui Gs. in Th. non tenet cum praep. Bg.) ſed abſolute Suid. Suic. Ind. Sb. Dem. Ae. ep. S. Fa. Ae., tum opp. χάρις Orph. Ks. O. V. 8. And., at pro concreto ſ. odioſa perſ. V. Eur. Hipp. Sed ap. Stp. Th. modo ſic „ἀπάλλαξις, i. q. ἀπαλλαγή, ſed minus frequens" repertum mihi quoque ap. Hiy. modo ſine N., ſed ap. Zoſ. 2, 46, 8. ἀπαλλαγὴν εὐχεῖν πικρᾶς εὐχόμενοι τυραννίδος, quod *acerba* tyrannide *ſe* liberari *optarent*. Porro ap. Stp. Th. 1, 1033. B. m. tantum „εὐδοκίμησις, *celebratio*, gloriae *adeptio*, Etiam plur. εὐδοκιμήσεις dixit Plat." quem plur. tamen inter rel. ſing. hic non requiram, deprehendens, praeter Poll. *exiſtimatio*, cum gen. perſ. ap. Ioſ. 1, 700. ſ. 2. m. πρὸς τὴν εὐδ. αὐτοῦ κινηθεὶς, *eius* celebritate *motus*, ſed cum Noſtri praep. ap. Luc. 1, 595. l. 72. τὰς ἐν ἐκείνοις (δικαστηρίοις) εὐδ. ſecunda *in* illis *fama*, qui Gs. in Th. ignorat cum praep. hac, etiam in Lat. Bg. hic. Tum variatur cum §. 4. τήν τε συγκλ. καὶ τὸν Ῥωμ. δῆμ. per artic. modo unum, ſed per praep. aliter que cum 2, 15, 3. γνώσει τε τῇ παρὰ Ῥωμαίοις, cf. in τιμ. ἔνδοξ. 4, 2, 5. e., ubi de Bg. hic epitheto mentio facta, non tenente G. Th., ſed *fama* — obſcura, — *perobſcura*, et *conſpicua*, quod ſit Noſtri e negat. duabus, ic. *egregia*; cf. tamen proximum e Capit. *fama* non *ignobilis* ſupra ad 2, 15, 3. p. 461. e. Caeterum in rel. veteris textus confuſionem variam, in ας et ους ſ. ο et ου cf. 6, 8, 16. αὐτ., ſed in ις et εις ſ. ι et ει 7, 1, 17 διαλειπ. it. ad τιμ. in η et ης 3, 11, 13. ἐξῆγετ., quae et ipſa demonſtratur abſentiam in Codd. vet. accentuum, ſic, ut contra pro recentioris ali-

„καὶ μὴ συμπνεύσαντι ἡμῖν [r], „τήμερον τέλος ἐπικείσεται. „ἀπολούμεθα δὲ καὶ αὐτοὶ, „εἰ δέοι, προαπολέσαντες [s].

ganti autem tibi nec nobiscum conſpiranti hodie finis vitae 14. *aderit. Peribimus autem et ipſi, ſi oporteat, te prius*

r) ἡμῖν τήμερον, τελ. Ms. Ba., ut edd. A. al., ſed nullum comma nec poſt ἡμ. in Bs. I. v. N. s) προσαπ. Mss. tres, v. N.

cuius ſcribae τιμὴ, ſi obſcurior erat figura accentus, potuerit alius dare vulg. ς litteram, cui gen. deinde additus legitimus circumflexus.

ἀντιτείνοντι) E libero P. retinet Bg. ſnodo Lat. ad συμπν. ἡμ.; cum que Sch. potius „conſpir. nob. ἀντ. *contradicenti*" in quo poſtr. Bg., ut 3, 11, 17. e., ſed in pr. partim cum P. reſolvendo Sb. Ind. „ſi *non* conſpires *nob.*," ſed iterum, ut 7, 1, 11., huc ſpectante ad Hſy. 2, 1296. N. 20. per pravos e Bc. ed. 2. numeros „7, 9, 13." tum Stp. Th. cum mendoſo pron. „ἡμ. σ. ὑμῖν, ſi *nob.* non *conſpiraveris*," ut ſine Vs. pravo ordine Bud. C. 1487, 49. „ἀντ. — συμπνεύσαντι τήμερον ἡμῖν, τελ. ἐπ." iungente haec Noſtro de ſuo, per copiam que illam aliquam aientia cum negantibus, ſed ſqq. per analog., ubi, ſpretis P. liberis, (addito adv. loci,) ipſe Bg. liberior ad v. ἐπ., pro Sch. in „τ. ἐ. σοι, *finis* imminebit *tibi*" recte expleto e pr. pron.; non item ſubſt. ζωῆς etc., cum et ſic nude Lat. *finis* pro morte dicatur, cf. G. Th. Nr. 3. et ſupra 2, 2, 15., ſed Stp. Th. 2, 166. F. m. „ἀντ. — σοι καὶ μ. σ. ἡμῖν, τ. τ. ἐ. ſi *refragatus* fueris *et* nobiſcum *non* conſpiraveris, *hodie* vitae *exitus* tibi *ingruet*" ſed ap. G. Th. modo v. mors 337, 18. 20. *non deterret ſapientem* mors, *quae* propter *incertos* caſus *quotidie* imminet, — *accedit* etiam *mors*, quae, *quaſi ſaxum Tantalo*, ſemper *impendet*. Sed Ms. aliud comma, ex abſentia diſtinctionum in Codd. vet., eſt quoque contra P., clare ad ſq. v. referentem adv. τημ., variatum cum ſyn. σημ. §. 11., ex auctoritate priſca in utr., cf. ad Moer. it. Thom. M. Suid., non coll. ad Hſy. L. N. T. Xen. 'Αν β. Fi. The. Dem. cui add. 51, 23. 118, 12. 227, 26. 253, 3. 303, 7.

ἀπολούμεθα — προαπολέσαντες. ἔργον) inter utramque vocem excidiſſe puto σε, abſumtum ab ultima littera vocis προαπολέσαντες et prima vocis ἔργον. *Stroth.*

Agnoſcit quoque Bg. pron. cum P., (unde partim Sch. „*quum* prius *perdiderimus* te i. *te* prius *obtruncato*") ſed utr. potius intra δέοι et προαπ., ubi per ſe aeque potuit excidere, ut omiſſum eſſe tamen etiam, ut 5. pr. σοι, in primis, quoniam e pr. §. eadem clare intelligi poterat, quo de ſermo eſſet viro. Idem P., liber etiam ad δὲ, pro τὲ, cf. 4, 1, 9., tamen vel oblique manet contra Mss. in vulg. προαπ., ubi confuſio ſolennis incidit praep., cf. 6, 9, 4., vel contextu in monſtrante et pr. v. ἀπολ., per paronomaſiam quandam iuncto, et fut. poſito ante aor., quod tempus in novo illo v. Mss., ſumendo pro *praeterea occidere*, inducit ſententiam perverſam hanc, ut dicantur aliqui prius ſe interfeciſſe, et deinde tamen adhuc alium inſuper; ſicut et ſtulta librarii gloſſa ſit e comparatione cum 4, 9, 15. καὶ τῶν στρατιωτῶν οὐκ ὀλίγοι προσαπώλλυντο, repetiemee me ap. Sb. Ind. e Xiph. οἱ μὲν ἐκείνας (τὰς οὐσίας) ἐξ ἐπηρείας ἀπέβαλον, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ προσαπώλλοντο, cum in colorem ſententiae ap. Raph. p. 304. ἰ. „οὐχ ὅτι ἀπέκτεινά σου τὸν υἱὸν, μεταμέλει μοι, ἀλλ' ὅτι

„ἔργον γὰρ ἡμῖν τετόλμηται, „μείζονος ἀπογνώσεως δεόμενον. „κεῖται γὰρ ὁ τῆς τυραννίδος „ὑπηρέτης, καὶ δίκας „ὠμότητος παρέσχε, φονευ„θεὶς ὑφ' ἡμῶν. ἐφ' οἷς ἢν

15. interemto. Nam facinus auſi ſumus, maiore deſperatione indigens. Iacet enim tyrannidis miniſter, ac poenas crudelitatis dedit, occiſus a nobis. 16. Quapropter ſi nobis

οὐ καὶ σὲ προσαπέκτεινα, non me *poenitet*, quod *filium* tum *interfeci*, ſed *quod* praeter ipſum *non etiam*, te *occiderim*“ immo *quod non* et *te* inſuper *occiderim*, e Xen. ſine Ind., ſed nullibi vulg. v. act. de perſ. cum acc. perſ., ut hic, ex analog., at de perſ. cum acc. rei Rs. O. V. 7. 1ſ. tum de re, neutraliter, Dem., ſed med. de perſ. abſolute Xen. Bach. et Vig., at cum gen. perſ. Luc. Rs. O. V. 6. et cum πρὶν ib. V. 7. Ant., P. deferente Bg. ad εἰ δ. et ſe ipſum, cf. 2, 6, 19. etc. it. 2, 9, 18.

ἔργον γὰρ) Ambages P. per hanc enunciationem vitavit Bg., omittens cum eo in prima parte pron. ſine neceſſitate, dum licuit quoque *facinus* enim *nobis* tentatum *eſt* ſ. *patratum*, ſed conflat ſua Noſter ex analog., ſed in ſecunda parte cum Dem. ſine Ind. 424, 6. *νόσημα γὰρ — ἐμπέπτωκεν —, παρ' ὑμῶν ἐπιμελείας δεόμενον*, cf. 435, 14., ubi fuerit ſententia, facinus, quod aliud maius poſtulet prae deſperatione.

κεῖται γὰρ) P. retinet Bg. modo in primo hoc membro, dum repetit quaedam ſua Noſter, cf. 2, 2, 7. 2, 1, 19. *κεῖται μὲν γὰρ ὁ τύραννος, δίκην δοὺς τὴν προσήκουσαν*, et 6, 1, 15. *ὑπ' ἐκείνου φονευθ.*, de ſuo hoc iungens poſt pr. v. *κεῖται*, cf. 7, 11, 8., ſed ex analog. *ὑπερ.* cum *τῆς τυρ.* it. *δικ.* cum *ὠμ.* et per plur. quidem cum v. *παρ.*, variando cum l. l. *δίκην δοὺς* et cum 1, 10, 15. e. *ὑπέσχον δίκας* et 1, 8, 12. e. *δίκην ἀνοίας ὑπέσχεν*, ubi formulam noſtram dedimus e Stp. Th. ſine auctore, quem protulit Bud. C. 25, 35. „*δίκην παρέχειν*, *ἀντὶ τοῦ δίκην διδόναι*, Plato — *τὸν δίκην παρασχόντα*“ nihil praebente G. Th. in v. *exhibere* et *praebere*.

ἐφ' οἷς — ἡμῶν συνάρῃ) Muto in *ἡμῖν*. Nam bis in ſqq. dativum huic dat verbo, ſicut et alii dare ſolent. *Steph.* Sic verbum hoc ab Herodi. et aliis ponitur, v. 7, 6, 11. 8, 5, 24. (in m. Ox.) *Leisn.* Stephanus *ἡμῶν* mutare volebat in *ἡμῖν*, ſed rectius in Theſauro obſervavit, ita haec verba ſecundum grammaticam conſtruenda eſſe: *ἢν μὲν τῶν κινδύνων ἡμῶν συνάρῃ καὶ κοινωνὸς γένῃ* — namque cum genitivo rei ſaepius conſtruitur verbum *συναίρω*. *Stroth.*

Stp. Th. 1, 215. F. m. haec dedit „Herodi. genitivo rei et ipſe iunxit l. 7. *ἢν μ. ἡμῶν συνάρῃ καὶ γένῃ*. hunc enim puto eſſe verborum ordinem grammaticum, *ἢν συνάρῃ καὶ κοιν. γένῃ τῶν κινδ. ἡμῶν.* alioqui *συνάρῃ ἡμῖν* dicendum fuiſſet.“ Qui tamen confingit hic ordinem, qualis eſſe nequit e rel. ſerie vulg. orationis, quoniam pron. non eſt poſitum poſt *κινδ.* aut ante id ſubſt. in vicinia, et quoniam *τῶν κινδ.* ſunt inter formulam aliam *κοιν. γεν.*, non illo loco, quo Stp. et Stroth. fingunt. Ita, in duriori hyperbato illo, ſtatim ſuſcepi ex Mss. caſum legitimum, ut Leisn. in m. Ms. Bg. quoque „legit *ἡμῖν συν.* cum Stp.“ qui forſan iterum corrigit tacite e P., et ipſo monſtrante rectionem Mss., ſed liberiore Lat., unde deſeritur et a Sch. „*in quibus* ſi *opitulatus* fueris *nobis*“ quae et ipſa Lat. ad *ἐφ' οἷς* procedunt, quanquam Bg. illa, pro ſeveris *ob quae*, nituntur quoque notione alia

„μὲν ἡμῖν[t] συνάρῃ[u], καὶ κοι„νωνὸς τῶν κινδύνων γένῃ, αὐ„τός τε τῆς ἐν βασιλείᾳ τι„μῆς ἀπολαύσεις[x], τό τε ἡ„μῖν προκείμενον ἔργον ἐπαι„νεθήσεται καὶ οὐ[y] κολα„σθήσεται.“ Τοιαῦτά τινα λέ-

adiutor fueris, et ſocius periculorum, et ipſe imperii honore potieris et noſtrum praeſens factum laudabitur, nec
17. *punietur.* Talia quaedam

t) Pro ἡμῶν (edd. omnium) in Ms. Ba. ἡμῖν ut Stp. malebat. *Mh. r.* etiam in rel. Mss. v. N. u) Sic nobiscum ſine iota in penult. habuit Bs. 1. R. et Par. 2., ſed cum eodem cf. 7, 3, 1. x) ἀπολαύσῃς Ms. Ve. mendóſe, confuſis iterum litteris, cf. §. 3. εἰς. y) καὶ ἀκολουθήσεται Mss. Ve. et Vi. depravate, confuſis pluribus elementis, e ſerie item vetuſta omnium una, cf. 5, 6, 5. μετ. 4, 3, 11. καλουμ.

praep., habent que ſenſum eundem in ordine quamvis inverſo, cf. 1, 8, 2. m. ad διὸ, et in v. συναιρ. cum gen. rei Abr. Dl. Th., ſed §. 1. in variatum κοιν. τοῦ κινδ. ubi Bg. contraxit rurſus v. γεν. in formulam pr.

αὐτός τε) Bg. ſervat P. tantum in hoc membro partim, (conflatam ex analog. a Noſtro formulam e praep. cum ſubſt. intra artic. et ſubſt. mutando in ſyn. gen. cf. 4, 10, 7. τὴν διὰ λ. et 6, 6, 13. τῆς περὶ λ., ſed in Lat. ad ἀπολ. 3, 7, 20.) deſertis ambagibus iſtius per membrum ſecundum, etiam errore ad τὸ προκ. ἔργ., quem et correxit Sch. in „πρ. *opus*, quod *agendum* nobis *ſuſcipitur*“ it. Sep. Th. α, 169. D. e. „facinus *quod* nobis *propoſuimus*“ cum ſermo ſit non de praeterita caede, ſed de eligendo imperatore, et varietur modò pro τοῦ προκειμένου 4, 12, 13. per plenum ſubſt., noſcente L. Bos. Ell. tantum in plur. τὰ προκ. „ſcil. πράγματα“ cf. de v. πρ. cum aliis ſubſt. L. N. T. cum Krb. Obſ. Poſſ. Call. Hom. Dd. S. Gs. Chr. Luc. cum 2, 893. N. 45. Polb. (cui add. cum gen. 1, 662. e. πότερος αὐτῶν φθάσει καταβαλὼν τὸ προκείμενον τῶν ἔργων τεῖχος, *uter* prior *obiectam* ſuis tormentis *murorum* partem *deiiceret*,) cum Rs. ad eund. et ej. Or. V. 6., iunctis per analog. duobus v. ἐπ. λ., quibus orator reſpicit ſua §. 12. e. ἔν τε συγκλ. λ.

τοιαῦτα τ.) Liber P. in prima hac parte, retinet tum ordinem vulg. ad τὸ λ. πλ. (ubi Ms. Ve. librarius, numeris per litteras ſupra poſitis, correxiſſe ſe ipſe videtur,) tum textum vulg. in membris ſqq. contra Mss., quorum novitas eſt a culpa ſcribae non unius, dum omiſit aliquis κατὰ τὴν πόλιν, (quod deinde, in marg. ſtans, alio reſtitutum loco,) ſed alius τῶν, (ſive quod inutile videret, abſentibus illis κατὰ τ. π., ſive ob ſimilem ſyllabam pr., cf. 1, 4, 20.) tum alius καὶ, pro *etiam*, intra vicinitatem, (ut ſaepius ſupra,) denique aliquis erravit in finibus gen. conſq. cf. 3, 12, 23. Quidquid ſit factum: apparet violentia librarii, tum et ſtupor, quoniam plur. nominat. novi non cohaerent cum v. extr. ἀναγ. ſing., quod, reſpiciens ſuum ſubiectum, οὐκ ἀν. τὸ λ. πλ., ex arte periodi faciendae habet interiectas, quaſi per parentheſin, duas enunciationes alias, diverſae illas quidem formae, e gen. conſq. et coniunctione, ſed ad notionem easdem, ſic, ut, reſoluto particip. per particulam aliquam, *dum*, cum, *poſtquam*, altera Gr. ἐπειδὴ in meram abire debeat copulam

γοῦντος τοῦ νεανίσκου, οὐκ ἀνασχόμενον τὸ λοιπὸν πλῆθος, συνδραμόντων z ἤδη καὶ πάντων τῶν κατὰ τὴν πόλιν, ἐπειδὴ διεφοίτησεν ἡ φήμη, Σεβαστὸν Γορδιανὸν ἀναγορεύει. παραιτούμενος δὲ καὶ γῆρας προϊ-	dicente adoleſcente, impatiens caetera multitudo, cum iam concurriſſet etiam omnis civitas, famâ divulgatâ, Auguſtum Gordianum appellat. 18. Ille autem quamvis recuſaret ac ſenectutem prae-

β

z) Excp. Ms. Ve. „τὸ πλῆθος λοιπὸν, (ſic) συνδραμόντες ἤδη πάντες, ἐπειδὴ διεφοίτησε κατὰ τὴν πόλιν ἡ φήμη," ſed Mss. Ba. et Vi. συνδραμόντες ἤδη πάντες, ἐπειδὴ διεφοίτησε κατὰ τὴν πόλιν ἡ φήμη v. N.

καὶ, cf. 1, 4, 1. et maxime §. 19. τελευτήσαντος δὲ Μάρκου, ἐπειδὴ διεφοίτησεν ἡ φήμη, λ., quocum adeo variatur tantum hic per membri primi numerum plur., ubi Bg., ſecus ac ibi, convertit rationem, praemiſſa coniunct. et poſtpoſito ſyn. abl. conſq., e P., qui tamen varie liber, primo addendis tum adv., δὴ, pro *ſcilicet*, (in exquiſito *quidem*, cf. 2, 10, 4. e.) it. alio loci, cf. 7, 2, 13. tum adi. *unanimes*, pro adv. etiam, (ut *priores*, pro prius, 4, 14, 13.) deinde omittens καὶ poſt ἤδη, ut 4, 11, 12., denique ſubſtituendo pro φήμη aliud ſubſt. quodcunque, πρᾶγμα rel., porro aliam formulam ad artic. cum pr. τῶν κατὰ λ. (mutata Gr. in merum ſubſt. ex abſtracto, pro ſolitis concretis, *concurrentibus* iam *et* omnibus *urbicis* ſ. *civibus*, cf. 6, 2, 7. e. 1, 12, 4.) quod Bg. retinuit et praeterea partim Lat. ad pr οὐκ ἀνασχ., ex analog. iunctum cum rel., credo, per variationem pro μὴ φέρων 4, 4, 5. ſcil. τοῦτο, longiorem iuvenis orationem, ut variatur cum proximo 6, 9, 13. Σεβ. προσαγορ. cf. 2, 2, 21. τοιαῦτα δὴ λέγοντος τοῦ Λαίτου, μὴ κατασχὼν ἑαυτοῦ ὁ δῆμος, — Σεβ. ἀναγορεύει, dum huc ſine Vs. ſpectat Stp. Th. modo in v. συντρεχ. init.

παραιτούμενος) Ad Capit. p. 40. m. et primo quidem *invitus* Gordianus *purpuram* ſumſerat: *poſtea* vero, *quum* vidit, *neque* filio, *neque* familiae *ſuae* tutum *id eſſe*, volens *ſuſcepit* imperium, *et* appellatus *ab* omnibus *Afris* Auguſtus *cum filio*, comparat Caſ. N. 4. ſine Vs. noſtra παρ. — ὑπέστη, ubi P., praeter oppreſſum δὲ, cf. §. 8., praeter que ordinem alium, in praepoſito pron. ἐκ. (ſic in extr. enunciatione iterum poſito, cf. 6, 8, 7. e.) habet ſe ſequentem Bg. etiam in rel., maxime in reſoluto particip. παρ., et hinc in ſecundo δὲ, per ὅμως reddito (cum e vetere ſimplicitate copulentur enunciationes per repetitum δὲ,) cf. 1, 6, 8., tum et in neg. οὐδὲ, per ſimpl., cf. 2, 10, 4. 1, 1, 5. e., quam notionem, claram in iunctis neg. talibus compoſ. cum aliis partibus orationis, ut in οὐδὲ γὰρ, cf. 1, 14, 14. it. μηδὲ γὰρ, cf. 6, 2, 10., it. in Lat. *nec opinans* r neque *opinans* rel., non tenet Stp. Th., nec ſimile quid in noſtro adv., ubi Sb. Ind. ſine Vs. hinc ſtatim „οὐκ ἀ. ὑπ." credo, interpretatus neg., dum ego reperi ap. Aeſ. F. ἵνα μὴ ἀ. ἀποθάνω, it. in Dem. Ind. „οὓς οὐκ ἂν ἀ. ἠκούετε, haud *aegre*, haud *illibenter*" et ap. Luc. 1, 435. e. τὰ ἐν ᾅδου — πῶς φέρεις λ.; οὐκ ἀ. non *illibenter*, ſed ſolum adv. ap. Poll. C. Rs. O. V. 6. Xen. Cyr. et M. S. cum Gs. Chr. et Suid., ubi et affinia, ut ap. Hſy., ſed ἀηδὴς Eur. Ph. V. Xen. M. S. Fi.

σχόμενος ἐκεῖνος, ἄλλως δὲ φιλόδοξος ὤν, οὐδὲ ἀηδῶς ὑπέστη, ἑλόμενος μᾶλλον τὸν μέλλοντα κίνδυνον, ἢ τὸν παρόντα, ἔν τε γήρᾳ ἐσχάτῳ οὐ

tenderet, tamen quod alioquin eſſet gloriae avidior, haud aegre in ſe recepit: eligens potius futurum periculum, quam praeſens: at-

The. cum Caſ. et Dem., ubi et ſubſt. ἀηδία, quo dev. etiam Moer. D'Orv. et Plut. Krg., noſtrum ex analog. iungente etiam ſcriptore cum v. ὑπ., ubi P. libere rurſus addit duo adv. cf. 6, 3, 1. e. it. explet ſubſt. τιμὴν e §. 16., promero pron. αὐτὸ, (quod latet in pr. Σεβασ. ἀναγορ., et iam ſupplendum ad pr. παραιτ.) dum id tempus v. ὑπ. cum acc. aliquo rei Stp. Th. 1, 1797. B. m. novit modo cum Lat. P., ſed C. m. *recipere* nudum, alio ſenſu, cui Bg. ſua adiunxerit ad vim med. exprimendam, tacentibus lib. de v. med., cf. Suid. 3, 548. m. 559. m. 570. m. Hſy. 2, 1465. Bud. C. 686, 14. 28. Rs. O. V. 4. „οὐκ ὤκνησε ταῦτα, ἀλλ' ὑπέστη, *non* recuſavit *haec*, non *defugit*, ſed *aſſenſus eſt* et *ſuſtinuit*" 6. Dem. Xen. Cyr. Bach. et Ἀνβ. Poib. Fa. Ae. Ioſ. cum 2, 105. ſ. 11. e. Dd. S. Di. H. S. T. utr. Thuc. v. ὑπεσ. cum Abr. Dl. et D'Orv. Ch. p. 603. e. Sed in γηρ. πρ. cf. 4, 14, 3. et in variationem 3, 14, 3. φύσει μὲν καὶ φιλόδοξος ἄλλως ὑπάρχων, ubi laud. locus e Dd. habet prorſus, ut hic, φ. ὤν, unde P. repetit illud φύσει, ſed ex eo alium gradum Bg., delereus illum ad ſq. ἑλ. μαλ. et ſe ipſe ad 5, 3, 23., cf. v. ἑ. cum acc. rei et μαλ. ſq. ἢ Dem. Ind. ex 295, 17. μηδέποτε τῆς πόλεως — ἀσφάλειαν ἄδοξον μᾶλλον, ἢ τὸν ὑπὲρ τῶν καλῶν κίνδυνον ᾑρημένης, cui add. 263, 6. 470, 5. 523, 10., dum P. et hic addit adv., cf. 1, 13, 12. e. 7, 4, 10., ſed Noſter reſpicit §. 11. δύο κινδύνων προκειμ., τοῦ μὲν παρόντος, τοῦ δὲ μελλ.

ἔν τε γ.) Ms. res prima, in adv. τοι ſubſtituto, adſuit aliquoties, cf. 7, 3, 10., ſed altera, in omiſſo adi., eſt e lapſu ſcribae intra vicinitatem utr., cum requiratur a ſenſu, retentum etiam cum Mss. rel. a P. oblique, neſciente eodem illud pr. adv. Ms., cum verterit formulam, ut ſolum οὐ πάνυ 6, 4, 12., ſed Bg. aliter quam per loca ſuperiora, tamen vel ſic neglecto iterum pron. τὶ, pro cuius Lat. ad δειν. malebam *magnum* ſ. *grave* ſ. *malum*, iungente omnia Noſtro ex analog., cf. G. Th. 838, 87. *grave — ducetur*, et 279, 64. *duco* ego *hoc* magnum, *quod* placui *tibi*, pro qua Lat. coniunct. alibi etiam Gr. εἰ habuimus, cf. 3, 2, 6., poſitam hic iterum in media enunciatione, cf. 2, 8, 6. 5, 3, 23., unde hic melius comma poſt νομ. omittitur, cum et tota enunciatio turbatum de induſtria ordinem ferat, pro οὔτε π. τ. δ. νομ., εἰ ἐν γηρ. ἐσχ. δέοι λ., praemiſſo quippe membro hoc ἐν γ. ἐσχ., tum ne concurrerent eaedem praep., tum quoniam cogitatione primum erat et praecipuum, et, ex arte periodi ſtruendae, tanquam cauſa, praeire ſolet. Sed dubium tamen eſt, (quo et reſpiciunt edd. in Var. L.) an non v. νομιζ. cohaereat cum inf. τελ., et per ſe ſtet iterum εἰ δέοι, ut ſupra §. 14., includendum utrinque commatibus, ubi Bg. deſerit P. et ſe ibi, ſeverior et in rel. (dum ille iterum ſuum adv. infarcit ad ἐσχ. γ.) et ſervans ex illo tantum ſyn. formulam ad τελ. ἐν λ., innexa verbo praep., e qua Lat. analog. forſan hic ſcribitur, it. in pr., cf. G. Th *ſenecta — extrema*, ubi de abl. γηρ. cf. Ind. Dem. cui add. 796, 22.

πάνυ τὶ [a] δεινὸν νομίζων εἰ δέοι ἐν βασιλικαῖς τιμαῖς καὶ τελευτῆσαι. πᾶν δὴ τὸ Λιβύων	que in ſenectute extrema non adeo horrendum exiſtimans, ſi neceſſe ſit imperatoriis ho- 19. noribus etiam immori. O-

a) Ms. Ba. οὐ πάνυ τοι νομιζ. v. N. Sed τὶ cum accentu tantum in Bs. 2. L. Pat. et Par. 2. cf. 7, 4, 7. Tum poſt ἐσχ. comma in A. et Pat., nullum vero poſt νομιζ., at rurſum aliquod poſt δέοι in A., contra poſt νομ. aliquod in Bs. 2. al., nec poſt δέοι, tum aliquod poſt νομ. et δε. in Bs. 1. et Pat., at nullum deinceps in Stp. rel. v. N.

καὶ τελευτ.) Capit. (p. 91. i. iam *morti* vicinus, *et filio magis* timens,) *maluit* honeſtas *cauſas* habere *moriendi*, quam *dedi* vinculis *et* carceri *Maximini.* Vt fieret illud καλὸν ἐπιτάφιον ἡ τυραννίς. *Boecl.*

Ad Cap. locum illum Salm. N. 3. e. „maluit igitur honeſte et ſplendide mori imperator, quam dedi vinculis Maximini et ignominioſe perire" et ib. praeterea p. 90. i. retractans *elevatus eſt.* Et *quum* aliud *facere* nihil *poſſet*, evitandi *periculi* gratia, *quod* a *Maximini* furoribus *hauddubie* imminebat, *imperatorem* ſe *appellari* ſenex *paſſus eſt*, hic ut Noſter de ſuo conflarit ſententiam totam e natura ingenio que hominum, ſed nos omiſſum in Bg. Ms. καὶ e P. reſtituerimus, ſed ſuo loco.

πᾶν δὴ) Bg. in Ms. omiſſum adv. reſtitui iterum e P., quocum ille libere in τὸ Λιβ. ἔθν., mutato nomine populi ſ. gentis duplici in nomen unum terrae, ſecus ac 2, 7, 13. in variato τὸ Σύρων ἔθνος, quanquam ibi et hic ſubſt. ἔθν. cum gen. populi Λιβ. ſumetur quoque pro regione, et haec deinde rurſus per tropum pro populo ſ. gente, aliquam regionem incolente, cf. G. Th. 798, 102. „*gens* pro populis, aliquam regionem incolentibus, — *ex* Cilicum *gente*" cum p. ſq. l. 5. cui add. Iuſt. 1, 4, 4. *ex* gente *Perſarum*, it. 18, 3, 3. Tyriorum *gens*, et Ovid. Met. 13, 565. Thracum *gens*, tum ap. Polb. 1, 201. e. τὸ τῶν Ἀρκάδων ἔθνος, Arcadum *natio*, it. 331. e, εἰς τὸ τῶν Ἰσόμβρων ἔθνος λ. *in* Inſubrum *fines*, dum ſervat Sch. in „ἐδεδ. paſſ. *agitata*, tumultuata *erat* gens *Afrorum*" ut Stp. Th. „commovebatur, *concutiebatur*, ſeu, ut Pol. vertit *tumultuabatur*" cuius loca rel. pertinent ad notionem phyſicam, tum de act., quorum unus eſt e Luc., tum de paſſ. e Xen. Sy., ubi 2, 8. ed. Z. habet δινουμένους, me tenente in eandem notionem de act. abſolute (ut ap. Luc.) ap. Hom. Ind. v. ἐδον. ex Ὀδ. χ', 300. (non ut Stp. Ἰλ. χ) ſed v. δον. etiam cum acc. rei, it. ap. Muſ., ſed ſimul cum abl. rei ap. Orph. (ubi et δονακώδης) et paſſ. ſimiliter ib. cum adv. ſimul, ut cum hoc, it. cum pr. ὑπὸ, ap. Geop., ſed tropice ap. Herdt. Ἀσίη πᾶσα ἐδονέετο, *omnis* Aſia *agitata eſt*, ubi in N. hinc ſine Vs. et praeterea cum abl. πολέμοις, cum ap. D'Orv. Ch. ſine Ind. p. 513. i. ἐδονεῖτο πᾶσα Βαβυλὼν, Vs. p. 116. i. *tota* Babylon *emoveri*, denique ap. Hſy. δονεῖ, κινεῖ, λ. non coll. Suid. 1, 617. m. δονεῖται, σαλεύεται, — Ariſtoph. ἔρως μὲ δονεῖ, ἀντὶ τοῦ κινεῖ, ἐρεθίζει et 2, 542. m. μετέωρα, — Ἀγαθίας. τὰ δὲ τῆς Ἰταλίας πολίσματα μετέωρα ἦν πάντα καὶ δεδονημένα· ἀντὶ τοῦ, ἕτοιμα πρὸς ἐπιχείρησιν, omnes *autem* Italiae *urbes* expectatione *ſuſpenſae* erant, *animis* que *pendebant*, ſ. *ad* defectionem *ſpectabant*, me que comparante Gr. κινεῖσθαι, quo de ſupra Exc. ad 1, 1, 5. p. 770. ſq. et ſumente hanc notionem pro prin-

ἔθνος εὐθέως ἐδεδόνητο [b], καὶ τὰς μὲν τοῦ Μαξιμίνου τιμὰς καθῄρουν, εἰκόσι δὲ καὶ ἀνδριάσι Γορδιανοῦ τὰς πόλεις ἐκόσμουν [c], τῷ τε κυρίῳ αὐτοῦ

mnis ergo Africa ſtatim in motu erat: atque Maximini quidem honores evertebant, Gordiani autem imaginibus ac ſtatuis urbes ſuas ornabant:

b) Punctum in A. al., ſed colon in Pat. c) Punctum iterum in A. al., ſed colon in Stp. rel.

cipe in hoc v. (ut et a motu et agitatione, huc et illuc facta a vento, exiſtimo cum Euſt. ap. Stp. dici ſubſt. *δόναξ*, quo de v. ap. Thom. M. Eur. Barn. Aeſchyl. Pav. Call. Phoc. Ae. ep. S., ſed *δονακοτρόφος* Theogn.) quo et redit Bg. formula, et alia haec *ſe movebat*; nobis *ſich empören*, dum variatur pr. 7, 4, 2. *πρῶτοι ὅπλα ἐκίνησαν, ἔς τε ἀπόστασιν εὐθέως ὥρμησαν*, et ſubiiciuntur huius ſeditionis effecta, ubi Bg. ſeverior per omnia membra, cf. ad *τιμ. καθ.* 2, 6, 15. 3, 3, 4 7, 2, 16. cuius vocabuli *τιμ.*, ut generis, ſequuntur iam ſpecies *εἰκ. καὶ ἀνδρ.*, cf. 4, 8, 2. ſq. et 14., quibuscum datur ex analog. v. *ἐκ.* cf. G. Th. ornabat *populus* aedem *frondibus*, — ſepulcrum *floribus*, libere P. addente adi. ad *τὰς π.* (cf. 1, 10, 11.) ut Bg. pron. cf. 7, 1, 2. et Capit. p. 91. 1. appellato *igitur* Gordiano *imperatore*, iuvenes, *qui auctores huius facinoris erant*, *ſtatuas* Maximini *deiecerunt*, imagines *perfregerunt*, nomen *publicitus* eraſerunt.

τῷ τε κυρ.) Pro liberrimis P., (copula etiam per duo *δὲ καὶ* reddita,) inde Bg. modo ex *ἀφ' ἑ.* aliquid ſervat, commatibus in Vs. interiectis, puto, ut cohaereret potius cum *Ἀφρ.*, quam cum v. *ἐκ*, quoniam, vario ſenſu uſurpatum *ἀφ' ἑ.*, cf. 8, 4, 28., hic habet illum 1, 11, 7. *ἀφ' οὗ τὴν ἐπωνυμίαν φέρουσιν λ.*, qui in arte dr. *auctoris* ſ. principii; nil tenente G. Th. in v. Bg., niſi Nr. 3. „vocare *aliquem*, nomen imponere" it. 458, 40. 68. *amor — ex* quo *amicitia* eſt *nominata*, — ab *Ariſtippo* Cyrenaici — *nominati*, et in P. *alia* factio, *ab* experimentis *ſe* cognominans *Empiricen*, tum modo Ind. Fi. Pal. 31, 10. *ἐξ ἧς καὶ Ἑλλήσποντος ἐκλήθη*, ſed Ael. V. h. „*ἀφ' ὧν αἱ πόλεις ἐκλήθησαν*, cognominabantur" ex 8, 5. p. 533. a *quibus* — civitates *appellatae ſunt*, cum N. Ad quam analog. Noſter, etiam in *προσθ.* λ. membro, neglecto a P., non item a Sch. „*πρ.* *quum* addidiſſent *nomini*, *κυρ.* proprio *nom.* *ὄν.* *cognominarunt* praeter *nomen* eius *proprium*, Africanum" dum Bg. retinet vulg. obliqua ratione iſta ſolenni in particip. aor. per paſſ., ubi nihil requiras, at in act. illud pron. *τὶ*, quod, quanquam per ſe poſt *ὀνόματι* elapſum, tamen ſuppleverim tantum, cum libri taceant, ac deſit interdum id pron. ad quaedam v., cf. 1, 17, 7. *εἰ ἵνα δὴ παίζειν ἔχοι*, variatum que 2, 6, 16. *πρὸς τῷ οἰκείῳ ἐκ γένους ὀνόματι Κόμμοδον ἀξιοῦσιν ἀποκαλεῖσθαι*, non ſpectante L. Boſ. ad plenum Noſtri hoc p. 245. 1. „deeſt *ὄνομα* ap. Gr. Grammaticos in *κύριον*, nomen *proprium*" at Stp. Th. 2, 514. B. „*κύριος*, *proprius*, ut *κύριον* nomen ap. gramm. ad differentiam metaphorici; qua in ſignif. utitur et Demetr. Phaler. (ubi tamen ed. Fi. praebuit haec modo, p. 10. ſ. 11. m. *ἔνθεν καὶ περίοδος ὠνομάσθη*, ſed p. 52. ſ. 80. m. *εἴ τις τῷ, τότε — τῷ Πύθωνι τῷ ῥήτορι ῥέοντι καθ' ὑμῶν, προσθεὶς εἴποι, ὥσπερ ῥέοντι καθ' ὑμῶν* *ſi quis* ad *illud* *τότε — τῷ ὑμῶν*, *adpo-*

ὀνόματι προσθέντες, Ἀφρικανὸν ἐκάλεσαν ἀφ' ἑαυτῶν.

atque ad proprium eius nomen additione facta, Africa-

ſita particula *dicat*, ὥσπερ λ. — qui locus ex emendatione, in N. propoſita, ſane legendus ex Dem. 272, 19. — tum ib. p. e. ſ. 82. ſolum adi. κυρ. et p. 108. ſ. 196., ſed cum ſubſt. ſ. 194. τὴν δὲ λέξιν εἶναι πᾶσαν χρὴ κυρίαν καὶ συνήθη, *verba* autem *omnia* propria *eſſe* debent *et* ex *conſuetudine*, it. p. 50. ſ. 77.) Item κύριον ὄνομα, ſicut Lat. *nomen proprium*. Sic Herodi. l. 7. τῷ τε κ. ἀ. ὀν. προσθέντες Ἀφρικανὸν, ἐκαλ. ἀ. ἑ." ſine Vs. cum alia lect. per comma poſitum poſt Ἀφρ., unde illud τι antea non deſideres, et appoſitionem aliquam ſtatuas, ut ap. G. Th. 456, 6. v. *nomen* e Liv. 35, 47. Alexander Megalopolitanus — *filiis duobus* Philippum *atque* Alexandrum, *et* filiae *Apamiam* nomina *impoſuerat*. Sed praeterea ib. p. pr. l. 39. „dominantia *nomina*, τὰ κύρια, propria, quibus res quantumvis licet ſint obſcenae, proprie appellantur et ſignificantur" quod ſeverum Lat. ducit ad notionem principem Gr. noſtri, quo de habeo praeterea ap. Long. Mor. 30, 1. i. ἡ τῶν κυρίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ, *delectu* propriorum *et* ſplendidorum *verborum*, cum N., ſed cum aliis ſubſt. Dion. C. Diog. L. Plut. Krg. et Gs. Chr. it. Foeſ. ſuper κυρίαι ἡμέραι, medico ſenſu, at vulgari ap. D'Arn. L. Gr. it. per ellipſin ἡ κυρία, ap. L. Boſ. cum Vig. (etſi non procedat ubique ellipſis τοῦ ἡμέρα, quoniam alias dr. ἡ κυρία τῶν ἡμερῶν, cf. D'Orv. Ch.) ſed maſc κύριος, pro ſubſt. ap. So. Ai., et pro deo Suic. cum L. N. T. (ubi et ἡ κυρία, de perſ.) ſed etiam ap. profanos, praeter Fa. Ae., quoque ap. Rs. An. ad A. Gr. V. 1., it. cum gen. rei Ind. Sb. Thuc. cum Schol. Ael. V. h. Poſſ. Sy., ſed cum inf. it. cum particip. Abr. Dl. et ad Ae. T. 2. it. in rem crit. Fi. Plat. Sy., ſed peculiari ſenſu grammatico, κυριώτερα ἀντὶ τῶν κτητικῶν, *appellativa* pro *poſſeſſivis*, Barn. Eur. et Luc. Ind. in N., ubi et in varia, ut ap. Bud. C. Poſſ. C. (hinc quoque p. 599. m. „κύριον ὄν. proprium *nom*.") D'Orv. Ch. Suid. Hſy. κύριον, ἴδιον, λ. Rs. O. V. 4. 6. 7. H. 8. And. et Lyc. Di. H. T. utr. Xen. Ἀνβ. Cyr. et Pol. Z. it. Hell. Mor. Polb. Epict. Plut. Hs. Dd. S. (ubi et κυρίαι δόξαι Epicuri,) Iſ. Mor. p. 88. e. 127. i. (ubi et adv. κυρίως peculiari ſenſu, it. ap. Polb., ad quem v. Rsk.) Gat. Adv. Kypk. T. 2. et in differentiam a δεσπότης Ammon. Caeterum in rem ipſam ad Capit. p. 91. m. *ipſum* etiam *Gordianum* Africanum *appellaverunt* Caſ. in N. 2. „imo etiam ante hoc cognomen illum uſurpaſſe, quidam ſcripſerunt, ut inferius dicitur. Herodianus ut hoc loco: τῷ κυρ. ἀ. ὀν. προσθέντες, Ἀφρ. ἐκ. ἀ. ἑ. Nummi ab Onuphrio deſcripti et patri et filio *Africani* cognomen tribuunt." Hic ap. Capit. ſequebantur: *Addunt* quidam Africani *cognomentum* Gordiano *idcirco* inditum, *non* quod *in* Africa *imperare* coepiſſet, *ſed* quod *de* Scipionum *familia* originem *traheret*, tum p. 102. i. argumento *ad* probandam *generis* qualitatem *alii* hoc *eſſe* dixerunt, *quod* Africanus *Gordianus* ſenior *appellatus eſt* cognomine *Scipionum*. In adverſariis ego habui, neſcio unde, *Gordianus* Africanus *Pater*, it. *Imp. M.* Ant. *Gordianus* Afr. *Aug.* it. *Gordianus* Afr. *Filius*, it. *Imp. M.* Ant. *Gordianus* Afr. *Aug.* et *Imp.* Caeſ. *M. Ant.* Gordianus *Aug.*, ſed e Beg. Theſ. 2, 720. num. *Gordianus Pater* et num. 1. cum 2. ad nomen *Afric.* cum numeris hinc 7, 5, 19. e. Denique in nomen Ἀφρικανὸς cf. Suid.

οὕτω γὰρ Λίβυες ὑπὸ μεσημβρίαν τῇ Ῥωμαίων φωνῇ καλοῦνται.

num, eum vocarunt, a ſe ipſis. Ita enim Libyes ad meridiem habitantes Romanorum lingua vocantur.

Ὁ δὲ Γορδιανὸς, ἐνδιατρίψας τῇ Θύςρῳ, ἔνθα ταῦ-

Gordianus autem immoratus Thyſtro, ubi haec acta

οὕτω γὰρ) Grammaticam hanc Noſtro animadverſionem condonamus hodie, cum ſcripſerit ſui temporis popularibus, de ſuo conflans illam, nec a Cell. in n. o. a. uſurpatam, ſed tamen affine 2, 761. * „*Africa*, quae Graece Λιβύη, *Libya* eſt“ ut contra G. Th. „*Libya*, — Africa“ ſed neuter tenet illud in Angl. Hiſt Heyn. 3, 257. i. „*die Carthaginienſer* hieſsen *bey* den *Griechen* bisweilen *Libyer*, von dem Lande, das ſie beſaſsen,“ ubi P. liberrimus, mutato etiam adv. οὖ. in nomen propr., unde Sch. in Λιβ. „οἱ ὑπὸ μεσ. Ἀφρικανοὶ, Libyes *ad* merid. *Latine* Africani *vocantur*, φ. lingua *Romana*“ hic quidem faciens cum Bg., ſed de ſuo addens artic., oppreſſum hic a Noſtro poſt nomen ſubſt. Λιβ. ante praep., qua variatur per caſum ſubiectum cum 4, 3, 15. m. τῶν ὑπὸ μεσημβρίᾳ ἐθνῶν, ſed ſcribitur ex analog., ut ſupra 5, 3, 8. τῇ Φοινίκων φ., in φ. cum gen. perſ. et maxime nominis propr. ac populorum, cf., praeter allata ſupra 1, 16, 4. p. 680. m., quoque ap. Luc. 2, 347. l. 92. τῇ ἐκείνων φ. ſed alio ordine τὴν φ. αὐτῶν ap. Diog. L., ſed per ſyn. formulam Eutr. Met. Cell. 1, 1, 3. σενάτωρας αὐτοὺς καλέσας κατὰ τὴν Ἰταλῶν φ. it. 2, 3, 1. λεγεῶνες κατὰ τὴν αὐτῶν καλούμεναι φ., praeced. Ῥωμαίων, it. ib. §. 6., tum in φ., pro Lat. Bg., deſerto P., Thuc. cum Abr. Dl, porro pro oratio, dictum, ſermo Kypk. T. 2. et Hmſt. ad Ariſt. Pl., tum pro vox Suid. Hſy. Foeſ. Hom. Hſd. Herdt. Ae. ep. S. Fi. Pal. Geop. Di. H. S. T. 1. Abr. L. Ar. it. in differentiam ab αὐδὴ Thom. M. et in ellipſin L. Boſ. cum Poſſ. Sy., at in varia L. N. T. Suic. Call. Theogn. Rs. O. V. 4. 6. 7. Iſ. Dem. Fi. Ae. et The. Xen. Ἀνβ. Cyr. Mem. S. et Pol. Z. Ael. V. h. Luc. Dd. S. Fa. Aeſ. Poſſ. C. et Gat. Adv., dum G. Th. fert modo *ſermo* — *Romanus*.

Ὁ δὲ Γορδ.) Ad Capit. p. 40. *apud* oppidum *Tiſdrum* Caſ. N. 5. „Herodi. Θύςρον. ſed notum eſt eruditis quam varie ſcriptum nomen hoc inveniatur. puto rectum eſſe *Thyſdrus*: quaſi dicas Ὀρνεόπολις ſ. Ταῶ πόλις ſ. κώμη“ et Salm. „Pal. *Tyſdrum*. melius: nam Graecis Θύςρον. Tabulae itinerariae: *Tyſdrum*“ tum Capit. p. 88. e. apud *Tyſdrum*, ſine Var. L. et N. quae duo loca, non item tertium p. 89. e. *ad* oppidum *Tyſdrum*, nec hunc Noſtri, reſpicit Cell. n. o. a. 2, 872. ſ. 20. cum duabus adhuc aliis ſcripturis et nominibus, *Tiſdra* et Θύσδρος, in tab. ad p. 864. locans ad mare, in ſiniſtris partibus, ubi ap. Köhler. tab. 40. Afr. propr. compareт fortaſſis corruptum nomen *Toſdra*, ſed in L. Car. Stp. modo „*Thyſtrus*, vrbs Libyae, Herodi. l. 6.“ ſic, at Ind. Sb. Lat. hinc „*Thyſtrus*, op. Afr. Ptolemaeo *Thyſdros*, per *d*. Apud Capitol. *Tyſdrus* et *Tyſdritana iuventus*, (p. 94. m.) ſine aſpiratione, etiam in M. S. membranis; ſicut item ap. Plin. *Tyſdritanum* opidum. alibi etiam *Tiſdrus* ſ. *Tiſdrum*, per *i*; minus recte“ tacentibus Stp. Byz. et G Th., cf. Schell. L. v. *Thyſdr.* et Ind. Caeſ. Oudp. et Mor. v. *Tiſdr.* Tum prae P. ſeverior eſt Bg. etiam in v. ἐνδ., quo de cf. ad 2, 11, 2. ἐπιδιατρίβων et cum

τα ἐπράχθη [d], ἡμερῶν τινῶν, ἤδη φέρων βασιλέως ὄνομα καὶ σχῆμα, ἀπάρας [e] τε τῆς Θύςρου, εἰς τὴν Καρχηδόνα ἠπείχθη [f], ἣν ᾔδει μεγίςην τε οὖσαν καὶ πολυάνθρωπον [g], ἵν', ὥσπερ ἐν Ῥώμῃ, πάντα πράττῃ [h]. ἡ γοῦν [i] πόλις ἐκείνη

fuerunt, per aliquot dies gerens iam imperatoris nomen et cultum, dein recedens Thyſtro, Carthaginem contendit: quam ſciebat maximam eſſe et populoſam, ut omnia tan-
2. quam Romanae ageret. Si-

d) Hic nullum comma, at mox poſt τιν. in A. al., ſed nullum utrinque in Bc. 2. v. N. e) Sine iota in Par. cf. 5, 5, 3. f) Colon in Ms. Ba. g) Comma hoc in A. al. pro colo Stp. rel. et inde depravato puncto Bc. 2. h) πράττοι Mss. Ve. et Vi. per modum v. alium, opt. pro coni. cf. 4, 13, 8. σκυλ. i) γὰρ Mss. Ba. et Ve. v. N.

dat. rei ſ. loci ap. Geop. Dd. S. et Luc., ut cum pr. ἐν Xen. Cyr., ſed ap. Suid. 1, 738. i. ἐνδιατρίψαι τῇ πόλει ἡμερῶν τινῶν, per *aliquot* dies *in* urbe *morari*, quae, ſine auctore prolata, forſan huc pertinent, ubi conflantur ex analog. etiam ſqq., ubi Bg. deſerit P. tempus ad ἐπρ., referens ἡμ. τιν., aliter verſa, tamen cum illo, opinor, ad pr. v. ἐνδ. (etiam a Sb. Ind. „ἡμ. τιν. ἐνδ. diebus *aliquot*") quanquam non reperto commate poſt *dies* in Ms. eius, ubi Leisn. plumbo allevit, olim a nobis ſane figendum ibi.

ἤδη φερ.) Alium P. ordinem deſerit Bg. modo et Lat. ad v. ἠπ. et in hoc ſe ipſe, cf. 5, 2, 6. et in variationem quandam 1, 9, 8. ἀνὴρ, φιλοσόφου φέρων σχῆμα, 4, 8, 6. φάλαγγα — φέρειν τὰ τῶν ἐκείνου ςρατηγῶν ὀνόματα et 6, 1, 2. τὸ σχῆμα καὶ τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας ἐκείνῳ περιέκειτο, it. 1, 14, 16. i. p. 624. βασίλειον σχῆμα, cum N. ib., ſpectante huc Stp. Th. e P. in σχ. 1, 1327. C., ſed Noſtro iungente utr. ſubſt. cum v. φ. de ſuo per analog., reſpiciendo ad 7, 5, 7. χλαμ. πορφ., ſed uberius explicando hoc cap. §. 3. ſq. In membro ſq. ἀπ. τ. τ. Θ., a P. oppreſſo, (quaſi repetat Noſter ſubſt. Θυςρ. per negligentiam,) Bg. reddit copulam, ut ille 7, 1, 6. ἐπιδ. τε, ſed v. ἀπ., ut 4, 8, 15. etc. Porro in membro ἣν λ. liberrimus P., ubi Noſter iterum ſuum μεγ. de urbe adhibet craſſo ſenſu, ut de Antiochia 2, 7, 15. et de Sirmio 7, 2, 19. Denique in extr. ἵν' λ. liberum P. deſerit Bg. quoque, ſeverus et hactenus, quod non explet oppreſſa a Noſtro quaedam, v. c. adv. ἐκεῖ et καὶ ἔν τινι μητροπόλει, ut ibi, *tanquam* Romae *et* in *aliqua* urbe *principe*, omnia *ageret*. De re ipſa et itinere in urbem Carthaginem e Cap. v. ad §. ſq. 3., ut 5, 6, 9. in variatam τὴν Καρχηδόνα πόλιν.

ἡ γοῦν. πολ.) Mss. alia copula, iam viſa ſupra 1, 1, 5. i. aliunde, p. 16. m. et in contrariam rationem 3, 5, 5. i., diſſentiente tertio Ms., nec per Bg. e P. decerni poteſt, quoniam ſic et vulg. reddunt 5, 4, 20. Sed δυν. χρ. Bg. dedit ex eodem brevius, pro ſolenni *opum vi*, vel *pecuniae vi*, quo ipſe utebatur ſupra ad variatum 1, 14, 10. i. χρημάτων πλῆθος, ex analog., (cf. Abr. ad Ae. 1, 278. ex Ag. v. 788. δύναμιν — πλούτου, divitiarum *vim*, it. Krb. Obſ. p. 413. m.) porro in πλ. τῶν κ. cf. 2, 7, 15. et in ſq. cum variatione 4, 3, 15. τὴν Αντιόχειαν, ἢ τὴν Ἀλε-

καὶ δυνάμει χρημάτων, καὶ πλήθει τῶν κατοικούντων, καὶ μεγέθει μόνης Ῥώμης ἀπολείπεται[k], φιλονεικοῦσα πρὸς τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλεξάνδρου πόλιν περὶ δευτερείων. εἵπετο δὲ αὐ-

quidem urbs illa vel opibus vel multitudine incolarum vel magnitudine ſolummodo Romae concedit, contendens cum Aegypti urbe Alexan-
3. dria de ſecunda palma. Se-

k) Colon in Ms. Ba.

ξάνδρειαν, οὐ πολύ τι τῆς Ῥωμ. μεγέθει ἀπολειπούσας, ſed 3, 7, 6. in Bg. ad v. ἀπολ. e P. partim, (modos v. v. libere-mutante,) it. 2, 8, 3. in μόν. quod adi. hic ex iſtius ſyn. (ſervato a Leisn. ſupra ad 2, 3, 4. e.) in adv. abire iuſſerit ob ſeverum *ſola* ambiguum cum pr. abl., etſi vel ſic ambiguitas manet, cum adv. poſſit ad ſubſt. pr. referri a lectore quidem Vs. Bg. negligente; ut tutius fuerit Lat. *ſoli*.

φιλον. — περὶ δευτ.) nimirum poſt Romam. *Stroth.* Haec dicuntur de Carthagine *Nova*. De *Veteri* itidem Iuſtin. 21, 6, (3.) Alexandria aemula Carthaginis, in terminis Africae et Aegypti condita. — Sic Ovid. (Triſt. 1, 2, 79., ubi v. Ciof.) *Non* ut, *Alexandri* claram *delatus* in *urbem*, etc. Eodem modo dicitur *Antenoris urbs*, *it. urbs alta Quirini*, etc. Περὶ δευτ., metaphora a praemiis in agonibus ducta, v. P. Faber Agoniſt. 3, 20. p. 309. ſq. *Leisn.*

Conflantur omnia per analog., dum hinc Stp. Th. 2, 1012. E. „contendens de primario nomine poſt Romam, ut vertit Bud. (non in Comm.) vel ut Pol.“ quocum et Poſſ. C., ubi et in variam rectionem, ut in notionem variam etiam ap. ſubiectos, Poſſ. Sy. Ind. Sb. per pravos numeros e Zoſ. 633, 43. ſ. 1, 3, 1. 4, 56, 5. Dem. Di. H. T. utr. Fa. Aeſ. Ael. V. h. φιλονεικοῦσα πρὸς αὐτὸν πολλάκις, ſaepe *cum eo contendens*, amica, it. cum acc. rei Thuc., ſed cum pr. πρὸς Plut. Krg., at cum pr. περὶ Iſ. Pan. M. p. 59. i., ſed abſolute Luc. cum Ind. in N., it. Xen. Cyr. (ſed M. S. cum Gs. Chr. in rem crit. et confuſ. cum φιλονικ., per ſimpl. ι,) cum Thom. M. et Suid. Sed in periphraſin (ubi e P. reſtitui omiſſum in Ms. Bg. ſubſt. πόλιν,) praeter aliam illam ſupra 4, 8, 16. τὴν ἐκ Ἀλεξάνδρῳ κτισθεῖσαν πόλιν, cf. ap. Ael. 12, 64. p. 833. e. τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν, τὴν κατ᾽ Αἴγυπτον, urbem *Alexandri*, quae *in* Aegypto *eſt*, ubi Vs. ſupplet oppreſſum etiam hic particip. οὖσαν, ſed Noſter celavit furtum per aliam praep. et collocationem, cf. Stp. Byz. Ἀλεξάνδρεια, πόλεις ὀκτωκαίδεκα· πρώτη, ἡ Αἰγυπτία, ἤτοι Λιβύσσα, cum N., ubi nil tamen in periphraſes, nec ap. Cell. n. o. a. 2, 769. ſq. Denique Stp. Th. in δευτ. aliunde, cum Lat. Bg. e P., ſed et cum „*ſecundae*, h. e. ſecundae partes“ quae ducunt ad ellipſin ſubſt. μερῶν (ut ſupra in ἀριστεῖα ad 7, 2, 15.) qua de L. Boſ., reperiente me ſolitarium noſtrum praeterea ap. Gottl. Plat. Menex. p. 40. N. 68. et Gem. Pl., per quod Hſy. explicat ſyn. δεύτερα ἄλφιτα, habens et alio ſenſu noſtr. τὰ δ. cf. in ſyn. τὰ δεύτερα Hell. Xen. et Plut. Krg.

εἵπετο) Panciroll. Var. Lect. 1, 9. p. 18. euntes in publicum imperatores ignis, faſces laureati, et iuvenes magnae ſtaturae praecedebant, ut Herodianus ſcribit l. 8. „immo hoc loco. Pancirollus toto hoc cap. agit de principum aliorumque inſignibus. *Leisn.*

τῷ πᾶσα ἡ βασιλικὴ πομπὴ [l], τῶν μὲν ϛρατιωτῶν, οἵ τινες [m] ἦσαν ἐκεῖ, καὶ τῶν κατὰ τὴν πόλιν ἐπι-

quebatur autem ipſum omnis imperatoria pompa, militibus qui erant illic et ex urbe illa procerioribus adoleſcen-

l) Hoc comma in Bs. 2. L. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel., ſed nihil hic in Bs. 1. R. v. N. m) εἴ τινες ἦσ. ἐκ. Ms. Ba. v. N.

Ad hunc Noſtri claſſicum de inſignibus imperatorum Rom. locum, quoad certas partes, reſpeximus ſubinde in ſuperioribus, ubi in univerſo indicio Bg. ſequitur P., ſed cum ordine ſevero, ſed Noſter iterum conflat omnia ex analog. (repetens quid e 2, 4, 18. e. variando πομπὴν παρεχόμενον βασ.) cum v. εἵπ. et πομπὴ de perſ. et rebus ſimul patet, quo in ſubſt. Stp. Th. 3, 197. G. cum P. et al. lect. „εἵπ. — πομπὴ τῶν ϛρ.“ per nullam adeo diſtinctionem poſt πομπ., ubi minima valet tantum, quoniam a v. εἵπ. pendent reliqua ſecundi membri καὶ τῶν λ., per quod comma leviter modo ſeparatur gen. ſq., qui ſane pendet a ſubſt. πομπ., ita ſeparari ſolitus in tali enumeratione per partes, etiam indicata et coepta per μὲν, ſed quod tamen deinde ſolitarium eſt relictum a Noſtro; niſi conſequi velis τὰ — δὲ deinceps, cf. 5, 8, 16. 20. quanquam hic quidem in οἵ τε ἦ. non eſt diſſenſus librorum et Intep. In rem vero e Capit. vide poſt.

οἵ τινες ἦσαν) Ms. unius res, pron. mutatum in eandem coniunct., iam adfuit ſupra 3, 6, 14., ſed hic, ante aliud pron. τιν., minus ſit e lapſu, quam e gloſſa per comparationem illorum ſuperius locorum, ubi formula Ms. adhibita, cf. 7, 4, 10. et 2, 15, 14. e. ubi pro εἴ τι idem Ms. praebuit ὅ, τι, dum, etſi ad ſenſum ſunt eadem, cf. 2, 13, 17. e. 21., tamen cum rel. Mss. in vulg. manet quoque P., qui ſimul exprimit τιν., ut negligit Bg. cf. 1, 11, 2. m., ſeverior prae illo in rel., in primis que prudens in formula praep. κ. intra artic. et ſubſt., cf. 7, 5, 17., ſed in iuncto per analog. adi. ἐπ. cum ve. e Sb. Ind. partim, denique cum Mss. in alio ordine ſubſt. δορ. ſ. v. πρ. cf. 6, 8, 6. ἐχώρ., ita, ut exiſtant gen. conſq., τῶν μὲν ϛρατιωτῶν — καὶ τῶν — νεανίσκων προϊόντων ἐν σχ. τῶν κ. Ῥ. δορ., ubi Bg. ad τῶν κ. Ῥ. δορ. explet particip. ὄντων, dum ſolus P. refert ordinem vulg. commodum illum utique, *ſequebatur autem ipſum omnis imperatoria pompa*, militum *quidem*, quicunque *erant* ibi, *et* ex *urbe* illa *procerioruni* adoleſcentum, (ſ. *et* proceriorum *in* urbe *adoleſcentum*,) *ad* ſimilitudinem *Romae* praeeuntium *ſtipatorum*; quanquam ſine gen. illis conſq. librarius Ms. potuit regere particip. προϊ. ad praeced. gen., *militum* quidem — *et* — adoleſcentum, *praeeuntium* ad *ſimilitudinem* illorum *Romae* ſtipatorum. ſ. *illorum*, qui *Romae* ſunt, *ſtipatorum*; dum Stp. in m. ſequitur quoque vulg. et P. „*ad* eorum *ſimilitudinem*, qui *Romae* imperatorem *antegrediuntur*“ uſus modo ſeveriori Lat. v. poſtr., ſed ex eodem ſervans ſuppletum ſubſt. βασιλέως, quali cum gen. habuimus 3, 11, 5. οἱ προϊόντες αὐτοῦ, de Plautiani anteambulonibus, ſed nondum de ſatellitibus imperatorum, qui potius ipſi ſubinde dicebantur προϊέναι ſ. προελθεῖν, ſed ſic, cum foras, ex aula et palatio in publicum prodibant; quod quoniam ſtipatores ſimul cum iis fecerunt: conveniet adeo hoc v. etiam in ſtipatores hactenus, ut quoque

ἱμηκεστέρων νεανίσκων, ἐν [n] σχή-
ματι τῶν κατὰ Ῥώμην προϊ-
όντων [o] δορυφόρων. αἵ τε ῥάβ-

tibus ad ſimilitudinem eorum,
qui Romae ſunt, ſtipatorum,
4. comitantibus quibus virgae

n) Pro ἐν in ed. Ing. 2. καὶ mendoſum. o) Mss. tres κατὰ τὴν Ῥώμην δορυφόρων προϊ. v. N. it. de commate poſt δορ. in A. al.

non praeiverint, ſed quocunque loco cum imperatore iverint, etiam ad latus; quo ſpectet Bg. e P.; etſi hauddubie quaedam Praetorianorum pars praeivit; quae Lat. praep. *prae*, a Stp. Th. quanquam in v. vulg. non prodita, tamen ſumi poterit in hoc v. per analog. et quia in aliis *v.*, a πρὸ compoſ., ita valet, v. c. in προάγω, cf. L. Ern. Nr. 5. et Z. ad Vig. p. 639. N. a. Nr. 1. Nec impedit hic pr. εἵπετο, quoniam et hoc v. univerſe dr., et pro ire ſimul in quamvis partem rationem que; cf. ſupra ad παραπέμπειν 1, 10, 16. Sed ille *Mss.* additus artic., cf. 5, 5, 1., fuerit hic e ſq. §. 5. aut pr. κατὰ τὴν πόλιν et 7, 1, 7. εἰς τὴν Ῥωμ. ademtus. contra ſupra 2, 10, 3. *Denique in rem ipſam* ad Capit. p. 91. e. *poſt hoc* Carthaginem *ventum* cum *pompa* regali *et* faſcibus *laureatis* nihil in N., ſed ad p. 40. e. inde *Carthaginem* venit *cum* pompa *regali*, (Caſ. N. 6. apponit ſine *Vs.* illa Noſtri §. 1. e. et §. 3. »εἰς — ἤπείχθη· εἵπετο δὲ — πομπή.« ſed ad) *et* protectoribus *et* faſcibus *laureatis*, in N. 7. »*protectores* appellat, quos oſtendit Herodi. electos ad cuſtodiam corporis, cum e militibus qui Carthagine potuerunt reperiri, tum e civium numero altiſſimae quemque ſtaturae. de lauro addita faſcibus quos ut proconſul habuit etiam antea Gordianus, lege Herod. ſed omittit Capitolinus de praelato igne: quod, caeteris omnibus hiſtoricis diligentior hac in parte Herodianus, non praetermiſit« ex iſto Capit. et Noſtri hoc loco »εἵπετο — πομπή· τῶν — νεανίσκων ἐν σχ. — δορ.« agente Graben. in lib. de protectoribus p. 6. i. cum N. g. ſine *Vs.* etiam, cf. *Phil.* p. 751. F. συνελάσαντες τὸν ἄθλιον ἄχρι τοῦ γυμνασίου, καὶ στήσαντες μετέωρον, ἵνα καθορῷτο πρὸς πάντων, βύβλον μὲν εὐρύναντες ἀντὶ διαδήματος ἐπιτιθέασιν αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, χαμαιστρώτῳ δὲ τὸ ἄλλο σῶμα περιβάλλουσιν ἀντὶ χλαμύδος, ἀντὶ δὲ σκήπτρου βραχύ τι παπύρου τμῆμα τῆς ἐγχωρίου καθ' ὁδὸν ἐῤῥιμμένον ἰδών τις ἀναδίδωσιν. ἐπεὶ δὲ ὡς ἐν θεατρικοῖς μίμοις τὰ παράσημα τῆς βασιλείας ἀνειλήφει, καὶ διεκεκόσμητο εἰς βασιλέα, νεανίαι ῥάβδους ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντες ἀντὶ λογχοφόρων ἑκατέρωθεν εἱστήκεσαν, μιμούμενοι δορυφόρους. λ. Caeterum Bg. e P. ad ἐν σχημ., aliter que, quam in locis ſuperioribus.

αἵ τε ῥαβ.) Pol. ſequebantur *ipſum* principalis *pompa* omnis — *virgae* item *laureatae*, quo *inſigni* principes *a* privatis *dignoſcuntur*. Sed ſenſus eſt hic, *virgae erant laureatae*, quae *nota* ſ. *quod* inſigne *eſt*, quo *virgae* imperatoriae *a* virgis *privatorum*, h. e. conſulum, praetorum, praeſidum, *diſcernuntur*, v. Bernegg. ad Plin. Pan. c. 7. in ed. Schwarz. p. 620. *Leisn.*

Ad Dion. C. p. 382. agitur de ῥαβδούχοις δαφνηφόροις, ſ. lictoribus, qui faſces laureatos praeferebant, de que origine eius moris »ſolenne victoribus, poſt res proſpere geſtas, et in litteris, quas ſcriberent, et in faſcibus inſignia lauri praeferre. Atque a Iulio profectus mos, ut omnes deinde Caeſares laurum faſcibus adderent, hoc que ipſo dignoſcerent a privatis, magiſtratum gerentibus« poſt, quae noſter locus ſine

δοι ἐδαφνηφόρουν [p]. ὅ περ [q] ἐςὶ σύμβολον εἰς [r] τὸ διαγνῶναι τὰς βασιλικὰς ἀπὸ [s] τῶν

erant laureatae; quod eſt ſignum ad dignoſcendas imperatorias virgas a vulgaribus:

p) Comma hic in A. al. q) ὅπέρ ἐςι συμβ. Ms. Ba. reclinato accentu cum A. al. cf. 5, 3, 10, m. r) ἐς Ms. Ba. cf. 5, 2, 9. 7, 4, 8. s) ὑπὸ Bc. a. mendoſe. Mox poſt ἰδ. colon in Stp. rel.

Vs., ut p. 755. de laureatis faſcibus ducum victorum; dum Noſter, de re nota ſcribens ſuo tempore ſuis que popularibus, ſaepe conſpicatis eiusmodi pompam et proceſſum, cum debuiſſet pergere, ſecundum §. pr. coepta, v. c. αἵ τε ῥάβδοι δαφνηφόροι εἵποντο ſ. προῆγον, ſ. ῥαβ. δαφνηφόροι προήγοντο, ſ. ῥάβδοι, αἱ προάγουσαι ſ. προηγούμεναι, ἦσαν δαφνηφόροι, *faſces*, qui *et* ſimul *praeferebantur*, erant *laureati*, potius breviorem formulam de ſuo conflat tropicam que, rei dans, ῥ., verbum δ., de perſ. tantum ſupra uſurpatum, *faſces* ferebant *laureas* ſ. *laurum*, ubi Sch. „*virgae* laureatae *erant*" ſuppleto v. ἦσαν, caetera retinens e P., quem deſerit *liberrime* Bg., ſed et vix recte; cum non videatur cogitaſſe de lictoribus, in pompa ſimul euntibus, qui praeferrent faſces laureatos, ſed hos dare militibus aut ſtipatoribus, quia pron. ſuum relat. iis accommodavit; tenente me haec in ſubſt. ῥ., in vulgaria quidem ſingula ap. Suid. Hom. Fi. Ae. Geop. (ubi et ῥαβδοειδὴς,) tum in varia ap. Hſy. L. N. T. Suic. Xen. P. Z. (ſed ῥαβδωτὸς ib. Cyr. cum Gat. Adv.) Luc. cum Ind. in N., porro in peculiaria, de virga Mercurii Orph., de rhapſodis Call. (ſed tropice, de lineis ſ. figuris, ſpeciem virgarum habentibus, in veſtibus D'Arn. L. Gr., ſed in ſerpentum tergis Dd. S., ubi et v. ῥαβδίζω, tum de perſ., pro ῥαβδοφόρος Aeſchyl. Pav.) denique ſenſu Rom. et huius loci ap. Eutr. Met. Cell. 7, 9, 8. e. καταξανθέντα τὸ σῶμα ῥάβδοις, *virgis* caeſum *corpore*, ſed Di. H. S. T. 1. 196, 23. οἱ δώδεκα ῥαβδοῦχοι τοὺς πελέκεις φέροντες ἅμα τοῖς ῥάβδοις δικάζοντί τε αὐτῷ παρίσαντο, καὶ πορευομένῳ προηγοῦντο, ubi Sb. in N. „nota hic τοῖς ῥ. quum vſitatius foem. genere dicatur ταῖς ῥ." ignorantibus hunc ſexum L. Ern. et Stp. qui 3, 660. A. „ſaepe apud eos, qui de rebus Rom. ſcripſerunt, ῥάβδοι ex Romani ſermonis conſuetudine interpretari debemus *faſces*. Plut. ὑπὸ ῥάβδοις ὁμοῦ πάσαις καὶ πελέκεσι, it. διὰ τί τῶν ςρατηγῶν αἱ ῥα. συνδεδεμέναι προςηρτημένων τῶν πελέκεων φέρονται, Herodi. l. 7. αἵ τε — ἰδ., ubi eas facit duplices, ὅπέρ ἐςι — ἰδ. Pol. tamen et hic interpr. *virgas*" quo in v. tacet plane G. Th., etiam illum locum Liv. 35, 16. i *cur Syracuſas atque in alias Siciliae Graecas* urbes *praetorem* quotannis, *cum* imperio *et* virgis *et* ſecuribus, *mittitis*? ubi ſeparantur adeo a *ſecuribus*, ut ante ap. Plut., dum Noſter poſuit ſolitarias ῥ., opinor, partem pro toto, et partem praecipuam, cum virgis implicatae eſſent ſecures, ut plurimum, et hic, ubi de imperatore ſermo, haud dubie, cf. G. Th. v. *faſces*, ubi „*laureati*, v. *laurus*, (ubi nihil, ſed) *laureati* — *faſces*, i. laurea ſ. lauro circumvoluti, — *lictores* — *laureati*, i. qui laureatos faſces et laureas coronas gerunt" quales lictores ſupra hic ſumebam.

ὅ περ ἐ.) Rubri coloris per lineam ſubtus ſtrinxerat Leisn. in Ms. Bg. libere additum ſubſt. *virgas*, dum errorem P. vitavit et Sch. in „βασ. ῥάβδους, *regias* virgas *laureatas*, quibus *a* privatis *dignoſcuntur*, συμβ.

ἰδιωτικῶν. τὸ δὲ πῦρ προεπόμπευεν [t]· ὡς [u] ὄψιν καὶ τύχην ἔχειν πρὸς ὀλίγον, ὥσπερ ἐν εἰκόνι, τῆς Ῥώμης τὴν [x] Καρχηδονίων πόλιν. ὅ τε [y] Γορδιανὸς γράμματά τε πάμπλειστα ἐκπέμπει πρὸς ἕκαστον τῶν κατὰ τὴν Ῥώμην πρωτεύειν δο-

ignis que in pompa praecedebat: ut faciem fortunam que Romae haberet paulisper tanquam in imagine Carthaginienſium civitas. 5. Porro Gordianus literas complures mittit ad unumquemque qui Romae eſſent viri primarii,

t) Hic comma in A. al., ſed punctum in Bc. 2. depravatum e colo Stp. cel.
u) ὢν Bs. 2., unde ὧν Par. mendoſe. x) Mss. tres τῶν Καρχ. τὴν πολ. v. N.
y) Sic nobiscum Ms. Ba. pro ὅ, τε edd. cf. 5, 5, 1.

ſignum ad diſcernendum“ ſed Noſter iterum conflat omnia de ſuo, varians partim cum 2, 9, 4. ὅσα εἰς πρόγνωσιν τῶν μελλόντων σύμβολα φαίνεται, denique Stp. Th. 1, 1848. G. „ἀναγινώσκω, pro διαγινώσκω, dignoſco, internoſco. Cuius ſignificationis, quam rariſſimam alioqui exiſtimo, exemplum extat apud Herodi. l. 7. αἵ τε — εἰς τὸ ἀναγνῶναι τὰς — ἰδιωτικῶν“ memoriter, cum libri non varient in vulg. quo de cf. 1, 10, 12. e.

τὸ δὲ πῦρ πρ.) E liberiori P. ſervat Bg. modo partim Lat. ad copulam, cf. 7, 5, 9. et in variationem 1, 8, 8. καὶ τὸ π. προεπόμπευεν αὐτῆς, oppreſſo gen. hic αὐτοῦ. In ſqq., conflatis a Noſtri ingenio, praeter additum adv. cf. 7, 3, 5., brevior P. eſt ad ὥσπ. ἐν εἰκ., quae ſervat Sch. „velut in ſpecie, τυχ. ut Carthago Romae fortunam ſpeciem que repraeſentaret, ἔχ. habere ſpeciem, h. e. repraeſentare“ dum Bg. ſpernit hoc P. et formulam aliam ſyn. ad privum nomen τῆς Ῥ., (alio tantum ordine locatum, perſpicuitatis cauſa,) et contra privum pro ſyn. formula τὴν Κ. πολ., quam vulg. tentant Mss. in aliam, prorſus ut illam 6, 7, 10. τὴν Ἰταλῶν χώραν in τῶν Ἰτ. τὴν χωρ., variante Noſtro per periphraſin pro §. 1. τὴν Καρχηδόνα, et pro 5, 6, 9. τὴν Καρχηδόνα πόλιν, ſuam que hic, ut illam 1, 12, 1. τῇ Ῥωμαίων πόλει faciente cum Dd. S. 2, 412. l. 97. τῇ Κ. πόλει, reip. Carthaginenſium, quo pro mox l. 2. τὴν Καρχηδόνα, it. Polb. 2, 419. ſ. 28. e. ἔν τε τῇ Κ. π. καὶ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, Carthagini et Alexandriae, ubi et p. 71. ſ. 49. i. τὸ Καρχ. πολίτευμα, Carth. remp. et ib. e. per ellipſ. τὸ Καρχηδονίων et τὸ Ῥωμαίων, it. p. ſq. i. ἡ Καρχηδονίων et τῆς Ῥωμαίων, civitas Carthaginienſis et Romana, et mox ἡ μὲν Καρχηδὼν et ἡ Ῥώμη. Ad ὥσπ. ἐν εἰκ. cf. 5, 2, 5., ſed ad πρ. ὀλ. 6, 9, 14. in Bg., deſerto P.

ὅ τε Γορδ.) Haec omnia ad verbum fere Capitolinus in Gord. (tribus) c. 9. (e. p. 92.). idem, qui in Maximino patre c. 16. (p. 42.) litteras ad ſenatum αὐτολεξεὶ refert. *Boecl.*

Praeter illum Cap. locum, *miſſa deinceps* legatio *Romam* eſt *cum litteris Gordianorum* haec, *quae* geſta *fuerant* in *Africa*, indicans, — *miſſae* ſunt *et* ad *amicos* nobiles *litterae*, habetur ib. alius p. 40. *unde* (Carthagine) *Romam* ad *ſenatum* litteras *miſit*, quo ſimpl. v. utitur Bg. iterum cf. 3, 15, 1., ſecus ac 1, 6, 23., ſed hic partim e P. (qui in pr. copula τὲ

κούντων z, τοῖς τε τῆς συγκλήτου δοκιμωτάτοις ἐπιστέλλει a, ὧν ἦσαν αὐτῷ πλεῖστοι φίλοι τε καὶ συγγενεῖς. ἐποίησε δὲ καὶ δημόσια γράμματα πρός τε τὸν Ῥωμαίων δῆμον καὶ τὴν σύγκλητον b, δι' ὧν τήν τε Λιβύων c ἐδήλου εἰς

atque ad ſenatorii ordinis lectiſſimos ſcribit, quorum erant ei permulti amici et neceſſa-
6. rii. Fecit autem et publicum ſcriptum ad ſenatum populumque Romanum, in quo cum Afrorum ſignificabat erga ſe conſenſum, tum Maxi-

z) Hoc comma in A. 1. al. pro puncto A. 2. cum Bc. 2., ſed colo Stp. rel. a) Colon in Ms. Ba. b) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. al. c) Λιβύην ἐδήλου πᾶσαν εἰς ἑ. Ms. Ba. v. N.

ut alibi, cf. 5, 6, 4.) ut ad ſq. καμπλ., cf. 6, 7, 17., non item ad ἐκ. λ. cf. 2, 6, 15. m., oppreſſo gen. *eorum*, et aſſumto ſubſt. ἀνδρῶν, et aliter in δοκ. cum inf., quam 7, 3, 11., ſed ad πρωτ. per ſyn. illi ad 1, 17, 2., ubi Sch. „πρ. δοκοῦντες, *primores* urbis“ ſed Noſter cum pr. κατὰ de ſuo, per analog. illius ſyn. ἐν, quacum v. ap. laud. ad l. c. Luc. et Dem., quibus add. Di. H. S. T. 2. et Plut. Hs., ſed alio ſenſu ap. Diod. πρ. κατ' ἀρετὴν, pro abl. τῇ ἀρετῇ, ut ib., Rs. O. V. 4. 7. Iſ., ſed cum gen. rei ſ. perſ. Suic. Xen. Bach., ſed in varia, ib. Mem. S. cui add. 3, 7, 7. et Poſſ. G.

τοῖς τε τῆς σ.) Contraxerat Bg. e P. orationem in unum v. Lat.: ſed ego tamen addidi in Vs. alterum v., quo reddit ipſe alibi Gr. ἐπισ., cf. 4, 13, 1., quoniam non redundat poſt pr. ἐκπέμπει γραμμ., ſed modo ſubiicitur per copiam, ſubinde a P. in Noſtro non toleratam, cf. 6, 1, 8. e. Tum P. deſerit quoque Sch. in „δοκιμ. ſpectatiſſimis, *primis e ſenatu*“ quo redit et Bg., adhibitum a Stp. Th. aliunde, ap. G. Th. „ſelectus“ cf. 1, 2, 2. p. 38. m., tum in Bg. e P. Lat. ad ſq. πλεισ. 1, 12, 14. e. it. in συγγ., ap. G. Th. Nr. 2. cum „οἱ προσήκοντες τῷ γένει“ cf. Polb. 1, 661. e. ἀναγκαῖος ὢν καὶ συγγενής, neceſſitudine *et* cogitatione *iunctum*, quibus de Gordiani propinquis nil ap. Capit., ut nec de ſq. §. litteris ad populum, qui iterum praepoſitus ſenatui, cf. 5, 1, 2. variatum ἐπιστέλλει τῷ τε δήμῳ Ῥωμαίων καὶ τῇ συγκλήτῳ, et proxime 7, 5, 12. e. ἔν τε συγκλήτῳ καὶ τῷ Ῥ. δήμῳ, it. 1, 9, 20. e. γράμματα φιλικὰ ποιήσας, ſed in analog. Dem. „γράμματα δημόσια, chartarium *publicum*“ deſerente P. etiam Sch. in „δ. publicas *litteras*“ etiam Bg. ad copulam utr. δὲ κ. cf. 7, 2, 17. Caeterum, ob δημ. γραμμ., in prioribus ſubintelligendum videtur adv. ἰδίᾳ, cum v. ἐπιστελλ. ſupra obvium, cf. 2, 13, 2. 3, 5, 4. 4, 3, 3. m. et Stp. Th. 3, 1003. B. e. cum P., ſed memoriter „γρ. τε π. ἐκπέμπει πρὸς — ἐπισ.“

δι' ὧν τήν τε) Liberior quanquam P., in v. modo immutato et omiſſis δι' ὧν, tamen cum Mss. rel. ſervat lectionem vulg. contra Ms. Ba., ubi librarius, per ſtultitiam accipiens συμπν. pro adi. ſem. aut errans in litteris et finibus, cogitato σύμπνοον ſ. σύμπνουν, dedit acc. Λιβύην, (deceptus et hic in vocali, cf. 5, 7, 13.) addens e 7, 5, 19. adi. πᾶσαν, cf.

ἑαυτὸν σύμπνοιαν, τῆς τε Μαξιμίνου ὠμότητος κατηγόρει, σφοδρότατα εἰδὼς μισουμένην [d]. αὐτός τε πᾶσαν πραότητα [e] ὑπισχνεῖτο, συκοφάντας τε πάντας φυγαδεύων, καὶ παλινδικίαν [f] διδοὺς τοῖς

mini crudelitatem accuſabat, ſciens eam vehementiſſime in-
7. viſam. Ipſe que ſummam manſuetudinem de ſe pollicebatur, delatores omnes exilio afficiens, et inſtaurandas actio-

d) Colon in Srp. rel. e) Sine iota A, al. cf. 6, 1, 24. 7, 1, 3. f) Ms. Ba. e regione καὶ παλ. διδ. „καὶ ψῆφον δίκαιαν διδ." v. N.

7, 4, 5., ut fieret ſenſus hic, *per* quod *Africam* ſignificabat *totam* ſecum *conſpirantem*, ſ. in *ſe* ipſum *conſpiratam*, ad quae Lat. (cf. G. Th.) reſpexerit Gloſſator, ut Noſter in vulg. *ſubſt. σ. cum praep. ſua* ad eandem analog. Lat., cf. G. Th. cum Gr. n. *conſpiratio — ad defendendam libertatem*, vel ad Gr. in ſyn. v. cf. Bud. C. 1488, 3. τὸ δὲ συμπνεῦσαι καὶ — εἰς ταυτὸ — συμφυσῆσαι, cum Hſy. 2, 1296. N. 20., ſed Stp. Th. „σ. *conſpiratio*, i. q. συμπνευσμὸς, (tacite ex Hſy. συμπνευσμὸς, ὁμόνοια, ubi in N. „Cyr. συμπνοίας, ὁμονοίας") Herodi. l. 7. „τὴν τῶν Λ. — σ." memoriter per lectionem al. in altero artic. et cum Bg. e P. hinc modo et e Plat., praeter quae habui e Sb. Ind. ap. Eur. Met. 3, 2, 1. m. ἔνθα δὴ πάσης ὁμοῦ τῆς Ἰταλίας ἐγένετο σύμπνοια, et ſine Ind. Gat. ad Ant. p. 115. 194. b. D., ubi et cum praep. al. τὴν τῶν οὐρανίων πρὸς τὰ ἐπίγεια συμπν. Sed in variationem cf. 2, 12, 5. καταπέμπει γράμματα, δι' ὧν λ.

τῆς γε M.) Liber eſt P., in primo quidem membro addens adv., ut 4, 10, 2., ſed in ſecundo adi. πᾶσι, cf. 7, 4, 13. e., ſimul mutans orationis formam per pron., dum utrinque ſcribitur ex analog., cf. Luc. 1, 7. i. κατηγόρουν πολλήν τινα ὠμότητα, *incuſata* multa *quadam* avunculi *crudelitate*, ſed in variatum tempus 6, 9, 9. μεμισημένου, nihil me reperiente in adi. σφ. pro adv., ſed modo, de perſ. t. re, in poſitiv. ap. Hſy. Suid. Thuc. Dem. Fi. Ae. et Pal. Xen. Cyr. Fa. Aeſ., tum in comparat. D'Orv. Ch. (ubi et in rem crit.) Luc. et Geop., ubi et τὸ σφοδρὸν, pro ſubſt. σφοδρότης, quo de v. Foeſ. Long. Mor. Krg. Plut. et Gs. Chr.

αὐτός τε) Copulam opprimit P., cf. 6, 3, 2., ſeverior ad πασ., ſed dux Bg. partim ad v. ὑπ. in ſupplemento, dum huc reſpicere videtur Capit. p. 92. e. Gordianorum *legatio*, quae *bona* omnia *pollicebatur*, ſed Noſter iterum per analog., etiam in ſq. membro, repetens ſententiam et animum aliorum ſupra imperatorum novorum, Macrini quidem 5, 1, 3. 5, 2, 4. ſq., tum Severi 2, 14, 7. et Pertinacis 2, 4, 16., ſed reſpiciens in delatoribus ſub Maximino in primis ad 7, 3, 4. ſq., de quibus redit 7, 7, 5., ſumente Bg. e P. Lat. ad φυγ. cf. 5, 7, 11., ſed cum eo non rumpente Noſtri periodum.

παλινδικ. διδ.) Deſerto P., brevitatem cum perſpicuitate Bg. oſtendit, maxime in v. διδ., quocum dat Noſter ex analog. ſuum ſubſt. [illegible], repertum mihi tantum ap. Bud. C. 23, 32., tum 211, 9. ſine Vs. hinc, ſed 343, 22., unde Stp. Th. 1, 1010. B., ſed de ſuo aliam lect. „παλινδι-

ἀδίκως κατακριθεῖσι g τούς nes concedens iniuſte con-

g) καταδικασθεῖσι Ms. Ba. v. N.

κίας (ſic in plur., forſan et per errorem operarum) διδ. — κατ. *iterum* dans *actionem*, ſ. referendi iudicii poteſtatem faciens" cum exemplo ſubſt. uno e Plut., porro ap. Poll. 6, 164. N. 28. it. 8, 26. et Hſy. 2, 845. Nr. 4. et 9., ut in notionem „ſi cauſa forenſis de novo ad iudices defertur" ib. 1, 319. N. 8. it. 350. N. 18. (cf. Dem. 543, 16. 985, 25. 989, 12. ſq. 23. 25. 993, 2. 1013, 9. pen. 1020, 16. 1021, 4.) denique Suid. 3, 10. i. παλινδικεῖ, ἐπισυνάπτει δίκην, (quae non coll. ad Hſy. l. l.) cauſam *iam* ante *iudicatam* reſumit, *et* denuo *de* ea *iudicat*. Καὶ παλινδικίαν διδοὺς τοῖς ἀδίκως καταδικασθεῖσι, *et* iis, *qui* iniuſte *damnati* erant, *de integro* ius *dicens*. Quae, tacente N. Kuſt., ad Noſtrum huc pertinent, monſtrant que, ut 7, 4, 6. e., conſentientem Suidam partim cum Ms. Ba., in v. quidem poſtr., quae gloſſa tamen eſt, cf. Suid. 2, 254. i. καταδιαιτήσω, καταδικάσω, κατακρινῶ, et Hſy. 2, 166. i. καταδίκη, κατάκρισις, it. 172. i. κατάκριμα, κατάκρισις, καταδίκη, cum N. 18., ut ib. p. 595. e. ad μὴ οὖσα δίκη, λ. in N. 14. affertur ex Ulpian. ad Dem. „ἔστιν οὖν Μὴ οὖσα ὄνομα δίκης, ἐν οἷς τις ἐξ ὑπαρχῆς ἐθέλει δικάσασθαι, τὴν ἐνεχθεῖσαν κατ' αὐτοῦ πρότερον ψῆφον ἀναιρῶν" *contra* ſe *prolatam* ſ. *latam* antea *iudicum* ſententiam *removens*, ſed ad Dem. 543, 13. Rs. O. V. 2. p. 90. Schol. „τὴν μὴ οὖσαν] μὴ οὖσα ἡ δικαία," ubi Rs. Ind. v. εἰμὶ p. 273. m. „τὴν μὴ οὖσαν, ſcil. γνῶσιν ſ. δίκην" quod poſtr. ſubſt. explet ſolum Wolf. ib. V. 10. p. 894. i., cum aeque praeterea (tacente de his omnibus L. Boſ. Ell.) ſuppleri liceat κρίσις, it. ψῆφος, ubi ap. Hſy. 2, 1577. m. ψῆφος — κρίσις, ſine N. nec coll. Suid. 3, 704. e. ψῆφος, κρίσις. Quae omnia oſtendunt quoque gloſſema in primam Ms. partem, pro ſubſt. vulg. παλινδ. ſubſtituentis ad ſenſum, cum pravo accentu, ψῆφον δικαίαν, *ſententiam* iudicum *iuſtam* ſ. *legitimam*, quod eſt adiunctum et conſequens vulg. παλινδ., repetitae ſ. inſtauratae actionis ſ. litis delationis que prolatae in alterum que intentae, dum reſpicit Noſter, opinor, proxima 7, 4, 3. 5. καταδίκας λ., unde et ſimul hauſerit Gloſſator alterum ſuum v. καταδικασθ., nihil me reperiente in L. Boſ. Antiq. Gr. ſuper παλινδικία et ψῆφος δικαία, nec de hoc poſtr. ap. Stp. Th. at ap. Bud. C. 227, 36. „τοῦ δικαίαν καὶ εὔορκον θέσθαι τὴν ψῆφον οὗτος αἴτιος ἔσται Dem." ſine Ind. 522, 19. it. 587, 2. τὴν ὁσίαν καὶ δικ. θέμενοι ψηφ., it. alium forſan ap. Poſſ. C. p. 322. i. „ψηφ. ὁσίαν καὶ δικ. ὑπὲρ τῆς πατρίδος θέσθαι, *ſanctum* et *aequum* ſuffragium *pro* patria *ferre* Dem." ſed ap. Luc. 1, 188. l. 56. ſqq. ὡς δείξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία, σὺ δὲ — ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψηφ. ἔθετο, *oſtendam*, iniuſtam *de me* ſententiam *pronunciaſſe* Iovem, *tu* vero — *partes* eius *tuere*, et *proba*, iuſte *calculum* eum *tuliſſe*, tum ſyn. ap. Rs. O. V. 8. Din. „τὴν εὐθεῖαν καὶ εὔορκον ψηφ." cum Ind. v. θεῖαν, pro quo fortaſſis et δικαίαν legas, et ſimili ſupra Dem. it. δικαίαν τὴν κρίσιν If. Pan. M. p. 16. e. cum L. N. T. it. δίκη ἀνάδικος ap. Suid. 1, 587. e. cum N. Kuſt. „iudicium, quod, reſciſſa priore ſententia de re aliqua, de integro inſtituitur," ſed in δίκη ἡ οὖσα εἰ ἡ μὴ οὖσα ap. Vig. p. 100. m. 358. Nr. 13. ſq. Caeterum, gloſſas hic in Ms. [illegible]iſſe, arguunt haec plurima, tum conſenſus P. cum Mss. rel., tum ſententia eadem in vulg. lect. tum denique vis manifeſta et diſſimilitudo novitatum per litteras, maxime in prima Ms. parte.

τε [h] Φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας ἐπανάγων. τοῖς δὲ ϛρατιώταις [i] ὑπέσχετο ἐπίδοσιν [k] χρημάτων, ὅσην οὐδεὶς πρότερον [l]; τῷ τε δήμῳ νομὰς ἐ-

demnatis, exules que in pa-
8. triam reſtituens. Militibus que donativum quantum nemo antea et populo congia-

h) δὲ A. al. v. N. i) Sic Ms. Ba. cum ed. Ing. pro τοὺς δὲ ϛρατιώτας edd. rel. v. N. k) χρημ. ἐπ. Ms. Ba. v. N. l) Punctum hic in A. al.

Sed in poſtrema parte fuerit gloſſa ob illas cauſas ſolennes, ex comparatione aliorum ſcriptorum, it. ex uſu frequentiore, et ex ſubſtituto verbo exquiſitiore, quoniam deprehendi haec, ap. Dem. „ἐμοῦ ἀδίκως κατεδικάσατο, effecit, *ut* iudices *contra* ius *et* fas *adverſus* me *pronunciarent*“ it. Thuc. ἀντέλεγον, μὴ δικαίως σφῶν καταδεδικάσθαι, negantes, ſe iuſte *condemnatos*, ubi et med. cum ſubſt affini δίκην, ut ap. Xen. Hell. cum Abr. Df. et lib. de v. med. *Woll.*, *it. Ind. Sb. Herdt.* Rs. O. V. 6. 7. Iſ. Ael. V. h. Luc. Fa. Aeſ. D'Orv. *Ch.*, ſed cum dat. rei, πόνῳ ap. Poſſ. Sy., hauddubie per ellipſ. praep., ut cum θανάτῳ et ἐπὶ θανάτῳ ap. Dd. S., tum extra forum, pro declarare, ſ. ſimpl. iudicare, ſq. ὅτι, ap. Xen. Ἀνβ., it. ſolum paſſ. κατακρίνεσθαι cum dat. perſ. ib. Bach., per ellipſ. ſubſt. δίκη ſ. θάνατος, ſ. κρίσις, quod poſtr. non ſuccurrebat Zeun. ib. in N., ſed unum L. *Boſ.* p. 171. e., ubi pt ſq. et v. καταδικ., quod ſimul cum κατακριν. habui e Ioſ. Rs. O. V. 7. Ant. Poſſ. C. Bud. C. et L. N. T. quorum Fi. opportune praebuit p. 638. e. „κατακρίνω, — Hiob. 34, 29. in fragmentis Symmachi. In Alexandrina enim verſione eſt καταδικάζειν.“ Atqui ille Symmachus ſaltem eſt aeque Gr. bonus, ſi non purior, cf. Thiem. pro puritate Symm. p. 8. i.

τούς τε φυγ.) *Leisn.* in m. Ox. „plur. p. 238. Xen. Mem. 2, 1, 33.“ reſpiciens ſuae edit. locum Noſtri 7, 3, 15., dum pluralem laudat ad Luc. 3, 229. N. 9. hinc, ubi Bg. iterum e P., ſed cum Sch. potius in ſervato particip., quod P. mutarat in finitum tempus cum libera copula, cf. 4, 6, 6., referens tamen vulg. τὲ, cf. 7, 5, 19. quam et alibi edd. mutant in δὲ, cf. 5, 5, 3. 7, 2, 10., conflante ſua Noſtro per analog., cf. Stp. Th. 1, 70. D. e. „ἐπ. *reduco*, ut ἐπανάγειν τοὺς φ. εἰς τ. π., ſicut κατάγειν, dicit Herodi., teſte Bud. (non in Comm., ſed p. 79. G. e.) κατάγω, *reduco* — peculiariter *reduco* domum *ab* exilio, *reduco* in *patriam*“ quae hic plene adduntur, ubi reſpicitur ad facta Maximini 7, 3, 9. e. φυγαῖς — ἐζημίου, ut huc referam in Landi numiſm. ſel. p. 137. „Gordianorum *virtus* et *aequitas*.“

τοὺς δὲ ϛρατιώτας ὑπέσχετο) Scribo τοῖς δὲ ϛρατιώταις. *Steph.* Iam Stephanus recte emendavit τοῖς ϛρατιώταις. Poſſet tamen κατα ſubaudiri. *Gedik.* recte Stp. et nuperrime Gedikius τοῖς δὲ ϛρατιώταις. *Stroth.*

Etiam Leisn. in m. Ms. Bg. „probat Stp.“ quod non modo apertum eſt, ſed et neceſſarium ob *Ms. Ba.* auctoritatem, quae hic contra rel. Mss. valere debet, tum ob conſenſum P., unde Stp. tacite correxit iterum, tum quia facilis lapſus et ſolennis in vocalibus, cf. 2, 14, 15., ubi contraria res, pro τοῖς ϛρατ. in Mss. τοὺς ϛρ., nec indulgen[illegible] ingenio et ellipſi, cum Ms. ſubveniat rectioni vulgari v. ὑπ. cum dat. perſ., ex uſu perpetuo ap. alios et Noſtr., qui, conſentiens cum Capit. p. 92.

πήγγειλε. προυνοήσατο [m] δὲ τοῦ [n] πρότερον ἀναιρεθῆναι τὸν κατὰ τὴν Ῥώμην τῶν στρατοπέδων προεστῶτα [o]. Βιταλιανὸς δὲ ἦν ὄνομα αὐτῷ [p].

9. rium promittebat. Proſpexit etiam, ut prius interficeretur Romae praefectus praetorii: Vitelliano autem

m) προὐν. ſic cum leni A. al. cf. 7, 1, 11. προυκαλ., ſed contra 7, 5, 10. προυχ. n) τὸ προτ. ἀν. Ms. Ba. v. N. o) Hoc punctum in A. al., ſed comma in Bs. 1. et colon in Stp. rel. p) Comma hic in Bs. 1. R. et Bc. v. N.

e. ingens *militibus* ſtipendium, *populo* agri *atque* congiaria *promiſſa*, copiam adhibet duorum v. v., contractam in unum a Bg. e P., pro *pollicebatur — indicebat*, variando cum 7, 3, 12. e. νομὰς τῶν πολιτῶν et 6, 8, 16. νομὰς καὶ δόσεις μεγίστας ὑπέσχετο it. 4, 7, 6. τὰς τῶν χρημάτων ἐπιδόσεις et 1, 8, 11. e. χρημάτων ἐπιδόσει, ad quem ordinem alium reſpicit Gloſſator Ms. Ba., nihil dirimente P., ſed hic forſan laevitatis ergo, ad evitandum hiatum, hinc dum profert Stp. Th. 1, 20. C. e. „ἐπ. edico, pronuntio, i. e. promitto in publicum, Herodi. de Gordiano τοῖς δὲ στρατιώταις — δήμῳ τὰς νομ. ἐπ. congiaria *pronuntiavit*," (cum aliis lect., in poſtr. addito artic. memoriter, at 4, 15 10. Et e.) l. 7. τοῖς δὲ στρατιώταις ὑπέσχετο ἐπ. χρ. δσ. οὐδ. πρ., τῷ τε δήμῳ νομ. ἐπ. *militibus* donativum *et* populo *congiarium*." Sed ſeverior Bg., quam P., in membro ὅσ. ὁ. πρ., trunco a v. pr. ὑπ., repetendo mente, conflatis omnibus ex analog.

προυνοήσατο) Ms. caſus alius in artic. potius e lapſu eſt in vocalibus, cf. 6, 8, 16. αὐτ., quam ingenium ſcribae, ut inf. per ſe ſtet, facto poſt δὲ commate, quoniam cum Mss. rel. quoque P. in vulg. gen., pendente a v. pr., manet, per libertatem tamen, in ordine etiam, dum Bg. vicinius iterum reddit, cf. 2, 4, 16. e. τοῦ μηδένα ἐπηρεάζεσθαι — προνοούμενός, quanquam in illa Ms. rectio eſt ap. Rs. O. V. 7. Ant. 725, 14. οὐ γὰρ δήπου οὕτω κακοδαίμων ἐγὼ, ὥστε τὸ μὲν ἀποκτεῖναι τὸν ἄνδρα προὐνοησάμην μόνος λ., ubi Ind. omiſerat praemiſſum artic., quo ordine v. variat Noſter cum l. l., iungens per analog., non variando quidem cum §. 5. κατὰ τὴν Ῥ. cf. §. 3., ſed cum 4, 12, 1. 5, 1, 3. e. τοῖς ἐπάρχουσι τῶν στρ. ubi, pro Sb. Ind. ſyn. „praef. *praetorio*" Bg. e P. cf. 1, 8, 2., praeter ſyn. Lat. ad δὲ, cf. 6, 8, 8. 3, 10, 12. e. 1, 12, 10., deſerens eiusdem libera rel., tum additum pron. ὁ αὐτὸς, tum maxime in contracto toto membro ſq. Βιτ. λ. in unum propr. nomen, ubi variatur cum proximo 7, 5, 3. Γορδιανὸς μὲν ἦν ὄνομα, ſed et cum ſuperioribus formulis, plenam hic dando, etiam in δὲ ſine apoſtr., cf. 7, 1, 21. ſq. 4, 13, 2. 4, 12, 1. 4, 10, 2. Sed de re ipſa ap. Capit. p. 93. i. Vitalianus *quidam*, qui *praetorianis* militibus *praeerat*, et p. 40. e. *occiſo* Valeriano *duce* militum *praetorianorum*, ubi Caſ. N. 8. „Herodi. προυνοήσατο δὲ τοῦ — προεστῶτα. Sed legendum hic *Vitaliano*. — addit enim Herodi. Βιτ. — α." [illegible] nomine reperi alium etiam ap. Zoſ. 4, 34, 1. Θεοδοσίου τοίνυν ὄντος ἐν [illegible] Γρατιανὸς ὁ βασιλεὺς ἐκπέμπει τοῖς κατὰ τὸ Ἰλλυριῶν κλίμα στρατιωτικοῖς τάγμασι στρατηγὸν Βιταλιανὸν λ. Huc que tranſtuli e Strothi libello poſita demum ad §. 12. haec „Vitalianum male appellat Capitolinus cap. 14. Valerianum, ſed ex Zoſ. l. 1. c. 14. (§. 12) cognoſci pot-

τοῦτον ᾔδει q τραχύτατα καὶ ὠμότατα πράττοντα, φίλτατόν τε ὄντα r καὶ καθωσιωμένον τῷ Μαξιμίνῳ. ὑποπτεύων οὖν,

10. erat ei nomen. Hunc ſciebat aſperrime et crudeliſſime ſe gerere, chariſſimumque et devotiſſimum Maximino. 11. Suſpectans igitur,

q) Sic diſerte Ms. Ba. ᾔδει, tantum ſine iota ſubſcripto, de more, pro ἤδη edd. omnium, v. N. r) In Ms. Ba. ὄντα abeſt. *Mart.* In Ms. Vi. ὄντα deeſt. *Loc.* v. N.

eſt, unde error enatus ſit; nimirum ὁ ταμίας ille ad interficiendum Vitalianum miſſus, erat Valerianus, qui poſtea imperator fuit. Sic enim ſcribit: *οἱ τὴν Λιβύην οἰκοῦντες ἔςειλαν ἐν Ῥώμῃ πρέσβεις, ἄλλους τε καὶ Βαλεριανὸν, ὃς τοῦ ὑπατικοῦ τάγματος ὢν, ἐβασίλευσεν ὕςερον.*"

τοῦτον ἤδη — πράττοντα) Unde accuſativus? Leg. ᾔδει. *Leisn.* (in m. Ox., delens etiam in ed. Pat. ſecundum η, repoſuit ει in marg.) Forte *τοῦτον γὰρ ᾔδει ἔργα τραχ.* *Reisk.* diſtinctio maior poſt *αὐτῷ* ponenda, ac pro ἤδη legendum eſt ᾔδει. *Stroth.*

Contra ingenia Rsk. (addentis et alibi cauſalem, cf. 4, 14, 12, ſaepe oppreſſam in demonſtrando et narrando, dum per pron. demonſtr. etiam alibi ſolum inchoatur §. et periodus, cf. 4, 13, 3. ſq. *τοῦτον ἐπιςάμενος λ.* it. 4, 8, 12. it. 3, 11, 9.) valet una Ms. Ba. auctoritas, cuius novitatem et ſenſus ſeries que ſuadebat, (in lapſu litterarum ſolenni, cf. 7, 6, 16. *ἀπολ.* et in contrariam partem Sb. Ind. e Xiph. „ᾔδει Pal. Cod. ἤδη") et referebat Bg., in cuius Ms. m. Leisn. „leg. ᾔδει" dum P., nactus vulg. aliquem Cod., utcunque ſe hinc expediens, periodum hanc cum pr. confundit, liber et in rel., ſed Bg. deſerit et Sb. Ind. „*πράττων τραχ. καὶ ὠμ. aſperrime* rem *adminiſtrans*" qui tamen rectius vidit notionem v. *πρ.* nude ſic poſiti, quam et Bg. adhibuerat ſupra 3, 2, 10. p. 512., ubi dictis add. in ellipſin *πράττειν τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν* Thuc. 81, 81., ſed *πρ. τὰ κοινὰ* Grut. Lamp. Tom. 3. p. 389. cap. 22. in Leop. Emend. tum ad Ind. Dem. 807, 5. 1460, 21. 1481, 4. it. *πρ. τὶ τῶν κοινῶν* 341, pen. it. *πρ. τὴν ἀρχὴν* 625, 16., ſua hic Noſtro adv. per analog. iungente cum variatione ad illa 7, 1, 2. *τραχ. καὶ μετὰ πολλοῦ φόβου* et 7, 4, 3. *ἐπετρόπευε — τραχ. καὶ μετὰ πάσης ὠμότητος*, pro qua poſtr. formula valet hic unum adv., cf. *Iſ. Ev.* et in rem ipſam e Capit. in N. ſq. Caeterum Stp. Th. 3, 1601. D. m. „Herodi. l. 7. *τρ. καὶ ὠμ. πρ. aſperrimum* et *crudeliſſimum.* Sed aliquod ſubſtantivum ibi deeſſe videri poteſt" e P. deceptus forſan, cogitarit ellipſin illam Rsk., ſed ſine neceſſitate.

φιλ. τ. ὄντα) Omiſſum in Ms. particip. hoc aut per lapſum, ob pr. ſimilia *ον τε*, aut per faſtidium, cum ſimilia talia non refugiat Noſter, quanquam alias opprimens ipſe id particip. cum Bg. e P., ut Ms. idem obtrudit 1, 2, 3. p. 474. In ſq. *καθ.* e P. ut Stp. Th. cf. 7, 9, 7. et in rem Capit. p. 93. i. quod *ſe* antea *crudeliter* egerat, *et* tunc *eius* magis *immanitas* timebatur, *amica* et *familiaris* moribus *Maximini.*

ὑποπτεύων) Bg. ſequitur P., (abeuntem ad aliam particulam, cogitando fortaſſis *γοῦν*, cf. 5, 4, 20.) et addentem pron. *ἐκεῖνος*, cf. 5, 1, 4. 6, 7, 21., tum modos verborum mutantem etiam in *τοῖς πραττ.*, addi-

μὴ τοῖς πραττομένοις γενναίως ἀντιστῇ, καὶ τῷ ἐκείνου φόβῳ μηδεὶς αὑτῷ [s] συνάρηται [t], πέμπει τὸν ταμίαν τοῦ ἔθ-

ne ſuis inceptis graviter reſiſteret, illius que metu nemo ſibi opitularetur, mittit Quaeſtorem provinciae, adoleſcen-

s) αὑτῷ per lenem edd. omnes, v. N. t) συναρ. cum iota in omnibus edd. v. 7, 5, 16.

to pron. αὑτῷ, pro *iis*, *quae* iam *acta erant*, vel *adbuc agebantur*, cf. 7, 3, 17., uſus alio Lat. in adv. γενν., quam ſupra, cf. 7, 4, 10. 5, 4, 14. e., ſed in hoc adv. Stp. Th. 1, 838. i. modo ſic „γ. generoſe, *fortiter*. Herodi. l. 3. (pravo numero) τοῖς πρ. γ. ἀ. Athen. γ. ἐτελεύτησε.“ In ſq. membro καὶ τῷ λ. plane alienus P., deſeritur et a Sch. in „σ. αὐτῷ, opitularetur *ipſi*, φ. τινὸς, *metu* alicuius“ quocum adeo Bg., ſed aſperum in pron. exprimens, ad perſpicuitatem, ut ad Gordianum reſpiciamus, ſicut ἐκείνου refertur ad Vitalianum, dum Stp. Th. ſine Vs. 1, 215. E. „μηδ. αὐτῷ συναρ.“ cum ed. ſua.

πεμπ. τὸν τ. τοῦ ἐ.) non confundendus eſt hic cum ἐπιτρόπῳ, levius enim erat eius munus ac minor dignitas. Stipendia aliasque publicas expenſas diſpenſare ſolebat. *Stroth*.

Qui tamen fortaſſis repugnat ſuis ad 7, 5, 1. τὸν ἡγουμεν. et illis Erneſt. ib. ad §. 3. Γορδιαν. N. e. „*procuratores* — reſpondent *quaeſtoribus provincialibus*“ quanquam de hoc pronunciato nil reperi ap. Gs. Th. L. Schell. Heinecc. Antiq. Rom. p. 245. ſqq. 380. nec Nieup. A. R., ſed de Gr. ap. Thom. M. ταμίαν, Ἀττικοὶ, οἰκονόμον καὶ ἐπίτροπον Ἕλληνες, cum Moer. quanquam ἐπιτρ. tunc alio dr. ſenſu, domeſtico quidem, ut noſtrum ταμ., cf. Xen. Hell. Hſy. Suid., ubi et ταμίαι, — διοικηταὶ, quomodo *procuratores* nominati ap. Ern. l. l., tum, praeter Harpocr. N. Val. p. 74. a. m. et Palm. Ex. p. 255. m. (ubi neſcio amplius, an ibi ſit altera forma ταμιείας, ut ap. Dion. C.) praeter que ſenſum tropic., cum gen. rei, ap. Hom. (ubi et fem. ταμίη, ut ταμία Xen. Bach.) cum Krb. Plut. Theogn. Thuc. cum Bau. Or. et Luc., praeter que varia Xen. Cyr. et Pol. Z. Rs. Or. V. 4. 6. 8. And. Dem. cui add. 570, 13., praeter haec igitur cf. ſenſu in primis Rom. abſolute ap. Polb. 2, 42. e. 49. e. it. Krb. Decr. R. p. I. p. 249. e., ſed 239. ſqq. οἱ κατὰ πόλιν ταμίαι, ut cum alio ſyn. adiuncto τῆς πόλεως ap. Di. H. T. 1. 726, 42., cf. ib. Ind. Gr. et Lat. v. *quaeſtor*, it. cum gen. rei Sb. Ind. „τῶν δημοσίων χρημάτων, quaeſtor *publicus*, (ex Eutr. Met. ed. Cell. pravis numeris, pro 2, 16, 9. e.) τῶν βασιλικῶν χρημ. *imperatoriae* pecuniae *quaeſtor*“ e Suid. Excpt. 2, 127. v. Ἰουστιν. l. 4., quibus add. ſine Ind. ap. Zoſ. 5, 32, 10. ſub Honorio et Theodoſ. 2. ἀνῃρέθησαν δὲ τῶν ἀρχόντων, ὅσοι λ. *interfecti ſunt* et *illi* magiſtratus, *quicunque* rel. — ὁ τῶν θησαυρῶν προεστὼς, fiſci *praefectus*, (forſan potius *praefectus aerarii*, ut diſtinguatur melius a ſq., quoniam in Erneſt. Praelect. ſuper magiſtratibus inde a tempore Conſtantini M. et in Honoribus Palatinis ſunt haec „*Comes* ſacrarum *largitionum*, Vern. *Oberſteuerpräſident*, praefectus *aerarii*, quod *ſacra largitio* dr., quia ad remp. pertinet. — *Comes* rei *privatae*, Vern. *der Cammerpräſident*, praefectus *fiſci*. — *Quaeſtor Palatii*, Vern. *der Canzler*, qui recitabat in ſenatu principis libellos, *die Kaiſerlichen Reſcrip-*

νους, νεανίσκον φύσει εὔτολμον, καὶ τὸ σῶμα οὐκ ἀγεννῆ [u], καὶ τὴν ἡλικίαν ἀκμάζοντα, πρόθυμόν τε ἐς τὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ [x] κίνδυνον [y], παραδοὺς αὐτῷ ἑκατοντάρχας

tem natura audacem, et corpore non invalidum, atque aetate florentem promtumque ad periclitandum pro ipſo, traditis illi centurionibus

u) ἀγενῆ Bs. 1. al. et Ἀγενῆ Bs. 2. R. v. N. x) αὐτοῦ Ms. Ba. v. N. y) Hoc comma in A. al., ſed punctum Bg., depravatum e colo Stp. rel.

te" cf. Ern. ad Suet. Aug. c. 65.) καὶ ὁ τῶν ἀνηκόντων ἰδίᾳ τῷ βασιλεῖ ταμιείων προβεβλημένος, *et* rerum *privatarum* ſ. *patrimonii* principis *comes*, καὶ ἐπὶ τούτοις Σάλβιος, ὁ τὰ βασιλεῖ δοκοῦντα τεταγμένος ὑπαγορεύειν, ὃν Κοιαίστωρα (V. L. Κοιαίστωρα) καλεῖν οἱ ἀπὸ Κωνσταντίνου δεδώκασι (εἰώθασι) χρόνοι, *ſecundum hos et* Salvius, *cuius erat* officium *dictare*, quae *principi* viderentur; *Quaeſtorem* a *Conſtantini* temporibus *appellarunt*, quo de poſtr. v. N. ib. tum de Gr. al. „ἐρευνητής, *quaeſtor*" Men. ad Diog. L. p. 32. a. m., ſed de huius temporis loci que homine ap. Capit. p. 93. bis *quaeſtorem* — *quaeſtore*, ubi Caſ. N. 2. hinc comparat „πέμπει — τὸν ταμ. τ. ἐθν. λ." quae finxerit Noſter ad Lat. analog. illorum Bg., partim e P.

νεανίσκον) In pictura hac noſtri ampliore, quam ſupra occiſorum aliorum, cf. 1, 8, 11. 1, 17, 24., conflata ingenioſe per analog., praeter libera rel., omiſit P. dat. φ. cf. 7, 4, 9., ſed ex eo vertit Stp. Th. in εὐτ. (quo de v. ad 7, 8, 3.) it. Bg., ad cuius Ms. in marg. Leisn. „omittit quaedam" per culpam ſcribae illa καὶ — ἀκμ., reſtituta a me partim e P., maxime in poſtr. membro, (cf. 2, 15, 7. τὴν ἡλ. ἔτι ἀκμάζοντος, et per variationem cum 5, 3, 13. τὴν ἡλ. ἀκμαῖος, cf. Exc. ad 1, 3, 3. p. 815. i.) ſed in primo vicinius ad Gr. negat., cf. ad 4, 13, 3. e Xen. in analog. τὸ σῶμα οὐκ ἀφυής, καὶ τὴν ψυχὴν οὐκ ἀγεννεῖ ἀνδρὶ λ. ap. Stp. Th., ſed ed. Z. ἀγενεῖ, qua de Var. L. cf. ib. et 7, 1, 3. et in οὐκ cum ἀγενν. ap. Onoſ. p. 66. N. 6. tum in variatam praep. 6, 7, 24. μηδὲν — πρόθυμον εἰς τὸ πολεμεῖν, porro in analog. cum ſyn. praep. ap. Di. H. S. T. 1. 390, 7. ἵνα πρόθυμον ᾖ πρὸς τοὺς ἀγῶνας, ut *alacriorem* reddamus *ad* ſubeunda *pericula*, ſine Ind., ubi modo cum pr. περὶ, dum Bg., ſpreto P. libero adi. πάντα (cf. §. 6.) ad ſubſt. κινδ., hoc mutat iterum in ſyn. particip., ſed ille, ut Intp. ad Dion. H. ante, aſſumſerat aliquod particip. ad praep. intra artic. et ſubſt., v. c. ἐσόμενον, γενησόμενον, cf. 3, 4, 2. πᾶσα ἡ νεολαία — εἰς τὸν ὑ. αὐτοῦ κινδ. ἐπέδωκεν αὐτήν, quo reſpexerit Gloſſator Ms., et alibi ſuum dans pron. aliud, cf. 2, 8, 10. e., dum P., ſecus ac Bg., manet in aſpero cum Mss. rel. Sed Stp. Th. 1, 833. F. m. „ἀγενής, — Herodi. l. 7. εὔτολμον καὶ τὸ σ. οὐκ ἀγενῆ, audaciſſimum *corpore*, ut Pol. vertit" aut ipſe peccans memoriter, aut operis omittentibus reliqua P., cum alia item lect., quam in ed., ubi per νν dederat.

παραδοὺς) Removi Bc. et diſtinctionem maximam et novae §. numerum, quoniam ſqq. cohaerent cum pr. arctius, nominatim qu[illegible] particip. hoc cum pr. v. πέμπει, conſentiente in rem Capit. p. 93. 1. *ut* Vitalianus — *per* audaciſſimos, *quaeſtorem* et *milites*, iuſſu ſenatus *occidere*-

καὶ ϛρατιώτας τινας [z], οἷς ἔδωκε κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πυκτοῖς [a] πίναξι [b], δι'

et militibus quibusdam: quibus dedit obſignatas litteras implicatis libellis, qualibus ar-

z) Colon in Ms. Ba. et Bg. a) πήκτοις Ms. Ba. et δίττοῖς ed. Lugd. v. N. b) Hic punctum in edd. A. al.

tur, it. miſſi *cum* quaeſtore *milites*, ubi addidi in Vs. Bg. pron., omiſſum e P., qui in ſq. membro periodum liberrime diſſolvit, mutato numero pron. et addito καὶ, cf. 7, 4, 9., unde Bg. ad κατ., ubi Sch. „anomalως, quaſi eſſet a κατασημάζω. Sic in ſimplici σεσημασμένα, *obſignata*, ap. Plut. in Galba" ſine tali animadverſione cf. hinc ſine Vs. Bud. C. 913, i. „οἷς — ἐν πηκτοῖς (ſic) πιν." et Stp. Th. 3, 774. A. m. at cum „ſic Plato — κατασεσημασμένας λ." ut tamen nil fortaſſis hic ſit, quam ς aſſumtum in media voce, ſicut in ἐπειράσθην, etc. v. 1, 13, 14. at certa res eſt de reduplicatione litterae ſibilae, omnibus communi verbis, ab illa incipientibus, quanquam de hac nihil vidi monitum in lib. grammatic., repetiens nunc, etiam ad ſupplendum locum 1, 17, 14., paſſ. et med. ap. Poll. tum Char. τὰ γραμμ. — ἣν ἔξωθεν κατασεσημασμένα, cum N. D'Orv., tum ſine Ind. ap. Dem. 1034, 20. τὰ γραμμ. — ἀνοίξαντες, — κἀκεῖνα πάλιν κατασημηνάμενοι, λ. et 1035, 18. τῶν γραμμ. — νῦν ὑπὸ Σπουδίου κατασημανθέντα κεῖται, porro in ſolum paſſ. Dion. C., ſed in med. Luc. lib. de v. med. Woll. et Di. H. S. T. 1. ταῖς ἑαυτῶν σφραγῖσι κατασημηνάμενοι, cum adiuncto, quod in nudo aliorum locorum verbo aſſumas per ellipſin, tacente L. Boſ., ut ap. Ioſ. 1, 575. m. σημηναμένην αὐτοῦ τῇ σφραγῖδι, et Xen. Pol. Z. de Vect. 4, 21. ἀνδράποδα δὲ σεσημασμένα τῷ δημοσίῳ σημάντρῳ, (Hſy. σήμαντρα, σφραγῖδες,) quo de v. ſimpl. in hanc formam reduplicatam, praeter Stp. Th. 3, 771. B., cf. Ind. Dem. Fi. The. Gs. Chr. Di. H. S. T. 2., ſed in med. ſimul, pro obſignare, Suid. 3, 302. m. 307. m. p. ſq. i. Hſy. 2, 1171. e. 1175. i. lib. de v. med. Wo., ad Moer. p. 313. a. e. Poſſ. C. Luc. Rs. O. V. 7. Iſ., porro, praeterquam in figuram τὸ σημαινόμενον ap. D'Orv. Ch. et Eur. Barn., in act., vario ſenſu, Ind. Hom. Orph. Call. Muſ. Soph. Ai. Thuc. cum Abr. Dl. Xen. Hell. Cyr. 'Ανβ. et Mem. S. Ael. V. h. Epict. Plut. Hs. et Krg. Ioſ. Dd. S. Diog. L. L. N. T. cum Kypk. T. 1. Suic. et Hſy.

ἐν πυκτοῖς π.) Forte πτυκτοῖς. *Reisk.* Malet hic fortaſſe aliquis πτυκτοῖς, ut ap. Homerum. Sed vulgatae ſcripturae patrocinatur ap. Suid. πυκτίον, *tabula*, et πυκτεῖον, *tabularium*, et inde *Pyctacia* ap. Amm. Marc. *Sylb.*

Qui iſta dederat in Ind., repetita a Sch. cum his „tabellis *plicatis* vel *duplicibus* (e P.) — Eundem locum Hom. Iliad. ζ. v. 169. πτυκτῷ πίνακι, citat etiam Iul. Pollux in Onom. l. 4. c. 2. et l. 10. c. 14." Ipſa poëtae notiſſima ſunt illa, quum Proetus de Bellerophonte interficiendo epiſtolam ſcripſit, qualem nos hodie ſcribimus chartaceam ſ. papyriam, ſ. in charta papyro que, complicata varie et in formam tabulae libelli, Πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ, Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλὰ, *miſit autem ipſum in Lyciam*, dedit *que* is *literas* perniciosas, *Scribens* in *tabella* complicata *exitialia multa*, ubi ceperim σήματα, ut hic ap. Noſtr. γραμ., pro ſcripto, ſ. ſcriptis rebus, verbis, proprie quidem *elementis ſignatis*, ſed Ern. in Var. L. „πυκτῷ)

ὧν τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ cana et ſecreta mandata prin-

Fl. A. 1. Ms. add. Gl. ἐσφραγισμένῳ, quod eſt πτυκτῷ. nam complicatae vel duplicatae tabulae obſignantur, (it. Ind. πιν. πτ.) *tabellis* duplicibus, *codicillis*" ut ad Plin. Chr. p. 516. §. 4. *pugillarium* uſum *fuiſſe* etiam *ante* Troiana *tempora* invenimus *apud Homerum*, Gs. p. 521. N. 11. „Il. ζ. 169. *wo er die* literas *Bellerophonteas* — πίνακα πτυκτὸν, tabellam *plicatilem*, nennet, *welches* ſich *wohl* auf *die* Wachstafeln *ſchicket*, aber *die Sache noch nicht ausmachet*. Plinius *nennet* eben dieſen *Bellerophontis-Brief* codicillos 33, 1, 4." mihi p. 844. i. codicillos *miſſitatos* epiſtolarum *gratia*, ſed Euſt. „πίνακα πτυκτὸν, ὃ φαμὲν ἡμεῖς δέλτον ἤτοι βιβλίον" ad Moer. p. 306. b. m., ut ad Herodi. Gr. ib. p. 448 γραμματεῖον καὶ δέλτον ἐρεῖς, οὐχὶ πίνακα, in N. 3. „Poll. 4, 18, e. καὶ δέλτος. καὶ Ἡρόδοτος μὲν δελτίον δίπτυχον, (ſine Ind.) οἱ δὲ Ἀττικοὶ γραμματεῖον δίθυρον, — Ὅμηρος πίνακι πτυκτῷ, (ibi in Vs. ad latus „tabula *pugillari*") et 10, 57. γραμματεῖα, γραμματίδια, δέλτους, δελτία. ὡς ἔστιν εἰπεῖν γραμματίδιον δίθυρον, ἢ τρίπτυχον, ἢ καὶ πλειόνων πτυχῶν. καὶ Ἀριστοφάνης — πινάκων ξεστῶν δέλτοι" et deinde adhuc aliunde πινακίδας. Quae omnia tamen me nondum ſatis docent, an Noſter variando hic reſpiciat ſua illa 1, 17, 1. γραμματεῖον τούτων δὴ τῶν ἐκ φιλύρας εἰς λεπτότητα ἠσκημένων, ἐπαλλήλῳ τε ἀνακλάσει ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων, etſi ib. Leisn. in N. comparat „πτυκτίῳ ſ. πτυκτῷ βιβλίῳ" in primis, quoniam hic adiungitur κατασεσημασμένα, quod conveniat magis in epiſtolae genus, quod ſupra exponebam. Interea, dum promiſſus ad illum Noſtri locum Exc. conſiat, hic quidem adiicio reperta alia, ap. Hſy. 2, 962. i. πίνακι πτυκτῷ, δέλτῳ, ubi N. 21. ſine Vs. huc ſpectatur cum lect. vulg., ſed p. 1073. e. πτυκτὸν, πτυσσόμενον ἢ καμπτόμενον, ſed Suid. 3, 227. i. πτυκτίον, βιβλίον, it. πτυκτῷ, πτυσσομένῳ, plicato, *complicato*, ſed p. 239. i. πυκτίον, τὸ βιβλίον, ἀπὸ τοῦ πυκτίζω, (ignoratum L. Ern.) ὅ ἐστιν ἀσφαλίζεσθαι καὶ συγκλείεσθαι. πυκτίον δὲ, τὸ πινακίδιον, it. Suic. „πυκτὴ, ſc. δέλτος, (tacente L. Boſ. Ell.) complicatilis *tabula*, — πυκτὶς, *libellus* ſ. tabula *complicatilis*." Tum Stp. Th. 1, 860. B. v. γράφω „Hom. Il. ζ. πόρε, Γράψας ἐν πίνακι πυκτῷ θυμ. π. (ſine Vs., at 3, 298. C.) πίναξ tabula ſ. tabella ſcriptoria, codex, libellus. Il. ζ. πέμπε — Γράψας ἐν π. πηκτῷ θυμ. π. Quo alluſit Herodi. l. 7. οἷς ἐδ. κατ. γραμ. ἐν πηκτοῖς πιν., — βασιλεῦσιν ἀποστέλλεται" cum P. et lect. aliis, quam in ed., forſan ducens illud πηκτ. e Bud. C., cf. N. pr., nec quid afferens ſimile in hoc ipſo v. πηκτ. ib. p. 262. C. ſqq., ſed potius p. 597. e.) πυκτὸς, — a πτύσσω derivatum, exemto τ, ut ſit i. q. πτυκτὸς, *plicatus* ſ. *complicatus*, ut ap. Hom. Il. ζ. γράψας ἐν πιν. πυκτῷ, pro πτυκτῷ, ſ. διπλωμένῳ, — Sic Herodi. l. 7. οἷς ἐδ. κ. γρ. ἐν πυκτοῖς πιν., — βασιλ. ἀποστέλλεται" cum P. iterum, ſubiectis affinibus ſubſt., quae ante dedimus e Suid. et Suic., cf. Fi. ad Well. p. 77. m. „πυκτίον, pro πτυκτίον, a πτύσσω" unde ad Capit. p. 93. i. *literae* — ſignatae *quaſi* eiusdem *annulo* Caſ. N. 2. hinc „ἐν πτυκτοῖς πιν." memoriter, aut ſine neceſſitate corrigens, cum nec varient libri, et in Ms. quidem ſit lapſus modo in vocali iterum, cf. 3, 12, 22. ἠπειγ. etc., dum Noſter hauddubie reſpicit Hom., ut hoc ad[illegible] numerem iſtius poëticis, habens praeterea in ſubſt. πιν., praeter Indd. in Commentar. ſcript. hiſt. Aug. T. utr., quoque Hſy. Suid. S[illegible] Thom. M. L. N. T., (ubi et πινακίδιον, cum D'Orv. Ch. et Ind. Sb., ubi quoque e Xiph. διὰ πινακίου γραφῆς, in *tabella*,) Ariſt. Kuſt. Herdt. Plut. Krg.

ἀγγέλματα τοῖς βασιλεῦσιν ἐπιςέλλεται. κελεύει δὲ αὐ-

12. cipum ſignificantur. Man-

Fa. Ae. Diog. L. Dem., ubi et πινάκιον, it. Rs. O. V. 8. And. Ael. V. h. Luc. et in propriam notionem, pro tabella, e pinu facta, ap. V. Eur. Hipp., ſed πινακίσκος Di. H. S. T. 1. et Ariſt. Kuſt., tum in v. πτύσσειν modo Poſſ. C. e Nov. T. cum Hſy. et Suid. πτύσσω, τὸ ἀσφαλίζω, ubi N.˙7. Kuſt. „eſſe interpretationem ſuſpectam“ quum tamen iuvet tum illud ſuperius ib. 3, 239. i. et Var. L. illa ap. Hom. l. l.

δι᾽ ὧν — τοῖς βασιλ.) *per* quas *arcana* occulta *que* negotia *ſignificare* imperatoribus *conſueverunt.* Pol. autem (*per* quas — *ſignificare* imperatores *conſueverunt*) τοῖς βασ. pro ὑπὸ τῶν βασιλέων accepit. Sed eius interpretationi repugnare videtur, quod paullo poſt (§. 13.) dicitur γράμματα πρὸς Μαξιμῖνον, non ἀπὸ Μαξιμίνου. *Steph.*

Qui, tacens hinc in v. ἐπις. (pro quo ſupra memoriter dedit bis ἀπος.) it. in ἀποῤῥ. (iuncto per copiam cum ſq. a Noſtro de ſuo,) ſed ſpectans huc ſine Vs. v. κρ., it. in ἀγγ., ſed ſub Lat. „nuntium, *res,* quae *nuntiatur*“ Stp. igitur adverſantes habet tum Sch. in „βασ. Putat Stp., Politianum minus recte accepiſſe, ac ſi eſſet ſcriptum ὑπὸ τῶν βασιλέων: *cum tamen iſtae litterae dicantur miſſae non ab Imperatoribus, ſed Imperatoribus.* Verum ſi τοῖς βασ. coniungamus cum κρυπτὰ, ut Politianus conſtruxiſſe videtur; Stephani criſi non erit opus, ſed ſenſum recte expreſſerit Pol. — ἀγγ. occulta *negotia*, quae *mandantur* ſ. *nuntiantur,* ἐπ. διὰ γραμμάτων κρυπτὰ αὐτοῖς, ſignificantur *per* tabellas *illis* occulta *neg.*“ tum ipſum Bg., quoniam huius *mandata principum* ſunt i. q. *mandata* a *principibus.* Sed aeque ambigue ad Ael. V. h. 12, 33. ἔγραψε δι᾽ ἀποῤῥήτων Per. N. 3. „Sic Herodi. 7, 6, 13. ὅτι φέρουσι γράμματα πρὸς Μαξιμῖνον — Μαξιμίνου voluit Pol., vertens *a Maximino*, ſed male — ἀπόῤῥητα, quod *ferant* arcanas *ad* Maximinum *litteras.* Paulo ante dixerat, δι᾽ ὧν — ἐπις. quibus *pugillaribus* ſolent *arcana* et *ſecreta* nunciari *Imperatoribus.*“ Hic enim etiam dubites, utrum ſit *ablat.*, an *dat.* E §. 12. e. ἔνθα μόνος τὰ ἀποῤῥ. καὶ κρ. δοκοῦντα ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ βασιλέως ἠρεύνα λ. aliquid efficias in hanc partem, ut ad praefectum praetorio miſſae ſint a quibusdam hominibus, intra urbem aut extra verſantibus, res, attingentes imperatorem ipſum, quas ille praefectus, cui quippe cuſtodia imperatoris ſalutis que eius iniuncta erat, inveſtigando caveret atque declinaret, aut, ſi ita neceſſarium videbatur, ad ipſum imperatorem deferret, cf. 4, 12, 7. — 13., ſicut e contrario ſumi licet, ab ipſo imperatore tale quid ſalutis cauſa potuiſſe ſcribi, maxime a tyranno ſuſpicioſo, cf. §. 13. παρά του λ. Sed ex huius noſtrae §. verbis nil definias certi, quoniam ambiguus manet ille caſus τοῖς βασιλ. cum v. paſſ. ἐπις., niſi quod litterarum, hic a Noſtro deſcriptarum, genus, γρ. ἐν π. πιν., potius ad imperatores pertinet, quam privatos homines, cum non his, ſed illis, imperatoribus, in uſu fuiſſe et miſſum ab his ad privatos, a Noſtro fere tradatur, cf. 1, 6, 23. 1, 17, 1. 3, 5, 8. 3, 11, 18. ſqq. Illud autem eſt certum, non rexiſſe P. verba Gr., ut Sch. volebat, quoniam aliter debuit tunc reddere, et τοῖς βασιλ. per *dat.*, non per *nominat.*, quem per edd. omnes Pol. legimus. Tum Bg, ſuae rectioni proſpiciens, reddit partim cum Sch. illud ſubſt. ἀγγ., per ſe aeque capiendum cum Stp. Th., ſed et ambiguum, quoniam de imperatore, qua-

τοῖς, πρὸ [c] τῆς ἕω εἰς τὴν Ῥώμην [d] κατελθοῦσιν, ἐπιστῆναι ἔτι δικάζοντι [e] καὶ ἀνακεχω-

dat autem ipſis, ut ante lucem Romam ingreſſi ſupervenirent adhuc ius dicenti et

c) πρὸς Ms. Ve. mendoſe, cf. 7, 5, 11. e. d) Ms. Ba. πρὸ τῆς ἕω κατελθοῦσιν ἐπιστῆναι λ. v. N. e) Punctum hic in A. al. mendoſe.

tenus ipſe alteri, ut praefecto iſti, aliquid nunciat, ſane etiam ſimul aliquid iniungere poteſt et iubere exſequendum, ſed contra de privato homine quodam valebit pro mero indicio; qua quidem notione poſtr. cepit hauddubie etiam Stp., quum ad 3, 11, 14. comparabat in Th. „ἀγγελίας — ἀποῤῥήτους dixit, quod alibi ἀγγέλματα ἀπόῤῥητα" ſine Vs., ubi de privato adhibebatur illud ſyn., hic variatum, iterum que inquirendo ſic cognitum, praeter laud. ad 1, 4, 20., ap. Hſy. ſaepe, ſed 1, 38. e. ἀγγελία, ἄγγελμα, tum improprie, ap. Long. Mor. „ἀ. τῆς παρασκευῆς, enumeratio" et L. N. T. Krb. „*mandatum*, a nuntio perlatum" et Fi. „formaliter quidem et per ſe non *mandatum*, ſed *annunciationem*, *denunciationem*, ſignif., materialiter tamen, et pro re ſubſtrata, *mandatum* eſſe poteſt, cum mandata etiam annuncientur," tum ap. Hom. Muſ. Theogn. et Soph. Ai. cum Schol. non inepta animadverſione, porro Ind. Sb. et Thuc., ubi et ſemel noſtrum „ἄγγελμα — Herodi 7." ſine Vs., ſed in textu *nuncius*, P. ſeveriorem deſerente Bg. ad ἀ. ὤν, ſed cum illo ad v. ἐπιστ. ob pr. γραμμ. per nudum Lat., ignorante Stp. Th.

κελεύει) P. in copula, pro δῆ, cf. 1, 6, 7., tum in v. κελ. cum dat. perſ. abit in aliam rectionem et acc. cum inf., ut in aliud nomen pro proprio τ. Ῥ., cf. 7, 3, 2. 4, 1, 5., omiſſo contra Mss. rel. in Ba. ſine cauſa probabili, dum variatur cum 7, 4, 8. πρὸ τ. ἕω συνῆλθον εἰς τὴν πόλιν, ſed Bg., partim e P., ad v. κατ. commode reddit in particip. aor. conſervando, per notionem pro ſimpl. et pro venire, cum alia praep. cf. 1, 9, 7. 7, 4, 13.

ἐπιστ. ἔτι δικ.) Pro ετι mallem ηδη. Nam de tempore antelucano ſermo eſt, quo *iam* ius dicere ſolebat Vitalianus. Immo forſan ουδεπω contextui aptum foret; magis ſaltem quam ετι. *Gedik.* Haud commoda haec lectio Gedikio videbatur, quum de tempore antelucano ſermo ſit, quare pro ἔτι malebat ἤδη. Neque mihi placet, ſed potius legendum videtur ἔτι ἰδιάζοντι. Nam infra (§. 16.) quoque dicitur ἔτι γὰρ νυκτὸς οὔσης, ὑπέστησαν αὐτῷ ἰδιάζοντι, μηδὲ πολλοῦ πλήθους παρόντος. *Stroth.*

Ad haec per litteras Gedikius dedit. „Mutaveram ετι in ηδη. Strothius mecum haeſit in hoc ipſo loco, ſed δικαζοντι mutari mavult in ιδιαζοντι, quam Viri Cl. emendationem haud parum meliorem aptiorem que contextui eſſe quam meam lubens fateor. „Vulg. lectionem ſervavit Bg. cum P., niſi quod ex illo reſtituere debui omiſſum in Ms. Bg. illud adv. ἔτι, tolerandum ſimul cum vulg. v. δικάζοντι hactenus, opinor, quod Noſter voluit definire magis tempus et indicare, ut rem mandatam homines aggrederentur exſequerentur que prius, quam domum Vitalianus repeteret ſuam, abiens e loco alio, qui ſimul ſubiicitur, ἐν τῷ τοῦ δικαστ. οἰκ., ut que adeo illo ipſo tempore, cum adhuc ius dicebat, nec ſerius, negotium ac caedes perficeretur. Quae quidem ſententia mihi ſatis commoda videtur, nil tentanti contra librorum conſenſum,

ρηκότι τῷ Βιταλιανῷ ἐν τῷ τοῦ δικαςηρίου οἰκισκῳ, ἔνθα μόνος τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ	remoto Vitelliano in iudicii cellula, ubi ſolus ea, quae arcana et ſecreta haberentur de

cum et Noſter §. 16. potuerit aliud quid addere, nondum hic dictum, ut et alia ib. dedit. Tum cauſa etiam, quare tunc temporis et ibi potius agatur res, patet e ſq. adi. μόνος, quoniam *ſolus* fuerit, cum domi ſuae poſt iuriſdictionis tempus circumdatus eſſet ſervis militibus que pluribus. E Capit. quidem nil in hanc partem diſcitur, qui in partibus adeo diſcedit a Noſtro, ut p. 93. Caſ. N. 1. recte monebat, tum ad *longam* porticum *petierunt* N. 3. „Herodianus magis locum caedis exprimit: quae non in porticu facta, ſed in coniuncta *cella*, ubi magis arcana negotia tractabantur. ipſe nominat τὸν τοῦ δικ. οἰκίσκον“ quo de ap. Per. de praetor. p. 210. e. „nolim tamen repugnare prorſus iis, qui ſentiant, temporibus Ulpiani et Pauli ICtorum fuiſſe iam quaedam publica et ſtata *auditoria* ſ. iudiciorum exercendorum loca — ſiquidem diſerte Herodi. 7, 6. δικαςήριον et δικαςηρίου οἰκίσκον nominat, ubi Vitalianus occiſus fuerit: immo vero illud ipſum in Palatio locare videtur, quoniam percuſſores, illo interfecto dicuntur (§. 21.) κατελθεῖν διὰ μέσης τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, *deſcendiſſe* per *mediam* viam *ſacram*, in quam deſcendebatur ex Palatio, (it. p. 221. i.) Caeterum poſtea, quum iam huic poteſtati Praefectorum acceſſiſſet praecipua Imperii Cura, adeo, ut dignitate ac poteſtate proximi eſſent Imperatoribus ipſis, tunc ſane facile ego largiar, eos etiam in Vrbe, et Dicaſterio Vrbano vel Palatino Ius dixiſſe. Nam certe Vitalianus Praef. praet. ſub Maximino occiſus fuit ἐν τῷ οἰκίσκῳ τοῦ δικαςηρίου, *in* conclavi *Dicaſterii*, id que ante exortam lucem, quum adhuc ſolus eſſet vel cum paucis valde; ut forſan iſtic quoque habitaverit“ quod tamen non admittunt illa Noſtri §. 16. ὥσπερ ἐκεῖνος εἰώθει πρὸ ἡμέρας προϊέναι, cum haec formula valeat ſemper de iis, qui e domo abeunt aliorſum; ut adeo diverſa ſaltem aedificia fuerint, etſi potuerunt eſſe in Palatio imperatorio, ampliſſimo illo, ut conſtat e 4, 1, 4. 8. ſq. Sed Bg. deſeruit P. tum ad v. ἐπις. cf. 6, 8, 15., tum per libera rel.; ut et Sch. in „δικ. οἰ, qui *ſeceſſit* intra *cellulam*, δικ. οἰ. fori *cellula*“ quod P. diminut. ſprevit Bg. e Sb. Ind., dum hoc Lat. non tenet Stp. Th. pauper, ſed per analog. Noſter copulat cum δικ. cf. ſenſu univerſo, pro parva domo, ap. Ammon. cum D'Orv. Ch., ubi et „aliquando modo *membrum* domus, *conclave*“ ſed ſimul pro animantium quovis receptaculo, it. cavea, Luc. Geop. Dem. Harpocrat. p. 259. Hſy. et Suid. Denique ἀνακ. ἐν — οἰκ. accipio hic pro verſanti in ſecretiore iudicii cella, remotis abſentibus que aliis; unde et mox ſq. μόνος, quod adi. omiſit P., cf. 6, 5, 3.

ἔνθα μόνος) Ad non variata cum §. pr., niſi addito δοκ., ſuppleverat P. ſubſt. πράγματα, manente Bg. in ſuis, cf. ad δοκ. 7, 2, 19., ſed diſcedente in ὑπ. σ. cf. 3, 12, 2. et cum gen. perſ. aliquo 4, 4, 17. it. Dem. cui add. 11, 14. ap. Xen. Hell. p. 98. i. et in βασ. ad abſtractum libere, ſeverius retentis impf. (quae P. reſolvit, ut aor.) ἠρ. κ. ἐξ. quae neſcio, iunxerit ne Noſter ex analog. modo Lat. et Gr., an exemplo aliorum, quoniam ad enunciatum in Loesn. Obſ. p. 145. i. „ſaepius ἐρ. coniungitur aut permutatur cum v. διακύπτειν et ἐξετάζειν“ ap. Phil. tantum inſpicere vacavit de migr. Abr., ubi reperi modo v. ἐρ. cum adv. πρότερον p. 324.

δοκοῦντα ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ βασιλέως ἠρεύνα τε καὶ ἐξήταζε [f], δηλῶσαί τε, „ὅτι Φέ„ρουσι γράμματα πρὸς Μα-

salute imperii ſcrutabatur et
13. inquirebat: ac indicaren
ei, *ferre ſe litteras de Maximi-*

f) ἐξέταζε Ms. Ve. v. N.

e. et cum acc. rei 326. i. tum praeterea in N. T. 1 Petr. 1, 10. περὶ ἧς σωτηρίας ἐξεζήτησαν καὶ ἐξηρεύνησαν προφῆται, et pro copia ſyn. e tropo diverſo ap. Suid. ἐξεταζόμενος, ἐρευνώμενος, it. Hſy. ἐρ., ζητεῖν, ſed in rectionem variam quidem in L. N. T. Lyc. et lenſ. L. L., ſed abſolute ap. Aeſ. Fa. et Rs. O. V. 7. Ant. it. cum acc. rei Suic. Dd. S. et Dem., ubi 788, p. „τὸ γραμματεῖον ἐρευνᾶν, [ἢ ζητεῖν]" et V. 11. p. 1201. m. N. Rsk. „verba duo poſtrema abeſſe malim, quae ſcholium verbi ἐρ. eſſe videntur. et uncis incluſi" tum ſine Ind. Di. H. S. T. 1. 255, e., ſed ſimul cum pr. ἐκ Abr. Dl. Th., ſed cum acc. perſ. Theogn. Verum in Ms. nullum augmentum ad ἐξ. nil deprehendi, ut forſan ſit modo lapſus iterum in vocali, cf. 7, 4, 8. συνηλθ. 5, 4, 1. ἐξεπτ., et in rem critic. non diſſimilis erroris, praeter D'Orv. Ch. p. 57. m., quoque ἐξήτασε pro ἐξέτασε ap. Dd. S. 1, 187. N. 82. cum Ind. Polb. Mox ad δηλ. (variatum cum 3, 12, 12. δηλῶσαι, ὅτι δὴ κ. λ.) cum ordine mutavit P. etiam modum v., pro inf., pendente adhuc a pr. κελεύει αὐτ., quo reſpicit melius Bg., praeter ſuppletum pron. αὐτῷ, ſeverior idem ad ſq. φερ., variatum cum 6, 2, 2. ἐκομίσθη γράμματα, it. 3, 5, 8. τὰ βασιλικὰ γραμ. διακομίζειν et 4, 12, 10. ταῦτα τὰ γραμ. — μετὰ καὶ ἑτέρων ἐπιστολῶν — δίδωσι τοῖς διακομίζουσι, οὐκ εἰδόσιν, ἃ φέρουσι, ex analog., G. Th. dante tantum 791, 14. „*perferre — literas*, i. ad eum cui miſſae ſunt ferre" h. l. pro afferre.

πρὸς Μαξιμῖνον) *ferre* ſe *litteras* arcanas *Maximino*. At. Pol. dicit (habere *ſe* ad *eum* litteras *arcanas* a *Maximino*, ſeu) *mandata principis*, quum hic genitivus inter Herodiani verba in noſtris exemplaribus non extet. Convenit autem cum eo, quod non πρὸς Μαξιμῖνον, ſed ἀπὸ Μαξιμίνου legit; aut ſaltem perinde locum illum interpretatur, ac ſi ita legerit. *Steph.* Videantur quae bene de hoc loco Gedikius diſputavit. *Stroth.* Pol. vertit: litteras ſe ferre a Maximino. Legit igitur Μαξιμίνου. Et ita iam Capit. legiſſe videtur. qui in Gordian. c. 10. (p. 93. i.) dicit: fictae ſunt litterae Maximini etc. Sed ipſius Maximini epiſtola haec non poterat eſſe aut fingi, quia Vitalianus non ſtatim ſigna eius agnoſcebat. Et quae ſtatim ſequuntur: επι τουτο τε παρα του — pro τινος — πεμφθηναι υπερ ασφαλειας του βασιλεως, clariſſime docent, non agi de epiſtola ab ipſo imperatore ſcripta. Nam inſidiatores ſimulare debebant, ſe ab alio quodam miſſos eſſe. Non ſollicitanda igitur vulgata lectio προς Μαξιμινον, nec tamen ea, quod quidem facillimum foret, ita explicanda eſt, ut intelligatur *epiſtola ad Maximinum*. Cur enim ea ferebatur Vitaliano? Cur Romam potius, quam in Pannoniam mittebatur, ubi tunc agebat Maximinus, quod nemini poterat ignotum eſſe. Quum Vitalianus peteretur inſidiis, cur non huic ipſi inſcripta erat epiſtola iſta? Et erat ſane. Ego enim epiſtolam intelligo, quae ad Maximinum pertineret, quae illius intereſſet. Solent enim et hunc ſen-

„ξιμῖνον 8 ἀπόῤῥητα, ἐπὶ τοῦ- *no arcanas, et ad hoc a quo-*

g) Μαξιμίνου in gen. una ed. Lugd. v. N.

ſum praepoſitioni προς — cum accuſativo — ſubiicere Graeci, ut quum dicunt: τα προς ἡμας, τα προς την πολιν. Apud noſtrum etiam plurima exſtant exempla. *Gedik.* Forte παρ' αὐτοῦ πεμφθ. *Reisk.*

Leisn. modo in m. Ox. ſignarat ad Vs. P., correctam atramento *ad* Maximinum „Ael. V. h. 12, 33. et Periz., (ſed in ſiniſtra ad Gr.) p. 105." innuens paginam ſuae ed., ubi locus eſt Noſtri 3, 5, 8. ἐντολὰς ἀποῤῥ. et in marg. idem Ael., ad quem iam §. 11. e. δι' ὧν λ. dedi N. Per., reprehenſo P., tenentis lectionem vulg. per acc. cum Vs. „ad *Maximinum*," ut ap. L. Boſ. Ell. p. 72. „γράμματα — addidit Herodi. — ὅτι φ. γρ. πρ. Μαξιμῖνον κτ. quod *ferant* arcanas *ad* Maximinum *literas*." Qui quidem viri, una cum Stp. in N. per ſyn. dat., intellexerint ſic, ut quidam homo qualiscunque, Romae degens aut in vicinia, comperiens aliquid de conſpiratione, odio, calumniis, contra Maximinum, detegendae rei ergo ac deferendae, litteras ſibi tradiderit, ferendas primum ad praefectum praetorio, ut ab hoc deinde ad ipſum imperatorem mitterentur, tum quia hic praefectus haberet curam tuendi imperatoris, tum quia amiciſſimus ipſi eſſet §. 10. Hactenus nec ipſe video quid abſurdi in vulg. lect. nec in eam cadere Gedikii dubitationes, quocum ſane Bg. ceperit locum ac pr. πρὸς, cum eius Lat. *de* ponatur ſic, ut intelligatur pro *quod attinet*, it. *reſpectu*, et h. l. litteras, *quae* pertinerent *ad* ſ. attingerent *Maximinum*, cf. ad 1, 13, 10. e. p. 554. e., quo ſenſu Gr. praep. ſumitur ſaepe, *poſita* illa *intra artic.* et *aliam* orationis *partem*, quo ſpectant et Gedik. exempla propoſita, cf. 4, 14, 11. 2, 15, 10., ſed fortaſſis etiam extra ſitum illum et cum ſola ponitur cum aliquo nomine; quorſum referas, cum redditur Lat. *propter* ſ. cauſa, cf. Fi. Plat. Phaedo. p. 296. N. 21. Stp. Th. 3, 573. F. Vig. p. 645. m. e. Nr. 12. cum Ind. Dion. Ca., unde, ſine exemplis, notaram „πρὸς cum acc. — *de*, obiecti, — it. *propter*." Sed in Noſtri loco et rectione et iunctis per analog. an ſic accipiendum ſit, nec potius, ut alibi, ubi πρὸς cum ſubſt. γρ. et v. φερ. ſimili ve, tantum valet pro εἰς, id vero ambigi ſemper adhuc poterit, maxime cum non incommoda ſententia, quam expoſui ante, oriatur inde. Illud quidem dubitari nequit, P. aut erraſſe, aut habuiſſe Cod., diverſum a noſtris, ubi per lapſum, ut in ed. Lugd., in littera ſolennem, cf. 7, 5, 8. ἑαυτ., tamen exiſtit ſenſus non ſtultiſſimus, hauddubie e Capit. illis, a Gedik. productis, quales litteras ab imperatore ad praefectum iſtum mitti potuiſſe cum per ſe ſit vero ſimile, tum *ex* aliis patet ap. Capit. p. 96. m. extat *eius* epiſtola *ad* praefectum *urbis*, quo de infra 7, 7, 8. Sic, ſervata hic lect. vulg., nec ſtulta eſt ſententia e coniectura ad ſq. partem illa Rsk., cuius ingenium iterum, ut 7, 3, 12. εὐθ., conſpirat partim cum Mss., oſtendens idem originem lectionis iſtius novae. Scilicet aliquis librarius, aut male ſeriem illam Codd. unam diſſolvens legendo, aut praelegentem alium male excipiens calamo, aut denique ignarus, quid ſibi vellet iſtud pron. τοῦ, a Ged. recte explicatum, (cum Ind. Sb. et Sch. v. τὶς e.) ſive etiam id capiens pro artic. et pron. τούτου, contextum que hic reſpiciens, poſuit pr. παρ' et pron. relat. αὐτοῦ, referendum ad Gordianum, nunc loquentem. Iam porro alius librarius, cum in marg. ex alio Cod. ple-

„τό τε[h] παρά του[i] πεμφθῆ-
„ναι ὑπὲρ ἀσφαλείας[k] τοῦ βα-
„σιλέως. προσποιήσασθαι δὲ,
„βούλεσθαι καὶ διαλεχθῆναι

dam miſſos eſſe ſuper incolu-
14. *mitate imperatoris: ſimu-*
larent etiam, ſe velle inſuper

h) τοῦτο τὶ Ms. Ba. cf. 7, 4, 4., ſed τοῦτο τε Ms. Ve. cf. 4, 11, 5. i) Mss. tres παρ' αὐτοῦ παραπεμφθ. v. N., ſed παρέτου A. 2. al. et παρὰ τοῦ Pat. k) Ms. Ba. ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ βασιλέως καὶ ἀσφαλ. v. N.

nam pr. παρὰ poſuiſſet: tertius aliquis in textum recipiens eandem praefixit verbo, cogitans forſan illud ſupra 6, 4, 3. παραπεμφθεὶς ὑπὸ λ., ſed non de ſenſu idoneo. Caeterum iam ſupra mutatum artic. τῶν in pron. αὐτῶν vidimus in Mss. 3, 15, 10. m. et τῷ in αὐτῷ 5, 7, 7. Ita confectis his, quae pertinent ad lectiones hic conſtituendas, et ad veteres ſuſtinendas utr., praetermiſſa P. libertate rel., in Ms. Bg. inventum *adhuc* emendatius dediſſe videor, pro ob hoc ſ. propterea, aut pro ad haec, i. inſuper, praeterea, dum prima notione, (ſumta etiam a Sch. „*eius rei cauſa*“) convenit cum ſyn. 1, 15, 13. e. δι' αὐτὸ τοῦτο, it. cum ſolo διὰ τοῦτο 4, 5, 8. 6, 5, 3., per praep. variatam, cf. ap. Herdt. 381, e. ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, *ad* hoc *ipſum*, ſed noſtram formulam ap. Dem. *v.* ἐ. Nr. 1. τοὺς ἐπὶ τοῦθ' ἥκοντας, (cui add. ſyn. ἐπὶ ταῦτα 232, 10. 245, 10.) it. Xen. 'Avβ. v. ἐ. c. i. „de *conſilio*, ut ἐπὶ τ. ἔρχεσθαι, ad *hoc* faciendum *accedere*,“ (ſed ej. Cyr. d. m.) „ἐ. τ. *ob* hanc *rem*“ ſuppleto ſubſt. πρᾶγμα, cui add. ib. 1, 4, 24., qua notione, pro ob, ceperim et iſta Ind. ej. Mem. S. *v.* e. ἐφ' ἃ it. Fi. Pal. b. e. ἐφ' ἃ λ. Sed in τοῦ cf. Suid. 2, 743. m. (cum Schol. ad So. *Ai. v.* 192.) 3, 489. e. Rs. O. V. 6. p. 186. N. 69., ad Dd. 5, 1, 27. N. 81. D'Orv. Ch. p. 35. vs. 14., ad Luc. 2, 62. N. 81. 428. N. 65. 644. N. 42. Hs. ad Cod. Soph. p. 17. b. e. Phil. p. 759. D. m. Ind. Fi. The. v. ὁ b. e. it. plur. ὑπέρ των Ael. V. h. v. ὁ e., ſed etiam acc. τὸν, pro τινὰ, Xen. Z. Pol. et Cyr. it. neutr. τὸ, pro τί, ad Vig. p. 19. b. m., ut de τῷ cf. ſupra.

ὑπὲρ ἀσφαλείας) Ms. novitas, alius ordo ſimul cum additamento quodam, prodit cum vi manifeſta etiam gloſſam per comparationem e §. pr. e., dum aliquis librarius in marg. ad vulg. textum appoſuit σωτηρίας, ſed alius e Cod. quodam ſubiunxit alterum ἀσφ., ſed ex ingenio copulam quoque, ad copiam Noſtri imitandam, qui hic ex analog. ſua iungit, cum Mss. rel. tenente P., quanquam libero, meram lect. vulg., ubi variatur ſane cum §. pr. in ſubſt. uno, ut in praep. a Bg.

προσποιήσασθαι λ.) Compara dolum Severi adverſus Albinum ſupra 3, 5. *Boecl.* Noſter ex iſtius cap. §. 8. tantum repetit adv. ἰδ. (conflans rel. per analog.) ubi Sb. Ind., ſervato gradu „*ſecretius*,“ ut Stp. Th. qui hinc in v. τὰ ἐντ., ſed cum P. et ſimul producto fundo Noſtri e Xen. Cyr. l. 5. (ſine Ind. 5, 5, 3. ἐπεὶ ἔλεξε τὰ ἐντ. Th. V. 1. p. 324. i. *quum* mandata *expoſuiſſet*,) per Vs., ſimilem illi Bg., qui, deſerens hic P. libertatem, in addito gen. perſ. e ſuppletis ὑπὸ τοῦ βασιλέως, it. ordinem alium in ἰδιαιτ. et καὶ, tum brevitatem in omiſſo v. [illegible]., vertit de ſuo copulam δὲ, ut §. 9., unde mox expreſſum καὶ [illegible] in Vs. per ſyn., cum requireret hic res ipſa et contextus, quoniam non ſufficiebat, ad caedem perficiendam, ut priora illa modo per ſervulum

„αὐτῷ ἰδιαίτερον, ἀπαγγεῖλαί „τε[1] τὰ ἐντεταλμένα. διασχο-

colloqui cum eo privatim et annunciare, quae ſibi mandata eſſent; dein occupatum

1) Tacite ſic cum edd. per accentum reclinatum etiam in Ms. Ba. ſecus ac §. pr. ad τοῦτο τὲ, cf. 3, 6, 17.

nunciari Vitaliano iuberent, ſed opus erat, ut *praeterea* ſervulo indicarent, *velle* ſe *etiam* colloqui *cum ipſo*. Sic enim hic per puerum aliquem Vitaliani, a Noſtro non nominatum, rem actam crediderim, maxime e §. 18.

διασχολουμένῳ) Ad Luc. 2, 804. b. N. 2. „περιασχολεῖ — quid habet in forma, vel ſignificatione, vel conſtructione denique, quod non conveniat cum διασχολέω, quo paſſim uti *Herodotum*, Lexica docent.“ ſed Abr. L. Ar. p. 164. m. „in Lexicis quae evolvo *Herodotum*, ei tribui auctorem non invenio; verum unicum hoc Herodi. l. 7. διασχολουμένῳ δ' ἐκείνῳ πρὸς τὴν — φονεῦσαι“ ſine Vs. In Lexx. illis fuerit depravatum iterum Noſtri nomen, quoniam nullibi reperi, niſi in Lexx. Baſſ. hinc tantum, ut et Ind. Sb. cum Stp. Th. „paſſ. — Herodi. l. 7. διασχολουμένῳ δ' ἐκείνῳ πρὸς τὴν — ἐπίγνωσιν, occupato *illi* ſignis *agnoſcendis*, (qui ib. 1, 1853. E. v. ἐπιγν. poſt P. Vs. et textum vulg. addit.) Eſt autem hoc in loco, ut iſtud obiter dicam, ſuſpectus dativus διασχολουμένῳ“ quo de ſane mirum eſt neminem aliquid monuiſſe hic, fortaſſis, quod ille caſus videretur referri poſſe ad v. ἐρωτῶντάς τι, per hyperbaton et confuſum ordinem hunc, προσποιουμένους δὲ, ὡς δὴ ἐρωτῶντάς τι ἐκείνῳ, διασχολουμένῳ περὶ τὴν τῶν σφρ. ἐπίγνωσιν, ſicut mox ordo perverſus alius ſubiicitur, pro ὑποκ. ξίφεσιν, οἷς εἶχον, φονεῦσαι, quo de poſtr. ordine, explicato recte a Bg. per pron. demonſtr. praemiſſum, in Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. i. Nr. 5., variato illo cum 7, 11, 6. e. παίουσι — ξίφεσιν, οἷς ἐπεφέροντο, ὑποκολπίοις, ut ſubſt. et adi. cum 7, 4, 11. ἐγχειρίδια ὑποκόλπια. Quod adi. noſtri loci, non amplius mihi repertum, (peculiare forſan Noſtro, ut v. διασχολ.) ne in Lexx. quidem Baſſ., at in Ern. „ὑπ. i. q. ſq. ὑποκόλπιος“ producit quoque ſic tantum Stp. Th. „pro ὑποκόλπιος dr. et ὑποκολπίδιος. Herodi. διασχολουμένῳ δὲ ἐκ. περὶ τὴν — ἐπερωτῶντάς τι, οἷς — φον, gladiolis, quos in ſinu occultos *haberent*, (fere cum P. at ib. 3, 1185. i.) Herodi. l. 7. διασχολουμένῳ πρὸς τὴν τ. σ. ἐπ. circa *ſigna* agnoſcenda *occupato*, ſ. occupato *in* ſignis *dignoſcendis* quae litteris erant impreſſa.“ Qui Stp. illum dat. ſubinde ſervabat non modo in Gr., ſed etiam in Vs., ubi, nil ſignante Leisn., tamen Bg. clare prodit acc., ſicut et ipſe P. (quocum et reddit copulam δὲ, ut 3, 12, 23. 4, 11, 1.) cogitans, opinor, errorem ſolennem in finibus, cf. 7, 1, 9. ῳ. Hoc autem ſumto acc., qui cum v. φον. cohaereat, ſane orationis ſeries fit rectior planior que, ut tamen nondum corrigam, tum ob Mss. tacentes, tum ob hyperbaton monſtratum, quod Noſter habeat ex imitatione Thuc., tum denique quoniam hic valere poſſint etiam dat. ſ. abl. conſq. cf. 7, 2, 14. Iam porro, quod Stp. Th. conſentit cum Mss. duobus iterum in alia lect. et praep., id fuerit ex memoria aut operarum errore, ut in Mss. e lapſu et confuſione litterarum, et forſan ob male expeditum compendium in ſcribendo, quoniam tum alibi variant confunduntur que iſtae praep. duae, cf. ad 1, 10, 10. p. 400. 2, 13, 17. i., tum nova praep.

„λουμένῳ δὲ ἐκείνῳ περὶ [m] τὴν „τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν, „προσποιησαμένους, ὡς δὴ „ἐροῦντάς τι [n] οἷς εἶχον [o], ὑπο„κολπιδίοις ξίφεσι φονεῦσαι.“ ἅ περ πάντα προυχώρησεν [p]

illum ſignis agnoſcendis, ſimulantes, quaſi ſcilicet dicturi eſſent aliquid, illis, quos haberent ſub ſinu, pugionibus occi- 16. *derent.* Quae omnia ſuc-

m) πρὸς Mss. Ba. et Vi. v. N. n) ἐρεῦντας τί Ms. Ba., per accentum inverſum, cf. 7, 1, 11. ſq. 7, 3, 7., ſed ἐροῦντας τι nudum ed. A. al. o) Hoc comma in ed. Bs. 2. L. al., ſed modo aliquod poſt ξιφ. in A. al. pro nullo utrinque in Stp. rel. p) προὐχ. cum leni hic per edd. omnes, et ſimul tacite in Mss., cf. §. 9. 1, 14, 15.

quanquam ſyn. cum vulg. et vetere, (cf. ap. Stp. Th. 3, 573. E. e. „πρὸς nonnunquam *circa*, ut γίνεσθαι πρός τι, *occupatum* eſſe *circa* aliquid ſ. *in* aliquo ſ. *in* aliqua *re* —“ ut alia ap. Polb. Ind. „γίνεσθαι εἴς τι, *occupari* aliqua *re*“) et quanquam reperta cum affinibus v. (cf. ἀπασχολ. de re, cum acc. perſ. Luc., cuius Ind. non tenet locum Stp. Th., ſed Suic. cum gen. rei, it. cum εἰς, ἐπὶ, περὶ et πρὸς, tum ἀσχολ. abſolute Fi. Th., ſed cum adv. κατὰ τὸ παρὸν Di. H. S. T. 1. at varie, cum πρὸς et περὶ Fa. Ae. et Ioſ. 1, 406. i. 2, 241. ſ. 29. e., cum εἰς, παρὰ et περὶ Geop. it. cum ἐπὶ et περὶ Dd. S. it. cum περὶ et de re cum acc. perſ. Luc., ut cum ὑπὲρ quoque Stp. Th. et Poſſ. C. cf. Hſy. 1, 1663. m. Suid. 1, 364. m., ſed in rem critic. Gat. ad Ant. p. 347. a. E. ſq.) tamen ſuſtinetur cum Ms. Ve. etiam ab analog. illorum v. affinium antea, quo et reſpexerit Gloſſator Mss. et ipſe Abr., ſupra dans memoriter hinc illam praep. Mss., cuius cogitata de notione v. illorum per ſe vera ſunt, ſed ut h. l. διὰ redundet, ut alibi, ob adiunctam aliam pr. περί. Tum per analog. rurſus hic eſt τὴν ἐπ. cum σφρ., maxime illam affinis verbi, cf. Di. H. S. T. 1. ſine Ind. 256, 4. ἄλλας τε — φέροντες ἐπιστολὰς ἐπισεσημασμένας καὶ τὴν — ἐπιγινώσκειν φήσας τῇ σφραγίδι τοῦ πατρὸς λ., ſed in ſubſt. ἐπ. univerſe Polb. ex 1, 239. e. i. q. pr. ἐπιστήμη, Abr. Dl. A. Th. p. 432. i. L. N. T., ubi et σφρ. vario ſenſu, cf. Obſ. Krb. et Kypk. T. 1. Hſy. Lyc. (ubi et Var. L. σφαγ. cum D'Orv. Ch.) Orph. Luc., etiam in ſyn. σφραγῖδι σημαίνεσθαι, (cf. ſupra ad §. 11. e. Ioſ. ad παραδ.) tum ſenſu peculiari, eccleſiaſtico quidem ap. Suic. et Carpz. dial. Hier., ſed pro gemma annuli, it. clavo in veſte et macula pantherarum V. Eur. Hipp. cum Salm. ad Script. h. Aug. T. utr., ſed ſyn. σφράγισμα Ind. Sb. Denique ſimplicitatem Noſtri in repetito v. προσποι. non tulit P., omittens adeo totum membrum ὡς — τὶ, (quaſi lateat jam in §. pr. διαλεχθ. ἁ.) et addens contra adv. ad v. φον., dum per analog. ſcribitur tum in v. προσπ. cum ὡς et particip., ad variandum cum §. pr. eodem v. cum Inf., tum in iuncto ὡς — τὶ membro, ubi Stp. Th. ſupra producebat aliam lect. memoriter et aliud v. ἐπερωτῶντας, ſervante Sch. caſum etiam Gr. „ἐρ. dicturos *aliquid*,“ ſed Noſtri orationem contrahente quoque Capit., ut deinde proferetur.

ἅ περ π.) Hic ſemel P. exprimit particulam πὲρ, omiſſam iterum a Bg., qui tamen ſeverior in membro ſecundo, cum Noſter de ſuo conflat utrumque per analog.

ὡς ἐκέλευσεν. ἔτι γὰρ νυκτὸς οὔσης, ὥσπερ ἐκεῖνος εἰώθει πρὸ ἡμέρας προϊέναι, ἐπέστησαν [q] αὐτῷ ἰδιάζοντι, μηδὲ πολλοῦ πλήθους παρόντος. οἱ μὲν γὰρ οὐδὲ προεληλύθεσαν [r], οἱ δὲ, προσαγορεύσαν-

ceſſerunt, ut iuſſit. Adhuc
enim nocte durante, quemad-
modum ille ſolebat ante lu-
cem prodire, ſupervenerunt
ipſi ſoli, nec multa turba prae-
17. ſente. Quippe alii neque
prodierant adhuc, alii, ſalu-

q) Sic Mss. tres, pro ὑπεσ. edd. omnium, v. N.

ἔτι γὰρ) Liberrimum P., omiſſo hoc membro primo, praeter cauſalem, tum ordine mutato, tum aliter ad ὥσπερ, porro pro pron. αὐτῷ ſubſtituto ſubſt. ἀνδρὶ ſ. ἀνθρώπῳ, cf. 5, 2, 14. denique adv. addito ad ἰδ., cf. ſyn. 5, 3, 11. *propemodum*, deſeruit Bg., in cuius Vs. expreſſi particip. οὐσ., exemplo ipſius, cf. 3, 13, 12. 6, 5, 11. et Dd. S. 2, 181. l. 63. ἔτι v. οὐσ. *noctu*. Sed praeterea in marg. Leisn. „omittit quaedam“ vel ſcriba potius duo deinceps membra, ὥσπερ — ἰδ., quorum reſtitui poſtr. ἰδ. e Bg. ipſo ad 4, 12, 12., ſed primum partim e P., maxime ad formulam πρὸ ἡμ., variatam pro §. 12. cf. 2, 2, 3., tolerans illud ὥσπερ, ſolenne cum v. εἰ., cf. 1, 17, 7., ſumendo in parentheſi totum hoc membrum ὥσπ. — προϊέναι, et pro gen. conſq., etſi P. aliquem inducat ad corrigendum ἧς περ, facile confuſis litteris, cf. §. 6. Λιβ.

ὑπέστησαν) Scribo ἐπέστησαν. *Steph.* Ut Sb. Ind. „ὑπ. rectius ἐπεσ. ut 597, 35.“ recte ita comparans §. 12., quo reſpicit Noſter, et alibi in ſimilibus caedibus uſus v., cf. 4, 13, 11., quod recepi dudum ante Mss. auctoritatem, ita poſtulante contextu, cum vulg., (quanquam a Sch. repetitum „*inveniunt* eum (e P.) ſ. clam *ſupervenerunt* ei. Stp. et Sb. ſcribunt ἐπεσ.“ et habens ſenſum, quem in poſtr. ponit, ap. Pal. Fi. „ὑφίστασθαι, ſupervenire, *accedere clam*“) tamen non procedat, quia hic non agitur de clandeſtino acceſſu, qui ineſt in pr. ὑπὸ, cf. 1, 8, 12. i., ſed de univerſo, aut ſaltem hoſtili, ubi valet Lat. nudum, a me in Vs. adhibitum, cf. 1, 9, 20. m. Tum, praeter ſolennem lapſum in vocalibus, cf. 2, 5, 12. e. 3, 4, 18. e., ipſe P. in illo Lat. ſuo libero prodit iſtud Mss., diſcedens et nimium in ſq. membro.

μηδὲ πολλ.) Forte μηδέπω πολλοῦ. *Reisk.* cuius particulam, etſi per ſe elapſam ob ſq. ſyllabam, tamen nec P. refert, et mente ſupplemus facile in enunciatione, quae pr. unum v. explicat per contrarium, ut eadem res duplici proponatur modo, aiente ac neg. Mox Bg. diſcedit a P. tantum ad v. προελ., (variatum pro pr. προϊεν. et de privatis aeque adhibitum, cf. 2, 9, 6. et per ellipſin τῆς οἰκίας ἑαυτῶν, etc.) ſeverior quidem ad neg., in media ſtantem oratione, pro *ne quidem*, ſed aſſumta extrinſecus particula illa Rsk. πω ſ. ἔτι, cf. 5, 3, 20., (rubri coloris lineam propterea Leisn. ducente ſubter voculam in Ms. Bg.) partim e P., qui, ſuppletis iisdem, cum neg. iunxerat, ſumta pro ſimpl. οὐ neg.

οἱ δὲ προσαγορ.) Primum mane tempus ſalutationum erat. De hoc ritu, primo mane ſalutandi, Martial. 1, 55. (1, 55, 5.) *Quisquam picta colit Spartani frigora ſaxi,* Et *matutinum* portat *ineptus* ave? *Cui licet* exigui (*exuviis*) *nemoris ruris que beati Ante focum plenas explicuiſſe pla-*

τες [s], πρὸ ἡμέρας ἀνακεχωρήκεσαν. ἡσυχίας σὺν [t] οὔσης, 18. ὀλίγων τε πρὸ τοῦ οἰκίσκου,

tato, priusquam luceſceret, receſſerant. Cum igitur eſſet ſolitudo et pauci homi-

r) προσελ. Bs. 2. L. al., ſolenni confuſione, cf. 3, 12, 12. 7, 5, 14. e.
s) προσαγορεύοντες Mss. Ba. et Vi. v. N. t) ἡσ. τὲ σὺν Ms. Ba., ſed ἡσ. τε ἰ. Ms. Ve. v. N.

gas? i. e. num quisquam in atriis, Laconico marmore ornatis, mane ambulavit, expectans intromitti ſalutatum, et deducere amicum magnum anteambulo, qui poteſt expedire ante focum retia, plena feris ſilvae parvae et agri felicis. Cf. de eodem ritu ib. 1, 109. (1, 108, 5.) 4, 8, (1.) 3, 36, (3.) Cic. ad Div. 9, 20, 8. Virg. Ge. 2, 462. *Leisn.*

Praeter Fabr. in bibl. ant. p. 1016. m., notaram, ad Dion. C. 869, 39. ὑπὸ τὸν ὄρθρον συνεχῶς ἐφοίτων ἐς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, Seiani „ad ſalutationis officium, ad quod mane et ſub auroram concurrebatur" hic ap. praefectum praet., ſed ap. imperatores per rationes alias quasdam, v. Script. H. Aug. T. 1. Sed Mss. aliud tempus, praeſ. pro aor. 1., cf. proxime 7, 1, 24. ἀποκτ., fuerit e confuſis finibus, cf. 1, 12, 12. 4, 1, 7., quoniam, praeter contextum, cum Ms. Ve. retinet vulg. aor. quoque P., unde Bg., per abl. particip. abſolutum, ſubintelligentes pron. *eo*, cf. 1, 10, 6. 3, 3, 13., tacente G. Th. et Schell. L., quod tamen v. in v. e. ſuper *ſalutandi* more, dum Sch. „qui *ſalutaverant*," ſed in ſq. πρ. ἡμ. non variato cum §. pr. libere Bg. e P.

ἡσυχίας) Mss. inſertum τὲ ante σὺν, relatum que ad ſq. membri τὲ alterum, ad exemplum Noſtri 7, 2, 7. (ubi Ms. tamen tollebat οὖν,) cum tertio Ms. Vi. ignorat P., quem in formula, per analog. ficta, deſerit quoque Sch. „quiete *exiſtente* a concurſu interpellantium" innuens ſic per ambages notionem Bg., cf. L. Ern. et Stp. Th. 1, 1481. B. „ἡσ. *ſolitudo*, ut Cic. (de offic. 1, 32. e.) interpr. ap. Xen." Ind. Xen. M. S. ex 2, 1, 21. e. ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν, ubi eſt tamen potius de loco, ut ap. Rs. O. V. 4., per quam notionem ſubiiciatur explic. quaedam e formula.

ὀλίγων τὲ) Subaudiendum e praecedenti membro participium ὄντων. *Sylb.* ſcil. ὄντων v. not. ad cap. 3. *Stroth.*

Qui reſpicit 7, 3, 13. N. καὶ εἴ τις λ., ut adeo e pr. ſing. fem. repetatur eiusdem particip. alius numerus et ſexus, dum in trunco membro, per analog. conflato, Bg. ſervat P. ad οἰκ. cf. §. 12., ſpreto iſtius libero adv., cf. 5, 2, 5., tamen libere addens ipſe ſubſt. ἀνθρώπων, cf. 3, 12, 12. Sed in ſq. membro dupl., confecto per analog. iterum et perſpicue demonſtrante, quod diximus ad §. 13. e. N. πρόσπολοι, per miniſtrum aliquem actam rem eſſe, qui nunciaret domino et intromitteret homines, Bg. facit cum P. tantum ad τὰ πρ. partim, cf. 5, 6, 21. 7, 2, 1. 9., reiiciens eiusdem libere additum adv. cf. 7, 1, 4. 21. 6, 6, 3. e. Sed Stp. Th. ſine auctore novit modo εἰσδ. pro med., ut Suid. tacentibus etiam lib. de V. med., quod reperi de perſ., tropice, cum acc. rei ap. Bud. C. Ael. V. h., ſed ſine Ind. Cell. ap. Eutr. Met. 4, 2, 13. τὴν ὑπατείαν εἰςδεξαμένων, ubi Sb. Ind. „pro ἐκδεξ.," ſed cum acc. perſ. L. N. T. et ſimul cum gen. loci Eur. Ph. v. 454. ſine Ind. cum

δηλώσαντες αὐτῷ τὰ προειρημένα, ῥαδίως εἰσεδέχθησαν. ἐπιδόντες δὲ τὰ γράμματα, ἐκείνου ταῖς σφραγῖσι [u] τὰς ὄψεις ἐπιβάλλοντος, προβαλόντες [x] τὰ ξιφίδια καὶ παίσαντες, φονεύουσιν [y], ἔχοντές τε αὐ-

nes ante cellulam, ſignificantes ei illa, quae iam diximus, facile
19. intro recepti ſunt: porrectis que litteris illo ſignis oculos intendente, prolatis pugionibus percuſſum occidunt: tenentes que eos diſtrictos pro-

u) σφραγίσι alio accentu A. al. v. N. x) προσβαλ. A. al. mendoſe, ſed προβάλλοντες Ox. 2. operarum vitio, cf. 6, 8, 11. e. ἐπιβ. y) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. al.

Abr. ad Ac. T. 1., at ſimul cum pr. εἰς Dem. cui add. 1012, 9. (et paſſ. ib. l. 15. οὕτως ὑπ' ἐμοῦ εἰς τὴν οἰκίαν εἰςδεχθέντες,) ſed de re, cum acc. rei ap. Geop., tum phyſice quoque ap. Luc. (ubi et ἐσδεχ.) et Rs. O. V. 8. And.

ἐπιδόντες) In primo membro hoc Bg. e P., cf. in δὲ, pro τὲ, §. 4., ſed ſeverius Sch. ad „ἐπιδ. *redditis* litt." e Sb. Ind., ubi et procedit Lat. *tradere*, per analog., at in ſq. formulam cf. ad Ariſt. ep. 2, 1. Pav. p. 192. m. ὁ δὲ ἐπέβαλεν ἄλλῃ τὰ ὄμματα, *alter* ad *aliam* adiiceret *oculos*, Abr. p. 185. m. et Orph. Λιθ. 15, 36. Ἀνθρώπων, οἷσίν κεν ἐπ' ἀνδροφόνον βάλεν ὄσσε, hominibus, *in* quoscunque *truculentos* iecit *oculos*, ſed Stp. Th. 1, 682. C. „ἐπιβ. τὰς ὄψ. iniicere *oculos*, ſ. potius *adiicere* oculos. Syneſ. ἐδέησεν ἐπιβαλεῖν τὰς ὄψ. τῷ τόπῳ. Sic Herodi. ἐκειν. τ. σφ. τ. ὄ. ἐπ." quocum Syneſ. Noſter alibi quoque, tum Sch., deſerto etiam P. „*iniiciente* oculos *ſignis*," ſed G. Th. tantum 106, 11. ſqq. *ad* eorum *ne* quem *oculos* adiiciat *ſuos*, it. in ſubſt. 553, 54. „intendere *oculos*, i. fixis oculis intueri" variantibus in accentu ad σφραγ. (cf. 4, 8, 5. κρηπ. et 6, 8, 16. κηλ.) Ind. Ael. V. h. cum textu ipſo, it. Luc. et L. N. T. quorum Krb. tenet circumflexum cum Suid. et Schol. Thuc. cum Gs. Chr.

προβαλόντες) Sine copula hanc enunciationem praemiſit Noſter iterum, ex analog., varians que cum §. 15. ξίφεσι et 7, 4, 13. e. προβαλλόμενοι τά τε ξύλα καὶ τοὺς πελέκεις, cf. 6, 5, 22. ad προβολῇ (et, ne quis putet Bg. e P. correxiſſe προλαβ., per ſolennem confuſionem, ap. Stp. Th. 1, 696. G. e. ſq. „προβ. *profero*, produco, — *promere*" quanquam non cum acc. *inſtrumenti*,) it. 7, 4, 12. ad παισ. φον. non variatum, ſed 7, 5, 10. e. ἔχων πρόκωπον τὴν δεξιὰν, ubi Sch. „*habentes* enſes, *quorum* capulis *dextra* erat *admota*, h. e. diſtrictos" ad Luc., quem Noſter et hic in formula ſecutus fuerit, 3, 207. e. ſpectante N. huc ſine Vs., ubi Bg. partim e Sch., ſervans P. ad ſq. προπ., cui ſupplendus ſuus gen. e §. pr. τοῦ οἰκίσκου, cf. Capit. p. 93. m. quum *ille* ea, *quae* ſibi *erant* ſecreto *dicenda*, perquireret, *hortantibus* ut *prius* ſignum *inſpiceret* epiſtolae, *dum* conſiderat, *interemtus eſt*, ad quae confert Caſ. N. 5. hinc ſine Vs. „ἐκειν. τ. σφαγίσι, τ. ὄ. ἐπ. Herodi. qui et libro tertio ſimillimam Severi in Albinum conſpirationem narrat; ſed exitu non pari" unde fluxerit Boecl. N. ad §. 14. i.

τὰ πρόκωπα, προπηδῶσιν. οἱ δὲ παρόντες ἐκπλαγέντες ἀνεχώρησαν [z], οἰόμενοι, Μαξιμίνου τὴν κέλευσιν εἶναι. καὶ γὰρ ἐποίει τοῦτο πολλάκις καὶ περὶ τοὺς δοκοῦντας εἶναι φιλτάτους. κατελθόντες δὲ διὰ

20. ſiliunt. Qui vero ade-
rant, exterriti receſſerunt, pu-
tantes Maximini iuſſionem eſ-
ſe: etenim factitabat id ſae-
pius etiam in eos, qui ipſi ca-
21. riſſimi videbantur. Dein

z) Colon in Ms. Ba.

οἱ δὲ παρ.) Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit ἐκπλαγέντες“ vitio ſcribae, reſtitutum ex ipſo Bg. ad 4, 4, 13., dum in conflatis a Noſtro e ſuperioribus οἱ παρ. intelliguntur cum ſupplemento πρὸ τοῦ οἰκίσκου e §. 18., ſed in Μαξ. λ. peculiarem formulam, maxime praepoſito gen. perſ. et artic. poſtpoſito, reperi ap. G. Th. modo Gr. n. in Bg. et Ind. Sb. e Iul. Caeſ. χωρὶς τῆς τοῦ βασιλέως κελεύσεως, iniuſſu *Imperatoris*, it. e Zoſ. 4, 6, 5. κατὰ κέλευσίν τινα τῶν βασιλέων, iuſſu *Imperatorum*, quibus add. ap. Geop. ἐκδέχεσθαι τὴν τοῦ δεσπότου κελ. domini *iuſſum*; dum P. hanc quidem periodum divellit, reſoluto particip. οἰομ. per cauſalem, cum libertate multa alia, ſed contra ſequentem iungit, addito pron. ὁ αὐτὸς, cf. §. 9., et adv. πρότερον, cf. 6, 8, 14. 6, 5, 17., reſolvens iterum impf. per v. auxiliare, cf. §. 12. e., unde Bg. non ad πολλ. cf. 1, 17, 22., ſed modo ad περὶ et δοκ. λ. aſſumto que pron. αὐτῷ, e §. 10., quo reſpicit Noſter, variando ſic per oppreſſum pron., conflans que ſua per analog. cf. v. ποι. cum περὶ et acc. perſ., tacente Stp. Th., ap. Dem. Ind. c. m. ex 577, 25, εἰ δύο τἀναντιώτατα ἑαυτοῖς ἐν οὕτω βραχεῖ χρόνῳ περὶ σαυτὸν ἐδύναιο ποιήσασθαι, in med. adeo, ſed et in act. ap. Abr. ad Ae. 2, 129. e. „Ariſtid. ὥσπερ ἐκεῖνος εἰώθει περὶ τοὺς νέους ποιεῖν,“ ſed cum gen. ib. et p. 25. e. pro Lat. pr. *de*, alio ſenſu, ut cum acc. perſ. nudo ej. Dl. Th. p. 19. e., tum per ſyn. praep. ap. Schw. L. N. T. p. 1130. m. „ποιεῖν τι εἰς πάντας λ. omnibus *facere*“ e 1 Theſſ. 4, 10. καὶ γὰρ ποιεῖτε αὐτὸ εἰς πάντας λ., tacente L. Krb. etiam in pr. εἰς Nr. 11., ubi modo ſyn. ἔργον καλὸν εἰργάσατο εἰς ἐμὲ, neſciente me nunc quidem, utrum notatum ex Ind. Dion. C. „ποι. cum pr. περὶ“ pertineat huc, an ad med. cum gen., v. c. περὶ πολλοῦ, λ. cf. 7, 1, 24. e. 3, 15, 4. Sed in rem ipſam ap. Capit. p. 93. m. perſuaſum *deinde* eſt *militibus*, iuſſu *Maximini* Vitalianum *interemtum*.

κατελθόντες) E P. ſervat Bg. Lat. in δὲ, cf. §. 15., it. ad διὰ λ. (repetitum a Noſtro ex 1, 14, 8. per variationem cum 2, 9, 6. e. διὰ μ. τῆς Ῥώμης ἱερ. ὁ.) diſcedens in v. κατ., ubi retinere poterat ſuum Lat. ad §. 12. (ob pr. διὰ, ex analog. iunctam, cf. G. Th. v. e. *ingredi* per *ſcenam*, pro gradi, ire,) vel illud *deſcendere* ap. Periz. ib. in N. ἐπιστην., notione praep. et ſitu, ib. monſtrato. In ſq. membro Bg. e P. mutat ordinem Gr. et vocabulorum eius Lat. ad copiam Noſtri et variationem in τὰ γραμμ. πρὸς et τὰ ἐπισ. τοῖς λ., in quo poſtr. ſeverius adeo per plur. reddit, quam 6, 2, 13., praeter ſuppletum ὑπ' αὐτοῦ, reiectis iſtius liberis, tum ad τὰ, cf. 4, 6, 7., tum pron. αὐτοῖς ad τοῖς ὑπ., cf. 5, 4, 16., variante Noſtro cum §. 5. ſq. (quo reſpicitur maxime in τοῖς λοιπ.) ſed

μέσης τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, προτιθέασι τὰ πρὸς τὸν δῆμον τοῦ Γορδιανοῦ γράμματα[a], τοῖς τε ὑπάτοις καὶ τοῖς λοιποῖς[b] τὰ ἐπεσταλμένα[c] διδόασι[d]· διασκεδάννυταί[e] τε ὑπ' αὐτῶν φήμη, ὡς ἄρα καὶ Μαξιμῖνος εἴη ἀνῃρημένος.

egreſſi media ſacra via proponunt litteras Gordiani ad populum, tum conſulibus caeteris que epiſtolas reddunt: diſſipatur que ab ipſis fama, quaſi et Maximinus eſſet interfectus.

Ὡς δὲ διεφοίτησε ταῦτα, εὐθέως πᾶς ὁ δῆμος, ὥσπερ

Vulgatis autem iſtis, ſtatim univerſus populus quaſi

a) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. al. b) τοῖς λοιποῖς διδόασι Ms. Ve. v. N. c) διδόασι τὰ ἐπεσ. Ms. Ba. v. N. d) Punctum hic in A. al. e) Ms. Ba. διασκεδανύντες φήμην τινὰ, ὡς λ. v. N.

pro §. 19. ἐπιδ. per ſimpl. v. cf. in formam διδ. ap. Call. cum Thom. M., tacente Stp. Th. qui hinc 3, 1508. e. „proponunt *epiſtolam* Gordiani *in publico*, ut Cic.“ quo Noſter ſpectat, ut Stp. ad praep., cf. 4, 2, 3. et Capit. p. 93. e. peractis *que* rebus *in* caſtris, *Gordianorum* et *litterae* et *vultus* ſunt *propoſiti*, ubi Caſ. N. 6. comparat ſine Vs. hinc „προτ. τὰ — γραμ.“ Caeterum in rebus Mss. prima Ve., in omiſſis τὰ ἐπεσ., non habet idoneam cauſam, ſed altera Ms. Ba., in ordine alio v. διδ., forſan ad rectionem in pr. προτιθ. τὰ eandem ficta, aut ne concurrat ſimile initium v. δι, cum rel. Ms. nec in P. compareet. Tertia autem in ſq. membro partim in P. reperiatur, omiſſis ὑπ' αὐτῶν, it. in mutato v. modo finito in particip., cf. 5, 8, 12. ἐνερωθ. et 1, 16, 7., ubi ſimiliter ſublatum τὲ, quod, e ſerie Codd. omnium una, cum pr. v. a librario lectum pro uno vocabulo, confuſis ſimul elementis ν et τ, cf. 7, 2, 11. ἐγνωκ., orto que ſic aliquo act., anſam dederit mutandi caſus φ., quibus deinde per vim manifeſtam aſſuebatur pron. τινὰ, cf. 7, 2, 17., dum Noſter, varians in ὡς ἄρα poſt φ., pro mero ὡς ſupra, (unde Bg. ut alibi, cf. 6, 5, 14. 5, 8, 11. et Poſſ. C. p. 414. i. cum Stp. Th. 4, 55. F. „vulgatur *fama* interfecti *Maximini*“) repetit partim formulam φημ. δι. quo in v. Stp. Th. 3, 813. A. c. „vulgatur *fama* occiſi *Max.*“ cf. in paſſ. de perſ. cum acc. rei ap. Luc. 2, 85. l. 73. τὰ λάφυρα διεσκεδασμένοις, in *praeda* legenda *diſperſos*, (proprie *in* praedam *diſperſos*, pendente caſu a praep. in v.) ſed de re, cum pr. ὑπὲρ ib. 2, 783. l. 99., ut in rem crit. Suid. 1, 579. m. Hſy. 1, 987. i. ad Moer. pag. 218. a. e., negligente Bg. rurſus ad v. εἴη conſecutionem temporum Lat. in impf. poſt praeſ. Sed e Capit. v. cap. ſq. §. 3.

ὡς δὲ διεφ.) Repetuntur quaedam e ſuperioribus, v. διεφ. (ubi Sch. deſerit etiam numerum P. „*audita* ſunt *haec*“ et Stp. Th. hinc ſine Vs.) ex analog. iunctim cum pron. τ., ſed variatum cum particula ἐπειδὴ 7, 5, 17., ſed ἐπεὶ 2, 6, 8. etc. tum formula ὥσπ. ἐνθ. ex 6, 9, 1. m., ſed per variationem cum 2, 2, 5. διαδραμούσης δὲ τῆς φήμης, πᾶς ὁ δῆμος, ἐνθουσιῶντι ἐοικὼς, (quo P. ſpectat,) ἐξεβακχεύετο, διέθεόν τε, λ. et 2, 6, 1.

ἐνθουσιῶν, διέθει πανταχοῦ. καὶ πάντες μὲν γὰρ ὄχλοι κοῦφοι [f] πρὸς τὰ καινοτομούμενα· ὁ δὲ Ῥωμαίων δῆμος, ἐν πλήθει μεγίστῳ καὶ ποικίλῳ

furibundus diſcurrebat undique. 2. Ac omne quidem vulgus leviſſimum ad res novas: Romana autem plebs in multitudine maxima et varia

f) Hic comma in A. Stp. rel., ſed nullum in Bs. 1. R. al.

ſq. ἐπειδὴ δὲ διεφοίτησεν — διέθεόν τε, ἐνθουσιῶσιν ἐοικότες, cf. διεθ. adeo per duplex adv., iunctum itidem per analog., quorum poſtr. dedit Bg. e P., pro πάντοθεν ſ. πανταχόθεν cf. 1, 2, 2. 1, 12, 1. e., dum Stp. Th. et L. Ern. tenet modo notiones duas, primam propriam que in loco, cf. 2, 4, 16., ſed alteram in locum, qua de infra, ego autem reperi haec: I) ſuper noſtro adv. in notionem illam primam, cum gen. loci ap. Poſſ. Sy., ſed cum gen. rei alius, τῶν λόγων, Sb. Ind., tum abſolute in L. N. T. Thuc. Fi. Pal. Plut. Krg. Xen. Ἀνβ. (ubi tamen in textu ipſo πανταχῇ,) So. Ai., ap. quem v. 1386. Schol. exponit πανταχῆ, ἐν πᾶσι, tum ſine Ind. Dem. 252, 22., ſed Rs. O. V. 6. etiam cum adiuncto καὶ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, ubi Tayl. V. 5. p. 54. N. 8. copiam non vidit, ſed in rem crit. V. Eur. Hipp. — II) notiones etiam in his adv. inter ſe confuſas et promiſcue poſitas, ut poneretur πανταχῇ non tantum notione in locum, quod vult Valk. l. l., ſed etiam in loco, pro ubique, ap. Xen. Bach. it. e loco, ib. Cyr. et Poſſ. C., ſed πανταχόθεν non tantum e loco, pro undique, ſed quoque in loco, pro ubique, ap. Xen. Cyr. — III) Lat. *undique* ſimiliter non modo pro e loco et undecunque, ſed etiam pro in loco ſ. ubique, tacente G. Th. cf. Schell. L. Ut adeo Bg. forſan hoc ſenſu poſtr. ceperit, i. e. in omnibus plateis; quanquam et altera notio, item que tertia conveniet in v. διεθ., ex omnibus aedibus, et per omnes plataeas urbium *vel* urbis Romae, quoniam ambigue poſitum πᾶς ὁ δημ., ut ſane de Romana plebe plerumque ap. Noſtr., ut in ſimili loco illo 2, 2, 5. et mox §. ſq.

καὶ πάντες) Hanc ſententiam habes ap. Sall. b. Cat. 37, (1. ſqq.) his verbis, *neque ſolum illis aliena mens erat, qui conſcii coniurationis fuerant,* ſed *omnino* cuncta *plebes,* novarum *rerum* ſtudio, *Catilinae incepta probabat.* Id *adeo* more *ſuo* videbatur *facere.* Nam *ſemper* in *civitate,* quibus *opes* nullae *ſunt,* bonis *invident,* malos *extollunt,* vetera *odere,* nova *exoptant,* odio *ſuarum rerum* mutari *omnia,* ſtudent, *turba* atque *ſeditionibus ſine cura aluntur, quoniam egeſtas facile habetur ſine* damno *Leisn.*

Ad Sall. *more ſuo* Cort. in N. „eximia ſententia Herodi. 6, 7.“ per pravos numeros hinc, ſed et deinde per prava Gr. ſine Vs. cf. 7, 3, 11., dum Noſter omnia conflat ex analog. varians cum 2, 7, 13. φύσει κοῦφον τὸ Σύρων ἔθνος, ἐς καινοτομίαν τε τῶν καθεστηκότων ἐπιτήδειον, it. 5, 4, 2. εἰς πραγμάτων καινοτομίαν, it. 6, 8, 9. ὄντες — πρὸς τὸ καινοτομεῖν ἐπιτήδειοι, it. 6, 4, 13. e. τῶν κατὰ Συρίαν καινοτομῆσαί τινα ἐπιχειρησάντων περὶ τὴν βασιλείαν, et 7, 3, 7. ἦν — τοῖς ἀεὶ κοῦφος ἐς διαβολὰς, ſed Bg. negligit cauſalem, diſtractam a parte ſua καὶ, pro *etenim* omne *quidem vulgus,* cf. 1, 17, 8. 6, 6, 11., ſervans e P. tantum ad κουφ. alium gradum, deinde Lat. ad ὀχ. et καιν., ſpretis iſtius liberis, tum in additis adv. ἀεὶ et μά-

συγκλύδων τὲ ἀνθρώπων, πολὺ καὶ ῥᾴδιον ἔχει τὸ τῆς γνώ- collectitiorum hominum, magna et facili eſt animi mobilitate.

λιςα, cf. 6, 5, 9. 6, 3, 9. 7, 1, 17. tum mutando adi. παντ. in adv. et μὲν cum δὲ in particulas alius generis, denique Stp. Th. 2, 9. F. m. „Herodi. τὰ καιν. dixit *res novas*, quas aliqui moliuntur, l. 7. καὶ π. μ. ὀχ. π. τ. κ.“ cum alia lect. in omiſſo γὰρ, cf. in paſſ. καιν. Dem. et Xen. P. Z. e Vect. 4, 30. De γὰρ autem poſt tertiam vocem v. ad 7, 8, 10. Mox ὁ Ῥ. δ. e P., ſenſu anguſto, cf. 1, 10, 10. etc., per variationem et copiam pro pr. ὄχλοι, ſed peculiari ratione cum adiunctis ſqq., ubi pr. ἐν videtur innuere deſcriptionem ſ. definitionem, it. modum cauſam ve, et ſtare pro Lat. *ob*, quoad, *reſpectu*, cf. 2, 6, 22. 2, 10, 5. cum G. Th. v. *in* Nr. 2. ſq., quo tendat P. libertas „plebs, *quae* conſtat *ex*“ cf. in variationem 4, 15, 1. μεγίςῳ πλ.

συγκλ. τὲ) Forte γέ. *Reisk.* Quam copulam ſane et Bg. opprimit, ſervatam cum libris omnibus a P. quoque oblique „magna *varia* que *etiam* peregrinorum *mult.*“ et hic valituram, opinor, pro *id que*, cf. 6, 1, 13 etc., dum per rectionem duplicem, qualis 2, 15, 1. δύναμιν — πολλήν τε οὖσαν καὶ μεγίςην, ἀνδρῶν τε μαχιμωτάτων, in ſubſt. πλ. cum adi. primo eiusdem caſus, deinde per diverſum, gen., illud poſtr. ποικ. explicatur per formulam συγκλ. ἀ., aliis quoque uſurpatam, variando cum 1, 12, 1. e. τῇ Ῥωμαίων πόλει, ἅτε πολυανθρώπῳ τὲ οὔσῃ, καὶ τοὺς πανταχόθεν ὑποδεχομένῃ, cf. praeter pauperem Stp. Th. 2, 30. B. ſub Lat. Bg. (quod et ap. Sch. „*coll.* ſ. peregrinorum *hominum*“) „Plut. συ. ἀ.“ quoque Thuc. ξυγκλ. ἀνθρώπων, convenas *homines*, cum Abr. Dl. p. 498. i. 666. m. „Ariſtid. iungit σύγκλυδας καὶ πανταχόθεν συμπεφορημένους, — a κλύζειν“ Di. H. S. T. 1., ubi et cum alio adiuncto 382, 15. τοὺς σ. καὶ ἐκ παντὸς ἔθνους μετανιςαμένους, *convenae*, ex *omnibus* nationibus *collecti*, Ioſ. 2, 318. ſ. 5. i. 353. ſ. 5. m. 1, 873. e., ſed 940. ſ. 1. e. σ. ἀνθρώπων πλῆθος, *ex* convenis *turba*, it. ad Dd. S. 1, 694. N. 25. „πλῆθος ἀνθρώπων πανταχόθεν μιγάδων, — it. Plut. πόλις συγκλύδων καὶ μιγάδων ἀνθρώπων,“ ſed abſolute Luc. et ſine Ind. Zoſ. 5, 5, 5. e. τοὺς σὺν αὐτῷ βαρβάρους, ἢ ἄλλως σύγκλυδας ὄντας ἐξαγαγεῖν, *alios* ve *collecticios*, Phil. p. 762. B. m. ὄχλον ἀσύντακτον καὶ πεφορημένον ἐκ μιγάδων καὶ συγκλύδων, it. Fi. Ae. p. 42. i. δῆμος γὰρ — ἀχάριςον —, ὡς ἂν ξυνηρανιςμένον ἐκ ξύγκλυδος ὄχλου, cum N. p. 122. e., ut in rem crit. praeterea D'Orv. Ch. ſine Ind. p. 612. m. Valck. ad Ammon. W. ad Dd. l. l., ad Hſy. σ., συλλέκτων, et Suid. συγκλύδων ἀνθρ., συμμίκτων, λ. hominum, qui ex variis locis *confluxerunt*, colluviei *hominum*, rel. cf. Stp. Th. v. σύνοικοι 2, 1217. C.

πολὺ καὶ ῥᾳδ.) Pol. ita vertit, (Romana *plebs* — longe *caeteris* mobilior *eſt*,) quaſi ſcriptum eſſet πολὺ ῥᾷον. *Sylb.*

Videtur P. de more liberius reddere, deſertus et a Sch. in πολ. „εὐκ. magnam *mobilitatem*, ῥ. *mobil.* facilem *habere*, γν. *ad aliam* mentem *mobilem* eſſe *facile*, εὐκ. *plebs* habet *mobiles* facile *animos*“ dum Stp. Th. tenet modo haec „εὐκ. facile *mobilis*. Ariſtot. εὐκίνητοι — idem εὐκίνητοι πρὸς ὀργὴν — Et neutro gen. τὸ εὐκ. motus *facilitas*. Herodi. l. 7. πολὺ — εὐκ. caeteris *omnibus* mobilior *eſt*“ partim e P., ſed ſine Ind. ad Anton. p. 299. b. C. σχολαιόν τι καὶ ἅμα εὐκίνητόν ἐςι, *quietum* quiddam *et* agile *tamen*, Gat. „non *mobile*; quod τὸ τῆς γνώμης εὐκ., mobiles *facile* animos *habere*, in plebe, Romana cum primis, Herodiano 7, 7, 2. no-

μης εὐκίνητον [g]. ἀνδριάντες οὖν καὶ εἰκόνες τιμαί τε πᾶσαι τοῦ Μαξιμίνου κατεσπῶντο [h]· καὶ τὸ κρυπτὸν πρότερον διὰ

3. Statuae igitur et imagines honoresque omnes Maximini convellebantur: et illud occultum prius prae metu o-

g) εὐαίνητον Ms. Ve. alienum hic, errore litterae. h) Punctum in A. al.

tatum, deſignet, — ſed *agile*" quibus add. pro adi. ap. Luc. ζῶα — εὐκίνητα, *quae* moverentur *facile*, Foeſ. „εὐκ. τὰ σώματα, agilia *et* facile *mobilia*" et de perſ. Polb. 1, 67. e. τινὰς τῶν εὐκινήτων, manum *expeditorum*, militum, ſed tropice, pro verſutus, ap. Bud. C., at de re Di. H. S. T. 2. „ψυχὴν εὐκίνητον, agile *ingenium*," ſed affine adv. εὐκινήτως ap. Munth. Per quae modo reperta Noſter ſcripſerit tantum ex analog., tum in neutro pro ſubſt., tum praecipue cum gen. τ. γν. (fortaſſis partim e Lat. cf. G. Th. in Bg. „τὸ κινητὸν, εὐκινησία, *linguae* — pro inconſtantia et levitate — quid *eſt* inconſtantia, *mobilitate*, levitate — *turpius*? — fortunae *mobilitas*," ſed ap. Sch. L. „mobilitas — *ingenii* Sall. Iug. 88. 93. *vulgi* Tac. rel." Sall. 88. e., ubi Cort. tacet,) it. cum illis adi. duobus, (quorum poſtr. ῥᾳδ. oſtendit, in ſubſt. εὐκ. valere partem primam εὖ nihil, nec bene a Gatak. antea verſam per *facile*,) denique per phraſin univerſam et cum v. ἔχει, quod acommodatiſſime Bg. ad Vern. rationem, *iſt* von *groſser und* leichter *Sinnesänderung*, Veränderlichkeit *der Geſinnung*.

ἀνδριάντες οὖν) Capit. p. 96. e. *Praefectus* urbis *acceptis* (a Maximino) *litteris* acrioribus, *populum* et *milites* allocutus eſt, *dicens*, Maximinum *iam* occiſum. *Ex* quo *maius* fuit *gaudium*, ſtatim *que* deiectae *ſunt* ſtatuae *atque* imagines *eius*, qui *hoſtis* fuerat *iudicatus*, ubi Caſ. N. non comparat Noſtri haec, variantis cum 7, 5, 19. τὰς μὲν τοῦ Μαξιμίνου τιμὰς καθῄρουν, εἰκόσι δὲ καὶ ἀνδριάσι Γορδιανοῦ τὰς πόλεις ἐκόσμουν, τὸ Λιβύων ἔθνους, quod hic fit Romae, ubi Bg. cum Sch. per Lat. P., mutantis adi. πασ. in λοιπαὶ, cf. 4, 14, 18. 1, 9, 13. 4, 13, 9. 6, 3, 2. et addendis adv. e Capit., cf. 6, 9, 14., ſed Noſter ſcribit, ut alias, cum Dd. S. ſine Ind. 2, 492. e. οἱ δὲ Συρακούσιοι — τὴν Ἀγαθοκλέους οὐσίαν ἐδήμευσαν, τὰς δὲ εἰκόνας, τὰς ἀνατεθείσας ὑπ' αὐτοῦ, κατέσπασαν, *imagines* que *illi* (ab illo) poſitas *convulſere*, tacente N. in notionem, cum liceat cogitare et ſubſtituere vel Lat. diruere ſ. evertere, cf. Gem. Pl., de ſtatuis quidem, vel de iisdem et pictis tabulis detrahere, deiicere, contis, funibus, et ſic detractas demum diſſecare, etc. cf. 1, 14, 19. καθελ. p. 635. e. cum Iuv. 10, 58., dum fert Stp. Th., praeter alterum Noſtri locum, modo v. i. „Thuc. l. 1. τὰ σημεῖα κατεσπάσθη, ſigna detracta ſ. *deiecta ſunt*, alii *revulſa ſunt*" ſine Ind. 1, 63. ſ. 42, 96. vexilla *revulſa ſunt*, cf. cum aliis acc. rei, γάλα Geop., ſed τριήρεις, etc., pro deducere, ſubducere, D'Orv. Ch. cuius e Dd. S. forte 1, 300. N. 60. ſine Ind. it. e. Luc. 3, 86. l. 20. cum Bg. ad Alc. p. 6. m., ſed cum gen. ποδὸς, λ. V. Eur. Hipp. Diatr., ut in varia ap. Luc. Foeſ. Hſy. 2, 185. m. 198. i. et Suid. 2, 265. m. 276. i., ubi et tropice.

καὶ τὸ κρυπτ.) Vide ſchema eiusmodi odii erumpentis poſt mortem Domitiani, figuratum Plinio Pan. 52, (3. ſq.) Nazarius paneg. Conſtantin. c. 32. *nihil eſt immoderatius*, inquit, *quam poſt longam triſtitiam*

φόβον μῖσος, ἀδεὲς καὶ αὐτεξούσιον γενόμενον, ἀκωλύτως ἐξεχεῖτο. ἥ τε σύγκλητος, συνελθοῦσα, πρὶν τὸ ἀκρι-

dium, ſecurum iam et liberum redditum, licenter effun-
4. debatur. Senatus que congreſſus priusquam certum ſci-

recens gaudium. Impetu ſuo fervet, nec ut primum liberum, continuo defecatum, ſtatim purum eſt. Nam ut fiſtulae cum diu interceptae ſunt, exitu dato, quo largiores, eo craſſiores aquas evomunt: ſic vota hominum, metu interclusa, turbide aliquid egerunt, cum cumulate eruperunt. *Boecl.*
Αὐτεξούσιον dicitur *id, quod eſt ſuae poteſtatis ſui que iuris*, v. Heſych. (αὐτεξούσιος, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐξουσιάζων,) *non obnoxium alteri, nullo metu cohibitum*, v. Suicer. p. 576. ſq. τὸ αὐτοκρατὲς καὶ ἐλεύθερον, *quod liberam habet* poteſtatem. *Leisn.*

Pro Be. exemplo vicinius eſt illud poſt obitum Commodi, variando hic repetitum, 2, 2, 7. ὅσα πρότερον ἐπεῖχεν ὁ φόβος ῥήματα, ταῦτα, προσελθούσης ἀδείας καὶ ἐλευθερίας, ῥαδίως ἐλέγετο, dum h. l. odium a verbis procedit ad facta; conflante ſua Noſtro ex analog., ſed libere agente P., unde Bg. tantum in ſervato adv. ἤδη, cf. 7, 5, 18. et in Lat. ſevero ad ἐξεχ., de ſuo aut e m. Stp. (qui in Th. v. κρ. hinc ſine Vs.) rel. reddens, ſed propius ad Sch. in „ἀδ. *liberum* factum *odium*" tum Leis. in m. Ox. ad ἀκωλ. ἐξ, „Lat." me deprehendente ex indicio G. Th. ap. Cic. ep. fam. 1, 9, 10. e. occulta *nonnullorum* odia, *aut* obſcura *in me* ſtudia *cernebam*, et ib. §. 54. e. *cum* incluſum *illud* odium *multarum* eius *in me* iniuriarum, *quod* ego *effudiſſe* me *omne* arbitrabar, *reſiduum* tamen, *inſciente me*, fuiſſet, *omne* repente *apparuit*, ad quae G. Th. „eff. — i. deponere" ib. quidem, at h. l. exſerere, oſtendere, proferre, et illud Cic. pro dom. ſ. 63. *vim* improborum, *quae inveterata*, compreſſo *odio* atque *tacito*, iam *erumpebat*, tum ap. Luc. 3, 153. l. 16. εὐθὺς ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε, *ſtatim* erumpit *iram*, et *impetum* animi *effundit*, (quem Luc. Noſter et alibi ſequitur, hic per aliud ſubſt. cum v. ἐκχ.) ſed formulam ex aliis illam δ. φοβ., cf. Polb. ſine Ind. 2, 53. m. 161. e., ſed ſyn. διὰ τὸν φοβ. Ind. 1, 629. e. add. ib. p. ſq. i. 52. e. 317. m. it. 2, 629. e. p. ſq. i. et 3, 126. e. it. Dd. S. 2, 400. l. 99., variatam a Noſtro pro φόβῳ 7, 5, 1. etc., praeclare, ob adiuncta, quanquam e conſequenti tantum, reddente Bg. adv. ἀκωλ., ap. G. Th. „ἀδεῶς, fere exceſſum libertatis notat," ſed cum P. ap. Stp. Th., qui ad αὐτεξ. non habet Bg. nec auctorem, ut Sb. Ind. hinc modo „licentiam nactum" cf. Bud. C. Poſſ. C. et Vig. ſine auctore, etiam ſubſt., quod tenui e Ioſ. τὸ κατὰ τὸν βίον αὐτεξούσιον, vivendi *libertatem*, (ubi et ſyn. αὐτοεξουσιότης,) ſed cum Bg. Munth. e Dd. S. Ind. 1, 722. l. 80. τούς τε γὰρ αἰχμαλώτους ἀφῆκεν αὐτεξουσίους χωρὶς λύτρων, λ. liberos *dimiſit*, unde Noſter traduxerit ad rem, de ſuo iungens cum ἀδ., ſed per analog. utrumque cum v. γεν. Caeterum ad ſententiae colorem pertinet adhuc illud Cic. Or. ad Quir. p. red. i. *ut*, *quod* odium *ſcelerati* homines — *in* omnes *bonos* conceptum *iamdiu* continerent, *id* in *me* uno — *deficeret*, ad quae v. N. Ern.

ἥ τε συγκλ.) v. Capit. in Maximin. c. 15. (p. 41. i.) et c. ſq. idem in Gordian. c. 12. i. (p. 95. i.) *SCtum tacitum* factum, ait, ea que occaſione de origine et more *SCti taciti* egreſſionem interſerit. *Boecl.*

βὲς εἰδέναι περὶ τοῦ Μαξιμίνου, ἐκ τῆς παρούσης τύχης τὰ μέλλοντα πιςεύσαντες,

ret de Maximino, ex praeſenti fortuna, futura credentes, Gor-

Deſerit Bg. liberrimum P., in copula, pro δὴ, cf. 6, 7, 5., it. in addito adv. *etiam*, cf. 7, 6, 11. e. denique in mutatis rel., unde partim Sch. in „συν. quum *frequens* conveniſſet *ſenatus*“ conflante ſua Noſtro, opinor, per analog. e Lat., maxime in τὸ ἀκρ. cum pr. περὶ, cf. G. Th. 864, 13. ſq. *parum certum* eſt *mihi* de *hoc*, et l. 56. 60. *ſe* neſcire *certum*, — *non* certum *ſcire*, ſed Schell. L. p. 890. e. Cic. ep. div. 9, 23. i. *cum* certum *ſciam*; ubi Vern. ratio addat pron. *etwas*, (unde P. „*illi de* Max. *certi* nihil *habebat*“) at G. Th. tantum proferente Bg. (aptum ſervando particip. aor. συν.) de ſenatu ſ. ſenatoribus e Tac. hiſt. 2, 54. e. *nec* ultra *in commune* congreſſi, *ſibi quisque conſuluere.* In ſq. formula, etiam per analog. facta, et in primis ad illam 1, 14, 12. ἐκ τῆς ἀποβάσεως τὴν προϋπάρχουσαν φήμην ἐπιςώσατο, Sch. partim cum P., liberiore ad τὰ μελλ., partim cum Bg., in „τυχ. *ex* fort. *praeſenti* futura *coniectare*,“ ſed Stp. Th. 3, 142. D. „πιςεύω, cum inf. iunctum —. Herodi. vero inf. omiſit. nam l. 8. (ſic) ἥ τε — ἀναγ., pro πιςεύσαντες συμβήσειν. Pol. — Poſſis etiam ita vertere, ſperans ſ. confidens futurorum eundem fore eventum qui erat praeſentium“ qui, ſublata cum P. ſyntheſi numeri in ἡ συγκλ. ſing. cum plur. particip. πιςευσ., ſimul poſt ſing. particip. συνελθ., ſententiam recte oſtendiſſe videtur, quae procedit tamen ſine ellipſi inf. illa eiusdem, ſic quidem, ἐκ τῆς παρ. τ., non variato cum 7, 5, 10., e caede praefecti praet. feliciter peracta, ſublato que hoc impedimento, τὰ μέλλ., futuram electionem Gordiani et mox a ſe ſuſcipiendam, it. conſenſum ſecum aliorum extra Romam, §. 10. ſqq., πιςευσ. *ſibi* fingentes *probabilem.* Sic idem Stp. Th. v. τυχ. 3, 1450. e. modo „Herodot. ἐπὶ τῇσι παρούσῃσι τύχῃσι, in praeſenti rerum ſtatu ſ. conditione; ſicut et Herodi. l. 7. ἐκ — μέλλοντα πιςώσαντες, *ex* praeſenti *fortuna* de *futuris* coniectura *facta*“ non repetens illam ellipſin ſuam, habet aliam tamen lect., quam ipſe dudum conieceram, convenientem in Vs. meam antea potius, ut videatur. Igitur iterum quaerendo reperi, I) raro occurrere act. πιςοῦν, et, praeterquam, quod ex Ind. Dion. Caſ. ſic exſignaram „πιςόω et πιςόομαι, *confirmo*“ modo ap. Thuc. cum acc. perſ. et abl. rei 290, 50. πιςώσαντες αὐτὸν τοῖς ὅρκοις, quem unum locum etiam tantum profert Stp. Th. cum Vs. meliore, quam in ed. Duk., ſed II) med. et paſſ., proprie aut notione med., ap. Suid. 3, 119. e. Hſy. 1, 1392. i. 2, 966. i. Bud. C. L. N. T. cum Loesn. Suic., ubi et cum praep. „ἀπὸ τῶν προφητῶν πιςοῦσθαι τὸν λόγον, *a* prophetis *fidem* verbis ſuis *conciliare*“ i. q. e prophetis firmare, tum ap. Hom. Ael. V. h. Luc. Di. H. S. T. utr. Long. Mor. et Ioſ., ubi et rectio alia per praep. 2, 279. ſ. 13. e. αὐτὸν ὅρκοις πιςώσασθαι πρὸς εὔνοιαν, ab *eo* benevolentiae *fidem* iureiurando *exigere*, — III) vulg. hic verbum in paſſ. cum praep. ap. Sb. Ind. e Xiph. 169, i. πλασάμενος ὡς καὶ φεύγοντα αὐτὸν ἀπεκτονὼς, ἐπιςεύθη ἔκ τε τῶν σκύλων καὶ ἐκ τῶν ςιγμάτων, *iis* ait *ſe* fugere, *quod* dominum *occidiſſet*, atque *eius rei* fidem *ex* ſpoliis *et* notis *fecit*, tum IV) idem in act., vulgari notione, pro credere ſ. fidem habere, cum acc. rei et dat. perſ. ap. Xen. Bach., ſed cum ſolo acc. rei, pro aliorum dat., ap. Luc. 2, 238. i. Fi. Pal. et The. 1, 4. 8, 2. cum N. Caſ. p. 23. e. deni-

τὸν Γορδιανὸν [i] ἅμα τῷ υἱῷ Σεβαςοὺς ἀναγορεύουσι [k], τὰς δὲ τοῦ [kk] Μαξιμίνου τιμὰς

dianum filium que ipſius Auguſtos declarant; Maximini

i) τῷ Γορδιανῷ Mſ. Ba. per errores in vocalibus ο et ω et in ν et iota poſtſcripto, cf. 2, 1, 15. 7, 1, 9. e. k) Hoc comma in ed. Par. et Par. 2., pro puncto A. al. et colo Stp. rel. kk) In Mſ. Vi. τοῦ deeſt. *Lsc.* v. N.

que Stp. Th. 3, 141. G. „conſtruitur etiam cum acc. rei. Herodi. l. 8. (8, 3, 21.) τὸ δὲ παράδοξον τῆς ἀποβάσεως ποιεῖ πάντα πιςεῦσαι, *facit* ut *credantur*, facit *credibilia.* Adde ex Ariſtot. πιςεύομεν γὰρ ἅπαντα ἢ διὰ συλλογιςμοῦ, ἢ δι' ἐπαγωγῆς. Ubi tamen quidam πιςεύειν accipiunt pro *fidem facere* et *probare.* cuius uſus exemplum deſidero.“ Per quam poſtr. notionem, quanquam non repetitam in L. Ern., hic ap. Noſtr. ſe ſuſtineat lectio vulg., expreſſa clare etiam a Bg., cuius interpretatio ſevera, retento acc., redeat ad meam ſuperius, ut *credere futura* ſit i. q. cogitare, imaginari, fingere ſibi res quasdam futuras, tanquam certas, firmas, probabiles; comparante me adhuc illa G. Th. *augurantur* animi *futura* et v. „*fingere — futura* ex *eventis*“ ap. Cic. ep. fam. 6, 6, 6. dicerem, *quae* antea *futura* dixiſſem, *ni* vererer, *ne* ex *eventis* fingere *viderer*, ſed ſententiam Noſtri expreſſuro in Vern. ſic, *aus* den ſ. *wegen* der *gegenwärtigen* glücklichen *Ereigniſſen* die *zukünftigen* zuverſichtlich *glauben* ſ. *hoffen*, ſ. *ſich* verſichern, *ſich* glaublich *machen*, ut, pro eodem genere, τὴν μέλλουσαν, aliud neutrum iterum hic ſtet, cf. 6, 8, 13. τοῦ παρόντος κινδύνου τὸ μέλλον προελόμενος, it. 1, 14, 3. τὸν παρόντα καιρὸν — πρὸς τὸ μέλλον.

τὸν Γορδ.) Capit. p. 41. i. appellati *etiam* Gordianus *ſenex* et *Gordianus* iuvenis *a* ſenatu *Auguſti*, it. p. 93. e. *intereſt*, ut *ſenatusconſultum*, quo *Gordiani* imperatores *appellati ſunt*, et *Maximinus* hoſtis, *literis propagetur*, it. p. 94. e. *tunc clamavit* ſenatus — *Gordianos* Auguſtos *appellamus*, e P. abeunte Bg. ad ſyn. copulam τὲ, pro ἅμα, cf. 6, 3, 15. et 6, 9, 9. ad ſuppletum pron. gen. αὐτοῦ, it. in variatum Lat. a Bg. ad ἀναγ. 7, 5, 17. e. it. 2, 4, 11. ad v. ἀνατρ., deſerto hic P., (qui et proprio nomini τοῦ M. ſubſtituerat iterum pron. ἐκείνου, cf. 7, 1, 21.) dum Stp. Th. ib. tacet, ſed in ſubſt. τιμ. 3, 159. C. e. huc ſpectat ſine Vs, ubi variat Noſter pro καταστ. §. pr. et καθαιρεῖν ſupra, (ut 7, 5, 19. 3, 3, 4. propterea Bg. uſus eodem ſuo Lat.) per analog., cf. per idem Lat. ap. Poll. 1, 12. de ἀγάλμασι, cum N. 78., ſed in varia L. N. Γ. Suic. Kypk. T. 1., ubi et in rem crit. (ut ap. Loesn. ad Hſy. Luc. 2, 608. N. 30. Ariſtaen. Pav. p. 82. b. e. cum Abr. it. Xen. Cyr. Z. cui add. 7, 1, 31. non coll. Bud. C. 1072, 20.) et 1, 352. m. ſyn. „Polyb. ἀνέςρεψαν δὲ καὶ τοὺς ἀνδριάντας, ſubverterunt *vero* etiam *ſtatuas*“ ſine Ind. 2, 570. e. *everterunt*, milites hoſtes, cui Kypk. add. 2, 378. e. it. Munth. Abr. Dl. Th. p. 777. e. Bg. ad Alc. p. 110. Poſſ. C. Plut. Wyttb. Di. H. S. T. utr. Dd. S. Rs. O. V. 4. 8. And. Din. et Dem., ſed Luc. etiam 1, 110. i. ςήλην νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένου, ſed phyſice cum acc. perſ. Xen. Hell. pro proſternere, at tropice, de perſ. Geop, ſed de re Foeſ. cum Plut. Krg. et de paſſ. Polb. Ael. V. h. et Suid., hic ut, poſt §. pr., ubi populus idem iam faciebat, ſenatus quoque deturbari iuſſerit honores, ſi qui reliqui relicti a plebis ira per plateas, aut etiam illos, qui in curia col-

ἀνατρέπουσι. συκοφάνται τε οὖν, καὶ οἱ γενόμενοί τινῶν [1] κατήγοροι, ἢ ἔφευγον, ἢ ὑπὸ τῶν ἀδικηθέντων ἀνηροῦντο. ἐπίτροποί τε καὶ δικασταὶ, οἱ

5. autem honores evertunt. Delatores itaque et qui aliquos accuſaſſent, aut fugiebant, aut ab iis, quos laeſerant, inter-
6. ficiebantur. Procuratores

1) γενόμενοί τινων Bc. al. cf. 7, 6, 1. 3, 8, 17.

locati erant, ubi pictae nominatim imagines, cf. 7, 2, 15. ſq. et diſerte τὴν δ' εἰκόνα ὕστερον καθεῖλεν ἡ σύγκλητος μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ τιμῶν. Caeterum Ms. Vi. ademtus hic artic. alter, ſecus ac 7, 5, 19., vel quod excideret ob pr. vocem, vel ne concurrerent voces tres ſimiles, cf. 5, 6, 3. 7, 1, 21.

συκοφάνται) Hinc diſcas, ſycophantas eſſe, qui alios deferant per calumniam, v. Schol. ad Ariſt. Plut. (v. 31. et 873.) *Leisn.*

Qui notionem iſtam tacite firmarit ex illis ὑπὸ τῶν ἀδικηθ., quoniam nil eo proſunt proxima καὶ οἱ — κατήγοροι, quibus ſubiici formae videtur genus et *univerſi accuſatores*, (quae duo diſerte refert P., addito libere adi. cf. 7, 4, 8. ut et adv. cf. §. 3.) et qui palam id faciebant et in concione, foro et iudicio, etiam vere fortaſſis, (*publici* hactenus *accuſatores*, etſi alias alia de cauſa hoc nomen habentes, cf. Heinecc. Ant. R. p. 326. i.) alias uno appellati vocabulo κατηγόρων, per formulam hic expreſſi et periphraſin, e ratione civitatis Rom., ubi poſtremum genus conſtat toleratum innoxie, cf. Cic. p. S. R. Am. c. 20., dum Bg. e P. retinet Lat. in primo, ap. G. Th. „*delator*, ἐνδείκτης, φιλεγκλήμων, μηνυτὴς, occultus accuſator et calumniator, — (et in hoc) διάβολος, συκοφάντης, qui per fraudem et fruſtrationem alium vexat litibus, — *ſycophanta*, συκοφάντης, ſycofanta, *calumniator*, Gl. Gr. L., — obſervator et delator eius, qui ficos furto ſuſtuliſſet, παρὰ τὰ σῦκα φαίνειν, i. e. ab indicando ficos, (deinde in univerſum) *ſycophanta* ap. Lat. dr. calumniator, rel." proferente genus utr. etiam Capit. p. 41. i. interfecti *deinde* omnes *delatores*, omnes *accuſatores*; omnes *amici* Maximini *occiſi ſunt*, cf. inde et ad §. ſq., tum in notionem συκ., praeter L. N. T. Schw. et Fi. it. Suid. 3, 390. m. 588. e. et Heſy. σ., ψευδοκατήγορος, quoque ap. Rs. O. V. 6., ſed per vera Gr. haec e V. 5. p. 762. i. τοῖς συκοφάνταις. τούτων μὲν γὰρ ἔργον ἐστὶ, καὶ τοὺς μηδὲν ἡμαρτηκότας εἰς αἰτίαν καθιστάνειν, ſq. ſyn. τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσιν, ut in differentiam aliquam ib. V. 8. And. v. „ἐνδεικνύειν — differt a κατηγορεῖν, quorum illud praecedit, hoc ſequitur; illud eſt deferre ap. magiſtratum, hoc, reum actione ap. iudices perſequi" it. ad Ariſt. Plut. v. 971. συκοφάντρια Schol. Cod. D'Orv. ἤγουν ψεύστρια, Bg. ad eundem v. 947., Hs. Plut. Ind. cum N. it. Harl. Dem. p. Cor. p. 235. e., porro in ſolum συκ. Ael. V. h. Rs. O. V. 7. Ant., ſed ſimul in κατ. V. 8. Din. et 4. (ubi et pro adi. ἀνθρώπῳ συκοφάντῃ,) Dem. Luc. tum in κατ. Bud. C. L. N. T. Abr. ad Ae. T. 1. Plut. Krg. et Hs. et Lyco. cum gen. rei, χθονὸς, *proditor*. Sed ad ἀδικ. e P., pro Sch. „*laeſorum*" cf. Iſ. Mor. p. 130. m., ut cum pr. ὑπὸ Geop. Luc. Ael. V. h. Thuc. Rs. O. V. 7. Iſ. et Ant. Dem. 117, 10. ſq. 134, 2. Kypk. T. 2., ſed cum ſyn. ἐκ L. N. T.

ἐπίτροποι) Copulam P. dedit per δὲ iterum, cf. 6, 6, 7., dum Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit quaedam" omnia ab ἐπ. — ἐρρ., reſtituta a me par-

τῆς ἐκείνου ὠμότητος ὑπηρέται, συρέντες ὑπὸ τοῦ ὄχλου, εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἐρρίπτοῦντο [m]· φόνος τὲ [n] οὐκ ὀλίγος ἐγένετο καὶ μηδὲν ἀδικησάντων ἀνθρώπων. δανειστὰς γὰρ ἑαυτῶν, ἢ καὶ ἀντιδίκους ἐν πράγμασιν ἀγοραίοις, καὶ εἴ τις πρός τινα βραχεῖαν [o] αἰτίαν

item et iudices, ipſius crudelitatis miniſtri, tracti a plebe, in cloacas abiiciebantur: ac caedes non parva exſtitit etiam inſontium hominum. 7. Creditores etenim ſuos aut etiam adverſarios in cauſis forenſibus, tum ſi quis erga aliquem vel exiguam

m) Punctum in A. al. n) Hoc τὲ male omiſſum in edd. Par. et Pat. o) βραχεῖαν hoc accentu in Lugd. cf. 5, 1, 12. e.

tim e P., ubi ἐπ. intelliguntur, opinor, conſtituti Romae, qua de urbe nunc agitur, maxime imperatoris villarum, praediorum, hortorum, cf. laud. alibi cum Kypk., conflatis rel. per analog., ſed variando cum 5, 8, 18. εἰς τοὺς ὀχ. ἀπερρίφθη per ſimplex v., (quo ſine Vs. ſpectatur ad Luc. 3, 449. N. 51.) ut in ſq. cum 4, 9, 17. ἐγ. φον. et 3, 2, 4. φον. πολὺς — γιγν. it. 7, 5, 9. μηδὲν αὐτοὺς ἀδικησ., oppreſſo pron. τινὰ, ubi P. contractior, ut partim Bg. in καὶ μηδ. pro *et* nihil *delinquentium*, laedentium *hominum*. Sed in ſq. γὰρ Bg. de ſuo, ut 6, 5, 21., et in δαν. pauperior Stp. Th. novit tantum pro foeneratore, nec pro Lat. Bg. e P., cf. tamen Ael. V. h. 14, 24. e. ἀπέκτειναν τοὺς δαν. occiderunt *creditores*, L. N. T. Poſſ. C. Fa. Aeſ. tum Hſy. Luc. (ubi Gs. ſemel per Lat. *daniſta*,) Plut. Hs. et in differentiam a χρήστης Thom. M. et Ammon. p. 149. i., ſed in affinia ſimul Suid. Suic. Thuc. Rs. O. V. 4. 6. 7. Iſ. Dem. Fi. The. Xen. M. S. Cyr. Bach. Hell. Gs. Chr. Plut. Krg. Dd. S. Di. H. S. T. 1. Polb. Call. Orph., dum Noſter ex analog. iungit ſuum gen. (cf. G. Th. „creditoris *ſui* negotia *gerere* Ulp.“ qui in ſq. πραγμ. ἀγ. variare videtur minus cum 6, 1, 8. πράξεις — ἀγοραίους, quam cum mero 7, 3, 4. κοινὰ πράγματα, cui iungit Noſter adi. ſuum ex analog., maxime Lat., (minus Bg. e P., quam illorum ap. G. Th. forenſibus — *negotiis*, — actiones *forenſes*,) ſed de ſuo ſubſt. ἀντιδ. cum pr. ἐν, cf. L. N. T., quorum Schw. partim e P., ſed ſervato plur. „adverſarios *in* for. *cauſ.*“ Hſy. Rs. O. V. 4. 6. 7. Iſ. 8. And. Dem. Luc. Xen. Bach., ſed M. S. affine v. ἀντιδικεῖν.

εἴ τις — μισ.) Simile igitur accidit, ac in nefanda illa caede Pariſina, regnante Carolo IX. *Stroth.*

Ad εἴ τις λ. Bg., ut 7, 2, 3. et praeter formulam ἐχ. αἰτ. μισ. ſupra, it. μισ. πρὸς λ. et 4, 6, 5. ἐπὶ βραχυτάταις αἰτίαις, duxerim e Lat. analog. maxime βραχ. αἰτ., ſenſu huius loci, pro *cauſa*, i. ratione, cf. G. Th. cauſa — *parvula*, ubi praeterea epitheton habetur non Bg., ſed P., liberrimi in rel. etiam, nec edicentis quid in ordinem alium Mſs., ubi in tranſpoſito v. aut ſubſt. (cf. 7, 6, 3.) manifeſta vis eſt ob aſſutum ν ἐφελκ. cf. 4, 4, 11. et gloſſa iterum, ut propior ſuo ſubſt. ſit gen. μισ. et quidem ex 7, 1, 23. Caeterum Leisn. per rubri coloris lineam ſtrinxerat in Mſ. Bg. liberum adv. *vel*, pro etiam adeo. Tum noſtri hanc

εἶχε [p] μίσους, ἐπαναβαίνοντες ταῖς οἰκήσεσιν [q] ἀπροσδοκήτως, ἐπηρεάζοντες, ὡς συκοφάντας, ἐσύλησάν τε καὶ ἐφόνευσαν. ἐν προσχήματι [r] 8.

cauſam haberet odii, conſcenſis domibus de improviſo, vexantes, ut ſycophantas, ſpoliarunt et trucidarunt; sub ſpecie que libertatis,

p) μίσους εἶχεν ἐπ. Mss. Ve. et Vi. v. N. q) Ms. Ba. ἐπαναβαίνοντες ταῖς οἰκήσειν — forte per errorem, pro οἰκήσεσιν — ἀπροσδοκήτως ἐπηρεάζοντες ὡς συκοφάντας, &c. *Mart.* quorum error in οἰκ. pater, at comma poſt συκοφ. in nullis edd., ut nec poſt ἀπροσδ. in omnibus, ſed ubique ἐπαναβαίνοντές τε οἰκ., v. N. r) Ms. Ba. nihil variat. *Mart.* nec Mss. rel. aut edd. v. N.

et pr. §. confert Caſ. ad Capit. haec p. 97. *Uſus* eſt *ſane* ſenatus *pendente* bello *poteſtate*, qua *debuit*. Nam *delatores*, calumniatores, *procuratores*, et *omnem* illam *facem* Maximinianae *tyrannidis* occidi *ſenatus* iuſſit. *Atque* parum fuit, *quod* ſenatus *iudicaverat*. Illud *populi* iudicium *fuit*, quod *occiſi* tracti *ſunt*, et *in* cloacam *miſſi*. Sic enim hic locus interpungi debuit, non vero per comma *iudicaverat*, *illud* rel.

ἐπαναβαίνοντές τε οἰκ.) Deeſſe puto καὶ ante participium ἐπηρεάζοντες. *Steph.* Pro τε ante οἰκησ. aptius ſubſtituemus articulum ταῖς. *Sylb.* Qui bene coniecit ταῖς οἰκ. *Stroth.*

Etiam Sb. Ind. „τὲ pro ταῖς" qui iterum, ut 3, 12, 25., corrigit cum Ms. Ba., ita que, ut ipſe ſuſceperim vel contra rel. Mss. illum artic., cum vulg. τὲ, facile ex iſto ortum, cf. 4, 4, 2., non hic locum obtineret, ſpretum tacite etiam a Bg., forſan et a P., quanquam hic eſt liberior contractior que. Sed Stp. καὶ, e P. fortaſſis iterum natum, cedere debuit auctoritati Ms., dum in Th. tenet vulg. „ἐπ. τε οἰκ. *aſcendentes* ſupra *domos*" non expreſſa tamen copula, ſed Sch. „ἐπ. irruentes *in* domus *inopinato*" pro Bg. e Stp. m., ad analog. ſcribente Noſtro per adiunctum adv. (a Bg. clare relatum ad pr. per comma additum,) et in v. cum dat. loci, cf. cum gen. tali etiam Suid., ſed abſolute Luc. Dion. C. et Abr. Dl. Th. Ad ſqq., conflata iterum ex analog., Sch. in ἐπηρ. et ἐσυλ. eadem P. repetit per errorem, dum Bg. deſerit etiam Stp. in m. ambages, habentis tamen Lat. eius ad ἐπ., quod h. l. ambigue poſitum, vel proprie, pro accuſare per calumniam, vel improprie, pro contumelioſe tractare, verbis et verberibus, trahendo per plataeas, (quo pertineat maxime Bg. cf. G. Th. „qui fertur et raptatur, atque huc atque illuc diſtrahitur, is *vexari* proprie dr. Gell.") cf. 2, 4, 16., ob ſqq., ſeparatim, ut diverſa, ſubiecta, quorum pr. Sch. habet ſub συλάω, a quo aeque, ac ab συλέω, poteſt eſſe illud Ael. V. h. cum acc. rei, cf. Sb. Ind., ej. Di. H. T. utr. Plut. Hs., ſed ſimul cum abl. modi βίᾳ Theogn. Hsd. it. ſimul cum acc. perſ. Xen. Bach., at cum ſolo hoc caſu L. N. T. Pal. Fi. tum, praeter Hſy. v. σ. et ἐσ. Thom. M., quoque in varia Poſſ. C. Xen. Pol. Z. Luc. Dem. cui add. 96, 9. et Hom., ubi et ſyn. συλεύειν, ſervante Bg. e P. Lat. ad ἐφ., ap. G. Th. cum „crudeliter necare" quamvis non eſt in Gr.

ἐν προσχήματι) Hic quoque deſiderari puto καὶ ante ἐν προσχ. vel οὖν τοι, aut certe οὖν poſt ἐν προσχ. *Steph.*

ἐλευθερίας ἀδείας τε εἰρηνικῆς ἔργα πολέμου ἐμφυλίου ἐγίνετο [s], ὡς καὶ τὸν τῆς πόλεως ἐπάρχοντα μετὰ πράξεις πολ-	et ſecuritate pacis facinora belli civilis edebantur. ut et praefectus urbi poſt multas

s) ἐγένετο Ms. Ve. et Vi cum edd. A. al. v. N. et colon in Stp. rel. et inde depravatum punctum in Bc.

Qui correxerit iterum e P. „*ita* ſub *ſpecie* libertatis *pacis* que *praetextu*“ ubi ſane ambiguum eſt adv., ſed libere additum fuerit ſenſu conſecutivo, cf. 5, 6, 17., at ſenſu illativo, pro itaque, cf. 1, 1, 9., non prodat tam liberum οὖν, cf. 4, 12, 10. quam poſt ſyllabam ſimilem τι pr. elapſum δὴ, quod, una cum ſyn. οὖν ſaepe oppreſſum in narrando et demonſtrando, cf. 5, 2, 10. 6, 6, 3., tamen hic in mera continuatione rerum geſtarum in textum recipiam, niſi obſtet Bg., in cuius Ms. m. Leisn. „ſupplet τε — omittit ἀδείας τε εἰρηνικῆς.“ Quorum prius Bg. per emendationem addiderit, elapſum pariter ob pr. ſyllabam, cf. 7, 1, 3., alibi a Bg. inſertum, cf. 7, 3, 14. Quae ambigua ratio, Bg. an P., critico nil permittit novare, cum Mss. taceant. Sed altera omiſſa in Ms. Bg. reſtituimus ſtatim ex obliquis P., ſumto in Vs. caſu alio, qui a pr. praep. Lat. penderet, quoniam ad ſeveritatem moleſtum erat adi. Gr., (iunctum ex analog., ut rel. hic,) ubi Sch. „*pacatae*, ad pacem pertinentis, *ſecuritatis*“ ſ. potius, qualis ſolet in pace pacis que tempore eſſe, quam vim teneat tamen quodammodo aliud Lat. adi. *pacificae*; variante Noſtro per ordinem cum 2, 2, 7. e. ἀδείας καὶ ἐλευθ. cf. 5, 2, 5. e. 5, 1, 16., ſed ſequente iterum Baſilium in formula ἐν προσχ. cum gen. rei, ut deinde apparebit, me quidem daturo has notiones hoc que ordine, ut πρόσχημα ſit i. q. προοχὴ, Lat. *prominentia*, eminentia, res quaevis prominens, et prae caeteris ſe oſtendens et conſpecta, id que I) phyſice, ut cum aliquo gen. loci ac terrae, pro extremitas, ora, cf. V. Eur. Hipp. II) tropice, ſed varie, et quidem a) honor et dignitas eminens, et hinc ſimpliciter pro dignitate ſ. honore, ut πρ. βασιλικὸν it. πρ. τῆς βασιλείας, etc. ap. Dd. S. b) eminens ornamentum et ſimpl. ornamentum, cf. Gat. ad Ant. c) exemplum, quo quis aliis eminet praelucet que, ut ap. Ael. V. h. ὑπὸ προσχήματι τῷ ἑαυτοῦ, ſuo *exemplo*, d) res, ore prolata palam, cui opponitur alia, mente ſervata et tecta, h. e. praetextus, cf. Ind. Sb. et ej. Di. H. T. 2. Thuc. Rs. O. V. 6. 7. Iſ. Plut. Krg. cum Gs. Chr. Dio. Ca. Abr. L. Ar., ubi ſyn. nudus abl. προσχήματι, ſed per formulas Poſſ. C. p. 411. i. „Baſil. ἐάν τις τὸ κακὸν ἐν προσχ. τοῦ ἀγαθοῦ ποιῇ, λ. praetextu *boni*,“ tum ſyn. μετ᾽ εὐλόγου πρ. Fa. Aeſ., ſed ὑπὸ πρ. τῆς παῤῥησίας λ. Aeſch. ep. S., porro in varia ſimul Thom. M., ubi in N. laudatur Noſter ſine loco, Tim. L. p. 158. Hſy. πρ. et ἐν πρ., ἐν προφάσει, ſine exemplo nec coll. Suid. 1, 752. e. ἐν πρ., ἐν ὑποκρίσει, ſub *praet.*, ſub *ſpecie*, ſine auctore, ubi et 3, 208. m. ἐν προσχήματος μοίρᾳ, it. illud nudum προσχήματι οἰκονομίας, *ſub* ſpecie *parſimoniae*, per ellipſin pr. praep., tacente L. Boſ., Bud. C. cui add. 680, 29. 725, 21. Vig. Herdt. Dan. Polb. Ioſ. et in rem crit. Foeſ. ſupra que ad 1, 8, 16. 1, 10, 3. c., ſignante Leisn. in m. Ox. „A de mundo p. 194. p. 190.“

ἔργα λ.) Primo memorabilis locus hic eſt, quod in eadem §. nec magno admodum intervallo concurrit ſcriptura utr. verbi ἐγιν. et τὰ γι

λὰς ὑπατικάς, [t], (Σαβῖνος δὲ ἦν ὄνομα αὐτῷ,) βουλόμενον κωλῦσαι [u] τὰ γιγνόμενα [x], ξύλῳ παισθέντα κατὰ τοῦ κρα-

functiones conſulares (Sabino autem erat ei nomen) dum conatur prohibere talia, fuſte

t) Ubi ſunt ( ) ibi in Ms. Ba. nonniſi commata ſunt. *Mart.* etiam in A. al. u) Hoc accentu hic per edd., ſecus ac 6, 2, 8. e. x) γινόμενα Ms. Ba. cf. 3, 11, 19. e. 4, 13, 10.

γνομ., quarum primam per ſimpl. reſpexerit comparando Gloſſator in poſtr., ut in prima alter aliud tempus dat in contrariam partem, ac 6, 7, 15. e., per lapſum fortaſſis, (qui et in Ald. contigerit, niſi duxerunt e Ms. illo,) dum manet in vulg. tempore cum Mss. rel. etiam P., unde Bg. hic et illic in τὰ γιγν., ſed conflat Noſter per analog. tum ἔργα cum v. ἐγιν. cf. 7, 4, 10. e., tum idem ſubſt. cum ſuo gen., partim e Dem. ſine Ind. 112, 27. 124, 17. τοῖς ἔργοις αὐτὸς τοῖς τοῦ πολέμου χρῆται, absque artic. utr. cf. Sall. Cat. 32, 2. alia *belli* facinora *parent.* Mox P. liber varie, rupta etiam periodo poſt ὡς, et omiſſo membro μετὰ — ὑπ., quod, in ed. Stp. emendata Vs. libere reſtitutum, et hinc a Sch. repetitum, rectius Bg. dedit, partim e Sb. Ind. „πράξεις βασιλικαί, actus ſ. *functiones* (e Noſtri 1, 11, 15. e.) Sic μετὰ πρ. π. ὑπ.“ ut tamen ſenſus ſit, poſtquam ſaepe conſulatu functus eſſet, ſ. conſul fuiſſet, *poſt* imperia *multa conſularia*, ſ. *poſt* conſulatus *multos*, confictis et his ad analog. et per variationem cum 5, 7, 14. e. τὰς ὑπ. τῶν ἐθνῶν ἐξουσίας, it. 2, 3, 9. τὴν ὕπατον ἀρχὴν τελέσας λ. 2, 6, 9., ſub Bg. in v. ὑπ. ferente Stp. Th. totum ὡς — τελ. ſine Vs., tum ter virum nominante Caplt., ſemel p. 41. i. modo *Sabinus* praefectus *urbis*, ſed p. 97. m. *praefectus* urbi *Sabinus*, conſularis *vir*, et p. 114. i. *Veniſlo* et *Sabino* Coſſ. *inita eſt* factio *in* Africa *contra* Gordianum *tertium* duce *Sabiniano*, quorum tertius tamen ſerioris eſt temporis, reperiente me in Almel. Praef. urb. nihil de eo, ſed in Faſt. Coſſ. p. 146. m. „A. V. C. 967. P. N. C. 214. Silius Meſſala. Q. Aquilius Sabinus. — A. V. C. 969. P. N. C. 216. Q. Aquilius Sabinus II. Sex. Cornelius Anullinus“ p. ſq. i. „A. V. C. 974. P. N. C. 222. Gratus Sabinianus. Claudius Seleucus“ et p. 149. e. „A. V. C. 993. P. N. C. 240. Vettius Sabinus II. Venuſtus“ ut adeo Noſtri adi. πολλὰς redeat iterum ad paucos et modo *duos* conſulatus, cf. 1, 14, 17. e. 4, 15, 6., tum 7, 6, 9. in Bg. ad formulam eandem Σαβ. — αὐτ., qui a P. diſcedit parum in ſqq., ubi ex analog. κωλ. cum τὰ γ. it. in παι. cum adiunctis, cf. Stp. Th. hinc ſine Vs., ſed cum abl. inſtrumenti alio et pr. ὑπὸ Xen. Ἀνβ. 5, 8, 16. Thuc., ſed abſolute paſſ. Rs. O. V. 7. Ant. tum Luc. 1, 600. l. 8. ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις, *fuſtibus* dolatum *abigeret*, it. p. 570. l. 3. παῖε τοῖς ξυλ. pulſa *baculis*, it. 2, 584. l. 86. κατὰ τῶν μηρῶν ἔπαιε ἀεὶ ξύλῳ, femora *fuſti* ſubinde *percuteret*, et 1, 423. e. τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον, *baculo* tibi *percuſſum* diſſolvam *cranium*, quem Noſter iterum reſpexit, cf. ib. p. 414. l. 39. πατάξαι μοι κατὰ κόῤῥης ἐπίτρεψον, ubi κραν. ſemper proprie, ſed Stp. Th. „κρανίον — interdum redditur etiam *caput*, ut a Pol. in Herodi. ξυλ. — τελ.“ ut Hſy. κράνιον, — ἡ κεφαλή, ſed Suid. κρανίον, — κεφ., accentum varium tenentibus etiam L. N. T. cum Suic. cf. Thom. M. Tim. L. et ſimul in affinia

νίου, τελευτῆσαι. καὶ ὁ μὲν δῆμος ἐν τούτοις ἦν [y]. ἡ δὲ σύγκλητος, ἅπαξ ἀναῤῥιφθέντος κινδύνου, φόβῳ τοῦ Μαξιμίνου πάντα ἔπραττεν εἰς τὸ ἀποστῆσαι αὐτοῦ τὰ ἔθνη. πρεσβεῖαι τοίνυν πανταχοῦ πρὸς πάντας ἡγουμένους ἐξεπέμφθησαν, ἐπιλεχθέντων ἀνδρῶν ἔκ τε τῆς συγκλήτου

9. capiti illiſo, occumberet. Ac populus quidem in his erat. Senatus autem ſemel periculo tentato, metu Maximini omnia moliebatur ad ſolicitandas ad defectionem provincias. 10. Legationes igitur undique ad omnes praefectos mittebantur, electis viris ex ſena-

y) Hoc punctum in A. al. pro commate Bs. 1. R. et colo Stp. rel.

et rem crit. Hom. Orph. Lyc. Fi. Plat. Sy. Xen. Hell. Cyr. et Pol. Z. Luc. ubi et τὸ Κράνειον et viri nomen Κρανίων, rem narrante bis Capit. p. 41. i. *interfectus eſt* Sabinus *praefectus* urbis, *percuſſus* in *populo*, ubi Caſ. N. 2. comparat hinc, ſed p. 97. m. *tunc et* praefectus *urbi* Sabinus, *conſularis* vir, *fuſte* percuſſus, *occiſus* et *in* publico *derelictus eſt*. Ex quo dediſſem hic, *fuſte* percuſſus *caput*, in hunc acc. loci mutans gen. Gr., ex illo Ovid. ap. G. Th. 782, 62. percuſſa *collum* ſecuri *victima*. Denique ad v. τελ. de ſuo Bg., ignorante St. Th.

καὶ ὁ μὲν δ.) Severior iterum Bg., quam P., cf. 6, 7, 20., ex analog. iuncto hic nomine perſ. ὁ δημ., it. adv. ἅπ. ad formulam ſq. paſſ. ἀν. κ. cf. 5, 3, 23. e., dum P. libere addit aliud adv. cf. §. 3. et in variationem ib. διὰ φόβον et 7, 6, 11. τῷ ἐκείνου φόβῳ, ſine artic., cf. 7, 5, 1. et Capit. p. 41. i. ſenatus *magis* timens *Maximinum* rel. Sed peculiare quid eſt Noſtri in formula, πάντα ἔπρ., cum pr. εἰς et inf. cf. 4, 3, 2., ubi produximus ſyn. poſt illam formulam particulas ὅπως et ὥστε, hic P. deſerente Bg. modo in prima parte πα. ἔπρ., ſervatis liberis ad ἀποσ., ubi Sch. „abalienare *ab* —„brevius, ut ipſe Bg. ad 1, 9, 2. e. quocum variatur hic, adiuncto gen. perſ. (quem Bg. e P. opprimit ob liberam formulam Lat., pro ſeveris, *ad* abalienandas *ab* eo *provincias*,) et per analog. acc. τὰ ἔθν., dum e Bud. C. 655, e. retinet Stp. Th. 1, 1751. G. locum hunc ſine Vs. ſub phraſi etiam Bg., ſed ſine monito ſuper ſignificatione activa aor. 1., qua de cf. Krb. L. N. T. et 6, 2, 19. e.

πρεσβεῖαι) In Ms. Bg. adi. παντ. reſtitui, cum Sch. „ἐξ. leg. *miſſae ſunt* ad *omnes*“ omiſſum forſan e P., cf. 7, 4, 1., unde in rel. partim ille, cf. ad ἐξεπ. 2, 12, 10. 7, 6, 5., ſed ad πανταχ. hoc cap. §. 1., conflatis omnibus ex analog., it. ſq. v. ἐπιλ. cum pr. ἐκ, cf. G. Th. in v. *el.* cum *ex* et *de*. Ad ſqq. Leisn. in Bg. Vs. tantum ſigno innuerat, omiſſa quaedam, ubi reſtituimus duo, primum pron. αὐτ., (oppreſſum et a P. cf. 7, 3, 17.) cum καὶ τοῦ ἱππ., dum Bg. cum Sch. fere in „ἀδ. non *improbandis* viris“ ſervata ſic formula neg. per analog., cf. Luc. 3, 25. e. αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ παντάπασιν ἀδόκιμος εἶναι δόξας, *ipſe* vero *qui* forma *videreter* eſſe *non* omnino *contemnenda*, cum acc. ellipt., ſine Ind., ubi de perſ., cf. Rs. O. V. 8. Din. (ut ſyn. ἀδοκίμαστος ib. V. 6. cum Di. H. S.

αὐτῆς καὶ τοῦ ἱππικοῦ τάγματος οὐκ ἀδοκίμων [z], γράμματά τε πρὸς πάντας, τὴν Ῥωμαίων καὶ τῆς συγκλήτου γνώμην δηλοῦντα [a], προτρέποντά τε τοὺς ἡγουμένους, συναίρεσθαι τῇ κοινῇ πατρίδι

torio ordine ipſo et equeſtri
11. minime improbandis: literae que ad cunctos, *Senatus populi que Romani mentem declarantes, et hortantes praefectos, ut opitularentur communi patriae et curiae:*

z) Hoc comma in Bs. 1. al., pro puncto A. al. et colo Stp. r. a) In Ms. Ba. δηλοῦντα abeſt. *Mart.* vitioſe et ſine cauſa conſpicua, cf. 7, 6, 21.

T. 1.) Xen. Pol. Z. Plut. Hs. Carpz. dial. Hier., ſed de re Dem. Poſſ. C. et de utr. L. N. T. cum Hſy. non coll. Suid., tacente Capit. in rem hanc quidem et emiſſos legatos, cf. N. ſq.

γράμματά τε) Exemplum litterarum deſcripſit Capit. in Maxim. c. 15. (p. 41. m.) *Boecl.* Ibi et *literas* deinde *mittit* (ſenatus) *ad* omnes *provincias.* Hic maior diſtinctio locum non habet, quoniam a pr. v. ἐξεπ. pendet adhuc nominativus γραμμ. cf. 7, 6, 5., ſed numerus novae §. ſervatus a me tantum propterea, quia veluti aliena oratio ſequitur, ubi ad πάντας (a P. oppreſſum iterum, cf. §. pr.) explendum e pr. ſubſt. ἡγουμ. et pro §. 9. ὁ δῆμος variatur per Ῥωμ., cf. 2, 8, 18. e., unde Bg. e P. ad ſenſum et ordinem vulgarem, cf. in variationem etiam 5, 1, 2. τῷ τε δήμῳ καὶ τῇ συγκλήτῳ, et 7, 5, 12. συγκλήτῳ καὶ τῷ Ῥωμαίων δήμῳ, it. 7, 6, 6. γράμματα πρός τε τὸν Ῥωμαίων δῆμον καὶ τὴν σύγκλητον, it. 6, 2, 2. γραμμ. — δηλοῦντα, ὅτι λ., iterum ex analog. iunctis γν. cum gen. et cum v. δηλ. cf. in Latt. Bg., deſerto P., ap. G. Th. 254, 84. „mens, voluntas, ſententia — (27, 96.) *facere non potui*, quin *tibi* et *ſententiam et voluntatem* declararem *meam*,“ ſed nihil ad ſq. προτρ. λ., ut de γρ. per aliam analog. adhibeatur, ubi Bg. e P., ſed ſpreto iſtius pron. cf. 7, 6, 21. et Lat. ad τοὺς ἡγ., repetito a Sch. „*procuratores*“ qui interdum conveniunt cum praeſidibus, cf. 4, 6, 8. 7, 4, 4. 7, 5, 1., ſed ut nequeat definiri e contextu, non nominatis provinciis ipſis; quanquam ap. Capit. in litteris ipſis haec p. 141. m. *Senatus* populus *que* Romanus — *proconſulibus*, praeſidibus, *legatis*, ducibus, *tribunis*, magiſtratibus, *ac* ſingulis *civitatibus*, et *municipiis*, et *oppidis*, et *vicis*, et *caſtellis* ſalutem — *dicit.*

συναιρ. — συνεδρίῳ βουλεύουσι) Mutanda fortaſſis haec vox in βουλῇ. *Steph.* βουλεύουσιν agnoſcit etiam Ald. et Walderi (Bs. 1. L.) et ferri aliquo modo poteſt, hac ſententia, *iis, qui communi patriae et ſenatorum conſeſſui conſultum cuperent.* Sed tunc pro τῇ aptius legeretur τοῖς. Alioqui legi etiam poſſet καὶ τοῖς ἐν συνεδρίῳ βουλεύουσι. *Sylb.* Lego βουλευτικῷ. *Gedik.* Vulgatum ferri poſſe Sb. putabat, hac ſententia, *iis — conſenſui* (ſic mendoſe) *conſ. cuperent.* Mox vero addebat, tunc pro τῇ κοινῇ πατρίδι legendum eſſe τοῖς κοινῇ πατρ., alioqui etiam legi poſſe καὶ τοῖς ἐν συνεδρίῳ βουλ. Gedikius vult συνεδρίῳ βουλευτικῷ. Poſſet quoque, ſi emendatione opus eſſet, legi συνεδρίου βουλεύμασι, vel συνεδρίῳ βουλῆς, quemadmodum l. 2. c. 3. (§. 5.) dicitur, κατῆλθεν ἐπὶ τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς, et ſic fere Pol. legiſſe videtur, (uti *communem* patriam *capeſſe-*

καὶ συνεδρίῳ βουλεύουσι [b], τὰ 12. *atque ut provinciae pa-*

b) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel., ſed ed. Bs. 1. R. συνέδρῳ βουλεύουσι, tum Bs. 2. L. συνεδρίῳ βουλεύειν λ. denique Ing. συνεδρίῳ βουλῇ· λ. quod colon in Stp. rel., ut punctum in A. al., ſed comma in Bs. 1. v. N.

rent, curiam *que* Romanam *tuerentur.*) Sed quomodo librarii ad noſtram lectionem, niſi vera eſſet, devenerint non video; neque quin vera ſit dubito. Quaero enim ex te, benevole lector, ſi Herodianus ſcripſiſſet συνεδρίῳ βουλεύοντι, num de textus integritate ſollicitus eſſes? At vero idem eſt noſtro, συνεδρίῳ βουλεύουσι, quum nominibus collectivis adiectivum, participium aut verbum in plurali numero iungere ſoleat. Ac ne nimium inſolens hoc videatur, adſpice quaeſo l. 4. c. 11. (§. 14.) ubi de eadem re dicit: ἡ σύγκλητος οὐκ ἀγνοοῦντες; nonne qui ſic loquitur, etiam dicere poteſt τὸ συνέδριον βουλεύοντες? Poteris quoque, ſi ita magis placet, βουλεύουσι ad utramque tam τῇ πατρίδι quam συνεδρίῳ referre. Denique, quemadmodum dicitur ἀκούω σου λέγοντος, pro ἀκούω σου τῶν λόγων, ſic etiam h. l. dici συναίρεσθαι συνεδρίῳ βουλεύουσι pro συναίρεσθαι τοῖς συνεδρίου βουλεύμασι, patet. *Stroth.*

Contra quae Gedik. per litteras ad me ſic. „Miror Strothium concoquere poſſe duriſſimum illud συνεδριω βουλευουσι. Quod affert exemplum ex l. 4. c. 11. ἡ συγκλητος ουκ αγνοουντες, cuius generis infinita afferri poſſe haud ignoro, nihil probat. Tunc demum probaret aliquid, ſi eſſet: τῃ συγκλητω αγνοουσι; cuius conſtructionis an omnino ullum exemplum exſtet dubito. Rariſſima certe erunt exempla. Attamen, ingenue fateor, ipſi mihi non amplius arridet correctio mea: συνεδριῳ βουλευτικῳ, quia nimis a vulgata lectione recedit, quare potius συνεδριου βουλευμασι amplector, quam quidem lectionem ipſe Strothius excogitat, ſed ſtatim, defenſurus vulgatam, reiicit.“ Tacente Sb. Ind., ſervatum vulg. vidi a Dreſ. de V. m. ed. Fi. p. 236. i. „βουλεύειν activum eſt *conſilium* dare *alteri.* — Herodianus 7, 7, 11. καὶ συνεδρίῳ βουλεύουσι, Curiam *que* Romanam *tuerentur.*“ Quae P. Vs. quomodo ſervari ad notionem verbi illam praemiſſam potuerit, non dicam. Oxon. edd. Nota nil, niſi repetiit cogitata Sb. et Stp. Tum Sch. „συνεδρίῳ βουλεύοντες, ſenatores *Romani*, βουλεύουσι συνεδρίῳ, conſulentibus *curiae*, ut deſcriptio ſit ſenatorum. Stp. tamen dubitat, ſit ne mutandum in βουλῇ“ Denique Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. συνεδρίῳ βουλῇ.“ Hoc non pro certo dixerim, quia id ipſum dubitari poteſt, an Graece ſic dici queat, nec potius συνέδρῳ βουλῇ, quod pro adi. affert Stp. Th., non autem alterum συνέδριον, nec L. Ern. aut Ind., ut peculiare quid hic ſumendum ſit et ſubſt. cum ſubſt. pro adi. cum ſubſt. Tum illud Stp. ſubſtitutum vocabulum pro vulg. eſt brevius et a litteris vulg. abhorrens. Et cum ſane in coniecturis lex haec obtineat, ut ad vulg. elementa debeant quam proxime accedere: hinc non multum tribuatur cogitatis Sb. ſed plus illis Gedikii, quae utr. et ipſe ſuſpicabar, aut συνεδρίῳ βουλευτῶν, quod, una cum illo συνεδρίῳ συμβουλευτικῷ, poſſit Bg. e P. reddidiſſe uno Lat. illo ſubſt. Verum ego non reperi iſtud συνέδριον βουλευτῶν, ſed ap. Di. H. tum τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς, Sb. 87, 18. 269, 35. tum ὡς δὲ κατεσκευάσατο καὶ τὸ βουλευτικὸν τῶν γερόντων συνέδριον ἐκ τῶν ἑκατὸν ἀνδρῶν, ſenatu *deinde* ex *centum* ſenioribus *conſtituto*, 86, 24. et 347, 26. ὅτι πάντες οἱ πρωτεύοντες τοῦ βουλευτικοῦ συνεδρίου πάρεισιν,

δ' ἔθνη πείθεσθαι Ῥωμαίοις, ὧν δημόσιον ἄνωθεν τὸ κρά-τος ἐςὶν [c], αὐτά τε φίλα καὶ ὑπήκοα ἐκ προγόνων.

rerent Romanis, penes quos publice iam antiquitus imperium eſſet, ipſae que amicae et ſubiectae inde a maioribus.

c) ἐςὶν. αὐτά τε λ. Ms. Ba., ut punctum in A.

praeſentes adeſſe *omnes* ſenatus *primates*, quibus add. locum, productum in *Addend.* ad Tom. 2. noſtri Herod. p. 446. l. 43. et quae ex Rs. ed. breviter modo ſic notaram T. 1. p. 262. l. 3. it. T. 2. p. 814. l. et 979. l. 3. Igitur ex hoc ſcriptore Noſter, ut alia, ſic duxerit hic ſuum alio ordine, ad celandum furtum, συνεδρίῳ βουλευτικῷ, variando cum pr. τῆς συγκλήτου, quo et ad ſenſum redeat Bg., ſumto loco pro perſonis, cf. G. Th. 1324, 74. „ſine *curia*, i. amiſſo Senatu, quum Senatus nullus ſit" et Sb. Ind. v. βουλευτικ. Sicut varietur pro pr. Ῥωμαίων quoque per τῇ κοινῇ πατρίδι, quod certe non de loco tantum, ſed et ſimul de perſ., capiendum, ex analog., ut adiunctum v. συναιρ., cf. Di. H. S. ſine Ind. T. 1. 363, 6. ταῦτα ὁρῶντες οἱ βουλευταὶ, τὸν ἕτερον τῶν ὑπάτων — βοηθεῖν ἐδέοντο τῇ πατρίδι, obſecrabant, *ut* patriae *ſuccurreret*, cum Rs. ed. T. 3. p. 1940. l. 7. et G. Th. 628, 69. *ſuccurrere* ſaluti *fortunis* que *communibus*, quo ſpectet etiam Capit. in litteris ſuis p. 42. i. *veſtrum eſt* conſentire *ad* ſalutem *reip.* obtinendam, *et* ad *ſcelera* defendenda, *et* ad *illam* belluam *Maximinum* atque *illius* amicos, *ubicunque* fuerint, *perſequendos*, cf. inde mox §. 13. N. ad οἱ πλ. E P. neſcio, an quis velit καὶ συνεδρίῳ βοηθῆσαι, ut per copiam reſpondeat membro pr. Sed poteſt is libere etiam hic egiſſe, ut adiecit adi. Ῥωμαίων, cf. 7, 2, 15. quod quis tamen et ipſum reperiat in vulg. βουλεύουσι, ut per ſimplicitatem occurrat in vicinia aliquoties hoc vocabulum, ſed alterum ſubſt. abſolute, cf. ap. Dd. S. 2, 170. l. 30. τοὺς συνέδρους τῶν Ἑλλήνων συναγαγὼν, ἐπέτρεψε τῷ κοινῷ συνεδρίῳ, λ. ſenatu *Graecorum* in *unum* convocato, *ad* communem *patrum conſcriptorum* ſententiam *retulit*. Dum Mss. accedunt novi, aliud quid melius praebentes: nil omnium propoſitornm magis placet, quam συνεδρίῳ βουλευτικῷ, quoniam vulg., e Strothi quidem expoſitione, etiam mihi videtur duriuſculum, nec amplius arridet olim cogitatum βούλεσθαι aut κἂν συνεδρίῳ βουλεύουσι, (pro καὶ ἂν λ. quod prae illis Sb. ad litteras vicinius, ubi ne opus quidem ſit altero τοῖς artic., utpote ſaepius oppreſſo,) aut συνεδρίῳ βουλεύοντι, quo et Strothus reſpiciebat, ad ſenſum conveniens cum vulg., de Strothi ratione, ſed quorum neutrum auctoritatem habet veterem, quae ſola eſt in illo e Dion. H., proprie reddendo *conſeſſui*, collegio *ſenatorio*, ſ. *concilio ſenatorum*, vel ex Hor. od. 2, 1, 14. conſulenti *curiae*, ubi et Ian. „*cur* p. ſenatu" quae omnia ignorat G. Th., ut Stp. illud Dion. H., vertens ſolum „τὸ βουλευτικὸν, ſenatorum *concilium*" quo venias, ſumendo ellipſin ſubſt. συνέδριον, tacente L. Boſ. cf. 7, 2, 15.

τά δ' ἔθ.) Forte τά τ' ἔθνη. *Reisk.* qui ſimiliter 3, 3, 13. properabat, cum idem valeret vulg., unde et P. ſic reddit, cf. 7, 4, 7. et per ſyn. etiam Bg., cf. 6, 1, 24., rectior illo ad ſq. πειθ., (fere cum Sch. „obtemperare *Romanis*") ob dat. adiunctum, ut que inf. pendeat a pr. προτρ., unde et repetit voculam *ut*. In ſqq. membris liberrimus P., dum Bg. a ſeveritate diſcedit modo ad pron. ὧν, et aſſumtis adv. (cf. 5, 5, 14. 6,

οἱ πλεῖςοι μὲν οὖν προσήκαντο τὴν πρεσβείαν, καὶ, τὰ ἔθνη ἀποςήσαντες [d] ῥᾳδίως, μίσει τῆς Μαξιμίνου τυραννίδος [e], τούς τε ἐκεῖσε πράττον-

13. Ac plerique quidem admiſerunt legationem: provinciis que ad defectionem facile impulſis, odio Maximini tyrannidis, iis que qui res ibi -

d) Comma hic, non poſt ῥᾳδ., in A. al., ſed nullum utrinque Bss. Stp. rel. v. N. e) Colon in Ms. Ba.

2, 7.) ſed maxime e Stp. m. ad adi. δημ., pro ſeveris, *quorum* publicum, *commune* antiquitus *imperium ſit*, variata a Noſtro ſententia cum 2, 8, 6. ὁ Ῥωμαίων δῆμος, ᾧ τὴν δεσποτείαν τῶν ἁπάντων ἔνειμαν θεοὶ καὶ τὴν βασιλείαν et 2, 13, 12., pro quo hic τὸ κρ., ſed adi. δημ., iunctum ex analog., (ut omnia rel.) pro κοινὸν, cf. in variationem 2, 4, 13. e. οὐκ ἴδια τοῦ βασιλεύοντος εἶναι, ἀλλὰ κοινὰ καὶ δημόσια τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς it. 8, 7, 11. οὐ γὰρ ἑνὸς ἀνδρὸς ἴδιον κτῆμα ἡ ἀρχὴ, ἀλλὰ κοινὸν τοῦ Ῥωμαίων δήμου ἄνωθεν, quo de adv. cf. 5, 1, 13. ὡς ἀν. ἰδίῳ κτήματι et 2, 8, 3. e. ἐνάρετον ἀπὸ προγόνων ἀρχὴν, pro quo variatur hic per pr. ἐκ πρ. (cf. 3, 5, 5.) ut per ordinem cum 2, 4, 4. πάντα ἔθνη — ὅσα τε Ῥωμαίοις ὑπηκ. καὶ ὅσα φ., recte comparante Sb. Ind. „ἄνωθεν — i. q. ſq. ἐκ προγον. *iam inde a maioribus usque*“ per copiam ſyn., ſed imitante Bg. textum Gr. in oppreſſo ſecundo pron. ſ. artic. ad alterum membrum αὐτὰ λ., ubi e pr. ὧν repetendum οἷς, pro οἷς τε αὐτὰ λ. ſ. καὶ οἷς ἀ. cf. 5, 1, 16.

οἱ πλεῖςοι) Bg. in μ. ὀ., ut 6, 1, 6. pro P. ſolo ὀ., cf. 7, 3, 10., inde ſervans Lat. ad πλ. (cf. 7, 3, 12. 1, 1, 1., referendum ad pr. §. 11. τοὺς ἡγουμ., oppreſſo gen. αὐτῶν) ſed deſerens ad πρ. λ. ex analog., nil ferente G. Th., ſed modo Bud. C. ſine Vs. 770, 26. „καὶ προσήκαντο τὴν πρεσβ. τῶν Ὀλυνθίων οἱ Ἀθηναῖοι Liban.“ ubi fruſtra quaeſivi, ductum fortaſſis e Noſtro, quem ſine nomine compilavit Suid. 3, 198. e. „προσήκαντο, αἰτιατικῇ, κατεδέξαντο, ἠθέλησαν. Οἱ πλεῖςοι μὲν οὖν προσήκαντο τὴν πρεσβείαν. ὀλίγοι δέ τινες διεχρήσαντο τοὺς ἐθέλοντας. καὶ αὖθις· Μωϋσῆς μὲν προσήκατο τὴν συμβουλίαν. *Receperunt*, admiſerunt, *probarunt*, voluerunt. *Plerique* igitur *legationem* illam *admiſerunt*. Pauci *vero* eos, *qui* conſilium *illud* probabant, *interfecerunt*. Et iterum, *Moſes* conſilium illud *admiſit*,“ ad quae tacet Kuſt. et Toup., cum corrupta ſint, niſi ab init. ἠθέλησαν, elapſo inf. aliquo, ut λαμβάνειν, etc., tamen poſtr. τοὺς ἐθέλοντας, quod pro τοὺς ἐλθόντας πρέσβεις venit e §. ſq., unde, omiſſis rel., conflata ſunt iſta cum Vs. aeque aliena. In ſq. membro Bg. partim cum P., qui adv. ῥᾳδ. periphraſi dedit, per analog. iunctum, cf. §. 9. (quocum ordine variatur in ſubſt.) ſed a Bg. recte relatum ad v. pr. ἀπ., dum Bud. C. ſine Vs. 656, 1. „οἱ πλ. — πρεσβείαν, τὰ ἔθ. ἀπ. ῥᾳδίως μίσει — τυρ.“ omittit comma cum Stp., alias ſeparante per id abl. adiunctum, cf. 7, 5, 1. cui variando ex analog. datur ſubſt. τῆς τυρ., liberrime verſante P. per hanc partem, cf. Capit. p. 41. m. literas *deinde* mittit *ad* omnes *provincias*, ut *communi* ſaluti *libertati* que *ſubveniant*; quae *auditae ſunt* ab *omnibus*, (ad quae poſtr. confert Caſ. N. 3. ſine Vs. noſtra „οἱ πλ. προσηκ. τὴν πρ.“) Denique *ubique* amici, *et* adminiſtratores, *et* duces, *tribuni* et *milites* Maximini *interfecti ſunt*.

τούς τε ἐκ. πρ.) Suſpectum eſſe queat hoc πράττοντας, ſine adiectione.

τας, εἰ τὰ Μαξιμίνου φρο-
νοῖεν, ἀποκτείναντες, προσ-
έθεντο Ῥωμαίοις. ὀλίγοι δέ [f]
τινες ἢ διεχρήσαντο τοὺς ἐλ-
θόντας πρέσβεις, ἢ μετὰ φρου-

adminiſtrabant, ſi Maximino fa-
verent, occiſis, adiungebant ſe
14. Romanis; pauci tamen aut
interfecerunt eos, qui venerant,
legatos, aut cum cuſtodibus

f) Nobiscum Ms. Ba. pro δὲ τινὲς Stp. rel. cf. 6, 9, 8. 7, 1, 25.

Steph. Niſi eo nomine accipias τοὺς τὰ κοινὰ πράττοντας, ut πρᾶξις ſaepe pro *adminiſtratione* ab hoc auctore ponitur. *Sylb.*

Qui per Lat. ſuum reſpexerit illud Capit. in N. pr. *adminiſtratores*, in Ind. „qui *ibi* res *adminiſtrabant*“ dux Bg., qui, deſerto P., aliter locat modo adv., retinens idem ej. ſubſt., ſuppletum iam ſupra 7, 6, 10., ubi ſimiliter erat v. πρ. abſolute, ſine acc. aliquo rei, v. c. τὶ aut ὅ τι δὴ, quod, expreſſum ſupra 3, 2, 10. τῶν ὅ τι πραττόντων κατὰ τὴν ἀνατολὴν λ., Noſter hic tacuerit, per analog., qua et alibi adhibetur v. abſolute, qua que adiungit hic ſuum adv., cf. laudatis loc., quibus add. in rem crit. Rs. O. V. 5. p. 531. e. (ubi Markl. „hinc etiam emendandus Herodianus VII, 7. καὶ τὰ ἔθη — mendoſe ſic — ἀπ. ῥᾳδίως, μισετυρ., τούς τε ἐκεῖσε προςατοῦντας, εἰ τ. M. φρονεῖν, — mendoſe iterum — ἀπ., πρ. Ῥωμαίοις· ita diſtinguendum — recte, — et legendum, pro ἐκ. πράττοντας, quam — lectionem — Stephanus ſuſpectam habuit ex commerito“ immo immerito,) it. p. 769. N. 25. et V. 10. p. 519. i. cum Harl. Dem. p. Cor. p. 427. N. 93. Ad ſqq. aliquid etiam ap. Capit. l. l. fuit *amici* — *Maximini*, variante Noſtro per analog. cum §. 6. οἱ τῆς ἐκείνου ὠμότητος ὑπηρέται, it. 7, 6, 20. τοὺς δοκοῦντας εἶναι φιλτάτους, it. §. 10. φίλτατόν τε ὄντα καὶ καθωσιωμένον τῷ Μαξιμίνῳ, et 7, 4, 4. οὓς ᾔδει ἁρμόζοντας τῇ ἑαυτοῦ γνώμῃ, ἐπελέγετο, in ipſa formula dum Bg. deſerit et ſe et P., qui in rel. liberrimus, v. c. additis adv. cf. 7, 4, 13. et adi. cf. §. 5. noſtro cap. it. pron. αὐτοὶ, cf. 6, 7. 7., ſed ad προσεθ. in analog. et Bg. 3, 2, 17. et ad ἐκεῖσε, ſc. ἐν τοῖς ἔθνεσι, cf. §. 9. e. 11. e., ad quod poſtr. reſpicit maxime P., cum ibi valeant de perſ. ſimul.

ὀλίγοι δέ τ.) Ad Capit. p. 41. m. paucae *civitates* fidem *hoſti* publico *ſervaverunt*; quae *proditis* iis, *qui* miſſi *ad* eos *fuerant*, ad *Maximinum* cito *per* indices *detulerunt*, Caſ. N. 4. confert Noſtri ſine Vs. „ὀλ. — παρεπ.“ ſed N. 5. „ſcribe *per indices* rem *detul.* Sed Herodianus non *rem* (aut *literas*, quod ſubſt. e pr. ibi repetas mente potius,) per indices, ſed *ipſos* ſenatus *legatos* ad Maximinum ſcribit miſſos „nil edicentibus Angl. ap. Heyn. H. 4, 1089., ſed Bg. faciente cum P. in δὲ, cf. 7, 5, 18., et oppreſſo iterum pron. τιν. cf. 1, 6, 1. ſecus ac poſt ὀλ. 2, 5, 5. Sed in rel. inde tantum partim ad μ. φρ., iunctum ex analog. (cf. 4, 9, 12.) cum v. παρ., ubi Sch. „*miſerunt* ſ. *deduxerunt*“ retinet etiam e P. primam notionem, ignotam Stp. Th., niſi latet in eius his ſine auctore v. i. „praetermitto, *transmitto*“ ut in L. Ern. „2) *transmitto*, aliquo *mitto*“ nec Stp. habet cum pr. πρὸς, nec ego aliunde, ut peculiare quid hic ſit Noſtri, ad analog. tamen, cf. tropice cum ſyn. praep. ap. Luc. ὅ σε παραπέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, it. ab altera parte cum ſyn. pr. Ael. V. h. p. 196. i. ὄρνιθες — παραπέμπουσιν ἀπόνως καὶ σὺν ἡδονῇ, cf. Ind. et Suid. it. Eutr. Met. 7, 15, 1. π. τὴν βασιλείαν ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν

ρᾶς πρὸς ἐκεῖνον παρέπεμψαν [g]· οὓς συλλαμβάνων, ὠμῶς ἐκόλαζε. τὰ μὲν [h] κατὰ τὴν [i] Ῥωμαίων πόλιν τε καὶ γνώμην τοιαῦτα ἦν.

Ὡς δ' ἀπηγγέλη τῷ Μαξιμίνῳ τὰ πεπραγμένα, σκυθρωπός τε ἦν καὶ ἐν μεγά-

ad illum miſerunt: quos comprehenſos crudeliter punie-
15. bat. Ac ſtatus quidem Romanae civitatis animus que talis erat.

Ut autem nunciata ſunt Maximino haec omnia, triſtis et in magna ſolicitudine

g) Comma in Bs. 1. R., ſed punctum in A. al. pro colo Stp. rel. h) τὰ μὲν οὖν λ. Ms. Ba. v. N. i) κατὰ Ῥωμ. πολ. Ms. Ve. v. N.

Sb. Ind. „*transmittere* imperium *ad*" ubi et per aliam rectionem ſyn. cum dat. perſ. et acc. rei, π. Καίσαρι τὴν ἀρχὴν, cf. Ind. Cell., ſed cum acc. perſ. ſ. rei pro negligere, contemnere Polb. cum Rsk. et Dd. S., at ſenſu alio Gat. ad Ant. cum Abr. Dl. Th. cf. infra ad 8, 4, 10., ſed in med. Sb. Ind. cum Luc. 3, 400. N. a., variante Noſtro per ordinem cum 1, 13, 11. et 1, 9, 23. in διεχρ., ſed hoc cap. cum §. 13. τὴν πρεσβείαν.

οὓς συλλ.) Liberrimus P. per membrum utr., ex analog. datum, additis etiam tum adv. cf. 4, 1, 7. 7, 5, 18. tum adi. πάντας, cf. 7, 1, 10. e. 7, 4, 13. it. in variationem 6, 9, 14. e. οὓς πάντας μετ' οὐ πολὺ — συλλαβὼν ἀπέκτεινε, quae ſunt fere ſupplementa P., it. 3, 13, 16. τινὰς — ἐκόλασεν, cum G. Th. „*punior*, depon. — cuius *tu* inimiciſſimum *multo* crudelius *etiam* punitus es, *quam* rel."

τὰ μὲν κ.) Nihil e P. libero ſervat Bg., quam formulam ad τὴν Ῥ. πολ. (cf. 1, 12, 1. hic anguſto ſenſu, per variationem cum proximo 7, 6, 12. τὴν Ῥώμην, cf. 7, 8, 12. τὰ κατὰ Ῥώμην,) tractans e Stp. m. formulam Gr., fictam ex analog., per artic. τὰ et pr. κατὰ cum pron. τοι., diverſo modo, in ſecundo membro τὰ κατὰ τὴν Ῥωμαίων γνώμην (ſic enim gen. repeti debet e pr.) per meram periphraſin nominativi, pro ἡ Ῥωμαίων γνώμη τοιαύτη ἦν, ſ. τὰ τῆς Ῥωμαίων γνώμης λ., ſed in primo per ellipſin hauddubie, v. c. τὰ κ. τὴν Ῥ. πολ. πράγματα, ubi valet iterum alia ellipſis particip., γενόμενα λ. et deinde prior periphraſis, pro τὰ τῆς Ῥωμαίων πόλεως πράγματα, aut τὰ ἐν τῇ Ῥ. πόλει γενόμενα πράγματα λ., accedente prope ad Bg. etiam Stp. Th. 3, 529. G. „ἐν τοιούτοις πράγμασι, in *tali* rerum *ſtatu*" cf. 6, 9, 1. τὰ περὶ λ. Sed Mss. res prima e gloſſa eſt, in addito οὖν poſt μὲν, ut 7, 1, 18., ſed altera forſan etiam e lapſu, in omiſſo artic. ob pr. ſyllabam, cf. 6, 2, 7. e., ſed 7, 6, 3. e. contra addito.

ὡς δ' ἀπ.) E P. habet Bg. mutatum particip. τὰ πεπρ. in pron. demonſtr. ταῦτα rectum, pro illius obliquo, addens de ſuo adi. πάντα, cf. 6, 3, 15. 4, 3, 15., deſerens ſua 2, 5, 15. 4, 11, 14., variante Noſtro cum 6, 9, 1. 5, 4, 1. in adiunctis ad v. ἀπ., ex analog., it. in σκ. cum ἦν, cf. laud. ad 1, 6, 10., nominatim e Xen. Cyr. et Abr. L. Ar. p. 100. m. it. in hoc v. cum φρ. (ubi Stp. Th. 4, 218. e. hinc oblique „εἶναι ἐν φρ." et per liberam Vs., ſed in pr. e Xen. ſine Ind. Cyr. 5, 2, 5. ἐν φροντίδι ἦν, it. ej. Hell. 6, 5, 33. ἐν φροντίδι ἦσαν,) variando per ordi-

λαις Φροντίσι [k], προσεποιεῖτο δὲ [l] αὐτῶν καταφρονεῖν. τῆς μὲν οὖν πρώτης καὶ δευτέρας ἡμέρας ἔνδον ἔμεινεν ἡσυχάζων, καὶ τοῖς φίλοις περὶ τοῦ πρακτέου κοινούμενος. τὸ δὲ στρατόπεδον πᾶν τὸ σὺν αὐτῷ, οἵ τε [m] ἐπέκεινα πάντες ἄνθρωποι ἔγνωσαν μὲν τὰ διαγ-

erat: ſimulabat tamen, illa ſe
2. contemnere. Ac primo quidem et ſecundo die domi manſit, quietus, et cum amicis, *quid facto opus eſſet,
3. communicans, (exercitus autem omnis, qui cum eo erat, cunctique ulterioris regionis homines, intellexerunt

k) Hoc comma in A. al., ſed in Bc. 2. punctum depravatum e colo Sep. rel. l) προσεποιεῖτό τε per edd., etiam tacite in Mss. v. N. m) οἵ τ' ἐπεκ. Ms. Ba., ut 2, 8, 13. ſecus ac 5, 5, 20., non diſſentientibus hic edd. in ſcriptura, cf. 6, 2, 19.

nem et gradum, cum 2, 3, 1. φροντίσι μεγίσταις, cf. G. Th. v. *eſſe* 1322, 34. in *cura*, ſed in Bg. (deſerto P. et numero) tantum ſyn. per phraſin ſine praep. „*non* minore *nunc* ſunt *ſollicitudine*, quam *tum* erant *ſtudio*.“

προσεποιεῖτό τε) Capitolinus longe diverſa memorat in Max. c. 17. (i. p. 43.) Repetit iſta in Gord. c. 13. (p. 96. m.) *Boecl.* Pro τε Polit. legit δέ. *Sylb.* Qui, tacens hic in Ind., ſecus ac ſupra, cf. 3, 7, 16. 2, 13, 17. Addend. ad p. 410. *l.* 22., probatur hic a Bg., recte que, quoniam ſecus ac *ſupra*, ubi vulg. procedebat, cf. 4, 8, 10. 1, 9, 6. 1, 6, 3. hic τὲ tolerari poteſt, cum manifeſta requiratur oppoſitio unde vel contra libros omnes correxi, ſane praeeunte P., qui vel ſponte viderit ſenſum, vel habuerit Cod. diverſum a noſtris, unde Bg. et ad αὐτ., toto membro per analog. conflato, ſed priorem partem confirmante tantum de Maximini triſtitia Capit. p. 43. m., *ubi* hoc SCtum *Maximinus* accepit, *homo* natura *ferus*, ſic *exarſit*, ut *non* hominem, *ſed* belluam *putares*, rel.

τῆς μὲν ὀ.) A P. diſcedit Bg. ad δευτ., ſed in ſq. membro toto, quae utr. finguntur ex analog., cf. in variationem quoque 4, 15, 10. πρώτης μὲν ὀ. καὶ δ. πάσης ἡμ., addito hic artic., ſed per tempus cum ἔμεινεν 7, 3, 10. tum per ſyn. adv. μένειν οἴκοι 6, 3, 11. cum Herdt. et Fi. The. v. ἔνδ., ſed ſine Ind. So. Ai. v. 76. ubi mox v. 80. ſyn. εἰς δόμους μένειν, tum per additum περὶ λ. pro mero τοῖς φ. 6, 2, 8. etc. tum 2, 12, 8. περὶ τῶν πρακτέων ἐσκέπτοντο, (ubi Bg. ſimiliter,) per numerum, ſed ad analog. in κοιν. cum pr. περὶ, unde Zoſ. cf. 1, 6, 22. e. it. G. Th. 1067, 31. 65. ſq. quibus *communicare* de *maximis* rebus *conſuerat*, dum Stp. Th. 2, 297. F. m. ſine Vs. addit „ubi Bud. (non in Comm.) communiter *conſulens*, it. conſilium agitans cum amicis,“ ſed ἔνδον h. l. in urbe Sirmio, cf. 7, 2, 19.

τὸ δὲ στρ.) Solus Bg. hic induxit parentheſin, ſine neceſſitate ſumma, ſeverior, quam P., in ſervatis τὸ σ. α., (variatis cum 6, 9, 3. οἱ σὺν α. στρατιῶται et 6, 7, 6. στρατοῦ, ὃς ἦν σ. α.) ſed partim cum illo in formula οἱ ἐπ. λ. ex analog. (ut ſq. ἐγν. λ., ubi Bg. liberrime partim cum P.,

γελθέντα, καὶ διοίδαινον πᾶσιν αἱ ψυχαὶ τηλικούτων ἔργων εὐτόλμων καινοτομίᾳ [n].

quidem rem omnem, ut nunciabatur, et intumeſcebant omnibus animi tantorum faci-

n) Comma hic in Bs. 2. L. al., ſed punctum in A. al.

ſecus ac Sch. „*nunciata*") per gen. adi. et ſubſt., qui h. l. videntur eſſe Paeones, ap. quos commoratus nunc tyrannus, cf. 7, 2, 18. e. 7, 3, 9. e.

διοίδαινον) i. e. omnes novandis rebus intenti erant, v. 8, 8, 2. (*στρατιῶται διοίδαινον τὰς ψυχάς.*) Nam hoc eſt hominum ingenium peraeque omnium, ut gaudeant occaſione novandi res oblata. Liv. 8, 21. *nullus populus aut homo denique in ea conditione, cuius eum poenitet, diutius, quam neceſſe eſt, manet*, it. 35, 1. de rebellaturis dicit *tollunt animos*, v. Cort. ad Sall. p. 240. *Leisn.*

Variante Noſtro cum 7, 3, 16. *ἐντεῦθεν δὴ καὶ μάλιστα κατά τε πόλεις καὶ κατὰ ἔθνη διοιδ. τῶν ὄχλων αἱ ψυχαὶ*, pro gen. perſ. per dat., ex analog., cf. in med. ap. Hom. *μοὶ οἰδάνεται κραδίη χόλῳ* ſupra ad 1. l., hunc dat. adi., ut alibi (cf. 3, 2, 13. 7, 7, 11.) omittit P., e quo Bg. in rel., et partim Stp. Th. 2, 1201. B. m. „*διοι. — ψυχαὶ τηλικούτων ἔργων εὐτόλμων καινοτομίᾳ*, *animi* omnium *exulcerati* tantarum *rerum* audacia *ac* novitate *intumuerant*" alio tropico addito v. *exulc.* (cf. ſupra 1, 8, 15.) ſenſum innuens, qui eſt iterum, ut 7, 3, 16., ad iram commoveri et defectionem ſimul.

τηλ. — εὐτόλμων καιν.) Muto in *εὐτόλμῳ*. Sed et deeſſe ſuſpicor *ὅμως δὲ*, vel *ἀλλ' ὅμως*, ante *οὐδέ τις πρ.* *Steph.* Si diviſe *οὐ δὲ* legamus: nulla opus erit additione. *Sylb.* Forte *πλὴν οὔτε τίς*. *Reisk.* *εὐτόλμῳ* Stp. legit, non male. *Stroth.*

Sine Vs. dederat quoque Sb. Ind. „*εὐτόλμῳ καινοτομίᾳ*" dum Sch. in *καιν.* „novitate *operum*, *εὐτ.* operum *audacter* admodum *geſtorum*" repetita coniectura Stp., tentantis nil in Th. pr. Not., nec monentis quid in adhibitam Vs. P., qui videtur legiſſe *εὐτόλμῳ* ſ. *εὐτολμίᾳ καὶ καινοτομίᾳ*, ſed Bg. aut *καὶ εὐτόλμων* ſ. *εὐτόλμων τε καιν.* aut modo inſeruiſſe ſine correctione copulam intra duo adi., cf. 2, 13, 9. 2, 7, 8. e., quae leniſſima ſit medicina hic, quoniam libri non variant, et ſolent absque copula ap. Gr. et Lat. iungi adi. duo, ubi poſſit in aliis linguis recentioribus ea interponi; etſi h. l. etiam noſtrates habent *ſolcher* kühnen *Thaten*, etiam adeo *ſo groſser*, quoniam cum Bg. e P. video tantum converti *τηλ.* ap. Stp. Th. et L. Ern. nec per Lat. *talis*, cf. laud. ad 5, 6, 24. Per ſe, de Stp. ratione, lapſus fieri potuit iterum in *ν* et iota poſtſcripto, et, de P. lectione, elabi *καὶ* ob ſq. ſyllabam eandem, tum ſine artic. neutrum adi. *εὐτόλμῳ* pro ſubſt. ſtare poteſt, cf. 1, 1, 4. 2, 8, 4. et iungi cum alio ſubſt. recto. Sed nil reperi, quam ap. G. Th. *audacia — nova* atque *integra*, — *ſingulari* audacia *homo*, it. *tam* audax *facinus*, — *factum*, cum Gr. adi. *εὐτ.*, praeter Poll., modo de perſ., pro fortis, ap. Ael. V. h. et Xen. Ἀνβ. et ſubſt. *εὐτολμία*, pro fortitudo, ap. Polb. Di. H. S. T. 1. Ioſ. Dum Mss. accedant alii: in illa ambiguitate lectionis conſtituendae nihil edico, quam fingi omnia a Noſtro per analog. ac ſenſum videri eſſe hunc, ut homines iſtius regionis ad defectionem quoque ſpectarint, quoniam Romanos maxime, forſan et Afros,

οὐ δέ [o] τις πρός τινα ἔλεγέ [p] τι, οὔτ' εἰδέναι τὶ [q] προσεποιεῖτο, τοσοῦτος γὰρ ἦν ὁ [r] Μα-

norum et tam audacium novitate: nemo tamen ad quenquam dicebat quidquam, aut
4. ſcire ſe oſtendebat. Tantus

o) οὐδὲν δέ τις Ms. Ba., ſed diviſe vulg. nobiſcum in A. 2. et Bs. 1. L. v. N. p) πρός τινα ἔλεγεν Ms. Ba. e regione Stp. ἔλεγέ τι v. N. q) εἰδέναί τι Ms. Ba. cf. in alia τὲ enclit. 2, 1, 1., ſed aliter in τὶς 7, 1, 12. 7, 6, 4., ſed hic edd. nobiſcum Bs. 2. L. Stp. rel., at τὶ nudum in A. al. cf. 7, 5, 18 e. r) Abeſt ὁ in Ms. Ba. *Mart.* etiam in Ms. Vi., cf. 4, 13, 13., forſan ex 7, 5, 1. 12. m., ſed ſecus hoc cap. §. 1. 7, 7, 9.

audirent, tam audaces *fuiſſe*, ut *eligerent* novum imperatorem contra Maximinum, tam *fortem*, tam que *crudelem*.

οὐδέ τις) Hic Leisn. in *m.* Ms. *Bg.* „*ſupplet* ὅμως“ quod nondum dixerim, ſed nobiſcum, *nobiſcum dividens* neg. *cf.* 1, 17, 16. e., potius verterit δὲ ſic iterum per Lat. *tamen*, cf. 7, 7, 14. etc., aliter que τὶς poſt neg., quam ſupra aliquoties, cf. 6, 4, 4. rel., hic quidem e P. in δὲ, quem deſerit in rel. liberrimum, ſervans polyproton Gr. in pron. ſaltem alia in parte, oppreſſo tamen ſecundo τι. Quae figura, quanquam aliis quoque adhibita, cf. Abr. ad Ae. 1, 241. e. 2, 396. m. et Dl. Th. p. 840. e. (*Dem.* ſine Ind. 249, 8. tum Ind. Dd. S.) et repetito pron. illius caſu eodem ib. cum Luc. 3, 389. N. 1. (ubi primum τὶ ellipticum eſt, pro κατά τι, ullo *modo*,) Fi. Ae. 1, 12. e., tamen hic diſplicuerit librario Ms. Ba, ut, primo τὶ deleto, particulam neg. οὐ δὲ mutaret in affine pron. οὐδὲν, cf. 1, 12, 13. 2, 3, 1. 2, 5, 12. 2, 13, 11., ad ſeriem deinde inſerens δὲ, cf. 4, 8, 4. 6, 8, 14. et ν ἐφ. cf. 7, 7, 1. Niſi, legens per errorem hoc ν ἐφ. pro vulg. τὶ, mutabat *rel.*, tenentibus Mss. rel. recte vulg., ubi conflantur membra utr. per analog., poſita formula εἰδ. τὶ vulgari ſenſu, cf. in exquiſitum, pro *ſcire* magnum *quid* ſ. multum, ad Vig. p. 150. a. e., quocum comparo illa L. N. T. ex Act. 5, 36. etc. ap. Krb. nominatim p. 679. e. ſq. Gal. 6, 3. εἰ γὰρ δοκεῖ ΤΙΣ εἶναι ΤΙ, dum Bg. de ſuo etiam ad v. προσεπ., aliter que, ac ſupra, ſed in ſecunda neg. οὔτ', ut 7, 1, 22., commode ad rationem Vern., pro ſeveris *non tamen* quis *ad* quem *dicebat* quid, *neque* ſcire *quid* ſe *oſtendebat*, ſ. *ſcire* quid *prae ſe ferebat*, cf. 1, 9, 13. in v. προσπ. cum neg.

τοσοῦτος γ.) Liberior P. eſt tantum per cauſalem in primo membro, et in ſecundo per additum adv. cf. 6, 5, 20., confictis iterum omnibus ad analog., cf. in variationem etiam, 7, 7, 9. *φόβῳ τοῦ Μαξ.* per ordinem, ſed 5, 8, 8. *οὐδὲν — αὐτὴν ἐλάνθανε λ.* per ſyn. pron. cum Dem. ſine Ind. 78, 1. *ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐκεῖνό γε λανθάνει αὐτὸν, λ.* et 214, 27. *οὐ γὰρ δὴ λέληθέ γε αὐτοὺς οὐδὲν τούτων*, ſed 4, 9, 17. *τοσοῦτος δὲ ἐγένετο φόνος, ὡς λ.*, dum Noſter interiicit iterum (cf. 4, 14, 18. 2, 4, 4.) Obiter primum hoc membrum *ὡς — λανθ.*, ſi *ὁ Μαξ. φοβ.* ſumatur paſſive et de aliorum metu erga tyrannum, quatenus hoc membrum noſtrum refertur ad §. pr. extrema et ſuorum ſilentium, quod tenebant ob metum ab illo et vindicta ſaeva. Sed aeque active *ὁ Μαξ. φοβ.* capietur, ut magnus fuerit metus in Maximino erga quoscunque, qui ſolet comitari tyrannidem animum que conſcium, et a Noſtro tangitur ſupra, memoratis ſuſpicionibus 7, 1, 20. 10., aliter ve, ib. §. 8. ſq., tum diſerte memoratur ib. §.

ξιμίνου φόβος, ὡς μηδὲν αὐτὸν λανθάνειν, παραφυλάττεσθαι δὲ πάντων [s] οὐ μόνον τὰ διὰ φωνῆς καὶ γλώττης προφερόμενα [t], ἀλλὰ καὶ τὰ

enim erat Maximini metus, ut nihil illum lateret, obſervarentur que omnium, non ſolum quae voce et lingua proferrentur, ſed et ipſi oculo-

s) Comma Ms. Bg. etiam hic in A. al. t) προφερ. Ms. Ba. cum edd. A. al. vitioſe, v. N

5. Per hanc rationem interpretandi poſtremam omnia membra, ab ὡς ſequentia, erunt unius generis, et timor, quo impletus tyrannus, fecit, ut omnia ſciret, nil ipſi maneret ignotum, quoniam omnia ſcire avebat, ſuorum que cognoſcere animos erga ſe et dicta de ſe, atque adeo vultum, et omnia haec iubebat obſervari.

παραφυλάττεσθαι) obſervarentur, ab aliis videlicet, qui ad illum deferebant. At Pol. ita vertit, (omnium *que* non *ſolum* verba, *ſed* nutus *quoque* ſpeciem *que* oris *obſervaret*,) quaſi ſcriptum eſſet non παραφυλάττεσθαι, ſed παραφυλάττειν. Quin etiam ex uno, τὰ δι' ὄψεως νεύματα, i. e. *oculorum nutus*, duo in ſua interpretatione facit. *Steph.* Perſtrinximus iſtum immanitatis characterem ad Tac. 1. A. 7. annot. 10. *Boecl.*

Sch. „med. praeſ. inf. παρ. v. incertum, an active, num paſſive ſumatur. Polit. prius ſequitur *obſervaret*, Stp. poſterius *obſervarentur nutus*, ab aliis rel.“ Qui Sch. non debuit praefigere *med.*, ſi erat ambiguum, ut eſt ſane, dum Bg. quoque refert paſſ., ad cuius Ms. in m. Leisn. „Male Pol.“ omnibus ad analog. conflatis, variando partim cum 2, 9, 18. e. διὰ γλ. προΐετο, ὅσα λ., per copiam addito ſubſt. altero φων., nil me reperiente, quam paſſ. προφ. tropice ap. Luc. et Abr. ad Ae. T. 1., ſed med. Ael. V. h. Dd. S. Di. H. S. T. utr. ubi add. T. 2. 196, 19. tum act. L. N. T. et Harl. Chr. P., ſed phyſice Fa. Ae., at utr. ſenſu ſimul cum gen. rei Hsd. pro promovere, tum pro obiicere ſ. exprobrare, Rs. O. V. 4. Dem., ubi ad 311, 10. cf. v. 14. Mor. Iſ. P. Plut. Hs. cum N. Poſſ. C., ſed varie Hſy. Suid. Hom. Theogn. Ind. Sb. et Thuc. Schol., verum in rem crit. et confuſ. eandem cum προσφ. Xen. Bach. Polb. et Plut. Krg. e §. 316, dum Stp. Th. 4, 115. G. „πρ. paſſ. ſignif. *proferor*, — pro enuntior, ut ap. Herodi. l. 7. οὐ — πρ. pro quibus omnibus Pol. dixit *verba*. Sed perperam in vulg. edit. προσφ. ibi legitur,“ ſed Bud. C. 512, 40. „οὐδὲ παρατείνεται τῇ διεξόδῳ τῆς λέξεως, δι' ἧς προφερόμεθα τὸ λ.“ ad quam analog. hic, ubi Bg. dat praep. cum gen. per abl., ſed mox in periphraſi gen. ad δι' ὄψ. ν., e Stp. Not., nec hic tenente quid G. Th., et me tantum, praeter alibi data ad ὄψ., amplius haec, in notionem Bg. ap. Poſſ. C., ſed pro viſo ſive externo ſ. interno animi Iſ. Ev. et Long. Mor., porro in formulam εἰς ὄψιν So. Ai., ſed in alia ſimul Hſy. Suid. Foeſ. Thom. M. L. N. T. Hom. Orph. Herdt. Thuc. cum Abr. Dl. et ad Ae. T. 1., Rs. O. V. 6. Dem. Fi. Ae. et Pal. Xen. Ἀνβ. Bach. cui add. Sy. 1, 9. it. M. S. 3, 10, 6. Pol. Z. Ael. V. h. Luc. Geop. Ioſ. Fa. Ae. cum Gs. Chr. Caeterum notaram olim ad v. παραφ. „Dion. H. ed. R. V. 2. p. 750. l. 15.“ quae, abſente nunc libro, non potui conſulere.

δι' ὄψεως νεύματα. ὁ μέντοι [u] Μαξιμῖνος, συγκαλέσας πάντα τὸν στρατὸν εἰς τὸ πρὸ τῆς πόλεως πεδίον, προσελθών [x] τε τῆς τρίτης ἡμέρας [y], ἀνελθών τε [z] ἐπὶ τὸ βῆμα, ἐπιφε-

5. rum nutus) Poſtea tamen Maximinus convocato omni exercitu in campum ante urbem, egreſſus que tertio die, conſcenſo tribunali, ferens ſecum libellum, quem ei com-

u) μὲν τοι diviſum in A. al. cf. 6, 1, 2. x) προελθών τε Ms. Ba. v. N. y) Comma hoc in A. al. pro colo Stp. gel. z) ἀνελθὼν τὸ Ms. Ba. cf. 5, 6, 21, cum tamen in proximo pr. dediſſet accentum nobiscum.

ὁ μέντοι) De ſuo Bg. addit adv., prae P. ſeverior in ordine, etiam in rel., per analog. cf. 2, 11, 17. et 2, 10, 2. e., ut in nomen ipſum τῆς πολ. hoc cap. §. 2. i.

προσελθών τε) Non minus aptum προελθὼν, quod etiam Schottus vidit. *Sylb.* Schottus et Sb. προελθὼν, quod probo. *Stroth.*

Sch. „quum *acceſſiſſet*. Sb. poſt Schottum etiam aptum cenſet προελθὼν“ et Leisn. praeter praeiudicium ad 1, 10, 4. p. 386., etiam in m. Ox. „f. προελθὼν, (et in m. Ms. Bg.) legit προελθὼν“ qui Bg. ſane hoc poſtr. Gr. reddit per ſuum Lat., cf. 2, 5, 8. 2, 11, 17. 3, 12, 12. quo loco etiam variabat lectio, ut alibi, cf. 7, 4, 10. 2, 2, 7. et 1, 5, 4., ubi dicta valeant et hic, per ſe procedere quoque lectionem vulgo ſuſtentatam illam quoque a Mss. rel., ut expectandi videantur alii Cod., tacente prorſus P., unde Bg. in adiuncto per analog. τῆς τρ. ἡμ., per variationem addito artic. pro 6, 5, 16. σὺν τρίτῃ μοίρᾳ, habente me tantum affinem et ſyn. formulam in abl., cf. de adi. τριτ. per vulgaris Hsd. Geop. Fi. Pal. et Plat. Phileb. Xen. 'Ανβ. (ubi et τριταῖος, cum Eur. Barn. et Dd. S., at ſine Ind. Polb. 1, 331, ſ. 56. i. cf. p. 297. m.) ſed in varia Hſy. Suid. L. N. T., ubi et ἕως τῆς τριτ. ἡμ. it. τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, it. ap. Luc. (ubi v. in acc. τρίτην ἡμ. pro *nudius tertius*, ut ap. Xen. Cyr., ſed in τρίτην ταύτην ἡμ. Kypk. T. 1., ut in gen. διὰ τρίτης Poſſ. C.) Rs. O. V. 4. 7. utr. Dem. Aeſch. ep. S. Fa. Aeſ. Call. Lyc. L. Boſ. Ell., ſed cum alio caſu eodem So. Ai. et in τρίτος αὐτὸς Vig. Thuc. et Fi. The., ſed in ſyn. τρίτατος Orph. et in adv. τριττῶς Di. H. S. T. 1., ſed in rem Capit. p. 44. *e* concilio *ad* concionem *proceſſit*, quod ipſum confirmet novitatem Ms.

ἀνελθών τε) Variatur cum ordine et caſu poſt praep. pro 6, 3, 4. ἐπὶ βήματος ἀν., ſed ponitur idem particip. poſt προελθὼν, ut 1, 5, 4., qua ipſa de cauſa librarius per gloſſam mutarit illud προσελθ., liberum P., deſerente Bg. quoque ad ſq. ἐπιφ., ex analog. cum τὸ β., partim e Sch. „ἐπ. prae ſe tenens ſ. *ſecum* ferens *libellum*, legendi cauſa ex eo, β. libellum *prae ſe* manibus *tenens*, ut ex eo legeret“ qui libellus h. l. ad ſummum tenuerit duo folia, ſed, ſi tabulas Romanas cogites, nec has multo plures; in quam notionem anguſtiorem, pro parvae molis ſcripto, cf. Dem. Ae. ep. S. et ſine Ind. Ael. V. h. 14, 43. p. 988., at in latiorem, pro iuſto libro, Suic. Poſſ. C. Call., ubi et τὸ μέγα β. ἴσον τῷ μεγάλῳ κακῷ; it. Plut. Hs. ὄργανον τῆς παιδείας ἡ χρῆσις τῶν βιβλίων ἐστί, ſed in utramque L. N. T. Di. H. S. T. 2. Luc., ubi et τῇ δεξιᾷ, βιβλίον

ῥόμενος τὸ βιβλίον, ὅ περ αὐτῷ [a] ἦσαν συντάξαντές [b] τινὲς τῶν φίλων, ἐξ ἀναγνώσεως

poſuerant quidam ex amicis, legendo dixit huiusce-

a) ὅ περ ἦσαν αὐτῷ Ms. Ba., ſed ὅπερ ἦσαν αὐτῷ Ms. Ve., primo diviſum pron., ut in edd. A. 2. al. cf. 7, 6, 4., tum alius ordo in pron. aut v. cf. 5, 7, 8. 6, 3, 11., hic ad laevitatem, denique per aſperum αὑτῷ Bs. 2. et Par. v. N. b) Sic et Ms. Ba. cum edd. A. al. pro τινὲς Stp. al. cf. 6, 4, 13.

ἔχων. it. β. ἐν ταῖν χεροῖν εἶχεν, tum in varia Rs. O. V. 6., ubi et de loculo librorum, *Brieftaſche*, ut ap. Wernsdf. ad Phil. de pictura, ſed, praeterquam in ſcripturam per ι et υ uſum que crit. ap. Moer., (ut in βίβλινος ſ. βυβλ. οἶνος Hsd. et Barn. Eur.) et praeter χάρτας βιβλίων ſine Ind. ap. Long. Mor. p. 242. m. cum N. et Z. ad Xen. Ἀνβ. 7, 5, 14., quoque pro epiſtola ap. Hſy., non coll. Suid., ut in affine βιβλιαφόρος ad Thom. M. p. 152. N. 2. cum Polb. it. Dem. βιβλιδίῳ μικρῷ πάνυ, ſed in aliam rem crit. ap. Zoſ. 3, 2, 7. et Var. L. βιβλίοις cum βίβλοις, quo de ſubſt. L. N. T. Suic. Poſſ. C. Herdt. Xen. Ἀνβ. Dem. Luc. Dd. S. 1, 7. l. 56. et p. 107. l. 5., liberum P. deſerente etiam Bg. in ſq. membro, ex analog., partim cum Sch. „σ. *compoſuerant* ei *orationem*, in libello ſcriptam“ dum tenui tantum in med. cum acc. λόγον, etc. cf. laud. ad 2, 15, 11. cum Stp. Th. 3, 1267. e. „συντάττομαι, compono librum et ſcribo“ e Bud. C. 894, 47., tacentibus lib. de V. med.

ἐξ ἀναγν.) Capit. in Maximin. c. 18. (i. p. 45.) brevem et *militarem*, ut vocat, concionem deſcribit. Herodianus ingenio amicorum formatam orationem aſſerit, qui mos ap. principes inde a Nerone manſit. Nam hunc primum indiguiſſe aliena eloquentia, Tacitus auctor eſt 13 A. 3. (m.) Vide omnino Iac. Guther. de off. dom. Aug. l. 1. c. 20. *Boecl.*

De oratione ſq. forſan alibi, ut de duplici ap. Capit. l. l. et in Gord. c. 14. p. 97. cf. N. ib. Salm. Hic, in verbis, negligentem P. deſerit quoque Sch. in „ἀν. *ex* ſcheda *recitare*, legere orationem, ἐξ — *legendo* recitare *ſermonem*“ unde Bg., ſeverior in adiunctis, formulam e praep. cum ſubſt. rei mutando in merum abl. gerundii, ut Spanh. de u. et pr. n. 2, 629. i. „Id vero hic paucis monendum venit, conciones illas ſ. allocutiones e ſuggeſtu, uti ſaepe alioquin in Senatu —, e ſcripto nonnunquam recitatas, ut de Maximino ap. Herodianum legitur, eum, *convocatis in campum ante urbem* Carthaginem (immo Sirmium, v. §. 2.) *militibus*, tribunal *inſcendiſſe*, et *ex libello* orationem, *ab* amicis *compoſitam* (e P. Vs.) ἐξ ἀναγν., ſ. *eam* legendo *recitaſſe*. Tribunal vero ſub imperatoribus, vulgo tumultuaria opera, e viridi ceſpite — fuit exſtructum, ac inde a Vopiſco *ceſpititium tribunal*, ab Ammiano autem *agger glebalis* eſt appellatum“ ducente Noſtro formulam cum v. ἐκ ex analog. Lat. cf. G. Th. v. *ex* 444, 43. ſq. 446, 14. 49. „*reſponſum* ex *ſcripto* recitavit, — *ex* tabella *pronuntiare*, i. ex ſcripto,“ ſed Cic. ep. ad div. 10, 13, 1. *a me de* ſcripto *dicta* ſententia *eſt*, it. ad Att. 4, 3. ed. Gr. p. 366. ſententia, *quam* ille *de* ſcripto *dixerat*, it. Or. Phil. 10, 2. m. cum Hor. T. p. 210. m., ſed per ſyn. praep. in contrarium ἀπὸ ςόματος v. Fi. ad Well. p. 354. i. et Poſſ. Call. p. 429. e.

ἔλεξε τοιάδε. [c] „Ἄπιστα μὲν „οἶδα καὶ παράδοξα λέξων „πρὸς ὑμᾶς, ὡς δὲ ἐγὼ οἴο- „μαι [d], οὐ θαύματος, ἀλλὰ „χλεύης καὶ γέλωτος ἄξια.

6. modi quaedam. *Equidem incredibilia me ſcio et inopinata dicturum coram vobis; ut tamen ego arbitror, non admiratione, ſed ioco et*

c) Poſt haec Δημηγορία Μαξιμίνου in edd. A. al. d) οἶμαι Bc. 2. cum Ing. 2. v. N.

ἄπιστα) Conflantur ad analog. omnia, variando cum 4, 8, 4. χλεύης ἀξίας εἰκόνας, cui additur alterum ſubſt. γελ. per copiam, ut ad παρ. ſuperiorum locorum aliud adi. ἀπ., quo de v. alibi ſenſu Bg., qui diſceſſit a P., primum in ſervato μὲν, (quod initio orationis ſolitarium ſtat, cf. 1, 4, 2.) per ſuum Lat. ad 6, 3, 11., tum ad παρ. cf. 7, 5, 8. (ubi Leisn. in m. Ox. „Zeibich. in athleta παραδ. p. 14.“) it. ad πρὸς ὑμ., liberius tamen, it. ad οὐ — ἀλ., porro in ſervato ſubſt. χλ. (aliter tamen, quam Sch. e Stp. Th. „*non* admir., *ſed* illuſione *et* riſu *digna*“ ſine Bg. Lat., ubi G. Th. copulata habet 1220, 74. 82. *riſus* et *iocus*, it. *ludus* et *iocus*, quae poſtr. hic reſpici videntur ſenſu iſto ib. 133, 58. „*ludus* et *iocus*, pro re abiecta ac parvi pretii, quae merito contemni ac *ludibrio* haberi poſſit“ it. ad illa 1130, 68. dictu *inopinatum* et *mirabile*,) denique in ὡς δὲ οἴομ., pro quo Bc. lectio ſyn. e corrigentis negligentia, cum per ſe recta ſit et obvia forma utr., in uno etiam ſcriptore, cf. Di. H. Sb. T. utr., etiam in vicinia, cf. ſine Ind. Dem. 458, 8. 12., ubi et cum pron. varie, 43, 5. ἐγὼ μὲν γὰρ οἴομαι λ., ſed 44, 12. οἴομαι τοίνυν ἐγὼ λ., at ſine eo ib. l. 22. 45, 9. 46, 10. 14, 3. 17, 2. it cum adverſ. 54, 8. ἐγὼ δ' οἴομαι μὲν λ. porro cum adv. Noſtri 377, 2. ὡς ἐγὼ οἶμαι, ſed 378, 10. ὡς καὶ ὑμῖν οἴομαι δοκεῖν, (cf. ὡς οἶμαι Rs. O. V. 7. Ant. et ὥς γε οἶμαι Fa. Ae. cf. Fi. Pal.,) ſed ſolum οἶμαι vario ſenſu, exempli gratia 21, 4. it. ironice aut ſerio Rs. O. V. 7. ſſ. Ael. V. h. Luc. 1, 419. i. cui add. ſine Ind. 2, 884. l. 19. cum Vig. Sed cum P. redditur v. εἰδ. cum nominativo particip. per acc. cum inf. cf. 2, 9, 15. 2, 5, 12. 1, 13, 10. m. 2, 14, 14. porro in Noſtri imitationem Thuc. 398, 97. ἄπιστα μὲν ἴσως — δόξω ὑμῖν περὶ τοῦ ἐπίπλου τῆς ἀληθείας λέγειν, incredibilia *quidem* forſitan *apud* vos *de* — dicere *videbor*, ſed Luc. 2, 738. l. 85. παράδοξα γὰρ καὶ οὐ πάνυ πιστὰ φῄς, mira *enim* dicis *et* vix *credibilia*, alio ordine et ſyn., tum in iuncta ſyn. ap. Dem. 254, 3. ἔστιν οὖν ὅστις ὑμῶν οἶδέ τινα αἰσχύνην συμβᾶσαν τῇ πόλει — ἢ χλευασμὸν ἢ γέλωτα, cf. de γελ. Ind. ej. it. Rs. O. V. 4., ubi et λῆρος καὶ γέλως, ut Sb. γέλωτα καὶ σκώμματα ποιεῖσθαι λ. riſu *iocis* que *excipere*, et ej. Di. H. T. 2. Ael. V. h. Luc. Thuc. Fa. Ae., Hs. et Krg. Plut. Poſſ. Ca. Lyc. Hom., ubi cum Ind. in Not. de dat. ſ. abl. poëtico γέλῳ, it. acc. γέλον, ſed in alios γέλων et γέλωτα eodem in ſcriptore So. Ai. tum Moer. Fi. The. et Pal., ſed in varia genera ap. Herodi. Gr. Suic. Toup. ep. crit. p. 87. ſq. cum Suid. et Hly., ſed formula Noſtri reperta tantum ap. Thom. M. p. 186. i. γελοῖον — τὸ γέλωτος ἄξιον.

„ὅπλα [e] ἐφ' ὑμᾶς [f] καὶ τὴν „ὑμετέραν ἀνδρείαν οὐ [g] Γερ„μανοὶ αἱροῦνται [h], οὓς πολ„λάκις ἐνικήσαμεν [i], οὐ [k] Σαυ„ρομάται, οἱ περὶ εἰρήνης ἑκά-

7. *tiſu digna. Arma contra nos veſtram que virtutem non Germani capiunt, quos ſaepe vicimus: non Sarmatae, qui de pace nobis quotidie ſuppli-*

e) In Ms. Ba. ſic eſt εἶπλα ἐφ' ὑμ., ſed eſſe debet εἰ ὅπλα vocabulum poſterius inchoat novum verſum, et librarius ὁ in margine addendum, minio que, ut ſaepe fit, pingendum omiſit. *Mart.* v. N. f) ἡμᾶς A. al., etiam Sb., ſervato ſq. ὑμετ., at ἡμᾶς et ἡμετ. Bs. 1.) v. N. g) οἱ Ms. Ba. v. N. h) αἱροῦνται Mss. Ba. et Vi. v. N., ſed ed. Lu. αἱροῦντες mendoſe, v. 5, 2, 4. i. συκ. i) Comma hoc in A. al. pro puncto Bc. 2. depravato e colo Stp. rel. k) εἰ σαυρ. Ms. Ba.

ὅπλα — ὑμᾶς) Forte ἡμετέραν, noſtram. *Reisk.* Contra Bg. primum ἡμᾶς refert cum edd. quibusdam, cuius varietatis exempla fuere ſupra, cf. 4, 14, 16. 6, 3, 11. e., ſervante hic P. utrinque ὑμ., quod, dum Codd. dent aliud, ſervavi, per ſe procedens, ut etiam bina ἡμ. In rel. liberior P. deſeritur quoque a Sch. in „αἱρ. *ſumunt — arma*“ quae formula conficta per analog., (ut deinceps rel.) variando cum ſuperiorum locorum illis ὅπλα λαβεῖν, κινεῖν, ἄρασθαι, etc. cf. 7, 4, 2. Quo pertinet una res Mss., dum cogitari poteſt aut gloſſa, (quoniam ſupra fuit 6, 8, 15. ἀραμένους τὰ ὅπλα, ubi variatur adiecto artic.) aut lapſus tum in ſpiritu et accentu, qui nulli in Codd. olim, cf. eodem in v. 3, 9. 20., tum in vocalibus ο et ου, cf. 7, 6, 9. Sed reliquarum lectionum Ms. Ba. altera alteram pepererit, ſed dupliciter. Nam primo, cum lapſus eſſet librarius in οὐ et οι, confuſis ι et υ, cf. 7, 6, 8. iterum que in ſpiritu: dum ſenſus ac ſeries laborabat, alius, per ſeriem vetuſtam omnium unam non habens in ſuo Cod. diſtinctionem, cogitato commate, et inſerto εἰ ante ὅπλα, ſecundum οὐ quoque debuit mutare. Et ſic coniunctio, ut ſupra, valebit pro Lat. *quod*, cf. 2, 5, 11., ubi etiam poſt θαυμαστὸν affine. Aut, ſi ex iſto loco εἰ aſſumtum: per vim mutabatur primum οὐ in οἱ, poſtulante ſerie ac ſenſu; ad quod εἰ arceſſendum inducere librarium potuit hoc, quod §. et periodus haec noſtra adiungitur priori ſine particula transeundi, veluti γὰρ ſ. οὖν rel., ſaepe illa oppreſſa, cf. 7, 6, 10. 7, 7, 8., quam nec monſtrat P., ſed is, cum Mss. rel. tacite, nihil etiam ex novitatibus Ms. Ba., ſed clare utramque neg., eam que ſine copula τε, per figuram rhetorum adeo ſervatam, anaphoram, quae ante ſecundum οὐ reſpuit Bg. et Stp. diſtinctionem maiorem, ob rectionem continuam, pendente iſto membro adhuc e pr. v. ὅπλα αἱρ., dum tangit orator bellum cum Germanis ſuperius 7, 2., ſed in οὓς πολ. ἐν. forſan ib. §. 12. αἱ συμβολαὶ ἐγίνοντο et §. 17. γεγόνασι δὲ καὶ ἕτεραι συμβολαὶ λ.

Σαυρομάται) Sch. „Σαυρομάτης, Sauromata, *Sarmata*, vir Scythicae gentis“ cum aliis, cf. Stp. Byz., ubi ſervatur in Vs. ſeverum Lat., Pomp. Mel. Car. Stp. Dict. G. Th. et Cell. n. o. a., Ind. Script. hiſt. Aug. T. utr., hic ut intelligantur populi illi in Europa pone Iſtrum et Boryſthenem circa Moeotida, qui, vicini terris Romanis, interdum infeſti ſunt victi, a Domitiano et Diocletiano, cf. Sb. Ind. Lat. *Sarmat.*, nil

„ϛοτε ἱκετεύοντες.[l] Πέρσαι τὲ, 8. „οἱ πάλαι Μεσοποταμίαν κατατρέχοντες, νῦν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν, δόξης τὲ τῆς ὑμετέρας [m],

cant: *Perſae etiam, qui olim Meſopotamiam incurſabant, nunc quieſcunt, contenti, ſi ſua habeant; cum gloria in armis veſtra, tum for-*

l) Comma hic in Ms. Ba. cum ed. A. al., ſed colon in Ing. m) ἡμετ. Par. et Pat., v. N.

me tenente in rem huius temporis ac loci, οἱ περὶ λ., neque, an huc reſpiciat Cap. p. 98. i. Sacrati *commilitones* — quorum *mecum* plerique *vere* militatis, *dum* nos *in* Germania *Romanam* defendimus *maieſtatem*, dum *nos* Illyricum *a* Barbaris *vindicamus*, ubi Bg. e P., etiam in addito pron., ubi per analog. habet v. ἱκ. adiuncta ſua, adv. et praep., pro aliorum ſyn. ὑπὲρ, cf., praeter Suid., in varia Ind. Sb. Rs. O. V. 6. 8. And. Fa. Ae. Luc. (ubi et cum inf. fut. 2, 200. N. 13., quae rectio, niſi ib. eſſet Var. L., redderet dubium canonem Thom. M. p. 160. e.) Xen. Cyr. cui add. 1, 3, 11. m. 7, 3, 14. Poſſ. Ca., ſed cum acc. perſ. Orph. Iſ. Ev. Fd. p. 9. e. it. Pan. M. p. 40. m. 41. e. 48. i., at cum acc. rei et praep. Thuc. ὅσα πρὸς τοῖς ἱεροῖς λ. cum Abr. Dl. et A. qui addatur ad Ern. N. in Hom. Ἰλ. π', 574. ſuper v. cum praep. et acc. perſ. ἐς Πηλῆα λ. (quo et pertinet Hſy.) it. cum acc. rei ſ. loci ἐς Θήβας ap. Hsd., cf. affine ſubſt. ἱκέτης cum pr. ὑπὲρ εἰρήνης Eutr. Met., tum abſolute aut cum gen. perſ., praeter Hſy. et Suid., quoque Hom., etiam in N., Orph. Muſ. Theogn. So. Ai. Barn. Eur. Xen. Bach. Ael. V. h. Fa. Ae. Dd. S. Luc., etiam in N., cum Di. H. Sb. T. 1., ubi et fem. ἱκέτις, ut ap. Lyc.

Πέρσαι τὲ) In tertiis Romanorum hoſtibus reſpicit Noſter, opinor, proximum cum Perſis bellum ſub Alexandro Sev. 6, 2, 2. — (§. 3. e. Μεσοποταμίαν κατατρέχει) ad 6, 7, 1. οἰομένου δὲ αὐτοῦ τὰ ἐν Πέρσαις ἐν εἰρήνῃ μὲν συγκείμενα ἡσυχάζειν, λ., confingens ſua iterum ex analog. deinceps, ubi in nova re et rectione procedit diſtinctio maxima, ſed Bg. cum P. ad τὲ, per ſyn., cf. 6, 7, 19. 5, 6, 20. it. ad παλ. et per reſolutum particip. it. tempus v. κατ., non item in rel., dum et Sch. deſerit in „ἐχ. acquieſcentes *ſuis*“ pro Bg. ambagibus, commodis tamen ad Vern. rationem, etſi ductis e formula alia ἀγαπῶντες, εἰ ἔχωσι λ., cf. 6, 2, 10. ἀγ. ἔχειν ἕκαστον τὰ αὐτοῦ, variato pron.

δόξης — ἀνεχούσης αὐτῆς) Forte δόξης τὲ τῆς ὑμ. ἐν τοῖς ὅπλοις ἀρετῆς καὶ τῶν ἐμῶν πράξεων, ἃς πεῖρᾳ ἔγν. Mox leg. αὐτούς. *Reisk.* Scribendum videtur αὐτούς. Illud autem ἀνεχούσης, ſi mendoſum non eſt, ad ἀρετῆς referetur. *Steph.*

Quem repetens Sch., ſubiecit Lat. in „ἀνεχ. *cohibente* eos *virtute*“ fere cum Bg., in cuius Ms. m. Leisn. „leg. αὐτοὺς“ recte que, ſuadente ſenſu, cum requiratur potius hic acc., quam gen. vulg., (qui, ad pr. duos gen. ſubſt. relatus, inanis ſit, nec commode in ſolenni emphaſi, pro adv. Lat. *etiam adeo* ſ. adi. *ſola*,) cum que confuſa habeamus alibi etiam ου et ης, cf. 4, 11, 13. 5, 6, 19. Ut bene adeo iam ille, quisquis eſt, auctor ed. Bs. dederit acc., non item Stp. dubitet de ἀνεχ., nil vitii habente nec quoad rectionem, nec notionem, cf. 1, 6, 23. e.

„ἐν τοῖς ὅπλοις ἀρετῆς τε (πεί-
„ρα [n] τῶν ἐμῶν πράξεων, ἃς
„ἔγνωσαν, ὅτε τῶν ἐπὶ ταῖς
„ὄχθαις στρατοπέδων ἡγού-
„μην) ἀνεχούσης [o] αὐτούς [p]. ἀλ-

titudine (facto periculo in meis rebus geſtis, quas cognoverunt, quando in ripis exercitui prae-9. fui) cohibente ipſos. Verum, (annon etiam ridiculum di-

n) Parentheſis ſigna modo e Bg. dedi, v. N. o) Ms. Ba. nil variat. Mart. nec Mss. rel v. N. p) Sic habuere ed. Bs. 2. L. Bc. et Ing., pro αὐτῆς rel., poſt quod colon cum Ms. Ba. faciunt edd. Ox. Pat. et Ed. v. N.

dum libertine verſatur P. per poſtr. regionem hanc, et omiſſo ſubſt. ἀρ., manens tamen cum edd. rel. in vulg. pron. ὑμετ., dux que Bg. ad Lat. in τὲ — τὲ, et ſeveritate ad formulam inverſam δοξ. τῆς ἐν — ἀρ. e praep. intra artic. et ſubſt., quam ſeveritatem adiuvat hic adiunctum aliquod adi., ὑμετ., ut Noſter fingit ſecundum illas ſuperiores 2, 2, 17. 2, 4, 5. ἀρετῆς τῆς ἐν ἔργοις et τῆς ἐν ταῖς προτέραις αὐτοῦ στρατείαις ἀρετῆς, it. 1, 5, 11. e. τῶν ἐν ὅπλοις ἔργων, ſine artic., ad variandum; relinquente me liberum, velis ne ἀρετῆς τε ad pr. formulam ſimul trahere, poſtpoſita pro libidine ſcribentis, pro δόξης τὲ ἀρετῆς τε τῆς ὑμετ. ἐν τοῖς ὅπλ., an per ſe capere, ut ſolum δόξης habeat ſecum illa τῆς ὑμ. ἐν τοῖς ὅπλ., cum Sch. in „δοξ. (τῆς) ἐν τ. ὅ. gloria militaris, ὅπλ. — ἐν (τοῖς) ὅ. δόξα, armorum gloria" qui habeo tantum e G. Th. v. virt. 1045, 26. 28. vivida bello virtus, et defendere terram patriam armis ac virtute, ſed in v. fort. 722, 90. in periculis fortitudo, tum 818, i. gloria — militaris Tac. Agr. ib. l. 24. gloriam — bellicam, it. l. 40. laude bellica, it. v. arm. 453, 69. „inceſſus in armis, armati inceſſus, Hor." nihil vero ib. v. in 1021, 64. et 1028, 69. ſq., at bellicae — virtutis, quod comparo, quoniam ponuntur arma pro bello, et contra, cf. ib. v. bellum 599, 27. „praeſtans bellis, i. virtute bellica, (et 44, 85.) laudem — bellicam vocat rem militarem."

πεῖρα τῶν) Male Sch. v. ἀρετ. et πραξ. iunxit „πεῖρα τῶν ἐμ. πραξ." cum Pol. Vs. tota, quem omiſiſſe ἀρετῆς, iam in pr. N. tetigimus. Viderat Bg., ſeparanda eſſe haec, ſignis parentheſis additis; dum conflat Noſter omnia per analog., cf. 2, 2, 20: πεῖρα — ὧν πρὸς αὐτοῦ πεπόνθασι στρατηγοῦντος, et in variatam ſententiam 2, 10, 16. εἰ τὸ ἡμέτερον ὄνομα πύθοιντο, οὐκ ἄγνωστον, οὐδ' ἄσημον παρ' αὐτοῖς ὑπάρχον, ἐξ ὧν ἡγεμονεύσαντες ἐκεῖσε διῳκήσαμεν, aſſumente Bg. ad abl. πειρ. aliquod particip., partim e P., etiam in τῶν πρ. cf. 7, 5, 12., deſertis liberis illius ad ſqq., maxime adv. τότε, cf. 7, 4, 9. 5, 8, 16. e., et ἤδη, cf. 7, 7, 9., ſed imitante per praep. ſyn. formulam Gr. eodem ordine, ſed omiſſo artic. cf. 1, 6, 3. 2, 2, 19. τοὺς ἐπὶ ταῖς ὀχθ. τῶν ποταμῶν, qui gen. nunc iterum oppreſſus, hic, contra Perſas, iterum Euphratis aut Tigris, cf. 6, 4, 13., rem ipſam et praefecturam hanc hominis non diſerte nominante Noſtro ſupra, ubi agebatur de iſtius militia, 6, 8, 2 ſqq. nec Capit. ſub Caracallo p. 16. ſub Heliog. p. 18. e. it. ſub Alex. Sev. p. 19.

ἀλλὰ γ. μή τι) int. ὥστε. latine reddas, verendum eſt, ne ridiculum ſit, quod dicam. Stroth.

Qui per Lat. ſua aliam prodit adhuc ellipſin, verbi ὁρᾶτε, ante neg., cf. L. N. T. Krb. v. μὴ Nr. 3. (ubi recte ſtatuitur alia coni. ἵνα ſ.

„λὰ γὰρ[q] (μή τι ἄρα καὶ κα-„ταγέλαστον εἰπεῖν;) Καρχη- ſtu?) Carthaginienſes inſa-

q) Ms. Ba. ἀλλὰ γὰρ μήτι ἄ. κ. κατ. εἰπεῖν; dum καρχ. ſigna parentheſis tenent Stp. rel., ſed comma poſt γὰρ et εἰπεῖν Bs. 2. L. al. at modo poſt εἰπ. A. al., ut nullum utrinque nec parentheſis in Ox. v. N.

ὅπως ſimul, ſ. ὡς, v. Ind. Ae. ep. S.) Obſ. Loesn. p. 56. e. Dev. p. 229. m. Ind. Fi. Ae. v. μ. Xen. Z. Bach. v. *ellipſ.*, Vig. et L. Boſ., qui illam in ὥστε ante inf. poſt adi., ſ. proprie poſt oppreſſum v. ſubſt., καταγέλαστόν ἐστι, ignorat, it. Poſſ. Sy. p. 176. e., qui manet in nudo praecepto hoc, ut infinitivus cum adi. vertatur per Lat. poſterius ſupinum in *tu*, ut et alii, cf. ad Vig. p. 183. b. e. D'Orv. Ch. p. 386. e. 534. m., ut tamen inclinet ad ὥστε aut εἰς τὸ quoque Abr. Dl. Th. p. 694. m., per analog. iungente ſua Noſtro, cf. in adi. κ. de perſ. Plut. Krg. Gs. Chr. et Xen. M. S. ἄρ' οὐκ ἂν -- καταγέλαστος φαίνοιο; cum nominat. particip. πεῖραν διδούς, Th. V. 1. p. 114. e. annon, *periculo facto* -- *ridiculus* eſſe *apparebis?* (ubi et ſine Ind. 1, 7, 2. e. adv. affine, ut Di. H. S. T. 2. et Gs. Chr.) ſed de re Fi. Pal. Aeſch. ep. S. et pro fem. cum dat. perſ. Di. H. S. T. 1. τοῖς πολεμίοις καταγέλαστον ποιῆσαι τὴν πόλιν, tum in varia Poſſ. Ca. Luc. cum Ind. in N., ubi cum diſerto v. ἐστὶ 1, 513. l. 41., ſed et abſolute p. 664. l. 61. Dem. cf. ſupra 1, 3, 9., cui add. in neutr. 1414, 20. cum Plut. Hs. et Iſocr. W. 246, 22., porro in ſententiam ſyn. adhuc Xen. Bach. οὐ μὲν δὴ ἄξιόν γε τὸ πρᾶγμα καταγέλωτος, et Suid. 2, 252. i. ταῦτ' οὐ κατάγελώς ἐστιν ἀνθρώποις πλατύς; *nonne* haec *effuſo* hominum *riſu* digna *ſunt?* Iam (ſecus ac Stroth. et P. cum Mss. duobus tacite) per interrogationem Bg. capit μή, cum interrogandi que adeo puncto, prorſus ut Ms. Ba., et per Lat., aliis quoque uſurpatum, cf. L. N. T., ubi et pro *nonne*, eodem ſenſu, et adiunctum pron. ib., ſed a Bg. iterum neglectum, ſimul cum particula ἄρα, cf. 4, 12, 8. μή τις ἄρα λ., ubi dederat „*num* quis *etiam*" ſed hic Sch. partim e P. „*ne* quid *utique*" pro quo hic valebit potius *nonne* quid *forte*, cum ex auctoritate Ms. mihi quoque placuerit Bg. ratio per interrogandi notionem et punctum, non item negligentia iſta in vertendo, reddituris adeo noſtratibus *iſt es* etwa *nicht* auch *lächerlich* zu *ſagen?* ſed varie etiam verſantibus Intp. aliis in μή τι, (quod pron. iterum ſumo elliptice, pro κατά τι,) cf. vario ſenſu Ael. V. h. Hſy. Bud. C. Vig. Hoog. Op. Dev. Theogn. Muſ. Xen. Cyr. cui add. 1, 4, 25. Di. H. Sb. T. 2. Dem. p. 512. m., ubi et ſine Ind. 16, 20. μὴ λίαν πικρὸν εἰπεῖν ᾖ, λ., ſed μὴ ἄρα ap. Moer. tum Abr. Dl. Th. p. 516. e. „Charit. p. 62. l. 5. ἐλυπεῖτο μέν, (ὁρῶν τρυχομένην τὴν γυναῖκα) μὴ ἄρα τι καὶ τοῦ κάλλους αὐτῇ προαπόληται;" εἰς τὸν ἴδιον ἔρωτα, ubi, praeter N. D'Orv. p. 354. i., habet Vs. p. 73. l. 7. dolore *autem* Dionyſium *afficiebat*, quod *videret* uxorem *corpus* adeo *ſuum* affligere, *et* verebatur, *ne* quid *inde* (etiam) *pulcritudini* amoris *ſui* damno *decederet*, ante μὴ λ. per ellipſin v. φοβηθεὶς ſ. δεδιώς, hoc que particip. reſoluto per copiam, cf. Ind. Xen. Ἀνάβ. v. μή, ſed Luc. 2, 864. l. 99. ἀγῶνα μὲν γὰρ -- μὴ γελοῖον ᾖ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους λ.; *certamen* quidem -- *nonne* ridiculum *fuerit* dicere, *perferre* poſſe *homines?* ad quae N. „μ γελ. ſubaudi τὸ ὅρα, aut ſimile quid, ὅρα μὴ λ. -- Si interrogandi ſignum addas: μὴ interrogativum non deſiderabit eam ellipſin" quem ſimilem locum Noſter imitatus ſit, celan-

„δόκοι μεμήνασι [r], καὶ πρεσ- niunt, atque ſene miſero, in

r) Sine iota in A. cf. 1, 9, 14. 1, 16, 1. et cum puncto ed. A. al.

do furtum, ſumtis ſyn., et conflatis rel. per analog. ex aliis, ubi Bg. e P. ad ἀλ. γὰρ, et aliter, quam ſupra.

Καρχ. μεμην.) Cum P. tantum reddit Bg. hoc v., recte que perf. per praeſ., ignorante Stp. Th. cf. Suid. 2, 512. e. 529. e. μέμηνε, μαίνεται, non coll. ad Hſy., Thom. M. L. N. T. cum Loesn. et Dreſ. lib. de V. med. D'Orv. Ch. Harl. Chr. P. Dem. Ael. V. h. Fi. The. Pal. et Ae., Luc., etiam in perf., tum Call., etiam cum affini ſubſt. μαινεσθ. μανίαν λ., at Soph. etiam tropice, de re, ut Muſ. Long. Mor. Plut. Hs., ſed de perſ., Hom. Ind. in N. Theogn. Rs. O. V. 7. Ant. Xen. Cyr. (ubi et cum abl. modi,) it. M. S., pro amare vehementer, ut et Plut. Krg. cum Eur. Barn., ſed cum pr. ἐκ ſ. ὑπὸ θεοῦ Herdt., tum act. Orph. cum Bud. C., hic quidem cum Καρχ. per analog., ut ſqq., cf. in variationem quoque 2, 12, 11. ἄνανδρον καὶ ἄθλ. πρ. it. 7, 5, 18. e. ἐν γ. ἐσχ., quibus additur peculiari ratione v. παρ., maxime cum praep. ἐν, cf. Poſſ. C. p. 506. e. „Iſocr. παραφρονεῖν διὰ τὸ γῆρας ἢ παντάπασι ληρεῖν, *ſenio* deſipere *aut* prorſus *delirare*; ubi vides, plus eſſe ληρ., quam παραφρ." quod forte hic ap. Noſtr. eſt ſyn. pr. μαιν., aut maius etiam quid minus ve, quod malim, et i. q. ἀφρονεῖν, cf. Dem. οὗτος δὲ πῶς οὐ καταφανῶς μαίνεται καὶ παραφρονεῖ, τοιαῦτα περὶ αὐτοῦ βουλευόμενος; nec in diſcrimen monente quid Wolf. Annot. p. 524. m. ſqq. ad iuncta eadem ap. Iſocr. 246, 33. τίς γὰρ ἄλλοθεν ἐπελθὼν -- οὐκ ἂν μαίνεσθαι καὶ παραφρονεῖν ἡμᾶς νομίσειεν; non *delirare* nos *et* inſanire *arbitretur*? quae, ex ed. W. min. p. 396. e. laudata, redduntur in L. N. T. Fi. p. 1130. e. „nos *non* inſanire *et* delirare *arbitretur*" per inverſa Lat. adeo, cum Bg., e P., (longius ib. 264, 32.) ap. G. Th. „a recto et aequo et a communi ſenſu recedere, -- *deliramus* interdum *ſenes* Plaut. -- *multos* ſe *deliros* ſenes *ſaepe vidiſſe* rel. Cic. -- *in* extis *totam* Hetruriam *delirare*, aut *eandem* gentem *in* fulguribus *errare* --, delirans in libris *ſuis*, -- *deliratio*, παραφροσύνη, (cf. Ind. Ioſ.) vitium peculiare ſenibus, -- *iſta* ſenilis *ſtultitia*, -- quae *deliratio* appellari *ſolet*, -- ſenum *levium* eſt, *non omnium* Cic." ut apte Intp. Lat. dederint, etſi me non reperiente v. Gr. de ſenibus, cf. Rs. O. V. 7. Iſ., ſed phyſice etiam Foeſ. Ael. V. h., ubi 12, 50. p. 808. i. q. in N. μαιν., quo explicant noſtrum Thom. M. et Schol. Ar. Plut. v. 2. cf. Hſth. ibid. p. 12. N. 3., ſed ap. Herdt. 55, 4. οὐδ' εἰ παραφρονήσει τε καὶ μανεῖται κακίον, ἢ νῦν μαίνεται, *neque* ſi *deſipiet*, peius*que* inſaniet, *quam* nunc *inſanit*, ap. G. Th. „*deſip.* -- contrarium eſt *ſapere*, -- Cic. *quum* offendiſſet *populum* Athenienſem *prope iam* deſipientem *ſenectute*, -- *deſipere* in *loco*, (cum Gr. n., ut et in) *dementio*, -- inſanire, delirare, de mente exire, -- *demento*, ἀφρονεῖν, i. q. pr." ſed affine ſubſt., ap. Stp. Th. ſine auctoritate, παραφρονία L. N. T., tum adi. παραφρόνιμος, Suid. amens, *demens*, et Hſy. παράφρων, ἀνόητος, ut Schol. So. Elect. v. 474. it. ap. Geop. cum V. Eur. Hipp. 188, 2. E., ſed Capit. p. 18. Commilitones, *rem* vobis *notam* proferimus. *Afri* fidem *fregerunt*. -- Gordianus *ſenex* debilis *et* morti *vicinus* ſumſit *imperium*, ſed p. 98. i. Afri *fidem* Punicam *praeſtiterunt*. Nam *duos* nobis *Gordianos*, quorum *alter* ita *ſenio* fractus eſt, *ut* non *poſſit* aſſurgere, -- *imperatores fecerunt*. Caeterum, dante Noſtro cum ſubſt. πρεσβ., tanquam

„βύτην ἄθλιον [s], ἐν ἐσχάτῳ
„γήρᾳ παραφρονοῦντα, πεί-
„σαντες ἢ βιασάμενοι, ὥςπερ
„ἐν πομπαῖς παίζουσι βασι-

extrema ſenectute delirante, perſuaſo aut coacto, quaſi in pompa aliqua ludunt prin-

s) Comma hoc in Bs. 2. L. al.

ſubiecto, duo adiuncta, brevius unum adi. ἀθλ., ſed alterum longius, ἐν ἐ. γ. παρ., per quandam appoſitionem, copulam iterum, ut §. 3., libere interiicit P., quocum Bg. tantum in ſq. membro ex analog. cf. 6, 8, 15. e. ἢ πείσαιεν -- ἢ βιάσαιντο λ., Sch. ſupplente pron. in „β. αὐτὸν, *ſuaſo -- coacto*“ e Vs. P., non illa Antwp., ſed caſtigata in ed. Stp., qui in m. „aptius *perſuaſo.*“

ὥσπερ ἐν λ.) Dionis Chryſoſt. locus ex orat. 4. de regno huc pertinet, οὐδὲ γὰρ τῶν παίδων ὁ νικήσας, ὅταν παίζωσιν, ὡς αὐτοί φασι, βασιλέα, τῷ ὄντι βασιλεύς ἐστι, *neque* enim *puerorum* is, *qui* vicit, *cum* regem, *ita* enim *vocant*, (immo *ut* ipſi *dicunt*,) ludunt, *revera* rex *eſt*. Vide Meurſii Graeciam ludibundam. *Boecl.* De hoc ritu conſule P. Fabr. Agoniſt. 3, 30. p. 362. et quos ibi citat. *Leisn.*

Sch. in „πομπ. *in* pompa *aliqua* ludere *regnum*, παιζ. ludunt *principatum* (e P.) ſcil., ut pueri *baſilindam* ludentes“ quod Lat., ignorante L. Gs. et Schell., ductum e Gr. ap. Stp. Th. „βασιλίνδα, Polluci l. 9. cap. de convivalibus ludis, ludi genus eſt, in quo qui forte rex factus eſt, facienda imperat, cui vero ſervum eſſe forte obvenit, imperata facit“ et hinc L. Ern. „βασ. ſc. παιδιὰ, ludi genus, rel.“ non tenente hanc ellipſin L. Boſ., ſed de Gr. hoc, praeter Suid. 1, 421. e. et 2, 403. m. Κῦρος δὲ ἐκλήθη, διὰ τὸ τῆς βασιλείας παιδιὰν διαπραττόμενος σὺν μειρακίοις τὸ κῦρος εἰληφέναι, quoque Hſy. 1, 701. i. β., παιδιᾶς εἶδος, ἢ βασιλέας καὶ στρατιώτας ἀπομιμούμενοι ἐχρῶντο, cf. Leisn. ſupra ad 2, 9, 4., fingente Noſtro ſua per analog. et propter adiunctum ὥσπ. ἐν πομπ., forcaſſis ne reſpiciente quidem ad ludum illum puerorum, ſed alio, ut cum in theatris producunt perſonam regiam, cf. Phil. p. 751. E. e., aut in pompa per plataeas, quale quid in recentibus feſtis Gregorianis meminimus, neſcio, an item factum ap. Romanos, v. c. in Megaleſiis, cf. ſupra 1, 10, 11. ſq. cum Stp. Th. 3, 469. e. „πόλις Suidae eſt etiam εἶδος παιδιᾶς, -- unde proverbium hoc, πόλεις παίζομεν“ dum Bg. e P. regit formulam παιζ. β. cum pr. acc. πρεσβ., ſed mutato in abl., nil tale ferente G. Th., ſed noſtratibus reddentibus minus *in*, quam *mit* dem Greiſe -- *des* Kaiſers *ſpielen*, quem gen. habent illi, opinor, ex ellipſi alicuius ſubſt., v. c. *des* Kaiſers *Rolle*, quam formulam hic imiter ex iſtis hodie nunc notis ludis *des* Königs, *des* Soldatens, *ſpielen*. Sed forſan per ſe melius ſumetur membrum utr., ſic ut iungatur acc. πρεσβ. modo cum duobus v. πειθ. ἢ β., *Carthaginienſes* inſaniunt, *et*, (facto ſic commate etiam in textu Gr. poſt καὶ) ſenem -- *ſuaſu* aut *vi* impellentes, *ludunt* rel. Et capi poterit ſimiliter ratio Bg., ſi putetur acc. mutatus in abl. conſq., *nachdem* ſie *den* Greis *überredt* od. *gezwungen* haben, *ſpielen* ſie *mit ihm* rel., reſpiciente forſan oratore et Noſtro ad pompam illam regiam 7, 6, 3. ſq. cf. ad Hor. ep. 1, 1, 59.

„λείαν[t]. τίνι θαῤῥοῦντες στρα-„τῷ[u], καὶ παρ' οἷς εἰς [x] τὴν „τοῦ ἡγουμένου ὑπηρεσίαν ἀρ-

cipatum. Quo freti exercitu, cum apud eos ad ducis miniſterium ſatisfaciant lictores?

t) Punctum per edd., et tacite in Mss. v. N. *Loc.* Et Mss. rel. ſic „στρατῷ· παρ' οἷς εἰς“ v. N.

u) In Ms. Vi. καὶ deeſt.

x) ἐς Lugd. v. 5, 4, 22.

τίνι — καὶ παρ') Malim παρ' οἷς καὶ εἰς λ. *Steph.* Aut καὶ in ſequentem periodum transferenda. *Sylb.* καὶ delendum. *Reisk.* Suſpectum eſt illud καὶ. *Stroth.*

Sed Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. παρ' οἷς καὶ“ quod tamen καὶ non comparet in eius Vs., non habens ſane hic locum, ſed depravatum ex alia voce, quam coniecerim pron. τίνι, cum emphaſi repetitum in ardore dicentis et cum contemtu τίνι θαῤῥοῦντες στρατῷ, τίνι, παρ' οἷς λ. Lenior enim haec ratio, quae e vulg. litteris aliquod vocabulum effingit, quam illa altera, quae tria iſta elementa prorſus tollit, cuius eſt gregis etiam librarius hic trium Mss., quaſi ſint orta e repetitis litteris praec. aut ſqq. Nam et P. nil prodit, niſi cauſalem „*quo* enim *freti* exercitu, *cum* apud *eos* rel.“ e quo non pro καὶ legerim γὰρ, quanquam elementis ſatis affinibus, et alias ſtante cauſali iſta non modo poſt ſecundam vocem, ſed quoque poſt tertiam et ultra, poſt quintam, cf. Abr. L. Ar. p. 255. e. it. ad Ae. 2, 210. i. Hoog. Op. 189. m. 194. m. cum Z. ad Vig. p. 480. a. b. et ſupra 7, 7, 2., quoniam hic eſt poſt pron. interrog. τίνι, cui ſolet proxime iungi, in qua quidem regione τίνι γὰρ θαρ. per ſe excidere potuit ob ſimilem ſq. ſyllabam, et P. libere addere, ut alias, cf. 6, 1, 15. m., cum hic non neceſſario requiratur, ob v. modum et particip. et quoniam enunciatio haec cum pr. copulari etiam queat per minimam diſtinctionem, ob id ipſum, quia exprimitur per particip., quod cum adiunctis datur ex analog., ut et membrum ſq. Ibi Bg. a P. diſcedit tantum in Lat. τοῦ ἡγ. (rectius ex oppoſ. στρατ.) et in v. ἀρκ. ſervata praep. cum Sch., cf. praeter Foeſ. Thom. M. p. 83. Suid. 1, 330. e. p. ſq. i. 2, 76. Hſy. 1, 537. e. 1655. i., quoque in varia, de perſ. aut re, Poll. C., etiam cum ſyn. ἐπὶ et πρὸς, ut ap. Zoſ. 4, 38, 6., ſed Luc. etiam cum εἰς ex 3, 545. i. καὶ οὐδ' εἰς ταύτην ἡ μανία — φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ἀρκεῖν, *neque* in *illam* ipſam *furor* ſuus *ſufficere* hominibus *videtur*, Xen. 'Ανβ., etiam cum πρὸς, ſed ej. Cyr. add. 1, 6, 16. Thuc. (ubi et adv. ἀρκούντως, cum Abr. Di. et ad Ae. T. 1. Rs. O. V. 7. Iſ. Dem. Xen. M. S.) ſed varie, de perſ., Aeſch. ep. S. et cum nominat. particip. Xen. Bach., at cum dat. perſ. et inf. ſimul Ael. V. h. 12, 1. p. 721. l. 6., tum de re, varie, Xen. Z. Pol., ſed abſolute Geop., at cum pr. περὶ Hs. Plut., porro cum dat. rei Iſ. Ev., ſed cum dat. perſ. L. N. T. Hom. Rs. O. V. 4. Fa. Aeſ., at ſimul cum inf. V. Eur. Ph. Xen. Hell. et in notionem etiam pro arcere, So. Ai. Lyc. Hſd. cum L. Boſ. Ell., tum pro adiuvare, rel. Kypk. T. 2. cum Plut. Krg., ſed in rem crit. Abr. ad Ae. T. 2., porro in affinia ἀρκετὸν L. N. T. cum Kypk. T. 1., ſed in ἄρκιος Hſy. Apoll. Lex., Hom., etiam Ind. in N., cui add. 'Ιλ. β', 393. Call. et Di. H. S. T. 2., denique in med. ad laud. 1, 9, 21. e. add. Poll. Ca. Raph. Phoc. Dd. S. et in rem crit. V. Eur. Hipp. 194, 1. Sed Bg. e P.

„κοῦσι ῥαβδοῦχοι; ποῖα Φέ„ροντες ὅπλα, παρ' οἷς οὐδὲν „πλέον δορατίων, οἷς [7] πρὸς „θηρία μονομαχοῦσι; τὰ πο-

11. *Quaenam geſtantes arma, ubi nihil ſit, praeter lanceas exiguas, quibus contra feras depugnant? Bellica illorum*

y) εἰ πρ. ϑ. Ms. Ba. mendoſe, etiam e nullis olim in Codd. accentibus, cf. 7, 1, 9.

reſolvit praep. παρ. cum pron. relat. in coniunct. cauſalem cum pron. alio et demonſtr., dum licet cauſalem aliter exprimere, ſervato pron. eodem rel., v. c. *quippe* apud *quos* ſ. *apud* quos *quippe*; etſi Lat. habent quoque ſeverum eodem ſenſu. Tum in ὑπηρ. cum gen. τοῦ ἡγ. reſpicit Noſter fortaſſis Latt. ſubſt. cum gen. perſ. aliquo ap. G. Th. *officium — militis*, it. *munus — principum* et *munia — ducis*. Sed, quod *lictores* Carthaginienſium *duces exercitus* facit, non id ex hiſtoria cognovi, nec quid in ſequentia de ſtudio venandi potius, quam bellandi, et de exercitationibus rel. A vetere quidem diſciplina ſevera Carthaginienſes cum deſciviſſe iam Ariſtotelis tempore dicantur ap. Angl. Hiſt. Heyn. 3, 275. i.: multo id magis credibile ſit aetate hac ſeriore, cf. ib. p. 296. m., et in ῥαβδ., praeter Stp. Th. hinc cum lect. vetuſta „καὶ παρ' οἷς λ." et Bg. Lat. e P., quoque L. N. T. Poll. Suid. Hſy. ῥαβδοφόροι, ῥαβδοῦχοι, (at ῥαβδηφόρος Lyc.) Ind. Sb. et ej. Di. H. T. 1. ex eo que ſupra ad 7, 6, 4. Thuc. cum Abr. Dl. et A. Dd. S. ῥαβδοῦχοι μετὰ πελέκεων, Fi. ad Well. p. 105. i. ῥαβδόεχος, ſed in ellipſin ſubſt. δοῦλος L. Bos., tum ῥαβδωτὸς Xen. Cyr. cum Gat. Adv. et ῥάβδωσις Ioſ.

ποῖα — πλέον) Pro πλέον rectius legemus πλήν. *Sylb.* qui et hinc in Ind. „πλέον pro πλὴν, *praeter*" ut tamen hoc ſenſu etiam obtineat vulg., tacentibus Stp. Th. et L. Ern., cf. Abr. ad Ae. T. 1. p. 511. e., omnia iterum deinceps conſlante Noſtro per analog., ſed P. ſequente Bg. tantum in παρ' οἷς, mutando formulam e praep. cum pron. relat. in merum adv. loci, cf. 2, 8, 17. 2, 9, 14., dum G. Th. modo habet „*ubi* — relationem ſignificat non tantum ad *locum*, ſed ad *rem*, — etiam ad *tempus*, it. ad *conditionem*" nec *ad perſonas*, ut h. l., cf. Schell. L. p. 7342. „*ubi* — apud *quos*" cum Hor. Turſ. p. 1075. i., ſed ſupra 1, 15, 1. e. τοῖς ἀνδρειοτάτοις τῶν νεανιῶν μονομ., variatum per praep. cum Luc. 3, 272. e. μ. πρὸς τὸν βασιλέα, *ſolitariam* cum *rege* pugnam *pugnabo*, ut ap. Bud. C. cum pr. περὶ, ſed cum adv. loci Eutr. Mer. Cell. et cum dat. perſ. ap. Ioſ. 1, 334. ſ. 2. m. de Davide contra Goliathum, ἑτοίμως ἔχειν μονομαχῆσαι τῷ πολεμίῳ, ſe *paratum* eſſe *ad* hoſtem *ſingulari* certamine *excipiendum*, ut hic P., deſertus et a Sch. „*pugnant* ſinguli *lanceis exiguis* adverſus *feras*" non item a Bg. ad pr. δορατ., verſo diminutivo per ſubſt. et adi., aliter, quam ſupra, ignorante etiam Stp. Th.

τὰ πολεμ.) Forte καὶ τὰ πολ. *Keisk.* Qui iterum facit cum P., niſi quod hic potius copulam τε prodit, cf. §. pr. et 5, 5, 18., elapſam per ſe poſt τὰ aut poſt ſq. πολ. Sed tranſitum ſine copula toleravit quoque Bg., credo ob mutatam etiam orationem Noſtri per pron. demonſtr. αὐτ., ſuppleto rectius v. ſubſt. (quod admittebat ſeverum dat. pron. αὐτ., pro quo Bg. delegit gen., hauddubie ad Vern. rationem,) pro libero P. alio v., qui et deferitur in rel., ſed a Sch. tantum partim in „σκ. *dicta procacia*, dicteria, *cavilla*, ῥ. *numeri* verborum, *Reimen*. Stp. in Th. Gr. Ling.

„λεμικὰ αὐτοῖς γυμνάσια χο-
„ροί [z], καὶ σκώμματα καὶ ῥυθ-
„μοί. μηδέ [a] τινα ὑμῶν ἐκ-

exercitia ſunt choreae, dicteria,
12 *et modulationes. Neque vero*

z) χοροὶ· καὶ σκώμματα· καὶ ῥυθμοί· Ms. Ba., ut comma poſt γυμν. nullum modo in A. al. a) μὴ δέ τινα Ms. Ba., ſed nobiscum A. al. pro μηδὲ τινὰ Stp. rel. cf. §. 3. 3, 11, 4. 6, 1, 12. 6, 5, 16.

ad hanc vocem (3, 725. D. quae dedi ſtatim plena.) ῥυθμῶν appellatio ad noſtram quoque linguam tranſivit, quae appellat *ryme*, pro *rhythme*, certam quam in ſuis verſibus homoeoptotis ſervat menſuram, aut etiam verſus ipſos homoeoptotos ad certam menſurae legem dimenſos. Haec autem vox noſtra mihi in memoriam revocat illum Herodiani locum l. 7. τὰ πολ. ἀ. γυμνάσια, χ. — ῥ. Quondam enim fuiſſe itidem ſcommata et dicta omne procacitatis genus habentia, praecipuam verſuum illorum Gallicorum materiam, ſatis notum eſt, „Cuius Stp. notionem, non repertam a L. Ern., admiſerim et ipſe hic, tanquam recentioris aetatis, ut ſint verſus, carmina, cantilenae, habentes numerum quendam, h. e. aequabilitatem temporum et ſyllabarum, quales modulati cantus, olim iam recepti in choris ſaltationibus que, cf. ad Ael. V. h. 10, 6. N. 4., poſtea etiam deprehenduntur ſub Aureliano, in quo Vopiſc. T. 2. p. 427. *adeo, ut etiam* baliſtea *pueri* et *ſaltatiunculas* in *Aurelium* tales *componerent*, quibus *diebus feſtis* militariter *ſaltitarent*, ubi Salm. N. p. ſq. a. e. „Iſidorus — ballematia, *inboneſtae* cantationes, *et* carmina, *ioca* que *turpia*. ballematia et balliſtia idem plane ſunt, choreae ſcil. vel cantilenae ad quas ſaltatur, (p. ead. b. e.) verſus ita collocavimus, — qui exploratum habemus balliſtea et ſaltatiunculas et cantilenas eiusmodi vulgares minoribus iſtis verſiculis ut plurimum componi ſolitas a trivialibus illius temporis poëtis, (p. 429. b. i.) Sciendum autem eſt vulgares illos ac de trivio poëtas — in componendis huiuscemodi canticis et ſaltatiunculis et hymnis legis metricae nullum penitus habuiſſe reſpectum, ſed ſolius *modulationis*, et numeroſae compoſitionis verborum, quae ita ad aures accidit ut formam videatur habere veri legitimi que metri" ubi ſeq. diſputatio ſuper rhythmo, quo de Gr., praeter Hſy. et Suid., quoque cf. in variam notionem variarum que rerum ap. Luc. cum Ind. in N. Di. H. S. T. 2. Long. Mor. Iſ. Ev. cum Poſſ. C. Xen. Bach. cui add. Sy. 2, 22. ej. Cyr. (cum Gs. Chr.) it. Xen. M. S. et Ἀνβ. cum Spanh. ad Call., ſed etiam in tropicam, de rebus, τῶν ἀνδριάντων, τῶν γραμμάτων, τοῦ ὑποδήματος, ap. Dd. S. Herdt. Ael. V. h. et de perſ. Theogn. tum Plut. Hs. per Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., quod, ut et pr. γυμν., requirit ſubſt. χορ. ſenſu Bg., cf. Hsd. Muſ. et tropice de ſtellis D'Orv. Ch., at vulgari, pro coetu perſ. in L. N. T. Suic. Ammon. Iſ. Ev. Plut. Krg. Xen. Cyr., ſed in varia ej. Bach. Pol. Z. et M. S. cum Gs. Chr. Hſy. Suid. Hom., (ubi et de loco,) Orph. Call. Theogn. Ael. V. h. Luc. Plut. Hs. Rs. O. V. 4. 6. 7. Dem. Pi. Ae. et The., ut ſuper choro tragicorum Aeſch. Pav. Eur. Barn. et V. Hipp., conflante Noſtro omnia ex analog., etiam in πολ. cum γυμν., ſed de σκ. cf. Hſy. Suid. Thom. M. Ammon. Rs. O. V. 4. 6. Dem. cui add. 230, 6. Ae. ep. S. Xen. Cyr. et Bach. Ael. V. h. Luc., ſed cum pr. πρὸς Plut. Krg. et Gs. Chr.

μηδέ τινα — Ῥωμ.) Interpungo poſt τὰ κ. Ῥώμην, quum haec non iun-

„πληττέτω τὰ κατὰ[b] Ῥώμην[c], „ἀγγελθέντα. Βιταλιανὸς μὲν „ἀνῃρέθη[d], δόλῳ καὶ ἀπάτῃ „ληφθείς. τοῦ δὲ Ῥωμαίων δή-

quenquam veſtrum terreant, quae Romae facta ſunt. Vitellianus quidem interfectus eſt, per dolum fraudem que occupatus; ſed populi Romani le-

b) μετὰ ed. Lu., ut alibi, cf. 7, 1, 2. c) τὰ κατὰ Ῥώμην ἀγγ. Ms. Ve., ſic ſine commate, ut in A. al., at cum commate Stp. rel. v. N. d) Sine iota Stp. et Bc. 2.

gantur cum ἀγγελθ., ſed ſubaudiatur γενόμενα ſ. πραχθέντα ſ. tale quod participium. *Steph.*

Qui reſpexerit P. (liberum in τινὰ ὑμ. per ὑμᾶς, e variato per analog. 3, 11, 12.) deſertum a Bg., niſi librarius omiſit alterum participium *narrata*, ante aut poſt v. *ſunt*, pro quibus licuit, *quae*, Romae facta, *nunciantur*, ſ. *illa* Romae, *quae* nunciata *ſunt*, redeuntia tamen ad dilucidiora P., quae explent ſane Noſtri brevitatem ex illa Stp. ellipſi, variantis cum 7, 7, 15. τὰ μὲν κατὰ τὴν Ῥωμαίων πόλιν — τοιαῦτα ἦν et 7, 6, 9. τὸν κατὰ τὴν Ῥωμ. λ. per artic., tolerante me comma Stp., ad rectionem iuvandam, cf. in aliam variat. §. 3. τὰ διαγγελθέντα.

Βιταλ.) Reſpicitur ad 7, 6, 9. ſqq. cum variatione per aientia pro 4, 14, 18. μὴ δόλῳ κ. ἀ. λ., ubi laud. adde Polb. 2, 807. e. χωρὶς δόλου καὶ ἀπάτης, et Di. H. S. T. 1. 394, 21. ἄτερ δόλου κ. ἀπ. cum 353, 32., per analog. iunctis cum v. λ., cf. cum uno δολ. Abr. L. Ar., dum P. deſerit partim etiam Sch. in „λ. *captus* per *dolum* et *fraudem*,“ ſed eundem retinet Bg. ad abl. per ſyn. praep. et copulam, non item in libero Lat. ad μὲν, cf. 7, 1, 18.

τοῦ δὲ Ῥωμ. δ.) Variatur ſententia illa 7, 7, 1. ſq. πάντες μὲν γὰρ ὄχλοι κοῦφοι πρὸς τὰ καινοτομούμενα· ὁ δὲ Ῥωμαίων δῆμος — πολὺ καὶ ῥᾴδιον ἔχει τὸ τῆς γνώμης εὐκίνητον, conficta ex analog., cf. Dd. S. 2, 168. l. 21. τὰ κοῦφα τῶν βελῶν, *leve* telorum *genus*, quo in adi. e. hinc Stp. Th. cum P., pauperrimus in adiuncto per copiam ſyn. εὐμ., ubi Noſter iterum e Dd. 2, 301. l. 65. τὸ τῆς τύχης εὐμ. καὶ παράδοξον, et p. 357. l. 6. τὸ τῶν Μακεδόνων εὐμ. inconſtantiam *Macedonum*, cf. ſine auctore ap. Poſſ. Ca. per veros numeros p. 264. m., Poll. Hſy., ubi in N. de perſ. e V. T. Prov. cum abl. γλώσσῃ, it. ex Ariſt. ep. Abr. p. 68. m., ſed Pav. p. 184. e. εὐμεταβολωτέρα κοθόρνου, levior *cothurno*, tacentibus N. ib., de hoc proverbio v. ap. Suid. 1, 897. i., ut ſyn. εὐμετάπτωτος Suic. et εὐμετάστατος Plut. Hs., qui comparat εὐμετάβλητος, repertum ſine auctor. ap. Bud. C., dum P. deſerit etiam Sch. in κουφ. cum Bg., in cuius Ms. ſignarat Leisn. omiſſa καὶ εὐμ. quae reſtitui de meo ſubſt., ap. G. Th. „τὸ κινητὸν, εὐκινησία, — pro inconſtantia et levitate, — *mutabilitas*, τὸ μεταβλητικὸν, mobilitas — *levitas*, κουφότης, — inconſtantia“ ut agnoſcantur ſyn. e tropo diverſo, parum variante Bg. ad οὐκ ἀγ. pro ſuis 2, 2, 13., ſed longiſſime abeunte P., et qui partim videatur conſentire cum Mss., oſtendendo quidem v. ſubſt. „quam *autem* leve *inſtabile* que *ſit* Romani *pop.* ingenium, *quam* promta *clamorum* tenus *audacia*, notiſſimum *ſcilicet* vobis *eſt*.“ Sed eſt modo iſtius libertas ſolita, etiam in addito ſuo adv. cf. 7, 6, 18., nihil que ſani in novitate Mss., quo-

„μιου τὸ κοῦφον καὶ εὐμετά-
„βολον οὐκ [e] ἀγνοεῖτε, καὶ
„μέχρι βοῆς θρασύ. εἰ [f] δύο

vitatem et mobilitatem haud ignoratis, audaciamque tantum clamore tenus procedentem. 13. *Si duos aut tres arma-*

e) Mſs. tres εὐμετάβολον εἶναι οὐκ ἀγν. v. N. f) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mſs. rel. aut edd. v. N:

rum librarius addebat inf. eundem iam ſupra 2, 5, 10. i., ſed meliore in cauſa, quam hic, ubi inf. ille non habeat locum cum ſubſt. et gen., niſi fortaſſis ex illa, quae putatur Attica, redundantia, cf. 5, 8, 8., ubi eundem Mſs. tollebant. Unde tamen inf. is venerit? Niſi adeſſet artic. τὸ κουφ.: ſuſpicari liceret, cum quidam librarius dediſſet τὸν δὲ Ῥωμ. δῆμον κοῦφον κ. εὐμ., confuſis de more litteris υ et ν, cf. 7, 6, 13. Μαξ., alium ad ſeriem revocandam inſeruiſſe inf. εἶναι. Habuimus que corruptas in Mſs. lectiones alias iam, cf. 7, 6, 6, m. Λιβ. et 1, 8, 2. Sed mihi videtur ille inf. alieno loco inſertus e margine, cum adſcriptus ſtaret ad membrum ſq. καὶ μεχ. β. θρ., quo de mox. Hic quidem adhuc aliam addiderim cauſam, quod, elapſo forſan artic. illo τὸ, intra viciniam utr., cf. 2, 15, 9. 3, 4, 3. 4, 14, 16., aliquis intruſerit illum inf., mutatis ſimul diverſis caſibus et gen. τοῦ — δ. in acc. τὸν — δ. cf. 1, 12, 9. ſιτ.

καὶ μεχ. β. θρ.) Tales apud Liv. illi, quos eſſe lingua magis, quam factis, ſtrenuos, ait. *Leisn.*

Qui et in Ms. Bg. rubri coloris per lineam ſubtus ſtrinxerat v. *procedentem*, quo particip. explerat Noſtri brevitatem, ſimul addito adv. μόνον, cf. 6, 7, 3., cui ſyn. adi. habemus diſerte poſt adv. idem 1, 1, 7. μέχρι — τιμῆς ἐφημέρου μόνης ἐλθόντες, ſed et oppreſſum poſt id 1, 15, 16. ὁ μὲν μονομαχῶν — μέχρι τραυμάτων προεχώρει, ubi de ellipſi τοῦ μόνον poſt Leisn. diximus, et ſimul videas adiunctum Gr. v., a Bg. expletum, ut totum hic fingas, καὶ μέχρι βοῆς μόνης ſ. μόνον προχωροῦν θρασύ, vel, e rectione Bg., καὶ τὸ θρασὺ, (repetendo ſane e pr. artic.) μέχρι β. μόνης ſ. μόνον προχωροῦν, quod videat quisque cohaerere cum pr. τοῦ Ῥωμαίων δήμου τὸ — θρασὺ, ut nimis libere dederit Sb. Ind. in μέχρι „βοῆς θρασὺς, *clamore* tenus *audax*“ praep. hanc Lat. ſervante etiam Bg. e P., non item liberum adi. ad θρ., quod neutr. pro ſubſt. dat Noſter ex analog., ut rel. huius membri, ubi eſt ſenſus, populi Rom. audacia, quae non eſt vera et perpetua, ſed tantum clamore ſe exſerit et continetur, poſt clamorem deſinit nec per facta audacia et fortia declaratur; ubi populus Rom., i. e. pars iterum eius infima, videtur perſtringi ob clamorem et vociferationem in circo, foro, theatro, dum indignabatur dictis, legibus, decretis; niſi et de barritu militum capit orator, ob ſq. §. cf. 2, 10, 12.; reperiente me rurſus quaerendo nihil, quam haec, paulo melius digeſta, ac ſupra 1, 8, 11. p. 327. e. ſq., in adi. θρ., de re, Hom.; etiam Ind. in N., Hsd. Abr. ad Ae. 2, 175. m.; tum neutr. comparat. aut ſuperlat. pro adv. Thuc. Dd. S. et Ael. V. h., ubi et de perſ.; ut Dem. Luc. Xen. Ἀνβ. et M. S. Plut. Hs. et K. g. So. Ai., ubi et cum abl. modi, ἄνδρα, γλώσσῃ θρασὺν, it. cum pr. ἐν ε.. οι θρασὺς, ſed de utr. Lyc. Muſ., tum affine θρασύτης Suic. Orph. Il. Pau. M. Dem. Luc.

„ἢ τρεῖς ὁπλίτας ἴδοιεν μό„νον g, ὑπ' ἀλλήλων ὠθούμενοί τε καὶ πατούμενοι, φεύ„γων ἕκαςος τὸν ἴδιον κίνδυνον, „τοῦ κοινοῦ ἀμελῶς ἔχει h.

tos conſpexerint duntaxat, trudentes alter alterum et conculcantes, dum quisque ſuum periculum fugitat, publicum ne-

g) *Ms. Ba.* ἴδοιεν, μονονοὺ ὑπ' λ. v. N. h) ἔχειν A. al. mendoſe, cf. 1, 5, 23.

et adv. θρασέως Foeſ. Suid. Iſ. Ev. Xen. P. Z. et nihil quoque ſuper inf. εἶναι, niſi eſſe aut cum adi., ut cum ἑκὼν, quo de ad 5, 2, 10. €., aut cum πρέποντα ap. Xen. Bach., aut cum articulo, ſed interpoſito aut adv., ut τὸ νῦν εἶναι, aut praep., ut τὸ ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, in quibus deeſſe pr. κατὰ recte Z. ad Vig. p. 233. b. e cui add. Luc. 1, 661. l. 3., ut, quod coepi monere N. pr.,ₐ durum ſit Mss. τὸ κοῦφον — εἶναι. Sed aeque durum, εἶναι, pro *eſſe*, iungere cum μέχρι β. θρ., minus tamen pro *ire*, e contractione, pro ἰέναι, quod redeat ad ſupplementum Bg., ſed faciat rectionem dupl. formulae οὐκ ἀγν. ſ. unius v. ſyn. γινώσκετε ſ. οἴδατε, primo cum acc. rei, τὸ κουφ. λ., deinde cum inf. et acc. τὸ θρασὺ εἶναι μέχρι β. Verum nil tale P. prodit; ut vel ſic maneat gloſſema ad iuvandam Noſtri brevitatem, per ſe non habentem multum obſcuritatis, at illam analog., qua ſubſt. habet ſecum aliquam praep., cui par adv. μέχρι cum gen.

εἰ δύο) Annon potius εἰ δὲ δύο? *Steph.* Qui de ſuo hic copulam addit, per ſe facile lapſam, ob ſq. ſyllabam, cf. 3, 9, 16., ſed non monſtratam ab utr. Intp. Lat., et in tranſitu alias oppreſſam, cf. 3, 3, 7., ut hic in ſententia contraria, quoniam nec Mss. quid novant hic quidem, at mox ad μόνον, (ubi Bg. cf. 5, 2, 5., deſerto P.) dum non modo affert *Ms. Ba.* comma aliud, e ſerie vetuſta omnium una, cf. 6, 8, 6. ad μάλιςα, ſed etiam aliam vocem, quae, niſi eſt nata e ſq. ὑπ', per ſeriem eandem et confuſis litteris, cf. 2, 10, 13. e. τροφ., cum proprie ſit Lat. *tantum non*, i. propemodum, ſtans hic pro mero Lat. *tantum*, putabitur gloſſa, cf. Hſy. 2, 618, i. μονονουχὶ, σχεδὸν, ἐγγὺς, ἄνω κάτω, εὐθέως, οὐδαμῶς, μόνον, ſed Suid. 2, 573. m. μονονοὺ, ἀντὶ τοῦ μονονουχὶ, et mox, μονονουχὶ, σχεδὸν, ἐγγὺς, ἀντὶ τοῦ, κυρίως εἰπεῖν, ἢ παρ' ὀλίγον εἰπεῖν, quorum prius aliquis tentet in ἀντὶ τοῦ, οὐ κυρ. εἰπ., (elapſam credens neg. ob pr., *non certo*, cui melius reſpondet ſq. παρ' ὀλιγ.) ſed etiam ſervet pro Lat. *certo*, hauddubie, *profecto*, it. *praeciſe*, cf. ib. p. 402. m. κυρίως, τὸ ἀναγκαίως, — τὸ ἁπλῶς λ. et 1, 269. m. ἁπλῶς, ἐξ ἀνάγκης, it. Hſy. 2, 856. i. πάντως, -- κυρίως, et p. 387. i. κυρίως, βεβαίως, -- ἀσφαλῶς, cuius ſuperius ἄνω κάτω, valuerit pro πάντως, *omnino*, omni modo, *prorſus*, (cf. Suid. 1, 217. m. ἄνω, κάτω, τὸ πάντα λίθον κινεῖν,) ſed alterum interpretamentum οὐδαμῶς reſpiciat modo unam partem extremam que totius praemiſſi, οὐχὶ, cf. p. 803. m. οὐδαμῶς, οὐδέποτε, ἢ παντελῶς, quod, N. 13. correctum in οὐ παντελῶς, aut ſuſtineat ſe Erneſtii Canone ſexto, appoſito disiuncto et contrario, aut redeat ad illud ἄνω κάτω, pro πάντως. Pro quo ſi h. l. capitur Ms. novum: poterit trahi ad pr., commate poſt id. facto, etiam, ubi pro ſyn. vulg. eſt e gloſſa. Sed, poſito commate poſt ἰδ. cum Ms., erit novum in notione aliqua illarum aſſeverantium, *certo*, rel. Sed vulg. ad pr. membrum cum Mss. rel. tacite retulit aperte P., unde Bg. in rel., praeterquam ad πατ. et aliter

„εἰ δὲ καὶ τὰ τῆς συγκλήτου
„τίς [i] ὑμῖν [k] διήγγειλε [l], μὴ
„θαυμάζετε, εἰ τὸ μὲν ἡμέ-
„τερον σῶφρον τραχὺ αὐτοῖς

14\. gleſtui habet. Quod ſi quis etiam vobis, quae in ſenatu acta ſunt, renunciavit, nolite mirari, ſi noſtra quidem

i) τίς veteri more A. 1. al. cf. 7, 3, 7., ſed Ms. Ba. tacite nobiſcum, ſecus ac 7, 6, 15. e. k) ἡμῖν A. al. mendoſe. l) διήγγελε A. al. v. N.

rectius que reſolutum particip. φευγ., dante per analog. Noſtro omnia, cf., praeter ſyntheſin τοῦ δήμου — ἴδοιεν, quoque in variat. 1, 12, 14. ὁ δῆμος — πατούμενος ὑπὸ — ὠθούμενος λ. it. 5, 6, 22. ὑπ᾽ ἀλλ. πατούμενοι, et 2, 3, 21. τοῦ μὲν δημωφελοῦς καὶ κοινῇ διαφέροντος ὀλίγη τοῖς καθ᾽ ἕνα φροντὶς, ſed Dem. ſine Ind. 294, 4. οὐδένα κίνδυνον ὀκνήσας ἴδιον, cf. 26, 12. et per opp. ſaltem idem 1391, 25. διὰ τῶν ἰδίων κινδύνων κοινῆς σωτηρίας πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν αἴτιοι κατέστησαν, ſed G. Th. modo periculum, quod in omnes intenditur, propulſetis, et commune peric. propulſare, ſed noſtrum Gr. in fug. Bg., qui e P. vicinior ad ἀμ. ἐχ. quam ſupra 5, 2, 9., ut licuit quoque in pr. a ſe invicem truſi et conculcati.

εἰ δὲ καὶ) Primo hic in membro Bg. cum P., praeter ordinem ad καὶ, ſed nec ipſum ſeverum, cf. 2, 5, 11., praeter que ſervatum pron. τὶς, cf. 7, 5, 6. 6, 8, 1. cui ſubſtituerat ille aliud pron. τινὰ, cf. 5, 7, 4., pertinens ad formulam reſolutam τὰ τῆς σ., ubi viciniora fuerunt ſenatus acta, decreta; it. conſulta, ſupplendo ſubſt. communi πράγματα, vel βουλεύματα ſ. προβουλεύματα, ignorante L. Boſ. Ell., dum reſpicit Noſter, omnia ex analog. ſcribens, ad 7, 7, 9. ſqq. ib. §. 4. et noſtro cap. §. 3. ἔγνωσαν τὰ διαγγελθέντα, quo hic v. variatur rurſus cum §. 12. ἀγγ., ubi aliud edd. tempus aor. 2. pro aor. 1. contra P. eſt etiam, cf. 3, 6, 18. 3, 10, 16. 6, 2, 20. e. et in variat. tempus διήγγελλε 2, 2, 5., non Stp. Th. tenente Lat. Bg. Qui in ſqq. membra libertatem P. plurimam deſerit, liber modo ad neg. cum imperat. μὴ θ. cf. G. Th. „nolo, — ad prohibendum adhibetur, — nolite ſinere, i. ne ſinatis“ ſ. ſinite, „et Apin. L. „noli, pro non“ ſ. ne; nihil, quam θ. cum εἰ, tenente Stp. Th. 1, 1512. F., at Ind. Dem. ne ſemel quidem, cf. 33, 25. 52, 17. 195, ult. it. ſimul cum acc. rei ἐκεῖνο θ., εἰ λ. 25, 1. 11. 37, 14. it. cum gen. perſ. 209, 24. θ. ἐνίων, εἰ λ. (cf. Bud. C. 1403, 28. Poſſ. C. p. 88. m. Iſ. P. Mor. p. 123. i., ut p. 3. c. ὅτι) ſed cum ſyn. 31, 9. μὴ τοίνυν — θαυμάσητε, ἂν λ. et 191, 25. θ., ὅτι λ., ut L. N. T., ubi et ſyn. Io. 3, 7. μὴ θαυμάσῃς, ὅτι λ. Loeſn. cui add. p. 87. e. Kypk. 1, 200. e. Krb. p. 95. 316. e. Poſſ. Ca. p. 88. e. The. Fi. Fa. Ae. 122, 2. μὴ θαύμαζε, εἰ λ. Luc. 1, 409. l. 70. Vig. p. 489. N. b. m. tum ſimul cum dat. rei θ. τῇ — καὶ εἰ λ. Thuc. 287, 67. cum Bau. Or. et Abr. Dl. p. 452. m. it. in merum illum dat. ej. L. Ar. p. 313. e. in quo utr. caſu valebit ellipſis alicuius praep., quippe interdum expreſſae, cf. cum ἀπὸ Poſſ. Ca. it. διὰ Ael. V. h. Kypk. 1, 373. m. (ubi et ſimul cum διὰ et διότι,) it. ἐπὶ The. Fi. et περὶ L. N. T. Schw., ſed cum aliquo adv., πότερον Rs. O. V. 8. Din. et πῶς ap. Suid. et Poſſ. C. p. 88. e., porro cum pron. quodam, τί Aeſch. ep. S., ſed ὅσις Abr. Dl. p. 309. e., tum in varia Bud. C. Poſſ. C. et Sy. p. 92. e. Ammon. L. Boſ. Ell. Xen. Cyr. cui add. cum ὡς 1, 4, 20. it. ej. Pol. Z. cui add. Vect. 4, 14. Fi. The. et Pal. Plut. Hs. Rs. O. V. 4. 6. Dem. cui add. cum acc. rei 24, 27., ut Iſ. P. Mor. p. 98. ſ. 38. i. Hom. Orph.,

„δοκεῖ m, τὸ δ' ὁμότροπον n ἐν „ἀκολάςῳ βίῳ ἐκείνου προτι- | *ſobria diſciplina, aſpera ipſis videtur, quod autem affine eſt ipſorum moribus in proterva*

m) Hoc comma in Bs. 1. R. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. n) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel., ſed in ed. Bs. 1. R. una nullum poſt ὁμ. comma, v. N.

ſed cum acc. perſ. Xen. Bach. et cum adv. ſimul Iſ. Ev. et Ael. V. h. 4, 20. e., ubi et in notione pro amare, cum acc. rei, ſ. pro magnifacere, ſuſpicere, venerari, colere, cf. πλοῦτον V. Eur. Hipp. (ubi et cum acc. perſ., cf. Kypk. T. 2. Abr. Dl Th. A. Theogn.) etiam in partem deteriorem Kypk. l. l., ſed de re, morte, cum acc. perſ., pro parcere, Rs. O. V. 6., ubi et e p. 436. pro dubitare, cum πότερον, cf. Kyp. T. 1., ſed pro mirari, cum acc. perſ. et adv. temp. ἔτι Soph. Ai. cum Schol., ſed abſolute Xen. Cyr., it. ſequente inf. ej. Bach. et Theogn. v. 191., ſed ſq. ὅσοι et oppreſſo acc. perſ. Iſ. Ev. aut gen. perſ. ap. Poſſ. C. p. 88. m., tum pro ſpectare Di. H. S. T. 1., unde forſan corrigendus Suid. in ſem. ἴσχω, neſciente Abr. Dl. Th. p. 309. e., Hom. Ἰλ. ν', 11. cum N. ad Ὀδ. θ', 108. et Hſy. non coll. Suid., porro cum adv. et abl. inſtrumenti ap. The. Fi. „θ. ἱκανῶς ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, *comprimere* rel.“ cum N. In ſq. Noſter cum Eurip. ap. Aeſch. Or. R. ſine Ind. V. 3. p. 154. i. ὁ δ' εἰς τὸ σῶφρον — ἄγων ἔρως λ., variando cum 3, 8, 9. σωφροσύνης ςρατιωτικῆς, ubi Bg. eodem ſubſt., ſed ſumendo adiunctum τρ. pro nimis ſeverus, forſan et pro crudelis, tum in αὐτοῖς poſt pr. τῆς συγκλήτου ſyntheſin iterum, et, de re ipſa, et ſenatus ſententia, reſpiciendo fortaſſis partem ſenatusconſulti illius taciti, cuius exemplum Maximinus accepit, et litterarum ſenatus ad provincias, ubi invehebatur in iſtius crudelitatem et tyrannidem; cf. ap. Capit. p. 41. m. *ſenatus populus que* Rom., *per* Gordianos *principes* ab *illa* triſtiſſima *bellua* liberari *coeptus*, et p. ſq. i. *illam* belluam *Maximinum*, p. 43. c. 17. i. *ubi* hoc *ſenatusconſultum* Maximinus *accepit*, p. 94. m. *qui* ab *immani* nos *bellua*, ab *illa* fera *vindicaverunt*, p. 96. c. 13. i.

τὸ δ' ὁμότροπον) Arbitror, ſcriptum fuiſſe τὸ δ' ἐκείνου ὁμότροπον, et verba, proxime ſequentia, ἐν ἀκολάςῳ βίῳ, cum his cohaerere, id eſt, *ſimiles* illius *in vita* luxurioſa *mores*, vel *ſimiles* illius, *luxurioſe* viventis, *mores*, vel *ſimile* illius *luxurioſe* vivendi *inſtitutum*. Intellige autem *ſuo* ſimile. *Steph.* Melius conſtabit ſententia, ſi diſtinctionem poſt ὁμότροπον tollas, et poſt ἐκείνου colloces, hoc ſenſu, *illius* vero *in* vita *intemperanti* morum *ſimilitudo* nobis *anteponitur*, id eſt, ille, quia in vitae morum que intemperantia ſimilis eſt populi Romani, mihi antefertur. *Sylb.*

Qui in Ind. dedit haec modo „τὸ ὁμ. morum *ſimil.*“ ut Stp. Th. tantum „ὁμότροπος i. q. ὁμοιότροπος, (quo de ſupra 5, 5, 10.) ut ὁμότροπα ἤθη, ap. Plat. (at Ind. Thuc. ὁμοιοτρ. ἤ.) *ſimiles* mores, — iisdem moribus praeditus, et conſentaneus“ cuius ὁμοτροπία, ſine auctore prolatum, habui e Di. H. S. T. 1., ſed noſtrum adi. de perſ. aut re Poll. Herdt. Fi. Th. p. 161. i. et ad Diog. L. 9, 70. e Suid., me hic quidem etiam ſumente pro mero τὸ ὅμοιον, neglecta vocis poſtrema parte, ſed peculiare quid Noſtri in rectione cum pr. ἐν, quae ſtet vel pro Lat. *cum*, ut in horum ſubſt., v. c. ap. G. Th. *ſunt quaedam* animi *ſimilitudines* cum *corpore*, vel in periphraſi gen., (quem vitarit Noſter hic dupli-

„μᾶται o: καὶ τὰ μὲν ἀνδρεῖα 15. *illius vita, praeſertur:*

o) Punctum hic in A. al. v. N.

cem,) τὸ ὁμ. ἐκείνου τοῦ ἀκολάστου βίου, vel in quadam redundantia, pro τὸ ὁμ. ἐκείνου τῷ ἀκολάστῳ β. qualem dat. habet nudum alias, cf. Fi. l. l., hauddubie pendentem a prima vocabuli parte et adi. ὁμός, ſyn. ὅμοιος, cf. Poſſ. Sy. Nempe, quod Leisn. in m. Ox. „traiectio. ἐκείνου pertinet ad ὁμ." id redit ad Stp. ſententiam, verum leniori ratione, non corrigendo, ſed regendo, et ſaepe habemus diſtractos gen. pron. a ſuo ſubſt., nominatim αὐτοῦ, cf. 3, 6. 15. 1, 16, 3. 11. Unde fuerit *ſimilitudo illius*, Gordiani quidem, *cum* flagitioſa *vita*, (non populi Rom. quod Sb. ponebat,) ſed ſenatus Rom. (quo de ſermo eſt hac §.) *praefertur.* Ex altera parte, ſi relinquitur pron. loco ſuo: accipiemus hunc ſenſum; *praefertur* ſimilitudo *flagitioſae* vitae *illius*, ſ. praefertur flagitioſa illius vita, vitae ratio, quae ſimilis eſt, ſcil. vitae ſenatus ſ. ſenatorum. Et hanc poſtr. rationem ſequitur Bg., primum ſumens τὸ ὁμ. plena vi ac dupl., et reſolvens ſubſt. in adi. cum pron. relat. et v ſubſt., deinde repetito pr. pron. αὐτοῖς (regendo adeo τὸ ὁμ. cum dat. illo,) et mutato in gen. αὐτῶν, ſed de ſuo dans adi. *affine* cum praep. Gr., tacente G. Th., deſerto P., qui, praeterquam, quod ſenſum non videbat, libere adiecit tum formulam adv. *ob id*, pro *propterea*, cf. ſyn. *ideo* 3, 8, 3. tum e pr. alio pron. ἡμετ. aliud pron. (cf. 4, 14, 14.) ἡμῶν, oppreſſum in v. προτ, ex analog. iuncto cum τὸ ὁμ., cf. in paſſ. ap. Stp. Th. 3, 1568. F. e. Luc. Ind. primo loco 1, 672. l. 57. ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν, quam a Gs., ſeverius converſo etiam a Poſſ.-Ca. p. 141. i., qui in Sy. repetit gen. e praep., cuius in vim cf. ad Vig. et, praeter Hſy., in varia Suid. Bud. C. Ind. Sb. et ej. Di. H. T. 2. cum Thuc., ſed etiam cum πρὸ it. πρότερον Abr. Dl. et A. Xen. Hell. Z. P. it. Cyr. et Ἀνβ., ubi et cum πλέον, tum Epict. H. Ael. V. h. Rs. O. V. 6. 7. Ant. Dem., ſed med. cum acc. perſ. Xen. Bach. et ſimul cum gen. rei ac pretii ej. Mem. S. porro act. cum acc. rei Dd. S., ſed cum inf. Fi. Ae. Hic quidem ſententiam recte explicuit Sb., ubi traducitur vitae ratio tum Gordiani, forſan e 7, 5, 5., tum ſenatus Rom., e noſtra quidem ratione, ſed magis per invidiam et calumniam, dum Gordianus quidem laudatur ubique a Capit. p. 39. e. *Gordianum* — omni *virtutum* genere *florentem*, p. 41. e. — *virum* ſanctiſſimum *et* graviſſimum *ſenatorem*, p. 84. m. virum — *magnanimum*; — *iuſtum*, continentem, *bonum*, p. 86. i. moribus *ita* moderatus, *ut* nihil *poſſis dicere*, quod *ille* aut *cupide*, aut *immodeſte*, — fecerit, — *vini* parcus, *cibi* parciſſimus, — *ſomni plurimi*, ita, *ut in tricliniis, ſi forte apud amicos ederet*, etiam *ſine* pudore *dormiret*; quod *videbatur* facere *per* naturam, *non* per *ebrietatem* atque *luxuriam*, p. 94. m., ſed 98. i. Maximini in oratione ad milites, *duos* nobis *Gordianos*, quorum *alter* ita *ſenio fractus eſt*, *ut non poſſit* aſſurgere, *alter* ita *luxuria* perditus, *ut* debilitatem *habeat* pro *ſenectute*, imperatores *fecerunt*, quo de Gordiano filio ſ. iuniore, deinde ſane ib. dupliciter narratur, p. 100. m. *nobilitatis* deliciis *tardabatur*, 102. i. moribus *clarus*, 103. i. *bonitatis inſignis*, ib. e. *laſcivia iuvenis*, *non* tamen *luxurioſa*, neque *infamis*, 104. i. *fuit* vini *cupidior*, — cibi *parcus*, — mulierum *cupidiſſimus*, — vixit in deliciis, — 106. e. *pomorum* et *olerum* avidiſſimus, *in* reliquo *ciborum* genere *parciſſimus*, 109. i. non *talia* dicere *voluimus*,

„καὶ σεμνὰ τῶν ἔργων [p]. φοβερὰ προσαγορεύουσι, τὰ δ' ἀνειμένα καὶ ἐκβεβακχευμένα, ὡς ἥμερα, δι' ἡδονῆς ἔχουσι. διό περ πρὸς τὴν ἐμὴν ἀρ-

etiam fortia et ſeria facta formidabilia vocant; diſſoluta autem et ebacchantia, tanquam mitia, pro iucundis habent. 16. *Quapropter erga no-*

p) Hic comma per edd., ut mox poſt προσαγ. in Pat. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. v. N.

quae *Iunius* Cordus *ridicule* ac *ſtulte* compoſuit *de* voluptatibus *domeſticis.* Ut veri quid tamen ex una parte dixerit Noſter, ſed per analog. etiam ἀκολ. cum β., ubi Bg., ut alibi, deſerto etiam P. Caeterum a pr. μὴ θαυμ., et cum pendeant omnia membra deinceps: poſt δοκεῖ et πρωτιμ. et προσαγ. valent proprie tantum diſtinctiones minimae, nec Bc. §. novae numerus, olim removendus etiam poſt προτ.

καὶ τὰ μὲν ἀ.) Varie liberrimus P., tum in καὶ, pro καὶ γὰρ, cf. 6, 2, 7., tum additis παρ' αὐτοῖς, et pron. ad ſuperlat. ſuum, cf. 4, 9, 4., deſeritur poſt Stp. m. a Bg. quoque, (cf. in huius καὶ 6, 7, 3.) it. a Sch. partim in „σεμ. *graviſſima* quaeque *opera*“ ſervato ſubſt., quod ille neglexerat, ſed mutatis caſibus diverſis cum Bg. in pares, dum conflantur omnia ex analog. cf. 2, 3, 18. καὶ τὰ μὲν δεινὰ τῶν ἐργ., ſed in σεμ. Stp. Th. 3, 751. E. m. cum P., nec per Lat. Bg., qui reſpexerit ſq. oppoſ. ἐκβ., ut tamen procedant vulgaria, *gravia*, i. difficilia, it. *grandia* ſ. *magna* et *praeclara*, quae et ap. G. Th. pleraque cum ſubſt. Bg. it. *formidoloſum — facinus*, ſed nil ad ἐκβ., (nec in Lat. P., h. l. furioſa, nimia, excedentia modum, credo maxime in laetitia et deliciis, epulis, comiſſationibus, cf. 2, 2, 5.) ſed cum Gr. n. „*diſſolutus* — metaph. *ſevero* et *acri* opponitur, — cura omni et attentione ad leges, officium, rem familiarem etc. ſolutus, (carens, liber, negligens, piger, ignavus, mollis) — *diſſoluta*, quae vitioſe iucunda ſunt“ quo poſtr. ſenſu copulentur hic ſyn., cf. 2, 8, 16. cum Luc. 1, 125. τοῦ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, ſoluta *licentia*, it. Thuc. 323, 91., ſed ad δ. ἡδ. ἐχ. vicinius, quam 4, 6, 4., ubi cum errore ſuo P. retentus a Stp. Th. v. ἡμ. e., non item a Sch. „mitibus *delectari*“ h. l. ex opp. ἐκβ. placida, lenia.

διό περ πρ.) Iunctis iterum ex analog. omnibus, liberum P. in addito μὲν, cf. 5, 8, 5., non ſequitur Bg. nec in διακ. cum πρὸς, e Sch. potius, variato cum 1, 9, 15. ἀπεχθῶς πρὸς τὸν Περέννιον διακ. per adv., repertum ſine loco ap. Suid., ἀλ., πολεμίως, ſed ap. Stp. Th. tantum ex Iſocr. cum noſtro v. et ἔχειν, quocum et ap. Ael. V. h. Dd. S. ex 2, 542. l. 87. cui add. p. 215. l. 28., at cum v. διακ. et dat. rei p. 253. l. 67. it. Di. H. S. T. 1., ſed affinia ἀλλοτριότης, ἀλλοτρίωσις et ἀλλοτριοῦν ſ. ἀλλοτριοῦσθαι πρὸς λ. ib. F. 2. Thuc. cum Schol. Bau. Or. Abr. Dl. Dem. Xen. Cyr. Poth. cum Poſſ. Ca. Tim. L. Suid. et Toup. P. 2. Orph. Munth. Sed in rel. e P. cf. in δι. 1, 1, 10., ſed 5, 2, 12. in ἐπιστρ., ut in δὲ 6, 4, 7., ubi P. ſimiliter neglexit, ſed in variatum artic. 3, 5, 3. τῷ τοῦ Καίσαρος ὀν. Caeterum in ἡδ. λ. neſcio, an perſtringatur ſenatus Rom.

„χὴν, οὖσαν ἐπιστρεφῆ [q] καὶ
„κόσμιον, ἀλλοτρίως διάκειν-
„ται [r], ἥσθησαν δὲ τῷ Γορδια-
„νοῦ ὀνόματι, οὗ τὸν διαβε-
„βλημένον βίον οὐκ ἀγνοεῖτε.
„πρὸς τούτους καὶ τοιούτους [s]

ſtrum imperium, quia indu-
ſtrium et moderatum, alieno
animo ſunt; contra delectan-
tur Gordiani nomine, eius in-
famem vitam haud ignoran-
17. *tes. Adverſus hos atque*

q) ἐπιστρέφει Ms. Ve. mendoſe, tum confuſis vocalibus, cf. 7, 6, 10., tum accentu alio per abſentiam ab initio. r) Punctum per edd., tacite etiam in Mss. s) τοὺς τοιούτους Ms. Ve. v. N.

crebra uſurpatio nominis Gordiani per litteras et acclamationes, cf. Capit. p. 41. m. p. ſq. e. p. 43. i. 94. ſq.

οὗ τὸν διαβ.) Talia Maximino ira et odium, non veritas, ſubiicere videtur. Alia omnia de Gordiano Capitolinus, ap. quem c. 5. (e. p. 84. e.) *amatus eſt ab Afris ita, ut nemo antea proconſulum* etc. et c. 6. i. (p. 86. i. cf. N. pr.) *moribus ita* rel. et c. 7. (p. 86. e.) *Leisn.*

Non variatur in οὐκ ἀγν. cum §. 13., ſed cum 6, 1, 12. οὐδέ τινα — τῶν ἐπὶ φαύλῳ βίῳ διαβεβλημένων λ. et 2, 6, 10. ἦν — τῶν ἐπὶ βίῳ μὴ σώφρονι διαβεβλημένων, per brevitatem, dum P. deſerit et Sch. in „δ. *vitam*, infamia *notatam*" qui cum Bg. in β., partim e Stp. Th. 1, 675. F. „διαβεβλημένος, — *infamis* —; quod particip. de re etiam dr. ut ὁ διαβ. βίος Herodot. 7." depravato Noſtri nomine, et Kypke 1, 296. m. hinc „βίος διαβ. vita *infamis*" ex analog. Caeterum in Ms. Bg. correxerat Leisn. quidem primum pron. in *cuius*, non item ultimum v. in *ignoratis*; quae quoniam depravata a ſcriba videntur: olim dabimus legitima, quae et ſunt partim ap. P.

πρὸς τούτους — ὑμ.) Pol. (*bellum* vobis *eſt*) ὑμῖν legit ſecunda perſona. *Sylb.* Sane et in ed. illa Antvp., ſed cum Mss. tacite et primis edd. quoque Bg., cuius in Ms. ſtrinxit Leisn. per rubri coloris lineam ſubtus expletum ſubſt. ἀνθρώπους, e P. cf. 7, 6; 18., unde et (praeter ſpretum iſtius ſupplementum tum particulae οὖν, cf. 7, 2; 15., tum vocativi στρατιῶται ad pron. ὑμ. ſuum) in rel., per analog. confictis, cf. de τοι. in vituperio, e contextu, tam molles hoſtes, rel., ſed in iuncta pron. G. Th. 925, 79. *haec* et *huiusmodi* quae *ſunt*, et Poſſ. Sy. p. 63. e. „Iſocr. ὑπὲρ τηλικούτων τὸ μέγεθος καὶ τοιούτων πραγμάτων, *de* tantis *et* talibus *rebus*" iungentibus forſan utraque pron. eodem ſenſu ſine copula Gr. et Lat., cf. Fi. Pal. τούτου δὴ τοιούτου συμβάντος, et Hor. T. p. 1025. Nr. 7. *huic* tali *viro* rel., G. Th. tacente. Tum Ms. addit hic artic. fortaſſis e locis ſupra 4, 5, 4. 4, 9, 4., ſed de πολ. per varia, etiam pro pugna, it. cum pr. πρὸς, cf. Luc., ubi et 1, 524. i. ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς ὁ πολ.; *pro* qua *re* bellum *inter* eos *eſt ortum?* (per Vs. liberam, cum et Lat. ſeveram habeant formulam Bg. e P. cf. G. Th. v. *bell.* 598, 57. 600, 50. ſqq.) oppreſſo, ut hic, v. ἐστὶ, ubi et poët. πτόλεμος (cum Hſy.) Thuc. Ind. in Schol. et Not. cum πόλεμον πολεμεῖν, tum Dem. II. Ev. et Pan. M. p. 35. e. 60. i. 69. m. 135. i. 88. m. 116. m. 123. m. Aeſch. ep. S. Ael. V. h. Fi. Pal. Hs. Plut. cum notatione, Dd. §. L. N. T. cum tropico ſenſu, pro diſſidio, ſed in ſingularia, pro pu-

„ἡμῖν [t] ὁ πόλεμος, εἴ τις οὕ-
„τως αὐτὸν καλεῖν βούλοιτο.
„ἐγὼ μὲν γὰρ ἡγοῦμαι, ὡς οἱ
„πλεῖςοι καὶ σχεδὸν πάντες,
„εἰ μόνον Ἰταλίας ἐπιβαίημεν,
„ἱκετηρίας [u] θαλλοὺς καὶ

huiuscemodi homines bellum nobis eſt, ſi quis ita id appellare 18. *velit. Equidem reor, ut et plerique alii ac propemodum omnes, ſi tantum Italiam attigerimus, eos, ſupplices ramos*

t) ὑμῖν Lu. v. N. u) Nil variant Mss. nec edd. niſi poſt ἱκ. comma in Bs. 2. L. v. N.

gna Kloc. Tyrt., tum Xen. Ἀνβ. „πόλεμος θεῶν, vindicta div.“ et Polb. „ὁ ἀπὸ τῆς χώρας πολ.“ it. πολέμοιο τέρας Suid. 3, 140. i., tum in vulgaria ap. Call. Fa. Ae. et Xen. Cyr. 1, 2, 10., ſed cum verbis aliis Theogn. Eutr. Met. Cell. Rs. O. V. 7. Iſ. 8. And. Poſſ. Ca., ut cum adi. πόλεμος ἀπόλεμος lenſ. L. L., ſed aliis Vig. Hsd. Hom. cui add. Ἰλ. ἑ, 332. ή, 331. κ', 92. 28. 78. λ', 331., porro in differentiam Ammon., ſed in rem crit. D'Orv. Ch. Harl. Dem. p. Cor. Poll. 1, 173. N. 38. 8, 52. N. 68. Thuc. Praef. ad p. 137. cum Abr. Dl., ad Dd. S. 1, 242. N. 25., ad Xen. M. S. 3, 5, 6. cum Hdb. p. 130. Gottl. Per. Or. p. 79. N. 35. et Ind. Di. H. S. T. 1. In ſq. membro, itidem per analog. et contemtum prolato, et genus figurae, quam rhetores vocant *correctionem*, cf. Ern. rhet. §. 360., videns P. ſenſum per εἰ, ſi *tamen*, fecit potius aliam figuram illam πλοκὴν, cf. ib. §. 341., repetito ſubſt. πόλεμον, et hoc ſubſtituto in locum adv., cf. 7, 5, 19. e., liber et in rel., nihil nec G. Th. ferente, niſi de *ſi* nudo iſta P. notione, aut cum ſyn. *modo* 427, 103. p. ſq. l. 12. 20. 61., et tacente in ſyn. *ſi quidem*, cf. Hot. T. p. 961. i. 975. e. 1035. e.

ἐγὼ μὲν) Libertas P. inſignis varie, (excepto γὰρ cum μὲν ſeverius reddito,) ſpectans que potius illa variata §. 6. ὡς δὲ ἐγὼ οἶμαι, adduxerit Bg. ad ſupplendum ſyn. ἄλλοι ad πλεῖς. cf. 4, 14, 18. et in aliam variat. 7, 2, 2. σχ. ἅπας., ſed in imitationem Dem. ſine Ind. 14, 25. ἐγὼ μὲν γὰρ ἡγοῦμαι, ςρατιώτας δεῖν κατασκευασθῆναι, it. 19, 21., ſed 237, 26. τοῦτο μὲν γὰρ ὑπάρχειν — ἡγοῦμαι, tum 15, 26. 16, 27. 18, 19. 19, 14., ſed ſq. οἴεσθ. 20, 19. 296, 15. 21. ſq. νομιζ., porro 240, 11. 242, 11. 243, 20. coll. vs. 15. 245, 10. 257, 26., dum in circumſcriptis illis οἱ πλ. καὶ σχ. πάντ., oppreſſo pron. ὑμῶν, (*plerique — omnes veſtrûm*,) reſpicere Noſter videtur factum hiſtoricum, quod non omnes Maximini amici milites que probarint ac felicem putarint expeditionem contra Romanos futuram, cf. Capit. p. 44. 98. m., P. deſerente Sch. in „ἡγ. *duco*, arbitror“ ſed non Bg. ad ἐπιβ. per libertatem, cf. 3, 2, 10. cum Di. H. S. T. 1. 41, 29. ἔνθα καὶ αὐτὸς Αἰνείας ἐτύγχανεν ἐπιβὰς Ἰταλίας, ubi *etiam* Aeneas *in* Italiam *exſcendit*, et Kypk. 2, 1027. m. Caeterum cum ed. una P. facit in pron. alio ὑμ. contra Mss., primas edd. et ipſum Bg., cf. Capit. in primam etiam perſ., communem duci ac militibus, p. 46. *eamus* rel. et 98. m. nobis *fortiter* agentibus, *nobis* fortiter *dimicantibus*.

ἱκετηρίας θαλλοὺς) Fortaſſe auctor ſcripſit ἱκετηρίους θαλλούς. In ſq. certe ſtructurae lex poſtulat hanc lectionem, καὶ τέκνα προτείναντες, ὑπε-

„τέκνα προτείναντας [x], ὑπο-
„στρώσειν αὐτοὺς [y] τοῖς ἡμε-
„τέροις ποσίν. οἱ δὲ λοιποὶ διὰ
„δειλίαν καὶ φαυλότητα φεύ-

*liberos que praetendendo pro-
ſtraturos ſeſe ad noſtros pe-
des; caeteri vero prae timidi-
tate et pravitate fugient:*

x) προσεκτείναντας Ms. Ba., ſed προτείνοντας ed. Ox. et Ed. cf. 7, 1, 24. ἀποκτ. v. N. y) αὐτοῖς Ms. Ba. v. N., ſed per lenem αὐτ. A. al.

στρώσουσιν αὐτοὺς τ. Tum graeca ita potius ſonant. *Nam,* ut *ego* quidem *exiſtimo,* maior *pars,* et *ferme* omnes, *modo* Italiam *ingreſſi* fuerimus, *ramos* ſupplices *liberos* que *ſuos* praetendentes, *pedibus* ſeſe *noſtris* ſubſternent: *reliqui,* prae *metu* et *ignavia,* fugam *capeſſent*: atque *ita* futurum, *ut* et *ego* illorum *facultates* omnes *vobis* dilargiar, *et* vos *iis a me* acceptis *ſecure* perfruamini. *Sylb.* Quid proprie θαλλὸς, v. Periz. ad Ael. V. h. 6, 6. p. 417. ſq. (Gron. p. 452. N. 13.) *Leisn.*

Primo Sb., caſtigaturus liberrimum P., ab eius que deceptus additis „*illorum* maxima *pars,* (quoniam priora ὡς πλ. κ. σχ. πάντ. iam reddiderat, ſed contractius „*mihi* quidem *atque adeo* caeteris *omnibus*“) rectionem non cogitavit hanc, ut v. ἡγ. haberet poſt ſe merum acc. cum inf., αὐτοὺς, προτείναντας ἱκ. θ. καὶ τεκ., ὑποστρ. τοῖς ἡμ. ποσ., quo facto, caetera interpoſita ſunt tantum, (ut membra ſunt ſecundaria, et quidem primum membrum, ὡς — πάντες, ad v. ἡγ., pro comparandi particula ὡς ſumto, et ἀπὸ κοινοῦ verbum ἡγοῦνται) per genus aliquod *communicationis* illius rhetoricae, cf. Ern. §. 358., ſed ſecundum εἰ — ἐπιβ., pertinens ad ὑποστρ. λ., et ex arte periodi ſtruendae praemiſſum, ut prius per naturam et tempus, ſicut et narratio inſtructa morata que et pictura iſta προτειν. ἱκ. θ. κ. τ. Nec illi in mentem veniebat iſtius ſupplementi in ὑμῶν, quo de monui in N. pr. Sed regebat is potius v. ἡμ. cum ὡς, pro ὥστε, et inf. ὑποστρ., non reſpiciens ad οἱ πλ. κ. σχ. πάντες, qui nominativus tunc non locum habet, ſed acc. ὡς τοὺς πλ. κ. σχ. πάντας, — προτείνοντας — ὑπ. αὐτοὺς λ. Tum illuc abduxit fortaſſis iſtum etiam ſq. οἱ δὲ λοιποὶ, cum videretur referri ad pr. οἱ πλεῖς. κ. σχ. πάντες. Atqui οἱ λοιποὶ hic iterum ponuntur, ut alibi, cf. 2, 4, 12., non memoratis diſerte illis, ad quos referuntur, dum Noſter oppreſſit ſolum et univerſum pron. αὐτοὺς, repetendum e pr. §. τούτους καὶ τοιούτους, in hanc rationem, ἡγοῦμαι, — αὐτοὺς, ἱκ. προτείναντας, ὑποστρώσειν αὐτοὺς, λ. Hinc P. voluit in hac regione explere, non autem pron. merum αὐτοὺς, ſed aliquid amplius, pro libertate ſua. Et ut hic addere quid poſſet, fortaſſis in pr. membro de induſtria fuit contractior et parcior. Quidquid ſit: cum libris omnibus recte Bg. manſit in vulg. commodi ſenſus. Reliqua v. in Exc.

οἱ δὲ λ.) Hoc ſubiectum dialecticum plane negligit P., mutans ſimul partic. δὲ in ἢ, liber et in rel., (nominatim ſumta hendiad. in δειλ. κ. φ. duorum ſubſt. per ſubſt. et adi. cf. 7, 1, 22.) ut Bg. in Lat. ad pr. διὰ, iunctis omnibus per analog., ſed variando cum 5, 1, 17. e. τρόπου φαυλότητι, per nudum ſubſt. et per formulam e praep. pro ſyn. abl., quo reſpicit P., it. cum 6, 7, 8. δι᾽ ἀμέλειαν ἢ δειλ., per adiunctum ſubſt. aliud alium que ordinem, cf. in analog. ap. G. Th. *timiditatem et ignaviam,* — cur *ei* bello *propter* timiditatem *defuiſti?*

„ζονται[z]· ὡς ὑπάρξαι ἐμοί τε „καὶ[a] ὑμῖν τὰ ἐκείνων πάντα „δοῦναι, ὑμῖν τε[b] ἀδεῶς λα„βοῦσι καρποῦσθαι.“ Τοιαῦτά τινα εἰπὼν, βλάσφημά τε πολλὰ εἰς τὴν Ῥώμην καὶ τὴν σύγκλητον, δι' ὧν παρε-

20. *ut liberum ſit mihi, vobis, illorum bona omnia dare, vos que licenter nactos perfrui.*
21. Talia quaedam cum dixiſſet, probra que multa in civitatem ac Senatum interpellatim ieciſſet; manuum que

z) Nobiscum Bg. Ms. pro commate edd., etiam tacite Mss. a) In Ms. Vi. e regione haec „καὶ ὑμῖν — ὑμῖν καὶ“ nihil variantibus edd. v. N. b) τὲ Ms. Ba. cf. 4, 14, 16. 7, 5, 1.

ὡς — ὑμ.) Poſt ἐμοί τε ſupervacua eſt καὶ, *Sylb.* Lego: ὡς ὑπάρξαι ἐμοὶ μὲν, ὑμῖν etc, et deinde ὑμῖν δὲ pro ὑμῖν τε. *Gedik.* Haud diſplicet Cl. Gedikii coniectura, qui pro τε καὶ reponit μὲν et pro ſequente τε, δὲ. *Stroth.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „delet καὶ“ ut ad Capit. p. 46. e. eamus *contra* ſenatum *et Afros*: quorum *omnium bona vos habebitis*, Caſ. N. 4, dedit ſic „Et principium huius concionis idem apud Herodianum, ſi ſententia ſpectetur potius, quam verba, et clauſula plane gemina: nam ait ibi quoque Maximinus: ὡς ὑπάρξαι ἐμοί τε ὑμῖν τὰ ἐκ. π. δοῦναι, ὑμῖν τε ἀδ. λ. καρπ.“ etiam ſine καὶ, quod, ſane locum non habens hic, ut ne tollatur aliqua vox tota, potius confuſum mihi videtur pro νῦν, quo ſumto, procedet quoque lectio vetus rel. per non diſſimilem locum 1, 4, 7. νῦν δὲ καιρὸς εὔκαιρος ἐμοί τε, αἰσθέσθαι — ὑμῖν τε, ἀποδοῦναι λ., dum Ms. alius ordo praebeat vulg. καὶ pro *etiam* ſ. *etiam adeo*, per ſententiam forte tolerandam, neſciente tamen P. tum hoc, cum utr. τὲ, quod alterum liberrime mutavit in pron., ut totum ſecundum membrum, unde Bg. libere etiam ad v. ὑπ., pro *ut liceat*, ſ. *poſſim*, cf. 1, 10, 12. e. ex eodem formulam τὰ ἐκ. per ἀγαθὰ ſ. χρήματα explet, (recte et aliter, quam 3, 2, 15. ignorante L. Boſ. Ell.) non tamen omiſſo adi. π. cf. 6, 9, 2., ſeverior idem in rel., ſed aliter ad ἀδ. et καρπ., quam ſupra; cf. ad λαβ. 1, 8, 11., conflatis a Noſtro omnibus ad analog.

τοιαῦτά τ.) Pron. τιν. oppreſſit Bg. cum P. ſecus ac 6, 4, 1. cf. 4, 14, 19. 6, 2, 12. 7, 5, 17., unde ſtatim reſtitui; etſi cum eodem fecit etiam ad εἰπ. it. ad rel., omiſſo tamen iſtius adi. πᾶσαν ad τὴν συγ. cf. 4, 11, 13., ſumentes βλ. pro ſubſt. variato 4, 12, 3. μέχρις αἰσχρᾶς βλασφημίας, cum Stp. Th. hinc, qui tamen per haec „βλ. π. εἰπὼν εἰς τ. Ῥ. καὶ συγ.“ praeter lect. aliam in omiſſo artic. ſecundo, regit ad pr. v. εἰπ., ſed ad ſq. v. ἀπορ. melius Bg. cum P. cf. Ael. V. h. 12, 57. i. πολλὰ καὶ βλάσφημα εἰς αὐτὸν ἀπέρριπτουν, *multa* et *acerba* in *eum* convicia *coniiciebant*, ad quem locum ſupplet ſubſt. ῥήματα L. Bos. Ell. p. 299. m. e N. T., tacens aeque procedentia ἔπη ſ. ὀνόματα, quocum habui ap. Di. H. S. T. 1., at T. 2. abſolute e Dem. ſine Ind. 110, 9., ut ſyn. βλασφήμους λόγους 1486, 2. quod deinde exprimit per merum βλασφημίαν 1487, 15. 1488, p. cf. L. N. T. cum Schw. Not. Loesn. p. 373. i. et Suic. it. Zoſ. 2, 13, 2. βλάσφημα ῥήματα κατὰ τοῦ θείου — ἀφεὶς, pro qua praep. hic Noſter adhibet ſuam εἰς, ut adiunctum ſubſt. τὴν Ῥ. manifeſto pro incolis, ubi Bg. e P., pro ſyn. Lat. illo alibi, cf. 7, 6, 12. Tum

φθέγγετο, ἀποῤῥίψας, ταῖς geſtibus minabundus, tru-
τε διὰ χειρὸς ἀπειλαῖς καὶ ci que vultus nutu quaſi

ex illo formula tota, conſtans e praep. cum pron. et v., mutatur in unum adv., pro Sch. „*per* ea, *quae* interpellatim *dicebat*, ſ. recitabat ita, ut aliquo dicta ſua detorqueret“ ſ. per ea, quibus reliquam orationem interrupit, ſ. in iis, quae interpoſuit, immiſcuit ſuae orationi reliquae, inſeruit ipſe orationi, ab aliis ſibi compoſitae §. 6., ſ. *cum que probra*, convitia, *multa* in *urbem* Romam *et* Senatum *interiiciendo*, immiſcendo, *coniecisſet*; non tenente G. Th. Bg. adv., ſed L. Ern., praeter notiones illas Stp. et Bud. C., etiam tertiam, pro „*interpellare*“ quod G. Th. interpretatur per *interfari*, cui ſyn. *interloqui*, noſtro loco aptiſſima ſane, ubi de ſuo conflavit ſua Noſter per contractam orationem, pro διὰ τούτων, ἃ λ., et pr. παρὰ habere videtur vim non illam *gravitatis*, et pro Lat. *praeter*, i. contra, ſed *propinquitatis*, viciniratis, *additionis*, pro iuxta, inter, praeterea, ut ſit, inter et iuxta alia, quae in oratione proferuntur, adiicere, et i. q. Dem. 738, 18. μεταξὺ λέγων περὶ τούτων, et v. c., ubi mentio incidebat Romae urbis et Senatus, tum orator interpoſuerit addiderit que convicium aliquod in populum cives que ac ſenatores, quae alia tamen fuerint illis, ſuperius a Noſtro allatis §. 13. — 16.; dum reperi ap. Ind. Sb. e Xiph. ἔπος τι τοῦ Μάρωνος ποιητοῦ παρεφθέγξατο, *cecinerat* carmen *Maronis*, (ad quae in N. ille „aptius vertas, *per alluſionem* recitarat *Maronis* poëtae *carmen*. nam παραφθέγγεσθαι ſignif. ita ſonare ſ. recitare, ut id aliquo detorqueas“) ap. Dion. ed. Rm. 1264, 15. *per* alluſionem *protulerat*, tum ib. 954, 84. ἄλλα πολλὰ παρεφθέγγετο, *alia* dicta *ſpargebat*, it. Rs. O. V. 7. II. „εὐθὺς τοῦτο παρεφθέγγετο, clam, obiter, velut aliud agens, inter alios ſermones ſuos hoc quoque dictum — elabi ſibi ſinebat“ et ap. Ioſ. 2, 344. l. 18. τοὺς παραφθεγγομένους εἰρήνην, qui *vel* pacem *nominarant*; ſed Ind. Polb. per pravos numeros, cum praep. „παρ., πρός τινα *temere* dicere *alicui*“ in rem convenienter Capit. p. 44. *e concilio* ad *concionem* proceſſit, *in* qua *concione* multa *in* Afros, *multa* in *Gordianum*, plura *in* ſenatum *dixit*, et p. ſq. in oratione ipſa, *ſanctiſſimi* autem *P. C.* illi, *et* qui *et* Romulum *Caeſarem* occiderunt, *me hoſtem iudicaverunt*, tum in alia oratione p. 58. m. factum *Afrorum* nobilis *ille* ſenatus *agnovit*, quae tamen ſunt per ironiam dicta per ſe, non ut voluit Noſter.

ταῖς τε δ.) In analogiam haec modo habui, ſimilem quidem affinis v. rectionem cum praep. ap. Ael. V. h. 2, 44. p. 187. e. ἀπειλῶν δι' ὅλου τοῦ σχήματος, λ. *minitabundus* toto *habitu*, ſed ad ſenſum, quo valet praep. cum ſubſt. pro mero gen. τῆς χειρὸς ἀπ., hoc ſubſt. cum gen. rei Geop. τὴν τῆς χαλάζης ἀπειλ., at cum gen. perſ. Plut. Hs. τῶν τοῦ πατρὸς ἀπ. cf. abſolute Soph. Ai. Call. (ubi et ἀπειλητὴς,) Lyco. Mus. Thuc., ſed pro ὀργὴ ad Hſy., non coll. Suid., ubi et ἀπειληφόρος, ut ἀπειλητικὸς Xen. M. S. et ἀπειλητὴς Ioſ. cum Munth., variatis illis §. 4. e. τὰ δι' ὄψεως νεύματα in ſqq. per illum ipſum gen. ſyn., cf. G. Th. 286, 27. 30. 35. *minae* — *pelagi* coeli *que*, — *nullae* in *fronte*, — quas *gerit* ore *minas*, tum 877, 75. 80. trucibus — *oculis*, — trux *vultus*, ubi nil de v. *iraſc.* cum aliqua praep., quae Noſtri itidem eſt ex analog. in v. ὀργ., dum reperi act. ap. Bud. C. et Fi. Ae., ſed paſſ. cum pr. ὑπὸ θ., at abſolute Xen. P. Z., tum varie med. in lib. Fi. et Woll. Poſſ. C. L. N. T.

τραχέσι προσώπου νεύμασιν, ὡς πρὸς παρόντας ὀργισθεὶς, ἐπαγγέλλει τὴν ἐπ' [c] Ἰταλίαν ἔξοδον. διανείμας τε αὐτοῖς πάμπλειστα χρήματα, μιᾶς

praeſentibus iraſcens, edicit profectionem in Italiam. 22. Diviſis que inter eos plurimis pecuniis, uno die inter-

e) ἐπὶ Ἰτ. Ms. Ba. plene, cf. 4, 8, 16.

Thuc. Ael. V. h. Fl. Pal. Plut. Hs. et Fa. Aeſ. Luc. cum Indd. in Schol. et Not. Rs. O. Dem. cui add. 123, 4. V. 6., ſed abſolute V. 7. Ant., cum dat. perſ. V. 4., cum pr. ἐπὶ V. 8. Lyc., ut cum ὑπὲρ Iſ. Ev. Fd. p. 32. m. it. Mor. Pan. 130, i. 67, e., ſed cum abl. modi Xen. Cyr., cum adv. ep. Ae. S. et cum gen., per ellipſ. ἕνεκα L. Bos., tenente hinc Stp. Th. modo v. τραχ. 3, 1600. i. cum alia lect. „ταῖς — νευμ., ὡς π. παρόντας, (ſic cum commate) ὀργ. *truci* vultu *quaſi* praeſ. *iraſcens*" omiſſis P. alteris „*nutu* que *oris*" per hendiad., pro Sch. „trucibus *nutibus*, χειρ. *manuum* geſtibus *minitabundus*, ἀπ. *comminationibus*, quae *manuum* geſtibus *fiunt*, ὀργ. ira *accenſus*." dum Bg. etiam P. ſequitur in ὡς πρ., ſeparatim ὡς ſumens, ſed pr. πρὸς cum adiuncto uno Lat. pro dat., ſolenni in v., qua formula variatur infra 7, 10, 2. ὡς — ἐχθροῖς ὀργιζ.

ἐπαγγέλλει) Bg. tantum rectiore ordine, quam P., cum Noſter variat cum 2, 11, 1. et 3, 14, 4. ἐπ. τὴν εἰς τὴν Βρεττανίαν ἐξ. per praep., ſed cum proximo 6, 7, 11. per adiuncta τὴν ἐπ' Ἰτ., ubi cum Ms. videatur facere iterum Suid. 1, 783. i, ſine auctore proferens haec modo, ſub nullo que imperatore, ἐπαγγέλλει τὴν ἐπὶ Ἰταλίας ἐξ. ſi vitium ibi operarum ſumatur, pro acc. Ἰτ., quem dedimus fortuito ſupra 1, 6, 23. e.

διανείμας) Poſt orationem etiam pergit Capit. p. 46. e. dato *igitur* ſtipendio, *et* quidem *ingenti*, Romam *verſus* cum *exercitu* proficiſci *coepit*, unde P. ad primum παμ. χρ., deſertus et a Sch. in „δ. diviſa *inter* illos *pecunia*" ſervato etiam pron. pro illius ſubſtituto ſubſt. cf. 4, 4, 17., dum Noſter ſane reſpicit id ςρατιώταις, non nominatos in praecedd., ſed oblique, praeter nuda pron. ὑμῖν §. 20. ἡμῖν §. 17. et ſq. τοῖς ἡμετέροις πόσιν, it. §. 14. 12. 7. ſqq., modo πάντα τὸν ςρατὸν, e quo per ſyneſin illud ſubſt. ſumendum, cf. 2, 11, 13. χρήματα — τοῖς ςρατιώταις διανέμειν ἐπειρᾶτο, praeter que 2, 6, 11. in variatum ordinem χρ. παμ. 5, 6, 11.

μιᾶς ἡμ. δ.) Reiecit Bg. modo P. liberum adv. μόνον, cf. 6, 6, 3, ſed Sch. ambages in „δ. quum *reliquiſſet* ſpatium *intermedium* unius *diei*" ſine Vs. ferente Stp. Th. 2, 666. e. tanquam memorabile „at Herodi. uſus eſt gen. in hoc genere loquendi, (cum propoſuiſſet modo cum acc. temporis,) διαλείπειν ἡμέραν μίαν, (ſine auctore,) — Plut. ἡμέρας δὲ διαλιπὼν δύο, *interiectis* duobus *diebus* ſ. *poſt* duos *dies*," ſed me reperiente haec, v. δι., pro Lat. Bg. ſ. interponere, de perſona, per varia ap. Poſſ. Ca. Rs. O. V. 4. Dem. Xen. Pol. Z., ſed cum aliquo acc. rei, λόγον, ib. Bach. at cum acc. nominatim temporis, ſive ſubſt., ut ἡμέρας, χρόνον, ἔτη, ſive adi., per ellipſ., ut οὐ πολὺ, (ſc. μέρος τοῦ χρόνου,) it. μικρὸν, ap. Diod. S. Di. H. S. T. utr. Vig. e Plat. Phaed. Fi. p. 303. e. p. ſq. m. Rs. O. V. 7. Iſ. Polb. Thuc. Ioſ. 2, 132. ſ. 6. i. cui add. 1, 401. i. D'Orv. Ch. p. 336. m. et Bud. G., tum de ipſo tempore διαλιπόν-

ἡμέρας διαλιπὼν, τῆς ὁδοῦ εἴχετο[d], πολύ τι πλῆθος ἐπαγόμενος στρατοῦ, τήν τε[e] ὑπὸ Ῥωμαίοις δύναμιν. εἵπετο δὲ 23.

iecto, iter aggrediebatur, ingentem multitudinem ſecum ducens militum, illas que ſub Romanis copias. Seque-

d) Colon in Ms. Ba. e) Abeſt τε in Ms. Ba. *Mart.* v. N.

των ἐτῶν τριῶν Thuc. Schol., ſed pro diſtare, (quaſi paſſ., interponi, interpoſitum eſſe,) cum acc. ſpatii ib. et Xen. Ἀνβ., ubi et cum pr. ἀπὸ 1, 8, 10., ut cum eodem acc. ſpatii, τοσοῦτον, de perſ., pro diſtare, aut recedere, ib. Cyr. et Iſ. M. Pan. p. 49. e., at p. 112. m. ποῖον χρόνον διαλελοίπασιν οὐκ ἐπιβουλεύοντες τοῖς Ἕλλησι; W. 105, 24. *quo* tempore *inſidiari* Graecis *deſtiterunt?* immo *quod tempus* dimiſerunt ſ. praetermiſerunt, *non* inſidiando *Graecis?* ſ. *quo* non *inſidiarentur* rel., ubi, praeter acc. temporis, eſt ſimul cum nominativo participii, cf. rurſus aliter ap. Suid. 1, 559. m. Unde, niſi alii exemplum protulerint cum gen. manifeſtum, aut videtur hic quoque reſtituendus iſte aliorum caſus quartus, confuſis iterum litteris ς et ν, cf. 7, 5, 3., aut vulgatus gen. ſuſtinendus per ellipſ. ſubſt. διάστημα ſ. μορίον; cf. L. Bos. Mox, P. deſerto, Bg., ut 3, 6, 18. ad ὁδ. εἰχ., ſed ad πλ. ἐπ., ut 3, 13, 11., tum ad πολ. τὶ 3, 4, 11. 5, 5, 16. it. 6, 7, 17. ad variatum τοξοτῶν ἀριθμὸν πολὺν ἐπαγ. cf. in variationem quoque 6, 8, 7. τὸ πολὺ πληθ. et 7, 4, 9. μέγα τι πληθ.

τήν τε ὑπ.) Pol. videtur legiſſe πᾶσάν τε τὴν κ. λ. (*atque* univerſas *adducens* Romanas *copias.*) certe aliquod adiectivum deeſſe puto, *Stroth.*

Pol. quidem alias quoque id adi. libere addit, cf. 6, 5, 21. 7, 7, 5. 13., ſed hic forſan ex 7, 2, 2. εἴχετο τῆς πρὸς τοὺς Γερμανοὺς μάχης. μέγα δέ τι πλῆθος καὶ σχεδὸν ἅπασαν τὴν Ῥωμαίων δύναμιν σὺν ἑαυτῷ εἰσήγαγε, ex hoc ipſo loco ducens liberam formulam ſuam, mutato gen. in affine adi., pro quo hic Noſter variat per formulam e praep. cum ſubſt., ſubintelligendo particip. οὖσαν, reſpiciens, puto, ad 6, 3, 2. ἔκ τε οὖν αὐτῆς Ἰταλίας καὶ τῶν ὑπὸ Ῥωμαίοις πάντων ἐθνῶν λογάδες ἐς τὴν στρατιὰν ἠθροίζοντο, e quo ipſo loco non neceſſario id adi. arceſſendum, quoniam vulg. lectio per ſe procedit, a libris omnibus illa ſuſtentata etiam. Sed Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit quaedam" totum adeo membrum hoc, ſeverius a nobis reſtitutum, ubi et copia varians in ſubſt. δυν. cum pr. ὑπ.

εἵπετο) Variante Noſtro cum 7, 6, 3. εἵπετο δὲ αὐτῷ πᾶσα λ. et 6, 7, 17. ἀριθμὸν πολὺν it. 7, 2, 2. ἀρ. πάμπλειστον, cf. 1, 2, 2. e., et per analog. iungente v. εἵπ. cum ἀρ. hoc que cum οὐκ εὐκ., cf. Zoſ. 4, 6, 6. e. συνῄει τε πλῆθος οὐκ εὐκ. αὐτῷ it. 5, 37, 1. e., agit Bg. ſeverius, quam P., per ſervata etiam δὲ et καὶ, cf. 4, 7, 6. et in variationem 1, 3, 12. οἱ Γερμανοὶ γειτνιῶντες, οὓς οὐδέπω πάντας ἐκεχείρωτο, ἀλλὰ τοὺς μὲν πειθοῖ ἐς συμμαχίαν προσηγάγετο, τῶν δὲ καὶ κρατήσας ἦν τοῖς ὅπλ. et 1, 6, 24. οἱ καὶ — πλείστους — ὅπλοις ἐχειρώσαντο, τοὺς δὲ — ἐς φιλίαν ἐπηγάγοντο, ῥᾷστα πείσαντες, it. 1, 10, 4. m. εὐεργεσίαις ἐς τὴν συμμ. προήγοντο, tum artic., addendo vel omittendo, tum ponendo particip. πεισ. pro ſubſt. ſyn. abl. πειθοῖ, tum, pro ſingulis ſubſt. φιλ. et συμμ., iungendo utr. cf. ad 7, 8,

αὐτῷ καὶ Γερμανῶν οὐκ εὐκαταφρόνητος ἀριθμὸς [f], (οὓς τοῖς ὅπλοις κεχείρωτο, ἢ πείσας ἐς φιλίαν καὶ συμμαχίαν [g] ἐπῆκτο) [h] μηχαναί τε καὶ

batur autem eum et Germanorum haud contemnendus numerus, quos armis ſubegerat, aut ſuaſu in amicitiam et ſocietatem adduxerat: machinae item et bellica inſtru-

f) Colon in Ms. Ba. g) Comma hic in A. al. h) Ms. Ba. προσῆκτο, ſed in margine ſcriptum γρ. ἐπῆκτο. Marg. v. N., ut de puncto edd., pro commate Bs. 2. L. et Par.

3., porro, pro v. ἐκεχ. cum dupl. augmento, per unum modo, (cf. 1, 3, 12. cum O. M. A. 4. 289. ſq. quem locum ſignarat Leisn. in m. Ox. per haec „O. M. V. IV. p. 291.") denique per v. ſyn. ἐπῆκτο, quod, recte a rel. Mss. ſervatum, tentat Ms. Ba. per gloſſam ex 1, 3, 12., ut et Sch. confert pro ſyn. v. συμμ. e Noſtri locis „ἐς σ. προσαγ. vel ἐπάγεσθαι" utriusque v. formam plusq. ignorantibus libellis grammaticis et Stp. Th., ſed recte monente Leisn. ad m. Ms. Bg. „ἐπῆκτο. active" cf. 1, 3, 12. ad ἐκεχειρ. quo in v. Sch. quoque comparat" et absque ε primo augm." nec haec plusq. tenente Stp. Th., ſed e Xiph. τὰς δυνάμεις, ἃς ἐκ τῆς Λιβύης ἐπῆκτο, Sb. Ind. „quas ſecum *adduxerat* (et hinc) ἐπ. εἰς φιλ. *adduxerat* ad *am.*" et P. deferente Bg. tantum in Lat. ad hoc v. ἐπ. et ad καὶ, tum non addito ἢ altero, cf. 6, 7, 8., nec omiſſo v. πεισ., quod cum rell. ſecundi membri ex analog. iungit Noſter, in rem habens ipſam fortaſſis aliquid ſupra 7, 2, 9. 18. –

μηχαναί τε — βαρβάρους, ὧν ἐπεφέρετο) Muto ὧν in ἰών. Ante αὐτὸς autem in ſeq. puto deeſſe καί. *Steph.* Pro ὧν ſubſtitui poſſet ὅμοια. Sed fortaſſe potius in οὖν vertenda ea particula, et in ſeq. periodo poſt αὐτὸς μὲν collocanda. *Sylb.* Pro ὧν leg. aut ἐξελθὼν aut ἄγων. *Reisk.* lego cum Stp. ἰών, niſi forſan poſt ὧν verbum aliquod deeſſe putes. *Stroth.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. cum Stp. ἰών" quod, ut leniſſimam medicinam, ſtatim recepi pro ſtulto pron. vulg., nihil edicente quidem P., ut habuerit antiquum vitium, et aliorſum oratione flectenda ſeſe hinc expedierit utcunque. Ita ſcripſerit Noſter per variationem cum 3, 6, 16. ἴωμεν — ἐπ' αὐτὸν, et analog. cf. Abr. Dl. Th. p. 751. e. „πρὸς κινδύνους ἰέναι, λ." hic quidem ſenſu hoſtili; ſed alias amico, cf. Hom. Ἰλ. ά, 494., ſed abſolute Rs. O. V. 7. 1ſ. „μισθωτοὺς ἰόντας — ſcil. εἰς τὰς στρατείας — δι' ἔνδειαν." Tum hoc particip. accipiemus in plusq. et τοὺς βαρβ. pro Germanis, cf. 7, 2, 6. 14., ut reſpiciatur bellum adverſus hos 7, 2., in hanc Vs., *machinae* que *et* bellica *inſtrumenta*, et *quaecunque*, contra *barbaros* profectus, (cum adverſus Germanos profectus eſt ſ. erat,) ſecum *attulerat*. In quibus primo ſeries eſt haec, ut priora μηχ. — καὶ pertineant ob nominativum ſuum adhuc ad praeced. v. εἵπετο; unde poſt ἐπῆκτο non procedit maior diſtinctio, et ſigna parentheſis adieci. Dein Bg. e P. retinuit tum ſyn. Lat. ad τὲ, cf. 6, 2, 11. 5, 6, 21., tum ad καὶ ὅσ. cf. 1, 9, 15. 1, 15, 6. i. e. 2, 9, 4. 6, 4, 9. denique ſupplementum adi. ſ. pron. poſt ὅσα illud ἄλλα, cf. 3, 6, 1. 5, 6, 8. 6, 7, 16. nec male, cum videantur innui deinceps tria, primo *machinae*, μηχ.

πολεμικὰ ὄργανα, καὶ ὅσα, πρὸς τοὺς βαρβάρους[i] ἰὼν, ἐπεφέρετο. αὐτὸς μὲν σχολαιτέραν τὴν ὁδοιπορίαν ἐποιεῖτο[k] διὰ τὴν τῶν ὀχημάτων καὶ ἐπιτηδείων πανταχόθεν συγ-

menta, quae ve alia contra barbaros proficiſcens ſecum
24. tulerat. Ipſe quidem tardius iter faciebat, ob vehicula, res que alias neceſſarias, quae undique comportaban-

i) Ms. Ba. nihil variat, niſi quod poſt ἐπεφ. non colon, ſed comma ſaltem ſit, *Marc*. In edd. et ſimul Mss. rel. tacite fuit βαρβάρους, ὧν ἐπεφ., ſed nullum comma poſt βαρβ. modo in A. 2., at poſt ἐπεφ. comma in A. al., punctum in Bs. 2. al. et colon in Stp. rel. v. N. k) Ms. Ven. ποιεῖτο· διὰ τὴν τῶν ὀχημάτων ἐπιτηδ., ſed poſt ἐποι. comma tantum in Bs. 2. L. et Par. v. N.

ſcalae, crates, muſculi, rel., deinde *tormenta*, πολ. ὀργ., ap. Lipſ. Poliorc. T. 3. op. p. 21. e. Athen. »μηχανὰς καὶ ὄργανα πολιορκητικὰ, machinas *et* inſtrumenta *bellica*« p. 23. m. — 56. 85. — 96. it. p. 109. ſqq. *tormenta*, — *aries*, catapultae, balliſtae, denique καὶ ὅσα, tela, fundae, iacula, ſudes, faces, rel. ib. p. 159 — 183., niſi et aſſumas ex 8, 1, 4. τὰ σκευοφόρα πάντα κτήματα καὶ ὀχήματα, quorum poſtr. et hic mox §. ſq. memorantur, cf. de μηχ. ſupra 3, 9, 8. et ap. Stp. Th. 1, 1238. D. m. in diſcrimen ab ὀργ., non habentem cum adi. Noſtri ex analog. cf. ſenſu univerſo ap. Ioſ. 2, 174. ſ. 2. m. καθάπερ ὀργάνῳ τινὶ τῇ δεισιδαιμονίᾳ συνελκόμενοι, *quaſi* organo *quodam*, immo *machina*, it. cum adi., ὀργ. κυβερνητικὰ Rs. O. V. 4. et γεωργικὰ Xen. Bach., ſed peculiari, ὀργ. ſcil. muſica, Orph. it. de cithara Ael. V. h. et de organis in templo Suid., porro tropico de perſ, πονηρίας Sb. Ind. e Zoſ. 5, 5, 3. e. it. ἁπάντων κακῶν So. i., ſed de re, ὄργανα χρόνου, terra et planetae, Diog. L. it. ὀργ. τῆς παιδείας ἡ χρῆσις τῶν βιβλίων Plut. Hs., ſed Krg. ὀργ. γέλωτος ἐμπαρέχων ἑαυτὸν, ſimia, et Long. ἁρμονία — ὀργ. πάθους λ. it. cum adiunctis longioribus Polb. 2, 345. ſ. 15. i. δυοῖν ὄντων ὡσανεί τινων ὀργάνων, οἷς πάντα πυνθανόμεθα, cum ambigue, de re, an perſ., Xen. Cyr., at pro ἔργα Eur. Barn., cum per varia Hſy. cum N. it. ad Plut. Hs. et Luc. cum Ind. in N., ſed in affinia ὀργανοῦν τι Wernsd. ad Phil. it. ὀργανικὴ μοῦσα Di. H. S. T. 2. et ἡ ὀργανικὴ, ſcil. τέχνη, L. Bos. Ell. et Sall. Iug. 43, 3. *arma*, tela, *equos*, caetera *inſtrumenta* militiae *parare*, it. Car. 25, 2. e.

αὐτὸς μὲν) Omiſit P. hoc pron., cf. 7, 7, 10., ſed hic poſitum in oppoſ. pr. exercitus, ſequente μὲν ſolitario, vel pro μὲν οὖν l. ſolo οὖν, cf. 1, 11, 2. 1, 15, 14. 6, 6, 3., vel, ut Lat. Bg., pro δὲ, quo P. pertineat *caeterum*, cf. 3, 8, 15., ut ſine neceſſitate tentarint vetera Stp. et Sb. in N. pr., etiam hactenus, quod μὲν proprio ſenſu ſuo *reſtringendi* ſtare poteſt et pron. αὐτὸς ſine particula transeundi omni, ſed hac ſubintellecta aliqua, ut Lat. cf. Virg. A. 6, 302., per analog. iungente Noſtro ſua, ſed reddente Stp. Th. in ὁδ. et σχ. etiam e P., cf. 6, 5, 16. e. 4, 13, 8. quocum Bg. in rel. tum adi. σχ. mutato in adv., tum aſſumto adi. ἄλλων ad ἐπιτ. cf. 3, 6, 1. (ſine cauſa iterum, quia a τῶν ὀχ. per ſe diſtinguuntur τὰ ἐπιτ., commeatus, ſed forte tantum ob Lat. formulam *res nec.*, univerſam et vagam nimis, cf. 5, 3, 26.) tum denique in mutato ſubſt.

κομιδήν. αἰφνιδίου γὰρ γενομένης τῆς ἐπ'[l] Ἰταλίαν ὁδοῦ, οὐκ ἐκ προνοίας, ὥσπερ εἰώθει, ἀλλ' ἐξ αὐτοσχεδίου καὶ ἐπειγούσης ὑπηρεσίας, τὰ χρειώδη τῷ στρατῷ ἠθροίζετο. ἔδοξεν οὖν αὐτῷ, προπέμψαι τὰς τῶν Παιόνων φάλαγγας. ἐκείνοις γὰρ μάλιστα ἐπίστευεν[m], οἵ περ αὐτὸν καὶ πρῶ-

25. tur. Cum enim repentinum obveniſſet hoc in Italiam iter, non conſulto, ut ſolebat, ſed extemporali et feſtinato miniſterio neceſſaria exercitui colligebantur. 26. Viſum igitur ei, praemittere Pannoniorum cohortes. Illis enim maxime fidebat, qui ipſum etiam primi

l) ἐπὶ ἐπ. Ms. Ba., ut §. 21. e.   m) Colon in Ms. Ba.

συγκ. in enunciationem ſingularem e pron. relat. cum v. affini, ob adiunctum adv. παντ., ex analog. iterum, cf. 1, 1, 1. συγκ. cui add. Phil. p. 757. E. m., pro ſeveris *ob vehiculorum* et *commeatus* undique *comportationem*, ſ. ob *vehicula* et *commeatum* undique *comportatum*. Proprie quidem hic ſubſt. συγκ. modo uni ἐπιτηδ. conveniat. Sed Ms. lectiones depravatae ſunt, primo in v. ποι. ſine augmento, poëtarum more, cf. 7, 2, 10. e. 2, 8, 6. e. deinde in omiſſo intra ſubſt. duo καὶ, cf. 4, 4, 14.

αἰφνιδ.) Liber P. in alia formula, unde Bg. in artic. et Lat. v., ex analog., cf. in ὁδ. cum pr. ἐπὶ 3, 6, 18. et Ind. Dem. cui add. 74, 11. 133, ult., ſed h. l. alio ſenſu, cf. §. 22., at ex auctoritate in ſq. ἐκ πρ. cf. Stp. Th. v. πρ. 2, 1080. E. Bud. C. 1011, 36. Dio. Ca. Rs. O. V. 4. 7. Ant. 8. Din., ſed Dem. 528, 6. ſine Ind., ut ep. Luc. 1, 736. l. 12. it. 2, 899. l. 77. cum 3, 585. N. 8. quorum aliqui reddunt cum Bg., deſerto P., hic per longam providentiam et procurationem, apparationem prioris temporis; cui Noſter opponit de ſuo rel., conflans eadem per analog., cum variatis, ſubſt. τὰ χρ., (pro pr. ἐπιτηδ. it. ὀχ.) et tempore v. ἠθρ. cum 7, 4, 9. ἠθροίσθη et 7, 2, 4. ἤθροιστο, quod v. niſi pro med. ſumitur: exiſtit diverſitas copulatorum modorum cum pr. εἰώθει, act. cum paſſ. in eadem periodo, *ut* ſolebat *ille*, — neceſſitates — *colligebantur* ab *eo*. Quod poſtr. ſupplementum ὑπ' αὐτοῦ rem mitiget.

ἔδοξεν) Bg. aliter, quam 6, 4, 6. cf. 2, 1, 6., deſerto P., (praeter Lat. ad φαλ.) it. libera ad membri ſq. ἐκ. γ. cf. 5, 7, 7. et ad ἐπ. cf. Phil. p. 756. e. ᾧ μαλ. ἐπ. it. in οἵ π. ſervans Gr. ſyntheſin ſ. ſyneſin, relatis pron. non ad fem. φαλ., ſed ad maſc. Παι., nec omiſſo pron. αὐτ., aliter etiam, quam ſupra, ad ἀνειπ., variatum pro 7, 7, 4. σεβαστοὺς ἀναγορ. it. 7, 5, 17. e. it. 6, 9, 11. e. αὐτοκράτωρ ὑπὸ πάντων ἀναγορεύεται, et 6, 8, 10. ἀνειπεῖν αὐτοκράτορα καὶ σεβαστὸν τὸν Μαξιμῖνον et §. ſq. e. αὐτοκράτορα ἀναγορεύουσιν, ubi §. 7. ſane memoratur, ὅθεν οἱ νεανίαι, ἐν οἷς ἦν τὸ πολὺ πλῆθος Παιόνων μάλιστα, λ. Sed in proximo membro, praeter P. libertatem rel., (addito iterum ſuo *etiam*, cf. 6, 7, 19.) retinet Bg. inde Lat. in ἐθελ., pro adv. ſyn. ἐθελοντὶ accipiens ſubſt., ut alii, cf. Hſy. 1, 1093. m. Nr. 10, 13. Suid. Poll. Thom. M. p. 285. cum N.

τοι ἀνεῖπον βασιλέα [n], ἐθελονταί τε ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεύειν ὑπισχνοῦντο. ἐκέλευσεν οὖν [o] αὐτοῖς, φθάσαι [p] τὴν λοιπὴν δύναμιν, καὶ τὰ ἐν Ἰταλίᾳ χωρία προκαταλαβεῖν [q].

'Καὶ οἱ μὲν περὶ [r] Μαξι-

appellarant imperatorem: atque ultro pro ipſo periclitaturos pollicebantur. 27. Imperavit igitur illis, ut praecederent reliquas copias, Italiaeque regiones occuparent.

Ac Maximinus quidem

n) Colon iterum in Ms. Ba. o) ἐκέλευσέ τε αὐτ. Ms. Ba. v. N. p) Hoc accentu in edd. omnibus, cf. 3, 2, 11. e. q) Colon Ms. Ba. r) Ms. Ba. περὶ τὸν Μαξ. cum artic. cf. 7, 1, 1.

Ind. Sb. Herdt. Plat. Menex. Gottl. Luc. cum Gs. Chr. Joſ. Xen. Ἀνβ. Thuc. cui add. 161, 2., ut Ind. Dem. 48, 12. 259, 12. 412, 27. Dd. S. 1, 468. l. 36. pro quo l. 38. ἐθελοντὶ, quocum et variat, per gloſſam, ib. 2, 303. l. 58. cum N., ut ib. ſyn. ἐθελουσίως, cf. Xen. Bach., ſed ἐθελοντὴν ap. Suid. et ἐθελοντηδὸν Poll.

ἐκέλευσεν) Tantum ſeveriore ordine Bg. ſervat P., praeter ſyn. Lat. in pron. αὐτ. et adi. λοιπ., iunctis per analog. omnibus, cf. in πρ. 1, 6, 8. etc., ſed §. 25. e. variatum τὸν στρ. et 7, 2, 14. τὸν λοιπὸν στρατὸν, it. 1, 16, 4. τῷ χώρῳ τῆς Ἰταλίας, et 6, 9, 3. ὑποσχομ. προασπίζειν αὐτοῦ, ſed ap. Dem. 32, 27. ἅπαντα μὲν ἡμῶν τὰ χωρία προείληφεν et 154, 5. πολλὰ προείληφεν ἡμῶν χωρία. Sed pro nudo οὖν, varie tentato ſupra, Ms. praebet τὲ, forſan e 4, 8, 17. ἑκατόμβας τὲ οὖν κελεύει λ. aut e 7, 2, 7. ἐδήου τὲ οὖν λ., ubi omiſerat οὖν ſimiliter, hic autem, ut ne rediret iterum poſt §. pr. vel quoniam ſcriptum ab aliquo τὲ in marg. ex iſtis locis alius, non intelligens gloſſam e comparatione, deleret οὖν, vi quidem hic conſpicua ob ν ἐφ. ſublatum, cf. 7, 2, 11. et cum P. in vulg. manentibus etiam Mss. rel.

καὶ οἱ μὲν περὶ Μαξ.) Liberum varie P., tum pro ſingularibus enunciationibus facta periodo una, cum additis adv., cf. 7, 4, 7. 2, 12, 4. tum denique formula οὐχ ὡς ἠλπ. mutata in aliam e praep. cum ſubſt., ſed in aliam itidem mero v. ὡδ., retinet Bg. modo in periphraſi οἱ περὶ Μαξ. per unum nomen propr., cum hic intelligatur Maximinus cum ſua exercitus parte, per exer. cap. pr., atque adeo, ſuppleto particip. ὄντες, ſevere *et* illi *quidem*, qui *circa* Maximinum ſ. *cum* Maximino *erant*, iter *faciebant*, ex analog., cf. de periphraſi iſta ex articulo plur. numeri cum praep. περὶ et acc. ſing. nominis propr. Bud. C. 1484, 29. Stp. Th. 3, 247. C., ad Poll. 8, 91. N. 40. L. N. T. Krb. p. 501. Nr. 13. Fi. v. π. m. Schw. p. 1074. b. m. Obſ. Krb. p. 150. ſq. Loesn. p. 152. Munth. p. 200. e. Raph. p. 136. Poſſ. Sy. p. 227. e. ſq. 261. i. L. Boſ. Ell. p. 6. 396. m. Graev. L. Hs. p. 43. e. Mor. ad Long. p. 88. e. Ind. Thuc. v. ὁ, ſed v. π. Diog. L. Gs. Chr. Fi. Pal. et Ae. Luc. ex 2, 85. e. Dd. S. ex 1, 32. e. Xen. M. S. cum Ern. ad 1, 1, 18. m. Hdb. p. 9., ſed in quaedam Noſtri ſuperius ex affini genere cum acc. ſubſt. appellativi aut pron. ſolius perſ. ib. Cyr. Iſ. Ev. Acl. V. h. Fi. Plat. Phaedo, Vig. p. 636. ſq. et ſine Ind. Xen. Thiem. Vol. 3. p. 137. i. 154. i. Dem.

μῖνον ὡδοιπόρουν [s]· ἐν δὲ τῇ Καρχηδόνι οὐχ, ὡς ἠλπίκεσαν, τὰ πράγματα προυχώρει [t].

iter faciebat. Caeterum Carthagini, non ut ſperaverant,

s) Punctum in A. al., comma Bs. 2. L. al., ſed colon Stp. rel. t) ἐχώρει Ms. Ve. v. N., ſed in προὐχ. cum leni conſentiunt ed. omnes, v. 7, 6, 16.

521, 11. 998, 13. 999, 24., ſed ſupra 1, 9, 15., ut de artic., a Ms. addito, 7, 1, 1.

ἐν δὲ τῇ —) Politianus interdum dormitavit in ſua ceteroquin egregia verſione. Adeo negligenter ſaepius vertit, ut iam aliquoties vidimus. Idem et his verbis contigit, quae ita transfert: *res praeter ſpem magnopere ſucceſſerunt*. Senſus hic quidem elici poſſet e verbis Herodiani, ſi ea a reliquis disiungeres. Sed quam ſtatim enarrat Carthaginienſium cladem, ea clariſſime docet, facillimum ſenſum eſſe amplectendum: *res* non *bene*, ut *ſperaverant*, ſucceſſit. *Gedik.* intelligendum quidem ſecundum ſententiam ſcriptoris, οἱ περὶ Γορδιανὸν, vel λιβύες, (ſic) at ſecundum grammaticam proxime οἱ Καρχηδόνιοι — quos deinceps quoque nominat — quod nomen latet in Καρχηδόνι. *Stroth.*

Errorem Pol., repertum et in ed. illa Antw., nec caſtigatum in ed. Stp., vitavit Bg. ſeveritas, per quam neg., ad v. προὐχ. pertinens, (quod e diſtinctione noſtra planiſſime apparet,) cum interpoſita particula ὡς ἠλπ., efficit ſane, quod Gedik. veriſſime voluit, proprie que omiſſa altera οὕτως, *non* ita, *ut* rel, hic ad variandum cum 5, 8, 2. 2, 1, 8. e. it. 3, 9, 12. e. δυσφοροῦντα ἐπὶ τῷ μὴ, ὡς ἐβούλετο, τὰ τῆς πολιορκίας αὐτῷ προκεχωρηκέναι, cf. in analog. ap. Dem., per diverſam tamen Rs. diſtinctionem, 612, 16. πολλὰ γὰρ ἡμῶν ἕκαστος οὐχ, ὡς βούλεται, πράττει, 1185, 24. ἐπειδὴ δ᾽ οὐχ, ὡς ἐκεῖνος ᾠήθη, συμβέβηκεν, 1356, 25. ἐπειδὴ — οὐχ, ὡς ᾤετο, ἠγαπᾶτο, ne hanc quidem pluſq. formam me aliunde tenente, et modo ap. G. Th. 624, 45. *non* ita *proſpere*, ubi *ita* ad *effectum* operis *ventum eſt*, coeptis *ſuccedebat*, et 1079, 47. omnia, *ut ſpero*, proſpere *procedent*, tum, praeter variata ab alia parte 1, 10, 8. ἐπεὶ — αὐτῷ τὰ προπεπραγμένα πάσης ἐλπίδος μεῖζον ἦν προχωρήσαντα, et 7, 5, 1. οὕτω δὴ προχωρήσαντος τοῦ ἔργου, quoque ap. Fi. The. 3, 2. εἶτα δὴ προχωροῦντος τοῦ πράγματος, et Dd. S. ex 2, 273. 1. οὕτω δὲ τῶν πραγμάτων τῷ Θίμβρωνι προχωρούντων, dum *ita* feliciter *res* Thimbroni *ſuccedunt*, it. Stp. Th. 4, 679. B. „Thuc. l. 3. (3, 18. i. ſ. 177, 45. ſine Ind.) καὶ προσβαλόντες τῇ πόλει, ἐπειδὴ οὐ προυχώρει, ᾗ προσεδέχοντο, (et *urbem* adorti, *cum* res *ipſis* non *ſuccederet*, quemadmodum *exſpectabant*,) Sic ap. Herodi. l. 4. (4, 4, 4. at deinde D.) Thuc. l. 1. (1, 74. e. ſ. 50, 93. iterum ſine Ind.) ἀλλὰ καθ᾽ ἡσυχίαν ἂν αὐτῷ προυχώρησε τὰ πράγματα, ᾗ ἐβούλετο, (ſed *ſine* certamine *res* ipſi *barbaro* ex *animi* ſententia *ſucceſſiſſent*.) Sic ap. Herodi. δυσφοροῦντα λ." quod Thuc. ap. Poſſ. Ca. p. 205. i. „*ſuccedunt* ei *res* ita, *ut* voluit ſ. *ex ſententia*. — προχωρεῖ αὐτοῖς τὰ πρ. οὐχ ὡς ἤλπισαν, ſuccedunt *ipſis* negotia *non* ut *ſperaverant*. Herodi." dum dedit Stp. l. l. E. e. ſine Vs. per veram lect. hinc, ubi peculiari ratione a Noſtro iunguntur rel. cum pr. ἐν — τῇ Κ., qui abl. mutatus a Bg. e P. in dat., ſolennem verbo προχ., ſine neceſſitate ſumma, at recte Strotho ex hoc loci nomine aliquod repetente nomen perſonae, quod referatur in plur. numero ad v. plur. ἠλπ. Sed Ms. ſimplex pro

Καπελλιανὸς [u] γὰρ ἦν [x] τις ὄνομα [y] τῶν ἀπὸ συγκλήτου [z], ἡγεῖτο δὲ Μαυρουσίων [a] τῶν ὑπὸ Ῥωμαίοις, Νομάδων δὲ καλουμένων. τὸ δὲ ἔθνος στρα-

2\. res ſuccedebant. Capellianus enim erat quidam nomine, ſenatorii ordinis, praeerat autem Mauris, Romanorum ſubiectis, qui Numidae vocan-
3\. tur. Ea autem provincia

u) καπελιανὸς Ms. Ba. v. N. x) Ms. Ba. γάρ τις ἦν ὄν. v. N. y) Comma hic in ed. Ox. et Ed. v. N. z) Colon in Ms. Ba. cum ed. Ox, al., punctum in A. al., ſed comma in Stp. rel. v. N. a) Comma hic in ed. Bs. 1.

compoſ., ut 5, 4, 19. e. τὸν Μακρῖνον, πολὺ προκεχωρηκότα, hic aeque gloſſema eſt, cf. Suid. 3, 681. m. χωρεῖν, — οὐ χωρούντων αὐτῷ τῶν ἐν Σικελίᾳ πραγμάτων κατὰ νοῦν, ἀντὶ τοῦ γινομένων, λ.

Καπελλιανὸς) Capitolinus in Max. c. 19. et in Gord. c. 15. rem breviter complectitur. *Boecl.* In Ms. ſcripturam per ſimplicem litteram, in aliis ſupra nominibus ibi obviam, conſentit textus ap. Capit. p. 47. bis, etiam N. 6. Salm. aliquis Cod. Palat., dum Caſ. N. 2. apponit „melius *Capelliano*" ſic diſerte iterum ſtatim repetens p. 99. N. 3., ubi in textu rurſus editur per ſimpl., it. p. ſqq. cum N. 3. Salm. Tum Ms. ordo alius, nil ferens ad laevitatem, fuerit ex gloſſa per comparationem 7, 1, 12. Μάγνος τὶς ὄνομα ὢν τῶν εὐπατριδῶν λ., uſurpante ſuum Noſtro alibi quoque, cf. 6, 8, 1. 5, 3, 2., ſed nihil definiente P. libero, tum omiſſo ſubſt. ὄν., tum addito Lat. ſubſt. ἀνήρ, cf. 6, 1, 8. et 7, 11, 6., unde Bg. ad formulam τὶς τῶν ἀ. σ. pro *e ſenatu*, per analog. et variationem cum τῶν ἀπὸ τῆς βουλῆς ἁπάντων 7, 1, 11., ubi v., ut alibi de divulſo gen. a pr. τὶς, cf. 6, 1, 12., unde diſtinctio edd. fit ſupervacanea, et aeque poſt συγκλ., quoniam a pr. nominativo et ſubiecto pendet etiam ſq. membrum, ex analog. factum, partim e ſuperioribus, cf. 2, 9, 2. it. τὴν ὑπὸ Ῥωμ. δύναμιν 7, 8, 22. e. (ſimiliter hic oppreſſo particip. ὄντων,) it. cum variatione 7, 2, 2. Μαυρουσίων ἀκοντιστῶν, ὧν ἦσαν οἱ μὲν ὑπήκοοι, qui populi hic iterum duplici nomine prolati, cf. 4, 3, 15. τῶν ὑπὸ μεσημβρίᾳ ἐθνῶν Μαυρουσίους μὲν καὶ Νομάδας, pro qua καὶ copula hic valet δὲ, (praecedente iterum alio iam δὲ ſenſu adv., cf. 5, 7, 3. 7, 1, 24.) non per confuſionem, ſed variationem, pro 4, 3, 11. e. τὴν δὲ ἀντικειμένην ἤπειρον, Ἀσίαν τε καλουμένην, it. 6, 2, 4., dum copulam cum particip. mutat Bg. in pron. relat., aut ſolum participium ita reſolvit, oppreſſa copula, cf. 4, 3, 11., partim e P., liberiore etiam in rel. Caeterum contra Leisn. in m. Ox. „f. Νουμίδων" cf. 4, 3, 15.

τὸ δὲ ἔθνος) Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ἔθνος" neſcio, quo conſilio, cum lectio non variet, ſed Bg. modo diſcedat a P. „ea *gens*" et in rel. modo per ordinem ſeveriorem, nec hanc plusq. formam tenente Stp. Th., ſed per analog. iungente Noſtro etiam membra ſqq., in unum a P. contracta, cum neglectis τὸ περὶ πλ. M., non item a Sch. in „περ. *multitudinem* hoſtium *circumſitam*" dum fert Cell. n. o. a. modo 2, 928. e Liv. iuncta, *et* Numidae *Mauri* que *adcolae Oceani*, parum autem de Mauritaniae finibus, qua Romanis paruit, nec qui Maurorum dicti *barbari*, cf. p. 935. i. (quos accipio de iis, qui nondum a Romanis ſubiugati

τοπέδοις πέφρακτο, διὰ τὸ περικείμενον πλῆθος Μαυρουσίων τῶν βαρβάρων[b], ὡς ἂν ἐπέχοι αὐτῶν τὰς ἐξ ἐπιδρομῆς ἁρπαγάς. εἶχεν οὖν ὑφ' ἑαυτῷ[c] δύναμιν οὐκ εὐκαταφρόνητον·

exercitibus munita fuerat, propter circumiacentem multitudinem Maurorum barbarorum, ut cohiberent eorum 4. incurſus et rapinas. Habebat igitur ſub ſe manum militarem haud contemnen-

b) Ms. Ba. βαρβάρων· ὡς ἂν, (cum commate iterum, cf. 5, 4, 13. e.) ἐπέχῃ per alium modum, cf. 6, 5, 18. 3, 2, 8. e., ſed edd. A. et Bs. 1. ἐπέσχοι, at ἐπίσχοι Bs. 2. L. al. pro noſtro Stp. rel. v. N. c) In Ms. Ba. ὑφ' ἑαυτὸν, ſic prima manus, ſed ſupra adſcriptum eſt ῷ. Mart. ſed Ms. Ve. ὑφ' ἑαυτοῦ v. N.

nec ſubacti ad vivendi rationem humaniorem, ut de Britannis ſupra 2, 4, 4. ſq. 3, 14, 2. etc.) p. 899. i. de Numidia univerſa „barbarae regioni barbarum nomen fuit hauddubie" ſed ib. §. 4. aliquid de provincia Rom. it. p. ſq. § 5. p. 916. i. 917. §. 63. et §. ſq. „denominatio utraque, Numidiae et Mauretaniae, antiquae Geographiae — temporibus reſpondet, Numidiae, ante Caeſares, Mauretaniae, ſub ipſis, (unde videatur colligi quaedam ratio, cur copuletur a ſcriptoribus, Noſtro et Livio, nomen populorum utrumque, ut Μαυρ. ſit recentius, at Νομ. vetus,) p. 918. §. 1. „Claudius — Mauros — tumultuantes — armis domuit, et duas in gente illa provincias fecit, *Tingitanam*, in antiqua et propria Mauretania, et *Caeſarienſem*, in parte regni —, quae olim Numidia fuerat" it. p. 928. §. 1. Caeterum copulam δὲ, a Bg. e P. oppreſſam, reſtituimus.

ὡς ἂν ἐπέχοι) Variat Noſter cum 1, 6. 23. ἀνέχειν τὰς τῶν βαρβάρων ἐπιδρομὰς, it. 6, 4, 14. κωλύειν τὰς τῶν βαρβ. ἐπιδρ., breviusque cum 6, 3, 14. ἐξ ἐπιδρομῆς ἢ φυγῆς κερδαίνειν νομίζουσιν, ὅ περ ἂν σχῶσι δι' ἁρπαγῆς, ſua poſtr. hic copulans peculiari ratione, ubi P. ſervat Stp. Th. v. ἁρπ. 1, 545. C., ſed v. ἐπιδρ. 3, 1661. i. „*rapinas* et *incurſiones*" partim modo, ut Bg., formulam duorum ſubſt. e praep. cum ſubſt. intra artic. et ſubſt. reſolvens in duo ſubſt. cum copula, ſumta veluti quadam hendiad., pro ſeveris, eorum *per* incurſionem *rapinas*, ſ. *factas* per *incurſ.* ſ. incurſando *rapinas*, ut Sch. in „ἁρπ. populationes *ex* incurſibus *factas*" ſuppleto particip. γενομένας. In edd. autem in v. Var. L., quoniam Mss. ſilent, nihil eſt, quam operarum error in litteris, unus ille ex altero natus, ſed per ſe neuter contra rationem grammaticam, ut variant alibi etiam iſta tempora σχεῖν et ἔχειν, cf. 6, 2, 10., ſed ι et ε 7, 3, 9.

εἶχεν οὖν) Res utr. Mss. poteſt e vulg. orta eſſe, confuſis quidem iterum ω et ου, cf. 7, 7, 4. it. ω et ου, cf. 5, 5, 12. 1, 14, 19. et ſic quoque illa Ve. le Ba., confuſis tantum unis litteris ν et υ, cf. 7, 5, 8. Tum, ſi rem inverṫas, ut vulg. dat. ſ. ablativus, cum Ms. Vi., eum ſuſtinente, corruptus ſit: novus Ms. Ba. acc. ſit exquiſitior, una cum gen. Ms. Ve., per antiproſin illam, et acc. quidem prorſus, ut in N. T. Matth. 8, 9. ἔχων ὑπ' ἐμαυτὸν στρατιώτας, (quale quid et ib. Apoc. 4, 4.

στρατιωτικήν. πρὸς δὴ [d] τὸν Καπελλιανὸν [e] τοῦτον καὶ [f] ὁ Γορδιανὸς ἀπεχθῶς προσέκειτο ἄνωθεν, ἐκ τινος ἀγο-

5. dam. Erga huncce Capellianum Gordianus inimico animo affectus erat dudum, ex forenſi quadam diſceptatione.

d) δὲ Ms. Ve. v. N. e) καπελιανὸν Ms. Ba. iterum, ut §. 2. f) In Ms. Ba. καὶ abeſt. *Mart.* καὶ deeſt in Ms. Vi. *Loc.* v. N.

ἔσχον ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν στεφάνους, cf. Schw. L. p. 623. b. e. 627. a. m.) tum ap. Zoſ. 2, 7, 1. τὴν — οἰκουμένην ὑφ' ἑαυτοὺς ἔχοντες. Tamen, quoniam Mss. noſtri ſubſtituere ſolent per gloſſam e comparatione aliorum ſcriptorum exquiſita: etiam hic tale quid ſuſpiceris, cum Mss. rel. diſſentiant, et vulgatus abl. per ſe quoque bonus ſit et aeque Graecitatis probae, utpote uſurpatus ab ipſo Xen. Cyr. 2, 1, 26. εἶχον γὰρ οἱ μὲν ταξίαρχοι ὑφ' ἑαυτοῖς τὰς τάξεις λ. cui add. Zoſ. 4, 3, 1. e. τὰς ἐν ταύτῃ πόλεις ἔχειν ὑφ' ἑαυτῷ, in quibus locis non eſt Var. L., ſed praeterea alio ſenſu ap. Xen. Ἀνβ 7, 8, 21. κώμας, ὑπὸ τὸ Παρθένιον πόλισμα ἐχούσας, v. Ind., et Rs. O. V. 8. Lyc. ἔχειν τινὰ ὑπὸ τῇ ψήφῳ, dum nullibi reperi v. ἐχ. cum pr. ὑπὸ et gen. illo Ms. Ve., ſed Var. L. in gen. et dat. ap. Abr. Dl. Th. p. 113. γενόμενοι ὑπό σοι ſ. σου, it. dat. et acc. ap. Sb Ind. v. ὑ. „ἅμα τοῖς ὑπ' αὐτῷ κατασκόποις, — ubi etiam ὑπ' αὐτὸν ſcriptum in vet.“ e Zoſ. 3, 14, 7., ut tamen hanc quidem Var. non prodant ed. Cell. et Reit., ſed ego teneam pr. ὑπὸ conſtructam I) cum gen. rei ſ. perſ. varia notione ap. Xen. Hell. et Z. Pol. Plut. Krg. Diog. L. Aeſch. Pav. it. ὑπὸ βασιλέως — γίνεσθαι Stp. Th. 3, 1756. A. Abr. ad Ac. 1, 420. et pro dat. ib. p. 149. 576. — II) cum dat., pro gen., ej. Abr. Dl. Th. A. et L. Ar., tum Lyc. Gall. Ind. in Not. Rs. O. V. 8. Din. it. ὑπό τινι εἶναι Iſ. Pan. Mor. p. 40. e. 75. e. 85. e. it. ὑπὸ Ῥωμαίοις γίνεσθαι et ὑφ' αὐτῷ ποιεῖσθαι ſ. ποιεῖν Stp. Th. l. l. C. ſq. — III) cum acc., vario ſenſu Iſ. P. Mor. Plut. Wittb. Gs. Chr. et ἐν ταῖς ὑπὸ κύνα ἡμέραις Geop. it. Rs. ad Polb., ubi et per ellipſ. deeſt, cum Poſſ. Sy. et L. Boſ. it τῶν ὑφ' αὐτὸν D'Orv. Ch. p. 533. m. — IV) cum diverſis caſibus duobus, et quidem gen. ſ. acc., ut ὑπὸ γῆς et γῆν, ap. Fi. Plat. Apol. S. aut gen. et dat. ap. Dem. cui add. 257, 5. ὑπὸ Φιλίππῳ γενέσθαι, Plut. Hs. aut gen. et acc. in L. N. T., ubi et εἶναι ὑπό τι, it. Rs. O. V. 4. et Dd. S. aut dat. et acc., praeter allata ad 1, 9, 1. e. p. 331. e. ſuper ποιεῖσθαι ὑπό τινι et τινὰ quoque ap. Vig. 280. Nr. 11. et p. 650. Nr. 6. cum N. 89. it. Theogn. Muſ. Orph. Raph. p. 25. m. — V) cum caſibus tribus, gen. dat. et acc. ap. Poſſ. Ca. et Sy. Ind. Sb., (qui, inter alia poſt Zoſ. 3, 32, 8. e. 2, 14, 4. etc. ὑφ' ἑαυτοῖς et ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι λ. it. ὑπό τινι et τινὰ γενέσθαι „in quibus acc. pro dat. poſitus“) Thuc. Herdt. Iſ. Ev. Xen. Bach. Ἀνβ. et Cyr. Fi. Ae. Pal. et The. Ael. V. h. Di. H. S. T. utr. Luc. Fa. Aeſ. et Call. Sed Noſter hic quoque ſua dat ex analog., varians pro 3, 15, 7. e. δύναμιν στρατιωτῶν (quo reſpicit P., liber et in rel.) it. 1, 6, 18. ἡ στρατιωτικὴ δυν. et pro 7, 8, 23. et 27. σὺν εὐκ. ἀριθμ. et nudo δυν.

πρὸς — καὶ ὁ Γορδ.) Rectius fortaſſe, ὁ Γορδ. ἀπεχθ. προέκειτο καὶ ἄνωθεν, transpoſita videlicet καὶ, et πρὸς in πρὸ verſa. Niſi potius ſcribendum διέκειτο, ut 7, 10, 2. *Sylb.*

ῥαίου διαφορᾶς. τότε τοίνυν' ἐν τῷ τῆς βασιλείας γενόμε-

6. Tunc igitur, imperii adè-

Particulam καὶ, quanquam a Bg. quoque omiſſam e P. (libero ſimul aliter, converſo adv. ἀν. in affine adi.) cf. 4, 12, 10., cum Ms. Ve. retinuerim propterea, quoniam pro Lat. *etiam* tamen tolerat deinde Sb. ipſe, ſed illa ſaepius iam viſa non loco ſtare ſuo, cf. 4, 12, 15., tum noſtri Mss. omittunt ſine cauſa idonea eandem, cf. 7, 5, 17. συνδραμόντων ἤδη καὶ πάντων, e quo loco nec pro καὶ ſubſtituam ἤδη, ſed tantum ſtatuam variationem in ordine, ut καὶ hic praeponatur, cf. in Lat. Bg. ad ἀνωθ. 4, 13, 5., ut δὴ — τοῦτον 6, 8, 4. τὸν δὴ Μαξιμ. τοῦτον λ., variato iterum ordine, ubi P. in δὴ nobiſcum vertit, ſed facit adeo cum Mss. rel. contra Ve., cf. 5, 5, 20. 6, 7, 17. e. Caeterum in καὶ illud ſervandum conſentiat quoque Capit., cf. ad §. ſq. αὐτῷ. Sed altera Sb. dubitatio de v. πρ. removebitur, credo, ſic, quod ipſe protulit in Ind. non modo v. hoc tropice cum dat. perſ. et aliquo adv. e Xiph. „τοῖς ἰδίοις οὕτω πρ. ὥστε λ. addictus, *deditus erat*, (ſed etiam cum ſolo illo dat.) τῷ υἱεῖ —, affectuoſe *amabat*" cuius utr. rectionis exempla tenet alia Stp. Th. 2, 170. E. ſq. cum Bud. C. 713, 5., ſed modo pro ſtudere ſi favere, cf. Dion. C. Thuc. cum Schol. et Suid. 3, 196. m. it. Thom. M. πρόσκειμαί σοι, ἀντὶ τοῦ οἰκείως ἔχω σοι. — καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπίκειμαί σοι, i. e. incumbo, intentus ſum; a qua notione univerſa, in partem utr. vagante, (ut quis in alterum veluti incumbat, tanquam amicus vel hoſtis,) Noſter duxerit notionem ſuam, addito maxime adv. ἀπεχθ., quod definiat magis, ſed ex analog. etiam pr. πρὸς, ut in διακεῖσθαι ſupra aliquoties, cf. 7, 8, 16. 3, 10, 14. e. Sed notio Noſtri haec nitatur quoque aliis e parte deteriore, ap. Dion. Ca. Ind. „3) reſiſto, (quae et in L. Ern.) 4) inſto *infeſtus*" quod ipſum adi. reſpondet iſti Bg. formulae per adi. cum ſubſt. cf. 1, 12, 11. Neſciebam autem amplius, utrum ap. Dion. in loco ſubiecto ſtaret v. abſolute, an cum adiuncto quodam, ſimili Noſtri, quo de adeo nondum pronuncio, an ſcripſerit peculiari ratione. Sed ἀνωθ. cum pr. ἐκ habuimus ſupra 1, 7, 5. ἀν. ἐκ τριγονίας βασιλέα — ὄντα, (add. Ioſ. 2, 1. i.) quae rectio tamen hic et non fuerit, ſed ut per ſe capiatur praep., pro *ob*, ſ. relata ad v. πρ. Unde comma edd. poſt ἀν. etiam retinebitur. Tum in iunctis ſecum ex analog. et variatione pro 6, 1, 8. τὰς πράξεις — ἀγοραίους et 7, 7, 7. πράγμασιν ἀγοραίοις, habet Stp. Th. 1, 27. C. ſine Vs. hinc, ſub ἀγοραῖος, ſed in διαφ. nec Lat. Bg. e P. (ap. G. Th. cum adi. *forenſ.*) cf. Suid. Hiy. Thom. M. Ind. Sb. Dion. Ca. Fi. Ae. Dem. cui add. 813, 6. 864, 2. et 1364, 5. διαφορᾶς δ' οὔσης αὐτῷ πολιτικῆς πρὸς τοὺς οἰκείους τοὺς αὐτοῦ, Rs. ad Polb. p. 154. m. Thuc. 273, 26. cum Schol. ad l. 22. e. 289, 17. cum N. 484, 84. Luc. cui add. 2, 79. l. 20. pro l. 16. τὸν πόλεμον, Rs. O. V. 7. H. et Ant., ſed V. 4. cum pr. περὶ, ut cum ἐκ ap. Plat. Fi. Soph., ſimul vero in rem crit. ib. Phileb., tum pro excellentia ap. Ioſ. 2, 1. l. et Abr. Dl. Th. A., ſed pro differentia Geop. it. cum gen. rei Dd. S. 1, 88. l. 47. ſubi et ambiguo ſenſu p. 44. l. 20.) at cum pr. ἐν Krg. Plut. §. 332., ſed in varia ap. Suic.

τότε τοίν.) Omiſit P. adv. temporis, cf. 4, 1, 6., unde Bg., per ordinem tamen ſeveriorem, in ſq. formula, per analog. facta, et variationem pro 7, 5, 18. e. ἐν βασιλικαῖς τιμαῖς et 6, 1, 2. τὸ σχῆμα καὶ τὸ [illegible] τῆς βασιλείας ſed proprie hic tantum pro titulo, etiam ex §. 22.

νος g ὀνόματι, διάδοχόν τε αὐτῷ h ἔπεμψε, καὶ τοῦ ἔθνους ἐξελθεῖν ἐκέλευσεν. ὁ δὲ, πρός τε i ταῦτα ἀγανακτήσας, τῷ τε Μαξιμίνῳ καθω-

ptus nomen, ſucceſſorem ei miſit, atque provincia abſce-
7. dere iuſſit. Ille ea re indignatus, ac Maximino devo-

g) βασ. ὀνόματι γινῳ. Ms. Ba. v. N. h) In Ms. Ba. αὐτῷ ἐπ. rectius *Marc.*, ut in m. A. Leisn. „al. αὐτῷ" quod reperi modo in ed. Bas. 2. L. et 8c. pro αὐτὸν rel. y. N. i) Ms. Ba. πρὸς ταῦτα ἀγ. v. N.

ἐν εἰκόνι βασιλείας, ubi ſine non licuit ſevere, ſed Bg. tamen vicinior quam P., at Ms. alius ordo contra illum et Mss. rel. e vi manifeſta eſt Gloſſatoris ad laevitatem maiorem.

διάδοχ. τε αὐτὸν ἔπεμψε) Unus Leisn. in m. Ox. „ſ. αὐτῷ (et in m. Ms. Bg.) leg. αὐτῷ" quod et P. refert, et ipſe non dubitavi ſtatim edere, tum quod iſti caſus alibi confunduntur, cf. §. 4. 4, 12, 6. e. 6, 2, 16., tum quod acc. ille vulg. abſurdus eſt hic, e pr. finitione ortus, facitque orationem ambiguam, denique quoniam ed. Bas. illa iam praeivit, alibi quoque meliores caeteris edd. atque adeo Mss. lectiones praebens, e qua fortaſſis eandem duxit Caſ. N. 3. „δ. τε αὐτῷ ἐπ. λ." p. 47. ad Capit., *ſed* Gordianus *in* Africa *primum* a *Capeliano* quoдam *agitari* coepit, *cui* Mauros *regenti* ſucceſſorem *dederat*, iterum-que N. 3. e. p. 99. ad eiusdem haec, *dum* haec *aguntur*: *in* Africa *contra* duos *Gordianos* Capelianus *quidam*, Gordiano *et* in *privata* ſemper *adverſus*, et *ab* ipſo *imperatore* iam, *quum* Mauros *Maximini* iuſſu *regeret* veteranus, *dimiſſus*, cum *lectis* Mauris *et* tumultuaria *manu*, accepto *a* Gordiano *ſucceſſore*, Carthaginem *petiit*, ad *quem* omnis *fide* Punica *Carthaginenſium* populus *inclinavit*, dum Noſter ſcribit ex analog. maxime Lat. in formulis, cf., tacente G. Th., tamen ad Spart. Adrian. T. 1. p. 76. e. *cui* quum *ſucceſſorem* dare *non poſſet* Caſ. N. 4. „dare *ſucceſſorem* alicui dicebant, ut verbi invidiam mollirent, pro ſummovere, rel. — Sic *mittere ſucceſſorem* et διάδοχον πέμπειν ap. Herodi., pro abrogare alicui imperium" cum Cort. ad Plin. ep. 9, 13, 23. N. 5., ſed ſine exemplo; quale praebuit L. Schell. e Suet. Dom. c. 1. e. quod *ſucceſſorem* non *ei* ſibi *mitteret*, non item alterius Bg. e P., (per analog. fictae, ut *abſcedere* — *muneribus*,) nec G. Th., ubi modo *decedens* — *provincia* et *diſcederem* de *prov.*, cf. Gr. v. ἐξ. cum gen. loci Poll. Sy. alio-que ſenſu Thuc., ſed cum pr. ἐκ Luc. 1, 791. Γ. 51. it. Rs. O. V. 8. Din., ubi et cum ἔξω λ., notante me quondam etiam ſine exemplo Gr. haec ex Ind. Dion. Ca. „abire, v. c. magiſtratu" ſed Noſtro variante per ordinem v. ἐκελ. cum 7, 8, 27.

ὁ δὲ) Bg. e P. etiam in omiſſis copulis, cf. in δὲ 4, 6, 11.; ſed 6, 8, 1. in ἀγ., variatum pro 5, 8, 15. ἐφ' οἷς ἐκεῖνος ἀγανακτῶν, tum in omiſſum innoxie a Ms. τὲ, ante ſq. τὲ, 7, 2, 14. e.

τῷ τε Μ. καθοσιούμενος) Scribo καθωσιωμένος. Politiani, *ac* principi ſuo *devotus*, intellige, vt dicitur cliens patrono ſuo devotus. Legit autem καθωσιωμένος, de qua lectione alius etiam locus dubitare non ſinit, qui eſt 7, 6, 10. (Βιταλιανὸς -- τοῦτον -- φίλτατόν τε ὄντα καὶ καθωσιωμένον τῷ Μαξιμίνῳ.) *Steph.*

σιωμένος [k], (ὑφ' [l] οὗ καὶ τὴν ἡγεμονίαν πεπίστευτο [m],) πάντα τὸν στρατὸν ἀθροίσας [n], ἀναπείσας τε, Μαξιμίνῳ [o] τηρεῖν [p] τὴν πίστιν καὶ τὸν ὅρ-

tus, a quo ei et praefectura concredita fuerat, omni coacto exercitu, hortatus, tueri Maximino fidem et iusiuran-

k) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. in vulg. καθοσιεύμενος v. N. l) Parentheſis ſigna noſtra ſunt, v. N. m) ἐπίστευτο· πάντα λ. Ms. Ve. v. N. n) συναθροίσας Mss. tres, v. N. o) Ms. Ba. μαξίμῳ per errorem. *Mart.* p) Ms. Ba. τὴν πίστιν τηρεῖν καὶ τὸν ὅρκον, ſed ſupra adſcriptae α β γ indicant ordinem verborum eundem, qui eſt in Stp. *Mart.* v. N.

Ex iſto loco, variato per ordinem, duxi ſane et ipſe lectionem hic, ponente etiam Sb. Ind. „καθοσιούμενος τῷ Μαξ. devotus, *addictus*, (hinc, ſed illinc) rectius καθωσιωμένος" ſed Stp. Th. 2, 1521. C. „homo etiam aliquis alicui καθωσιωμένος dicitur, cui deuotus et addictus eſt. Herod. l. 7. τῷ τε Μαξ. καθοσιούμενος, ὑφ' -- ἐπεπίστευτο, *principi* ſuo *deuotus*. Aliquanto ante φιλτ. -- Μαξ." per inconſtantiam, dum reperi per ω dupl. et accentum in pen. idem particip. quoque ap. Poll. 1, 8. 1, 36. 1, 11. N. 77. cum Bg. it. Spanh. ad Ar. Plut. v. 660. „καθοσιοῦν de iis, qui ſe principi devoveant, — καθωσιωμένος de damnato et ad ſupplicium deſtinato" Hſy. 2, 106. e. cum p. ſq. m. Nr. 5. Suid. 2, 225. i. ſed p. pr. m. καθοσιούμενος, ἀντὶ τοῦ, πληροφορῶν. Ὁ δὲ ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τῆς ἀρχῆς παραλύσει, τῷ τε Μαξιμίνῳ καθοσιούμενος, ἀθροίσας στρατὸν ἧκεν ἐπὶ τὴν Καρχηδόνα, *devotus*. -- *Ille* vero *indignatus* ſucceſſorem *ſibi* mitti, *et* Maximino *devotus*, exercitu *collecto* Carthaginem *contendit*, cum N. 3. „haec ſunt verba Herodiani l. 7. ut Pearſonius obſervavit." Quae, praeter libertatem rel., nihil produnt, quam vetus reperiſſe Suidam in Cod. quodam vitium, quale et ap. *Poll.* Ca. in καθοσιωμένον, tenente me praeterea recte ſcriptum perf. ap. ſubiectos, cf. in act. Ind. Sb. et Ioſi 2, 84. ſ. 4. m. de perſ. (ſed de re ib. 1, 158. m.) at paſſ. Di. H. S. T. 1. et in utr. Suic. Caeterum liberior erat P. in ſubſtitutis aliis pro nomine propr., cf. 7, 4, 3.

ὑφ' οὗ λ.) Separavimus enunciationem ob rectionem interiectam aliam, ubi in Vs. Bg. reſtituimus καὶ, omiſſum facile a ſcriba eius, cum ſyn. tenuerit ipſe P., deſertus a Bg. in rel., cf. in variationem 6, 7, 4. e. τῶν ἐμπεπιστευμένων τὴν — ἡγ., dum Stp. Th. 3, 143. i. ſine Vs. retinet vulg. formam plusq., habens libere in pr. N. aliam, ſed neutram aliunde, ut nec ego, niſi per act. ap. Fi. L. N. T. p. 884. m. „plusq. ἐπεπιστεύκειν et Ionice πεπιστεύκειν" a quibus diſcrepat illa Ms., per vitium, abſorpto π a pr. littera. Tum novitas altera Mss. in compoſ. v. pro ſimpl. (cf. 2, 2, 1. 5, 8, 16.) non tam fuerit orta e repetitis fere litteris pr., quam e gloſſa, ad variandum, ut ne toties rediret formula Gr., cum et in N. pr. ap. Suid. compareat vetus v., ut novum per ſe ap. alios, cf. Luc. et Suid. 1, 74. m. ἀθροίζει, συνάγει, Hſy. 1, 1613. i. ἤθροιζεν, συνῆγεν, it. 2, 1299. m. συναθροίζεται, συνάγεται, et in ordinem variatum 7, 8, 5. συγκαλέσας πάντα τὸν στρ. it. ἀθροίσας τοὺς στρατιώτας 6, 3, 4. et 5, 4, 8. ἀθροίσας πάντας, ὃν εἶχε στρατὸν, λ., ubi Bg. plane cum P., ſed ad ſq. αν. aliter etiam, quam ſupra.

τηρεῖν τ. π.) τηρεῖν τινι πίστιν καὶ ὅρκον, ſervare, *tueri* (e P.) alicui *fi-*

κοῦ, κατῆλθεν ἐπὶ τὴν [q] Καρχηδόνα [r], δύναμιν ἄγων μεγίςην, καὶ [s] γενναίων [t] ἀνδρῶν

dum, abiit Carthaginem, copias ducens maximas, fortiumque virorum iuvenili ae-

q) Mendoſe articulus in Par. omiſſus. r) Colon in Ms. Ba. s) μεγίςην τὲ καὶ γενναίαν, ἀνδρ. Ms. Ba., ſed Ve. ſimiliter, praeter τε ſic nudum, v. N.

dem et *iusiurandum*. Ita vix boni ſcriptores, qui potius πίςιν φυλάττειν, ut Charit. p. 17. (i.) Scriptores tamen N. T. ita fere. E. g. Matth. 19, 17. τήρησον τὰς ἐντολάς. Tamen Diod. Sic. XI. (11. ſ. 1, 412. l. 25.) τηρεῖν τοὺς τῆς πόλεως νόμους, (*patrias* tueri *leges*.) Et aliis profanorum locis puritatem huius phraseos evincit Vorſtius in Philol. S. p. 1. p. 155. et Elsnerus p. 88. contra Gatakerum de Novi Inſtrumenti ſtilo c. 17. p. 106. (F. unde quaedam ſunt ſumta ex ſubiectis.) Verbo נצר *Nazar* reſpondet ap. Novi Foederis ſcriptores τηρεῖν τὸν νόμον, τοὺς λόγους, τὰς ἐντολάς, Matth. 19, 17. 28, 20. Io. 8, 51. ſq. 55. 14, 15. 21. 23. ſq. Act. 15, 5. 24. Iac. 2, 10. 1 Io. 2, 3. ſqq. Apoc. 1, 3. 2, 26. etc. quibus omnibus locis ſicut Hebraicum נצר ita Graecorum τηρεῖν in *exequendi*, *praeſtandi*, *perficiendi* ſenſu, uſurpatur. Itaque Matth. 23, 3. τηρεῖτε καὶ ποιεῖτε, ἐκ παραλλήλου ponuntur. Adſertur quidem in eandem mentem ex Herodiani l. 6. (6, 6, 1.) de Alexandro ψευσαμένου αὐτοῦ καὶ μὴ τηρήσαντος τὰ συνθήματα, *cum fefelliſſet ipſe*, *nec pacta ſervaſſet*. Sed nec Graecis priſcis familiarem hanc fuiſſe formulam, hinc conſtat. *Leisn.*

Ad iſtum Noſtri locum edixi ſane ipſe, ex analog. modo ſcriptum eſſe, quod et in locum hunc valet, converſum „*perſuadebat vt Maximino* fidem *et* iusiurandum *ſervarent*" a Kypk. 2, 375. e. ad N. T. 2 Tim. 4, 7. τὴν πίςιν τετήρηκα, congeſtis exemplis quidem formulae iſtius et ſyn. πίςιν διατηρεῖν, (cf. Schw. L. N. p. 1100. N. 3. et ſine Ind. Dem. 282, 19. τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁμόνοιαν διατηρεῖν καὶ τὰς συνθήκας,) ſed nullo, ubi adeſſet ſimul dat. perſ., nec mihi aliunde cognitus, ſed ductus, opinor, e Lat., cf. G. Th. v. *fidem* — afferre *oratori*, — abſtulit *matri*, — dare *alicui*, — habemus *his*, *quos* — praeſtare *alicui*, non item in his ſeveris ib. *fidem* — *conſervare*, — ſervanda *cum hoſte* ſaepe *iurisiurandi fides*, — iusiurandum *ſervare*, it. „*tueri* fidem *ſuam*, i. praeſtando, quod promiſeris" ſed in Gr. τηρ. cum acc. rei ſimili Krb. Decr. Ath. p. H. p. 431. m. cum Graefenhain. diſſ. de interpretatt. N. T. argutis rel. p. 33. m., tum in iuncta ſubſt. Rs. O. V. 7. Ant. ὅρκοις καὶ πίςεσι λ. it. V. 8. And. πίςεις καὶ ὅρκους λ., denique in variationem 3, 6, 8. εἰ καὶ τὸ πιςὸν ἐτήρει. In ſq. κατ. Bg. aliter, quam P. et ſupra, cf. 2, 3, 5.

δύναμιν ἀγ.) Suppleta a P. σὺν αὐτῷ omittit Bg., cf. 3, 10, 1. ſeverus, ut 3, 1, 2., etiam in ſervato gen. γενν. cum Ms. Vi., dum ille facit cum rel. Mss. in addito τὲ et mutato gen. in acc., ſed contra abit ab iis aſſumto alio τὲ poſt ἀνδρ., tum aliorſum flectendo orationem et ad ἄνδρας τε, ἡλικίαις ἀκμάζοντας, tertio item τὲ aut καὶ adiuncto ad ἡλ., per quam libertatem nil auctoritatis accedit lectioni Mss. novae, ubi inſertum τὲ ante vicinum καὶ, ut alibi, cf. 5, 6, 14., ſed caſus alius adi. (cf. 5, 3, 15.) ortus vel per errorem in vocali, cf. 3, 6, 3. vel per gloſſam e comparatione cum ſuperioribus, cf. 2, 15, 1. τὴν ἐν Βρεττανίᾳ δύναμιν, πολλήν τε οὖσαν καὶ μεγίςην ἀνδρῶν τε μαχιμωτάτων, it. 3, 1, 14. γενναίῳ τὲ καὶ

ἡλικίαις ἀκμάζουσαν, καὶ παντοδαπῇ ὅπλων παρασκευῇ ἐξηρτυμένην [u], ἐμπειρίᾳ τε πολεμικῇ καὶ τῇ [x] πρὸς τοὺς βαρβάρους μάχης συνηθείᾳ ἑτοίμην [y] πρὸς μάχας. ὡς [z] δὲ ἀπηγγέλη τῷ Γορδιανῷ ὁ στρατὸς προσιὼν τῇ πόλει [a], αὐ-

tate florentes, omni que genere armorum inſtructas, atque ob peritiam bellicam proeliorum que adverſus barbaros conſuetudinem paratas
8. ad pugnandum. Ut vero nunciatum Gordiano, accedere ad urbem exercitum, et

u) Colon in Ms. Ba., ſed ἐξηρτυμένην ed. Bs. 2. L. al. ſolenni confuſione, v. laud. ad 2, 14, 13. i. x) In Ms. Ba. τῇ abeſt. *Mart.* v. N. y) ἑτοίμη Ms. Ba. (ſine iota, ut ed. A. al.) ſed ἑτοίμη Ms. Ve. cum ed. Bs. 1. R. v. N. z) ὡς mendoſe ed. Bs. 2. cf. 6, 8, 1. e. a) Colon in ed. Lug., ut in proc taſi extr.

μεγίστῳ -- τείχει, it. 3, 7, 14. γενναίας -- δυνάμεως, 6, 5, 4. 16. μοῖρα γενναιοτάτη οὖσα καὶ μεγίστη, tum 3, 1, 10. πόλιν -- μεγίστην -- πλήθει τε ἀνδρῶν -- ἀκμάζουσαν et 3, 9, 7. πόλις -- τείχει μεγίστῳ καὶ γενναίῳ περιβεβλημένη, πλήθει ἀνδρῶν τε τοξοτῶν ἀκμάζουσα, variante Noſtro per analog. cum 7, 6, 11. τὴν ἡλικίαν ἀκμάζοντα, ubi in Bg. notionem ad ἡλ. cf. 1, 3, 14. etc.

καὶ παντοδ.) E P. opprimit Bg. ſubſt. παρ., non item Sch. in „ἐξ. *inſtructam* armorum *apparatu*" quae, variata cum 6, 4, 7. κεκοσμημένους ἵππων τε καὶ τόξων παρασκευῇ, conflantur ex analog., cf. Xen. M. S. διενέγκοιεν -- ὅπλων -- παρασκευῇ et Dd. S. 1, 131. l. 46. τῆς τῶν ὅπλων παρ. armorum *apparatum*, (ſed ap. G. Th. modo *apparatus* -- *belli*, et *inſtructus* -- telis *exercitus*,) tum 6, 8, 6. in παντ. Bg. Qui, deſerto P., recte inchoat ſeriem conſequentium, ut cohaereant inde ab ἐμπ. omnia cum adi. ἑτοιμ., quod adeo duas habet praemiſſas cauſas, per abl. expreſſas, ſed illum diverſum, primo nudum, ſed deinde per aliquem inſtructum articulo, qua in ratione offendit librarius Ms. iterum omittendo art. cf. 5, 7, 9., ſed aliter 3, 4, 19., lapſus idem cum ſocio in caſu adi. ἑτ., confuſis iterum ν et iota poſt ſcripto, cf. 6, 1, 20. 6, 2, 21. e., quaſi dat. ſ. abl. penderet a proximo ſubſt. συν., cum recte etiam P., quanquam cum libertate, (addito etiam adv. cf. §. 1.) retulerit ad ſuperius ſubſt. δύναμιν, cf. in ἐμπ. πολ. 7, 1, 14. m. et in τοὺς βαρβ. 7, 8, 23. e. (recte regente Bg. μαχ. cum πρὸς τ. β., ſed per plur. e P.) tum in analog. de συνηθ. cum gen. aliquo, rei ſ. perſ., Fa. Ael. Plut. Hs. Luc. 1, 91. l. 88. Z. Xen. Pol. Rs. O. V. 4., ubi et cum pr. μετὰ, Dem. cui add. 1408, 20. τῇ μὲν συνηθείᾳ τῶν ὅπλων, καὶ τῇ λ., ſed cum dat. rei ſ. perſ. Dd. S. et Polb. quae add. ad 2, 6, 18., tum de adi. ἑτ. D'Orv. Ch. Eur. Phoen. V. Aeſch. ep. S. et Ei. Rs. O. V. 7. Ant. Fa. Ae. Thuc. cum p. 562. N. 88. in alius accentus ἑτοῖμος, ut Rs. O. V. 4. Hom. in N., ſed cum pr. πρὸς Ael. V. h. Luc., cum εἰς Dem. et cum ἐπὶ Di. H. S.

ὡς δὲ ἀπ.) Libere ſubſtituit P. pro ὁ στ. nomen ducis, per metonymiam ſubiecti, cf. Ern. rhet. §. 327., dux Bg. ad rel., cf. in variat. 4, 14, 7. ὡς δ' ἀπ. προσιὼν, unde et reſtitui omiſſum in Bg. Vs. adi. ἰσχ.,

τός τε ἐν ἐσχάτῳ δέει ἦν [b], οἵ	ipſe in extremo metu erat, et
τε Καρχηδόνιοι ταραχθέντες,	Carthaginienſes perturbati ;
οἰόμενοι, ἐν πλήθει ὄχλου,	ſed arbitrantes in multitudine
οὐκ ἐν εὐταξίᾳ ϛρατοῦ, τὸ εὔ-	turbae, non autem decenti
ελπι τῆς νίκης εἶναι, πανδημεὶ	ordine exercitus, ſpem victo-

b) In Ms. Ba. punctum cum ed. A. al., ſed colon in Ox.

quo variatur per analog. cum 3, 8, 6. οἱ πλεῖϛοι ἐν μεγίϛῳ δέει καθεϛῶτες, cf. G. Th. in utr. ſubſt. 278, 28. „in metu eſſe pro metuere et 800, 70. aeſtas, *quae ſequitur*, magno *eſt* in *timore*. Ad ſq. membrum οἵ τε Κ. ταρ. mente aſſumendum e pr. ſing. ἦν plur. ἦσαν, cf. 1, 7, 9. i. et poſt ταρ. non opus diſtinctione Bg. maiori et adverſativa, a Leisn. in Ms. propterea recte uncis incluſa per ceruſſam, (cf. in Addend.) dum P., praeter liberum adi. πάντες ad Καρχ. cf. 7, 7, 13., mutat v. οἰομ. in adv. *ſcilicet* et v. εἰν. ſimul in remotius *collocari*, et per pron. relat. copulat rel. cum v. ἐξ., verſatus idem libere in oppoſito οὐκ per *potius*, *quam*, e Gr. aliis μᾶλλον, ἤ, cf. ad 1, 15, 16. e., ut Bg. quoque per Gr. ἀλλ' οὐ ſ. ἀλλὰ μὴ, cf. 2, 3, 24. etc. 6, 5, 19. ſed in variat. 6, 2, 13. ὅπλοις, ἀλλ' οὐ λόγοις οἰόμενος δεῖν λ. it. 6, 6, 10. e. πλήθει, ἀλλ' οὐ δυνάμει δοκεῖν νενικηκέναι, it. 3, 13, 11. πλήθει ϛρατοῦ et 5, 4, 16. ἐν τῷ πλ. τῶν κειμένων, ſervante Bg. utr. ſubſt. pro uno P. e §. 11., unde et plene Stp. Th. 2, 1574. E. e. ſub „ὄχλ. de confuſanea hominum multitudine" una cum loco 6, 7, 2. ὄχλος μᾶλλον, ἢ ϛρατὸς ὑπάρχων, quocum variat Noſter partim ſententiam, de ſuo conflatam et ex analog. in rel. etiam, cf. ſine Ind. Dd. S. 2, 426. l. 31. παρηκολούθει - πλῆθος ὄχλου παντοδαπὸν, et quoque in aliam variat. per verbum 6, 3, 9. ἐκ τοῦ μὴ ἀδικεῖν, ἀλλ' ἀμύνασθαι, ὑπάρχει τὸ εὔελπι, quo in ſubſt. Sb. Ind. " bona *de* victoria *ſpes*" pro ſimpl. Lat. Bg. e P., (aliter, quam ib. et ſupra alibi,) quem deſerit contra ad v. εἶναι, (ſubintellecto hoc Lat. inf. *eſſe*,) tum omittendo pron. τινὶ, cf. 5, 2, 5. it. ad εὔτ., aliter reddendo, quam ſupra.

πανδημεὶ πάντες) Rurſus Bg. e P. ad πάντες, iunctum cum adv. πανδ. ex auctoritate, cf. eodem ordine per ſyn. Luc. 2, 1. l. 4. πυρέττειν — πανδ. ἅπαντας, febricitaſſe *tota* urbe *omnes*, ſed alio Rs. O. V. 8. And. e V. 4. p. 97. l. 11. ἐν Κορίνθῳ πάντας πανδ. τοὺς συμμάχους παρόντας, it. Thuc. 59, 25. τειχίζειν δὲ πάντας πανδ. τοὺς ἐν τῇ πόλει, καὶ αὐτοὺς, καὶ γυναῖκας, καὶ παῖδας, *auctor erat*, *ut* omnes, *qui* erant *in* urbe, *ex* omni *ordine*, aetate *ſexu* que, *et* ipſi, *et* uxores, *et* liberi *muros aedificarent*, ubi Schol. „τὸ πάντας, αὐτοὺς, καὶ γυν. καὶ παῖδας· τὸ δὲ πανδημεὶ, μηδενὸς ἐν ταῖς οἰκίαις ὑπολειπομένου, non multi pretii, ſed 49, 52. ἐϛβάντες ἐς τὰς ναῦς πανδ. *univerſos* naves *conſcendiſſe*, Schol. καὶ γέροντες, καὶ νέοι, tacens ad loca Ind. 264, 50. et 418, 45. βουλόμενοι αὐτοὺς ἄγειν πανδ. ἐκ τῆς πόλεως ὅτι πλεῖϛον, *ipſos* cum *univerſo* populo *ab* urbe *quam* longiſſime *abducere*, quale quid hic addit P., ſuppiens potius ad v. ἐξ., cf. in analog. cum ſyn. Rs. O. V. 6. ἐξελθόντες πανδ., ut ſolum hoc adv. ad 1, 7, 4. add. e Poll. 9, 143. N. 26., ubi et per ſimpl., it., 160. N. 1. et 9, 10. N. 82. Di. H. S. T. 1. Poſſ. Ca. Vig., at affinia adi. πάνδημος Hom. So. Ai. Luc. cum Ind. in Not., Dd. S. Polb. et πανδήμιος Muſ. Ego quidem in tali ſitu cum adi. παντ. intelligam vertamque cum Gr. ad Luc. aut *in* tota *urbe* ſ. *per* totam *urbem*,

πάντες ἐξίασιν, ὡς δὴ τῷ Καπελλιανῷ [c] ἀντιταξόμενοι. Γορδιανὸς μὲν οὖν ὁ πρεσβύτης, ὥς [d] τινές φασιν, ἅμα τῷ τῆς Καρχηδόνος ἐπιβῆναι,

riae ſitam, univerſi pariter
exeunt, tanquam ſcilicet Capel-
9. liano ſeſe oppoſituri. Cae-
terum ſenex Gordianus, ut
quidam perhibent, ſimulatque

c) καπελιανῷ Ms. Ba. cf. §. 5. d) In Ms. Ba. verba ὥς τινες φασὶν ne commatibus quidem incluſa ſunt. *Mart.* Nempe ſignis parentheſis includunt nullis modo A. et Bss., utrinque commata habentes, ſed per accentus noſtros A. al. tum ὥς τινὲς φασὶν Stp. rel., ſed ὥς τινὲς φᾶσιν Bs. 1. L., at R. ὥς τινες φασιν, porro Pat. ὥς τινές φάσιν, denique Ed. ὡς τινές φασιν.

quoniam δῆμος accipitur interdum de loco, ut ap. Hom. de inſula, etc. it. *omnes* omnis *ordinis*, quoniam, ap. Romanos ſaltem, populus, lato acceptus ſenſu, conſtat ordine triplici.

ὡς δὴ) Leisn. in m. Ms. Bg. innuerat ſignò ſolo omiſſum nomen propr. K. quod reſtituimus e P., liberrimo in rel., dum Bg. ſeverior, quam ſupra, quoad vim med., et brevior, quam Sch. in ἀντ. inſtructuri adverſam aciem, adverſo praelio certaturi“ ſed Schw. L. N. ſine Vs. hinc, ubi tota haec enunciatio requirit, ut pr. v. ἐξ. ſumatur tantum de exercitu, ſine ellipſi et ſupplemento quo, v. c. ἐς πόλεμον, etc. cf. L. Boſ. p. 273. m. 456. m. Abr. Dl. Th. p. 80. i. et A. p. 234. m. Ind. Dem. v. ἐξιεν. cui add. 10, 26. 21, 25. 25, 7. 27. 27, 8. πάντας ἐξιέναι κατὰ μέρος, ἕως ἂν ἅπαντες ϛρατεύσησθε et 124, 2.

Γορδ. μ. ὁ.) Omnia deinceps Bg. e P., ſed aliter, quam ſupra, in μ. ὁ. cf. 6, 5, 10. 1, 2, 9. Exc., etiam aliter ad φασ., cf. 3, 2, 5., ſed 2, 3, 6. in ἅμ.

τῆς Καρχ.) Forte Καρχηδονίας. *Reisk.* Qui, hauddubie *ſubintelligens* ſubſt. γῆς ſ. χώρας, non modo cum ſpecie corrigit, (cum facilis fuerit lapſus in finibus, et Noſter variare potuerit per ellipſin pro plenis 7, 4, 3. ἐπετρόπευέ τις τῆς Καρχηδονίας χώρας,) ſed etiam percommode ad ſqq. et pr. ſ. ad contextum, quoniam tum ex urbe egreſſus narratur §. pr. exercitus contra Capellianum, tum §. 10. ſqq. ante urbem commiſſum praelium, et in urbem properans ingreſſusque modo civium numerus aliquis §. 17. ſqq. Sed Bg. e P. (ut Stp. Th. 1, 647. D.) adiuviſſe vulg. textum videtur per Lat. ad v. ἐπιβ., ut iam 7, 8, 18. εἰ μόνον Ἰταλίας ἐπιβαίημεν, λ., ut h. l. ſit, propius ad urbem accedere, cf. Fi. The., ſ. ad urbem venire, ſ. ad urbis regionem certam ac ditionem; quo ſenſu fuerit aptum Lat. *pervenire*, uſurpatum a Stp. l. k. E. e. (quem locum aliter tamen accipit Ind. Xen. Cyr.) it. Kypk. 2, 127. i. in locis cum gen. ſ. dat. aut totius regionis, aut tantum ſingulorum oppidorum „ἐπέβης τῆς χώρας, — ἐπέβη τῇ Νύσσῃ, *ad* Nyſſam *pervenit*“ quo et retulerim illud Luc. 1, 429. e. ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, *Miletum* usque *progreſſus*, hic vero capiens pr. ἐπὶ pro Lat. *ad*, iuxta, *verſus*, quas notiones habet cum gen. loci, nominatim urbium, cf. Xen. Cyr. et Ἀγ. et Hell. Mor., in primis 5, 3, 6. it. Rs. O. V. 8. Lyc., ſed cum dat. loci Xen. M. S. Thuc. in N. cum Abr. Dl. A. p. 247. m. Ael. V. h. Fa. Ae., ut ex quaeſitis nunc iterum poſſum add. ad 1, 12, 18. p. 523. in varia D'Orv. Ch. (ubi et pro adire p. 746. i. et Di. H. S. T. 1. 346, 20. πατρῴας γῆς,) Herdt.,

ἐν ἀπογνώσει γενόμενος, ἐννοῶν τὴν δύναμιν Μαξιμίνου, οὐδὲν δὲ ὁρῶν ἐν Λιβύῃ ἀξιό-

Carthaginem attigit Maximinus, in deſperatione conſtitutus, reputans vires eius, nul-

ſed pro hoſtiliter invadere cum dat. perſ. Krb. Decr. R. p. I. cum Dem. 278, 24. Abr. Dl. Th. p. 473. m., porro cum abl. modi ſ. inſtrumenti Plut. Krg. §. 248. ἐπ. τῷ ποδὶ „imponere pedem" it. pro inire ſ. coire, de animantibus praecipue, cum acc., Geop. Ael. V. h. Fa. Ae. Fi. Pal., cum pr. ἐπὶ ej. Aeſch., ſed cum gen. loci, pro acc., Hsd. Eur. Barn. Rs. O. V. 8. Lyc. it. cum gen. et dat. Poſſ. Sy., cum gen. et acc. Theogn., ſed cum acc. perſ., de perſ. ſ. re, Orph. et Abr. ad Ae. T. 1., tum tropice ap. Rsk. ad Polb. et abſolute, per ellipſin aliquam, εἰς ναῦν ſ. πλοῖον, L. Boſ. De Bg. rel. v. mox.

ἐν ἀπογν.) Bg. deſerit P., deinceps tum liberum „tum contractiorem, (cf. 7, 5, 1. et in variatum ordinem 3, 4, 13. γεν. ἐν ἀ.) ſed et Sch. in „ἐνν. cogitans, intelligens" per analog. copulato cum τὴν δυν., quod ſubſt. iam ſupra Bg. ſuo dedit Lat. cf. 2, 14, 14., e P., qui addidit adi. cf. 7, 2, 18., hic forſan e §. 7. δύναμιν ἄγων μεγίστην, aut e Capit. p. 101. *haec ubi comperit ſenior* Gordianus, *modicas* vires ſuas, *Maximini* magnas, *inſtantem* Capelianum, *raram* que *Punicam* fidem *conſiderans*, it. p. 47. *ſciens* et *in* Maximino *multum* eſſe *roboris* et *in* Afris *nihil* virium, *multum* quinimo *perfidiae*. Iam Leisn. in m. Ms. Bg., ductis ſub nomine *Maximinus* lineis duabus, rubri coloris una, altera atri „Non Max. ſed Capellianus." Qui error ipſius Bg. ſane fuerit, quoniam hic in poſteriore parte pro nomine Gr. propr. Μαξιμίνου ſubſtituit tantum pron. αὐτοῦ, (pro quo Leisn. in m. Ms. Bg. „Maximini") ſecus ac P., qui, in pr. modo ſupplens pron. αὐτὸν ſ. ἐκεῖνον, ad rectionem inf., ἅμα τῷ τῆς Καρχηδόνος ἐπιβῆναι ἐκεῖνον, hic ſervat Gr. textus nomen Μαξ. Quod ipſum nomen vidimus ante allatum a Capit. bis, ſed et ſimul alterum *Capelianum*. Hoc quidem cum neceſſarium ſit lectori, et vero excidere potuerit poſt ſimile nomen Καρχηδόνος Καπελλιανὸν ἐπιβ., contra autem alienum iſtud Bg. *Maximinus*; ſed hic cogitari etiam cum altero Capelliano a Gordiano potuerit, etiam ob praemiſſa 7, 8, 22. de Maximino, verſus Italiam, non autem in Africam contra Carthaginem, proficiſcente, πολύ τι πλῆθος ἐπαγόμενος στρατοῦ τήν τε ὑπὸ Ῥωμαίοις δύναμιν: hinc ego, cum P. et libris manens in poſtr. nomine Μαξιμ., pro P. mero pron. αὐτὸν ſ. ἐκεῖνον in pr. potius inclino ad inſerendum olim in textum Gr. illud Leisn. nomen, perſpicuitatis ergo; etſi per ſe aeque elapſum eſſe poteſt pron. ἐκεῖνον ob ſq. ſyllabas ἐπιβῆναι.

οὐδὲν — ἀξ.) Puto, deeſſe particulam καὶ, quae haec duo adiectiva iungat. *Steph.* Forte ἀξιόμαχον ἢ ἰσορ. *Reisk.* Quae voces quum idem fere ſignificent, mallem αντιμαχον. *Gedik.* Haud male coniecit cl. Gedikius ἀντίμαχον, ſed ἰσόῤῥοπον gloſſam eſſe, magis paene veroſimile eſt. Capitolinus Herodianum ſaepe convertens ait: *Sciens et in Maximino multum eſſe roboris et in Afris nihil* virium. *Stroth.*

Nil decernente P., cum unum exhibeat modo adi., contra Mss. tamen, dedit Stp. Th. 3, 678. i. poſt locum 6, 5, 1. ὅτε δὴ ἀντίπαλα καὶ ἰσόῤῥοπα — στρατεύματα. „Vt autem hic ἀντιῤῥοπα (volebat ἰσοῤῥ.) cum ἀντίπαλα iungit, ſic alibi ἰσόῤῥοπον cum ἀξιόμαχον: ſed interiectam non habent particulam copulativam vulg. edit. quam tamen non dubito quin

μαχον ἰσόῤῥοπον, ἀνήρτησεν ἑαυτὸν βρόχῳ.	las contra videns in Africa proelio idoneas pares que illis copias, ſuſpendit ſeipſum

e) *Ms.* Ba. nil variat. *Mart.* nec *Mss.* rel. aut edd. v. N.

ille interiecerit, et quin eam addere debeamus: l. 7. ἐννοῶν — ἀξιόμαχον ἰσόῤῥοπον. pro ἀξιόμαχον καὶ ἰσ. vt quidem reponendum eſſe iudico.“ Tamen ſine copula Gr. et Vs. retinet vulg. Salm. ad Capit. p. 47. N. 5., at Sch. in Lat. Vs. ſaltem addit ſemel copulam in „ἀξ. ἰσ. in pugna *aequiparans*, et *aequales* faciens *alteri* vires *ad reſiſtendum*, ἰσ. ἀξ. copias *quae* poſſunt *reſiſtere* aliis.“ Tum Leisn. in m. Ms. Bg. „ſupplet καὶ“ immo inſerit, quatenus hoc Gr. per ſuum Lat. alibi quoque convertit, cf. 7, 1, 14. Sed idem per Lat. ſuum correxerit addito τὲ poſt ἰσ. Tamen, etiam, quam Rsk. illud, praetulerim iſtud Stp. e loco 6, 5, 1. quo loco per copiam ſyn. iungit. adi., ut hic, at varians per adi. unum, quo de cf. Hſy., non coll. Suid., ubi cum pr. πρὸς, ut alibi, cf. de perſ. aut re Ind. Sb. et e Zoſ. 1, 3, 2. e. 4, 7, 1., ubi cum dat. perſ. cui add. 5, 17, 1. οὐκ ἔχων ἀξιόμαχον δύναμιν, qui *pares* adverſariis *copias* non *haberet*, it. 6, 7, 8. tum Eutr. Met. (ubi et ſyn. ἀξιομάχητος Lexx. ignotum,) Di. Ca. Dd. S. 1, 452. l. 11. Ioſ. 1, 293. ſ. 3. l. 8. Thuc., ſed ſine Ind. ap. Herdt. 479. e. οὐ γὰρ ἔτυχον ἐοῦσαι νέες σφι ἀξιόμαχοι τῇσι Αἰγυπτίων συμβαλέειν, it. 616, 82. 84. ἀξιόμαχοί τοι γίνονται οἱ ἀντίπαλοι, *ſiunt* nobis *adverſarii* pares *ad decertandum*, — καὶ ἀρχὴν οὐκ ἀξιόμαχοί τοι ἔσονται, et *omnino* nobis *illi* impares *erunt*, 647, 1. *in pugnando* hoſtibus *pares*, et 733, 26. τὰς — νῆας αὐτέων — οὐκ ἀξιομάχους κείνοισι εἶναι, *quia* naves *illorum* non *pares* Graecis *ad proelium*, i. q. ἀντίμαχον ſane, cf. Stp. Th., et aliorum ἀξιόλογος, variatum que pro 5, 4, 6. δύναμις — πρὸς τὸ συστάδην καὶ ἐξ ἀντιστάσεως ἀγωνίζεσθαι ἀξιόχρεως.

ἀνήρτησεν) Herodianus, Gordianum *ſeniorem* ante iuniorem finiiſſe vitam laqueo, ſcribit. Aliter rem narrat Capit. in Gord. ſeniore c. 16. Secundum hunc Senior poſt Iunioris necem ſe ipſe trucidavit. *Leisn.*

Capit. p. 142. c. 4. i. universe, *ſenior* laqueo *vitam* finivit, *iunior* autem *in* bello *conſumtus eſt*, ſed p. 101. poſt illa, quae ad §. noſtrae ἐν ἀπογν. dedimus, ſic pergit, *et* acri *dolore* percitus, *ut* vincula *etiam* hoſtium *evitaret*, laqueo *vitam* finivit, *et* vitam *cum* imperio *reliquit*; ad quae monet Caſ. N. 2. „etſi uter perierit prior non plane conſtat, ambos tamen in Africa mortem obiiſſe non eſt dubium. Zoſimus tamen ex aliis ſcriptoribus tradit naufragio utrumque periiſſe, cum ex Africa in Italiam traiicerent“ cf. Zoſ. 1, 16, 1. cum N. ed. Cell. et Reit., qui „maior eſt auctoritas penes Herodianum et Capit.“ Aur. Vict. Epit. 25, 3. *duo Gordiani* — unus *poſt* unum *interiere*, dum Noſter infra §. 20. alteram quoque ſententiam affert, quae duplex narrandi ratio, ut eſt diligentis ſcriptoris, ita maiorem etiam fidem facit Noſtro prae illa Capitolini duntaxat ſimplici. Iam Bg. e P., ſed ſeverius in pron., formulam, ex analog. conflatam, producente Stp. Th. v. i. „ἀναρτῶ ἐμαυτὸν βρόχῳ, *ſuſpendo* me *laqueo*“ ſine auctore, it. Poſſ. Ca. p. 686. e. „ἀναρτᾷ αὐτὸν βρόχῳ, *ſuſpendit* illum *laqueo*, (at e Plut. haec,) τῷ βρόχῳ τὸ ζῆν ἀνήρτησε l. τὸν βίον κατέστρεψε, *laqueo* vitam *finivit*“ tum Bud. C. modo iſta 1026, 16. ſqq. „Artemid. ἀναρτᾷν ἑαυτὸν, — ἀναρτήσας

κρυπτομένης δὲ αὐτοῦ τῆς laqueo. Sed occultata τελευτῆς, τὸν υἱὸν [f] αὐτοῦ, illius morte, filium eius, qui ſτρατηγήσοντα δὴ τοῦ πλή- dux ſcilicet eſſet exercitus, ele-

f) In Ms. Ba. τὸν διὰν αὐτ. per errorem. *Mart.* cf. 7, 1, 24.

ἑαυτὸν, ἐτελεύτησε τὸν βίον" quibus add. Hom. Οδ. λ', 277. ἡ δ' ἔβη εἰς Ἀΐδαο —, Ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου, *illa autem* abiit *in orcum*, — deligato *laqueo* ſublime *ab* alta *trabe*, it. ad Eur. V. Hipp. ſine Ind. 246. i. e. ἐν ἀγχόναις δέσποινα, *in* laqueis *eſt* domina „in Helen. v. 201. ἐν ἀγχόναις θάνατον ἔλαβε. — Mox v. 779. (Hipp.) dr. Κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένη, (penſilibus *in* laqueis *ſuſpenſa*, et So. Oed. Tyr. v. 1286. ſq. οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' εἰσείδομεν, Πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην, *ibi* tum *penſilem* illius *coniugem* vidimus, *tortilibus* ſuſpendiis *implicitam*, ſed 249. 2. B.) v. 802. βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἀνήψατο" laqueum *penſilem* ſtrangulationis *ſuſpendit*, tum Suid. 1, 457. e. βρόχος, τὸ τῆς ἀγχόνης σχοινίον, laqueus, *quo* quis *ſuſpenditur*, Ὁ δὲ ἤδη μεμηχανημένος ἀγχόνην, τὸν βρόχον ἐνδεδυμένος, *ille* vero (iam) *excogitata* ratione *ſe* ſtrangulandi, *laqueo* fauces *induit*, it. Orph. Arg. v. 595. ἀμφὶ δὲ δειρῆς Ἁψαμένη μήρινθα, βρόχῳ ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσε, nexo *que* circa *collum* fune, *laqueo* animam *perdidit*, ſed Zoſ. 2, 28, 3. e. ἀγχόνῃ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀφαιρεῖται, *laqueo* vitam (ei) *ademit*, it. 2, 10, 6. λόχος — συλλαβὼν καὶ βρόχῳ τὸν τράχηλον ἀρτήσας, ἀνεῖλεν, *ab* inſidiis — *adprehenſus* necatur, *inſerta* laqueo *cervice*, et 2, 54, 4. e. οὐδεμίαν ὁρῶν σωτηρίας ἐλπίδα, βρόχῳ περιστρέψας τὸν τράχηλον, ἀπηλλάγη, *ubi* nullam *ſalutis* ſpem *videret*, obtorta *laqueo* cervice *rebus* humanis *exceſſit*, cum N. Sb. „Socrat. τοῦ βίου ἐξήγαγεν ἑαυτὸν, ἀγχόνῃ χρησάμενος" porro Heliod. 4, 7. p. 231. m. τὰς χεῖρας ὡς βρόχον ἐπάγουσα τῷ τραχήλῳ διαχρήσασθαι ἠπείλει, ſed ad Dd. S. 1, 51. N. 13. „Auct. de Flum. — βρόχῳ τὸν βίον περιέγραψεν, *laqueo* vitam *finivit*" ſed ib. p. 283. l. 27. ἀγχόνῃ τὸν βίον κατέστρεψεν, *ut* guttur *laqueo* ſibi *frangeret*, it. Di. H. S. T. 1. αὐτὸς ἑαυτὸν ἀναρτησάμενος βρόχῳ, ipſe *ſe* laqueo *ſuſpenderat*, (qui locus ſimillimus noſtro, medium habens cum diſerto pron. recipr., quod Noſter cum act. alibi etiam pro mero dedit med.) porro Luc. 3, 312. l. 48. βρόχῳ ἐμαυτὴν ἀποπνίξουσαν, *laqueo* gula *eliſa*, ſed Ioſ. 1, 391. ſ. 8. m. Ἀχιτόφελος — παρελθὼν εἰς τὸ μυχαίτατον τῆς οἰκίας, ἀνήρτησεν αὐτὸν, *cum* in *intimam* domum *digreſſus* eſſet, *ſemet* ipſum *ſuſpendit*, (ſq. ib. καθελόντες ἐκ τῆς ἀγχόνης, laqueo *demtum*,) qua in formula dixerim eſſe ellipſin ſubſt. βρόχῳ, tacente L. Bos., cf. in v. act. tropice ib. p. 941. ſ. 3. e. οἱ ὕπατοι, πρόφασιν ἐκ προφάσεως ἀναρτῶντες, *aliam* ex *alia* cauſationem *nectentes*, it. ἀν. ἑαυτὸν cum gen. τῆς ἀκροάσεως D'Orv. Ch. ſed in varia, etiam phyſice, et med. et paſſ., Bud. C. Abr. Dl. Th. Dem. Xen. Cyr. cum Gs. Chr. Di. H. S. T. 2. Dd. S. Luc. Fa. Aeſ. Suid. 1, 179. c. 207. m. Hly. 1, 340. m. 377. i. ſed de βροχ. ib. cum Poll. in varia, it. Fa. Ae. Luc. Xen. Z. P. Lyco. Thuc. Dem. tropice que L. N. T. et Kypk. T. 2., tum in morem turpiſſimae rei praeterea ad Aeſch. Suppl. v. 466. 474. ἔχω στρόβους ζώνας τε, συλλαβὰς πέπλων, habeo *fila*, cingula *que* veſtes *colligantia*, — ἐκ τῶνδ' ὅπως τάχιστ' ἀπάγξασθαι θεῶν, *de* diis *hiſce* ut *ſuſpendam* me *quantocyus*, Schol. λέγει δὲ, ὅτι μετεωρήσω ἐμαυτὸν τῇ ἀγχόνῃ, et ἀπαγξ. θ.) ἐξηρτῆσθαι θεῶν, (v. Abr. ad Ae. 2, 170. m.)

θους, εἵλοντο. γενομένης δὲ συμβολῆς, οἱ μὲν Καρχηδόνιοι ὄχλῳ πλείους ἦσαν, ἄτακτοι δὲ καὶ πολεμι-

11, gerunt. Facto autem congreſſu, Carthaginienſes quidem numero plures erant: ſed inordinati, ac rerum bel-

ſed Stanl. „virgines quae paulo generoſiore (ſcilicet) erant animo, zonis ad ſuſpendium abuti ſunt ſolitae potius quam reſti. Parthenius — ἀναψαμένην ἀπό τινος δρυὸς τὴν μίτραν ἐνθεῖναι τὸν τράχηλον. Soph. in Antig. (v. 1236.) ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι. Τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν, Βρόχῳ μιτρώδει σινδόνος καθημμένην, ultimo que in *tumulo* hanc *quidem* penſilem *collo* vidimus, *cingulo* ex *ſindone* facto *illaqueatam*, cum Schol. μιτρώδη βρόχον λέγει, ὅτις ἦν αὐτῇ ζώνη ἀπὸ σινδόνος, it. ap. Dd. S. 2, 326. l. 68. Εὐρυδίκη — ἑαυτὴν ἀνακρεμάσασα τῇ ζώνῃ, κατέστρεψε τὸν βίον, *ſe* ipſam *de* cingulo *ſuſpendens*, vitam *abrupit*.

κρυπτομένης) Mutavit in formulis per analog. nihil Bg. niſi Lat. ad τελ. in Vs. P., at poſt Stp. in m. caſtigavit eandem, ſed aliter, ad ſq. στρατ. (etiam, quam Sch. „*ducem* futurum *multitudinis*“) ſervato δὴ reſolvens particip. fut. per pron. cf. 1, 4, 8. m. 1, 9, 20. et e Stp. ratione 2, 11, 7. ἐξέπεμπε τοὺς τὰ πολεμικὰ στρατηγήσοντας, pro quo variatur hic varie, tum poſtpoſito v. εἱλ., unde pendet proprie fut. illud, tum adiecto δὴ (ut per hoc ſimpl. cum §. 8. e. ὡς δὴ τῷ — ἀντιταξόμενοι,) at poſtpoſito iterum, cf. 1, 17, 8., (incertum, an per ironiam, cf. Capit. p. 100. m. quum *in re militari* et *Capelianus* eſſet *audacior*, et *Gordianus iunior* non *tam* expertus, *quippe* qui *nobilitatis* deliciis *tardabatur*, pugna *commiſſa* vincitur *et* in *eodem* bello *interficitur*,) tum denique mutata rectione v. στρ. cum gen. perſ., cf. Stp. Th. 3, 1069. B. m. qui C. e. hinc vertit aliter, quam in m. „*filium* ipſius *ducem* elegerunt *exercitus*“ ſed in aliam variat. 3, 5, 5. ᾑροῦντο — ἐκεῖνον ἄρχοντα, (cf. Xen. Hell. 1, 4, 5. στρατηγὸν αὐτὸν ᾑρημένους, it. 2, 1, 11.) et e Bg. Vs. ad πληθ. pro §. pr. δύναμιν et §. 8. στρατοῦ, quanquam reſpicere poteſt Noſter ad ib. ἐν πλήθει ὄχλου, cuius ſimplicitatem tulit Bg. in repetito pron. gen. αὐτ. in vicinia.

γενομ. δ. σ.) Hic quidem variat Noſter leviter cum 3, 7, 6. γεν. δὲ σ. καρτερᾶς, ſed cum §. pr. τοῦ πλήθους in ſq., per analog. conflando ſua, e Lat. quidem in ὀχ. cum πλ. cf. G. Th. 358, 53. „numero *plures* Scribon.“ ſed e Gr. in ἀπ. de perſ. cum gen. rei, cf. Poſſ. Ca. Ael. V. h. Luc. 1, 384. l. 26. ἀπ. παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, *expers* diſciplinae *Graecae*, ubi et cum acc. ellipt. 3, 84. l. 49. οὐκ ἀπ. τὰ ἡμέτερα, *non* ineruditus *etiam* noſtris *litteris*, ſed abſolute Epict. Fa. Ae. Fi. Ae. Dem. cum adiuncto καὶ ἀνόητος, ſed Dd. S. 1, 5. l. 92. opp. πεπαιδευμένοι, Xen. Ἀνβ. at Cyr. cum adv. παντάπασι, et cum ὡς ἀ. it. Sb. Ind. e Xiph. ἀπ. ὑπ' ἀγροικίας, ut alias, quoad mores, pro ruſticus, impolitus, ap. Hſt. Ar. Pl., tum de re etiam Rs. O. V. 4. (ubi et ἀπαιδεύτως,) cum L. N. T. Suid. 1, 250. i. non coll. ad Hſy., ubi et ſine auctore ἀπαιδευσία, quo de v. Thuc. Xen. Pol. Z. Ael. l. l. et Luc., ſed in variat. 3, 4, 1. πολλὴν στρατιὰν ἀθροίσας, πλὴν ἄπειρον μάχης καὶ πόνων, et ſimilem picturam exercitus ib. §. §. ſqq., ſed de navali ap. Dd. S. 2, 613. l. 77. ſqq., tum, praeter 7, 1, 14. ad πολ. ἔργ. it. 7, 7, 8. ἔργα πολέμου ἐμφυλίου, it. 4, 14, 13. ἐν εἰρ. β., quoque 6, 2, 7. εἰρήνῃ ἐκ παίδων ἐντραφεὶς, ſed in paſſ. noſtrum

κῶν ἔργων ἀπαίδευτοι [g], ἅτε ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ τεθραμμένοι, ἑορταῖς τε καὶ τρυφαῖς σχολάζοντες ἀεὶ, γυμνοί τε ὅπλων

licarum imperiti, utpote paci altiſſimae innutriti, feſtis que et deliciis vacantes ſemper, nudi que armis ac in-

g) Colon in Ms. Ba.

de perſ. cum pr. ἐν vario ſenſu ſine Ind. ap. Polb. 2, 12. e. *τεθραμμένοι ἐξ ἀρχῆς ἐν ταῖς τῶν πατέρων ἐξουσίαις*, *a* pueris *innutriti* paternis *honoribus*, Poſſ. Ca. (ubi et cum *μετὰ*,) D'Orv. Ch. p. 36. e. Abr. Dl. Th. p. 208. m. Lib. ep. p. 22. m. 34. i. Hom. 'Ιλ. β', 661. γ', 201. λ', 222. (ubi et cum variis adiunctis, v. *γενέσθαι* etc. v. Ind.) Ael. V. h., ubi et cum pr. *ὑπὸ μητράσι* λ. it. cum adv. *σωφρόνως*, ſed cum adv. loci Xen. Cyr. 1, 4, 1., ſed abſolute ib. 1, 6, 17., porro cum dat. perſ. ſ. rei Thom. M., tum de re, ap. Suid. *πήγνυσθαι*, *συνίστασθαι*, 3, 498. i. 2, 205. m. cum Foeſ., ut act. pro comprimere, condenſare, caſeum, Herdt. p. 284. N. 36. ad Moer. p. 370. b. i. Gat. ad Ant., ſed pro habere, cum acc. rei aliis, caeſariem, Phoc. v. 198. it. *ἐλπίδα*, rel. Caſ. ad Ath. 2, 549. i. V. Eur. Hipp. 203. 1. E. Abr. ad Ae. 2, 81. m. it. cum acc. perſ. Ariſt. Pl. v. 1157. Sb. Ind. *παῖδας*, ſed *στρατιὰν* Xen. Cyr. 1, 6, 17. it. *ἵππους* ib. 1, 3, 3., at Ind. ſimul cum dat. perſ., ut cum abl. modi ſ. rei, *σίτῳ*, ib. Z. Pol., tum de re, *ἡ θρέψασα*, patria, Polb. it. *ἡ γῆ τρέφει τὰ ζῶα* Ael. l. l., ſed per varia, in act. et paſſ., L. N. T. Hſy. v. *θρ.*, *τραφ.*, *τρεφ.* Hsd. So. Ai. Orph. Call. cum Ind. Loesn. Theogn. v. *θρ.* Rs. O. V. 4. 7. Iſ. Dem. Aeſch. ep. S. it. Fi. cum Pal. et The. Luc. Hs. Fa. Ae. et Plut. cum Krg. In quo v. diſcedit Bg. a P. tantum et ad partic. *ἀτ.*, probante Lat. ad *ἀτακτ.* hinc etiam Stp. Th. 3, 1259. B. m.

ἑορταῖς τε) Reſpici hic et in ſqq. puto 7, 8, 11. *ποῖα φέροντες ὅπλα, παρ' οἷς οὐδὲν πλέον δορατίων, οἷς πρὸς θηρία μονομαχοῦσι; τὰ πολεμικὰ αὐτοῖς γυμνάσια χοροὶ, καὶ σκώμματα καὶ ῥυθμοὶ*, abeunte Bg. a P. ad *σχ.* et libere tum omiſſo adv. cf. 6, 5, 15. tum addito adi. *πάντων*, cf. 7, 8, 22. 7, 3, 13., ſed Noſtro per analog. iungente ſua, et bina ſubſt. *ἑ. κ. τρ.* pro ſingulis ſupra, cf. 1, 9, 8. 6, 6, 13. it. 7, 8, 23. e. *μηχανὰς καὶ πολεμικὰ ὄργανα*, variato ordine, ſed hinc ſine Vs. ad *γυμν.* L. Bos. Ell. p. 247. i. cum Kl. Tyrt. et Ind. Thuc. et cum eodem gen. *ὅπλ.* Xen. Cyr. Herdt. (ubi et 721, 4. ſyn. *ἡ ἐσθὴς ἔρημος ὅπλων*,) D'Orv. Ch. p. 309. m., ſed cum artic. ſine diſcrimine Ael. V. h. *τῶν ὅπλ.* et Dd. S. 2, 322. l. 84. cui add. 1, 297. l. 48. *γυμνὸν ὅπλων*, ab *armis* prorſus *nudum*, it. cum aliis gen. rei, *τῶν τριχῶν*, Poll. 2, 26., at cum gen. perſ. Ariſt. Kuſt., tum So. Ai. v. 464. *πῶς με τλήσεταί ποτ' εἰσιδεῖν Γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ*, nudum *apparentem*, absque *primis* praemiis *virtutis*, ubi Schol. *τὸ δὲ γυμνὸν καὶ τὸ ἄτερ ἐκ παραλλήλου*; λ. unde fortaſſis tueatur ſe ap. Geop. 10, 66, 1. *γυμνὰ δὲ κάρυα δίχα κελύφων ποιήσεις*, *nuces* nudas *ſine* puraminibus *facies*, ut Noſter variat plene ſic pro 2, 13, 8. e. *γυμνοὶ πρὸς ὡπλισμένους*, ubi add. ex Herdt. 721, 5. *πρὸς γὰρ ὁπλίτας ἐόντες γυμνῆτες ἀγῶνα ἐποιεῦντο*, inermes *enim* cum *armatis* proelium *faciebant*, cum Rsk. ad Polb. in *γυμν.* cum *ἄνοπλος*, ſed per varia Suid. Hſy. Hsd. Call. Lyc. Rs. O. V. 4. Fi. The. ſed *Γυμνοὶ* nomen populi ap. Orph.

καὶ ὀργάνων πολεμικῶν. ἕκαϛος δὲ ἐπεφέρετο οἴκοθεν ἢ ξιφίδιον, ἢ πέλεκυν [h], δοράτιά τε ἐκ κυνηγεσίων. βαρέας [i] τε τὰς ἐμπεσούσας περιτεμόντες, καὶ ξύλα καταπρίσαντες [k] εἰς τὰ παρατυχόντα σχήμα-

12. ſtrumentis bellicis. Quisque enim ferebat ſecum domo, aut gladiolum aut ſecurem, itemque venabula: navigia que oblata mutilantes, et ligna ferra diſſecantes in quasvis formas; ut quisque

h) Ms. Ba. *πέλεκυν· δοράτιά τε τὰ ἐκ κυν.* v. N. i) Nil variant Mss. et edd. v. N. k) *καταπρήσαντες* Ms. Ba. cum edd. Par. et Pat. e Bs. 2. L. *κατα πρήσαντες* v. N.

ἕκαϛος δὲ) Variatur ex analog. cum 7, 4, 7. *ξύλα καὶ πελέκεις ἐπιφέρεσθαι* et ib. §. 11. *ἐγχειρίδια ὑποκόλπια*, cf. in *ξιφ.* 4, 13, 11., ſed 7, 8, 11. in *δορ. λ.* variatum hic brevius, ubi Ms. additus artic. poſt ſubſt. ante praep. cum ſubſt. faciat formam orationis, quae et alibi eſt ſupra, cf. 2, 15, 3. m. *γνώσει τῇ παρὰ Ῥωμαίοις* et 3, 1, 11. *προσόδοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης*, ut alia iſta, cum intra artic. et ſubſt. ſtat praep. cum ſubſt., v. c. 2, 2, 22. *τῇ ἐκ τοῦ παρόντος πλήθους ἀνάγκῃ*, it. 4, 15, 9. *τὴν ἐκ συϛάσεως μάχην* etc. Sed tertia noſtra hic, ubi poſt ſubſt. nudum eſt praep. cum ſubſt. vel adi., vulgaris quidem et obvia ſupra etiam, cf. 2, 5, 4. e. *φρουρὰν — ἢ ἐπὶ τῇ αὐλείῳ ἢ ἐπὶ ταῖς λοιπαῖς εἰσόδοις*, it. 3, 13, 8. e. *συμφορὰς ἐκ ϛάσεως*, it. 4, 9, 17. *ῥεῖθροις αἵματος διὰ τοῦ πεδίου*, ut et alia inverſi ordinis 4, 7, 8. *ξυλίνοις ἐς ποτὸν καὶ ἐδέσματα χρώμενος σκεύεσιν*, it. cum artic. 2, 2, 23. *εἰς τὸ ἐκείνου ὄνομα τοὺς συνήθεις ὅρκους ὀμόσαντες*, it. 6, 3, 13. *ἐκ συϛάσεως - ἡ μάχη*, non tamen improbandae ſunt, conveniunt que in hoc, ut praep. illa *ἐκ* facere poſſit periphraſin, eam que vel gen. ſubſt., vel adi., ut reddas hic *ſpicula* vel *venatoria*, vel *venationis*, pro quibus tamen Lat. uſus fert potius illud Bg. e P. unum vocab., ap. G. Th. „telum venationi aptum“ in quam ipſam formulam mutari queat haec Noſtri. In quo eodem genere ad rem ipſam nil eſt diſcriminis, ſit ne expreſſus artic., an minus, quem, per ſe elapſum ob pr. *τὲ*, tamen vidimus ſaepe habere multam et libertatem et varietatem non tantum ap. ſcriptorem, ſed etiam ap. librarium Ms. Ba., qui non raro tum ſequitur exquiſitiora, tum affert gloſſemata per comparationem, quale hic quoque ſuſpiceris ex illo 1, 17, 19. *γυμνάσια τὰ πρὸς θηρία*. Periphraſin quidem ſumit etiam Sch. in pr. „*ἐκ* - *ex* venatione *haſtae*, h. e. venabula“ quanquam fortaſſis illam praep. aliquis copulet cum pr. v. *ἐπεφερ.*, reperiente me tantum haec, in *δορ.* ſenſu vulg. Suid. Thuc. Luc. et ſine Ind. Herdt. 17, 55. una cum *ἀκόντια*, et abſolute de venatoriis utrumque, cum Gs. Chr., at pro pertica ſ. conto Xen. *Ἀνβ.* et pro acu comatoria Spanh. ad Call. 2, 625. e., tum in *κυνηγ.* pro actu, venatione, Luc. Ael. V. h., ſed de loco, amphitheatro, Ind. Sb. e Xiph., porro pro apparatu venatorio, canibus, retibus, Herdt. 18, 94. cum Gs. Chr., ſed varie Xen. Z. Pol. Caeterum Bg. in *δὲ* e P. per ſyn.

βαρέας λ.) Neceſſario hic iterum omnia aliorum et noſtra in Exc. coniicienda fuerunt.

τα, ὡς ἕκαςος ἐδύνατο, πρόβλημα τοῦ σώματος ἐποιεῖτο. οἱ δὲ Νομάδες ἀκοντιςαί τε εὔςοχοι καὶ ἱππεῖς ἄριςοι [l], ὡς καὶ χαλινῶν ἄνευ, ῥάβδῳ μόνῃ, τὸν δρόμον [m] τῶν ἵππων

poterat, ad tegendum cor-
13. pus adhibebant. Con-
tra Numidae iaculatores opti-
mi et equitandi peritiſſimi:
ut etiam ſine frenis, virga ſo-
la, curſum equorum mode-

l) Maior diſtinctio hic erat in ſolo Ms. Bg. v. N. m) Ms. Ba. μόνῃ τὸν ἵππον κυβερ? v. N.

οἱ δὲ Νομ.) Egit de gentibus, equitatu praeſtantibus, Hermannus Hugo milit. equeſtr. 2, 2. Adde de Numidis Lipſ. milit. Rom. 3, 8. *Boecl.* Ibi Op. F. 3. p. 146. m. „artem iaculatoriam paſſim iis tribui videbis, — Herodi. *l.* 7. *οἱ δὲ νομ. ἀκ. εὔς.* *Numidae* iaculatores *certiſſimi*, (et paulo poſt) Herodi. Νομάδες, *ἱππ. ἀρ., ὡς — κυβ.* Numidae, *equites* optimi, *ut* vel *ſine* fraenis, *ſola* virga *curſum* equorum *moderentur*“ dum variat Noſter pro §. 2. Μαυρουσίων, quos et ſupra laudarat ab eadem arte per variat. 1, 15, 4. *οἱ ἀκοντίζειν ἄριςοι*, hic addens mox aliam equitandi quidem, ſed utramque, quoad conſilium, obſcurius tectius que, niſi quis recordetur illa ſupra 6, 7, 18. *τῶν Μαυρουσίων πόῤῥωθεν ἀκοντιζόντων*, (quae iaculantis prima laus, ut e longinquo feriat, ut altera, ut certo, hic *εὔςοχοι*, cum tertia, ut letaliter,) *καὶ τὰς ἐπιδρομὰς τάς τε ἀναχωρήσεις κούφως ποιουμένων*, cf. 7, 2, 2. 5. quo illa equitandi peritia prodeſt; ut adeo Noſter partem aliquam non repetat, ſed repeti mente a lectoribus cupiat, per analog. iungens *εὔς.*, ap. Bg. e P., cui Sch. addebat „bene collimantes“ cf. 1, 15, 3. et Polb. 1, 358. i. *διὰ τὸ τοὺς Νομάδας ἀποχωρεῖν μὲν εὐχερῶς καὶ σποράδην, ἐπικεῖσθαι δὲ πάλιν ἐκ μεταβολῆς τολμηρῶς καὶ θρασέως. τὸ γὰρ τῆς Νομαδικῆς μάχης ἴδιόν ἐςι τοῦτο.*

ἱππεῖς ἀρ.) Numidarum *ſine frenis* mentio ap. Auct. de bello Afric. c. 19. (§. 6.) et 61, (v. it. 48, 1.) Claudian. (21, 259. ed. Gs.) Sil. 1, 115. (immo 215. *Hic* paſſim *exſultant* Nomades, *gens* inſcia *freni*, Quis *inter* geminas *per* ludum *mobilis* aures *Quadrupedem* flectit *non cedens* virga *lupatis*, cf. Lipſ. l. l. in N. pr.) Liv. 35, (11. med. qui locus claſſicus eſt de Numidis eorum que et equitandi et pugnandi arte.) Virgarum uſus olim tam receptus, ut nonnulli populi his ſolis rexerint animalia quoque ſua, non ſolum concitarint, atque ita virgas habuerint loco frenorum, (modum oſtendente Silio l. l. et noſtrorum temporum interdum more, dum virga qualiscunque in manibus equitis tangit aurem utramque ac movetur quaſi per ludum in latus id alterutrum, quo iter equis innuitur monſtratur que in alterutram partem et manum.) Lucan. 4, (682.) de Maſſylis *Et* gens, *quae* nudo *reſidens* Maſſylia *dorſo* Ora *levi* flectit *frenorum* neſcia *virga.* Nemeſianus Cyneg. idem habet de Mauris et Mazacibus, *Quod* que *infrenes*, quod *liber* uterque, *Nam* flecti *facilis*, laſciva *que* colla *ſecutus*, Paret *in* obſequium *lentae* moderamine *virgae.* Meminit et Strabo XVII. in Maſſaeſylis, *μικροῖς ἵπποις χρώμενοι ὀξέσι (δὲ) καὶ εὐπειθέσιν, ὡς ἀπὸ ῥάβδου οἰακίζεσθαι*, parvis equis uſi, celeribus tamen adeo que facile parentibus, ut virga regantur, (cf. Lipſ. l. l.) Virgas igitur iſtas appellavere *ῥάβδους*, v. Scheffer. de re vehic. p. 187. *Leisn.*

κυβερνᾶν [n]. ῥᾶϛα οὖν ἐτρέψαντο τῶν Καρχηδονίων τὸ πλῆθος [o]· οἵπερ, οὐχ [p] ὑπομείναντες αὐτῶν τὴν ἐμβο-

14. rentur. Facillime ergo in fugam vertunt Carthaginienſium multitudinem: qui quidem haud ferentes illorum

n) Sine iota in A. cum Bs. 2. R. cf. 6, 8, 15. e. o) Punctum in A. al., ſed comma in Bs. 1. al. p) οὐκ Bs. 2. cf. 6, 2, 3. m., at οὐ Par. et Pat. vitioſe.

Qui et in m. Ox. „Brant. ad Hirt. de b. A. c. 61.“ dum Bg. de ſuo poſt ἀρ. ante ὡς cum inf. ponit colon, ut alii ſupra, ſed P. ſequitur libere ad ἱπ. ἀρ., (mutato ſubſt. perſ. in gerund. pro ſeveris *equites* optimi, *egregii*, cf. G. Th. et ap. Polb. 1, 345. e. τοὺς Νομαδικοὺς ἱππεῖς, Numidas *equites*, it. 349. e. 356. m. e.) ſed partim modo in rel., (ex analog. conflatis,) ut Sch. „κυβ. moderari *curſum* equorum *virga*, δρ. *curſum* equ. *ſola* virga *moder*. ῥ. *virga* tantum *equor*. curſum *moder*. χαλ. moderari *equum* absque *frenis*, ἄν. interdum nomini poſtponitur“ non tantum uſu poëtarum, ſed et proſaicorum, cf. Stp. Th. 1, 429. G. e. „poſtponitur nonnunquam, vt *ſine* ap. Lat. vt ὧν ἄνευ et τούτων ἄν.“ ſine auctoribus, (ſed hinc in ῥα. 3, 659. e. ſine Vs. ſub „de virga, qua equum percutimus. — Herodianus dixit etiam, equites quosdam moderari curſum equorum ῥα. μόνῃ, absque fraenis“ at v. κυβ. „metaphorice, pro rego, Herodi. l. 7. de Nomadibus ſ. Numidis ἱπ. ἀρ., — χαλινῶν ἄνευ ῥάβδῳ τὸν — κ. vt *equorum* curſum *virga* tantum *moderentur*, Pol. interpr.“ quae tamen non ſunt in ed. Pol., ut Noſtri Gr. depravate allata,) praeter collata ad 2, 15, 8., tenente me modo haec, Fi. Ae. 2, 34. e. καὶ ὧν ἄν. οὐκ ἂν γένοιτο, it. ib. §. 37. l. et e. ὅσων ἄν. λ. et ſyn. Dem. Ind. λοιδορίας χωρίς ἐϛι, ſed Lat. non *absque*, at Bg. poſtpoſitum modo e L. Schell. Nr. 3. e poëta ſolo, tum ap. G. Th. Mart. 9, 23, 14. *Et* Maſſylaeum *virga* gubernet *equum*, it. Tac. An. 2, 70. e. *nec Piſo moratus* ultra, *naves* ſolvit *moderabatur* que *curſui*, it. Virg. Ae. 6, 350. curſus *regebam*, ſc. navis, etiam *auriga* — equos *regebat*, quae eſt ſyn. formula illi P., conſentientis partim cum Ms., niſi quod oblique tamen expreſſit ſubſt. τὸν δρ., unde, cum et Mss. rel. ſervent vulg., novitas Ms. Ba. orta fuerit potius a gloſſa, quam lapſu, omiſſis interiectis δρόμον τῶν, et accommodato gen. ἵππων ad ſing. artic.

ῥᾶϛα ο.) Liberum P. deſeruit quoque Sch. in „ἐτρ. *in* fugam *verterunt*“ toto membro per analog. conflato et variato cum 7, 4, 13. e. τοὺς — ῥᾳδίως ἐτρεψ., quod v. ſane pendet a nominativo oppreſſo αὐτοὶ, e pr. Νομάδες, poſt quod omnium edd. comma ſuſtuli, cum, eo facto, oratio ſuſpenderetur ad v. ἐτρεψ. et ſimul parentheſis eſſet ſumenda ab ἀκοντ. — κυβ., cum diſtinctione minima poſt κυβ. et denique ſtaret partic. οὖν in reditu ad priora; pro quibus meliores ſunt Stp. diſtinctiones, ut poſt ἄριϛοι mente aſſumatur v. oppreſſum εἰσὶ ſ. ἦσαν.

οἵπερ, οὐχ) Severus hic Bg. in πὲρ, retinet e P. deinde rel. primi membri, variati cum ſuperioribus μὴ φέροντες λ. 4, 15, 9. 1, 12, 17. e. it. 6, 7, 18. τὰς ἐπιδρομὰς et 1, 6, 23. in contrarium ἀνέχειν τὰς τῶν βαρβάρων ἐπιδρομὰς, per analog., cf., praeter allata ad 6, 5, 3. e. ἐμβ. de fluviis, poſt Sb. Ind. hinc „impreſſio, irruptio“ et e Zoſ. 2, 18, 8., ap. Poſſ. Ca. p. 467. e. „ἐμβολή, λ. haec nomina cum v. γίνεσθαι, ὑπομένειν,

λὴν, πάντα ῥίψαντες, ἔφυγον [q]· ὠθούμενοι δὲ ὑπ' ἀλλήλων καὶ πατούμενοι, πλείους ὑπὸ τοῦ [r] οἰκείου πλήθους [s] ἐφθάρησαν; ἢ πρὸς τῶν πολεμίων. ἔνθα καὶ ὁ [t] τοῦ Γορδιανοῦ υἱὸς ἀπώλετο [u], οἵ τε περὶ αὐτὸν [x] πάντες [y],

impetum, omnia abiicientes
15. fugerunt: trudentes que inter ſe et proculcantes, plures a ſua turba interemti,
16. quam ab hoſtibus. Ibi que et Gordiani filius periit, qui ve circa ipſum fuerant o-

q) ἔφευγον· Ms. Ba. v. N. ſed punctum in A. al. r) Artic. omittit Lugd., ut plura alii ὑπὸ — πλήθους Bs. 2. L. cum Pat. e Par. s) οἰκ. πάθους Ms. Ba. v. N. t) Artic. omittunt ὁ Bc. vitioſe. u) Colon in Ms. Ba. x) αὑτ. per aſperum in A. al. vitioſe, ob v. ἀπωλ. non reciprocum. y) Comma hoc in A. al. pro Bc. 2. puncto, depravato e Stp. rel. colo, per inconſtantiam ante ὡς poſito, ſecus ac §. 13.

πάσχειν, et ſimilibus conſtruuntur" non tamen mihi reperta, ſed in varia Hſy. Suid., ubi et ἐμβ., ἐπιδρομὰς, Bud C. D'Orv. Ch., ubi οὔτε γὰρ τὰς ἐμβ. ἐδέξαντο τῶν Αἰγυπτίων τριηρῶν, Vs. 144, 16. *neque* impetus *Aegyptiarum* triremium *excipiebant* aut *ſuſtinebant*, (quam poſtr. formulam Lat. hic maxime probem, ut ſub v. iſto Lat. affert Stp. Th. v. ὑπ. 2, 881. D. m. hinc ſine Vs. cum diſtinctione et lect. alia „ῥᾶστα — πλῆθος, οἵπερ οὐχ ὑπομένοντες ἀ. — ἐφ.") Thuc. cum Abr. Dl. et ad Ae. T. 1. Dd. S. cum 1, 426. N. 52. Xen. Hell., at noſtro ſenſu praecipue ib. Cyr. Dion. Ca. Lyc. Luc. Polb. Long. Mor. cum Toup. ad Suid. 2, 92. m. et Ioſ. rectis numeris 2, 341. ſ. 2. m. it. p. ſq. ſ. 3. e.

πάντα ῥιψ.) P. libere, quaſi πάντες, ὅπλα ῥιψ., ἐφ., addito inſuper adv., quod omiſit Sch. in ῥ., verſo per compoſ. recte a Bg. cf. ad 7, 5, 8. e. it. cum acc. rei Luc. et nominatim armorum, τὴν ἀσπίδα, Rs. O. V. 4. 6., hic ut ſuppleantur ſane τὰ ὅπλα e §. 12. Sed Ms. aliud tempus, impf. pro aor. 2., cf. 6, 7, 19. e., ſecus ac 1, 12, 12. e., poſt Mss. rel. reiicit quoque P.

ὠθούμενοι) Omnia Bg. e P., (non item Stp. Th. 4, 764. D. „trudentes *que* ſe *invicem* et *proculcantes*") fere ut 7, 8, 13. variato ὑπ' ἀλλ. ὠθ. τε καὶ πατ. et 5, 6, 22. πολλοὶ διεφθείροντο, ὑπό τε ἀλλήλων πατούμενοι, λ., iungente hic omnia Noſtro per analog. etiam in ſq., ſed de ſuo in una §. verbum ἐφθ. cum dupl. praepoſ. ſyn., quae ſingulae poſitae ſunt ſupra, in aliis ſaltem v. ſyn., ubi iterum addit P. ad πλ. adv. πολλῷ, ſed et aliud affirmandi, cf. 6, 7, 1., deſertus quoque in liberis rel. a Bg., ut a Sch. in „οἰκ. propria *multitudine*." Sed in Ms. memorabilis lapſus eſt in litteris primis, non mihi notatus aliunde, at manifeſtus hic e contextu, et, praeter Mss. rel., etiam improbatus a P. oblique, rediens que infra 7, 11, 9. in contrariam partem.

ἔνθα καὶ ὁ) Severum P. in duabus hic voculis deſeruit Bg., addendo τὸ ſine neceſſitate, ſed melius ad v. ſq. ἀπωλ. (cum adv. ἐν. iunctum ex analog., ut rel. deinde ſecum,) it. ad ſqq. οἵ τε λ. cf. in τὲ 4, 1, 7., reſtituto etiam adi. παντ. cf. 7, 4, 1. Rurſus autem cum P. ad ſq. διὰ λ. et per ſyn. ad πτωμ., mutato ſubſt. rei in ſubſt. perſ., (ut inverſa ratione

ὡς, διὰ πλῆθος πτωμάτων, μήτε νεκρῶν ἀναίρεσιν πρὸς ταφὴν γενέσθαι δυνηθῆναι, μήτε τοῦ [z] νέου Γορδιανοῦ σῶμα εὑρεθῆναι. οἱ μὲν γὰρ φεύγοντες, ὅσοι τε ἦσαν εἰσρυέντες

mnes: ut prae multitudine caeſorum neque cadaverum ſublatio ad ſepeliendum fieri potuerit, neque iunioris Gor-
17. diani corpus inveniri. Qui enim fugientes penetrarant

z) τὸ τοῦ ν. γορδ. σ. Mss. Ba. et Vi. v. N.

ad ſq. νεκρ.) ubi Stp. Th. 3, 311. D. e. ſervat P. plene, liberiorem in membro toto μήτε λ., praeter neg. hanc et in ταφ., ubi variatur cum 4, 15, 16. τὴν τῶν νεκρ. ἀν., ſed Stp. Th. 1, 189. e. „ἀναιρ. τῶν νεκρ. ſublatio *cadaverum* ad ſepeliendum. — At Pol. nomen hoc longe ſecus intellexit in hoc genere loquendi: ſed perperam. nam ἀν. putavit ſignificare *diſcretionem*, i. actum ipſum diſcernendi; quum haec verba, ὡς μηδὲ νεκρ. ἀν. πρ. ταφ. γεν. δυν. διὰ τὸ πλῆθ. πτωμ. ita interpr. — Notandum eſt autem hic πλεονάζειν haec verba πρὸς ταφήν. quum dicendo ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς et ἀναίρεσις τῶν νεκρ., ſubaudiatur facile πρὸς ταφήν, ideo que ab aliis ſcriptoribus raro addi ſoleat.“ Quae ut reſpiciunt huc, etſi non nominato auctore per liberas lect. ſimul, (ſecus ac ib. v. ταφ.) ita diſputata hactenus circumſcribi oportet, ut non tenuerim quidem exemplum, ubi adiuncta illa πρ. ταφ., aut ſyn. haec, quae vult. L. Boſ. Ell. p. 319. m. „in vocibus ἀναιρεῖν, ἀναιρεῖσθαι et ἀναίρεσις — ſubauditur εἰς ταφὴν“ at haec tamen non redundent per ſe ob id ipſum, quod, ut Stp. fatetur, ſubaudiri poſſunt, hic adiuncta peculiari Noſtro fortaſſis ratione ad plenam cogitationem; ut ap. alios, cum facta eſt mentio ſublationis cadaverum, ſubiicitur deinde, tanquam ſyn. quod, ipſa ſepultura, cf. ap. Dd. S. 2, 567. l. 8. et 10. et in formulam εἰς ταφ. ad 8, 5, 18. e.

μήτε τοῦ ν.) Concinnius μήτε τὸ νέου Γορδ. ut articulus ad σῶμα referatur, non ad genitiv. νέου Γορδ. *Sylb.*

Qui, haerens hic iterum in artic., reſpiciens que formam, Noſtro frequentatam, cf. proxime 7, 8, 16. τῷ Γορδιανοῦ ὀνόματι, deſeritur ab auctore Mss., qui, ſaepe tentans Noſtri in artic. ponendo rationes, v. c. addens ſecundum artic., cf. 7, 1, 9. e., hic contra dat ſimul primum, quod genus duplicis artic. ſupra adfuit aliquoties, cf. 2, 14, 4. 1, 14, 7. 1, 9, 9. e., unde fluxerit e gloſſa per comparat., quanquam elapſus per ſe intra vicinitatem utr., dum recta etiam eſt formula vulg., ab uno ſuſtentata Ms. Ve., quae fert praemiſſum artic. primi ſubſt. in gen. una cum alio ſubſt. nudo, cf. 2, 2, 17. τῆς πόλεως ἄρχοντα, it. 2, 4, 3. τῆς Μάρκου ἀρχῆς ζήλῳ λ., P. deſerente Bg. ad νε. et σω., ſed in res conſentiente Capit. p. 47. m. acerrima *pugna* interfecto *filio* et p. 100. m. „Gordianus iunior — pugna commiſſa vincitur et in eodem bello interficitur. Fertur autem tanta multitudo Gordiani partium in bello cecidiſſe, ut, quum diu quaeſitum ſit corpus Gordiani iunioris, non potuerit inveniri ad quae poſtr. comparat“ Caſ. N. 2. ſine Vs. haec Noſtri „ὡς δ. π. πτ., μήτε — δυνηθῆναι· μήτε τοῦ ν. Γ. σ. εὑρ.“

οἱ μ. — ὅσοι τε ἦσ.) Forte ὅσοι τε πρῶτοι ἦσαν. *Reisk.* Nec opus eſt

εἰς τὴν Καρχηδόνα, ὅσοι τὲ λαθεῖν ἠδυνήθησαν, σκεδασθέντες εἰς πᾶσαν τὴν πόλιν, οὖσαν μεγίστην τὲ καὶ πολλὴν,

intra Carthaginem, qui item latere potuerunt, diſperſi per totam urbem, quae ma-

addito hoc adi., nec oſtendit id P., liberrimus per totam §., (ex analog. fictam,) in primis adiuncto iterum adv., cf. 5, 2, 5. 7, 8, 22. mutato que nomine propr. τὴν Καρχ. in nomen appellat. cf. 7, 6, 12., omittens ſimul ſq. ſubſt. τὴν πολ., dum Noſter nil, quam per ſimplicitatem ſcribendi duabus enunciationibus ſua copulat per τὲ - τὲ, repetito que pron. ὅσ., ac praemiſſo alio particip., pro uno utrumque membro, et ponens nominativos abſolutos οἱ — φευγ. pro gen. conſq., τῶν μ. γ. φυγόντων ὅσοι, εἰσρυέντες εἰς τ. Καρχ., λαθεῖν ἠδ., ſentiente quid Stp. ad m., ſed Bg. cautius verſante, ut tamen, praeter oppreſſum μὲν, referendum illud ad ſq. §. δὲ, ſervato primo particip. nominativo, pronomen primum ὅσοι praepoſuerit ſimul, omiſſo uno τὲ, ſed altero reddito, ut alias, pro ſeverioribus his, *nam* fugientes *quidem*, ſ. fugientium *quidem* tum *qui* erant *illapſi* intra *Carthaginem*, tum *qui* ibi (hoc enim adv. ἐκεῖ ſubintelligendum) latere *potuerant*; ferente Sch. „εἰσρέω ſ. εἰσρύω — illapſi, *ingreſſi*" (ſed in v. ἠσ. ſine Vs. recte per periphraſin plusq.) tum Stp. Th. „εἰσρέω, influo, — *illabor*. Luc. (1, 129. i. πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, priusquam totus *influxero*, Plutus.) — item metaph. ὅσοι ἠσ. εἰσρυέντες εἰς τὴν πόλιν, *ingreſſi* in *urbem* quaſi illabendo" ſine auctore, at hinc haud dubie cum alia lect., praeter quae habui modo ex Ael. V. h. p. 841. e. ὕδατα — εἰσρέοντα, ſed per ambiguum locum, etiam ap. Di. H. T. 2. εἰσερρύει τοῦτο τὸ ἁμάρτημα ἐν ταῖς μελέταις, ubi Ind. Sb. „pro εἰσερρύη" denique Geop. δι' ἧς τὸ πνεῦμα εἰσρυήσεται, per *quam* (cavernam) *ſpiritus* (ventus) *ingredietur*.

σκεδασθέντες] Pro ſupervacanea non habenda cum P. eſt haec adiuncta enunciatio, ut quae modum indicat et locum, quo latuerint, nec a Sch. neglecta in „σκεδάζω, — diſperſi *per* totam *civitatem*" ſed facta per analog., cf. Stp. Th. „σκεδάω ſ. σκεδάζω, — Thuc. l. 2. (2, 25. m. ſ. 114, 3. ſine Ind.) ϛρατόπεδον ἐσκεδασμένον κατὰ τὴν χώραν, — Herodi. l. 7. σκεδ. ἐς π. τ. π. *diſperſi* diſſeminati que *per tot. urb.* „cum alia lect. in praep., quibus add. paſſ. de perſ. Thuc., ſed cum pr. ἐν et κατὰ Xen. 'Αν β. tum in act., praeterquam in rem crit. ad Moer., quoque cum rei et acc. et abl. modi ap. Luc. at ſyn. ſimul ſub σκεδ. et σκιδν. Suid. Apoll. L., Hom., Hſy. it. ſub ἐσκιδ., ſed σκιδν. paſſ. de re Hſd., at cum pr. εἰς ap. Foeſ., porro nominatim de ſole ipſo aut eius radiis ap. Herdt. et Aeſchyl. Pav. cum Abr. T. 1. Sed ſq. enunciationem, a P. oppreſſam, non vertit Bg. e Stp. m., ſed hic particip. per ſolum pron. rel., omiſſo v. ſubſt., et πολ., ut 3, 1, 12. it. 2, 7, 7. πολλὴ δὲ ἦν καὶ μεγίστη ἀρχὴ, quo loco et 7, 6, 1. variato a Noſtro, alterum adi. ſeverius dederat, Καρχηδόνα, ἣν ᾔδει μεγίστην τὲ οὖσαν καὶ πολυάνθρωπον; ad quod poſtr. adi. reſpexit Stp. in Vs. ſua, ſed ſine neceſſitate, cum et hic copulentur ſyn. cf. l. l. 2, 7, 7. et 4, 1, 4. ἐν πλατείᾳ καὶ πολλῇ οἰκήσει λ., et μεγ. de urbis longitudine et ambitu circuitu que, at πολ. de aedificiorum multitudine, quae idoneae erant ad latendum cauſae.

ὀλίγοι [a] ἐκ πολλῶν ἐσώθησαν [b]· τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος, περὶ ταῖς πύλαις ϛενοχωρούμενον, παρεισδύναι [c] σπουδάζοντος ἑκάϛου, βαλλόμενόν

gna et ampla, pauci ex mul-
18. tis ſervati ſunt: reliqua
autem multitudo cum ad
portas coarctaretur, intrare
conante unoquoque, eminus

a) Ms. Ba. ὀλίγοι δ' ἐκ π. v. N. b) Punctum in A. al. c) παρεισδῦναι hoc accentu in Bs. 2. L. cum Ed. cf. 2, 9, 7.

ὀλίγοι ἐκ π.) Ms. inſertum δ', pro δὲ aut δὴ in parentheſi acceptum, vel pro Lat. *ſane*, cf. 4, 3, 10. e., per ſe procedens, tamen non agnoſcunt Mss. rel. et P., qui libere hanc enunciationem coniecerat in frontem, ſervatus partim a Stp. Th. 3, 1218. e. „ὀλ. — ἐσ. *pauci* duntaxat *evaſerunt* incolumes“ quem Stp. e marg. retinuit Sch. in „σωζ. *pauci* e *multis*“ per analog. conſlante ſua Noſtro, cf., praeter Di. H. 2, 830. l. 9. ed. Rsk. non amplius ad manus poſitae,) quoque Thuc. ſine Ind. 71, 12. καὶ ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν πορευόμενοι διὰ τῆς Λιβύης, ἐς Κυρήνην διεσώθησαν, *ex* multis *pauci* — Cyrenem *ſalvi pervenerunt*, it. 235, 41. ὀλίγοι ἀπὸ πολ. ἐσώθησαν ἐς τὴν πόλιν, e *multis* pauci *in* urbem *evaſerunt*, quae reſpicit Noſter cum arte, deligens aliam praep. ſyn., fortaſſis e Lat. cf. G. Th. v. *mult*. 353, 36. et *pauc*. 734, e. p. ſq. l. 10. Cic. paucos *ex* multis *ad* ignominiam *ſortiere*, Virg. A. 3, 377. ſqq. pauca *tibi* e *multis* — expediam *dictis*.

τὸ δὲ λοιπ.) Opponuntur iis, qui iam intrarant urbem, cum variatione levi ad 7, 5, 17. τὸ λοιπ. πλ., copulam hic quoque opprimente P. (cf. ib. §. 18.) ſimul cum ſubſt. πλ., forſan ob ſq. ϛεν., ubi Sch. „*multitudo* populi *in* anguſtiam *coacta* circa *portas*“ ſed Bg. fere cum marg. Stp., qui in Th. 3, 1009. e. cum P., praeter omiſſam copulam *ac*, dum Noſter dat de ſuo cum pr. περὶ, ſed cum ſubſt. e Dd. S. 2, 426. l. 39. ϛεν. τοῦ πλήθ. arctatâ *multitudine*, cf. Munth. p. 341. e. it. D'Orv. Ch. it. in act. aut paſſ., phyſice vel tropice, de perſ. ſ. re, Ind. Sb. e Zoſ. 2, 35, 3., ſed 2, 23, 7. cum abl. modi et rei, προσήρασαι τὰς ναῦς ἀλλήλαις, τῷ πλήθει ϛενοχωρουμένας, (cf. Ioſ. 2, 276. l. 9 cum Di. H. T. 1.) at 5, 16, 8. ϛενοχωρούμενος καὶ ἀπορῶν, ὅ τι πράξειε, *in* artum *coactus* et, *quid* ageret, *neſciens*, Luc. cum N., Geop. L. N. T. cum Krb. Obſ. et Kypk. T. 2., ubi et affine ſubſt. ϛενοχωρία cum Raph. et Munth. p. 300. Thuc. Xen. Ἀνβ. Ael. V. h. Polb., ſed ϛενόχωρος ap. Suid. In ſq. membro, ex analog., liber P., maxime additis tum adi. πρῶτοι, tum ſubſt. πόλιν, e §. pr., pro ſupplendis εἰς αὐτὴν ſ. δι' αὐτῶν, τῶν πυλῶν, dum Sch. in „παρ. *irrepere*, intrare *urbem*“ apponit ſimul Lat. Bg. ad 1, 6, 2., ubi dicta valebunt quoque in argutantem Schw. L. N. T. hinc „*cum* quam *celerrime* et *quam* calliditſime *per* portas *ſe* quisque *in* urbem *ingereret*.“ Sed ad σπουδ. Bg. aliter, quam ſupra, hic e Stp. m., qui in Th. 3, 949. B. e. „σπ. aliquando cum inf. — contendo, enitor, annitor. Herodi. l. 7. περὶ — ϛεν., παρεισδῦναι (ſic alio accentu, quam in ed.) σπ. ἑ. unoquoque *annitente* et nihil non moliente *ut ingrederetur*. Pol. — accipiens σπ. pro feſtinare, properare“ nec male, ut Sch. per ſyn. P. adi. „*feſtinante* intrare“ cf. cum inf. ſine Ind. Dem. 662, 1.

βαλλόμενον) Variatur cum 1, 12, 14. ἐφθείρετο — ὁ δῆμος οὐ μόνον βαλ-

τε ὑπὸ τῶν ἀκοντιςῶν, καὶ τιτρωσκόμενον ὑπὸ τῶν ὁπλιτῶν [d], διεφθείρετο. πολλὴ δὲ οἰμωγὴ κατὰ τὴν πόλιν γυναικῶν τε καὶ παιδίων, ὧν ἐν ὄψει

a iaculatoribus et cominus ab armatis militibus icta interibat. 19. Ingens autem erat eiulatus in urbe mulierum et puerorum, quorum ante oculos

d) πολιτῶν Ms. Ve., ſed πελταςῶν Ms. Ba. v. N.

λόμενος ὑπὸ) — et §. 17. ſq. τιτρωσκόμενοι — πολλοὶ δὲ αὐτῶν διεφθείροντο, it. 6, 6, 9. τετρωμένων λ., ubi P., praeter libertatem rel. in addito ad ἀκ. nomine propr. Νομάδων e §. 13., it. ad ὁπλ. adi. λοιπῶν, cf. 5, 3, 26., defungitur uno v. remotiſſimo pro duobus, ut Bg. alio, tantum ad primum pertinente, pro *icta — vulnerata*, iunctis per copiam et concinnitatem. Sed ad ὁπλ. aliter, quam ſupra, cum P., qui ſic manet cum Ms. Vi. in vulg., pro quo novitas Ms. quidem Ve. habet aeque lapſum, ac gloſſema, ſed Ms. Ba. potius gloſſam, quoniam remotius eſt vocabulum a vulg., cf. Hſy. 1, 21. i. ἰδιώτας, πολίτας, ὁπλίτας, λ. cum N. 6., ſed Suid. 2, 704. e. ὁπλῖται, πελταςαὶ, ψιλοὶ, τῆς πεζικῆς εἰσὶ καὶ μαχίμου δυνάμεως. ἔχουσι δὲ διαφορὰς. ὁπλῖται μὲν γὰρ λέγονται οἱ βαρυτάτῃ ὁπλίσει κεχρημένοι, — ἀσπίσι περιφερέσι καὶ δόρασι περιμηκεςέροις. Ψιλοὶ δὲ, οἱ κουφοτάτῃ κέχρηνται, τόξῳ, καὶ ἀκοντίῳ, καὶ λίθοις ἐκ σφενδόνης ἢ ἐκ χειρός. οἱ δὲ πελταςαὶ μέσῃ πως κέχρηνται σκευῇ. ἥ τε γὰρ πέλτη μικρά τις ἐςὶν ἀσπιδίσκη καὶ κούφη· καὶ τὰ δόρατα (οἷς κέχρηνται καὶ αὐτοὶ) πολὺ τῶν ὁπλιτῶν λειπόμενα, at 3, 73. i. πελταςαὶ, τοξόται, λ. recte a Kuſt. in dubium vocantur. Caeterum adiuncta Bg. adv. perſpicuitatem modo adiuvant.

πολλὴ δὲ) Contraxit P. cum pr. §. hanc, omiſſis ſimul κ. τὴν π., forſan ob ſq. ὧν ἐν ὄψ., dum Bg. videtur addere mente tantum v. ſubſt. ἦν, cum frequens ſit eius ellipſis, (etiam poſt adi. et ſubſt. ap. Lat., v. c. Virg. G. 3, 86. *denſa* iuba *et dextro iactata recumbit in armo,*) cum que taceant libri, quanquam elapſum per ſe poſt οἰμ., ubi Stp. Th. hinc ſine Vs., iunctum cum rel. per analog., at peculiari ratione παιδ. cum γυν., cf. in variationem quoque ad 3, 9, 19. e. 5, 3, 26. παῖδας καὶ γυναῖκας λ. it. 3, 4, 13. οἰμωγὴν καὶ πένθος ἐν τῇ πόλει παῖδάς τε καὶ ἀδελφοὺς θρηνούντων.

ὧν — ἀπώλοντο) Scribo ἀπώλλυντο. *Steph.* ſed Leisn. in m. Ms. Bg. „ἀπώλοντο pro quo Stp. ἀπώλλυντο" innuens, credo, ſn vulg. manſiſſe Bg., qui ſane eodem Lat. reddebat ſupra 1, 12, 14. e., poteſt que commodo ſenſu aor. 2. iterum capi pro plusq. *perierant*, unde deinde luctus affinium, cum caedem reſciviſſent, qui e Stp. tempore impf (in quo latere poteſt Ms. depravatum, cf. ad 4, 9, 15. e.) fingi debeant ſtantes in moenibus ſupra que portas cladem adſpexiſſe ſuorum, et ſuſtuliſſe eiulatum illis in locis ipſis et tum iam, cum peribant, ad quale impf. et reſpicit P., (invitis Mss. rel.) unde Bg. tantum ad ἐν ὀ., quae cum rel. conſlantur iterum ex analog. cf. in variationem etiam ad 6, 9, 10. ὡς — ὁ ςρατὸς ἤδη ἐν ὄψεσιν ἦν, ſed ap. Luc. 1, 550. l. 75. ἐν ὄψει δὲ πάντων — θαρρῶν ποίει, *in* conſpectu *omnium*, it. ap. Suid. 1, 184. m. ἐν ὀ. τοσούτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν — πεντακοσίους ἀπέκτειναν, tum Polb. 1, 46. ſ. 27. e. ἐν ὀ. τῶν ἡγουμένων ποιεῖσθαι τὸν κίνδυνον, et p. 635. ſ. 54. i. ἅμα τῷ συνιδεῖν εἰς ὄψιν ἐλθεῖν τῷ βασιλεῖ, ut Dd. S. 1, 96. l. 69. εἰς ὄψιν ἔρχεσθαι τῷ

οἱ φίλτατοι ἀπώλοντο[e]. ἕτεροι δέ φασιν[f], ὥς[g] δὴ ταῦτα οἰ-

20. cariſſimi peribant. Alii vero aiunt, haec domi manen-

e) ἀπώλλοντο Ms. Ba. v. N. f) Sic et Ms. Ba. nobiſcum it. A. al., pro δὲ φασὶν Stp. rel. cf. 7, 1, 25. g) 'ς ſic eſt in Ms. Ba. per errorem. *Mart.*

θεῷ, ſed p. 554. l. 9. οἱ δ' ἐπὶ τῶν τειχῶν, ὅτε μὲν ἴδοιεν τοὺς ἰδίους εὐμεροῦντας, ἐπαιάνιζον, ὅτε δ' ἐλαττουμένους, ἔστενον καὶ μετὰ δακρύων τοῖς θεοῖς προσηύχοντο. ἐνίοτε γὰρ, εἰ τύχοι, τῶν — τριήρων παρὰ τὰ τείχη διαφθείρεσθαί τινας συνέβαινε, καὶ τοὺς ἰδίους ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν συγγ[illegible] ἀναιρεῖσθαι, καὶ θεωρεῖν γονεῖς μὲν τέκνων ἀπώλειαν, ἀδελφὰς δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδρῶν καὶ ἀδελφῶν οἰκτρὰν καταστροφὴν, it. Heliod. p. 133. l. 7. ὄφεως — ἐν ὀφθαλμοῖς -- τὴν γονὴν φοινομένου, denique Phil. p. 754. D. m. γύναια καὶ τέκνα νήπια ὁρῶντες ἐν ὀφθαλμοῖς παραπολλύμενα λιμῷ λ. *ante* ora *ſua*, it. p. ſq. e. l. 6. ἐν ὄψεσι τῶν ἁρπασάντων ἔτυπτεν, verberabat *in* conſpectu *eorum*, qui *ſpoliarant*, it. p. 760. e, ἐν ὄψει τῶν ἠδικημένων λ. et p. 765. e. ἐν ὄψεσι τῶν ἐχθίστων λ. cf. ὄψει, pro adv. *coram* Hſth. ad Ar. Pl. eodem que ſenſu τῇ ὄψει Hom. cum Abr. Dl. Th. p. 312. m. 595. ad 396, 24. it. κατ' ὄψιν ἰδεῖν et ὁρᾶν Dd. S., totam picturam duarum §., huius et pr., de properantibus ad portas ibi que pereuntibus cum luctu ſuorum, communem habentibus hiſtoricis cum poëtis, cf. Virg. Aen. 11, 876. ſqq. *Volvitur* ad *muros* caligine *turbidus* atra *Pulvis*, et *e* ſpeculis *percuſſae* pectora *matres* Femineum *clamorem* ad *coeli* ſidera *tollunt*. Qui *curſu* portas *primi* irrupere *patentes*, Hos *inimica* ſuper *mixto* premit *agmine* turba; *Nec* miſeram *effugiunt* mortem, *ſed* limine *in* ipſo, *Moenibus* in *patriis*, atque *inter* tuta *domorum*, Confixi *exſpirant* animas. *Pars claudere portas, nec ſociis aperire viam, nec moenibus audent Accipere orantes; oritur que miſerrima caedes Defendentum armis aditus, in que arma ruentum.* Excluſi *ante* oculos *lacrimantum* que *ora* parentum *Pars in praecipites foſſas, urgente ruina, Volvitur.* Tum Stp. Th. 4, 154. C. e. „Herodi. l. 7. ὧν -- ἀπώλοντο, (ſic et ſine Vs) Quum autem dr. neutro genere τὰ φίλτατα, intelliguntur *liberi*, aut etiam generalius res quae nobis chariſſimae ſunt, (deinde etiam plerumque his *uxorem* et *parentes* comprehenduntur, ſubauditis ſubſt. σώματα ſ. πράγματα, tacente L. Boſ. Ell., cf. Rs. O. V. 4., ſed ſine Ind. Xen. Cyr. 4, 3, 2. it. ad Luc. 1, 147. a. e. Hſy. φίλτατα, τὰ ὄμματα, καὶ προσφιλέστατα, ſine N. V. Eur. Ph. et Hipp. cui add. 308. 2. e. ſq.) Quum vero de *liberis* peculiariter vſurpatur, tunc commode reddere poterimus *chariſſima pignora*, ut Pol. in loco Herodi. -- maſculino genere“ quo, per peculiarem notionem illam, hic quidem, ex adiunctis γυν. καὶ παιδ., de *maritis* et *parentibus*, non reperi alibi ſuperlat. noſtrum, ſed de perſ., abſolute aut cum gen. perſ., ap. Hom. Hsd. So. Ai. Lyc. v. 265. Theogn. Abr. ad Ae. 2, 207. m. Hſy., ubi et alius formae φιλαίτατος cum Xen. Hell. Mor. p. 381. m., ſed affine ſubſt. φιλτάτιον ap. D'Orv. Ch., ſed, tacente in Bg. G. Th. v. e. (at in P. v. *pign.* Nr. 5.) cf. Ind. Curt. Cell. „*cariſſima* ſui *pars*, i. uxores, liberi“ cum Cort. Plin. ep.

ἕτεροι δὲ) Opponit haec iis, quae paullo ante (§. 9.) de morte Gordiani, ex aliorum quorundam relatu, narravit, eum videlicet laqueo vitam finiiſſe, ſimul atque Capellianus Carthaginem attigiſſet. *Steph.*

Liberrimus eſt P. varie, praeſertim tum omiſſis ἕτ. δὲ, cf. 6, 4, 7.

κοι μεμενηκότι διὰ γῆρας[h] τῷ πρεσβύτῃ Γορδιανῷ ἀπηγγέλη, ὅ τε[i] Καπελλιανὸς εἰσελαύνων εἰς τὴν Καρχηδόνα ἐδηλώθη[k], ἐν ἀπογνώσει δὲ[l] πάντων γενόμενος, εἰσελθὼν μόνος εἰς τὸν οἰκίσκον, ὡς δὴ καθευδήσων, ἐξαρτήσας[m], ἧς

ti propter ſenectutem ſeni Gordiano nunciata fuiſſe, itemque Capellianum ingreſſum Carthaginem ſignificatum; in deſperatione autem omnium rerum conſtitutum, ingreſſum ſolum in cubiculum, quaſi ſcilicet dormiturus eſſet, ap-

h) Ms. Ba. τῷ γορδ. διὰ γηρ. ἀπηγγ. v. N. i) Ms. Ba. ὅτε καπελλιανὸς λ., ut §. 8. e. de nomine propr., ſed iuncta etiam in A. al., ſed ὅ, τε in Stp. rel. cf. 7, 6, 5. k) Comma hoc in Ms. Ba. ut Bs. 1. L. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. v. N. l) δὴ Ms. Ba. v. N. m) Hoc comma, et alterum mox poſt ἐπεφ., tantum erat in Bs. 2. L. al., ſed neutrum in A. Stp. rel. v. 7, 6, 15. e.

m., tum contractis membris duobus in unum, dum Bg. negligit de more δὴ, cf. 5, 4, 8., at ſervat adi. πρεσβ., ex abundanti adiunctum formulae δ. γηρ., ex analog., ut per variat. cum 6, 3, 11. e. μένειν οἰ. cf. in tempus hoc ignoratum a Stp. ap. Zoſ. 2, 49, 2. e., ſed res Ms. a Gloſſatore eſt, cum, omiſſo per faſtidium illo dat. πρεσβ., locat aliter formulam δ. γηρ. cum vi manifeſta et invitis Mss. rel., quanquam hoc ordine alio conſequitur laeviorem orationem hiatu vitando, quem Noſter non ſemper effugit.

ὅ τε Καπ.) Bg., reddens copulam, ut alibi, cf. 4, 6, 7., recte ſic binas refert res narratas, ſpreto P. adv., cf. 7, 4, 10., tolerans copiam Noſtri in altero v. ἐδηλ. poſt pr. ἀπ., dato cum nominativo particip. εἰσελ. (cf. 4, 11, 3. argutante hic Memmio in notione v.) ex analog., ut et ipſo v. *nunciandi* et ſyn. cum pr., cf. 2, 9, 6. et noſtri cap. §. 9. (τῆς K. ἐπιβῆναι, pro quo v. hic variatur,) in lectionem vulg. τὴν Καρχ., quam ſuſtinet cum libris P. ipſe, at ſubſtituto nomine appellativo iterum, cf. §. 17.

ἐν ἀπ. δὲ) Hoc δὲ aut delendum, aut cum δὴ mutandum. *Reisk.* qui hic facit iterum cum Ms., tentante ſaepius iam copulam ſic vulg., cf. 7, 1, 24. ſed hic in med. oratione, ubi, P. aliorſum abeunte, Bg. ſeverus, cum adiungatur res alia, ſervato item gen. παντ., (ſed expleto ſubſt.) per analog., ut cum ſubſt. ἀπ. reperi aliquem gen., et quidem utr. Bg. adi. et ſubſt. ap. G. Th. 115, 55. 62., ſed, praeter aliorum ſubſt. rei aliquos, ap. Luc. 1, 23. i. ἐν -- ἀπ. πραγμάτων, in deſp. *rerum*, it. Di. H. S. T. 1. 140, 23. ἡ τῶν πραγμ. ἀπ., at 290, 16. ἀ. τῶν πραγμ. Caeterum de diſtinctione poſt v. ἐδηλ., e Bg. ratione, (nobis quoque probata, removentibus adeo numerum novae §.) per inf. ſubiectum, non debuit in Ms. eius reperta adeſſe diſtinctio maior, cum omnia ſqq. regeret a pr. v. φασὶν, dum rel. editores maiorem ſuam inſtituerunt, aſſumto mente hauddubie pron. αὐτὸς ad v. γεν., quo et Rsk. cum librario Ms. ſpectarit.

εἰσελθὼν μ.) Omiſit P. hoc adi. iterum, cf. 7, 6, 12., in pictura No-

ἐπεφέρετο, ζώνης τὸν [n] τράχηλον, ἐν βρόχῳ τοῦ βίου ἀνεπαύσατο. τοιούτῳ μὲν δὴ τέλει ὁ [o] Γορδιανὸς ἐχρήσατο, βιώσας τὰ πρῶτα [p] εὐδαιμόνως, ἐν εἰκόνι τε [q] βασιλείας

plicato collo zonae, quam ſecum ferebat, laqueo vivere 21. deſiiſſe. Talem ſcilicet exitum Gordianus habuit, cum vixiſſet prius feliciter, atque in imagine imperii mortuus

n) Ms. Ve. ζώνης τραχ. omiſſo artic. cf. 6, 5, 18. o) In Ms. Ba. abeſt articulus ὁ. *Mart.* etiam in Ms. Ve. cfr 5, 4, 24. et contra 7, 1, 4. p) τὰ πρῶτα Ms. Ba. cf. 3, 10, 5. q) τε omiſſum in ed. Bc. mendoſe.

ſtri, variata cum §. 9. e. longius, et cum 1, 17, 1. *αὐτὸς ἐπανελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον, ὡς δ. καθ.*, comparante etiam Stp. Th. in „οἰκ. pro cellula et cubiculo accipitur ab Herodi. (peculiari ratione, cf. 7, 6, 12. 18.) l. 7. *εἰς. -- καθ.* in cubiculum, (cum P.) Sic *δωμάτιον* quoque vſurpatur" qui diverſo modo hinc interpungit, ſine Vs., primum 1, 571. F. e. uno tenore *ἐξαρτήσας — ἐπεφέρετο ζώνης τὸν τράχηλον ἐν βρ.*, ſed p. 792. B. *ἐξ. — τράχηλον, ἐν βρόχῳ τοῦ β. ἀν.* ſimiliter quē 3, 1598. C. e., at cum Vs. P., quem deſerit Bg. per omnia, etiam Sch. in „ἐξ. quum *ſuſpendiſſet* zonâ *collum*, *ἐπ. quam* geſtabat (forſan e Stp. Th. 4, 105. G. „ap. Herodi. *ἐπιφ.* videtur eſſe potius *geſtare* l. 7. *ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζ. τ. τράχηλον ἐν βίῳ*, ubi Pol. liberius vertit „cum mendo pro *βρόχῳ*, ſed Bg. ſeverius) *zonam*, *ζων. zonae*, quam *gerebat*" qua de zona, de mulieribus quidem, cf. ad §. 9., ſequente Bud. C. 1034, 13. „Herodi. *ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζων. τ. τράχηλον ἐν βρόχῳ, τοῦ β. ἀν.* *laqueo* de zona ſe *ſuſpendit*" commate poſt *βρ.* poſito, clarius primam diſtinctionem ap. Stp. ante, pro altera ib., facto poſt *τραχ.* commate, quod, poſitum in Ms. Bg. poſt *laqueo* a ſcriba, recte Leisn. expunxit ceruſſa, ut *ἐν βρ.* referrentur ad ſqq., et Noſtri oratio tota, per analog. conficta, in extremis rediret ad Lat. haec ap. G. Th. „*laqueis* eripere *ſibi* ſpiritum, — *finire* vitam *laqueo*" qui neſcit formulam Bg. ad *ἀν.* cf. in variationem quoque 3, 15, 5. 6, 1, 9. *ἀν. τοῦ β.*, ſed 1, 11, 13. in *ζ. ἐξ.*

τοιούτῳ μ. δ.) Variatur cum 3, 12, 26. *τούτῳ μ. δ. τῷ τελ. λ.* cf. 1, 17, 26. 1, 13, 12., dum Bg. in *μ. δ.* (cf. 7, 4, 1.) deſerit P., opprimentem utr., et liberum quoque ad ſq. formulam, ex analog.; cum variat. quadam 3, 15, 5. *ἐνδοξότατα βιώσας*, nil me habente e Stp. Th. in adv. *εὐδ.*, repertum modo ap. Luc. 1, 639. l. 12. *τοῦτον χρόνον εὐδ. διαβιώσας*, (cum V. L. *διαβιοὺς* et *βιώσας*, e gloſſa.) *hoc temporis* feliciter *tranſigere*, ſed, quaerendo denuo, ſubſt. *εὐδαιμ.* ap. Hom. et v. *εὐδαιμονίζειν* Hſy. Bud. C. L. Boſ. Ell. Poſſ. Call. et Sy. Dem. Xen. Ἀνβ. Ioſ. Fa. Ae. et Zoſ. Cell., ſed in noſtro adv. Sch. cum Bg., at de ſuo hic in *τὰ πρ.* h. l. ante imperatoriam dignitatem, cf. 7, 5.

ἐν εἰκον.) Id quod ipſe iudicaverat ſatis ſpecioſum mortis genus ſupra 7, 5, (18.) *ἐν γήρᾳ ἐσχάτῳ οὐ πάνυ τι δεινὸν νομίζων, εἰ δέοι ἐν βασιλικαῖς τιμαῖς καὶ τελευτῆσαι.* *Boecl.*

Ego quidem comparo illa 7, 8, 9. e. *Καρχηδόνιοι — ὥσπερ ἐν πομπαῖς παίζουσι βασιλείαν*, it. 7, 6, 4. *ὡς ὄψιν καὶ τύχην ἔχειν πρὸς ὀλίγον, ὥσπερ ἐν εἰκόνι, τῆς Ῥώμης τὴν Καρχηδονίων πόλιν* et 5, 2, 5. e. *ἐν — εἰκ. ἐλευθερίας*

τελευτήσας. ὁ δὲ Καπελλιανὸς [r], εἰς Καρχηδόνα εἰσελθὼν, πάντας τε τοὺς πρωτεύοντας ἀπέκτεινεν, εἴ τινες [s] καὶ ἐσώθησαν ἐκ τῆς μάχης [t]. ἐφείδετό τε οὔτε ἱερῶν συλήσεως, οὔτε χρημάτων ἰδιωτικῶν καὶ [u] δημοσίων ἁρπαγῆς. ἐπιών τε, τὰς λοιπὰς πόλεις, ὅσαι τὰς [x]

22. fuiſſet. Porro Capellianus Carthaginem ingreſſus, omnes primarios viros occidit, ſi qui etiam ex pugna ſalvi evaſiſſent. Ac nec templis deſpoliandis parcebat, nec pecuniis privatis publicisque
23. diripiendis. Obiens que reliquas urbes, quae Maximi-

r) καπελιανὸς Ms. Ba. cf. §. 20. s) Diviſa nobiscum in A. al. pro vi- ginis εἴτιν. Stp. ref. t) Punctum in A. al. u) ἰδιωτικῶν τε καὶ δημ. Mss. Ba. et Vi., at Ve. ἰδ, τε καὶ δημοσίων ἁρπαγειςῶν v. N. x) ταῖς Μαξ. τιμαῖς καθ. Ms. Ve. mendoſe, confuſis vocalibus, cf. 7, 6, 8.

ἐβίωσαν λ. quocum variando, per analog. addito v. τελ., conflatur Noſtro ſententia de ſuo, ſed de τελ. cum pr. ἐν cf. 7, 5, 18. e., praeter libertatem rel., addente P. pron. τινὶ, cf. §. 8.

ὁ δὲ Καπ.) Variatur cum §. 20. εἰςελαύνων εἰς τὴν Κ., in hoc tantum v. liberum P. in rel. ſequente Bg., δὲ reddita copula, ut alibi, cf. 6, 5, 4., ſed τοὺς πρωτ. ut 7, 6, 5., ubi ſuppleveris ἐν αὐτῇ ſ. ἐκεῖ, tum P. ſervante Stp. Th. 3, 1219. B. ſine formula Bg. „Plato πῶς ἐσώθης ἐκ τῆς μάχης; — itidem Herodi. l. 7. οἵτινες ἐσ. λ.“ cum alia lectione memoriter aut vitio operarum, cf. de σωζ. paſſ. cum pr. ἐκ Ind. Dem. cui add. 130, 6. 143, 8. 146, 14. ſed cum pr. εἰς 1289, 25. 1290, 1. ſq. et cum πρὸς quoque Polb., ſupra ad 6, 5, 24. 7, 9, 17. e. ex Thuc., ad N. T. L. it. Raph. p. 182. 298. m. Krb. p. 249. e. Kypk. 2, 377. Bud. C. 778, 15. ſqq. Gat. Adv. p. 761. F. hinc quoque memoriter ſine Vs. „οἵτινες ἐσ. ἐκ τ. μ.“ Poſſ. Ca. p. 222. m., ſed §. 11. in variationem γενομ. συμβολῆς.

ἐφείδετό τ.) Per totum membrum, ex analog. confictum, fere Bg. cum P. praeterquam ad ἐφ., tenente Stp. Th. modo haec et ſine auctore „σύλησις τῶν ἱερ. compilatio *et* ſpoliatio *fanorum*“ nec me aliunde, ut de ἱερ. dicatur, quomodo v. affine συλᾷν, cf. ad 7, 7, 7. et ſyn. σῦλαι ap. Suid. et Dem., at σῦλον Rs. An. ad Gr. A. V, 1. et συλήτιος Abr. ad Ae. T. 1., ſed in variationem quoque ad 7, 3, 12. μετῆλθεν ἐπὶ τὰ δημόσια, καὶ εἴ τινα ἦν χρήματα πολιτικὰ λ. Tum Mss. trium inſertum τὲ ante vicinum καὶ, ut §. 7., non conſentiente P., ſed unius Ms. Ve. deinde duplex res, primum finitio addita, quae e prr. gen. adhuc in mente haerebat, tum per errorem aut ſapientiorem alius librarii correctionem ει pro η, cf. 7, 8, 16., cum tamen pr. neutr. χρημ. non admittat fem. ſexum, et rel. Mss. maneant in vulg. compari.

ἐπιών τε) P. deſeruit Bg. tum in non iunctis his cum pr. per minimam diſtinctionem, tum in rel. liberis, ſed ipſe ſe ad v. ἐπ., ex analog. cum acc. τὰς π., ut ſqq. ſunt variata cum 7, 7, 3. ſq. τιμαὶ πᾶσαι τοῦ Μαξ. κατεσπῶντο, — τὰς τοῦ Μαξ. τιμὰς ἀνατρέπουσι et 7, 5, 19. τὰς τοῦ Μαξ. τιμὰς καθῄρουν, (nihil hic tentantibus Mss. in artic. ſimplici, cf. §. 16. e. 7, 1, 9. e.) it. pro §. pr. ἀπεκτ., ſed in. Bg. ad τοὺς ἐξ. 2, 9, 9., ad τ.

Μαξιμίνου τιμὰς καθηρήκεσαν, τοὺς μὲν ἐξέχοντας ἐφόνευε [y], τοὺς δὲ δημότας ἐφυγάδευεν [z]· ἀγρούς τε καὶ κώμας ἐμπιπράναι λεηλατεῖν τε τοῖς στρατιώταις ἐπέτρεπε [a], προσποιούμενος μὲν, τιμωρίαν εἰσπράττειν, ἐφ' οἷς* εἰς Μαξιμῖνον ἡμαρτήκεσαν, λανθανόντως δὲ [b] εὔνοιαν ἑαυτῷ [c] παρὰ τῶν στρατιωτῶν μνώμε-

ni honores evertiſſent, eminentiores quidem occidebat, plebeios autem exilio afficie-
24. bat: agros que et vicos incendere ac depopulari militibus permittebat, ſimulans quidem, ſe poenas exigere pro iis, quae in Maximinum peccaſſent, ſed latenter benevolentiam ſibi a militibus ambi-

y) ἐφόνευσε — ἐφυγάδευσεν A. cum Bs., ſed ἐφόνευσε — ἐφυγάδευε Pat., ſolenni errore, cf. 3, 1, 8. 6, 9, 6. z) Sic Stp. rel. pro puncto A. al. et commate Bs. caet. a) Colon in Ms. Ba. b) Hic comma in A. cum Bs, 1. L. v. N. c) εὔνοιαν τῶν ἑαυτ. λ. Bc. 1. vitioſe.

δημ. 2, 6, 5., ad ἐφ. 7, 6, 7., ad λε. 3, 9, 6. 17., tum in variationem ſimul 4, 11, 11. κώμας ἐμπιπρᾶν δοὺς ἐξουσίαν τοῖς στρατιώταις, it. 5, 3, 26. κώμαις ἢ ἀγροῖς et 1, 10, 2. κώμαις τὲ καὶ ἀγρ., denique 3, 8, 9. ἐπέτρεψε λ. et 7, 1, 20. ἐφόνευσεν λ., omnibus per analog. conflatis. Sed in res ipſas cf. Capit. p. 47. e. *tunc* Capelianus *victor* pro *Maximino* omnes *Gordiani* partium, *motu* partium *in* Africa *interemit* atque *proſcripſit*. Nec *cuiquam* pepercit, *prorſus* ut *ex* animo *Maximini* videretur *haec* facere. *Civitates* denique *ſubvertit*, fana *diripuit*, donaria *militibus* diviſit, *plebem* et *principes* civitatum *concidit*. Ad quam §. poſtrem. Caſ. N. 1. „ipſam Carthaginem, et omnes alias quae imagines Maximini detraxerant, aut lutaverant. *ſubvertit* autem, non moenia, ſed ſtatum civitatum, omnes honoratos contrucidans.“

προσποιούμενος) Libere P. deinceps, non item Sch. in „τιμ. *ulciſci* ob *ea*, quae *in* Max. *peccaverant*, ἡμ. in *quibus* peccaverant *in* —“ cf. in analog., praeter laud. ad 7, 4, 5. m. εἰσπρ. e Ioſ., quoque ib. 1, 388. e. διὰ παιδὸς ἰδίου τὴν ὑπὲρ ὧν ἥμαρτεν εἰς ἑαυτοῦ δεσπότην δίκην αὐτὸν εἰσπραξαμένῳ, qui *per* proprium *filium* poenas *ab* eo *exegerat* peccatorum, *quae* in *dominum* ſuum *commiſerat*, it. p. 831. f. 1. e. Ἡρώδης δὲ Φερώρᾳ μὲν ὑπερεβάλλετο τὴν ἐπὶ τούτοις ὀργὴν, καίπερ ἀνήδονον τιμωρίαν εἰσπεπραγμένος, tum *quidem* Herodes *ſuam* ob *iſta* in *Pheroram* iram *diſtulit*, gravi *licet* contumelia *affectus*, immo per med. *etſi immitem*, gravem *poenam* jam *exegerat*, ſcil. a Phariſaeis aliis que, cf. p. pr. e. ſq. et in variat. ſupra 5, 4, 10. e. τὴν ἐφ' οἷς ἔδρασαν τιμωρίαν ἀναδέξασθαι, ubi Bg. ſimiliter in praep. et reſoluta oratione contracta, cf. Exc. ad 1, 13, 2. p. 832. e. Nr. 2.

λανθανόντως) Peculiare hoc eſt Noſtri adv., relatum ad pr. oppoſ. προσποι., et cum rel. iunctum ex analog., ubi Bg. per omnia ſeverior, quam P., ſervatus plene a Stp. Th. 2, 698. G. in adv., prolato tantum

νες [d], ἵν', εἴ τι πταίσειεν [e] τὰ | ens, ut, ſi paululum titubaſſent

d) Colon in Ms. Ba. e) πταίσεις Ms. Ba. v. N.

e Noſtro, (qui variat pro ſuperiori λάθρα et κρύβδην, cf. 5, 8, 6.) ſed mihi praeterea notato e Dion. Ca. et Poll. 6, 209. e. λεληθότως, λανθανόντως, latenter, *clam*, ſed ſine auctore ap. Hſy. 2, 424. i. 447. e. Etiam ex analog. μνωμ. cum adiunctis, ubi Stp. Th. 2, 962. F. e. „Herodi. l. 7. εὐν. ἐ. — μν. Pol. — ubi tamen malim, conciliare ſibi cupiens ſ. conans ſ. militum *in ſe* benevolentiam *affectans*“ ſed Sb. Ind. ſine Vs. „μν. εὐν. ἐ. παρὰ τῶν ϛ.“ rectionem oſtendens, ut praep. pendeat ſimul a v., non item a ſubſt. εὐν., quo et tendit Bg. formula, non reperta ap. G. Th., nec in *affect.*, nec in *captare*, ſed 1103, 16. e Cic. p. Arch. c. 8. i. ille *corporis* motu *tantum* amorem *ſibi* conciliarat *a* nobis *omnibus*, quacum comparem et illam ib. *inire* gratiam *ab* aliquo 1084, 61. ſq., cf. in variat. quoque 2, 4, 3. e. πάντας — εἰς εὔνοιαν ᾠκειώσατο, it. 2, 9, 10. τοὺς — οἰκειούμενος, it. 3, 15, 2. ἐπειρᾶτο οἰκειοῦσθαι τὰ στρατεύματα, et 6, 8, 5. ſq. εὔνοιαν πολλὴν παρὰ τῶν στρατιωτῶν ἐκτήσατο, it. 2, 11, 13. e. ὡς ἂν κτήσαιτο τὴν εὔνοιαν αὐτῶν, τῶν στρατιωτῶν, pro quo gen. nudo accipi poteſt hic praep. π. in periphraſi, quae praep. alias cum ſubſt. εὐν. habetur manifeſto magis, cf. Ind. Dem. cui add. 18, 2. 226, 1. 228, 1.

ἵν', εἴ τι) Bg. ſequitur P. tantum in Lat. ad πτ., ſervato rectius gen. perſ. Μαξ. ut Sch. „ſicubi *titubaſſent* res *eius*“ et pron. vicinius, cf. 1, 8, 10. e. 2, 11, 2., dum Stp. Th. 3, 581. G. „ſibi opp. κατορθοῦν et πταίειν, vt ap. Dem. (156, 5. ſine Ind. qui et ignorat opp. 477. 2. 4. ἂν μὲν ἀποτύχῃ, — ἂν δὲ κατορθώσῃ,) ἕως μὲν ἂν ἐν τοῖς πολέμοις κατορθῶσι, ſq. ἐπὰν δέ τι πταίσωσιν. Iſocr. vero inter ſe opp. — κατορθοῦν et ἀτυχεῖν, nec non κατορθοῦν et ἡττᾶσθαι, quod plus eſt, (immo idem.) — Alicubi exponitur etiam *titubo*, vacillo, σφάλλομαι, ut ap. Herodi. l. 7. εἴ τι πταίσειαν (ſic) τὰ Μαξ. πρ. Pol. vertit, ſicubi *res* Maximini *titubaſſent*“ cum in Vs. P., etiam in illa ed. Antwp., alia iſta vulg. ed. cum praep. fuerint, reperiente me, praeter data ſupra 1, 15, 3. e., per rectionem digeſtum v. πτ., varie ap. Suid. Hſy. L. N. T. Poſſ. Ca. Polb. Abr. Dl. Th. Dem., ubi et cum εἴ τι πταίσειε, per acc. elliptic., ut ap. Thuc. ſyn. ἤν τι, it. Gottl. Ind. Or. Per. „ἤν τι πταίσωσιν, ſi quid mali iis acciderit“ cum N. ad Herdt., pro quo plene ap. Zoſ. l. l. κατά τι πταίσας, porro cum abl. rei ταῖς μάχαις Ioſ. 1, 372. ſ. 1. l. 11. it. ſimul cum adv. et praep. διὰ τὴν ἰδίαν ἀβουλίαν ταχὺ τοῖς ὅλοις λ. Dd. S. 2, 119. l. 64., tum abſolute Luc. et Xen. Cyr., ſed de re Rs. O. V. 8. Lyc. ad quam analog. hic *res* Maximini *labi* dicuntur, i. non felicem eventum habere inſtituta eius et ſuſcepta, iter bellum que adverſus Italiam ac Romam, cf. G. Th. ſine explic. Virg. Ge. 4, 449. venimus, *hinc* lapſis *quaeſitum* oracula *rebus*, (ubi Heyn. „calamitati“ it. res *inclinata eſt* Cic. ep. Fam. 1, 1, 8. ubi, Cort. indicat tropi quidem fontem, non item notionem,) ſed 172, 51. „*res* ibat *prorſus*, i. procedebat, ſucceſſum habebat“ cui contrarium eſt *non ire* et noſtrum v. cum aliis, ut ib. *vacillat* et *claudicat* tota *res* Cic. cf. Schell. et in alteram analog. τὰ πρ. cum Μαξ. ſupra 3, 2, 5. προδοθέντα τὰ Νίγρου πραγμ. et Dem. 324, 2. ὅτ' ἦν ἀσθενῆ τὰ Φιλίππου πρ. λ. Sed Ms. res, per demtum ν, fortaſſis ad laeviorem orationem, vel e comparatione locorum ap. Dem., facit non ſenſum, ſed numerum alium, ut ſtet v. ſing. cum neutro plur., quam

Μαξιμίνου πράγματα, αὐτὸς, ἔχων δύναμιν εὐνοοῦσαν, τῆς ἀρχῆς ἀντιποιήσαιτο. τὰ μὲν δὴ κατὰ τὴν Λιβύην ἐν τούτοις ἦν.

Maximini res, ipſe habens exercitum benevolum, imperium capeſſeret. Atque Africa quidem in hoc ſtatu erat.

rationem producit Ms. quoque alibi, cf. 4, 1, 7. e. 5, 7, 7. m., per inconſtantiam, qua facit contrariam, cf. 3, 2, 15. e., hic quidem invitis Mss. rel., ut ap. Stp. Th. ſupra fuit alia lectio per mendum aut memoriter, alia que forma opt. aor. 1. Attica, cf. Fi. ad Well. p. 199. m. cum Gramm. March. p. 578. i.

αὐτὸς, ἔχ.) Pron. ſervarat hoc ſolum P., rel. datis liberrime, non idem a Sch. in „*δυν. benevolos* milites *habere*, *εὐν.* benevolum *exerc.*" ex analog. conflante Noſtro, etiam cum variatione, cf. pr. *τῶν ϛρατιωτῶν* et §. 7. it. 6, 5, 4. *τὴν δὲ τρίτην μοῖραν — αὐτὸς ἔχων, λ.*, ſed ap. G. Th. modo in v. 855, 38. quos *habuit* amantiſſimos *ſui*, etiam alio tantum ſenſu Bg. formulam v. *capeſſ.* 749, 74., cf. ſupra 1, 3, 5. m. *παραλ.* et 2, 9, 14., ſed in variat. ante §. 21. *βασιλ.* In ſq. enunciato, ubi *μὲν* et *δὲ* divelluntur iterum per caput novum, cf. 5, 4, 24. 7, 7, 15., propiorem ex parte P. deſerit Bg., reddens *μ. δὴ* per ſyn. cum 6, 7, 17., ſed totam Noſtri formulam, de re adhibitam ex analog., aliter, quam variatam ſyn. 7, 7, 15. *τὰ μὲν κατὰ τὴν Ῥωμαίων πόλιν — τοιαῦτα ἦν*, et quam illam de perſ. 6, 7, 20. *Ἀλέξανδρος μὲν ἐν τούτοις ἦν* et 7, 7, 9. *καὶ ὁ μὲν δῆμος ἐν τ. ἦν*, mutando primam praep. cum nomine loci in periphraſin huius ipſius loci, ſed ſecundam cum pron. plur. in pronomen ſing. cum aſſumto ſubſt. aliquo, ut communi illo *πράγματι*, ut et alii vertunt, cf. ad Luc. 3, 401. N. 7., ubi loca Dd. S. ſunt 1, 681. l. 57. *καὶ τὰ μὲν περὶ Διονύσιον ἐν τ. ἦν*, *res* itaque *Dionyſii* hoc *ſe* modo *habebant*, ſed ib. p. 697. l. 84. alienus, quibus add. ſine Ind. ib. 2, 16. l. 31. *καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν Σικελίαν ἐν τ. ἦν*, atque *hoc* ſe *modo* res *Siculae* tum *habebant*, p. 97. l. 19. eadem, atque *hic* tum *Siciliae* ſtatus *fuit*, it. p. 136. l. 3. *atque* is *tum* Siciliae ſtatus *erat*, it. p. ſq. l. 49. *atque* ita *ſe* res *Siculae* tunc *habebant*, at p. 92. l. 60. *καὶ τὰ μὲν περὶ τὰς Συρακούσας ἐν τ. ἦ.* rerum *ergo* Syracuſanorum *ſtatus* tum *ita* ſe *habebat*, p. 135. l. 24. it. 355. l. 6. *καὶ τὰ μὲν περὶ Ἀντίγονον ἐν τ. ἦ.* et *res* tum *Antigoni* in *hoc* erant *ſtatu*, p. 376. l. 63. *τὰ μὲν οὖν περὶ Λυσίμαχον ἐν τ. ἦ.* Lyſimachi *ergo* res *ita* ſe *habebant*, ex quo loco Noſtri *δὴ* ſumo ſemper pro *οὖν*, it. p. 385. e. *καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐν τ. ἦ.* in *hoc* igitur *ſtatu* tum *Aſiae* res *erant*, tum Euſ. h. eccl. Re. 2, 87. l. 8. *τὰ μὲν δὴ κατὰ Ἰουδαίους ἐν τ. ἦν. τῶν δὲ λ.* *dum* res *Iudaeorum* hoc *in* ſtatu *eſſent*, rel. it. Ioſ. 2, 307. e. 10. ſ. 2. e. *τὰ μὲν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐ. τ. ἦ.* et *in* Italia *quidem* ita *ſe* res *habebant*, ſed ap. Zoſ. 6, 13, 1. *καὶ τὰ μὲν κ. τὴν Ἰταλίαν*, (ſic cum commate, ut noſtro loco in ed. A. al. poſt *Λιβ.*) *ἐν τ. ἦ.* ac *Italicarum* ſane *rerum* haec *id temporis* erat *conditio*, it. 4, 33, 1. *καὶ τὰ μ. Θεσσαλῶν καὶ Μακεδόνων, ἐν τ. ἦ.* *atque* hoc *in* ſtatu *Theſſalorum* — res *erant*, 4, 35, 2. *τῶν δὲ κατὰ Θρᾴκην ἐν τ. ὄντων*, *dum* hoc *eſſent* in *ſtatu* res *Thraciae*, it. 4, 42, 1, porro Polb. 1, 308. ſ. 41. i. *τὰ μὲν οὖν κατὰ τοὺς Κελτοὺς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἕως εἰς τὴν Ἀννίβου παρουσίαν, ἐν τ. ἦ.*

Ὡς δὲ εἰς τὴν Ῥώμην [f] ἐδηλώθη ἡ τοῦ πρεσβύτου τελευτὴ, ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ ἀφασίᾳ ὅ τε [g] δῆμος ἦν ἥ τε σύγκλητος, μάλιστα Γορδια-

Ut vero Romae innotuit ſenis mors, in magna perturbatione et angore erat Senatus populus que Romanus; praeſertim Gordiano mortuo,

f) Ms. Ba. ἐν τῇ ῥώμῃ ἐδηλώθη γορδιανοῦ τοῦ πρεσβύτου ἡ τελευτὴ v. N.
g) ὁ δῆμος ἦν· ἥ τε σ. Ms. Ba. v. N.

ſed p. 364. ſ. 77. i., tum ap. Ar. Plut. v. 399. οὐκ ἔςι πῶ τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ, cum N. Bg., ubi et e So. Antig. v. 39. εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ed. Iohnſ. ſi haec *ita* ſe *habent*, cf. Schol. et in rem ipſam Capit. p. 48. m. ipſe *praeterea* militum *animos* ſibi *conciliabat*, (unde P. hauſit,) praeludens *ad* imperium, *ſi* Maximinus *periſſet*, ad quae Caſ. N. 2. „elegantiſſime expreſſit ſumtam ex Herodiani hiſtoria ſententiam: λανθανόντως εὔν. — αὐτὸς ἔχων δυν. εὐνοοῦσαν τῆς ἀ. ἀντ.“ ſine Vs.

ὡς δὲ εἰς) Ms. res ſunt e gloſſa, partim hic modo tractandae, primum alia praep. cf. 2, 14, 12. e., quanquam oſtenſa etiam a P. et hinc a Bg., cum Noſter ſecutus videatur analog., tum Gr., ap. Xen. Hell. 2, 2, 8. ἐπήγγειλαν ταῦτα ἐς τὴν πόλιν, it. ap. Polb. 3, 406. i. ὅπως μὴ — ὁ σκοπὸς — διαγγείλῃ εἰς τὴν πόλιν, et ib. m. διαδεκτῆρας —, οἳ σημαίνουσιν εἰς τὴν πόλιν, it. Thuc. 247. 13. ἐς δὲ τὴν Σπάρτην ὡς ἠγγέλθη τὰ γεγενημένα, tum Lat., ap. G. Th. *indicare in vulgus*, it. nunciare *ad* aliquem *aliquid*, it. maxime *ita* Romam *erat nunciatum*, quo et ſyn. Lat. verterat melius ipſe Bg. noſtrum Gr. ſupra, cf. 1, 10, 5. 2, 7, 10. 4, 12, 12., ut recte vulg. tenuerint Mss. rel. Qui et porro manent in vulg. ordine ac ſitu artic., ubi librarii apparet vis, declinantis rurius ad aliam formam, cf. 7, 9, 16. e. 7, 6, 4. e., dum Noſter conſtat ex analog., variando ſimul cum 7, 1, 21. 2, 5, 11. τῇ Ἀλεξάνδρου τελ. cf. 1, 17, 26. τὴν τοῦ πατρὸς τελ., ubi Ms. nil tentabat, quem et in prima re confutat Capit. p. 48. e. *haec* ubi *Romam* nunciata *ſunt*, ubi Caſ. N. 4. nil, niſi ſubiicit Noſtri Gr. „ὡς δὲ εἰς Ῥώμην ἐδηλ. ἡ τοῦ πρ. τελ.“ memoriter ſine artic. ad Ῥώμ.

τοῦ πρεσβύτου — μάλιστα Γορδιαν. τελ.) Unum idem que, tamen quaſi diverſa, ſed non aliud ferunt graeca. *Bergl.* His verbis auctor unum idemque bis dicit, quaſi diverſa, ideoque negligentiae in ſcribendo non immerito accuſandus. *Leisn.* Suſpicor, poſt Γορδιανου excidiſſe νεωτερου, aut ſimile quid, ut de Gordiano filio ſermo ſit. Aperte enim haec oppoſita ſunt praecedentibus: ἡ του πρεσβυτου τελευτη. Mors huius ſenis infirmi Romanos minus perturbabat quam filii mors. Confirmant meam ſententiam ea, quae ſequuntur: εις ὃν ηλπικεσαν. Quam enim ſpem ponere poterant in ſene octogenario? Sed magis adhuc firmatur emendatio mea voce μαλιςα, quae, niſi mecum correxeris, plane incongrua eſt. Si nihil inſerere vis, transponendum ſaltem eſt μαλιςα, et poſt εις ὃν collocandum. Sed ſic quoque remanet quaedam inconcinnitas. *Gedik.* recte ſuſpicatus eſt cl. Gedikius excidiſſe aliquid poſt Γορδιανοῦ, puto τοῦ νέου, quam vocem librarius propter extremam vocis Γορδιανοῦ ſyllabam praeteruidit. Confirmatur haec coniectura quodammodo a Capitol. c. 20. *Haec vbi Romam nuntiata ſunt, ſenatus Maximini et*

νοῦ τετελευτηκότος, εἰς ὃν ἠλπίκεσαν. ᾔδεσαν γὰρ αὐτὸν [h] 2. in quem ſpes omnes ſuas collocaverant. Sciebant enim

h) Ms. Ba. *ᾔδ. γὰρ τὸν μαξιμῖνον ἐχθρὸν αὐτοῖς ἄσπονδον ὄντα, οὔτέ τινος φειδόμενον.* v. N. it. de omiſſo *αὐτὸν* in ed. Par. 1., ſed in locum huius ſubſtituto *Μαξιμῖνον* in Par. 2. e Pat., ubi Leisn. in m. „alii *αὐτὸν*."

naturalem et iam neceſſariam crudelitatem timens, mortuis duobus Gordianis, (cf. ib. p. 50. l. 6. et 139. m.) *Stroth.*

Bg. quidem iſta ſua, poſitis tribus punctis (.·.) duplicibus, ſupra voces et *ſenis mors* et *Gordiano mortuo*, in N. ſcripſerat, non ſuſpicatus ſane depravationem loci, quam tamen incidiſſe et ipſe arbitror, ut excideret vel *τοῦ νέου*, vel tantum *νέου*, ut diſerte fuit 7, 9, 16. e. *τοῦ νέου Γορδιανοῦ σῶμα*, pro quo Noſter variando dicere potuit hic ſimpliciter *Γορδιανοῦ νέου*, cf. 1, 5, 24. *βασιλεῖ νέῳ* et 1, 7, 2, *νέου αὐτοκράτορος*, cum haec videatur medicina leniſſima, ob cauſas, a Gedik. et Strotho prolatas, graviſſimas. Sed quoniam eſt ambigua adhuc correctio: expecto libros alios, modo de Ms. Ba. rebus nunc pergens, primum quidem de addito nomine propr. *Γορδ.*, quod magis ductum per gloſſam ſit ex 7, 9, 20. *τῷ πρεσβύτῃ Γορδιανῷ*, quam elapſum, etſi P. hic oſtendit, libere tamen, cum in ſq. omittat, praeponens ſic modo, ne bis rediret in vicinia. Per ſe in vulg. mero *τοῦ πρ.* perſpicuitas eſt, cf. 7, 8, 9., at in demtum a Ms. *τὲ* cf. 7, 9, 7., hic etiam elapſum ob ſq. ſyllabam, denique in ordinem alium Bg. e P. 2, 14, 2. *ὁ δὲ δῆμος καὶ ἡ συγκλ.* pro quo variatur etiam per haec alia loca 5, 1, 2. *τῷ τε δήμῳ Ῥωμαίων καὶ τῇ συγκλ.* it. 7, 6, 6. *πρός τε τὸν Ῥωμαίων δῆμ. καὶ τὴν συγκλ.* et 7, 7, 11. *τὴν Ῥωμαίων καὶ τῆς συγκλ. γνώμην λ.* it. in iunctis per analog. ſubſt. *ταρ. λ.* pro *ἐν ἀφ. τὲ ἦν καὶ ἀπορίᾳ* 4, 14, 1. 2, 12, 4. ſq. *ἐν ταραχῇ πολλῇ πάντες ἦσαν*, ubi Stp. Th. 3, 1246. B. m. „*ἐν — συγκλ.* *ingens* perturbatio *et* terror *inuaſit* et *populum* et *ſenatum*, (fere cum P., praeter ordinem et ſpretam anaphoram, cf. 4, 9, 15., ſed 4, 53. B.) *ἐν — ἀφασίᾳ ἦν ὁ — σ.* perturbato animo erat et haeſitabat, neſcius nimirum quid diceret et in rem praeſentem conſuleret" cum lect. alia memoriter in ordine v. ſubſt.

εἰς ὃν ἠλπ.) Bg. e P., niſi quod ſprevit eiusdem liberum adi. *μόνον* ſ. *ἕνα*, reperiente me in rectionem v. *ἐλπ.* tantum haec, ut ſtet abſolute, ap. Plut. Hs. et Poſſ. Sy. it. per ellipſin alicuius inf., v. c. *ποιεῖν*, L. Boſ., cum inf., So. Ai. Phoc. Dd. S., per que certa tempora, Herdt. et Thom. M. p. 167., ſed in varia Poſſ. Ca. Thuc. Dem. cui add. 234, 1. 240, 16. Luc., ubi et cum acc. affini *ἐλπίδας*, it. in rem critic. Ind. in Schol., ſed cum pr. *ἐν*, *ἐπὶ* et *εἰς* in L. N. T., per Hebr. e iudicio Gat. Adv., recentior ut ſit fortaſſis haec formula, et variata pro illa 5, 8, 3. *εἶχον ἐλπίδας κρείττους ἐν λ.*, huc forſan ſpectante Capit. p. 105. i. *etiam ſenatus libentiſſime illum Auguſtum appellavit*, atque *in* eo *ſpem* publicam *poſuit.*

ᾔδεσαν γὰρ αὐτὸν) In his elegantior uſus pronominis *αὐτὸς* occurrit, quod hic ſignificat imperatorem Maximinum. Quoties enim ſermo eſt de diſcipulis, *αυτος* eſt praeceptor; — *αυτος εφα* — quoties de ſervis, dominus; de liberis, pater; de populo, ut hic, princeps. *Gedik.*

Cuius haec animadverſio (amplianda illa etiam aliis relatis ſ. *correla-*

οὔτε φεισόμενόν τινος. ὡς [i] γὰρ καὶ φύσει ἀλλοτρίως καὶ ἀπεχθῶς πρὸς αὐτοὺς διέκει-

illum haud quaquam ulli parſurum. Cum enim natura alieno et inimico in illos eſſet

i) Diſerte ſic in Ms. Ba. v. N.

tis, ut de exercitu ſit dux ſ. imperator, et omnino de principe perſ. quadam, ubi quidem de perſ. agitur, cf. 3, 2, 21. 2, 8, 8. 6, 6, 12. Ern. ad Hom. Ἰλ. ά, 4. Ὀδ. κ', 26. ύ, 24. it. ad Call. p. 138. v. 240. Caſ. ad The. p. 34. cum Fi. Ind. v. αὐτ. m. Bach ad Xen. Oec. 3, 5. e. cum Hindb. p. 142. e. it. Harl. Chr. p. 50. e., tum non ignota Bg., etſi per ſyn. modo reddebat pron., quod communiter ad perſ. remotiorem pertinet, cf. 6, 4, 10. e.) prodeſt hic ſane lectioni vulg., ubi, poſt alias perſ. interiectas plures §. pr., refertur pron. ad remotam perſ. cap. pr. §. 24. e. *τὰ Μαξιμίνου πράγματα*, poſt que idem pron. ib. de alia perſ. *αὐτὸς ἔχων δύναμιν σύν.* Capellianus, cf. 3, 13, 8. 3, 1, 15. 2, 5, 7. Quem uſum non ferentes tum editores quidam, tum ipſe P., tum librarius Ms., ſubſtituunt nomen propr. Ac P. quidem illa eſt libertas ſolennis, cf. 7, 1, 24. 7, 4, 4., ut et haec altera in addito adv. temporis, cf. 7, 9, 20. Sed Ms. unius res omnes profectae fuerint a Gloſſatore, quod patet maxime e vi in extr. illis transpoſitis et nominatim pron. cf. 7, 9, 2., ubi videatur P. conſpirare, niſi contraxerit pron. cum neg. Sed rel. Mss. cum in vulg. manent: etiam produnt Gloſſatorem, quem offendit potiſſimum vulg. neg., qua de mox, ut totum aliud membrum adiunxerit, nec comparens in P., nec neceſſarium, tum ob illam neg., tum e ſqq., quibus cum facit tautologiam quandam et orationem lentam longiorem que, quam pro brevitate Noſtri et ſolenni, nec hic obſcura. Tamen novitas illa per ſe eſt ingenioſa et exquiſita adeo (qualia exquiſita obtrudit tamen ſaepius ille Ms.) in adi. *ἄσπονδον*, pro implacabilis, quo de cf. Hſy. et Suid. 1, 357. i. Pierſ. Ver. p. 253. e. Suic. L. N. T. de perſ., ut de re ſimul ap. Thuc. cum Abr. Dl. et Bauer. Or. Rs. O. V. 4. et Dem.

οὔτε φεισ. τινος) Niſi *οὔτε* ad *τινὸς* pro *ἑνὸς* referas, vt ſit pro *οὐδενὸς*, membro mutilata videbitur periodus. *Sylb.* Poſt *ᾔδεσαν γὰρ* deſunt nonnulla. *Reisk.*

Cum Sb. feciſſe P. fortaſſis, in N. pr. diximus, quae eſt prima ratio intelligendi huius loci tuendi que vulg., cum pro ſimpl. *οὐ* ſupra fuerit tum noſtra haec, tum affinis ſyn. *οὐδὲ*, cf. 7, 5, 18. 1, 1, 5. e. Verum Bg. videtur correxiſſe in *οὔ τι λ.* cum et alii ſic vertant has voces, et per ſe lapſus in vocalibus *ε* et *ι* facilis ſit ac ſolennis, cf. 6, 8, 9., nec per ſe offendere debeat repetitum in vicinia pron. cf. 7, 8, 3. Dum libri non variant rel., ſed Ms. Ba. novitas rel. ſuſpicione non caret: e legibus critices modeſtae ſtandum eſt adhuc in vulg. lect., nixa illa ſaltem analogia, et multo minus deſcendendum ad aliam neg. ap. Dem. hanc 148, 4. *διὰ ταῦτα ὑμῶν οὐχὶ φείσεται*, repetente hinc vulg. ſine Vs. Stp. Th. v. *φειδ.* i.

ὡς γὰρ λ.) Suſpicor, ſcriptum fuiſſe, *ἄλλως γὰρ καὶ φυσ. ἀλλοτρ. καὶ ἀπ. πρὸς αὐτ. διέκειτο, καὶ τότε ἐπ. εὔλογ.* *Steph.* Non abſurda eſt Schotti lectio, *ὃς γὰρ καὶ φύσει — διέκειτο, τότε καὶ ἐπ' εὐλ.* *Sylb.* Coniecturae H. Stp. *ἄλλως γὰρ* robur addit locus ſimilis 8, 3, 16. (*φύσει μὲν καὶ*

τό τε [k] καὶ ἐπ' εὐλόγοις αἰτί- | animo: tunc etiam ob proba-

k) Ms. Ba. διέκειτο, τότε δὲ καὶ λ. pro illo vulg. omnium, niſi quod poſt τὸ habebant comma A. al. v. N.

ἄλλως αἰδέσιμος ὢν λ.) Deinde leg. τότε δὲ καὶ ἐπ' εὐλ. *Reisk.* Mendam textus, paruulam illam quidem neminem animaduertiſſe miror. Legendum eſt διέκειτο, τότε, quod textus et rita membrorum conſecutio requirit, ac quomodo exciderit illud τό facile patet. *Stroth.*

Sed Leisn. in m. Ms. Bg. „ſupplet τότε“ immo corrigit is, partim ſecutus Stp., dum P. videtur tenere vulg., diſcedens modo in principio enunciationis, omiſſis ὡς γὰρ cum pr. nectens omnia, duoque membra cogitans, καὶ φύσει λ. καὶ ἐπ' εὐλ., oppreſſo τὲ illo, quaſi cum ſq. καὶ contrahi poſſit et valere pro uno καὶ, ut alias. Sed obſtat hic praemiſſa particula ὡς, quae, ſi eſt a Noſtro profecta, non tolerat τὲ illud, cum finiri debeat protaſis in nudo v. διεκ. et ſumi in ea duplex membrum ex advv., per καὶ copulatis. Illud tamen dubites, utrum Bg. notio in ὡς retinenda ſit, pro ὅτι ſ. ἐπεὶ, an eligenda alia iſta in comparando, pro ὥςπερ, ut ſ. *ſicut*; unde oppreſſam habeas relativam οὕτω in apodoſi, ut alibi, cf. ab initio aut in med. enunciatione periodo que L. Boſ. Ell. Poſſ. Sy. Abr. ad Ae. T. 1. Xen. Z. Pol. Bach. Mem. S. et Cyr. 1, 6, 18. Iſ. Ev. Fd. p. 40. e., ut de ὡς, pro quoniam, ſimiliter initio aut in med. Xen. Cyr. 'Αvβ. 5, 2, 6. Mem. S. et Kypk. T. 2. Eaque duplici notione ὡς procedet in Bg. ratione, ſumentis in apodoſi ſolum adv. τότε, quae ad ſe relata reperi in N. T. Io. 11, 6. it. ὡς — ἐνταῦθα δὴ ap. Xen. 'Αvβ. 1, 10, 5., at non illa Ms. τότε δὲ, ubi poſtr. ſit pro δὴ illo Xen., ſed ὡς pro Bg. ſ. poſtquam, cf. 6, 7, 17. e. 7, 9, 17. e. Ego quidem praeterea teneo haec e Noſtro 1, 9, 15. οἱ μέντοι περὶ τὸν Κόμμοδον — καὶ πάλαι μὲν ἀπεχθῶς πρὸς τὸν Περέννιον διακείμενοι, — τότε καιρὸν εὔκαιρον ἔχοντες, it. 2, 15, 4. ἄνθρωπον, καὶ ἄλλως μὲν ὄντα τὴν γνώμην χαῦνον καὶ ἁπλοϊκώτερον, τότε δὲ καὶ — πιστεύσαντα, it. 3, 3, 5. ὁ Νίγρος, ἄλλως μὲν — χρηστὸς ὤν, ἀγανακτήσας δὲ τότε εἰκότως ἐπὶ τῇ λ., it. 3, 8, 6. λογιζόμενοι, ὅτι αὐτῶν οὐ φείσεται, φύσει μὲν ὢν ἐχθρὸς χαλεπώτατος, — τότε δὲ δοκῶν καὶ εὐλόγους ἔχειν αἰτίας, it. 4, 8, 18. φύσει μὲν ὄντι τὰς γνώμας κουφοτάτῳ, — τότε δ' ἐξεπτόηντο, ubi ſimiliter in apodoſi δὲ, tum 5, 8, 16. ἄλλως μὲν μισοῦντες —, τότε δὲ καὶ — ἡγούμενοι λ., denique 3, 14, 3. φύσει μὲν καὶ φιλόδοξος ἄλλως ὑπάρχων, καὶ — βουλόμενος λ. E quibus locis ſane quis inclinet ad Stp. ἄλλως, concurrens, at variato ordine, iterum cum φύσει, elapſis primis αλ ob pr. ος, cum quoque illud Stp. conveniat bene cum illis Ms., quod tamen aeque ductum fuerit e pr. locis Noſtri. Sed in tam ambigua lectione nil critico liceat, niſi fateri, vulgatam nequire conſiſtere, ſed amplectendam unam e tribus, vel illam Ms. ὡς — διέκειτο, τότε δὲ καὶ — ὠργίζετο, vel alteram Bg. et Strothi, ὡς — τότε καὶ λ. vel tertiam hanc, partim Stp., ἄλλως γὰρ — διέκειτο, τότε δὲ καὶ λ. An quis quartam illam approbet Schotti, neſcio. Confuſa quidem ὅς et ὡς habuimus, cf. 1, 8, 13. 4, 2, 17. 6, 8, 1. At hic in ὡς manent etiam Mss. rel. atque adeo plures ſententiae; e quo iudicio et maior accedat auctoritas iſti lect., e Ms. Ba. propoſitae. Poſt illa quaerendum de ſententia huius loci, et quomodo Maximinus infenſus fuerit ſenatui populo que Rom. (qui per αὐτοὺς in-

αις ὡς ὁμολογουμένοις ἐχθροῖς biles cauſas tanquam inimicis

nuuntur, per ſyntheſin,) φύσει, quod hic intelligam per naturalem conditionem animi et gentis, unde fuit, per odium aliorum hominum univerſum et propenſionem ad ferocitatem crudelitatem que, cui comes odium iſtud, cf. 6, 8, 1. 7, 1, 4., quibus acceſſere cauſae odii in ſenatum et populum aliae veteres ib. §. 11. et 25., ſed noviſſimae, quae ad ſq. membrum ἐπ' εὐλογ. αἰτ. pertinent, e Gordiani electione et contemtu Maximini 7, 7, 7. 8. cf. e Capit. ſupra ad huius cap. §. 1. ad τοῦ πρεσβ. et p. 140. l. 7. in oratione Sabini, *cervices ſuas quisque reſpiciat, uxorem ac liberos cogitet, avitas patrias que fortunas, quibus omnibus* imminet *Maximinus*, natura *furiosus*, truculentus, *immanis*, cauſa *vero*, ut *ſibi* videtur, *ſatis* iuſta, *truculentior*. Orationem denique reliquam Noſter conflat per analog., ſed et e ſuperioribus, iungens hic ad variandum, quae dederat ſingula 1, 9, 15. 3, 10, 14. e. ἀπεχθ. πρὸς — διεκ. et 7, 8, 16. πρὸς τὴν ἐμὴν ἀρχὴν — ἀλλοτρ. διακ., it. 7, 9, 5. πρὸς — ἀπεχθ. προσέκειτο, tum 4, 6, 5. ἐπὶ — αἰτίαις, it. 3, 5, 13. ὡς πρὸς ὁμολογούμενον ἐχθρὸν λ. cf., praeter locum ad 1, 14, 3. p. 590. m. e Phil., ib. p. 763. C. e. οὐ γὰρ οὕτως τὸ ἐγκαλεῖσθαί ἐστι χαλεπὸν, ὡς τὸ πρὸς ὁμολογουμένων ἐχθρῶν, nec *enim* accuſatio *per* ſe *tam* moleſta *eſt*, quam *quoties* ex *profeſſis* inimicis *committitur*, immo *non* enim *ita* accuſari *eſt moleſtum*, ut *a* profeſſis *inimicis*, ſ. *non* enim *tam* — moleſtum, *quam* a *prof.* it. Di. H. S. T. 2. 57, 7. τί, τοὺς ὡμολογημένους ἐχθροὺς ἔχοντες, ἄλλους ζητοῦμεν; e Dem. ubi tamen 181, 2. τοὺς ὁμολογοῦντας λ., quod Ind. explicat, non tacto illo Dion. in N. V. 10. p. 390. i., ſed ib. 807, 2. τὰ δ' ἐν τῇ πολιτείᾳ κοινὰ τοῖς ὁμολογουμένοις καὶ ἐξεληλεγμένοις οὖσι φαύλοις τούτοις ἐπιτρέπειν, it. 328, 20. τοῖς ἀποδειχθεῖσιν ἐχθροῖς, Ind. „profeſſis *et* declaratis *hoſtibus*“ porro 231, 3. et 27. οὐκ ἀλόγως, οὐδ' ἀδίκως αὐτοῖς ὀργιζόμενοι, — οἷς καὶ δικαίως καὶ προσηκόντως ὀργιζόμενοι, quo dat. perſ. variatur hic cum praep. 7, 8, 21. e. ὡς πρὸς παρόντας ὀργισθεὶς, dum ſine Vs. hinc Stp. Th. 2, 164. A. m. „ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, ſimul etiam ἀπεχθῶς (per copiam ſyn.) in uno eodemque Herodi. loco l. 7. ὡς γὰρ — διεκ., (it. p. 633. E.) ἐπ' εὐλ. — εἰκότως ὀργ.“ retento adeo hoc adv. Quo nemo offenſus commentatorum, ſed P. et hinc Bg. (in rel. omnibus eum deferens,) forſan ob pr. formulam ἐπ' εὐλ. αἰτ., parem illam propemodum iſti adv., cuius de notione ad 1, 1, 10. dictis et prolatis locis add. haec, ubi repertum abſolute, praeter Hſy. εἰκ., εὐλόγως, λ. non coll. Suid., quoque ap. Plut. et Fa. Aeſ. Hs. Di. H. S. T. 2. Long. Mor., ſed cum relatis etiam quibusdam ej. Iſ. Pan. p. 108. m. i. q. pr. οὐδὲν ἀλόγως λ., cui add. p. 22. i. 74. i. ſq. πῶς οὐ δίκαιόν ἐστι, it. p. 99. l. 6. pr. ὀρθῶς, Thuc. ubi et 175, 36. τοιαύτας ἔχοντες προφάσεις καὶ αἰτίας, — εἰκότως λ., Luc. cum Ind. in N., ubi et 1, 125. σοὶ εὔλογα δόξω ποιεῖν, — εἰκότως ἂν δοκοίη, — *meritiſſime* — baberi *debet*, (libere, ut 2, 7. 54. l. 61. εἰκ. κατέπεσεν, non *potuit* non *decidere*, i. q. pr. debuit,) Xen. 'Ανβ. Bach. Cyr. add. 1, 1, 2. it. Mem. S. cum ſq. ſyn. δικαίως, add. 3, 7, 2. Ae. ep. S. ἐκεῖνον μὲν, ὥσπερ ἦν ἄξιος, — κατελύσατε εἰκ. Rs. O. V. 7. Ant., ſed ſine Ind. Dem. 99, 28. 122, 24. 132, 7. 230, 13. 233, 1., at cum adiunctis 180, 26. εἰκότως ἂν ἴσως λ., it. 247, p. ἐναντιοῦσθαι δικαίως. τοῦτ' ἐποιεῖτε μὲν ὑμεῖς ἐξ ἀρχῆς εἰκοτ. καὶ προσηκόντως et 257, 13. ὑμεῖς δ' οἱ καὶ μεμψάμενοι πολλὰ καὶ δίκαια ἂν ἐκείνοις εἰκ. περὶ ὧν λ. Ex horum quibusdam adiunctis etiam

εἰκότως ὠργίζετο. ἔδοξεν οὖν, συνελθεῖν καὶ περὶ τῶν πρακτέων σκέψασθαι, ἅπαξ τὲ ἀναῤῥίψαντας κίνδυνον, πόλεμον ἄρασθαι[1], προστησαμένους ἑαυτῶν χειροτονηθέν-

3. professis irascebatur. Visum itaque est, ut convenirent, et quid facto opus esset dispicerent: semel que tentato periculo bellum susciperent, praepositis sibi electis impera-

1) Colon in Ms. Ba., sed sine iota per edd., cf. 6, 8, 15. 3, 9, 1.

h. l. tolerem per abundantiam Nostri solennem in affinibus copulandis, restituturus olim in Vs. per Lat. *facile* aut *non temere*, cf. ad Luc. 2, 313. l. 78. et Ael. V. h. 10, 5. it. *ut* credibile *est*. Caeterum ad illa supra Capit. *iam* necessariam *crudelitatem* Cas. N. 5. „expressit illa καὶ ἐπ' εὐλόγαις αἰτ.“ o

ἔδοξεν ο.) Immensa P. libertas, dum Bg. severus quoque in nudo v. ἔδοξ., de senatu, respiciens §. 1. ἡ συγκλ., supplendo hinc αὐτῇ s. αὐτοῖς e pr. §. αὐτοὺς, cf. 7, 7, 4. in sq. συν. et simul in rel. π. λ. 2, 12, 8. et in variat. 7, 8, 2. περὶ τοῦ πρακτέου κοινούμενος, it. 5, 3, 23. e. πάντα κίνδυνον ἀναῤῥίψαι et 7, 7, 9. ἡ δὲ σύγκλητος ἅπαξ ἀναῤῥιφθέντος κινδύνου, P. deferente etiam partim Stp. Th. v. σκ. 3, 822. B. „convenire, ac de *toto* negotio *deliberare*.“

πόλεμον ἄρασθαι) Arist. Ach. v. 913. ὀρναπετίοισι πόλεμον ἦρω καὶ μάχαν, i. e. ὀρνέοις πόλεμον ποιεῖς, (v. ib. Schol.) *Leisn.*

Hic quoque P. deferente Bg., cf. in formulam Stp. Th. 1, 208. F. e. Bud. C. 1066, 35. lib. de V. med. F. p. 22. e. W. p. 22. cum N., Thuc. cum p. 272. N. 86. add. 80, 49. 190, 17. Abr. Dl. et A. Xen. M. S. et Cyr. Dem. cui add. 207, 25. Zos. 1, 18, 2. Mox P. deseruit et Sch. in „προστ. *praepositis* sibimet *regibus*“ ubi med. pro act. iterum ob adiunctum gen. pron. recipr., per analog., cf. Bud. C. 677, 20. Stp. Th. 1, 1787. G. m. „significationem verbi *praeficio*, quam habere videtur in isto Herodi. loco l. 7. πρ. ἑαυτῶν χειρ. βασ. (sine Vs.) simul vero defensionis protectionis que significationem inclusam habet“ Rs. O. V. 7. Ant. 8. And. et Dem. it. Zos. 1, 19, 4., sed cum solo acc. pers. Luc. Dd. S. 1, 301. l. 29. Polb. 1, 280. s. 20. e. 2, 671. m. Dion. Ca., tum in vim med. lib. Woll., in rectionem cum gen. e praep. L. N. T. Krb., sed in rem critic. Foes., tum in act. supra add. Munth. p. 251.

χειροτονηθέντας) Deesse puto δύο τοὺς ante participium χειροτον. *Steph.* Post ἑαυτῶν Politianus inserit δύο, (*duobus* electis *imperatoribus*,) nec male, ut partim sequentia declarant, (§. 6. e.) partim haec Zonarae (p. 469. C.) δύω (δύο) προβάλλονται στρατηγοὺς, Μάξιμόν τε καὶ Ἀλβῖνον. Sic et Zosim. (1, 14, 3. προχειρίζονται τῆς βουλῆς ἄνδρας εἴκοσι, στρατηγίας ἐμπείρους, ἐκ τούτων αὐτοκράτορας ἑλόμενοι δύο, Βαλβῖνον καὶ Μάξιμον.) *Sylb.*

Horum mera nomina profert Capit. p. 48. e. 110. e. 140. m. in oratione Sabini, *faciendi* sunt *principes*, unus, *qui* res *domesticas*, alter, *qui* bellicas *curet*, it. p. sq. c. 3. i. imperatores *facti* sunt *Max.* rel. sine numerali adi. diserto, quod Stp. in m. P. in Vs. sic locans „ac sibi

τας[m] δύο βασιλέας[n]· οὓς [o] ἠ- 4. toribus, quos voluerunt
θέλησαν μερίσαι τὴν ἀρχὴν, partiri imperium, ne rurſus
ὡς μὴ πάλιν [p] ἰοῦσαν ἐξου- progrediens potentia, in ty-

m) Ms. Ba. χειροτονηθέντας βασιλεῖς ceterum nil variat. *Mart.* ſed pro ἑαυτῶν χειροτονηθέντας βασιλέας edd. omnium (cum Mss. rel. tacite,) in ed. Ing. „ἑαυτῶν (δύο) χειρ. βασ.“ v. N. n) Punctum in A. al., ſed comma in Bs. 1. al. o) εἰς οὓς ἠθελ. Ms. Ba. v. N. p) Ms. Ba. ὡς μὴ πολλὴν ἰοῦσαν ἐξ, ſed ed. Ing. πάλιν ἰοῦσα ἐξουσία εἰς λ. v. N.

duos imperatores *praeficere* „omiſſo v. χειρον., aliter videatur inſerere textui, quam in N., ubi diſerte voluit collocandum ante χειρ. et quidem cum artic., e Noſtri ratione 1, 9, 24. etc. Qui tamen cum etiam ſine artic. illud adi. adhibeat, cf. 3, 8, 4. rel., cum que numeri in Mss. fuerint per litteras alphabeti Gr. appoſiti, ſed hic talis littera β′ elapſa ſit facile ob ſq. eandem in βασ., atque praeterea alibi ſimiliter excidiſſe putetur; (ut Caſ. ad Suet. Aug. c. 35. ed. Burm. p. 296. ap. Dion. Ca. pro βουλὰς corrigit β′ βουλὰς ſ. δύο βουλὰς) per leniſſimam hanc medicinam ego quidem potius edidi ſtatim id adi. nudum et poſt χειρ., quanquam contra Mss. et rel. libros et ipſum Bg., manentem in vulg., quod, per ſe quidem procedens, tamen ſic addito numerali fit certius finitum que magis, et congruens cum ſcriptoribus huius aetatis Gr. rel., nil auctoritatis habens, opinor, e Capit. ſilentio, ſaepe liberioris, quae ipſa libertas P., alibi ſane aperta, tamen hic iuverit correctionem magis, niſi is Cod. in ſuo habuerit. De rel. cf. in paſſ. χειρ. de re Dem. Ind. cui add. de perſ. 235, 11. τοὺς δὲ χειροτονηθέντας λ. 171, 18. 265, 11. 378, 20. 379, 18. cum Luc., ſed ſupra 2, 6, 19. e. in aliam acc. plur. βασ. formam Ms.

οὓς ἠθελ.) Senatus Romanus ergo nunc putabat, aliter conſtare poſſe rationem imperandi, quam ſi uni reddatur, v. Cort. ad Sall. b. C. p. 47. *Leiſn.*

Ibi c. 6. e. ad *annua* imperia *binos* que *imperatores* ſibi *fecere*. eo *modo minume putabant* per *licentiam* inſoleſcere *animum humanum*, in N. Cort. „Quod ſi Romani poſterioribus temporibus iſtud curatius obſervaſſent, nec in ſolum Pompeium aut alios omnia contuliſſent, nunquam orbis terrarum adeo concuſſus eſſet, *ut non aliter ratio imperandi conſtare potuiſſet, quam ſi uni redderetur,* Tac. 1 An. c. 6. Poſt Gordiani obitum, eiusmodi quidem ſpiritus ſumebat Senatus R. ut pluribus imperium conferre vellet, ſed fruſtra, Herodi. 7, 10.“ ſine Gr. Noſtri, conſlantis ſua e ſuperioribus variando, cf. 3, 10, 12. e. οὐδὲν ἕτερον, ἀλλ᾽ ἢ μερισάμενος πρὸς αὐτὸν τὴν ἀρχὴν, it. 1, 9, 24. δύο τοὺς ἐπάρχους καταστήσας, ἀσφαλέστερον ᾠήθη, μὴ ἑνὶ πιστεύειν τοσαύτην ἐξουσίαν, μερισθεῖσαν δὲ αὐτὴν, λ., ſed 1, 1, 8. μερισθεῖσα γὰρ ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ ἐν ἔτεσιν ἑξήκοντα εἰς πλείους δυναστείας λ. et 1, 17, 3. τῶν δὲ πλουσίων τὰς οὐσίας χαρίσασθαι ἐβούλετο μερίσας τε εἰς τοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς μονομαχοῦντας, ad quam rectionem poſtr. reſpexerit Ms. librarius, addendo praep. cf. 7, 3, 10., quanquam hic per ſe elapſam a vicinitate utr., cf. 6, 6, 4. e.

πάλιν ἰοῦσαν) Muto in ἰοῦσα ἐξουσία, et cum his iungo εἰς τυραννίδα. Alioqui cum illis verbis ἰοῦσα ἐξουσία deſiderari aliquid dicendum eſſet. *Steph.* (ne *rurſum* illa *potentia,* ad *tyrannidem* deveniens, *rurſum* oſſen-

σίαν εἰς τυραννίδα πάλιν ἐξ- rannidem rurſus provehere-

deret ſ. *impingeret.* Intellige autem eo ſenſu, quo dicitur *navis offendere* ſ. *impingere*; quum alioqui et *navem impingere* dicatur aliquis, et quidem *uſitatius*“ *Idem* in m, Pol.) Si ἐξοκεῖλαι, legamus infinitivo verbi modo: retineri poſſunt accuſativi caſus nomina, hoc ſenſu, *ne*, ſi uni permitteretur imperium, *poteſtas* reflexo *gradu*, in *tyrannidem* iterum *impingeret*; quod in conſulibus quoque ſpectatum fuiſſe, refert Eutropii metaphraſtes (1, 8, 1. ἐντεῦθεν τὸ μὲν τῶν βασιλέων ἐπαύσατο, — expulſo Tarquinio Sup. — μετηνέχθη δὲ εἰς τὴν τῶν ὑπάτων ἀρχήν, δύο δὲ ἦσαν οὗτοι καὶ ἐτήσιοι. ὥστε κἂν ἕτερον φαῦλον εἶναι συμβαίη, καταφεύγειν ἐπὶ τὸν ἕτερον, τῷ δὲ χρόνῳ περαιουμένην μετριωτέραν εἶναι τὴν δυναστείαν.) *Sylb.* Corrigunt ἰοῦσα ἐξουσία. Sed vide, an etiam corrigi poſſit ἐξοκεῖλαι. Notetur conſilium ſenatus Rom. pluribus imperium conferendi. Neminem unum magnum facere volebant, ſed plures. Sic enim ſe invicem obſervaturos credebant. Ariſtot. V. Polit. XI. et alterum alterum coerciturum ſperabant, ut Eutrop. ait (1, 8. i.) v. Cort. ad Sall. b. Cat. 6, 7. Huic ſenatus conſilio mox opponetur illud, οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη. Non modo viciſſitudo imperandi, ſed et diviſum imperium creditur alere libertatem. Liv. 3, 39. (extr.) *Leisn.* Forte πάλιν εἰς ἓν συνιοῦσα ἐξουσία λ. *Reisk.* Ita corruptus hic locus videtur, (ut vix medelam afferre audeam. Primum offendit me geminum illud πάλιν, deinde neſcio quid h. l. ſit πάλιν ἰοῦσα ἐξουσία, πάλιν ἰέναι alias *redire* denotat, ſed quomodo id locum habere poſſit, non video. Denique niſi corruptum illud ἰοῦσαν ἐξουσίαν, pro quo iam Stp. ἰοῦσα ἐξουσία reponere volebat, accuſativum conſequentiae eſſe velis, quo tamen alias uti non ſolet Herodianus, accuſativi illi cum tempore finito ἐξοκείλῃ plane non poſſunt iungi, ſed aut alterum in nominandi caſu, aut alterum in infinitivo modo eſſe debet. Plures autem emendandi rationes cogitari poſſunt, quibus dictae modo tollantur difficultates v. c. ſi legas πλεονάζουσα ἐξουσία, aut μὴ (ὡς πάλαι ἴσην ἔχοντες ἐξουσίαν) εἰς τ. π. ἐ., ſed nimis longe petita videtur haec emendatio. Facilior ac brevior haec eſt, ſi duabus litteris mutatis, pro ΠΑΛΙΝΙΟΥΣΑΝ ἐξ. — ἐξοκείλῃ legas ΠΑΡΕΝΙΟΥΣΑΝ - ἐξοκεῖλαι aut ſi tempus finitum magis placeat: ὡς μὴ παρ' ἑνὶ οὖσα ἐξουσία κ. λ. *Stroth.*

Et ſic Erneſti in m. Par. „Bengelius ad Chryſ. de ſac. leg. παρ' ἑνὶ οὖσαν“ et Kappius Vener. in Excerptis miſerat „Bengelii Adparatus Criticus Nov. Teſt. Edit. ſec. p. 632. Apud Herodianum hodie ſic ſcribitur: ους ηθελησαν μερισαι την αρχην, ως μη παλιν ιουσαν εξουσιαν εις τυραννιδα παλιν εξοκειλῃ. l. 7. c. 10. leg. παρ' ενι ουσαν aut ſimile quidpiam: παλιν irrepſit, quia παλιν ſequitur.“ Sed Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. cum Stp. ἰοῦσα ἐξουσία“ quod apparet ſane, ut et ſervatum bis adv. πάλιν. Enimvero luſus hic videbatur mihi inanis, maxime cum ἰοῦσα ἐξ. ſic nude ſtarent, ſine ullo adiuncto perſonae, v. c. εἰς ἕτερον, qualia ſupra fuerunt ſemper, cum de alio novo que imperatore narratum, cf. 7, 1, 3. 5. ὅτι πρῶτος ἐξ εὐτελείας τῆς ἐσχάτης εἰς τοσαύτην τύχην ἤλασε, it. 5, 1, 10. 16. μηδέ τις ἀπαξιούτω, ἢ τύχης παῖσμα νομιζέτω, ὅτι δὴ ὄντα με ἐκ τῆς ἱππάδος τάξεως ἐπὶ τοῦτο ἤγαγε, cf. ib. §. 3. it. 2, 10, 7. ἐπεὶ δὲ εἰς σεμνὸν πρεσβύτην — περιῆλθεν ἡ ἀρχὴ, λ. it. 2, 8, 6. e. ἡ ἀρχὴ σαλεύουσα καὶ παρὰ μηδενί πω βεβαίως ἱδρυμένη, λ. et 2, 3, 9. ſqq. et 3. μετὰ βασιλέα εὐγενέστατον τὴν ἀρχὴν μεταπεσοῦσαν εἰς ἄνδρα ἐξ ἰδιωτικοῦ

ϵκείλῃ q. συνῆλθον οὖν οὐκ εἰς 5. tur. Convenerunt igitur τὸ σύνηθες συνέδριον, ἀλλ' non quidem in locum con-

q) ἐξωκείλῃ Mſ. Ba. v. N.

καὶ ἀσήμου γένους ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντα, it. ap. Liv. 1, 40. i. *impenſius his indignitas creſcere*, ſi *ne* ab *Tarquinio* quidem *ad* ſe *rediret* regnum; *ſed* praeceps *inde* porro *ad* ſervitia *caderet*, ubi relata et oppoſita clare agnoſcuntur; ſicut h. l. ab his, inter ſe utique cohaerentibus et copulandis, εἰς τυρ. παλ. ἐξ. requiritur aliquid in praeced., quo referantur. Igitur ego, ſemper ſuſpectum habens locum hunc, nec contentus emendatione Bg. aut Rsk., cum varie tentaſſem, ut ὡς μὴ, παρ' ἕνα ἰοῦσα ἐξουσία, λ. it. ὡς μὴ, πᾶσα ἑνὸς οὖσα ἐξ., veniens que demum ad ipſum illud Strothi, ὡς μὴ, παρ' ἑνὶ οὖσα ἐξ. (quod et Bengelius debuit ponere, cum v. finitum ἐξοκ. ſervaſſet,) tamen adhuc expectabam opem alicuius Ms. Quae et reperta videtur, ſi pro Mſ. Ba. illis refingamus haec, ὡς μὴ, πολλῶν οὖσαν ἐξουσία εἰς τυρ. ἐξοκείλῃ, *ut* ne, *cum* multorum *eſſet* nec unius, *poteſtas* illa *in tyrannidem* rurſus *delaberetur*. Id que his de cauſis, primo, quod in extr. v. ἐξοκ. idem eſt lapſus, qui ſupra 6, 1, 11. δεδοικυῖα, μὴ ἄρα ἡλικία ἀκμάζουσα — εἴς τι τῶν — ἁμαρτημάτων ἐξοκείλῃ, retinentibus Mſs. rel. hic iterum, deinde, quod Mſ. novitas, ſententiam praebens nullam, alias iam depravata fuit, cf. 7, 8, 12., tum quia in Mſs. ſimplices litterae pro dupl. obviae, et contra, in primis illae λ, cf. 4, 14, 6., porro quoniam frequenter confuſae α et ε, cf. 7, 6, 6. it. ι et η, cf. 7, 9, 12. et αν pro α, cf. 7, 1, 7., praeterea quod πάλιν confuſum ſaepe pro aliis vocibus, cf. §. 13. ad πάλαι, it. 5, 6, 9. 3, 14, 9., denique quia πολλοὶ etiam de paucis occurrunt; cf. 3, 10, 4. 4, 15, 6. et adeo de duobus, cf. 7, 7, 8. Caeterum membrum hoc totum ex analog. conflatur, et de adv. πάλιν cum v. v. ſyn. ἥκειν, ἔρχεσθαι, ἀπέρχεσθαι cf. Xen. Cyr. quibus add. cum ἰέναι 1, 4, 20. et cum aliis v. v. ib. §. 19. 28. 1, 5, 1. 10. it. ej. Ἀνβ. Call. Di. v. 87. Hoog. Op. Poſſ. Ca. Kypk. T. 1. it. cum v. v. compoſ. ex pr. ἀνὰ Ariſt. Plut. v. 95. 117. Plut. Hs. 12, 6. it. ſimul cum ἰέναι Dem. 123, 20. 157, 26. 196, 7. 240, 2. Aeſch. ep. S. Fa. Aeſ. it. ex ἀντὶ Muſ. v. 107. it. ex ἀπὸ Rs. Or. V. 8. And. cum Abr. ad Ae. 2, 4. i., ſed de ν mutato in μ ib. Tom. 1., at in rem crit. et confuſ. cum πάλαι ſ. πόλιν ib. T. 2. Fi. Plat. Sophiſt. Bau. Or. Thuc. et Bentl. ad Call. T. 2. p. 13. e.

συνῆλθον) Caſaubonus de *SCto tacito* interpretatur, quod ſupra ſtatim factum Capitolinus narraverat. *Boecl.* Videntur hic ſenatores conveniſſe ad condendum *Senatus* Conſultum *tacitum*; eiusmodi exemplum occurrit ap. Iul. Capit. Videtur et tale occurrere ap. Cic. in Or. pro Sulla. Etiam Caſaubonus hic tale S. C. ap. Herodi. olfacit. Sed quodnam eſſe dicemus illud σύνηθες συνέδριον? Senatus variis temporibus variis in locis fuit coactus, I) in aede Martis, ſi de bello conſuleretur, Suet. Aug. 29., quum id antea fieret in campo Martio, aut pratis Flaminiis Liv. 3, 63. et in Capitolio Appian. b. Pun. p. 42. II) in Vulcani templo, tempore Romuli Plutarch. Qu. R. p. 276. III) in templo Iovis Statoris Cic. Catil. 2, (6. i.) IV) in aede Bellonae Liv. 30, 21. et 40. Feſtus in *ſenaculum*. V) in aede Caſtoris Cic. Verr. §. 129. (in Verr. 1, 49. e. Graev. T. 1. P. I. p. 536. Ern. in Verr. Act. II. l. 1. cap. 49.) VI) in aede Telluris Cic. Phil. 1. §. 31. (c. 13. i.)

εἰς τὸν τοῦ Διὸς νεὼν [r] Καπε-

ſeſſus conſuetum, ſed in templum Iovis Capitolini, quem

r) Ms. Ba. νεὼν τὸν ἐν καπιτωλίῳ· ὃν σεβ. v. N.

Appian. b. Civ. 2. p. 507. VII) in aede Concordiae Feſtus l. l. Sall. b. Cat. 46, (6.) v. ib. Cort. p. 273. VIII) in aede Apollinis Liv. 39, 4. 34, 43. Coelius ad Cic. 8, 8. Suet. Aug, 29. (ubi bis eius aedis mentio, ſed non ſenatus ibi habiti.) IX) in templo Iovis Capitolini, hic ap. Herodianum. it. Inſcr. Gruter. p. CCC. X) in Palatio et eius atrio et domo Latini. Servius ad Virg. Aen. XI, 255. v. P. Manut. de Senatu Rom. in Antiq. R. II, 4. p. 300. Zamoſcius de Senatu R. 3, 1. p. 100. ſq. Templa etiam *curiae* dictae v. Cort. ad Sall. b. Cat. 32, (1.) p. 197. *Leisn.*

Praeter data ad 7, 7, 4. ad Capit. p. 95. c. 12. i. *dicit* Iunius *Cordus* iſtud *ſenatusconſultum* fuiſſe *tacitum* Caſ. in N. 2. „Singularis eſt hic locus de ſenatusconſulto tacito: — Herodianus quoque tacitum S. C. ea tempeſtate factum oſtendit: ſed non quando literae Gordianorum advenerunt; verum tunc cum eorum caede cognita in ſummas anguſtias redactus eſt ſenatus. Statim enim conveniſſe patres, non ſolito more in Curiam, ſed in Capitolium et Iovis Capitolini cellam: eo ſe incluſiſſe ſolos, et velut in ipſis Iovis oculis deliberationem habuiſſe, quid eſſet opus facto. Ait Herodianus: συνῆλθον — ἀκροπόλει. συγκλ. οὖν αὐτοὺς (ſic cum ed. A.) ἐν — μόνους ὥσπ. — πραττομένων. haut dubie deſcribitur his verbis ab Herodi. tacitum ſenatusconſultum. habes hic locum ubi factum, et, ut videtur, ubi ſolitum fieri: de quo tamen nihil monet Capitolinus: habes et modum faciendi taciti S. C., ſed verbo indicatum: συγκλ. αὐτοὺς ἐν τ. σ. μόνους. nam ſi erant ſoli patres, nulli ergo interfuerunt ſervi publici, nulli cenſuales: ſed ipſi ſenatores eorum partes obierunt: quod pluribus explicat Capitolinus. ita ergo capiendus Herodiani locus. Meminit et Capitolinus S. C. quod in Capitolio factum eſt, paullo poſt in Gordiano tertio: ſed tacitum tamen fuiſſe, ipſe non monet, (p. 112. *ex quibus* — veteranis — *duo* ingreſſi *Capitolium*, quum *illic* ſenatus *ageretur*, ante *ipſam* aram — *interempti ſunt*, ad quae idem Caſ. N. 4. m, poſt Noſtri locum 7, 11, 5) Quod ait Capitolinus S. C. hoc in Capitolio fuiſſe factum: exemplum eſt incogitantiae, et humanus error: nam male accipit verba Graeci ſcriptoris, qui duo S. Cta ordine commemorat: quorum alterum in Capitolio ait factum, alterum in Curia. — Sed Capitolinus putavit συνέδριον (in Noſtri loco poſtr.) appellatam ab Herodi. Capitolini Iovis cellam, (tum p. 138. ad *ſenatus pertrepidus* in *aedem* Concordiae — *concurrit* idem Caſ. N. 1. m.) Diſſenit hic ab Herodi. Capitolinus: qui non in Capitolini Iovis cellam, verum in aede Concordiae creatos ſcribit Imperatores. Videntur initio patres in aedem Concordiae concurriſſe: poſtea vero iterum in Capitolio conveniſſe, et ibi negotium perfeciſſe.“ Caeterum de *ſenaculo* ſ. loco ſenatus habendi cf. Roſin. Ant. p. 61. m. 495. m. Cort. ad Cic. ep. 10, 12, 9. (qui ſumit de templo Iovis Statoris, at de Iovis Capitolini Ern. in Ant. c. 4.) Heinecc. Ant. R. p. 74. e. §. 47. (qui cum Roſino tacet de tacito S. C.) ad Lampr. Heliog. T. 1. p. 797. e. *fecit* et *in* colle *Quirinali* ſenaculum *mulierum* Caſ. N. 4., variante Noſtro cum 2, 12.

τωλίου, ὃν σέβουσι Ῥωμαῖοι ἐν ἀκροπόλει. συγκλείσαντες οὖν αὐτοὺς [s] ἐν τῷ σηκῷ μόνους, ὥσπερ ὑπὸ μάρτυρι τῷ

coluntRómani in arce ſumma. 6. Cum ergo incluſiſſent ſe ipſos in ſacellum ſolos, quaſi

s) αὐτ. per lenem A. al. v. N.

7. συνίχειν εἰς τὸ συνεδρ., ſed P. deſerente Bg., praeter ſervatum Lat. *quidem* ad neg. cf. 7, 8, 16. 5, 8, 5.

εἰς τὸν τοῦ Δ.) P. cum Mss. rel. manet in vulg. contra Ms. Ba. gloſſam meram, quam clamat vis manifeſta et multitudo vocum, ortam fortaſſis inde, quod pro vulg. gen. aliquis librarius daret acc. Καπετώλιον, ſolenni in ν et υ errore, cf. 7, 9, 4. cui quippe lectioni magis conveniat illud gloſſema, quanquam et per ſe confictum ex ingenio ſcribae, ſed ineptum etiam ob ſq. membrum ὃν — ἐν ἀκρ. ex analog., dum variat Noſter in ſerie vocum cum 1, 9, 4. Διὶ Καπετωλίῳ, ſed ego habui haec ap. Ioſ. 2, 415. ſ. 6. i. τὸν νεὼν τοῦ Καπετωλίου Διὸς, *templum* Iovis *Capitolini*, cum Var. L. Καπιτ., ſed Di. H. S. T. 1. 260, 19. ἐν τῷ ναῷ τοῦ Καπιτωλίνου Διὸς, at 304, 4. ὁ νεὼς τοῦ Καπιτωλίου Διὸς et 511, 7. τοῦ Καπιτωλίου Διὸς ἱερὸν, quae epitheta cum noſtro ſyn. cf. O. M. N. 7, 781. e., at Polb. 1, 282. m. τὸ τοῦ Διὸς ἱερὸν Καπιτωλίνου, *Iovis* Cap. *aedes* et p. 287. e. τὸν Δία τὸν Καπιτωλῖνον, quem Noſter fortaſſis variando iam adhibuit ſupra 2, 3, 25. εἰς τὸν τοῦ Διὸς νεὼν καὶ τὰ λοιπὰ ἱερὰ πεμφθεὶς, it. 1, 7, 12. ὡς δ' εἰς τὴν Ῥώμην εἰσήλασεν εἴς τε τοῦ Διὸς τὸ τέμενος λ. et 3, 8, 7. εἰς τὸ τοῦ Διὸς τέμενος ἀνελθὼν λ. Sed aliter ad ἀκρ. Bg. quam ſupra, (neſciente Stp. Th.) e P., qui liber in addito adv. formula, forſan ex 4, 8, 16. 4, 13, 7. Caeterum Leisn. in m. Ox. „Ryckius de Capit. arx et Capitolium diverſa. *Liv.*"

συγκλείσαντες) Liber P., in articulum nil decernit, formulam ducente Noſtro fortaſſis e Lat., cf. G. Th. *incluſit* deus *omnia animalia* in *mundo*, it. *includere* ſe *domi*, et *concludam* me *iam* in *cellam* rel. it. claudit *aquilonem* in *antris*, cf. ib. 952, 43. ſq. 96. it. p. ſq. l. 13. clauſum *ſe* conſul *inerti ut* teneat *vallo*, ſed Stp. Th. ſine Vs. „interdum *occludo*, Herodi. l. 7. σ. ὁ. αὐτοὺς ἐν σηκ. μ." cum aliis lect. memoriter, quo in v. Lat. nil tale ap. G. Th., ſed Gr. act. phyſice, cum acc. rei ap. Xen. Cyr. (συγκλείσαντες οὖν τὰς ἀσπίδας λ.) it. Dem., ſed ſimul cum abl. rei Rs. O. V. 8. Dem. et Abr. ad Ae. T. 1., at cum pr. εἰς ſimul Pal. Fi. cf. ſupra ad 1, 12, 9. p. 493. m., porro cum acc. perſ. et adv. Luc. 2, 612. l. 47. κἀκεῖ με ἄνω συγκλείουσιν, *ibi* que *me* ſupra *includunt*, ubi add. p. 105. l. 20., ſed cum abl. modi ſimul Kypk. T. 2. porro abſolute, Thuc. v. ξυγκλ., ſed tropice etiam de perſ. aut re L. N. T. et Polb. De τῷ σηκ., a P. plane neglecto, cf. 6, 1, 6. e.

ὥσπερ ὑπὸ) E. libero P. negligit Bg. praep. (cf. 1, 5, 22. p. 169. e. iunctis per analog. hic rel.) ſed etiam retinet libera ad τῶν πρατ. cf. 7, 8, 1. 2, 9, 4. et in ſubſt. ἐπισκ. Stp. Th. 3, 826. E. hinc ſine Vs. „Ζεὺς μάρτυρ καὶ ἐπ. τῶν πρ." cf. de diis ap. Call. cum Spanh. et Dem. e poëta, ſed de hominibus abſolute ap. Di. H. S. T. 1. cum Rs. ed. 2, 675. i. Ioſ. at cum gen. rei loci ve Ind. Sb. L. N. T. Schw. e So. Ant. v. 1164. et Oed. C. v. 113. et cum adiuncto Dd. S. 2, 613. l. 84. ἐπ. καὶ θεατὴν

Διῒ καὶ συνέδρῳ, ἐπισκόπῳ τε τῶν [t] πραττομένων, ἐπιλεξάμενοι τῶν ἐν [u] ἡλικίᾳ καὶ ἀξιώματι προυχόντων [x], οὓς ἐδοκίμαζον, κατὰ τὴν [y] ψη-

teſte Iove conſeſſore que et inſpectore rerum omnium, ſelectis aetate et dignitate eminentibus viris, quos probabant per ſuffragii lationem;

t) τ'' (τὸν) πραττομένων Bs. 2. L., unde adhuc vitioſius τὸν πραττομένον Bs. 2. R. quaſi correctura. u) Ms. Ba. τῶν ἐν ἀξιώματι καὶ ἡλικ. v. N. x) Sine leni in A. et Bs. cf. 7, 5, 10. in quibus et al. comma etiam poſt πρ., ſed nullum poſt ἐδοκ. v. N. y) In Ms. Vi. τὴν deeſt. *Loc.* In Ms. Ba. τὴν abeſt. *Mart.* ut in Excpt. Ms. Ve. „κατὰ ψηφοφορίαν" ἐχ. v. N.

τῶν κινδύνων ἔχοντες τὸν βασιλέα, tum de planetis D'Orv. Ch., ſed vario ſenſu ſine Ind. Hom. Ἰλ. κ', 38. 342. χ', 255. ω', 729. L. N. T. Suic. Hſy. et Suid. per ἐπόπτης, (ut varietur cum 1, 17, 3. ἔχειν αἰσχρῶν ἔργων σεμνοὺς ἐπόπτας,) tum in affinia ἐπισκοπὴ ib. Raph. p. 336. Zoſ. Cell., ſed ἐπισκοπεῖν Suid. L. N. T. Poſſ. Ca. Ind. Sb. Thuc. Rs. O. V. 8. Lyc. Dem. Xen. Hell. cum Z. Pol. Ἀνβ. Cyr. Bach. cui add. Sy. 1, 12. ut Mem. S. 3, 2, 4. Ael. V. h. Fi. The. Polb. Luc. cum Ind. in N., Geop. et So. Ant. v. 1152.

ἐπιλεξ. τῶν) Οἱ ἐν ἀξιώματι προύχοντες ſunt Apoſtolo 1 Tim. 2, 2. οἱ ἐν ὑπεροχῇ ὄντες. *Leisn.*

Alius Ms. ordo in ſubſt. duobus eſt ex ingenio librarii, contra Mss. rel. et P., forſan e ſuperioribus, ubi ſyn. praeibat, cf. 4, 3, 3. ἐν ἀξιώσει ἢ τιμῇ λ. aut noſtrum 2, 1, 20. ὃν ἴσμεν προύχοντα ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλῇ σωφροσύνῃ βίου, μεγέθει τε ἀξιώματος καὶ ἡλικίᾳ, σεμνότητι, pro quibus ſane hic variat Noſter cum brevitate, (ſumto ἡλ., iterum pro aetate ſeriori,) ut et aliter cum 7, 3, 7. ἡλικίας καὶ ἀξιώματος ἀφειδῶς ἔχων, it. cum 7, 5, 10. m. ὃς ἦν αὐτῶν γένει — προύχων, per additam hic praep., conſentientibus libris omnibus et ex auctoritate vetuſta, cf. ad 2, 10, 9. e. it. cum 1, 6, 23. διανείμας οἷς ἐδοκίμασε λ. et cum 6, 4, 7. ἐπιλεξάμενος Περσῶν τοὺς μεγίσους, per contractam aliter orationem, caſu pron. relat. recto ad poſtr. v. et praepoſito perſ. gen., ubi omiſſum modo alterum pron. demonſtr., pendens a v. pr. ἐπιλ., per acc. τούτους, οὓς, quae ratio, addenda diſputatis in Exc. ad 1, 4, 2. p. 831. e. Nr. 1., tolerat comma, poſt προυχ. a me ſuſceptum, conflatis per analog. omnibus, ſed Bg. e P. ſervante Lat. ad ἐπιλ., ſpreta iſtius libertate rel., etiam in omiſſis οὓς ἐδ. aut certe contractis. Caeterum v. ἐπιλεξ. illuſtrat Capit. p. 92. m. *ſed tanta gratulatione factos contra Maximinum imperatores* ſenatus *accepit*, ut *non ſolum* geſta *haec* probarent, *ſed* etiam *viginti* viros *eligerent*, inter *quos* erat *Maximus* ſive *Pupienus* et *Clodius Balbinus*; qui *ambo* imperatores *ſunt creati*, poſteaquam *Gordiani* duo *in* Africa *interemti ſunt*, et p. 110. e. poſt *mortem* duorum *Gordianorum*, ſenatus — *ex* viginti *viris*, quos *ad* remp. *tuendam* delegerat, *Pupienum* ſive *Maximum* et *Clodium* Balbinum *Auguſtos* appellavit, *ambos* ex *conſulibus*, cf. p. 161. m.

κατὰ τὴν ψηφ.) Praeter affinia, v. ψηφοφορεῖν ap. Bud. C. Zoſ. Cell. Luc. cum Ind. in N. it. ſyn. ψηφηφορεῖν Di. H. S. T. 1., ubi et ψηφηφόρος ἐκκλησία, it. ſyn. ψηφηφορία, reperi noſtrum ſubſt. modo ap. Hſy.

ψηφοφορίαν, ἐχόντων καὶ ἄλλων [z] ψήφους, διακριθεισῶν [a] τε καὶ τοῦ πλείςου τῆς γνώ-

obtinentibus etiam aliis ſuf- fragia, iis diſcretis, ex plu-

z) ἄλλους Mss. tres, v. N.

a) Nihil variatur per edd. et Mss. v. N.

ſine exemplo, nec coll. Suid. et ap. Plut. Hs., ſed ap. Stp. Th., tacentem hinc, aliquid ſimile ex Ariſtot. „διὰ ψηφοφορίας τὰς κρίσεις γίνεσθαι, latione *ſuffragiorum* ſ. ferendo ſuffragia" ad quam analog. hic ſcribatur per aliam praep. et caſum, ferente G. Th. etiam modo abl. ſyn. *ſuffragio* et *ſuffragatione*, ſed Schell. L. formulam etiam Bg., deſerto P., e Sall. Cort. p. 969. i. vobismet *ipſi* per *ſuffragia* — dominos *deſtinaſtis*, ex quo Lat. v., ſyn. illo cum Gr. noſtro ἐπιλεξ., rectio etiam hic inſtitui poteſt, ut κατὰ τὴν ψηφ. cohaereat cum v. ἐπιλεξ., facto poſt ἐδοκ. commate, et ſi per ſe ibidem tollendo aeque, cf. Schell. L. *ſuffragiis* multitudinis *haec* ſi *probarentur*.

ἐχόντων) Forte ἐχόντων καὶ αὐτῶν ψήφους, ipſis illis, qui eligebantur, non excluſis a ſuffragatione, ſed ſuffragia ſua ſibi ipſis dantibus. Deinde κατὰ τὸ πλεῖςον τῆς γνωμ. *Reisk.* Tolerabilem fortaſſe lectionem hanc aliquis putaret, διακριθεισῶν δὲ ἐκ τοῦ πλείςου τῆς γνώμης, ſubaudiendo τῶν ψήφων. Sed mihi genitivus τῆς γνώμης, ita legendo, non ſatis placeret; quamvis dixerit in hoc ipſo libro (7, 7, 15.) τὰ μὲν κατὰ τὴν Ῥωμαίων πόλιν τὲ καὶ γνώμην τοιαῦτα ἦν. *Steph.* Fortaſſe legendum διακριθεισῶν τε κατὰ τοὺς πλείςους — ſ. ἐκ τοῦ πλείςου — τῶν γνωμῶν, ut ſit, quod vulgo dicitur, *diſcretis pro ſuffragiorum pluralitate ſententiis*. Schottus ἀνειπόντος legit. Sed tunc talis requireretur loci mutatio, διακριθεισῶν τε τῶν γνωμῶν, καὶ τοῦ πλείςου μέρους Μάξιμόν τε καὶ Βαλβῖνον ἀνειπόντος. *Sylb.*

Super loco hoc praeterea dedit modo adhuc Sch. in „ἐχ. habentium *ſuffragia*, ψηφ. ἀλ. ἔχειν, *ſuffragia* aliorum *habere*, διακρ. ſcil. ψήφων, diſcretis *ſuffragiis*. Alii γνωμῶν legunt. γν. τοῦ πλείςου, *plurima* ſententia, *plerorumque*; Sb. mavult legere γνωμῶν." Sed Bg. videtur 1) retinere vulg. διακρ., 2) ſupplere ad id pron. αὐτῶν, τῶν ψήφων, 3) non agnoſcere copulam aliquam, nec τὲ, nec δὲ Stp. 4) mutare καὶ in κατὰ, 5) ſervare reliqua, praeter gen. τῆς γν., quem mutarit in acc. τὴν γν., reddito ſing. τοῦ πλ. per plur. aut 6) legere κατὰ τῶν πλείςων τὴν γνώμην, aut cum Stp. κατὰ τὸ πλεῖςον τῆς γν. Illud ſcio, eundem Bg. opprimere copulam τὲ in ſecundo particip., cf. 5, 4, 12. it. in tertio, cf. 5, 5, 15., non item certo, an cogitarit διακριθέντων, relatum ad pr. ἐχ. eodem ſexu et ad perſ. ἄλλων. Ego quidem illuc maxime inclino et in Stp. δὲ, quanquam in rel. deinde adhuc incertus, legens quippe διακριθέντων δὲ καὶ τῷ πλείςῳ τῆς γν. vel τῷ πλήθει τῆς γν. (*durch* die *Mehrheit* der *Stimmen*) vel διακριθέντων δὲ διὰ τοῦ πλείςου ſ. πλήθους τῆς γν. vel δ. δὲ κατὰ τὸ πλεῖςον τῆς γν. Nam διακριθεισῶν de ipſis ψήφων hic quidem e contextu mihi diſplicet, et tum ob ſq. τῷ πλείςῳ τῆς γν., tum ob pr. ἐχ., quoniam ab his perſ. transitus fit ſubitus ad res et ψηφ., habentibus *quidem* et *aliis* ſuffragia, *ſed* his *ſuffragiis* reiectis *iterum* per *plurium* ſ. plurima *ſuffragia*, cum quis potius hanc ſeriem expectet, *habentibus* quidem *et* aliis (perſonis, viris, praeter Maximum et Balbinum) *ſuffragia*, ſed *reiectis* per *plurima ſuffragia*; ubi manent perſonae eae-

μης, Μάξιμόν τε καὶ Βαλβῖ- rium mente, Maximum et

dem, quae a quibusdam ſuffragia quidem tulerunt, ſed reiectae ſunt rurſus a pluribus aliorum ſuffragiis; eodem reditura re, ubi gen. conſq. hos per particulam reſolvas, *cum* haberent, *habuiſſent* et *alii* quidem *ſuffragia* quaedam, *ſed* reiicerentur, *reiecti eſſent* hi *alii* tamen *per* plura aliorum *ſuffragia*. In quibus ſuppletum in primo membro μὲν ſaepe oppreſſum habuimus, ſequente δὲ in membro altero, cf. 6, 9, 3. 5, 4, 14. 5, 8, 5., ut confuſum τὲ pro δὲ, cf. 7, 8, 1. 5, 8, 20. it. καὶ tum pro aliis vocibus, tum pro praep. aliqua, ut pro κατὰ 3, 12, 3. it. ι et ν, cf. 5, 1, 15. 7, 9, 7. e. it. σ et τ, cf. 2, 12, 2.6 quae litterarum confuſio contigerit in vulg. διακριθεισῶν. Id v. paſſ. reperi vario ſenſu ap. Hſy. 1, 948. i. 982. i. Suid. 1, 557. m. Suic. Alb. Gl. p. 100. Bud. C. Thuc. cum Abr. Dl. Rs. O. V. 6. 8. And. Dem. Di. H. S. T. 2. Luc., ſed ap. Heliod. 1, 14. i. p. 49. τῶν δὲ ψήφων διακρινομένων, οἱ μὲν τὸν θάνατον καταχειροτονήσαντες λ. (praeced. διεχειροτόνουν et εἰς τὸ βάραθρον ἐδοκίμαζον, et ſq. ἡ τούτων ἐκράτει ψῆφος,) ſine N., ad v. huius notionem pertinet, quod v. de ſuffragiis ſ. calculis fuerit Lat., minus Bg. illud e Sch., quam G. Th. 189, 56. „dirimere *ſuffragia* videtur eſſe i. q. diſcernere confuſa in unam ſitulam ac dinumerare, ut appareat, quis plura tulerit“ et adeo hic in paſſ. (cf. ib. l. 61.) *diremtis* iis *ſuffragiis*, ſeparatis inter ſe ad dinumerandum. Tum, ſi h. l. de iisdem ſuffragiis valeat, per analog. hanc aliquam Gr. et Lat., ſequentia debeant omnia inter ſe cohaerere, poſito poſt δὲ commate, quod diſerte eſt ap. Bg. poſt *diſcretis*, hac ſerie, *habentibus* et *aliis* ſuffragia *quaedam*, ſed *his* ſuffragiis *diremtis* dinumeratis que, *declarantes* e *plurium* ſuffragiis *Maximum* et *Balbinum*, imperatores *fecerunt*. Sed de perſ. ſit v. διακριθέντων fere ut 3, 4. 9. e. κἀκεῖ τῆς τύχης διακρινούσης τὸν βασιλέα, *iis* autem *viris* aliis *diſcretis*, diiudicatis, *decretis*, definitis *per* plurium *ſuffragia*, i. e. improbatis, reiectis; quo ſenſu et valuerit pr. Lat. *diremtis*, cf. ap. G. Th. l. 13. 17. „actionem meam, ut praelia ſolet, nox *diremit*, i. interrupit et in alium diem reiecit eius exitum. — *auſpicia* dicuntur *dirimi*, quum rata eſſe nequeunt, h. e. irrita fiunt, diſſolvuntur, discutiuntur, diſturbantur“ reiiciuntur, improbantur. In rel. habui modo haec ſine Ind. Dem. 1070, 16. οὐδ' οἱ δικασταὶ, οἱ τὴν ψῆφον ἔχοντες, it. 1182, 6. de iudicibus, poteſtatem habentibus non modo cum populo ferendi ſuffragia, ſed et ſecundum ea eorum que numerum decernendi, cum hic dicatur aliter, pro que Bg., non tamen ap. G. Th. invento, ut nec illo ſevero Sch., quod tamen noſtrates uſurpant de ſuffragiis quoque, *die* Stimmen *haben*, i. inſcriptum eſſe nomine ſuo in tabellis et nomen ſuum audire ſ. legere, ab aliis propoſitum; conflata formula per analog., dum cognovi v. ψηφ. modo cum aliis v. v., ſed phyſica notione ap. Fi. Ae., porro in computando Gs. Chr., tum forenſi Sb. Ind. Barn. Eur. Thuc. cum Abr. Dl. et A. it. ad Ae. T. 1. Rs. O. V. 4. 6. 7. Iſ. et Ant. 8. And., ſed Din. add. 88, 3. 6. Lyc. Dem. add. 361, 261 1144, 19. Ael. V. h. Luc. Dd. S. Xen. Mem. S., ſed ſine Ind. Cyr. 1, 3, 17. e. it. Ἀνβ. 5, 8, 21. L. N. T. Bud. C. D'Orv. Ch., ſed pro loco ſuffragiorum ad Moer. p. 352. b. m., pro ratione ſ. computatione, valore etc. Polb. cum Rs. p. 160. m. Tum in γνώμη, pro ſyn. pr. ψηφ., Lat. *ſententia*, Bud. C. 227, 36. 395, 3. Poll. 8, 122. N. 45. etc. Stp. Th. 4, 429. D. ὁ δῆμος μιᾷ γνώμῃ κατεχειροτόνησεν

νου ^b^ ἀνειπόντες, αὐτοκράτο- Balbinum declararunt et cre-

b) In Ms. Vi. Ἀλβῖνον ſic et porro. *Loc.* etiam in Ms. Ba. v. N.

αὐτοῦ" ſed 427. C. „Plat. οἷς ἂν πλείστη χειροτονία γίγνηται, qui *maiori* ſuffragiorum *numero* ſunt *delecti*" Zoſ. 5, 29, 9. ἡ τῶν πλειόνων εἰς τὸ πολεμεῖν ἀφέρετο γνώμη, complurium *ſententia* rel. et 6, 12, 2. μόνος δὲ Ἄτταλος σὺν ὀλίγοις τῇ τῶν πολλῶν οὐκ ἐτίθετο γνώμῃ, *ſolus Attalus cum paucis* iudicio *plurium* non *adſentiebatur*, ſcil. τὴν ἑαυτοῦ ψῆφον, vel ſaltem τὴν ἑαυτοῦ ſcil. γνώμην, tacente Stp. Th. 3, 1472. D. e. cf. L. Boſ. Ell. p. 392. i. porro Thuc. 53, 93. τῶν πλεόνων (V. L. πλειόνων) ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον, per liberr. Vs., ſed 184, 16. ὁ δὲ οὐδὲ ταῦτα ἐνεδέχετο, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον τῆς γνώμης εἶχεν, — ὅτι τάχιστα τῇ Πελοποννήσῳ πάλιν προσμῖξαι, ſed *ne* iſta *quidem* admiſit, *ſed* ad *eam* ſententiam *animo* potiſſimum *inclinavit*, ut *in* Peloponneſum *quam* celerrime *ſe reciperet*, verum in N. „ſuae *que* ſententiae *plurimos* e *conſilio* ſocios *habuit*" e qua poſtr. notione fuerit potius ibi *ſed* plurimam *ſententiam* habuit, ſ. *plurimorum*, et fundus Noſtro tum ad analog. formulae ψῆφον ἔχειν, tum in neutrum ſubſt. τὸ πλεῖστον τῆς γνώμης, per ellipſin ſubſt. μέρος, et in ſing. pro plur. τῶν γνωμῶν. Caeterum nil opis ad locum noſtrum in P. liberrimo, nec in Ms. mendo e ſq. finitione, vel male legente librario et ſexum ignorante adiuncti ſubſt. et aberrante in elementis, cf. 3, 5, 8. 1, 3, 12. e. rel., dum P. nec fert copiam Noſtri in copulatis extr. duobus v. ἀνειπ. — ἐπ., ſecus ac Sch. „ἀν. quum *renunciaſſent* eos, ἐπ. crearunt *imperatores*" cf. 7, 8, 26. rel., ſed in analog. ἐπ. αὐτ. N. T. Io. 6, 15. ἵνα ποιήσωσιν αὐτὸν βασιλέα, cum Lexx. laud. ad 1, 8, 2. p. 275. m. Epict. 24, 2. et ſupra 5, 4, 24. e.

Βαλβῖνον) *Albinus*, non *Balbinus*, habent aliae Politiani interpretationis editiones hoc in loco, alibi (in ſqq.) autem modo hoc, modo illud, (ſed illa ed. Antw. ſemper *Alb.*, at *Balb.* ſemel tantum 8, 6, 18.) Sed alius fuit Albinus, de quo ſcripſit Herodianus l. 3. (c. 5. — 8. et iam 2, 15, 2. ſqq.) *Steph.* In graecis quoque Faſtis *Albinus* nominatur, p. 40. (ap. Sb. ad an. A. V. C. 980. Ἀλβίνου καὶ Μαξίμου τὸ β'.) Sed a Faſtis Lat. appellatur *Balbinus*, itidem que a Latinis Caeſareae hiſtoriae ſcriptoribus, et graeco Eutropii metaphraſte (9, 2, 1. 3.) *Sylb.*

Qui in Lat. Ind. iterum „*Balb.* — quidam cod. *Albinus*, ut et in Gr. Faſt. p. 40." quibus addere mihi placuit modo haec, in Almel. Faſt. Coss. p. 146. „A. V. C. 966. P. N. C. 213. P. Caelius Balbinus II. — Pag. pro P. ponit D. (it. p. 148.) 980. 227. D. Caelius Balbinus. M. Clodius Pupienus Maximus. Pag. conſules huius anni ita ponit M. Nummius Albinus. Maximus. In Cod. Gregor. — vocatur *Albinus*" Sext. Aur. Vict. Caeſ. 26, 7. Clodium *Pupienum*, Caecilium *Balbinum* Caeſares *conſtituit*, ſed Epit. 25, 4. *Pupienus* et *Balbinus* rel. Capit. p. 48. e. Maximum *Pupienum*, Caſ. N. 6. „Ex antiquis nummis viri docti pridem docuerunt, dictum fuiſſe hunc M. Clodium Pupienum Maximum, ſed omiſſis nomine et praenomine, auctores Gr. Latini que cognominibus ſolis hunc denotarunt; illi *Maximum* ſemper appellantes, hi ſemper *Pupienum*. Capitolinus — *Maximum* cum Herodiano ubique nominat, rel." p. ſq. i. Clodium *Balbinum* Caſ. N. 3. „Nummus ap. Onuphr. Imp. Caeſ. D. Coelius. Balbinus. Aug. Lege igitur *Coelium*. tamen alibi ſic vocat Capitolinus (toto hoc cap. 1. deinde modo *Balbi-*

ρας ἐποίησαν. τούτων δ' ἦν ὁ μὲν Μάξιμος c ἔν τε πολλαῖς ϛρατοπέδων ἀρχαῖς γενόμενος, τῆς τε Ῥωμαίων πόλεως

7. arunt imperatores. Horum Maximus cum et ſaepe exercitibus praefuiſſet, et in urbis

c) Comma hic omnium edd., et tacite Mss., ſuſtulimus, v. N.

nus it. p. 56. 57. 58. 59. 65. m. 72. m. 73. m. ubi et ſequitur error Capit. de Maximo, tactus a Caſ. in N. pr. 6. p. 49. — ſed p. 92. m. *Maximus* ſive *Pupienus* et *Clodius Balbinus*, ſine N., p. 105. m. cum *Balbino* et *Pupieno* ſive *Maximo*,) ut in tertio Gordiano (i. p. 110. e. *Pupienum* ſive *Maximum* et *Clodium Balbinum*, cum N. 3. Caſ. „ante diximus *Coelium* fuiſſe nominatum, non *Clodium*" ſed p. 111. e. *Maximus* et *Balbinus*, et ſic iterum p. 137. p. ſq. cum errore Capit. iterum illo ſuperiore, it. p. 141. e., ſed ſolum Maximus p. 143. p. ſq. it. Balbinus p. 147. c. 7. cf. p. 149. ſqq. maxime p. 159. m. 160. e. 161. m. 165. m.) et fortaſſe non aliter ipſe ſcripſerat. apud Victorem *Caecilius*" forte librariorum culpa, denique ap. Angl. H. 4, 1090. e. *der* Senat *wählte* demnach *zween* neue *Kaiſer*, M. *Clodius* Pupienus *Maximus* und *D.* Coelius *Balbinus*, in marg. poſitis „noct. 990." pro quo dedimus potius 991. ex Heyn. p. 1088. N. ult. Caeterum ipſe Bg. hic quidem retinet Gr., ſed infra etiam adhibet *Albinus*.

τούτων δ' ἦν) Bg. e P. tum omittit copulam δὲ, cf. 7, 9, 3. tum v. ἦν, cohaerens cum ſqq. participp. pro pluſq. et ſimul cum formula e praep. et ſubſt. ἐν ὑπολ. habens que adeo rectionem dupl., per hanc ſeriem et Vs. ſeveriorem, *Horum* vero *erat* Maximus *quidem* tum *in* multis *militiae* imperiis *verſatus*, tum, *Romanae* urbis *praefectus* conſtitutus, *et* ſevero *regimine* (ſeveri regiminis) et *in* opinione *apud* plebem *ſapientiae* ac *prudentiae* vitae *que* ſobriae, *Balbinus* autem *natus* quidem *patricius*, ad *ſecundum* que *conſulatum* provectus et provinciis *praefectus* inculpate, *ſed* moribus *ſimplicior*, ſervando ſic tum unam modo rectionem per totam §., a me iunctam pro duabus Bc. ed., tum copulas omnino omnes, tum enunciationem illam, τῆς Ῥωμ. πολ. ἐπ. κατας., ſimiliter, ut a Gr. ſcriptore, interiectam, quae per ſe poteſt et reſolvi per particulam, *ubi* ſ. *quum* Rom. urbis *praefectus* eſſet *conſtitutus*. Sed Bg. libere etiam e P. in rel., per analog. conſtante Noſtro, ſed Sch. partim e P. „ἀρχ. *qui* praefecturis *caſtrenſibus* ſaepe *praefuit*" partim e Sb. Ind. „*multis* praefecturis *caſtrenſ*." nec haec tenente G. Th. Sed nobiſcum Sch. in „κατ. *conſtitutus* praefectus" ſub aor. 2. act., ſed ſub paſſ. Stp. Th. 1, 1770. F. H. cf. Iſ. Mor. P. p. 87. m. ἡγεμόνων καταϛάντων, dum Bg. de ſuo partim, ſed cum P. magis libere ad τῆς Ῥ. πολ. cf. 7, 7, 15. et in variat. 2, 6, 12. ἔπαρχος τῆς πολ. γενόμενος, tum per v. ſyn. (etiam per copiam adiunctum hic κατας. pro pr. γεν.) tum plene cum gen. Ῥωμ., nihil in rem ipſam dante Almel. in Praefect. Vrb. Romae p. 480. ſq., ſed Capit. p. 49. e. ſq. Maximum *Pupienum* ex *praefecto* urbi, *et* qui *plurimas* dignitates *praecipue* geſſiſſet, *ignobilem* genere, *ſed* virtutibus *clarum*, cum N. Caſ. 1. „lego, *q. pl.* dignitates, *militares* praecipue, *geſſ.* Herodianus τῶν ἐν ἀξιώμασιν (memoriter, e Noſtri §. pr. τῶν ἐν ἡλικίᾳ καὶ ἀξιώματι προυχόντων,) ἔν τε πολλαῖς ϛρατοπ. ἀρχ. γενομ. plura ſuo lo-

ἔπαρχος καταςὰς, ἀνεπιςρό- praefectura conſtitutus indu-

co Capit.“ p. 138. ſq. duo *conſulares* et *eminentes* quidem *viri*, Maximus *et* Balbinus, — *quorum* alter *bonitate* (cum N. Caſ. 1. „Albinus, quem deſcribit Herod. τὸ ἦθος ἁπλούςερον“) virtute *alter* ac *ſeveritate*, clari *habebantur*, p. 139. e. *Maximus*, qui *et* natu *grandior* erat *et* meritis, *et* virtute *ac* ſeveritate *clarior*, p. 140. e. Maximum *igitur* atque *Balbinum*, quorum *unus* in *re militari* tantus *eſt*, ut *nobilitatem* generis *ſplendore* virtutis *allexerit*, (cum N. Salm. 1. „de Maximo ſermo eſt, qui ignobilis, ſed virtutis ſplendore et militari ſcientia, multis nobilibus anteferendus. — puto auctorem ſcripſiſſe *illuxerit*, i. e. illuſtraverit“ et Caſ. 3. „ſcribendum *generi*. non erat Maximus nobilis natalibus, ſed obſcuritatem generis virtute illuſtraverat“) *alter* ita *clarus* nobilitate *eſt*, ut *et* morum *lenitate* reip. *ſit* neceſſarius, *et* vitae *ſanctimonia*, quam *a* prima *aetate* in *ſtudiis* ſemper *ac* literis *tenuit*, p. 143. *Maximo* pater *fuit* Maximus, *unus* e *plebe*, ut nonnulli dicunt, *faber ferrarius*, ut alii, *rhedarius* vehicularius *fabricator*, p. 144. e. ſemper *virtuti* et *militari* ſeveritati *ſtuduit*. Attamen *militaris* tribunus *fuit*, et *multos* egit *numeros*, et *poſtea* praeturam. — *Inde* proconſulatum *Bithyniae* egit, *et* deinceps *Graeciae*, ac *tertio* Narbonae. — *Poſt haec* praefectus *urbis* prudentiſſimus, *ac* ingenioſiſſimus, *et* ſeveriſſimus *approbatus eſt*, cum N. Caſ. 6. „omnia haec Herodianus: τῆς τε Ῥ. π. ἐπ. καταςὰς ἐπιςρεφῶς τε ἄρξας καὶ ἐν — σωφρ.“ p. 148. m. *haec* de *utriusque* vita *comperimus*. Denique *nonnulli*, quemadmodum *Catonem* et *Caeſarem* Salluſtius *comparat*, ita *hunc* (hos) quoque *comparandum* (— dos) putant, *ut* alterum *ſeverum*, clementem *alterum*, bonum *illum*, iſtum *conſtantem*, illum *nihil* largientem, *hunc* affluentem *copiis* omnibus *dicerent*, p. 158. m. *neque* Maximo — *fortius*, neque *Balbino* benignius *fuit* quicquam. — *Huc accedit*, quod *multis* honoribus *ac* poteſtatibus *explorati ſunt*, quum *alter* bis *Cos.* et *praefectus*, alter *Cos.* et *praefectus*, cum N. Caſ. 4. „bis Cos. fuerat Balbinus: praefectus Urbi Maximus: ſed falſum eſt, aut Balbinum fuiſſe praefectum, aut Maximum Conſulem. — Scribendum aio: cum *alter* bis *Cos.* praefectus *Urbis* alter, *ad* rel.“ p. 160. e. *Maximus* — ſummae *tenuitatis*, ſed *virtutis* ampliſſimae *fuit*, it. p. 141. *timebant* ſeveritatem *eius* homines *vulgares*, p. 145. e. domi *foris* que *ſemper* ſeverus, *ita ut* et *triſtis* cognomen *acciperet*, p. 146. ſq. moribus *aſpernabilis*, attamen *iuſtus*, neque *unquam* usque *ad* exitum *negotiorum* vel *inhumanus*, vel *inclemens*. Rogatus *ſemper* ignovit. — *et* a *ſenatu* multum *dilectus* eſt, *et* a *populo* timori *habitus*; ſiquidem *ſciebat* populus *eius* cenſoriam *praefecturam*.

ἀνεπιςρόφως) Libenter ſubſtituerim ἐπιςρεφῶς. *Steph.* Aut ἀνεπιςρόφως erit *absque reſpectu, neglectis odiis ſ. obtrectationibus improborum*, quod paullo poſt (§. 10) dicit ςεῤῥῶς, rigide. *Sylb.* Vulgatum non congruit ſequentibus. Steph. volebat επιςρεφως. Ego vero ad vulgatam lectionem propius: αει επιςροφως. Sic idem Maximus mox deſcribitur §. 11. πολυ τε το επιςρεφες εσχε πρὸς τους φαυλους *Gedik.* mirum in modum vulgata vox cruciavit criticos. Steph. malebat ἐπιςρεφῶς. Scheid. putabat Polirianum legiſſe οὐκ ἀνεπιςρόφως, Gedikius reponere iubet ἀεὶ ἐπιςρόφως. Sed ſana eſt recepta lectio. Quamquam enim ἀνεπιςρόφως vulgo *negligenter* ſignificat, quemadmodum ſubſtantivum ἀνεπιςροφία *neglectum*, qua voce caret H. Stp. theſaurus, utitur autem ea Clem. Alex. Strom. l. 7.

φως[d] τὲ ἄρξας, καὶ ἐν ὑπο- ſtria eam gereret, vulgo exi-

d) Sic diſerte etiam in *Ms*. Ba. v. N.

p. m. 711. tamen quoque non deſunt exempla, ex quibus colligi poteſt, ἀνεπιστρεφῆ eum eſſe, *qui non mutatur*, *qui ſibi conſtat*, *qui ad veniam peccatis dandam inexorabilis eſt*. In haec ſententiam Iuſtinus Mart. Cohort. ad Graec. p. m. 23. ait: οἱ γὰρ ἀνεπιστρεφὲς τὸ θεῖον οἰόμενοι εἶναι, οὐδαμῶς ἀφίστασθαι τῶν ἁμαρτημάτων προαιρῆνται, οὐδὲν ὄφελος ἐκ τῆς μετανοίας ἕξειν οἰόμενοι. Sic igitur ἀνεπιστρόφως ἄρξας in noſtro loco nihil aliud eſt, niſi *ſevera quadam conſtantia imperans*. *Er regierte mit einer unwandelbaren ſtrengen Unpartheylichkeit*. Mox quoque dicitur στερρότερος τῆς πόλεως. *Stroth*.

Contra Gedik. per litteras. „Strothius defendit vulg.: ανεπιστροφως contra coniecturam meam αει επιστροφως. Non equidem nego, apud alios ſcriptores ανεπιστρεφης interdum, quanquam rariſſime, ſignificare *inexorabilem* atque *ſeverum*. Sed quum alias Herodianus *affirmantem* vocem επιστρεφης de *ſevero* imperio adhibeat, et quidem de hoc ipſo imperatore Maximino, nullo modo mihi veriſimile eſt, eum hoc loco *negantem* vocem ανεπιστροφως eodem ſenſu adhibere voluiſſe; idque eo minus mihi perſuadere poſſum, quum paullo poſt hoc ipſo capite de eodem imperatore rurſus voce επιστρεφης ita utatur §. 11. πολυ το επιστρεφες εσχε προς τους φαυλους.“

Ipſa Sch. erant „ἀν. *citra curam*, negligenter, *minus ſolerter*. Sic ſenſus eſſet, *Maximum opinionem quidem de ſe praebuiſſe praefecti ſolertis, revera tamen minus ſolertem, et negligentem fuiſſe*. Steph. libenter pro eo ſubſtitueret ἐπιστρεφῶς. Aut cenſet (immo Sb. qui in Ind. repetit vulg. „ἀν. ἄρξ.“ ſine Vs. et monito,) exponendum, *absque – improborum*. Pol. vertit *egregie*. Forte legit οὐκ ἀνεπιστρόφως.“ Tum Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ἐπιστρεφῶς“ et Stp. Th. 4, 441. E. e. „ἀνεπίστροφος, itidem ὁ ἀμελής, – unde adv. ἀν. i. q. ἀμεταστρέπτως, more eorum qui non ἐπιστρέφονται, nec curant. ut Bud. (non in Comm.) quoque ἀνεπιστρόφως ἔχων affert pro ἀμελῶν. Quare mirari ſatis non poſſum Herodianum hoc adv. in bonam partem et laudem uſum eſſe, l. 7. de Maximo, τῆς τε Ῥ. π. ἐ. κ., ἀν. τε ἄρξ., καὶ – σωφρ. ſi tamen ita ſcripſiſſe exiſtimandus eſt, (poſt) ἀνεπιστρεφής, non curans, ſecurus. – Affertur et pro *inexorabilis* et ad veniam flecti neſcius, ex Iuſt. Mart.“ ſed L. Ern. „ἀνεπιστρεφής, ſecurus, 2) negligens, v. c. ſcelera, 3) inexorabilis, ad veniam flecti neſcius. – ἀνεπίστροφος, i. q. ἀνεπιστρεφής, 2) qui non redit. ἀνεπιστρόφως, ſine retrogreſſu, 2) incurioſe.“ Ego nil reperi, quam ap. Hſy. ἀνεπιστρέπτως; μὴ ὑποστρέφων, ſine N., ἀνεπιστρεψία, ap. Suic. e Clem. Al. et ib. „ἀνεπίστροφος, qui non retrograditur, nec reſpicit. Hinc adv. ἀνεπιστρόφως, *ſine retrogreſſu*, Dion. Areop. – i. q. ἀνεπιστρέπτως“ et ἀνεπιστρεπτὶ L. Tim., tum memini modo illius Noſtri, quo Gedik. ſpectabat, 7, 8, 16. τὴν ἐμὴν ἀρχὴν, οὖσαν ἐπιστρεφῆ καὶ κόσμιον, et iſtorum ad 5, 2, 12. τῇ Ἀντωνίνου διαίτῃ, ἐπιστραφείσῃ τε καὶ στρατιωτικῇ γενομένῃ allatorum ſimul in adv. ἐπιστρεφῶς, in locis laud. cum aliis v. v. iunctum, ſed vario ſenſu, bono, malo, et pro accurate v. c. ap. Herdt. 14, 43., iterum nunc quaerendo deprehendens tantum addenda illis aut hic, ἐπίστροφος ap. Hom. D'Arn. L Gr. Abr. ad Ae. T. 1. (ubi So. Phil. v. 608.) Hſy., ap. quos et ἐπιστροφή, cum Suid. (ubi et ἐπιστροφάδην, cum Hom. et Di. H.

λήψει παρὰ τοῖς ὄχλοις Φρενῶν τε καὶ ἀγχινοίας καὶ βίου | ſtimabatur ſolers et prudens,

S. T. 2.) L. N. T. Thuc. Dem. Xen. Z. Pol. Dd. S. Polb. Epict. Plut. Krg. Ioſ. Gs. Chr. Gat. Ant., tum ap. Suid. ἐπιστρέφεια, ἡ ἀγχίνοια, ſagacitas, *ſolertia*, et ἐπιστρεφὴς, circumſpectus, *prudens*, ὁ δὲ ἀγχίνους ὢν καὶ ἐπιστρεφὴς, *ille* vero, *quamvis* ſagax *eſſet* et *circumſpectus*, rel. Igitur ego quidem non diffiteor, mihi placere in primis Gedik. emendationem, his que de cauſis, praeter ipſius cauſas graviſſimas, primo, quod facilis lapſus fuit in ἂν et ἀεὶ, maxime, abſentibus olim accentibus et in ſerie omnium una, confuſis ι et ει, it. ο et ε, cf. 6, 7, 14., deinde quia ap. Capit., ſaepe e Noſtro ſua haurientem, in N. pr. diſerte fuit illud adv. *ſemper*, id que ſaepius, ſed maxime p. 145. e., porro quoniam in vulg. affingendus eſt Noſtro ſenſus plane novus, qui modo nitatur notione adi., cum in altero adv. ἐπιστρεφῶς, quamquam per analog. iuncto cum v. ἀρξ., tamen ſententia valeat communis illa aliorum, quam et Noſter reſpexerit illo loco 7, 8, 16. τὴν ἐμὴν ἀρχὴν, οὖσαν ἐπιστρεφῆ, etiam in ſq. hic ἀγχινοίας per iſta ap. Suid. antea, absque tautologia inani, per ſolennem abundantiam ſuam. Quibus omnibus et accedit tacitum iudicium Caſauboni, qui ſupra ad Capit. ſtatim dedit adv. ἐπιστρεφῶς, ſed omiſſa non ſevere ſyllaba αν, quaſi inaniter repetita e pr. finitione, per lapſum ſimul in ν et ς. Sed praeſtat fortaſſis hic illa lex, ut criticus nil elementorum perire ſinat, ſed ingenio deveniat ad aliquid, in ſuſpecta latens ſyllaba αν, cui officio ſane facit ſatis Gedikius.

καὶ ἐν ὑπολ.) Leisn. in m. Ms. Bg. „legit ἦν pro καὶ" quod non pro certo dixerim, ſed potius, eum oppreſſiſſe copulam καὶ, ſicut rel. noſtrae §., ob rectionem aliam initam in principio, per particulam *cum* reſolutis participp., libertate et hic non multum diſtans a P., qui tamen et liber in addito adi. μεγίστῃ, cf. 4, ✱, 7., ſed ſpreto a Stp. Th. etiam in ὑπ. 2, 582. F. e., per analog. iuncto cum rel., maxime Lat., cf. L. Schell. p. 4205. „res *eſt* in *opinione*, (ib. e. et p. ſq.) maximam *opinionem* virtutis *habet*, ſqq. (it. p. 6811. i.) in *ſuſpicione* eſſe *alicui*, rel." ſed G. Th. enim Gr. n. 503, 60. 90. „*exiſtimatio* paſſ. — *ingenii*" p. ſq. l. 29. eſſe *exiſtimatione*, tum v. *opinio* 592, 44. *ingenii* atque *virtutis*, rel. p. ſq. l. 61. 73. it. v. *ſum* 642, 88. it. v. *hon.* 913, 28. *in honore eſſe* apud *aliquem*. Ad rel. ſubſt., de ſuo iuncta Noſtro, libere Bg. alia de cauſa, et quoniam pro formula ἦν ἐν ὑπ. ſumſit merum v. *exiſtim.*, unde ſubſt. mutata in adi., deſerta quadam ſeveritate P., cf. Stp. Th. 4, 194. E. e. „Herodi. φρένας et ἀγχίνοιαν copulavit, ubi Pol. vertit *ingenium*. In multis certe locis — *prudentiam* interpretari poſſumus" aliter reddente Bg., etiam ἀγχ., quam ſupra 4, 5, 11., quod hic accipiam pro ſpecie forma que, ut ſit facultas videndi reperiendi que, quid quovis loco ac tempore fieri oporteat, in quo fere cernitur Lat. *prudentia*, ſed pr. φρ. pro genere, ut Lat. *ſapientia*, cf. 8, 8, 8. quanquam φρ. interdum capitur quoque pro ſpecie et pro ſyn. ἀγχ. cf. Ern. ad Hom. Ὀδ. β', 117., ut huc maxime cogitaſſe videtur Capit. in illis prolatis ſupra e p. 145. m. *poſt haec* rel., ſed, quoad βι. σωφρ., bis p. 148. nihil larg. et p. 160. ſummae *tenuit*. it. p. 145. e. *fuit* cibi *avidus*, vini *parciſſimus*, *ad rem* veneream *nimis rarus*.

σώφρονος [e], ὁ δὲ Βαλβῖνος [f] vitae que ſobriae: Balbinus
γενόμενος μὲν εὐπατρίδης, εἰς autem, patricii generis homo,
δευτέραν δὲ [g] ὑπατείαν ἐλη- ad ſecundum conſulatum pro-

e) Punctum in A. al., colon in Stp. rel. v. N. f) ἀλβῖνος Ms. Bɑ. cf. §. pr. e. g) τε A. al. v. N.

ὁ δὲ Βαλβ.) Seriem dixi eſſe adhuc e pr. ἦν, dum Bg. videtur mente id ſuppleviſſe cum P., unde et in rel. primi membri huius, aſſumto ſubſt. ἀνὴρ, cf. 5, 6, 1. 6, 2, 15. et ad εὐπ. 6, 1, 19. et in rem ipſam ap. Capit. p. 147. c. 7. *Balbinus* nobiliſſimus, *et* iterum *Cos.* rector *provinciarum* infinitarum. *Nam* et *Aſiam* et *Africam* et *Bithyniam*, et *Galatiam*, et *Pontum*, et *Thracias*, et *Gallias* civilibus *adminiſtrationibus* rexerat, *ducto* nonnunquam *exercitu*: ſed *rebus* bellicis *minor* fuerat, *quam* civilibus; *attamen* bonitate, *nimia* ſanctitate *ac* verecundia *ingentem* ſibi *amorem* conciliaverat. *Familiae* vetuſtiſſimae, *ut ipſe dicebat*, a *Balbo* Cornelio *Theophane* originem *ducens*; quibus add. ex eodem quaedam huc pertinentia ſupra ad §. init. τούτων λ., iungente Noſtro γεν. εὐπ. per analog., etiam in ſqq. omnia.

εἰς δευτέραν δὲ) Copulam hanc Stp. ed., tacite firmatam a Mss., ſed a Bg. e P. oppreſſam, tum variantem pro τὲ, cf. 6, 1, 8. e., ſumi oportet ſaltem pro illa, cf. 7, 7, 12., cum pr. μὲν referatur modo ad poſtr. τὰ δ' ἤθ., ex imagine primi imperatoris, quae ſimiliter duo complectitur, primum, neglecto genere et natu iſtius, munera dignitates que, deinde mores ac dotes animi, id que per unas particulas τὲ, pro quibus hic variatur per diverſas μὲν et δὲ, dum Stp. Th. 3, 1747. E. m. habet hinc ſine Vs. „γεν. μ. ἐ., εἰς δευτέραν τε ὑπ. ἐλ.“ memoriter. De re ipſa habuimus ſubinde in pr., et in proxima N. e Capit. ad ſq. ἔθν. ἡγ., ubi Stp. Th. ſine Vs. in adv. ἅμ., quod reſtituimus partim e P., cum defuiſſet in Vs. Bg., cf. 6, 9, 15., qui de ſuo in copula cum particip., cf. 5, 1, 6., ſed e P. addit adi. πολλῶν, cf. 6, 7, 1., ſed in variat. 2, 15, 4. ὄντα τὴν γνώμην χαῦνον καὶ ἁπλοϊκώτερον, ſed Zoſ. 3, 1, 7. νέος ἐστὶ καὶ τὸ ἦθος ἁπλοῦς, *iuvenis* eſt *et* ſimplicis *ingenii*, hauddubie ex imitatione iterum Noſtri, ſed per ſyn. Fa. Ae. 70, 1. ὁ μὲν οὖν καρκῖνος, ἁπλοῦς ὢν τὸν τρόπον, it. Dd. S. 1, 602. l. 95. οὗτος δὲ νέος μὲν ἦν παντελῶς, ἄκακος δὲ καὶ τὴν ψυχὴν ἁπλοῦς, *ſimplicis animi* vir *erat*, ſed p. 347. l. 38. τοῖς δὲ ἤθεσιν ἁπλοῦς εἶναι, καὶ πολὺ κεχωρισμένους τῆς τῶν νῦν ἀνθρώπων ἀγχινοίας καὶ πονηρίας, mores *eis* ſimplices, *a* verſutia *et* improbitate *noſtrae* tempeſtatis *hominum* longe *remoti*, cum de perſ. Kypk. T. 2. Lib. ep. p. 8. m. ἁπλοῦς τις ὢν καὶ γενναῖος, ingenuus *manens* et *generoſus*, Phil. p. 749. A. e. τὸν Γάϊον ἐπαινοῦντος ὡς ἁπλοῦν καὶ ἀπόνηρον, ut *ſimplicem* Xen. M. S., ubi et cum pr. πρὸς τούτους ὡς ἁπλούστατον εἶναι, ſed de re ſimul ej. Cyr. Abr. ad Ae. T. utr. L. N. T. Schw., at, ſola de re, rel. cum Suic. Xen. 'Ανβ. (ubi et τὸ ἁπλοῦν pro ſubſt.) Iſ. Mor. P. Luc. Rs. O. V. 4. 6. 7. Iſ. 8. Lyc. Dem. cui add. 228, 14. 1107, 11. et ſine Ind. V. Eur. Ph. p. 172., et praeter varia ap. Hſy. et Suid., quoque ſingularia haec, de fem. ἁπλαῖ, pro ſoleis, per ellipſ. (tacente L. Boſ.) ſubſt. βλαῦται, Dem. cum Harpocr., it. de neutr. ἁπλοῦν ἱμάτιον Moer. p. 87., ſed, per ellipſ. huius ſubſt. (tacente itidem L. Boſ.) fortaſſis ſ. ὀθόνια, ad ἁπλᾶ, pro ſubſt. *lintea ſimplicia* ap. Foeſ., tum ἁπλᾶ, pro adv. ἁπλῶς, Fi. Ae.,

λακῶς, ἐθνῶν τε ἡγησάμενος ἀμέμπτως, τὸ δ' ἦθός ἁπλούστερος. τῆς οὖν χειροτονίας ἐκεί-

vectus, qui ve multas adminiſtraſſet provincias ſine querela, ſed moribus ſimplicior. 8. Igitur electione illa decla-

ut τὰ τῶν ἠθῶν ἁπλᾶ, pro τὰ ἤθη ἁπλᾶ, ej. The., ſed ἁπλᾶ ἀξιώματα Stoicorum ap. Diog., ſed ap. G. Th. modo 448, 39. *ſimplex* munditiis *mulier*, dum Gaſ., praeter iſtum locum ſupra ad §. init. τούτων e Capit. p. 139. i., quoque ad eundem p. 49. i. *Balbinum*, moribus *delicatiorem* comparat N. 4. „Herodi. τὸ δὲ ἦθ. ἁπλ." at Salm. N. 4. „videtur legiſſe ap. Herodi. Capitolinus, τὸ δὴ ἦθ. ἁπαλώτερος, pro quo hodie legimus, ἁπλούστερος" aut Capit. alia cogitavit illa p. 147. e. *in* voluptatibus *nimius* et p. ſq. i. praecipiti *uſu* vini, *cibi*, rei *venereae* avidus, *veſtitu* cultus: — *Haec* de *moribus* atque *genere*. Caeterum imago ſimilis eſt ap. Amm. M. p. 170. i. ille *enim* ingenio *et* uſu *rerum* diuturno *firmatus*, *conſiliis validis ſufficiebat in cuncta*, *quae* conabatur: *hic* natura *ſimplicior*, nominis *tamen* itidem *pervulgati*.

τῆς οὖν — ἐκείνης) Schottus hic lectionem hanc annotat, non malam, ἐκείνους ἀνειπούσης. De ſenatusconſulto, cuius mox fit mentio, idem Schottus viſi iubet Fulvii Urſini notas in Polyb. fragm. c. 92. ex Livio et Valer. Max. *Sylb.*

Per ſe confuſa poſſunt iterum eſſe η et ου, cf. 4, 11, 13. Sed aeque procedit vulg. ratio ſine pron. demonſtr. in membro primo, quoniam in ſecundo latet αὐτοὶ ſ. ἐκεῖνοι, nec opus eſt, in Gr. et Lat. verbis id adiungere, cf. 6, 5, 15. Manent in vulg. quoque Mss. rel., dum, aliorſum abiens, nil decernit P., reddens e §. 6. e. ἐκοι. primum v. ἀνειπ., iunctum cum ſq. forte per variat. pro 2, 8, 9. αὐτοκράτορά τε ἀνεῖπε, καὶ Σεβαστὸν προσηγόρευσε, per copiam iterum, cum in ſuperioribus alterutrum modo adhiberetur, ubi Bg. polyptoton admiſit, ſed Sch. in „ἀνειπ. proclamante *electione*" pro quibus malim *denominante* — renunciati — *ſunt*, rem Capit. narrante ſic p. 139. et 141. poſt Conſulis brevem orationem, *agite*, P. C., *principes dicite* — *poſt haec tacentibus cunctis*, quum *Maximus* — dicere *ſententiam* coepiſſet, *qua* oſtenderet, *duos* principes *eſſe* faciendos, *Vectius Sabinus* —, rogato *conſule*, *ut ſibi dicere atque interfari liceret*, ſic *orſus eſt*, — laudato Maximo atque Balbino, — *poſt haec* acclamatum eſt *uno conſenſu*, — ſententiae *Sabini* omnes *conſentimus* —. His *atque* aliis *acclamationibus* imperatores *facti* ſunt *Maximus* atque *Balbinus*, ſed de v. χειρ., per analog. iuncto, cf. Hſy. cum ἐκλογή, non coll. Suid. qui, tacentibus N., hinc „χειρ., ἐκλογή, πάντων κύρωσις, manuum elevatio, quae fit in comitiis; electio, quae fit per manuum elevationem; manuum extenſio, per quam populus aliquid ratum facit. Τῆς οὖν χειροτονίας αὐτοῖς ἀνειπούσης, Σεβαστοὶ ἀνηγορεύθησαν, populi *ſuffragiis* Auguſti *renuntiati ſunt*" cum prava aeque Vs. ac lectione, pro αὐτοὺς, confuſis οι et ου, cf. 7, 8, 18. e., ſed libere aliter que adeo, quam Ms. Ba. et rel., tum 3, 704. e. εἰ ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς τῷ δόγματι ἐπιψηφίσοιτο, ἀντὶ τοῦ ἀρεσθῇ, ſi *imperator* Romanorum *decretum* iſtud *ſuffragio* ſuo *comprobaret*, it. Poll. pro ſuffragium 8, 87., ut et ap. alios, Eutr. Met. Luc. Munth. p. 251. m. Xen. Z. Pol. Di. H. S. T. 2., ſine Ind. Thuc. 198, 93. Alc. ep. p. 300. e. Bud. C., ſed cum

νης[h] ἀνειπούσης, Σεβαςοί τε ἀνηγορεύθησαν, καὶ πάσαις ταῖς βασιλικαῖς τιμαῖς ἡ σύγκλητος διὰ δόγματος αὐτοὺς ἐκόσμησεν. ὁ δὲ δῆμος,

rante, Auguſti declarati ſunt, et omnibus imperatoriis honoribus ex ſenatusconſulto
9. ornati. Populus autem

h) ἐκείνους Ms. Ba. v. N.

gen. rei, τοῦ δικαίου, Rs. O. V. 8. Din. vario que ſenſu, etiam eccleſiaſt., pro manuum impoſitione ſ. ordinatione, O. M. A. V. 9. p. 4. cum Suic. et affine adi. χειροτόνοι λιταὶ ap. Aeſch. ſ. c. Theb. v. 179, ſed ſyn. κατὰ ψήφισμα Sb. Ind. „ex S. C.“

καὶ πάσαις) P. ſequitur Bg. non in ſyn. gen. ad βασ., ſed in forma paſſ. ad v. ἐκ. non item plene in formula δ. δογμ., ex analog., ut et in rel. iunctis, partim et e ſuperioribus cum variat., cf. 2, 12, 10. πάσας αὐτῷ προσφέρειν τὰς σεβασμίους τιμὰς, it. 3, 6, 12. 7, 1, 21. τιμῇ — ἐκοσμήσαμεν, tum 3, 9, 22. ἡ σύγκλητος πάσας — τιμὰς ἐψηφίσατο αὐτῷ, it. 5, 2, 1., porro 6, 1, 9. βασιλικῶν τιμῶν λ. it. 7, 5, 7. σεβασμίαις τιμαῖς προσαγορεύουσιν et §. 18. ἐν βασιλικαῖς τιμ. τελευτῆσαι, et per genera honorum diſerta 2, 8, 10. cum Capit. p. 148. e. ſq. decretis *ergo* omnibus *imperatoriis* honoribus *atque* inſignibus, *percepta* tribunitia *poteſtate*, iure *proconſulari*, pontificatu *maximo*, patris *etiam* patriae *nomine*, meruerunt *imperium*. Sed Stp. Th. 1, 1030. C. m. „δόγμα, placitum, decretum, ut δόγμα τῆς συγκλήτου Herodiano, quod Pol. *ſenatusconſultum* interpr.“ memoriter, cui paupertati add. Eutr. Met. 8, 1. Περτίναξ — παρῆλθεν εἰς τὴν βασιλείαν, δόγματι τῆς συγκλήτου πάσης ἀναῤῥηθεὶς, Ioſ. δόγμα συγκλήτου, decretum *ſenatus* 1, 627. l. 13. 15. it. τῆς συγκλ. δόγμα p. 698. l. 5. p. 703. ſ. 1. e. 706. ſ. 10. i. 715. ſ. 26. i. fine Ind. it. Polb. 2, p. 538. i. δ. τῆς συγκλ. περὶ Α. it. p. m. p. ſq. i. et 700. m. κατὰ τὸ δ. τῆς συγκλ. ex *ſenatusconſulto*, pro quo p. 736. i. τῆς σ. διαβούλιον, ſen. *decretum*, it. Dion. Ca. 1, 753. κατὰ δ. ex *ſenatusc.* et Dd. S. 2, 605. l. 1. κατὰ δ. τῆς σ. a *Senatu*, Di. H. S. T. 1. δ. τῆς βουλῆς, cui add. 1, 110. l. 30. δ. βουλῆς, tum de magiſtratibus praeterea Poll. 4, 27. L. N. T. Suic. Loesn. p. 95. e. Ind. Sb. Xen. Ἀνβ. Rs. O. V. 4. Dem. cui add. 62, 3. 345, 20. 360, 16. 361, 9. 18. 385, 25. etc., ſed 163, 6. κατὰ τὸ Πολυκράτους δ.

ὁ δὲ δημ.) Brevitatem Noſtri explet Capit. p. 141. e. *egreſſi* igitur *a* ſenatu, *primum* Capitolium *aſcenderunt*, ac *rem* divinam *fecerunt*. Sed *dum* in *Capitolio* rem *divinam* faciunt: *populus* Rom. *imperio* Maximi *contradixit*, cf. in variat. 4, 14, 6. τούτων δὲ πραττ., dum, libere omiſſo δὲ, (cf. 7, 9, 18.) P. invertit ordinem, addito contra gen. Ῥωμαίων, cf. 7, 2, 12., liber idem in relatis εἴτε — εἴτε, at ſeverior in ὑπ., etiam prae Sch. „admonitu *amicorum*“ cf. Zoſ. 3, 4, 13. m. ὑποβαλλόντων τῶν ὑπογραφέων, ſuggerentibus *notariis*, Sb. e Zoſ. αὐτῷ, καθάπερ τινὲς διδάσκαλοι, ὑποβάλλοντές τι παρειςήκεσαν, aſſiſtebant *ei*, ut *magiſtri*, ſuggerentes *aliquid*, quod pron. hic ſuppleas, (it. ad ſq. v. γν.) Xen. Cyr., ſed in act. tropice, alio ſenſu, cum acc. perſ., pro ſubornare, L. N. T. cum Obſ. Krb., pro interpellare, Hſy. cum Hom. v. ὑββαλλ. Fi. The. cum Gs. Chr., ſed cum dat. rei, ἀριθμῷ, Abr. Dl. Th., porro cum perſ.

τούτων ἐν τῷ Καπετωλίῳ πρατ-τομένων, εἴτε ὑποβαλόντων τινῶν Γορδιανοῦ φίλων καὶ οἰκείων, εἴτε γνόντες ὑπὸ φήμης, παρειστήκεσαν ταῖς πύλαις, φράξαντες πᾶσαν τὴν εἰς τὸ Καπετώλιον ἄνοδον τῷ πλήθει

dum haec in Capitolio aguntur, ſive monentibus quibusdam Gordiani amicis et neceſſariis, ſive quod intellexiſſent ex rumore, ſtabant ad portas, circumſepto que toto clivo, quo itur in Capitolium, mul-

dat. et acc., pro committere, permittere poteſtati, Plut. Hs., ſed aliter, phyſice que, de animantibus, Geop., at cum acc. rei Plut. Krg., in paſſ. et med., varia notione, Di. H. S. T. utr. So. Ai. Call. cum Loesn. it. Suic. v. ὑπόβολον, (de ὑποβολῇ Rs. ad Poll. Dd. S. Ioſ. Diog.) denique in varia Suid. Poſſ. Ca. Rs. O. V. 4. 6. Dem. Xcn. Pol. Z. et idem ad Vig. cum Polb. Luc., etiam Ind. in Schol. et Loesn., per analog. iungente ſua Noſtro, ſed ex auctoritate φ. cum οἰκ., cf. Fi. The., et in variat. ſupra 4, 6, 1. οἱ ἐκείνου οἰκεῖοί τε καὶ φίλοι, it. 5, 8, 12. ἐπεὶ — ὑπὸ τῆς φημ. τὰς ψυχὰς ἐτρώθησαν, ſed G. Th. 994, 37. 42. 44. cognoſcere — *ex* rel., ſed in praep. 446, 7. *ex* rumore *te* exſpectamus, *an* ex *literis tuis*, it. 1165, 39. ſq. 47. intellig. — *ex* rel., at ap. Stp. Th. 1, 1779. i. modo rectio v. παρισ. ſimilis cum dat. loci, non item forma haec plusq., nec altera in N. T. Act. 1, 10. ἄνδρες δύο παρειστήκεισαν αὐτοῖς λ., quocum v. ὁ δῆμος copulatur per ſyntheſin, it. cum ſq. φραξ., ſed per aliam rationem cum inferioribus τῷ πλήθει τῶν ὄχλων, ut totum cum parte ſua, ut ſupra fluvius cum ſua aqua 3, 3, 11., ferente P. rationem hanc tantum ex parte, dum omiſit gen. τῶν ὀχλ.. converſum a Bg. aliter, quam ſupra, cf. 7, 3, 11. 16. 7, 9, 8. ἐν πλήθει ὄχλου, per variatum artic., proprie ut ſit hic iterum quaedam abundantia Noſtri, cf. §. 15. i. δ. μ. τοῦ πληθ. it. 7, 7, 2. ὁ Ῥωμαίων δῆμος ἐν πλήθει μεγίστῳ καὶ ποικίλῳ συγκλύδων τε ἀνθρώπων, dum libere vertiatur P. tum addito adv. μόνον ad ὑ. φημ. cf. 7, 8, 22., tum in rel., non ſequente Bg. ad φραξ. cf. 2, 13, 8. (per analog. cum adiunctis,) ſed tamen in expleta formula τὴν εἰς — ἄν., ut partim Stp. Th. 2, 1164. B. „Herodi. l. 3. (ſic) φρ. — ἄν. *viam*, qua *aſcenditur* ad *Capit*.“ cf. in Graev. Th. T. 3. Barthol. Martiani urbis Rom. Topogr. p. 140. e. „clivus autem, per quem in Capitolium fuerat aſcenſus, qua parte ſteterit, — certamen eſt, (p. ſq.) fuit verſus forum Romanum. — Capitolinus mons habuit plures aditus“ ib. Alex. Donati de urbe Rom. p. 669. D. ſq. „clivus Capitolinus. (F.) Quod ergo deſcendenti e Capitolio ſe primum offert, via declivis ſ. ad arcum Septimii Severi clivus cognomento Capitolinus eſt, quo deſcendebatur in forum, (p. 670. E.) Clivus ardua via, et paullatim ſublata“ ſed in analog. formulae ap. Suic. „ἄν. ſubſtantive notat (actum) ἀνάβασιν, *aſcenſum*, — Chryſ. — (cum mera praep.) ἄνοδον εἰς οὐρανὸν, — Euſeb. (ut hic, intra artic. et aliud ſubſt. loci et cum alia praep. ſimul) τὴν ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανοὺς ἄνοδον, — Iuſtin. (poſtpoſito artic.) ἄνοδον τὴν εἰς οὐρανὸν“ comparante etiam Sb. Ind. haec Zoſ. 1, 52, 3. ſq. πυκνῇ τῇ φάλαγγι τὴν πρὸς τὸ ὄρθιον ἀνάβασιν ποιουμένοις, *denſa phalange* locum *in* arduum *aſcendentes*, — ἐπειδὴ δὲ — τὴν πρὸς τὸ ἄναντες ἄνοδον ἐποιήσαντο, ubi

τῶν [i] ὄχλων [k]· λίθους τὲ καὶ ξύλα ἐπεφέροντο [l], ἀντιπράττοντες τοῖς ὑπὸ τῆς συγκλήτου ἐψηφισμένοις [m], καὶ μάλιστα τὸν Μάξιμον παραιτούμενοι [n], στερρότερον [o] τῆς πόλεως. πολύ τε τὸ ἐπιστρεφὲς

titudine hominum, lapides et fuſtes ſecum ferebant, adverſantes rebus ab Senatu actis: ac in primis Maximum recuſantes, qui rigidius ſe geſſiſſet in praefectura urbis; multum que ſeveritatis adhi-

i) τῶν omittit Bs. 1. R. mendoſe. k) Comma hic in Ms. Iſa. cum Bg., pro puncto A. al. et colo Stp. rel. v. N. l) ἐπεμφέροντο A. al. mendoſe, cf. 4, 15, 12. e. m) Hoc comma erat quoque in A. al., ſed punctum in Lu. et Bc. 2. pro colo Stp. rel. v. N. n) Nullum comma in A. et Bs. v. N. o) Ms. Ba. nihil variat, niſi quod poſt πολ. comma ſaltem habeat. *Mart.* Nec variatur in rel. Mss. aut edd., ſed comma iſtud etiam ferunt Bs. 1. al., at colon Pat., ſed punctum rel. v. N.

acclivem locum *ſubiſſent*, ſed 5, 16, 2. κατὰ τὸ ἕτερον (τῆς ὁδοῦ μέρος) ἄνοδος στενὴ, δυοῖν μόλις ἀνδράσι πάροδον ἐνδιδοῦσα, ex *altera* viae parte *quidam* artus *adſcenſus*, qui *tranſitum* vix *duobus* viris *praebebat*, per alteram notionem, pro loco, ut ap. Noſtr., ſ. pro iugo et continuatione montis, ap. Polb. quibus add. tertiam pro reditu ap. Call. et Fa. Aeſ. cf. in primam Luc. cuut 2, 751. N. 6., ſed in variam Hſy. Suid. Ael. V. h., at cum gen. rei, φυγῆς, Diog., tum pro adi., ἄνοδον ὄρος Xen. Ἀνῶ. et affine ἀνοδία ſ. ἀνοδίη Foeſ. Dd. S. Polb. Ioſ., porro ἀνόδους ſ. ἀνόδοντος Thom. M. cum Abr. Dl. Th.

λίθους τὲ) P. refert copulam ſeveram *que*, ſed Bg. nullam, non, quaſi τὲ καὶ pro uno καὶ ſumſerit, ſed quod, in primo particip. φράξαντες addens τὲ, velut elapſum ob pr. ſyllabam τες, cf. 7, 2, 5., id que copulans cum pr. particip., haec omnia retulerit ad v. ἐπεφερ., ſumta aperte poſt ὀχλ. diſtinctione minima, dum alii editores ſine copula particip. φραξ. iunxerint cum v. pr. παρεκτεκ., finientes enunciationem cum ὀχλ., ut et facit P., liber ad ἐπεφ. (cf. 7, 9, 12. 7, 4, 7. per analog. cum λιθ.) it. omiſſis ὑπὸ τ. σ., ſed dux Bg. in rel., tum τοῖς ἐψ., aſſumto ſubſt. πράγμασι, (pro Sch. „decretis a ſenatu“ noſcente Stp. Th. 4, 727. i. notionem particip. paſſ., non item rectionem cum Noſtri praep., cf. tamen lib. de V. med. Fi. p. 81. i. W. 126. i. „Harpocrat. προβούλευμα, τὸ ὑπὸ τῆς βουλῆς ψηφισθὲν“ et in paſſ. abſolute Gem. Pl., ſed cum adv. If. 249, 15. τοῖς ἐνταῦθα ψηφισθεῖσιν λ. it. cum praep. ἐν Ael. V. h., περὶ Poll. C. p. 321. e., ὑπὲρ Eutr. Met.", tum in paſſ. formam Di. H. S. T. 1. ταῦτα τῆς βουλῆς ἐψηφισμένης, tamen pro med. et de hoc Rs. O. V. 4. et Thom. M. p. 165., quae add. allatis ad 2, 3, 10.) tum in Lat. ad ἀντιπρ., ex analog. cum adiunctis, ubi Sch. „adverſantes *decretis*“ cf. in act. abſolute Poll. (ubi et de re ac vento,) Dem. cui add. 67, p. Polb., ſed cum abl. modi Di. H. S. T. 1. at cum dat. perſ. Xen. Z. Rol., ſed ſimul cum pr. κατὰ Rs. O. V. 4., at cum adv. ſimul Dd. 1, 696. l. 19. porro cum dat. rei ib. ſine Ind. 2, 286. l. 3. Poſſ. Ca. Thom. M. Ioſ. 1., 388. ſ. 2. e., ſed ſimul cum abl. rei Rs. O. V. 8. Din. e V. 4. p. 69. l. 10.

ἔσχε πρὸς τοὺς φαύλους καὶ κούφους τῶν ὄχλων. ὅθεν δε- 11. διότες, p ἀπηρέσκοντο αὐτῷ q,

buiſſet adverſus improbam et levem multitudinem. Quapropter metuentes, offende-

p) Comma hoc in edd. omnibus, et tacite quoque in Mss. v. N. q) Colon in Ms. Ba.

ἀντιπράττοντας καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ κατὰ τοῖς τοῦ δήμου γραφομένοις ψηφίσμασι, denique de med. Hly: et Xen. Bach.

καὶ μαλ. — στερ.) Fortaſſe ὡς στεῤῥότερον τῆς πόλεως ἦρξε, πολύ τε λ. Alioqui poſſint haec cohaerere et ita ſcribendo, ὡς στεῤῥότερον τῆς πόλεως ὄντα. πολὺ γὰρ τὸ ἐπιστρ. *Steph.* qui *ſeverius ſe geſſerat in praefectura urbis contra improbam et levem* multitudinem. *Memm.* Vel, *qui rigidiorem ſe in praefectura urbis praebuerat, acrius que animadverterat in improbos ac leves vulgaris turbae homines.* Legi etiam poteſt, διότι στεῤῥότερον ἦρξε τῆς πόλεως, vel ὡς στεῤῥότερον τῆς πόλεως ἐπάρξαντα. πολὺ γὰρ τὸ ἐπιστρ. *Sylb.* Forte στεῤῥότερον γὰρ ἦρξε τῆς πόλεως. *Reisk.*

Cum Ms. nil afferant noſtri: expecto opem novorum adhuc potius, quam ut coniecturis indulgeam, quoniam non una eſt medendi ratio in vulg. textu, hauddubie corrupto, cum στερ. non regat gen. (cf. 6, 7, 17. et comparat. phyſice ap. Geop.) nec ſolum procedat τῆς πολ. Tum nihil eſt opis ad emendandum in P., qui, omiſſo τῆς πολ., ſupplevit modo ſuum adv. δὴ (cf. 7, 1, 4., per ſe quidem elapſum ob ſq. τῆς,) liber idem contractior que in ſqq. Nec iuvat Capit. duobus locis, iam ſupra allatis p. 141. e. *ſed* dum *in Capitolio* rem *divinam* faciunt, *populus Rom.* imperio *Maximi* contradixit. *timebant* enim *ſeveritatem* eius *homines vulgares*, et p. 147. i. *a* populo *timori* habitus; *ſiquidem* ſciebat *populus* eius *cenſoriam* praefecturam, *quam* videbat *poſſe* in *imperio* vehementius *convaleſcere.* Ac Bg. quidem expreſſiſſe videtur coniecturas Stp. primas cum Latr. Mem. et Sb., ſed Rsk. ingenium eſt breviſſimum per duas modo additas voces, [illegible] nec ipſas a vicinitate elapſas. Igitur ego quidem, intactum relinquens locum, rel. curo ſola, a Noſtro per analog. conflata, tum v. παρ. cum acc. perſ., tum deinceps rel., ubi Sch. in „ἐπ. ἔχειν πρὸς φαύλους, induſtria *uti* adverſus *improbos*, ſ. ſeverius *in* eos *animadvertere*, (e Sb. Ind. partim „ſeverius *animadv.*) ἐσχ. habuit *induſtriam*“ dum Bg. ſequitur P. in καὶ μ. — παρ., praeter ordinem rectiorem, ſed in rel. rationem inverſam in caſibus iisdem ac diverſis, ſumto gen. ad πολὺ λ., ſed deſerto eo ad τοὺς φ. — τῶν ὀχλ. (cf. Iſ. Arch. 200, 42. τοῖς φ. τῶν ἀνθρώπων, ignavorum *hominum*, pro quo in Hel. 313, 25. φαύλοις ἀνθρώποις, nihili *hominibus*, ſed Big. 517, 17. τοῖς φαυλοτάτοις τῶν ἀνθρ. nequiſſimis *hominib.*) tum ad v. ἐσχ. Lat. commodum, adhibitum etiam a Stp. Th. alias 1, 1315. F. „ἔχω ἐπιμέλειαν, curam *adhibeo*“ cf. G. Th. 424, 32. 37. *ſeveritas* adhibeatur *reip. cauſa*, — Craſſus *in* ſumma *comitate* habebat *etiam* ſeveritatis *ſatis.*

ὅθεν δεδιότες) Oppreſſit P. hoc particip., (ubi, ſuppleto pron. rei ſ. perſ. τοῦτο ſ. τοῦτον, comma fit probabilius,) addens contra in ſqq. ſua adv. tria, cf. 5, 5, 1. 5, 5, 8. 6, 9, 11., unde Bg. tantum ad ὅθ. cf. 6, 8, 6. it. ad ἀπηρ. cf. 5, 2, 11. 5, 6, 8. et ad extr. pron. αὐτ., mutatum in aliud pron. ἑκάτερον ſ. ἀμφότερον, cf. 5, 8, 14., ſed in variat. 6, 8, 13.

ἐβόων τὲ καὶ ἠπείλουν, ἀπο-κτενεῖν αὐτούς. ἠξίουν γὰρ,

bantur ipſo, clamabant que et minabantur occiſuros utrum-
12. que. Poſtulabant enim

ἀποκτενεῖν ἀπειλοῦντες, it. 4, 12, 4. e. 3, 10, 15., quo P. reſpicit, de ſuo conſlante Noſtro omnia per analog.

ἠξίουν γὰρ) Praeter ordinem, liber eſt P. etiam in addito pron. *αὐτοὶ*, cf. 7, 3, 9. e. et omiſſo v. *αἱρ*, ſed praeter ordinem, et Lat. aliud ad ἠξ., inde Bg. retinet tum Lat. ad *βασ.*, tum gen. cum hoc ſubſt. reſolutum per praep., cf. 6, 2, 20. *τοῖς ἐξ ἐκείνου τοῦ γεν.* it. 2, 3, 3. e. *ἄνδρα ἐξ ἰδιωτικοῦ — γένους λ.*, ſed in paſſ. et analog. *αἱρ.* Ind. Sb. et Dem. v. e. cui add. 235, 16. 278, 2. it. Xen. Hell. 1, 4, 9. e. 2, 2, 11. 2, 3, 1. 8. In ſq. alius Mss. ordo ſubſt. duorum eſt ex ingenio librarii, non ad laevitatem, ſed tantum ex Lat. ratione inter adi. et ſubſt. ponentis aliud ſubſt., cf. 3, 7, 18. m. 3, 12, 11. 3, 13, 8. 4, 5, 16., ſed in variat. 6, 1, 2. *τὸ σχῆμα καὶ τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας ἐκείνῳ περιέκειτο*, it. 7, 9, 6. et 1, 3, 3. *ἐξουσίαν αὐτοκράτορα*, ubi v. Exc. p. 816. m. et Stp. Th. 2, 411. F. hinc „*αὐτοκρατορικὴ ἀρχὴ*" dum P. deſerit quoque Sch. „imperatorii *principatus*, *οἰκ.* in *domo* eius *nomen* imperatorium *manere*" non item Bg. in Lat. compoſ. ad *μειν.* et aſſumta praep. ad *ἐκ. τῷ οἰ.*, pro dat., quo de cum v. *μεν.* cf. 1, 8, 7., hic rei, dato per analog., ut omnia rel., cf. in *οἰκ.* Bg. e P. L. N. T. cum Krb. O. p. 206. m. 332. e. Loesn. p. 359. Kypk. 1, 213. m. 2, 378. m. Xen. Z. Pol. et Mem. S., ſed ſine Ind. ej. Cyr. 1, 6, 17. e. cum miſſis his quondam a Tromlero meo „Boyſen ſup. Luc. 1, 27. in Epiſt. Theol. P. II. Coll. 2. p. 435. *οἶκος* h. l. deſignat *familiam*. Pfochenius quidem in hac ſignificatione ebraiſmum non eſſe putat de L. Gr. N. T. puritate §. 20. et ap. Euripidem eandem huius vocis ſignificationem occurrere. Quamquam vero ex iſtis, quae adducit Pfochenius Euripidis locis haec ſignificatio probari nequeat: aliorum tamen ſcriptorum exterorum praeſto ſunt auctoritates, quibus haec vocis ſignificatio poſſit confirmari. Etenim ap. Herodi. ſcriptorem certe integerrimum, puriſſimum (?) L. VIII. Hiſtoriar. C. X. n. 12. *τὸ τῆς αὐτ. ἀρχ. ὀν. ἐκ. τῷ οἴκῳ καὶ ὀν. μ.* nomen *imperatorum* in *ea* familia *et* nomine *manere*, ubi *οἶκος familiam* ſignificare nemo eſt quin videat. Eadem huius vocis ſignificatio occurrit ap. eundem ſcriptorem l. 3. c. 10. n. 9. et l. 3. c. 12. n. 2." qui poſtr. locus male adhibitus. Tum Bg. libere repetit pron. Lat., ob diverſum ſexum Lat. ſubſt., per anaphoram, cf. 1, 13, 4. Sed adi. Ms. additum Ba. contra Mss. rel. et P., ut alia ſupra, cf. 7, 6, 6., dubium hic, utrum ſimul cum *ὀνόματι*, an ſolum ſine hoc ſubſt., per errorem in compendio; quo ſine ſubſt. pereat polyptotum et dilogia, (cum *ὄνομα* primum de nomine appellativo ſ. titulo ſumatur, ſed alterum *ὀνόματι* de nomine propr.) luſus que aliquis non indignus ſcriptore eleganti, caeterum in Ms. lectione ſit *καὶ vel ſoli*, aut *ei que* ſ. *id* que *ſoli*. Si *μεῖναι* ib. abeſſe notatum eſſet: ſuſpicarer, inde fluxiſſe per errorem illam novitatem, nunc quidem prae vulg. ſpernendam; ferente G. Th. tantum 456, 21. nomen *mihi* gratum *manet*, it. 200, 58. *manſit* Sylviis *poſtea* omnibus *cognomen*, rel. et 1, 69. *ſemper* honos *nomen* que tuum *laudes* que *manebunt*.

τοῦ Γορδιανοῦ γένους βασιλέα [r] αἱρεθῆναι [s], τό τε [t] τῆς αὐτοκρατορικῆς ἀρχῆς [u] ὄνομα ἐκείνῳ τῷ οἴκῳ καὶ [x] ὀνόματι μεῖναι. ὁ δὲ Βαλβῖνός [y] καὶ

ex Gordiani genere principem eligi, et abſoluti imperii nomen in illa familia illoque

13. nomine remanere. Balbi-

r) βασιλεία Bs. 2. L. mendoſe. s) Ms. Ba. colon. t) Ms. Ba. τό, τε ut A. al. cf. 7, 5, 16. e. u) Mss. Ba. et Ve. ὄνομα ἀρχῆς ἐκ. v. N. x) Ms. Ba. οἴκῳ καὶ μόνῳ v. N. y) ἀλβῖνος Ms. Ba. cf. §. 7. e.

ὁ δὲ — τοὺς νέαν.) Fortaſſe τοὺς νεανίας πάντας, ϛρατ. *Steph.* Si πάλαι mendo caret: tranſpoſitione facta, ſcribendum videtur, ἐκ τοῦ ἱπ. τάγματος νεανίας, τούς τε πάλαι ϛρατιώτας, οἳ εν Ῥ. ut ſenſus ſit, *ad equeſtris ordinis iuventutem adſcitos fuiſſe etiam veteranos milites*; quos ad ſimiles uſus ſaepe fuiſſe adhibitos, cum alia in Ind. loca commonſtrabunt, tum is, qui proxime ſequitur 7, 11, 4. ſqq. *Sylb.* Stp. legi volebat πάντας, ſed nihil mutandum eſt, niſi velis παλαιοὺς ϛρατιώτας; ſic enim Dion. Hal. Veteranos appellat, Ant. Rom. l. 5. c. 15. (v. Ind. Sb. ed.) ſcribens ἦσαν δ' αὐτοῦ φύλακες οἱ τριάριοι λεγόμενοι, παλαιοί τε. *Stroth.*

Sch. „π. ϛρ. *veteranos*, videtur dictum, ut ἀεὶ καταφρονήσει 1, 8, 4. Quanquam Stp. coniiciat, ſcribendum πάντας" ut Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. cum Stp. πάντας" ut 3, 7, 19. m. πάντα, pro vulg. πάλαι, per ſe ut aeque hic confuſa ſint in fine ι et ς, cf. 7, 3, 13. 7, 5, 11. Dubitatione quidem Sb. illa de artic. non opus eſt, quia artic. e pr. pertinere poteſt ad hoc membrum, nec ſemper bis ponitur, cf. 5, 1, 5. et τὲ ſaepe habuimus poſt ſecundam vocem, cf. 7, 5, 4. Tum hyphen illud hinc repetiit Sb. Ind. „οἱ πάλαι ϛρατιῶται, *veterani*" infra ap. Noſtr. recurrens ſane cum hoc adv., per analog. cf. L. N. T. Call. Lyc. ult. loco, Aeſch. ep. S. Xen. Cyr., ſed alio ordine Luc. 1, 413. i. τοὺς ἀνθρώπους μοὶ τοὺς πάλαι δεῖξον, it. mancum et ſine ſubſt. ib. p. 145. l. 37. ὅμοιον τῷ πάλαι, cum 3, 66. e. N. 16., at de mero adv. πάλαι Hſy. bis, it. Suid. Ariſt. Kuſt. Theogn. Xen. Ἀνβ. Cyr. et Mem. S. Fi. Ae. et The. Dem. 233, 3. 242, 10., tum de tempore quovis priori V. Eur. Hipp. add. ad 3, 7, 19. p. 613. m., ſed in rem crit. et confuſ., praeter allata ad §. 4. πάλιν, cf. Abr. Dl. Th. tum in πάλαι Var. L. et correct. in παλαιῶν ap. Luc. 2, 434. l. 15., ſed τῷ πάλαι et τὸ πάλαι in τὸ παλαιὸν Ind. Ael. V. h. et Herdt., denique in compoſita inde, παλαιγενὴς et παλαιγονίη Hom. Theogn. Orph., at παλαίχθων Aeſchyl. et Rs. Or. V. 4. Verum in nomen illud militum reperi tantum ap. L. Boſ. Ell. p. 311. „deeſt ϛρατιώτης — ap. Di. Hal. l. 5. p. 209. Τριαρ. λεγ. παλ. τε: uti ap. Lat. *Triarii* et *Veterani* ἐλλιπῶς dr., ſub. *milites*" ſed ap. Lipſ. Op. Tom. 3. de mil. Rom. p. 16. m. „Suid. Βετερανὸς παρὰ Ῥωμαίοις ὁ ἀπολυθεὶς τῆς ϛρατείας. ἐπὶ εἰκοσαέτειαν δὲ ἐδούλευον, *Veteranus* rel." ſed deinde per nullum Gr. aliud, nec p. 176. m. 353. nec ad Iul. Caeſ. Indd. nec ap. G. Th. et Heinecc. Ant. Rom., ſed in Erneſt. et Fiſch. Mss. „Gl. vett. veteranus, παλαιϛρατιώτης, παλαιὸς ϛρατιώτης" at in Cang. Gloſſar. p. 195. i. „Βετεράνος, Βετράνος. *Veteranus.* — Gl. Baſil. Βετράνης, ὁ πεπαλαιωμένος, καὶ ἀφεθεὶς τῆς ϛρατείας. Βετράνος, ὁ γέρων" una cum loco Suid., tum

Μάξιμος, ἐκ τοῦ ἱππικοῦ τάγματος τοὺς νεανίας.[z] πάλαι ϛρατιώτας τὲ, οἳ ἐν Ῥώμῃ διέτριβον, περιϛήσαντες αὐτοῖς,[a] ξιφηφόρους[b], προελθεῖν τε[c] τοῦ Καπετωλίου

nus autem et Maximus, cum Senatorii ordinis iuventutem omnem milites que, qui in urbe commorabantur, circumſiſtere ſe iuſſiſſent cum gladiis, egredi Capitolio vi conaban-

z) In Ms. Ba. νεανίας πάλαι ϛρατ. forte πάλαι ϛρατιῶται veterani ſunt. *Mart.* nihil ut varietur ibi, niſi ſine commate poſt νεαν. cum Bs. 2. R. v. N. a) ἑαυτοῖς Mss. Ba. et Ve. cf. 7, 2, 15., ſed αὐτ. per lenem A. al. b) ξιφήρεις Ms. Ve. v. N. c) In Ms. Ba. τε abeſt. *Mart.* etiam monente Loc. in Ms. Vi., ut in Ve. Excpt. „προελθεῖν τοῦ" v. N.

ap. Sb. Ind. Lat. *emeriti* et *veteran.* e Xiph. 174, 11. 41. τὶς τῶν ἐϛρατευμένων, veterani *milites*, — ὁ Καῖσαρ ἐπὶ τοὺς ἐϛρατευμένους κατέφυγεν, ad *veteranos*, οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τῆς ϛρατείας ἤδη, διὰ τὸ τὸν νενομισμένον χρόνον ἐϛρατεῦσθαι, διαφειμένοι· τούτους οὖν πολλοὺς κατὰ τὴν Ἰταλίαν ὑπάρχοντας, λ. et 216, 27. ἀποκληρώσας ἐκ τῶν ἐϛρατευμένων λ. *veteranorum*, ubi Ind. „emeriti ad militiam revocantur in trepid. publ." qualis trepidatio et noſtro loco, ubi duplicis generis milites adhibiti narrantur, urbani utrique, equites quidem, (non illi imperatorii, 1, 12, 13. 19. e. 5, 6, 20, ſed iſti 4, 2, 8. τοῦ ἱππικοῦ τάγμ. εὐγενέϛατοι — νεανίαι, cf. 1, 13, 5. 5, 5, 19. 7, 7, 10.) et pedeſtres veterani, e vulg. lect., ſuſtinenda iſta etiam e Gloſſ. illa antea, quorum adiunctum, οἳ ἐν Ῥ. διετρ., non abſurdum eſt ex loco pr. ap. Xiph., denominati hic ita ad variandum et a *Bg.* per formulam ſyn. illi *P.* cf. 7, 6, 12. 1, 7, 12. m. 2, 4, 8. 2, 10, 3. 3, 7, 19. i. 6, 3, 4.

περιϛησ. λ.) Deſerit P. etiam Sch. in „περ. *armatis* circumpoſitis *ſibi*, (partim e Sb. Ind. „*circ.* ſibi *gl.* „pro *gladiis*, puto, e libero P., ap. Stp. Th. v. i. ſine Vs., per analog. cum adiunctis, cf. laud. ad 1, 5, 4. e. 7, 3, 12.) ξιφ. *enſifer*, enſe *armatus*" cum Stp. Th. v. i. ſine Vs. etiam „Herodi. l. 7. ϛρατιώτας π. α. ξιφ." ſed Bud. C. 1116, 40. „Herodi. — περ. ἑαυτοῖς ξιφ., id eſt ſicarios" memoriter, nec per aptam huc Vs., reperto mihi adi. ap. Suid. 2, 647. m. ſine auctore, it. ap. Hſy. ξιφήρους, ξιφηφόρου, tum Lyc. Ἐνναία, — Ἐριννὺς — ξιφηφόρος, *enſifera*, Schol. ad v. 153. e. ξιφήρης, it. ξίφος ἔχουσα, it. Eur. Bacch. v. 991. 1011. ἴτω δίκα φανερὸς, Ἴτω ξιφηφόρος, *Iuſtitia* — enſem *ferens*, ſed Hel. v. 1078. ἀνὴρ παρ' ἄνδρα ϛήσεται ξιφηφόρος, ſtabit *vir* iuxta *virum* armatus *gladio*, et Ion. v. 980. ξιφηφόρους σοὺς ὁπλίσασ' ὀπάονας, armatis *tuis* ſatellitibus, *qui* gladios *ferunt*, it. Herc. Fur. v. 812. ξιφηφόρων ἐς ἀγώνων ἅμιλλαν, enſiferorum *in* certaminum *contentione*; unde apparet ſimul Ms. gloſſema per comparationem e locis Noſtri ſuper., dum Bg. ob pr. ſubſt. mutat in praep. cum ſubſt. cf. Capit. p. 142. i. *nec prius* permiſſi ſunt *ad* Palatium *ſtipati* armis *ire*, quam *nepotem* Gordiani, *Caeſaris* nomine *nuncuparent*, cf. p. 46.

προελθεῖν τε) Pro τε requiritur potius μὲν, vel ea ipſa particula τε in ſeq. verſ. collocanda poſt ξόανων. *Sylb.*

Bg. e P. nil dedit copulae, aliter verſatus, quam ſupra aliquoties in τὲ — δὲ, ad ſe relatis, quae et hic ſalva videntur et ſane pro iſtis

ἐβιάζοντο [d], ὑπὸ δὲ πλήθους ξύλων [e] καὶ λίθων ἐκωλύθησαν [f]· ἔστε δὴ ὑποβάλλοντός τινος, αὐτοὶ τὸν δῆμον

tur, ſed prae multitudine lapidum et fuſtium cohibiti ſunt: donec admonente quodam, ipſi populum commen-

d) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. al. e) Ms. Ba. λίθων καὶ ξυλ. v. N. f) Colon hoc in Stp. rel. pro puncto A. al. et commate Bs. 2. L. al. cf. 7, 4, 2. g) Ms. Ba. εἴ τε δὴ ὑπ. τινὸς, εἴτε καὶ αὐτοὶ ἐννοήσαντες, τὸν δημ. ἐσ. ex quo, reor, poteſt reſtitui vera lectio. *Marſ.* nil variantibus Mss. rel., ſed edd. in ἔςωτε ſ. ἔστε, cf. 7, 4, 1. ſq., ſed τινὸς eodem accentu in Stp. rel., ſecus ac 7, 8, 5. e. v. N.

Sb. μὲν — δὲ valent, cf. 4, 12, 14. rel., omittente librario vel per lapſum ob ſq. vocem, vel ex ingenio, per ignorantiam illorum relatorum; e P. reddente Bg. utr. v., ſed alterum cum Sch., addito abl. ſubſt. ad notionem conſtituendam, iunctis a Noſtro ex analog. omnibus, nominatim v. β. cum inf. cf. Dem. cui add. 212, 17. 215, 5. i. q. l. 3. ἀναγκάζουσι, L. N. T. cum Krb. Obſ. et Loesn. Dion. C., ſed paſſ. ſenſu Gat. ad Ant. p. 308. B. b. ſine Ind. et Suid. 1, 666. m. et Thuc.

ὑπὸ δὲ πληθ.) Libertatem P. coërcuit Bg. per ſervatam pr. ὑ., ex analog. cum rel., cf. Stp. Th. 2, 528. G. ſine Vs. „προελθεῖν τε κατ. (ſic elemento brevi, aliter, quam in ed.) ὑ. λ." ſed in variat. §. 10. λιθ. καὶ ξυλ., unde Ms. Gloſſator per ordinem alium, libere hic e P. ſervatum a Bg.

ἔστε δὴ — αὐτοὶ) Fortaſſe οὕτω τὸν δημ. *Steph.* Forte κατεσοφίσαντο. *Reisk.* Iſtud adv. duxerit Stp. clam e P., qui libere adiecerit aeque, cf. 5, 7, 2. e. ac Noſter oppreſſerit ante narrationem, ſervante recte Bg. caſum pron., alibi quoque cum v. eiusdem perſ. ex abundantia obvium, cf. 6, 9, 11. 4, 9, 12., et deſerente P. etiam ad v. ἐσ. (ex analog.) it. partim Stp. Th. 3, 903. D. e lect. vulg. „*donec* neſcio *cuius* admonitu *ad hunc modum* populo *impoſuerunt*, ſ. *commenti* ſunt, *quo* populum *deciperent*" at Sb. Ind. „ſophismate *deceperunt*" ubi med. et cum acc. rei, cf. Ael. V. h. cum N. Luc. Fi. Pal. Ioſ. 2, 237. ſ. 20. i., ſed cum acc. perſ. ib. p. 271. ſ. 3. m. cum Krb. Obſ. et Kl. Tyrt., ſed bono etiam ſenſu, abſolute, pro docere, praecipere, Theogn., tum pro ſapientem ſe putare Foeſ., at cum pr. ἐν Xen. Z. Pol. cum Raph., porro cum inf. Eutr. Met. 9, 16, 2., at varie Hſy. Thom. M. Suic. L. N. T. Loesn. p. 487. Dion. Ca. Fa. Aeſ., ubi et cum δι' ἐπινοίας αὐτοὺς, quae eſt proprie Bg. formula, Dem. cui add. 303, 19. et in affinia ſubſt. σοφιστεία, *eruditio*, Diog. L., ſed in σόφισμα add. ad 2, 13, 2. vario ſenſu Thom. M. p. 893. N. 1. Bud. C. Plut. Krg. cum Gs. Chr. Fi. Ae. Luc. Long. Mor. 17, 2. e. Ariſt. Kuſt., ſed in ὑπ. ap. Stp. Th. 1, 706. D. m. e Bud. C. 644, 16. partim „Ωστε (ſic memoriter aut errore operarum) ὑπ. τιν. αὐτοὶ τὸν δ. ἐσ. cuiusdam admonitu comminiſcentes ſ. commenti quo modo populo imponerent, h. e. ὑπομιμνήσκοντός τινος" ſed Sch. „*ſuggerente* ſ. *admonente* aliquo" dum Bg. omittit e P. δὴ poſt ἔστε, ut 3, 12, 22., ſed P. ad pron. τιν. per ſyn. formulam totam, cf. G. Th. „neſcio *quid*, i. aliquid, quod ignoro." Tum idem P. neſcit cum Mss. rel. novitatem unius Ms. Ba., ut vel ſic iam emineat gloſſema per ſupplementum, ut ſupra aliquoties, ortum hic illud tum ex iſto pron. αὐτοὶ, quod, ſo-

ἐσοφίσαντο. ἦν τι παιδίον νήπιον [h], τῆς Γορδιανοῦ θυγατρὸς τέκνον [i], τῷ πάππῳ ὁμώ-

14. to deceperunt. Erat puer quidam infans adhuc, ex Gordiani filia natus, avo cogno-

h) In *Ms.* Ba. vocabulum *νήπιον* abeſt hic loci. *Mart.* v. ſqq. et N. *Ms.* Ba. τέκνον, νήπιον ἔτι· τῷ π. v. N.

litarium poſitum, non ferebat ſapientia librarii, tum e depravato ἐς in εἰ, ſ. ς in ι, cf. hac §. noſtra ad *πάλαι* et 7, 5, 11. 7, 3, 13., unde, ſemel lecto εἴ τε, alterum ſubiectum eſt ſimile cum caeteris, ubi non modo pro v. ἐννοήσαντες requiritur potius ἐπινοήσαντες, *excogitantes*, (niſi hoc ipſum ab alio corruptius datum, confuſis et alias ἐν et ἐπὶ, cf. 2, 5, 8. e.) ſed tota adeo ſeries laborat, cum extrema ſervata vulg. τὸν δημ. ἐσοφ. non coëant cum pr. ſine copula nova, quae non ſumi poteſt e primo Ms. εἴ τε, vitioſe diviſo, cum, ut reſpondens alterum, una ſit voce cogitandum.

ἦν τι παιδ.) De aetate diſcrepant, v. Capit. in Gord. (tertio) c. 22. *Boecl.* Hic loquitur Herodianus de Gordiani nepote, ſed 7, 7, 4. de filio Gordiani et Gordiano ipſo. Certum igitur eſt, Herodianum agnoſcere *tres* Gordianos cum Capitolino, qui ſeparatim deſcribit *tres* Gordianos, (p. 75. c. 1. ſq. quare *tres* Gordianos *hoc* libro *contextui*, rel. *Gordiani* non, *ut* quidam *imperiti* ſcriptores *loquuntur*, duo, *ſed* tres *fuerunt*, rel. cf. p. 43. i. 161. m.) Male igitur Schotti Aurelius Victor *duos* modó Gordianos prodit, v. Lloydius in Gordianus. *Leisn.*

* Aur. Vict. de Caeſ. c. 27. ſane ſic init. *iisdem* que *per* Africam *diebus* milites *Gordianum* Gordiani *filium* — Auguſtum *creavere* rel., ſed in Epit. 25, 3. duo Gordiani, pater et filius — interiere, c. 26, 1. *Gordianus*, nepos *Gordiani* ex *filia*, rel., tum Angli ap. Heyn. 4, 1091. i. *Maximus* und *Balbinus* — waren — *am Ende* genöthigt, *den* iungen *Gordian* holen *zu* laſſen, *den* zweyten *Sohn* desienigen, *der* ſich *zu* Carthago *entleibt* hatte, *der* damals *nur* zwölf *Iahre* alt *war*, ſine N., dum ap. Capit. haec ſunt loca, hic ſubiicienda, p. 49. i. *Maximum* — et *Balbinum* imperatores *creavit*. Quibus *a* populo *Auguſtis* appellatis, *per* milites *et* eundem *populum* etiam *parvulus* nepos *Gordiani* Caeſar *eſt dictus*, ſed p. 105. m. Cordus dixit, uxorem *eum* (Gordianum iuniorem) nunquam *habere* voluiſſe. *Contra* Dexippus *putat*, eius *filium* eſſe *Gordianum* tertium, *qui* poſt hoc *cum* Balbino *et* Pupieno *ſive* Maximo *puerulus* adeptus eſt *imperium*, ſine N., ſed p. 111. *poſt mortem duorum Gordianorum ſenatus* — *Pupienum ſive Maximum et Clod. Balbinum Auguſtos appellavit*, rel. Tunc *populus* et *milites* Gordianum *parvulum*, annos *agentem*, ut *plerique* aſſerunt, *undecim*, ut *nonnulli*, tredecim, *ut Iunius Cordus dicit*, ſedecim — *petiverunt*, ut *Caeſar* appellaretur; *raptus* que *ad* ſenatum, *atque* inde *in* concione *poſitus*, indumento *imperatorio* tectus, *Caeſar* eſt appellatus. *Hic* natus eſt, *ut plures* aſſerunt, *ex* filia *Gordiani*, (Caſ. N. 2. „Herodi. ἦν — νήπιον τῆς — δμ.“) *ut unus aut duo* — ex *filio*, qui *in* Africa *periit*, ad quorum prima Caſ. N. 1. „Herodianus XIII. annorum facit, non cum Caeſar eſt creatus, ſed cum imperium ſuſcepit, extinctis Pupieno et Albino. Videtur ſane iam tum grandiuſculus fuiſſe, cum de Gordianis Auguſtis primus ex Africa Romam nuntius advenit. Nam inter acclama-

νυμον [k]. πέμψαντες τοίνυν τῶν σὺν αὐτοῖς [l] τινας [m], κελεύουσι τὸ παιδίον κομισθῆναι.	minis. Miſſis igitur ex iis, qui circa ipſos erant, quibusdam, iubent puerum afferri.

k) ὁμωνυμοῦν Ms. Ba. v. N. l) Ms. Ba. αὐτ. per lenem, ut ed. A. al. m) Ms. Ba. tacite in accentu τιν. nobiscum et Stp. ſecus ac 4, 10, 13.

tiones fauſtas — fuerunt et quae ad hunc pertinerent, atque adeo iam tum praetura illi deſtinata et conſulatus; nomen quoque Caeſaris petitum ab acclamantibus ſenatoribus, (cf. p. 43. i. *nepoti Gordiani* praeturam *decernimus*, rel. *Tertius Gordianus* praeturam *accipiat*.) Non concinunt iſta iis quae alibi narrat Capitolinus, item que Herodianus: qui hunc cum Caeſar eſt factus vocat alibi *infantem puerulum*. — Sed de trium Gordianorum rebus ita pugnantia ſcribunt veteres, ut quid potiſſimum probes non invenias" tum p. 142. i. *quare* factum eſt, *ut* Gordianum *adoleſcentulum* principem *peterent*, (cf. p. 46. i.) — Hic *nepos* erat *Gordiani* ex *filia*, ut *quidam*, vel, *ut alii*, ex filio, qui *eſt* in *Africa* occiſus *annum* agens *aetatis* XIIII, *ut plerique dicunt*, (ſine N. in rem ipſam,) *qui* ſtatim *raptus eſt*, et *novo* genere *ſenatusconſulti*, quum *eadem* die *ſenatusconſ.* factum eſſet, *inductus* in *Curiam*, Caeſar *eſt appellatus*, it. p. 161. m. *poſt* interitum *duorum* Gordianorum *in* Africa, *cum* quibus *etiam* puer, *tertius* Gordianus, *electus eſt*. Quae, varia etſi per ſe, concinunt tamen univerſe cum Noſtro, variante leviter cum 2, 15, 7. 1, 17, 5., contra Ms. Ba. attentata nova, ex ordine alio non tantum adi., ſed etiam in ſuppleto adv. cf. 2, 13, 8. 1, 5, 9., quod adv. tamen Bg. e P. ſervat, conſpirante adeo partim, non item per ordinem illum novum, iunctis quippe παιδ. νηπ. et locatis ante τῆς Γορδ. λ., dum librarium offenderit νηπ. cum παιδ., in quo ineſſe jam videretur notio τοῦ νηπ., quum tamen componantur ſaepe diminutiva cum adi. aliquo eiusdem notionis, cf. μειράκιον μικρὸν 6, 9, 10. et ib. dicta, et ipſum Noſtri παιδίον πάνυ νήπιον 1, 17, 5. cum allatis ib., quibus add. Fa. Aeſ. αὐτοῦ τὸ νήπιον παιδίον et Luc. 1, 181. l. 80. τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, *pueros* prorſus *infantes*. In ſq. Bg. e P. τέκνον cum gen. mutat in particip. cum praep., per analog., cf. Luc. Fa. Aeſ., ſed ſimul in varia L. N. T. Suic. Gat. Adv. Rs. O. V. 4. Plut. Hs. Hom. cui add. Ἰλ. ά, 362. Hsd. Call. So. Ai. Lyc. Theogn. Orph., ubi et de ſtellis, ut de animantibus Ammon. Herdt. Xen. Cyr. et Z. Pol., ut de filio adulto Di. H. S. T. 1. et τεκνόφι ib. T. 2., ſed cum ſyntheſi L. Boſ. Ell. et V. Eur. Ph., in proſodiam ej. Barn. et in rem crit. Fi. Plat. Soph. Sed ultima Ms. res habet aut lapſum in ο et ου, cf. 7, 8, 6. aut gloſſam ad variandum pro adi. ſuperioris loci 4, 6, 7. per particip. ſyn., quod v. tamen reperi modo cum eadem rectione ap. Stp. Th. ex „Athen. τὰς πλειάδας εἶπεν ὁμωνυμεῖν ταῖς περιστεραῖς" ut affine adv. ὁμωνύμως ap. Geop., ſed ſubſt. ὁμωνυμία Sb. Ind. Di. H. ej. T. 1. Dd. S. et Luc., per analog. iungente Noſtro, ſed Bg. deſerente P., viciniorem Ms.

πέμψαντες τ.) Liberum P. ſequitur Bg. tantum in forma paſſ. particip., de ſuo verſatus in ſq. formula, reſoluta per particip. ὄντων et gen. per praep., ſed mutato pron. in ſyn., ſecus ac 1, 10, 14., it. praep. in ſyn. περὶ, cf. 1, 13, 12. 7, 9, 16., conflatis ex analog. omnibus, ſed ſpernente Bg. ad v. κομ. ſupplementum P.

οἱ δὲ [n], ευροντες αυτο αθυρον [o] οἴκοι, ἀράμενοι [p] ἐπὶ τῶν ὤμων [q], διὰ μέσου τοῦ πλήθους, δεικνύντες [r] τοῖς ὄχλοις, Γορδιανοῦ τε ἔκγονον λέγοντες,

15. Qui cum inveniſſent eum ludentem domi, tollentes humeris, per mediam multitudinem, oſtentantes plebi, Gordiani que nepotem dictitan-

n) δ' A. al. cf. 6, 9, 1. o) ἀθῦραν Ms. Ba. v. N. p) Sine iota Bs. 2. L. al. cf. 6, 8, 15. q) Hoc comma in A. al., quae contra nullum habuere mox poſt πληθ. v. N. r) δεικνῦντες ed. Bs. L. al. cf. 3, 12, 10.

οἱ δὲ, εὑρ. λ.) Hoc loco τὸ ἀθύρειν de luſu puerorum. Anacreon od. 8, (6. ubi v. Fi.) de luſu cum puellis, μετὰ παρθένων ἀθύρων. De infante alludente matri Eurip. in Danaë v. 122. (πρὸς στέρνοις ἐμοῖς πηδῶν ἀθύροι, *pectori* ludens *meo* alliliet.) *Leisn.*

Nec hunc locum tenente Stp. Th. nec quid ſuper proſodia penult. v. ἀθ., quae, longa etiam ap. Hom., ferat circumflexum Ms. (agentis aliter ſupra 1, 17, 7.) ut tamen is non neceſſario ponatur ante ultimam brevem, cf. Fi. ad Well. p. 102. m. et in ej. Gram. p. 68. m. Nr. II. lex hic valere poſſit de neutris, retinentibus accentum ſuorum maſc. et repererim inf. ἀθύραι ap. Suid, ubi, praeter ſubſt. ἀθύρμιον, quoque ἄθυρμα, cf. Hſy., etiam ad v. noſtrum in ἀθ., Thom. M. Moer. Ind. Ioſ. Sb., ubi et v. noſtr. tropice, de re, cum acc. rei, ej. Di. H. T. 1., ſed ἀθυρμάτιον Luc., deferente Bg. hic P. per Lat. et ordinem, (conflatis hic etiam omnibus per analog.) it. ad ſq. v. ἀρ. cum pr. ἐ. et gen., e rectione quidem Sch., non illa certiſſima, cum, commate poſito poſt v. ἀρ., referri rel. poſſint ad v. inferius ἀναγ. cf. Exc. ad 1, 13, 4. p. 933. m. et 2, 9, 7. p. 282. e., quanquam ad enallagen caſus reſpicit et Sb. Ind. in pr. „ἐπὶ τῆς γῆς ἀφεὶς, pro ἐπὶ τὴν γῆν, (e Zoſ. 4, 53, 5.) ſic ἐπὶ τῶν ὤμ. ἀράμενοι, *in* humeros *ſubl.*" quae remanet aliqua enallage tamen et gen. pro dat. tum, ſi copules cum v. ἀναγ., quo ſpectarint editores per nullum comma poſt ὤμ., ſecus ac in ed., ſervatum a Stp. Th. 4, 775. D. e „ἀρ. ἐ. τ. ὠ. *ſublatum* in *humeros*" per aliam lect. ſimul in v. ſine iota, praemiſſo loco „Iſocr. φέρων ἐπὶ τῶν ὤμ. *humeris* impoſitum *baiulans*" qui locus, tandem repertus in Aegin. 580, 31., ſic habet totus, τετρωμένον αὐτὸν, καὶ βαδίζειν οὐ δυνάμενον, ἀλλὰ λειποψυχοῦντα, ἀπεκόμισα ἐπὶ τὸ πλοῖον μετὰ τοῦ θεράποντος τοῦ ἐμοῦ φέρων ἐ. τ. ὤμ. *cum* tam *graviter* vulneratum, *ut* ambulare *non* poſſet, *ac* fere *moribundum*, cum *famulo* meo, *humeris* impoſitum, *ad* navem *deportavi.* Saltem vero comma poſt πληθ. rectum eſt, cum διὰ—πλ. non ad pr. pertineant, ſed ad inferius ἀναγ., cum hoc iuncta per analog., ſed a Bg. e P. plene reddita, ſeverius quidem in pr. δ. quam 7, 6, 21., ſed aliter in v. ἀναγ., quam ſupra, cf. Call. ep. 45, 2. πνεῦμα διὰ στηθέων, ſed Abr. Ar. p. 87. m. ſqq. διὰ μέσου αὐτοῦ, it. Fa. Aeſ. 39, 3. δ. μέσου ἀμφοῖν λ., cum alio ſenſu διὰ μέσου cum aliis v. ap. Xen. Cyr. Z. et Mor. it. Hell. Thuc. cum Abr. Dl. et Vig. p. 109. b. Nr. 9. et in variat. §. 9. e. in τοῦ πλ., pro quo et mox variatur in τοῖς ὀχλ., (it. in τοῦ δημ.) cum v. δεικν. ex analog., (ut ſq.) ap. Bg. e P. per ordinem ſeveriorem, it. in ſq. membro, ſed aliter ad ἐκγ., (cf. 1, 7, 6. quibus add. ſine Ind. Dem. 161, 12. 440, 24. et pro mero filio Hom. Ἰλ. ύ, 206.) it. ad ſqq., ubi pron.

καὶ τῇ αὐτοῦ [s] προσηγορίᾳ ἀποκαλοῦντες [t], ἀνάγουσιν εἰς τὸ Καπετώλιον, εὐφημούμενον ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ φυλλοβολούμενον. τῆς τε συγκλήτου

tes, ac eius nomine appellantes, perferunt in Capitolium, populo fauſta acclamante et folia iactante. Cum que
16.

s) τῇ αὐτῇ πρ. Ms. Ve. v. N. t) καλοῦντες Ms. Ba. v. N.

αὐτὸ, ter deinceps oppreſſum, addebat P., desertus et a Sch. in „ἀπ. *vocantes* cognomine *eius*“ pro quo Bg. rectius ad πρ., per analog. iterum et variat. cum 1, 15, 18. ὀνόματι καλεῖσθαι. Sed in ultimis, de ſuo conflatis a Noſtro, ſeverus eſt unus Sch. in „εὐφ. acclamationibus laetis *exceptum* a *populo*, φ. *foliis conſperſum* a *populo*“ dum Stp. Th. affert ſimile quid 1, 443. E. ex Plut. παρέπεμπον ἀνθοβολούμενον, tum memoriter aliam lect. ib. p. 669. G. „ἀνάγουσιν ἐς τὸ καπ. — φυλλ. i. ut Bud. (non in Comm.) interpr. *frondibus conſperſum* prae laetitia τῆς συγκλ. καίσαρα ἀποδειξάσης, (ſed 4, 247. F. e. ſine loco ipſo tantum de paſſ. monens) Pol. utens activo verbo, ob mutatam orationis ſtructuram“ ſed ib. p. 59. F. m. per vulg. εἰς τὸ Καπ. λ. prorſus cum P., cuius liberum adv. (cf. 5, 4, 11.) reſpuit Bg. it. ſubſt. παιδίον, loco ſupplendi pron. αὐτὸ, cf. 6, 1, 20., it. Lat. ad φυλ., manens in eius forma act. it. Lat. ad εὐφ., quo de paſſ. cf. Luc. Denique in rebus Mss. primo illud Ms. Ba. ſimplex v. καλ. pro compoſ. (cf. in eadem praep. 6, 9, 12.) e gloſſa eſt cf. 1, 5, 11. e., deinde Ms. Ve. alius caſus pron., per ſe non incommodus, tamen fuerit aeque ex ingenio librarii, ac lapſu, fere ut §. 8. cf. 1, 12, 7. 5, 3, 14.

τῆς τε συγκλ.) P. deſerit Bg. in copula, cf. 4, 15, 19. 6, 1, 5., in rel. per ſyn. Lat. ſecutus, ſpretis liberis, tum adv. ad formulam οὐχ. λ. cf. §. 14. et ad v. ἠνεσχ. cf. 6, 2, 15. tum pro ſupplendo ad v. προελθ. pron. αὐτοὺς ſubſtituto adi. et ſubſt. πρεσβύτας αὐτοκράτορας ſ. βασιλέας, cf. 4, 13, 3., ſed in rem ipſam et Caeſarem e Capit. ſupra ad §. 14. i. tum in variationem 2, 10, 5. διὰ νεότητα, per locum hic claſſicum in τὴν ἡλ. pro tenera aetate, (qua de Gordiani v. ad §. pr. f. et 8, 8, 21.) ex analog., ſed in προϊσ. λ. cum gen. rei ap Poſſ. Ca. p. 639. e. „Iſocr. κακῶς τῶν πραγμ. praefuerunt *negotiis*“ non reperto mihi loco Stp. Th. 1, 1788. B. e. ex Dem. cui add. cum gen. perſ. 295, 23., ſed cum gen. rei quoque L. N. T. ex 1 Theſſ. 5, 12. cum Krb. Obſ. et ej. Decr. R. p. I. Loesn. Mor. Long. Dd. S. 1, 615. e., ſed abſolute Ioſ. 2, 9. ſ. 17. e., dum partim e P. vertit Sb. Ind. „praeeſſe *reip.*“ comparans Zoſ. 4, 1, 1. Οὐαλεντιανὸς ᾑρέθη τῶν Ῥωμαϊκῶν προεστάναι πραγμ. Valentinianus *lectus fuit*, uti *rebus* Romanis *praeeſſet*, ſed Bg. per ſyn. ad τῶν πρ. pro illis ad 4, 15, 18. 4, 14, 14. 2, 15, 3. Ad ſq. hinc Stp. Th. ſine Vs. 3, 104. B. m. ſub „παύομαι τῆς ὀργ. *deſiſto* ab *ira*, — deſino *iraſci*, (e Bud. C.) ap. Lyſiam“ ubi Ind. fert formam paſſ. pro med. πεπαυμένοι τῆς ὀργ. cui add. Luc. 1, 317. i. ἐπεὶ — οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργ. *quum* ille *iram* non *remitteret*, pro quibus Noſter variat per ordinem, etiam ſecum 2, 4, 2. παύσασθαι τῆς — ὕβρεως, at. Ind. Dem. add. 253, 2. παύσῃ οὐδέποτε, ἐὰν μή σε οὗτοι παύσωσιν, per locum claſſicum in med. et act. et 137, 4., ſed in ſq. v. ἠν. cum inf. (per variat. pro particip. 2, 3, 3. οὐκ ἀνεξομένους, τὴν ἀρχὴν μεταπεσοῦσαν λ.)

Καίσαρα αὐτὸ ἀποδειξάσης, ἐπειδὴ διὰ [u] τὴν ἡλικίαν οὐχ οἷόςτε [x] ἦν προΐστασθαι τῶν πραγμάτων, τῆς τε ὀργῆς ὁ δῆμος ἐπαύσατο [y], ἠνέσχοντό τε προελθεῖν [z] εἰς τὴν βασίλειον αὐλήν.

Senatus Caeſarem illum declaraſſet, quoniam per aetatem non poterat praeeſſe rei ſummae, iraſci populus deſiit, paſſi que ſunt ire in imperatoriam aulam.

Συνέβη δὲ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους πταῖσμα ὀλέθρι-

Incidit autem per eos dies calamitas funeſta Romano-

u) In Ms. Ba. διὰ deeſt. *Mart.* v. N. x) Diviſum οἷός τε per edd. et tacite in Mss. cf. 1, ϛ, 4. e. y) Punctum in A. al. v. N. z) προςελθεῖν Mss. Ba. et Vi. et mox βασίλειαν ed. Bs. 2. al. v. N..

cf. Stp. Th. 1, 1334. C. m. „infinitivo rarius iungitur, Iſocr. —" it. Sb. Ind. e Zoſ. 5, 29, 11. 5, 46, 6., tum in ſyllepſin ſ. enallagen numeri in collectivo ὁ δημ. cum v. ſing. ἐπαυσ. et ſimul plur. ἠνεσχ. Abr. Dl. Th. p. 182. ſupra que 2, 12, 6. 10. etc. cf. Ind. v. *ſyneſis*. Quae figura nec maiori opus habet diſtinctione, nec tolerata a P., peperit hoc eius etiam, ut apodoſin periodi ſuae male poneret cum v. ἠνεσχ., dum acutius vidit Bg., periodi Noſtri protaſin conſtare ex enunciatione principali per gen. conſq. et ex ſecundaria per cauſalem, ſed apodoſin incipere iam a τῆς et habere enunciationem dupl. per τὲ — τὲ, aut unam modo, ſi, oppreſſo cum Bg. τὲ primo, ſubiectum ὁ δημ. putetur in medio ſtare, quod ſubiectum deinde habeat praedicatum e membris binis. Iam Ms. ſolius Ba. omiſſa praep. eſt, opinor, intra vicinitatem utr., cf. 3, 13, 7., id que potius, quam e faſtidio extruſa ob ſimiles ſyllabas concurrentes, quoniam non ſumi poteſt librarii haec inſcitia, ut putarit, eſſe hic oppreſſam in acc. τὴν ἡλ. praep. κατὰ, qualis ellipſis cum formula οἷόςτε ἦν non valet, ut in aliis adi. nudis. Sed in alteram duorum Mss. varietatem in v. προςελθ. ſolennem (cf. 7, 8, 5. 3, 12, 12.) nil edicit P. nec Bg., aeque liber, ſed eadem vulg. vox non a Mss. tentata §. 13. m., et eadem res, ibi quidem a novis imperatoribus tentata, ſed hic perfecta, cf. Capit. p. 142. i. *nec prius* permiſſi ſunt *ad* Palatium *ſtipati* armis *ire*, quam *nepotem* Gordiani, *Caeſaris* nomine *nuncuparent*. Caeterum habuerunt ſic ed. Stp. τὴν ✕ βασ., ſed Lugd. τὴν ✳ βασ. quibus ſignis decuſſis ac ſtellulae cum reſpicere ſoleant ſubiectam Notam aliquam, tamen nil dederunt, monituri forſan quid ſuper Var. L. ed. Bs. 2., cuius fem. modo eſt operarum error; deſerente in formula τ. β. ἀ. Bg. iterum P.

συνέβη δὲ) Liberum P. retinet Bg. in κ. τ. ἀ. χρ. (formula, ducta e Polb. cf. ad 2, 6, 12. Add. p. 178. l. 45.) ſed rel. Lat. per ordinem rectiorem, niſi quod ambiguum Pol. Vs. (etiam ed. Antw.) civitati *Rom.*, quod poteſt quoque per adi. expediri *Romanae*, cf. 7, 7, 15. 1, 12, 1., tentante hic formam librario Ms. Ba. (aliter, quam 7, 6, 4. e.) e mero ad variandum ingenio per ordinem alium, eum que Lat., aut per lapſum, cum ſemel ſcripta emendare nollet, reſpiciens illam formulam

ον τῇ Ῥωμαίων [a] πόλει, ἀρχὴν rum civitati, orta de nimia

a) Ms. Ba. τῇ πόλει Ῥωμ. v. N.

ὁ δῆμος Ῥωμαίων, cf. 1, 7, 2. etc., dum novitatem non reperi, ſed, quaerendo per tres libros Di. H. S., modo ſimilia 150, 11. τῇ γνώμῃ Ῥωμαίων, it. 185, 28. τὴν ἡγεμονίαν Ῥωμ. et 186, 9. τῆς ἄλλης εὐνοίας Ῥ., tum Noſtri ipſam formulam ib. frequentem 4, 19, 11, 36. 25, 3. 60, 34. (pro quo l. 40. ἐν Ῥώμῃ) 116, 28. 128, 33. 132, 25. 145, 26. 185, 36., ſed et alias has, Ῥωμαίων ἡ πόλις 75, 17. 104, 3. it. ἡ τῶν Ῥωμ. πόλις 77, 7. quae add. ad aliam ſupra 1, 12, 1. p. 470. e., porro ap. Polb., ſimiliter per tres libros, modo 1, 324. m. τὴν τῶν Τεγεατῶν πόλιν, (pro quo 248. e. εἰς Τέγεαν,) ſed alias varias, ib. p. 2. m. ἀρχὴν τὴν Ῥωμαίων at p. e. τὴν Ῥωμαίων ὑπεροχὴν, it. p. 335. m., porro p. 5. i. τοῦ τῶν Ῥωμαίων πολιτεύματος, ſed 384. m. τοῦ Ῥωμαίων πολιτεύματος, cf. p. 7. e. 9. m. τοὺς πρεσβευτὰς τῶν Ῥ., at 273. i. οἱ τῶν Ῥ. πρέσβεις, ſic ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥ. p. 17. i. 27. e. 41. i. 53. e. 82. m. 86. m., ſed ὁ τῶν Ῥ. στρατηγὸς p. 77. e. 321. i. 83. e. cf. 18. m. 19. m. 162. e. 25. m. 27. m. 69. i. 184. e. 30. i. 188. i. 190. e. 419. i. e. 57. m. 33. m. 35. e. 63. m. 313. m. 363. e. 45. e. 421. i. 57. i. 88. m. 397. m. 58. e. 63. m. 73. i. 84. e. 136. i. 146. e. 164. e. 251. e. 255. e. 256. e. 160. i. bis. e. 191. e. 292. m. 172. e. 314. i. 173. i. 174. e. 177. m. 341. e. 192. e. 253. m. 428. m. 282. e. 285. i. e. 286. m. τὰς ἐπιβάθρας Ῥωμαίων, 352. i. 370. e. 382. i. 395. e. 396. e. 398. i. m. bis, 422. i. τῶν Ῥωμαίων σπεῖραι, 424. m. Tum Stp. Th. 3, 582. C. m. hinc „*incidit* Romanae *civitati* funeſta *calamitas*“ e P., ſed ſine compendio illo, et praemiſſis locis cum v. συμβ. cf. Rs. O. V. 4. Dem. cui add. 100, 2. 135, 2. Di. H. S. T. 1. 593, 38. Dd. S. 1, 346. l. 92., ſed Ioſ. 1, 383. c. 8. i. πταῖσμα αὐτοῦ τὴν οἰκίαν ἐξ αἰτίας τοιαύτης καταλαμβάνει, calamitas *in* domum *eius* invaſit *ex* huiusmodi *cauſa*, ſed ſine Ind. ib. p. 379. c. 7. i. συνέπεσε δὲ καὶ Δαυίδῃ πτ. δεινὸν, *quin* et *Davides* ea *tempeſtate* in *grave* peccatum *incidit*, porro ap. Dem. 254, 2. τινὰ αἰσχύνην συμβᾶσαν τῇ πόλει λ. it. 898, ult. μετὰ ταῦτα τοίνυν τῷ μὲν Παρμένοντι συνέβη συμφορὰ δεινή, et 1300, 8. οἰκτρότατον πάθος ἡμῖν ἂν συμβαίη λ., conflante Noſtro per analog. hanc adi. ὀλ. cum ſubſt. πτ. (cf. G. Th. *funeſtum — malum*, it. *calamitas* inſignis *accidit*,) it. rel. deinde, ſed de ſuo bina ſubſt. per ſyn. copiam, ubi Bg. liberrimus e P., formulam reſolvens in unum v., pro Sch. in ἀρχ. „λαμβάνειν, originem *ſumere*“ vel *initium capiens* et *cauſam* ſ. *occaſionem*, nobis fortaſſe *Anfang* und *Grund* ſ. *Veranlaſſung*, cf. ad 2, 6, 22. p. 202. ἀρχηγὸν καὶ αἴτιον λ. e Dem. τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς αἰτίας, it. ad 2, 14, 6. τὴν ἀρχὴν — καὶ εἴσοδον, (ubi add. D'Orv. Ch. p. 417. vs. 24.) Hſy. ὑποθέσεις, — αἰτίαι, προφάσεις, Rs. O. V. 4. e V. 3. p. 36. l. 7. ὅταν δ' ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου εὐθὺς πονηρὰν ἀρχὴν λάβῃ τῆς παιδείας, it. Dem. 1123, 20. ὁ πατὴρ ὁ ἡμέτερος — τὴν τύχην, ᾗ πρὸς ἡμᾶς ἀφίκετο, ἀρχὴν λαβὼν πάσης τῆς νῦν παρούσης εὐδαιμονίας, it. 61, 18. ὅπως μὴ κοινὴν πρόφασιν καὶ κοινὸν ἔγκλημα ὁ μέλλων πόλεμος — λάβῃ, et 276, 16. ἂν δὲ, τὰς ἐκείνων κοινὰς προφάσεις λαβὼν, ἡγεμὼν αἱρεθῇ, it. 573, 1. τὴν ἐπὶ τῆς πομπῆς — πρόφασιν λαβὼν, tum Phil. p. 752. D. ἡ φήμη, λαβοῦσα τὴν ἀρχ. ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας, fama, *apud* Alexandriam *exorta*, Zoſ. 1, 3, 1. οὗτος δὲ ὁ βωμὸς καὶ ἡ τῆς ἱερουργίας κατάστασις ἀρχὴν ἔλαβεν ἐξ αἰτίας τοιᾶσδε, haec *autem* ara *et* immolationis *ritus* tali *quadam* ex *cauſa* principium *habuit*, et Polb. 2, 12. c. 6. i. τὸ τῆς ἀριστοκρατίας (εἶδος) ἀρχὴν ἐλάμβανε καὶ γίνε-

καὶ πρόφασιν λαβὸν [b] ἐξ εὐτόλμου θράσους δύο ἀνδρῶν τῶν ἀπὸ συγκλήτου. συνελη-

audacia duorum Senatorum.

2. Convenerant enim in cu-

b) In Ms. Ba. λαβ — quod ex analogia eſt λαβὼν Mart. quod λαβὰν habet Bs. 1. R. v. N.

σιν, *principium* originem *que* habuit *optimatium principatus*, et Liv. 2, 51. m. *ex* hac *clade* atrox *ira* maioris *cladis* cauſa *atque* initium *fuit*, at ſolum ἀρχ. λαμβ., de re etiam, in J. N. T. cum pr. διὰ, et cum adv. πόθεν Ael. V. h. Sed in Ms. maſc. particip. λαβ. poſt neutr. πταῖσμα potius eſt error in vocali ſolennis, quam ſyntheſis ſ. enallage, cf. 1, 17. 7. m. 2, 14, 12. 3, 1, 5. e.

εὐτόλμου θρ.) Quomodo differant τόλμη et θράσος, v. Tollius ad Appian. p. 19. Eurip. Ἔχω δὲ τόλμης καὶ θράσους διδάσκαλον Ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατον Ἔρωτα. Etiam Livius 25, 37. (extr.) diſtinguit, *Marcius ad* conſilium, *prima* ſpecie *temerarium* magis, *quam* audax, *animum* adiecit. *Leisn.*

Dedit Sch. modo aliquid in „εὐτ. *nimium* audace *fiducia*“ quo de adi., cum θρ. iuncto peculiari ratione, (forſan e Latt. illis Sch. ap. G. Th. v. *fid.* e Stat. Theb.) nil habui, praeter allata ſupra, et Stp. Th. ſine Vs. modo hinc „εὔτολμον θράσος“ ut de hoc ſubſt., hinc neglecto ab eundem Stp., ad illa 1, 6, 15. tantum addere potui Ind. Ariſt. Kuſt. Plut. Krg. Fa. Ael. Gs. Chr. et Thuc., nihil decernens etiam pro Lat. *temeritas*, ubi G. Th. cum epithetis, nec hic alienis, *inconſiderata* et *incauta*, ſed et ib. *praeceps — audacia*, dum Bg. ſervat P. quoque in ſq. pro ſeveris *duorum virorum e ſenatu*, cf. Fi. ad Well. p. 354. e. hinc ſine Vs. et ſupra 7, 9, 2. τὶς — τῶν ἀ. σ., quocum variatur per additum gen. ἀνδρ.

συνεληλύθεσαν) Copulam, in Ms. Bg. omiſſam, e P. reſtitui per ſeverum Lat. Tum eſt in Ms. Ba. res duplex, prima in addito μὲν, ut ſupra aliquoties, cf. 5, 4, 14., ſed hic ante γὰρ, habente relatum proxime ſq. δὲ, per ſe quidem elapſo intra vicinitatem, ſed aeque ſumto e 2, 4, 12. etc. vel aliis ſcriptoribus, qui utr. iungunt, cf. Abr. ad Ae. T. 1. e Thuc. 480, 75. cum Ind., Ael. V. h. 3, 17. e. Luc. 1, 784. N. 89. Fi. Plat. Ap. S. p. 103. N. 23., ſed de malo canone Vig. p. 515. e. Altera vox repetita, cf. 4, 4, 11., hic adi. πάντες, dum manſit vetus ſimul, quum aliter librario placuiſſet locare, cf. 7, 10, 14., ut verbo eſſet vicinius, vel e comparatione 4, 4, 10. e., de ſenatoribus intelligendum e contextu, conflatis omnibus per analog. et cum variat. 7, 10, 5. συνῆλθον εἰς τὸ σύνηθες συνέδριον, (cf. 5, 5, 12.) et 1, 4, 1. πάντες συνῆλθον, P., libere opprimentem etiam id adi. cf. 7, 9, 16., delerente Bg. e Sch. (et Sb. partim, v. N. ſq.) ſimul in rel., cf., in variat. etiam, 7, 10, 3. περὶ τῶν πρακτέων σκέψασθαι, (quo in v. memoriter Stp. Th. ſine Vs. 3, 822. B. m. „συν. γὰρ εἰς βουλ. πάντες, σκεψάμενοι π. τ. κ.“) it. 2, 8, 5. 2, 7, 13. τῶν καθεστηκότων, cf. Sb. Ind. e Xiph. καὶ ὃς τὰ μὲν πρῶτα ἀνεβάλετο, ὡς καὶ σκεψόμενος περὶ τούτου, is *primo* rem *diſtulit*, ut *deliberaret*, immo *et* ille *primum* quidem *id* diſtulit, *tanquam* et *deliberaturus* de *eo*, ut h. l. *deliberaturi* rel.

λύθεσαν γὰρ [c] εἰς τὸ βουλευτήριον πάντες, σκεψόμενοι περὶ τῶν καθεςώτων [d], μαθόν-

riam omnes, ut diſpicerent
3. de rerum ſtatu! Quod cum

c) μὲν γὰρ πάντες εἰς τὸ βουλ. πάντες ſic eſt in Ms. Ba. *Mart.* v. N. d) Colon in Ms. Ba.

μαθόντες) Deſcripſit haec, ut cetera pleraque — nec enim totiens monere ſuſtineo — Capit. in Gordianis 22. *Boecl.* Poſt καταλελοίπει ſuſpenſa manet oratio, quam tamen ita ſuſpenſam reliquiſſe Herodianum vix crediderim: quaecunque exiſtimanda ſit eſſe vera lectio. Quod autem in Politiani interpretatione legimus: *duo* ex *militibus* Maximini, (*quos* in *caſtris* reliquerat, *emeritae* iam *aetatis*, ad *fores* curiae *acceſſerunt*,) id magis arbitror eſſe Politiani, ex ſqq. ſumentis, quam Herodiani, qui de duobus non loquitur, niſi prius de pluribus locutus. *Steph.* Si per parentheſin accipiantur ἤδη γὰρ — usque ad μεμενηκότες, et γὰρ pro *quippe*: nulla erit ſuſpenſio. Pro ἄφιξιν vero rectius legemus ἄφεσιν. Nam ἄφιξιν uſitatum non eſt. *Nam* cum *omnes* in *curiam* conveniſſent, *ut* de *rerum* ſtatu *diſpicerent*: ea re *comperta* milites, *quos* in *caſtris* reliquerat, — *quippe* propemodum *emeritos*, ac *per* aetatem *domi* remanere *permiſſos*, — acceſſerunt *usque* ad *aditum* curiae, *ut* intelligerent, *quid* ageretur, *armis* tamen *nudi* ſimplicem *que* tantummodo *veſtem* ac *lacernas* induti. *Sylb.* Corrigunt vulgo ἄνεσιν pro ἄφιξιν. Sed vide, an corrigi etiam poſſit πρὸς ἄφιξιν τῆς ἀςρατείας. *Leisn.* Leg. ἄφεσιν, *miſſionem*. Sed mox leg. μεμενήκεσαν et hic clauditur parentheſis. nam ἦλθον cohaeret cum praemiſſo ςρατιῶται. *Reisk.* Politianus videtur legiſſe δύο. Habet enim: *duo ex militibus*. Peſſime. Erant multi; duo tamen vel tres inprimis audaces, qui in curiam usque penetrabant. Mox poſt καταλελοίπει tollatur interpunctio, et participia, quae ſequuntur, ὄντες et μεμενηκότες in Accuſativum ſuum mutentur. Sic omnia optime cohaerent. Particula enim γὰρ, quanquam inſolentius paullo hoc loco adhibita, bene ſe habet, quippe quae rationem remanſionis in caſtris reddit. Pro ἀφιξιν vero ut legamus ἀφεσιν cum Stp. et Sb., neſcio an opus ſit. *Gedik.* Tollenda eſt diſtinctio poſt καταλελοίπει, quae ſequuntur parentheſi includenda, ac cum Stp. et Sb. legendum ἄφεσιν pro ἄφιξιν. *Stroth.*

Sch. in v. ςρατ. ſervarat vulg. ἄφιξιν cum P. pleno, *emer.* iam. *aet.*, ſed in ipſo illo ſubſt. dederat „πρὸς ἄφιξιν τῆς ςρ. ὄντες, emeritae *aetatis*, quibus ob aetatem conceſſa erat a militiae laboribus vacatio. Stp. tamen et Sb. emendant ἄφεσιν“ ducens poſtr. explicat. e Sb. Ind. „ἄφιξιν — rectius ἄφεσιν, i. quibus — vac.“ ſed errans de Stp., qui nec hinc tenet in Th. v. ἀφιξ. nec ſimile quid, et modo 1, 1659. D. in. „ἀφίημι, dimitto, mitto militia, Bud. (non in Comm.) ex Plutarch. ἀφειμένοι τῆς ςρατείας, vacationem *habentes*, (3. 574. D.) πρὸς — *ſub*, ut πρὸς τὴν γέννησιν, ſub *ipſum* generationis *principium*, (p. 572. C.) πρὸς cum dat. *prope*, iuxta, (ib. E.) εἰμὶ πρὸς τούτῳ, *ſum occupatus* in *hac re*“ ut Fi. Ae. „πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου ἐςὶν, *proximus* morti *eſt*“ quibus emendare nolim, ſed illuſtrare potius vulgatum acc., quem ſuſtineo per analogiam maxime illius ap. Suid. ſine auctore, prolati iam ad 1, 4. 15. p. 88. c. „τὰς πόλεις — πρὸς ἀπόςασιν οὔσας, *defectionem* iam *ſpectantes*“ quod ibi ſevere dedi „propinquae *cum* eſſent *defectioni*“ daturus

τες δ' [e] οἱ ϛρατιῶται, οὓς ἐν τῷ ϛρατοπέδῳ Μαξιμῖνος [f] καταλελοίπει [g], (ἤδη γὰρ [h] πρὸς ἄφεσιν τῆς ϛρατείας ὄντες, καὶ δι' ἡλικίαν οἴκοι με-

intellexiſſent milites, quos in caſtris Maximinus reliquerat; (qui iam etiam prope emeriti erant, et per aetatem domi manſerant) acceſſerunt usque

e) δὲ οἱ ϛρ. Ms. Ba. cf. 6, 3, 12. 7, 3, 12. f) ὁ μαξ. Ms. Ba. cum artic. cf. 7, 9, 1. 7, 1, 1. ſecus ac 7, 9, 24. bis it. 5, 7. 9. ex 7, 8, 5. g) Comma in Ms. Ba., ut in ed. A. al., ſed colon in Ox., ut punctum in Stp. rel. et parentheſis ſigna tantum in Ed. et Ms. Bg. h) Ms. Bav. καταλελοίπει, ἤδη πρὸς ἄφεσιν τ. ϛ. haec, reor, ſenſum meliorem ſuppeditant, nec orationem ſinunt ſuſpenſam. *Mart.* nil novantibus Mss. rel. in vulg. ἤδη γὰρ πρ. ἄφιξιν τῆς ϛρ. v. N.

hic, *cum eſſent* prope *defectionem* ſ. *prope* eſſent ſ. abeſſent *a defectione*, cum et G. Th. ferat »prope *metum* res *fuerat* Liv. — Vlp. *diſſoluta* negligentia *prope* dolum *eſt*, — Cic. bellum *tam* prope *a* Sicilia — *fuit* — Plin. *tam prope* ab *origine* rerum *ſumus*, i. tam ſumus propinqui poſt rerum originem« quibus add. Liv. 1, 35. i. iam *filii* prope *puberem* aetatem *erant* rel., ubi adeo de perſ. etiam formula, quam Noſter reſpexerit ſimul; dum Bg., (de quo Leisn. nihil in m. Ms.) praeter v. Lat. P., tamen oſtendit illam praep. noſtram, nil Notae aut ſigni iſtius praebens, profuturum in criſin, praeter parentheſis uncos, quos receptos dudum a me, vidi et ad Capit. p. 112. *poſt* haec *veterani* ad *curiam* venerunt, *ut* diſcerent, *quid* actum *eſſet*. Ex *quibus* duo *ingreſſi* Capitolium, *quum* illic *ſenatus* ageretur, *ante* ipſam *aram*, in N. Caſ. 3. »ex Herodiano verſum: ſed vocem *veteranus* longa periphraſi Graecus ſcriptor expreſſit. adſcribam eius verba, ut legi debent: nam vulgo eduntur corrupte, μαθόντες δ' οἱ ϛρατιῶται, οὓς τῷ ϛρατοπέδῳ Μαξιμῖνος καταλελοίπει (ἤδη γὰρ πρὸς ἄφεσιν ϛρατείας ὄντες, καὶ δι' ἡλικίαν, οἴκοι μεμενηκότες ἦσαν.) ἦλθον μέχρι τῆς συγκλήτου, βουλ. τὸ πρ. μαθ.« Quae et ipſa ab operis depravata ſunt omiſſis pr. ἐν et τῆς εἰσόδου. Sed ipſa viri emendatio non eſt in ſublata diſtinctione aut omni aut maiore poſt καταλ., verum, praeter ſubſt. novum ἄφεσιν, quoque in addito poſt particip. μεμεν. finitum v. ſubſt. ἦσαν, quaſi elapſum ob ſq. vocem ἦλθον. Quae poſtr. res, quanquam blandiens ſpecie, habens que, ſublato tamen colo iſtius poſt ἦσαν, ſeriem aliquam in γὰρ cum finiti temporis aliquo verbo, non procedit cum altero participio ὄντες, ad quod nemo expleverit illud ἦσαν, in primis cum idem particip. habeat poſt ſe meram copulam καὶ, quae quippe non pro Lat. *etiam* capi poteſt. At per comma eiusdem viri poſt ἡλικίαν iuvari illa emendatio videtur ſic, ſi aliud comma figatur ſimul poſt γὰρ, in hanc ſeriem et Vs., nam, *quia* iam *prope* erant *vacationem* militiae, *et* propter *aetatem*, domi *manſerant*. Ubi apparent cauſae binae, expreſſae illae de more Noſtri duplici ratione ac diverſa, primo per participii nominativum, reſolvendi per cauſalem, deinde per praep. cum ſubſt., cf. 1, 13, 10. m. 1, 17, 23. m. Sic quidem manſerit vulg. nominativus utriusque particip. qui vero non locum habet, ut nec accuſativus, cum cauſali γὰρ, quae, etiam illa in notione Lat. *quippe*, non aliter reperta eſt, mihi quidem, quam cum tempore finito, aut, ſi cum inf. erat, ut ap. Ael. V. h. et Heidt., fuit in oratione pendente et omiſſo v. finito,

<table>
<tr><td>μεμνηκότες,) ἦλθον μέχρι τῆς εἰσόδου τῆς συγκλήτου, βουλόμενοι τὸ πραττόμενον μαθεῖν [i], ὅπλων μὲν γυμνοὶ [k], ἐν λι-</td><td>ad aditum curiae, cupientes cognoſcere, quid ageretur: armis nudi, in ſimplici tan-</td></tr>
</table>

i) Colon in Ms. Ba. cum Bg., ſed λαθεῖν mendoſe Par. k) In Ms. Bav. colon.

v. c. ἔφη, ut in locis Kb. Obſ. e Ioſ., ubi cum particip. is afferre videtur, ſed tamen finitum habet poſt ſe tempus. Igitur aliorſum cogito et cum Bg., qui legerit καὶ pro γὰρ, quae duo et alias confuſa et variant, cf. V. Eur. Ph. p. 98. b. m., it. Hipp. 271. 1. E. e. cum Fi. Plat. Ap. S. p. 103. N. 23., ut γὰρ et γ' ἂν ap. Ariſt. Plut. v. 485. Hmſt. b. m.) et καὶ primum hoc non pro mera copula ſumſerit, ut Lat. eius demonſtrat, deinde putarit, plane non opus eſſe hic particula γὰρ, (cum ſaepe parentheſis fiat ſine indice aliqua particula, vel δὲ, cf. 3, 10, 11. vel illa γὰρ, cf. Bau. phil. P. p. 176. m. e ſimili loco ap. Thuc. 497, 8. ἤδη τινὲς καὶ — ἐσώθησαν, *iam* enim *nonnulli* vel -- *incolumes evaſerunt*,) denique, correctis nominativis vulg. participiorum in accuſativos, reſolverit per pron. rel. ἤδη καὶ πρὸς ἄφεσιν ςρατείας ὄντας, καὶ δι' ἡλικίαν οἴκοι μεμενηκότας, qui acc. pendeant a pr. v. καταλ., ubi per Mss. confuſae ſint praeterea in participp. vocales ε et α, cf. 7, 5, 1. Sic igitur lectione conſtituta, ſumto que poſt καταλ. tantum commate, ac remoto Bc. numero novae §., unam per periodum cohaerebit nominativus μαθόντες δ' οἱ ςρ. cum v. ἦλθον. Caeterum Bg. ad particip. hoc μαθ. extrinſecus aſſumſit pron. τοῦτο ſ. ταῦτα, fere cum Sb. „*ea* re *comperta*" cf. 6, 5, 12. 1, 10, 6, ut P., praeter rel. libertatem in tranſpoſito nom. propr. Μαξ., iſtum numerum ſuum δύο hauſit e Capit. l. l., unde et fuerunt eiusdem illa libera ad §. pr. συνελκ. Sed de τῶ ςρατ., caſtris pro Praetorianis cf. alibi, ut in augmentum καταλ. 3, 4, 13. et in Ms. omiſſum γὰρ 3, 5, 3., hic quidem a librario vel per lapſum, vel per vim. Sine quo γὰρ ſane, ut vidit Martinus, non fit oratio ſuſpenſa, ſed nominativi participp. cohaerent cum remotis μαθόντες -- ςρατιῶται, interiecto membro alius rectionis et v. cum acc. Sed ſeveris criticis non pereunt voces totae et litterae tres, ſi alia datur ratio, in primis in tam dubiae fidei Ms. Conflavit rel. Noſter per analog., varians per ſenſum etiam cum 7, 10, 16. διὰ τὴν ἡλικ. et 7, 9, 20. οἴκοι μεμενηκότι διὰ γῆρας

ἦλθον μ.) E P. habet Bg. modo Lat. ad v. ἦλθ., ſed rel. a ſe, cf. ad βουλ. 7, 4, 3., ſed ad τὸ πρ. 6, 8, 11. et in conflata Noſtro per analog. et e prioribus 2, 6, 10. m., ad συγκλ. 5, 7, 7. et ad εἰσοδ. 1, 8, 12. p. 311. m., it. in variat. 7, 9, 11. γυμνοὶ ὅπλ. ad quae ſuum adv. (cf. 7, 10, 16. e.) infercit P., et ad ſq. membrum adv. aliud μόνον, cf. 7, 10, 9., ſervatum a Bg., qui ſeverior ad rel., ſed aliter ad λιτ., quam 4, 2, 6. et ad ἐφ., quam ib. §. 5., dum Leisn. in m. Ox., emendatis etiam P. Lat. „vulgari *veſtitu* ſolas *que* chlamydes *induti*. Ferrar. de v. v. II, 1. c. 2. p. 6." e quo habui excerpta ap. Graev. Th. 6, 788. E. illa ipſa Lat. Leisn. (data iam 4, 2, 5. p. 812. i.), tum alia ib. F. „Vt ad milites revertamur: ii in veſte vulgari, i. e. tunica, Quiritibus communi, ſolas chlamydes militares induti. Ita Herodian. (mox hic §. 6. e.) ἔχοντας τὰς χεῖρας ὑποκαθειμένας ταῖς ἐφεςρίσι, i. e. habentes *manus* ſub *chlamydibus*,

ταῖς δὲ ἐσθῆσι καὶ ἐφεστρίσιν. ἑστήκεσαν δὲ μετὰ τοῦ λοιποῦ δήμου [l]. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι πρὸ τῶν θυρῶν ἔμενον [m]. δύο δὲ [n] ἢ τρεῖς, περιεργότερον ἐπα-

tum veſte — et ſagulis.
4. Conſtiterant autem cum reliqua multitudine: ac ceteri quidem ante fores remane-
5. bant, duo autem aut tres curioſius exaudire, quid con-

l) Comma in Bs. 1. R., ſed colon in Pat. m) Comma in Bs. 1. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. n) Mss. tres δύο δέ τινες ἢ λ. v. N.

(it. p. 864. i.) Caeterum non ita recte Politianus illud Herodi. l. 7. *ἐν λιτ. δὲ ἐσθ. καὶ ἐφ.* vertit *ſubarmalibus et ſagis induti.* Nam milites illi in veſte vulgari, tunica ſcilicet et lacerna, ſive chlamyde fuerunt. Quodſi ſubarmale ſagum fuit, aut quid ſimile: duplici ſago! aut ſago et chlamyde induti fuiſſent" cf. ſupra ad 2, 13, 4. p. 383. i. e Caſ. qui ad Spart. Sever. T. 1. p. 599. b. e. hinc ſine Vs. memoriter „*ἦλθον μ. τ. εἰς τ. συγκλήτου, ἐν λιταῖς ἐσθ. κ. ἐφ.*" ſed Stp. Th. 1. 1380. E. m., producto Noſtri loco hoc et altero §. 6. e., addit de ἐφ. modo „vbi Pol. vertit *ſagis*" tum G. Th. „*ſagum*, -- veſtimentum apertum et infibulatum, quod reliquis veſtimentis ſuperinduceretur, -- Romanis veſtis militum, -- *ſagulum*, quod indifferenter pro *ſago* poni videtur" cf. 4, 7, 4. p. 900., ubi Bg. ſuo Lat. reddebat *ἐν χλαμύσιν*, quo ipſo loco firmatur Vs. antea Ferrar., iungente Noſtro ae ſuo utraque ſimul, (tanquam diverſis quidem, at forſan in *λιτ. ἐσθ.* per variat. cum 2, 12, 2. e. *ἐν ἰδιωτῶν σχήματι*, ubi v.) et prius v. *ἦλθον* potius, quam v. *βουλόμενοι*, in duplici rectione, primo per adi. *γυμνοὶ ὅπλ.*, deinde ſimul per pr. *ἐν λ.*

ἑστήκεσαν) Supra bis 4, 11, 7. 10. adfuit pluſq. forma alia *εἱστήκεσαν*, ubi et dedi noſtrae hic perſonam aliam *ἑστήκει* e Suid. una cum tertia *εἱστήκεισαν*, cui add. quartam *ἑστάκεσαν* e Ioſ. ap. Fi. ad Well. p. 224. e., qui liber aureus augebitur hoc ap. Suid. l. l. *εἱστήκειμεν*, dum Bg. e P., praeter Lat. ad pr. *μ.*, ſed Noſter ex analog., reſpiciens variando ad 7, 10, 15. e. ſq. et addens hic, quod ad §. 2. tacuerat, plebem etiam confluxiſſe ad curiam, tum milites plebis partem aliquam nominans e more ac ratione civitatis Rom., ſumentis milites e populo ſuo, et poſt ſtipendia eo revocantis, cf. 1, 6, 9.

καὶ οἱ μὲν ἄλ.) Primam copulam mutabat P. cum rel. libertate, deſertus a Bg. ad v. *ἔμ.* cf. 7, 10, 12. 1, 12, 16., dum conſlantur omnia per analog. cum variat. §. pr. *τῆς εἰσοδ.* Sed in ſq. membro liberior multo P., etiam addito poſt *τρ.* adv., nil autem monſtrans novitatis Mss. per infartum pron., ut poſt *δὲ* ſimiliter 7, 2, 17., forſan hic e 7, 7, 14. *ὀλίγοι τέ τινες λ.*

περ. ἐπ. τῶν βουλομένων) Leg. *βουλευομένων*. *Reisk.* ut Leiſn. in Ms. Bg. „leg. *βουλευομένων*" idem ſcribens in m. Ox. „*βουλευομένων*" et ad Capit. p. 112. (*ex* quibus *duo* rel. v. N. ad §. 3. *μαθ.*) tacite iam Caſ. N. 4. „*καὶ οἱ — ἔμενον· δύο — ἐπακοῦσαι τῶν βουλευομένων θελ. λ.*" At Sch. „*βουλομένων* ponitur iudicio Sb. pro *βουλευομένων*; ut alibi *βούλομαι* etiam eam ſignificationem admittat, hoc ſenſu *eorum* quae *conſultabantur*" dum Sb. Ind. modo haec „*ἐβούλετο* pro *ἐβουλεύετο* 739, 7. ſic *τῶν βουλομένων*, pro *τῶν βουλευομένων* (hinc) -- *βουλομένου* -- 157, 37. Pal. Cod.

κοῦσαι τῶν βουλευομένων o θελήσαντες, εἰς p τὸ συνέδριον εἰςῆλθον q, ὡς τὸν ἱδρυμένον βωμὸν τῆς Νίκης r ὑπερβῆναι	ſultaretur, cupientes, curiam intrarunt, ita, ut poſitam victoriae aram tranſirent.

o) Pro edd. rel. βουλομένων in una Lugd. βουλευμένων, in quo latere poteſt illud datum e Mss. Ba. et Ve. v. N. p) ἐς Ms. Ba. cf. 7, 6, 4. q) Hoc comma ante ὡς cum inf. per edd., et tacite etiam in Mss. cf. 7, 8, 20. 3, 7, 17. r) νίκης brevi hoc elemento per edd., etiam Mss. tacite, v. 5, 5, 12. et N.

βουλευομένου" ad quem poſtr. locum Xiph. ille nihil in N. ſubiecit, ſed ad primum e Zoſ. „pro ἐβούλετο aptius cum Leoncl. ſcribemus ἐβουλεύετο" quae 4, 7, 8. e. in ed. Cell. repetuntur ſine criſi, etiam in ed. Reit., credo, propterea, quia in illo quidem loco finiti temporis, etiam adeo in altero per particip. numeri ſing., non eſt multum diſcriminis ad ſententiam, utrum v. deligas; unde vacillant fluctuant que criſes virorum doctorum, cf. 1, 13, 1. e. 1, 16, 8. 5, 8, 8. Verum alia res eſt in plur. particip. neutr. cum artic., quod, pro ſubſt. valens, nunquam reperi in vulg. edd. verbo, ſed pro paſſ. ſemper modo alterius aut perf. aut praeſ., quae utr. etiam a Noſtro uſurpata, cf. 5, 8, 8. τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίνου βουλευομένων, ubi Bg. ſeverior in reſolvendo per pron., hic verſatus, ut in τὸ πραττομ. §. 3. et in ſyn. τῶν βεβουλευμένων 1, 9, 21., ferente illa ed. Lugd. et alibi lectiones, a rel. diverſas. Itaque non dubitavi recipere lectionem Mss. duorum, quorum tertii Vi. diſſenſus nihil valere poteſt contra uſum loquendi, ſed tantum oſtendit varietatem et errorem etiam in particip., quae occurrunt in temporibus finitis l. l. Et Scheidium nil iuvat iſta Sb. ambigua praep. *pro*, quippe etiam tum adhibita, ubi emendare ſolitus. Hic quidem P. plane particip., de quo quaeritur, opprimit, liberior et in rel., partim ſervatus a Sch. in „ἐπ. curioſiores *audiendi in* ſenatu agitata" quae extr. conſpirant fere cum illis Bg. ad 5, 8, 8., dum Noſter ſua per analog. confingit, partim e ſuperioribus, cf. ad περ. 5, 3, 15. et ad ἐπ. 4, 5, 9. 1, 5, 21., ſed variando etiam per θελ. cum §. 3. βουλομ. et in τὸ συν. cum §. 2. τὸ βουλ. et §. ſq. τῆς συγκλ. cf. 2, 12, 7. et Xen. Hell. p. 99. i. ἐν τῷ ξυνεδρίῳ.

ὡς τὸν ἱδρ. β. τῆς νίκης) Forte τὸν ἐν τῇ εἰσόδῳ ἱδρ. *Reisk.* Brevius adv. loci ἐκεῖ intra τὸν et ἱδρ. elapſum ſit, niſi potius mente iterum addatur, ſaepe oppreſſum, nec ab ipſo P. hic expletum, qui adeo omittit particip., non item Sch. „conſtitutam *aram*" conflante per analog. Noſtro, cf. 5, 5, 15. e., ubi et ad §. 12. ἐκέλευσεν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς συγκλήτου τόπῳ -- τὴν εἰκόνα ἀνατεθῆναι ὑπὲρ κεφαλῆς τοῦ ἀγάλματος τῆς Νίκης dedi quid ſuper ara Victoriae e Graev. Th., quibus add., ib. 6, 326. e. P. Berthald. „Herodi. l. 7." cum Vs. Pol., in cuius ed. illa Antwp. per longius elementum, quo de Leisn. in m. Ox. „ſcr. Νίκης" cf. ad Capit. p. 112. „*ex quibus* duo *ingreſſi* Capitolium, *quum* illic *ſenatus* ageretur, *ante* ipſam *aram*, Caſ. N. 4. „Victoriae aram intelligit. Herodianus: καὶ οἱ μ. -- εἰςῆλθον, ὡς τὸν ἱδρ. β. τῆς Νίκης ὑπ. τούτους. -- refellit et ara victoriae quae in Curia fuit, non in cella Iovis Capitolini." In rel. partim Bg. ad ὡς e P., quem deſerit etiam in libero adv., hic pro *etiam adeo*, cf. 4, 12, 7. Sed cum eodem negligit pron., de induſtria a

τούτους. τῆς δὲ συγκλήτου ἀνὴρ [s] ἀπὸ [t] ὑπατείας μὲν νεωστὶ, Γαλλικανὸς ὄνομα, Καρχηδόνιος δὲ τὸ γένος, καὶ ἔτε-

6. Senator autem quidam, deposito nuper consulatu, Gallicanus nomine, ac genere Carthaginiensis, alius que

s) Comma hic in ed. Bs. 2. L. al. v. N. t) Sic Ms. Bı. ἀνὴρ ἀπὸ ὑπ., ſed Ms. Vi. Excpt. modo „ἀπὸ ὑπατ.“ cum Bs. 2. L. al., etiam Ox., pro ὑπὸ rel. v. N.

Noſtro adiectum perſpicuitatis cauſa, per ſe quanquam e contextu intelligendum, cf. 2, 13, 12.

τῆς — ἀνὴρ ὑπὸ ὑπατ.) Scribo ἀπὸ ὑπ. *Steph.* (cuius in Th. cogitata v. infra ad 8, 2, 14.) Poſſis et vertere, *noviſſime conſulatu functus.* Poſſis et conircere, pro ὑπὸ legendum eſſe ἀπό. Nam ἀπὸ δείπνου eſt *ſtatim a coena.* v. Vig. p. 418. (Z. p. 563. i.) v. D'Orv. ad Char. p. 548. *Leisn.*

Ibi ad v. 16. nihil eſt ad noſtrum locum, cum ibi agatur modo de pr. ἀπὸ cum verbis, ut ἀπὸ Καλλιῤῥόης δραθῆναι, pro ὑπὸ, ſed h. l. quaeratur de praep. illa cum ſubſt. Rectiora dedit Leisn. in alia Vol. pagina „hic recte Stp. pro ὑπὸ legit ἀπό. Nam haec praep. notat *depoſitionem officii.* v. ad 7, 1, 11. (et in m. Ox.) Vig. 544. vulgo ὑπὸ“ Tum Sch. „ὑπὸ ὑπ. *exconſul.* Vbi tamen Sb. cenſet rectius legi ἀπὸ, ut alibi hoc ſenſu. — ὑπ. — οἱ ἀπὸ ὑπατείας, exconſules, *conſulares* 7, 1, 21. Sic ἄνδρες ἀπὸ ὑπατείας 8, 2, 14. Sic proinde et 7, 11, 6. pro ὑπὸ rectius, etiam ex Palat. Cod. legendum cenſet Stp. (ubi? an Sb.?) ἀπὸ, qui *nuper* conſulatum *depoſuerat*, ſ. *recens conſularis*“ dum Sb. Ind. „ὑπὸ — ὑπ. νεωστ. pro ἀπὸ, *conſulatu* nuper *functus*“ ſed Vig. p. 650. i. „ὑπὸ, *a* — Herodi. l. 7. τῆς συγκλ. ἀνὴρ, ὑπὸ ὑπ. μ. ν. *vir* ſenatorius, *ae noviſſime conſularis*, i. e. conſulatu functus“ ad quae N. Hoog. „exemplum ſingulare, niſi forte ſcribendum ἀπὸ“ ut Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ἀπὸ“ et ad Capit. p. 142. *a* Gallicano *ex* conſulibus *et* Maecenate *ex* ducibus *interemti ſunt*, iterum tacite Caſ. N. 5. „Herodi. τῆς δὲ σ. ἀνὴρ ἀπὸ ὑπ. λ. Novum eſt illud genus loquendi, *ex conſulibus*, pro, ex conſule, ſive vir conſularis. Graeci retinuerunt et dixerunt ἀπὸ ὑπάτων, ἀπὸ ὑπάρχων, et ſimilia. Herodi. dicere ſolet, ἀπὸ ὑπατείας. non erraveris fortaſſe ſi *ex ducibus* expoſueris, qui ducum unus erat: erraveris, ſi *ex conſulibus* ita fueris interpretatus, qui erat conſulum alter: nam Gallicanus Conſul tum non erat, ſed paullo ante fuerat, ut ait Herodianus,“ ſed poteſt exponi, *qui* erat *unus* e *conſulibus* ſ. illis, qui nomen *conſul* adhuc retinuerunt poſt conſulatum depoſitum, (ut ἀρχιερεῖς in N. T.) et antea conſules fuerant. Sed h. l. iterum unius Ms. auctoritas nil valet contra loquendi uſum, quo de in pr. ἀπὸ cum ſubſt. rei, et nominatim alicuius dignitatis, cf. 7, 9, 2. et 7, 1, 11. 21., quo cum poſtr. loco τῶν ἀπὸ ὑπατείας variatur hic per adiectum ſubſt. ἀνὴρ, (cf. §. 1. e., ſed hic aeque trahendum ad pr. gen. cf. 1, 2, 3., et forte propterea a Noſtro poſitum in medio, unde et comma edd. demiſi, cum pertineat ſimul ad ſq. ςρατ., redditum a Bg. e P. per τὶς, cf. 1, 9, 7. 1, 10, 12. e. 2, 9, 2. et ad Lamprid. Alexand. Sev. T. 1. p. 937. e. *ex* conſularibus *viris* Caſ. N. 4. qui emendat *ex* conſulibus viros „h. e. conſulares viros. nam viri ex conſulibus ſunt conſulares. — Sic Graeci ἀπὸ ὑ-

ρος, στρατηγικὸς [u] τὸ ἀξίωμα, praetoriae dignitatis, qui Mae-

u) στρατηγὸς, τὸ ἀξ. in ed. Bs. 2. L. v. N.

πάτων dicunt qui ſunt ex conſulibus“ rel.) et adv. νε., per hyphen, opinor, adiuvandum fortaſſis extrinſecus aſſumto particip. ὢν ſ. γενόμενος, cf. 7, 1, 21., dum Bg. e P. liberius verſatur, ex analog., cf. Suid. non coll. ad Hſy., ſed cum aliquo v. Thuc. Aeſch. ep. S. et Fi. Rs. O. V. 6. Xen. Z. Pol. Cyr. et Ἀνβ. Iſ. Pan. M. p. 7. e. 38. m. 128. m. Dd. S. 1, 12. e. Gs. Chr. Luc., ubi et pro nunc, ut Rsk. ad Eur. p. 115. e. pro „paullo poſt, mox“ poſtr. notionem non tenente Stp. Th. et L. Ern., ſed ſqq. omnia Bg. e P., praeter Lat. ad ἑτερ., cf. ad ſyn. P. in καὶ 5, 1, 1.

στρατηγικὸς τὸ ἀξ.) *dignitate praetorius.* Henr. Petri edit. στρατηγὸς, minus recte. *Sylb.* cuius omnia haec repetens Sch. in στ., cum iisdem Lat. habet in „ἀξ. — στρατηγικὸς per ſynecd.“ innuens ellipſin pr. κατὰ cum adi. στ. per analog. Tum Stp. Th. 3, 1067. G. e. „στρατηγικοὶ ἄνδρες dicuntur qui vel geſſerunt dignitatem imperatoriam, vel ad eam gerendam deligi ſolent: quomodo ap. Latt. *praetorii* dicuntur et *conſulares.* — Sic Herodi. l. 7. καὶ ἕτερος στ. τὸ ἀξ.“ cum P., et Periz. de Praet. p. 127. i. „ſicuti Latinis vir Praetura functus proprie dicitur *Praetorius*, ſic et Graecis proprie item στρατηγικὸς“ 481. it. ad Ch. 48, 20. Ἑρμοκράτης, στρατηγικὸς ἀνὴρ καὶ πραγμάτων ἐπιστήμων, Vs. 57, 9. *Hermocrates*, vir *ſummo* quondam *functus* imperio, *rerum* que *multarum* ſubactus *uſu*, D'Orv. p. 289. „στ. ἀνὴρ, non qualis Iphicrates, *in quo* Iuſtinus ait *imperatorias* artes *fuiſſe*; ſed στ. hic potius *praetorius*“ cuius locus ex Heliod. habetur ed. Schm. 4, 19. p. 258. e., tum Palm. Ex. in A. Gr. p. 471. ad Ariſtid. ἀνὴρ τῶν ἐστρατηγηκότων Ῥωμαίοις, Συδᾶτος ὄνομα, contra Vs. Canter *qui Romanorum* exercitus *duxerat* „ita non ſumitur participium ἐστρατηγηκὼς ap. eos, qui de rebus Rom. Graece ſcripſerunt. Vertere debebat *vir Praetorius.* Praetores enim ap. auctores Gr. per στρατηγοὶ redduntur“ h. e. qui ſunt adhuc in munere Praetoris et Praeturam cum maxime gerunt, ut contra adi. noſtrum, ſyn. illi particip., ſignificat hic eos, qui antea Praetores et in Praetura fuerunt, atque adeo non, ut alia adi. in κὸς, vel peritiam facultatem que, ut στρατιωτικὸς, vel cupiditatem animi habitum que ac virtutem, ut φονικὸς et εὐεργέτικὸς ſupra, ſed potius officium, munus, honorem et dignitatem; unde Noſter, per abundantiam quandam et concinnitatem cum pr. τὸ γεν. adiunxit de ſuo ſubſt. illius notionis ipſius τὸ ἀξ., reſpiciens forſan in adi. titulum et nomen peculiare civitatis Rom. ſ. peculiaris magiſtratus Rom. nomen, cf. G. Th. 1044, 36., qui et p. ſq. bene in univerſum cum Gr. n. „*praetorius*, quod eſt Praetoris ſ. ad Praetorem pertinet. — *Vir Praetorius*, i. qui Praeturam geſſit.“ Et minus recte Capit. l. l. in illo *Maecenate* ex *ducibus*, ad quae modo haec Salm. p. 113. N. 5. „Maecenas ex ducibus, non eſt dux, ſed qui dux fuit: ut *ex* conſulibus *vir*, pro viro conſulari et qui conſul fuit. Herodianus στρατηγικὸν appellat hunc Maecenatem, hoc eſt ex ducibus: ſic ὑπατικὸς, ex *conſulibus.*“ Ad quem Capit. in Ind. „Maecenas dux occiſus“ e p. eadem et 50. i. occiſis — *per* populum *Gallicano* et *Maecenate*, qui ſane diverſus ab illo Auguſti amico, ubi ap. G. Th. Μαικήνας, quo Gr. et ap. Xiph. per loca Sb. Ind. Lat., ubi et hinc „*Maecinyas*

Μαικίννας [x] καλούμενος, οὐδέν τι προσδοκῶντας [y] τοὺς στρατιώτας, ἔχοντας δὲ τὰς χεῖρας ὑποκαθειμένας ταῖς ἐφεστρίσι, παίουσι πληγαῖς κατακαρδίαις [z] ξίφεσιν, οἷς ἐπεφέ-

cenas vocabatur, nihil tale expectantes hos milites, ſed habentes manus demiſſas ſub ſagulis, percutiunt, adactis in corda pugionibus, quos ſecum tulerant ſub ſinu.

x) μαικίνν. brevi littera (ut ante γαλλικ.) A. et Bs. 2. L., ſed Μαικίνας Bc. 2. v. N. y) προσδοκοῦντας Pat. cf. 6, 5. 21. 2, 4, 17. e. 4, 9, 11. 7, 4, 12. z) κατακαρδίοις Mss. Ba. et Ve. v. N., ſed comma hic nullum in A. al.

ſenator temerarius -- rectius *Maecenas* ap. Capitol." me quidem reperiente illud Gs. Gr. etiam ap. Ael. V. *h.* 12, 25. p. 758. e. Suid. 2, 511. e., et ap. Car. Stp.ʳ Dict. „*Moecenatis* nomen per *oe* ſcribi in Gr. exemp plaribus, etſi *ae* malint alii, quod marmora comprobant peruetuſta" ſed nihil in ſcripturam ac nomen Noſtri, variantis in v. καλ. pro pr. ſubſt. ὀν., quam copiam non tulit P., at Sch. „*qui* nomine *vocabatur*" ex analog. cf. Rs. O. V. 4. Iſ. Ev. Fd. p. 37. e. Pal. Fi. 1, 5. it. *Dd.* S. 1, 212. l. 75. λιμὴν, — ὀνομαζόμενος Χαρμουθᾶς, nomine *Charmutham*, et l. 68. Ἄραβες οἱ καλούμενοι Θαμουδηνοὶ et l. 24. et p. pr. l. 39.

οὐδέν τι πρ.) Omnia deinceps, conflata per analog., e P. retinuit Bg., praeter liberum adv. ἔτι, cf. 7, 10, 14. et Lat. ad v. ὑπ., ignotum Stp. Th., ſed hinc allatum bis ſine Vs. et vera lect. a Bud. C. 1116, 46. „οἱ δὲ τοὺς στρατιώτας ἔχοντας τὰς — ἐφ., π. π. κατακαρδίαις, ξιφ. οἷς ἐπ. ὑπ., (et 1503, 8.) οὐδέν τι — στρατιώτας, ἐχ. τὰς — ἐφ., π. π. κ., ξιφ. οἷς ἐπεφ." mihi autem deprehenſum in L. Ern. ſic in act. „demitto, 2) in inſidiis colloco" et ap. Suid. ſine auctore, ὑποκαθεῖναι τὰς ὀφρῦς, οἷον παύσασθαι χαλεπαίνοντα, λ. demittere *ſupercilia*, i. e. deſinere *iraſci*, ſed med. forſan ap. Polb., hic ut regat praep. adiunctum abl., (unde Bg. divulſit,) qualem fert G. Th. in v. *ſubmittere*, it. in Bg. 77, 19. 22. et 57. modo *manibus* demiſſis *fugere*, it. in ſubſt. 209, 37. *inſerere* manum *tunicis*. Sed Leisn. ad ἐφ. Lat. Bg. in P. Vs. Ox. ſuae notatum linea ſubtus inſcripſerat „*chlamydibus*, v. Ferr. l. c." reſpiciens ad §. 3. e. cf. ad Dem. εἴσω τὴν χεῖρα ἔχοντα ἀναβεβλημένον Rs. O. V. 9, 451. i., dum variat Noſter cum 6, 8, 15. e. τῷ μηδὲν προσδοκᾷν, it. 4, 11, 7. οὐδὲν ἄτοπον προσδοκῶντες et 4, 9, 11. οὔτε τὶ — προσδοκῶντας, it. 1, 9, 19. et 3, 1, 2. μηδέν τε τὶ τοιοῦτον προσδεχομένου, quod eſt proprie Bg. e P. alterum pron.

παι. πληγ. κατακαρδίαις) Pro κατακαρδίοις, vel leg. κατὰ καρδίας. *Sylb.* in Ind., quae repetit Sch. poſt „in cor adactis *vulneribus*, πλ. *vulneribus* in *cor* inflictis *percutere*, παι. percutiunt *eos* vulneribus *in* cor *adactis*" dum Stp. Th. 4, 1151. e. dat „κατακάρδιος πληγὴ, ictus in cor directus. Herodi. l. 6. (ſic) παι. πλ. κατακαρδίαις ξιφ. οἷς ἐ. ὑ." et L. Ern. „κατακάρδιος, ὁ, ἡ, ad cor tendens, in cor directus, ut κατακάρδιος πληγὴ, ictus in cor directus. 2) ſententiae animi conueniens" nec hoc ſenſu ego reperi, ſed ex iſto loco, quem habuerit Lex. illud ex ſcriptore aliquo, tolero noſtri loci notionem phyſicam, referens in Noſtri peculiaribus et poëticis, comparando haec Homeri Ιλ. λ', 439. γνῶ δ' Ὀδυ-

ϱοντο, ὑποκολπίοις. πάντες 7. Omnes enim, ob praeſen-
γὰϱ, διὰ τὴν οὖσαν ϛάσιν τε tem ſeditionem et tumultum,
καὶ ταϱαχὴν, οἱ μὲν Φανεϱῶς, alii quidem palam, alii vero
οἱ δὲ καὶ κϱύβδην, ἐξιφηφό- et occulte gladios gerebant,

σευς, ὃ οἱ οὔτι βέλος καταικαίϱιον ἦλθεν, et κ', 383. θάϱσει, μηδέ τι τοὶ θάνατος καταθύμιος ἔϛω, ubi poëtica ratione adi. eſt tale cum ſubſt., quod reſolvi queat in praep. et ſubſt. affine, κατὰ θυμὸν, ut noſtrum in iſta Sb., variante Noſtro (conflatis rel. per analog.) cum 1, 15, 7. e. κατὰ καϱδίας ἔφεϱε τὴν πληγὴν et ab alia parte cum 7, 4, 12. οὐ πϱοσδοκῶντα παίσαντες φονεύουσι, it. 7, 6, 19. πϱοβαλόντες τὰ ξιφίδια καὶ παίσαντες φονεύουσιν, it. 4, 13, 11. e. παίει ξιφιδίῳ, ὃ μετὰ χεῖϱας ἔφεϱε λανθάνων, et 1, 15, 6. πληγαῖς καιϱίοις ἀναιϱῶν, it. 7, 6, 15. οἷς εἶχον ὑποκολπιδίοις ξίφεσι φονεῦσαι et 7, 4, 11. λαβόντες ἐγχειϱίδια ὑποκόλπια, λ., tenente vulg. Stp. Th. v. ὑπ. cum mendoſo ἀπεφέϱοντο, ſed 2, 1145. G. m. oblique tantum hinc „Herodi. ξίφος ὑποκόλπιον appellat *ſicam*“ tacite e Bud. C. 1116, 41. ſqq. cf. N. ad pr. οὐδέν τι. Sed Sch. praeterea in „ἐπεφ. gerebant *gladios*, ὑπ. pugionibus *ſub* ſinu *occultatis*“ dum Bg. reſolvit utr. adi. κατ. et ὑπ., ut dixi, prius quidem e P., (at ſpreto iſtius adv. libere, cf. 7, 7, 13.) it. in formula παίουσι πληγαῖς mutata in v. merum, ubi dediſſem *percutiunt* ſ. *iciunt* vulnere *ad cor*, ſ. *adigunt vulnus* ad *cor*, cf. G. Th. v. *vuln.* 1134, 13. 57., ubi peculiare prorſus eſt Noſtro v. παι. cum dupl. abl. et modi et inſtrumenti, it. in eodem v. cum ſubſt. πληγ., cui maxime finitimum illud Xen. Ἀνβ. 5, 8, 12. ὀλίγας παίειν, ſc. πληγὰς, it. Rs. O. V. 4. πληγὰς τύπτεσθαι τῇ δημοσίᾳ μάστιγι, add. Stp. Th. 3, 391. e. ſq. πληγαῖς κολάζειν λ. De Mss. ſexu alio communi pro vulg. fem., per ſe lapſus inciderit e pr. vocis ſyllaba, adhuc in mente verſata, ſed aeque gloſſema, cum Noſter et adhibeat fem. tale, cf. 6, 5, 18. γυναικ. 4, 2, 3. ἐλεφ. 2, 10, 13. e. βεβ. et contra Mss. noſtri inconſtanter tenent communem ſexum in fem. cf. 1, 5, 4. 1, 15, 6. 2, 12, 10. e. 5, 6, 8. 19.

πάντες) Noſtri reſtrictive adhibitum hoc adi., ut §. 2., ſupplevit P. per ſubſt. πᾶσα ἡ σύγκλητος, e quo reſtituimus ſeverius omiſſa in Ms. Bg., notata et a Leisn. in m. per „omittit quaedam“ quae per hanc §. erant duplicis generis, primum ab διὰ — οἱ δὲ καὶ, ubi omnia Noſter copulat per analog., varians cum 5, 8, 15. ϛάσεως καὶ θοϱύβου, cf. Euſ. h. eccl. R. 1, 73. l. 6. τοσαύτην ἐπὶ τῶν Ἱεϱοσολύμων ϛάσιν καὶ ταϱαχὴν ἐγγενέσθαι συνέβη, *tanta* ſeditio *tantus* que *tumultus* Hieroſolymis *conflatus eſt*, deſerente P., etiam Stp. Th. 3, 1246. A. m. „διὰ — ταϱ. *ob* ſeditionem *et* tumultum *qui* tunc *erat*“ cf. per alia copulata Munth. p. 122. e. Rs. O. V. 4. Dem. 57, 2. 231, 9., ſed 785, 20. εἰς ταϱαχὴν καὶ ϛάσιν ἐμβαλεῖν, Polb. 1, 594. i. Tum in oppoſita cf. Poſſ. Ca. L. N. T. et Dem. v. φαν. et κϱ., ſed ſine Ind. ap. Plut. Krg. §. 272. φανεϱῶς μὲν —, λάθϱᾳ δ' λ. it. Phil. p. 751. i. ἐν μὲν τῷ φανεϱῷ — λ. διὰ τὸν ἐκ τοῦ πέμψαντος φόβον, ἰδίᾳ δὲ λ. ib. e. φανεϱῶς καὶ πλαγίως λ. cf. p. pr. B. m. ἐκ τοῦ φανεϱοῦ λ. Porro Stp. Th. 2, 1146. E. e. „ξιφ. enſem geſto, — Herodi. l. 7. πάντες — ἑαυτ. vbi κϱ. ξιφηφοϱεῖν de *ſicis* intelligendum quae ὑποκόλπια ξίφη appellantur ab eodem,“ ſed tantum hinc, it. Bud. C. 1116, 37., mihi repertum ap. Dion. C., ſed neſcio amplius, qua no-

ρουν [a], ἀμυντήρια δῆθεν φέροντες ἑαυτῶν, διὰ τοὺς αἰφνιδίως [b] ἐπιβουλεύοντας ἐχθρούς. τότε δὴ οἱ στρατιῶται πληγέντες, καί πως [c] ἀπροσδοκήτως προβαλεῖν [d] οὐ δυνη-

quibus ſcilicet tutarentur ſeſe,
propter ſubito inſidiantes ini-
8. micos. Tunc ergo mili-
tes caeſi, cum de improviſo
nihil obiicere potuiſſent, an-

a) Colon in Ms. Ba. b) Ms. Ba. αἰφνηδ. cf. 7, 4, 12. c) καί πως καὶ ἀπροσδ. Ms. Ba. v. N. d) προςβαλεῖν Ms. Ba. mendoſe, v. N.

tione, dum illa Sb. Ind. alia eſt e Xiph. οὕτω τιμώμενος παρ' αὐτοῦ, ὥς καὶ ξιφηφορεῖν, honore *gerendi* gladii *affectus*, reddente Bg. e P., ſed tamen et ſenſu illo Stp. anguſto, cf. 1, 8, 12. e., ſed in rem Capit. p. 113. i., *atque* bellum *inteſtinum* ortum eſt, *quum* eſſent *armati* etiam *ſenatores.*

ἀμυντήρια) Immanem P. libertatem ſequitur Bg. modo partim, ob reſolutum v. pr. ἐξ., quod v. quoniam et in Vern. lingua ſic reſolutum cogitatur: ad illud ibi latens ſubſt. referetur hic ἀμ., et propterea reddetur tantum *tutamina* ſcilicet *ferentes* ſui, ſ. ut ſcilicet ferrent aliquid, quo ſe defenderent; quanquam et tolerem, ut ſcilicet arma quaedam ferrent, tanquam tutamina ſui ſ. tutandi ſui gratia. Nempe vulgo ſuppletur ſubſt. ὅπλα, cf. Stp. Th. Bud. C. L. Boſ. Ell. Hſy. Poll. arma *tutoria*, Zoſ. 3, 21, 6., ſed cum pr. πρὸς Luc. et Vig., at cum ὅπλα Di. H. S. T. 1: Dd. S. 1, 194. e., cui add. p. 356. N. 35. it. p. 28. N. 29. e Phil. οὔτε τὶ τῶν ἀμ. ἐπιφερομένου, (pro quo hic ap Noſtr. ſimpl. φερ., ad variandum cum §. pr. e.) cui add. ib. p. 757. B. m. πλῆθος ἀμυντηρίων ὅπλων εὑρέθη, κράνη, θώρακες, ἀσπίδες, ἐγχειρίδια, *gladii*, κοντοὶ, ſq. oppoſ. τὰ ἐκήβολα, λ., ſed ἀμύντωρ ap. Hom. cum L. Ap. et Orph., de ſuo Noſtro iungente gen. perſ. ἑαυτ., per analog. Lat. ſubſt. *tutela* et *propugnaculum* it. *defenſio*. Quae ſeq., conflata ex analog., διὰ — ἐχθρ., itidem in Ms. Bg. omiſſa, per ſeveriora reſtitui e P., qui et libere oppreſſerat pr. adv. δῆθ., cf. 5, 8, 15., extra ironiam hic iterum ſtans, per variat. pro δὴ, cf. 7, 9, 10.

τότε δὴ) Forte πληγέντες καιρίως καὶ ἀπροσδοκήτως, προβαλεῖν, id eſt, προχωρεῖν, περαιτέρω βαδίζειν — οὐ δυνηθ. *Keisk.* Scribendum puto οὐδὲν δυνηθ. *Steph.*

Lectionem vulg. modo prodit P., liber in v. extr. ἐκ. omiſſis que tum καί πως, tum alterutra particula τότε δὴ, ubi Bg. in δὴ e noſtra ratione; cf. Dem. 240, 23. τότε δὴ, τότε πάντες λ., it. 241, 21. et Hom. καὶ τότε δὴ Ἰλ. ά, 92. Ὀδ. δ', 256., ubi et ſyn. inverſum v. 69. δὴ τότε, cf. Ἰλ. κ', 271. Call. Di. v. 202. et ad Hſy. 1, 936. i. c. N. 15. Sed ad πλ. e P., ubi Sch. „aor. 2. retento η, quod alias in hoc tempore in α mutatur" e vulgari praeceptione, cf. Ind. Hsd., ſed Hom. Ern. „πληγεὶς, ſic ſemper, nunquam πλαγεὶς" quod ſemel repertum modo in carmine Ionicae dialecti ap. Call., ubi cf. in varia, it. Dem. Pal. Fi. L. Boſ. Ell. Hſy. 1, 1327. m. 1403. e. 2, 915. i. 977. e. 980. i. p. ſq. m. Suid. 3, 77. m., tum phyſice porro cum acc. ellipt. rei, μικρὰ Ind. Sb.; ſed loci τὸν πόδα Poſſ. Sy., ſed cum pr. ὑπὸ ej. Call. Luc. Thuc. Schol.,

θέντες, πρὸ τοῦ βωμοῦ ἔκειντο. οἱ δὲ λοιποὶ στρατιῶται, τοῦτο θεασάμενοι, ἐκπλαγέντες τῷ πάθει τῶν συστρατιωτῶν [e], φοβηθέντες [f] τοῦ δήμου τὸ πλῆθος, ἄνευ τὲ [g] ὅπλων ὄντες, ἐ-

9. te aram iacebant. Reliqui autem milites id conſpicati, expavefacti caſu commilitonum, formidantes etiam populi multitudinem, quia erant inermes, aufugie-

e) τῷ πλήθει τῶν συγκλητικῶν Ms. Ba. v. N. f) Ms. Ba. φοβηθέντες δὲ καὶ τοῦ δήμου λ. v. N. g) ἄνευ τῶν ὅπλ. Ms. Ba. v. N., ſed ed. Bs. 1. cum Bs. 2. R. ἄνευ τε τοῦ ὅπλων mendoſe.

cum abl. modi Xen. Cyr. et ſimul cum pr. εἰς Dd. S., at tropice Plut. Krg. et ἔρωτι V. Eur. Hipp., tum de re L. N. T. cum Suic., porro act., pro percutere animum D'Orv. Ch., ſed cum acc. rei talis expreſſo et ſimul cum abl. rei, τὴν διάνοιαν λ. Long. Mor., at phyſice cum pr. ἐς Xen. Z. Pol. porro cum adv. Phoc. et ſimul cum acc. rei Lyc., ſed in analog. iunctorum Fa. Aeſ. 58, 2. ὁ ἵππος πληγεὶς ἔκειτο, at Zoſ. 1, 70, 5. πλήττει καιρίαν, *vulnere* letali *percutit* et 4, 44, 1. τὰ κοινὰ πλήττεσθαι καιρίαις πληγαῖς ἀμφοτέρωθεν. Eſt que ſane Rsk. coniectura in καιρίως καὶ blandiens valde, cum vulg. πῶς non bene conveniat cum §. 6. οὐδέν τι προςδοκῶντας, facilis autem lapſus fuerit in π et ρι, tum male diviſa vox, e ſerie antiqua omnium, denique facile καὶ elapſum intra viciniam, et ſententiam Noſter repetere queat cum variat. e §. 6. e. παίουσι πληγαῖς κατακαρδίαις. Et omittit cum P. utr. καί πως Bg. In cuius Ms. porro Leisn. „leg. οὐδὲν cum Stp." quod apparet ſane e Lat. ad πρ. alio quam P., qui vulg. οὐ refert, nec tentat vulg. lectionem Val. ad Harpocr. p. 65. ad p. 298. l. 16. e., agens de v. πρ. et προβολὴ notione illa „de gladiatoribus aut militibus, ſcuta et arma praetendentibus ad ſe defendendum, aut manus ad ictum inferendum" quae poſtr. hic forte obtineat, abſolute poſito v. et alias, cf. L. Boſ. Ell. et ſupra. Caeterum non improbabilis emendatio Stp. nec alia haec οὔ τι δυνηθ. quae et forte propior ad litteras vulg., variante Noſtro cum μὴ δυναμένων 6, 5, 21. Sed in Ms. lectione προςβ. quidem vetus eſt confuſio in praep. cf. 6, 9, 6., at in alteris καί πως καὶ haud dubie latent illa Rsk., in qualibus depravatis noſtrorum Mss. et alibi deprehendi vera, cf. 6, 7, 19. Ita que Rsk. illa ſecundum propino edenda. Caeterum ex analog. ſunt v. ἐκ. cum pr. πρὸ, (cf. G. Th. 944, 25. iacet *ante* aedes, — *pedes*, et 418, p. in ſubſt. *aſtare* ante *aras* ex Ovid. pravis numeris, pro Met. 8, 480. cui add. v. 763. 12, 31. ante *aram* et Ar. Am. 1, 319.) et cum particip. πληγ. cf. 7, 5, 15. et M. O. N. 3, 27.

οἱ δὲ λοιπ.) Libere P. omittit ſubſt. στρατ., ſed addit adv. cf. 6, 9, 11., tum brevior et in rel. ac ſine ordine iuſto, dux que Bg. tantum in Lat. ad ἐκπλ., manet tamen cum Mss. rel. in vulg. utr., tum τῷ π., e confuſis litteris, cf. 7, 9, 15., tum συστρ., pro quo finxit librarius ſuum, male legendo, et a pr. errore in πλήθει deductus ad cogitandum de ſenatoribus, (quo ſenſu συγκλητικὸς cf. ap. Stp. Th.) forſan e §. 2. vel in animo habens et ſcribens ipſe illud 7, 7, 2. συγκλύδων, reſpiciens que maxime ſq. τοῦ δήμου τὸ πλῆθος, conflante ſua Noſtro per analog., it. ſqq., ubi, liberior P. ad τὸ πλ. dux iterum Bg. non tantum in Lat. ad φοβ., ſed etiam ad copulam aliquam ſyn., (in Ms. Bg. a Leisn. notatam per li-

φυγον [h]. ὁ δὲ Γαλλικανὸς [i], ἐκδραμὼν τῆς συγκλήτου εἰς τὸν δῆμον μέσον [k], δεικνύς τε [l] τὸ ξίφος καὶ τὴν χεῖρα ἡμαγμένην [m], διεκελεύετο, διώκειν

10. bant. Porro Gallicanus, proripiens ſe e curia in mediam multitudinem, oſtentans gladium et manum cru-

h) Ms. Ba. ἔφευγον. v. N. i) Ms. Ba. γαλλικιανὸς ita et ſupra, quod non adnotaui. *Mart.* cf. §. 6. et ſimilem in finitione nominis propr. varietatem 1, 8, 11. m. k) Colon in *Ms. Ba.* l) *Ms. Ba.* δεικνύς τε τοῖς ὄχλοις τὸ ξ. v. N. m) Sine iota A. 1. al. v. N.

neam ſubtus coloris rubri,) quae referat ſane illam Ms. duplicem δὲ καὶ, a Bg. ſic aliquoties redditam, cf. 7, 8, 14. it. a P. ib. §. 23., ſed ab hoc quoque per ſyn. *item* 7, 6, 6. Sed., quanquam elapſa per ſe, tamen, cum a Mss. rel. ignoretur, nondum a me agnoſcitur, tum quod P. libere addit copulam in cumulatis particip. cf. 6, 3, 4. 5, 5, 8. et contra τὲ omittit cum Bg. cf. 5, 3, 11. 18. 26. 5, 5, 15., ſicut Ms. 7, 10, 13. 7, 5, 1. 4, 14, 18. et quia hoc τὲ in Ms. vi eiectum videtur aut male lectum pro artic. ex 2, 2, 22. (pro quo variatur hic, ut in formula cum §. 3. e. ὅπλων γυμνοὶ) cf. 7, 7, 7. et in tribus membris participp. ſufficere poteſt ſolum, cum et Mss. rel. nil novent. Caeterum, ſi P. habuit ſimilem Cod. in τῶν ὅπλ., apparet cauſa, cur participium reſolverit modo, qui contra Ms. Ba. cum rel. Mss. manet quoque in vulg. aor. ἔφ., ſed libere Bg. cum Ms. facit, ut alibi, cf. 3, 3, 7. γενομ., ſed in Ms. inconſtantiam 7, 9, 14. 1, 12, 13. e.

ὁ δὲ Γαλλ.) P. deſerit Bg. in copula, cf. 7, 5, 6. et in v. ἐκδρ. partim, omiſſo adv., per analog. cum gen. loci et pr. εἰς, quacum aliunde ap. Stp. Th. ſub ἐκτρέχω, ubi addit „fut. facit ἐκθρέξω, regulariter. ſed irregulare, ab inuſitato v. διαδρέμω, vſitatius eſt, nimirum ἐκδραμῶ ſ. ἐκδραμοῦμαι. Vnde aor. 2. ap. Herodi. l. 7. ἐκδρ. — εἰς τὸν δημ.“ cf. Luc. et ſupra 4, 15, 3. et G. Th. v. *excurrere* diverſis locis cum pr. *ex* et *in*. Sed in ſq. τὸν δ. μεσ. cum P. cf. §. 5., etiam per ordinem, quo variatur cum 7, 10, 15. διὰ μέσου τοῦ πλήθους, cf. G. Th. in adi. 237, 64. 65. *per* medium *forum* et *in* foro *medio*. At, ſervato P. ad v. δεικν., tamen Bg. opprimit eiusdem copulam τὲ, unde exiſtant cumulata particip. cf. 5, 4, 12. Sed in Ms. ſupplemento nihil eſt, quam gloſſa per comparat. e 7, 10, 15. δεικνύντες τοῖς ὄχλοις, reſpuentibus et Mss. rel., ſed fingente Noſtro ex analog., at G. Th. ferente tantum *cruentatus* enſis, — *gladium* cruentatum *in vaginam recondidit*, et Ovid. *cruentatas* (hic ap. Sch., deſerto etiam P.) *manus*, ſed in v. *ſanguinare* cum Gr. n. nil ſimile, tum me reperiente v. Gr. varie, praeter Hſy. 1, 160. in., quoque ap. Fa. Aeſ. Pal. Fi. Orph. Lyc. Abr. ad Ae. T. 1. et cum iota ap. So. Ai., ubi et v. 453. ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς, it. Ael. V. h. 13, 2. p. 853. i. τὴν σφαγίδα ἡμαγμένην, *ſecurim* ſanguine *oblitam*, tum ſine iota ap. Luc. 1, 536. l. 18. (ſine Ind.) 2, 157. l. 11. υἱὸν — ἡμαγμένον, cf. Ind. in N. et Sb. ſyn. e Xiph. τῇ δεξιᾷ τὸ ξίφος ἡμαγμένον ἀνατείνας, *cum* dextera *gladium* cruentum *porrigeret*, cum Xen. Cyr.

διεκελεύετο) Cum Bg., pro ſimpl., reddunt et alii, ſed Stp. Th. hinc cum P. cf., praeter Thom. M. et Bud. C., cum inf. Poſſ. Ca. Thuc.

καὶ φονεύειν τοὺς ἐχθροὺς μὲν συγκλήτου καὶ Ῥωμαίων, φίλους δὲ καὶ συμμάχους Μαξιμίνου. ὁ δὲ δῆμος, ῥᾷστα πεισθεὶς, τὸν μὲν Γαλλικανὸν [n] εὐφήμει [o], τοὺς δὲ στρατιώτας, ὡς δυνατὸν ἦν [p], διώκοντες, ἔβαλλον λίθοις.

entam, hortabatur perſequi et occidere hoſtes ſenatus populi que Romani, amicos ſocios que Maximini. 11. Populus vero, facillime impulſus, Gallicano fauſta acclamabat, milites autem, quantum poterat perſequens lapidibus

n) γαλλικιανὸν Ms. Ba. iterum. hic in A. al. et colo in Bs. 1, R. Excpt. modo ἐδύναντο λ. v. N.

o) Ms. Ba. εὐφημεῖ v. N., ut de puncto

p) Ms. Ba. ὡς ἠδύναντο διωκ., ſed Ms. Vi.

(ubi et διακέλευσμὸς cum Di. H. S. T. 1.) Herdt. ſine Ind. 2, 24. Dem. (ubi et cum dat. perſ., ſed ſimul cum adv. et pr. περὶ Iſ. Ev.) Rs. O. V. 6. cum N., V. 7. Iſ. ſq. ὅπως „univerſis et viritim ſingulis mandare" ſed varie Xen. Cyr. et Ἀνβ., iunctis per analog. ſecum ſqq. v. cf. in variat. 1, 12, 15. διώκοντες τοὺς — ἀφειδῶς ἀνῄρουν. In ſqq. oppoſ. μὲν et δὲ Bg. e P. opprimit utr., ut oriatur aſyndeton, cf. 2, 7, 1. 5, 3, 6. 7, 2, 13. 7, 5, 10., ſecutus eundem in Ῥωμ., variato pro 7, 8, 12. τοῦ Ῥωμαίων δήμου et 7, 7, 11. Ῥωμαίων καὶ τῆς συγκλήτου λ., ubi et v. ex 5, 1, 2. τῷ τε δήμῳ καὶ τῇ συγκλήτῳ, it. 7, 5, 12. συγκλήτῳ καὶ τῷ Ῥωμαίων δήμῳ, omnia de ſuo conflante Noſtro.

ὁ δὲ δημ.) Praeter alia, liber P. omiſſo adv. cf. 6, 8, 15. e. (iuncto cum v. π. ex analog.) videatur conſentire (deſertus a Bg.) cum Ms. in εὐφ. tempore alio, praeſ. pro impf.; hic iterum ob abſentes olim accentus, cf. 7, 8, 6., aut e gloſſa per comparationem cum 5, 2, 1., ubi diſtinctio maior placuerit editoribus, credo, propter mutatum numerum verbi cum nomine collectivo, per ſyneſin, ſed et ſimul per ſyllepſin (neglectam ab utr. Intp.) in εὐφήμει cum διώκοντες ἔβαλλον, cf. 7, 10, 16. e. Idem vero P., quanquam liber in ordine, tamen contra retinuit formulam ὡς δυν. ἦν, ductam partim e Dem., partim e Xen. cf. de adi. δυν. (etiam ſimul ſupplementi cauſa ad 3, 1, 13) praeter Suid. et Ind. Sb., quoque in varia Bud. C. L. N. T. cum Obſ. Krb. et Loesn. Poſſ. Ca. et Sy. So. Ai. Call. Theogn. Geop. Plut. Hs. Dd. S. L. Boſ. Ell. Thuc., etiam in Not. et Schol. cum Abr. Dl. et ad Ae. T. 1. Di. H. Sb. T. utr. (ubi et iuncta ſyn. ὡς ἂν οἷός τε ὦ, ὅσα μοὶ δύναμις ἐγένετο συνεξευρεῖν,) Luc cum Ind. in N. „εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, quantum poſſum" Fı. Ae. Pal. e. The. Fa. Aeſ. Rs. O. V. 4. et Dem. „γνώμην — ὡς δυνατὸν δικαιοτάτην" et Ael. V. h. „ὅσον δυνατόν ἐστι" cum inf., ſed Xen. Hell. et Z. Pol. Mem. S. Cyr. (cui add. 1, 3, 11.) „3, 2, 14. e. ἧκε πρὸς τὸν Κῦρον ὡς ἠδύνατο τάχιστα, (cui add. idem 6, 3, 2., ubi pro ἐδυν. ſuſcepit ἠδυν.) 6, 2, 3. ἥξειν ὡς δυνατὸν τάχιστα, 5, 4, 3. ἐλαύνων ὡς δυνατὸν ἦν τάχιστα" tum in peculiaria, ut abſolutum δυνατὸν, ſicut δέον, ἐξὸν, λ. Vig., tum ſyn. alias in formulas, κατὰ τὸ δυνατὸν, cum inf. Krb. Dcr. R. p. I. it. εἰς τὸ δυνατὸν Diog. L. et κατὰ τὸν δυνατὸν τρόπον D'Onv. Ch. it. Xen. Hell. μέχρι δυνατὸν ἦν, ἐμάχετο 1, 1, 4., ſed 1, 3, 11. καταστήσας δὲ ἅπαντα ὡς ἠδύνατο κάλλιστα, et 1, 6, 5. οὐκ ἔχω, τί ἄλλο ποιῶ, ἢ τὰ κελευόμενα, ὡς

οἱ δὲ, φθάσαντες, ὀλίγων τινῶν καὶ τρωθέντων, εἰς τὸ ϛρατόπεδον καταφυγόντες, καὶ τὰς πύλας, ὡς ἐδύναντο [q], κλείσαντες, ὅπλα δὲ [r] ἀναλαβόντες, ἐφρούρουν τὸ

12. petebat. At illi, cum praevenientes, paucis etiam quibusdam vulneratis, in caſtra confugiſſent, portis, ut licuit, clauſis, armis que aſſumtis; cuſtodiebant murum

q) In Ms. Vi. ὡς ἐδυν. deeſt. *Loc.* ut in Mss. rel., dum Excpt. Ba. tenent πύλας κλεισ., ſed Ve. καὶ τὰς πύλας κλεισ. quae et ſunt in edd. A. al. v. N.
r) τε Ms. Ba. v. N.

ἂν δύνωμαι κράτιϛα, it. 1, 6, 6. κατά γε τὸ αὐτῷ δυνατὸν διαλλάξειν λ., ſed 1, 6, 9. e. ἐς τὸ κείνου δυνατὸν, et 2, 3, 17. p. 77. e. ὅσον δυνάμεθα λ. tum Thuc. 267, 72. οἱ δὲ ἐφυλάσσοντό τε, ὡς ἠδύναντο, καὶ λ. illi *vero ſe protegebant*, ut *poterant*, praec. l. 67. ſyn. κατὰ δύναμιν, pro *viribus*. Iam, cum Ms. unus Ve. retineat vulg. formulam, et illa, mutata a Mss. rel. in privum v., diſcedat ab hoc in litteris nimium: reperias facile, novitatem iſtam veniſſe e marg. per gloſſam et comparationem e ſq. §., ubi quondam debuit eſſe in Cod. aliquo, quoniam apparet ibi in Stp. rel. Sed, quod in §. ſq. non conſpicitur per Mss., id factum dicas exinde, quia, ſemel illa poſita in priorem locum, librarius nollet repetendam, forſan etiam, quia in ſimilis rei locis non adeſſet ſimul, ut 5, 3, 26. τὰς πυλ. ἀποκλείσαντες, (per variat.) it. 8, 8, 17. συγκλείσαντες τὰς πυλ. cf. 5, 8, 12. Tum, quod in eadem §. ſq. deſit in edd. A., nihil arguit, quam ductas e Cod. tali corrupto. Quod et de *P.* valet, qui et illo loco altero omittit, ut ex eo Bg., ubi reſtitui tamen, ob formam paſſ. etiam in v. κλ., per non ſevera Lat., quae quippe ſunt potius apta primae formulae, ubi liberior Bg., variante Noſtro per utr. formulam e Xen. productis ante, (quibus add. ej. *Hell.* 3, 4, 4. e. συλλέξας ἐκεῖ, ὅσον ἠδύνατο, τοῦ ϛρατεύματος πλεῖϛον,) it. cum 6, 5, 12. κατὰ δύναμιν. Denique, cum ipſi Mss. diſſident in v. augmento: fert Ms. Vi. quidem vulg. lectionem alterius §., ſed Ms. Ba. ſuam rem iſtam 3, 2, 11., ſilens ad eadem 7, 9, 12. ὡς ἕκαϛος ἐδύνατο λ. Caeterum deſerit Bg. ſe ad διωκ., cf. 1, 12, 15., ſed P. ad ἐβ. λιθ., variatum cum §. ſq. ib. λίθοις ἔβαλλον λ. cf. 3, 3, 1. 3, 9, 9.

οἱ δὲ, φθ.) Bg. tenuit e P. reſolutum particip. καταφ., reſtituens particip. φθ. et particulam καὶ, quamvis alio loco, cf. 4, 5, 9. 7, 2, 4. it. pron. poſt ὀλιγ., ſeverius, quam 7, 7, 14. cf. 2, 5, 5., ut in variat. 7, 9, 18. τιτρωσκομένου et 6, 6, 9. τετρωμένων λ. it. 3, 2, 18. κατέφευγον πρὸς αὐτοὺς, ſed in τὸ ϛρατ., praeter §. 3., it. 4, 4, 7. ſqq., quoque infra §. 18., ſed in analog. per ſimpl. ap. Luc. 2, 539. l. 42. κεκλεικὼς τὴν θύραν, clauſa *ianua* et G. Th. portae — *clauſae*, — *obſtructae*, it. v. *claud.* 952, 97. Sed Bg. reiecerat P. adv. ad τρωθ. cf. §. 3., ſervans contra ad ὅπλα δὲ λ. eiusdem copulam τὲ, ut alibi et ſimul cum Ms. etiam 3, 7, 12. 7, 2, 18., qui Ms. illam iterum poſt δὲ praeced. novat, cf. 7, 2, 1., ſed in Bg. ad ἀναλ. 2, 6, 19., deſerto etiam in ſqq. P., qui manet in vulg. cum Mss. rel. ad τὸ τειχ. τοῦ ϛρ. mutatum a librario e pr. aut ſumtum e marg., cum nihil tentaſſet ſupra 5, 3, 24. cf. 2, 5, 15. e.

τεῖχος τοῦ ϛρατοπέδου [s]. ὁ δὲ Γαλλικανὸς [t], ἅπαξ τολμήσας ἔργον τηλικοῦτον [u], ἐμφύλιον πόλεμον καὶ ὄλεθρον [x] μέγαν ἤγειρε [y] τῇ πόλει. τάς τε γὰρ δημοσίας ἀποθήκας τῶν ὅπλων, εἴ τινες [z] ἦσαν πρὸς

13. caſtrorum. Gallicanus autem, ſemel aggreſſus facinus tantum, inteſtinum bellum perniciem que magnam excitavit civitati. 14. Nam et publica armentaria, quaecunque erant pompae magis

s) Ms. Ba. ἐφρούρουν τὸ ϛρατόπεδον. v. N. ut artic. τοῦ omiſſus mendoſe in edd. A. 2. al. t) γαλλικιανὸς Ms. Ba. ut §. 11. u) Ms. Ba. τηλικοῦτον ἐμφύλιόν τε πολ. v. N. x) ὀλέθριον Ms. Vi. v. N. y) διήγειρε Ms. Ba., ſed ἔγειρε Bc. v. N. z) αἵ τινες ἦσ. Ms. Ba. v. N.

ὁ δὲ Γαλλ. — ἐμφυλ.) Addendum eſt exemplum, ſupra deſcriptum, 1, 12, 11. ſqq. *Boecl.* cf. Exc ad 1, 1, 5, m. p. 769., dum Bg. reddit ἐμφ. aliter hic, quam ibi, nec cum P., nec in τολμ. cf. 4, 13, 1. et in conflata 7, 5, 15. 6, 5, 24. Sed Bg. reiecit iſtius libera, adv. cf. 6, 5, 8., tum ſubſtitutum adi. πᾶσι pro ſubſt. τῇ πόλει, cf. 6, 4, 7. παρασκ; niſi tamen id eius adi. pertinet ad Gr. μέγαν, oppreſſis plane τῇ π., ſecus ac a Sch. in πόλ. perniciem *magnam* excitavit *civitati*" qui dat. Noſtro iungitur peculiari ratione, ut ὀλ. cum πολ., cf. in variat. 6, 2, 9. μέγαν ἐγείρειν πολ., ſed ex analog. ὀλ. cum ἐγ. et μεγ. cf. Zoſ. 5, 6, 9. e. τὰ πρὸς κοινὸν ὀλ. φέροντα, et Dem. ſine Ind. ἡγῶνται τὴν ἐκείνων κατοίκισιν ἑαυτοῖς ὄλεθρον φέρειν 208, ult. et 358, 4. τοῖς Θηβαίοις ἥκειν — ὄλεθρον, et cum praep. 365, 6. τοῦ περὶ τοὺς Φωκέας ὀλέθρου, it. G. Th. *perniciem* facere *alicui*, — *ferre*, it. *afferre — perniciem*, it. *exitium* — crudeliſſimum *et* luctuoſiſſimum *patriae* quum *comparaſſet* exercitus, — *exitium* reip. *intra* moenia *molitur*, it. *parat* exitium *alteri*, ſed in v. Bg. Cic. p. Marc. ſ. 18. qui *civile* bellum *tantum* et *tam* luctuoſum *excitaverint*, et in v. Pol. Cic. ep. fam. 11, 3, 7. *bellum* civile *ſuſcitare*. Iam res Mss. variae ſunt, et illa Vi. quidem mendoſa, e confuſis litteris, cf. 7, 6, 6. 2, 9, 12. m. πολεμ., ſed Ms. Ba. poſtr., in v. compoſ. pro ſimpl., eſt ex ingenio librarii, cf. per eandem praep. 3, 13, 7. et in tropicam vim v. διεγ. cum aliis rei acc. 2, 1, 13. At prima in τε inſerto ante καὶ alterius membri, cf. 4, 7, 12., et per ſe elapſo intra viciniam, non poteſt dirimi e P.

τάς τε γὰρ — εἴ τινες) Memorabilis locus de *armamentariis publicis* ſ. ὁπλοθήκαις δημοσίαις, de quibus Caryophilus de clypeis p. 36. *Leisn.* Leg εἴ τινα et ἐπιτήδεια. Redit enim ad ὅπλα. *Reisk.* Forſan οὗ *ubi* τινά — ἐπιτήδεια. Sic et Polit: *in quibus pompae magis inſtrumenta quam belli* adſervabantur. *Gedik.* quum εἴ τινες ἦσαν — ἐπιτήδειοι non commode ad τοὺς ὄχλους referri poſſit, ac vt credam librarios mutaſſe οὗ τινα — ἐπιτήδεια in εἴ τινες — ἐπιτήδειοι adduci nequeam, enallagen quandam, quamvis vitioſam, eſſe puto. Eum in modum ap. Xen. Mem. S. 1, 4, 18. eſt γνώσῃ τὸ θεῖον, ὅτι τοσοῦτον καὶ τοιοῦτόν ἐϛιν, ὥσθ' ἅμα πάντων ἐπιμελεῖσθαι αὐτοὺς, modo αὐτοὺς ibi genuinum ſit. Sed cogitandum eſt, quod ad eiusdem Xen. 2, 3, (1.) ſummus Erneſtius dicit:

πομπὴν μᾶλλον, ἢ μάχην, ἐ-πιτήδειοι, ἀναῤῥῆξαι τοὺς ὄχ- | quam bello comparata, ef-fringere populum iuſſit, cor-

ſi omnes huius generis locos vellemus ad vulgarem dicendi rationem reuocare, quot mutandi eſſent? *Stroth.*

At Gedik. deinde per litteras „Video iam, audacter nimis me emendaſſe locum que ſanum eſſe iudico, ſed aliter ut Strothius, qui ad vitioſam, ut ipſe fatetur, Enallagen confugit. Iam enim ει τινες — επιτηδειοι grammatice ad αποθηκας refero, ſiquidem επιτηδειος generis communis eſt. Ipſo tamen ſenſu ſpectat etiam ad ὅπλα. *Armamentaria omnia, quaecunque ad pompam magis quam ad pugnam apta eſſent*, i. e. quae armis repleta erant, ad pompam potius quam ad pugnam accommodatis.“ Et hoc ſenſu accepit, opinor, quoque Bg., ſpreta libertate P., quem male retinuit Sch. in πομπ. „πρ. π. ἐπιτήδεια, *inſtrumenta* pompae *idonea*“ forſan e Stp. Th. 3, 197. G. e. „Herodi. l. 7. πρὸς πομπ. μ. ἢ μ. ἐπιτήδεια, de armis quibusdam quae aſſeruabantur“ cum rectionem illam Gedik. ſuadeant omnia et librorum conſenſus; in quibus Ms. Ba. res, coniunctio εἰ cum pron. τιν., mutata in artic. ſ. pron. relat., partim adfuit 2, 15, 13. e., ubi pro εἴ τι dabat ὅ, τι λ., dum hic minus eſt e lapſu ſolenni in ε et α, cf. §. 3. ὄντες, quam ex ingenio librarii, contra etiam novantis quid, ut οἱ in εἰ 3, 6, 14. et οἵ τινες in εἴ τιν. 7, 6, 3., conſentiente oblique hic quoque P., ſed aperte Bg., per libertatem ſolitam, cf. 6, 9, 13. 6, 7, 17. 4, 2, 14. 2, 11, 13. 1, 13, 16., tum tenente Stp. Th. per lect. aliam e memoria hinc 3, 1487. B. „τὰς δημοσίων ἀποθήκας ὅπλων ἀναῤῥ. *publica* arm. *effringere*“ ſed Noſtro per analog. conſlante ſua, dum reperi ſubſt. ἀπ. vario ſenſu ap. Suic., at cum adiuncto ap. Thuc. ὅπως εἴη αὐτοῖς, ὁπότε προςίοιεν λ. τοῖς τε σκεύεσι καὶ τοῖς χρήμασι ἀποθήκη, ſed abſolute, pro horreo, L. N. T. et Ind. Sb., ubi et cum gen. rei aliis, ut ap. Luc., tum tropice, de loco, quo perſona ſe quaſi deponat ſ. confugiat, i. pro receptu, ap. Suid. cum Herdt. et ib. Gron. N., at in rem critic. Abr. Dl. Th. et Poſſ. Ca. p. 448. e., ubi repone ὑποθ., ſed Leisn. illud ὁπλοθήκη ap. Dd. S. 2, 221. e. et Ael. V. h. 6, 12. p. 462. i., at ſyn. σκευοθήκη Rs. O. V. 4. Di. H. S. T. 2. et Bud. C., tum G. Th. „*armamentarium*, ὁπλοθήκη“ e Cic. pro C. Rabir. c. 7. i. ex *aediſiciis* armamentariis *que* publicis *arma* populo *Romano*, C. Mario conſule diſtribuente, *dantur* „ubi N. ed. Graev.“ ὁπλοθῆκαι armamentaria vocantur a Latinis, armamentorum et armorum repoſitoria „ſed ad voc. *aediſiciis* e Noſtri ſq. §. 15. οἰκίαις λ. petatur quid contra Erneſt. dubitationem, caeterum recte monentis „exempla ſunt ap. Liv. armorum templis detractorum in neceſſitate et feſtinatione armandi homines“ (ap. Liv., praeter 3, 15., ubi etiam arma de publico data populo, ſunt per Ind. bis arma templis detracta 22, 57. e. *arma*, tela, *alia* parari *iubent*: et *vetera* hoſtium *ſpolia* detrahunt *templis* porticibus *que*, et 24, 21. m. Syracuſas *contendunt*, — *quum* cruentam *regiam* veſtem — *oſtentarent*, — ad Noſtri §. 10., — *inermes* ex *Olympii* Iovis *templo* ſpolia *Gallorum* Illyriorum *que*, dono *data* Hieroni *a* populo *Romano*, fixa *que* ab eo, *detrahunt*,) ſed de Har. Reſp. c. 14. *armamentarium* Telluris *aperire*, ubi N. Graev. „multa fuerunt armamentaria Romae. Herodi. l. 7. τάς τε γ. δημ. ἀπ. τ. ὁ., εἴ τινες — ἐπιτήδειοι, ἀναῤῥ. τ. ὁ. ἐποίησεν (hoc memoriter.) Vertit Pol. *quippe* — *aſſervabantur*. hoc eſt, in quibus arma erant, quae magis inſerviebant ſollemnibus pompis, in qui-

λους ἔπεισε [a], τό τε [b] σῶμα ἕκαςον [c] φράττεσθαι, ὡς οἷός-τε [d] ἦν· τά τε τῶν μονομάχων καταγώγια ἀνοίξας, ἐξήγαγε τοῖς οἰκείοις ὅπλοις ἕκαςον

pus que quemque munire, ut poſſet: et gladiatorum diverſoriis apertis, eduxit ſuis armis unumquemque inſtru-

a) Ms. Ba. colon. b) Sic et Ms. Ba. pro edd. τό, τε cf. 7, 10, 12. c) Sic Ms. Ba. pro ἕκαςος edd. et tacite Mss. rel. v. N. d) οἷός τε edd. et tacite Mss. cf. 7, 10, 16.

bus cives armati pyrrichas ſaltabant, quam bellis. Tale etiam fuiſſe armamentarium ad Telluris aedem, in ſolo ei ſacrato ſitam.[k] Quibus omnibus illuſtrantur Noſtri εἴ τινες ſcil. ἀποθῆκαι, de pluribus ſemper adhibita, et hic forſan etiam de templis capienda, quorum arma, pro donariis ibi repoſita, non modo producta fuerint, ut Graevius voluit, in pompis, ſed fortaſſis, ibi ſervata ornatus atque oſtentationis ergo; cf. 2, 4, 18. e., ſed in variat. 2, 10, 3. ςρατιῶται, πομπῆς μᾶλλον, ἢ ἀνδρείας ὑπηρέται, regente et hic priva praep. per intervallum ſqq., nec repetita, cf. 4, 14, 14. 3, 10, 14., ſed iuncto diverſi ſexus adi. δημοσίας et ἐπιτήδειοι, cf. 4, 1, 9. εἰςόδους, εἴ τινες ἦσαν λανθάνουσαι, μόναις δὲ ταῖς δημοσίοις — χρώμενοι, denique in Bg. e P. ad μαχ. 6, 2, 10. et in variat. 1, 10, 4. τὰ δεσμωτήρια βίᾳ ῥηγνύντες, ſed in analog. ſq. Ioſ. 2, 153. c. 4. ſ. 1. e. ἀναῤῥήγνυσι τὰς βασιλικὰς ὁπλοθήκας, in *regia* armam. *irrumpit*, et Phil. p. 753. F. m. τὰ ἐργαςήρια τῶν Ἰουδαίων συγκεκλεισμένα λ. *effractis* Iudaeorum *officinis*, ſed cum aliis acc. rei Hom. Lyc. Polb. ex 1, 663. i. it. ſimul cum abl. inſtrumenti Fa. Aeſ. et cum adv. So. Ai., tum in alia Thuc. cum Abr. Dl. Bud. C. et Poll., opprimente P. ſubſt. τ. ὀχλ., ſed Stp. Th. ignorante Lat. Bg. ad v. ἔπεισ. e Sch. „iuſſit *populos*" partim e P.

τό τε σ. ἕκαςος φρ.) Scribo ἕκαςον. *Steph.* At Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ἕκαςον" repetente Sch. emendationem Stp. cum „*unumquemque*" ſed poſtulante eam etiam rectione et v. pr. ἔπ., ſumto med. v. φρ., cum Sch. partim e P. „paſſ. *quemque* ſibi *accommodare* munimentum *corporis*" qua de vi med. ſupra, cum et in paſſ., quamquam ad τό. σωμ. aſſumta pr. κατὰ, ob illud idem pr. v. ἔπ. non procedat vulg. nominativus ἕκ., quem proinde cum Ms. uno mutavimus ſtatim, quoniam lapſus incidit ſolennis in ς et ν, cf. 7, 1, 23. Noſtro tertium variante per copiam in formula ὡς οἷ. ἦν pro illis §. 11. ſq. ὡς δυνατ. ἦν et ὡς ἐδυν., cf. 1, 7, 4., ſed conſiante ſua per analog., etiam in ſqq., repetitis quibusdam e ſuperioribus, cf. ad ἐξηγ. et ἐξηγετ. Ind., ſed 7, 6, 21. in τῷ P., unde Bg. ad ἕκ. modo, ubi οἰκ. cum ἕκ. per abundantiam copulantur, dum, ſi *quisque* inſtructus erat armis, ferebat quoque *ſua* arma; niſi quod iunctis his pron. innuitur, neminem e toto numero fuiſſe ſine armis quibusdam, et omnes fuiſſe armatos; cf. G. Th. e Virg. Ae. 6, 743. quisque *ſuos* patimur *manes*, ubi et ſq. ſyn. *pro ſe* e Ter. Heaut. 1, 1, 74. *pro ſe quisque* rel. cf. ib. 51, 40. iuncta utr. *pro ſe* quisque *inimicos* ſuos *poſtulaverant*, it. l. 43. *ſuis* ſeminibus *quaeque*, it. l. 46. 64. ſqq. et ſupra 2, 3, 21. 3, 6, 14.

ἐξηρτυμένον. ὅσα τὲ ἦν [e] οἰκίαις ἢ ἐργαστηρίοις δόρατα ἢ ξίφη πελέκεις τὲ, πάντα διηρπάζετο· ὅ τε [f] δῆμος ἐνθουσιῶν [g] πᾶν τὸ ἐμπίπτον ὕλης ἀξιομάχου [h] ἐργαλεῖ-

15. ctum: tum quaecunque eſſent in domibus aut officinis, haſtae aut gladii, ſecures item, omnia diripiebantur: populus que furibundus quidlibet obvium ex materia pugnae

e) Ms. Ba. ὅσα τε ἦν οἰκείαις λ., at Ed. ἦν ἐν οἰκ. v. N. f) Sic nobiscum iterum Ms. Ba. pro edd. ὅ, τε λ. cf. 7, 9, 20. m. 7, 6, 5. g) Cœnma ſuſtuli hic omnium edd., et tacite etiam Mss. h) Ms. Ba. ὕλης ἐραλεῖον λ. in extr. quidem mendoſe, v. N.

ὅσα τὲ ἦν οἰκ.) Placet Stephani ἐνῆν. *Stroth.* Malim ἦν ἐν οἰκ. aut ἐνῆν οἰκ. *Steph.* quae repetit Sch. in v. ſubſt. cum *inerant*, ſed Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ἦν ἐν“ quae praep. per ſe exciderit, cf. 2, 10, 5. et diſerte adeſt infra 8, 1, 8. m. πάντα τὲ, ὅσα ἦν ἐν τῇ πόλει, ſed et ſaepe deſit in abl. locorum, cf. 1, 9, 6. 1, 12, 1. 1, 13, 3. etc. Tum habet et Lat. v. ſubſt. cum ſolo dat. perſ. aut rei loci que, pro habere, continere, ſ. eſſe in; ut iisdem ſolennes eſſe *domi*, qui non eſt ubique abl., ſed clare dat., ob adiuncta interdum pron. poſſeſſ., *meae*, etc. Denique dicas aeque, pro ἦν fuiſſe quondam ἐν, cum ellipſi v. ſubſt., ut ſaepe confunduntur vocales ε et η, cf. 7, 6, 12. Per quae nondum quid novavi, cum et Bg. alibi addat praep. et Mss. maneant in vulg., ſed in Ms. Ba. modo ſit error in vocali, cf. 7, 5, 12. 6, 7, 19. Libere quidem P. aliam ſyn. ſubſtituit praep., referens ſimul v. ſubſt., de ſuo vertens copulam τὲ primam, cf. 7, 8, 23., pervertens que ordinem in ὅσα — πάντα, unde Bg. etiam ad v. διηρπ., ut ſupra, conflatis per analog. a Noſtro omnibus, cf. in ἐργ. Eurr. Cell. Rs. O. V. 4. 6. 7. Il. Fi. The. cum Gs. Chr. Xen. Bach. Dd. S. Fa. Aeſ. D'Orv. Ch., ſed in varia Luc. cum Ind. in N. et Dem. cui add. 819, 27. at cum gen. rei, πολέμου Xen. Hell. 3, 4, 17., (ubi et 3, 3, 7. τῷ δ' ὄχλῳ; ἀγαγόντα ἐς τὸν σίδηρον, ἐπιδεῖξαι αὐτὸν — πολλὰς μὲν μαχαίρας, πολλὰ δὲ ξίφη, πολλοὺς δὲ ὀβελίσκους, πολλοὺς δὲ πελέκεις καὶ ἀξίνας, καὶ πολλὰ δρέπανα. λέγειν δ' αὐτὸν, ὅτι καὶ ταῦτα ὅπλα πάντα εἴη, ὁπόσοις ἄνθρωποι καὶ γῆν, καὶ ξύλα καὶ λίθους ἐργάζονται, καὶ τῶν ἄλλων δὲ τεχνῶν τὰς πλείστας τὰ ὄργανα ὅπλα ἔχειν ἀρκοῦντα, λ.) et tropice Zoſ. Cell. it. in malam partem, ſcortorum V. ad Ammon., tum ἐργαστὴρ ad Moer., Orph. Xen. Bach. et ἐργαστηριακὸς Polb. et Dd. S. cum Munth.

ὅ τε δημ.) Pol. omittit haec ὕλης ἀξιομάχου ἐργαλεῖον. *Steph.* e cuius marg. et Sb. Ind. partim reſtituit Sch. in „ὕλ. *materiae* ad *pugnam* aptae *opus*, ἀξ. *ad* pugnam *dignae* ſ. idoneae *materiae*, ἐργ. *inſtrumentum*, quo laboratur“ hic melius, quam ante, ſed ſine Vs. hinc, etiam cum commate, ap. Stp. Th. pauperrimum, cf. Thuc. Fi. Ae. Xen. Bach. et Cyr. Luc. Geop. Ioſ. 1, 423. ſ. 2. e. it. Lyc. Suid. et Hſy., dum liber etiam in rel. P., unde Bg. retinet formulam ad ὅπλ. ἐπ., ubi Sch. in „ὅπλ. *inſtrumentum* militare *fiebat*“ male accepit v. ἐπ. in paſſ., cum med. reſpiciat pr. δῆμος, *populus* que *furibundus* omne *obvium* e *materia* ad *pugnam* apta *inſtrumentum* loco *armorum* capiebat, *uſurpabat*, adhibebat, *ſibi ſumebat*, ſ. *ſibi parabat*; ſic ſaltem (cum ſoli noſtrates aſſe-

ον [i] ὅπλον ἐποιεῖτο. ἀθροισθέντες οὖν, ἐπῆλθον τῷ ϛρατοπέδῳ [k]; καὶ, ὡς πολιορκήσοντες αὐτὸ δῆθεν, προςέβαλλόν τε ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν. οἱ δὲ ϛρατιῶται μετὰ πολλῆς ἐμπειρίας [l] ὡπλιϛμέ-

apta in arma vertebat. 16. Congregati igitur, ad caſtra contenderunt: ac velut ipſa oppugnaturi invadunt 17. portas et murum. Sed milites, utpote pugnandi pe-

i) Nullum comma fuit in una ed. Pat. k) Colon in Ms. Ba. cum ed. Pat. pro puncto A. al. l) Ms. Ba. ſic modo ἐμπειρίας, ὡπλιϛμένοι τὲ τὰς ἐπάλξεις ταῖς ἀσπίσιν ἐσκέπαζον· τοξ. v. N.

quantur formulam Gr. in *ſich* zu Waffen *machen*) me reddituro ſeverius, et cum Bg. tamen ſane ἐργ. cum gen. ὑλ. ope alicuius praep., ſolitae alias in gen. *materiae*, dum omnia conſtantur ex analog., partim cum variat. 7, 9, 12. βαρέας τὰς ἐμπ σούσας περιτεμόντες, καὶ ξύλα καταπρίσαντες εἰς τὰ παρατυχόντα σχήματα, ὡς ἕκαϛος ἐδύνατο, πρόβλημα τοῦ σώματος ἐποιεῖτο, et 7, 3, 13. ὕλης, νόμισμα ποιῆσαι δυναμένης, πᾶν λ. cf. Schm. ad Heliod. p. 9. N. 12. 15. e Sall. Cat. 56, 3. p. 264. ad τὸ προςτυχὸν εἰς ὅπλον ἁρπασάμενα, e Sen. fortuita *rapta* que *pro* armis *geſſit*, it. ap. Stp. Th. 3, 1448. i. „Plat. λαβόντας ὅ, τι ἑκάϛῳ παρέτυχεν ὅπλον, arripientes *obvium* quod que *telum*“ ſed Xen. Hell. 2, 4, 16. οἱ δὲ, πολλοὶ ὄντες καὶ παντοδαποὶ, ὅπλα ἐποιοῦντο, οἱ μὲν ξύλινα, οἱ δὲ οἰσύϊνα, καὶ ταῦτα ἐλευκοῦντο, arma *fabricabant.* Caeterum P. videatur habuiſſe ſimilem Cod. noſtro Ba., ubi ſine cauſa idonea omiſſum adi. ἀξιωμ., ut alia alibi, cf. 7, 1, 3., cum requirat ipſe contextus.

ἀθρ. — ἐπῆλθ.) verto *perrexerunt ad caſtra.* Thuc. 3, 47. (197, 63.) dicit ἐπέρχεσθαι εἰς πόλεμον. Soph. Ai. 437. εἰς τόπον ἐπέρχεσθαι. *Leisn.*

Ad Thuc. quidem N. 63. e. recte v. pro ſimpl. habetur, ob ſq. aliam pr., quae hic in v. regit dat., per enallagen, a Bg. e P. recte divulſa, et notione adiuta v. per Lat., illi Leisn. ſyn., cf. 3, 4, 8., pro ire, (ob ſqq. demum alia, quae indicant conatum adhuc, et itionis initium, προςεβ. λ.) ſed hoſtili animo, eandem rectionem ad Thuc. locum uſurpante Schol. τῇ πόλει ἐπέρχεσθε, it. Zoſ. 6, 13, 3. e. ἐπέρχεται πανϛρατιᾷ τοῖς τόποις, *ad* ea *loca* cum *copiis* univerſis *accedit*, cf. in caſum variatum 2, 8, 12. ἡ φήμη πάντα ἐπῆλθεν ἔθνη, nectente etiam hanc §. cum prr. una periodo P. cum libertate alia addito que adv. cf. 7, 7, 5. it. pron. αὐτοῖς ad τειχ., unde Bg. tantum ad δῆθ. aliter, quam §. 7. in cauſa eadem, h. e. cum particip., at ordine alio, ἀμυντήρια δῆθ. φέροντες, hic, ad variandum praefixo ὡς, dum melius Bg. etiam ad πολ. cf. 5, 4, 4. 6, 2, 14. it. ad προςεβ. cf. 2, 5, 15. e. cum Xen. Hell. 1, 2, 2. it. in variat. §. 12. hoc cap. τὸ τεῖχος τοῦ ϛρατοπέδου, qui gen. per pron. αὐτοῦ repetendus e pr. τῷ ϛρατοπ., mutante Bg. e P. numerum ſine cauſa ad τειχ., pro *moenibus*, cf. 5, 4, 4., ut de τὲ proprie locando poſt πυλ. 2, 13, 21., ſed in ſyneſin plur. ἀθροισθ. poſt ὁ δῆμος §. pr. cf. §. 11.

οἱ δὲ ϛρ. λ.) Facile crediderim, Herodianum ſcripſiſſe, ὡπλιϛμένοι τε καὶ ἔχοντες τὰς ἐπαλξ, καὶ τὰς ἀσπ. aut ὡπλιϛμένοι τε καὶ προβαλλόμενοι τὰς ἐπαλ. aut certe aliquid huiusmodi. *Steph.*

ϑει τὲ τὰς ἐπάλξεις καὶ τὰς ἀσπίδας, τόξοις τὲ αὐτοὺς βάλλοντες, καὶ δόρασι μακροῖς ἀπείργοντες, τοῦ τεί-

ritiſſimi, in pinnis, clypeos opponentes, ſagittis que ipſos petentes, et haſtis longis arcentes, a muro repulerunt.

Quid Bg. legerit, nec Leisn. indicavit, niſi ſic in m. Ms. „Aliter legit“ nec ipſe dum divinare certo potui, habens rel. e P., cuius „ſeſe *protegentes* pinnis *murorum* clypeis *que*“ ducat aliquem ad rectionem v. paſſ. cum acc. elliptico, qui ſolet reddi per Lat. abl., cf. ad N. T. 1 Petr. 4, 1. Krb. O. „τὸν ϑεὸν ὥπλισμαι, *dei* auxilio *armatus ſum*“ ſe Kypk. 2, 435. e. „*deo* armatus *ſum*“ qui ib. in eodem v. adhibet Lat. *munitus*, hic non incommodum, cf. Eur. Phoen. v. 274. ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ, Barn. Vs. *armatus* vero *manum* hoc *enſe*; in quam notionem comparaverim illud Hſy. 2, 1523. m. φραχϑέντες, ἀσφαλισάμενοι ἑαυτοὺς, et p. pr. e. φραξάμενος, — ὁπλισάμενος, et hic ſumſerim iterum τὲ non ſuo loco poſitum, cum proprie ſtare debuerit poſt τὰς aut ἐπαλξ., ut §. pr., (quanquam, facto poſt ἐμπειρ. colmmate cum Ms. Ba., τὲ referri etiam ad pr. v. ὡπ. poteſt, ut cum hoc particip. ſit, ſicut ſqq. membra τὲ — βαλλ. — καὶ ἀπ.) redditurus adeo ſine omni correctione, *ſed* milites *cum* multa *peritia*, muniti *pinnis* et *clypeis*, rel. Nam in Ms. lectione nihil agnoſco, quam librarii ingenium, utcunque locum adiuturi, cum vis appareat, *ſed milites* cum *multa* peritia *armati* que, *pinnas* clypeis *tegebant* ſ. *protegebant*, ſicut in poſtr. hoc membro ſententia laborat tota, quomodo *pinnas* clypeis *texerint*. Ut alibi in corruptis Mss. noſtrorum lectionibus deprehenſa eſt vera aliqua, cf. §. 8.: ſic poſtremum Ms. verbum ἐσκεπ. revocet alicui in mentem pro ὡπλισμένοι potius ἐσκεπασμένοι, *tecti*, *protecti*. Ubi tamen eadem non modo rectio cum acc. maneat, ſed et notio, quae in vulg. ὡπλ. atque adeo ſuſpicio gloſſae. Sed Bg. formulam e pr. μετὰ cum adi. et ſubſt., conflatam ex analog. (ut rel.) cf. 4, 14, 16. μετὰ ἐμπ. μαχόμενοι, reddit non modo per adi., ſed quoque per id gradus ſuperlat., qui lateat in adi. πολ. cf. 2, 10, 5., cum P., inde retinens etiam particulam ἅτε, quae, per ſe elapſa intra viciniam, ſpeciem habeat ex 8, 2, 11. ἅτε μετὰ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν λ. Verum P. libere ſuppleverit ad participp. ſqq., ſic reſolvendo ea, quorum aliquod refert ſane poſt ἐμπ., et ſic, ut pertineat ad ſqq. duo ſubſt. proxima. Sed Bg. nec Stp. totum ſequitur, referens tamen eiusdem προβαλλόμενοι, ſed et alia in regione, quam ut ſubſtituerit illi vulg. ὡπλ.

τόξοις τὲ) Liber varie P. per membra ſqq., copulam primum hic opprimit, una cum gen. τοῦ τειχ., tum pro pron. ſubſtituit ſubſt. τὸν δῆμον, cf. §. 10., (dum Noſter in plur. reſpicit §. pr. ἀϑροισϑ.) porro ſuppletum aliquod adv., ut ςυνεχῶς, cf. 6, 8; 5. 1, 12, 18., mutat in adi., denique, praeter aliud Lat. ad adi. μακρ., copiam Noſtri non tolerat in poſtremis, dum Sch. in „δορ. ἀπείργειν, *repellere*, ἀπεδ. αὐτοὺς τοῦ τ. repellebant *eos* a *muris*“ in poſtr. partim e P., uno eodem que Lat. innuit copiam ſyn. cf., in variation. etiam, 3, 9, 9. τόξοις καὶ λίϑοις ἄνωϑεν βάλλοντες, it. 4, 14, 6. e. μακροῖς δόρασι et 4, 15, 4. τοῖς ἐπιμήκεσι δόρασι, it. 6, 5, 12. ἀπείργειν τοὺς — οὐ πάνυ τι ἐδύνατο, et 1, 11, 15. e. 2, 5, 10., per quae ib. producta non reperi v. ἀπειργ. cum abl.

χους ἀπεδίωκον. ὡς δὲ καμὼν ὁ δῆμος, οἵ τε μονομάχοι τιτρωσκόμενοι, ἤδη καὶ ἑσπέρας προσιούσης, ἀπελθεῖν [m] ἠθέλησαν, θεασάμενοι αὐτοὺς [n] οἱ στρατιῶται ἐπεστραμμένους [o],

18. Ut autem feſſus populus gladiatores que ſaucii, iam et veſpera accedente, abire voluerunt, conſpicati eos milites averſos terga dediſſe, et abire ſecurius, quod puta-

m) ἐπανελθεῖν Ms. Ba. et ἐπελθεῖν A. al. v. N. n) αὐτοὺς δὲ οἱ στ. Bs. 1. mendoſe, ſed forſan punctum poſt pr. ἠθελ. o) Ms. Ba. ἐστραμμένους τὰ καὶ A., ſed ἀπεστραμμ. Bs. 2. L. al, pro A. Stp., etiam Sb., rel., ἐπεστραμμ. v. N.

inſtrumenti, ſed ap. G. Th. in v. Bg. 427, 93. 95. *arc.* frigora *pellibus*, — ferro *contumeliam*, et in analog. ſq. v. Zoſ. 1, 2, 1. τοὺς λειπομένους ἀποδιῶξαι τῆς χώρας, regione *ſua* reliquos *expellerent*, ſed per Lat. Bg. ap. Di. Ca. 344, 88. ἀπ. ἀπὸ τοῦ μετεώρου, quacum, praep. alia modo novit Stp. Th. „Ariſt. Nub. οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας; *non* te *ex* aedibus *proripies*?“ (at ſubſt. ἀποδίωξις ſine auctore, quem v. in Geop.) tum Poſſ. Ca. p. 21. i. „Baſil. μέθη πνεῦμα ἅγιον ἀποδιώκει, ebrietas *Spiritum* ſanctum *abigit* ſ. *depellit*“ cf. Hſy. 1, 460. i.

ὡς δὲ καμ.) Cum libertate alia P., ut in copula δὲ, addit adv. duo, ἤδη, cf. 7, 10, 2. (vel ſaltem in alium transfert locum,) tum τὸ μέρος πολὺ, (vel et adi. πολλοὶ ſ. πλεῖστοι,) cf. 7, 8, 18., dum Sch. inde partim „κ. quum *defatigatus* eſſet *populus* proelio“ ſed Noſter de ipſis gladiatoribus, populo ſeſe adiungentibus, partem ſubiungit demum, narratam in pr. nondum, cf. §. 5. et 13. m. it. in variat. 5, 4, 12. ἑσ. ἤδη προσιούσης, it. συνδραμόντων ἤδη καὶ πάντων λ. 7, 5, 17. 6, 7, 9. et 4, 11, 12. ἤδη καὶ τῶν στρατιωτῶν κεκμηκότων ἐν αὐτῷ τῷ ἁρπάζειν καὶ φονεύειν, ut h. l. ἐν τῷ πολιορκεῖν ſ. προσβάλλειν e §. 16. e.

ἀπελθεῖν ἠθελ.) Ms. aliud v. compoſ. (cf. 7, 4, 7. ἐπελθεῖν, loco κατελθ.) fuerit e gloſſa, (cf. Suid. 1, 252. e. ἀπέλθῃ, ἀντὶ τοῦ ἐπανέλθῃ, e Thuc., v. Ind.) fortaſſis que e §. ſq. extr., ut edd. illud v. aliud e confuſis litteris; dum Stp. Th. quoque tenet 1, 1268. E. „ἀπέρχεσθαι, redire, pro ἐπανέρχεσθαι, ap. Thuc., ſi Suidae credimus. — Sed fortaſſe ſcripſerat Thuc. ἀπέλθῃ πάλιν“ ſed et alii notionem pro redire (quo et ſpectat P. cum libero ſupplemento εἰς τὴν πόλιν, pro quo aeque procedat οἴκαδε, etc. cf. ad 7, 12, 10. 7, 4, 7.) diſerte ſumunt, (concedendam illam quidem et hic e contextu, ſed ut et Bg. ſufficiat univerſa,) cf. Rs. O. V. 6. et Dem., ubi et in varia, ut, praeter L. N. T., ap. Poſſ. Ca. Fa. Aeſ. Fi. The. et Pal. Iſ. Pan. M. p. 42. i. 49. e. 135. m. Ael. V. h., ubi et cum gen. τοῦ βίου, (ut ap. Eutr. 1, 11, 4.) at ap. Luc. cum ἐκ τοῦ βίου, (et in Vs. Gs. *redire* 1, 120. e.) ſed cum ἐξ ἀνθρώπων ap. Ioſ., quibus omnibus caret L. Boſ. Ell. p. 51. e. 32. e. per auctoritates quidem, ut et ſine auctore habet nudum ἀπελθεῖν, pro mori, v. ad. Diog. L. N. Men. p. 138. b. e. cf. pro diſcedere de magiſtratu, ap. Polb. cum Rsk. (per ellipſin ſubſt. τῆς ἀρχῆς, tacente L. Boſ.) tum per ſenſum vulgarem et Bg., praeter Hſy., abſolute Plut. Hs., cum adv. Call. Xen. Ἀνβ., ſed cum gen. perſ. et rei ſimul ej. Pol. Z., ut cum adi. ἄπρακτον Thuc., at in diſcrimen vanum Moer. p. 16. Thom. M. p. 88.

θεασαμ. — ἐπεστραμμένους) Scribo ἀπεστραμμένους. *Steph.* Rectius ἀπεστρ. Henr. Petri editio. *Sylb.*

καὶ τὰ νῶτα δεδωκότας, ἀπιόντας τὲ ἀμελέστερον, οἰομένους, μὴ τολμήσειν ἐπεξελθεῖν ὀλίγους πλήθει [p] *τοσούτῳ,*

rent, haud auſuros eruptionem facere paucos adverſus tantam multitudinem; apertis repente portis, impetum

p) ὀλίγους τοσούτῳ πλήθει Ms. Ba. v. N.

Qui in Ind. „ἐπ. *conuerſos*, vel leg. ἀπεστρ. *auerſos*" ut Sch. „ἐπὶ facie *converſos* ad reditum in urbem. Stp. et Sb. putant legi etiam poſſe ἀπεστρ. *averſos*" ut Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ἀπεστρ." hauddubie, cf. 2, 5, 14. etc. quod et cum pr. ἀπελθεῖν ἠθέλησαν melius convenit, et in ſq. habet explicat. quandam τὰ ν. δεδ. cf. ad 2, 5, 14. variatum ἀποστραφέντες ἀνεχώρουν e G. Th., qua quidem notione ſaltem accipi oportet alterum ἐπιστρ. cum Sch. cf. 6, 4, 3., retentum et a Stp. Th. 3, 1093. F. „paſſ. ἐπιστρέφομαι, convertor, ſ. greſſum conuerto, pedem refero. — Herodi. l. 7. 9. ἀ. ἐπεστρ. καὶ τ. ν. δεδ. *quum* vidiſſent *eos* conuerſos eſſe *et* terga *dediſſe*, vel etiam *in fugam* conuerſos *eſſe*" quod ἐπιστρ. alterius ἀπ. notionem implicatam habet, cf. 2, 5, 14. et adeo per ſe locum ſic obtinere poteſt, ſed et ortum eſſe e confuſis vocalibus iterum, ut pro ἀπελθ., dum P. nil edicit, ſed in Ms. (praeter additum τὲ, ante vicinum καὶ, cf. 7, 9, 22. e., ſine veſtigio ap. P. liberrimum,) ſimplex praebitum pro compoſ. prodit vel gloſſam, vel elapſam praep. cf. 6, 8, 16. et in variat. ordinis hoc cap. §. 9. οἱ δὲ λοιποὶ στρατιῶται τοῦτο θεασάμενοι.

τὰ νῶτα δεδ.) et hoc latinum videtur. *Stroth.* me reperiente formulam modo ap. Thom. M. p. 637. i. ſic „τὸ νῶτον, οὐχ ὁ νῶτος. ὡς τὸ, νῶτα τοῖς πολεμίοις ἔδωκε" contra cuius cenſuram v. et ad Moer. et Herodi. cum Xen. Pol. Z., ut ſub ὁ νῶτος habetur noſter plur. neutr. (tanquam heterogenei) in Ind. Hsd. et Luc., ſed utr., maſc. et neutr., ap. Foeſ. cf. Harl. Chr. ex Anacr. 29, 39., ubi τὰ νῶτα δεῖξαι, dare *terga*, (ut ap. Di. H. T. 1. νῶτα δείξωσι, terga *vertant*,) Sb. Ind. So. Ai. Orph. Muſ. v. 334. νῶτα θαλάσσης, (pro quo v. 313. θαλασσαίων νώτων,) Theogn. Kl. Tyrt. Suid. Hſy. Hom. cui add. Ὀδ. δ', 560. ε, 17. 142., Call. Ind. in N., Barn. Eur. (ubi et ἀπονωτίζειν φυγῇ, *terga* fugae *dare*, ut ap. V. Eur. Phoen. νωτίζειν πρὸς φυγὴν, cum Abr. ad Ae. T. 1. quae add. ad 1, 12, 17. e. τρέπεσθαι ἐς φυγὴν, ut ad 2, 11, 18. ἐπὶ νώτων φέρειν ap. Lyc. νώτῳ φέρειν,) Fa. Aeſ., ſed in alia tropica L. N. T. cum Hſy. 2, 1347. i., tum in τὸ ν. Xen. Mem. S., ſed in κατὰ νώτου ſ. νῶτα, poſt *tergum*, Herdr. cui add. Gs. Chr. ex 137, 71. et in affine νωτιαῖος Geop., dum Bg. partim e Sch. „δεδ. terga *dantes*, fugientes retro, v. *qui* terga *dederant*, fugerant" cf. G. Th. terga „*dare*, i. fugere" proprie quidem *praebere* petenda, ſpectanda, quod fit a convertente corpus et fugiente. Proximum membrum, ex analog., uno ſubſt. dederat P., ſed Bg. ſaltem cum Sch. in ἀμ., i. e. lento gradu, nihil timentes mali, et arma non parata gerentes, ſparſim et ſine agmine clauſo, cf. 6, 5, 16.; variante Noſtro in v. ἀπ. cum pr. ἀπελθ., unde per idem Lat. Bg. e P.

οἰομένους, μὴ) P. parentheſin, etiam in ed. Antwp. obviam, recte deſeruit Bg., etiam ſuppletum illi ſubſt. Ῥωμαίους, cf. 6, 6, 5., it. ad v. ἐπεξ. gen. τοῦ στρατοπέδου, it. adv. οὕτω ad adi. ὀλ., ſervans eiusdem

ἀνοίξαντες αἰφνιδίως [q] τὰς πύλας, ἐπέδραμόν τῷ δήμῳ, καὶ τούς τε [r] μονομάχους ἀπέκτειναν, τοῦ τε δήμου μέγα τὶ [s] πλῆθος ἀπώλετο ὠθούμενον [t]. οἱ δὲ, τοσοῦτον διώξαντες, ὅσον μὴ πολύ τι τοῦ

fecerunt in populum: ubi et ipſos gladiatores occiderunt, et populi ingens multitudo periit inter ſe protrudendo.
19. Illi autem ita facta perſecutione, ut non longe adeo

q) Ms. Ba. αἰφνηδ. cf. §. 7. r) In Ms. Ba. τε abeſt. *Mart.* v. N. s) μέγατι πλ. Ms. Ba. per vicinam enclitic. cf. 4, 7, 6., ſed ſine accentu qualicunque, (ſecus ac 7, 8, 3. e.) cum A. al. pro τὶ Stp. rel. t) In Ms. Ba. ὠθουμ. abeſt. *Mart.* v. N.

rel., ſed rectiori ordine, etiam in divulſa praep. v. ἐπεξ., dati, per analog., phyſica notione cum dat. perſ., quem reperi tantum in tropica notione ap. Sb. Ind. e Zoſ. 1, 8, 4., ductum Noſtro fortaſſis a v. ſyn. ἐπεξ. cf. per variam rectionem Rs. O. V. 6. 8. And. Iſ. Pan. M. Luc. Dion. Ca., ferentibus ſimile quid noſtratibus in *heraus* entgegen *geben*, ſed librario Ms. Ba. mutante ordinem ſubſt. πληθ. cum P., tamen contra Mss. rel., atque adeo ex ingenio ac ſine laevitate maiori, forſan, ut propius eſſent ſibi numeralia et contraria, quae tamen et alibi divelluntur, cf. 7, 9, 17. 8, 3, 11. 6, 6, 3. 6, 5, 21. 3, 3, 2. 2, 13, 8. e. 20. 2, 5, 4. aut per comparationem cum 4, 4, 19. τοσοῦτον χρημάτων πλῆθος, cf. tamen in vulg. ordinem 4, 15, 13. πλῆθος δὲ τοσοῦτον ἀνδρῶν λ. et in variat. 5, 8, 14. ἀνοιξ. τὰς π. per additum adv. ex analog., cf. Xen. Hell. 1, 3, 13. νυκτὸς ἀνοίξαντες τὰς π., etiam in ſq. membro, ubi P. deſerit Bg. quoque, ſpretis liberis cum adi. πάντες, cf. 7, 9, 8., tum circuitu ad τῷ δ., et ſine Vs. Stp. Th. v. ἐπ. 3, 1660. D. ſub ſimili Bg. formula „incurſionem *facio*."

καὶ τούς τε) Leisn. in Ms. Bg. ſtrinxerat linea ſubtus ducta coloris rubri adv., notione temporis adiunctum, e P. ſyn. *ibi*, qui, rupta periodo, ſimiliter ſuppleverat iam aliquoties, cf. 3, 3, 1. 3, 12, 13. 7, 4, 13., ſed in media oratione 1, 12, 14. 5, 3, 24., ut illud Bg. ipſum 3, 4, 13., dum Noſter, per ſimplicitatem vetuſtam, nectit ſua, et hic quidem enunciationes diverſi generis, h. e. perſonae et numeri, per καὶ — τὲ — τὲ, cf. 5, 1, 6., ubi per ſe ſuppleas ſane adv. τότε, elapſum idem per ſe ob ſq. τούς τε, quod τὲ deſit hic in Ms. Ba., per ſe innoxie, ſequente alio τὲ, ut 7, 10, 1., ſed poſt καὶ iterum, ut 3, 6, 19., ſed elapſum per ſe intra viciniam, conſentiente hic et P., ſed libero eodem in addita adi. formula *ad unum*, pro adi. πάντας ſ. πάντες, cf. 7, 7, 14., ut Bg. explet pron. αὐτοὺς, cf. 7, 3, 9. e., cum eodem opprimens pron. τὶ, cf. 7, 4, 9. et in variat. 7, 8, 22. πολύ τι πληθ. — ϛρατοῦ, et 7, 9, 15. in Bg. ad ὠθ., quod particip., agnitum oblique etiam a P., et neceſſarium e pictura ſolenni, cf. 7, 8, 13. et l. l., omiſſum eſt in Ms. Ba. ſine conſpicua cauſa et contra Mss. rel., cf. 7, 6, 21. 7, 7, 11.

οἱ δὲ, τοσ.) Libera P. plura, maxime in contractiore oratione, tum omiſſo pron. οἱ, caſtigavit Bg., ipſe liber ab init. in formula τοσ. cum ὅσ., mutata in Lat. adv. *ita*, *ut*, et particip. in phraſin, atque adeo in

στρατοπέδου ἀποστῆναι, πάλιν ἐπανῆλθον, ἐντός τε τείχους ἔμενον.

a caſtris diſcederent, retro abierunt intra que murum manſerunt.

Ἐντεῦθεν μείζων ἡ ὀργὴ τοῦ τε δήμου καὶ τῆς συγκλήτου ἐγένετο. στρατηγοί τε οὖν κα-

Hinc maior indignatio ſenatui populo que oborta.

2. Duces igitur conſcribe-

ſyn. illam τοσ. cum ὥστε, cf. Fi. Ae. et The. Xen. Cyr. 1, 1, 4. Eur. V. Phoen. v. 1322. Abr. Dl. Th. p. 221. ci. Poſſ. Ca. p. 53. i. 767. e. (ubi et ſevera Gr. per οὕτως — ὡς λ.) ſed per pravos numeros Ind. Dd. S. „τοσοῦτον — ἐπεδίωκεν, ὥστε λ.“ cui et par illa cum praep., εἰς τοσοῦτον —, ὥστε Hs. Plut. 7, 15. Ael. V. h. 12, 51. cum Ind. it. Fa. Aeſ. 118, 2., (ubi et ἐπὶ τοσ. — ὡς 21, 3.) Rs. O. V. 4. 6. Dd. S. Poſſ. Ca. p. 52., ubi p. m. „εἰς τοσ. συνηθείας — προβεβηκέναι, ὥστε λ. ita — ut“ et in variat. ſupra 4, 13, 13. οὐ τοσοῦτον ἀφεστῶτες, ἐς ὅσον οἱ λοιποὶ λ., ſaltem me ſervaturo, *illi* autem, *tantum* perſecuti, *ut* rel. cf. G. Th. et Hor. Turſ. p. 1049. m. Nr. 15. et in variat. οὐ πολύ τι 5, 1, 3. 4, 3, 15. 2, 15, 3., ſevere hic Bg. reddente pron. τὶ, cf. 4, 15, 11., cum et proceſſiſſet *multum*, cf. in analog. v. ἀποσ. cum gen. loci 6, 2, 19. 1, 10, 6.; ſed cum ſq. v. ἐπ. adv. παλ. diſerte ap. Aeſ. Fa., ubi Ind. „παλ. — per pleonasmum“ prout vertatur et verb. et adv., quod ap. Dem. Ind. cum Bg. adv., ut aeque valeat tamen et illud P. et noſtrum *wiederum* zurück *gehen*, pro *iterum* adeo, quoniam *ſecundum* nunc milites redeunt ad caſtra, cf. §. 12. et in poſtr. membrum ἐντ. λ. 2, 5, 15. et in variat. 2, 6, 6. ἐμ. ἐντὸς τοῦ τειχ.

ἐντεῦθεν μειζ.) Copulam οὖν infercit P. cf. 7, 8, 17. ordinem que mutat iterum in τοῦ τε δημ. cf. 7, 10, 1. caet. et 5, 1, 2. cui add. iam 2, 14, 2. et in ſuppletum ad δημ. ſubſt. Ῥωμ. 7, 10, 9., ſervante Bg. omnia rel., ſed rectiore ordine, etiam Lat. ad v. ἐγεν., pro ſimpl., cf. 3, 7, 6. et G. Th., unde caſus perſ. mutatus, ex analog. conflatis omnibus, cf. Stp. Th. 1, 826. A. e. „γιν. redditur et aliis verbis: vt ἐγένετο φόβος, obortus eſt *timor*, (ſine auctore, ſed 4, 73. B. e.) Hom. Il. ό, — Δαναῶν γένετ' ἰαχή τε φόβος τε“ ſine Ind. vs. 396. Danaorum *ortus eſt* clamor *que* fuga *que*, cui add. idem iam Ἰλ. δ', 456., ſed Polb. ψευδῶς γενέσθαι τὸν ὅλον φόβον περὶ αὐτὸν, et N. T. Luc. 1, 65. ἐγένετο ἐπὶ πάντες φόβος, alio ſenſu cum praep., pro venire, inceſſere; ut Luc. 4, 36. ἐγένετο θάμβος ἐπὶ πάντας, ſed Bg. ſenſu v. γιν. de motu animi, ib. 15, 10. χαρὰ γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων λ. cum Schw. p. 285. b. e. ſq., tum ap. Ael. V. h. 14, 23. πρὶν ἢ ἀνάπλεως αὐτῷ ἡ ὀργὴ καὶ ἐπίδηλος γένηται, *prius quam* conſummata eſſet *ira* et *eluceſceret* in *ipſa*, it. 12, 54. ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργὴ οὐ πρὸς ἴσους, ἀλλὰ πρὸς τοὺς κρείττονας γίνεται, *indignatio* et *ira* non *in* pares, *ſed* in *ſuperiores* exiſtere *ſolet*, it. Thuc. 134, 12. προσδεχομένῳ μοι τὰ τῆς ὀργῆς ὑμῶν ἐς με γεγένηται, *veſtra* in *me* indignatio *mihi* exſpectanti *contigit*, et Rs. O. V. 6. „ὀργῆς γενομένης, rixa *oborta*.“

στρατηγοί τε) Et *duces* igitur *et* milites *lectiſſimi* quique, *per* totam *Italiam* conſcribebantur; *iuventus* que *omnis* colligebatur, *et* tumultuariis *ac* ſubitariis *armis* inſtruebatur. *Sylb.*

τελέγοντο [u], ἔκ τε πάσης Ἰταλίας [x] λογάδες· ἥ τε νεολαία [y] πᾶσα ἠθροίζετο, ὅπλοις τὲ αὐτοσχεδίοις καὶ τοῖς προστυ-

bantur, tota que Italia delectus habebantur, et iuventus omnis colligebatur armis que extemporalibus et ſubitariis

u) Ms. Ba. καταλέγονται v. N. x) πάσης τῆς Ἰταλ. Ms. Ba. v. N.
y) Ms. Ba. ῥώμη πᾶσα v. N.

Copulam primam τὲ Bg. opprimit e P. per ſyn. cf. 4, 8, 17. 5, 7, 11., deſerens rel. libera, (ut et Sch. in „κατ. deligebantur *duces*,) ſed de ſuo addens aliud v. ad membrum ſecundum, cum Noſter peculiari ratione ac per luſum quendam iungat ſubſt. λογ., pro *milites* in univerſum, credo, vel e ſenſu Sb. cum affini κατελ., ex analog. tamen, cum et ab aliis ponatur cum ſubſt. perſ., in re militari quoque, cf. Xen. Hell. cui add. 1, 4, 9. it. cum praep. eadem, quanquam aliter, ut ap. Dd. S. 1, 352. l. 69. ἐπάγονται — θεράποντας ἐλευθέρους, ἐκ τῶν πενήτων καταλέγοντες, *ex* proletariis *delectos*, ubi et ſine Ind. 2, 17. l. 88. κατέλεξαν ϛρατιώτας ἔκ τε τῶν πολιτῶν καὶ παρὰ τῶν συμμάχων, τοὺς ἅπαντας ὑπὲρ μυρίους, *ex* civium *ſociorum* que *delectu* contrahunt *decem* millia *in univerſum*, it. Dem. 1208, 11. οἱ ναῦται, οἱ καταλεγέντες ὑπὸ τῶν δημοτῶν, coll. l. 5. καταλόγους ποιεῖσθαι τῶν δημοτῶν, tum Luc. 3, 270. e. οὕτω ῥᾳδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλεξε, *adeo* facile *tot* millia *coëgit*, ſed in N. 11. „conſcripſit, *delegit*“ quo modo Lat. Bg. et alii reddunt aliunde, cf. Ind. Sb. Stp. Th. Bud. C., ut primum Gs. ſyn. reducere poteſt ad 5, 3, 2. ἔκ τε οὖν αὐτῆς Ἰταλίας καὶ τῶν ὑπὸ Ῥωμαίοις πάντων ἐθνῶν λογάδες ἐς τὴν ϛρατιὰν ἠθροίζοντο, variandi cauſa, et ob ſq. per copiam hic membrum, pro quo 6, 8, 4. 3, 4, 2. etc. πᾶσα ἡ νεολ., ex analog., ut ſqq., ubi apertior multo in affinibus luſus ὅπλοις — ὡπλιζ. (reperiente me ſaltem v. ὁπλιζ. cum aliis abl. inſtrumenti, praeter locum Eur. ſupra 7, 11, 17. i., quoque ap. Lipſ. Poliorc. Op. T. 3. p. 185. i. et Rs. O. V. 6,) et variatur cum 7, 9, 12. βαρέας τὰς ἐμπεσούσας — καὶ — τὰ παρατυχόντα σχήματα, it. ſuperioribus ἐντυγχάνοντα et ſimpl. τυχόντα, cf. ad Hſy. 2, 1053. N. 7. 1060. i. προτυχών, προστυχών, παρατυχών, et Moer. p. 321. προστυχὴς ἐγενόμην, ἀντὶ τοῦ ἐνέτυχον, cum N., ubi ap. Plat. utraque componuntur ſecum, it. Thom. M. p. 757. et Suid., tum Stp. Th. 3, 1448. G. „πρ. i. q. παρατυγχάνω et συντυγχ. — Herodi. l. 7. ὁπλ. αὐτ. — ὡπλ. armis *quae* forte *occurrebant*, armis in quae forte incidebant, ſ. ut Pol.“ ſed cum quodam diſcrimine ap. Poll. 5, 162. ἄξιος οὐδὲ τοῦ τυχόντος, οὐδὲ τοῦ προστυχ., porro de re aut perſ. Sb. Ind. et ej. Di. H. T. ſ. Thuc. Schol. Rs. O. V. 7. Iſ. Dem. Xen. Cyr. Luc., ſed ap. Ioſ. (praeter numeros pravos) cum dat. perſ. 1, 318. ſ. 1. e., ut ap. Heliod. 2, 21. e. p. 130. i. εἰ μή σοι προσέτυχον, at p. 264. τὸ προστυχὸν εἰς ὅπλον ἁρπασάμενοι, (cf. ſupra ad 7, 11, 15. e.) et p. 352. i. τὸν ἀστικὸν δῆμον τοῖς προστυχοῦσιν ἐξοπλίσαντες, λ. Sequuntur novitates Ms. unius, quarum prima et ultima eſt quoque contra P., et illa habet cum tempore alio, praeſ. pro impf. ſ. aor. 2., cf. 3, 1, 11. 1, 9, 1., quoque confuſas vocales α et ε, cf. 7, 11, 18., ſed poſtr. gloſſam per vim manifeſtam in ſubſt. alio ῥώμη, pro quo meliora habent Suid. et Hſy. Tertia, e P. non diiudicanda, inſerit artic. τῆς, per ſe elapſum a pr. ſyl.

χοῦσιν ὡπλίζετο. τούτων [z] δὴ τὸ μὲν πλεῖστον μέρος ὁ Μάξιμος σὺν αὐτῷ [a] ἀπήγαγεν, ὡς δὴ Μαξιμίνῳ πολεμήσων [b]. οἱ δὲ λοιποὶ ἔμειναν [c], ὡς τὴν πόλιν φρουροῖέν τε,

3. inſtruebatur. Quorum potiſſimam partem Maximus ſecum abduxit tanquam cum Maximino bellaturus; reliqui autem remanſerunt, ut urbem cuſtodirent ac protegerent.

z) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. aut edd. v. N. a) αὐτῷ per lenem Ms. Ba. cum edd. A. al. v. N. b) Punctum in A. al. c) Ms. Ba. ἔμειναν εἰς τὴν πόλιν, ὅπως φρουρ., ſed Ms. Ve. modo „ὡς τὴν πολ. — εἰς τὴν πολ.“ v. N.

laba, ſed intra adi. et ſubſt., ut 2, 5, 8. m. et ante ipſum Ἰταλ., ut 2, 14, 13., forſan ex 2, 4, 12. πᾶσαν τήν τε Ἰταλ., cum Noſter variare potuerit, uſus idem et tertia formula 1, 15, 2. ἔκ τε τῆς Ἰτ. πάσ. Denique recte, opinor, Leisn. correxerat in Ms. Bg. e P. et Sb. pro *ſubitaneis*, ut §. ſq. pro *Maximinus.*

τούτων δὴ) Forte καὶ τουτ. δ. *Steph.* ut Leisn. in m. Ox. „f. καὶ τοῦτον δὴ“ volens hauddubie illud Stp., ſed ſine neceſſitate, cum Noſter pergat etiam ſine copula, cf. 7, 8, 24. ſolo que cum pron. demonſtr. hoc aut ſimili, cf. 6, 4, 13. nec quid referat aliud P., unde Bg. iterum omittit δὴ, niſi implicuit ſuo pron., in quo volunt latere ſimul adv. *igitur*, cf. 4, 7, 5., ſervans cum P. ſyneſin pron. plur. cum pr. collectivo ſubſt. νεολ. et inde etiam Lat. ad πλ. (per variat. cum manco 6, 6, 4. e. τὸ πλ. et 3, 9, 11. ὡς πλ. μερ. τοῦ ϛρ. it. 4, 3, 4. καὶ τό γε πλ. μερ., ubi deerat gen. τούτων,) it. pron. aſperum, non item ad v. ἀπ., per analog. iunctum cum datis, et variat. cum 3, 8, 4. e. ἄγων ἅπαντα τὸν ϛρατὸν σὺν α.

ὡς δὴ M. πολ.) Leisn. in m. Ox. „O. M. V. IV. 292.“ qui locus, ſignatus et mihi quondam, pertinet ad rectionem v. cum dat. perſ., quem Bg. per aliam, quam P., iuvat praep., cf. 2, 11, 7. 3, 6, 10., de more in v. v. *pugnandi*, cf. rel. ſimul cum acc. perſ. aut loci Suid. 3, 139. i. Xen. Hell. 1, 1, 6. 1, 3, 2. e. 1, 4, 10. e. Rs. O. V. 4. p. 29. N. 97. W. ad Dd. S. 2, 500. N. 80. et p. 510. N. 44., ſed in notionem anguſtiorem, ut ſubſt. affine, pro pugnam inire, ad Polb. 1, 794. m. et in ſyn. πολεμοῦν Abr. Dl. Th., at in πολεμησείειν ad Moer., dum variatur cum 2, 6, 19. ὡς, εἰ δέοι, καὶ πολεμήσοντες, (in quem locum conveniat etiam illa notio anguſta,) addito δὴ, (neglecto iterum a Bg. e P. cf. 7, 4, 11. et 7, 9, 8. e. ὡς δὴ τῷ Καπελλιανῷ ἀντιταξόμενοι, quo artic. hic omiſſo, ſecus ac in pr. ὁ Μαξ., per variat., nil tentat Ms. cf. 7, 11, 3.) it. cum 7, 11, 16. ὡς πολιορκήσοντες αὐτὸ δῆθεν.

οἱ δὲ λοιποὶ) Variatur pro pleno 7, 11, 9. οἱ δὲ λοιπ. ϛρατιῶται, et conſuuntur rel. ex analog., libere P. verſante per omnia, omiſſo etiam δὲ, cf. 7, 4, 8., et nihil iuvante novitatem Ms. Ba., quae ducta e ſerie omnium una et ſimul e confuſis vocalibus ει et ω, cf. 4, 13, 16., quod manifeſto apparet e Ms. Ve. Unde, ſemel commiſſo errore et admiſſo εἰς, (pro ἐν, intra *urbem*, contra veteranos Praetorianos que,) debuit librarius vim adhibere, addendo amplius ὅπως. Quanquam aliquis et

καὶ προασπίζοιεν αὐτῆς. ἑκάστοτε οὖν τῷ τείχει τοῦ στρατοπέδου ἐγίνοντο [d] *προςβολαί* [e].	4. Quotidie ergo ad murum caſtrorum fiebant oppugnationes; nihil autem profece-

d) Excpt. Ms. Ve. „*ἐγένοντο — ἐγίνοντο*“ v. N. e) Punctum per edd., et tacite etiam in Mss.

contra procedat, ut librarius *ὡς* explicarit in marg. cf. 2, 6, 5. 1, 1, 1. m. quod alius ſuſcepit, ſed relinquens ſimul Codicis ſui pravum *εἰς*, dum Noſtri ſane brevitatem adiuvat Bg. perite per Lat. ad *ἐμ.* cf. 7, 11, 5., quoniam proprie ſcribi debuit, *ἔμειναν ἐν τῇ πόλει, ὡς αὐτὴν φρ. λ.* cf. 1, 12, 16. *οἱ ἐν τῇ πόλει μείναντες*, conflatis rel. ex analog. quoque et e ſuperioribus, ſed P. deſerente etiam Sch. in „*πρ. tuerentur* urbem“ at eundem ſervante Stp. Th. in v. *φρ.* 2, 1501. F., male de act. edicente Ind. Dd. S. pro paſſ. 2, 265. l. 82. et p. 369. l. 22., modo in copiam Noſtri ferente G. Th. v. *cuſt.* „Cic. *tueri*, defendere, *cuſtodire*, incolumem *que* ſervare *aliquem*“ ſed huc ſpectante forſan Capit. p. 150. c. 9. et *Maximo* quidem *ad* bellum *profecto*, Romae *praetoriani* remanſerunt. *Inter* quos *et* populum *tanta* ſeditio *fuit*, ut *ad* bellum *inteſtinum* veniretur, *urbis* Romae *pars maxima* incenderetur, *templa* foedarentur, *omnes* plateae *cruore* polluerentur, *quum* Balbinus *homo* ſenior *ſeditionem* ſedare *non poſſet*, ap. quem et ſunt haec, ad Noſtri ſqq. ſimiliter pertinentia, p. 49. e. *profecto* igitur *ad* bellum *Maximo* contra *Maximinum*, Balbinus *Romae* bellis *inteſtinis* et *domeſticis* ſeditionibus *urgebatur*, occiſis *praecipue* per *populum* Gallicano *et* Maecenate; *qui* quidem *populus* à *praetorianis* laniatus eſt, *quum* Balbinus *reſiſtere* ſeditionibus *non* ſatis *poſſet*.

ἑκάστοτε) P., omiſſo *οὖν*, addit contra adv. aliud, cf. 7, 9, 1., liber et in rel., dum Noſter ex auctoritate vetere ſcribit, cf. Stp. Th. 1, 701. A. e. „Plut. *προςβολῆς ὀξείας τῷ τείχει γενομένης*, in *murum* impetu *acerrimo* ab hoſtibus *facto*“ cui add. Dd. S. 2, 396. l. 78. *συνεχεῖς ἐγίνοντο προςβολαὶ τῆς χώρας, καὶ πολιορκίαι πόλεων, λ.* crebrae *in* territoria *excurſiones* et *obſidiones* urbium *fiebant*, ubi eſt cum gen. loci, ut cum dat. (quos caſus repetas a praep., ut ſubſt. habeat rectionem affinis v. cf. 7, 11, 16.) hic, quanquam et pendente a v. *ἐγ.*, ut ab aliis, alibi adiunctis, tanquam ib. 1, 461. l. 18. *συνεχεῖς προςβολὰς ἐποιοῦντο τῇ λ.* cf. Di. H. S. T. 1. 251, 2. *προςβολὰς ἐποιεῖτο τοῖς τείχεσι συνεχεῖς*, *crebris* interim *aſſultibus* tentans *moenia*, et 493, e. *κατὰ πολλὰ μέρη τοῦ τείχους ἐποιεῖτο τὰς πρ.* cf. T. 2. cum Thuc. cui add. 110, 51. 55. 503, 62. et Schol., (etiam non de urbe et moenibus, in campo, etiam mari, de conflictu et concurſu exercituum navium ve, cf. Poll. Caſ. Ariſt. Eq. v. 388. Zoſ. 1, 20, 2. *μάχης δὲ γενομένης, οὐκ ἐνεγκόντες οἱ βάρβαροι τὴν πρ.* *proelio conſerto*, quum *noſtrorum* impreſſionem *barbari* non *ſuſtinerent*,) Abr. ad Ae. T. utr. Xen. Hell. *πρὸς τὸ τεῖχος ποιεῖσθαι προςβ.* cum eadem praep., (cui add. 2, 1, 10. et 22. *ἐπεὶ δ' οὐδὲν τῆς πρ. πράξας ἀπῆλθε*, poſteaquam *ab* hac *oppugnatione*, nulla *re* effecta, *diſceſſiſſet*,) cum ej. Ἀνβ. Dem., ſed in varia Suid. Hſy. Luc. Polb. Bud. C., at tropice, de deo, Rs. O. V. 7. Ant., ut in rem crit. Pierſ. Veroſ. p. 236., cf. in variat. per plenum *τῷ τ. τοῦ στρ.* 7, 11, 19. 11. Caeterum ad lect. Ms. aut Zanetti voluit mutata ratione ſcribere „*ἐγίνοντο — ἐγένοντο*“ quae

ἔπρεαττον δὲ οὐδὲν, προμαχομένων ἄνωθεν τῶν ϛρατιωτῶν· οἱ δὲ, βαλλόμενοι καὶ τιτρωσκόμενοι, κακῶς ἀπηλλάγη-

runt, propugnantibus ſuperne militibus: immo icti ſaucii que foede diſceſſerunt.

ſupra variabant aliquoties, cf. *6, 7,* 19. e. et maxime 3, 14, 18. *συμβολαὶ — ἐγίνοντο*, aut eiusdem ed. Stp. aliter habuit, quam noſtra.

ἔπραττον δὲ οὐδ.) Leisn. in m. Ox. „Lat. Vellej." cuius Ind. nil praebuit, ne iſtud quidem 2, 66, 3. nihil *tamen* egiſti, *M. Antoni*, rel., ut G. Th. modo v. *ag.* 217, 25. „nihil *agunt*, i. fruſtra laborant" Cic. ep. fam. 11, 28, 10. e., ubi Cort. per Bg., ſed Sch. e Sb. Ind. „nihil *efficiebant*," me tenente e Gr. ſcriptoribus ap. Xen. Hell. 1, 1, 2. e. *ἐμάχοντο — οὐδὲν πράξαντες*, infecta *re*, it. 1, 3, 10. e. *ὡς οὐδὲν ἠδύναντο διαπράξασθαι κατ' ἰσχὺν, ἔπεισαν λ.*, ſed alio ſenſu p. 50. e. *ὁ χειμὼν διεκώλυσε, μηδὲν πρᾶξαι ὧν λ.* cf. ſyn. infra 8, 2, 4. *ἀνύειν οὐδὲν*, variante Noſtro in ſq. cum 6, 9, 5. *ἐδεῖτο προμαχεῖν λ.* per med. (ut Stp. Th. „*προμάχομαι*, propugno, *προμαχῶ*, vt *προμάχομαί σου*, Ariſtoph." cui, tacentibus lib. de V. med., add. Suid. 3, 188. e. Hom. Luc. Ioſ. 1, 668. l. 6., pro quo l. 9. act., ex analog. cum adiunctis hic,) it. cum 3, 3, 1. 3, 9, 9. per brevitatem.

οἱ δὲ) Liberum P. per totum membrum ſequitur Bg. per Lat. quaedam, non item in ſubſtituto loco ſupplendi pron. *αὐτοὶ* ſubſt. *τὸ πλῆθος* ſ. *τὸν δῆμον*, cf. 7, 11, 17., nec in copula *δὲ*, per *τὲ*, hanc potius, relatam ad pr. neg. *οὐδὲν*, reddens pro *ἀλλὰ*, cf. 1, 14, 14. 7, 3, 4. 5, 2, 7., oppreſſo ſimul pron. *οἱ*, cf. 3, 13, 14., ut in variat. per breviora 7, 11, 17. *τόξοις αὐτοὺς βαλλ. λ.* et 7, 9, 18., ubi Bg. non ita ſevere, ut hic, ſed in ſq. adv. *κ.* rurſus e P., non item Sch. in „*κ.* multo *damno* accepto *diſcedere*, *ἀπ.* *repulſi* (e P. partim) digreſſi ſunt *turpiter*" quod, ſyn. Bg., (cf. G. Th., tacens eius formulam) aliud Gr. eſt illud Iſ. P. Mor. p. 100. i. *τελευτῶντες οὕτως αἰσχρῶς ἀπηλλάγησαν, ὥστε λ.*, dum Noſter per analog. adhibet med., pro mero act., ut diſerte Sb. Ind. poſt noſtrum locum ſine Vs. „vt *ἀπήλλαξαν κακ.*" quocum adv. act. ib. e Xiph. redditur ab ipſo „*male* multati *abeunt*" ſed in Vs. deinde ad latus non uno modo, *miſere* interirent, — *miſere* afflicti *diſcedunt*, it. varie ap. Ael. V. h., ubi cf. N. ad 13, 38. e., ſed libere ap. Dd. S. 1, 190. l. 18., ubi v. N. 17., at Xen. Mem. S. „*ἀπ. αἰσχρῶς καὶ κακῶς*, *cum* dedecore *et* damno *diſcedere*" melius ſic, quam Sch. per emphaſin *multo*, praeterea reperto mihi med., noſtro que tempore ipſo ap. Suid. 1, 262. e., ſed alio ſenſu, cf. Abr. Dl. Thuc., at cum adv. et praep. *ἀσφαλῶς ἐκ λ.* Rs. O. V. 8. Lyc., ſed act. cum adv., noſtro ſyn., *ἀλυσιτελῶς* Fi. The. 8, 4. et Gs. Chr., tum per varii generis adv. Foeſ. Stp. Th. 1, 348. E. ſqq. Dem. Rs. O. V. 4. Luc. cum 1, 678. N. 10. Xen. Cyr. Pol. Z.; ſed cum adi. ej. Ἀνβ. 5, 6, 32. *οὔτε χαίροντες ἀπαλλάξαιτε*, Th. V. 2. *neque hinc ex animi ſententia* diſcedere *poteritis*, in N. Z. „euphemiſmus pro *σῶοι*" pro *καὶ κακῶς ἀπ.* it. Plut. Krg. §. 304. *ἀθῶον ἀπαλλαγέντα*, et Bud. C. 852, 36. „*ἀζήμιοι ἀπαλλάξομεν*, *ſine* noxa *defungemur*" (ſed idem in L. N. T. Schw. p. 137. e. „impune *diſcedemus* i. e. non puniemur") cf. l. 29., ut in Luc. Ind. privum *ἀπαλλ.*, pro male abire, cf. Xen. Bach. ex Hier. 6, 17., ut per ſyn. formulam, extra tropum, ſenſu

σαι. ὁ δὲ Βαλβῖνος [f], οἴκοι 5. At Balbinus, qui domi re-
μένων, διάταγμά τι προθεὶς, manſerat, propoſito quodam
ἱκέτευε τὸν δῆμον, εἰς διαλλα- edicto, obſecrabat populum,

f) Sic eſt h. l. in cod. Vi. etiam. *Loc.* ut βαλβ. Ms. Ba. cum ſola *Vs.* Pol. ed. Ald. cf. 7, 10, 13.

contrario ap. Zoſ. 1, 71, 5. οἷάτε γέγονεν, ἀπαθὴς ἐπανελθεῖν οἴκαδε, domum *redire*, nullum *paſſa* detrimentum, *potuit*.

ὁ δὲ Βαλβ.) *domi* remanens. *Mymm.* quia ſcilicet Maximus ex urbe cum copiis aduerſus Maximinum profectus erat. *Sylb.*

P. deſerto, Bg. adiuvit rem reſolvendo particip. cum tempore plusq., quo et alibi particip. praeſ. alius v. reddit, cf. 4, 4, 19., unde variatur cum 7, 9, 20. 7, 11, 3. οἴ. μεμενηκότι, λ. et adv. οἴ. ſumi oportet pro in urbe, ut Lat. Bg. ſaepe, cf. Capit. p. 152. e. *inter haec* Romae *iterum* ſeditiones *inter* populum *et* milites *ortae* ſunt. *Et* quum *edicta* Balbinus *proponeret*, nec *audiretur*, veterani *ſe* in *caſtra praetoria* contulerunt *cum* ipſis *praetorianis*, quos *coepit* populus *obſidere*, ad quae Caſ. N. 4. „Herodi. ὁ δὲ — διάταγμά τε (ſic mendoſe) προθεὶς. Capitolinum legiſſe non dubito διατάγματα. id que melius“ ut tamen libere ille Cap. egerit aeque, ut alibi, etiam Suid., (ap. quem, tacente Kuſt., hinc ſunt hauddubie haec 1, 568. i. „διατάγματα. Ὁ δὲ διατάγματα προθεὶς, ἱκέτευε τὸν δῆμον εἰς διαλλαγὰς ἐλθεῖν, καὶ αὐτοῖς ἀμνηστίαν ὑπισχνεῖτο. ἀντὶ τοῦ λήθην τῶν ἐπταισμένων, mandata, *edicta*. Ille *vero* propoſitis *edictis*, populum *oravit*, ut *pacem* faceret, *praeteritarum* iniuriarum *oblivionem* ei *pollicens*“ ubi et alia comparent libera, quanquam per ſe fingi poteſt confuſio litterarum, cf. 2, 1, 15. etc. et ſeries omnium una, unde diverſa fuerit orta lectio,) cum ſing. referat cum Mss. quoque P., deſertus a Sch. in „πρ. propoſito *edicto*“ it. a Stp. Th. 3, 1508. e. „*quum* edictum *propoſuiſſet* in publico“ qui cum Bg. v. δ. formulam non tenet, factam e Lat., cf. L. Schell. v. *ed.*, ſed G. Th. v. *prop.*, dum reperi modo ſubſt. ap. Bud. C. L. N. T. cum O. Krb. p. 201. i. et Loesn. p. 194. m. Sb. Ind. ex Eutr. 8, 9, 1. Di. H. Rs. V. 2. p. 660. l. 12., ſed διάταξις Ioſ. Luc. Hſy. et Suic. in διαταγή.

ἱκέτευε τ. δ.) Variatur cum 1, 11, 12. ἱκετεύει τὸν δ., ſed ad ſq. membrum e P. libero Bg. ſervat Lat. omnia, etiam ſupplementum, (in Ms. ej. notatum a Leisn., ducta ſubtus linea coloris rubri,) ſumtum e §. pr. τῶν στρατιωτῶν, pro πρὸς αὐτοὺς, dum ſine auctore Stp. Th. 1, 351. G. „εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι, reconciliari, *in* gratiam *redire*“ ſed ad N. T. 2 Petr. 3, 9. εἰς μετάνοιαν χωρῆσαι Kypk. 2, 449. m. profert etiam ex „Eur. Phoen. v. 446. εἰς διαλλαγὰς ὅδε χωρεῖ, ad *reconciliationem* ipſe *accedit*“ cum Vs. Barn., pro quo ib. v. 518. τὰς δ. ποιεῖσθαι, reconciliationem *facere*, ſed per formulam rurſus tropicam ej. Hipp. v. 652. ἦλθες εἰς συναλλαγὰς, veniſti *ad* foedera *concilianda*, (in quod v. mutabat Suidas alterum Noſtri,) comparatam a Cantero ad Lyc. v. 1448. πόντου τε καὶ γῆς εἰς διαλλαγὰς μολὼν, *maris* que *ac* terrae *ad* compoſitiones *perductus*, immo *progreſſus*, quibus ſyn. Iſ. Pan. M. p. 67. e. ἀσμένως ἐπὶ τὰς διαλ. τὰς πρὸς τοὺς βαρβάρους ὥρμησαν, W. 85, 49. cupide *pacificationem* Barbaricam *arripuerunt*, tenentibus et noſtris *zur* Ausſöhnung *ſchreiten* ſ. *Verſöhnung*, et Noſtro ſequente alias Eurip. formulas que

γὰρ χωρῆσαι [g], τοῖς τε στρατιώταις ὑπισχνεῖτο ἀμνηστίαν [h], ἄνεσίν [i] τε πάντων ἐδίδου ἁμαρτημάτων. ἀλλ' οὐδετέρους [k] ἔπειθε [l]· τὸ δὲ δεινὸν ἑκάστοτε ηὔξετο [m], τοῦ μὲν

ut in gratiam cum militibus rediret: militibus que polli-cebatur obliuionem iniuriarum remiſſionem que omnium
6. dabat delictorum. Sed neutris perſuadebat; immò malum indies gliſcebat: tanta

g) Comma hoc in Bs. 1., pro puncto A. al. et colo Stp. rel. v. N. h) Colon in Ms. Ba. i) *ἄφεσίν τε ἐδίδου πάντων ἁμαρτ.* Ms. Ba. v. N. k) Ms. Ba. *οὐδ' ἑτερ.*, ut A. al. cf. 4, 4, 4. l) Punctum A. al. m) Colon in Ms. Ba.

poëtarum, cf. in ſubſt. δ. Ind. Sb. cum gen. perſ. „*διαλλαγὰς τὰς Καίσαρος*, pro *τὰς πρὸς τὸν Καίσαρα*“ ex Eutr. 7, 4, 1., ſed varie L. N. T. Schw. p. 334. N. Bud. C. Krb. Decr. A. p. H. Poſſ. Ca. Suid. Hſy. Rs. O. V. 4. 7. Iſ. 8. And. Dem. per veros que numeros 1361, 4. 1369, 3. Fa. Ae. Mor. Hell. Xen. et Iſ. Pan. „plene dr. *διαλλαγὴ τῆς ἔχθρας*“ (tacente L. Boſ. Ell., non item de ſyn. *διάλυσις* p. 129. i.) Di. H. S. T. utr., ubi et *διάλλαγμα*, ut *διαλλακτὴς* ap. Ioſ.

τοῖς τε στρατ.) Quo tanquam ſaluberrimo bellorum ciuilium remedio etiam infra truces adhuc dum militum animos ſanat Maximus 8, 7, (18.) Egimus de eo argumento diſſertatione peculiari. *Boecl.*

Praeter ſeveriora rel., Bg. retinet dat. *τοῖς στρ.*, ob pr. membri ſupplementum, dum in pron. relat. mutat P., ſervata copula ſimul tamen, cf. 7, 3, 15. aut libere addito *etiam*, cf. 7, 8, 26., perverſus partim ordine, ſed nihil edicens in Ms. aliud ſubſt. *ἄφεσιν*, ubi per ſe lapſus cogitari poteſt litterarum maiuſcularum, ſed et gloſſema, (quale et in alio adi. ordine, ut *παντ.* ſtet vicinius ſuo ſubſt. cf. 5, 3, 12. 5, 2, 5. 4, 3, 11., vel ſic admiſſo alio hiatu,) per ſubſtitutum vulgarius, dum tenent Sb. Ind. hinc „*remiſſ.* vel *licent.*“ in vulg., et in hoc Stp. Th. 1, 1658. F. e. „remiſſio, *condonatio*, Plut. *ἄν. τῶν χρεῶν*, *aeris* alieni *remiſſio*. — Sic idem Cic. dicit *remiſſionem poenae*, (quod eſt P. unum *impunitas*,) vt Graeci *ἄνεσιν τῆς τιμωρίας*, i. e. condonationem. Sic dr. *ἄνεσις τῶν ἁμαρτημάτων*, condonatio *peccatorum*“ quorum utr., ſine auctore prolatorum, poſtremum reſpiciat huc, repetente L. Ern. „Nr. 4. *condonatio*, v. c. debitorum, delictorum“ ac ferente notionem Sb. non tantum Bg., ſed etiam analogia verborum affinium *ἀνίημι* et *ἐπανίημι*, cf. Stp. Th. p. 1655. D. Bud. C. 757, 24. 35. ſqq., quibus add. ſupra 6, 8, 16. e. *τιμωρίας καὶ κηλῖδας πάσας αὐτοῖς ἀνῆκεν*, ut notior res eſt de *ἄφεσις* et *πάρεσις*, it. *ἀφίημι* et *παρίημι*, cf. A. Gloſſ. N. T. p. 97. N. 27., variante Noſtro cum 5, 4, 18. *ἄδειαν καὶ ἀμνηστ. ἐνόρκως ὑπισχνεῖται*, ſed iungente de ſuo utr. ſubſt., per copiam et variat. cum 3, 4, 17. e. *δοὺς ἀμν.*, ad quae Noſtri loca reddiderat Bg. ſimiliter, in cuius Ms. notarat Leiſn. gen. *iniur.* per lineam rubri coloris, ſubtus ductam.

ἀλλ' οὐδετ.) Ad Ms. inconſtantiam cf. 3, 7, 7., et in. variat. 3, 19, 11. *οὐ μὴν ἔπειθε τὸ στρατιωτικὸν* et 7, 11, 14. *τοὺς ὄχλους ἔπεισε.* ... cum Dem. 542, 10. *οὐδετέρους ἔπειθεν*, ſine Ind., P. deſerente Bg., etiam in

τοσούτου δήμου ἀπαξιοῦντος, ὑπ' ὀλίγων καταφρονηθῆναι[n], τῶν δὲ ϛρατιωτῶν ἀγανακτούντων, ὅτι δὴ ταῦτα ὑπὸ Ῥωμαίων, ὡς ὑπὸ βαρβάρων, πάσχουσι. τὸ δὴ τελευταῖον,

populi multitudine indignum putante, a paucis ſe contemni; contra militibus moleſte ferentibus, ea ſe a Romanis perinde, ut a barbaris, 7. pati. Poſtremo quando-

n) Ms. Ba. colon.

ſervata copula ſq. δὲ, quam rite ad pr. neg. in pron. retulit, cf. §. 4., ſeverior idem in ordine, ſed retinens inde Lat. rel. ad conflata Noſtri per analog. cf. 1, 13, 10. 1, 11, 8. 4, 4, 1. it. G. Th. in ſubſt. 156, 89. „in *dies* vitium *creſcit* Cic. (et 188, 46. ſine numeris) *malum—creſcere* Cic. in Philipp..,“ Poſt quae demum recte Bg. cauſas additas a Noſtro vidit, dum P. ordinem quoque invertit adi. τοσ. et libere aſſumit aliud ſubſt., ſervatum quidem a Bg., per Gr. τοσούτου πλήθους 7, 11, 18. et 9. τοῦ δήμου τὸ πλῆθος, qui ſimiliter 5, 1, 10. ad ἀπαξ., hic cum inf. datum ex auctoritate vetuſta, cf. l. l. et Stp. Th. hinc ſine Vs. et in variat. 2, 7, 9. e. ὑπὸ τοῦ δήμου καταφρονεῖσθαι. Mox in copia ſyn. v. ἀγ., de ſuo a Noſtro ſubiecti, retinet Bg. e P. tantum δὲ, cf. 7, 8, 16. et in omiſſum cum eodem δὴ 5, 8, 10., tum in variatam brevius ſententiam 1, 13, 4. et G. Th. „*perinde*, *οὕτως*“ quod adeo Bg. ſupplevit ante ὡς, cf. 2, 13, 15.

ὅτι δὴ ταῦτα ὑπὸ Ῥ.) forſan ταυτὰ. *Strotb.* Sine neceſſitate, et contra P., etiam contra Graecitatem fortaſſis, quia ſeq. ὡς, pro quo debeat eſſe tunc ἃ, ut Leisn. contra in m. Ox. ad ταῦτα — ὡς „pro ἃ“ corrigens ſimul P. Vs. ſic „*ea* ſe *a* Romanis *non ſecus* paſſos, *atque* a *barbaris.*“

τὸ δὴ τελ.) Copulam poſt artic., ut 5, 3, 4, opprimit Bg., ubi tamen reddiderat P. nobiscum per *igitur*, dum Bg. in ſq. potius ἐπειδή περ exprimit aut ἐπεί περ, cf. 1, 12, 12., ſeverior ad τειχ., peculiari ratione iunctum cum variato ἀ. ἐκρ. pro §. 4. ἔκραττον οὐδὲν, ap. Sch. „murum *oppugnantes*“ cf. Hſy. Dd. S. 1, 610. l. 93. et Hell. Xen. In ſqq., per analog., deſeritur P. etiam a Sch. in „ἀγ. *ductus* ſ. rivos *aquarum*“ nihil referens e Ms. novitatibus, quarum una ordinem habet alium eumque vulgarem, aut etiam exquiſitum, quatenus intra artic. coniiciuntur quaedam, ſed altera fert v. ſimpl. pro compoſ., ut notio innuatur et redundare praep., quoniam eadem eſt cum adiuncto ſubſt., forſan ex 5, 8, 18. εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἀπερρίφθη, τοὺς εἰς τὸν Θύβριν ποταμὸν ῥέοντας, quo tamen loco Ms. idem afferebat contra compoſ. εἰσρ., pro inconſtantia ſua rurſus nil novans ad 7, 9, 17. εἰσρυέντες εἰς τὴν Καρχηδόνα, (ut e pr. loco poterat Bg. ſeverius agere, hic εἰσρ. ad ὑδ. regens, cum per ſynecdochen *continens* dicatur *facere*, quod proprie in *contentum* convenit.) Tertia, in artic. addito per vim manifeſtam, ſaepe adfuit, hic in duobus ſubſt. e regimine, cf. 1, 17, 26. i. Tum Stp. Th. 1, 67. i. modo haec „ἀγωγὸς, ὁ, aquae *ductus*, — δημόσιος. — ῥύαξ Heſych.“ ad quem 1, 79. N. 5. ſine Vs. noſter producitur locus, it. ad Thom. M. p. 11. N. a. e., ubi et e „Symmach. — διαιρέσεις ἀγωγῶν ὑδάτων“ et

ἐπειδὴ τειχομαχοῦντες οὐδὲν ἔπραττον, ἔδοξε τοῖς ϛρατηγοῖς, ἐκκόψαι πάντας τοὺς εἰςῤέοντας ° εἰς τὸ ϛρατόπεδον ἀγωγοὺς ὕδατος, σπάνει τὲ ποτοῦ καὶ ἐνδείᾳ ῥείθρων αὐ-

quidem murum oppugnando nihil efficiebant, viſum eſt ducibus, abſcindere omnes ductus aquarum, in caſtra fluentium, penuria que potus, et aquarum indigentia eos ad

o) Ms. Ba. τοὺς εἰς τὸ ϛρατόπ. ῥέοντας ἀγωγοὺς τοῦ ὕδατος, v. N.

e Grammaticorum iudicio vocis haec notio eſt recentior, pro que ὀχετὸς ſ. ὀχετὸς τῶν ὑδάτων, quo ſenſu reperi ſane praeterea tantum ap. Geop. ξυλίνοις ἀγωγοῖς, per *ligneos* canalium *ductus*, ubi et pro adi., tropice, it. ap. Bud. C. Eur. Barn. et Di. H. S. T. 2., ſed de perſ., pro ſubſt., de duce, ib. cum Thuc. et Abr. Dl.

ἀγωγοὺς ὑδ.) Capit. in Max. et Balb. p. 381. (152. i.) vocat *fiſtulas aquarias.* Tribus modis aqua ad urbem ducebatur, ut ait Vitruv. 8, 7. *Ductus aquae*, inquit, *fiunt generibus tribus*, *rivis per canales ſtructiles*, *aut fiſtulis plumbeis*, *aut tubulis fictilibus.* Palladius quartum addit 9, 11. *canales ligneos*, *quibus ruſtici utebantur*, *et* (qui) *facile corrumpebantur.* Canalis ſtructilis fiebat ſtratis lapidibus, et circumductis lateribus calce compactis, et haec proprie forma dicebatur. Pallad. l. c. v. Panciroll. Var. L. 2, 251. *Leisn.*

In rem hanc ipſam in marg. Edit. Par. 1. ad Pol. Vs. *rivos* reperi ſcripta haec „Capit. in Max. et Albin. *fiſtulas aqu.* et Rivis per canales ſtructiles fit ductus aquae Vitruv. l. 8. c. 7.“ ſed ap. Graev. Th. 3, 290. Onuphr. Panv. deſcript. vrb. Rom. C. de Caſtro praetorio. E. „prope Vrbis muros locata haec caſtra Plin. l. 3. c. 5. Herodi. l. 7. et Iul. Capit. in Max. et Balb. — plumbei tubuli et fiſtulae, quibus aqua Marcia ex proximo caſtello derivabatur. (p. 291. B.) De his aquae Marciae fiſtulis, quae caſtri praetorii uſui erant, mentionem facit Herodi. l. 7.“ e Pol. Vs. noſtrae, §. 7., tum ib. Alex. Don. p. 584. B. „Herodi. l. 7. (in N., hinc) et Capit. (l. l.) aquae deductae in Caſtrum praetorium meminerunt, interceptae que a plebe Romana, quae potandi lavandi que commoda praebere potuit. Haec Martia fuit“ et ib. p. 833. ſunt in tabula figurae plumbearum fiſtularum et p. ſq. de aqua Martia, ut et ib. T. 3. in Famiani Nardini Roma vet. p. 1449. C. it. in Raph. Fabretti diſſ. ib. p. 1770. B. ſq. it. p. ſq. E. ſq. Ap. Capit. quidem l. l. *nec unquam ad* amicitiam *eſſent* reducti, *niſi* fiſtulas *aquarias* populus *incidiſſet*, qua formula, ut et Bg., caret G. Th., habens modo 676, 77. *fiſtulas* praecidi *imperat.*

σπάνει — παραςήσαντες) Scriptum puto fuiſſe, παραςήσασθαι. Alioqui, utens participio, videtur dicturus fuiſſe; ὡς σπάνει τε — αὐτοὺς παραςησομένοις ſ. παραςήσουσι. *Steph.*

Sch. in „σπ. penuria aquarum, (it. in ποτ.) ἐνδ. penuria *aquae*, ῥ. fluminum *penuria*, παρ. ἀ. σπ. π. Pol. ut eos *conficerent* penuria *aquarum.* Stp. putat ſcriptum fuiſſe παραςήσασθαι, cum alias dicturus fuiſſe videretur, ὡς σπ. — παραςησομένοις, ſ. παραςήσουσι, *commoturis*, ſtimula-

τοὺς παραστήσασθαι p). προσπεσόντες οὖν, πᾶν τὸ ὕδωρ τοῦ στρατοπέδου εἰς ἕτερα ῥεῖθρα μετωχέτευον, ἐκκόπτοντες καὶ εἰσφράττοντες q) τὰς εἰς τὸ στρατόπεδον εἰσόδους αὐ-

8. deditionem compellere. Aggreſſi igitur, omnem aquam caſtrorum in alia fluenta derivabant, abſcindentes et obſtruentes eius in caſtra mea-

p) Ms. Ba. παραστήσασθαι, quod Stp. coniiciebat. *Mart.* ſed Ms. Ve. αὐτούς τε περιστήσαντες, at Ms. Vi. ſolum περιστήσαντες pro edd. παραστήσαντες v. N.
q) φράττοντες Ms. Ba. v. N.

turis *eos* penuria *potus*" ſed Leisn. in m. Ms. Bg. "leg. παραστήσασθαι" quod ſane oſtendit eius formula Lat., adhibita et ab aliis ad id Gr. cf. Stp. Th. 1, 1778. G. Bud. C. 298, 46. quibus pauperibus add. cum acc. loci Dem. v. e. Vig. p. 270. e. Nr. 9., ſed cum acc. perſ. Herdt. 218, 42. cum N. et Ind., porro cum aliquo ſimul abl. rei ſ. modi Zoſ. 1, 34, 4. ὁμολογίᾳ λ., ſed cum praep. ib. 6, 11, 1. τὰς — πόλεις σὺν οὐδενὶ πόνῳ, *nullo* labore *redigit* in *ditionem*, pro quo alii uſurpant Lat. unum *ſubigere*, cf. Poll. 9, 141. Ind. Di. Ca., tum, praeter Hſy. 2, 882. m., in varia ap. Suid. 3, 39. i. 47. m. 51. e. Thuc. Indd. (add. 24, 22.) cum Abr. Dl., ubi et ſemel de vi propria p. 328. m. "παρ' ἑαυτὸν ἵστασθαι" qua de ſupra ad 1, 4, 1., tropice tamen magis exprimenda cum Sb. Ind. "in *partes* ſuas *traducere*, ſibi *adiungere*." Quod quidem med. (tacentibus lib. de V. med.) requirit non tam adiunctus a Noſtro per analog. uterque abl., quam ipſe contextus, h. e. perſonae in pr. agentes, in quas non convenit vulg. act., aliter plane valens, cf. ad Herdt., quam ſententia poſtulat, et pro *venire* in *poteſtatem*, ſ. *ſubigi*; ſicut Mss. rel. aliud compoſ. alienum eſt ab h. l. ob illum ipſum abl. adiectum, et per cauſam Stp., prolatam in vulg., et quoniam ſeries poſcit non nominativ., ſed dat., pendentem a pr. dat. τοῖς στρατ., aut ſaltem acc., quo de per ſe cum dat. iuncto interdum habuimus alibi. Iam, quia, praeter inepte inſertum a Ms. Ve. τε, cf. 2, 13, 21. e. 6, 1, 12., forſan e ſq. ſyllaba, cf. 2, 7, 3., nihil eſt in novo verbo, quam confuſio praepp. et litterarum, cf. 3, 2, 1. 4, 8, 11. 4, 15, 17. et finitionis ντες pro σθαι, ſ. ν pro ς, cf. 7, 11, 14. tum τ pro θ, cf. 7, 3, 14. it. ες pro αι, cf. 5, 2, 4., ſaniorem lect. Ms. Ba. ſtatim ſuſcepi, dum P. aliorſum abit, qualemcunque ſecutus ſenſum, ſed Noſter de ſuo per copiam iungit omnia et ex analog. ſua ſecum ſubſt., ſed e diverſa rerum cogitatione, et copulato anteced. cum conſeq., σπαν. paucitate et inde orta indigentia ἐνδ., it. peculiari ποτ. cum univerſo ῥ. cf. de ἐνδ. vel abſolute, vel cum aliis rerum gen. Xen. Hell. 2, 2, 1. e. Dem. cui add. 34, 6. 142, 13.

προσπεσόντες ο.) Pro hoc vitioſe προσπεσόντος in Boeclerianis exſtat. *Stroth.* Vitium, ita apertum, ego ne tetigi quidem in Var. L. Sed idem particip. opprimit liberior contractior que etiam in rel., per analog. conflatis, P. cf. 7, 4, 12. in Lat. Bg., qui cum Sch. in "μετ. aquam *derivabant* ſ. *avertebant* in fluenta ῥ. *in* rivos *alios* deriv. *aquam*, ἐκκ. *ab*-

τοῦ. οἱ δὲ στρατιῶται, ὁρῶντες τὸν κίνδυνον, ἐν [r] ἀπογνώσει δὲ γενόμενοι, τὰς πύλας ἀνοίξαντες, ἐπεξῆλθον. μάχης τὲ καρτερᾶς [s] γενομένης καὶ φυ-

9. tum. Porro milites, videntes periculum; et ad deſperationem redacti, portis apertis, 10. erumpunt. Cum que acriter pugnatum eſſet, in fu-

r) Ms. Ba. καὶ ἐν ἀπογνώσει γεν. v. N. s) κρατερ. Ms. Ba. v. N.

ſcindentes, εἰςφρ. obſtruentes *rivos*" deſerens P. etiam in εἰςοδ., ſervans que pron. α., quanquam ordine alio, referendum ad pr. ὑδ., cf. in εἰςοδ. cum praep. eadem Xen. 'Αvβ., ſed eodem ſitu ap. Geop. de api, στενὰς ποιεῖ καὶ οὐκ εἰς εὐθὺ τεταγμένας τὰς εἰς τὸν αὐτῆς οἶκον εἰςόδους, anguſtos *facit* et *ſinuoſos* ingreſſus *in* domunculam *ſuam*, ſed tropice quoque de re ap. Plat. Fi. Crit. ἡ εἴςοδος τῆς δίκης εἰς τὸ δικαστήριον. Tum Stp. Th. modo haec „εἰςφράττω, *obſtruo*, in v. l. Videtur autem potius ſignificare *obſtruo intra*" pro quibus, ſine auctore, in L. Ern. „obſtruendo *includo*" nihil nec me reperiente de verbo, ad analog. forſan conficto, quam ap. G. Th. cum Grr. ἐμφράττω, συμφράττω, ἐμπλάττω — obſtructus *aditus*, ſed agnoſcente meram gloſſam in Ms. ſimpl. pro compoſ. cf. §. 7.

οἱ δὲ στρατ.) Ms. res iterum e gloſſemate, δὲ in καὶ mutato cum vi manifeſta ab alio loco, ut alibi in ſyn. τὲ; dum Noſter per analog. in ὁρ. cum τὸν κ., cf. in variat. 4, 14, 19. οἱ στρ., τὴν ἀνάγκην — ὁρῶντες λ. it. 7, 9, 20. ἐν ἀπ. δὲ πάντων γεν. et 7, 11, 18. ἀνοιξ. αἰφνιδίως τὰς π., ubi et de v. ſq. ἐπ., e P. hic ap. Bg., in cuius ad γεν. cf. 3, 4, 13. et in δὲ 7, 5, 6.

μαχ. τὲ κ. γ.) *Breviorem P. deſerit Bg., liberior ipſe e Stp. m.*, quam ſupra, cf. 3, 2, 19. etc., dum Ms. aliud adi., cf. 7, 10, 13., nunquam ap. Noſtr. adhibitum, aut lapſum aut gloſſam videtur habere, qua librarius variarit vel monuerit, vulg. eſſe magis poëticum, cf. Suid. κάρτιστοι, — κράτιστοι, de ſuo Noſtro iungente per analog. φυγ. cum γεν. et τῶν δημ. cf. 3, 2, 4., pro *pugna* que *facta* acri *et* fuga *civium*. Tum alius Ms. ordo in v. aut ſubſt., cf. §. 7., nihil faciens ad laevitatem, a librarii arbitrio eſt, cf. 2, 4, 16., dum iunguntur omnia et hic ex analog., brevius verſante Bg. ad ἐπὶ π. quam ſupra, cf. 7, 2, 9., ſed ad gen. aſſumente aliquam praep., cf. 4, 11, 12., et copiam Noſtri, ſecus ac P., tolerante quoque Sch. in „πρ. *proceſſerunt* perſequendo" cf. 2, 7, 8. Caeterum in Graev. Th. T. 3. ap. Alex. Donati de urbe Roma habentur haec p. 583. A. ſq. „Aliquo intervallo fuiſſe ab urbe ſecreta caſtra praetoria, indicare videbatur Herodi. l. 7. niſi aliud nos graecus codex monuiſſet. (In N. 7, 12, 10. cum Vs. hac.) *Milites* autem *apertis* foribus *eruperunt*, facta *que* aſpera *pugna* et *fuga* popularium, *ad* multum *civitatis* perſequentes *proceſſerunt*. Aliud ergo eſt *in urbem usque perſequi* (quae ſunt Pol.), aliud perſequi ad multum civitatis. Primum, rem diſcretam, unde profecti perſequuntur, ſignificat, ſecundum non item. Quare ſolo muro et turribus munitionum caſtrenſium a reliqua urbe caſtra ſecernebantur, et paullo ſupra (7, 11, 18.) ἐπελθεῖν ἠθέλη-

γῆς τῶν δημοτῶν, ἐπὶ πολὺ τῆς πόλεως [t] διώκοντες οἱ ϛρατιῶται προὔβησαν [u]. ἐπεὶ δὲ οἱ ὄχλοι, ταῖς συϛαδὸν [x] μάχαις ἡττώμενοι, ἀναπηδῶντες εἰς τὰ δώματα [y], τῷ τε κερά-

gam plebe verſa, longe in urbem perſequendo milites progreſſi ſunt.
11. Sed ubi iam plebs cominus pugnando inferior, ſubſiliens ad tecta, tegulis que ipſos petens et lapi-

t) ἐπὶ πολὺ διώκοντες τῆς πολ. Ms. Ba. v. N. u) Ms. Ve. προέβησαν cf. 6, 8, 16., ſed Add. προὔβησ. cum leni, v. 7, 10, 6. x) συϛάδην Ms. Ve. cf. 6, 7, 19. y) Ms. Ve. δωμάτια v. 1, 12, 16.

σαν verterat interpres (Pol.) regredi *in* urbem *decreviſſent.* Nimirum e caſtris, quae Romani obſidebant. Redundat autem *in urbem*" cf. ad §. 7. et 4, 4, 12. p. 857. m.

ἐπεὶ δὲ οἱ) Rurſus per copiam variat Noſter in *οἱ ὄχλ.* pro pr. *δημ.*, conflans rel. ex analog., ubi deſerto P. etiam Sch. "*inferiores* pugnis, *victi*" cf. Herdt. *μάχῃ ἑσσωθέντες* 71, e. 73, 93. 80, 74. 89, 43. 162, 55. 218, 38. 219, 1. 250, 34. 353, 8. 435, 2. 7. ſine Ind. it. Dem. 391, 13. 444, 5. (dum Rs. Ind. modo tenet cum gen. ſine numeris,) et ſyn. 1230, 15. *τῇ ναυμαχίᾳ — ἐνικήθητε*, ſed tropico ſenſu cum eodem abl. Kypk. 2, 447. m. et in variat. 1, 12, 16. *εἰς τὰ δωμάτια ἀναβάντες, λίθοις καὶ κεράμοις ἔβαλλον τοὺς ἱππεῖς*, et ib. §. 18. *τῆς τῶν λίθων βολῆς* it. 2, 6, 19. *μή που καὶ λίθων τὶς βολὴ ἀπὸ τῶν δωμάτων — γένοιτο*, tum in analog. v. *ἀναπ.* cum pr. *εἰς* ad 4, 13, 13. (ubi Sch. poſt P. "mallem *in* tecta *ſubſilientes*" quod Lat. tenet aliunde Stp. Th. ut G. Th. cum "*ὑποπηδάω*, — *ignes* ſubſiliunt *ad* tecta *domorum* Lucr.") tum Stp. Th. 2, 123. B. poſt Noſtri 1, 12, 16. "Idem alibi ſingulari utitur l. 7. *ἀν.—βαλλ.* imitans Thuc. l. 2. (99, 67. *τῶν γυναικῶν καὶ τῶν οἰκετῶν ἅμα ἀπὸ τῶν οἰκιῶν κραυγῇ καὶ ὀλολυγῇ χρωμένων*) *λίθοις τὲ καὶ κεράμῳ βαλλόντων*, (eos *que* lapidibus *et* tegulis *peterent*,) it. l. 3. (213, 82. *αἱ γυναῖκες*) *βάλλουσαι ἀπὸ τῶν οἰκιῶν τῷ κερ.* (*hoſtem* tegulis e ſummis *aedium* culminibus *ferientes*, ubi Schol. *ἤγουν ταῖς κεραμίσι*.) Sed et l. 4. (267, 71.) *ἀναβάντες δὲ ἐπὶ τὸ τέγος τοῦ οἰκήματος, καὶ διελόντες τὴν ὀροφὴν, ἔβαλλον τῷ κεράμῳ, καὶ ἐτόξευον κάτω*" ſed *cum* carceris *tectum* conſcendiſſent, *et* lacunar *revulſiſſent*, tegulis *et* ſagittis *eos* petebant, *qui* infra *erant*, cum que artic. ſine diſcrimine iterum ap. Di. Ca. 1073, 65. *ἀπὸ τῶν ϛεγῶν τῷ κ. βαλλόμενοι*, it. ap. Poll. 4, 129. e. N. 39. *βάλλουσι τῷ κ.* petunt *tegula*, (ut ſing. ſervato Gs. ad Luc. et Sch. hinc "tegula *inceſſere*") ubi dr. "*κέραμον* eſſe non tantum *terram figularem*, ſed et ipſum *tectum*" et 7, 161. *tegula* et N. 9. "*κέραμος*, *πᾶσα ἡ τῶν κεραμέων ἀγγείων ὕλη*, lutum, *omnis* figulorum *materia*" et 162. *καὶ αὐτὸ τὸ τέγος* N. 9. "*κέραμος* omnia vaſa *fictilia*, et ipſum *tectum*" tum 7, 161. N. 1. e Thuc. l. 3. c. 74. cf. 10, 182. N. 11., ſed pro teſſelato opere Rs. ad Polb., tum in ſing. et plur. promiſcue adhibitum Kypk. T. 1. cum Hdb. ad Xen. p. 115. ubi et in differentiam a *πλίνθος* cum Ind. ej. Mem. S. et Gs. Chr., porro in varia Hſy., ubi et — *καὶ πᾶν ὄϛρακον*, it. Hom., ſed de materia Orph., tum pro vaſe, dolio, lagena, rel. Geop. Fa. Ae. Dd. S. 1, 380. 1. 48.

μῳ βάλλοντες αὐτοὺς, καὶ λίθων βολαῖς τῶν τε ἄλλων ὀστράκων, ἐλυμαίνοντο, ἐπανα-	dum ac teſtarum aliarum iactibus, infeſtabat; ſubſequi quidem aſcendendo; propter

ſed ſine Ind. Herdt. 196, 99. 4. 7. 246, 2. ſq. 416, 94., etiam adeo vaſe argenteo ap. Caſ. ad Athen. 2, 403., ſed in affinia adi. *κεραμεοῦν* Moer., *κεράμεος* et *κεραμήϊος* Herdt. cui add. *κεράμινος* 246, 1. cum Dd. S., at *κεραμευτικὸς* Munth., ſed *κεραμεῖος* Xen. Ἀνβ. et *κεραμεικὸς* ej. Bach. Porro Stp. Th. 2, 1523. D. „*ὄστρακον*, teſta, — figulina. Herod. l. 7. *ἀνατ.* — *αὐτοὺς*, (ſic cum commate, ſecus ac in ed.) *καὶ — ἐλυμήναντο* (memoriter) *αὐτοὺς*, (etiam) tegularum teſtarum que *iactibus*" partim cum P., etiam omiſſo adi. *ἀλλ.* cf. 3, 4, 11., ut Leisn. in m. Ms. Bg." omittit *ἄλλων* „quod ſtatim reſtitui, quoniam eo a pr. *κερ.* diſtinguitur *ὀστρ.* pro univerſo genere poſitum, de teſtis, i. igne cocto limo, v. c. urceorum, ollarum et vaſorum teſtaceorum, et adeo de totis urceis, rel. cf. Poll. 10, 190. „*ὀστράκων*, i. q. *ἀγγεῖα ὀστράκινα*, vaſa *teſtacea*" cf. abſolute Foeſ. Xen. Bach., ſed in varia Hſy. cum Luc., ubi et 3, 304. e. *βάλλοντες ὑμᾶς λίθοις τὲ καὶ ὀστράκοις*, Lyc., ubi de teſta ovi, et *βολαῖσιν ὀστράκων*, teſtarum *ictibus*, it. Geop., ubi et de putamine nucis, ſed de cruſta teſtudinis, inſtrumenti, Hom., ut *ὄστρακον*, lagena figlina, Rs. O. V. 6., ſed *ὄστρακα θαλάσσια* Ind. Sb. et in peculiarem notionem Suid. 3, 491. e. N. 8. cum Caſ. ad Theo. it. Kuſt. ad Ariſt. Ran. v. 1220., tum in affine adi. *ὀστράκεος* Orph. et *ὀστράκινος* Moer. Thom. M. L. N. T. cum Carpz. dial. Hier., denique in rem ipſam Capit. p. 152. i. *in urbe* autem, *priusquam* dictum eſſet, *milites* pacatos *venire*, et *tegulae* de *tectis* iactae *ſunt*, et *omnia*, quae *in* domibus *erant* vaſa, *proiecta*, cf. Cort. ad Sall. Iug. 67, 1. e. Caeterum Bg. e P. libero ſervarat adv. *ἤδη*, cf. 7, 7, 12. 7, 11, 18. etc., non item alterum ej. *ἄνωθεν* e §. 4.

ἐλυμαίνοντο) In hoc v. cogitavi cum Bg. finem protaſis, inſtructae variis membris interiectis et participiis ſine copula, ſic, ut primum *ἠττωμ.* pro adi., ad *οἱ ὀχλ.* pertinente, reputetur, alterum autem *ἀνατ.* teneat modum univerſum, ſed ad v. *ἐλυμ.* unum omnia referantur, id que ipſum ad hanc rationem, ut habeat hoc v. *ἐλ.* duplicem rectionem ſ. adiuncta membra bina diverſi generis, primo plenum membrum e particip. *τῷ τε — αὐτ.* deinde aliud membrum e meris ſubſt. *καὶ λιθ. — ὀστρ.*, cum et alibi in compari reſpondeant ſibi iungantur que ſecum particip. et abl. ſubſt., cf. 1, 13, 10. ad *δέει* p. 551. ſq. et alias quoque ſectetur Noſter luſum illum in iunctis affinibus, cf. §. 2. *ὅπλ.*, qualis hic in v. *βαλλ.* et ſubſt. *βολ.*, copulatis per copiam ad variandum, cum ſupra ſingula adhibeantur 1, 12, 16. 18. et vero etiam per abundantiam quandam, quoniam hic quoque ſufficiebat *τῷ τε κερ. βάλλοντες αὐτοὺς καὶ λίθοις, ἄλλοις τὲ ὀστράκοις*, ut ap. Luc. in N. pr. Ita quidem inſtituta ſerie ac rectione, poſt *αὐτοὺς* debet locari comma, ut finitum cogitetur membrum, et extrinſecus aſſumi idem pron. *αὐτ.* adhuc ſemel ad v. *ἐλυμ.*, ut Stp. Th. memoriter addidiſſe e N. pr. meminimus, nec exiſtet anacoluthum per *ἐπεὶ* praemiſſum. Caeterum P. mutarat pron. *αὐτ.* in ſubſt. *στρατιώτας*, cf. 7, 8, 22.

βῆναι [z] *μὲν αὐτοῖς, δι' ἄγνοιαν τῶν οἰκήσεων, οὐκ ἐτόλμησαν οἱ στρατιῶται* [zz]. *κεκλεισμένων δὲ τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν ἐργαστηρίων, ταῖς θύραις, καὶ εἴ τινες ἦσαν ξύλων ἐξοχαὶ, (πολλαὶ* [a] *δὲ αὗται κατὰ τὴν*

imperitiam aedificiorum, non
12. auſi ſunt milites: ſed, cum clauſae eſſent domus et tabernae, ianuis, et, ſi quae eſſent ligneae aedificiorum proiecturae, (multae autem tales in

z) ἐπιβῆναι Ms. Ba. v. N. zz) Punctum in A. al. a) In Ms. Ba. verba πολλαὶ — πόλιν nonniſi commatibus ſeiunguntur a reliquo. *Mart.*, ut parentheſis ſigna deſunt in A. et Bs.

ἐπαναβῆναι) Ms. aliud compoſ., cf. *7*, 11, 18., non tentato vulg. ad *7*, 7, 7., hic eſt e gloſſa, forſan ex 1, *12*, 18, ubi Sch. „ſubire *illa*, aedificia. Sb. videtur accepiſſe in maſc. *adverſus* eos *aſcendere*“ dum neutr. αὐτ. refertur ad pr. ſubſt. δώματα, a P. ſtatim illatum in Vs., ſed maſc. ad pr. οἱ ὄχλοι et pr. αὐτοὺς, qui caſus perſ. cum v. ἐπ. fuerit ex analog. cf. *7*, *7*, *7*., in medio rem relinquente Bg. per oppreſſum plane pron., ſed adiuvante ſenſum tamen duplici Lat. v., noſtratibus ſaltem aſſequentibus caſum tertium perſ., *ſo* wagten *die Soldaten* zwar *nicht*, ihnen *nachzuſteigen*; dum P. rurſus pro ſubſt. οἱ στρατ. ſubſtituit pron. αὐτοὶ, cf. 5, 8, 16., praeter libera rel., mutato finito v. in particip. et formulam δι' ἀγν. in adi., omiſſo ſubſt. τῶν οἰκησ., quoniam id iam in pr. affuerat, cf. in analog. *7*, 2, 11. δι' ἀγν. λ. et in variat. *7*, 5, 10. ὑπὸ — ἀγνοίας λ.

κεκλεισμένων) Conflatis deinceps omnibus per analog., liber eſt P. in copula δὲ, cf. *7*, 1, 10., unde et Bg. ad ἐργ. aliter, quam *7*, 11, 15., (ſeverior ad καὶ εἴ τιν., ubi in Ms. ej. comma poſt copulam repertum tolletur olim, cum reſolvi debeat in καὶ ξύλων ἐξοχαῖς, εἴ τιν. ἦσ.) ut P. libere „ianuis *ac* ligneis *aedificiorum* proiecturis“ *quibusdam*, ſ. *ſi quae* alicubi *erant* ſ. *eorum*,) it. ad ξ. ἐξ., pro explendo pron. αὐτῶν e pr. τῶν οἰκιῶν ſubſtituens gen. iſtius ſubſt., mutans duo ſubſt. in adi. et ſubſt., poſt quae reperita Sch. „ἐξ. ξ. proiecturae *ligneae*, ſ. eminentes *ſtructurae* e *ligno*“ cum Ind. Sb. „em. *e* l. *ſtruct.*“ quas, abſente Vitruv., definire non auſus ſum, intelligens interea praeſertim *contignationes porticuum*, quas ex eodem affert G. Th. v. *portic.*, habens praeterea „*proiectura*, προβολή — *Proiecturae* Vitruvio ſunt *prominentiae*, et *velut* ſupercilia *quaedam* parietum, *arcendis* ſtillicidiis *inuenta*. Quanquam *etiam* proprio *nomine* coronae *vocentur*: ſive *ſtructura*, ſive *inteſtino* opere *conſtent*.“

πολλαὶ δὲ) P. liberum deſeruit Bg., (ſervato tantum partim Lat. ad pron. αὐτ. cf. 4, 12, 13. 6, 7, 17. et Phil. p. 753. e. τὰ ἐργαστήρια — συγκεκλεισμένα — ἀναῤῥήξαντες, ὅσα εὗρον, — πολλὰ δὲ καὶ ταῦτ' ἦν, — ἐξεφόρησαν) it. ej. adv. cf. 5, 4, 19., ad formulam πῦρ. πρ., per analog. et quandam variat. cum 4, 2, 20. e. πανταχόθεν πῦρ περιτιθέασι, ubi Sch. potius cum Bg., ſed in Ms. fuerit magis error in litteris ι et ε, cf. 7, 1, 5. it. ε et η, cf. 7, 6, 12., quam gloſſa, in med. praebito pro act. cf. *7*,

πόλιν,) πῦρ προσετίθεσαν [b]	urbe) ignem admovebant.
ῥᾶστα δὲ [c], διὰ πυκνότητα τῶν συνοικιῶν, ξυλείας [d] τε πλῆθος ἐπάλληλον, μέγιστον μέρος τῆς πόλεως τὸ πῦρ ἐνεμή-	13. Facillime autem propter denſitatem coniunctarum aedium lignorum que multitudinem cumulatam, maximam

b) προσετέθησαν Ms. Ve. v. N. c) τὰ Ms. Ba. v. N. d) In Ms. Ba. ξυλ. τε πλ. ἐπάλληλον deſiderantur. *Mart.* v. N.

5, 12., cum et P. cum Mss. rel. maneat in vulg. act., et paſſ. pro med. quidem ap. Stp. Th. compareat, ſed in exemplis prolatis non phyſico et proprio ſenſu, verum modo tropico, cf. 3, 1511. B. F. et ſupra 2, 12, 6. e.

ῥᾶστα δὲ) Contra Ms. aliam copulam (cf. 7, 11, 12.) nihil liquet e P., ſed contra omiſſa mox ſine idonea cauſa, quanquam is *liberior eſt* (praeter oppreſſum adv. ῥα. cf. 7, 11, 11.) etiam ibi a brevitate, dum exprimit ſolum ſubſt. ξυλ., ſed Noſter ex analog. conflat ſua, at Bg. deſerit P. deinceps, cum Sch. partim in „πυκν. *crebritatem* domorum *coniunctarum*, συν. Pol. inſularum *crebritas*. Stp. *domorum coniunctarum*; quia hae differunt ab inſulis urbanis, ξυλ. *lignationis* multitudo *frequens*, πλ. multitudinem *lignorum*, ἐπ. *lignorum* multitudinem *frequentem*, ſcil. ubi multa ligna inter ſe continua, alia que aliis coniuncta ſunt" P. ſervante Stp. Th. in πυκν. 3, 600. i. *it.* 2, 1141. G. m. in ξυλ. ſub Bg., at p. 1217. F. ſimul cum lect. al. „δ. π. τῶν ξυνοικ. — ἐπ." ductis rel. contra P. e Bud. C. 209, 23. cf. ad Hſy. Poll. 9, 39. N. 38. Ammon. Ind. Thuc. v. ξυν. cum Abr. Dl. Ael. V. h. cum N., Luc., etiam in N., cui add. 3, 403. e. Rs. O. V. 4. 7. ſſ. cum V. 3. p. 68. N. 50. p. 125. N. 62. p. 137. N. 1. Dem. cui add. 1250, 18. 27. Xen. Z. Pol. Polb. Eutr. Met., rectius notiones dante L. Ern., quam in ξυλ., ubi add. univerſam illam Bg., etſi hic procedit etiam illud noſtrati linguae peculiare *Holzwerk*, quod ſua in lingua ad ſyn. Thuc. ξύλωσις comparat Abr. Dl. p. 176. e. ſicut contra ad illud Thuc. 107, 72. Waſſe „ξύλωσιν *tigna*, — *materiaturam*. huius loco ξυλίαν adhibet Herodian. VII." memoriter per hanc ſcripturam, qua de cf. Stp. Th., ſed in noſtram Suid. Polb. et Ioſ. 2, 227. f. 3. i., me quidem adi. ἐπαλλ. hic reddente per Lat. *continuam*, ut Bg. alibi ſupra, cf. 1, 17, 22. e.

μεγ. μερ. ν.) Verbum νέμεσθαι de ulceribus et morbis, it. de incendio uſurpatur, v. Wolf. ad 2 Tim. 2, 17. Alberti Obſ. in N. T. p. 403. Hom. Il. ψ, 177. (ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.) Eodem ſenſu ἐσθίειν dixit ib. Vs. 182. (υἱέας, τοὺς — πάντας πῦρ ἐσθίει.) *Leisn.*

Variatur cum 7, 2, 8. εὐμαρέστατα γὰρ τὸ πῦρ ἐπινέμεται τὰς πόλεις λ. cf. 1, 14, 6. et cum §. 9. ib. πάντα ἐπιὸν τὸ πῦρ ἐπεβόσκετο, per ſimplex, repertum mihi, tacente Stp. Th., praeterea de igne in paſſ. ap. Hom. Ἰλ. β', 780. οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, *hi vero ibant*, veluti *ſi* igni *terra* tota *depaſceretur*, P. deſerente etiam Sch. „paſſ. (pro med. et hoc pro mero act., ſilentibus lib. de V. med. ſaltem in hanc verbi notionem,) πόλιν, *ignis* depaſtus eſt *civitatem*" ſed G. Th. ferente ſimplex modo ſic phyſice proprie que 717, 38. „*vis* pavit *pratum* Ovid."

θῃ [e], ὡς πολλοὺς μὲν ἐκ πλουσίων ποιῆσαι [f] πένητας, ἀποβαλόντας [g] θαυμαστὰ καὶ ἀμφιλαφῆ κτήματα, ἔν τε προς-	partem urbis ignis depaſtus eſt, ita ut multos ex divitibus faceret pauperes, amiſſis egregiis et amplis poſſeſſionibus,

e) Colon in Ms. Ba. f) Ms. Ba. πένητας ποιῆσαι v. N. g) ἀποβαλλόντας Ms. Ve. v. N.

cf. Capit. p. 152. i. *maior* pars *civitatis* periit *et* multorum *divitiae.*

ὡς πολλ.) Liberum P. in flexa aliorſum oratione et tropo neglecto deſerit quoque Sch. in „ποι: facere *pauperes* ex *divitibus*“ dum variat Noſter cum 1, 14, 5. ἀλλὰ τὸ πῦρ ἐκ τῆς νυκτὸς πολλοὺς ἐκ πλουσ. πένητας ἐποίησεν, unde Gloſſator Ms. duxit alium ordinem in v., conſpirante hic etiam P., forſan quoque, ut contraria ſibi propius ſtent, cf. 7, 11, 18. τος. Mox in Ms. Ve. vitioſus eſt vel accentus, vel duplex, cf. 6, 8, 11., conflatis ref. per analog. cf. 2, 6, 3. in variat. ordinem πατέρα — ἀποβαλόντες, et in ſeveriorem Bg. (hic e P.) 6, 6, 4.

θαυμ. κ. ἀμφ.) Apud poetas ἄλσος δένδρεσιν ἀμφιλαφὲς (Call. h. in Cer. v. 27.) eſt *lucus* arboribus *denſus.* Ap. Call. h. in Ap. vs. 42. Apollo dicitur τέχνῃ ἀμφιλαφὴς, i. e. *variis* artibus *excellens* (Ern. Vs. *arte* nemo *abundat*, ut *Apollo.*) Ap. eundem h. in Di. vs. 3. Dianam dicitur delectare χορὸς ἀμφιλαφὴς, i. e. chorus, qui utrinque prehendit, h. e. chorus orbicularis, chorus eorum, qui utrinque prehendunt et conſerunt manus. Stp. putat, ſignificare chorum, qui ſe in longum ſpatium extendit, (unde *chorus magnus* Vs. Ern. quem cf. in N.) Vir doctus (Th. Graev.) ad Call. locum priorem κτήματα ἀμφιλαφῆ hoc loco (nominato Noſtro ſine numeris) explicat per *praedia ampla et ingentia.* Male. Praediis hic nullus locus, ubi incendium urbis deſcribitur. τὸ ἀμφιλαφὲς notat generatim copiam et abundantiam. Hinc Alciphr. 3, 60. ἀμφιλαφῶς ἔχει τρυφημάτων, abunde *habet* deliciarum. *Leisn.*

Ibi ergo Bg., ut hic, expreſſit notionem illam ſecundam a principe, (quae videtur mihi quidem haec, quod aliquid ſ. aliquis in utrumque latus et ad utr. manum capit, occupat, amplectitur res obiectas,) partim e P., membrorum ordinem invertente, ſed magis cum Sch. „*amplas*, egregias, (male huc tracto, cum et in θαυμ. ponat idem, recto loco) *undique* plenas *poſſeſſiones.* Videtur dici de amplis domibus, variis bonis ubique plenis. Ap. Iul. Poll. eſt epitheton ramorum 1, 12, 10. locorum 12. nemorum 4. et 5, 12, 14., ubi redditur a Sebero modo *patulorum*, modo *umbroſorum*“ ut de platano ap. Hermog. π. ἰδ. p. 230. e. it. ſine Ind. ap. Herdt. 357, 37. de palmulis, cum Bg., cf. de rebus Di. H. S. T. 1. Long. Mor. Luc. cum N. it. Ael. V. h. Suid. Hſy. ibi que laud. Tim. L. inſtar omnium, Spanh. ad Call. loc. tres, cum Fi. ad Well. p. 48. e. (ut in affine ſubſt. ἀμφιλάφεια ὄρους ap. Geop.) ſed Stp. Th. 2, 586. C. „ap. Herodi. ἀμφ. κτ. ampla *praedia*, ſ. ut Bud. (non in Comm.) vertit, *praedia* exuberantia“ quorum ſubſt. excuſari queat e G. Th. „praedium, χωρίον, κτέαρ, (i. q. Noſtri κτημ.) — Aſconius ad Cic. — *praedia* vero *domus*, agri. — Ulp. — Urbana praedia omnia aedificia accipimus, non

ὁδοις πλουσίαις καὶ ἐν ποικίλῃ [h] πολυτελείᾳ τίμια. πλῆθός τε [i] ἀνθρώπων συγκατεφλέχθη, φυγεῖν [k] μὴ δυνηθέντων, διὰ τὸ τὰς ἐξόδους ὑπὸ [l] τοῦ πυρὸς προκατειλῆφθαι.

proventu uberrimo vario que 14. ſplendore pretioſis. Ingens autem multitudo hominum ſimul igni conſumta, qui fugere non potuerant, quod, qua exirent, omnia ab igne

h) Ms. Ba. ἐν πάτῃ πολ. v. N. i) τὲ Ms. Ba. cf. §. 13. 7, 6, 13. et ſecus ib. §. 14. 7, 8, 1. e. k) Hoc φυγεῖν in Ms. Ba. abeſt. male. *Mart.* l) In Ms. Ba. abeſt ὑπὸ. minus recte. *Mart.*

ſolum ea, quae ſunt in oppidis, ſed et ſi forte ſtabula (i. e. diverſoria et taberna, cf. 1000, 97.) ſunt, vel alia meritoria in villis et vicis. — Proinde hortos quoque, ſi qui ſunt in aedificiis conſtituti, dicendum in urbanorum appellatione contineri.“ Quae ampla notio v. κτημ. (ut etiam horti, vicini domibus intra que urbem, intelligantur, conſumti igne ſimul ſaepe, ut in incendio Gerano, et nuperrimo oppidi Zeilenrodae,) tenetur non modo iſto Lat. Bg. e P., ſed et convenit in contextum rel. ſq. ἔν τε λ. (cf. 1, 11, 15. e.) Ibi, ut in pr. adi. θαυμ., et ἀμφ. cum κτ., ſic omnia iunguntur ex analog., ſed peculiari ratione adi. τιμ. cum pr. ἐν, ſumenda, credo, pro *ob*, quoad, *reſpectu*, cf. 2, 6, 22. et Hor. T. p. 418. Nr. 24. ſq., tacente G. Th., ſed Bg. e P. reddente non male per abl. nudum, ſicut utr. rectum ap. Lat., *ordine* et *in ordine*; ut tamen verterim *a* proventu *pretioſis*, deprehendens adi. cum praep. alia ap. Luc. 1, 72. l. 3. τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίων, *quae* per *vitam* fuerant *cariſſima*, cf. Xen. Ἀνβ., ſed fundum veluti ſententiae Noſtri ap. Thuc. 138, 72. καλὰ κτήματα κατὰ τὴν χώραν οἰκοδομίαις τὲ καὶ πολυτελέσι κατασκευαῖς ἀπολωλεκότες, quod *egregia* in *agris* praedia, *villas* que *magnifice* aedificatas, *et* ſumtuoſa *ſupellectile* inſtructas *amiſiſſent*, cum Noſtri πρoσ. πλουσ. (ubi Bg. e P. numerum mutat ob ſuum plur. ad κτημ.) capiam de magnis reditibus ex aedium locatione, ſive per diaetas, ſive per tabernas ſubtus, tum ex hortorum ad aedes proventu, ſed ποικ. πολυτ. de variae ſupellectilis magnificentia; dum Bg. modo ad πολ. cum P., libero varie, ſed et addito pron. cf. 5, 8, 12. e., qui tamen de Ms. nil prodit novitate in adi. alio, cf. §. 10., e gloſſa, ſive πάσῃ librarius acceperit pro *ſummus*, ſive et pro *varius*, quae notio latet in illa pro omnis generis, de quibus ſupra.

πλῆθός τε) E P. liberrimo eſt Bg. aliud ſyn. Lat. in copula, cf. 6, 7, 21., facientis partim cum Sch. in „κ. multitudo *hominum* una *cum* urbe *combuſta* eſt“ in conflatis per analog., etiam deinceps, cf. Gem. Pl, 2, 17. e. p. 129. τῆς οἰκίας ἐμπρησθείσης, καὶ αὐτὴν τῇ οἰκίᾳ ζῶσαν συγκαταφλεχθῆναι, unde ſuppleas aeque ταῖς οἰκίαις ex §. 12., Phil. p. 755. A. m. Luc. Eutr. Met. D'Orv. Ch. et Abr. Dl. Th., explente P. ad φυγ. per ſe recte ἐκ τῶν οἰκιῶν, ſed, cum reſolviſſet per cauſalem gen. conſq., coacto deinde in rel. abire alio, dum Bg. quoque liberior ad τὰς ἐξ., aſſumto adi. πάσας mutans hoc adi. cum ſubſt. in formulam e v. affini ac pron. relat., pro vicinis *propterea*, quia *exitus* ſ. ianuae *ab* igne *prae-*

οὐσίαι τὲ ὅλαι πλουσίων ἀνδρῶν διηρπάγησαν, ἐγκαταμιξάντων ἑαυτοὺς τοῖς στρατιώταις πρὸς τὸ ἁρπάζειν κακούργων καὶ εὐτελῶν δημοτῶν. τοσοῦτον[m] δὲ μέρος τῆς πόλεως τὸ πῦρ ἐλυμήνατο, ὡς μηδε-

15. occupata eſſent. Ac ſub-
ſtantiae totae hominum divi-
tùm direptae, cum immiſce-
rent ſeſe militibus rapiendi
gratia facinoroſi et viles ho-
16. mines de plebe. Tan-
tam autem partem urbis ille

m) τοσοῦτο Ms. Ba. cf. 6, 1, 20., cum nihil novaſſet proxime 7, 11, 18. ſq.

occupatae eſſent, cf. Stp. Th. v. ἐξ. i. hinc „*ianuis*, quibus *exitur*, igne *occupatis*" per redundantiam, ſed G. Th. v. *exit*. Nr. 4.

οὐσίαι τὲ) Per confictum ex analog. membrum hoc, iunctum vicinius cum pr. a P., libero etiam in adi. ὅλ. commutato cum adv., ſed omiſſo ſubſt. ἀνδρ. (per variat. cum §. 13. nudo πλουσ. quod Noſter addit, tacente L. Boſ. Ell.) ſequitur illum Bg. tantum in v. διηρπ., de ſuo reddens ſubſt. οὐσ. cf. 1, 8, 16. 2, 1, 11.

ἐγκαταμιξάντων) Compara licentiam, ſupra deſcriptam occaſione praetextu que motus eiuscemodi 7, 7, (5 — 8.) *Boecl.*

In rem Capit. p. 152. i. *latrones* ſe *militibus* miſcuerunt *ad* vaſtanda *ea*, quae *norant* ubi *reperirent*, ubi Caſ. N. 2. non huc reſpicit, ubi plenius Noſter, reſpiciens ad illos Capit., ſed cf. 1, 10, 2. et Stp. Th. hinc „improbis *et* facinoroſis *hominibus*. Vtplurimum vero praedones ſolent κακοῦργοι nominari et latrones, rel." Ind. Ael. V. h. „κ. abſolute, pro latronibus" ſed aliter ſimul, etiam de re, it. pro adi., Ind. Sb. et cj. Di. H. T. 1., Rs. O. V. 4. 7. Ant. 8. And. Dem. cui add. 734, 3. 1018, 2. 1024, 4. Xen. Ἀνβ., ſed Cyr. 1, 2, 12. e. Aeſch. ep. S. Fa. Ae. Plut. Hs. et Krg. Soph. Ai. L. N. T. cum Kypk. T. 1. it. Hſy., ubi et poëtic. κακοεργ. cum Hom. et Phoc., ſed de piratis per locum claſſicum ap. Dd. S. 2, 464. l. 90., dum P., gradum aſcendens ſummum cum libero adi. ſuo, cf. 5, 2, 14. 7, 2, 19., videtur cavere voluiſſe, ne traheretur ad ſq. ſubſt. δημ., pro adi. ſumtum, ſed monere, ut per ſe acciperetur et abſolute poſitum pro que ſubſt., quod in Vs. Bg. ambiguum, circumſcribentis adi. cum ſubſt. εὐτ. δ., deſerto P., libero etiam, per adi. cum ſubſt. et formula alia, pro *viles* cives, *populares*, ex analog., etiam in ἐγκ. cum adiunctis, ubi Bg. potius cum Sch. „quum *immiſcuiſſent* ſeſe *militibus*" dum Stp. Th. tenet ſub „immiſceo *in*" tantum locum e Luc., ubi Ind. cum rei et dat. et acc., ut ap. Di. H. S. T. 2., ſed ib. T. 1. cum perſ. et dat. et acc., ſed ap. Long. Mor. in paſſ. de rè cum pr. εἰς, quae ſola reperi, ut Noſtri rectio de perſ. cum dat. perſ. et acc. pron. recipr. fuerit e Lat. Bg. cf. G. Th., per variat. cum 1, 10, 14. ἀναμίξας τῷ πλήθει λ., ut de ſuo adiicit illa πρὸς τ. ἁρπ., alio ordine prolata a P., et ſeverius a Bg. verſa.

τοσοῦτον δὲ) Immenſam P. libertatem per totam §. ſeveritate coërcuit Bg., de ſuo reddens artic., nec rel. cum Sch. „ὅλ. totam, ἐξ. *conferri* potuiſſet *iſti*" dum Noſter omnia conflat per analog., varians quodam modo cum §. 13. τὸ πῦρ ἐνεμήθη, cf. Stp. Th. 2, 738. B. e. „ſic et ignis

μίαν τῶν μεγίστων πόλεων ὁλόκληρον δύνασθαι τῷ μέρει ἐξισωθῆναι. καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν [n] Ῥώμην τοιαῦτα ἦν. ὁ δὲ Μαξιμῖνος, ἀνύσας τὴν ὁδοιπορίαν, ἐπέστη τοῖς τῆς Ἰταλίας ὅροις [o]. θύσας τε ἐπὶ τῶν [p] μεθορίων βωμῶν, τῆς ἐπ' [q] Ἰταλίαν εἰσβολῆς εἴχετο [r]· ἐκέλευσέ τε, πάντα τὸν στρα-

ignis vaſtavit, ut nulla ex maximis urbibus integra poſſet
17. illi parti aequiparari. Ac Romae quidem talis ſtatus rerum erat. Maximinus autem confecto itinere, adſtitit Ita-
18. liae finibus. ac peracto ſacrificio ad aras terminales, Italiam ingredi coepit:
19. iuſſit que omnem exerci-

n) Ms. Ba. κατὰ ῥῶμη, ut 2, 10, 3. e. forſan ex 7, 6, 3. e., ubi tamen artic. inſerſit, non item 7, 8, 12. cf. ib. §. 21. 3, 8, 19. 7, 6, 5. 9. 7, 7, 15. 7, 10, 6. o) Hoc punctum in A. al. pro colo Stp. rel. p) Mendoſe διὰ pro τῶν in Bs. 2. L. q) ἐπὶ ἰταλ. Ms. Ba., ut 7, 8, 25. r) Hoc colon in ed. Pat. pro puncto rel.

noxia que animalia dicuntur λυμαίνεσθαι, itidem vaſtare et populari“ ſed ſine Vs. hinc tantum, (ut v. ὁλοκλ. 2, 246. E. e.) ſed G. Th. modo *igne — vaſtare*, (cf. Sall. Iug. 55, 5.) et *populat* flamma *capillos* ex Ovid. Met. 2, 319., tum in aliam variat. 7, 1, 26. ὡς μὴ ῥᾳδίως αὐτῷ τινα — ἐξισοῦσθαι, it. 3, 7, 17. ὡς μηδὲν ταῖς Σεβήρου μάχαις — προσβάλλεσθαι, et in magnitudinem urbis Romae 4, 1, 4., ſed ap. Capit. iterum, praeter laud. ad §. 3. οἱ δὲ λοιπ. et §. 13., p. 50. i. magna *pars* urbis *incenſa eſt*, ubi Caſ. N. 2. „tanta pars urbis, quanta non erat tum quaevis maximarum urbium.“

καὶ τὰ μ.) Liberiorem iterum P., etiam addito adv. ſuo, cf. §. 4., deſerit Bg. ad formulam huius membri, et quoque in ſqq., cf. in variationem ſimul 7, 7, 15. τὰ μὲν κατὰ τὴν Ῥωμαίων πόλιν — τοι. ἦν et 7, 9, 25. τὰ μὲν δὴ κατὰ τὴν Λιβύην ἐν τούτοις ἦν, it. 6, 7, 12. ἀνύσ. τὴν ὁδὸν, ſed in plane eadem ἐπεσ. λ. 2, 11, 5.

θύσας — ἐπὶ) Hauddubie diis Vialibus, Fortunae Reduci, pro Felici Itu et Reditu ſacrificavit. Οἱ μεθόριοι βωμοὶ ſunt arae terminales, quae in finibus ſ. terminis Italiae erectae erant. De huiusmodi aris terminalibus, quibus clauditur atque dividitur territorium ab alterius territorio civitatis, v. Broukhouſ. ad Prop. 4, 3, 17. p. 398. *Leisn.*

Stp. Th. 2, 1467. e. v. μεθ. hinc „ſacrificato *ad* aras, *quae* in *finibus* Italiae *ſunt*“ partim cum P., quem (liberum praeterea in addito pron. αὐτῶν, cf. §. 13.) deſerit Bg. et in ſqq., conflatis per analog. quoque, cf. 5, 4, 10. et Stp. Th. v. εἰσβ. hinc ſine Vs. ſub notione „de hoſtili ingreſſu“ ſupra que laud. ad 3, 6, 23. e., redeunte nunc Noſtro ad 7, 8, 21. ſqq. cum variatione ἐπαγγέλλει τὴν ἐπ' Ἰταλίαν ἔξοδον ib. et §. 25. γενομένης τῆς ἐπ' Ἰτ. ὁδοῦ, ſed aliter formulam εἰχ. λ. reddente Bg., quam in ſuperioribus.

ἐκέλευσέ τε) P. liberum per totum membrum deſerit Bg., qui ad μετ' εὐτ. prorſus ut 7, 9, 8. ἐν εὐταξίᾳ στρατοῦ λ. cf. 4, 2, 19., et ipſe videtur clam cogitaſſe novum Ms. προχ., clare monſtratum a P., quod non

τὸν. ἐν ὅπλοις εἶναι, καὶ μετ' εὐταξίας προχωρεῖν [s]. τὴν μὲν οὖν Λιβύης ἀπόστασιν, καὶ τὸν κατὰ τὴν Ῥώμην ἐμφύλιον πόλεμον, τά τε Μαξιμίνῳ πραχθέντα, καὶ τὴν εἰς Ἰταλίαν ἄφιξιν αὐτοῦ ἐδηλώσαμεν [t]· τὰ δὲ ἑπόμενα ἐν τοῖς ἑξῆς [u] λεχθήσεται [x].

tum in armis eſſe, et decenti ordine incedere. Atque ſic Africae quidem defectionem, et Romae bellum civile, item que Maximini res geſtas, et in Italiam adventum ipſius expoſuimus; ſequentia autem deinceps dicentur.

s) Ms. Ba. προχωρεῖν pro edd. et Mss. rel. tacite προσχωρ. v. N. t) Punctum in A. al. u) ἐξῆς per lenem Bs. 2. L. al. cf. 4, 14, 4. x) Sola A. 1. ſubſcripta habuit Ηρ. τ. μ. Μ. β. β. ἕβδομον. cf. libr. pr. extr.

dubitavi ſcribere dudum, etiam contra Mss. rel., quoniam vulg. primo ſic abſolute, ſine caſu aliquo loci, non bene procedit, etiam ob adiuncta μετ' εὐτ., deinde confuſae ſunt ſaepe pr. πρὸ et πρὸς, tum in aliis v., tum in noſtro χωρ. cf. 2, 7, 11. quibus add. Stp. Th. 4, 678. C. et Ind. Sb., etiam hic per analog. cum iunctis. Caeterum, ut numerum §. reſtituerem, deinceps in prioribus a me novatum, hic praefixi aliquem; etſi per ſe in una §. conſiſtebant ſecum diverſa tempora, impf. et aor. 1. cf. 7, 3, 9., ubi Gloſſator Ms. tentabat aor., hic ſilens.

τὴν μὲν οὖν) De ſuo Bg. addit adv. οὕτως, pertinens ad v. inferius ἐδηλ., ut in illa regione ipſa P. ſuum, cf. 4, 14, 17., at verſati utr. in μ. ὁ., ut 7, 9, 25. 6, 5, 10. cf. Exc. ad 1, 2, 9. p. 804. m., dum, per analog. omnia deinceps conflans Noſter, reſpicit in τὴν Λιβ. ἀπ. 7, 4, 2. ſqq., ſed in τὸν κατὰ τὴν Ῥ. λ. (ubi Ms. Gloſſator nil novat, ſecus ac §. 17.) 7, 11. toto et 7, 12, 1. ad §. 17. usque, (ubi Bg. e P. plane, ſed in ἐμφ. aliter, quam 7, 11, 13.) denique in τὰ Μαξ. πρ. 7, 8. toto cum 7, 1. et duobus ſqq. capp. (ubi Bg. partim e P. ad πρ., variata cum 4, 1, 1. τὰ μὲν δὴ πρ. Σεβήρῳ, ſed in copula τὲ quisque de ſuo, cf. 7, 9, 20. 6, 8, 10.) et §. 17 — 19. in τὴν εἰς Ἰτ. λ., variatum cum 1, 14, 7. e. τὴν ἀπ' Ἰλίου εἰς Ἰτ. ἀφ. et per pr. ἐπὶ cum §. 18. e. hic, unde notionem ſubſt. ἀφ., pro abitu ſ. diſceſſu, colligit ſine cauſa idonea L. N. T. Schw. p. 223. N. extr. cf. Kypk. T. 2. Sed in Ms. Bg. omiſſum gen. pron. αὐτ. reſtitui e P. per ſyn., deſerto ad v. ἐδηλ. cf. 7, 1, 1. 7, 7, 11., partim et ad ſq. membrum., ubi P. oppreſſerat δὲ, pertinens ad pr. μὲν, et Sch. non bene in „ἐπ. *reliqua* in libro ſequenti" rectius ſic intelligendo adiuncta ἐν τοῖς ἑξ. cf. 1, 14, 12., a Noſtro de ſuo copulata cum τὰ ἑπ., (cum et τὰ ἑξῆς alias idem ſignificent, cf. l. l. et 4, 14, 4. 5, 3, 16.) ut rel. ex analog.

EXCVRSVS
AD
7, 1, 21.

Κουαρτῖνος δὲ ἦν λ.

Tycum vocat Capit. (in Maxim. c. 11. T. 2. p. 32. i.) Trebellius Pollio in 30 tyrannis c. 23. (immo 31. ſq. l. l. p. 341.) *Titum* appellat, provocat què ad Herodiani teſtimonium. Sed addit poſtea: *nec mireris, tantam eſſe varietatem de homine, cuius vix nomen* agnoſcitur. Unde probabiliter cenſet Cl. Salmaſius (l. l. utr.) nomen viro fuiſſe *Titi Quartini*, quod, ut fieri ſolet, Graecus *Quartini*, Latini *Titi* vocabulo, loco integri nominis, extulerint. Idem qui in Capitolino *Titum* pro *Tyco* reponendum cenſet (ad Capit. l. l.) Ita nil opus erit emendatione, qua Caſaubonus corrigit hunc Herodiani locum in Notis ad Capit. (l. l.) *Boecl.*

Ad primum Capit. locum *denique* etiam *ipſi* Tycum *ex* ſuis *ſibi* ducem *atque* imperatorem *fecerunt* Salm. N. 4. »Palat. *Ticum* hic legit. An *Titum* reponemus, ut ap. Pollionem nominatur? — apud me fere conſtat, hunc *Titum* Romanum fuiſſe ex iis, quae in ipſius vita narrat Pollio, quem cum *Quartinum* vocet Herodianus, veriſimile eſt, huic *Tito Quartino* fuiſſe nomen. Sed plura dicturi ſumus ap. Pollionem, (ad cuius loca duo, *Titus* enim *et* Cenſorinus, *quorum unus*, *ut dixi*, ſub *Maximino*, alter *ſub* Claudio *fuit*, ambo *ab* iisdem *militibus*, a *quibus* purpura *velati* fuerant, *interemti ſunt* — et *De Tito.* Docet *Dexippus*, nec *Herodianus* tacet *omnes que*, *qui* talia *legenda* poſteris *tradiderunt*, Titum *tribunum* Maurorum, *qui* a *Maximino* inter *privatos* relictus fuerat, *timore* violentae *mortis*, ut *alii* dicunt, *invitum* vero *et* a *militibus* coactum, *ut* plerique *aſſerunt*, imperaſſe. *Atque* hunc *intra* paucos *dies* poſt *vindicatam* defectionem, *quam* conſularis *vir* Magnus *Maximino* paraverat, *a* ſuis *militibus* interemtum. *Imperāſſe* autem *menſibus* ſex. *Fuit* hic *vir* de *primis* erga *remp.* domi *foris* que *laudabilis*, ſed *imperio* parum *felix*. Alii *dicunt*, ab *Armeniis* ſagittariis, *quos* Maximinus, *ut* Alexandrinos, *et* oderat *et* offenderat, *principem* factum. *Nec* mireris, *tantam* eſſe *varietatem* de *homine*, cuius *vix* nomen *agnoſcitur*, idem ſic.) Mirum eſt, Herodianum heic a Pollione vocari in *Tito*, qui *Titum* tamen nusquam nominat, ſed *Quartinum*. Capitolinus in Maximinis *Ticum* appellat. ubi non dubitamus, quin ſit reponendum *Titum*. in veteribus *c* et *t* crebro permutantur invicem. — ſed quid Herodiano faciemus, qui *Quartinum* quidem habet, de *Tito* vero tacet? an corruptum dicemus? non cenſeo. nam *Quartinus* inter nomina Romana. — putamus igitur, hunc tyrannum *Titum Quartinum* fuiſſe appellatum, quem Latini hiſtorici *Titum* de praenomine vocarunt, Graeci vero *Quartinum* de cognomine. nec novum eſt, ut Graeci Latini que ſcriptores aliter eundem hominem nominent, cui plura ſint nomina. — ſic *Titus Quartinus* dictus eſt *Titus* Trebellio et Capitolino; *Quartinus* Herodiano et Dexippo. haec eſt noſtra de hoc *Tito* coniectura, quam ſi minus veram, veriſimilem tamen eſſe nemo negaverit.«

Sed Caſ. ad hunc poſtr. locum Nr. 3. »iam diximus ad Capitolini Maximinos, hodie legi aliter ap. Herodianum. Lector, ſi volet, ad eum

locum adeat, (ubi N. 4.) Videtur aliter ap. Herodi. legiſſe, quam ut hodie editur: περιτυχόντες τῶν ἀπὸ ὑπατείας καὶ φίλων Ἀλεξάνδρου τινὶ, (Κουαρτῖνος δὲ ἦν ὄνομα, ὃν Μαξιμῖνος ἐκπέμψας ἦν τοῦ ϛρατοῦ) ἁρπάσαντες (ſic ſine commate) ἄκοντα καὶ οὐδὲν προειδότα, ϛρατηγὸν ἑαυτῶν κατέϛησαν. quem Graecus *Quartinum*, noſter *Tycum* nominat. Trebellius Pollio, qui triginta ſuis tyrannis hunc accudit, appellat *Titum*. et tamen auctores laudat Trebellius Dexippum et Herodianum. — Sed Herodiani verba expendamus. Ait, τῶν ἀπὸ ὑπατείας. conſularem virum fuiſſe minuſculum hunc imperatorem ſ. tyrannum, neque Capitolinus dicit, neque Pollio: niſi tamen obſcure hoc ſignificatum volumus iſtis verbis: *Fuit hic vir de primis erga remp. domi foris que laudabilis.* Iuvant, quae de eius uxore Calphurnia ſancta, ut appellat ipſe, et venerabili femina de genere Cenſorinorum ſ. Piſonum, ibi ſubiicit. ſed hanc coniecturam labefactat Pollio idem, qui *tribunum Maurorum* hunc *Titum* vocat. videamus igitur, num ap. Herodi. ſcribendum ſit, τῶν ἀπὸ ϛρατείας. Addit, καὶ φίλων Ἀλεξάνδρου. Capitolinus, qui vertit *ex ſuis*, videtur legiſſe, καὶ φίλων ἑαυτοῖς. Ait, Κουαρτῖνος δὲ ἦν ὄνομα. ſcimus, inter uſitata Romae tum cognomina et hoc fuiſſe: ſed cum iſtum Capitolinus *Tycum*, Pollio *Titum*, neuter *Quartinum* nominet, ſuſpicatus aliquando ſum, olim fortaſſe in Herodiani codicibus hunc locum ita fuiſſe ſcriptum: φίλων Ἀλεξάνδρου vel ἑαυτοῖς τινὶ, Τύκος αὐτῷ ἢ Τίτος ἦν ὄνομα. Sequitur, ὃν Μαξιμῖνος ἐκπέμψας ἦν τοῦ ϛρατοῦ. Capitolinus: *quem Maximinus privatum iam dimiſerat.* Trebellius Pollio, *qui a Maximino inter privatos relictus fuerat.* privati opponuntur militantibus, ceu pagani, ut libro ſuperiore dicebamus, (T. 1. p. 1024. b. N. 4.) Addit, πορφύρᾳ τε καὶ πυρὶ προπομπεύοντι — ita corrigendum — ὀλεθρίοις τιμαῖς ἐκόσμησαν. Capit. *quem et purpura circumdederunt, regio que apparatu ornarunt.*"

Contra haec quidem, quae ad textum vulg. Noſtri tuendum valerent, diximus in N., ſed de hominis nomine nihil habentes aliunde, acquieſcimus in Salm. dictis, nil etiam monente Heynio Illuſtri in N. ad Angl. H. 4, 1087. i. *ruften* den *Titus Quartinus*, — zum *Kaiſer* aus. *Kurz* hernach *aber* ermordete *ein* gewiſſer *Macedo* — den *Quartin*, et ne tangente quidem rem hanc Gatterero in Enchiridio univ. hiſt. 1, 828. m. Cui placet, poteſt ante Κου. addere Gr. Τίτος, quod per ſe ob pr. τινὶ facile elapſum.

7, 2, 17.

συμβολαὶ, ἐν αἷς ὡς αὐτουργός τε καὶ αὐτόχειρ τῆς μάχης λ.

Super mediis his vocibus dabimus, quae collecta iam habuimus, aut iterum quaerendo reperimus, ac primo quidem, quatenus Noſter reſpicitur.

Igitur Sb. Ind. hinc ſine Vs. modo ſic „αὐτουργὸς τῆς μάχης" ſed Bud. C 1139, 21. „αὐτουργὸς etiam dr. ὁ αὐτόχειρ, qui ſua manu caedit ſ. pulſat ſ. pugnat. Herodi. γεγόνασι -- τῆς μάχης ἐγένετο ὁ Μαξιμῖνος" ſine Vs. et in poſtr. de ſuo, cuius illa prima modo repetit Stp. Th. 1, 1233. i., addens „Bud. p. 812. ex Herodi."

Tum ap. Thuc. abſolute (ut ap. Pal. Fi.) 93, 77. αὐτουργοί τε γάρ εἰσι Πελοποννήσιοι *inopes*, et cum adiuncto ib. l. 88. οἱ αὐτουργοὶ τῶν ἀνθρώπων, homines *inopes*, ubi Schol. explicat de agricolis, cf. N., ubi laudantur tria loca Ael. V. h. (quorum medius tamen 7, 5. pertinet ad v. αὐτουργεῖν) ex 1, 31. de Perſis ἅτε δὴ ὄντες ἐν γεωργίᾳ, καὶ περὶ γῆν πονούμενοι, καὶ αὐτουργοὶ πεφυκότες, λ. quippe qui — ſua que manu la-

borant, (laborare *ſolent*,) ſed 12, 43. p. 794. e. Ἀντίγονος — αὐτουργὸς ἦν, agricola *fuit*. Sed ap. Xen. Cyr. Πέρσας — διὰ τὸ αὐτουργοὺς εἶναι tum ej. Bach. Oec. τοὺς μὲν αὐτουργοὺς λ., at tropice, cum gen. rei, Sy. ἡμᾶς δὲ ὁρᾷς αὐτουργούς τινας τῆς φιλοσοφίας ὄντας, it. aliter Z. Pol. τούτου μὲν αὐτουργὸς βασιλεὺς (ſcil. ἐςὶ) καὶ τοῦ δεῖξαι, λ. et ib. ex Arrian. ὅσοι δὲ ἔτι μᾶλλον αὐτουργοί εἰσι κυνηγεσιῶν, it. Polb. 1, 275. m. γενόμενος αὐτ. τῆς ἐν τοῖς ἔργοις ταλαιπωρίας.

Sed ap Di. H. S. T. 1. 567, 18. ἀνὴρ δημοτικὸς μὲν καὶ αὐτουργ. ſine Ind., ubi habetur tantum de rebus T. 1. 646, 4. τὸν αὐτουργὸν βίον ἔζη, ὡς πρότερον, *ut* ante, *ſuis* manibus *victitavit*, it. 652, 31. operariam *vitam*, et 66, 17. βίος δ' αὐτοῖς ἦν βουκολικὸς καὶ δίαιτα αὐτουργὸς, victum *ſibi* parantes *manibus*, ſed ſine Vs. T. 2. 186, 38. τῆς ἁρμονίας ταύτης οἰκεῖόν ἐςι — τὸ τὰς περιόδους αὐτουργούς τινας εἶναι καὶ ἀφελεῖς, tum Diod. S. 1, 179. l. 23. πρὸς μόνα τὰ καύματα πορεζόμενοι βοήθειαν αὐτουργόν.

At e poëtis, ap. Soph. Antig. v. 52. διπλᾶς ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερὶ, duos *oculos* effodiens *ſuâ* ipſe *manu*, tum Lyc. v. 466. ἀρνεύσας λυγρὸν πήδημα πρὸς κνώδοντος αὐτουργοὺς σφαγὰς, *triſti* inſilientem *ſaltu* in *ſpontaneas* gladii *caedes*, immo *ſubiens* ſ. *faciens* triſtem *ſaltum* in *gladii* ſpontaneas *caedes*, ubi Schol. bene ad ſenſum, αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνεῖλεν, et Var. L. αὐτουργοῦ eſt mendoſa, e ſq. littera orta.

Praeter quae memoratur idem adi. de femina ap. Stic. p. 588. i., ubi et aliud adi. (ignotum L. Stp. et Ern.) αὐτούργιος, it. τὰ αὐτούργια, praedia *ruſtica*, it. v. αὐτουργεῖν et ſubſt. αὐτουργία, de quibus cf. ad Thom. M. p. 128. ſq. (ubi N. 1. „αὐτουργῆσαι τὸ θῦμα, pro *mactare*") Gat. ad Ant. (ubi rurſus aliud adi. et inde τὸ αὐτουργικὸν,) it. ad Luc. 1, 302. N. 33. cum L. Ienſ., Ind. Sb. ex Eutr. Met. 8, 7. πολέμους δὲ, τὸν μὲν κατὰ Γερμανῶν διὰ τῶν ςρατηγῶν ἐνίκησε, τὸν δὲ κατὰ Μαρκομάννων, αὐτὸς παρών τε καὶ αὐτουργῶν „ſua *manu* rem *gerens*" praeter que Vig. Bud. C. et Stp. Th., etiam ap. Ioſ. 2, 490. ſ. 32. m. αὐτουργία, ubi in N. „αὐτουργίαι, pro caedibus, propria manu factis, ap. Aeſchyl. Eum. v. 337." ubi cum gen. rei θανάτων αὐτουργίαι, caedium *perpetratio*, in Vs. ſic melius, quam ap. Schol. 2. αὐτοφονίαι.

Tum Stp. Th. 4, 439, B. „αὐτόχειρ, qui propria manu facit, ut αὐτόχειρ τῆς μάχης dr. princeps aliquis qui non tantum ſuos ſibi militantes habuit, ſed manus ipſemet conſeruit. Herodi. l. 7. γεγ. — ἐκην." cum P., praeter quem et Bud. C., de affinibus quoque αὐτόχειρος, αὐτοχειρία et αὐτοχειρὶ, cf. Suid. Hſy. L. N. T. (Schw. hinc ſine Vs.) Suic. Herodi. Gramm. Vig. Ind. Sb. e veris numeris 242, 29. Met. Eutr. Cell. Herdt. ex 235, 5. 270, p. cui add. 69, 51. Dem. (etiam cum gen. rei τοῦ φόνου etc.) cui add. 1348, 14. Rs. O. V. 7. Ant. 8. Lyc. Iſ. Pan. M. cum N. in copulata τοὺς αὐτόχειρας καὶ φονέας τῶν πολιτῶν, Xen. Hell. Diod. S. 1, 377. l. 44. it. 2, 45. l. 21. Luc. in Schol., (qui locus ex 2, 191. l. 88. forte reſpicitur in N. ad Hſy.) Di. H. S. Tom. 1. Ioſ. 1, 814. ſ. 1. m. αὐτοχειρία, nocendi *voluntas*, ſed p. 607. c. 4. e. τελευτᾷ τὸν βίον, αὐτόχειρ αὐτοῦ, (ſic leg., non αὐτ.) it. p. 342. ſ. 9. e. 735. ſ. 13. e. Fa. Aeſ. et Polb. 2, 231. m. 3, 54. m. — Sed per poëtas Call. Lyc. cum N. Soph. Ai. e v. 57. κἀδόκει διςσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν, ubi bene Schol. αὐτοχείρως, tum ib. ad v. 852. ἐμὲ αὐτοσφαφῆ πίπτοντα, — αὐτοσφαγεῖς — ὀλοίατο primum Schol. αὐτοχειρίᾳ σφαγῇ corrigendum ex alterius his αὐτοχειρίῳ σφαγῇ, αὐτουργῷ σφαγῇ, it. El. v. 961. τὸν αὐτόχειρα πατρῴου φόνου, auctorem *ipſum* paternae *caedis*, (ut ib. Oed. T. v. 274. cum Schol. τὸν αὐτουργὸν, λ.) ſed ib. v. 1025. αὐτόχειρί μοι — δραςέον τοὔργον τόδ' λ.

cum Schol. αὐτοχείρως, ſed ib. v. 274. τὸν αὐτοφόντην, ubi Schol. primi eſt gloſſa αὐτοέντην, ſed recte aliud τὸν αὐτόχειρα, τὸν αὐτουργὸν τοῦ φόνου λ. tum ib. Antig. v. 312. τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου, ipſum auctorem rel. it. v. 913. θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ Ἔλουσα λ. it. v. 1191. ſq. αὐτόχειρ — αἱμάσσεται et πρὸς οἰκείας χερὸς, et v. 1324. παίσασ' — αὐτόχειρ αὐτὴν, (ſic potius, pro αὐτ. cf. ib. Oed. T. v. 1354.) tum ib. Trach. v. 1210. ἐνθαῦτα νῦν χρὴ τοὐμὸν ἐξάραντά σε Σῶμ' αὐτόχειρα, tuis ipſius manibus, ut Schol. ταῖς σαυτοῦ χερσὶ, it. ib. Oed. T. v. 239. τὸν αὐτόχειρα, Schol. ad v. ſq. τὸν αὐτουργὸν τοῦ φόνου, καταχρηστικῶς τὸν φονέα. αὐτόχειρ δὲ ὁ οἰκείαις φερσὶ τοὔργον χρησάμενος, immo ποιησάμενος, cf. ib. v. 355. εἰργάσθαι θ' ὅσον Μὴ χερσὶ καίνων, Schol. ἐκάλουν ἂν σε καὶ φονέα αὐτόχειρα, ſed ib. v. 107. τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς Τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινὰς, Schol. τοὺς αὐτ. χειρὶ, ἤγουν τοὺς αὐτόχειράς τινας, cf. D'Arn. L. Gr. et in Stp. Th. pauperiem aut uſum ib. Antig. v. 56. ἀποκτενοῦντε λ. it. v. 726. αὐτόπρεμνα et v. 888. αὐτόγνωτος.

Separatim vero ap. Eurip. Phoen. v. 887. ἐγγὺς δὲ θάνατος αὐτόχειρ αὐτοῖς, prope autem adeſt mors, ipſorum manibus ventura ipſis, ubi Schol. αὐτ. θάνατος κυρίως, ὃν (pro καθ' ὃν, niſi leg. ἂν, pro ἦν, ſi) αὐτὸς ἑαυτόν τις θανατώσει, λ., ſed ſine Ind. Barn. ib. Oreſt. v. 945. αὐτόχειρι δὲ σφαγῇ Τρέσχετ' — λείψειν βίον Σὺν σοὶ, ubi Schol. ἤτοι αὐτοεργῷ, (voce ignota Lexx. i. q. αὐτουργῷ,) καὶ διὰ τῶν οἰκείων χειρῶν, tum ib. v. 1040. αὐτοχειρὶ θνῆσχ' λ. it. ib. Iph. in A. v. 873. παῖδα σὴν πατὴρ ὁ φύσας αὐτόχειρ μέλλει κτανεῖν, et Electr. v. 1159. ὀξυθήκτῳ βέλει ἔκανεν αὐτόχειρ, in quod vocab. cf. Ariſt. Kuſt., qui tum non amplius inſpici a me potuit, it. in αὐθέντης μόρος Moer. p. 181. b. e. it. αὐτοφόνῳ παλάμῃ λ. Orph., ſed αὐτόφονα κακὰ Aeſch. S. c. Th. v. 856., ubi Schol. 2. αὐτοσφαγῆ, it. Agam. v. 1099. cum Abr. T. 1., ſed ap. Lyc. αὐτοκτόνοις σφαγαῖσι — κύνες δμηθέντες, it. αὐτοφόντου — μόρου λ. cum Schol., denique in Lexx. ignotum ap. Sb. Ind. ex Eutr. Met. 6, 17, 4. Φαρνάκην — τέλος εἰς αὐτοφονίαν συνήλασεν, poſtea ad mortem (ſui ipſius) coëgit, et in nomen viri Αὐτοφόνος ap. Hom.

Jam Noſter copulat, ut de ſuo, vocem utr., per ſyn. copiam, (unde ſupra Schol. promiſcue uſi,) e tropo diverſo, generis que ac formae, ſic utr. aut alterutram cum gen. rei ſuo per analog., ubi dediſſem *in* quibus *ut* ipſe *manus conferens* et *caedens* in *pugna*, ſ. *ipſe* ſua manu *agens* et *caedens* in *pugna*, nobis *als* einer *der* ſ. *weil* er *in* der Schlacht *ſelbſt* ſ. *mit* eigner *Hand fochte* ſ. *ſich einließ* und *tödtete*, exprimens ita ſimul particulam ὡς, ex analog. quoque iunctam verbo ἐπαιν. cum et ſubſt. et particip., tum conſtituens notiones vocum in hanc rationem, partim cum L. Ern., ut ſit αὐτουργὸς I) *active*, agens aliquid ipſe, ſine aliis et aliorum ſimul opera, quidquid id ſit, et quocunque loco ac tempore id fiat, qui ſuſcipit laborem qualemcunque ipſe, tum ſua, tum aliorum cauſa, v. c. in agro, horto, it. cibo parando, it. miniſtrando ſerviendo que aliis, it. in bello et pugna; unde deinde a) qui ipſe ſibi laborat et victum quaerit, tanquam agricola, opifex, etc. b) qui ipſe facit aliquid etiam aliis, ut ſervus operarius, vel etiam ut benefactor, et benefactorum auctor, c) qui ipſe aliquid facit aliis in malam partem, ut auctor malorum, et adeo d) qui ipſe, manu ſua, caedit, pulſat, laedit alios, interficit, pugnat. Unde bene in L. Ern. „Gloſſ. Vet. auctor rei, ut malorum, quae ſuſtinemus.“ Sed ibi nihil de eo, cum ap. Thuc. vertitur per *inops*, (qua notione nec opus,) nec ubi eſt cum ſubſt. rei, ut ſupra ap. Di. H. cum βίος et δίαιτα, ubi Latt. valent *operarius*, it.

ruſticus, it. *agreſtis*, ſed et alia adi., ut merum Lat. pron. *ſuus* ſ. *ſuus ipſius*, v. c. ut ap. Soph. αὐτουργῷ χερὶ, ſed maxime II) ubi *paſſive* ponitur, et pro αὐτούργητος, quod in L. Ern. „extemporalis, inelaboratus, 2) ſponte natus“ ſine arte magna aut nulla factus, it. ſpontaneus, (ap. Suid. 1, 389. m. αὐτούργητον, αὐτοφυὲς, ſponte *natum*,) quo ſenſu capio tum ſuperius Di. H. περιόδους αὐτουργοὺς, cuius explicatio quaedam erat in adiuncto ἀφελεῖς, tum illud ap. Diod. βοήθειαν αὐτουργὸν, extemporale *auxilium*, aut certe paratum ab ipſis ſine arte multa, ſuopte ingenio, ſuis manibus, praeſidium contra ſolis ardores leviculum, facile parabile, veluti in capitis tegmine quodam et cuiusvis generis. Similiter ad primam act. notionem defuit in L. Ern. numerus, quo pertineret iſtud ap. Arrian. αὐτουργοί εἰσι κυνηγεσιῶν, ad quod Ind. Z. „ſtudio rei captus“ h. e. ſtudioſus, amans, deditus, quam notionem arceſſas ex eo, quod facile naſcitur et adiungitur ſtudium amor que in rebus, quas ipſi agimus et tractamus atque uſurpamus, in primis crebro, ac perpetuo, et ubi ipſi, ſoli, ſine aliorum impulſu, ſponte agimus. Sic et in iſta claſſe, de rebus quidem, valebunt interdum Latt. *voluntarius*, it. in αὐτ. βίος et δίαιτα *ſimplex*, tenuis, *vilis*, quae poſtr. fortaſſis et alia in ſecunda claſſe, it. *ſubitus* et *tumultuarius*.

Similiter αὐτόχειρ dr. I) *active*, de perſ. tantum, faciens ſ. agens aliquid manu ſua, et in bonam malam que partem, et de quavis re ac tempore, atque adeo a) faciens aliquid in commodum ſuum, et nominatim quaerens ſua manu victum, cuius notionis, in L. Ern. poſitae, tamen exemplum non fuit in locis, allatis ſupra a nobis, b) faciens ſua manu aliquid cum noxa, tum ſua, atque adeo ſe ipſum interficiens, tum aliorum, et adeo alios occidens, in bello etiam, c) leniori ſenſu, maxime cum gen. perſ., capiens aliquem ſua manu, in primis in bello et belli tempore, accipiens que aliquem in manus ſuas, potiens ſ. potitus aliquo; ad quam notionem refero illud Polb. 3, 54. m. Φίλιππος —, παραγενόμενος εἰς τὸ Πέργαμον, καὶ νομίζων οἷον αὐτόχειρ Ἀττάλου γενέσθαι, *Philippus* (rex) *cum* Pergamum *usque* veniſſet, *tantum non* in *manus* ſuas *Attalum* veniſſe *ratus*, ubi pron. οἷον pertinet ad αὐτοχ., pro particula, tropum indicante et molliente, Lat. *quaſi*, rel. — II) *paſſive*, de rebus iterum tantum, et fere modo in partem deteriorem, quo de L. Ern. „6) *neutr.* quod ſua manu patratur“ quod eſt anguſtius, cum et de ſexu reliquo adhibeatur, ut ſupra θάνατος αὐτόχειρ et αὐτόχειρ σφαγή, ubi adeo reddetur *manu ſua* ſ. *propria* factus, *patratus*. Sed in claſſe prima vertemus tripliciter 1) ſi ſolum ſtat, per ſubſt. perſ. cum pron., v. c. occiſor *ſui*, 2) ubi cum gen. perſ. alterius adhibetur, per idem Lat. ſubſt. cum abl. his *ſua* ſ. *propria manu*, 3) cum habet adiunctum v. aliquod, ut καίνειν, κτείνειν, θνήσκειν, etc. per ſolos illos abl. poſtr. *ſua* ſ. *propria manu*. Tum in claſſe eadem 4) ubi eſt cum gen. rei aliquo, commodiſſimum fuerit verbum aliquod cum iisdem abl., ut ap. Dem. αὐτόχειρ τοῦ φόνου it. τῆς ἀσελγείας, *faciens* ſ. *patrans* ſ. committens *ſua* ſ. *propria* manu *caedem* it. *petulantiam*, aut etiam pron. merum, ut ap. Noſtrum αὐτουργὸς καὶ αὐτόχειρ τῆς μάχης, *ipſe agens* et *ipſe* caedens *in pugna*, quoniam, ob ſq. v. ἀριστεύων, in quo et ipſo ineſt notio h. l. *pugnandi*, ille gen. mutari debet in hanc praep. cum abl., cum per ſe quoque, in alio contextu, et ubi ſola ſtant iſta, procedat v. c. *ipſe* edens *pugnam* ſ. *faciens*, ſ. *ſua*, propria, *manu*.

7, 3, 9.

ἐκέλευσέ τε, ἄνευ ὑπηρεσίας μόνους ὀχήμασιν ἐπιτεθέντας ἄγεσθαι λ.

Ad Capitol. in Maximin. c. 13. p. 37. alios *Scythicis* vehiculis *exhiberet*, primo Caſ. N. 1. „erit ſenſus paullo planior ſi ſcribas, *alios* ſibi *Scythicis veh. exh.* nam hoc vult: ſolitum Maximinum quotieſcunque per calumniam aliquis eſſet delatus, ubicunque eſſe ille diceretur, eo ſtatim mittere e Pannonia certos homines vehiculis Scythicis impoſitos, qui miſerum raperent, et miniſterio ſuorum nudatum, ad Maximinum mira celeritate transferrent, eius que oculis ſubiicerent. *exhibere* ſibi *aliquem*, pro iubere ut aliquis praeſens ſibi ſiſtatur. ſic autem exponendum eſſe, Herodianus nos docuit: *πλεις. — ἐποίει. καὶ ἐκέλευσέ τε ἄνευ — ἐπιτεθέντας νυκτ. — ὁδεύοντας ἐξ — διετρ.* Sed Salm. „Qui Scythas hamaxobios legerant, nobis heic *Scythica vehicula* ſubſtituiſſe patet. at quantum eſt veterum librorum, *ſiccis vehiculis* exhibent. verba Herodiani ad hunc locum neceſſario adponenda ut ſenſum mentem que Capitolini aperiant: *πλείστους — ἐποίει, καὶ ἐκέλευσέ τε ἄν. — ἐπιτεθέντας ν. — ὁδεύοντας ἐξ — διετρ.* mens Herodiani, Maximinum duces et conſulares de quibus aliquid ſuſpicaretur, praeſentes ſibi ſiſti voluiſſe ex ultimis orbis petitos, cum ſolis vehiculis imponerentur absque comitatu, diu noctu [illegible]r facientes, homines illa dignitate praediti. quae omnia *συντεμὼν* Ca[illegible]olinus, *alios ſiccis vehiculis exhiberet*: hoc eſt ſiccis, vel ſolis vehicu[illegible]is impoſitos ad ſe venire iuberet. *ſiccis* enim *vehiculis* pro *ſolis* dixit. [illegible] appareat eum legiſſe in Herodiani verbis, *μόνοις ὀχήμασιν ἐπιτεθέντας*. ſed ſive *μόνους* ſive *μόνοις* legas, eodem res recidit. (— p. ſq. a. e.) *ſiccis* igitur *vehiculis exhibere* Capitolino non aliud eſt quam quod dixit Herodianus, *μόνοις ὀχήμασιν ἐπιτεθέντας ἄνευ θεραπείας*, (memoriter) cum ſolis et nudis vehiculis impoſiti viri conſulares absque ſervitio atque comitatu traherentur ad immaniſſimae belluae arbitrium puniendi.“

Qui, inclinans magis ad aliam lectionem ap. Noſtr. *μόνοις*, etſi reſpicit forte confuſa *οι* et *ου*, cf. 6, 1, 7. 7, 1, 10., tamen ſine libris non videtur audiendus, cum et vulg. procedat, ut in N. dictum.

7, 8, 18.

ἱκετηρίας θαλλοὺς καὶ τέκνα προτείναντας, ὑποστρώσειν αὐτοὺς τοῖς ἡμετέροις ποσίν.

Dedit Sb. Ind. „*ἱκ. θ. προτείνοντες* pro *ἱκετηρίους*, *ἱκετηρίοις γράμμασιν ἐπικλασθεὶς*“ ex Eutr. Met., ubi Ind. Cell. „*ἱκετήρια γράμματα*, ſupplices *litterae.*“

Sed Sch. „*ἱκετηρία*, f. — *ἱκετηρίας θ. κ. τ. πρ.* more ſupplicum *ramos* ſupplices *liberos* que *praeferre*, (e P., ſed iſtius omiſſo pron. poſſ. *αὐτῶν*, etiam in „*τεκν.* liberos *praeferre*, ſupplicantium ritu“ et in „*πρ. θ. κ. τ.* praetenſis *ramis* liberis *que*“) Eſt vel gen. ſing. vel acc. plur. — *θαλλοὺς ἱκετηρίας πρ.* *ramos* ſupplices *praetendere.* Sic Zoſ. *ἱκετηρίας ἐλεεινῶς προτεινόμενοι* l. 1. et l. 3. (quae loca Sb. Ind. attulerat, ſic ſe habentia 1, 56, 1. *τῶν δὲ, ἱκετηρίας ἀπὸ τοῦ τείχους προτεινομένων*, *de* muro *preces* porrigebant *ſupplices*, ſed 3, 7, 9. *ἱκετηρίας αὐτοὺς ἐλεεινῶς προτεινομένους*, *miſerabilem in modum* ſupplices *factos.*) Videtur alludi ad illud Ariſt. in Plut. (v. 383.) ubi Bleptidemus ait, ſe videre aliquem ſupplicem *ἱκετηρίαν ἔχοντα μετὰ τῶν παίδων*, ramum *oleae*, lana obvolutum, quem *ſupplices* cum *puerulis* praetenderunt. Vt adeo correctione Sb. in loco Herodi. opus non ſit *ἱκετηρίους*, pro *ἱκετηρίας*; cum hoc per appoſit. dicatur, q. d. ramos, quos vocant *ἱκετηρίας*, (pro acc. ſumto.) Caeterum antiquiſſimus ille mos fuit, ut ſuppliciter pacem petentes, ramum oleae

vel lauri praeferrent, v. Alex. ab Alex. gen. dier. l. 4. c. 7. Sic ap. Hom. Il. α. Chryſes obſecrat Graecos στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν Ἀπόλλωνος, *coronas habens in* manibus *Apollinis*, h. e. laureas. Et ap. Soph. in Oed. Tyr. Prol. (v. 3.) Thebani ſupplices dicuntur ἱκετηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι, ſupplicibus *ramis* praetenſis *coronati*. Qui rami ibidem (v. 143.) ἱκετῆρες κλάδοι, *ſupplices* vocantur. Sic ap. Eurip. ἱκετὴρ θαλλὸς (Suppl. v. 10.) *ſupplex* ramus *olivae*. Et ap. Virg. in Cyr. v. 376. Amyclaeo *ſpargens* altaria *thallo*, v. Taubm. (et Heyn.) in iſtum locum.“

Qui Sch. loca Soph., de quibus poſt, duxerit e Stp. Th., ubi et haec 1, 1686. D. m. „ἱκετηρία, ſubſt., illi ἱκετήριοι κλάδοι. — Ariſt. Plut. — Hoc certe conſtat, ἱκετηρίαν interdum accipi generaliter pro ſupplicatione ſ. ſuppliciis. unde Herodi. l. 7. ἱκετηρίας θαλλοὺς dixit *ſupplicationis* ramos, i. e. qui ſupplicationi adhiberi ſolent.“

Quam notionem deinde firmat aliunde, tolerans adeo vulg., pro gen. acceptum, ut ap. Boden. diſſ. de ramo gentium religioſo p. 15. §. 5. poſt haec „utebantur θαλλοῖς ἱκετηρίας. — eiusmodi ramus teſſera fuit obedientiae et ſignum deditionis“ profertur p. 17. N. d. noſter locus e lect. vulg., praeter mendoſum προτείναντες, ὑποσρώσειν αὐτοὺς λ. ſine Vs., ſicut ap. L. Bos. Ell. p. 166. i. „in ἱκετήριοι ſubaud. κλάδοι ap. Polyaen. — Diod. S. l. 17. καὶ μεθ' ἱκετηρίων δεηθέντων τῶν Ἰνδῶν, (2, 231. l. 7. *cum* ſupplicum *habitu* cives *deprecarentur*, ſine Var. L. et N. et Ind., ubi ſunt modo tria ſub ἱκετηρία loca, primus 2, 116. l. 31. τῶν πρώτων Σιδωνίων μεθ' ἱκετηριῶν ἀπαντησάντων, *ubi* Sidoniorum *primores* cum *ſupplicum* inſignibus *veniſſent*, ſecundus p. 176. l. 29. μεθ' ἱκετηριῶν τῷ βασιλεῖ προσπίπτοντες, ritu *ſupplicum* ad *genua* regis *proſtrati*, tertius p. 239. l. 9. τῶν δὲ λοιπῶν μεθ' ἱκετηριῶν δεηθέντων, caeteris *autem*, quae *ſupplices* veniam *exorabant*, cum Var. L. „ſic Reg. 1. et Stp. margo, quod ſequor. ἱκετηρίας Edd.“ quibus add. ib. p. 113. l. 43. ἀπήντησαν γὰρ αὐτῷ μεθ' ἱκετηριῶν Ἕλληνες, nam *ſupplicantium* ritu *obviam* illi *procedunt*, ſed p. 241. l. 64. τῶν δ' ἐγχωρίων ἀπηντησάντων μεθ' ἱκετηριῶν καὶ παραδόντων ἑαυτοὺς, oppidani *cum* ſuppliciis *regi* occurrentes *ſe* ipſos *dediderunt*, cum Var. L. „ſic Reg. 2. Baſ. Vat. Cett. ἱκετηρίας.“) Poteſt etiam ſubaudiri θαλλός. Hanc vocem habet Herodi. 7, 8, 19. ἱκετηρίας θαλλοὺς κ. τ. προτείναντας.“ Qui Boſ. adeo cepit vulg. pro adi. fem. acc. plur., reſpiciens adiunctum ſubſt. ὁ θαλλός.

Ego quidem reperi primo ἱκετηρία, pro ſubſt., in L. Ern. „ſupplicatio, deprecatio. 2) velamenta ſupplicum, i. e. oleae ramus, lana velatus, qualem geſtabant ſupplices, ubi ῥάβδος aut ἐλαία ſubauditur“ aut θαλλὸς, ſi quidem proprie putetur fem. illius adi. ἱκετήριος, dum et alia fem. talia adiectivorum fiunt ſubſt. per ellipſin alicuius ſubſt. Iam e prima notione, praeter Hſy. ἱκετηρία, παράκλησις, habeo a) id nudum ap. Schol. So. Ai. (quo de mox,) Ind. Sb. e Xiph. 313, 25. ἔλυσαν τὸν ὕπατον, καὶ αὐτὸν τῇ τε ἐσθῆτι τῇ ἀρχικῇ καὶ ταῖς ῥάβδοις κοσμήσαντες, ἔπεμψαν ἀνθ' ἱκετηρίας, ſupplicandi *cauſa*, Heliod. p. 453. i. κλάδους εἰς ἱκετηρίαν ἀναλαβόντες, κηροὺς τε καὶ δᾷδας ἁψάμενοι, καὶ τὰ ἱερὰ γένη καὶ ἔδη τῶν θεῶν ὥσπερ κηρύκεια προβεβλημένοι, λ. — b) cum adi. ap. Luc. 2, 554. l. 59. τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία, *haec* ſanctiſſima *apud* nos *ſupplicandi ratio*, — c) cum ſyn. ſubſt. in L. N. T. δεήσεις καὶ ἱκετηρίας λ. — Sed e notione ſecunda, in ſing. et plur., ſunt ap. Ael. V. h. 3, 26. e. προβαλλομένων τὴν ἱκετηρίαν τῶν Ἐφεσίων, *praeferentibus* ſupplicum inſignia *Epheſiis*, cum N. „ea ap. Graecos maxime conſiſtebant in ramis oleae. — ille ipſe etiam oleae ramus dr. ἱκετηρία, quia potiſſimum erat

ſupplicum inſigne" Suid. Poll. 8, 96. Schol. Ariſt. Plut. l. l. ſupra ap. Scheid., M. O. A. V. 4. p. 149. ſq. „ramus oleae cum vittis" it. Rs. O. V. 4. et ib. p. 14. e. οἱ κατὰ θάλατταν μόλις ἀφίκοντο πρὸς ἐκείνους, ἱκετηρίαν ἔχοντες, καὶ κηρύκια συμπεπλεγμένα ἐκ τῶν θαλλῶν, cum V. 8. Ind. et p. 537. m. Dem., ubi et ex 1078, 25. νομίζετε δὴ τὸν παῖδα τοῦτον — ἱκετηρίαν ὑμῖν προκεῖσθαι, — καὶ ἱκετεύειν αὐτοὺς ὑμᾶς τοὺς δικαστὰς, λ. (qui locus fortaſſis pertinet ad tropicam claſſem, ut ille ap. Heliod. p. 133. m. ἀνήνυτον ἱκετηρίαν τὸν μητρῷον εἰσάγουσα θρῆνον,) Polb. 1, 152. i. 547. i. ἐπρέσβευον πρὸς τοὺς Αἰτωλοὺς, δεόμενοι μεθ' ἱκετηρίας, σφίσι βοηθεῖν, Ind. „ſupplices praelatis velamentis" et Herdt. 567, 72. ἱκετηρίην λαβοῦσι, *ſumto* ſupplicum *habitu*, cum Var. L. n. „ἱκετηρίας Arch. V. quod ob ſqq. melius." — At in utr. notionem ap. Di. H. S. T. 1., ubi et haec, ἱκετηρίας προτείνειν, it. ἱκετηρίαι καὶ λιταὶ et ἱκετηρίας καὶ στέμματα προεχόμενοι, (cum N. ed. Rs. V. 2. p. 1079. l. 2.) cui add. 355, 21. τὰς ἱκετηρίας παρὰ τοῖς ποσὶ — τιθέντες, *poſitis* ad *pedes* — ſupplicum *inſignibus*. Denique poëticae formae ap. Aeſch. Suppl. v. 200. λευκοστεφεῖς ἱκτηρίας, *alba* lana *coronatos* olivae *ramos*.

Sed pro adiectivo tenui tantum ap. Polb. 1, 418. e. ἐξ ὧν εὐχαὶ καὶ θυσίαι θεῶν ἱκετηρίαι καὶ δεήσεις ἐπεῖχον τὴν πόλιν, per Vs. liberam; unde Ind. „ἱκετηρίαι θυσίαι, ſupplicationes" (cf. ſupra 2, 13, 10.) et ap. Schol. Aeſch. Suppl. v. 350. τοῖς θαλλοῖς ἱκετηρίων κλάδων, per periphraſin ib. v. 22. σὺν τοῖσδ' ἱκετῶν ἐγχειριδίοις ἱεροστέπτοισι κλάδοισι, cum *hiſce* ſupplicum *in manibus lana* coronatis *ramis*. Sed frequentius poëticum duplex, ap. So. Ai. v. 1194. ἐν χεροῖν ἔχων Κόμας ἐμὰς —, Ἱκτήριον θησαυρόν, *in manibus tenens* comas *meas*, qui *ſupplicum* theſaurus *eſt*, ubi Schol. ἱκτήριοι κλάδοι, δι' ὧν ποιοῦνται τὰς ἱκετηρίας, et per rectiorem, quam ap. Schol. ſupra, formam ib. Oed. T. v. 3. ἱκτηρίοις κλάδοισιν, ubi pro Schol. ἀντὶ τοῦ ταῖς ἱκτηρίοις leg. aut ταῖς ἱκετηρίαις, aut τοῖς ἱκετηρίοις, cf. ib. Schol. ined., ubi etiam pro ἀντὶ τοῦ ἱκετηρίους κλάδους, στέμματι ἐστεμμένους κατέσχοντες leg. κατέχοντες, ut ib. Schol. Tricl. per ſua δῆλόν ἐστι καὶ ἐξ ὧν ἔμπροσθεν λέγει, Τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους aut corruptus eſt in ἔμπροσθεν, (ut legatur ὄπισθεν,) aut ſeries ſcholii turbata, cum pertineat ad *inferius* poſitum v. 143. ut ἔμπροσθεν ſignificet *in praeſens* ſ. *in praeſenti*, ſ. *nunc*, ſ. *hic* et *hoc loco*, dum Suid. 2, 112. m. facit potius cum Schol. eo, qui habetur nunc ad v. 143. Tum, praeter Hſy. v. ἱκτὴρ, ap. Eur. Suppl. v. 10. ἱκτῆρι θαλλῷ, ſupplici *cum* oleae *ramo*, cum N. Barn., ſed ib. Heracl. v. 365. ἱκτῆρας ἀλάτας, *deorum* ſupplices *exules*.

Ex his obſervari licet de voce ἱκετηρίας, notione quidem ſecunda illa, maxime tria, 1) intelligi tum ramum oleae, it. lauri, tum ea, quae circumvoluta ei, lanam et vittas, 2) ubi iungatur στέμμα, hoc innui lanam cum vitta, cf. ſupra ap. Di. H. cum Hom. Ἰλ. ά, 14., ubi diſtinguitur a ſq. σκήπτρῳ, et Schol. So. Oed. T. v. 3. στέμμα — ἐστὶ τὸ προσειλημμένον ἔριον τῷ θαλλῷ, (quo uti poterat Hſt. ad Plut. p. 112., dum rurſus στεμ. interdum capietur generaliter, de ramo et circumvolutis, ut ap. Eur. Andromach. v. 894. στεμμάτων οὐχ ἥσσονας Σοῖς προστίθημι γόνασιν ὠλένας ἐμὰς, *non* minus *valentes*, quam *rami* ſupplicum, *tuis* appono *genibus* ulnas *meas*, ubi Schol. χωρὶς ἱκετηρίας σὲ παρακαλῶ, λ.) ſed cum iungantur κηρύκεια ſ. κηρύκια, haec videri accipi tum de ſcipione ſ. caduceo, ut ap. Heliod. ſupra, tum de illis circumvolutis, ut ſupra ap. Rs. Or. V. 4. cf. Hſy. et Suid. v. κηρ. — 3) tropice ſumi, vel de perſ., ut ap. Dem. l. l., vel de re, ut ap. Heliod.

Sed ſuper v. θαλλὸς praeterea cf. Hſy. Suid. 2, 163. m. 310. i. σύνθημα φιλίας ἦν τοῖς βαρβάροις, συναντᾶν ἐστεφάνους ἔχοντας καὶ θαλλοὺς ὥσπερ τὸ κηρύκειον τοῖς Ἕλλησι, λ., L. Apoll. cum Hom. R. Tim. L. Men. ad Di. Laërt. Eur. Barn. Orph. Rs. O. V. 8. Din., ſed 4. θαλλοῦ ςέφανος, tum in variam ſcripturam, etiam per ſimpl. θαλὸς, ap. Geop. et Luc., quocum fortaſſis idem eſt θάλλος ap. Polb. 3, 106. e. p. ſq. i. et poët. θάλος Orph. Lyc. Eur. V. Ph., cf. θαλλοφόρος Hſy. et Xen. Bach.

Caeterum e propoſitis liquet, hic ap. Noſtrum non tentandam eſſe lectionem vulg. (quanquam per ſe, de Sb. ratione, conveniente cum ſuperioribus ap. proſaic. et poët. ἱκετηρίοις κλάδοις, et Eur. ἱκτῆρι θαλλῷ, lapſus inciderit in α et ου, cf. 7, 5, 16. οὐ κολ., et ſaepius ap. Noſtr. cum fem. ſubſt. communis ſexus, quo tamen cum θαλ. non vidi,) et gen. ἱκ. cum θαλ. ex analog. datum, ſed ἱκ. pro acc. fem. plur. cum eodem θαλ., ut ap. Polb. ἱκετηρίαι θυσίαι, denique duriorem putari illam Scheid. appoſitionem, et Bg. ſeveriori ordine ſequi P., incertum, e Sb. correctione, an per ſyn. formulam ex adi. et ſubſt., quacum ſubinde commutat duo ſubſt. in regimine, quod eſt, ſumto ἱκ. pro gen., ut haec ratio proxime accedit ad iſta Schol. Aeſch. τοῖς θαλ. ἱκετηρίων κλάδων κλάδων.

Sic formula rel. hic ὑπερ. cum acc. perſ. et dat. rei ſ. loci videtur ducta ex analog. Lat., et quidem primo ſeveri v., ap. G. Th. *ſubſternens* brachia *collo*, cum Gr. n., deinde formulae Bg., deſerto P., cf. G. Th. 1141, 79., unde pr. ὑπὸ, regens eadem adiunctum caſum tertium, per enallagen, pro quarto, hic notionem habeat illam Lat., pro *ad*, et ſit ſyn. iſti παρὰ ſupra ap. Di. H. cf. Z. ad V[illegible] p. 653. a. e. Nr. 8., reperiente me noſtrum Gr. modo cum acc. rei maxime veſtimenti, de perſ., ſimul cum pr. ἐν τῇ ὁδῷ in L. N. T., ſed cum eadem pr. ὑπὸ δρῦν (per quartum adeo caſum) ap. Fa. Ae., ſed cum ſolo acc. illo ap. Fi. The., ubi et med., ut paſſ. ap. Suid. 3, 548. m. et Hſy. 2, 1465. i. (cum affini ὑπόστρωμα, it. Moer. et Thom. M.) tum de re ap. Pierſ. Veriſ., quae add. ſupra ad 1, 14, 16. i. et 5, 6, 18.

Sed Ms. Ba. lectionem προςεκτείναντας prorſus ignorant Lexx., non item alia v., compoſita ex eadem praep. dupl. Forſan aliquis librarius in marg. poſuerat ἐκτείναντας, daturus vulgati v. ſenſum, cui alius addiderit ex alio Cod. praepoſitionem, ſed prave lectam et confuſam, ut alias, cf. 7, 8, 5. Tum eiusdem Ms. Ba. alius pron. caſus vitiatus eſt e ſqq. finibus iisdem, menti ſcribentis iam obverſatis, ut alias quoque confuſis vocalibus ου et οι, cf. 7, 8, 6. 6, 1, 7. e. ἑκας. item leni aſpero que.

7, 9, 12.

βαρίδας — τὰς ἐμπεσούσας περιτεμόντες, λ.

Βᾶριν vel βαρίδα navigii genus vocari, teſtes ſunt Heſych. et Suidas. Ionum autem id vocabulum eſſe, Corinthus auctor eſt. Videntur vero et illi a barbaris accepiſſe; ac propterea, puto, Euripides βαρβάρους βαρίδας dixit. Et a quibus potius, quam Aegyptiis? Nam Herodotus in Euterpe cum locutus eſſet de genere navigii Aegyptiaci, atque id nominaſſet βᾶριν, ſubiicit, τοῦτο γὰρ δὴ ὄνομά ἐστι τοῖσι πλοίοισι τουτοισιν. Propertius quoque unus Latinorum uſus videtur 3, 10, (44.) *Baridos et contis roſtra Liburna ſequi.* Diod. S. 1, 92. p. 82. B. (Weſſ. 1, 103. l. 50.) ἡ μὲν βᾶρις καθέλκεται, *navis attrahitur.* Igitur lignis iſtis ſ. tabulis navigiorum, ſerra diſſectis, utebantur pro clypeis, πρόβλημα τοῦ σώ-

ματος ἐποιεῖτο. Hinc clypeus Aeſchylo Sept. c. Th. 545. (546.) dicitur *σώματος πρόβλημα*, (ib. Vs. bene *munimento*, et Schol. β. *φυλακῇ*.) *παρατυχόντα σχήματα* ſunt *figurae quaelibet*, *tumultuariae*. Onomaſticum vetus *tumultuarius*, *παρατυχών*. Apud Apul. Mil. 1. p. 12. *tumultuarium genus mortis eſt*, *ad quod nulla praeparatione opus eſt operoſa*. Caeterum Caſaubonus in Caſaubonianis p. 51. ſq. *lege*, inquit, *βάρεας*, *et ſequentia omnia verba refer ad parmas*, *quas iſti miſeri parant ſine* arte. *Leisn.* Quid ſint *βαρεαι* — ſi, ut Stephanus vult, nominativus eſt *βαρεα* — nemo ſcit. Stephanus, cui tamen ſuſpecta eſt vox haec, in Append. ad Theſ. graecae linguae dicit Politianum crediſiſſe, *ſudem* ea *ſignificari*. Sed, ut recte iam monet Scheidius, Politianus *ξυλα* potius ita vertit, et more ſuo vocem *βαρεας*, quam non intelligebat, omiſit. Occurrit autem vocabulum hoc nusquam alibi. Quare et mihi ſuſpecta eſt lectio. Βαρις quidem invenitur, et navigii genus quoddam ſignificat, et *βαρεις* Suidae et Heſychio ſunt moenia, turres, porticus; quae omnia — excepta forſan hac ultima ſignificatione — minime huic loco conveniunt. Equidem lego *χαρακας*. Χαραξ enim gen. foem. eſt ſudes, inprimis vinetorum. Euſtathius dicit, *χαραξ* foem. gen. eſſe *αμπελου υποστημα*, maſc. *τα χαρακωας του στρατοπεδου*. Sed praeterquam quod vox haec unam ſignificat ſudem, ſignificat etiam totam ſudium ſeriem, quibus non ſolum caſtra, ſed et vineta, horti etc. cinguntur, *Palliſaden*. Et huiusmodi ſepta hic intelligenda ſunt. De his ſibi Carthaginienſes circumcirca abſcindebant *περιτεμοντες* ſudes, et haec ligna, ut quisque poterat, acuminabant, *και ξυλα καταπρισαντες*. Poſſes etiam verbum *περιτεμνειν* commode ſatis explicare, ſi *χαρακας* pro ſingulis ſudibus ſumeres. Sed prius quidem magis mihi placet. Politianus legiſſe dicitur *καταπρησαντες*, quia habet: *praeuſtas ſudes*. Et Sylburgius revera ita legi vult. Male tamen. Quorſum enim praeurerent nunc adhuc ſudes, antea iam ad primum uſum praeuſtas. *Acuminabant* eas potius — ſic enim verbum *καταπριειν* hoc loco explico. — Hoc ipſum tamen iam habet Politianus; quare Sylburgio non credo, eum legiſſe *καταπρησαντες*. *Gedik.* utique navigia intelligo, namque non de telis, ſed de armis ſermo nunc eſt, uti ex verbis *πρόβλημα τοῦ σώματος ἐποιεῖτο* patet. Nimirum diſſecantes navigia et arbores et aſſibus ſcuta conficiebant, et quidem *αὐτοσχέδια* nulla formae ſcuti cura habita, ſed *καταπρίσαντες* modo *εἰς τὰ παρατυχόντα σχήματα*. Qui quidem ſenſus luce mihi clarior videtur; quare cl. Gedikii coniectura *χάρακας* non opus, neque de ſudibus Politiani cogitandum eſt. *περιτέμνειν τὰς βαρέας* eſt avellere vel abſcindere circumcirca aſſes ab interna contignatione ſeu ut ita dicam ſceleto navigii. *Stroth.*

Poſt illa per litteras dedit Gedik. haec. „*βαρεας* mutari malueram in *χαρακας*. Iam omnibus accuratius perpenſis video, emendatione opus non eſſe, lectis praeſertim, quae Cel. Valckenaer de variis vocis *βαρις* ſignificationibus diſputavit in diſſert: de Byrſa Phoenic., nec non iis, quae in Heſychio Albertiano ad hanc vocem diſputata ſunt. Iam igitur *βαρεας* cum Strothio de navigiis intelligo, deque ſcutis ex eorum aſſeribus tumultuaria opera confectis.“

Stp. Th. 4, 614. C. m. „*βαρέα*, *ας*, *ἡ*, ſudis, ut Pol. interpr. in hoc loco Herodi. l. 8. (ſic) *βαρέας τε τὰς* — *ἐδύνατο*, *προβλήματα* (ſic) *τοῦ σ. ἐπ.* Sic enim vertit, *Praeuſtas* ſudes, *ut* quisque *poterat*, acuminatas, *ad tuendum* corpus *extulerat*. Sed ſuſpectum videri poſſit vocabulum illud. (ib. E.) *βάρις*, *ιος* vel *ιδος*, *ἡ*, navigium, navis: vox Ionum pro-

pria. eos n. peculiariter βάρεις vocare τὰς ναῦς, teſtatur Corinthus. Herodotus vero Aegyptiacum quoddam fluvialis navigii genus ex ſpinis βάριν nominari autor eſt. — Atque adeo apud Euripidem legimus βαρβάρους βάριδας, pro barbaras naves. Lycophron αὐτούργητον βάριν appellat Argoam navem, quam et αὐτοκάβδαλον σκάφος nominat. Suidae et Heſychio βάρεις ſunt non ſolum πλοῖα, ſed etiam τείχη, στοαὶ, αὐλαὶ, πύργοι, it. et σφαῖραι.“ E quibus repetiit L. Ern. modo haec. „βάρις, ιος, vel ιδος, ἡ, proprie, quodvis aedificium, οἰκοδόμημα, reſpondet que latinorum *moenia*. Deinde de variis ſpeciebus dr., ut 1) navi. 2) turri. 3) domo turritā et regia. 4) muro. 5) porticu. 6) ſphaera.“

Tum Sb. Ind. „βαρέας τὰς ἐμπ. περιτ. — etiam A. et B. ubi Pol. interpr. *ſudes* ſ. *ſtipites*“ et Sch. „βαρέας ἐμπ. περιτ. — Stp. in Th. et cum ipſo Sylb. putant, vocem hanc a Pol. verti *ſudes*. Sed dubito: cum ξύλα potius ea voce reddi videatur. Putarem tranſmiſſum ab eo eſſe hoc vocabulum, ut minus cognitum. Unde et ipſi Stp. d. l. ſuſpectum videtur. Qui putat in nominat. habere βαρέα. Poſſet etiam eſſe βαρύς, έος, plur. acc. βαρέας. Alias βάρις eſt navigii genus, et βάρεις Suidae et Heſychio ſunt *moenia*, turres, *porticus*. Poſſet ergo ſenſus eſſe, *deciſis de navibus vel turribus, in quas forte inciderant, lignis, quibus acuminatis pro ſudibus uterentur.*“

Praeterea b. Erneſti in fronte Pat. 2. ſcripſit „pro βαρέας loco neſcio quo legit Bengelius βαρύας ad Chryſ. de ſac. p. 462.“

Apud Suic. „Βαρέα Cl. Meurſio eſt *campana grandior*. Aliud vero L. Allatio, nempe non Campana, ſed *pulſus campanae*, qui ita dicatur, quod intento pulſu graviter feratur. — Euchologium — κρούει τὰς βαρέας λ.“ quae et ſunt cum ſimilibus in Cang. Gloſſ. p. 136. m.

Sed Suidae habentur 1, 416. e. βάρεις, πλοῖα, τείχη, στοαὶ, αὐλαὶ, πύργοι, σφαῖραι. Ὁ δὲ ἐπεμέλετο βαρῶν, τουτέστι τειχῶν, (ubi N. Kuſt. „ſcribe βάρεων, a βᾶρις. — βαρῶν vero eſt a neutr. βάρος.“) it. p. ſq. i. βάρεων· ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν. βᾶρις δὲ στοὰ καὶ πόλις, denique ib. m. βαρῶν, τειχῶν, quod Kuſt. recte, ut ante, vult corrigi. Sed Heſych. 1, 695. i. βάρις, πλοῖον, ἢ τεῖχος, ἢ στοὰ, ἢ πύργος, cum N. it. p. pr. N. 5., ubi plur. βάρεις, it. βαρίδεσσι et βαρίδες, it. „Eur. Iph. A. v. 297. βαρβάρους βάριδας, et „M. Apoſt. Lex. βαρίδι παπυρίνῃ, ſcafa de iuncis. βάρις, la barca“ et N. 3. „ſcribendum βᾶρις et βάρεων et βάρεις“ pro alicuius βαρεῖς, ſed p. 696. e. βαρύες, δένδρα.

Tum ap. Poll. 1, 82. N. 85. inter navis genus ſunt βαρεῖς, et in N. accentum volunt retrahi βάρεις, ſed tamen extare etiam βαρὶς, ἴδος. Qua poſtr. forma reperi tantum praeterea ap. Schol. Aeſch. Perſ. v. 551. βαρίδεσσι — βάρεως — αἱ νῆες βαρίδες, repetitis his ad Lyc. v. 745. 747. a Potter. cum βάρεις it. βᾶρις — βᾶριν, (ut Ind. Aeſch. Pav.) cf. in varias notiones Schol. ib. Steph. Byz. Ammon. cum An. V. p. 44., ubi locus Eur. editus βαρβ. βαρίδας, Ioſ. 1, 542. ſ. 7. m. βάριν, *turrim*, cum N. 5. de navi et arce, it. p. 557. ſ. 6. m. βάρει, *turri*, it. p. 737. l. 6. ἀπὸ τῆς βάρεως, *arce*, ſed p. 963. e. τὰς βάρεις, *arces*, at 2, 23. ſ. 48. i. βάρις, *turris*, (cum Toup. ad Suid. 2, 84.) Lex. Herdt. p. 174. b. m., ſed per accentum βαρίς, pro navi tantum, Greg. p. 247. cum N. Koen. 31, Herdt. Ind. 123, 2. 132, 5. 191, 54. 147, 18. cum N. et Gs. Chr. (et huius Th. v. *baris* cum Heyn. ad Virg. Ae. 6, 414.) Barn. Eur. Dd. S. 1, 103. l. 50. et p. 108. l. 54. cum N., denique M. O. Nov. 4, 239. e. „βάρεις ἐπιχωρίως λέγονται παρὰ Σύροις αἱ μεγάλαι οἰκίαι λ.“

Iam, miſſo P., (quo de vere Scheid., ſed ut nec reddiderit v. ἐμπ.) cum Bg. quoque oſtendat notionem illam Gedik. et Stroth., ſed huius notionis nominativus, βάρις e grammaticis regulis formis que praebeat modo acc. plur. βάριας, contracte βάρις, aut Ion. βάρεας, contr. βάρεις, quae poſtr. putatur Attica: ille vulg. acc., conveniens tantum in primae declinationis vocabulum ſuperius, ſed per notionem ab hoc loco abhorrens, olim abire debet in aliquam ex propoſitis formis, cum et Bengelii iſta βαρύας nullibi deprehenſa ſit mihi, nec ad Hſy. l. l. firmata exemplo ſcriptoris cuiusdam. In primis autem inclino ad hanc βάρεις, quoniam ſupra potiſſimum aliis probata eſt, et in hac medicina leniſſima valet, mutando unam modo litteram, α in ι, quae etiam alibi confunduntur, cf. 2, 1, 15. 5, 3, 25. 7, 5, 7.

Poſt hanc criticam partem ſequatur ſimul altera exegetica, ubi Sch. „ἐμπ. obvias *quasvis*, περ. quum *circumcidiſſent* ſ. *abſcidiſſent* de ligneis rebus ita dictis particulam ligni, quibus loco clavorum uterentur, καταπρισ. quum *ſerra* diſſecuiſſent *ligna* ad *formas*. Pol. alii que legunt καταπρήσαντες ξύλα, praeuſtas *ſudes*; Sb. *amburendo* formantes *ligna*, παρ. *figuras* quasvis *obvias* ſ. ex tempore ſ. ut obvenerit *fingendas*, τχ. παρ. in *formam* quam *quisque* ſubito *poterat* aptata *ligna*, (ſic in poſtr. fere cum Stp. in m.) προβλ. ad *tuendum* corpus *aptabat* ſ. obiectabat *ligna*" in his partim e P., partim e Sb. Ind.

Sed ego tantum reperi v. περιτ. phyſice in act. cum acc. rei ap. Hsd. et paſſ. de hominibus L. N. T. cum lib. de V. med. et Dd. S., tum tropice „τὴν ἀρχὴν, imminui" Polb. et affine περιτάμνεσθαι proprie de hominibus Gs. Chr. ex Herdt. 120, 6. quod add. Ind., ubi eſt modo med. cum acc. rei, pro incidere, brachia, in ſecanda vena, tum tropice, pro diripere, βοῦς, Hom. cum Hſy. Unde, quanquam Bg. liberius, tamen dederit ſuum Lat. pro aſſeres, e navigiis decerptos, utroque latere, incidere et reſecare, ut clypeorum formam qualemcunque praebuerint. Nam de ſudibus hic cum Sch. nondum cogitem, quae videntur potius ineſſe demum in ſq. ξύλα, utpote quae *ligna*, deprehenſa ſimul in navigiis, vel alibi, non vero ita lata, ut aſſeres, ſed anguſtiora, per ſerras diſſecta, in ſudes et fuſtes aptarint. Saltem navigia, ut totum cogitata, inciderint et diſſecuerint, et horum ligna, ut partes conſiderando, ope ſerrarum diſſecta, compoſuerint in formas quaslibet, vel clypeorum, vel fuſtium.

Sed, opinor, clypeorum maxime, quia ſudibus et fuſtibus non ita opus fuit ob pr. arma, ξιφίδιον, πέλεκυν, δοράτια, et Gr. πρόβλημα, (ut προβολή et v. προβάλλειν ſupra) praeſertim de ſcutis dr., et hic in primis ob gen. τοῦ σωμ., adiunctum per analog., ubi Sb. Ind. „ad *defenſionem* corporis *obiectabat*" cf. in varia Bud. C., ſed abſolute Foeſ. Xen. Cyr. Di. H. S. T. 1., at cum v. ποιεῖσθαι Dd. S. Polb. 1, 270. m. 445. e. (ubi et tropice, cf. Long. Mor. Hſy. Suid. Poſſ. Ca.) ſed cum aliis gen. rei, phyſice aut tropice, So. Ai. Lyc. Rs. O. V. 8. Demad. Demoſth. Ael. V. h. Ioſ. 1, 858. ſ. 7. i. at cum gen. alio alius notionis, reſolvendo per pr. *contra*, etc., V. Eur. Phoen. et ſupra 3, 1, 8.

Et ad ſcuta tantum, variae figurae, longa, brevia, rotunda, quadrata, etc., referri etiam queant Noſtri τὰ παρατυχόντα σχήματα, itidem per analog. modo copulata, ubi Bg. perite particip. ſumſit pro ſimpl. τυχόντα, cf. 1, 3, 15., ſed in v. παρ. varie Thuc., at de rebus, abſolute, τὰ παρατυχόντα, *obvia*, Dd. S. 1, 217. l. 3. it. per formulas, ἐκ τοῦ παρατυχόντος Poſſ. Ca. Plut. Hs. it. ἐν τῷ παρατυχόντι Abr. Dl. Th.,

tum *παρατυχὸν*, pro adv. ap. Di. H. S. T. 2., ſed pro verbo, ut *ἔξον*, caet., ap. Suid. cum Vig., ubi et in notionem praep., porro de perſ. *τοὺς παρατυγχάνοντας*, *obvios*, L. N. T. Fa. Ae. Xen. Cyr. et Bach., ſed cum dat. perſ. ib. Z. Pol., at cum dat. rei, *παρατετευχότες τοῖς καιροῖς* Polb.

Denique Sb. Ind. „*καταπρισ.* -- quid. Cod. *καταπρήσαντες*, amburendo *formantes*“ qui modo innuerit editiones, in Var. L. propoſitas, et hauddubie, a P. deceptus dedit ſuam Vs. illam, cui officere videntur adiuncta *τὰ παρατ. σχήματα*, quales figurae cuiuscunque modi *amburendo* vix conſiunt, ut Pol. tenuerit quidem Cod. ſimilem noſtro Ba., ut alibi, ſed in Ms. iterum inciderit aut gloſſa per comparationem ex 8, 15, 8. aut confuſio litterarum in *ι* et *η*, cf. 5, 3, 12. 5, 7, 6. cum in vulg. maneant Mss. rel. et id v.; quanquam mihi non per Indd. repertum, (ſed, praeter *κατεμπρήθω* Barn. Eur., quoque *καταπρήθω*, tantum ſenſu *urendi*, ap. Suid. Poll. Ae. ep. S. Ael. V. h. Luc. Dion. Ca. et ſine Ind. Ioſ. 1, 858. ſ. 6. e.) et ap. Stp. Th. cum Bg. Lat. ſine exemplo, it. L. Ern., tamen habeat analogiam.

Caeterum in extr. parte, ut Stp. Th. ſupra ex memoria poſuit plur. *προβλ.*, ſic Bg. iterum liberior, partim cum P., pro ſeveris *munimentum* corporis *faciebat*, ſtruebat *ſibi*, ſ. *corpori*, cf. G. Th.

Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μάρκου βασιλείας ἱστοριῶν Βιβλίον ὄγδοον y).

Herodiani de imperio poſt Marcum Liber Octavus.

Τὰ μὲν δὴ Μαξιμίνῳ πραχθέντα μετὰ τὴν Γορδιανοῦ τελευτήν, ἥ τε εἰς Ἰταλίαν ἄφιξις αὐτοῦ, Λιβύης τε ἀπόστασις, καὶ ἡ ἐν Ῥώμῃ τῶν στρατιωτῶν πρὸς τὸν δῆμον διαφορά, ἐν τοῖς πρὸ τούτων λέλεκται. ὁ δὲ Μαξιμῖνος, ἐπιστὰς

Maximini acta poſt Gordiani mortem, eius que in Italiam adventus, et Africae defectio, item que Romae militum populi que ſeditio, in antecedentibus declarata ſunt. 2. Cum autem Maximinus

y) In Ms. Ba. verba: Ἡρωδιανοῦ ἱστοριῶν ὀγδόη, minio ſunt picta, et verſus ſingularis locum occupant. *Mart.* cf. libr. pr. et in edd. titulum eundem.

τὰ μ. δ.) Liber P. varie, tum in ordine, tum omiſſis copulis, tum in τὲ ſecundo, ut pr. libr. extr., porro in addito pron. αὐτῇ (cf. 7, 12, 18.) ad Ῥωμ. et ſubſtituto huic nomine πόλει, cf. 7, 10, 13., retentus eſt a Bg. (variante ad τὰ Μαξ. πρ. pro illis ad cap. pr. e., ſed plane opprimente μὲν δή, cf. 4, 11, 12.) tantum in ordine alio pron. αὐτ. et partim ad libera ἥ — διαφ., ubi variatur pro κατὰ τὴν Ῥώμην libr. pr. e., ſed per ordinem et nomen proprium 4, 1, 1. τὰ μ. δὴ πραχθ. Σεβήρῳ.

ἡ ἐν Ρ. λ.) ἡ πρός τινα διαφορὰ eſt *diſſidium* ap. Ael. V. h. 3, 19. it. 12, 53. et ib. διαφέρεσθαι πρὸς ἀλλήλους eſt *a ſe* invicem *diſſidere* 2, 21. *Leisn.*

Qui ſuae hic formulae debuit addere pr. *cum* vel illam Stp. in m. P. „milit. *adverſus* populum *diſcordia*" qui in Th. hinc ſine Vs. ſub iſto Leisn., etiam ap. Sb. Ind., unde Sch. „*diſſid.*, ſeditio *mutua*" dum Noſter de ſuo in adiunctis, ſed ex analog. cum praep. eadem, cf. Bud. C. Rs. O. V. 8. And. Dem. cui add. 188, 11. 895, 9. Di. H. S. T. 1. Plut. Krg. §. 303. Ioſ. 1, 950. i. 2, 88. f. 4. i., etiam de bello ap. Luc. 2, 79. 4. 20. praec. τὸν πόλεμον l, 16., ſed ambigue ap. Gat. ad Ant. cf. Suid. Hſy. Thom. M., ſed in variata ἐν τοῖς πρὸ τούτων per analog. 3, 1, 1. e Dem. 4, 1, 1. 5, 1, 1., quae et per analog. ſunt cum v. λελ., verſa quidem, deſerto etiam P., fere cum Bg. a Sch. in „τοῖς π. τ. *prioribus*" ſed ſine indicio ellipſis ſubſt., quod ſumam minus βιβλίοις, quam λόγοις, tacente L. Boſ. Ell.

ὁ δὲ Μαξ.) P. deſerit Bg. in principio, (ut ſe ipſe in ἐπ. λ. 2, 11, 5.

τοῖς ὅροις, προύπεμψε [z] σκοπούς τοὺς ἐρευνήσοντας [a], μή τινες ἐνέδραι [b] ἐν κοιλάσιν ὀρῶν ἢ λόχμαις ὕλαις τε κρύφιοι

conſtitiſſet in finibus, praemiſit exploratores, qui ſcrutarentur, an aliquae inſidiae in montium convallibus aut fruticibus ſylvis que occulta·

z) Sic nobiscum in una ed. Bc. 2. pro rel. προύπ. cum leni ſimul, cf. 3, 1, 10. 7, 12, 10. e. a) ἐρευνήσαντας Par. mendoſe, cf. 6, 9, 13. b) Ms. Vi. modo ἐν ἐνέδραις λ., ſed Ms. Ve. μή τινες ἐν ἐνέδραις ἐν κοιλ. — ὕλαις τε κρύφιοι εἶναι v. N., ut in μὴ τινὰς Stp. al. et tacite Ms. Ba. 7, 1, 25. 7, 3, 11.

3, 12, 2. 4, 13, 14.) et partim ad ſqq., ex analog., cf. in ἐρ. cum μή 3, 5, 11. e. (ubi Sch. partim e P. „ſpeculaturos") et in conſecutionem temporum Gr. et Latt. Intp. in fut. poſt aor. πρ. λ. 3, 1, 10., ſed in σκ praeter Suid. et Poll., cf. deinde ad §. 8.

μή τινες ἐνέδραι) Non contemnenda videtur codicis Vindobonenſis lectio, *μή τινες ἐν ἐνέδραις*, magis tamen placet recepta. *Stroth.*

Illa Mss. duorum novitas fuerit ſic capienda, ut pron. τινὲς ſtet per ſe de perſ. et hominibus, ſed ſubſt. ἐνεδρ. de loco, ut Lat: *inſidiae*, cf. laud. ad 7, 5, 8. e Xen. Cyr. Sed eadem orta eſſe poteſt errore ſcribarum, dividendo quidem, cum ἐν ἔδραι corrigebatur in caſum legitimum, ſed aliquis, e Cod. alio recipiens ἐνεδρ., retinuit ſimul praep. quam et dixeris fluxiſſe e pr. ες, per errorem tamen in ς et ν ſolennem, quoniam primo P. ipſe cum Ms. Ba. agnoſcit vulg. lectionem, haec autem deinde per ſe non modo eſt commoda, ſed et exquiſitior a tropo et metaphora; me quidem reperiente ap. G. Th. formulam utr., tum *eſſe* in *inſidiis*, tum in ſubſt. 1142, 69. iſti *penitus* abſtruſas *inſidias* ſe *poſuiſſe* arbitrantur *contra* rel. it. in particip. ſ. adi. 545, 24. nullae *ſunt* occultiores *inſidiae*, quam *hae*, rel., porro formulam ſyn. ap. Zoſ. 4, 22, 3. ἐνεδρἀν τινα κοίλοις ἐναποκρύψαντες τόποις, *depreſſis* in *locis* abditis *inſidiis*, ſed in κρυφ. (ubi Stp. Th. hinc ſine Vs.) de re ap. Suid. Hſd. ἔ, v. 787. Muſ., ſed de perſ. etiam Orph., tum pro adv. ap. Eur. Herc. fur. v. 598., at κρύφιον de nomine dei proprio ap. Gat. Adv. et in rem criticam Foeſ. v. κρύφινος, ut hic in Ms. Ve. altero εἶναι manifeſtus error in finibus, nil profuturus ad 4, 12, 15. e.

ἐν κοιλασ.) Λόχμη eſt *fruticetum*, dumetum, *locus virgultis plenus.* Ariſtoph. Schol. ad Av. 202. λόχμη, δασὺς τόπος, πλαγία, σύμφυτος καὶ λοχμώδης. Ubi accipe πλαγία ſubſtantive. Dicere potuiſſet πλάγιος. Ibidem vs. 738. cantilenae avium vocantur μοῦσαι λοχμαῖαι, quia ſcil. aves ἐν λόχμαις canere ſolent. Apud eundem Ariſt. Ἐκκλησ. vs. 61. mulier quaedam, quae nutrierat crines, ait, ἔχω τὰς μασχάλας λόχμης δασυτέρας, alas *habeo* hirſutiores *et* denſiores *fruticeto.* Sic ib. Lyſiſtr. vs. 801. τὴν λόχμην πολλὴν φορεῖς, i. e. valde hiſpidus es, τριχώδης εἶς, ubi λόχμη dicitur πλῆθος τῶν τριχῶν. *Leisn.*

Tres deinceps latebras iungit Noſter de ſuo, ut et cum gen. ὀρ. per analog. primum ſubſt. κοιλ., ubi Sch. „cavitatibus *montium*, h. e. convallibus" quod ſervat Bg. e P. „*in* Alpium *convallibus*" ſubſtituente nomini appellativo proprium, e §. 7. e., ſed Stp. Th. modo ſic „κοι-

εἶεν. αὐτός τε [bb], καταγαγὼν 3. rentur. Ipſe deducto in εἰς τὸ πεδίον τὸν ϛρατὸν, τὰς planitiem exercitu, armato-

bb) Ms. Ba. αὐτὸς δὲ καταγ. v. N.

λὰς, cava vallis, *convallis*, κοῖλος τόπος, ut Theophraſt. loquitur. Herod. l. 8. προύπεμψε (ſic ſine leni, aliter, quam in ed.) σκ. — εἶεν, in *convallibus*" cf. Hſy. κ., ἡ βαθεῖα γῆ, ſed Suid. 2, 384. m., praeter κοιλάδα κλαυθμῶνος et κοιλάδα σκηνῶν, deinde κοιλὰς, τὸ πλῆθος, ἢ τὸ βάθος, ubi, pro Kuſt. ad primum τὸ πεδίον, vicinius ſit τὸ βένθος ſ. τὸ βύσσος, tum abſolute Geop., at pro adi. κοιλάδες πέτραι Dd. S. per numeros pravos, porro pro cavitate ſeu caverna, v. c. arboris, ap. Phoc., pro quo ſyn. κοίλωμα Aeſ. Fa. cum Orph. Polb. et Munth. Sed Sch. in „λ. *locus* virgultis *plenus*, aptus ad inſidias" etiam deſerto P., non item a Stp. Th. ſub „locus inſidiis aptus, locus arboribus denſus ſ. arbuſtis ſ. virgultis. — Herodi. l. 8. προύπεμψε (ſic) σκ. -- κρ. ὦσιν" memoriter in extr., dum ego reperi, praeter Thom. M. p. 572. i. ἄλσος δὲ καὶ δρυμὼν καὶ λόχμη, ἐπὶ ἀγρίων δένδρων, ἱσαμένων ἐπὶ ξηρᾶς, praeter que Dd. S. iterum cum numeris falſis, quoque per varia Lat., ad Hom. Ind. in N. *ſylva*, ſed Ael. V. h. *ſylva denſa*, at in Vs. ad latus *denſior ſylva*, tum ad Luc. *lucus*, prae quibus rectior e contextu et rel. adiunctis interpretatio Bg., conveniens ad ſenſum cum illis Stp. et Leisn., apta que noſtratibus ad *Büſch* ſ. *Gebüſche*, cf. G. Th. „*convallis*, -- planities, ex omni parte montibus collibus que comprehenſa, -- Liv. *in* media *convalle* duorum *montium*, (h. l. Lat. *fauces* et Gali. *defilé*) *frutex*, -- qui ad iuſtam magnitudinem arboris non aſſurgit, -- Varro equos ut capras in montoſis potius locis et fruticibus, quam in herbidis campis, (ubi videtur adeo i. q.) *frutetum* ſ. *frutectum* et *fruticetum*, locus fruticibus conſitus." Iam Hſy. λόχμη, ἔνεδρα, ἐπιβουλὴ, ἢ σύμφυτος τόπος ἢ κρύφιμος, (quod adi. ignotum Lexx. cf. Foeſ. v. κρυφιν.) δασεῖαν ὕλην ἔχων, λ., ſed Suid. λόχμας, συμφύτους τόπους, *ſylvas*, et deinde prorſus cum illis Leisn. ex Ariſt. Av., ubi nec correctio Kuſt. ὕλη πλαγία ſenſum fert bonum, ut malim ἡ λοχία, ſ. ἡ λοχία, cum ib. in pr. λοχεῖα (τὰ) ἐπὶ γυναικὸς, λ. λοχία δὲ -- ἡ ἐνέδρα, ut ſint haec aliunde aſſuta, et pars alius ſcholiaſtae, ſicut et ib. extrema συμφ. λ. potius pertinent a pr. τόπος, etiam ex Hſy., qui et in λόχος modo fert, ἔνεδρα, -- κρυπτοὶ τόποι, λ. Caeterum Stp. Th. 3, 1738. D. m. cum lect. vulg. v. ὕλ. prorſus retinet P. ſine neceſſitate ſumtam hendiad.

αὐτός τε) Alia Ms. copula valde arridet mihi, in tacita oppoſitione ad σκοπ. et oppreſſa ad membrum pr. προύπεμψε λ. relativa μὲν, cf. 3, 15, 17. 5, 6, 23. 6, 4, 7., dum Bg. e P. omittit omnem copulam, cf. 6, 5, 23., ſed Noſter per ſe pergere etiam cum vulg. τὲ poteſt, confingens rel. ex analog., ubi Bg. deſerit partim P. ad κατ., etiam ad ἔτ. φαλ. λ., ubi Sch. „ordinavit *aciem* quadrato *agm.* σχ. *ad* quadratas *figuras*, τετρ. aciem *diſponere* agmine *quadrato*" cf. Dem. 123, 26. φάλαγγας ὁπλιτῶν ἄγειν, alio ordine et ſine artic., ad celandum furtum, cum que hoc auctore iungendo nomen φαλ., pro parte, cohorte numero que certo exercitus, cum altero ὁπλ., etſi alias ſine hoc iam adhibetur de qualibet conferta peditum gravis armaturae acie, cf. ad Onoſ. p. 74. N. 4., non me reperiente, quod Stp. Th. e Bud., forſan Lex., dici etiam per ſe

μὲν τῶν ὁπλιτῶν φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε σχήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον, ἢ βαθείας [c], ὡς ἂν πλεῖστον τοῦ πεδίου διαλάβοιεν [d]. τὰ δὲ

rum acies quadrato diſpoſuit agmine, longas magis, quam profundas, ut quam pluri-
4. mum campi occuparent: im-

c) Colon in Ms. Ba. d) καταλάβοιεν Ms. Ba. v. N.

„pro acie longiori, quam altiori, (quae ap. Noſtrum diſerte mox adiunguntur,) ap. Xen.“ ubi Ind. monſtravit tantum Ἀνβ. 4, 8, 10. τεταγμένοι εἰς φάλαγγα, Th. V. 2. p. 246. l. 8. e. *in* phalangem *diſpoſiti*, (cf. Loesn. Obſ. p. 205. e.) ſed Cyr. 6, 3, 22. δοκοῦμέν σοι -- ἱκανῶς ἕξειν, εἰς τοσούτους τεταγμένοι, πρὸς οὕτω βαθεῖαν φάλαγγα, -- αἱ δὲ βαθύτεραι φάλαγγες, Th. V. 1. p. 383. an videmur tibi, ſiquidem in tot ordinati ſimus, adverſus tam denſas phalanges *ſuffecturi?* — ſi *denſiores* ſint *phalanges*, et mox τοὺς εἰς ἑκατὸν τούτους ὁπλίτας εἰς μυρίους ἂν βουλοίμην μᾶλλον τετάχθαι, *hos* in *centenos* ordinatos *gravis* armaturae *milites* mallem *in* decies *millenos* eſſe *diſpoſitos*; ad Capit. p. 50. m. *quadrato agmine* Hemonam *venit*, afferente Caſ. N. 3. Noſtri „τὰς τῶν ὁπλ. φ. ἐς τ. ἔτ. σχ.“ ſine Vs.

ἐπιμήκεις μ.) longitudinis numero maiore, quam altitudinis. *Memm.* quam *profundas*, i. e. quam denſas, v. Rz. ad Luc. Reviv. T. 1. p. 609. et Zeux. T. 1. p. 846. *Leisn.*

Ap. Luc. primo quidem l. l. N. 93. e. ſuper βαθ. „immo et de latitudine, ſ. denſitate. Herodi. φαλ. -- βαθ. i. e. *acies* denſas *inſtruxit*“ ſed altero loco N. 61. hinc tantum obiter (et ſimul e Dd. S. 2, 179. l. 70. τῶν δ' ἄλλων ἐν βαθείᾳ φάλαγγι πεπυκνωμένων, *alios* conſtitutos *in* latam *phalangem*,) cf. ib. 3, 356. N. 48. e. cum Leuncl. ad Dion. Ca. p. 1485. e. *conferta*, ut hic P., (deſertus a Bg. etiam in rel.) ſed in variat. 4, 15, 12. οὐκέτι τὰς φαλ. ἐς βάθος συνίστασαν, εἰς μῆκος δ' ἐκτείνοντες λ., ubi et §. 3. non diſſimilis aciei deſcriptio.

ὡς ἂν πλ.) His verbis ratio redditur, non, cur quadrato agmine ſuas acies ſ. phalanges, retinendo Herodiani vocem, vellet incedere, ſed, cur in longum porrectas potius, quam confertas ſ. profundas, ut proprie ſonat vox graeca. *Steph.*

Qui forte ſuperſedere poterat hoc monito in re ſatis perſpicua, ubi cum Sch. potius manet Bg. in act., ſervans e P. tantum aliud Lat. e Gr. ὡς πλ., dum variat Noſter per mancum cum 7, 12, 3. τὸ πλ. μέρος, cf. 4, 11, 4., conflans per analog. ſua, ſed in Ms. alio compoſ. eſt vel confuſio praep. cf. 4, 2, 15. vel gloſſa, cf. Suid. 1, 557. m. διαλαβών, προκατασχών, it. 2, 11, 15. e. 3, 1, 10. cum Loesn. Obſ. p. 30. e. it. ſine Ind. ap. Ioſ. 1, 733. ſ. 8. m. δρυμῶν δὲ τὰς εἰσβολὰς εἰς τὰ πεδία διαλαμβανόντων, *qua* vero *ſylvae* clauderent *aditus* in *campeſtria.*

τὰ δὲ σκευοφ.) Si hoc verbum adiective accipias: de iumentis ac vehiculis intelligendum erit, ad impedimenta portanda aptis. *Steph.* Etiam Pollux habet σκευοφόρα ὀχήματα x, 12. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Periz. ad Aelian. IX, 30. p. 576. v. Voſſ. ad Caeſ. b. G. VII, 45.“ quorum poſterior ib. §. 2. de Lat. *impedim.* pro animalibus, (ut G. Th.) agens addit „Sic et Graecis ἀποσκευὴ pro iu-

σκευοφόρα [e] πάντα κτήνη τὲ καὶ ὀχήματα ἐν μέσῳ [f] τάξας,

pedimentis que omnibus iumentis et vehiculis in medio conſtitutis, ipſe cum ſti-

e) MS. Ba. nihil variat. *Mart.* nec Mss. rel., ſed poſt πάντα et ὀχ. commata in A., at modo poſt πάντα in Bs. al. v. N. f) μέσῃ A. al. v. N.

menta. Gloſſae ἀποσκευὴ, σκευοφόρα, *ſarcinae*, iumenta *clitellaria*" ſed prior ad ταῖς σκευοφόροις, ſcil. ἁμάξαις „ſi maxime praeferrent etiam Mss. τοῖς σκ., non intelligerem tamen *homines*, ſed ὀχήματα, *vehicula.* Sic ap. Herodi. 8, 1. τὰ σκευοφόρα πάντα κτ. τε κ. ὀχ. — Nam τὰ σκ. non ſunt ſarcinae, ſed vel iumenta, vel vehicula, quae portant ſarcinas" quod verum eſt e compoſitione vocabuli, ſed ita, ut ad illud neutr. ſubintelligi debeat alterutrum ſubſt., a Noſtro expreſſum, ac Bg. e P. modo hactenus recte verterit, ſi, commate cogitato poſt πάντα, Lat. ſuum *imped.*, tanquam genus univerſum, praemittebat, ſed duo ſqq., per appoſitionem, ſumebat pro formis, ponendo ſimul alio poſt ὀχ. commate; quo ſine commate utr. res eodem redit et σκευ. manet neceſſario adi., quod ſua eſt natura. Ita quidem conſtituta lectione ac notione, iudicium fieri poteſt de aliorum decretis, ut L. Boſ. Ell. p. 172. e. „κτήνη, *iumenta*, deeſt in τὰ σκευοφόρα. Dio Caſſ. τήν τε ἵππον καὶ τὰ σκ. *equitatum* et *iumenta*; (quo ſuper loco, abſente libro, nihil edico.) Addit Herodi. 8, 1. τὰ σκ. πάντα κτήνη, omnia *onera* portantia *iumenta.* Eadem vox reticetur in ὑποζύγια. Nam ὑποζύγιον eſt adiectivum. (Et tamen habet Philo p. 757. C. e. ἀχθοφόρα ὑποζύγια, iumenta *ſarcinaria*, tum p. 25. m.) ὄχημα, deeſt in τὸ σκευοφόρον, *vaſa* ſ. ſarcinas portans. Herodi. 8, 1. τὰ σκ. ὀχ." ſed L. Ern. „σκευοφόρα, *impedimenta.* intellige κτήνη, iumenta *ſagmaria*" ſed, pro loco, etiam ὀχήματα. Tum Bud. C. 793, 20. „σκευοφόρα κτήνη, iumenta *ſarcinaria* et *clitellaria.* Herodi. τὰ δὲ σκευοφόρα πάντα — ὀχήματα ἐν — εἰπ. h. e. impedimenta *exercitus*; (ſed 1117, 28. modo haec) σκευοφορεῖν calonum eſt et iumentorum ap. Xen., et σκευοφόρα κτήνη τὲ καὶ ὀχ. ap. Herodi." ſed Stp. Th. 3, 834. G. m. „Sicut vero Xen. dicit σκευοφόροι ἁρμάμαξαι, ita Herodi. σκευοφόρα ὀχήματα, et iumenta eiusmodi vehicula trahentia σκευοφόρα κτήνη, ut l. 8. τὰ δὲ σκευοφόρα πάντα κτ. τ. κ. ὀχήματα ἐν μ. ταξ. ubi Pol. *impedimenta* exercitus (quod extr. ſubſt. non eſt in Vss. Pol. ſed fortaſſis ductum e Bud. C.) alii *iumenta* currus*que* ſarcinarios, (quos *alios* ignoro.) Plut. σκευοφόρα dicit pro σκευοφόρα κτήνη καὶ ὀχήματα ſive ἀνδράποδα, (quo ſubſt. ad neutr. ditabitur L. Boſ. Ell.) — Perperam igitur v. l. σκευοφόρα ibi interpr. *impedimenta* et *ſarcinae bellicae*" ut Lat. ſolo *ſarcinae* Ind. Sb. Di. H. T. 1. σκευοφόρα reddit et Vs. ad latus 249, 36., quae notio requirat ſupplementum ſubſt. alius, ut τὸ φακελλίδιον, quod fere L. Ern. P. 2. Lat. in *faſciculus*, cogitando noſtratium *Torniſter* ſ. *Felleiſen*, quorum prius ſolenne militibus certe temporis noſtri, ubi lintea et alia collecta portantur, ut a veteribus Rom. *ſacci pellicei* et *perae*, cf. Lipſ. de milit. Rom. Op. Tom. 3. p. 287. e. ſq, verum, opinor, modo in itinere. Tales folliculi et perae, appropinquante hoſte et pugna, utrum ſeparatim in locum aliquem congeſta atque ſepoſita, an coniecta in vehicula et iumenta, itidem neſcio. Certe ſit primum ſumendum, ſi quis tertium quod, praeter iumenta et vehicula, in *impedi-*

αὐτὸς[g] *ἅμα τοῖς δορυφόροις ὀπισθοφυλακῶν εἵπετο. ἑκατέρωθεν δὲ παρέθεον αἵ τε τῶν*

patoribus a tergo agmen cuſtodiens ſequebatur: utrimque autem iuxta ferebantur

g) *αὐτὸς τε ἅμα λ.* Par. et hinc *αὐτός τε* Ox. cum Pat. mendoſe, cf. 6, 5, 9. m.

mentis cogitet, atque adeo illas *ſarcinas*, ap. G. Th. modo cum his Gr. e Gloſſ. „*φορτίον ὁδοιπορικὸν* — et *σκεύη ὁδοιπορικά*." Sed redeo in rem, reperiens praeterea ap. Poll. 1, 39. *σκ.* de *aſinis*, arma *ferentibus*, ſed 10, 14. *τὰ σκ.* *vaſigera*, N. 51. „*iumenta*, quae vocantur a recentioribus *ſagmaria*, i. ſarcinis onerata, impedimenta" et 10, 52. *τὰ μὲν τῶν ὀχημάτων σκευοφόρα*, *nonnulla* vehiculorum *vaſigera*, deſtinata impedimentis ſarcinis que vehendis, cum N. 90., tum Ind. Xen. Mor. *Ἀνβ.* „*τὰ σκ.* impedimenta" e quatuor locis, ad quorum primum p. 13. *λαβόντες τὰ ὅπλα καὶ τὰ σκ.* in N. „dicitur *ἐλλειπτικῶς*, ei que tali opus eſt ſupplemento, quale praebet Herodi. 8, 1. *τὰ δὲ σκ. πάντα, κτ. τ. καὶ ὀχήματα* —" cum commate illo, quo ſine iterum Sb. Ind. hinc ſine Vs. tenet, una cum maſc. „*σκευοφόροι*, *calones*" e Zoſ. 3, 30, 6. in quem ſexum v. Luc. Xen. Bach. et Hell., ſed ſine Ind. Thuc. 297, 45. *lixas*, it. 420, 23. 498, 60. *τοὺς δὲ σκευοφόρους καὶ τὸν πλεῖστον ὄχλον ἐντὸς εἶχον οἱ ὁπλῖται*, lixas *vero* et *plurimam* turbam *gravis* armaturae milites *intra* medium ſuum agmen *receperunt*, in N. „ex more in quadrato agmine" quod ib. l. 58. *τὸ δὲ ἐχώρει ἐν πλαισίῳ τεταγμένον τοῦ Νικίου*, *et* Niciae *quidem* copiae *agmine* quadrato *ibant*, porro de animalibus ap. Herdt. 39, 39. *σιτοφόροι καὶ σκευοφόροι κάμηλοι*, cameli, *vel* frumentum, *vel* vaſa *portantes*, de quibus et capio ap. Dd. S. ob adiunctum 1, 349. l. 53. *στρατοπέδων μυριάδες μετὰ σκευοφόρων καὶ ἁμαξῶν γεμουσῶν λ.* *cum* impedimentis *et* curribus *onuſtis*, ut de curribus contra ap. Di. H., ſed ſexu utr., maſc. et neutr., Xen. Cyr. et *Ἀνβ.* Z. cui add. 3, 2, 36., quo forte reſpexit N. ad Thuc. l. l., (*σκευοφορικὸς στρατὸς* ej. *Pol.*) at pro fem., per ellipſin ſubſt. *ἅμαξαι* L. Boſ. p. 26. i. Tum Sch. nil ad „*σκ.* *iumenta*, quae impedimenta vel ſarcinas ferebant" ſed Stp. Th. 2, 471. i. v. *κτ.* „ap. Herodotum l. 8. *ὁ δὲ σκευοφόρα πάντα κτήνη καὶ ὀχ. ἐν μ. ταξ.* qua ſignificatione dicitur et *κτήνη ἀχθοφόρα*, *iumenta* ſarcinas *portantia*" praeter corruptum Noſtri nomen, per lectiones alias memoriter, dum ex analog. conflantur rel. *ἐν μ. ταξ.*, P. deferente Bg., cuius formulam non tenet G. Th., ſed modo *in* medio *collocare* it. *ponere*, v. *med.* 238, 33. 48. 65.

αὐτὸς ἅμ.) *agmen claudebat*, er *folgte* mit *der Arriére-garde*, ut §. 8. *προφύλακες* ſunt *primum* agmen, *die* Avant-garde. *Leisn.*

Pro libertate P., etiam in addito pron. *τοῖς ἑαυτοῦ* ſ. *τοῖς περὶ αὐτὸν*, cf. 4, 11, 9., plane cum Sch. reddit Bg. in v. *ὀπ.*, iuncto per analog. cum rel., quodammodo et variato cum 4, 1, 6. *εἵποντο ὀπισθεν αὐτοῖς λ.*, dum Stp. Th. ſub formula Bg. hinc ſine Vs., cui add. ap. Ioſ. 1, 733. ſ. S. m. *ὠπισθοφυλάκει Ἡρώδης*, qui *noviſſimis* praeſidio erat, Xen. *Ἀνβ.*, ubi et 2, 3, 10. *αὐτὸς ὠπισθοφυλάκει*, Th. V. 2. p. 92. e. *quarum* ipſe *partem* ultimam *cuſtodiebat*, de duce exercitus etiam, ſed de aliis militibus ej. Cyr. et Hell. cf. in *ὀπισθοφύλακες* ib. et Di. H. Sb. cum D'Orv. Ch.

ἑκατέρωθεν) Copulam oppreſſit P., ob ſumtos abl. conſq., quem deſe-

κάταφεάκτων ἱππέων ἶλαι, καὶ Μαυρούσιοι ἀκοντισαὶ[h], τοξόταί τὲ οἱ ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς. καὶ Γερμανῶν ἱππέων[i] μέγα τὶ πλῆθος ἐπήγετο συμμά-

cataphractorum equitum alae et Mauri iaculatores, ſagitta-
6. rii que orientales. Germanorum etiam equites ma-

h) ἀκοντισαί· Ms. Ba. i) In Ms. Ba. καὶ γερμανῶν ἱππεῖς σὺν δόρασιν, οὓς ἐπήγετο ὡς συμμάχους. ſic eſt a prima manu: in marg. haec extant: γρ. καὶ γερμανῶν ἱππέων μέγά τι χρῆμα ἐπήγετο ὡς συμμαχ. *Mart.* v. N. et idem accentus μέγά τι in ed. A. al. cf. 7, 11, 18. e.

rit Bg. etiam ad v. παρεθ., ubi Stp. Th., ſub non diſſimili formula Lat., partim e P., hinc „ἑκ. — ἀκ. ab *utroque* latere *eorum*, qui *in* medio *erant*, diſcurrebant *cataphr.* eq. *alae*“ ſed Noſter ex analog., variando parum cum 5, 6, 19. ὁ δὲ δῆμος ἑκ. π. it. cum 4, 14. 6. 4, 15, 4. ad κατ. addito ſubſt. ἱπ., cf. Sb. Ind. e Zoſ. 3, 3, 8. ἦν ἑξακοσίων ἱππέων ἴλη τῷ Καίσαρι, *habebat* alam *Caeſar* ſexcentorum *equitum*, ſed cum gen. eodem, per Lat. *turmae*, ej. Di. H. T. 1. Ioſ. 1, 486. ſ. 3. i. (ſed p. 952. ſ. 2. e.; cum alio gen., *agmen*,) Dd. S., ubi v. et in rem crit. et Var. ſcripturae εἰλ., qua de ap. Stp. Th. una cum numero vulgari, ſ. „agmine ſexaginta quatuor equitum“ cf. ad Call., ubi tropice, de non militari etiam numero certo, puellarum quidem, ut peditum quoque ap. So. Ai., ſed de grege puerorum ap. Xen. Z. Pol., tum ej. Ἀνβ. οἱ δὲ παρήλαύνον τεταγμένοι κατ' ἴλας καὶ κατὰ τάξεις, Th. V. 2. p. 12. i. *qui* in *turmas* et *cohortes* inſtructi *progrediebantur*, (prae qua libertate ſeverius Z. in N., ignorans in Ind. ſyn. noſtro illinc v. παρελ.,) quo ſpectaris tropice Luc. μεστοὶ δὲ οἱ περίπατοι κατὰ ἴλας καὶ φάλαγγας ἀλλήλοις ἀπαντώντων, plenae *ſunt* ambulationes *turmatim* et *per* phalanges ſibi invicem *occurrentium*, tum Lipſ. de milit. Rom. Op. T. 3. p. 181. in. Hly. et Suid., qui partim cum Schol. Soph. l. l. et diſerte „καὶ Εὐνάπιος, τότε δὲ ἴλη τῶν καταφράκτων ἱππέων ὑπὲρ τοὺς υ ἐς τοὺς ὀπισθοφύλακας κατεῤῥάγη, tunc *autem* equitum *cataphractorum* turma, *quae* quadringentorum *numerum* ſuperabat, *in* agminis *noviſſimi* cuſtodes *impreſſionem fecit*“ In ſqq. partes exercitus Maximini cf. 7, 8, 22. ſq. et 7, 2, 2. Μαυρουσίων ἀκοντιστῶν ἀριθμὸν πάμπλειστον καὶ τοξοτῶν, Ὀσροήνων τὲ καὶ Ἀρμενίων, ubi e P. tantum Bg. ad ἀκ., ſed in τοξ. λ. cf. 6, 2, 18. 6, 7, 17. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος Μαυρουσίους τὲ πλείστους καὶ τοξοτῶν ἀριθμὸν πολὺν ἐπαγόμενος ἀπὸ τῆς ἀνατ. ἔκ τε τῆς Ὀσροηνῶν χώρας καὶ εἴ τινες Παρθυαίων λ.

καὶ Γερμαν.) Germanos in exercitu Rom. et Maximini narrans univerſe Noſter ſupra 7, 8, 23. εἵπετο δὲ αὐτῷ καὶ Γερμανῶν οὐκ εὐκαταφρόνητος ἀριθμός, hic magis definit adiecto ſubſt. ἱππ., leviter variando cum 7, 11, 18. e. τοῦ τε δήμου μ. τὶ πλ., ubi Bg., praeter ſuum Lat. ad καὶ, cf. 7, 8, 15. et praeter oppreſſum pron., aliter, quam alibi etiam, cf. 7, 4, 9., deſerto que P., qui omiſerat totam partem μ. τὶ πλ., manens in vulg. cum Mss. rel., quanquam cum libertate quadam, contra Ms. Ba. novitatem, e gloſſa per periphraſes brevitatis Herodianae, primum in exquiſito μ. τὶ χρῆμα, ne toties redeat vulgare πληθ., deinde in expleto adv. ὡς ad ſubſt. συμμ., cf. 5, 8, 2., anſam praebente, credo, gloſſatori ſubita illa Noſtri converſione orationis ad principem

χους. ἐκείνους γὰρ μάλιστα προυβάλλετο[k], ἵν' ἐκδέχωνται[l] τῶν πολεμίων τὰς πρώτας ἐμβολὰς[m], θυμοειδεῖς ὄντες καὶ

guo numero ſecum ducebat auxiliares. Hos enim potiſſimum obiicere ſolebat, ut exciperent hoſtium primos im-

k) Sic tantum in Ox. 1. et Par. 1. pro rel. προὐβ. cum leni, cf. 2, 11, 9.
l) ἐκδέχονται Par. mendoſe, etſi per ſe ἵνα procedit cum indicat. cf. 7, 1, 9.
m) Colon in Ms. Ba.

perſ. et quod abſolute poſitum illud ἐπήγ., ſine aliquo nominativo perſonae et nominatim ſine pron. αὐτὸς, cf. 5, 6, 16. ad κατειχ., dum Noſter variat cum 3, 9, 4. τοξότας πλείστους συμμάχους ἤγαγεν.

ἐκείνους λ.) Paullo alia eſt acies Homerica Ἰλ. δ', 297. ſqq. et ap. Xen. Mem. S. 3, 1, 8. cuius rationem ad ſuam artem et ad ſua argumenta transferunt rhetores ap. Quintil. 7, 1, 10. 5, 12, 14. et 6, 4, 22. *Leisn.*

E pr. libertate P. fluxit et rel. huius §., ubi ſuppletum quoque pron. αὐτοῖς mutat in ſubſt. πολεμίοις, iungente Noſtro per analog., maxime v. πρ. cum acc. perſ, cf. Dd. S. 2, 340. N. 6., dum, tropo remoto, hic eſt fere i. q. pr. ἑκατερ. παρεθ., equites iſtos circa rel. agmina equitare iuſſit, cf. 2, 11, 9. In ſq. membro P. libere addit ſuum adv. cf. 7, 11, 3., cum ordine perverſo, ubi per analog. Noſter, variando ſimul per contrarium cum 7, 9, 14. οὐχ ὑπομείναντες αὐτῶν τὴν ἐμβολὴν, e Lat. cf. G. Th. *excipere* impetum *Caeſaris — gladiatorum*, (ubi praeterea tantum, *primo — impetu* Ianiculum *cepit,*) ſed cum alio acc. rei, tropice, V. Eur. Ph. Vig. Rs. ad Polb. p. 151. Herdt., cum per ellipſin acc. τὴν βασιλείαν L. Bos. qui in Obſ. ad N. T. 1 Petr. 3, 20. p. 277. „arcere et propulſare hoſtium tela, ictus depellere, v. c. quum quis ſcuto excipit telum et arcet illud, propulſat a corpore" (quo ſenſu varietur hic cum 6, 4, 14. κωλύειν τὰς τῶν βαρβάρων ἐπιδρομὰς, it. cum 1, 6, 23. ἀνέχειν τὰς τῶν βαρβ. ἐπιδρομὰς,) ſed cum acc. perſ. etiam, pro expectare, L. N. T. lib. de V. med. Fi. Poſſ. Ca. Di. H. T. 1. Fa. Aeſ. Fi. The., at in varia ej. Ae. Sb. Ind. Dem. cui add. 232, 9. Luc. Polb. Geop. Abr. Dl. Thuc. et ad Ae. T. 1., tum de re, tropice, Epict., ſed Hſy. non coll. Suid., qui et ipſe, ἐκδέχεσθαι, ἀπείργειν, κωλύειν, ſed ſubiectis εἰς τὸ ἐκδ. τὰ τῶν βαρβάρων τοξεύματα, denique de animantibus etiam ap. Xen. Cyr. 7, 1, 27. πρὸς τὰς καμήλους. οἱ δὲ ἵπποι αὐτὰς ἐκ πάνυ πολλοῦ οὐκ ἐδέχοντο, ἀλλ' οἱ μὲν — ἔφευγον λ., Ind. Z. „ſuſtinere, excipere, impetum" h. e. manere, ſtare, durare ſuo loco, ut hic ap. Noſtr. poſt impreſſionem hoſtium.

θυμοειδεῖς ὀντ.) P. reſtituit Gr. particip. per Lat. ſubſt. *viri*, cf. 5, 4, 14. e., deſertus a Bg. ad θυμ. (ut a Stp. Th. 1, 1598. e. „*animoſi* audaces *que*" qui ſub eodem Lat. tenet ſine Vs. alterum εὐτ., ſed G. Th. cum praep. modo „*animoſus* in *armis*. Ovid. — *inchoante* menſe *Martio*, Pallad.") non item ad rel., conflatis omnibus per analog., dum reperi tantum particip. cum aliis ſubſt., ap. Luc. 2, 283. l. 91. καίτοι ἐκεῖνος ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα τότε τὴν τέχνην, λ. quanquam *ille* naſcentem *demum* videbat *artem*, Dem. ἰδεῖν τὰ πράγματα ἀρχόμενα, Phil. p. 760. e. ἀρχομένου χειμῶνος, hiemis *initio*, cum ſimilibus ap. Thuc. et 98, 14.

εὔτολμοι ἐν ἀρχομένῃ μάχῃ [n], εἰ δ' ἄρα καὶ κινδυνεύειν δέοι, εὐκαταφρόνητοι, ὡς βάρβα-

petus, quod animoſi eſſent, et audaces initio pugnae: Quodſi vero etiam periclitandum ſit, facile negligendi, ut

n) Punctum hic in A. al., ut colon in Stp. rel., pro Bs. 2. L. commate rectiore, v. N.

ἅμα ἦρι ἀρχομένῳ, *ſtatim* ineunte *vere*, it, 45, 17. ἀρχομένην τὴν αὔξησιν τῶν ἐχθρῶν λ. *vires* creſcentes *hoſtium*, ſed Bg. e P. fortaſſis aeque recte copulat pr. ἐν cum ſq. (ut alibi additur nominibus temporis, reſpiciens proprie illam formulam aliam 1, 5, 26. ἐν ἀρχῇ νέας ἡγεμονίας, rel.) etſi cum Lat. iisdem poſuit ſola Sch. „ἀρχ. μ."

εἰ δ' ἄρα) Periodum non recte divulſit Bg., duobus punctis factis, et pergens per nominativum tamen, cohaerentem cum pr. particip. ὄντ., interiecto ſuo *quodſi*, cf. 1, 17, 27., cum, ut ibi et 5, 2, 5., pertineat δὲ ad ſq. demum membrum εὐκ., ſed ἄρα ad εἰ, pro *forte*, per ſeriem hanc, *quod* animoſi *eſſent* et *audaces* inchoante *pugna* quidem, (nam μὲν oppreſſum eſt in hoc membro iterum,) ſed, *ſi* forte *et* iuſto praelio *periclitari* ipſos *oporteat*, facile *contemnendi*, nec timendi admodum acriter dimicanti que pugnanti adverſario; dum arctius iungit enunciationes et ipſe P., ſed libero Lat. *ſimul*, cf. 3, 12, 17., omittens καὶ, recte a Bg. intellectum, et ſimul ἄρα cum Bg., cf. de hoc cum adverſ. Noſtri ſimul utr. ſine Ind. ap. Dem. 318, 24. male etiam ibi in ed. Rs. per punctum praec. ἀλλὰ μάλιστα μὲν μὴ ἔχειν — ſcil. δεῖ e vs. 21. — ταῦτ' ἐν τῇ φύσει, εἰ δ' ἄρ' ἀνάγκη, ὑγιῶς — διακείμενα ἔχειν, ſed 559, p. ἐπεὶ περιαιρεθεὶς οὗτος τὰ ὄντα ἴσως μὲν οὐκ ἂν ὑβρίζοι· εἰ δ' ἄρα, ἐλάττονος ἄξιος ἔσται λ., ubi ſufficit hoc colon noſtrum et recte e pr. repetendum cenſetur v. ὑβρ. cf. Bud. C. 1392, 34. Dev. p. 124. i. Vig. p. 499. m. Hoog. Op. p. 363. Nr. 16., aliter ſumi ut oporteat δ' ἄρα ap. Hom., et fortaſſis pro δὲ mero, aut interdum ἄρα pro Lat. *igitur*, quo ſpectet Hſy. v. utr. Sed in v. κινδ. brevior Bg., quam P., dum Stp. Th. 2, 210. B. „at Herodi. l. 8. magis peculiarem huic v. ſignificationem dedit, ſcribens, θυμ. — μάχῃ, (ſic cum commate, aliter, quam in ed.) εἰ δ' ἄρα κινδ. (omiſſo καὶ) δέοι, εὐκαταφρόνητοι (ſine commate, ſecus ac in ed.) ὡς β." ſentiebat quidem obſcure, at non exponebat vim peculiarem illam, e contextu et pr. ἀρχομ. μ. definiendam, ut feci iam ante, per adiunctum aliquod, ut ſit inire pugnam longiorem, iuſtam, ſtatariam, continuam, ſupplendo non tantum διὰ πολέμου, cf. 6, 7, 23., ſed et aliquod adv. temporis, v. c. ἐπὶ πολὺ aut μαχομένους συστάδην cf. 1, 15, 5. ſeu ſolum adv. συστάδην ſ. συσταδὸν ut in qua pugna ſtataria plerumque cogitatur temporis quaedam diuturnitas, oppoſita illa brevitati velitationis, cui adſueti ſunt quidam populi, orientales quidem, ſed hic quoque Germani, per ὡς βαρβ. tacti, cf. 6, 3, 13. ſq. 3, 4, 19. 4, 15, 15. Caeterum liberrimum P., etiam addito ſuo adv., cf. 7, 4, 4., deſeruit quoque Sch. in „εὐκ. qui parum *curantur*" incommode tamen hic, cum verbale ſit h. l. potius per fut. explicandum, cf. 1, 2, 2. e., ut ad v. δέοι aſſumendum pron. αὐτοὺς, ut referatur ad pr. ἐκείνους et Germanos.

ραι. ὡς δὲ πᾶν τὸ πεδίον διῆλθεν ὁ στρατὸς μετ' εὐκοσμίας τε καὶ εὐταξίας, ἐπέστησαν πρώτῃ Ἰταλίας πόλει, ἣν καλοῦσι Ἡμᾶν [o] οἱ ἐπιχώριοι. πρόκειται [p] δὲ αὐτὴ [q] ἐπ' ἀκροτάτῳ πεδίῳ, ἱδρυμένη πρὸ

7. barbari. Ut autem totam planitiem tranſivit exercitus decenti ordine, conſtiterunt ad primam Italiae urbem, quam vocant Emam incolae. 8. Praeiacet autem haec in extrema planitie, ſita ad radi-

o) Ms. Ba. ἥμαν κ., ſed edd. ἡμᾶν A. cum Bs. 2., at ſine ſpiritu Ημᾶν Bs. 1. al., tum per aſperum Stp. rel. et vitioſe ἡμῶν Par. v. N. p) In Ms. Ba. verba πρόκειται — ἄλπεων colis clauduntur. *Mart.* Sed poſt ἐπιχ. comma in Stp. rel., ut colon in Ox. quod et poſt Ἄλπ. in ſola ed. Par. q) αὐτὴ in ed. Lugd. cf. 1, 7, 7. 1, 17, 8. 6, 5, 23.

ὡς δὲ) Leisn. in m. Ox. „ἓν διὰ δυοῖν, (et in m. Bg.) in gr. ἓν διὰ δυοῖν“ repetens ſic ſua illa ad 3, 14, 4. p. 753. e., pertinentia ad μετ' εὐκ. τε κ. εὐτ., ubi figura iſta obtineat in duobus ſubſt., iunctis per dupl. copulam, ut in duobus verbis 5, 1, 13. 5, 8, 17. 7, 2, 14. et cum praep. eadem 4, 14, 2., dum Bg. ſane hic duo ſubſt. reddit, ut unum μετ' εὐταξ. 7, 12, 19., Noſter autem de ſuo copiam ſequitur, libertatem que ſuam P., ſed cum figura tamen eadem, deſertus a Sch. in „εὐκ. bono *ordine*, εὐτ. inſtructa *acie*, (quae et ſane cogitari licet diverſa,) δι. *tranſmiſit* planitiem *exercitus*“ per analog., etiam in ſq. membro, ubi P. liber, etiam omittit adi. πρ., cf. in Bg. ad ἐπ. §. 2. et 3, 9, 18.

ἣν κ. Ἡμᾶν) Pol. hic *Ema*, (etiam in Antwp.) ſed *Emona* in vet. Froben. editione. *Steph.* ut etiam ap. Ptolemaeum. Sed *Hemona* ap. Iul. Capitol. et *Aemona* ap. Plin. *Sylb.* Cellarius Geogr. Ant. 2, 8. p. 445. (P. 1. §. 17.) legendum pro Ἡμᾶν putat Ἥμωναν cum Zoſ. et Ptolemaeo. Sed haud mirum, ſi a variis auctoribus peregrina talia et barbara varie ſcribantur. Verum quidem nomen urbis omnino *Emona*: at regionis incolae illud nomen curtarunt et contracte enunciarunt, ut fit, *Ema*. Hinc Herodianus ait, ἣν καλ. Ἡμ. οἱ ἐπιχ. Non modo incolae, ſed et peregrini hoc nominis hauddubie tribuere ſolebant. Verba addita igitur οἱ ἐπιχ. καλ. hoc ſibi volunt, Emam eſſe nomen barbarae originis. Sic ſolent auctores. Liv. 28, 3. *Scipio — fratrem ad oppugnandam opulentiſſimam* (in iis locis) *urbem*, Oringin *barbari* appellabant, *mittit*. Haec igitur cave ita accipias, quaſi alio nomine ab incolis et barbaris, alio a Romanis fuerint appellata. *Leisn.* (qui in m. Ox. „leg. Ἡμῶναν v. Cluv. A. I. l. 1. c. 2. f. 19.“) Placet Caſauboni emendatio ἡμῶνα. *Stroth.*

Caetera nos dedimus in Exc. Sed hic in οἱ ἐπιχ., P. deſerto, Bg. ut 4, 13, 7., ſed ad ſeqq., quae et ipſa explicantur in Exc., ſevérior ordine et in v. προκ., per analog. cum adiunctis, ubi Sch. „*ſita eſt* vel *ante* ſita *eſt* in *plan.*“ ſic tamen cum P. opprimens ἱδρ. (quod de ſuo et per copiam Noſter copulat, it. ex analog. ὑπ. cum τῶν Ἄλπ.) dum Stp. Th. 2, 169. G. „πρόκειμαι, *ſitus ſum* ante, *praeiaceo*. Herodot. πρόκειται γῆς Σκυθικῆς. — Interdum videtur praepoſitio ſupervacanea eſſe, ac προκεῖσθαι accipi tantum pro *ſitum eſſe*, ut ap. Herodi. l. 3. (ſic) πρ. —

τῆς ὑπωρείας τῶν Ἄλπεων. ἔνθα ὑπαντώμενοι τῷ Μαξιμίνῳ οἱ προφύλακες καὶ [r] σκοποὶ

9. ces Alpium. Ubi occurrentes Maximino ſpeculatores et exploratores exercitus, re-

r) καὶ οἱ σκοποὶ Ms. Ba., addito altero artic. cf. 5, 4, 14. m. etc. ſecus ac 7, 2, 5.

πεδίῳ, ſita eſt *in* extrema *plan.*“ cum Noſter reſpiciat, puto, pr. πρώτη Ἰταλίας πόλει, facile ut ſuccurras ingenio Noſtri luxurianti iſto rhetorum praecepto, ut pro uno verbo vulgari elegantius ponantur duo, et nominatim „verbo ſubſtantivo ſubſtituas aliud, quod modum — rei — exprimat“ Ern. rhetor. §. 304., ut hic pro mero ἱδρυμένη ἐστὶ et pro ἵδρυται, ſed et alio interpretandi praeſidio hoc, ut alterutrum verbum mutetur in praep. formulam ve ſimilem ac ſyn., v. c. *in fronte — ſita eſt*, quibuscum conſiſtet et pr. πρὸ ſq. cf. Pind. ed. H. p. 39. l. 3. ἐπ' ἀκροτ. βωμῷ, Vs. p. 12. m. *ad* aram *ſupremam*.

ἔνθα — οἱ προφ.) Berglerus ut Politianus. προφυλακαὶ ſunt Graecis *ſtationes* Latinorum. v. Lipſ. de Milit. l. 5. p. 261. (extr.) At quid ſunt hic προφύλακες? Videndum, an Herodianus appellet προφύλακες, quos Aeneas Gazaeus ἡμεροσκόπους, Liv. 31, 24. (init. fere, ni ſpeculator, *hemorodromos* vocant *Graeci*, ingens *die* uno *curſu* emetientes *ſpatium*; rel.) v. ib. Intp. De *ſpeculatoribus* Caſaub. ad Suet. Aug. 27. et Salmaſ. ad Spartiani Adrian. c. XI. (T. I. p. 104. ſqq.) Stewech. ad Veget. 3, 5. p. 138. *Leisn.*

Eg. etiam cum P. in adv., non item omittens v. ὑπαντ., ſed in hoc cum Sch., ubi Noſter per analog. cum adiuncto, etiam in ſubſt. duobus cum gen. ſq., ſed de ſuo in iſtis duobus ſecum copulatis, dum Stp. Th. ſine exemplo „in vulg. lex. προφύλακες, ſpectatores, *praeſidiarii*, aut etiam *ſtationarii*, ex Liv. Inveniuntur certe iidem uno in loco προφύλακες, in altero φύλακες dicti“ ignorans diſcrimen, quod ſic ſtatuerim, ut προφ. ſint, qui maneant continenter loco aliquo certo, ſed σκ., qui pererrant diverſa loca, (noſtrorum *Spione*, ut priores *Vorwachen* et *Vorpoſten*, cum et Maximinus praemiſerit aliquam exercitus partem ſupra 7. 8, 26. ſq.) habens haec, de σκοπ. quidem, abſolute So. Ai. Di. H. S. T. 1., ubi et 342, 40. ἧκον ἀγγέλλοντες οἱ σκ. — καὶ αὖθις ἕτεροι, δηλοῦντες, λ. Dd. S, ubi et 1, 420. l. 24. ἐξέπεμψε, — σκοποὺς εἰς λ. cui add. l. 28, ſed ad eum 2, 362. in N. 77. „A. de mundo ἡμερόδρομοί τε καὶ σκοποὶ, καὶ ἀγγελιαφόροι, καὶ φύλακες φρυκτωριῶν τε ἐπόπτηρες λ.“ Luc., ubi 2, 84, l. 58. ἠγγέλλοντο ὑπὸ τῶν σκοπῶν λ., et p. 589. l. 38. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκ. τις, τῶν τὰς ὁδοὺς φρουρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων, ὅτι λ. *ſub* lucem *ſpeculatorum* aliquis, *cui* vias *explorare* ſorte *obvenerat*, venit *nuntians*, it. p. 197. l. 14. ὥς γε καὶ σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχω καὶ πευθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, *qui* in *portibus* ſpeculatores *habeam* exploraturos, *qui* et *unde* navibus *venerint*, ſed ib. 3, 75. l. 9. ἤκουον — τῶν σκ. ἀλλόκοτα — ἀγγελλόντων, ὡς λ. *audierant*, exploratores *abſurda* quaedam *narrare* rel., tum ap. Polb., qui 3, 405. e. χρὴ δὲ καὶ ἡμεροσκόπους πρὸ τῆς πόλεως καθιστάναι ἐπὶ τόπῳ ὑψηλῷ λ., iidem p. ſq. i. et e. ὅπως μὴ δι' ἄγνοιαν δοξάζον τι ὁ σκοπὸς σημάνῃ ἢ διαγγείλῃ λ. — πέμπειν δ' ἐκ τῆς πόλεως τοὺς ἡμεροσκόπους ὄρθρου ἢ νυκτὸς, ἵνα τοῖς τῶν πολεμίων σκοποῖς μὴ κατάδηλοι ὦσιν λ. cum N. p. 490. e. „erant ſpeculat

τοῦ ϛρατοῦ, ἤγγειλαν, κενὴν ἀνθρώπων εἶναι τὴν πόλιν [s], πανδημεί τε [t] πεφευγέναι, ἐμπρήσαντας τὰς θύρας ἱερῶν τε καὶ οἰκιῶν [u], πάντα τε, ὅσα

nunciarunt, vacuam hominibus eſſe urbem, omnes que incolas aufugiſſe, poſtquam incendiſſent ianuas templorum et domorum: omnium

s) Colon in Ms. Ba. t) Ms. Ve. πανδημεὶ πεφ. v. N. u) In Ms. Ba. colon cum ed. Ed.

plures, aliae citeriores, aliae ulteriores: quae proprie προφυλακαὶ dictae, et qui in illis ſtationibus προφύλακες" et p. 523. m., porro Xen. Pol. Z. σκοποῖς μέντοι καὶ προφυλακαῖς λ. Th. V. 4. p. 585. m. *ſpeculatoribus et excubiis*, ſed ej. Ἀνβ. ex 2, 2, 15. etiam ἧκον λέγοντες οἱ προπεμφθέντες σκοποὶ, ὅτι λ., cum ej. Cyr. 6, 3, 2. διερευνητὰς καὶ σκοποὺς λ. Th. V. p. 375. i. *exploratores* et *ſpeculat.* ib. §. 5. (Th. p. 376. m.) et 14. ἀπαντᾷ δ' αὐτοῖς καὶ δὴ ἐντὸς τῶν σκοπῶν Ἀράσπας σὺν τοῖς θεράπουσιν, ὁ πεμφθεὶς πάλαι κατάσκοπος, ὁ φύλαξ τῆς Σουσίδος γυναικὸς, Th. p. 380. i. *illis* autem *Araſpas* cum *famulis* cis *ipſas* ſpeculas *occurrit*, is qui *dudum* explorator *miſſus* fuerat, *Suſiae* mulieris *cuſtos*, ſine Ind. qui modo tenet cum gen. rei et perſ., ut ap. Hom. Ἰλ. β', 792. κ', 526. 561. cum Apoll. Lex., ubi de femina, ut ap. Call. Sed de προφ. cf. Suid. 5, 201. e. προσκόπων, προφυλάκων, ſpeculatorum, *exploratorum*, Xen. Ἀνβ. Graev. Th. T. 10. p. 1180. E., ſed affine D'Orv. Ch. „φυλακαὶ καὶ προφυλακαὶ, *cuſtodiae* et *excubiae*, remotiores *vigiles*," Ioſ. Dd. S. Xen. Cyr. per mendoſum et vocabulum et numerum pro 3, 3, 25. Thuc. (ubi et προφυλακὶς,) et Polb., cf. in σκοπ. ſupra §. 2., ad ἠγγ. Bg. deferente P., e quo tamen reſtitui gen. τοῦ ϛρ., omiſſum in Ms. iſtius, quod et notarat Leisn. per ſignum e ceruſſa merum. Caeterum ap. G. Th. in neutr. ſubſt. est Gr. προφ., ſed „*explor.* σκοπὸς, κατάσκοπος, -- fruſtra *exploratores* a *ſpeculatoribus* diſtingui" quod forſan in Gr. noſtra non cadit, niſi copiam ſyn. ſumas e tropo diverſo, quanquam diſcrimen firmat etiam Salmaſ. I. I. p. 106. b. e. ſq.

κενὴν ἀνθρ.) De re ipſa cf. Exc. ad §. 7. e Capit. p. 71. e., per analog. iunctis deinceps omnibus, cf. in κεν. cum ἀνθρ. 2, 13, 21., ubi Sch. „*urbem* vacuam *hominibus*" quem gen. omiſerat P., ſervatus a Bg. in ſq. membro, ubi adv. πανδ. reſolvit non in vicinius πάντα δῆμον, ſed in ſyn. πάντας τοὺς κατοικοῦντας ἐκεῖ, ignorante Stp. Th. hanc rationem commodam, at conſentiente P. cum Ms. in omiſſa copula, quae hic elapſa eſt intra viciniam, cf. 7, 11, 13. et, ſerie ita poſtulante, rectius conſervatur cum Mss. rel. a Bg., qui pro P. copula melius reſolvit ſq. particip., ſeverior idem in ordine, quem variat Noſter cum 7, 12, 12. τῶν οἰκ. -- τὰς θύρ.

πεφευγέναι) intell. ex prioribus ἀνθρώπους. *Stroth.* Ex interpretatione adv. πανδ. in N. pr. vix opus videtur hoc ſupplemento, etſi interdum aliud quod tale ſubſt. adiicitur, cf. 1, 7, 4. etc.

πάντα τὲ) Leisn. in m. Ms. Bg. „deſunt quaedam" ſcribae vitio totum membrum hoc usque ad καταπρ., reſtitutum partim e P. et Sch. „ἐκφ. *quum* exportaſſent *omnia*" ſed gen. ſumendo potius pro caſu eodem quarto in πάντα, relato ad ſqq. ἃ μ. -- ἃ δὲ, cf. 5, 7, 11., dum variat Noſter per ordinem cum 7, 11, 15. ὅσα τὲ ἦν οἰκίαις --, πάντα, λ.

ἦν ἐν τῇ πόλει ἤτοι [x] ἀγροῖς, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας [y], καὶ μήτε ὑποζυγίοις, μήτε ἀνθρώποις καταλελεῖφθαι τροφάς.	que, quae eſſent in urbe aut vero agris, quaedam exportaſſent, quaedam vero concremaſſent: ac nec iumentis nec hominibus relicta eſſe alimenta.

x) ἢ τοῖς ἀγρ. Ms. Ba., ut Bs. 2. al. v. N. y) Hoc comma in A. al. pro colo Stp. rel. et inde depravato puncto in Bc. 2. v. N. z) Hoc comma in A. al. pro colo Stp. rel. et pravo inde Bc. puncto.

et per ſyn. cum ſuperiori v. ἐκφερ. cf. Bud. C. 561, 11. „ἐκφορεῖν τὸ ἐκφέρειν. Herodi. τὰ μ. -- κατ.“ ſine Vs., at cum P. et memoriter Stp Th. „πάντα τε ὅσα ἐν -- ἢ τοῖς ἀγρ., ἃ -- κατ.“ omiſſo v. ſubſt. et conſpirando iterum cum Ms., ubi fuerit aeque lapſus e ſq. finitione, cf. 7, 8, 11., (abſentibus maxime accentibus quondam in Codd.) ac pruritus in addendo artic. altero, ut paulo ante §. 1., quoniam rel. Mss. manent in vulg., ſed P., praeter additum ἢ alterum in membro primo, cf. 7, 8, 23., nil refert de notione iſtius adv. τοὶ, quam poſt ἢ ſumo pro Lat. *vero*, (ut iam in Vs. dedi,) in ſecunda quidem cum locatur parte, ſuper qua ratione nullibi quid reperi, cf. Bud. C. Stp. Th. Vig. Dev. Hoog. Or. (ubi Hom. loca ſunt et add. haec, 'Ιλ. ά, 68. 101. 140. β', 813. γ', 168. δ', 51. έ, 724. 'Οδ. β', 224. γ', 419. έ, 382.) qui et ipſe repetit canonem Thom. M. p. 427. σημείωσαι δὲ, ὡς καταρχὰς μὲν τὸ ἤτοι τίθεται ἀεὶ, ὕστερον δὲ τὸ ἤ. οὕτω γὰρ φαμὲν, ἤτοι τόδε, ἢ τόδε, (cuius ſitus exempla ſunt in L. N. T. et Plut. Hs.) ἑτέρως δὲ οὐκ ἂν ποτε εὕροις, πλὴν ἐν Πινδάρῳ ἅπαξ, διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, qui locus, nemine ib. in N. indicante, habetur in ed. Heyn. p. 275. l. 8. ἢ μέγαν νόον, ἤτοι φύσιν, Vs. p. 75. *tum*, excelſi *mente*, tum *corpore*, (cui exemplo accedit hoc Noſtri,) ſed ſolum ib. p. 233. e. εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισιν, ἄνευ καμάτου οὐ φαίνεται. ἐκ δὲ τελευτάσει νιν ἤτοι σάμερον δαίμων, Vs. p. 64. e. *quaecunque* vero *hominibus* felicitas *contingit*, nulla *eſt* ſine *labore*; finiet *tamen* eum *vel* hodie *deus*, ubi Heyn. malit „νῦν ἤτοι σάμερον, aut *nunc* aut *hodie*, h. brevi et inopinato, rel.“ tum ib. p. 11. l. 4. ἤ τοι Πίσα μὲν Διὸς, Vs. p. 4. *ſane* Piſa *quidem* Iovi *ſacra*, quo accentu et ap. Hom. editur, v. c. γ', 168. it. ap. Call., ubi ſimiliter ſq. μὲν intervallo, in Vs. *nam*, ſed varie ap. Hſd. cum noſtro accentu, ut ſolitarium, pro *ſive*, ap. Fi. Pal. cf. Hſy. cum L. Apoll., ſed de v. ἐκφορ. porro Hſy. Suid. Dion. Ca. Dem. Rs. O. V. 7. Il., ubi et cum pr. ἐκ, ut ap. Luc., in cuius locum ex 1, 120. l. 1. v. Abr. ad Ae. T. 2., ut in paſſ. Xen. Z. et Dd. S.

ἃ δὲ καταπρ.) In hoc v. Stp. Th. „*comburo*. Exponitur et *deuro*, it. et *incendo*. Vtroque modo, nimirum et pro *comburo* et pro *incendo*, accipi poteſt in hoc loco Herodi. τὰ μὲν ἐκφορήσαντες, τὰ δὲ καταπρήσαντες“ memoriter per caſum alium, P. deſerente partim et Sch. „*quum* igni *corripiſſent*“ cf. 7, 9, 12. Exc., variante Noſtro pro pr. ἐμπρησ., ſed poſt hoc v. non procedente diſtinctione maiori, (ut nec ante poſt πεφευγ. in Bc. 2.) quoniam pendent omnia adhuc a pr. v. ἤγγειλ., dum P. deſerit Bg. ſevere cum Sch. plane in v. κατ. cf. in καὶ cum neg. 4, 3, 8. 3, 3, 11. 2, 4, 18.

ὁ δὲ Μαξιμῖνος ἥσθη μὲν ἐπὶ τῇ τῶν Ἰταλιωτῶν εὐθὺς φυγῇ, ἐλπίζων, πάντας τοὺς δήμους τοῦτο ποιήσειν, οὐχ ὑπομένοντας τὴν ἔφοδον αὐτοῦ [a]. ὁ δὲ

10. Maximinus autem delectatus eſt, quod Itali ſtatim fugiſſent, ſperans, omnes civitates id facturos, haud ſuſtinentes adventum ipſius; ſed exercitus aegre ferebat, quod ſtatim

a) Sic per lenem in edd., et clam in *Mss.* v. N., ſed colon hic in Stp. rel. pro puncto A. al.

ὁ δὲ — τῇ τ. Ἰτ. εὐθὺς φυγῇ) Hyphen ut 1, — — *Leisn.* reſpiciens 1, 3, 5. *ἄγαν* et 1, 8, 4. *ἀεὶ*, quo poſtr. loco hunc producit, ſine monito, dum rectionem vidit etiam Sch. „*ἡ εὐθ. φ.* repentina *fuga*, *φ.* fuga *ipſorum* cita *gaviſus eſt*“ ſed Stp. Th. 1, 1304. B. „*εὐθ.* — interdum praefigitur articulis, et tum per nomen (adi.) redditur, ut *ἡ τῶν Ἰταλ. εὐθ. φυγὴ* Herodiano, *ſubita* fuga ſ. *repentina*“ ex analog., cf. ſine Ind. Dem. 899, 1. *διὰ τὴν οἴκοθεν φυγὴν*, at Bg. modo ſententiam dedit, pro liberrima brevitate P., addentis et ſuum adv. cf. 6, 3, 12. 7, 1, 24. quo loco aliter erat ſimul *μὲν*, relatum ad *δὲ* cum enunciatione de eadem perſ., cum hic pertineat ad ſq. *δὲ* cum perſ. diverſa; in quibus P. iterum verſatur libere, ſervans tantum ſeverum Lat. ad *τοὺς δημ.*, ubi Bg. ad ſenſum, a quo abit Sch. in „*ὑπ.* *ſuſtinentes* impetum *eius*“ cum ſane in *τὴν ἐφ.* cogitari hic liceat hoſtilem urbium incurſionem, cf. in analog. Polb. 2, 290. in pugna, *ὥστε μηδὲ — δύνασθαι τὴν ἐφ. αὐτῶν ὑπομεῖναι*, *ut* ne *quidem* impetum *ipſorum* ferre *potuerint*, et Dem. 672, 17. *οὐχ ὑπομενεῖ αὐτὸν ἐπιόντα*, et in variat. 7, 9, 14. *οὐχ ὑπομείναντες αὐτῶν τὴν ἐμβολὴν*, nihil in ſpiritum pron. dirimente P., cum a pr. v. *ἐλπιζ.* proprie requiratur aſper.

ὁ δὲ ϛρ. — εὐθὺς λ.) Sic Ariſtoph. Acharn. 743. *πειρασεῖσθε*, pro *πειράσεσθε*, *τᾶς λιμοῦ κακῶς famem* experiemini *malam* male. *Leisn.*

Ibi Schol. ad v. 742. *πειραθήσεσθε λιμοῦ. Δωριεῖς δὲ θῆλυ λέγουσι τὴν λιμόν*, ſed Sch. in v. poſt *πειρώμενος* in med. e ſuperioribus „et paſſ. cum gen. *λ.* laborans *fame*“ partim e P., dum Bg. rectius oſtendit vim med. etiam hic, quam habet quoque cum gen. rerum ſ. perſ., etſi induens formam interdum paſſ. cf. Bud. C. 471, 50. ſqq. Stp. Th. 3, 155. C. e. ſqq. it. ſupra ad 1, 13, 14. et in rectionem eandem v. *expertus* ap. G. Th. 522, 6. ſqq., dum Sch. confuderit v. *πειραζόμενος*, cui reſpondens Lat. *tentatus* nunquam ponitur cum gen. tali, ſed cum abl. Et quanquam externa quidem ſpecie *tentatus* v. c. *morbo* videtur i. q. *laborans* morbo: tamen alia ibi eſt metaphora, cf. G. Th. v. Nr. 3., non recte producente Per. ad Ael. V. h. p. 661. N. 1. e. ad v. *ἀχθ.*, abſolute ſtans, noſtrum locum, cum hic ſit cum nominativo particip., per analog., cf. Stp. Th. 1, 616. F. e. (cum Ind. Xen. Cyr.) qui in *εὐθ.* 1, 1303. G. e. habet cum *ἐν ἀ.* modo e Philon. cum Lat. „*ſtatim* in *principio*“ quocum aeque ſeverum eſt P. hic illud ordinis inverſi „*ab* initio *ſtatim*“ pro quo adhibet Bg. ſuum iterum ad variat. 3, 2, 5. *εὐθέως ἐν ἀ.* cf. in noſtr. ſine Ind. Plat. Fi. Phaedo. p. 278. l. 4. it. Dem. 213, 24. et ſyn. *εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς* 312, 14. 332, 4. 937, 17.

ϛρατὸς ἤχθετο, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ λιμοῦ πειρώμενος. διανυκτερεύσαντες οὖν, οἱ μὲν ἐν τῇ πόλει ἐν ἀθύροις καὶ κοιναῖς πάντων οἰκίαις, οἱ δ' ἐν τῷ πεδίῳ, ἅμα ἡλίῳ ἀνίσχοντι ἐπὶ τὰς Ἄλπεις ἠπείγοντο. ἅ περ

initio famem experiretur.
11. Cum igitur pernoctaſſent partim in urbe intra domos ianuis carentes omnibus que communes, partim in ipſa planitie, cum ſole oriente ad Al-
12. pes contendebant. Quos

διανυκτ. — ἐν ἀθύροις καὶ κοιναῖς λ.) Tolerabilis quidem lectio recepta. Praeferrem tamen illud *κοιναῖς* mutare in *κεναῖς*. Nam primo §. 9. Herodianus dixerat, ab incolis Emonae omnia, quae in urbe vel in agris fuerant, exportata fuiſſe aut igni corrupta, ita, ut nulla nec iumentis, nec hominibus alimenta relinquerentur. Quemadmodum ergo Herodianus ait, milites pernoctaſſe *ἐν ἀθύροις οἰκίαις*, quia ib. ait, ianuas incendio conſumtas fuiſſe: ita eosdem ait pernoctaſſe *ἐν κεναῖς πάντων οἰκίαις*, quia praeceſſit, omnia exportata fuiſſe. Deindé commemoratio *domuum omnibus communium* vix eſt hiſtorico digna. Nil intereſt militum, pernoctent ne in domibus omnium communibus, nec ne: at multum intereſt, pernoctent ne in domibus omnium rerum vacuis, an refertis. *Leſsn.* (qui et in m. Ox. „f. *κεναῖς*“) Pro *κοιναῖς* leg. *κεναῖς*. *Reisk.* Forſan fuit *κεναις*, ut ſupra §. 9. urbs dicebatur fuiſſe *κενη ανθρωπων*. Uſitatius ſaltem dicitur: *κοινος πασι*. Attamen et vulgata lectio bene poteſt explicari. *Gedik.* elegans ac apta eſt Cl. Gedikii coniectura legentis *κεναῖς πάντων*, ſic enim optime refertur ad priora *ἐμπρήσαντες τὰς θύρας καὶ πάντα ἐκφορήσαντες*: quum contra de altero incommodo, eo que maiori nihil dictum eſſet. Quare ſi unquam coniecturam aliquam in textum recipiendam iudicarem, certe haec talis foret. *Stroth.*

Ego vero blandientem quanquam coniecturam nondum ſuſcepi, quoniam lectionem vulg. toleravit cum Gedik. etiam Bg., e P. omnia ducens, praeter reſtitutum *οὖν*, cf. 7, 12, 4. it. membrum *ἐν τῇ π.*, praeter que Lat. ad v. *διαν.* (ubi Stp. Th. cum P. et ad Hſy. in N. huc reſpicitur ſine Vs.) et ad *ἀθ.*, quod, iunctum per diverſum ſexum cum ſq. *κ.*, ſed cum eodem a Noſtro de ſuo, at cum ſubit. *οἰκ.* ex analog., habuit Stp. Th. hinc ſub Bg. ſine Vs. oblique „*ἄθυροι καὶ κοιναὶ παντ. οἰκίαι*, (cum ſimili) Plut. *ἄθυρα οἰκήματα*, pro quo dr. *ἀθύρωτος*, (p. 1617. B.) ap. Euſtath. *ἀθύρωτον οἴκημα*“ hoc adi. me reperiente, praeter Suid., quoque ap. Suic. „*ἀθύρωτον ϛόμα* — Eodem ſenſu *ἄθυρον ϛόμα* ap. Euſ. Pr. Ev.“ ubi et ſyn. *ἀθυρίδωτος τοῖχος*, ut *ἀθυροϛομία* et *ἀθυροϛομεῖν* ap. Plut. Hs. et Thom. M. Sed de *κοιν.* cum gen. v. ſupra 5, 8, 7. 2, 4. 13. e. 1, 8, 15. e. Dem. cui add. 239, 7.

οἱ δ' ἐν τῷ πεδ.) Pron., additum a P. (cf. §. 1.) ſervat Bg. alio ordine, non item liberum eiusdem adv. cf. 7, 11, 16., deſerens et ſe ad ſq. *ἅμ. λ.* cf. 4, 15, 1. 3, 4, 8., ſed illum iterum ad v. *ἠπ.*, variatum in praep. cum proximo 6, 7, 11. e. *αὐτὸς εἰς Γερμανοὺς ἠπείγετο ἅμα τῷ λοιπῷ πλήθει.*

ἅ περ ὄρη) Abunde notavimus ſupra ad 2, 11, 16. *Boecl.* Eadem comparatio eſt ap. Cic. Phil. 5, 37. (5. c. 13. e.) *ut eius furorem ne Alpium*

ὄρη ὑπερμήκη, ὥςπερ τεῖχος Ἰταλίας, ἡ Φύσις ἤγειρεν [b], ὑπερνεφῆ μὲν τὸ ὕψος, ἐπιμηκέςατα δὲ, ὡς πᾶσαν Ἰταλίαν διειληφότα [bb] καθήκειν [c] ἐν

montes longiſſimos, veluti murum Italiae, natura excitavit: altiores nubibus, longos autem adeo, ut omnem Italiam comprehendendo pertin-

b) Colon in Ms. Ba. bb) Comma in Ms. Ba. cum ed. Bs. 2. L. al. quod requirat et poſt ὡς aliud. c) In Ms. Ba. nullum comma, ut in ed. Bs. 2. L., ſed aliquod in Stp. rel. pro puncto pravo A. al.

quidem *muro* cohibere *poſſemus*. Idem in Piſon. 81. (c. 33. i.) vocat *Alpium vallum*. Idem de Provinc. Conſ. 34. (c. 14. i.) ſic, *Alpibus* Italiam *munierat* ante *natura*. Quod deinde ſequitur ὑπερνεφῆ τὸ ὕψ., hinc poetae eas vocant paſſim *aerias*, e. g. Virg. Ge. 3, 474. *Leisn.*

Ad Cic. in Piſ. l. l. haec Abrami „pulchre ad hunc locum Herodianus l. 8. Hi *vero* in *campo*, oriente *ſole* ad *Alpes* properabant, *quos* montes *immenſa* magnitudine *tanquam* Italiae *murum* natura *excitavit*, qui *nubes* altitudine *excedant*, tanta *que* longitudine *porrigantur*, ut *totam* Italiam *comprehendant*" quae Vs. et ipſa ſeverior eſt in partibus, quam P., addentis et pron. τινὰ, cf. 5, 2, 5. it. adv. τοσοῦτον ſ. οὕτως, cf. 3, 10, 15. quod retinet Bg., cum Lat. ad ὑπερμ., ap. Stp. Th. ſine auctore cum „*praelongus*, rel." repertum mihi, praeter Poll, quoque ap. Geop. *nimis longus*, ſed ſine Ind. ap. Herdt. 560, 40. οὔρεα — μεγάθεϊ ὑπερμήκεα ἐόντα, praecelſae *magnitudinis*, dum Noſter, ſecundum hos montes deſcribens, ſecum certarit ipſe, partim etiam cum Polb. 1, 165. ſqq. 299. 320. ſqq. 328. ſq., non tam ſui immemor, quam ut ingenium oſtendat felix varium que, per analog. conflans ſua, variando cum 2, 11, 9. ἀντὶ τεῖχος et ἐν τείχους σχήματι ib. §. 16., cf. Schw. L. N. T. p. 394. N. ſuper v. ἐγειρ., partim e P, „murorum *loco* circumdati *montes*" ſed G. Th. 399, 59. *natura* fabricata eſt *hoc*. Tum in ὑπερν. Stp. Th. iterum ſine auctoritate cum Latt. quae totidem ſunt ap. Suic. in ſyn. „ὑπερνέφελος i. q. ὑπερνεφὴς, — πύργον ὑπερνέφελον, *turrim* nubibus *excelſiorem*" quod ſolum reperi etiam ap. Poll. et Luc., ſane que vertendum modo, qui *ſupra* nubes *elati* quidem *altitudine*, ſ. qui *nubes* quidem *ſuperant*, excedunt *altitudine*, ut Sch. in ſubſt. „ſynecd. (per ellipſ. pr. κατὰ) altitudine *montes* ſuperantes *nubes*." Mox in ἐπιμ. variatur cum pr. ὑπερμ., quod a compoſitione e praep. notionem ſuperlat. gradus aequat, expreſſi in ἐπ. a Sch., partim e P. „*montes* in *maximam* longitudinem *porrectos*" ſed quem gradum negabat adv. illud Bg., cf. in variat. 2, 11, 16. μέγιςα ἐκεῖνα ὄρη λ. et in notionem φυσ. pro auctore naturae ſ. mundi ib.

διειληφότα) Politianus (*montes* — *laeva* ad *Tyrrh.* pelagus, *dextra* ad *Ionium* usque *pertringentes*) diverſo ſitu a graeco hoc dixit. *Memm.* Graeca ſonant ſic: qui *montes* excelſiſſimi, *veluti* murus *quidam* Italiae *a* natura *ſunt* excitati, *in* altum *adeo* exſurgentes, *ut* nubes *ſuperare* videantur, *in* longitudinem *vero* ita *porrecti*, ut *totam* Italiam *intercipientes*, in *dextro* eius *latere* ad *Tyrrh.* pelagus, *in* ſiniſtro *ad* Ion. *ſinum* pertingant. *Sylb.* Illud ἐν μὲν τοῖς δεξιοῖς refertur ad venientem Maximinum. *Stroth.*

Pol. errorem, non caſtigatum a Stp. in m., mutavit et Bg., reddens

μὲν τοῖς δεξιοῖς Ἰταλίας μέρεσιν εἰς τὸ Τυῤῥηναῖον πέλαγος, ἐν δὲ τοῖς λαιοῖς εἰς τὸν Ἰόνιον [d]

gant a dextro Italiae latere ad Tyrrhenum pelagus, a ſiniſtro in Ionium ſinum.

d) Ἰώνιον Bs. I. R. al. v. N.

de ſuo rel., ſed Sch. „δ. *Alpes* comprehendentes *Italiam*, δεξ. μ. dextris *partibus* Italiae, h. e. verſus ortum. Sequitur Hiſtoricus Geographicam Horizontis plagarum diviſionem, qua anterior mundi pars eſt ſeptentrio. λ. laevis *partibus* Italiae, h. e. verſus occaſum, Τυῤῥ. a Τυῤῥηνία, *Tyrrhenia*, regione Italiae ad Adriam, iuxta Stp. de urb. ſita. Τυῤῥ. π. pel. *Tyrrh.*, quod et *Tuſcum* et *Inferum* dr., ad laevam Italiae, cui opp. *Superum* ſ. *Ionium*, ad dextram ſitum, Ἰον. epitheton maris et ſinus inter Siciliam, Italiam et Graeciam. Stp. de urb. derivat ab Ionico, viro Illyrico, vel Ione Italo. Non enim dr. ab Ionia, Graeciae regione, quod per ω ſcribitur Ιωνία." Primo ap. L. Boſ. Ell. p. 207. de omiſſo „μερῶν in ἐκ δεξιῶν — ſimiliter in ἐξ εὐωνύμων. Plene haec dixit Herodi. 8, 1, 12." varians cum 4, 2, 5. per numerum et ordinem ἐν μὲν τῷ λαιῷ μέρει — ἐν δὲ τῷ δεξιῷ λ. κ. ubi dictis add. ap. Luc. 1, 278. l. 89. ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ, nunc *ad* ſiniſtra, *poſt paulo* ad *dextra*. Tum de mari utr. v. Ceil. o. a. 1, 509. m. p. ſq. e. Pomp. Mel. p. 35. e. 162. i., ſed ap. Stp. Byz. modo Τυρσήνη θάλασσα, Tyrſenum *mare*, et rectiora, quam ante ap. Sch., Ἰόνιον, πέλαγος, ἀπὸ Ἰονίου Ἰλλυριοῦ, λ. *ab* Ionio *Illyrio*, — ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἀδρίας ὁ Ἰόνιος κόλπος, verum *Ionius* ſinus *etiam* Adrias *vocatur*, cum N., ubi et Τυῤῥηνικὸν — καὶ Ἰώνιον λ., qua de ſcriptura (dum noſtram modo Suid. tenet 2, 122. m. Ἰόνειον πέλαγος, ὃ νῦν Ἀδρίας, καὶ Ἰόνιος κόλπος, Ionium *pelagus*, quod nunc *Adria*, et *Ionius* ſinus) v. ſimul ad Hſy. 2, 54. N. 11. et p. 91. N. 8., ad Max. Tyr. Fabr. p. 636. 723. e. ad Dd. S. 2, 12. N. 51. ad Hrdt. p. 520. N. 13. 733. N. 47. ſq. D'Orv. Ch. 533. e. 676. m. ad Luc. 1, 769. N. 67. et 2, 825. N. 33. et ad Ge. Plet. p. 51. e., apud quos et reperias ſubſt. κ., ut hic, ſimul diſertum, cum alias opprimatur, cf. Di. H. S. Dion. Ca. cum Reim. p. 516. 1030. it. ad Thuc. p. 400. N. 64. p. 407. N. 98. cum Schol. Lyc. v. 630. et Polb. 1, 165. i. ὁ Ἰόνιος πόρος καὶ κατὰ τὸ συνεχὲς ὁ κατὰ τὸν Ἀδρίαν κόλπος, *Ionium* mare *et* continuus *illi* ſinus *Adriaticus*, τὴν δὲ πρὸς μεσημβρίαν καὶ δυσμὰς τετραμμένην τὸ Σικελικὸν καὶ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος, Etruscum *mare*, it. ib. m. et p. 714. m., variante et hic Noſtro cum 2, 11, 16. ἀπὸ τῆς ἀρκτῴας θαλάσσης ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν βλέπουσαν διῆκον, cf. in v. καθηκ. ſenſu hoc phyſico et geographico maxime, ſed et in varia ſimul, Bud. C. et 769, 7., Luc. de monte pariter, καθήκει ἐς τὴν θάλατταν, *protenditur* ad *mare*, ſed per ſyn. praep. Xen. Hell. τὸ καθῆκον ἐπὶ θάλατταν ὄρος, cum Suid. 2, 222. e. cuius locus pertinet ad Xen. Ἀνβ. 4, 3, 11. ſine indicio ap. Kuſt. et in N. Z. it. Schol. Thuc., tum tropico ſenſu, de re, Polb. et Rs. O. V. 4. ὁ λόγος καθῆκεν εἰς ἡμᾶς, ſed de perſ. cum pr. ἐκ, pro venire, oriri, Abr. Dl., porro in ſenſu morali, pro convenire, decere, cum dat. perſ. etiam, it. cum inf., Phoc. Ioſ. 1, 378. e. Epict. H. Xen. Pol. Z. et Cyr. Poſſ. Sy. et Ca., ſed nominatim in particip. per ſexum varium, ap. Dem. et Dd. S., at in neutr. τὸ καθῆκον, τὰ καθ. Hſy. Thom. M. L. N. T. Gs. Chr., per que ellipſin ſubſt. ἔργον, L. Boſ., ſed τὰ κ. *res praeſentes* Herdt., deinde in rem

κόλπον. σκέπεται δὲ ὕλαις 13. Teguntur autem ſylvis

crit. D'Orv. Ch. et in notationem, quaſi a κάτω et ἥκ., Palm. Ex. p. 367.

σκέπεται) Copula prima quidem ſublata, P. alioſum tendens, nexuit hanc §. cum pr., alteram δὲ per τὲ reddens iterum, cf. 3, 7, 8., ut Bg. per ſyn. cf. 7, 6, 19. dimiſſo eiusdem libero adv., dum Noſter, antiquo more, per eandem copulat enunciationes, cf. 7, 5, 18. conflans per analog., cf., P. deſerto etiam, Stp. Th. „conteguntur denſis ſpiſſis que ſylvis" ſed in copiam ſyn. (non toleratam a P.) duorum adi. nil ap. G. Th. quam „denſa ſylva et aſpera Cic." et Bg. Latt. alterum per alterum explicantem cum noſtris Gr., ubi ſtatuerim diſcrimen hoc, ut δασ. referatur ad arbores, in ſylva plures ſimul et vicine ſtantes, ſ. de ſylva dicatur, in qua arbores ſunt multae et ſibi vicinae, at πυκν. continuae ſylvae et longae, ac ſylvae plures quidem in Alpium ambitu toto, ſed eaedem non breves, verum longiores deinceps, ſ. δασ. Lat. denſus et ſpiſſus, at πυκν. Lat. creber, frequens, nobis häufig, cf. Ael. V. h. 2, 21. ἡ δὲ mater κατέκλινε Πλάτωνα ἐν ταῖς πλησίον μυῤῥίναις, δασείαις οὔσαις καὶ πυκναῖς, Platonem vero illa in proximis myrtis, hirſutis et denſis, repoſuit, quorum primum Lat. ap. G. Th., cum ipſo Gr. noſtro itidem „ſetoſus, horridus" ſed non cum ſubſt. ſylv., pertineat tamen ad arbores non graciles et tenues, ſed frondoſas, denſis ramis frondentibus, propterea que viſu horrendas ſylvas, quod poſtr. cogites in illo pr. Lat. aſper, ap. G. Th. „quod — ſenſui — externo moleſtum, — aſpera ſylva Virg. Ge. 1, 152." ubi N. tacent, ſed ad Hſy. δασὺ, τραχὺ, πυκνὸν, συνεχὲς, N. „τραχὺ, aſperum pilis" et Foeſ. „δασὺ, denſum, ſpiſſum, confertum et aſperum, rel." ut potuerit Noſter reſpexiſſe illa Cic. iuncta, et ſylv. aſp., δασ. quatenus habeant arbores frondentes et aſpectu horrendas, ſed ſylv. denſas, πυκν. quatenus ſint aut plures deinceps, interiectis quibusdam intervallis, eae que continuae et longiores, aut ubi arbores condenſatae, cf. in δασ. de perſ. Luc., ſed de re Hom. Thuc. Rs. O. V. 6. Plut. Krg. cum Gs. Chr. Fi. The. Geop. Xen. Cyr. et Ἀνβ., ubi et cum caſu rei, tum gen. δένδρων, tum abl. ξύλοις, ut ſenſu tropico ap. grammatic. de conſonis Di. H. S. T. 2. (at affine τὸ δάσος Sb. Ind. Ael. V. h. Thom. M.) tum ſuper πυκν. Foeſ. Hſy. Suid. (cum N. ad 2, 9, 15.) it. phyſice aut tropice, de re, L. N. T. Lyc. Dd. S. Geop. Xen. Z. Pol. et Ἀνβ. it. in re milit. Di. H. T. 1. et in re muſ. Diog. L., ſed tropice Eur. Barn., tum in πυκνὰ, pro adv., L. N. T. Moer. Thom. M. p. 433. Rs. O. V. 4. Fi. The. Xen. Z. Pol. et Bach., at in ſyn. ap. poët. πυκινὸν etiam ib. et Fi. Pal. Luc. So. Ai. Hſd. Call. Orph. L. Apoll. et Hom. cui add. Ἰλ. β', 55. κ', 302. 267. ι, 76. et πυκινὰ, pro adv., κ', 9. Caeterum Noſter in pictura univerſa habuerit in mente Liv. 32, 13. i. in montem Lingon perrexit. ipſi montes Epiri ſunt, interiecti Macedoniae Theſſaliae que. Latus, quod vergit in Theſſaliam, oriens ſpectat: ſeptentrio a Macedonia obiicitur. Veſtiti frequentibus ſilvis ſunt, cf. in rem ipſam ap. Polb. 1, 331. ſ. 55. e. τῶν γὰρ Ἄλπεων τὰ μὲν ἄκρα καὶ πρὸς τὰς ὑπερβολὰς ἀνήκοντα τελέως ἄδενδρα καὶ ψιλὰ πάντ' ἐςὶ, διὰ τὸ συνεχῶς ἐπιμένειν τὴν χιόνα καὶ θέρους καὶ χειμῶνος· τὰ δ' ὑπὸ μέσην τὴν παρωρείαν ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν ὑλοφόρα καὶ δενδροφόρα, καὶ τὸ ὅλον οἰκήσιμά ἐςιν. Denique poſt πυκν. olim ponemus comma, aeque locum habens in δὲ dupl.

δασείαις καὶ πυκναῖς [e]. τὰς δὲ denſis et ſpiſſis: tranſitus que διεξόδους [f] ἐστένωται [g], ἢ διὰ anguſtos habent, aut per κρημνοῦ [h] εἰς βάθος μέγιστον praecipitia, in profunditatem

e) Comma hic in Bs. 1. R. et Ox. 2., ſed colon in Par. 2. v. N. f) ταῖς δὲ διεξόδοις Lugd. v. N. g) Colon in Ms. Ba. h) Ms. Ba. διὰ κρημνοῦ ἐς βάθ., ſed Ms. Ve. διὰ κρημνοῦ εἰς βάθος μέγιστον ἀποῤῥωγότος λ., at Ms. Vi. modo ἀπεῤῥωγότος, ut ed. una Sb. ἀπεῤῥωγότας λ. v. N.

τὰς δὲ διεξ.) Pol. *anguſtiſſimis* callibus *vix* pervii *montes*. Bergl. *trans.* ang. *habent.* διέξοδος eſt I) *alveus fluminis*, Dio p. 35. l. 95. et ap. LXX. Pſ. 1, (3.) II) *progreſſus*, filum orationis, διέξοδος λόγου (Dio) p. 704. l. et p. 1099. l. 38. III) *exitus*, αἱ ἔξοδοι στενωπῶν, *exitus vicorum* vertuntur. IV) *decurſiones equeſtres*, (Dio) p. 1246. l. 59. V) ap. Matth. 22, 9. διέξοδοι τῶν ὁδῶν ab aliis redduntur *exitus urbis*, i. e. viae, ex portis exeuntes, ab aliis *compita* viarum. *Leisn.*

Qui in m. Ox. „A. de Mundo p. 223. et 236." Sed Pol. voluit et Sch. adiuvare „montium *colles*, per quos tranſitur alio" partim e Stp. Th. qui addebat „*exitus* ſ. *tranſitus*, i. q. δίοδος" cum noſtro loco ſine Vs., recte comparans illud Gr. aliud, per quod §. 15. variatur, dum veram notionem retinet Bg. e Sb. Ind. v. στεν. „*tranſitus* habent *anguſtiſſ.*" cf. ib. in διεξ. et in varia ej. Di. H. T. 1. Poll. Bud. C. Hſy. cum N. Suid. 1, 577. m. p. ſq. i., (ubi et affinia adv. ſine auctoribus, quos v. ap. Di. H. T. 2. et Ioſ. 2, 49. e., ut διεξοδεύειν Long. Mor.) 3, 156. e., ſed phyſice Foeſ. Zoſ. 4, 42, 3. L. N. T. Fi. Kypk. T. 1. Loesn. p. 49. e. 104. i., at tropice, cum gen. rei βουλευμάτων et ἐπῶν Herdt. et Lyc., ubi Schol. bene ὁδούς, tum ſenſu grammatico Thuc. Ind. in N. et Dd. S. 1, 280. l. 7., per analog. cum v. ἐσ., ubi Stp. Th. partim e P. 3, 1010. F. „Herodi. l. 7. (ſic) de Alpibus, τ. δ. ἐσ. *eſt* callibus *anguſtiſſimis* quibus transitur" volens potius *ſunt*, pro ſeveriore Vs., ſane hic non proceſſura, *transitibus*, callibus, *ſemitis* illi *arctantur*, quod Lat. ap. G. Th. cum Gr. n. et abl. habetur alio, quem in caſum ſextum (in ed. Lugd. minus, opinor, ortum e correctione, quam lapſu operarum) alias mutamus quartum cum v. paſſ., datum a Noſtro ex analog. in conflata de ſuo formula, et variata pro ſubſt. mero τὰ στενὰ τῶν Ἄλπεων 2, 11, 15. e. 3, 6, 23.

ἢ διὰ κρημνοῦ) Veram lectionem puto κρημνούς. *Steph.* Superiores editiones habent ἀποῤῥωγότας. Vulgata lexica in huius loci citatione ſcribunt ἀποῤῥώγας ſ. ἀποῤῥῶγας. (Sic L. Baſ. „ἀπόῤῥωξ, abruptus, rupes — διὰ κρημνοῦ ἐς βάθος μέγιστον ἀπόῤῥωγας, *propter* rupium *altitudinem*" ſine auctore) Sed procul dubio vera lectio eſt, κρημνοὺς, εἰς βάθος μέγιστον ἀπεῤῥωγότας, praecipitia, *ingenti* altitudine *praerupta*, ſ. *altiſſimarum* rupium *immania* praecipitia. *Sylb.* (qui et in Ind. ſtatim „ἀπεῤ. *praerupti*") Stph. legit διὰ κρημνούς. Recte. Nam mox ſequitur διὰ τραχύτητα, non τραχύτητος. *Leisn.* nullo modo ferri poteſt illa editorum διὰ κρημνοῦ — ἀποῤῥωγότας lectio; codicis Vindobonenſis paullo melior eſt, διὰ κρημνοῦ — ἀπεῤῥωγότος, pendere enim in hac genitivum non a praepoſitione διὰ, ſed a ſequente accuſativo τραχύτητα exiſtimandum eſſet. Sed neque ſic omnia ſatis recte ſe habere videntur. Quare amplector Sb. coniecturam διὰ κρημνοὺς εἰς β. μ. ἀπεῤῥωγότας legentis. *Stroth.*

ἀποῤῥόγωτας, ἢ διὰ πετρῶν maximam abrupta, aut per τραχύτητα. ϛενωποὶ γάρ εἰσι 14. rupium aſperitatem. 'Se-

Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. διὰ κρημνοὺς" adſcripto mox ad Lat. Bg. vulg. ἀποῤῥ., ubi Sch. „ἀπεῤῥ. κρ. Ita enim emendat Sb. pro quo in ed. Heinr. Petri Stephani que legitur κρ. ἀποῤῥωγότας, quod nullum pareret commodum ſenſum, neque ad etymol. Gramm. congrueret. εἰς β. μεγ. praecipitia Alpium *abrupta* in *maximam* vallium *profunditatem*. Poſſet et legi retento gen. κρημνοῦ ἀποῤῥῶγας, avulſas *partes*" quae aeque minus valent, ac illa antea in L. Baſ. Tum Stp. Th. retinens 2, 420. e. v. κρ. plene vulg. e P., fert 3, 1010. D. v. ϛενωπ. „διὰ κρημνοὺς εἰς β. μ. ἀπεῤῥωγότας, ἢ — τραχύτητα· ϛεν. — χειροποίητοι οἱ μετὰ — εἰργ." cum P., quam quidem lect. in noſtra hac §. olim editurus ſum, tum quod vulg. particip. ἀπορ. mendoſum eſt, et recta forma monſtrata in Ms. Vi. (confuſis iterum vocalibus, cf. 1, 4, 10. e.) tum quod duplex illa rectio unius pr. διὰ, in tanta vicinia, per diverſum caſum durior ſane videtur, et in Mss. diſſenſu, (praeter ſolennem Var: in pr. εἰς, cf. 7, 11, 5. forſan per comparationem e §. 15. e.) nil agnoſco, quam errores in litteris, primo in οὐ pro ους, cf. 4, 4, 5. (ubi ad κρ. etiam accentus olim abſentes obſuerunt,) deinde in ο pro α, cf. 7, 6, 6. etc., dum pingit Noſter de ſuo iterum, partim ex analog. Lat. cf. G. Th. „*abruptus*, κατεῤῥωγὼς, ἀποῤῥὼξ, — ad loca refertur, quae *abrupta* dicuntur, i. divulſa, atque ob id invia, quae deſcenſum non habent, ſed tantum praecipitium. — Liv. 21, 36. natura *locus* iam *ante* praeceps, *recenti terrae lapſu* in *pedum* mille *admodum* altitudinem *abruptus erat*" de ipſis etiam Alpibus, ubi et pr. cap. extr. omnis *enim* ferme *via* praeceps, *anguſta*, lubrica *erat*, ubi in N. producta Polb. loca ſunt 1, 324. m. οὔσης γὰρ οὐ μόνον ϛενῆς καὶ τραχείας τῆς προσβολῆς, ἀλλὰ καὶ κρημνώδους, — ἐφέρετο κατὰ τῶν κρημνῶν — πολλὰ τῶν ὑποζυγίων λ. it. p. 329. m. οὔσης γὰρ ϛενῆς καὶ κατωφεροῦς τῆς καταβάσεως — ἂν — ἐφέρετο κατὰ τῶν κρημνῶν, — σχεδὸν ἐπὶ τρία ἡμιςάδια τῆς γῆς ἀποῤῥωγος καὶ πρὸ τοῦ μὲν οὔσης, τότε δὲ καὶ μᾶλλον ἔτι προσφάτως ἀπεῤῥωγυίας" cf. in κρημν. p. 330. e. p. ſq. f. 56. tum de urbe Seleucia p. 644. i. κατὰ τὰ πλεῖςα μέρη κρημνοῖς καὶ πέτραις ἀποῤῥῶξιν περιεχομένην, ab *omni* ferme *parte* praerupta *praecipitia* illam *cingunt*, immo *praecipitiis* et *rupibus* praeruptis *circumdatam*, ubi explicat. eſt in πετρ. ἀπ. Sed in v. ἀποῤῥ. varie cf. Luc. et Di. H. S. T. 1., at phyſice Thuc. cum Schol. et Abr. Dl. Dd. S. 1, 350. e. Dion. Ca. Theogn. Hom. (ubi et affine ἀποῤῥὼξ, etiam pro ſubſt., cum L. Apoll. Orph. Iol. Ae. ep. S. et Xen. 'Ανβ., ut ἀπόῤῥωξ Call.) Hſy. Suid. 1, 255. e. 291. e., tum tropice, cum acc. rei, ψυχὴν Ael. V. h. it. cum acc. perſ. et gen. rei Rs. O. V. 4., ſed de med. Bud. C. Caeterum cum hoc v. copules praep., cf. Geop. ἡ πυκνὴ γῆ — εἰς βάθος εὐάπτεται, aut ſumas eandem ſeparatim, ut alibi in menſuris et numeris, aeque ac in loco Liv. ſupra. Denique in ſq. membro πετρ. τρ., per analog., P. deſerit quoque Sch. partim „petrarum *aſper*." cf. in rem ipſam et Alpium aſperitatem ante e Polb. it. Zoſ. 4, 42, 11.

ϛενωποὶ γ.) Per libertatem etiam aliam iungit P. propius hanc §. cum pr., unde Bg. unam modo retinet enunciationem, cum, facto commate poſt χειρ., duas dederit Noſter, de ſuo confingens ſua, et per abundantiam quandam in iunctis affinibus χειρ. cum v. εἰργ., dum Stp. in N. pr. me-

χειροποίητοι[i] μετὰ πολλοῦ καμάτου τοῖς πάλαι Ἰταλιώταις εἰργασμέναι. μετὰ δέους σὺν πολλοῦ διῄει ὁ στρατὸς[k], ἐλπίζοντες, τάς τε ἄκρας κατειλῆφθαι, πεφράχθαι τε τὰς

mitae enim ſunt manufactae magno labore veterum Italo- 15. rum. Magno igitur cum metu transibat exercitus, ſperans ſumma iuga occupata, obſtructas que vias ad pro-

i) Comma hic in Bs. 2. L. al. v. N. k) Colon in Ms. Ba.

moriter appoſuit artic. αἱ, et proprie χειρ. reſpicit §. 12. φύσις, cf. dicta ad 5, 3, 10. et cum ſyn. ὁδὸς Di. H. T. 1. et Xen. Ἀνβ. Sed in στεν. Sph. „com. vel fem. ſub. ὁδὸς, Iul. Poll. 9, 5. Herodiano uſurpatur maſculine“ unde Stp. Th. cum pleno P. aliud ſubſt. etiam explebat, iſti ſexui aptum „plerumque elliptice dr., pro στεν. ὁδὸς, ῥύμη ſ. τόπος“ (de omnibus tacente L. Boſ.) cf. Hſy. Suid. cum Toup. 3, 155. Luc. Di. H. T. 1. Philo p. 755. B. Sed ap. G. Th. modo in ſubſt. 5, 79. multo *ſudore* et *labore* ferre *aliquid*, ſed in praep. 1309, 32. ſqq. „illud *cum* magno *labore* exiguum *conficitur* Scribon.“ ut hic quoque, pro Bg. e P., ſervarim, *cum* magno labore *veteribus* Italis *conſtructae*, praeter laudata ad 5, 1, 14. e., nihil reperiens, cf. in εἰργ. Bud. C., pro paſſ., et cum dat. perſ. ſolenni ap. Dem. 275, 9. τῶν εἰργασμένων αὐτῷ κακῶν λ. ſine Ind. cui de perf. hoc pro med. add. 437, 5. et prolata ad 3, 4, 4. e., tum in analog. adv. παλ. intra artic. et ſubſt. pro adi., ut Bg. cum P., cf. ad 7, 10, 13.

μετὰ δ. ὁ. π.) Simplicitatem Noſtri in repetita formula, praeter ordinem adi. alium, (per narrationem *moratam*, cf. Zoſ. 4, 42, 9. ſqq.) non tulit P. (libere etiam ad v. δι. aſſumto adv. loci,) ſed Bg., varians modo per ſervatam praep., et diſcedens in tempore a Sch. „δ. *tranſiverat*“ cum adiunctis per analog., etiam in μ. δ. π., cf. 6, 7, 8. e Ks. O. μ. δειλίας et Munth. p. 189. i. μ. πολλῆς ἀγωνίας, λ. et Corn. N. 23, 3, 4. de Hannib. *Alpes*, — quas *nemo* unquam *cum* exercitu — *tranſierat*, ubi in N. laudatus locus Polyb. 1, 320. i. ὑπερβάντας τὰς Ἄλπεις. Sed Bg. e P. deſerit Gr. ſyntheſin in plur. ἐλπ., non item eiusdem Latt. ad ſq. membri ſubſt. τὰς ἄκρ. (potius redditis illis 3, 9, 7. ἦν δὲ πόλις ἐπ' ἄκρας ὑψηλοτάτης ὄρους, aut ib. prolata e Zoſ. τὴν ἄκραν τοῦ ὄρους, utr. ſubſt. converſo in adi. cum ſubſt., qualem gen. extrinſecus ſumas, et plur. quidem τῶν ὀρῶν e §. 12. i., aut τῶν πετρῶν e §. 13., nihil tale ferente L. Boſ. Ell., nec de aeque explendo ſubſt. μερίδας, ſed Stp. Th. 1, 298. i. ſolum ſing. iam reddente „ſummitas *montis*“ non item L. Ern.) ſpretis eiusdem ſupplementis, nominatim adv. temporis, cf. 7, 12, 11., ad v. κατ. it. H. Pan. Mor. p. 17. e. ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν -- κατείληπται et Hſy. 2, 94. κατειλῆφθαι, προκαταλαμβάνεσθαι, ſine loco et N., quo reſpexerit P. per adv. ſuum, ut variarit Noſter pro 7, 12, 14. τὰς ἐξόδους ὑπὸ τοῦ πυρὸς προκατειλῆφθαι et τὰ στενὰ τῶν Ἄλπεων προκαταλαβεῖν 2, 11, 15. 3, 6, 23. per analog.

ἐλπίζοντες) *metuentes*, ſeu potius *exiſtimantes*, de quo vocabuli huius μέσου ſignificatu, v. ſupra ad l. 2. c. 6. *Stroth*.

Innuens ſua ad 2, 6, 4. v. mox §. ſq. et 1, 3, 11. N. Leisn.

διόδους [l] ἐς κωλύμην τῆς αὐτῶν [m] διαβάσεως. ἤλπιζον δὲ καὶ ἐδεδοίκεσαν εἰκότα [n], τῶν χωρίων τεκμαιρόμενοι τὴν φύσιν.

hibendum ſuum transitum. 16. Sperabant autem et metuebant veriſimilia, locorum conſiderantes naturam.

l) Comma hic in Bs. 2. L. al. m) Nil variant edd. et tacite Mss. in ſpiritu, v. N. n) εἰκότως Ms. Ba. v. N.

πεφράχθαι λ.) Addidit P. iterum adi. πάσας, cf. 7, 9, 11., deſertus a Bg. ad τὰς δι., ubi Stp. Th. hinc ſine Vs. „Philo -- dicit διέξοδος, (recte comparans, cf §. 13.) In Herodi. autem loco dr. potius (quam de actu transgrediendi 3, 14, 15.) de ipſa via, qua per aliquem locum itur" ut diſerte ap. Suid. 1, 594. e. δίοδοι, αἱ ὁδοὶ λ. cf. Foeſ. Ind. Sb. Xen. 'Ανβ. et Pol. Z. Polb. Thuc., ubi et cum gen. rei, ut cum pr. διὰ et ἐπὶ ap. Di. H. T. utr. et Rs. O. V. 4., ex analog. cum v. πεφρ., ubi Bg. e P. cum Ind. Xen. Cyr. πεφραγμένους τοὺς πόρους, ſed Stp. Th. 4, 189. B. „interdum utramlibet ſignif. habet, i. vel muniendi, vel obſtruendi. Sic certe ap. Herodi. ἐλπ. -- διόδους, (ſic cum commate, ſecus ac in ed.) εἰς (memoriter) -- διαβ. Bud. (non in Comm.) exiſtimat verti poſſe *obſtructos eſſe aditus* ſ. *munitos eſſe*" Sed e P. habet Bg. quoque duo rel. partim, primo pron. per aſperum, ſed mutatum in poſſeſſ., deinde particip. per Lat. idem, ſed conſervato ſubſt. διαβ., praeeunte Ind. Sb. „κωλ. *ad* imped. tr." quae tamen compendia Sch. reſolvit modo in ſubſt. „*prohibitionem*, impedimentum *tranſitus*" ex analog. iterum, variandoque cum ſubſt. κώλυμα ſupra et formula ſyn. 4, 3, 13. e. ὡς — κωλύοι τὰς διαβάσεις. cf. Suid. κ., κώλυμα, Hſy. cum N. hinc obiter, Thuc. Indd., ubi et cum gen. rei, it. Abr. Dl. e „Menandro Rhet." ſ. Proteſt. proſaico, et Di. H. T. 2., ubi cenſetur poëtarum eſſe, quales vero nec reperi, nec produxit Stp. Th. qui hinc partim e P. „ad *ſe* tranſitu *prohibendos*."

ἤλπιζον — καὶ ἐδεδ.) Leisn. in m. Ox. „παραλλήλως" reſpiciens ſua ad 1, 3, 11. ἐδεδίει τε καὶ ἤλπιζεν, variato ordine, ubi Bg. iterum manet in vulgari notione, et cum Sch. in ἐδ. pro liberrimis P., dum de ſuo copulat Noſter cum v. utr. hic adi., varians cum 4, 9, 10. ἐοικότα ἐλπίσαντες, quo loco nil tentans Ms. librarius, hic adi. mutat in adv. cf. 6, 8, 1., per gloſſam, forſan ex 1, 4, 6. e. εἰκότως ἤλπικα et 2, 6, 20. e. εἰκότως ἐδεδίει, λ. cf. 4, 9, 10., ubi protulimus eadem εἰκότα ἐλπίζων ex Herdt. qui pro eo per ſyn. 475, 60. πιστὰ καὶ οἰκότα ἐδόκεε — λέγειν, *credenda* ac *probabilia* dicere *viſus*, cum Var. L. εἰκότα, ſed ſine hac 645, 78. μὴ οἰκότα δὲ βουλευομένοισι, conſentanea *equidem* rationi *deliberantibus*, cf. ib. p. 582. N. 54. εἰκότι ſ. οἰκότι χρεωμένων, it. p. 12. N. 99. tum Hſy. 1, 1104. m. εἰκότα, ὅμοια, πρέποντα, ἁρμόζοντα, cum uno Herdt. l. l., ſed cum aliis v. εἰκ. it. ſyn. cum artic. τὰ εἰκ. Ind. Thuc. cui add. 145, 49. 203, 77. Bud. C. 1406, 48. Xen. 'Ανβ. Abr. L. Ar. p. 84. e. Dem. cui add. 77, 17. 1244, 2. 1364, 19. cum Di. H. T. 1. et Gs. Chr. Tum ad ſq. membrum, ex analog., partim P. deſerit et Sch. in „τεκμ. *contemplantes* ſ. *conſiderantes* nat. *loc.* Sb. *coniecturam* capientes *e* loc. *natura*" nec G. Th. ferente, niſi 113, i. loci *ingenium* et 399, 84. loci *natura*, ſed ad Luc. 3, 427. N. 82. prolata Noſtri etiam forma

·Ὡς δὲ διέβησαν ἀκωλύτως, μηδενὸς ἐμποδὼν γενομένου, καταβαίνοντες εἰς τὸ

Ut vero transierunt libere, nemine impediente, deſcendentes in caſtra, iam recepe-

plusq. ἐδεδ. pro aliarum ib. edd. altera ἐδεδοίκεισαν, cf. ad Thom. M. p. 264. N. 4., ubi ipſe Grammatic. ἐδεδοίκειν, ἐδεδίειν, per impf. cum Bg., ut variet Noſter per tempus cum l. l. 1, 3, 11. 2, 6, 20., iungens propterea tempus utr. hic.

ὡς δὲ λ.) Copiam Noſtri aut abundantiam in poſito adv. ἀκ. cum formula ſynoid que ſine copula, non toleravit P., ſed Bg., perite deligens Lat. ad adv., unde conſequens cum anteced. videatur copulatum, cum in Gr. ſint ſecum neg. duo, ſed in Bg. aiens cum neg., ubi Sch. modo in ἐμπ. „quum impedimento eſſet (nemo)“ nec, quod licebat, ſupplens dat. pron. αὐτοῖς, cf. Stp. Th. 3, 515. D. m. „impedimento. Plut. τούτοις ἐμπ. γίνομαι“ Bud. C. 1079, 48. „Herodot. ἔκτεινον πάντα τινὰ τῶν Μάγων τὸν ἐν ποσὶ γενόμενον, unumquemque obvium Magorum interemerunt. hoc eſt πάντας τοὺς ἐμποδὼν γενομένους, omnes quos obviam habuerunt“ quibus Lat. aliquo pacto evites illam abundantiam, v. c. nemine obviam facto, ſ. obverſato, iunctis ſic tropis diverſis, quamquam et affinia talia, per notionem ſaltem, pertinent ad figuram illam ἐκ παραλλήλου, cf. Cort. ad Sal. Cat. 37, 3. e. facile — ſine damno, it. Luc. 3, 152. l. 2. οὐδὲ δυσχερὴς ἡ νίκη γένοιτο, μηδενὸς ἀντιπαρατταττομένου, μηδὲ ἀμυνομένου τὰς προσβολὰς) cum v. γιν. Ind. Sb. e Xiph. it. Zoſ. 5, 44, 2. e. Epict. Ioſ. (ubi Var. L. ἐμπόδιον, cf. 3, 14, 15.) ſed cum aliis v. ſimul ap. Poſſ. Ca. Thom. M. cum N. Suid. Xen. Cyr., ſed maxime cum verbo εἶναι ej. Ἀνβ. et Hell. Stanl. ad Ae. Pr. V. v. 13. Abr. L. Ar. Thuc. Iſ. Pan. M. Ae. ep. S. Di. H. T. 1. Luc. Rs. Or. V. 6. 8. And. Dem. cui add. etiam cum pron. neg. 30, 28. μηδενὸς δ' ἐμπ. ὄντος it. 45, 6. μηδ. ὄντος ἐμπ., ſed de regione tota Polb. cum Rsk., ex analog., ut in pr. membro, ubi et per variat. cum 8, 1, 15. διῄει λ.

καταβ. εἰς τὸ στρατ.) Verba εἰς τὸ στρατόπεδον agnoſcit etiam Politiani verſio poſtea (vero) quam (ſine ullo impedimento ſuperatis Alpibus — addito hoc nom. proper. libere) in caſtra deſcenderant. Sed haud ſcio, an verior lectio ſit εἰς τὸ πεδίον, in campeſtrem planitiem; ut ſq. §. 3. Sylb.

Cui faveat Ms. Ba., ubi, praeter aliam iterum praep. ex 8, 1, 15. e., tamen nil fuerit, quam gloſſa, ut in contrariam partem iam 2, 13, 6., hic aeque ex illo ipſo Noſtri §. 3. loco, cum vocabula diſcedant in elementis a ſe nimium, porro maneant rel. Mss. in vulg., denique hoc vulg. habeat commodam ſententiam, quia credibile eſt, Maximinum, ſuperatis Alpibus, in planitie propinqua cum exercitu ſubſtitiſſe ad tempus, poſitis caſtris, ad requieſcendum non modo, ſed et ad explorandam regionem, praemiſſos que eſſe, qui caſtra metarent, quod brevitas Herodiani tacuit, cf. Capit. p. 50. e. ubi primum caſtra in campo poſuit rel. Sed Leisn. in m. Ms. Bg. „omiſſa quaedam“ membrum κατ. εἰς τὸ στ. totum, reſtitutum a nobis, ex analog., ſed peculiari ratione iunctis ſecum ſqq., ubi P. liberrimus, (etiam in addito ſuo adv. cf. 7, 10, 10. 8, 1, 6. niſi pro ἤδη habuerit aut viderit male δὴ,) deſertus partim et a Sch. „ἀν. fiduciam reſumſerunt, animos inſtaurarunt, quorum prius et ap. Stp. Th. aliunde, una cum Bg., ut valeat quid praep., et pro rurſus ſ. iterum animum ſuſcipere poſt timorem et moleſtiam

στρατόπεδον [o], ἤδη ἀνεθάῤῥησάν τε καὶ ἐπαιάνισαν. ῥᾶστά τε αὐτῷ πάντα [p] προχωρήσειν ὁ Μαξιμῖνος ἤλπισεν [q], Ἰταλῶν μηδὲ [r] ταῖς δυσχωρίαις τεθαῤῥηκότων, ἔνθα ἢ κρύπτειν ἑαυτοὺς καὶ σώζειν ἠδύναντο [s], ἢ δι' ἐνέδρας ἐπιβουλεῦσαι, μάχεσθαί τε ἄνωθεν [t] ἐξ ὑπερκειμένων χωρίων.

runt animos et Paeana ceci-
2. nerunt. Faciſſime que ſibi omnia ſucceſſura Maximinus ſperavit, Italis ne difficultati quidem locorum fidentibus, ubi aut occultare ſeſe et conſervare potuiſſent, aut inſidias ſtruere ac pugnare ſuperne ex

o) ἐς τὸ πεδίον in Ms. Ba. quod equidem melius eſſe reor; et conſequentia meam ſententiam confirmant. *Mart.* v. N. p) In Ms. Ba. ῥᾶστα τε αὐτῷ, ſed πάντα deeſt. *Mart.* Primo de accentu in τε cf. 7, 12, 13., tum lenis pron., ut in A. al. v. N. it. de rel. q) Colon in Ms. Ba., ut punctum in ed. *Bs.* 1. r) μὴ δὲ diviſum in Ms. Ba. cum A. al. cf. 7, 8, 12. s) ἐδύνατο in una ed. Lugd. cf. 7, 11, 11. t) Sine commate hic in ſola Bs. 1. R. v. N.

priorem, v. 8, 1, 15. ſq. cf. Zoſ. 1, 20, 3. ἅμα τε ἀνεθάῤῥησαν καὶ λ. receptis *animis*, rel., ſed ſyn. ap. Dd. S. 2, 506. e. ἀνεθάρσησαν, animos *reſumſere*, it. ap. Thuc. 493, 42. *ſe ipſos colligebant*, cum Ind. et Abr. Dl. Plut. Krg. §. 332. Xen. Ἀνβ., ſed cum Var. L. per ῥῥ, quae dupl. et ap. ej. Hell., at utr. ap. Dion. Ca., ſed noſtra ſcriptura cum praep. Di. H. T. 1. ἀναθαῤῥησάντων ἐκ τῆς πρότερον κατηφείας, *ex* priſtino *maerore* ſe *recolligentibus*, ſed in v. ἐπ. cf. 3, 7, 9. hic quidem ſine victoria, at poſt ſuperatos labores.

ῥᾷστά τε) Lenis quidem ſpiritus pron. dat. cum v. προχ. fuerat quoque 3, 9, 12. e. per libros ſine Var., ſed per aſperum expreſſus a Bg., ut hic quoque e P., qui, quanquam liber in omiſſo adv. ῥ. cf. 7, 12, 13. (ambigue hic iterum ſtante cum v. πρ aut ἠλπ. cf. 1, 5, 10.) tamen cum Mss. rel. ſervat per ſyn. ſuum *nihil non*, elapſum ſine cauſa idonea, niſi per vicinitatem utr., in Ms. Ba. adi. cf. 7, 1, 3., ex analog. iunctum cum rel., cf. in ſyn. ap. G. Th. 1070, 48. omnia, *ut* ſpero, *proſpere procedent*, et 1, 10, 8, e. Luc. p. 395. m. In ſqq. gen. conſq., quibus adduntur cauſae pr., meliorem modo ordinem Bg. dat pro P., ſeverior et ad ſqq. membra, per analog. ficta, ubi P. addit adv. cf. 7, 12, 20. et ſubſt. τοῖς πολεμίοις, cf. 8, 1, 15., tum, praeter variat. cum 8, 1, 14. τοῖς — Ἰταλιώταις, cf. in δυσχωρ., praeter Hſy. cum στενοχωρία, ſive abſolute, ſive cum aliquo gen., ut τῶν ὁδῶν, it. τῶν τόπων, ſive in rem critic., Suic. Ind. Sb. e Zoſ. 3, 33, 1. (cf. 4, 42, 11.) ej. Di. H. T. 1. Rs. Or. V. 4. Ioſ. 1, 734. i. 857. ſ. 4. e. Xen. Cyr. Ἀνβ. et Pol. Z. Polb. cum Rsk. e quo loca add. Ind. Dd. S. it. 2, 28. l. 8. cum p. 143. N. 56. et p. 532. N. 27., dum Stp. Th. ſine Vs. et cum lect. alia memoriter fert 2, 462. G. m. „Ἰτ. — ἐδύναντο“ in v. κρ., quod cum pron. recipr. eodem, pro med., v. in N. T. Apoc. 6, 15. (ſed oppreſſo eodem ap. Xen. Cyr., ubi Z. recte in N. „κρ. ſc. ἑαυτοὺς i. q. κρύπτεσθαι“

γενομένων δὲ αὐτῶν ἐν τῷ πεδίῳ, οἱ σκοποὶ ἀπήγγειλαν, πόλιν Ἰταλίας τὴν μεγίστην, Ἀκυληΐαν δὲ καλουμένην, κεκλεῖσθαι [u]· τὰς δὲ προπεμ-

3. imminentibus locis. Cum autem perveniſſent in campum, exploratores nunciarunt, urbem Italiae maximam, Aquileiam nomine,
4. clauſam eſſe: ac praemiſſas

u) κεκλῆσθαι Bs. 1. R. mendoſe, ſed comma hic in una Pat., (pro puncto A. al., ex coll. Stp. rel.

ta[c]ente L. Boſ. Ell.) ſed cum ſyn. ap. Luc. 1, 206. l. 52. δεῖ — κρ. ἐμαυτόν, celare *memet*, imitante Bg. ordinem Gr. in pron. hoc poſito intra v. duo, cum et pertineat ad poſtr. σωζ., quocum v. per ſing. ἑαυτὸν in L. N. T. Fi., ſed per eundem plur ap. Suic. p. 1207. m. pro ἡμᾶς quidem „οὐ μόνον ἑαυτοὺς σώζομεν, *nos ipſos ſervamus*" ſed proprie Ae. ep. S. et Rs. V. 3. p. 664. e. τοῖς μηδὲ αὐτοὺς σώζειν ἔτι δυναμένοις, ubi Var. L. αὐτοὺς et ἑαυτ., quarum vulg. e ratione veterum Codd., ſed cum v. δυν. iterum ib. V. 6., ut de med. Xen. Ἀνβ., tum 4, 5, 7. in formulam variat. διὰ πάσης ἐν. ἐπεβούλευσέ μοι, deſerto hic P., etiam in ſervata ſq. pr. ἐξ poſt ἐν., (per variat. cum ſuperiori ἀπὸ, cf. 1, 7, 5., ubi pariter comma omittebant edd. melius,) ſed cum illo, ſeveriori tamen ordine, ad ὑπ. χωρ., cf. ὑπερκειμένη χώρα Dd. S. 1, 29. l. 47. ſuperior *regio*, tum Hſy. Suid. qui modo monet de rectione, cf. cum gen Ind. Sb. e Zoſ. 5, 15, 8. e. εἰς τοὺς ὑπερκειμένους τῶν παρόδων λόφους, *in* colles, *iis* imminentes *locis*, per quae *transeundum*, it. 5, 25, 2. τὸ τῶν Ἰσαύρων πλῆθος (ἔθνος ὑπερκείμενον Παμφυλίας λ. quae *ſupra* Pamphyliam *poſitu*, ſed pro differri Luc., at in Bg. e P. 1, 9, 9. et in variat. quandam 7, 12, 4. προμαχομένων ἄνωθεν λ.

γενομένων δὲ). Praeter omiſſum cum P. pron., Bg. de ſuo ad γεν. cum pr. ἐν, cf. 6, 6, 5. it. in alio tempore ad ἀπ. (ubi aliter quoque Sch. „*renuntiarunt*" cf. 7, 9, 20. et in variat. 8, 1, 9. οἱ σκ τοῦ ϛρατοῦ, ἤγγειλαν λ.) tum in ordine ſeveriori ad πολ. it. ad δὲ cum v. καλ., cf. in omiſſam quidem particulam 7, 9, 2., ſed in καλ. 1, 2, 2. etc. Iam Ind. Sb. „Ἀκυληΐα, — eadem Ἀκυλία" ex Eutr. Met. 10, 5, 3., ubi in ed. Cell. ſine Var. L., unde Lat. illud alterum *Aquilia* ap. Pomp. Mel. p. 162. e., ubi et tertium *Aquilegia*, quod cum Bg. tenet Cell. o. a. 1, 563. §. 142. „celeberrimum emporium, cuius ubique laudes celebrantur, v. Herodi. l. 8. c. 2. Praefat." ſed p. pr. m. per Gr. ſcripturam modo noſtram e Zoſ. 5, 37, 3. it. ap. Stp. Byz. Ἀκ., πόλις Ἰταλίας, (cum N. 43. „ſita eſt in Carnorum ditione. — Magnitudinem eius et incolarum frequentiam inter alios Herodianus l. 8. maxime depraedicat") — λέγεται καὶ Ἀκύλεια, *Aquilia*" ſed in N. 46. „fortaſſis reſcribendum eſt λ. κ. Ἀκυλία; nam ita urbem fuiſſe appellatam ſcribit Euſtath. ad Dionyſ. πόλις δὲ ἡ Ἀκυληΐα μεγίϛη, λ." quod epitheton retinuit partim et Lex. Vern. Geogr. Iäger. „*Aquileia*, deutſch *Aglar*, in dem *Oeſterreichiſchen* Litorale, *war* chemals *eine* groſse *und* berühmte *Stadt*, und *ward* das *zweyte* Rom *genennet*, rel."

κεκλεῖσθαι λ.) P. deſeruit etiam Sch. in hoc v. cum Bg., at in „προπ.

φθείσας φάλαγγας τῶν Παιόνων προθύμως μὲν τειχομαχῆσαι [x], πολλάκις δὲ προςβαλούσας [y] ἀνύειν οὐδέν [z]. ἀπαγορεύειν δὲ καὶ ἀναχωρεῖν [a], βαλλομένους λίθοις τὲ καὶ δό-

illas Pannoniorum acies ſtrenue quidem murum oppugnaſſe, ſed ſaepe licet aggreſſas nihil proficere ac fatiſcere iam et recedere, dum petantur lapidibus et haſtis, ſagit-

x) Punctum in Bs. 1. L. al. y) προςβαλλούσας Bs. 1. al. vitioſe, cf. 7, 12, 13., ſed nullum hic comma in Bs. 1. R. al. v. N. z) Comma hic in Bs. 2. L. al. pro puncto A. al., etiam Bc. 2. iterum e depravato Stp. rel. colo. a) Ms. Ve. ἀναχωρεῖν βουλομένους λιθ. mendoſe, ut βαλλομένοις Bc.

cohortes *praemiſſas*" ubi Bg. de ſuo in artic. τὰς φ., quae reſpiciunt variatum 7, 8, 26. προπέμψαι τὰς τῶν Παιον. φαλ. cf. in analog. Rs. Or. V. 6. τὰ ἐμπόρια κτλ. et Dem. 120, 5. χεῤῥονήσου τὴν μεγίστην ἔχει πόλιν, Καρδίαν λ. it. in variat. 7, 2, 19. Σιρμίῳ — τῇ μεγίστῃ ἐκεῖ πόλει δοκούσῃ λ. Ad ſqq. membra §. huius (cui numerum quidem Bc. reliquimus, mutatis punctis, quoniam ſevere cohaeret cum pr. pro una) deſeritur P. a Bg., praeter alia, tum maxime reſtituta copula δὲ prima, tum ad particip. προςβ., per *licet* ſ. *quamvis* reſolutum, cf. Poſſ. Sy. p. 189. m. melius, quam Sch. „acies, *quae* impreſſionem *fecerunt*, ἀν. perficere *nihil* „pro quo cum Bg. v. habet Stp. Th. ſine auctore 1, 470. G. e. formulam inverſam „οὐδ. ἀνύειν" traductam a Noſtro huc in obſidione per variat. cum 7, 12, 4. ἔπραττον οὐδὲν et ib. §. 7. τειχομαχοῦντες οὐδὲν ἔπραττον, cf. Dem. οὐδὲν ἤνυε τούτοις, ſed Fa. Ae. ἤν. οὐδὲν, tum ſyn. Dd. S. μηδὲν ἀν. et οὐδ. ἤνυτε Xen. Cyr. cum Rsk. ad Polb. p. 131. e. it. Theog. et in rel. analog. ſupra 2, 5, 15. εἰ τῷ τείχει προςβάλλοι, quod ſubſt. lateat in pr. v. affini τειχομ., et in hoc cum adv. προθ. ap. G. Th. *oppugnare vehementiſſime urbem aliquam*, et cum aliis adv. ib. 601, 7. 12. 18. 23. Caeterum, commate omiſſo poſt προςβ., poſſis hoc particip. iungere cum ſqq. ἀν. οὐδ., ut erat l. l. antea 7, 12, 7., ſed *nihil* proficere *ſaepe* quamvis *irruendo*.

ἀπαγορεύειν λ.) E P. ſervat Bg. modo liberum adv., cf. 8, 1, 15., deſerens eiusdem Lat. in δὲ, pro δὴ, cf. 7, 6, 12., it. ad v. ἀπαγ., uſus eodem illo ad variatum 4, 15, 15. ἀποκάμνειν, ſed alio ad ſyn. 3, 3, 9. ἤδη δὲ τῶν μὲν τοῦ Σεβήρου ἀπειρηκότων, et ad noſtrum idem Gr. 3, 9, 12. ἀπαγορεύσαντός τε τοῦ στρατοῦ πρὸς τὰ εἰρημένα, dum hic Sch. „defatigari, *fatiſcere*" in primo cum P., qui retinuit quidem ſq. particip., ſed notionem, a Bg. expreſſam per particulam, indicando per additum adv. ſuum, cf. §. 1., liber et in rel., nominatim adiuncto adv. alio, cf. 7, 12, 11., tamen ad πληθ. dux Bg., cf. 8, 1, 6. 1, 4, 10. in cuius Ms. mutavi ſcribae indicat. *petuntur* in coniunct. ob orationem infinitam. Sed in Ms. Ve. δορ., cum ν ἐφ. ante conſonantem, per ſe procedit, cf. proxime 4, 8, 10. e., ſi tamen Zanetti diligenter notavit, cum viderim e regione etiam δόρασιν e Stp. ed., quae noſtra potius habet, quod edidi. Caeterum hic quoque conſtantur omnia per analog. et variat. cum 7, 11, 11. ἔβαλλον λίθοις et ib. §. 17. τόξοις αὐτοὺς βάλλοντες, καὶ δόρασι μακροῖς ἀπείργοντες, λ. it. 3, 9, 9. τόξοις καὶ λίθοις ἄνωθεν βάλλοντες et 4, 15, 4. τῷ πλήθει τῶν τοξ. τοῖς τε ἐπιμήκεσι δόρασι λ., tum Thuc. 260, 91.

ρασι [b], τόξων τε πλήθει. ὁ δὲ Μαξιμῖνος, ἀγανακτήσας πρὸς τοὺς στρατηγοὺς τῶν Παιόνων, ὡς ἀμελέστερον μαχομένους, αὐτὸς σὺν τῷ στρατῷ ἠπείγετο [c], ἐλπίζων, ῥᾷστα αἱρήσειν τὴν πόλιν. ἡ δὲ Ἀκυληΐα καὶ πρότερον μὲν, ἅτε [d]

5. tarum que magna vi. At
Maximinus iratus ducibus
Pannoniorum, quaſi negli-
gentius pugnantibus, ipſe
cum exercitu accelerabat, ſpe-
rans, facillime ſe capturum
6. urbem. Aquileia autem
etiam prius quidem (utpote

b) δόρασιν Ms. Ve. v. N. c) ἐπείγετο in Bc. cf. 3, 15, 15. e. 6, 5, 15. e. d) In ed. Stp. ab ἅτε — πόλις extant ſigna ( ), in Ms. Ba. ne commata quidem. *Mart.* Parentheſis quidem habetur in edd., praeter A. et Bss., ſed commata in his non ſunt utrinque, v. N.

ἔβαλλον λίθοις τε καὶ τοξεύμασι καὶ ἀκοντίοις, lapidibus *ſagittis* telis *que* eos *petebant.* Caeterum duo animadvertas adhuc, primo, de ſuo copulare Noſtrum cum v. ἀπαγ. ſimul alterum ἀναχ., proprio quidem ſenſu, aut ſyn. illo ex antecedenti, pro tergiverſari, cf. Abr. Dl. Th. p. 399. e. ſq., deinde cum fem. προσβαλ. ſimul maſc. βαλλομ. per ſyneſin et κατὰ τὸ σημαινόμενον, intellecto ſubſt. alio, v. c. στρατιώτας, ad pr. φάλαγγας, ſ. cogitato maſc. τῶν Παιόνων.

ὁ δὲ Μαξ.) Severior Bg. ad τοὺς στρ. λ., it. ad ſqq., ex analog. quoque, ſpernit P. liberum adi. ad τῷ στρ., cf. 5, 3, 21., ex 2, 14, 1. it. 6, 7, 11. e. αὐτὸς εἰς Γερμανοὺς ἠπείγετο ἅμα τῷ λοιπῷ πλήθει, cf. 3, 7, 9. e. 6, 5, 15. e. αὐτὸς σὺν παντὶ τῷ στρατῷ — ἠπείγετο, ad quod v. retinet Bg. Lat. P., ſed ſeverius cum Sch. in „αἱρ. *capturum* eſſe *urbem*" cf. Thuc. Luc. 3, 150. l. 64. p. 152. l. 2. (ubi non bene Gs., cum non reſpexiſſet locum priorem,) Ael. V. h., ubi et 2, 10. i. ᾕρει τὰς πόλεις ῥᾷστα, *facillime* urbes *caperet* Timotheus, at Eutr. Met. 1, 7, 1. αἱρεῖ — Γαβίαν λ. Gabios *ſubegit*, ubi N. Cell. „non ſemel noſtro αἵρειν eſt αἱρεῖν, *capere*" niſi confuſi ſpiritus et accentus, cf. 3, 9, 20.

ἡ δὲ Ἀκ. — προτερ. μὲν) Redditionem ad haec habes aliquanto poſt (§. 10.) in iſtis verbis τότε δὴ λ. *abundabat quidem populo etiam prius — Enimvero tunc etiam aucta multitudo.* Sed Pol. omittit etiam haec verba, ἰδίου δήμου, quae Herodianus cum πολυάνθρωπος iungit, quaſi dicas, *erat* quidem *antea* ſuo *ipſius* populo *populoſa*, i. e. eam quidem et antea populoſam proprius populus reddebat. *Steph.* Tolle ſigna parentheſeos. Nam ἰδίου δήμου cohaeret cum πόλις verbo. ἴδιος δῆμος eſt *populus indigena*, quatenus *advenis* opponitur. *Reisk.*

Praeter libertatem P. ad membrum ἅτε μ. βολ., nihil debuit in eiusdem Vs. addi, quam Bg. adi. ἰδ., quoniam luſus Noſtri peculiaris in affinibus, πολ. cum δημ., reſolvi debet in Bg. e P. formulam, quam et Sch. cogitabat in „πολ. urbs *abundans* (erat) proprio *populo*" ſ. frequens ſ. celebris, ſ. plena, ut maneat pars tantum vocabuli, prima maxime. Quae neſciens aut non ferens librarius Ms., finxit alia ex ingenio, ſed ſtulto, cum moleſta ſit repetitio tum v. οὖσα in vicino ἦν, tum adv. πάλαι in pr. πρότερον, cuius hauddubie eſt gloſſa marginalis, alieno loco recepta, ut alibi iam particip. aſſutum aliud, cf. 3, 8, 15. e. 2, 4, 16,

μεγίϛη πόλις [e], ἰδίου δήμου πολυάνθρωπος ἦν, καὶ, ὥϛπερ τὶ [f] ἐμπόριον Ἰταλίας, ἐπὶ θαλάττῃ προκειμένη, καὶ [g] πρὸ τῶν Ἰλλυρικῶν ἐθνῶν πάντων ἱδρυμένη [h], τά τε ἀπὸ τῆς ἠπείρου διὰ [i] γῆς ἢ ποταμῶν κατακομιζόμενα παρεῖχεν [k]	maxima urbs) proprio populo abundabat: et veluti emporium quoddam Italiae, ad mare ſita, ac Illyricis gentibus omnibus praeiacens, 7. copiam rerum e continenti per terram aut fluvios deportatam praebebat ad mercan-

e) Ms. Ba. πόλις καὶ πάλαι οὖσα, πολυάνθρωπος ἦν v. N. f) ὥϛπερ ἐμπορ. Ms. Ba. v. N., ſed ὥϛπέρ τι in ed. A. Stp. al., verum ὥϛπερ τι ſine accentu in al. g) In Ms. Ba. καὶ — ἱδρυμένη deſiderantur: et neſcio, an recte. *Mart.* Sed tantum vox ἐθνῶν defuit in Bc. ed. v. N. h) Punctum hic in A. al. et colon in Ed. v. N. i) διά τε γῆς Ms. Ba. v. N. k) Ms. Ba. παρεῖχεν εὐκόλως ε λαμβάνειν τοὺς πλέοντας v. N.

m., nunc autem fortaſſis ex 7, 4, 9. φύσει γὰρ πολυάνθρωπος οὖσα ἡ Λιβύη λ. it. 1, 12, 1. e. τῇ Ῥωμαίων πόλει, ἅτε πολυανθρώπῳ τε οὔσῃ φύσει, καὶ τοὺς πανταχόθεν ὑποδεχομένῃ, (cuius φύσει ſubſt. merum variatur hic per formulam ἰδίου δήμου, ut pro hoc rurſus noſtro cap. §. 9.) etiam ex aliis locis, ubi cum adi. μέγιϛος occurrit particip. idem, cf. 4, 9, 17. τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου μεγίϛας οὔσας, vel ex his, ubi idem cum particula ἅτε, cf. 5, 4, 14. e. ἅτε ὄντες μέγιϛοι λ. quo loco tamen Ms. idem expungebat particip. Quidquid acciderit: proba per ſe lectio eſt vulg. ac peculiare quid modo Noſtri in adiuncto gen. iſto ἰδ. δ., ſive cum pr. ſubſt. πολ., ſive potius cum adi. πολ., ex analog. quidem hac, quod et alia adi., copiam ſignificantia, habent ſecundum caſum, cf. Poſſ. Sy. p. 46. Per quam poſtr. rectionem parentheſis ſigna ad pr. enunciationem valere poſſunt tamen. Sed Suidae 1, 97. i., huc pertinentia ſine N. Kuſt., Ἀκυληΐα, πόλις Ἰταλίας πολυάνθρωπος, προκειμένη ἐν θαλάττῃ. καὶ Ἀκυλήσιοι, οἱ πολῖται, Aquileia, urbs *Italiae* populoſa, *ad* mare *ſita.* Et Ἀκ. *Aquileienſes*, nimis produnt epitomatorem etiam in membri poſtr. alia lectione dupl. per ordinem et praep.

ὥϛπερ τὶ ἐμπορ.) In Ms. omiſſum pron. τὶ, ut alibi poſt voces alias, cf. proxime 6, 2, 13., ſed hic ſine idonea cauſa, tuetur cum Mss. rel. quoque P., qui prae Bg. ſeverior ſaltem in ordine huius pron. cum ſubſt. ἐμπ., per analog. iuncto cum ſubſt. Ἰτ., ubi Stp. *Th.* alio ordine, quam Bg. e P. „velut *quoddam* Italiae *empor.*“ cf. pro adi. *Hſy.* et Suid. (i. q. ἐμπορικὸν ap. Dem. Fa. Ae. Luc. Polb. *Dd. S.*) quale et ſummo, ubi videatur ſtare pro ſubſt., per ellipſ. quandam, (tacente L. Boſ.) minus ſubſt. πόλιςμα, quam χωρίον, quippe quocum eſt diſerte ap. Xen. Ἀνβ., ſed abſolute in L. N. T. *Iſ. Ev. Dd. S. Herdc.* p. 196. i. Rs. O. V. 6., at vario ſenſu, pro portu, iudicio mercatorum, ib. V. 8. Din. Dem., ſed pro mercibus etiam et rebus mercatoriis Xen. Pol. Z. cum Alt. Dl. Th.

ἐπὶ θαλ. προκ.) Strabonem adi l. 5. *Boecl.* Aedificata fuerat haec civitas a Romanis prope ſinum Adriaticum, ad arcendas barbarorum incurſiones. Ad eam flumine adverſo onerariis navibus per Natiſonem fluvium plus ſtadiis ſexaginta navigabatur; vinum, oleum, mancipia,

ἐμποϱεύεσθαι τοῖς πλέουσι, [l] dum navigantibus: et ab ipſo
τά τε ἀπὸ [m] θαλάττης τοῖς mari res continentem inco-

l) Punctum habuere A. al., etiam Bc. 2. e depravato colo Stp. rel. v. N.
m) ἀπὸ τῆς θαλαττ. Ms. Ba., addito artic. et altero, quoniam illum habuit et pr. relatum ἀπὸ τῆς ἠπείρου λ. cf. 8, 1, 9., ſed contra 7, 9, 7.

pelles iumenta que ab Illyricis gentibus ſubvehebantur, ut ait Strabo l. 4. et Herodi. 8. (tum ſequebatur huius loci Vs. P.) Haec Panci. oll. var. L. 1, 40. p. 66., ubi de frequentatis veterum navigationibus ex iure, agit. *Leisn.*

Ms. quidem omiſſa, verſum efficientia totum, ſunt hic forte e ſimilibus καὶ — πϱοκειμένη, agnita proinde non modo a Mss. rel., ſed etiam a P. oblique, (libero illo et per omiſſum adi. πάντων, cf. 7, 8, 21.) conflatis his per analog., ut membro pr., ubi Bg. e P., aliter, quam in iuncto v. utr. 8, 1, 8., dum Sch. iterum, ut ibi „πϱ. *ſita* ſ. ante *ſita* ad *mare*" ſed Stp. Th. 2, 169. G. e. quoque cum P., qui libere addit adv. cf. 7, 2, 8. e., dum Leisn. in m. Ox. dedit Vs. hanc „*ad* mare *porrecta* ſ. *praetexta*, et *ante* omnes *Illyricas* gentes *ſita*" partim e Stp. m.

τά τε ἀπὸ) Quanquam haec arcte cohaerent cum pr., nominatim que καὶ primum -- παϱεῖχεν cum finito v. Ἀκ. ἦν πολ. ἰδ. δ.: in longiori periodo ,toleravit tamen alium Bc. numerum, ſed huc potius translatum, quoniam e duobus membris, attributis v. παϱειχ., in medium coniecto, cf. 2, 14, 6., incipit hic primum, et adeo nova res quaſi, ſed ſine diſtinctione maiori poſt πλε., omnibus a Noſtro confictis per analog., ſed Bg. ſumente e P., praeter alia, etiam ad utr. artic. τὰ quaedam ſubſt., (pro quibus duobus ſufficiebat unum poſtremum que χϱήματα, cf. 1, 17, 8. e. 1, 12, 9. e.) it. liberum pron. αὐτῆς ad θαλ. cf. 8, 1, 11. 5, 3, 23. Sed abit Bg. ab eodem in his maxime, tum ſervato ἡ, cf. 5, 5, 9., tum in Latt. ad v. κατ. (ubi aliter quoque Sch. „*comportata*" forſan e Stp. Th. qui clam e P. ſimul, hinc ſine Vs. 2, 325. D. „comporto, *convebo*, quomodo accipi poteſt ap. Herodi. l. 8. τά τε — κατακ. παϱεῖχον ἐμπ. τ. πλ. de Aquileia" cum alia lect. de qua poſt cf. 4, 2, 8.) it. ad ἐμποϱ., ubi Sch. „ſuggerit merces per *negotiationem* divendere *navigantibus*" repertum mihi ſic tantum, I) phyſico quidem ſenſu, tum abſolute ap. Dem. Xen. Pol. Z. cum Bg. et Dd. S., tum et per adiunctum aliquod, ut cum acc. rei ap. Luc. 1, 38. l. 5. εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμποϱευόμενος, obnoxius equidem huic ridiculo *forem*, (hactenus Gs., elapſa cum eſſet haud dubie rel. pars) noctuas *ut* vere *venditem*, ſ. cum Stp. Th. 3, 153. F. „revera *noctuas* Athenas *importans*" it. ſimul cum praep. Di. H. S. T. 1. 408, 4. οἱ δὲ ἐμποϱεύονται πολλὰς διὰ θαλάσσης ὠφελείας, alii *mercaturam* exercentes, *per* mare *important* multa *commoda*, per ambages cum Sch., at cum alia formula ib. 585, 31. τῶν εἰωθότων ἐμποϱεύεσθαι πολὺν εἰσαγαγόντων σῖτον, cum *negotiatores*, qui *ante* conſueverant, *multum* frumenti *importarent*, denique cum adv. ap. Thuc. 498, 80. εἰσὶ δ' οἳ καὶ αὐτοῦ ἐμποϱευόμενοι, ἀνδϱάποδα Ὑκκαϱικὰ ἀντεμβιβάσαι ὑπὲϱ σφῶν πείσαντες τοὺς τϱιηϱάϱχους, λ. *quidam* etiam *hic* Hyccarica *mancipia* mercati, *trierarchis perſuaſerunt*, rel. (qui Intp. comma ſuſtulit poſt ἐμπ., ut iungeret cum acc. perſ. ἀν.) ſine Ind. ap. Stp. Th. l. l. v. i., ſed ſine Vs., verum II) tropico ſenſu, per variam

ἠπειρώταις ἀναγκαῖα, ὧν ἡ παρ' ἐκείνοις [n] χώρα διὰ χει-	lentibus neceſſarias, quas illorum regio propter hyemis

n) Ms. Ba. ἡ παροῦσα χῶρα λ., quorum de rel. v. N., ſed de accentu alio cf. 6, 7, 10.

rectionem, cum acc. rei, it. cum praep., in L. N. T. cum Kypk. T. 1. Loesn. Suic. Foeſ. Rs. O. V. 4. Ioſ. et ſine Ind. V. Eur. Hipp. 266. 1. D., ſed act. ap. Polb., nullibi que adeo cum dat. perſ., ut hic ap. Noſtr., peculiare quid ſecutum, forſan e Lat. Bg., quod v. ap. G. Th. 262, 15. *Eunuchus*, quem *mercatus fuerat* frater *Thaidi*, cum Gr. n., etiam ib. in v. *negotiari*. Sed hic in Ms. Ba. aperta eſt gloſſa in mutato v. privo in formulam ſenſus alius cum alio caſu particip., dum Gloſſator ceperit ſua pro *emere*, quam notionem tamen non habet v. Gr., ſed ex illo et v. Lat. ſyn. *vendere* exprimas per conſequens pro anteced., cum Mss. rel. manente P. etiam (quanquam cum libertate, omiſſo quidem v. ἐμπ.) in vulg. caſu particip. τοῖς πλ. Caeterum concinnitatis ſtudium peperit ap. Noſtr. tum copiam, tum peculiaria alia in relatis pluribus, primum ἀπὸ τῆς ἠπείρου ad ἀπὸ θαλάττης, deinde διὰ γῆς ad ἡ ποταμῶν, ſine repetita praep. cf. 7, 11, 14., denique in τοῖς πλέουσι ad τοῖς ἠπειρώταις, quo de v. Suid. Hſy. Luc. Iſ. Pan. M. oppoſ. τοὺς νησιώτας, cui add. p. 114. m. 120. e. 135. l., ſed in fem. ἠπειρώτιδες πόλεις Sb. Ind., ubi et affine adi. ἠπειρωτικὸς cum Di. H. T. 2.

ὧν ἡ — διὰ χειμ.) Deeſt, opinor, accuſativus χαλεπότητα aut σφοδρότητα. *Steph.* Legere poſſis etiam διὰ χειμῶνας, ut ſit, *propter longiores et aſperiores* hiemes. *Sylb.*

Sed Sch. v. δ. „χ. Pol. propter *hyemem*. Stp. tamen ſupplet χαλεπότητα" corrigens hauddubie clam e P., ap. quem per edd., etiam in illa Antwp., non ſunt illa, quae Sch. profert, ſed potius plena iſta Bg., ad cuius Ms. Leisn. „leg. cum Stp. διὰ χειμῶνος σφοδρότητα" pro quibus per ſe procedit quoque τραχύτητα, uſurpatum Noſtro aliquoties ſupra, et ab utr. Intp. redditum illo Lat. Verum nil tale reperi, ſed tantum ſine Ind. ap. Dd. S. 1, 49. l. 23. κατὰ τοὺς ἀντικειμένους τόπους γεννᾶσθαι τοὺς χειμῶνας, oppoſita *orbis* regione *tempeſtates* hyemales *exoriri*, it. ap. Dem. 265, 12. οὐ δυναμένου — διὰ τοὺς χειμῶνας πλεῦσαι. Quod neſcio an dederit aliquis librarius, corruptum deinde ab alio; ut ſupra iam ſubinde habuimus lectiones eiusmodi depravatas, cf. 7, 11, 17. unde eliciatur, ſi non vera, at toleranda Sb. iſta, cum leniſſima haec quidem medicina ſit e ſolenni confuſione finium α et ας, cf. 5, 4, 18. 5, 1, 6. 3, 12, 22., ut in vulg., clam praebita etiam a rel. Mss., ſi comparetur cum χειμῶνα, confuſa ſunt α et ος, cf. 4, 8, 16., ſed, ſi cum χειμῶνας, modo α et ο, cf. 8, 1, 13. ἀπεῤῥωγ. Ab hac igitur parte expectem potius alios adhuc Codd. Sed in altera ac priori huius regionis parte manifeſtam paſſus eſt Ms. Ba. depravationem, ducto quidem particip. οὖσα e marg. (ubi ſtetit ſuppletum ad formulam ἡ παρ' ἐκείνοις — οὖσα — χώρα, cf. §. 6.) unde, eiecto pron. ἐκείνοις, alius contraxit praep. in unum v. παροῦσα, cf. 1, 4, 14. et in confuſionem aliam contrariam 1, 6, 18. e. rurſus que in aliam 4, 3, 4. e. Sed P. mirum quantum diſcedit per libertatem, etiam perverſo ordine, dum Bg. formulam e praep. cum pron. intra artic. mutat in merum gen. iſtius pron., ut in praep. cum ſubſt., cf. 6, 6, 5. τὸν ἐν Μεσ. αὐχμ. etc., deferens P

μῶνος [o] *οὐκ ἦν εὔφορος, ἀνέπεμπεν εἰς τὴν ἄνω γῆν* [p]. *πρὸς οἶνόν τε* [q] *μάλιστα πολύ-*

asperitatem non ferret, surſum mittebat ſuperiori terrae:
8. vini praeſertim foecundum

o) *διὰ χειμῶνα* Ms. Ba. v. N. p) Hic comma in A. al. pro puncto Bs. 2. L., etiam Bc. 2., depravato e colo Stp. rel. v. N. q) Ms. Ba. *οἶνον τὲ λ.* cf. 7, 12, 14.

adi. ſeverum ad *εὐφ.* et totius enunciationis ſeveritatem, *quarum illorum regio — non eſſet ferax*, fortaſſis ob concurſum gen. duorum, (pro quo tamen et valet abl. *quibus*,) ſumto adeo pro formula privo v. ſyn., cum in rectionem adi. cum gen. teneat Poſſ. Sy. p. 46. e. „Herodi. l. 8. *χώρα εὔφορος πάντων*, regio *ferax* omnium *rerum*" hinc libere, cf. 1, 6, 3. e. 5. e.

ἀνέπεμπεν εἰς λ.) Quae ſit *ſuperior terra*, ex fluminum decurſu iudicandum eſt. Hic certe iudicari poteſt. Num idem iudicium valet in loco Act. 19, 1., ubi Grotius et reliqui interpretes inter ſe diſſentiunt? Grotius enim per *τὰ ἀνωτερικὰ μέρη* partes ſeptentrionales Aſiae minoris, Pontum et Bithyniam, intelligit, at Cellarius Galatiam et Phrygiam. v. Kypke ad h. l. *Leisn.*

Cuius canon ſic eſt conſtituendus, ut *terminus*, quem vocant, *a quo* ſumatur fluvius quidam, vel mare adeo quoddam, non in univerſum, ſed a latere ſ. littore eius ſimul utroque, a quo deinde, dextro ſiniſtrove, remotius ſita loca, in quamcunque coeli regionem ſpectes, dicuntur *ἄνω*, cum retro eas per continentem, et h. l. igitur *γῆ* dr. *ἄνω*, continentis pars quaedam remotior a fluvii littore; dum Bg. formulam, ex adv. intra artic. cum ſubſt. mutatam ex arte in adi., retinet partim e P., ſed per numerum rectum e Sch. „*ἡ ἄ.* ſuperior *terra*" cf. de v. *ἄνω* L. N. T., ubi Krb. etiam monet de ellipſi particip. *οὖσα*, rel., tum in notionem univerſe, in loco et in locum, ſ. pro ſurſum, Thom. M. cum Lyc. V. Hipp. E. 303. 2. C. So. Ai. et Fa. Ae., ſed potiſſimum in notionem illam geographicam Ioſ. 2, 47. N. h., ubi et cum ſubſt. perſ., cf. p. 394. c. 7. ſ. 2. i. *ἐκ τῆς κάτω πόλεως — εἰς τὴν ἄνω πόλιν*, Trill. Obſ. Crit. p. 83. m. Kypk. h. l. Xen. Hell. cum p. 20. N. a. Herdt. cum p. 289. N. 86. Thuc. Ind. in N., ſed in varia ſimul ej. Ind. in textum, cui add. 168, 25., cum ſubſt. etiam 185, 55. it. Ind. Sb. Dd. S. 1, 48. l. 83. p. 299. l. 34. p. 351. l. 16. cum p. 660. N. 52., ſed 2, 262. l. 37. 61. cum N. it. p. 286. l. 1. p. ſq. l. 20. cum Ind. in N. Luc., etiam in N. Ael. V. h., ubi et cum gen. rei, *οἱ ἄνω τοῦ γένους*, ut cum gen. loci ap. Fi. The. cum ej. Aeſch. Rs. O. V. 4. 8. And. et Din. Dem. L. Boſ. Ell. Suid. 1, 217. i. ſqq. Xen. Bach. cui add. Sy. 2, 20. *τὰ κάτω πρὸς τὰ ἄνω*, ej. Avβ. it. Cyr., ubi et *ἄνω καὶ κάτω*, ut de *ἄνω κάτω* ap. Gat. ad Ant. cum Barn. Eur., ubi et *ἄνω τὲ καὶ κάτω*, cf. Abr. ad Ae. T. 2. Hſth. ad Ar. Plut. p. 109. N. 35. Suic. cum Di. H. T. 2. et Hſy. in *ἄνω ποταμῶν*, conflante adeo ſua Noſtro per analog., it. in adiuncto v. *ἀν.* cum pr. *εἰς*, ex variat. cum 2, 12, 11. *ἐπὶ τὸν Ἰουλιανὸν εἷς τῶν — ἀναπέμπεται*, quo loco etiam Bg. per ſimpl. reddebat, quae notio contra Abr. l. l. hinc quoque manifeſta, pro Sch. „emittebat *terrae*" reſtituentis ſic P. negligentiam.

πρὸς οἶνόν τὲ — παρεῖχε) Sic Aldi et Walderi, quod ferri non poteſt, niſi ad remotiorem, non ad propiorem nominativum referatur. *Sylb.*

γονον [r] γεωργοῦντες, ἀφθο- ſolum colentes magnam copi-

r) Ms. Vi. *πολύγονον χώραν*, ſed Ms. Ve. *πολ. χώραν γεωργοῦντες* et Ms. Ba. *πολ. χῶραν γεωργ.*, hic in accentu quidem novi ſubſt., ut §. pr., at cum *χώραν* etiam in edd. *A. Bss.* Par. Pat. Ed., etiam in Sb., v. N.

Cod. Vindob. poſt *πολύγονον* addit *χώραν*, quod ſcioli cuiusdam additamentum eſſe puto, animadvertentis vocem *χώραν* intelligendam eſſe ad *πολύγονον*. Porro, quum antea *πόλις* tanquam nomen collectivum ſemper vſurparetur pro *πολιταῖς* (ita), ſic h. l. *γεωργοῦντες* per Syneſin poſitum, ad *τὸ σημαινόμενον*, non ad *τὸ ῥητὸν* referendum eſt. *Stroth.*

Sic ſane non opus eſt illo Leisn. in m. Ox. „leg. *παρεῖχον*" nec in pr. §. illo Stp. Th. *παρεῖχον* (ad N. *τά τε ἀπὸ λ.*) nec ib. *ἀνέπεμπον*, quanquam per ſe facile confuſis iterum *ε* et *ο*, it. *ε* et *ου*, cf. 8, 1, 13. 1, 16, 6., cum et maneant in vulg. ſing. hic Mss., quorum ſubſt. novum cum teneant edd. A. quoque: qui has typis deſcribendas curavit, duxerit eas e Cod. ſimili, in quo ex altera parte gloſſema ſumi licet cum Str., etiam in Bg. e P. obliquo, qui utr., oſtendentes ſubſt., expleverint libere, (cum et P. aliter in hac regione liber ſit, addito etiam iterum pron. cf. §. pr.) diſſidendo contra inter ſe ad v. *παρ.*, dum Bg. refert plur., ſed P. ſing., verum, ſervato plur. ad *γεωργ.*, alio abiens, ut locum habere tum potuerit eius ſing. ille. Sed redimus ad ſubſt., quod ſupplet Bg. et alibi, ut ad *ἀλλοδαπῇ* 5, 2, 13. etc., ſicut Noſter dat ipſe diſerte cum *v. γεωργ.* tum *χώραν* 6, 4, 11., tum *γῆν* 7, 4, 9., quorum adeo poſtr. et hic aeque valeat, ſi ſtandum in ed. Stp., nil tenente Sch. quam *πολ.* „*πρὸς οἶνον*, terram, quae plurimum *progignit* vini, *viniferam*, (at in *οἶν.*) *πρὸς οἶν. πολ. γεωργεῖν γῆν*, ad *vinum* cuius *maximus proventus eſt* terram *colere*" per Vs. obſcuram, ſed Sb. Ind. ſine Vs. „*πολύγονος πρὸς οἶνον χώρα*" tum Stp. Th. modo haec „*πολύγονος*, forſan male pro *πολυγόνος*, *foecundus*. Oppian. — *ἔξοχα γὰρ τόδε φῦλον — Πουλύγονον τελέθει.* Herodi. 1. 8. *πρὸς — πολύγονον χώραν γεωργοῦντες. Πολύγονον* etiam herba eſt, rel." qui adeo et ipſe fert ſubſt. illud Sb. et Mss., alias quoque conſentiens cum his in Theſ. contra edit., in qua credat quis elapſum inter prela id ſubſt. Itaque ampliandum, et forſan e Mss. et A. olim edendum, dum notabat Leisn. in m. Ox. haec „f. *πολύγονον γῆν* — leg. *παρεῖχον*" ſed ego reperiebam in adi. in L. Ern. „*πολύγονον*, *τὸ*, herba, Lat. *ſanguinaria*. *πολύγονος*, *ὁ*, *ἡ*, fecundus, *ferax*" tum, praeter Poll., quoque ap. Xen. Z. Pol. *πολύγονον — θηρίον* cum Bg., ſed Di. H. T. 1. *ἔχει δὲ ἡ γῆ — θαλάττης φύσιν πολύγονον*, *maritimos* proventus *varios*, it. Dd. S. 1, 45. l. 63. *πολυγονώτατον αὐτὸν ὑπάρχειν*, *foecundiſſ.* it. p. 49. l. 50. *πολύγονος οὐκ ἂν ἦν*, non *genitali* foecunditate *luxuriaret*, cui add. de Nilo etiam ib. p. 13. l. 76. *τοῦτον πολύγονον ὄντα*, *ad* multa *generandum* cum *apprime* ſit *foecundus*, ſed ap. Call. T. 1. p. 542. Fr. 296. „*θηλύτατον πεδίον* — fertiliſſimus *ager*. Euſtath. — *λέγει τὸ πολυγόνον*" quo accentu ap. Geop. 14, 1, 3. *φύσει δὲ καὶ πολυγόνον τὸ ζῶον*, *foecundum*, ſine Var. L. et ſub eodem acc. Ind. ex 14, 7, 8. *τῶν ἀλεκτορίδων τὰς πολυγονωτάτας*, gallinas *foecundiſſ.*, ſed ej. Ind. cum noſtro accentu ex 2, 5, 4. *πολύγονος ἡ πλατύφυλλος*, ſanguinalis *latifolia*, 17, 5, 5. *ἡ πολύγονος καλουμένη βοτάνη τὰ ζῶα ποιήσει γονιμώτερα*, *herba πολύγονος* appellata *animalia* faciet *foecundiora*, et 18, 3, 5. *τῆς πολυγόνου βοτάνης*, *herba πολύγονος appellata.* Quo ſexu ſemi-

νίαν [s] ποτοῦ παρεῖχε [t] τοῖς ἄμπελον μὴ γεωργοῦσιν. | am illius poculenti ſuppeditabant iis, qui vitem non ſere-

s) ἀφθονίαν πολλὴν Ms. Ba. Excpt. e regione ἀφθ. ποτοῦ v. N. t) παρεῖχεν Bs. 2. L. Par. Pat., etiam adeo Sb., nil variantibus clam Mss. v. N.

nino addi vox debet a Lexicis, loco ſolius neutr., ut e poſtremis ibi locis ad prioris abſolutum adſciſci diſerte adiectum ſubſt. βοτάνη, neſciente ellipſin iſtam L. Boſ., ac denique in Noſtro obſervari rectio cum pr. πρὸς, peculiaris illa quidem, at ex analog. tum Grr. adi. aliorum cum eadem, tanquam ſupra ἐπιτήδειος, it. ap. Polb. 1, 378. ſ. 88. i. ἐν χώρα πρὸς πάντα τὰ γεννήματα διαφερούσῃ, tum Latt. ſyn., ut ap. Schell. L. fertilis *ad* omnia *tractus*, ſed ap. G. Th. modo cum Grr. ſyn. εὔφορος, γόνιμος, at 638, 21. *ſit ne* feracius *et* vberius *non* ad *laudem* modo, *ſed* ad *pecuniam* principi, *ſi* rel., nil vero tale in Bg., niſi Grr. ſyn. εὔτοκος, πολυτόκος, cf. in *uber* 929, 90. p. ſq. l. 8., ſed in v. *pinguis* nihil etiam ap. Schell.

ἀφθονίαν ποτ.) Nil e P. liberrimo patet de Ms., ubi pro ſubſt. ποτοῦ praebet adi. πολλὴν, cf. 7, 10, 12. e., ſive per confuſionem vocum, ſive per gloſſam e comparatione uſus aliorum ſcriptorum, in quo per ſe cogites elapſum id adi. ob ſubſt. ποτ., cum et Bg. de ſuo referat, libere is tamen alia quoque addens adi., cf. 7, 10, 7. e. 7, 12, 14., ſed et alibi conſentiens cum Mss. noſtris per ingenium coniecturam que, niſi in ipſo vocab. emphaſin cum aliis quaerebat, (cf. §. 16. ap. P.) quam nullam alii rectius vident, quoniam epitheta habet ſecum, illam potius indicantia, cf. Hſy. modo per πλῆθος, tum abſolute Il. Pan. M. p. 95. i. Ael. V. h., ubi ad 3, 18. p. 250. m. χρυσοῦ δ' ἔχουσι καὶ ἀργύρου ἀφθονίαν, auri *argenti* que *maximam* poſſident *copiam*, ſed cum adi. θαυμαστὴ ad Thom. M. p. 133. N. 2. e., cum τοσαύτην ap. Dem. (cui add. 121, 12.) Phil. p. 761. E. m. 763. i. et Luc. 3, 626. l. 69. τοῦτο — τοσαύτην ἀφθ. παρέχεται τοῖς βουλομένοις, haec *tantam* dicendi *copiam* ſubminiſtrat *volentibus*, (cum ſyn. v.) ubi et cum adi. πολλὴ, ut ap. Xen. Ἀνβ. it. Cyr., ubi etiam cum παμπόλλη, at ej. Pol. Z. λίμνη ὕδατος ἀφθονίαν παρέχει, Th. V. 2. p. 560. e. ſtagnum *aquae* copiam *ſuppeditat*, quod v. Lat. e P. ſervavit Bg., varians cum §. pr. (non item Noſter per ſimplicitatem vetuſtam,) et de ſuo reddens ſubſt. ποτ., ut 5, 8, 4., ſed addito pron., cf. 7, 10, 12. e. ad perſpicuitatem, opinor, tantum, non autem per emendationem in τοῦ ποτ., quaſi exciderit, quoniam ſubſt. de vino praecipue dr. etiam alibi, cf. 1, 17, 23. m. et hic e contextu, pr. οἰν. et ſq. ἀμπ., per ſe iam cogitari debet, unde et Sch. „ποτ. *potus*, vini, *proventus maximus*,"

τοῖς ἀμπ.) Nempe vicinae Italiae gentes tum temporis vineas non habuere, quippe quas Gallos et Pannonios habere permiſit demum Imperator Probus. Eutrop. 9, 11, (4. Γάλλους ἐπέτρεψεν ἀμπελουργεῖν, οὔπω πρότερον τοῦτο εἰδόσι.) Nam ut ex Suet. Dom. c. 7. conſtat, libertas vites colendi coercebatur lege Domitiani. — γεωργεῖν primo abſolute eſt terram colere. Deinde additur γῆν vel χώραν, eodem ſignificatu, (verum ut tum in Vs. pereat prima pars verbi et formulae Lat., remanente tantum Lat. *colere*, ut vidit etiam Stp. Th. 1, 805. E. „cum caſu autem generali ſignificatione pro *colo*. — Et metaph. ap. Theophr. epiſt.

ἔνθεν πολύ τι πλῆθος ἐπε-δήμει οὐ πολιτῶν μόνον, ἀλλὰ ξένων τὲ καὶ ἐμπόρων.

9. rent; quapropter ingens multitudo ibi erat non civium ſolum, ſed peregrinorum et-

ἀντὶ τῶν ἀμπέλων τοὺς ἰχθύας γεωργοῦμεν.“) Tertio adduntur et nomina earum rerum, quae e terra proveniunt, vt *vites*, *milium* etc. dicitur que γεωργεῖν ἄμπελον, i. e. *ſerere vitem*, et eodem modo, quo πολιορκεῖν τινα. Sic Theophr. char. (3, 2.) γεωργεῖν κέγχρους (ex emend. Reisk. pro vulg. ἀγρὸν) *agrum milio conſpergere*. Neſcio cur Cl. Reiskius ad h. l. Theophr. in Anim. ad Gr. A. p. 97. dicat, γεωργήσειν dictum videri *plebeie*, pro σπερεῖν. *Leisn.*

Deſeruit P. quoque Sch. „vitem *colere*“ quod Lat. recte in tertio Leisn. genere retinebitur, ſicut Noſtri formulae (non repertae praeterea, niſi oblique in loco illo antea Theophr. ap. Stp.) par v. privum ἀμπελουργεῖν reddunt *vineas colere* ad Eutr. Met. Ind. Cell. et Gs. ad Luc., ſed ap. Poll. vites *curare*, tractare, *conſerere*, (dum Stp. Th. modo novit pro „vites putare, rel.“ et metaph. cf. Bud. C. Di. H. T. 2. Rs. O. V. 4.) pro notione quidem ſubſt. noſtri, in quam v. Hſy. L. N. T. Suic. Hom. Orph. Eur. Barn. Xen. Bach. Ae. ep. S. Ael. V. h. Luc. Fa. Ae. Geop., ſed Munth. p. 81. „pro bonis ruſticis et praediis“ (cf. pro nomine loci ap. Hſth. Ar. Pl. it. τὸ ἀμπέλιον ap. Foeſ. Herdt. et ἀμπελόεν πεδίον Theogn.) ubi et γεωργοὶ pro vinitores, ut ap. Geop. 6, 7, 2. ἐπὶ μὲν τοῦ πάνυ καλοῦ γεωργουμένου οἴνου, ad *vinum* probe *excultum*, it. 9, 2, 6. γεωργεῖν τὴν ἐλαίαν, oleam *colere*, tum γ. ἀγροὺς ſupra ad 7, 4, 9., ſed χωρίον Rs. O. V. 7. Iſ., ut Iſ. Pan. M. p. 94. e. τὰ ὄρη, tum τὰ πεδίον Luc. 1, 524. l. 38., ſed κέγχρον it. νήσους ap. Dd. S., denique tropice ap. Suic. τὸν οὐρανὸν, it. ἐκκλησίαν, it. ſimul cum dat. rei ſ. perſ. τὰ ἔθνη τῇ ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ.

ἔνθεν — ἐπεδήμει) i. e. aderat. Sic Ariſtoph. Theſm. (v. 40.) ἐπιδημεῖ γὰρ θίασος Μουσῶν ἔνδον μελάθρων, *adeſt* enim *tripudium* Muſarum *intra* atria. *Leisn.*

Ibi Schol. 1. ἐπ., τουτέστι πάρεστι καὶ παρέρχεται, et Schol. 2. ſ. Biſetus ἐπ., ἔνεστι, dum Bg. hic, deſerta P. libertate (fere cum Sch. „praeſens *erat*, commorabatur *Aquileiae* frequentia *civium* et *peregrinorum*“) ad v., ſumtum notione quietis ſ. in loco, videtur explere adv. loci, quo et Sch. tendit nomen proprium urbis, ſed Stp. Th. 1, 974. E. e. ſub „peregre advenio“ hinc ſine Vs. ſumſerit alteram notionem de motu in locum, conflante Noſtro per analog. ſua, cf. in v. abſolute poſitum L. N. T. Munth. p. 209. c. Fi. The. Abr. Ol. Th. A. it. pro advenire Call. cum Spanh. et Loesn. Ind., ſed pro redire ad populum Vig. et Ael. V. h., porro cum dat. loci Sb. e Zoſ. 2, 38, 8. 5, 2, 6. e., tum de re, ut morbo, Foeſ. p. 138. a. e., ſed in varia Rs. O. V. 4. 6. 7. Iſ., at Ant. cum ſyn. „οὗτοι παρόντες καὶ ἐπιδημοῦντες“ Dem. Luc., etiam Ind. in Var. L., Xen. Ἀνβ., ſed cum oppoſ. ἀποδημ. ej. Cyr., ut Mem. S. cum pr. ἐν, ſed de Xſto Suic. In rel. habet Sch. modo aliquid ad „ἐνθ. hinc, *unde*, quamobrem, *quo* factum *eſt*“ in extr. partim e P., ubi Stp. Th. tantum novit notionem phyſicam de loco, non item noſtram tropicam hic, de cauſa, in quam v. Suid. 1, 748. m. ſine χρήσει, Ael. V. h. et Fi. Pal., tum in ſolitarium adv., praeter varias notiones ap. Hſy., de tempore ap. Diog. L. et Hsd. ά, 281. (it. ap. Call. Del. v. 253., ſed in

τότε δὲ [u] μᾶλλον ἐπολυπλα- 10. iam et mercatorum; tunc

u) Sic Ms. Ve., ſed Ms. Ba. τότε δὲ καὶ μαλλ. pro δὴ edd. v. N.

locis rel. Ind. de loco aut cauſa,) ſed de loco ib. θ', 9. proprio que illo, at improprio, ut de re, in formula nominatim ἔνθεν ἑλὼν, ὡς λ. D'Orv. Ch. Hom. 'Οδ. θ', 500., ſed de perſ. Herdt. 129, 21. ἔνθεν δὲ ἐγένετο ἕκαστος τῶν θεῶν, *unde* autem *unusquisque* deorum *extiterit*, tum per relatum Hom. 'Ιλ. δ', 58. γένος δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν σοὶ, genus *autem* mihi *inde*, unde *tibi*, tum, praeter Herdt. 297, 38. abſolutum, i. q. pr. ἐνθεῦτεν, de loco iterum phyſico, per relatum ib. 173, 26. ἔνθα τε νῦν καταδύεται, ἐνθεῦτεν δὶς ἐπαντεῖλαι' καὶ ἔνθεν νῦν ἀνατέλλει, ἐνθαῦτα δὶς καταδῦναι, λ. bis *denuo* illinc *exortum* — ſolem —, ubi *nunc* occidit; *bis* autem, *unde* nunc *oritur*, illic *occidiſſe*, porro ib. 190, 15. ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἔνθεν τοῦ μεγάρου, hinc *et* illinc *aedi* illi *aſſiſtentes*, cum gen. adeo rei ſ. loci, ut ap. Xen. 'Ανβ. cum τῆς ὁδοῦ, ubi et cum gen. perſ. σφῶν, it. ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ut ap. Thuc. et Luc. 3, 89. l. 55: (at p. 658. vs. 234. ἐνθ. oppoſ. ἐκεῖθεν,) et So. Ai. ἔνθεν κἄνθεν, cum Hom. 'Οδ. ε, 195. ἔνθα κάθιζεν ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη λ., ubi et affine ἐνθένδε, proprie Lat. *hincce* (et noſtra ratione ſcribendum ἔνθεν δὲ, ſed quia poterat confundi ſic cum adverſ., ut ſupra erat ap. Herdt., contractum vicinius deleto accentu primo,) it. ap. Th. et Poll. Call., ut cum artic. Rs. O. V. 4. διαγγέλλειν τἀνθένδε ἐκεῖσε, et Iſ. Pan. Mor. p. 125. m. τὸν ἐνθένδε πόλεμον, ſed de cauſa ap. Dem. Tum Bg. ad πολ. τ. πλ. ut 7, 8, 22. (ex analog. cum adiunctis gen.) de ſuo idem ad ἀλλὰ poſt οὐ μον., addito καὶ, dum nihil novat Ms. cf. 6, 8, 5. e., nec aliquis Commentatorum, cf. 6, 5, 9., ſed variat Noſter per omiſſum καὶ cum 7, 8, 4., it. cum cap. huius §. 6. et 1, 12, ſ. in iunctis et relatis ad ſe de ſuo πολιτ. et ξεν. τε καὶ ἐμπ. qui mercatores, aeque ut pr. peregrini, ad tempus modo fuiſſe ibi cogitabuntur, quamdiu mercatus aut negotiatio duraverit.

τότε δὴ μᾶλλ.) Aptius ſcribetur τότε δὲ, quum ſit redditio ad illa (§. 6.) καὶ πρότερον μὲν, ubi v. annotata. *Steph.* legendum cum Stp. puto, τότε δὲ μαλ. refertur enim ad ſuperius προτ. μ. ἰδίου δήμου πολυάνθρωπος ἦν. Caeterum in his obſeruanda eſt, graca quaedam Herodiani in ſcribendo negligentia. Namque poſt καὶ προτ. μ. ἰ. δ. π. ἦν aut ſtatim poſt nouum καὶ ſequi debebat alterum membrum, τότε δὲ μαλ. ἐπολυπλ. τὸ πλῆθος, aut ſi cauſam huius multitudinis ſubiungere vellet, quod vtique fieri et poterat et neceſſe erat, in enarranda ea participiis vti debebat, donec ventum eſſet, ad verbum ἐπολυπλ., quod reſponderet τῷ πολυάνθρωπος ἦν. At ille pro παρέχουσα, ἀναπέμπουσα etc. dixit, παρεῖχεν, ἀνέπεμπεν, propriam quaſi quandam de mercatura huius vrbis narrationem interſerens; vnde ἀνακολούθου quaedam ſpecies oritur. *Stroth.*

Qui recte diſputat tum de ſtructura totius epiſodii iſtius, tum de particula δὴ, ad quam etiam Leisn. tum in m. Ox. „ſcrib. τότε δὲ, (tum in m. Ms. Bg.) leg. δὲ" ut quoque Sch. repetit Stp. prima „pro δὴ legit Stp. δὲ poſt τότε" et Sb. Ind. hinc „δὴ pro δὲ" quae ſane requiritur a pr. relato μὲν, et a ſq. μαλλ., cum δὴ, pro *igitur*, ad proximam §. pr. nec ipſa conveniat quoque, quoniam non illa §. habet interſertum quid, ſed rem ipſam, πολύ τι πλῆθος, cui ſuccedit nunc maius quid, ubi non δὴ, ſed δὲ ſolenne. Unde vel contra rel. Mss. ſuſce-

σιάσθη τὸ πλῆθος, τῶν ὄχ- *λων* [x] *πάντων ἐξ ἀγρῶν ἐκεῖσε*	vero etiam aucta multitudo: turba omni ex agris illuc

x) *τῶν ἄλλων παντ.* Ms. Ba. v. N., ut et in diſtinctionem edd., quum habeant comma poſt *πληθ.* nullum, ſed demum poſt *πάντων* A. al., ſed poſt *πληθ.* et *παντ.* et *ἀγρ.* aliquod Bs. 2. L.

pimus, cum et P. referat, quanquam liberior ordine, qui tenet (ut Bg. ex illo) etiam alterum Ms. Ba., additum *καὶ*, unde habentur illa Noſtro ſaepius iuncta, cf. 7, 1, 11. 6, 6, 8., ubi ſimiliter correximus *δὴ*, dubii hic adhuc de *καὶ* ſimul recipiendo, quoniam *καὶ*, pro *etiam*, ſubinde obtrudunt Mss. noſtri ſine neceſſitate, et hic quoque ſufficere poteſt per ſe *δὲ μαλ.*, alibi obvium itidem, cf. L. N. T. Schw. p. 872. a. 1. tribus locis, ubi tamen *μᾶλλ.* alia valet notione, pro *potius*, hic e P. a Bg. omiſſum, forſan ex uſu Lat., qui e G. Th. certe non fert *magis* cum v. *multiplicari* aut Bg. iſto, ut tamen ſervarit Sch. in „*ἐπ.* aucta *fuit* magis *multitudo*" repertum modo in v. „*mactus*, — magis auctus" noſtratibus que forte exprimendum *wurde* die *Menge*, Anzahl, *noch* mehr *vervielfältigt* ſ. *vergröſsert*, dum Noſter de ſuo copulat omnia, ſed ex analog. luſu que aliquo in affinibus v. *πολ.* cum ſubſt. *πλ.*, ſed Stp. Th. fert modo „*πολυπλάσια*, — *πολυπλασίως* — itidem *πολυπλασιάζω* pro *πολλαπλασιάζω*, *multiplico*. Sed rara haec eſſe exiſtimo" et poſtr. v. 3, 483. e. tantum e Plut., deprehenſum mihi ap. Dd. S. 1, 4. l. 42. it. p. 131. l. 50. (ut *πολλαπλήσιος* ap. Herdt. et *πολλαπλάσιος* ap. Poſſ. Ca. et Sy. Fa. Ae. Rs. O. V. 7. Ant. Xen. Pol. Z. 'Aνβ. Bach. et Cyr. cui add. 1, 6, 10., tum Polb. 2, 574. e. *τὴν μὲν τούτων συμβήσεται δύναμιν αὐξηθῆναι πολλαπλασίως*, *eveniet*, ut *maximum* potentia *eorum* capiat *incrementum*,) ſed *τὰ δημόσια χρήματα — πολυπλασιασθῆναι* ap. Eutr. Met., tum per Latt. Indd. *augere* in *maius* Amm. M. et Liv. cum Cort. ad Plin. ep. p. 220. b., quod hic ad *μᾶλλ.* adhibuerim.

τῶν ὀχλ.) Ms. adi. pro ſubſt., cf. §. 8., fuerit hic e confuſione, quae in *α* et *ο* ſaepius adfuit, cf. §. 7. *χειμ.*, ſed in *λ* et *χ* ſemel 6, 1, 11. e. *αὐλ.* At P. plane non refert hoc ſubſt., mutato etiam adi. *παντ.* aliorſum, ſed vel ſic, et perverſo ordine praemiſſo que v. *συῤῥ.* oſtendens, ſe diſtinxiſſe poſt *πληθ.*, quod et multo clarius facit Bg., qui partim cum Sch. in „*συῤῥ.* turbis *confluentibus*" me quidem ambigente adhuc, an non poſt *ὀχλ.* ſtatuendum ſit comma, cum alis iam viderimus *ὀχλ.*, iunctum cum *πλ.*, 7, 9, 8. m. 7, 10, 9. e., quanquam et *ὀχλ.* cum *πάντ.* 7, 7, 2.; conflante Noſtro per analog. iterum v. *συῤῥ.* cum adiunctis, ubi Ms. thema aliud formae contractae (cf. 5, 6, 21.) a *ῥέω*, cuius exempla ſunt tum ap. Stp. Th. 3, 690. e. ſq., tum in aliis compoſ. ap. Noſtr. cf. 1, 14, 4. m. *διαῤῥ.* it. 7, 9, 17. *εἰσῤυ.*, ſit vel e lapſu, vel e ſapientia librarii, dum et alii miſcent themata utr. cf. Fi. ad. Well. p. 276. i., cui add. forma haec participii utr., cf. Di. H. S. T. 1. *τὴν Ῥώμην —, μεστὴν οὖσαν τοῦ τε κατοικιδίου καὶ τοῦ συνεῤῥυηκότος ἐκ τῶν ἀγρ. ὄχλου*, urbe *praeter* domeſticam *turbam* agreſtium *quoque* multitudine *referta*, it. (cum pr. *ἐπὶ* ib. T. 2.) cum praep. eadem Xen. 'Aνβ., ubi et cum pr. *εἰς*, ut cum *πρὸς* ej. Hell., tum Phil. p. 752. A. m. *συῤῥυέντες εἰς τὸ θέατρον λ.*, ſed varie Ael. V. h. Poſſ. Call. et abſolute Luc. cum Hſy. 2, 1305. m. *συνέῤῥεον*, *συνέτρεχον*, per quem varietur cum 7, 5, 17. etc., ut ſimul per artic. cum 7, 4, 7. 13. *κατελθεῖν ἐκ τῶν ἀγρ.*.

συῤῥεόντων [y], πολίχνας τὲ καὶ κώμας τὰς περικειμένας καταλιπόντων [z], πιςευσάντων δὲ αὐτοὺς [a] τῷ τε μεγέθει τῆς πόλεως, καὶ τῷ προβεβλημένῳ τείχει [b]. ὃ παλαιότατον [c], ἐκ τοῦ [d] πλείςου μέρους προτε-

confluente, oppidulis que et vicis circum iacentibus relictis, committente ſeſe magnitudini urbis, et obie-
11. cto muro. Qui cum eſſet antiquiſſimus, maxima ex

y) Ms. Ba. συῤῥυέντων λ. v. N. z) Colon in Ms. Ba., ut punctum in al. a) αὑτ. per lenem A. al. v. N. b) Colon in Ms. Ba., punctum in Bs. 2. L., ſed comma in rel. v. N. c) Nullum comma hic modo in Bs. 2. R. v. N. d) ἐκ πλειςτ./μ. Ms. Ba. v. N.

πολίχνας λ.) Praecedentibus ἐξ ἀγρῶν tribuit Noſter, de ſuo iungens, duo haec cum diſcrimine, puto, ſic quidem, ut, ſumto ἀγρ. pro terris ſine aedificiis et tantum pro terrarum ſolo, per κωμ., quanquam alibi exponuntur αἱ βραχεῖαι πόλεις, cf. 1, 10, 2. p. 383. e. atque adeo pro ſyn., tamen hic accipiam de noſtratium *Dörfer*, at πολ. de noſtris *Flecken* ſ. *Marktflecken*, proprie que ac ſenſu deminutivo, ex oppoſ. maioris urbis Aquileiae §. 5. ſq., dum haec modo fert Stp. Th. 3, 473. F. ſqq. „πολίχνη, *oppidulum*, Thuc. (ſine Ind. cf. Eutr. Met. Ind. Cell. *oppidum*, ut Call. Ern. Vs. *urbs*, at πολίχναι μικραὶ Di. H. T. 1. Vs. tantum *oppidula*, quod ap. G. Th. cum Gr. πόλισμα, ſane ſine epitheto parvitatis, tum pro nomine loci propr. ap. Herdt.) vnde πολίχνιον, pro eodem, Iſocr. — Plato — (cf. Luc., ubi Gs. *oppidulum*, at Fi. Pal. *opidum*, ut Sb. Ind. e Zoſ. 5, 6, 8. *oppidis.*) Eſt et aliud dimin. πολύδριον, vt νησύδριον, (quorum extr. quidem repetiit L. Ern., pro primo habens potius „πολίδιον, *oppidulum*, — πολίδριον, idem" hac ſcriptura repertum mihi ap. Ioſ. 1, 898. m.) — πόλισμα, vrbs, oppidum, πόλις, Athen. — Vtitur et Dem. (tacente Ind.) nec non Thuc. (ubi v. Ind.) Et Herodot. (ſine Ind.) μικρὰ πολίσματα. Videtur vilius eſſe, quam πόλις, (deprehenſum ap. Xen. Αναβ. Ind. *oppidum*,) et dimin. πολισμάτιον, *oppidulum*, vt πολίχνιον et πολύδριον (ſic iterum) Polyb. l. 1." cf. Ind. it. Di. H. T. 1., reddente Bg. cum P., ſed ſeverius ad v. περ., (non item Stp. Th.) ex analog. iunctum, ut et alterum κατ.

πιςευσάντων δὲ) P. libertatem deſerit non Stp. Th. 3, 143. C., ſed partim Sch. „*confiſorum* magnitudini *et* moenibus *urbis*" pro quibus Bg., praeter ſeveram formulam e pron., oſtenſum que clare aſperum, (conflatis per analog. omnibus, cf. 7, 5, 11.) opprimit copulam δὲ, (nemini hic ſuſpectam, et pro τὲ valituram aeque ac proprie,) quoniam in pr. membro retinuerat e P. participium per abl. conſq., (nihil nec G. Th. ferente ad μεγ. cum πολ.) ſeverior ad προβλ., ubi Sch. „obiectis *pro* propugnaculo *moenibus*" recte ſic cauſam eloquens alteram, cur, relictis locis prioribus, conceſſerint Aquileiam; ut ergo pr. πολίχναι, aeque ac κῶμαι, fuerint ſine moenibus, cf. 1, 10, 2. ad κωμ., ſed in variat per artic. pro nudo μεγέθει, 7, 6, 2. etc.

ὃ παλαιοτ.) quae *moenia* prae *ſumma* vetuſtate *prius* quidem *maxima* ex *parte* collapſa *erant*. Quae autem ſequuntur, includo parentheſi,

ϱον μὲν κατεϱήϱειπτο[e]· ἅτε μετὰ τὴν Ῥωμαίων ἀϱχὴν μηκέτι τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πόλεων ἢ τειχῶν ἢ ὅπλων δεηθεισῶν[f],

parte antea quidem dirutus fuerat; (utpote poſt inſtitutum apud Romanos principatum haud amplius Italiae civitatibus murorum aut armo-

e) Punctum hic in Bs. 2. R., comma in A. Stp. rel., ſed nihil in Ox. [illegible] v. N. f) In Ms. Ba. parentheſis ab ἅτε — κοινωνίαν non eſt obſervat[illegible] Mart. nec in A. et Bss. v. N. g) Colon in Ms. Ba.

ab ἅτε ad illa vsque verba πολιτ. κοινωνίαν, vbi, in πλὴν τότε (§. 12. i.) eſt redditio ad particulam μὲν, quae eſt illic πϱότεϱον μὲν κατεϱήϱειπτο. *Steph.*

Qui hic agit contra P. liberiorem varie, praeſertim brevitate nimia, ubi Sch. in „παλ. vetuſtiſſ. *murus*, κατεϱείπω, paſſ. plusq. cum reduplic. Att. murus *collapſus* ſ. *dirutus* erat *magna ex parte.* Sb. vel κατεϱήϱειπτο“ ſed Stp. Th. modo „κατεϱείπω, deiicio, *diruo*; vnde praet. paſſ. κατεϱήϱειμμαι, et inde particip. κατεϱηϱειμμένος ap. Plut. Sic Herodi. τὸ δὲ τεῖχος πϱότεϱον μὲν κατεϱήϱειπτο“ ignorans ergo haec mihi reperta, ap. Hſy. 2, 203. i. κατήϱιπες, κατέπεσας, πέπτωκας, ſine N., per notionem ſecundariam, (forſan ab ellipſi pron. recipr. σεαυτὸν, ut Lat. *ruere*,) ut L. Ern. P. 2. „κατήϱιπε, *diruit* vel *decidit*“ fortaſſis reſpiciens ad Hom. Ἰλ. ξ', 55. τεῖχος μὲν γὰϱ δὴ κατεϱήϱιπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν, murus *enim* iam *corruit*, cui *confidebamus*, cum, repetito pron. αὐτὸς e pr. vs. Ζεὺς, pro notione iſta neutrali, aeque procedat act., nam *murum* quidem *is* iam *diruit*, porro ap. Lyc. cum praep. οἱ δὲ πϱὸς πέδῳ Πύϱγοι κατηϱείποντο, turribus *in ſolum cadentibus*, immo, *ſed in ſolum* turres *deiectae ſunt*, denique ap. Suid. 2, 275. i. κατεϱείπω, καταβάλλω· κατεϱιπόω δὲ, et per hanc vocalem inde ductum ſubſt. ib. ſq. κατεϱίπωσις, quae et habentur in L. Ern., reſpiciente Sb. Ind. per vocalem ſimpl. in penult. ad formam antea ap. Hom., quae patiatur ſumi proprie aliud thema, iſti ap. Suid. e forma contracta ſimile, κατεϱίπω, ſed per analog. iungente Noſtro et rel., ubi prae P. ſeverior Bg. ad πλεις., tamen cum eo per ordinem praep., forſan e Lat., qui tamen et legitimum habent, cf. G. Th. in ſubſt. 706, 12. ſqq. 31. ſqq. Caeterum ad L. Boſ. Ell. ἐκ πλείστου (quo Ms. ſpectat per gloſſam potius, quam lapſum) p. 390. i. fortaſſis addetur hinc in v. μεϱ. plena formula, tum poſt παλ. comma abeſſe poteſt, cum nemo, niſi ſtultiſſimus cum ſq. ἐκ τ. πλ. μ. copulet, nec Bg. eo tendat, qui adi. modo reſolvit per cauſalem, ut alias particip. aliquod, potius, quam ut ſuppleverit particip. ὂν, quanquam per ſe elapſum, cf. 1, 12, 3. Denique in Ms. Bg. omiſſum μὲν e P. reſtitui, quoniam ipſe expreſſerat poſt idem adv. πϱ. quoque §. 6., et praeterea hic Stp. in m. P.

ἅτε μ.) Addendus eſt locus 2, 11, (6.) *Boecl.* cf. 2, 11, 8. ſq., unde idem intelligitur. Sed vide, an hoc ipſum barbaris populis occupationem Italiae faciliorem ſequentibus tempeſtatibus reddiderit. *Leisn.*

Parentheſi quidem careas, quoniam §. 12. cum novo nominat. ἡ χϱ. repetitur ipſum ſubſt. τὸ τεῖχ., poſſunt que ſufficere cola poſt κατεϱ. et κοινων., quae feci, translato etiam Bc. numero novae §. ad pr. verſum.

μετειληφυιῶν δὲ ἀντὶ πολέμων εἰρήνην βαθεῖαν [h] *καὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις πολιτείας* [i] *κοι-*

rum indigentibus, verum adeptis pro bello pacem altiſſimam et Romanae civitatis.

h) Iterum in Ms. Ba. colon. i) In Ms. Ba. παρὰ ῥωμ. βασιλείας πολιτείας κοιν. duplex lectio. *Mart.* v. N.

Sed P. in tota regione verſatur liberius, addito quidem adi. ad ἀρχ. cf. 11, 11., tum, omiſſo ἔτι, negativam μὴ copulans cum duabus ἢ voculis, porro neglectis ἀντὶ πολ. it. παρὰ Ῥωμ., dum Bg. retinet inde, praeter Lat. ad v. δεηθ., maxime formulam τῶν ἐν Ἰτ. πολ. (ex analog., ut rel. omnia, variatam cum 7, 8, 27. τὰ ἐν Ἰταλ. χωρία, it. 8, 1, 7. Ἰταλίας πόλει et noſtro cap. §. 3. πόλιν Ἰταλίας, it. 2, 11, 6. τὰς Ἰταλιώτιδας πόλεις,) diverſus idem ad μηκ. — ἢ — ἢ, ſervato primo adv. plene, ſed tantum poſtr. disiunctiva, tum praeſertim in formula μετὰ τ. Ῥ. ἀρχ., mutans gen. in ſyn. formulam e praep. et illam mox e variat. adiunctam παρὰ Ῥωμ., aſſumto que extrinſecus particip. quodam ad perite delectum aliud in ἀρχ. Lat., ut ſenſum planius redderet formulae, hic aliter, quam ſupra, intelligendae, pro *poſtquam* Romani *accepiſſent* ſ. *extendiſſent* imperium *ſuum* etiam *in* hanc *regionem* et *urbem*, ſ. poſtquam *acceſſiſſet* Romanis *imperium* et *in* hanc *urbem*, ſ. *poſt* imperratum *a* Romanis *imperium* rel. In ſq. membro Sch. etiam aliter, quam P. „εἰρ. pacem *pro* bellis *capere*, μετ. commutantibus *bellum* cum pace, ſ. accepta *pace* pro *bello*“ partim e Stp. Th. 2, 576. D. e. „μ. generaliter pro commuto, *permuto*, Thuc. l. 1. (c. 120. μὴ ὀκνεῖν δεῖ αὐτοὺς) τὸν πόλεμον ἀντ' εἰρήνης μεταλαμβάνειν, bellum *cum* pace *commutare*, — ad verbum *bellum* pro *pace commutare*. Sic autem viciſſim dixit Herodi. l. 8. μετ. — βαθ.“ ſine Vs., cf. Thuc. 76, 19. *non oportet* eos *ſegnes* eſſe *ad* bellum *pro* pace *ſumendum*, ſed 250, 33. ἀντὶ πολέμου εἰρήνην ἑλώμεθα, *bello* pacem *anteponamus*, quibus locis adeo aliter v. adhibetur, quam hic, ubi Bg. recte, pro que ſimpl. et Lat. *participem fieri*, accipere, *nanciſci*, per hanc Vs. *quippe* non *amplius* aut *muris* aut *armis* indiguerant, *ſed* participarant, *acceperant*, nactae erant *pro* bellis *pacem*, cf. hoc ſenſu et pro mero λαμβ. et cum acc. rei Krb. L. N. in v. et Praef. Loesn. p. 232. m., ut phyſice quidem, pro ſimpl. etiam, cum adv. Epict., ſed, alio ſenſu, cum acc. rei, [illegible], Xen. Z. Pol., ſed cum acc. veſtis ej. Cyr., ubi et tropice cum gen. rei, ut ap. Vig. Ael. V. h. Fa. Ae. Geop. Ar. Plut. v. 370., ſed ſimul cum pr. παρὰ Rs. O. V. 6., at per ellipſ. ſubſt. μέρος L. Boſ., ſed cum acc. rei Thuc., et in utr. caſum Poſſ. Ca. et Sy. p. 52. i. Rs. O. V. 7. Iſ. et Ant. V. 8. Aud. Dem. cui add. 1323, 19. 175, 15. Luc. Dd. S., ubi diſerte cum acc. rei καιρὸν, ut in N. T., tum peculiari notione, abſolute, pro reſpondere, (ſevere Lat. ſuſcipere, reponere,)' Polb., at ſenſu eccleſiaſtico, etiam cum gen. rei, Suic. et Carpz. Dial. Hier. cum Suid. 2, 539. i. 543. m. et Hſy. 2, 582. e. μεταλαβεῖν, — μετασχεῖν, pro quo variet adeo Noſter, reddente Bg. e P. ad βαθ., ut ſupra, cf. 7, 9, 11. 4, 14, 13.

τῆς παρὰ λ.) Incertum, an reſpiciat auctor Antoninum Pium, qui Carnis — Carnorum autem civitas Aquileia, cf. Cell. Geogr. T. 1. p. 563. (cf. ſupra ad §. 3.) — ob aedilitatis gradum, apud Tegeſtanos geſtum, iura civitatis Romanae dedit. Gruter p. CCCCVIII. 1. an vero Anton. Ca-

νωνίαν [k]. πλὴν τότε ἡ χρεία ἤπειξε [l], τὸ τεῖχος ἀνανεώσασθαι, κά τ' ἐρείπια [m] ἀνοικοδομῆσαι, πύργους τὲ καὶ ἐπάλ-

12. communionem) ſed tunc neceſſitas coëgit, murum reparare et rudera inſtaurare, turres que et propugnacula

k) Colon in Ms. Ba. cum ed. Bc. 1., ſed 2. punctum cum A. al., at comma in Bs. 1., nihil vero in Stp. rel. v. N. l) ἤπειγε Ms. Ba. v. N. m) Ms. Ba. τά τέ ἐρειπ. ſine apoſtr. cf. 5, 5, 20. m.

racallam, qui primus edixit, ut in orbe Romani qui eſſent, omnes cives efficerentur. v. Heinecc. Antiq. Iur. p. 277. Spanh. Orbis Rom. p. 137. ſqq. Ad conſtitutionem Caracallae alluſiſſe creditur etiam Rutilius 1, 63. ſq. *Leisn.*

Sch. in „πολ. *reip.* Romanorum *participatum*" praeter reſtitutum ſic παρὰ Ῥωμ. (v. N. pr.) cum P., qui, *deſertus* a Bg. ſeveritate, manet vel hic cum Mss. rel. in vulg. contra Ms. Ba. manifeſtam gloſſam ex illo genere, ubi, ſumto gloſſemate e marg., ſervatur vetuſta vox, cf. 4, 10, 7. 6, 3, 12., conflatis iterum ex analog. tum κοιν. cum v. μεταλ. et cum πολ., tum hac πολ. cum adiuncta formula e praep., cf. per variat. 2, 15, 3. γνώσει τῇ παρὰ Ῥωμαίοις, in ordine alio, hauddubie pro gen. vel adi. Bg. vel ſubſt. perſ. illo Sch., pro quibus gen. quippe valet alias illa formula et periphraſis, dum reperi tantum ſine G. Th. ap. Corn. N. 25, 3, 1. amitti *civitatem* Romanam, *alia adſcita*, cum Cort. ad Cic. ep. p. 692. e., it. Plin. ep. 10, 4. ſ. 6. §. 1. 10, 22. ſ. 7. §. 1. 10, 23. ſ. 8. et ap. Heinecc. Ant. Iur. p. 266. ſqq. (ubi Gr. occurrunt modo τῆς πόλεως μετέχειν et πολιτείαν μεταδιδόναι, it. ἐς τὴν πολιτείαν ἐγγράφειν, ſed p. 276. m. tamen ex Euſeb. πολιτείαν Ῥωμαίων ἐσχηκέναι,) tum ap. Iuſt. 43, 5, 11. civitatem *a Cn. Pompeio* percepiſſe *dicit*, et ad Flor. 3, 21, 16. in N. Freinsh. „*cuius* beneficio *civitatem* nacti *fuerant*" porro Gr. ſubſt. πολ. pro iure civitatis ap. Polb. Thuc. Schol. cum Gs. Chr. et in L. N. T., ubi et cum gen. perſ. τοῦ Ἰσραήλ, ſed vario ſenſu ap. Hſy. Suid. Bud. C. Suic., ubi et p. 796. m. cum adi. τῆς πολ. τῆς Ἰουδαϊκῆς, etc. it. p. ſq. g. cum praep. τῆς κατὰ Θεὸν πολ. etc. Ind. Sh., ubi et pro albo civitatis, Vig. Rs. O. V. 4. 8. Lyc., ſed And. τῆς μεθ' ὑμῶν πολ., tum Dem. cui add. 161, 4. 173, 7. 12. 245, 5. 246, 24. 247, ult. 256, 4. 482, p. 662, 12. Ae. ep. S. et Fi., Iſ. Fd. Ev. (at Mor. P. pro democratia,) Ael. V. h. Luc. Di. H. T. utr. Dd. S. Xen. Z. Pol. Cyr. Bach., ſed Hell. Mor. Dion. Ca., ubi et de libera rep., tum pro adminiſtratione reip. Fa. Ae. Plut. Krg., ſed cum gen. perſ. idem Hs., ut ſenſu eodem ſ. pro rebus geſtis in rep. Ioſ. 2, 31. e., denique tropice etiam de apibus ap. Geop., cf. et Poll.

πλὴν τότε) De ſuo Noſter copulans haec poſt πρότερον μὲν §. pr., variat cum τότε δὲ §. 10., deinceps dans rel. per analog., et variando etiam pro 6, 3, 12. e. τῆς χρείας ἀπαιτούσης, cf. Thuc. 205, 47. ὡς ἡ χρ. προάγει, *ut* neceſſitas *ipſa* nos *agit*, Xen. Cyr. 1, 6, 10. m. ἔστ' ἂν ἡ χρ. σὲ ἀναγκάσῃ, Th. V. 1. p. 62. m. *quum* ipſa *te* neceſſitas *urgebit*, Rs. O. V. 7. Ant. αὐταὶ αἱ συμφοραὶ καὶ χρεῖαι — τολμᾶν — βιάζονται, ubi adeo et cum inf., ſed Geop. 7, 5, 3. τῆς χρ. πολλάκις καλούσης, *neceſſitate* ſaepe *urgente*, et 12, 19, 3. ἡνίκα ἡ χρ. καλεῖ, *quando* uſus *eſt*, te-

ξεις ἐγεῖραι. τάχιϛα οὖν φρά-ξαντες τῷ τείχει τὴν πόλιν, τάς τε πύλας κλείσαντες, πανδημεὶ ἐπὶ τῶν [n] τειχῶν νύκτωρ τὲ [o] καὶ μεθ' ἡμέραν ἱ-δρυμένοι, τοῖς προσιοῦσιν ἀ-

13. excitare. Quam celerrime igitur communita muro urbe, portis que clauſis, univerſi in moenibus noctu et interdiu collocati ingruentem hoſtem propulſabant.

n) Artic. omiſſus mendoſe in Pat. o) νύκτωρ καὶ μεθημέραν ἱδρ. Ms. Ba., primo τὲ omiſſo innoxie ante proximum καὶ, ut ſaepe, cf. 7, 3, 17., tum poſtr. una voce, cf. 5, 4, 13.

rente G. Th. formulam Bg. tantum oblique in ſubſt. 412, 59. *coactus* neceſſitate *feci*, ſed plane non illam P., qui liber in addito adv. ſuo, cf. 8, 1, 6., deſertus et a Bg. in ſqq., ubi ad τὸ τ. ἀν. tenet G. Th. modo P. in ſubſt. 371, 11. *muros* renovare *labentes*, cf. Corn. N. 13, 4, 1. e. coactus eſt *ex* ſua *re familiari* reficere *muros*. Sed cum Sch. facit Bg. ad ἐρ. cf. 3, 1, 15. τὰ αὐτοῦ ἐρ. καὶ λείψανα, per variat., etiam oppreſſo hic gen. iſto pron., unde Sch. in „ἀν. *inſt*. rudera *moenium*" ubi Stp. Th. hinc ſine Vs., ſed Bg. formulam iterum neſcit G. Th., Noſtri autem copiam non tulit P., peculiari ratione ſubiungentis haec, dum deprehendi modo v. ἀν. cum acc. loci aliis, cf. L. N. T. Ind. Sb. et Dd. S., ubi nominatim cum τὰ τείχη 1, 434. l. 59., ſed in notionem quoque pro aedificando obſtruere Poſſ. Ca. Herdt. Rs. O. V. 8. Lyc. Abr. Dl. Th. cum Ind. huius Thuc. in N. et Geop. in rem crit. etiam, ubi et v. de ἀνοικιζ., maxime in med., cum Schol. Thuc. Suid. 1, 217. e. Hſy. 1, 410. m. et lib. de V. med. — *Denique* in poſtr. membro ad τὲ P. ut alibi, cf. 7, 11, 15., dux Bg. ad Latt. rel., pro quo L. N. T. Schw. p. 394. N. 1. e. hinc „turres *et* prop. *erigere*" cf. Call. ἐγ. θεμέλια, et ſine G. Th. tamen ap. Schell. *erigere turres* e Iul. Caeſ. b. C. 1, 26. i. cum Lipſ. Op. T. 3. Poliorc. p. 92. m.

τάχιϛα ὀ.) Praeter rel. libera, P. addit ad τὴν πολ. adi. cf. 5, 4, 3. 6, 8, 15., contra omiſſis tum adv. ταχ. cf. 4, 9, 14., tum abl. τῷ τειχ., quem ſtatim reſtitui in Bg. Vs. (cf. ſine G. Th. iterum ap. Schell. e Caeſ. b. G. 2, 29, 3. *locum* muro *munierant*,) qui ſervavit e P. pro particip. ſubſtitutum ſubſt., cf. 8, 1, 15. (ut Sch. partim in „πρ. *accedentes* ad *urbem* hoſtes *propulſare*" reſpiciens remotius ſubſt. τὴν πόλιν pro viciniori τῶν τειχῶν, oppreſſo a Noſtro pron. αὐτοῖς ob eundem particip. caſum,) eo ſupplemento innuens v. πρ. notionem hoſtilem, ſpreto eiusdem adv. libero ad v. ἀπειμ. cf. 7, 4, 13., ubi et Sch. „ἀπ. τοῖς πρ. propulſabant *adeuntes* hoſtes" oſtenſa rectione v. cum dat. perſ., quae eſt ex analog. cum dat. rei, cf. ad Thom. M. p. 99. N. b. m., ad Herdt. p. 564. N. 69. (hinc etiam ſine Vs.) Stp. Th., ſed cum acc. v. laud. ad 3, 3, 1. Reliqua conflat Noſter itidem ex analog., repetitis quibusdam e ſuperioribus, ut ἱδρ. cum ἐπὶ; ſed variato caſu cum 2, 2, 19. τοὺς ἐπὶ τοῖς ὄροις — ἱδρυμ., it. cum 7, 3, 9. νυκτ. καὶ μ. ἡ. omiſſo τὲ, quo Gloſſator Ms. reſpexerit, praeter que adv. πανδ. cf. 8, 1, 9., quoque 7, 11, 12. τὰς πύλας, ὡς ἐδύναντο, κλείσαντες, it. rectione v. φραξ., ubi Stp. Th. v. i. „Herodi. ταχ. — πολ. quum *muniſſent*, vt vertit Bud." non

πεμάχοντο. ἐςϱατήγουν δὲ αὐτῶν καὶ πάντα εἶχον διὰ Φϱοντίδος ἄνδϱες δύο [p], *ἀπὸ ὑπατείας μὲν, ἐπιλεχθέντες δὲ ὑπὸ τῆς συγκλήτου* [q], *ὧν ὁ μὲν Κϱισπῖνος, ὁ δὲ Μηνίφιλος* [r] *ἐκα-*

14. Duces autem eis praeerant et omnia curabant duo viri conſulares, lecti a ſenatu, quorum alter Criſpinus, alter Menephilus vocabatur.

p) Colon in *Ms. Ba.* q) Hoc comma in Bs. 1. pro colo Ox. al. et pacto A. Stp. rel. r) Ms. Ba. *μηνόφιλος* v. N.

in Comm., dum Bg. ſequitur P. tantum in partibus, liberior ipſe ad *ταχ.*, reddens potius illud aliud *ὡς ταχ.*, ut ſupra *μάλιςα* 7, 3, 14. 16. cf. in rem e Capit. poſt, ſed ſimile quid ap. Amm. M. p. 71. i. *clauſa* ergo *urbe*, murorum*que* intuta *parte* firmata, *ipſe* cum *armatis* die *noctu*que *inter* propugnacula *viſebatur* et *pinnas*, rel.

ἐςϱατήγουν) Omiſit P. copulam, cf. 7, 10, 9. 7, 12, 3., deſertus a Bg. etiam in v. *ςϱ.* (ut et a Sch. per ſervatum gen. perſ. „*duces* eorum *erant*“ cf. Stp. Th. in analog.) et in liberrimis ad ſq. formulam, variatam ordine cum 3, 2, 9. *δ. φϱ. ἔσχε*, et pro ſq. ib. inf. per acc. rei, ſub Latt. ib. laud. tenente Stp. Th. noſtrum locum ſine Vs., ſed 3, 1747 E. e. hinc „l. 8. *ἄνδϱες, δύο ὑπὸ ὑπατείας*, *duo* conſulares *viri*: itidem que l. 7. (7, 11, 6.) *τῆς συγκλ. ἀνὴϱ ὑπὸ ὑπ. νεωςὶ*, (e P.) Caeterum Bud. (non in Comm.) in primo loco legit *ἀπὸ ὑπ.* quam ſcripturam praepono alteri, vel potius in eius locum reponendam cenſeo. Idem vero et de poſteriore loco iudicandum fuerit“ memoriter; cum noſtro in loco nulla ſit Var. L., ubi Bg. e P. per ordinem alium, ſed et omiſſis copulis utr. *μὲν — δὲ*, quae hic iungunt diverſa membra, plenum e particip. cum praep. *ἐπιλ. λ.*, ſed pr. mancum cum praep., ubi ſevera comparis ratio requirebat expreſſum particip. *ὄντες*, quod genus orationis texendae nec Hoog. nec Z. ad Vig. tenent, nec ego dum aliunde, reperturus id tamen forte poſtea, facta nunc quidem obſervatione, nec accepta ſententia Leisn. in m. Ox. „dele *μὲν* et *δὲ* muta in *τε*.“

ὧν ὁ μ. — Μηνίφιλος) Forte *Μηνόφιλος*. *Reisk.* qui iterum plane cum Ms. facit, dum contra edd. Vs. P., etiam illam Antwp., quam et Bg. retinet, tamen Sb. Ind. Lat. praebuit hinc „Meniphilus *Aquileienſis*“ at Capit. in Max. et Balb. p. 153. m. *Maximinus* ab *oppidanis* Aquileienſibus *et* paucis, *qui* illic *erant* militibus, *ac* Criſpino *et* Menophilo *conſularibus*, qui *a* ſenatu *miſſi* fuerant, *victus eſt*, cum Salm. N. 4. „Pal. et v. edit. *Melofilo*. ſcribe *Menophilo*. ſic enim in vita Gordiani tertii ſcribitur“ ubi nil, ſed in Maximinis duobus p. 51. e. *poſt hoc* Aquileiam *venit*, quae *contra* eum *armatis* circa *muros* diſpoſitis, *portas* clauſit; *nec* propugnatis *defuit*, Menophilo *et* Criſpino *conſularibus* viris *auctoribus*, cum Caſ. N. 3. „Menophilus et Criſpinus viri conſulares a ſenatu Aquileiam miſſi (quod Noſter tacens, comprehendit ſimul in pr. membro *ἐπιλεχθ. λ.*) tuendae urbi“ ſed Salm. N. 4. „*Menophilio* in Palatino, et ita etiam in ſequentibus ſcribitur“ ſed in textu Capit. *Menophilus* p. 52. i., tacentibus Angl. ap. Heyn. H. 4, 1092. et me reperiente tantum in Almelov. Faſt. Conſ. p. 147. e. „A. V. C. 977. P. N. C. 224.

-λᾶτο. καὶ μετὰ πολλῆς προνοίας τά τε [s] ἐπιτήδεια πάμπλειστα εἰσεκομίσαντο, ὡς ἐκτένειαν εἶναι, εἰ καὶ ἐπιμηκεστέρα γένοιτο πολιορκία. ἦν δὲ καὶ [t] ὕδατος ἀφθονία Φρεατιαίου [u]. πολλὰ γὰρ τὰ ὀρύγ-

15. Et providenter admodum
neceſſaria quaeque importa-
verant; ita, ut magna copia
adeſſet, ſi etiam longior fieret
16. oppugnatio. Erat vero et
aquae abundantia puteanae.
multi enim putei in urbe;

s) Sic per edd., et tacite in Mss. etiam, v. N. t) ἦν δὲ ὕδατ. Ms. Ve. v. N. u) Ms. Ba. φρεατίου, v. N.

Claudius Iulianus et *Clodius* Criſpinus, (cum N.) Pag. cit. pag. omittit *Clodius*" tum ſine Gr. ap. Car. Stp. *Dict.* „Menophilus, eunuchus — Amm. Marc. 16. (ed. Ern. p. 76. e. bis) — *Menophilus*, alter ap. Martial. l. 7." dum per ſe facilis fuit lapſus in vocalibus, ſed totum membrum exprimit P. modo per appoſitionem e nominibus duobus propr.

καὶ μετὰ π.) Copulam P. opprimens, cf. 4, 15, 4. 10., addit contra pron. οὗτοι, liber et in rel., ubi Bg. formulam μετ. λ mutat in adv., ſed ut adi. exprimatur per affine etiam adv., ex analog., ut Gr., (variatum cum 4, 5, 11. προθυμίᾳ πολλῇ et 7, 8, 25. ἐκ προνοίας — τὰ χρειώδη — ἠθροίζετο,) etiam cum adiuncto v. εἰσκομ., ad quod Leisn. in m. Ox. „Kuſt. p. 85." reſpiciens lib. de V. med., ubi aliunde in notionem, ſed ed. W. p. 83. med. hinc ſine Vs., cf. ad 5, 3, 26. πάντα τὰ ἐπιτήδεια — εἰσκομίσαντες, per variat., ut in med. quoque cum adiuncto eodem ap. Thuc. 393, 1. ἵνα καὶ τὰ ἐπ. ῥᾷον ἐσκομιζώμεθα, *ut* (et) *res* ad *victum* neceſſarias *illuc* facilius *importemus*, quale adv. loci et hic ſuppleas, et libere mutavit P. in εἰς τὴν πόλιν e §. 13., pro ſeveris ſupplementis εἰς αὐτὴν, cf. 7, 11, 18. ἀπελθ., non ſervante Bg., at Lat. in τὰ ἐπ. et liberius ad παμπλ. Verum ap. neutrum Intp. comparet τὲ, nec Commentatorum quis eo hic offenſus eſt; quo tacito conſenſu, etiam librorum omnium, firmarim, quod aliquoties dicebam, referri ad δὲ ſq. §. cf. proxime 7, 10, 13.

ὡς ἐκτεν.) Copiam Noſtri non tulit P., cum libertate alia opprimens membrum hoc primum, aut certe contractior, dum Bg. reddit per ſyn. ὥς, cf. 7, 11, 5. 7, 12, 13., ſed aliter ſubſt., quam 7, 2, 8. ξύλων οὔσης ἐκτ., unde ſuppleas hic gen. pron. αὐτῶν, e pr. τὰ ἐπιτηδ., conflatis per analog. et rel., ubi Sch. partim cum P. „ἐπ. *diuturnior* oppugnatio *urbis*, πολ. ἐπ. γίνεται, *oppugnatio* diut. *eſt*."

ἦν δὲ καὶ) Ms. omiſſum καὶ, pro etiam, ut bis iam poſt δὲ, 1, 17, 5. 7, 1, 11., ambigue comparet ap. P., cf. 7, 2, 17., qui iterum libere, pro explendo adv. ἐκεῖ, ſubſtituit ἐν τῇ πόλει, (niſi e ſq. membro huc traxit,) ſed per Lat. in ἀφθ., ut §. 8. in variato ἀφθ. ποτοῦ Bg., qui nec omiſit adi. φρ., fere cum Sch. „*abundantia* aquae *putealis*" quod cum Bg. tenet Stp. Th. in Gr. noſtro cum ſubſt. ὑδ. „ap. Athen. et Alexandrum Aphrod. atque alios it. Plut." non mihi reperto, ſed tantum altero Ms. (e vel lapſu, vel gloſſa) ap. Geop. τόποις, οὐκ ἔχουσιν ὕδωρ — μήτε πηγαῖον, μήτε φρεάτιον, neque *fontanam*, neque *putealem*, ſine Var. L., tum ap. G. Th. „*putealis*, φρεάτιος, — Colum. praeterfluens

ματα ἐν τῇ πόλει· ποταμός [x]	fluvius que praeterfluit mu-
τέ περιῤῥεῖ τὸ τεῖχος, ὁμοῦ	rum, ſimul et foſſae obie-
παρέχων τὲ προβολὴν τάφρου	ctus, et copiam aquae prae-
καὶ χορηγίαν ὕδατος.	bens.

x) In Ms. Ba. haec *ποταμὸς τε* — ad *τῇ πόλει* cap. ſq. plane deſunt. erroris cauſa latet in duplici *ἐν τῇ πόλει*. *Mart.* qui recte vidit, conſentientibus in vulg. quoque *Mss.* rel. et *P.*

vnda vel *putealis*, — *puteanus*, *φρεατιαῖος*, — aquam *puteanam* Plin. ſed in ambiguo loco ap. Suid. 3, 632., ubi et Stp. Th. ſubſtituit al. Gr., dum Bg. hic noſtrum pro ſyn. capit cum ſq. *τὰ ὀρ.*, (noſtratium *Brunnen*, caveis ſubter terram, in quas aqua confluit erumpit que e terra ipſa,) quae alias ſunt et *ciſternae*, in quibus colligitur aqua vel per pluviam delapſa, vel per canales derivata, noſtratium *Röhrkäſten*, cf. Mor. Xen. Hell. et in ſubſt. affine *φρέαρ*, praeter Suid. et Hſy., quoque L. N. T. Call. Fa. Ae. Dd. S. Luc., ſed oppoſ. *κρῆναι* ap. Hom. in poëtic. *φρεί*. it. Thuc. 127, 70. cum Gs. Chr. et Dem., ubi et *τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἐπέλιπεν*, quod P. ſpectarit, liber et in mutata cauſali *γὰρ* in aientem *ſane*, cf. 3, 1, 14. 5, 1, 15. contractis que in unam periodum omnibus, etiam ſqq., dum ambiguus Sb. Ind. in „*ὀρ.* foſſae, aquae receptacula" repetente L. Ern. etiam modo Stp. Th. univerſa „foſſa, fovea."

ποταμ. — περιῤῥεῖ) Memmius cum Politiano (*fluvio*, muros *praeterfluente*) mavult *παραῤῥεῖ*, *praeterfluit*, vt infra 8, 5, 17. *Sylb.*

Qui et in Ind. hinc ſine Vs. „*περ.* pro *παραῤῥεῖ*" ut Stp. Th. v. vulg. i. poſt noſtrum locum „vbi tamen Polit. vſus eſt verbo *praeterfluere*, tanquam legens potius *παραῤῥεῖ*. — Caeterum vt *ποταμὸς* dr. locum aut vrbem ſ. regionem aliquam *περιῤῥεῖν*, ita locus *ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ περιῤῥεῖσθαι* dicitur Xen. *ἀναβ.* l. 1. (1, 5, 4.) *ἐνταῦθα ἦν πόλις ἐρήμη, μεγάλη. περιεῤῥεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ τοῦ Μασκᾶ κύκλῳ*" Th. V. 2. p. 35. i. quam *Maſca* undique *circumfluebat*, cui add. ap. Dd. S. 1, 60. l. 38. *ῥέοντος γὰρ τοῦ Νείλου περὶ τὴν πόλιν*, *cum* enim *Nilus* urbem *circumfluat*, cum Var. L. h. *παρὰ*, de Memphi, (nil tradente Cell. o. a.) ſed p. 57. l. 42. in imagine, *κατὰ μὲν τὸν πρῶτον τῶν τοίχων τὸν βασιλέα κατεσκευάσθαι πολιορκοῦντα τεῖχος ὑπὸ ποταμοῦ περιῤῥέοντος*, in *primo* (quidem) *pariete* rex *videtur* murum *oppugnans* amni *circumfluum*, porro Thuc. 298, 79. *ἣν Ἀμφίπολιν ὠνόμασεν, ὅτι ἐπ' ἀμφότερα περιῤῥέοντος τοῦ Στρυμόνος, διὰ τὸ περιέχειν αὐτὴν λ.*, quod *a* Strymone *hinc* inde *allueretur* et *ab* utroque *latere cingeretur*, quae vertit Cell. l. l. 1, 848. i. *quod* vtrimque *circumfluenti* Strymone, *a* fluvio *contineatur*, et ap. Stp. Byz. *Ἀμφίπολιν δὲ, διὰ τὴν περιῤῥοίαν τοῦ Στρυμόνος*, *quod* eam *amnis* Strymon *circumfluat*, ſed Cell. l. l. p. 563. ſ. 142. „Aquileia —. Praefluentes, *Natiſonem* cum *Turro*, iam Plinius memorauit. Natiſo ab oriente vrbem *praefluens* in lacu Hadriae praeiacente portum facit Aquileienſem. — Iornandes — *Attila* Aquileienſem *obſedit* ciuitatem, — *cuius* ab *oriente* muros *Natiſo* amnis, *fluens* a *monte* Picis, *elambit*" et ad Stp. Byz. in N. „Plin. 2, 18. *Natiſo* cum *Turro* praefluentes *Aquileiam* — Mela 2, 4, (15.) Natiſo *non* longe *a* mari *ditem* attingit *Aquileiam*" ad quae Voſſ. in Obſ.

Τὰ μὲν οὖν ἐν τῇ πόλει οὕτω παρεσκεύαστο. τῷ δὲ Μαξιμίνῳ, ἐπειδὴ ἀπηγγέλη φρουρουμένη καὶ κεκλεισμένη γενναίως ἡ πόλις, ἔδοξε πέμψαι ἐν σχήματι πρεσβείας τοὺς κάτωθεν διαλεξομένους, εἰ ἄρα πείσαιεν αὐτοὺς, ἀν-

Ac in urbe quidem res ita comparatae erant. Ceterum Maximino, poſtquam renunciatum fuit, defendi et clauſam eſſe urbem diligenter, viſum eſt mittere ſub ſpecie legationis, qui ex inferiore loco agerent cum illis, ſi forte poſſent perſuadere, ut aperi-

p. 102. „ego puto *Aquilegiam* antiquum fuiſſe nomen, ſic que appellatam fuiſſe a fontium et rivorum copia. nam et fluvialibus aquis et putealibus urbs haec abundabat, ut docet Strabo“ ſic modo; dum illud Iorn. Lat. *elambere* ignorat L. Schell. et G. Th., hic autem alterum Plin. tantum explicat per *ante fluere*, ſed ille Schell. „*vorbey* flieſsen — *ſo* auch *Aquileiam* Plin. 3, 18. „ut ex fide quidem iſtorum ſcriptorum, (cum et Iorn. illud nil aliud ſignificare queat, et i. q. Melae *attingere*,) ſpeciem aliquam accipiat emendatio Memm., ab ipſo Bg. expreſſa, ſed tamen e pr. exemplis, ubi v. vulg. cum affinibus de urbibus quoque adhibitum, lectio vetuſta nondum videatur deſerenda, in primis, cum cogitari poſſit, quia urbs ampliſſima fuit et longa, fluvium ſaltem ab aliquo latere rotundius ſitam per ſpatium quoddam circuiſſe, cum que ſitum eiusmodi curſum que poſſint etiam innuere Noſtro adiuncta ex analog. παρέχων προβολὴν τάφρου, cf. in προβ. ad 5, 6, 22. et in quandam variat. 2, 11, 9. e. ποταμῶν τε μεγέθεσι καὶ τάφρων — προβλήμασιν λ., ubi Sb. Ind. „ſui obiectione foſſae vicem praeſtans“ ſed Stp. Th. 4, 570. D. e. „Herodi. dicit παρέχειν χορ. ὑδ. pro παρέχειν ὕδωρ. ſ. χορηγεῖν ὕδωρ, vel etiam δαψιλῶς χορηγεῖν l. 8. de fluvio Aquileiam vrbem circumfluente, ὁμοῦ —, ὑδ. *aquarum* praebens *copiam*“ in his partim cum P., quem modo in numero recto ad ὑδ. deſerit Bg., in cuius Ms, omiſſum adv. ὁμ. per ſyn. ex illo reſtitui, cf. 2, 10, 6. οὐ πρεπόντων ἔργων ὁμοῦ συμβούλους τὲ καὶ ὑπηρέτας, pro quibus poſt ὁμ. copulis vicinis variatur hic per easdem ſeparatas, (id que per τὲ, non ſuo poſitum loco, ſed praemiſſum, pro παρέχων προβολήν τε ταφρ. λ., cf. 7, 11, 16. ſq.) it. cum aliis copulis unis 4, 5, 5. 6, 5, 13. εὕροι ἂν ὁμοῦ καὶ εὔλογον καὶ ἀναγκαῖον λ., cf. in χορ. 7, 3.

τὰ μὲν ὀ.). In copulis, a P. oppreſſis, Bg. de ſuo, cf. 7, 8, 2., etiam in rel., ſed partim ad δ. παρ., ex analog., ſupplens in τὰ ſubſt. πράγματα. In ſq., praeter toleratam enunciationem ſingularem, ſeverior ad particul. ἐπ., it. ad v. ἀπ. cf. 7, 9, 8. it. ad ἡ πολ., retinet e P. Latt. ad γενν. et φρ., ubi Stp. Th. v. e. „*praeſidiis* probe *munita*“ ut Poſſ. Ca. p. 441. m. „praeſidiis *probe* munita *et* clauſa *ciuitas*“ per analog. itidem, cf. fine Ind. ap. Dem. 193, 3. ἰδὼν — Σάμον φρουρουμένην ὑπὸ λ. et in paſſ. L. N. T. cum Kypk. T. 2. et Orph.

πέμψαι λ.) Severior Bg. ad πρ. it. ad ἐν σχ. et in adv. κατ. non oppreſſo, (ubi Sch. „*ex* inferiore *loco* ſtare“ qui male hoc v. explet, forſan e §. 6.) de ſuo que reddens, ut ſupra, v. διαλ., facit cum P. tan-

οἶξαι τὰς πύλας. ἦν δὲ ἐν τῷ στρατῷ χιλίαρχος, ᾧ πατρὶς μὲν ἡ Ἀκυληΐα ἦν[y], τέκνα τὲ καὶ γυνή, οἰκεῖοί τε[z] πάντες ἔνδον ἀπεκέκλειντο. τοῦτον οὖν ἔπεμψε σὺν ἑτέροις ἑκατοντάρχαις, ἐλπίσας, ῥᾷστα[a] πεί-

2. rent portas. Erat autem in exercitu tribunus, cui patria erat Aquileia, liberique et uxor ac familia omnis intus
3. concluſi erant. Hunc igitur miſit cum aliis centurionibus, ſperans, facile perſuaſu-

y) Hoc comma in Bs. 1. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. v. N.
z) Ms. Ba. *οἰκεῖοι τὲ* cf. 8, 2, 8. a) *ῥᾷον πεισ.* Ms. Ba. v. N.

*tum in hoc v. reſoluto et ſuppleto pron. dat. *αὐτοῖς*, ſed rurſus hoc omiſſo in ſq. membro, non item adv. *ἂ.*, conflatis per analog. omnibus, cf. in *κατ.* D'Orv. Ch. laud. ad 5, 3, 10., ſed in *ἄρα* ſolum poſt *εἰ* L N. T. et ſine Ind. Dem. 220, 10., ſed diſtractum 136, 5. *εἰ καὶ μὴ τῶν ἄλλων ἄρα βούλεσθε*, tum ſyn. 210, 19. *ἂν ἄρα λ.* et 593, 4. *ἐὰν ἄρα λ.*, ſed in variatum ordinem 7, 12, 9. *τὰς π. ἀν.* it. 2, 6, 14., ſed in rem ipſam e Capit. paulo inferius.

ἦν δὲ) Noſtri ſimplicitatem in bis adhibito v. eodem, ſed per variationem diverſo loco, non tolerat P., liber et alias, etiam in contractis enunciationibus ſingularibus in ſq., cf. in *πατρ.* de urbe ad 7, 3, 15.

τέκνα τὲ λ.) Ad antecedens *πατρὶς μὲν*, aptius quadrat *τέκνα δὲ λ.* et nota ſq. *ἀπεκέκλειντο*, cum paullo ante, §. 1. cum *σ* regulari et vſitato more vſurpatum ſit *κεκλεισμένη. Sylb.*

Qui et in Ind. v. *ἀποκλ.* hinc ſine Vs. „*ἀπεκέκλειντο* pro *ἀποκεκλεισμένοι ἦσαν*, aut leg. *ἀπεκέκλιντο*" ad quae, praeter alibi dicta ſuper ſibilante addita vel omiſſa in v. v. quibusdam, et praeter collecta ad v. *ἀπ.* ſupra, reperi quaerendo rurſus haec modo, ap. Thuc. 260, 2. *ἀποκεκλῃμένοι* cum Var. L. *ἀποκεκλεισμένοι*, ſed ib. 565, 74. *ἀποκεκλεισμένης* ſine V. L. it. ap. Dd., ubi et *ἀποκλεισθεὶς*, tum *ἀπεκλείσθην* et *ἀπεκεκλείσμην* ap. Dem., a qua ipſa plusq. prima perſ. ducitur Noſtri tertia per ſe, omnia per analog. fingentis, ſed e libero arbitrio, copulantis enunciationem per *τὲ* poſt *μὲν*, ut alibi, cf. 7, 6, 3. quod vulg. *τὲ* refert clare Bg., alias in ſimili ratione inclinans ad *δὲ*, cf. 5, 8, 20., hic vero retinens libera P. ad *οἰκ.*, non idem ad ſecundum *τὲ*, cf. 8, 2, 12., nec ad *ἐνδ.* cf. 2, 12, 3. Caeterum diſtinctio minima poſt ſecundum *ἦν* facit, ut *ᾧ* copuletur ſimul cum inferiori v. *ἀπεκ.*, per ſolennem dat. cum paſſ. Sed maior requirat ſuppletum pron. vel gen. *αὐτοῦ*, vel dat. *αὐτῷ*, dum P. videtur priorem ſequi rationem cum Bg.

τοῦτον ὃ.) E liberiore P. in rel. (maxime in additis ad v. *ἐπ.* e §. 1. e. *ἐν σχημ. πρ.*) reſtitui ad *ἑκατ.* rectum Lat. in Vs. Bg., ubi fuit *tribunis* (librarii e culpa, in mente habentis adhuc §. pr. *tribun.*) notatum a Leisn. per lineam, ceruſſa ſubtus ductam. In ſqq. autem P. libertatem immodicam coërecens Bg., tamen cum eo deſerit ad *ῥᾳ.* gradum, ut alibi, cf. 6, 8, 15. e., dum Ms. alium quoque conſcendit, minus labendo, quam variando cum proximis 7, 11, 11. *ῥᾷστα πεισθεὶς*, it. 8, 2, 5. e. *ἐλπίζων, ῥᾷστα αἱρήσειν λ.* (quocum variat Noſter in altero v. it. cum 2, 5)

σειν, ὡς πολίτην. ἀφικόμενοι δὲ οἱ πρέσβεις ἔλεγον, ὅτι ἄρα[b] κελεύει Μαξιμῖνος[c] ὁ κοινὸς βασιλεὺς, ὅπλα μὲν αὐτοὺς καταθέσθαι ἐν εἰρήνῃ[d], φίλον δὲ ἀντὶ πολεμίου δέχεσθαι[e],

4. rum, ut civem. Porro ut illuc pervenērunt legati, indicabant, *iubere Maximinum, communem imperatorem, arma eos deponere tempore pacis, ſe, que amicum pro hoſte accipere:*

b) ἄρα in Ms. Vi. deeſt. *Loc.* v. N. c) Ms. Ba. ὁ μαξ. cf. 7, 11, 3. d) Colon in Ms. Ba., ut punctum in Bs. 2. R. e) Comma hoc in Ms. Ba. cum ed. Bs. 2. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel.

7. ἐλπίσας, πείσειν αὐτοὺς, oppreſſo hic αὐτὸν, unde pendet ſq. acc. πολ. cf. 7, 10, 8. 3, 11, 18.) alibi quoque eundem ſuperlat. tentans, cf. 4, 9, 6. 4, 15, 9.

ἀφικόμενοι — ὅτι ἄρα) poſterior vox deeſt in cod. Vind. quam tamen genuinam puto. *Stroth.* Ob addita ſua iam in pr. §. ad v. ἐπεμπ., hic P. liberior eſt, praeter rel., quoque in ſuppleto pron. οὗτοι hoc que cum adverſ. δὲ mutato in pron. relat., cf. 2, 15, 2., dum Bg. cum illo reſolvit particip. per ſyn., de ſuo reddens δὲ, cf. 7, 12, 10., ſed ad ἀφ. aliter, quam 6, 7, 3., cf. in variat. 6, 4, 8. ἔλεγε δ' ἡ πρεσβεία, (pro quo cap. noſtro §. 1. variatum hic) ὅτι δὴ κελεύει λ. pro qua partic. hic ἄρα, elapſum in Ms. aut extruſum, ut a Bg. oppreſſum iterum, cf. 6, 3, 12. 6, 7, 5., ſed 4, 15, 16. in eius Lat. ad v. ἐλ., it. in variat. aliam ὡς ἄρα 7, 6, 21., tum, praeter κοιν. cum β. ex analog., in ὅπλ. κατ. quoque Dem. 216, 5. 8. et infra ad 8, 6, 3., memorantibus lib. de V. med. tantum contrarium θέσθαι τὰ ὅ. et ed. W. p. 30. N. e. modo aliquid in vim med. ſervandam et hic per *deponere* arma *ſua*. Huic autem v. iungitur peculiari ratione ἐν εἰρ., quae formula hic fuerit illud Sch. ad 6, 7, 1. *pacate*, i. ſine bello et repugnantia, aut dum pax ſit adhuc, nec dum oppugnatio ſuſcepta, quo redeat Bg., abeunte P., cf. 4, 14, 2. cum Bud. C. 776, 34. noſtratibus quidem ſuam *in Frieden* ſaepe etiam ſumentibus, quo ſenſu monſtravi primo, ut que fere reſpondeat illi *in Güte*, ſine vi, dum ἐν de tempore etiam capit Fi. ad Well. p. 360. „Xen. ἐν εἰρήνῃ λ."

φίλον δὲ) Omnia Bg. e R., cf. in δὲ 8, 1, 13., ſed Noſter ex analog. cum variat. pro 4, 15, 19. 5, 1, 8. φίλῳ τε ἀντὶ ἐχθροῦ χρῆσθαι, it. 3, 6, 11. ἐχθρὸς μὲν ἀντὶ φίλου, πολέμιος δὲ ἀντὶ οἰκείου γενέσθαι. Tum δεχ. phyſice hic e contextu, pro recipere intra urbem, et poſt unius periodi ſeries ex oratione infinita proprie non capit Bc. novae §. numerum, ubi itidem per analog. conſtantur omnia, et Noſtro in deliciis v. σχολ. cum adiunctis, ſed Bg. in δὲ per ſyn. (cf. 5, 5, 4. e.) cum P., at ſeverus in ſervato adv. μαλ. cf. 8, 2, 10. et ſubſt. σπ., quod Noſter copulat cum θυσ., non pro ſyn., (quomodo accipiens P. omiſerit,) ſed pro parte ſ. adiuncto, cf. 4, 11, 6. περὶ σπονδὰς καὶ κύλικας εἶχον, et G. Th. „*libatio*, ſacrificatio vel (potius) ea deguſtatio, quae in ſacrificiis Dis offerri videbatur" ſed Stp. Th. in θυσ. 1, 1620. C. cum P. et ſimili Phil. „μετασχεῖν αὐτῶν σπονδῶν τε καὶ θυσιῶν, *libamentorum* eorundem *et* ſacrorum *participem eſſe*." Sic poſt φον. ob cauſam praedictam modo di-

σπονδαῖς δὲ μᾶλλον καὶ θυ-	5. *atque libationibus potius et*
σίαις σχολάζειν, ἢ φόνοις [f],	*ſacrificiis vacare, quam caedi-*
μηδὲ [g] περιορᾶν [h] πατρίδα [i]	*bus: neque negligere patriam*
μέλλουσαν ἄρδην καὶ ἐκ θεμε-	*iamiam funditus interituram;*

f) Hoc comma in A. al. pro puncto Bs. 1. al. et colo Stp. rel. g) μὴ δὲ περ. Ms. Ba., ut ed. A. al. cf. 8, 2, 2. h) Sine iota A. al. v. N. i) Comma hic in una ed. Bs. 2. L. v. N.

ſtinctio minima ſevere valet, ubi libertas P. nimia iterum deſeritur. at a Sch. in „περ. *ex neglectu* ſinere *patriam* mox *perituram*, πατρ. patriam *non* ſinere *interituram*, ἀρδ. patriam *penitus* et *ab* ipſis *usque* fundamentis *ruituram*, ἐκ ex *fundamentis*, h. e. funditus, θεμ. urbem *ab* ipſis *usque* fundam. *ruere*, ἀπολλ. *ruere* funditus *et* ab *ipſis* usque *fundam.*" Qui primo in v. περ. e voluntate Stp. Th. aliunde, ubi et exempla cum acc. rei ſ. perſ. et particip. ſimul, (quod comma ante ſe non admittit ſive ſervatum in Vs. Lat., ſive mutatum in inf., aut a Bg. hic in adv. cf. 1, 15, 12. m. it. 5, 8, 11., etiam propterea, quod in ſyn. περιιδεῖν occurrit inverſus ordo 2, 8, 3. e. 2, 10, 4. e.) quibus add. Thom. M. Poſſ. Ca. p. 239. m. Luc. Plut. Krg., at in varia ſimul Xen. Hell. Ἀνβ. Mem. S. et Pol. Z. Rs. O. V. 6. 7. utr. 8. Lyc. Dem. cui add. 118, 16. 129, 26. 208, 21. 216, 2. 289, 24. (ubi in ſyn., praeter ὑπεριδεῖν, ad ὑφορᾶν add. 153, 19. it. ad περιόπτεσθαι 142, 8. 219, 4. et in παρόπτεσθαι 133, 16. 20.) Iſ. Pan. M. p. 90. e. 95. i. 130. m. Di. H. T. utr., ubi et cum gen. rei ſ. loci et particip., tum Thuc. cum Schol. et Abr. Dl., ubi et in med., ut Sb. Ind., ſed cum ſolo acc. perſ. Herdt., ut alio ſenſu, pro circumſpicere, Rs. O. V. 4. et Vig., at cum gen. perſ. Ioſ. 1, 196. ſ. 2. m. ἐπὶ προφάσει τοῦ θεοῦ περιορᾶν, ſimulando *ſcilicet*, ſe *dei* obſervantiſſimum *eſſe*, cum Hſy. et Suid., ut in affine περιόρασις Suic., et hic ſcribente Noſtro ex analog., ſed me ubique reperiente inf. cum iota, et praeterea ſine Ind. Dem. 125, 10. πότεροι δὴ τὴν πατρίδα ἀπώλεσαν;

ἄρδην καὶ ἐκ θεμ.) Ἄρδην eſt *penitus*. Eodem ſenſu non ſolum poetae adhibent, qui in Lexicis adducuntur, ſed et Lucian. de non temere cred. cal. ab init. p. 397. ὑφ' ὧν (διαβολῶν) ἤδη καὶ οἶκοι ἀνάστατοι γεγόνασι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασι (3, 126. e. *urbes* vaſtatae ſunt *funditus*.) Diod. Sic. 3, 54. (e. ſ. 1, 222. l. 34.) ἄρδην ἀνελεῖν τὸ ἔθνος, (per Lat. idem, ut et in ſqq. locis.) it. 1, 89. (i. ſ. 1, 99. l. 20.) τῶν ζώων — ἀρδ. ἀναιρεθέντων; et 2, 23. (e. ſ. 1, 137. l. 9.) de Sardanapalo, τὴν Ἀσσυρίων ἡγεμονίαν ἀρδ. ἀνέτρεψε. *Leisn.*

Cuius loca haec non ſunt ib. in Ind., ſed in Luc. modo alius ἀρδ. μὲ τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, *prorſus* rel. cui add. 2, 101. l. 12 πάντας ἀρδ. ἐξεκόψαμεν, *confertim* omnes *delevimus*, et in Dd. tantum ex 1, 388. l. 71. τὸν Δία — ἀρδ. ἐξ ἀνθρώπων ἀφανίσαι τοὺς ἀσεβεῖς λ. *penitus*, (quocum v. eſt et ap. Phil. p. 760. i. *funditus*, it. ap. Ioſ. 1, 506. ſ. 1. m. 2, 28. ſ. 59. m. p. 34. ſ. 67. m. p. ſq. ſ. 68. e. cum Lat. eodem, it. *penitus* et *ad* internecionem *usque*) et p. 674. l. 26. δεινὸν εἶναι περιιδεῖν — πόλεις ἀρδ. ἀνῃρημένας ὑπὸ τοῦ τυράννου. *indignum* fore, *ſi* urbes *funditus* a *tyranno* exſcindi *patiantur*, qui locus, Noſtro cogitatus ob ſyn.

λίων ἀπόλλυσθαι [k], ἐνὸν αὐ- *cum liceat ipſis et ſeſe et patri-*

k) Colon in *Ms.* Ba.

v. περι., luſum praeterea habet e iuncto adv. cum affini v. ἀνηρ., it. ſine Ind. ib. 2, 51. e. τὴν πόλιν ἄρδ. ἀναιροῦντες, *funditus*, ut ad poſtr. Leisn. in N. Ws. affertur unus modo ex Aeſch. Rs. O. V. 4., ubi plures cum Lat. „plane, *prorſus*" tum Ind. Sb. e Xiph. οὐκ ἄρδ. τρόπον τινὰ ἀνατετραμμένων, non *penitus* (propemodum) *everſa*, ſed e Zoſ. tantum 5, 19, 7. e. ἄ. ἅπαντας καταφλέξαι, *ad* internecionem *usque* omnes *exurerent*. ubi tamen cum Noſtri verbo 1, 2. 5. ἄρ. ἀπολομένους, funditus *deleti*, it. 1, 32, 3. 3, 5, 1. 5, 16, 5. e. it. ap. H. Plataic. 440, 48. per Lat. idem, ut in ſyn. Gr. ap. Di. H. S. T. 1. ἄ. διαφθαρήσεσθαι λ. 116, 30. Poſt haec, ubi adv. fuit ſolum iſta que notione, ſequantur loca, ubi ſtat tum per adiuncta quaedam, tum alia quoque notione, ut ad Vig. in N. ex Anton., melius, quam in Vs. ed. Gat., redditum. „ὅλας πόλεις ἄ. τοσαυτάκις ἀνελόντες, *totas* urbes *funditus* toties *delentes*, quocum adi. et bis tenet Ind. Dem, ubi et τῶν ἐχθρῶν Φωκέων ἄρδην ὄλεθρος, cum ſubſt. adeo, per ὑφ' ἓν illud, pro adi. ὅλος ſ. πᾶς, *ſumma*, plena *pernicies*, quibus add. 360, 11. 375, 10. cum Noſtri v. ἀπολ. Sed ap. So. Ai. v. 1296. εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη Πηδῶντος ἄρ. Ἕκτορος τάφρων ὕπερ; Hoer. *vehementer* inſiliret *Hector*, ſed Iohnſ. *Hector* inſiliret *ferox*, hauddubie pro adv. *ferociter*, et adeo i. q. pr., at Stp. Th. v. i. „*alte* et *agiliter*" dupliciter, ex Euſtath. et Schol. αἴρω, τὸ ἀφανίζω καὶ τὸ ὑψῶ. ἀφ' οὗ ἄρδην, ἀντὶ τοῦ μετεώρως (cf. Bud. C. ſine auctore) καὶ κούφως, ὡς ἐνταῦθα, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀφανιστικῶς καὶ ὁμοῦ, ubi accipiam ſane pro *ſublimis*, ſublimiter, *ſublime*, in aëre quaſi pendens, nec contingens terram et foſſam, trahendo ad ſq. ταφρ. ὑπ., pro ὑψοῦ et ὕψι, ap. Hſy. μετέωρον, ap. quem tamen et ἄρδην, φοράδην, ἢ σφόδρα, ἢ παντελῶς, ἢ ἀθρόως (Lat. illud ſupra Gs. ad Luc.) ἢ ἐξ ὁλοκλήρου, cum N. „Cyr. L. Ms. ἄρ., παντελῶς, ὁμοῦ, σφόδρα" quae poſtr. notio firmetur et his ib. κατὰ κράτος, — ἰσχυρῶς, τελείως, it. 2, 172. m. idem per ἄρδην, φοράδην, παντελῶς, σφόδρα, cf. κατ' ἄκρης, — κατὰ κράτος, pro quo et dr. κατ' ἄκρας ſ. κατάκρας, ap. Eur. Hipp. v. 1366. κατάκρας ὀλέσας βίοτον, *prorſus*, cf. Beck. p. 19. ex Eur. Hell. v. 697., ubi Barn. ex Hom. Ἰλ. ν', 772. ὤλετο — πᾶσα κατ' ἄκρας Ἴλιος λ. quibus add. So. Antig. v. 207. πυρὶ πρῆσαι κατάκρας, *igne* comburere *funditus*, ut ib. v. 437. ἔκ τ' εὐκροτήτου χαλκέως ἄρδην πρόχου χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει, *et* celebris e fabri *vaſculo* copioſe *fuſo* ter *libamine* mortuum *ornat*, procedit quoque Lat. *omnino*, plane, *plene*, i. totum cadaver; tum Suid. ἄρ. — ἀντὶ τοῦ ἀθρόους, (ſ. ἀθρόως) — ὅμοιον τῷ φοράδην, — ἀντὶ τοῦ πάντας ὁμοῦ λ., ſed ap. Eur. Phoen. v. 1614. τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις; Barn. *funditus*, Schol. παντελῶς, tum ib. Alceſt. v. 608. νέκυν — φέρουσιν ἄρδην πρὸς τάφον λ., *cadaver* ferunt *ſublime*, Schol. δηλοῖ — τὸ φοράδην, denique, quem locum neſciebat Stp. Th., ib. Barn. ed. 2, 520. i. in Ἐλευ. Ἀπ. ὄμνυμι τοίνυν πάντας ἄρδην τοὺς θεούς, per liberr. Vs. pro omnes *ſimul* ſ. *omnino*, qui totus vs., neſciente Barn., extat ap. Ariſt. Theſm. v. 281., non bene converſus, *iuro igitur* per *omnes* funditus *deos*. Iam in alterum Noſtri ap. Stp. Th. 3, 1530. F. v. θεμ. modo „Herodi. l. 8. μελλ. ἄρ. καὶ ἐκ θεμ. ἀπ. *funditus*, (et 1, 636. A. e. ſine auctore) ἐκ βάσεως ἀποτμηθῆναι, penitus *et* ex *ipſis* fundamentis *exciſum eſſe*" quibus add. ap. Suid. 1, 383. m. αὐταῖς ἀμά-

τοῖς τε σώζεσθαι, καὶ τὴν πα- *am conſervare, indulgente ipſis*

λαις. ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ διαφθειρομένων οἱονεὶ αὐτοῖς βάθροις, αὐταῖς ῥίζαις, *una cum* ipſis *manipulis.* de *iis*, qui *funditus* pereunt; *quaſi* dicas, *una cum* ipſis *fundamentis*, vel *radicibus*, tum ap. Di. H. S. T. 1. 610, 5. ἃ πολλὰς ἤδη πόλεις ἰσχυρὰς λαβόντα, ἐκ βάθρων ἀνέτρεψε, *quae* multas *iam* reſp. *quantumuis* potentes (*occupantia*,) funditus *evertere*, it. 480, 44. δι' ὃν ἡ πόλις ὀλίγου ἐδέησεν ἐκ βάθρων ἀναιρεθῆναι, *paene* funditus *eruerit*, denique 507, 45. τοῦ μὴ πρόῤῥιζον ἀνελεῖν τὸ Ῥωμαίων γένος, μηδὲ ἐκ βάθρων ὅλην ἀνασπάσαι τὴν πόλιν, *nec* radicitus *gentem* Romanam *eruam*, urbem *ve* ſubverſam *funditus*, ubi primum πρόῤῥ. eſt ſyn. non tantum noſtro ἄρδην, cf. locum laud. ex eodem ſupra, ſed etiam alteri per copiam ſubiecto, ἐκ βαθρ., e tropo alio, cf. ad 1, 13, 4. i. Exc. p. 924. m. Suid. πρ. — ἀντὶ τοῦ παντάπασι, Lyc. *funditus*, ubi et ſyn. αὐτόπρεμνον, *radicitus*, quo neutro augebuntur exempla ad Hſy. αὐτόπρεμνος, αὐτόῤῥιζος, ubi locus e So. Antig. v. 726., ſed Hſ. porro προθελύμνους, προῤῥίζους, ἀπὸ ῥίζης λ. it. πρύμνον, — τὸ ἄκρον. καὶ πρύμναν, — ἐκ ῥιζῶν, c. N. et Suid. 3, 219. e., tum ad Aeſch. S. c. Th. v. 1064. Οἰδιπόδα γένος ὠλέσατε πρυμνόθεν οὕτως, *funditus*, Schol. β. ἐσχάτως, ῥιζόθεν, cum Sph. ad Call. Del. v. 35. et So. El. v. 1015. πρὶν πανωλέθρους τοπᾶν Ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κἀξερημῶσαι γένος, *priusquam* ſimul *et* nos *omnes* funditus *pereamus*, et *omne* vaſtetur *genus*, it. Hom. Ἰλ. φ', 460. ὥς κεν Τρῶες — ἀπόλωνται πρόχνυ κακῶς, funditus *male*, ap. Hſy. πρόχνυ — ἐπὶ γόνατα, — παντελῶς — καὶ πρόῤῥιζον, cum N., unde ap. Suid. per commata haec potius legas, πρόχνυ, τὸ ἐπὶ γόνυ, παντελῶς, λ. Praeter haec deprehendebam ap. Thuc. 210, 88. καθελόντες αὐτὴν (τὴν πόλιν) ἐς ἔδαφος πᾶσαν ἐκ τῶν θεμελίων, (Var. L. ſine artic. τῶν, ut ap. Noſtr.) cum *eam* totam *funditus* evertiſſent *et* ſolo *aequaſſent*, quae Vs. contractam ſcriptoris rationem ἐς ἐδ. expreſſit reſolvendo in integram enunciationem cum copula, et formulam ἐκ τῶν θεμ. per adv., ſed potuit ſaltem ſervare quid e Corn. N. 20, 3, 3. arcem — *a* fundamentis *diſiecit* et 23, 7, 7. domum *a* fundamentis *diſiecerunt*, ubi Ind. Boſ. in praep. „a *fund.* diſi. *arcem*, ἐκ θεμελίων, *funditus*, (it. in ſubſt. *fund.*) *arc.*, domum *a* fund. *diſi.* i. e. *funditus*, ἐκ θεμελίων. Sic *a radicibus* ap. Phaedrum, *a ſtirpibus* ap. Salluſt." ubi modo b. Cat. 10, 1. Carthago *ab* ſtirpe *interiit*, et Cort. „ſignificat *Carthaginem* funditus *deletam*" porro ap. Gall. Del. v. 32. νέρθε δὲ πάσας Ἐκ νεάτων ὤχλισσε καὶ εἰσεκύλισσε θαλάσσῃ; *omnes* que *ab* imo *funditus* revulſas *in* mare *provolvit?* et Lyc. v. 770. ὄψεται δὲ πᾶν Μέλαθρον ἄρδην ἐκ βάθρων ἀνάστατον, videbit *que* totam *domum* penitus *a* fundamentis *everſam*, cum Var. L. nihili βόθρων, ubi 1) ἐκ βαθρ. i. q. Noſtri ἐκ θεμελ., ut ſupra ap. Dion. H. vidimus, cf. Hſy. βάθρων, θεμελίων, ſine auctore, cum Suid. 1, 410. i. e. So. Ai. v. 135. cum Schol. — 2) copulatur adv. ἄρδ. cum ἐκ β. ſine copula ulla, ſive per aſyndeton, ſive per figuram ἐκ παραλλήλου, qualia ſaepe tetigimus, ſed et haec novimus, ap. Phil. p. 760. D. τάχει συντόνῳ μετὰ σπουδῆς, tum ap. Dem., praeter illud ὁμοθυμαδὸν ἐκ μιᾶς γνώμης, in Exc. ad 1, 4, 21. p. 862. m., quoque 395, 7. ἐξώλης ἀπολοίμην καὶ προώλης, quanquam hic potius eſt luſus in iunctis affinibus, ſed ap. Loesn. Obſ. p. 74. c. διαπαντὸς νύκτωρ καὶ ἡμέρας, it. Hom. Ἰλ. φ', 477. ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν, contra *Neptunum* adverſis *viribus* te *pugnaturum.* Iam, ſi licuit poëtae Lyc. coniungere iſta duo ſine co-

τρίδα σώζειν[1], *διδόντος αὐτοῖς optimo principe oblivionem et*

1) Ms. Ba. colon.

pula: multo magis Noſtro, etiam alibi imitanti, ut hiſtorico, rationem poëticam, copiam que ſectanti, licuit ſua cum copula, tum per exempla talia aliorum, cf. Loesn. l. l. p. 55. e. ἐγγὺς καὶ ἐπὶ θύρας, tum quia tropus diverſus eſt in utr. et primum adv. explicatur quaſi a poſtr. formula ſic, ut Bg. potuerit ſervare Vs. iſtam Scheid. in N. pr., *penitus* ſ. *prorſus* et *a fundamentis*, quae et noſtrates aemulentur per *ganz* ſ. *völlig* und *von* Grund *aus*, dum G. Th. fert modo „prorſus *omnino* omnia *obſequor* Ter. Ad. 5, 9, 33. (ubi N. tacent) — *penitus* ex *intima* philoſophia *hauriendam* iuris *diſciplinam* Cic. — *penitus* toto *diviſos* orbe *Britannos* Virg. — *penitus* prorſum *latet* haec *natura* Lucret.“

ἐνὸν αὐτοῖς) Divulſit periodum P. per orationem infinitam cum libertate alia ſimili que parentheſi ac §. 1. e., dum Bg. partim cum Sch. „licitum *illis* ſ. *cum* eis *liceat*“ quod poſtr. tamen ex Ind. Sb. et etiam cum dat. pron. ſimul, i. q. cum poſſint, ut Gr., ſyn. illi ἐξὸν, tractandum, ut ſupra δέον 2, 8, 18., cf. Stp. Th. 1, 1133. C. m. hinc ſub „imperſon. *quum* liceat ſ. liceret“ et tantum e Luc., ubi v. Ind. cum Hſy. Suid. Bud. C. Vig. L. Boſ. Ell. Ael. V. h. cum Poſſ. Sy. p. 177. i. qui habent hoc ſenſu abſolute tantum, ut ſic, vel cum dat. perſ. aliquo finiti temporis ἔνεστι et ἔνι, it. ἐνῆν, it. ſimul cum inf., v. in L. N. T. Thom. M. Poll. Ca. et Sy. Phoc. V. Eur. Hipp. cui add. 174. 1. A. Di. H. S. T. utr., at ſuper plur. τὰ ἐνόντα, vel per ellipſ. pr. κατὰ, pro *quantum* licet, (ut ἐκ τῶν ἐνόντων ap. Epict. et per gen. coniq. πολλῶν ἐνόντων καὶ ἄλλων λέγεσθαι Di. H. T. 1.) vel proprie, pro ea, quae inſunt, L. N. T. Suic. Raph. Rs. O. V. 6. quo poſtr. ſenſu et finitum verbum cum pr. ἐν ib. V. 7. Ant. Iſ. Ev. Theogn., ut de perſ. cum dat. rei Call., ſed de re, etiam cum dat. perſ., Fi. Ae., at ſuper ἔνεστι χρόνος Abr. Dl. Th. A., et in rem crit. Hſth. Ar. Plut., ſed in varia Thuc. et Hom. Ἰλ. β΄, 490. ζ΄, 244. Ὀδ. ι΄, 164. φ΄, 12. et h. in Ap. v. 266. Iam Bg., praeter oſtenſum dat. cum v. ἐν., exprimit quoque pron. aliud recipr. αὐτοὺς, non tam, opinor, quaſi inſeruerit id in textum, quam e reſoluto v. σωζ. paſſ. aut ſumto ſtatim med., cf. ap. Sch. ad 7, 5, 11. et ad 8, 2, 2. e Xen., contrahens idem duo v. Noſtri in unum, partim e P., libero tum in addito pron. ἕκαστον, cf. 6, 1, 6., tum in copulis, quarum τὰ quidem, e vulg. lect., ſiet iterum praemiſſum, cf. 8, 2, 16. Alioqui, abſolute ſumto particip. ἐν., et quanquam non refugit Noſter luſum in iunctis affinibus, ut potuerit ſcripſiſſe, ἐνὸν αὐταῖς, αὐτούς τε σώζεσθαι, (cum et med. habeant ſecum pron. recipr.) tamen modo legeris, ἐνὸν, αὐτούς τε σωζ. λ., dum in conflatam ex analog. ſententiam nil habui, praeter 8, 2, 2. variatum ἑαυτοὺς σώζειν, (ut et 7, 5, 11. σώζεσθαι μεθ᾽ ἡμῶν, e P. quidem ib. *nos te que* una *ſerves*, cum hic liceat ſubſtituere σώζεσθαι μετὰ τῆς πατρίδος) et illud N. T. 1 Tim. 4, 16. καὶ σεαυτὸν σώσεις καὶ τοὺς ἀκούοντάς σου, it. ap. G. Th. *qui* patriam *conſervarint*, — conſervaſti *te* atque *illam*, tum ap. Rs. O. V. 3. p. 618. i. τοὺς καιροὺς, ἐν οἷς ἦν σώζεσθαι τὴν πόλιν, per ſyn. v. ſimpl.; lectionem vulg., (per ſe non vitioſam, et conſtantem e polyptoto,) partim tenente Stp. Th. 3, 1218. E. ſine Vs. τὴν π. σωζ.“ Caeterum diſtinctio minor ante ἐν-

χρηστοῦ βασιλέως ἀμνηστίαν συγγνώμην τὲ τῶν ἁμαρτηθέντων. οὐ γὰρ αὐτοὺς αἰτίους γεγενῆσθαι, ἀλλ' ἄλλους. οἱ μὲν οὖν πρέσβεις [m] τοιαῦτά τι-

veniam delictorum: non enim ipſos eorum auctores fuiſſe, ſed 6. *alios.* Ac legati quidem talia quaedam infra adſtantes,

m) Hoc ſubſt. in Lu. omiſſum mendoſe.

ἂν valet, quoniam poteſt reputari pro gen. conſq., cf. 2, 8, 18., ſicut mox ante διδοντ.

διδόντος ἀ.) Particip. reſolvit P. per cauſalem, ſed mutata iterum oratione in infinitam, deſertus et a Sch. in „διδ. dantis *oblivionem* iniuriarum" (quo gen. hic non ſit opus, quoniam ἀμν. poteſt coniungi cum ſq. gen. τῶν ἁμ.) ut Bg. omiſit eiusdem liberum adi. πάντων, cf. 7, 9, 11. 8, 1, 15., qui et cum Sch. potius ad ἁμ., ut Noſter variat cum 7, 12, 5. τοῖς στρατιώταις ὑπισχνεῖτο ἀμνηστίαν, ἄνεσίν τε πάντων ἐδίδου ἁμαρτημάτων, it. cum uno ſubſt. 3, 4, 17. e. δοὺς ἀμνηστίαν et dupl. 5, 4, 18. e. ἄδειαν καὶ ἀμνηστ. ἐνόρκως ὑπισχνεῖτο, (ubi v. e Di. H. ἐπ' — ἀμνηστίᾳ παντὸς ἁμαρτήματος,) ſed in rel. ſcribit ex analog. cf. Poſſ. Ca. p. 721. i. „συγγ. διδόναι, veniam *dare*, Polyb." ſine Ind., tum per dat. aliquem perſ. ap. Phil. p. 748. D. m. τῷ μὲν γὰρ ἀγνοίᾳ τοῦ κρείττονος διαμαρτάνοντι συγγνώμη δίδοται, ſed cum gen. rei aliquo etiam ap. Ael. V. h. 5, 17. οὐκ ἔδοσαν οὔτε ἀγνοίας συγγνώμην, οὔτε μανίας, neque *dederunt* veniam *ignorantiae* rel., quam Lat. formul. uterque Intp. hic deſeruit, ut e Gr. ſustinebitur etiam alia ſyn. παρέχειν συγγνώμην, qua de dubitatum ad Rs. O. V. 4. Lyc. p. 136. e., non item in Ind. ej. V. 8. p. 674. m. „παρ. συγγ. pro διδόναι" ubi et in ſubſt. συγγνώμην ἕξει τῶν κατὰ προαίρεσιν ἀδικημάτων, ut ſyn. alia συγγ. ἀπονέμειν ap. Luc., ſed neutra Lat. formula nec P. nec Bg. ap. G. Th., at in ſubſt. 949, 84. 95. 103. „quaeſo *a* vobis, *ut* in *hac cauſa* mihi *detis* hanc *veniam*, i. indulgeatis — mihi hoc, — *illud* Nepenthes *oblivionem* triſtitiae *veniam* que *afferens*, i. immunitatem vacationem que a triſtitia, — *veniam* et *impunitatem* dandam *puto*, (p. ſq. l. 10.) *non* — *maximorum* ſcelerum *venia* vlla *ad* ignoſcendum *dari*" ad quorum penult. reſpexerit Noſter, iungens de ſuo utr. ſubſt., ſed uſus epitheto χρ. cum βασ. de Maximino per ſimulationem et ironiam, ſed e perſ. loquentium ac perſuadere cupientium, ubi Bg. e P., ut 2, 13, 12., me reperiente paſſ. v. ἁμ. ap. Thuc., ſed ej. particip. ap. Xen. M. S. (ubi add. in med. 3, 9, 12.) ſed ap. Dd. S. 1, 116. l. 40. καταισχυνθεῖσαν ἐπὶ τοῖς ἡμαρτημένοις, cum *facinoris* eam *puderet*, cui add. ſine Ind. ib. p. 314. l. 70. διὰ τὸ μέγεθος τῶν ἡμαρτημένων, *ob* magnitudinem *flagitiorum*, cum L. N. T. Schw.

οὐ γὰρ αὐτ.) Contraxit cum pr. hanc enunciationem vicinius P. per aliam cauſalem, cf. 7, 1, 10., liberrimus et ad rel., ex analog. conflata et per ſententiam inverſam pro illis 2, 2, 12. αἴτιος δὲ τοῦ — θανάτου οὐκ ἄλλος, ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ, et 5, 5, 2. e. αἴτιόν τε οὐκ ἄλλον, ἀλλ' ἢ αὐτὸν ἑαυτῷ γεγενῆσθαι, it. 6, 9, 8. αἰτίους τῆς ἀποστάσεως γεγεν. qualem gen. pron. αὐτῶν ſ. τούτων hic de ſuo explevit Bg., cf. 3, 8, 6. e. 7, 7, 4.

οἱ μὲν ὁ.) E ſuo Bg. more reddens copulas, a P. oppreſſas, cf. §. 1.,

να κάτω παρεςῶτες ἐβόων, ὡς ἐξάκουςα εἴη. ὁ δὲ [n] πλεῖςος δῆμος, τῷ τείχει καὶ τοῖς πύργοις ἐφεςὼς, πλὴν τῶν τὰ λοιπὰ μέρη φρουρούντων, ἐπήκουεν ἡσυχάζων τῶν λεγομέ-

cum clamore dicebant, ut ex-
7. audiri ſingula poſſent. Incolae autem plerique in muro ſtantes et turribus, praeter eos, qui ceteras partes cuſtodiebant, auſcultabant taciti,

n) ὁ δὲ δὴ Ms. Vi., quae per numeros linearum repertos huc pertinebant, non quo loco Strothus in N. dedit, v. N.

ſervans que inde tantum Lat. in τοι. τ., ſeverior eſt ad formulam ex analog. κ. παρ., partim cum Sch. in v. „adſtantes ſub muro, κ. infra ſtare, h. e. ſub muro urbis“ e P. liberis, cf. §. 1. e. D'Orv. Ch. p. 290. e. κάτω ςὰς, ſed cum alio v. Hsd., ut cum relato quodam, ἐπιπολῆς, Xen. M. S., ſed cum ἄνω ej. Cyr. 1, 3, 4. e. Rs. O. V. 8. Din. cum Fi. The., porro cum ſubſt. κάτω σημεῖα Foeſ., it. ᾅδης κάτω So. Ai. v. 669., ſed cum gen. rei, κ. τοῦ χρόνου Abr. Dl. Th. A., at cum articulo τοῦ κάτω θεοῦ So. Ai. v. 572., ut τοῖς θεοῖς τοῖς κάτω Rs. O. V. 7. Ant. et τῇ κ. θυγατρὶ Call. ep. 41, 3., tum οἱ κάτω, vario ſenſu, So. Ai. v. 876. Rs. O. V. 6. Dd. S. Xen. Hell. Fi. Ae., at τὰ κάτω L. N. T. et plene τὰ κάτω μέρη Ae. ep. S., it. cum gen. aliquo loci, τὰ κ. τῆς καρύνης Geop. it. τῆς 'Ασίας Herdt., ut in notionem iſtam geographorum cf. ad ἄνω ſupra 8, 2, 7. e. et Indd. Thuc. in text. et N. quibus redde 76, 16. cum 89, 48., ut in notionem alteram motus que in locum ad 3, 11, 5. add. Ae. Fa. Denique aliter Bg., quam ſupra, ad v. ἐβ., reſpiciens ſenſum, at aliam Gr. formulam 4, 15, 2. κλαγγῇ βοήσαντες.

ὡς ἐξακ.) Pol., quae ſequuntur, iungit cum his, non, aliter in ſuo exemplari legens, fortaſſe, ſed, aliter ſibi hic, ſicut et alibi, permittens. *Steph.* Pro ὁ δὲ πλεις. δημ. non male, opinor, legerimus ὅτι πλεῖςος δ. praeſertim, cum ea ratione concinnior futura ſit periodorum cohaerentia, οἱ μὲν οὖν πρέσβεις — ὁ δὲ Κρισπῖνος. Ad eam lectionem latina quoque ſic conformari poterunt, ſenſu haud inepto: Legati *ergo*, ſub *muris* ſtantes, *talia* quaedam *alta* voce *clamitabant*, vt *exaudiri* poſſent; *quoniam* in *muro* et *turribus*, praeter *eos*, qui *caeteras* partes *cuſtodiebant*, maxima *populi* multitudo *ſtabat*, aurem *que* iis, *quae* dicebantur, *quieto* praebebat. *Sylb.* Vind. Cod. ὁ δὲ δὴ Κρισπ. recte; namque librariorum negligentia omiſſum eſt hoc δή. *Stroth.*

E P. libero ſervavit Bg. modo aliquid, de ſuo addens adi. ἕκαςα, haud dubie ob ambiguitatem Lat. formulae *exaud. poſſ.*, quae et de perſ. valet, ut aeque ſuppleri poteſt pron. αὐτὰ ſ. ταῦτα, conflatis et his per analog., cf., praeter Hſy. et Suid. 1, 701. m., quoque de re Di. H. S. T. 1. Dd. S. 2, 455. l. 45. cum Munth., ſed de perſ. Ioſ. 1, 231. ſ. 12. e. ἐπὶ βήματος ὑψηλοῦ ςαθεὶς, ἐφ' οὗ γένοιτο ἐξάκουςος, in *edito* ſuggeſtu *ſtans*, unde *clare* poſſit *audiri*, quacum notione ſecundaria cf. Lat. ap. G. Th., ad 6, 9, 4. et Vig. p. 584. b. Nr. 8. Mox recte Bg. ſimplicitatem Noſtri, in copulatis enunciatis per δὲ, ſevere toleravit contra Sb. aeque, ac P., cf. 7, 5. 18., per quam ſimplicitatem ne opus quidem ſit nova illa Ms, particula δὴ, etſi per ſe tum elapſa, tum obvia alias

νων. ὁ δὲ Κρισπῖνος, φοβηθεὶς, μή πως, ἅτε ὄχλος, ταῖς ὑποσχέσεσιν [o] ἀναπεισθεὶς, εἰρήνην τὲ [p] ἀντὶ πολέμου ἑλόμενος, ἀνοίξῃ τὰς πύλας, περιθέων τὸ τεῖχος, ἐδεῖτο καὶ

8. quae dicerentur. Sed Criſpinus metuens, ne forte, ut vulgus, pollicitationibus impulſi, pacem que pro bello eligentes, aperirent portas, diſcurrens per murum, roga-

o) ὑποσχέσιν Ms. Ba. mendoſe, ut 4, 13, 6. et hic quoque in ed. Lu.
p) Hoc τε in Ms. Ba. abeſt. *Mart.* v. N.

poſt δὲ, ſive pro illativa Lat. *igitur*, (ut ſyn. δ' οὖν, quo de v. ſupra,) ſive pro aiente Lat. *ſane*, ſive per aliam aliorum notionem, cf. Stp. Th. 1, 965. F. ſq. Bud. C. Dev. p. 109. m. Hoog. Op. Vig. p. 487. a. e. Fi. Piat. Theaet. p. 139. N. it. ej. The. Ac. et Pal. cum Z. Xen. Pol. quocum et comparari poteſt ſuperius ἀλλὰ δὴ 3, 5, 2. e. 5, 6, 6., quanquam et ſuſpiceris, e marg. ductum δὴ, pro textus δὲ per gloſſam ſtans, ut aliquoties ſupra, veniſſe in textum, relicta ſimul lectione veteri. Dum ergo accedant Mss. alii: nihil dum novarim ob noſtros Codd. ita ſuſpectos. In rel. de ſuo Bg., cf. in πλ. 7, 8, 18., ſed in ἐφ. aliter, quam ſupra 3, 12, 20. 4, 14, 12. deſerto etiam Sch. „qui *conſtiterat* ſupra *muros*“ (partim e P., cum adiunctis ex analog., ſed per variat. cum 8, 2, 13. πανδημεὶ ἐπὶ τῶν τειχῶν — ἱδρυμένοι,) it. in „φρουρούντων τεῖχος“ cum per τὰ λοι. μερ., ſc. πόλεως, intelligantur potius, credo, portae, cf. 8, 2, 13. et fortaſſis etiam fluvii praetercurrentis partes, quae tranſiri ab hoſte poterant, tum intra urbem loca certa et aedificia, armamentaria, putei, ciſternae, quoniam diſcernuntur hic ab iis, qui ſupra muro ſtant et in turribus, alii, alibi verſati, nec legatorum audientes dicta. Poſt haec redit P. ad textum, ſed cum libertate etiam multa, addito quoque adi. πάντες, cf. §. 5., niſi huc reſtituerit pr. ὁ πλεῖςος, e quo Bg. tantum ad ἠσ., ubi Sch. „*tacitus* audiebat *dicta*“ omnibus et his per analog. confictis, cf. in ἐπακ. ſupra parum variatum 1, 5, 21. etc. per Lat. alia.

ὁ δὲ Κρισπ.) Hic P. profert δὴ iterum, ut alibi, cf. 5, 7, 7. 6, 8, 15. liberior et in rel. (per analog. deinceps,) et ſenſum reſpiciens modo in ἅ. ὀχλ. et fortaſſis ellipſin particip. ὢν, ubi ad §. pr. ὁ δῆμος relatum hic ſubſt. ὀχλ. ſane cum notione ſecundaria capiendum, pro vulgus leve, inconſtans, varium et mutabile, et per variat. quandam cum 7, 7, 1. ſq. πάντες μὲν γὰρ ὄχλοι κοῦφοι λ. ὁ δὲ Ῥωμαίων δῆμος — πολὺ καὶ ῥᾴδιον ἔχει τὸ τῆς γνώμης εὐκίνητον, it. 7, 8, 12. τοῦ Ῥωμαίων δήμου τὸ κοῦφον καὶ εὐμετάβολον, cf. Dem. ſine Ind. 383, 5. ὡς ὁ μὲν δῆμός ἐςιν ὄχλος, ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἁπάντων καὶ ἀσυνθετώτατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ πνεῦμα ἀκατάςατον, ὡς ἂν τύχοι, κινούμενον, Fi. Ac. 3, 13. δῆμος γὰρ — ἀχάριςον, ἄψικορον, ὠμὸν, βάσκανον, ἀπαίδευτον, ὡς ἂν ξυνηρανισμένον ἐκ ξυγκλύδος ὄχλου καὶ βιαίων φλυάρων, cum Plut. p. 752. i. et p. pr. i. Corn. N. 13, 3, 5. Cic. Or. p. S. R. Com. c. 10. p. Mur. c. 17., ſed in levem variat. ſupra 4, 13, 6. ὁ δὲ ταῖς ὑπ. τοῦ Μακρίνου ἀναπεισθεὶς, qualem gen. αὐτῶν ſuppleas e §. 6. οἱ πρέσβεις, ut in Bg. Lat. e P. 2, 7, 9. etc.

εἰρήνην τὲ) Oſtendit, ſed cum libertate etiam alia, nec P. copulam,

ἐλιπάρει, μένειν τὲ θαῤῥαλέως καὶ ἀντέχειν γενναίως[q], μηδὲ[r] προδιδόναι τὴν πρὸς τὴν σύγκλητον καὶ[s] Ῥωμαίων

9. bat et obteſtabatur, *ut manerent audacter et obſiſterent fortiter, nec proderent debitam Senatui populo que*

q) Punctum hic mendoſe in Bc. 2. r) In Ms. Ba. μὴ δὲ ut et breui poſt. *Mart.* etiam in ed. A. cum Bs. cf. §. 5. s) καὶ τὸν ῥωμ. δ. Ms. Ba. v. N.

omiſſam Ms. in altero particip. et membro ſine idonea cauſa, cf. 4, 34, 18. 6, 7, 18. m. et in variat. 8, 2, 11. μετειληφυιῶν ἀντὶ πολέμων εἰρήνην, ſed ib. e Thuc. ἀντὶ πολέμου εἰρήνην ἑλώμεθα, ſed in v. ἑλ. cum pr. ἀντὶ Ind. Dem. add. 34, 15. 268, 25. 383, 1. 607, 9. 953, 24., tum in oppoſ. Rs. O. V. 3. p. 222. i. ἐξ ὧν οὐκ εἰρήνη γένοιτ' ἂν ἐκ πολέμου, ἀλλ' ἐξ εἰρήνης πόλεμος. Ad ſq. membrum ἀν. τ. πυλ. ſubſtituit P. pro explendo pron. αὐταῖς, τοῖς πρέσβεσι ſ. αὐτῷ, τῷ Μαξιμίνῳ, potius ſubſt. τοῖς πολεμίοις ſ. τῷ πολεμίῳ, cf. 8, 2, 13. e. 8, 1, 6., liber et addito pron. αὐτὸς (cf. 6, 9, 14. e. 7, 3, 9. e.) ad v. περιθ., ubi Bg. modo in reſoluta praep. cum illo, at Stp. Th. „circumquaque *per* muros *curſitans* Polit.“ memoriter hoc nomine ſubiecto, dum Noſter per caſum alium cum v., quam 5, 5, 18. et per notionem aliam, quam 4, 2, 19., potius reſpicit illam ad 1, 15, 6. e., et forſan formulam Lat. Bg., (ap. Schell. L. modo repertam,) iuncta repetens ſua v. ἐδ. κ. ἐλ. e 3, 12, 20. e., hic quidem ſine Var. L. et tacente Gloſſatore Mss., ſed variando per rectionem cum inf., ubi Bg. utrinque cum P., at ſpreto iſtius libero adi. ἑκάστους ſ. ἕκαστον, cf. 7, 12, 15.

μένειν τὲ) E P. reddit Bg. ab initio, per conflata ex analog., ubi ad μεν. poſſis explere adv. loci aliquod, ἐκεῖ, ἐνταῦθα, hic, in muro, ſed valeat tamen et hic notio illa militaris, cf. 2, 5, 4., ſed de adv. θαρ. Rs. O. V. 7. II., at per θαρσαλ. Orph. Muſ. et Suid., qui 1, 220. m. „ἀντέσχε, γενναίως ἔφερε, *reſtitit,* fortiter *tulit*“ cum hic adiungatur diſerte id adv., ut cum alio φλαύρως ad Herdt. p. 554. N. 15., ſupplendo caſu aliquo perſ., αὐτοῖς ſ. αὐτοὺς ſ. πρὸς αὐτοὺς, cf. in variat. γενναίως ἀντιστῇ 7, 6, 11. i. etc., deſerto P., non item in ſq., ubi ſubſtituunt pro pr. πρὸς cum ſubſt. πισ. participium τὴν ὀφειλομένην, ſecus ac 3, 6, 6. e. cf. in προδ. πισ. 2, 13, 16. Caeterum aliquis aeque ſubſtituat in hac formula particip. δοθεῖσαν, fidem, *ſenatui* populo *que* Rom. *datam.* Tum in Ms. additus artic. alter in ſubſt. diverſi ſexus, cf. 6, 7, 18., videtur e gloſſa eſſe per comparat. aliorum locorum, dum Noſter copulat utr. haec, ordine quidem eodem hoc, per binos artic. 4, 11, 13. 5, 5, 2. 11. 7, 5, m., tum per unum modo artic. ἐν συγκλ. καὶ τῷ Ῥωμ. δημ. 7, 5, 12. e., ubi adeo deſit articulus in primo membro, ut noſtro loco in poſtr., qui non tentandus, quoniam nudum Ῥωμαίων δῆμος iam dedimus e Di. H. ſupra ad 1, 10, 10. p. 398. e. Quae ratio ſi procedit in ſola poſita hac parte: utique debet tolerari, ubi componitur cum altera parte hic τὴν συγκλ., quoniam libertas eſt ſcriptoribus et certi nil in articulis addendis vel omittendis, et quoniam in ordine alio videmus quoque eandem diverſitatem placuiſſe Noſtro, ut qui iunxerit 7, 7, 11. τὴν Ῥωμαίων καὶ τῆς συγκλήτου γνώμην, per unum artic. modo, ut contra per duos ὁ δῆμος καὶ ἡ συγκλ. 2, 14, 2. etc., denique per nullum ar-

δῆμον πίϛιν [t], σωτῆρας δὲ καὶ προμάχους Ἰταλίας πάσης	*Romano fidem, ſed potius titulum ſervatae ac propugnatae Italiae univerſae amplecte-*

t) Punctum hic in A. al., ſed colon in Stp. rel. v. N.

tic. συγκλήτου καὶ Ῥωμαίων 7, 11, 10. e. it. Ῥωμαίοις καὶ συγκλήτῳ 8, 7, 9.

σωτῆρας δὲ) Immenſam P. libertatem deferens Bg., tamen retinet inde formulam ad ſubſt. unum σωτηρ., ut reſtituerim ex eodem et alterum προμ., ubi et procedat *defenſae*, pro ſeverioribus, *ſed potius* vellent *ſervatores* et *propugnatores* ſ. defenſores *Italiae* totius *ſcribi* ſ. *celebrari*, dum Sch. tenet in „σωτ. ſervatae *et* propugnatae *Italiae* titulo *inſigniri*, προμ. propugnatores *Italiae*, ἀν. *perſcribi*, in *literas* referri *titulo* ſervatae *Italiae*" ſed Stp. Th. v. σωτ. e. „*titulum* ſeruatorum *ac* propugn. *totius* Ital. *mereri*, — σωτῆρες ὠνομάσθησαν Dem. (ſiue Ind. 1391, 9. cf. Fi. Ae. 1, 12. e. ἀπέκειντο τῇ πόλει σωτῆρες cum N. p. 67. a. e. it. Ind. „aſſeruarentur ciuitati Seruatores" tum 2, 813. B.) προμ. *propugnator*, vt ap. Herodi. l. 8." ſine Vs. (cf. Hſy. Theogn. Rs. O. V. 8. Lyc. Xen. Bach. et Di. H. S. T. 1.) nil vero hinc in v. ἀν. niſi 1, 867. D. m. „ἀναγράφειν, *in* acta *referre*" e Bud. C., ut Sb. Ind. hinc „*in* litteras *referri*" cf. Herdt. 658, 54. εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη, *inter* bene *de* rege *meritos* adſcriptus *ſit*, ad Thuc. p. 84. N. 64. „i. q. εὐεργέτης ἀναγραφθήσῃ καὶ κληθήσῃ — Nam qui de rege Perſarum bene meriti erant, — eorum nomina codicibus regiis inſerebantur" Xen. Z. Pol εἰ μέλλοιεν ἀναγραφήσεσθαι εὐεργέται εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον, Th. V. 2. p. 601. e. ſi *litteris* mandaturi ſimus *eorum* nomina, *qui* beneficium *reip.* praeſtituri ſint, *ad* omnem *poſteritatem*, immo *ſi* litteris mandentur *beneficiorum* auctores *in* omne *tempus*, ad quam analog. dedit Noſter cum ſuis ſubſt., ut iuncta haec ſecum de ſuo, cf., praeter Hſy. ἀναγραπτὸν, φανερῶς γεγραμμένον, quoque in variam vel rectionem, vel notionem, Polb cum Rsk. (ut in ſubſt. affine ἀναγραφαὶ ib. cum Reinh. ad Gem. Pl.) Di. H. S. T. utr. Ael. V. h. cum N. Luc., ubi 1, 454. i. τίνα εὐεργέτην ἀναγραπτέον; *utri* beneficium *acceptum* erit *ferendum*? immo *quis* beneficii auctor *ſcribendus*? it. p. 524. l. 46. εὐεργέτης ἀεὶ ἀναγεγράψῃ, ego *ſemper* non *vulgaris* beneficii auctorem *in* tabulas *te* meas *referam*, immo *beneficii* auctor *ſemper* (in ſempiternum) *ſcriberis*, cum N. et 2, 897. i. εὐεργέτης ὑμῶν (cum gen. perſ. adeo, ut ap. Noſtr. cum gen. loci ſ. perſ. ex analog.) ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω, *tanquam* beneficus *erga* vos *ſcribatur* hic *vir*, bene ſic addita partic. ὡς, in nominat. quae et explenda ap. Noſtr. in acc., tum Rs. O. Dem. V. 4. 8. And. et Lyc. et 6., ubi et e ✱. 5. p. 682. l. 4. καὶ εἰ μὲν ξένος τὶς ἐλθὼν — εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἠξίου, ed. Marb. p. 332. m. *et* ſi *quis* peregrinus *huc* profectus — *bene* de *nobis* meritus *beneficii* memoriam *poſtularet*, immo *rogaret*, ut *beneficii* auctor *ſcriberetur*, it. ap. Char. 123, 11. ἀναγράφω σε εὐεργέτην εἰς τὸν οἶκον τὸν ἐμὸν, Vs. 144, 8., ego *te* benefactorem *meae* domus *in* annales *regios* referri *iubebo*, ſed text. 137. e. πρῶτος εὐεργέτης εἰς οἶκον βασιλέως ἀναγραφήσῃ, Vs. 160, 20. *primus* benefactor *domus* regiae *ſcriberis*, cum N. D'Orv. p. 193. m. 438. m. 692. m., ubi et monet de med. pro paſſ., quod et fuit antea in loco Xen. et Luc., porro Loeſ. Obſ. p. 114. cum

ἀναγραφῆναι [u], μὴ πιςεύειν δὲ [x] ὑποσχέσεσι τυράννου ἐπιόρκου τὲ καὶ ἀπατεῶνος, μηδὲ, χρηςοῖς λόγοις δελεασθέντας [y], ὀλέθρῳ προύπτῳ [z] πα-

10. rentur: neve crederent pollicitationibus tyranni periuri et fraudulenti, nec benigna oratione ineſcati in perniciem manifeſtam ruerent; cum liceat ſi-

u) Comma hoc in A. al., pro puncto Bc, 2. et Ox. 2., ſed colo Stp. rel. v. N. x) In Ms. Ba. δὲ abeſt. *Mart.* v. N. y) δελεασθέντες Ms. Ba. v. N. z) προὔπτῳ cum leni in edd. et tacite etiam Mss. cf. 7, 4, 4.

Poſſ. Ca. Gs. Chr., at de aliis tum perſ. ap. Zoſ. 4, 36, 6. παραχρῆμα Ποντίφιξ μάξιμος ἀνεγράφετο, continuo *Pontificis* Maximi *titulus* ei *tribuebatur*, pro quo recte in N. „in catalogum pontificum max. referebatur“ rum de rebus, ut foederibus, ap. Iſ. Pan. Mor., porro ſenſu medico Foeſ., et de malis etiam Suic. et Dd. S. 1, 54. N. 25.

μὴ πις.) Haec incipiunt aliud argumentum; unde hic potius numerum feci novum, etſi per ſe non opus eſt eo, ut nec diſtinctionibus maioribus, quoniam usque ad §. ſq. orationis alienae ſeries eſt per inff., pendentes illos omnes ab uno v. finito ἐδεῖτο καὶ ἐλιπ. Sed omiſſum in Ms. δὲ, cf. 7, 2, 5., ſuſtinetur recte a rel. Mss., quanquam nec comparens ap. P., per libertatem forſan, et quoniam in multis deinceps enunciatis Lat. ponunt ſimpl. neg. *non* pro *nec*, qui P. liber eſt ſaltem per ordinem in rel., ex analog., ſed peculiari iunctis ratione cum τυρ. duobus adi. illis, cum nec G. Th. ferat quid, cf. 4, 9, 10. ταύταις αὐτοῦ ταῖς ὑποσχ. πιςεύσαντες, (tertium non variante Noſtro in ſubſt. ὑπ. §. 6. 8.) et in ἀπατ. ſupra, ſed in adi. ἐπ. Hſy. L. N. T. Raph. Ioſ. Rs. O. V. 7. Ant. 8. Lyc. Hom. cui add. Ἰλ. γ', 279. Hsd. ε, 802., ſed in ſubſt. ἐπίορκον ib. cui add. ε, 193. Theogn. et Suid. Caeterum Bg. de ſuo etiam in μὴ — δὲ, quaſi diſtracto, cf. G. Th.

μηδὲ, χρ. λ. δελ.) Ms. alius caſus, nominativus quidem, ſit cum inf. ſ. oratione obliqua, ut 3, 11, 11. e., ſed aeque per lapſum, cf. 5, 7, 11. e. 6, 1, 7., cum maneant Mss. rel. in vulg., nil dirimente P., unde Bg. (praeter liberum eius adv. cf. 7, 11, 14.) in rel., ex analog., etiam cum v. δελ., cf. ſupra et G. Th. *blanda — verba*, quae ſevera poterant retineri, cum et dicantur non modo de ſingulis vocibus, ſed de pluribus etiam, cf. 1, 13, 7. Mox Bg. e P., ſed ordine iuſto, cf. ap. Di. H. S. T. 1. πρ. cum ὀλ., ſed cum aliis v., et quoque 590, 11. προβαλὼν τοὺς ἄλλους εἰς προὖπτον ὄλεθρον *ceteris* in *manifeſtam* pernic. *coniectis*, dum ſua dat Noſter ex analog. cum ſuo v. παρ., idque paſſ. pro med., et pro aliorum παραδιδόναι ἑαυτοὺς cum aliquo dat. rei, aut perſ., cf. Ind. Sb. cum L. N. T. Schw. p. 103. ib. m. (ubi et „παραδοῦναί τινά τινι εἰς ὄλεθρον“) Poſſ. Ca. p. 257. e., tum in paſſ. Dem. v. e. cum Luc. et Di. H. T. 2. σιωπῇ καὶ λήθῃ παραδοθεὶς, me quidem adhibituro hic formulam illam Lat., neque *in* perniciem *manifeſtam* ſe *coniicerent*, ſ. *coniicerentur*, etſi ap. G. Th. non repertam, ſed paſſ. quoque 1152, 62. ſq. conicitur *ipſe* in *morbum* ex *aegritudine*, aut adeo viciniorem *perniciei manif.* ſe *traderent*, quoniam cum aliis dat. rei haec occurrit ib. 826, 41. ſqq.

ῥαδοθῆναι, ἐνὸν πιςεῦσαι [a] πολέμου ἀμφιβόλῳ τύχῃ, (πολλάκις [b] γὰρ καὶ ὀλίγοι πλειόνων περιεγένοντο, καὶ δοκοῦντες ἀσθενέςεροι [c] καθει-

dere belli fortunae, quae dubia
11. *et anceps eſt, ſaepe enim et*
pauci multos ſuperarunt, et, qui
videbantur imbecilliores, ever-

a) *Ms. Ba.* πολέμου ἀμφιβόλῳ πιςεῦσαι τύχῃ. v. N. b) Hic in ed. incipit parentheſis, cuius loco in Ms. Ba. cola ſunt. *Mart.* Parentheſis nulla eſt in ed. A. et Bs. v. N. c) Nullum comma in ed. Bs. 1. R. et Pat. v. N.

ἐνὸν πις.) Hom. Ἰλ. σ', 309. ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τὸν (κτῆ τε) κτανέοντα κατέκτα. Liv. 28, 19. *Mars communis et victum ſaepe erigit et affligit victorem.* Ovid. A. 1, 9, (29. *Mars dubius* — victi *que* reſurgunt; *Quos* que *neges* unquam *poſſe* iacere, *cadunt.*) v. Barth. ad Stat. Th. XI, 282. T. 2. p. 1342. *Leisn.*

Cf. Cl. ad Hom. l. l. cuius ex Ariſtot. praeceptum Criſpino hic in memoria ſ. potius Herodiano, *χρῆσθαι δεῖ* — κοιναῖς γνώμαις — οἷον παρακαλοῦντι εἰς τὸ κινδυνεύειν — ἥττους ὄντας (τῷ) ξυνὸς Ἐνυάλιος λ., tum Thuc. 104, 52. ἄδηλα γὰρ τὰ τῶν πολέμων, λ. nam conditio *bellorum* eſt *anceps*, πολλάκις τὲ τὸ ἔλασσον πλῆθος δεδιὸς, ἄμεινον ἠμύνατο τοὺς πλέονας, διὰ τὸ καταφρονοῦντας ἀπαρασκεύους γενέσθαι, *ſaepe* etiam *minor* manus, *quae* timet, *maiorem* fortius *propulſavit*, quod *propter* hoſtis *contemtionem* eſſet *imparata*, ſed Iuſt. 2, 3, 11. *tam* opulenti *populi* ducem *ſtolide* adverſus *inopes* occupaſſe *bellum*, — quod *belli* certamen *anceps*, it. 5, 7, 3. *civitates*, quas *metus* dubiae *belli* fortunae *in fide tenuerat*, ſed ad Sall. Cat. 57, 5. *optimum* factum *ratus*, in *tali* re *fortunam* belli *tentare* Cort. „fortunam *belli* Bellonam ſeu ambiguum belli ſtatum interpretatur Barth.“ cum noſtro loco ſiue Vs., ubi repetitur 7, 5, 11. δύο κινδύνων προκειμένων, — τοῦ μὲν ἤδη προδήλου, τοῦ δὲ ἐν ἀμφ. τύχῃ, ſed variatur cum 3, 7, 4. ἡ γὰρ ἀπόβασις καὶ ἡ τύχη τοῦ πολέμου τὰς ἑκατέρων γνώμας ἔκρινεν, et 1, 1, 5. πολέμων ἐμφυλίων τὲ καὶ ξένων τύχας ποικίλας, (ubi v. N. p. 20.) ſed tota formula, quoad iuncta ſubſt., ducta e Lat., ante prolatis, quae G. Th. non tenet, ſed in adi. 330, 47. 55. „*anceps* belli *caſus* Lucan. — *anceps* fortuna *pugnae* Virg. — (*cum* eſſet incertus *exitus* et) *anceps* fortuna *belli* Cic. p. Marcel. c. 5. e.“ tum ex analog. copulatum v. πις., nihil ferente G. Th. in v. P. aut Bg. (qui ex illo retinet bina adi., non item liberum adv., reſolvens de ſuo adi. Gr., ut particip. cf. 8, 2, 11.) ſed in ſubſt. 723, 60. 103. *fortunae ſe committere*, — qui *ſe* permiſere *fortunae*, it. in v. *credere* — *ſe* aut ſine pron. hoc, cum dat. rei [illegible] Denique cum v. ἐνὸν variat Noſter pro pleno §. 5. ἐνὸν αὐτοῖς. Caeterum Ms. ordo alius in tranſpoſito verbo ſic, ut adi. divellatur a ſuo ſubſt. (ut 6, 2, 9. e.) per vim factus eſt manifeſtam, etiam per inconſtantiam, cf. 7, 12, 5. e. nec cum laevitate multo maiori, porro et contra P.

πολλάκις γὰρ) Nepos Pelop. c. 11. (16, 2, 3.) *magnae ſaepe res non ita magnis copiis ſunt geſtae.* Liv. 21, 43. *ſaepe et contemtus hoſtis cruentum certamen edidit, et incliti populi reges que perlevi momento victi ſunt.* Plura huius generis habet Cort. ad Sall. b. Cat. 7, 7. memorare

λον τοὺς ἐν ὑπολήψει ἀνδρεί- ας μείζονας [d],) *μηδ' ἐκπλήτ- τεσθαι τῷ πλήθει τοῦ στρα-*

12. *terunt eos, qui opinionem de ſe fortitudinis maioris concitave- rant: neque percellerentur*

d) Punctum hic in ed. iis, ubi nulla parentheſis facta.

poſſem, quibus *in* locis *maximas* hoſtium *copias* populus *Romanus* parva *manu* fuderit.) *Leisn.*

Ad Sall. a Cort. tum aliunde colliguntur ſententiae ſimiles, cf. p. 346. et 375. b. N. 20., tum etiam laudatur noſter locus p. 53. e. ſine Vs. quae ap. P. liberrima per totam gnomen, (ex analog. conflatam, et poſitam in perſpicua parentheſi, quoniam, ea finita, redit oratio prior infinita,) ubi Bg. prope cum Sch. in ὀλ. pauci *ſaepe* plures *ſuperarunt*, δοκ. qui *habentur*. ἀσθ. *imbecilliores* viſi *interdum* ſuperarunt *potentiores*, καθ. *ſuperarunt*, τοὺς ἐν ὑ. *creditos*, ἐν ὑπ. opinionem *de* ſe *praebere*, ὑπ. de *quibus* maior *eſt* opinio *fortitudinis* „in poſtr. cum Ind. Sb., dum ſine Vs. huc reſpicit L. N. T. Schw. v. καθ., ſed Stp. Th. 3, 778. B. in ἀσθ., cum commate etiam, at ſine hoc in v. ὑπ. 2, 582. E. e., ubi ſupplebitur particip. ὄντας, unde conſit formula illa G. Th. 504, 29. exiſtimatione *eſſe*, ſine exp., quae formula variat pro privo v. δοκεῖν, et adeo pro *δοκοῦντας ἀνδρειοτέρους*, et pro illa infra 8, 8, 8. *ἔχειν ὑπολήψεις ἐμπειρίας λ.*, ubi ſeveriora erant *eos*, qui *in* exiſtimatione *fortitudinis* maioris *erant*, ſed Noſter de ſuo componit hos cum pr. ἀσθενεσ., qui adeo non tam de numero paucioribus valent, quam potius de timidioribus, nec habentibus tam multas vires et corporis et animi ad pugnandum atque reſiſtendum, quales plebs urbis, armis nec adſueta, nec exercitata; quoniam de numero quidem iam egerat prior pars gnomes; quam G. Th., melius diſponente Schell. L. adi. Lat. *imbecillus*, et illo monente tantum breviter in ſyn. cum Gr. n. 1100, 9. „infirmiores *milites* Caeſ. B. C. 1, 64, (5.) ut de *firmo* obſervavimus" (qui locus tamen claſſicus in notionem, ob adiuncta, *infirmiores* milites *ex omnibus* centuriis *deligi* iubet, *quorum* aut *animus*, aut *vires* (corporis) videbantur *ſuſtinere* non *poſſe*, ut alter. Gs. quoque l. 11. leviter nec plene monſtratus ib. 3, 9, 3. *quum eſſent* infirmi *ad* reſiſtendum, *propter* paucitatem *hominum*,) nec tenente illud Sall. Iug. 67, 2. *neque* a *fortiſſimis* infirmiſſimo *generi* (mulieribus pueris que) *reſiſti poſſe*, ſqq. ſtrenui *et* imbelles — *obtruncati*, cf. Thuc. 1, 57, 6. *πολλὰ δὲ καὶ στρατόπεδα ἤδη ἔπεσεν ὑπ' ἐλασσόνων τῇ ἀπειρίᾳ, ἔστι δὲ ἃ καὶ τῇ ἀτολμίᾳ*, *multi* autem *exercitus* maiores *a* minoribus, *propter* imperitiam, *nonnulli* (vero) *etiam* propter *ignaviam* iam *profligati fuerunt*, et Dd. S. 1, 559. l. 56. *ἐνίοτε γὰρ οἱ δοκοῦντες ὑπερέχειν, ἐν ῥοπῇ καιροῦ τῶν πρότερον ὑποπεπτωκότων ἀσθενέστεροι γίνονται*, quandoque *enim* accidit, *ut* quidam *viribus* aliis *ſuperiores* viſi, *repente* uno *temporis* momento, *prius* a *ſe* devictis *longe* infirmiores *evadant*.

μηδ' ἐκπλήττ.) Reſumitur haec prioris gnomes pars de numero adhuc ſemel, tum quia graviſſima eſt, tum ut inſtrui poſſit ratione quadam ſua, ſicuti prius enunciatum ἐνὸν λ. habuit ſubiectam cauſam, e rhetorum arte, qui hoc genus ſententiarum appellant *compoſitas*, cf. Ern. rhet. §. 152., qui bene „in quibus eſt aliqua rationis adiectio: quae deſideratur, cum — videntur aliquid habere — dubitationis" qualis hic plebi indoctae oriri poterat, ubi nos numerum §. novae toleravimus,

τοῦ. οἱ μὲν γὰρ ὑπὲρ ἄλλου μαχόμενοι καὶ τῆς παρ' ἑτέρων [e] ἐσομένης εὐδαιμονίας,

magnitudine illa exercitus. Etenim qui pro altero dimicant, tanquam apud alios futura felicitate victoriae, ſi contingat,

e) ἑτέρῳ Mss. Ba. et Vi.; v. N.

quoniam nova res poſt parentheſin eſt, ſed, ſpretis P. liberis etiam addito adv., cf. 6, 1, 15. e., inde Bg. retinet modo Lat. in τῷ πλ. λ. (variato per artic. binos cum 4, 15, 1. et 3, 13, 11. πλήθει ςρ.) et partim artic. pro pron., aliter, quam ſupra, reddens v. ἐκπλ., iunctum per imitationem e Stp. Th. ſub Lat. eodem 3, 393. e. „Thuc. ἐκπλήττεσθαι τῷ πλήθει" ſic ſine numeris et Ind., tacente etiam G. Th. cum Gr. ſyn. ſimpl. πλήττω, it. in *conſterno* cum Gr. n., it. in rell. ſyn. et ſubſt.

οἱ μὲν γὰρ) Vide his ſimilia in oratione Galgaci ap. Tac. Agric. 32. Catilina ap. Salluſt. 58, (11. ſq.) *non eadem nobis et illis neceſſitudo* (pugnandi) *impendet. Nos pro patria, pro libertate, pro vita certamus: illis ſupervacaneum eſt pro potentia paucorum pugnare*, (ad quae poſtr. Cort. noſtrum affert locum ſine Vs.) *Boecl.* Memmius παρ' ἑτέρῳ. Non minus apta fortaſſis haec lectio ὡς παρ' ἑτέροις ἐσομένης τῆς ἐπὶ νίκῃ εὐδαιμονίας. *Sylb.* Berglerus videtur legere ὡς τῆς pro καὶ τῆς. Alias eſt, *qui pro altero dimicant*, et *pro* felicitate *apud* alios *futura*, ſi *modo* futura *eſt* etc. Hinc Scipio ap. Liv. merito contemnit mercenarium militem 28, 44. *ad hoc nos etiam deſerti ab ſociis, viribus noſtris, milite Romano, ſtetimus. Carthaginienſi nihil civilis roboris eſt. Mercede paratos milites habent, Afros, Numidas que, leviſſima fidei mutandae ingenia.* Sunt, qui inter cauſas tantorum incrementorum, quae Romana reſp. cepit, referant hoc, quod Romani primis reip. temporibus non niſi civile robur, h. e. Romanos milites haberent, h. e. milites, ad quos aeque praemia victoriae, ac belli pericula pertinebant. *Leisn.* Forte τῆς περὶ ἕτερον, *felicitatis* ad alium aliquem *perventurae*, cuius fructum alius ſit percepturus. *Reisk.* rectiſſime in Cod. Vind. legitur τῆς παρ' ἑτέρῳ, quod et ipſa ratio et praepoſitionis παρὰ vis poſtulat. *Stroth.*

Ab hac quidem parte contra lectionem vulg. nihil valeat iſtius praep. vis, cum conſtet de enallage caſuum, per quam et cum v. quietis ἐσομ. ſtet pron. ἑτ. in gen. pro dat., cf. ad Ael. 2, 10. e. cum Fi. ad Well. p. 394. e. Et deinde in Mss. noſtris ſolennis eſt varietas iſtorum finium et elementorum, ν et iota poſtſcr., ſive per confuſionem, cf. 7, 5, 10. ſive per ingenium librarii, nec intelligentis illam enallagen, nec uſum numeri plur., pro ſing., in primis in univerſe pronunciatis, cf. 7, 4, 4., quanquam hic cogitabitur etiam proprie, cum e. gr. mercenarii milites pugnare queant pro multis aliis, pro toto populo, tota civitate; quem quidem plur. cum Ms. Ve. ſapienter Bg. e P. tenuit. Sed idem Bg. in altera priori que parte lectionis ac textus ſane refert ὡς, quod, per ſe alibi pro καὶ confuſum, cf. proxime 7, 2, 10., ſtansque hic cum gen. conſq. particip., refert etiam P., quippe, abſque copula ulla, reſolvens particip. per cauſalem; quae res et emendatio blanditur utique propterea, quod (ut in ſcriptore pragmatico, quem vocant, et in oratore ſapienti et perſuadere aliis ſua cupiente, maxime

εἴ περ [f] γένοιτο, μετριάζουσιν *modicam adhibent alacritatem* ἐν τῷ προθύμῳ τῆς μάχης, 13. *in pugnando, ſcientes, peri*εἰδότες, ὡς [ff] τῶν μὲν κινδύνων *tuli quidem ſe participes futu-*

f) Dividunt nobiscum ed. A. 2. al. ff) ἔτι Ms. Ba. v. N.

plebeculae durae ac dubitanti,) ſic cauſa adiicitur, qualis et in ſq. per variat. ſubiicitur e forma orationis alia, atque adeo per particip. εἰδότ., ut deinde §. 14. ſq. alia per particulam ἐπειδὴ et ἐπεὶ, quibus e pr. addantur, copiam Noſtri clare monſtrantes, modi cauſas edendi hi, primum per particip. ἐνὸν §. 10. e., tum per γὰρ §. ſq., id que intra parentheſin aut extra. Tamen quoniam Leisn. tolerat vulg. καὶ, haec que ſententia loci non eſt ſtultiſſima, (*nam ii quidem*, qui *pugnant* pro *alio* et pro *felicitate* ea, quae *ap.* alios *futura eſt* ſ. aliis obtinget, i. pro felicitate aliena,) tum libri in eodem conſpirant adhuc, denique alibi quoque, interiectis aliis, ipſo que καὶ, regit praep. ſubſequentia, cf. 1, 13, 15. p. 575. i. e Phil., hinc igitur manſerim in repertis, donec alii accedant Mss., noſtris certiores; non recte ap. Dem. interferente Rs. aliquam praep. ſic 193, 9. „οὐ γὰρ ὁμοίως οὐδεὶς ὑπέρ τε τοῦ πλεονεκτεῖν πολεμήσειεν ἄν, καὶ (ὑπὲρ) τῶν ἑαυτοῦ“ ſed praeter repetitam phraſin μαχ. ὑπ. Noſtro per analog. conflante alteram εὐδαιμ. ἐσομ. παρὰ Α. (cf. G. Th. „felicitas *cui* praecipua *fuerit* homini, *non eſt humani iudicii*, Plin.“ ubi Bg. de ſuo explet gen. *vict.*, non a Leisn. notatum in eius Ms., per lineam, ſubtus ductam, e P. et Sb. N., ſine ſumma neceſſitate,) it. ſq. εἰ π. γεν., a P. plane oppreſſam, ſed datam a Bg. ad ſenſum, neglecta de more particula περ, quam libere vertebat Leisn., pro ſevero ſyn. *ſi quidem*, cf. ſine Ind. Dem. 115, 13. τίειν οὖν ὑμεῖς κινδυνεύσαιτ' ἄν, εἰ γίγνοιτο; ſed in εἴ περ ib. 239, 13. 516, 10. 522, 25. et ſemel nobiscum dividendo 633, 4. (ubi tamen rurſus l. 11. una voce ἤνπερ λ.) Ind. Thuc. v. εἰ, ubi 275, 92. ſi *quidem* rel. cum Abr. Dl., it. Auct., quibus add. ib. 156, 87. Fi. Ae. Xen. Ἀνβ. et Bach., ſed in Cyr. 1, 6, 30. L. N. T. Hoog. Op. Vig. Dev. et Bud. C.

μετριάζουσιν) Ind. Sb. „*minori* alacritate *dimicant*“ deſerto etiam P., ut a Bg. (etiam ſpreto ej. libero adv. cf. 2, 5, 11.) qui, formula ſumta alia, mutat quoque gen. ſubſt. in gerund. cum praep., pro vicino ſyn. *pugnandi*, ſed reſtituta ſic quaſi praep. Gr., dum Stp. Th. in v. μ. partim e P. cum lect. alia memoriter „οἱ ὑπὲρ ἄλλων μαχόμενοι, μετρ. (et cum ſimili loco per ſyn. praep. ex) Ariſtot. Polit. 7, (1. p. 534. A. e.) περὶ τὴν ἔξω κτῆσιν τῶν ἀγαθῶν μετριάζουσιν“ ſine Vs., quae ad latus „mediocria *vero* externa *poſſidentibus*“ quibus add. cum Noſtri praep. ap. Dem., tum abſolute ap. Gs. Chr., aut ſimul cum praepp. al., περὶ Di. H. S. T. 1., ſed ἐπὶ et ὑπὲρ Luc., porro cum acc. ellipt. εἴ τι μ. Thuc., dein cum adv. it. cum abl. rei Sb. Ind., ſed alia notione Krb. Obſ. p. 371. e., ut Ind. Dion. Ca. „neutro paſſive, *moderate ſe gerere*, it. transitive, cum acc.“ it. Suid. non coll. ad Hſy., confingente Noſtro ſua ex analog., etiam τῷ πρ. cum τῆς μ., cf. 3, 4, 3. et in variat. 6, 7, 24. μηδὲν — πρόθυμον εἰς τὸ πολεμεῖν, it. 6, 4, 1. προθυμίαν — ἐς τὸ πολεμεῖν. Caeterum hinc ſine Vs. accommodat Cort. ad Sall. Cat. 58, 11. „quia ſupervacaneum eſt, μετριάσουσιν ἐν τῷ προθύμῳ τῆς μαχ.“

εἰδότες, ὡς) Liberum P. retinet Bg. modo in alio pron. pro αὐτ., (pro-

αὐτοὶ μεθέξουσι, τὰ δὲ μέγιστα καὶ κορυφαῖα τῆς νίκης ἄλλος καρπώσεται[g]· τοῖς δὲ 14. ὑπὲρ τῆς[h] πατρίδος μαχομέ-

ros, maximos autem et extremos victoriae fructus alium percepturum; qui vero pro patria pugnant, illi et a diis

g) Punctum in A, al. h) In Ms. Ba. hic articulus abeſt. *Mart.* v. N.

prie ſimul ſervando, *ſe ipſos*, cf. 7, 8, 24., in primis in oppoſ. ad ἄλλ.) et in extr. κορ., de ſuo quod Noſter copulat cum τὰ μ. per ſyn. copiam, non toleratam a P., dum Sch. in „μεγ. — νίκης, pro ſubſt. *maximos* fructus *victoriae*, κορ. pro ſubſt. *extremos* fruct. *vict.*" cum tutius ſit ſupplere ſubſt. μέρη, quae ellipſis valebat et ſupra ad τὰ κορυφαιότατα τῶν πεπραγμένων λ. 2, 15, 13., tacente L. Boſ., ſed tenente Stp. Th. hinc P. Vs. 2, 387. C. ſub his „τὰ δὲ μεγ. καὶ κορ. τῆς νικ. ita enim ibi legendum puto, non μέγιστα κορ. ſine copula" quam Var. L. in meis quidem edd. non deprehendi, ſed modo in ed. Bs. 1. R. „τὰ δὲ μέγιστα δὲ κορ." et ipſum ineptum, cf. in τὰ μεγ. ap. Fa. Ae. Thuc. Ae. ep. S. Fi. The. et Ae. Rs. O. V. 6., ſed ſine Ind. Dem. 223, 5., ut in ſing. τὸ μεγ., vario ſenſu, D'Orv. Ch. Pal. Fi. Theogn. Vig. Plut. Hs. Luc. v. e. II. Ev. Xen. M. S. S., ſed pro adv. maxime ej. Cyr. (ubi add. 1, 6, 24. i. ὅ περ ἔμοι γε ἐν τοῖς μεγίστοις δοκεῖ εἶναι,) at τὸ μὲν μεγ. ej. Ἀνβ., iungente Noſtro haec cum τῆς νικ. de ſuo, at repetente quaedam e pr. cf. in v. καρπ., ex analog. cum adiunctis, 2, 3, 20. in Bg. e P., per phraſin quidem, ad cuius ſubſt. accommodata ſunt adi. utr., tum 3, 11, 16. μετασχὼν γὰρ τὸ μέρος τῶν κινδύνων, μεθέξεις καὶ τῶν μεγίστων τῆς κατορθώσεως τιμῶν, per ſententiam variatam, ſed 2, 3, 23. οὐκ εἰδότες, ὅτι λ. per variat. in particula, quo reſpexerit Ms. librarius e gloſſa, cf. Hſy. 2, 1597. i. ὡς, — ὅτι, aut ex comparatione aliorum ſcriptorum, cf. Iſocr. εἰδότες, ὅτι λ. 53, 6. 32. non *ignari* rel. et per ſyn. γιγνώσκων, ὅτι λ. 48, 49. it. γιγνώσκοντες, ὅτι λ. 52, 41. it. ὑπολαμβάνοντες, ὡς λ. 52, 31., ſed 297, 46. προκρίνω δὲ ταύτας, πρῶτον μὲν εἰδὼς τοὺς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν — σεμνυνομένους λ. ſq. l. 49. cauſali diſerta ἔπειθ' ὅτι λ. it. ib. e. πρὸς δὲ τούτοις, ὅτι λ., tum ap. Thuc. iterum cum acc. particip. 172, 59. εἰδότες οὔτε φιλίαν — βέβαιον γιγνομένην λ. quia *ſcimus*, cum Luc. 1, 585. l. 66. οἶδα γὰρ, ὡς λ., tum in ſyn. συνιδεῖν, ὡς λ. Poſſ. Ca. p. 161. m. et ἐπίστασθε, ὡς λ. ib. p. 163. i.

τοῖς δὲ ὑπὲρ — παρὰ τῶν θ.) Vind. περὶ τῶν θ. perperam. *Stroth.* ex errore potius ſolenni, cf. 7, 12, 7. e. quam ut defendam ex affinis verbi rectione ap. Luc. 3, 90. l. 90. μείζω περὶ ἡμῶν ἐλπίσας, maiora *de* nobis *ſperans*, (vel *ſi* maiora *de* nobis *ſperas*, alterutrum, non vero ut reperi *ſi* quis *maiora de* nobis *ſperas*, cf. in vulg. ap. Dem. ſine Ind. 52, 24. τὰς παρὰ τοῦ δεῖνος ἐλπίδας ἐὰν ἀποστείλητε, et 1463, 4. τῆς ἀγαθῆς ἐπινοίας ἐλπίδα ἔχων παρὰ τῶν θεῶν, (ubi et ex Ind. καὶ ταῦτ' ἐλπίσαντα παρ' αὐτοῦ,) it. Di. H. S. T. 4. 274, 31. ταῖς παρὰ τῶν θεῶν ἐλπίσιν, deorum *fiducia*, ſq. ſyn. l. 34. ἔπειτα ταῖς ἐξ ἡμῶν αὐτῶν, ubi male Vs. deinde *noſtramet* ipſorum *ope*, it. Tom. 2. 156, 30. λυμαίνεται τοὺς ἀνθρώπους ἡ παρὰ τῶν θ. ἐλπὶς, et Iſocr. 25, 35. μᾶλλον γὰρ ἐλπὶς, τοὺς τοιούτους, ἢ τοὺς ἱερεῖα πολλὰ καταβάλλοντας, πράξειν τὶ παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθὸν, maior enim ſpes eſt, deos talium vota audituros, quam eorum,

νοις καὶ παρὰ [i] τῶν [k] θεῶν ἐλπίδες κρείττους [l], ἐπειδὴ οὐ τὰ ἄλλων [m] λαβεῖν, ἀλλὰ τὰ

meliora ſperare poſſunt, quoniam non aliena accipere, ſed ſua conſervare in votis habent,

i) περὶ Mss. Ve. et Vi. v. N. k) Iterum in Ms. Ba. abeſt articulus. *Mart.* v. N. l) Colon in Ms. Ba., ut punctum in ed. Bs. 2. al. v. N. m) Ms. Ba. τὰ τῶν ἀλλ. v. N.

qui multas victimas *proſternunt*, immo *nam* ſpes *eſt*, potius *tales*, quam *eos*, qui *victimas* multas *deiiciant*, efficere *ſibi* aliquid *a* diis *boni*; per quae loca, it. Ael. V. h. fit ſalva ſimul lectio vulg. contra Ms. Ba. omiſſum artic. nulla de cauſa idonea tum hic, tum in pr., ubi utr. rationem videre licet ap. Luc. v. ὑ., et ad hunc alterum uſum aliorum iterum ſpectarit Ms. librarius, ut in altero ſine artic. cf. Xen. Cyr. v. παρὰ et in analog. totius formulae primae ap. Ioſ. ſine Ind. 1, 524. e. ὑπ. τῆς πατρ. κινδυνεύσειν, *pro* patria *quodvis* adire *diſcrimen*, cum Ind. Fd. Iſ. Ev. „περὶ τῆς ἑαυτῶν — ſc. πατρίδος — κινδυνεύειν, de *ſua* patria *dimicare*" ubi, praecedente nullo ſubſt. alio, ſupplere poſſis et illa χώρας ſ. γῆς, ignorante L. Boſ., non item p. 260. e. „πατρὶς deeſt in περὶ τῆς ἑαυτοῦ μάχεσθαι Herdt. 1, 169." ubi ſane in pr. eſt ἐξέλιπον τὰς πατρίδας, *patrium* ſolum *reliquere*, — ἄνδρες ἐγένοντο ἀγαθοὶ, περὶ τῆς ἑ. ἕκαστος μαχόμενοι, *de* ſua *patria* quique *pugnantes*. Caeterum ad formulam Leisn. in m. Ox. „de Salas ad Petron. p. 204." et ad Sall. Cat. 58, 11. nos *pro* patria — *certamus* Cort. per numeros modo huc ſpectat.

ἐλπίδες κρείττους) Separatim tractamus hanc partem, ne longior Nota fiat, ob plura animadvertenda. Igitur primo pro liberis P. dat Sch. in θε. „pugnantes *pro* patria *a* diis *meliora* ſperare *poſſunt*, (cum Bg. reſoluta formula, ſed in) ἐλπ. *pro* patria *pugnantibus* ſunt *ſpei* motus *a* diis *meliores*" praeter formulam in ſubſt., recte explens v. ſubſt. εἰσὶ, in quam formulam, ex analog. confictam, habui modo e Rs. O. V. 7. Iſ. ἐλπίδων ἔτι πολλῶν οὐσῶν, ſed, praeter 7, 5, 11. πιστεῦσαι σεαυτὸν ἐλπίδι κρείττονι, quoque ex 5, 8, 3. εἶχον ἐλπίδας κρείττους ἐν παιδὶ λ. quo reſolvas noſtra hic, *pro* patria *pugnantes habent* ſ. *habere* poſſunt *meliorem*, maiorem *ſpem*, fiduciam, *in* diis, et deorum auxilio, ſ. iis vero, qui pro patr. pugnant, in diis maiores, certiores, magis, certius, ponere ſpes licet; variata ut ſit quodammodo ſententia iſta 3, 6, 16. θεοὺς ἔχοντες βοηθοὺς, et huic argumento non multum diſſimile illud 6, 3, 9. τὸ δὲ τοὺς ὀχλοῦντας ἀποσείεσθαι ἔκ τε τῆς ἀγαθῆς συνειδήσεως ἔχει τὸ θαῤῥαλέον, καὶ ἐκ τοῦ μὴ ἀδικεῖν, ἀλλ᾽ ἀμύνεσθαι, ὑπάρχει τὸ εὔελπι, it. 4, 14, 17. μετ᾽ ἀγαθῆς τῆς ἐλπίδος ἀγωνίζεσθε. Tum Bg., praeter pron., de ſuo additum, αὐτοὶ, poſt reſolutam pr. particip., manifeſto καὶ, non pro Lat. *etiam* capiens, refert ad ſq. τὰ, cf. 2, 14, 9. etc., partim e P. liberis copulis ſyn. *praeterquam* quod — *etiam* rel. A quo et pendet totius loci diſtinctio, ſic quidem, ut poſt v. εὐχ. proprie valeat non niſi comma, et cum P. tota enunciatio cauſalis ἐπειδὴ — εὐχ. poſſit in parentheſi ſumi, ut §. 11. Et ſic poſt κρειττ. locum habebit certe colon, ob novam in §. ſq. rectionem ἔχουσι, ſupplendo quoque pron. αὐτοί.

ἐπειδὴ οὐ — τὰ αὐτ.) Vind. τὰ ἑαυτῶν ſollemni permutatione. *Stroth.* cf. 7, 10, 13. etc. 2, 3, 19., ſed in variatam ſententiam 6, 2, 10. ἀγαπητῶς ἔχειν ἕκαστον τὰ αὑτοῦ, it. 6, [illegible] 11. τῆς ἀλλοτρίων ἐπιθυμίας, quo

αὐτῶν n) σώζειν εὔχονται o)· τό τε p) ἐς τὰς μάχας πρόθυμον | 15. et in pugnando alacritatem

n) ἑαυτῶν Ms, Vi. v. N., ſed per lenem αὐτ. in unis Ox. cf. 6, 2, 10.
o) Hoc colon in Pat. et Ed. Pro commate Bs. 2. R., ſed puncto A. Stp. rel. v. N.
p) Per edd. et tacite in Mss. etiam τό, τε ſic cum commate, cf. 7, 1, 4. 7, 11, 15.

ſpectat P., liber et in rel., deſertus etiam a Sch. in „ἀλλ. aliorum *bona*, opp. τοῖς αὐτ. *ſuis*" qui repetit hoc pron. Lat. in ἑαυτοῦ et v. σωζ., ubi Stp. Th. 3, 1218. D. m. cum pravo numero hinc „l. 7. οὐ — σωζ. non *aliena* occupare, *ſed* ſua *tueri* et conſervare" partim e R., ut Bg., ad cuius m. Ms. Leisn. „λαβεῖν pro ἁρπάζειν" pro quo varietur 1, 8, 4. e. ἁρπάζειν τὰ ἐκείνων κτήματα, ut tamen Bg. Lat. etiam procedat e v. εὐχ., quocum per analog. datur rel., cf. Rs. O. V. 7. II. 292, 3. εἰ μὴ τὰμαυτοῦ προςτίθημι τούτοις· σώζων δὲ τὰ τούτων, λ. it. 187, 6. οὐκ εἰ μὲν ἕτεροι τὰ μὴ προςήκοντα ἐβιάζοντο λαμβάνειν, τούτων μηδὲν ποιεῖν, τὰ δ' ἑαυτοῦ πειρᾶσθαι σώζειν; it. V. 6. e V. 5. 753, e. οἱ τὰ μὲν ἑαυτῶν ἀνηλώκασι, τοῖς δὲ τὰ σφέτερα σώζειν βουλομένοις ἐπιβουλεύουσιν, cui add. ib. 774, m. τοὺς προθυμουμένους τὰ ἑαυτῶν σῶσαι, ἀλλὰ τοὺς τὰ τῶν ἄλλων ἀφῃρημένους, ed. Marb. p. 397. i. *eos*, *qui ſe* ſua *que* ſervare *voluerunt*, ſed *qui* aliena *rapuerunt*, (quem locum reſpexerit Gloſſator, quoad pron. et artic., (per inconſtantiam hic addens, et paulo ante eundem demens, cf. 5, 6, 3.) ſed Noſter etiam variando,) et Dem. 181, 2. τὰ ὑπάρχοντ' ἀγαθὰ σώζειν, quod ſupplendum ſubſt. cogitabat Sch., ut Bg. proprie aliam Gr. formulam δι' εὐχῆς ἔχειν ſ. ἄγειν, cf. 2, 10, 4. cum Stp. Th. 1, 1311. D. m. et Cic. p. S. R. Am. c. 18. *ſuos* enim *agros* ſtudioſe *colebant*, non *alienos* cupide *appetebant*.

τό τε ἐς τὰς μ.) Immenſam iterum P. libertatem vitavit et Sch. in „περ. alacritatem *ad* pugnas *habere* ex *propria* neceſſitate *citra* alterius *iuſſum*, κελ. alieno *imperio*, opp. *propria* neceſſitate, ἐν. opp. ἐξ ἀ. κ. *ex* alterius *imperio*" in hoc pron. dux Bg., qui modo in v. ἐχ. liber eſt nimis, ex analog., ut Noſter per totum enunciatum, (quoad primam partem, clam opinor, reſpiciens Sall. Cat. 58, 1. ſq. verba *virtutem* non *addere*, neque *ex* ignavo *ſtrenuum*, neque *fortem* ex *timido* exercitum *oratione* imperatoris *fieri*. — quem *neque* gloria, *neque* pericula *excitant*, nequidquam *hortere*,) variando partim, cf. §. 12. τῷ προθύμῳ τῆς μάχης et ad §. pr. laud. 6, 3, 9., ut ad ſq. membrum §. 13. e. τὰ — ἄλλος καρπώσεται, ubi P. libere addit ſua adv. cf. 8, 2, 4. e. 8, 1, 6. et Stp. Th. 1, 832. i. „περιγ. obvenire, *contingere*, Herodi. l. 8. ἐπεὶ — περιγίγνεται" per lect. aliam memoriter, et cum uno Thuc. ſine Ind. 281, 16. ὥστε ἀμαχητὶ ἂν περιγενέσθαι αὐτοῖς ὧν ἕνεκα ἦλθον, per libert. Vs., pro *ut* ſine praelio *obvenirent*, obtingerent *iis* ea, *quorum* ergo *venerant*, quorum illud Stp. Th. primum Lat. maxime ſeverum eſt, ut commodum quoque in hac v. notione ac rectione, de re, cum dat. perſ., quoniam ſimpl. γίνεσθαι etiam pro *venire* valet, cf. 6, 5, 8. (ut in variat. partim 7, 3, 8. δόξαν — προςγενομένην,) ſed Stp. in m. P. *pervenire*, ut et Lat. Bg. (ex analog., nil tenente Gr. Th. nec Schell. L.) nec per ſe ineptum, tamen requirit reſolutam praep., et nominatim Bg. illud quoque adhibitum in Dem. Ind. Nr. 2. cui add. 144, 3. ſq. 252, 1., ubi in pr. ſyn. ſimpl. ἐξ ὧν ὑμῖν τὰ κάλλιστα — παρὰ τῶν εὖ πεπονθότων ἐγίγνοντο, λ. (cf. ib. cum praep. 832, 23). ὅσα ἐξ αὐτῶν περιεγίγνετο,) Thom. M. p. 706. m. περιεγένετο καὶ ἀντ

οὐκ ἐξ ἄλλου κελεύσεως [q], ἀλλὰ [r] ἐξ οἰκείας ἀνάγκης ἔχουσιν [s], ἐπεὶ καὶ τῆς νίκης πᾶς ὁ καρπὸς αὐτοῖς περιγίνεται. τοιαῦτά τινα λέγων ὁ Κρισπῖνος καὶ πρὸς ἑκάστους καὶ [t] κοινῇ, φύσει μὲν καὶ [u] ἄλλως αἰδέσιμος ὤν, ἔν τε τῇ Ῥωμαίων φωνῇ εὐπρόσφορος [x] ἐν λόγοις,

non ex alterius iuſſu, ſed ex propria neceſſitate concipiunt, quandoquidem et victoriae omnis fructus ad ipſos redundat. 16. Talia quaedam dicens Criſpinus nunc ſingulis, nunc univerſis, homo ſuapte natura alioquin etiam venerabilis et Romana facundia pollens,

q) κελεύοντος Ms. Ba., ſed κελέσεως Ms. Ve. v. N. r) ἀλλ' ἐξ Ms. Ba. cf. 1, 12, 14. s) Colon in Ms. Ba. t) καὶ πρ. ἑκάστους κοινῇ Ms. Ve., omiſſo καὶ ſecundo e ſq. ſyllaba, cf. 6, 1, 6. e. u) Hoc καὶ omiſſum mendoſe in ed. Lu. x) εὐπρόφερος Ms. Ba. v. N.

τοῦ προσεγένετο, λ. Gat. ad Ant. et H. Epict., etiam hoc v. per analog. iuncto cum ſubſt. ὁ καρπ., quo de cf., praeter Thom. M. p. 191., phyſice Hom. Hsd. Orph. Theogn. Geop. Dd. S. Hs. Plut. et Fa. Ae. Ael. V. h. 3, 18. ter, p. 249. e. 251. e. p. ſq. i., ſed tropice Ind. Sb. (ubi et ſine Ind. Cell. ap. Eutr. M. 2, 8, 3. e. εἴ τις αὐτῷ τοῦ ἔργου τούτου καρπὸς γένοιτο, qui locus ſimillimus noſtro,) Dem. cui add. 304, 26. cum Poſſ. Ca., tum per notiones ſingulares, pro fruges, Call. cum Iſ. Pan. M. p. 20. e., ſed pro edule et eſui utile Palm. Ex. p. 17. e., porro in varia Hſy. Suid. L. N. T. cum N. Schw. Gat. Adv. et ad Ant. Abr. ad Ae. T. 1. Fi. Pal. Luc. Rs. O. V. 4. 6. 7. Iſ. (ubi pro „vectigalia, reditus“) Xen. Cyr. (cui add. 1, 5, 10.) et ej. Z. Pol. pro „ſemine“ ut ap. Foeſ. Caeterum ad οἰκ. ἀναγκ. iterum Leisn. in m. Ox. „v. de Salas ad Petron. p. 258.“ et de lectionibus Mss., illa Ve. habet apertum mendum, e confuſis α et ευ, cf. 2, 2, 7. 7, 1, 8. et ο cum ε, cf. 8, 1, 13., ſed altera Ms. Ba. minus vitium eiusdem generis, ſed pluribus ſimul confuſis, quam ingenium librarii, non tolerata Noſtri concinnitate deinceps variata, ut mutarit vulgarem rationem per duo ſubſt. e regimine in exquiſitiorem e particip. cum caſu eodem, ut in ſecundo membro ἐξ οἰκ. ἀν., quanquam ſupra particip. convertens in ſubſt. 1, 8, 9. m. βασιλ., ſed hic forſan ex aliis locis, ubi partic. κελ. cum caſu eodem, cf. 1, 12, 14. etc.

τοιαῦτά τινα) P. deſerit Bg. tantum ad v. λεγ. (cf. 2, 14, 8. 3, 13, 13.) liberior cum illo in καὶ — καὶ, et in relatis peculiari ratione, ſed cum v. λ. iunctis per analog., πρ. ἑκ. et κ., porro omittens cum eodem μὲν, (copulatum cum ſqq. τὲ — τὲ, cf. 7, 6, 3. 8, 3, 2.) non item adv. ἄλλ. cf. 4, 12, 1. et in variat. ordinem verbum que 3, 14, 3. φυσ. μὲν καὶ φιλόδοξος ἄλλως ὑπάρχων, it. per oppreſſum abl. ſubſt. 6, 8, 9. ὄντας οὖν καὶ ἄλλως λ. it. 7, 5, 18. ἀλ. δὲ φιλόδοξος ὤν., λ., at contra per omiſſum id adv. 5, 8, 8., quo reſpexerit P., ubi et pro particip. ſubſtituit Lat. ſubſt. ἄνθρωπος cum Bg., cf. in ej. φυσ. 8, 8, 6., tum in αἰδ., praeter Hſy., non coll. Suid. 2, 644. m., quoque de perſ. ap. Luc. (ubi et τὸ αἰδ.) ſed de re etiam Poſſ. Ca. cum Bud. C. et poëtic. αἰδήσιμον Orph., ex analog. iunctis hic rel.

ἔν τε τῇ λ.) Sch. in φων. „ἐν φ. P. εὐπροσήγορος ἐν λόγοις, (ſic cum Vs.

ἐπιεικῶς τε αὐτῶν y) προεστώς, mitem que erga ipſos ſe du- cem praebens, perſuaſit, ut

y) Ms. Ba. αὐτοῖς πρ. v. N.

e P., ſed in) εὐπροςφ. ἐν λογ. *facundus* in *ſermone*. Sb. mavult legere εὐπρόφορος, *facundus*, ex 7, 8, 4." dum ille in Ind. habuit „aptius εὐπρόφορος, *fac.* ut 600, 2." reſpiciens illa Noſtri τὰ διὰ φωνῆς καὶ γλώττης προφερόμενα, ſed Stp. Th. „εὐπρόςφορος ἐν λόγοις, facundus, *diſertus*. Herodi. l. 8. φύσει – λογ." e P., tum L. Ern. „εὐπρόςφορος, promtus, 2) utilis, ut ſimpl. – εὐπρόφορος, facile *proferendus* ſ. *pronunciandus*" quorum primum hic que vulg. non reperi, ſed ap. Di. H. S. T. 2. per veros numeros 10, 44. de ſtruct. orat. ed. Upt. p. 82. e. μίσγοντα – δυςεκφόροις εὐπρόφορα, miſcentes *prolatu* facilia *difficilioribus*, tum illud Sch. (fortuito et memoriter hinc poſitum,) ib. T. 1. Ioſ. V. Eur. Hipp. et Iſocr. 8, 4. τῷ μὲν τρόπῳ γίνου φιλοπροςήγορος, τῷ δὲ λόγῳ εὐπροςήγορος. ἔστι δὲ φιλοπροςηγορίας μὲν τὸ προςφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας, εὐπροςηγορίας δὲ τὸ τοῖς λόγοις οἰκείως ἐντυγχάνειν, *moribus* tuis *adſit* affabilitas, *verbis* urbanitas. *Eſt* autem *affabilitatis*, obvios *ſalutare*, urbanitatis, *comiter* eos *appellare*. In quo ſaltem agnoſcitur analogia per adiectum abl. λογ. nudum, pro quo ſaepe uſurpat Noſter alterum cum praep. cf. 7, 9, 20. e., ut bis eandem in vicinia iterum, cf. 7, 5, 18., conflans de ſuo totum membrum hoc, et forſan reſpiciens Lat. quaedam ap. G. Th. „*promtus*, εὐπροφόρος, (ſic) – promtus *lingua*, – *ad* dicendum *promtus*, – celeritas *promta* et *parata* in *reſpondendo*, – ore *alacri* et *promto*, – *diſertus*, λόγιος, εὐφραδής, – *puer* diſertus *leporum* et *facetiarum*, (quaſi pro gen. accipiatur formula e praep. ἐν λ.) – *omnium* Graecae *linguae* eloquentia *diſertiſſimus* Nep. 7, 2, 1. (ubi tamen Var. L. *ditiſſimus*, qui locus alioqui per ſubſt. *eloquentia* referat Noſtri ἐν λογ.) *facundus*, εὐφραδής, λόγιος, Quinct. *alius alio* facundior *et* in *eloquendo* dulcis *magis*, – Prudent. – Auſoniae *vir* facundiſſime *linguae*, – *facundia* – *linguae*" cf. Cort. ad Iug. 44, 1. Per quae darem hic, *Romana* lingua *promtus* ad *dicendum*, ſ. promtus *ſermone*, quod tenet L. Schell. p. 5162. m., quae redeunt ad Bg. libera ex analog., cf. in variat. ſine praep. 7, 5. 19. e. οὕτω – τῇ Ῥωμ. φ. καλοῦνται, et Poſſ. Ca. p. 746. e. „Herodi. de Criſpiano (ſic) quodam: ἐν τ. Ῥ. φ. εὐπρόςφορος ἐν λογ. Pol. vertit – h. e. ut vulgo dicimus in Latina lingua *diſertus*" quam rectionem ignorant G. Th. et L. Schell., ſed Sb. Ind. v. Ῥωμ. hinc „*in* Latino *ſermone*" quae forte tolerent noſtra antea *promtus* ad *dicendum*; nihil ut in Var. L. dum liqueat mihi, ſed Sb. corrigat iterum cum Ms. Ba. cf. 7, 7, 7., nil dirimente P. libertate, ſed per ſe tum confuſis praep. duabus illis, (ut alibi, cf. 7, 8, 4., ubi pro vulg. recto προφ. idem Ms., ſecus atque hic, ferebat προςφερ.) tum vulg. firmando, etiam e ſimpl. ap. Stp. Th. 4, 119. G. et L. Ern. „πρόςφορος, commodus, *aptus*, conveniens, *utilis*, (ubi et aliud compoſ.) ἀπρόςφορος, incommodus, *inconveniens*" nihil autem ex altero themate de ἀπρόφορος, et πρόφορος modo pro ſubſt. Sic noſtrum vulg. cum ἐν λογ. ſit aut i. q. illud ſimpl., aut cum vi quadam adv. i. q. valde *commodus* et *aptus* ad *dicendum*; atque adeo Gr. hic de perſ. valeat notione act., pro *aliquid* facile *afferens*, ſed illa ſupra de rebus εὐπρόφορος et δυςέκφορος notione paſſ., quae notio L. Ern. hic de perſ. non eſt commoda, ut altera Sb., itidem act., opinor, pro *aliquid*

ἔπεισε, μένειν ἐν τοῖς προκειμέ-
νοις [z], τούς τε πρέσβεις ἀπράκ-
τους ἀπιέναι ἐκέλευσεν. ἐλέ-
γετο δὲ τῇ ἐνστάσει τοῦ πολέ-

manerent in praeſenti ſtatu,
legatos que re infecta abire
17. iuſſit. Dicebatur autem
Criſpinus urgendo inſtanter

z) Colon in Ms. Ba., ut in ed. Ed. et punctum in A. al.

facile *proferens*, ſi ab aliis per loca ſcriptorum confirmetur, tandem ad ſenſum convenit.

ἐπιεικῶς λ.) Ms. alius caſus pron. (cf. 7, 5, 16. ἡμ.) hic eſt e confuſione, cf. in contrariam partem 6, 4, 4., cum v. πρ., pro Lat. *praeeſſe* ſ. *praefectum eſſe*, non alium repererim caſum, quam gen. perſ. ſ. rei, cf. ſupra allata et Bud. C. 678, 30. ſqq. Stp. Th. 1, 1788. A. ſqq. Krb. O. p. 346. i. et Decr. R. p. I. p. 235. Abr. Dl. Th. p. 782. e., per analog. cum αὐτ. (ſc. τῶν πολιτῶν, non tamen hoc ſubſt. nominato in pr., ſed latente in §. 7. ſq. δῆμος et ὄχλος, cf. §. 1. e. αὐτ. it. §. 4. et 6., libere ſubſtituente P. adi. πάντων,) it. cum adv. ἐπ., ubi Stp. Th. 1, 1121. C. cum P. liberrimo, ut partim Sch. in „πρ. qui *praeerat* iis *miti* modeſto que *imperio*, ἐπ. modeſte, *moderate*“ quo ſenſu (dum Bg. et ipſe ad phraſin libere abit, reſpiciens ad 8, 2, 14. pro vicinis *leniter*, benigniter, *iis imperans*,) cf. cum aliis v. Ind. Sb. Eutr. M. Cell. Ael. V. h. Fi. Ae. „bene, recte“ ſed pro valde ej. Plat. Phaedo. (et ad Luc. 2, 22. e.) ſed varia notione, ut pro ſatis, ſufficienter, rel., ib. Gottl. p. 108. m. Vig. Di. H. T. 1. Ioſ. 2, 85. ſ. 8. i. in Vs. *iuſta acie*, Gs. Chr. Dem. Rs. O. V. 7. Iſ. et Ant. it. ej. An. ad Gr. A. V. 1. p. 126. m. 170. m. et ad Polb. cum Ind. Ern. Foeſ. Hſy. et Suid.

ἔπεισε, λ.) Subſtituit P., pro ſupplendo pron. αὐτούς, e pr. gen. eiuſdem αὐτ., potius ſubſt., cf. 7, 12, 4. 7, 11, 14., tantum ſervante Bg. inde Lat. ad ἐπ. et rectionem cum inf. per cauſalem, ſed Noſtro per analog. omnia ſubiiciente, dum reſpicit ad §. 9. μένειν λ. cf. in hoc v. tropice cum praep. eadem aut ſyn. ἐπὶ (cum gen. ſ. dat. rei) Luc. Di. H. S. T. 1. Dem. cui add. 35, 19. 545, 8. 93, 15. 104, 19. 137, 17. 284, 12. 327, 27. 490, 22., tum in πρ., praeter allata ad 4, 12, 13. 7, 5, 16., etiam in plur. ap. Long. Mor. 2, 3. e. Xen. Bach. Z. et Suid. 3, 185. m. προκείμενον, τὸ ἐνεστηκός, propoſitum, (ut Leisn. pro liberis P. ſubſt. duobus in m. Ox. ſignarat „propoſito“) *inſtitutum*, -- μένειν ἠξίου τὸν Τιβέριον ἐπὶ τῶν προκειμένων, Tiberium *hortabatur*, ut *in* conſilio *ſemel* ſuſcepto *perſeveraret*; ut h. l. perſeverarent in coepta, inſtituta urbis defenſione, denique Stp. Th. 3, 527. E. ſine Vs. tantum e Luc. 1, 528. l. 44. ἐπειδὴ ἄπρακτος ἀπῄει παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, cum *infectis* rebus *rediret* ab *Agamemnone*, (fere ut hic P., liber in ſupplemento,) cui add. Thuc. ex 274. i. cum Bg. et Ioſ. 1, 968. ſ. 2. m. 2, 26. ſ. 54. m., ſed ib. ἀπρ. cum aliis v. p. 24. e. 170. ſ. 4. e.

ἐλέγετο -- ἐμμ.) ἐμμένειν τινὶ eſt perſeverare in aliqua re. Simplic. c. 27. Epicteti τῇ τοῦ βελτίονος βίου αἱρέσει ἐμμένειν et c. 74. ἀγαθῷ ἐμμένειν. Iſocr. ad Nicocl. τούτοις ἐμμένειν. Sic Act. 14, 22. it. 13, 43. (πιμένειν) Ebr. 8, 9. Cic. de legg. 3, 12. perſeverare et *permanere* in *aliqua re*. Gloſſ. *obſtinatio*, ἐπιμονή. Ut itaque interdum ἐπιμένειν ſ. ἐμμένειν ſit *obſtinato* animo *in* aliqua *re* perſeverare. *Leisn.*

μου ἐμμεμενηκέναι, πολλῶν ἔν- bellum perſeveraſſe, quod

Qui in Ms. Bg. per lineam, rubro colore ſubtus ductam, ſtrinxerit nomen propr., ſervatum e P., pro ſupplendo pron. nominat. caſus αὐτὸς (cf. 7, 1, 23. e.) ad v. ἐλεγ. cf. 5, 4, 22., ad perſpicuitatem modo, quoniam, per ſe quanquam v. ἐλεγ. de re etiam valens alias, hic tamen de perſ. capi debuit e contextu et e ſq. v. ἐμμ., ubi nimiam P. libertatem deſeruit quoque Sch. „permanſiſſe *in* bello *continuando*, ἐνσ. *in* contentione *belli*" ſed Sb. Ind., toto loco poſito ſine Vs., addit „pro ὑπομονῇ" dum Bg. formulam e duobus ſubſt. in regimine mutat in abl. gerund. cum acc., aſſumto ſimul adv., quod affine uni ſubſt. Gr., ut tamen pro tota Bg. Vs. malim potius iſtam, *dicebatur* autem *ille* in *coepto*, inchoato, *inſtituto* bello *perſeveraſſe* propterea, *quod* rel., ut que modo pro pr. μένειν ἐν τοῖς προκειμένοις variet Noſter per aliam formulam, eam que magis definitam, quam conflavit totam quidem ex analog., ſed per partes ex auctoritate aliorum, cf. Stp. Th. 1, 1758. C. e. „ἔνστασις, exordium et auſpicatio rei, quae inſtituitur. — Quo referri poteſt, quod ap. Herodi. legimus, ἐλ. δὲ τῇ — ἐμμ. *in* perſequendo *bellum* inchoatum *perſeveraſſe*" tum in ſubſt. hoc, tropico ſenſu, abſolute, ap. Epict. H. „ἴσθι, ὅτι ἀπώλεσας τὴν ἔνστασιν, *ſcito*, te *vitae* inſtitutum *perdidiſſe*" cum N., ſed cum gen. aliquo, ut τοῦ βίου, ap. Diog. L. „vitae *ratio*" it. cum aliis Rs. O. V. 4. et ap. Thom. M., ubi p. 314. b. N. 1. „de haereticorum pertinacia in deteriorem partem, ἄχρι τέλους τῇ τοιαύτῃ πονηρᾷ ἐνστάσει ἐμμένειν dixerunt Ioh. Damaſc. rel." porro, praeter Hſy., in varia, phyſice etiam, Bud. C. Suid. et Polb., ubi „ἔνστασις — τοῦ πολέμου, *initium*" ex 1, 520. m. αὐτὸς μὲν οὖν εὐθέως κατὰ τὴν ἔνστασιν τοῦ πολ. καὶ τὴν πρώτην πρᾶξιν λ. *atque* hic, *qui* in *ipſo* ſtatim *belli* principio *et* expeditione *prima*, quae notio convenit et cum illa affinis v. ἐνίστασθαι, pro inſtituere et incipere, cf. Rs. ad Polb., ſed in v. ἐμμένειν tropice ſ. phyſice ap. Thuc. cum Abr. Dl. et Xen. Cyr. (ubi et ἔμμονος, cum Suic.) ſed cum dat. rei, ej. Pol. Z. et Bach. Bud. C. Krb. Obſ. Epict. Dd. S. Fi. Plat. Phaedo. Iſ. Pan. M. p. 56. e. Luc. Raphel., qui argutatur in pr. ἐν adiuncta, Rs. O. V. 7. Iſ. 8. Din. quacum v. Ind. Sb., ſed cum vel ſine ea in L. N. T. Loesn. Obſ. Poſſ. Ca. et Iſ. Ev. it. Dem., ubi Ind. in primo loco omiſit pr. ἐν, ubi phyſice, ſed tropice add. ib. 215, 1. 14., ut ſine ea 158, 3. 206, 1. 213, 6. 214, 1. 215, 15, 217, 23. 239, 8. 678, 4.

πολλῶν ἐνδ. ὀντ.) Quanquam adv. omittente P. ipſo, tamen, cum unus retineat Ms., exciderit in rel. ob ſq. vocem potius, quam extruſum ſit librarii faſtidio e ſimilitudine, cum et nihil novatum ſupra 3, 13, 12. τοῦ πολέμου ἔνδον ὄντος, et per id magis definiatur contextus, ex analog. factus, ubi et in rel. liberrimus P., deſerTus quoque a Sch. in „Θ— ſubaudi τέχνην, aruſpicinae *periti*, ἡπ. *extiſpicii* peritus aruſpex" quo in poſtr. poſt *perit.* fortaſſis comma cogitavit, dum Sb. Ind. hinc tantum tenet „ἡπ. *extiſpicina*" ſed Stp. Th. ſub „ἡπ. *iecinoris* inſpectio, *baruſpicina*, ſ. haruſpicium, *extiſpicina*, ſ. *extiſpicium*" profert hinc ſine Vs. locum et ſubſt. modo, repertum mihi praeterea cum definitione ſine auctore quo ap. Suid. 2, 65. m. 477. e., tum ap. Gl. Th. tantum haec Lat. „*extiſpicium*, ἱεροσκοπία, *baruſpicium*, (cum Gr. eod.) *baruſpicina*, ἱεροσκοπική, ἡπατοσκοπία, divinatio" quod poſtr. Gr. corruptum nec habet L. Ern., ſed modo „ἡπατοσκοπία, iecinoris inſpectio, *baruſpicina*." Tum Stp. Th. ib. p. 1620.

δων[zz] ὄντων περὶ θυτικήν τε καὶ ἡπατοσκοπίαν ἐμπείρων, τά τε ἱερὰ αἴσια ἀπαγγελλόντων [a].	multi intus eſſent aruſpicinae et extiſpicii periti, ſacra que

zz) In Ms. Ba. ἔνδον abeſt. *Mart.* ut in Excpt. Ms. Ve. modo „πολλῶν ὄντων“ v. N. a) ἀπαγγελόντων Ms. Ba. v. N.

E. e. „θυτικὴ ſub. *τέχνη, aruſpicina,* ſub. ars, aruſpicum diſciplina. Herodi. περὶ θυτ. — ἐμπ. (ſine Vs.) it. θυτικὴ, ſcientia faciendi rem divinam. Athen. — θυτικῆς ἦσαν ἔμπειροι οἱ παλαίτεροι μάγειροι“ pro quo de ſuo Noſter iungit tum adi. ἐμπ. cum praep. ſua (per analog., ut ap. Geop. cum pr. ἐν vidimus ſupra 6, 1, 8.) tum utr. ſubſt. ſecum, per copiam ſyn., opinor, atque adeo θυτ. (cuius ellipſin iſtam antea ſubſt. ignorat L. Boſ.) vocabulum generis cum formae ἡπ., quae ſyn. notio apparet quoque e pr. aliorum Vs. vocabuli utr. eadem; ut tamen diſcrimen per ſe videatur ducendum e partibus diſciplinae muneris que unius *haruſpicis,* et θυτικὴ ſit pars illa, quae pertinet ad tus, ignem victimarum que caedendarum rationem externam, ſed ἡπ. modo pars haec, quae curabat victimarum caeſarum conditionem internam, atque adeo iſta *exta,* a Noſtro indicata per partem potiorem aut ſaltem unam ἥπατος, hepatis, *iecinoris*; dum ſcriptores, tradituri Graece rem propriam Romanis et Italis, forſan elegerunt pro arbitrio mero hanc partem, cum proprie in *extis* maxime nominentur duo „*cor* et *pulmo*; — ſed in ratione iecur vel maxime comprehenditur“ G. Th., ubi cf. 540, 78. 88. 97. 99., ubi et de *felle*, ſed nihil de *liene*, quem alii tamen annumerant, non vero e Cic., quod repererim, de divin. 2, 12. ſqq., ubi c. 18. i. etiam haec „*atque hac* extiſpicum *divinatione* ſublata, *omnis* haruſpicina *ſublata eſt*“ quae pro iisdem valere videntur, cf. in adi. θυτ. ap. Dd. S. 1, 63. l. 72., ſed ſine Ind. Luc. 1, 612. l. 61., tum in ſq. αἰσ., praeter Hſy. et Suid. α, 658. m. et praeterquam in rem critic. Di. H. T. 1., quoque de perſ. Hom., at de re, abſolute Luc. Epict. c. 18. e., ſed cum ſubſt. aliquo Call. cum Spanh. Xen. Cyr. et 'Αvβ. Abr. ad Ae. T. 1., et Sb. Ind. poſt noſtrum locum ſine Vs. „αἴσια ἱερεῖα et καλὰ ἱερὰ pro eodem“ e Zoſ. 2, 12, 4. τῶν δὲ μάντεων ἐκθυσαμένων, αἴσιά τε οὐκ εἶναι τὰ ἱερεῖα λεγόντων, *ſed* quum *haruſpices* rem *ſacram* feciſſent, *nec* perlitatum *dicerent,* — διά τε τὸ μὴ καλὰ φανῆναι τὰ ἱερὰ, quod *exta* ſe *non* offerrent *bona,* it. 3, 12, 1. 4, 18, 1., dum Noſter hoc ſuum adi. ex analog. copulat cum ſubſt. τὰ ἱ., (nec Stp. tenente vel noſtrum exemplum, vel aliud, ſed me praeterea tum καλὰ τὰ ἱερεῖα ap. D'Orv. Ch., tum καλὰ τὰ ἱερὰ ib., Fi: The. Rs. O. V. 4. Dem. Xen. 'Αvβ. v. καλ. cum Bg. „ſacra *laeta*“ ſed v. ἱ. per Lat. *exta,* ubi et 5, 6, 29. μοὶ ὁ μάντις ἀπεκρίνατο, τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι, et Stp. Th. 1, 1645. e. poſt „ἱερὰ καλὰ, — laeta *exta,* — itidem ἱερὰ αἴσια interpretatur ſic Pol. ap. Herodi.“) et haec cum v. ἀπ., tacentibus G. Th. et L. Schell., cf ad Curt. 7, 7, 8. *mos* erat *aruſpicibus* (qui a Noſtro per periphraſin nominati, ſed alias uno nomine ἱεροσκόποι, σπλαγχνοσκόποι, etc.) extra *ſine* rege *ſpectare,* et, *quae* portenderentur, *referre,* Cell. N. „unde etiam Romanis formula eſt *exta nunciare.* Suet. Caeſ. 77. ſine *corde* exta, *ſacro* quodam, *nunciante*“ dum formula Noſtri tota par eſt iſti antea ap. Zoſ. αἰσ. ἐν. τὰ ἱ. λεγ. et ap. Xen., ſed h. l.

μάλιϛα γὰρ τῇ σκέψει ταύτῃ πιϛεύουσιν Ἰταλιῶται. καὶ χρησμοὶ δέ τινες [b] ἐδίδοντο, ὡς δὴ τοῦ ἐπιχωρίου θεοῦ νίκην

18. auſpicata nunciarent. Magnopere autem divinationi illi 19. fidem habent Itali. Atque etiam oracula quaedam dabantur, quaſi patrius deus

b) Sic et Ms. Ba. pro δὲ τινὲς Stp. rel. cf. 7, 11, 5.

haruſpices etiam adhibentur in bello continuando, et eius eventu definiendo, cf. Exc. ad §. 19. e Capitol. it. Genſel. libell. academ. Lipſ. 1759. p. 27. i. „Feſtus -- *rituales* nominantur *Etruſcorum libri*, in *quibus* perſcriptum eſt, -- *quo* modo -- *exercitus* conſtituantur, *ordinentur*, cetera *que* eiusmodi *ad* bellum *ad* pacem *pertinentia*.“ Caeterum Ms. aliud tempus, fut. ſ. aor. 2. pro praeſ., hic eſt hauddubie e ſolenni confuſione litterae ſimpl. pro dupl., cf. 6, 5, 18. e 7, 12, 13., P. ſequente Bg. in tempore.

μάλιϛα γ.) Bg. e P. retinuit modo Lat. in adv., tum v. *πιϛ.* et ſubſt. Ἰτ., diverſus in copula, cf. 3, 5, 2., et, praeter pron., maxime in ſubſt. σκ., aeque liber, tametſi non incommode in rem praeſentem, dum et propria vis procedit ap. Stp. Th. v. i. „contemplatio, *inſpectio*. Herodi. I. 8. *μαλ.* -- Ἰτ. nimirum extiſpiciis et *ἡπατοσκοπίαις*“ ſed conflat ex analog. Noſter hoc membrum totum, cf. Xen. Ἀνβ. 5, 2, 9. *τοῖς ἱεροῖς πιϛεύσας. οἱ γὰρ μάντεις ἀποδεδειγμένοι ἦσαν, ὅτι μάχη μὲν εἴη, τὸ δὲ τέλος καλὸν τῆς ἐξόδου*, Th. V. 2. p. 261. e. fretus *ſacrificiis*, rel. et ſupra 2, 10, 15. *θείαις προῤῥήσεσι πιϛ.* et in variat. 7, 8, 25. *ἐκείνοις γὰρ μάλιϛα ἐπίϛευεν*, ſed in rem ipſam et ſuperſtitionem hanc Italorum veterum ad Ael. V. h. p. 150. *προσημαίνειν τὰ μέλλοντα -- διὰ σπλάγχνων* N. 13.

καὶ χρησμ. δέ τ.) In Bg. Ms. omiſſum pron. reſtitui per ſyn. e P., quem deſerit in copula utr., dum ambo invertunt, ſumentes *καὶ* non pro mera copula, ſed pro *praeterea*, at *δὲ* P. proprie, ſed Bg. pro *τὲ*, ut varietur per ordinem pro ſolenni tranſitu *δὲ καὶ*, cf. proxime 8, 2, 16., cum Lat. habeant, ſimili quoque ſitu, h. e. interiecta voce una altera ve, per ordinem eundem *et — vero*, it. *et — autem*, cf. Hor. T. p. 280. Nr. 17. 283. Nr. 24. 1093. N. 4. e. G. Th. 416, 80. 973, 8. qui capiunt *vero* notione aſſeverandi, ut de Gr. ſentiunt varie Stp. Th. 1, 913. E. Hoog. Op., ubi Hom. add. Ἰλ. ή, 173. ί, 417. Vig. p. 528. Nr. 27. cum N. Dev. p. 101. i. Ind. Sb. v. *δὲ* e. e Zoſ. 3, 16, 6. Ael. V. h. Xen. Ἀνβ. Pol. Z. Bach. Cyr. cui add. 1, 1, 4. 1, 3, 14. e. 1, 6, 21. Fi. The. 24, 2. Dem. 77, ult. 240, 15. Alc. Bg. p. 364. i. Ind. S. 1, 169. l. 20. Luc. 2, 377. N. 55. L. N. T. Krb. p. 312. Nr. 23. Kypk. T. 2. quibus add. Io. 6, 51. 8, 16. ſq. 15, 27. Abr. ad Ae. T. utr. et Dl. Thuc., ubi 536, 93. reſtituendum *καὶ Πελοποννησίων δὲ περιγενέσθαι* e Greg. de dial. p. 33. i. cf. N. Koen. Sed P. deſeruit Bg. quoque in v. *ἐδ.*, non item Stp. Th. 4, 586. B., ubi formulam habet aliunde per paſſ. v. *δ.* quoque, a Noſtro tamen ex analog. conflatam in v. tempore et plur. ſubſt. In ſq. membro, itidem per analog., P. liber etiam in addito pron. *τινὸς*, cf. 8, 1, 12., ubi Bg. in *ὡς δὴ*, ut alibi, cf. 6, 1, 7. ſecus ac 7, 9, 8.

ὑπισχνουμένου. Βέλιν[c] δὲ καλοῦσι τοῦτον[d], σέβουσί τε ὑπερφυῶς[e], Ἀπόλλωνα εἶναι ἐθέλοντες. οὗ καὶ τὴν εἰκόνα ἔλεγόν τινες[f] τῶν Μαξιμίνου στρατιωτῶν φανῆναι πολλάκις ἐν ἀέρι[g] ὑπὲρ τῆς πόλεως μαχομένην. ὅ περ εἴτε ἀληθῶς

victoriam polliceretur. Belem
autem vocant eum, coluntque
incredibilem in modum, Apol-
20. linem eſſe credentes. Cu-
ius etiam ſimulacrum quidam
e militibus Maximini dice-
bant apparuiſſe identidem in
aëre, pro urbe pugnans.
21. Quod utrum vere viſum

c) Βέλεν Mss. Ve. et Vi., ſed Ms. Ba. tacite cum A. Stp. rel. v. N. d) Colon in Ms.[to] Ba., ut punctum in ed. A. al. e) Iterum in Ms. Ba. colon. f) Sic nobiscum Ms. Ba. pro ἔλεγον τινὲς Stp. rel. cf. 7, 10, 13. e. g) ἀδρία Ms. Ba. v. N.

Βέλιν δὲ) Neceſſario per Exc. dedi omnia ſimul, hic manſurus in Bg., qui per totum membrum, ex analog. iterum, ſeverior, quam P., copula ſervata δὲ quoque, cf. 8, 2, 14. et in variat. 5, 6, 8. σεβόντων αὐτὸ ὑπ. (oppreſſo hic etiam pron. ſecundo,) tum per ſyn. v. ib. §. 10. σελήνην εἶναι θέλοντες, (dum Stp. Th. 1, 1094. D. e. ſine Vs. „Herodi. l. 8. de Beli σεβ. — ἐθελ. Sic Pauſ. Att. αὐτὸ δὲ Ἀρκάδες ἐθέλουσιν εἶναι τῶν λ.") ſed per ordinem v. καλ. 4, 2, 15. e. φάρους δὲ αὐτὰ — καλ.

οὗ καὶ) v. Kuhn. ad Pauſan. Attic. 13. p. 33. *Leisn.* cf. ſimile quid ap. Curt. 4, 3, 21. quum *que* unus *e* civibus *concioni* indicaſſet, *oblatam* eſſe *per* ſomnum *ſibi* ſpeciem *Apollinis*, quem *eximia* religione *colerent*, urbem *deſerentis*, rel. et ap. Virg. Ae. 8, 352. *Arcades* ipſum *Credunt* ſe *vidiſſe* Iovem, *quum* ſaepe *nigrantem* Aegida *concuteret*, dextra *nimbos* que *cieret*, P. deſerente Bg. cum in rel., tum et per ordinem, quem ipſe mutat in v. ἐλεγ., ſpreto ej. libero pron. αὐτῆς ad τῆς πολ. cf. 8, 2, 8., tota §. conflata per analog. Sed in Ms. re poteſt eſſe vel lapſus in litteris, confuſis ε et δ, it. ι et ια, cf. 1, 12, 16. e. δωμ., praeſertim abſentibus olim accentibus, vel alia lectio per gloſſam, variandi ergo cum ἐν ἀέρι 1, 14, 1. e., ſi cogitarit librarius illud ἐν αἰθρίᾳ, quod v. ap. Ind. Sb. Ioſ. 1, 127. e. it. Hſy. 1, 1211. i. ἐν φανερῷ, non coll. Suid. 1, 740. cf. ſyn. ἐν αἰθρίῃ Gs. Chr. ex 2, 88., ut in alia Gat. ad Ant. Xen. Hell. Ἀνβ. Dd. S., ut in αἴθρα pro aëre ſ. coelo Lyc. cum Schol. et Orph.

ὅ περ. — ἐφ.) *quod* utrum *vere* ſibi *viſi* ſint *videre*. Quam tamen interpretationem non itidem admittit verbum ἐφαντάσθη, ſi repetatur cum iis, quae ſequuntur. *Steph.* Verbum ἐφ. ſi repetatur cum βουλομένοις, ut certe repetere cogimur, non admittit, quam illi dedi interpretationem, veram tamen. Dico igitur, non aliter intelligendum mihi videri hunc locum, quam, ſi dixiſſet, ἢ καὶ ἐβουλήθησαν, μὴ ἀσχημονεῖν. Niſi eo quis confugiat, ut dicat, eum, qui aliquid videre cupit, id videre facile ſibi videri. *Idem.* Similis eſt haec obſervatio multis Livianis; (3, 5. e. coelum *viſum eſt* ardere *plurimo* igni, *portenta* que *alia* aut *obverſata* oculis, *aut* vanas *exterritis* oſtentavere *ſpecies*;) ſed quod plu-

ἐφαντάσθη τισὶν, ἢ καὶ βου- ſit a quibusdam, an ita volue-

ris eſt, in eadem re idem obſervat Capitolinus. *Quod quidem* inquit, *idcirco ab his fictum eſſe dicunt, quod erubeſcebant, armatos ſe bene ab inermibus victos.* Unde patet Herodianum non ſolum lectum eſſe a Capitolino, v. huius cap. 13., ſed etiam hunc ex illo multa hauſiſſe, (quo de tamen olim videbitur.) *Stroth.*

Prima Stp. dabat in m. P., ſed altera in N., non ſine cauſa hic haerens, ubi v. ἐφ. ſumendum duplici notione, primum propria, *obiectum* ſit oculis *eorum*, deinde ſimul tropica, pro *excogitatum* ſit *iis* ſ. *ab iis*, quia *vellent*, rel. quo et redit, ſi dicas, in v. ἐφ. latere aliud iſtud, quod propoſui, v. c. ἐπλάσθη, ἐπενοήθη, ἐξευρέθη, id que propterea, quoniam altera in deteriorem partem notio alias certe in act. occurrere videtur, cf. Stp. Th. 4, 34. B. m. ſq., tacens hinc, ubi tali aliquo ſupplemento expedierit ſe P., deſertus a Bg., qui, potius rationem Stp. amplexus, libere adiungit adv., ſumens id e P. Vs. ad primum membrum et v. ἐφ. (cf. 6, 5, 5.) quod praeterea obſerves ob adiuncta et rectionem, peculiari Noſtri modo, cum ſtet primo per relata εἴτε — ἢ καὶ, ut ſupra 4, 7, 6. εἴτε — εἴτε — ἢ, pro binis iisdem εἴτε — εἴτε καὶ 5, 3, 18., ad variandum, ſive etiam, quia hic alio ſenſu ſunt utr. particulae, quem Bg. e P. tenet, et pro πότερον — ἢ, et adeo εἴτε pro ſimpl. εἰ, oblique interrogante, cf. Hom. Ἰλ. χ΄, 244. 246. ἵνα εἴδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς — ἔναρα — φέρηται Νῆας ἐπὶ γλαφυράς, ἦ κεν σῷ δουρὶ δαμείη, ut *videamus*, an — *an* rel., ſed Hoog. Op. p. 367. Nr. 4. „ſequente in poſteriori membro ἢ ap. Plat. εἴτε Λυσίας, ἤ τις ἄλλος πώποτε ἔγραψεν ἢ γράφει, *ſive* Lyſias, *ſive* alius *quiſpiam* unquam *ſcripſit* aut *ſcribit*, (tum p. ſq. Nr. 7. ſq.) σκοπεῖτε, εἴτε — εἴτε καὶ λ. conſiderate, *utrum* — an *etiam* rel. — Geminatum pro πότερον et ἢ uſurpatur, — εἴτε — εἴτε — utrum — an“ cum Z. ad Vig. p. 499. e. ſq. et Lat. *ſive* — *an* Hor. T. p. 1002. e. it. *ſeu* — *aut* ib. p. 1005. i., tacente G. Th., etſi ſevere regas etiam particulam utr. cum inferiori v. εἰπεῖν οὐκ ἔχω, εἴτε τοῦτο ἐφ. τισ. ἀληθ. ἢ λ. Quae ſeries logica mutabatur praemittendo pron. demonſtr. et vertendo in alterum relat. Sed porro v. ἐφ. ſtat, ut paſſ., cum dat. perſ., eo que duplici, primum ſimul cum adv., deinde etiam cum nudo dat. particip. βουλ., in quo, notione cauſae ſumendo, licet repetere pr. pron. τισὶν ſ. αὐτοῖς, quo, mente adiuncto, videas, pendere ſubiectum particip. aeque ab hoc, atque a v. ἐφ., quod adeo denique ſtat cum duplicis generis membro, primum cum adv., dein cum particip., cui liceat cogitando praemittere adv. aliquod, v. c. οὕτως, ſaltem e Lat. ratione ac Vs., *quod* quidem *ſeu* vere *oblatum* eſt *oculis* quorundam, *aut* excogitatum *ipſis* etiam *ita* ſ. *propterea*, quod *vellent* rel.; quanquam id adv. alias modo adiicimus mente in mero cauſali ὅτι, innexum in compoſ. iſto διότι. Iam ipſum v. φαντ. reperi ſic, per paſſ., praeter excerpta quondam e S. Emp. p. 204. (ubi Stp. maluerit potius reddere *apparere*, quam *videri*, quo pr. Lat. et erat in Ind. Dion. Ca.) quoque de re, abſolute in L. N. T., ſed cum adv. ap. Luc., tum varie ap. Sb. Ind. (qui hinc ſine Vs.) et Hſy., non coll. Suid. (ubi et, οἱ παλαιοὶ τὸ φαντάζεσθαι ἐπὶ τοῦ φαίνειν ἔλεγον, pro quo in Vs. „pro φαίνεσθαι“ tacente Kuſt. in N., etiam Stp. Th. 4, 34. G. qui tamen et ipſe adhibet non act. illud, ſed paſſ. φαίνομαι pro *indicor*, deferor, *denuncior*; ut ap. Suid. malim act. corrigere,) tum ap. Thom. M. p. 888. φαντάζομαι, τὸ ἁπλῶς φαίνομαι, ubi N. non cogitans

λομένοις, μὴ ἀσχημονεῖν τοσοῦτον στρατὸν πρὸς ὄχλον δημοτῶν πολὺ ἐλάττονα μὴ ἀντισχόντα, δοκεῖν δὲ ὑπὸ θεῶν, ἀλλὰ μὴ ὑπὸ ἀνθρώπων νενι-

rint vidiſſe, ne turpiter ſe daret tantus exercitus, qui turbae oppidanorum multo minori reſiſtere non potuiſſet, ſed videretur a diis, non vero ab hominibus victus eſſe,

de Vs. ac ſenſu, at V. ad Eur. Phoen. v. 93. (probans Reineſ. Lat. *adparere*, quod tamen fuerit liberum, ut in φαίνομαι, et ex adiuncto ſ. conſequenti demum, pro ſevero illo *videri*, conſpici, *ſpectari*,) ubi eſt cum pr. μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται, (Barn. *ne quis* civium *in* via *appareat*,) it. ex ej. Androm. μηδὲ φαντάζου δόμων Προπάροιθε τῶνδε, (B. neque appareas aedes ante *has*, immo *hasce*, ſq. ſyn. πρόσθεν μελάθρων τῶνδ' ὁρωμένη, *conſpecta* ante *hanc* — hancce — *aulam*,) tum ex ej. Ion. ἐν χεροῖν σέθεν Ὁ κατθανών τε κ'οὐ θανὼν φαντάζομαι, B. *in* manibus *tuis* mortuus *et* non *mortuus* imaginatione *videor*, ubi ſenſus, ego, et olim mortuus, putatus mortuus, et nunc non mortuus, in manibus tuis conſpicior ſ. ſum, porro in med. (tacentibus lib. de V. med.) tropice, de animo, cum acc. rei, pro fingere ſibi, ap. Geop., ſed pro contemplari, Gat. Ant., ubi et aliter, phyſice partim, pro ſe conſpiciendum dare, ſe oſtendere, ſe efferre ſ. proferre, ex Herdt. cum Ind. et Stp. Th. 4, 36. e. ſq., ſed mere phyſice, cum dat. perſ. et praep. ap. Dd. S. 1, 16. l. 3. τοὺς θεοὺς — φανταζομένους τοῖς ἀνθρώποις ἐν ἱερῶν ζώων μορφαῖς, mortalium *ſeſe* oculis *exhibere*, ubi tamen et paſſ. valeat notio, *conſpectos* hominibus ſ. ab *hom.*, denique ſenſu rhetor. ap. Long. Mor., ubi et per formam proprie paſſ., cum adiunctus caſus acc. rei clare med. indicet, 15, 2. e. ἐνταῦθ' ὁ ποιητὴς αὐτὸς εἶδεν ἐριννύας· ὃ δὲ ἐφαντάσθη, μικροῦ δεῖν θεάσασθαι καὶ τοὺς ἀκούοντας ἠνάγκασεν, hîc *poëta* ipſe *vidit* (animo) furias; *quod* autem *videre* ſibi *viſus eſt*, *id auditores* quoque *propemodum* videre *coëgit*, cf. §. 4. e. 8. e., ſed cum adv. §. 7. ἄκρως ὁ Σοφοκλῆς — πεφάντασται, Sophocles *perfectam* concepit *imaginem*, denique §. 10. abſolute ὁ ῥήτωρ πεφάντασται, *orator* viſione *uſus eſt*, quo utr. loco procedit illud antea *ſibi* finxit *ſpeciem*. Caeterum variatum ὅ περ pro §. pr. οὗ, e Bg. ſaltem ratione ſolita, oppreſſo πὲρ, reſpicit proximum τὴν εἰκ. per ſyneſin, ſupplendo ſubſt. χρῆμα.

μὴ ἀσχημ.) Pro liberrimis P. quoque Sch. „turpiter agere“ ſed Bg. fere, ut 5, 8, 16., ex illo tantum retinens Lat. ad δημ. et ad πολ. ἐλ., tum reſolvens particip. ἀντ., at in hoc faciens partim cum Sch. „non parem, *qui* reſiſtat *turbae*“ dum omnia et hic ex analog. ponuntur.

δοκεῖν δὲ) quaſi ſcil. dii honeſtiores auctores non modo culpae, ſed et rei male et infeliciter geſtae forent. Tales nempe dicere poſſunt, *Magna que dat nobis tantus ſolatia* victor. *Leisn.*

Non diſſimilis excuſatio illa ſupra 6, 6, 9. εἰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ κρείττονος ὑπέρτεροι ἐδόκουν γεγενῆσθαι οἱ βάρβαροι, λ., ſequente Bg. ad νενικ. potius Sch. „victum *eſſe* a *diis*“ et, praeter libera P. alia, reiiciente etiam ej. ſolenne adv. cf. §. 15., ſed Noſtro ſententiam de ſuo conflante per analog., et in pronunciato hoc univerſo iterum adhibente plur. θεῶν, poſt ſing. diſertum §. 19. e. ſq. Ἀπόλλωνα — οὗ λ. cf. in paſſ. νικ., phy-

κῆσθαι, εἰπεῖν οὐκ ἔχω [h]. τὸ δὲ παράδοξον τῆς ἀποβάσεως ποιεῖ πάντα πιςεῦσαι.

Πλὴν, τῶν πρέσβεων ἀπράκτων πρὸς Μαξιμῖνον ἐπανελθόντων [i], ὀργῇ καὶ θυμῷ χρώμενος πλείονι, μᾶλλον ἠπείγετο. ἐπεὶ δὲ ἐγένετο πρός τινι [k]

22. dicere non poſſum. Caeterum inopinatus eventus fecit, ut omnia credamus.

Sed legatis re infecta ad Maximinum reverſis, iſte ira et furore percitus, magis fe-
2. ſtinabat. Ubi autem pervenit [i] ad quendam fluvium

h) Colon in Stp. rel., ſed punctum in A. al. i) ἐλθόντων Ms. Ba. v. N. k) Sic omnes edd. et clam etiam Ms. Ba. cf. 8, 3, 19.

ſice aut tropice, cum praep. eadem Thuc. cum Abr. Dl. et A. it. Bau. Or. L. N. T., ubi Schw. in N. cum *ſolo* gen., per ellipſin iſtius praep. ipſius, cf. L. Boſ. Rs. O. V. 7. Ant., ut cum gen. perſ. So. Ai., at cum abl. rei Sb. Ind. e Zoſ. 4, 35, 4. e. Hsd. 9, 496. Poſſ. Ca. Dem. 1230, 15., per diſcrimen aliquod in illo caſu utr. cf. V. Eur. Hipp., ſed proprie, cum praep. ap. Fi. Pal. *ἐν τῇ φιλονεικίᾳ*, denique in rem crit. Hſy. 2, 683. i., ſed in analog. ad 6, 1, 15. *οὐδέ τις εἰπεῖν ἔχει λ.*, cf. Dem. 257, 21. *οὐδ' ἂν εἷς εἰπεῖν ἔχοι*, laudatis Noſtri his ſine Vs. in L. N. T. Schw. p. 622. N. antepen.

τὸ δὲ παρ.) A Pol. diſcedit Sch. tantum in „facit *credere*“ quam ſeveram rationem in v. *π.* cum inf. producit et G. Th. 581, 70. ſqq., revocans poſt etiam in alteram per cauſalem „*quae audita* Panormitanos *dedere* Romanis *facere*, i. ut ſe dederent“ cum Bg. (qui praeterea deſerit P. in adi. *π.* hic forte potius Lat. *mirus* ſ. *mirabilis*, et in ſubſt. *τὸ παρ.*) et Stp. Th. v. *πις.* 3, 141. G. „*facit* ut *credantur*“ (per paſſ. liberius, cf. ad 1, 10, 12. e. p. 407. e.) qui ib. pag. 424. C. e. ſq. etiam praecipit ſuper Vs. v. *π.* cum inf., dum Noſter et hanc ſententiam conflat de ſuo per analog., ſed quoque, per brevitatem partim, variando cum 1, 14, 12. *τὰ γοῦν ἀκολουθήσαντα — ἐκ τῆς ἀποβάσεως τὴν προϋπάρχουσαν φήμην ἐπιςώσατο*, et 2, 9, 4. e. *ἅ περ πάντα ἀψευδῆ καὶ ἀληθῆ τότε πιςεύεται, ὅταν εἰς τὴν ἀπόβασιν εὐτυχηθῇ*, it. 3, 7, 11. *πιςοῦται δὲ τὴν διαβολὴν ταύτην ἡ ἀπόβασις.*

πλὴν τῶν) Contra Ms. ſimplex pro compoſ. (cf. 7, 12, 8. 7, 11, 18.) in vulg. cum Mss. rel. manet etiam P., unde Bg., ſed ſervato particip., partim autem modo cum illo ad *ἀπρ.* quod cum v. *ἐπαν.* iunctum de *τῶν πρ.* per analog., cf. 3, 9, 12. et in variat. 3, 8, 1. *θυμῷ καὶ ὀργ. ἐχρ.*, addito hic etiam adi. *πλ.*, quod, omiſſum a Bg. e P., cf. 3, 14, 20., nondum reſtitui, quoniam forſan de induſtria oppreſſerit, vel ob ſq. *μᾶλλ.* vel ob Lat. ad *χρωμ.*; cf. G. Th. „*perc.* ἔκφορος, vehementer vel plane motus, — magno *furore* Sen.“ e quo loco tolerem quoque adi. Lat. *maiore* aut *acriore*; deſerto P., etiam ad ſq. *ἠπ.*, quo reſpicitur ad ſtationem 8, 2, 3.

ἐπεὶ δὲ — ποτ. μεγ.) intelligendum videtur flumen hodie *Liſonzo* dictum. *Stroth.* Politianus *ad* lapidem *duodecimum*, ſed *decimum ſextum*, ſequendo quidem certe noſtra exempla. *Steph.*

ποταμῷ μεγίςῳ, ἀπέχοντι τῆς πόλεως σημεῖα ἑκκαίδεκα, τὸ ῥεῖθρον εὗρε διά τε μεγίςου βάθους καὶ πλάτους φερόμενον. τῶν γὰρ ὑπερκειμένων ὀρῶν

maximum, qui eſt ab urbe ad decimum ſextum lapidem, invenit eum maxima alvei profunditate et latitudine defluentem.
3. Nam montium im-

• Ap. Cell. n. o. a. 1, 563. e. „ultra Aquileiam eſt amnis *Sontius*, nunc *l'Iſonze* dictus. — Caſſiodorus *Sonti* fluenta *transmiſimus.* Iornandes — *ad* pontem *Sontium.* — Hic pons ab Aquileia XIV. millibus fuit, itinere inde in Alpes Iulias directo“ cf. ib. p. 507. e. §. 20., ubi §. pr. „Alſa, *Natiſo* cum *Turro*, praefluentes *Aquileiam* coloniam“ ſed §. 21. ſq. remotiores *Fluvius Frigidus* et *Timavus*, ſed uterque poſt *Pontem Sontium*, et duo Antonini itinera, primum ab Urbe in orientem, hoc ordine, Altino - - Concordiam M. P. XXXI. Aquileiam M. P. XXXI. Fluvium Frigidum M. P. XXXVI. Longaticum, manſ. M. P. XXII. Aemonam M. P. XVIII, ſed ab Aquileia Salonas, hoc ordine, Aquileia — — Fontem Timavi M. P. XII. rel. E quibus neſcio, an alius, praeter Strochi fluvium, placeat, nec, an quid definiri queat ad ſq. σημ. ἑκκ. Certe poſtremus ille numerus „M. P. XII.“ i. e. millia paſſuum duodecim, (quoniam mille paſſus i. q. lapis ſ. milliarium, cf. Cell. l. l. p. 46. e.) conveniunt cum P., cuius Vs. ed. quoque Antwp. congruit, ut, ſi quis hoc nitatur, debeat ſumere errorem numerorum et litterarum, quibus numeri expreſſi, quaſi ſedecim ις orti ex duodecim ιβ, confuſis adeo tantum poſtr. ς et β, it. ΔΠΙ, ex ΔΙΙ. Sed P. liberior eſt hic et in omiſſo adi. μεγ., ſervatus a Bg. tantum ad ἐγ. et ἀπεχ. it. ad σημ. Caeterum e pr. numero iſto „Aemonam M. P. XVIII“ numerus vulg. hic ſaltem hactenus verus putabitur, quod iſta urbs a praeſenti remotior et prior ingredienti in Italiam Maximino, cf. 8, 1, 7. ſq.

τὸ ῥειθρ. λ.) Rectius tranſpoſita τε legemus διὰ μεγίςου βάθους τε καὶ πλατ. *Sylb.* qui fruſtra iterum tentat copulam, a Noſtro poſitam, ut alias, non loco ſuo, ſed de more ipſius ſtatim poſt praep., cf. 8, 3, 5. 3, 3, 1., qui et hic conflat ex analog., ſed de ſuo φερ. cum pr. διὰ, (quaſi pro σὺν ſumta ſ. μετὰ, cf. 4, 6, 2. τὰ πτώματα φερόμενα μεθ' ὕβρεως λ. aut pro ἐν ut in διὰ μνήμης φέρειν 2, 2, 19. e.) at cum ῥειθρ., ut 5, 5, 16. ὡς ῥεῖθρα φέρεσθαι οἴνου λ. quod iterum eſt ſimul cum ποταμῷ, cf. 6, 7, 15., a Bg. mutatum in pron. αὐτὸν, e P. per ſyn., etiam ſervato ſimul alio ſubſt. libero ad βαθ. λ. it. converſa pr. διὰ per merum abl., ut Sch. ſub „δ. adhibetur variis qualitatibus deſignandis, δ. β. *profunditate*, (ſed in) φερ. *defluentem* fluvium *profunde*“ *et* late *valde*, quod poſtr. adv. oportebat adiici ob adi. μεγ., cf. in variat. 8, 1, 13. εἰς βάθος μέγιςον et 7, 1, 17. πλάτει καὶ βάθει μέγιςος ὁ ποταμὸς ῥέων, nihil ferente G. Th. in v. Bg. e P. *defl.* aut ſyn., ſed cum Schell. L. tantum illud Quinctil. 2, 1, 1. Grammatice — *pleno iam ſatis* alveo *fluit.*

τῶν γὰρ — λυ. ἡ τοῦ ἐτ. ὡ.) Polit. *anni tempus.* Vertere poſſes etiam, *aeſtas anni*, i. e. aeſtivum anni tempus. *Sylb.*

Quod hic quidem procedit e contextu, quoniam ſermo eſſe poteſt de itinere facto per aeſtatem et de reſolutis nivibus, quanquam hoc et fit iam vere, quo de formula haec occurrit, ut et de rel. anni tem-

τὰς δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος παγείσας χιόνας λύουσα [l] ἡ τοῦ ἔτους ὥρα, παμμεγέθη τὸν χειμάῤῥουν εἰργάζετο. ἄπορος οὖν ἦν [m] ἡ διάβασις τῷ στρατῷ. τὴν γὰρ γέφυραν, ἔργον

minentium nives tota hyeme duratas ſolvens anni tempus maximum torrentem efficie-
4. bat. Non poterat ergo transire exercitus. Pontem enim opus ingens et pulcherrimum

l) λυθείσας ἡ λ. Ms. Ve. v. N. m) In Ms. Ba. ἦν deeſt. *Mart.* ut in ed. Lu. v. N.

poribus, cf. ad variat. 5, 5, 3. τῆς ὥρ. τοῦ ἔτους λ. it. 8, 2, 2. ὑπερχωρίων, et ib. §. 7. ὧν ἡ — χώρα διὰ χειμῶνος οὐκ ἦν εὔφορος, conflatis rel. per analog., cf. Stp. Th. 3, 261. B. m. v. πηγν. hinc ſine Vs., ſed in v. λ. de perſ. ſ. re cum acc. rei, phyſ. ſ. tropice, Geop. et Orph. it. G. Th. *nives — ſolutae*, ubi Sch. cum Bg., deſerens P. etiam in „ὑπ. ſuperne *imminentium*, χειμ. *nives* duratas *per* totam *hy*.“ Sed in Ms. re depravatio fuerit non tam per ingenium librarii, volentis λυθεῖσα, ſenſu med., quam e pr. acc., adhuc in mente haerentibus. In ſq. membro, confecto iterum ex analog., diſcedit Bg. a P. tantum in rectiori numero ad εἰργ., ubi artic. τὸν clare abundat, ut χειμ. poſt pr. ποταμ. et ῥεῖθρ. peculiari ratione ſubiicitur, cf. in adi. παμμ. Hſy. λίαν μέγα, Rs. Or. V. 4. Xen. M. S. Dd. S. Luc. Fa. Ae. Eutr. Met., ſed ſine Ind. Dem. 416, 15.

ἄπορος οὖν) Praeter rel. libertatem, P. iungit haec cum pr. per aliam copulam, deſertus et a Sch. in „ἄπ. impervius *tranſitus* per torrentem, διαβ. *transire* non *poterat* torrentem *exercitus*“ qui in his poſtr., partim e P., dux liber Bg., nil ferente G. Th. in Noſtri membrum per analog., quam *impervia* — *itinera*, et „*traiectus*, de loco, ubi traiicitur, — breviſſimus *erat* in *Britanniam*“ at Stp. Th. 3, 166. B. „ἄπορος πόρος, transitus *impervius*, (ſine auctore,) Herodi. l. 8. ἄπ. — ἡ δ. τοῦ στρατοῦ“ cum P. et lect. alia memoriter, me reddituro, *clauſus* ſ. *negatus* igitur *erat* transitus *exercitui*, et reperiente adi. hoc de re, praeter neutr. pro ſubſt. τὸ ἄπ. cum gen. rei ap. Ioſ. et Fa. Ae., quoque abſolute aut cum aliis ſubſt. Bud. C. Foeſ. Ind. Sb. et ej. Di. H. T. 1. ἦν δὲ ἄπορος ἡ σωτηρία τοῖς λ. Long. Mor. Phil. p. 749. E. Geop. Abr. L. Ar. et in Ae. T. 1. (ut in rem crit. ej. Thuc. Dl.) Rs. Or. V. 7. utr. 6. cui add. e V. 5. p. 126. i. de perſ., qua de cf. Gs. Chr. Fi. Plat. Phaedo., ut alia notione, pro pauper, ej. The. Poſſ. Ca. et Sy. cum gen. rei etiam, at de perſ. aut re ſimul Hſy. Suid. Suic. Hrdt. Thuc. Luc. Dem. Rs. An. ad Gr. A. V. 1. Xen. Cyr. Pol. Z. Bach. 'Ανβ., ubi et ὡς ἄπορος ἦ ἡ ὁδός. Caeterum in Ms. et ed. exciderit v. ſubſt. ob ſimilem vocem pr. cf. 5, 8, 8. 6, 7, 6. 7, 3, 6., etſi alias a Noſtro opprimitur, cf. 1, 16, 8.

τὴν γὰρ γεφ) E P. tenet Bg. non Lat. in μεγ. et γεγ. (ubi potius cum Sch.) ſed formulas binas, ex analog. factas, cum τῶν π. βασ. per adi. ſyn. cf. 8, 1, 14., tum ἐκ τ. λ., oppreſſa praep., cf. 1, 17, 1. m., ubi et cum ſyn. v. ποιεῖσθαι, redeunte re eodem, ſi, commate vulg. retento, iungatur cum pr. ſubſt. ἔργ., reſumendo tunc particip. eodem γεγ. aut alio, v. c. ὄν, rel., dum ſeverior in numero Sch. „τ. lapidibus *quadratis*“ ſed Noſter variat cum 3, 1, 14. πεποιημένῃ λίθου, εἰς τετράγωνον εἰργας-

μέγα καὶ κάλλιςον ὑπὸ τῶν πάλαι βασιλέων γεγενημένον [n] ἐκ τετραπέδων λίθων, πυλίσι [o], κατ' ὀλίγον [p] αὐξανομέ-

ab antiquis imperatoribus factum lapide quadrato portulisque paulatim creſcentibus

n) Nullum hic comma modo in Bs. 1 R. v. N. o) Ms. Ba. πυλῶσι, ſed in margine ſuperiori adſcriptum, γρ. πυλίσι. *Mart.* v. N. p) κατολίγον Ms. Ba. cf. 6, 8, 3.

μένου, unde et comparat Stp. Th. pauper 3, 1418. e., »quadratus, *quadrangulus*, i. q. τετράγωνος, ut ap. Herodot. ἐκ τ. λ. »corrupto nomine Noſtri, cf. cum eodem ſubſt. Ind. Sb. e Xiph., ubi et ex 342, 42. ὡς γὰρ κρηπῖδες εἰσὶ λίθου τετραπέδου εἴκοσι, eius *pontis* pilae *ſunt* 20, *ex* lapide *quadrato*, it. Dd. S. 2, 475. l. 50. τὸν ςερεώτατον τῶν πύργων, ᾠκοδομημένον ἐκ λίθων τετρ. ex *quadrato* lap. *conſtructam*, ad quem locum reſpexerit per numerum pravum Meſſ., recte pro ib. p. 467. l. 27. χάρακα πλωτὸν ἐπὶ τετραπόδων ξύλων λ. *vallum* natabile *ſupra* ligna *quadrupedia*, volens potius in N. καὶ τετραπέδων ξ. *ſuper* ligna *quadrata*« cui add. ib. p. 471. l. 61. ἐσχαρίου γὰρ ὄντος τετραγώνου, — τὴν μὲν πλευρὰν ἑκάςην — συμπεπηγυῖαν ἐκ τετραγώνων ξύλων, λ. Caeterum, nullo iam poſito poſt γεγεν. commate, edo aliquando poſt καλλ. aliquod, et in Bg. Vs. neceſſarium.

πυλίσι κ.) *portulis* que, *paullatim* creſcentibus, *ab* inferiore *parte*, interceptum. *Sylb.* Obſcurus locus. Tentabam ὑπωρυγμένον pro ὑπειλημμένον. At quid fiet de πυλίσι? *Leisn.* Πυλίδες pontis videntur eius *arcus* eſſe. Quod ſi eſt; dicit, arcus huius pontis fuiſſe hoc altiores, quo propius ad medium fluvii alveum accederent, hoc humiliores, quo propius ad terram, utrinque continentem. ὑπειλημμένον eſt *diſtinctum*, pro διειλημμένον. *Reisk.* Quid ſibi velint πυλίδες h. l. ingenue fateor me non intelligere. Quorſum enim *portulae*? Scheidius in indice ita vertit (e Sb. N., quia illius Ind. habuit modo »πυλίδες in ponte paullatim creſcentes«) *portulis paullatim creſcentibus ab inferiore parte interceptum* (pontis) *opus*, (et ſic iterum in v. ὑπ, at in αὐξ. cum P.) Egregie ſane. Obſcurum per magis obſcurum. Quum vero Politianus habeat: pilis *velati* quibusdam *parvis* ſenſim *creſcentibus*, legendum forſan πίλοις αὐξανομένοις. Nam πιλος, licet rarius, etiam pilam, ſtruem ſignificat. Sed ecce, alia ſuccurrit emendatio, facillima ſane, quam ſimul veriſſimam iudico. Lego: ςυλισι. En tibi ſenſum commodiſſimum: *pons columnis ſenſim adcreſcentibus fultus.* Non ignotum enim eſt, ὑπολαμβάνειν etiam ſignificare: onus ſubire, portare, fulcire. Quam facile vero Στ et Π confundi poſſunt, immo quam ſaepe id factum ſit — quis neſcit? *Gedik.* lubentiſſime amplector emendationem Cl. Gedikii legentis ςυλίσι, qua emendatione nihil aptius, nihil verius. Illud Π autem aeque facile in recentiorum parvarum literarum, quam in uncialium ſcriptura ex ς oriri poterat. Quodſi πυλίσι verum eſſet, dum explicandum foret, *arcus portularum ſpeciem habentes*, quibus impoſitus erat pons; ſed neutiquam tamen commodum hoc eſt. *Stroth.*

Et tamen commodum hoc iam Reisk. putabat, et ipſe ego puto, id que propterea, quod *arcus* pontis, maxime longioris, (unde in pr. ἔργον μέγα,) habent ſpeciem portularum, ut ipſe Strothus admittebat,

ναις q, ὑπειλημμένον, διῄρηκεσαν καὶ καταλελύκεσαν οἱ — diſtinctum, ruperant ac reſol-

q) In Mſ. Ba. αὐξανομένοις, ſed ſupra adſcriptum eſt, eſſe debere αὐξανομένοις Mart. Illud maſcul. hic et in Excpt. Ms. Ve. v. N.

et πυλίδες in univerſum dicuntur *foramina*, portulis *ſimilia*, i. e. in arcum ſupra circumacta, atque adeo et feneſtrae ſ. cava moenium et turrium, (*Schieſsſcharten* it. *Schalllöcher* in turribus vulgaribus intra moenia,) praeter allata ſupra 4, 2, 14. cf. in notionem vulgarem Rs. Or. V. 4. 7. Iſ. Di. H. S. T. 1. Dd. S. 2, 169. l. 61., ſed ſine Ind. Thuc. 303, 64. p. ſq l. 72., ubi oppon. πύλαι, tum ap. Onoſ. p. 118. c. 41. i. πυλίσι μικραῖς, etiam opp. ταῖς πύλαις, it. p. 125. ſect. 6. e. et cum diſerto gen. τοῦ τείχους Iſ. Ev. F. p. 17. m. Ind. „porta" cum Barth. ad Briton. Philip. 7, 668. „*feneſtrae*, i. foramina quadrata in muris et munitionibus, comparata ad emittenda iacula" it. Lipſ. de amphith. Op. T. 3. p. 26. c. „Podium — *quod* oſtiis *quibusdam* ſive *feneſtris* arenam verſus aperiretur." Tum reperi in πυλίς, pro columella, ap. Di. H. S. T. 1. et de parte navis Hſy., ſed ſuper πῖλος, praer Hſy. Suid. Poeſ., quoque pro tegumento capitis, etiam militum, pro galea, Ind. Sb. (ubi et πῖλον) Hom. Hsd. Thuc. Luc. Dd. S. Poſſ. Call., cum diſcrimine a „πῖλοι, pileati" Di. H. S. T. 1., ſed de pedibus quoque Herdt. cum Fi. Plat. Symp., ut pro ſtragula Xen. Cyr. Porro in Ms. novitate fuerit aut error in litteris, cf. 7, 5, 16. ἡμ., aut gloſſema per ſyn. ſubſt., cf., praeter Hſy. et Dd. S. per numeros pravos, quoque Luc. pro veſtibulo, ſed, pro porta etiam, L. N. T. cum Kypk. T. 2. it. Moer. p. 88., ſed in differentiam a πύλη ap. Rs. ad Polb., ubi et ſine Ind. p. 480. i. „πυλών, turris impoſita portae urbis." Huic ſubſt. novo, ſi habuit et Ms. Ve., non animadvertente Zanetti, accommodatus erat ſexus ille maſc. in Ms. Ba. particip. αὐξ., quoniam ambiguam lect. ibi in ſubſt. clare videmus; etſi per ſe confuſio inciderit, cf. 8, 2, 10. ὀχλ., ſcribente Noſtro ex analog. per omnia, ſic, ut per ſe aeque cum vulg. ac cum illo Gedik. συλ. (cuius in confuſam ς et π nil deprehendi) conveniat v. utr., quorum poſtr. ὑπ. per praep. quidem aptum ſit in primis ſubſt. vulg. πυλ., pro *ſubtus*, et illis Sb., nec tam per Lat. reddendum Rsk. cum Bg., (rediens tamen una cum illo Sb. ad ſententiam eandem, per quam i. q. διειλ. et κατειλ. cf. 8, 1, 3. e. 3, 14, 10.) quam per illud (quo ſpectabat Gedik.) ap. Dd. S. 2, 471. l. 66. τὸ πᾶν βάρος ἦν — ὀκτὼ τροχοῖς ὑπειλημμένον, tota *moles* erat *octo* rotis *ſuffulta*, qui Noſtro, ut alibi, ſic et hic dux in rectione v., de re, cum abl., cf. pro ſurripere, abripere, it. invadere, de peſte, vento, Herdt., ſed de perſ., tropice, pro adiungere, devincire ſibi, Rs. An. ad Scr. Gr. V. 1. et cum diſerta formula e praep. δι' εὐεργεσίας Di. H. S. T. 1., tum pro excipere in colloquendo, ſ. ſuſcipere, pro que reſpondere, Vig. Gottl. Plat. Phaed. p. 11., abſolute quidem et per ellipſin, cf. L. Boſ., ſed cum diſerto acc. τὸν λόγον Iſ. Pan. M., porro pro putare, iudicare, Plut. Hs. Epict. et de perſ. ὑπείληφα, pro praeſ., Gat. Adv., tum in varia, ib. p. 7. & 93. i. Dd. S. Luc. Ael. V. h. Fa. Ae. Gs. Chr. Thuc. in N. et Schol. cum Abr. Dl. Aeſch. ep. S. et Fi. cum ej. The. et Pal. Xen. Z. Indd. Rs. Or. V. 4. 6. Dem. cui add. 228, 21. 239, 14. 244, 27. 241, 5. praec. ſyn. οἶομ. D'Orv. Ch. Bud. C. Poſſ. Ca. et Sy. L. N. T. cum Kypk. T. 2. et Raph., ſed medico ſen-

Ἀκυλήσιοι. οὔτε οὖν γεφύρας οὔσης, οὔτε νεῶν, ὁ ϛρατὸς ἐν ἀφασίᾳ καθειϛήκει. Γερμανοὶ

5. verant Aquileienſes. Cum igitur nec pons adeſſet, nec navigia, exercitus incertus
6. haeſitabat. Germani au-

ſu Foes., tum Thom. M. Hſy. 2, 1477. m. 1455. i. p. pr. m., ubi et ὑπειλημμένον, ὑπονενοημένον, ὑπενηνεγμένον, puto, pro *ſuſceptum*, *ſuffultum*, Suid. 3, 536. e. 549. m. 557. i. Caeterum, dum Mss. alii afferant illud Gedik. ϛυλ., per ſe non ſpernendum, et forſan firmandum e loco in N. pr. Xiph. κρηπῖδες, dicetur P. ſenſum libere, ut alias, dediſſe qualemcunque. Ap. G. Th. quidem „*pilae*, κρηπῖδες, aggeres, qui in aqua conſtruuntur" ſed non de ponte, nec *arcus*, ſed v. *fornix* „neceſſe eſt *enim, ante* Democritum *et* pontes *et* portas *fuiſſe*, quarum *fere* ſumma *curvantur*" eo que ipſo conſilio, ut, ſicut pilae et columnae, onus *ſuffulciant*, at pilae tamen, ceu molium aliquod genus, ante columnas arcus que conſtructae, ut reprimant aquae et glaciei vim. Denique Bg. poſt πυλ. copula eſt e Sb. Vs., ubi per ſe exciderit, ſed et fuerint participia cumulata, per tria membra, ab uno ſubſt. ἐργ. ut pendeant omnia, μέγα κ. καλλ. tum γεγεν. ὑπὸ — λίθων et ὑπειλ. πυλ. λ.

διηρ. καὶ κ.) Copiam hanc Noſtri, de ſuo copulantis haec et cum ſubſt. τὴν γεφ. per analog., tolerat hic P., ſervatus a Bg., non item totus in L. N. T. Schw. p. 736. N. 1. „τὴν γέφυραν διηρ. κ. κ. pontem *ruperant* ac *diſſolverant*" cf. in variat. 7, 1, 16. ſq. λύσαντας τὴν γέφυραν, unde et Stp. Th. comparat 2, 756. F. „κατ. pro *diſſolvo* ſ. *ſolvo*, ut καταλύειν τὴν γέφυραν ap. Herodi. quod alibi λύειν" non ferente G. Th. de ponte ſecundum v. Bg. et rel. tantum ſingula, cf. ad Corn. N. 1, 3, 4., ſed in formam plusq. ſine augm. in praep. 7, 11, 3. 3, 4, 13. et Ind. Dem. καταλέλυκα et καταλελύσθαι rel.

οὔτε οὖν λ.) Variatur ſententia, per moratam hic magis narrationem, cum 7, 1, 17. οὔτε νεῶν οὐσῶν (hic repetendo e pr.) — τῆς γεφύρας λυθείσης, per analog., etiam in ſq. cf. 4, 14, 1. ἐν ἀφ. τε ἦν ὁ ϛρ. καὶ ἀπορίᾳ τοῦ πράγματος, it. 7, 10, 1. ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ ἀφ. ὁ δῆμος ἦν λ., dum Stp. Th. in ἀφ. retinet plene P., ſed partim modo Bg., formulam e praep. cum ſubſt. mutans in adi. et v. Gr. in Lat. aliud, cuius notio proprie ſpectat ſimul ad illam ſubſt. adiuncti, denique Sch. tantum ſeverum dat tempus „*ſubſtiterat* incertus *conſilii*" pro quo malim *in* haeſitatione *verſabatur* ſ. *dubitatione*, ni et procedat cum abl. mero *exercitus* dubitatione *conſiſtebat* ſ. *conſtitutus erat* in *dubit.* ſ. *conturbatione*, cf. 1, 10, 8. e. 1, 8, 17. e. Caeterum in m. Ox. Leisn. ad ἀφ. „O. M. V. 110." cf. 1, 9, 12.

Γερμανοὶ δ.) de quorum peritia natandi ſupra 7, 2, 12. *Boecl.* Sed de Germ. in exercitu Max. propius 8, 1, 5., unde patet, hic ſermonem eſſe de equitibus, cf. §. ſq., ubi Bg. per omnia cum P., primum in τιν., ut 6, 9, 13., deinde οὐκ εἰδ. cum acc. rei per partic. ſ. coniunct. (cf. 2, 3, 23.) cum formula alia Lat., porro τῶν Ἰτ. per alium gen. nominis loci, in ſubſt. pro adi., unde Sb. Ind. „pro Ἰταλικῶν" (hinc, et ſimiliter in ſyn. Eutr. M. 2, 1, 4. ἐντὸς τῶν Ἰταλῶν ὅρων, intra *Italiam*,) et Sch. „Ἰτ. Italicorum *fluminum*, ποτ. flumina *quae* rapido *abrupto* que *impetu* deferuntur, (et ſic iterum in v. κατ., male per pron. relat.) ῥοφ. *decurſus* fluviorum *rapidos*, ῥευμ. fluminum Italicorum alvei rapido abrupto que impetu *deferuntur*" pro ſeveris, *Germani* autem *aliqui*, ignorantes *Italicorum*

δέ τινες[r], οὐκ εἰδότες τῶν Ἰταλιωτῶν ποταμῶν τὰ σφοδρὰ καὶ καταῤῥηγνύμενα ῥεύματα, οἰόμενοι δὲ, σχολαίτερα ἐπινήχεσθαι τοῖς πεδίοις[s], ὥςπερ

tem aliquot ignari quam rapido abrupto que impetu Italiae flumina deferantur, rati que tardius influere campos

r) Sic nobiscum etiam Ms. Ba., pro δὲ τινὲς Stp. rel. cf. 8, 3, 19.
s) In Ms. Ba. τοῖς πεδίοις — usque ad διανήχεσθαι omnia deſunt. erroris cauſa facile patet, (verba quidem ἐπινήχεσθαι et διανηχ.) *Mart.* qui hic nihil monuit de ſq. parentheſi, cuius unci deerant in A. al.

amnium *vehementia* et *abrupta* fluenta, ſ. *amnium* vehemens *et* abruptum *ingenium*, dum, iuncto ſubſt. τὰ ῥευμ. cum τῶν ποταμ., per variat. cum §. 2. ποταμῷ — τὸ ῥεῖθρον, (cf. Stp. Th., 3, 680. G. „dr. interdum ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ ſ. ῥεύματα τῶν ποταμῶν, ſicut et τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν, ab Herod. quod Bud. vertit *fluenta* amnium" fortaſ huc ſpectans, tum Dd. S. 2, 203. l. 27. τῷ μὲν ῥεύματι τοῦ ποταμοῦ, fluminis *alveo*, pro quo deinde merum ῥεῦμα l. 31. 40. 44.) et intellecto τὰ ῥ. pro fluctibus vel curſu aquarum, (ſed potius pr., ob ſq. ἐπινηχ.) Noſter dat rel. de ſuo, et particip. κατ. de aqua per analog. cf. Stp. Th. 1, 527. F. e. „καταῤῥήγνυμαι, ruo, decido, delabor, Strab. εἰς κρημνὸν, καθ' ὃν καταῤῥήγνυται τὸ ὕδωρ" e Bud. C. 1098, 37., unde h. l. ſine fluenta ruentia, cum impetu et celeritate labentia, i. rapida, quo ſenſu et Lat. capio *abrupta*; cf. G. Th. 26, 48. „Sil. *abruptum — ingenium*, i. praeceps et nimis ad actum feſtinans, (it. Ind. Amm. M. et Flor. *abruptis* torrentibus *impliciti*, tum 696, 50.) flumen rivi, i. fluxus ſ. curſus rivi — Virg. Ae. 2, 305. rapidus *montano* flumine *torrens*. Fluxu interpr. Servius" deinde modo cum *validum*, i. q. noſtrum ſupra *vehemens*, quo quidem ſenſu acceptum Gr. σφ., ut *vim* innuat, melius videtur diſtingui ab altero κατ., quam per Vs. Bg. e P., forte pro ſyn. ſumentis utrumque. Coniuncta quidem ſunt fere in fluminibus; unde et ſq. modo unum oppoſ. σχολαιτ. et μὴ σφοδρ. κ. Caeterum neſciebam, an καταῤῥ. cogitari liceret pro *alta* ſ. *profunda*, quoniam in praecipitiis et abruptis praeruptisque locis fere ſunt depreſſa in profunditatem; qualia et in fluviis, non modo mediis, ſed et ad litus, ſaepe natantibus pernicioſa, etiam equitibus. Ex iſto genere gurgites ſunt atque voragines et vortices.

οἰόμενοι δὲ) E P. iterum copula, ut 8, 3, 4. e. it. ad οἰομ., aliter, quam 7, 6, 20., et, praeter ſeverius ad σχολ., (e Sch.,) plene in ἐπ. λ., ubi Stp. Th. „Herodi. οἰ. δὲ ῥεύματα ἐπιν. σχ. τοῖς π. non eſſe profunda, *ſed* illabi *tantum* ſummis *campis*" ſub aliis v. Lat., at per rectionem eandem cum dat. loci ex Hom. Βατρ. v. 106., quibus add., praeter Hſy. 1, 1326. e., (et affine adi. ἐπινήχυτος Orph.) abſolute, ſine Ind. Dd. S. 2, 394. l. 5. cum N., ſed cum dat. loci Call., ubi et cum acc. loci, at pro adnatare, cum hic ſit pro *labi* in *campis* ſ. ſolis et fundis alveorum, qui et ipſi pars ſunt camporum ſ. planitierum, aut, per enallagen caſus, pro acc., è Bg. ratione, etiam modo per analog, cf. G. Th., ubi et cum P. adv. *ſenſim* (at v. *fluvius* innatat *terrae*, e Plin., cui add. Virg. Ge. 3, 522. *qui* per *ſaxa* volutus -- *campum* petit *amnis*,) pro quo aliquo adv.

παρ' αὐτοῖς, (διὸ καὶ πήγνυται ῥαδίως, μὴ σφοδρῶς κινουμένου τοῦ ῥεύματος,) ἐπεισπηδήσαντες ἅμα τοῖς ἵπποις,	7. ut apud ipſos, (unde etiam congelaſcunt facile, minus concitate fluentia) cum inſiluiſſent cum equis tranare

tractarit Bg. adi. σχ., ſpernens iſtius ſuppletum v. ad ſq. ὥσπ. λ., per analog. iterum, ubi ad plenam enunciationem potius repetendum eſt e pr. v. tempus finitum ἐπινήχεται ſ. ἐπινήχονται.

διὸ καὶ) Huc potius transtuli novae §. numerum, proprie non neceſſarium, ubi Noſter ad oblectandum inſpergit aliquid e phyſicis, et per ſententiam veluti compoſitam iterum, cf. 8, 3, 12., quas cauſas, per ſe non falſas, an recentiorum temporum aliquis attulerit, non memini, ſed alias phyſicorum congelatae aquae in univerſum, nec quaerendo ap. Ariſtot. reperi, nec in conflatum ex analog. membrum utr., praeter allata iam ad 2, 10, 10. ποταμοὺς πηγνυμένους πατεῖν, (pro quo variatur hic per ſupplendum pron. αὐτὰ e pr. ῥεύματα, et ad σφ. 4, 13, 4., repetito hic per dilogiam τοῦ ῥ., pro parte ſumendo, poſt plur., (e quo oppreſſo quanquam expleatur tamen pron. plur. αὐτῶν,) nec cum Sch. „*fluxu* fluminis *minimum* ſe *concitante*, σφ. *fluvius* concitans *ſe* (non) vehementi *impetu*, κιν. (non) *concitato* vehementer *fluxu*" quoniam obſtare videtur v. κιν., cum non bene dicatur *fluxus* ſe *movere* ſ. *moveri*, ſed potius *fluentum* ſ. *aqua*, it. *fluctus*, ubi v. G. Th., tacens in v. *moveri*, h. l. pro currere, ut Gr. paſſ. pro med. illo, cf. Ael. V. h. 1, 6. e. κινουμένους ἤδη τοὺς νεοττοὺς, ſobolem *iam* ſe *moventem*, ubi Per. in N. „ſic et de Flumine Herodi. 8, 4. διὸ — ῥευμ. *idcirco* facile *concreſcit* gelu, *non* multum *movente* ſe *flumine*" (ſignante et Leiſn. in m. Ox. „Periz. ad Aelian. 1, 6. p. 9.") pro qua ſeveriore Vs., quanquam deſerto P. libero, et in primis alio adv. ῥᾳδ. gradu, ſervato que Lat. tantum ad partic. διὸ, it. ad v. πηγν. et partim ad v. κιν., tamen Bg. et ipſe liberius verſatur in extr. membro, omnibus accommodatis pr. ad §. plur. ῥευμ., cf. in variat. 6, 7, 15. de Rheno et Iſtro τοῦ χειμῶνος παγέντες ὑπὸ τοῦ κρύους λ.

ἐπεισπηδήσαντες ἅ.) Deinceps ex analog. factis omnibus, pro immenſa P. libertate, dedit ſeveriora et Sch. „ἐπ. *quum* inſiluiſſent *in* alveum, (reſpiciens oppreſſum pron. αὐτὰ, τὰ ῥεύματα, ſed partim cum P. in) δ. *equi* natandi *periti*, natando *flumen* tranſmittendi, (per formulam ap. Stp. Th. aliunde, ſed et cum Bg., at ſine auctore,) π. *ablati* ſ. *ſubmerſi* vi *fluminis*" in quo poſtr. v. Stp. Th. pleno e P., ſed etiam deeſt formula paſſ. ὑπ' αὐτῶν, τῶν ῥευμ. cf. Dd. S. 2, 284. l. 62. ἐπιπόνως τῶν ϛρατιωτῶν περαιουμένων, διὰ τὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ. μέχρι γὰρ γενείου τὸ ῥεῦμα προςπῖπτον, amnis profunditatem. Ad mentum enim aqua pertingens, rel. Ὁ δὲ Περδίκκας κατανοήσας τὴν δυσκολίαν τοῦ ῥείθρου, *fluvii*, τοὺς μὲν ἐλέφαντας τοῦ ποταμοῦ ἐκ τῶν εὐωνύμων ἐπέϛησεν, ἐκδεχομένους τὴν καταφορὰν τοῦ ποταμοῦ, καταπραΰνοντας τὸ ῥεῖθρον, fluminis *impetum*, τοὺς δὲ ἱππεῖς ἐκ τοῦ δεξιοῦ μέρους ἔταξε, δι' ὧν ἐξεδέχετο τοὺς παραφερομένους ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, *quorum* opera *transverſim* a *fluvio* raptus *ſuſciperet*, (et ſic deinde etiam pro ſe invicem ponit l. 62. 66. 73. 83. 85. τοῦ ποταμ. it. l. 81. τοῦ ῥείθρου, fluminis *impetu*, et l. 90. περαιοῦσθαι τὸ ῥεῖθρον, *amnem*, it. l. 94. οἱ μὲν ὑπὸ τοῦ ῥείθρου κατεπόθησαν, *pars* fluvio *abſorbentur*,) cum N. ad l. 96. πλεῖϛοι δὲ παρενεχθέντες ἐπὶ πολὺν χρόνον, *plerique* diu *huc* illuc *iactati*, immo *plurimi vero* ablati *ad* longum *tempus*, rel.,

διανήχεσθαι εἰθισμένοις, παρενεχθέντες ἀπώλοντο. δύο μὲν οὖν ἢ τριῶν ἡμερῶν σκηνοποιησάμενος ὁ Μαξιμῖνος, τάφρου τῷ στρατῷ περιβληθείσης, μή τινες [t] ἐπέλθοιεν, ἔμεινεν ἐπὶ

conſuetis, ablati perierunt. 8. Biduum igitur aut triduum, exſtructis tabernaculis, foſsâ que ductâ circa exercitum, ne qui ſupervenirent, Maximinus manſit in ſua ripa,

t) Sic iterum nobiscum *Ms.* Ba. pro μή τινὲς Stp. rel. cf. §. 2., at ſecus 8, 1, 2.

tum ib. p. 203. l. 42. τὸ ῥεῦμα πολλοὺς παρέφερε, aqua non paucos *abſtulit*, (i. q. pr. τοῦ ῥευμ. ἡ ὀξύτης πολλοὺς παρέσυρε, *abriperet*,) ſed 1, 728. l. 79. διὰ τὴν — σφοδρότητα τοῦ ῥευμ. ἐκλυόμενοι παρεφέροντο, *deferebantur*, cum D'Orv. Ch. (qui in Ind. ponit ſtatim thema παρενεγκεῖν,) Kypk. T. 2., ubi et tropice, ut ap. Ael. V. h. ὑπὸ τοῦ οἴνου, ſed aliter et rhetorice Long. Mor. cum Foeſ. Hſy. 2, 877. ι. Suid. 3, 41. m., ſed in act. varie Bud. C. Luc. cum 1, 830. N. 30. Di. H. S. T. utr. Rs. O. V. 4. 7. Ant. Dem., ſenſu autem mitiori, pro auferre, i. removere, L. N. T., tum pro afferre, proferre, apponere, v. c. cibos, Xen. Cyr. cum Gs. Chr., it. tanquam exemplum, Epict. (ubi gloſſa eſt Var. L. προφ.) ſed de re, ut tempore, ἡμέρας οὐ πολλὰς παρενηνοχυίας, praeterlapſos, ſ. adiectos, Thuc. cum Abr. Dl., tum Plut. Hs. ὅ γε μὴν πόλεμος, χειμάῤῥου δίκην, πάντα σύρων καὶ πάντα παραφέρων μόνην οὐ δύναται παιδείαν παρελέσθαι, *ſed* bellum *quidem*, torrentis *inſtar*, omnia *abripiens*, et *omnia* auferens, *ſolam* non *poteſt* doctrinam *adimere*. Sic in v. διαν. (tacentibus lib. de V. med.) pro act., praeter Hſy. 1, 957. i. 983. non coll. Suid. 1, 562. m., cf. in varia Luc., ſed abſolute Fi. Pal. et ſine Ind. Dd. S. 1, 728. l. 73. it. cum acc. rei, τὸν Νεῖλον, *tranant*, ib. 2, 284. l. 92. (ut Di. H. S. T. 1. etiam cum τὸ ῥεῦμα,) ſed cum praep. 1, 598. i. πρὸς τὴν γῆν, *ad* litus *enatarunt*, cum Munth. Denique in v. ἐπειςπηδ. abſolute Dion. Ca. Sb. Ind. Dem. et Xen. Cyr. „adſilire" ubi tamen et valeat Bg. varietur que pro 7, 2, 13. ſq. ἐπειςελθεῖν ἕλεσιν et ἅμα τῷ ἵππῳ ἐμβαλὼν εἰς τὸ ἕλος, dum Stp. Th. 3, 275. ſine auctore tantum fert „ἐπ. inſuper *inſilio*" ſed L. Ern. „ſuperinſilio, 2) aſſilio, aſſulto" pro quo Bg. per ſimpl. εἰςπηδ., recte.

δύο μὲν) Praeter variat. cum 2, 12, 7. δύο δέ που ἢ τρ. ἡμ. παραδραμουσῶν, ex analog. dat Noſter temporis caſum hoc de ſuo cum v. cf. 7, 2, 8., ubi Stp. Th. cum P., quem Bg., hic faciens potius cum Sch., (praeter remotum alio nomen Μαξ., et libere aſſumtam copulam in membro ſq.) retinet quoque ad ταφρ. λ., ut Stp. Th. in ſubſt. ſub eodem Lat. ſine Vs., per analog. iterum, ſed ex arte, diſciplina et conſuetudine Rom., quam et recentiores in caſtris ſecuti, cf. Lipſ. de milit. Rom. Op. T. 3. p. 305. e. 245. „*caſtris* praeducere *foſſam*. — Ioſ. τάφρος ἔξωθεν περιβάλλεται λ. *foſſa* exterius *circumiicitur*" quo in Lat. nil dat G. Th., ſed in Gr. etiam Stp. Th. 1, 695. B. „dr. et περιβάλλεσθαι, pro περιβάλλειν, ut περιβάλλεσθαι τάφρον τῇ πόλει, ap. Xen." Cyr. ſed Ἀνβ. τάφρος ἦν περὶ αὐτὸ ἀναβεβλημμένη, cum Hell. 5, 2, 4. τάφρον ὀρυτ-

τῇ καθ' αὐτὸν [u] ὄχθῃ, σκεψόμενος [x], ὅπως τὸν ποταμὸν γεφυρώσῃ. ἐπεὶ δὲ ξύλων ἦν ἀπο-

deliberabundus, quo pacto 9. fluvium ponte iungeret. Et,

u) ἑαυτὸν Ms. Ba. cf. 8, 3, 14. 4, 12, 14., ut mendoſe αὐτῶν A. al. x) σκεψάμενος Mſs. tres cum ed. A. al. v. N.

τε κύκλῳ περὶ τὴν πόλιν, — τῶν ταφρευόντων, — ἐπεὶ δὲ ἐξείργαστο ἡ τάφρος λ.

μή τινὲς λ.) Supplementum P. ad v. ἐπ. ſprevit Bg., non item fortaſſis eiusdem notionem ſecundariam a praep. cf. 6, 5, 21. 4, 15, 10. 1, 9, 20. m. 1, 12, 7. v. ὑπεσχ. e., per analog., ut in ſq. membro, ubi deſeritur P. tantum ad v. ἐμ., variatum cum 4, 4, 9. μείνας ἐπὶ τῆς βασιλείου αὐλῆς, per caſum poſt praep. legitimum, et cum ſyn. praep. 8, 3, 16. μένειν ἐν τοῖς προκειμένοις, ubi et cum ἐπὶ et dat. rei dedimus, ut 1, 4, 18. aliorum Vs. cum Bg. in formula τῇ κ. ἀ.

σκεψόμενος, ὅπ.) non contemnenda eſt codicis Vind. lectio σκεψάμενος. Stroth. E Bg. cum P. particip. ſ. adi., aeque valente pro praeſ., (cf. 1, 16, 10. ad μετ. δακρ. et G. Th. „delib. βουλευόμενος, deliberans") nil definias contra Mſs. et edd. aor., qui per ſe eſſe ſumi que poſſit pro tum praeſ., tum fut. cf. 6, 2, 3. e. χειρ. et ib. §. 15., ſicut ſolennis in Mſs. et in ed. A., inde derivatis, confuſio litterarum, cf. 1, 17, 15. m. 5, 4, 23. 7, 1, 24., etiam gloſſa per comparationem cum 6, 5, 1. σκεψάμενος σὺν τοῖς φίλοις, ἔνειμε λ., ubi tamen manifeſto contextus pro aor. clamat, qui contextus hic quidem ſaltem aor. pro praeſ. tolerat; ut fert uſus vulg. tempus fut. poſt aor., cf. 7, 11, 2. et in v. σκ. cum partic. Noſtri ὅπ. (ut ſyn. Dem. ſine Ind. 895, 14. ἐσκοπούμην, ὅπ. λ.) ex Iſocr. ap. Poſſ. Call. p. 224! e. Stp. Th. 3, 822. A. e., ubi et B. e. ſyn. Thuc. ὅτῳ τρόπῳ λ., quae proprie eſt formula Bg. e P., ſpernentis liberum eius adv., non item phraſin ad τ. π. γεφ., variatum cum 7, 1, 13. γεφ. τὸν ποτ. cf. 4, 7, 6. et Stp. Th. v. γεφ., praeter P. Vs., reddens „pontem conſtruere ſupra fluvium" cf. 6, 7, 13.

ἐπεὶ δὲ) Severus P. fuit in copula, ſed liber in aſſumto adi. (cf. 4, 1, 7. forſan ex 2, 12, 5.) quod et reiecit Stp. Th. v. ἀπ. e. 3, 168. C. m. cum Bg., in cuius Ms. per ſignum modo innuerat Leisn. in marg. deeſſe quaedam, h. e. membrum totum ὡς — ῥειθρ., converſum a P. liberius, (ut a Sch. tantum in „ζ. coniunctas — naves — ad pontem") ſed tamen, ut quaſi digito indicaret, hic eſſe acc. abſolutos ſ. conſequentiae, pendentes a rectione v. ἔδει, in quo ubi aſſumſeris ſimul acc. perſ. pron. αὐτὸν, τὸν Μαξιμ., liceat adhibere P. abl. conſq. Lat., *quibus* colligatis (hoc quidem Lat., non illo P., ob ſq. formulam Lat.) *oporteret* cum *ponte* iungere *flumen*, quod reſpondet pr. per variat. formulae τὸν ποτ. γεφ., de perſ. eadem potius, quam ut rebus adiunctis lignis navibusque, tribuatur per metaphoram, quaſi ſententia ſit, quae colligatae poſſent fluvium ponte iungere; variante Noſtro ſimul pro 6, 7, 13. τὸν ποταμὸν ναυσὶ διαλαμβάνων, ὡς πρὸς ἀλλήλας συνδεθεισῶν, ſc. αὐτῶν λ. quo reſpexit P. in expletis *inter ſe*; dum et haec per analog. conflantur, ut in pr. ἀπορ. cum ſubſt. ubi, cf. cum aliis gen. Dem. cui add. 1187, 18. p. ſq. l. 13. 664, 1. it. Ael. V. h., ſed in variat. 7, 12, 7. σπάνει ποτοῦ καὶ ἐνδείᾳ ῥείθρων λ. Caeterum in accentum acc. particip. ζευχθ. va-

ρία καὶ νεων, ας ἔδει ζευχθείσας y γεφυρῶσαι τὸ ῥεῖθρον, ὑπέβαλόν z τινες τῶν τεχνιτῶν, πολλὰ εἶναι κενὰ

quia lignorum penuria ac navigiorum, quas oporteret colligatas flumen ponte iungere, ſed monuerunt quidam e fa-

y) ζευχθείσας Ox. et Ed. v. N. z) ἐπεβάλλοντό τινες Ms. Ba. pro omnium ed. ἐπέβαλον, praeter ὑπεβ. Ing., tum ἐπέβαλον τινὲς Stp. rel. cf. 8, 3, 20. 7, 10, 13. e.

let lex univerſa, quae ſancit, acc. plur. primae declinat. habere ultimam longam, cf. Well. Gr. Fi. p. 76. Nr. 7. e.

ἐπέβαλον) Scribo ὑπέβαλον, i. e. admonuerunt. *Steph.* Leg. ὑπέβαλον, *ſubiiciebant*, auctores *fiebant*, gaben *ihm* unter *den* Fuſs. *Reisk.* magis arridet Stp. ὑπέβαλον pro vulg. ἐπεβ. *Stroth.*

Etiam Sb. Ind. „ἐπ. pro ὑπ. ſuggeſſerunt, *monuerunt*" et Bg.* manifeſto cum Stp. corrigit vulg., non mihi repertum iſto ſenſu vel in act. vel in med., quod praebet hic Ms. unus, ut in aliis v., cf. 7, 4, 10., mutatis ſimul litteris, λ in λλ, cf. 7, 12, 13. Unde non dubitavi (vel contra Mss., cum et ſolennis eſſet in elementis ε et υ confuſio, ſ. in praep. utr. cf. 7, 6, 16. et nominatim in noſtro v. Fi. ad Well. p. 399. e. it. ad The. p. 61. b. m.) edere alterum, quo de v. 7, 10, 9. et 13. e. ὑποβάλλοντός τινος, (e quo quis putet, aliquem in margine ſcripſiſſe ἐπιβάλλοντός τινος, ſed alium male legiſſe,) ubi P., pro liberiori hic, per Lat. ſeverum cum Bg., qui ex illo dat rel. et nominatim in τῶν τεχν., e contextu, intelligens hauddubie fabros militares ſ. exercitus, maxime lignarios, ſed et fortaſſis ferrarios, qui duo in ponte hic conficiendo praecipui, cf. Lipſ. de mil. Rom. Op. T. 3. p. 305. m. at ſine Gr., non item ib. in Poliorc. p. 153. m. et e. „Dionyſ. — τεκτόνων, — *architecti*, — praefectus *fabrûm*, — Plut. ἔπαρχον τῶν τεχνιτῶν" quo in Gr. non tenet Stp. Th. hanc vocis notionem anguſtiorem.

πολλὰ εἶν.) Bg. deſerit P. ad πολλ., tum in ordine libero, it. ad τοῖς, non per pron. reddito, ſed praeſertim οἰν. λ., modo gen. materiae in praep. ſolennem mutans, partim e Sch. „ξ. ligni *rotundi*, οἰν. *vaſa*, quibus vinum importatur" nil dum ego reperi, quam ap. G. Th. „*vinarius*, — quod ad vinum pertinet — vas" et in hoc ſubſt. iterum Bg. plur., tum, praeter alius notionis illud οἰνοφερὴς Hſy., quoque ap. Poll. οἰνοφ. ἀγγεῖα, cum Var. L. οἰνηφόρα, denique ap. Stp. Th. „οἰνοφ. vinum ferens, ſ. vino ferendo aptus; Athen. — *Oenophorum* (ſic abſolute, ap. G. Th. cum Οἰνοφόρον, et ſimili explicat.) uſurpant pro vaſe ad ferendum vinum apto; quod Herodi. l. 8. οἰνοφόρον σκεῦος appellat" plane quidem, addito ſubſt. (nihil tenente L. Boſ. Ell.) per analog. illam pr. Gr. aut Lat., ſed de ſuo cum adiunctis περ. ξ., et adeo per periphraſin, pro P. „inanes *cupas*" ubi G. Th. „vas vinarium maius, cui Germanorum *Kufe* reſpondere videtur, (plerumque et ab initio diverſum a doliis, *Fäſſer*, ſed h. l. forſan pro iisdem poſitum, i. pro vaſis clauſis, cf. §. ſq.) — ligneas fuiſſe cuppas — ſatis oſtendit uſus militaris. Veget. *navigeri amnes* colligatis *inanibus* cuppis *additis* que *trabibus*, tranſitum *praebent*" quem locum non potulit Lipſ. l. l. Pol. p. 101. e. nec Noſtri hunc per Gr. „quod ipſum Maximino Imp. factum ad Aquileiam, He-

οἰνοφόρα σκεύη περιφεροῦς ξύλου ἐν τοῖς ἐρήμοις ἀγροῖς [a], οἷς ἐχρῶντο μὲν πρότερον [b] οἱ κατοικοῦντες [c] εἰς ὑπηρεσίαν	bris, multa eſſe inania vaſa vinaria ex rotundo ligno in 10. agris deſertis: quibus ſcilicet utebantur antea incolae

a) Hoc comma in A. al., ſed nihil in Stp., pro colo Sb. al. et inde depravato puncto Bc. 2. b) πρώτως Ms. Ve. v. N. c) καθηκοῦντες Par. mendoſe.

rodi. docebit l. 8." ſed p. 106. imaginem pontis eiusmodi e cuppis, quae ibi noſtris doliis ſimillimae, cf. ad Dion. Ca. p. 1013., ubi exempla alia in vaſa vinaria, eodem conſilio adhibita, tum ad Capit. p. 52. e. *ponte* itaque *cuppis* facto, *Maximinus* fluvium *transivit*, et *de* proximo *Aquileiam* obſidere *coepit*, ap. Grut. L. T. 6. P. 2. p. 914. e. Dil. Marc. Donati „tertio *cupa* dolia ſ. vaſa vinaria, in quibus vinum defertur, ſignificat, uti ap. ICtos. — Vaſa autem huiusmodi fuiſſe magna, elicimus ex gloſſis vett., exponentibus βούττεις μεγάλας, comparata ſcilicet minoribus, puta amphoris, cadis et ſimilibus."

οἰνοφ. σκ.) *cupas* haec appellat Capitolinus, ad quem v. not. Caſ. et Salm. *Stroth.* Veget. 3, 7. navigeri *amnes* haſtilibus *fixis*, ac *ſuperpoſitis* tabulatis *pervii* fiunt, *vel* certe *tumultuario* opere *colligatis* inanibus *cuppis*, additis*que* trabibus *tranſitum praebent*. Ubi Stewechio notata vide et Caſaubono ad Capit. Maxim. c. 22, *Boecl.* De ponte, ex colligatis cuppis compacto, Stew. ad Veg. 3, 7. p. 167. *Leisn.*

Caſ. p. 52. N. 5. „*cupas* dixit quae Herodianus οἰν. σκ. περ. ξ. vaſa lignea, transportando vino, rotunda. haec vaſa cum erant maiora, recta ſtatuebantur, et operculis tegebantur. — minora doliis ſimilia utrinque clauſa, apta deferendo huc illuc vino, ut ſcribit Herodianus. his utebantur ad pontium fabricam, tanquam utribus. — ſed et maiores illae cupae, ab altera parte apertae, uſum navium aliquando praebebant" ſed Salm. N. 5. „*cupae* in h. l. *grandia* vaſa *vinaria* ſignificant, quorum uſus in pontibus contexendis, ut ap. Dion. in Nerone: ἐπὶ τῷ ὕδατι τά τε σκεύη τὰ οἰνηρὰ τὰ ξύλινα τὰ μεγάλα προκάθειτο· καὶ ἐπ' αὐτῶν σανίδες ἐπεπήγεσαν" quem et cf. ad Vopiſc. Aurel. p. 577. e. ſqq. In ſq. ἐν τοῖς ἐρ. ἀγ. reſpicitur ad 8, 2, 10. πάντων ἐξ ἀγρῶν ἐκεῖσε συῤῥεόντων, πολίχνας τὲ καὶ κώμας — καταλιπόντων, ne quis cogitet hic agros, conſitos frugibus, ſed villas et domicilia, cellas, rel. ib. cf. in analog. ap. G. Th. in ſubſt. 203, 28. ex Ovid. Met. 3, 606. *praedam* deſerto *nactus* in *agro*, et in adi. i. e Corp. Iur. deſerti *agri* rel.

οἷς ἐχρῶντο) Relato pron. οἷς non ad proximum, ſed remotius ſubſt. σκευῶν, tum μὲν poſito aut ſine conſecutione aut non loco ſuo, pro προτερ. μὲν, λ. per analog. et hic ſcribitur in iunctis deinceps vocibus, cf. ſupra in κρ. cum pr. εἰς, et in οἱ κατ. 7, 6, 2., quod Lat. Bg. ſervat e P., ut liberum adv. *ſcil.* ſyn. cf. 8, 2, 12. 3, 12, 15., ſed omiſſum μὲν etiam. Tum in Ms. res eadem fere videtur, quae ſupra 5, 1, 16. cum idem mutat in πρῶτον, e male quidem legendo, dum et P. cum Mss. rel. manet in vulg., negligentior per brevitatem in rel. omnibus, non item Sch. in „ὑπ. *in* uſum *ſui* vaſis *utebantur*" ut Sb. Ind. „ad uſus ſuos" quae vitarit Bg. ob adiunctum v. affine ἐχρ., intelligens, credo,

ἑαυτῶν καὶ παραπέμπειν [d] τὸν οἶνον ἀσφαλῶς τοῖς δεομένοις. ἅ περ ὄντα κοῖλα, δίκην νεῶν, 11. ad ſua miniſteria, transmittebant que vinum tuto indigentibus. Quae cum eſſent

d) Ms. Ba. nihil variat. Mart. et in Ms. Ve. modo „αὐτῶν καὶ παραπ." v. N. et in prooem. aliud cf. 3, 2, 7.

noſtratium *zu ihren Verrichtungen* ſ. *Geſchäften*, i. negotia, operas, quae fiunt aliorum cauſa, ſerviunt que commodis aliorum, cf. 7, 8, 10. καὶ παραπ.) *quibus* videlicet *incolae ad uſus* ſuos *ante*, et *ad* vinum *tuto* transmittendum *iis*, qui *peterent*, utebantur. *Sylb.* Puto deeſſe εἰς τὸ, vel πρὸς τὸ ante παραπ. *Steph.* Forte καὶ τοῦ παραπ. *Reisk.*

Sb. quidem in Ind. nihil, quam Vs. v. „*transmittere*" ſed Sch. „παρ. οἶν. importare *vinum*, (e P. partim.) Stp. ſupplet εἰς τὸ, ad *importandum* ſ. *transmittendum*, οἶν. dolio vinum deportare ad aliquem, tuto, ἀσφ. ſine iactura — vini" quod adv. P. omiſerat, tum Stp. Th. 3, 206. e. „παρ. adveho, importo, i. q. παρακομίζω. Ex Dem. τὸν σῖτον παραπέμποντα ἐξ Ἑλλησπόντου εἰς Λῆμνον, frumentum *importantem* ex *Hell.* in *Lemnum*. Sic Herodi. l. 8. οἷς ἐχρῶντο πρότερον εἰς τὸ παραπέμπειν τὸν οἶν. ἀσφ. τοῖς δεομ. ad vinum *importandum*" e P. cum ſua que coniectura illa prima, denique Leisn. in m. Ms. Bg. „videtur leg. παρέπεμπον" quae emendatio, ſumto, eum reddidiſſe καὶ libere, pro τὸ, ut alibi, cf. 7, 1, 14. etc., leniſſima ſit, e confuſis iterum α pro ε, cf. 8, 3, 10. δελ. it. ει pro ο, cf. 2, 15, 13. e. 1, 17, 6., mihi que ipſi approbatur potius, quam ut καὶ tentem in ὡς, cum inf., pro ὥστε, ſicut videtur durior rectio e vulg. lectione, cum v. ἐχρ. habeat ſecum tum pr. εἰς, tum nudum inf., in quo alias quidem omittitur interdum ille gen. artic. τοῦ, cf. 1, 8, 13. m. ſq. 1, 11, 3. e. 7, 1, 4., ut et poſt quaedam v. ante inf. illa partic. ὡς ſ. ὥστε, cf. 7, 8, 7., ut porro per ſe in Rsk. ingenio elabi potuit illud τοῦ intra viciniam utr. In qua varietate ſententiarum expectarim Mss. aliorum opem, addens nunc tantum in v. παρ. notionem Bg. Ind. Dem. hoc omiſſum 1213, 12. παρ. — εἰς τὴν Στρύμην σῖτον, qui tamen tenet, in analog. Noſtri, rectionem v. cum acc. rei et dat. perſ., quibus peculiari ratione iungitur hic adv. cf. 2, 7, 11. in τοῖς δεομ., aeque hic pro *petentibus* valens, ac pro Bg., qui ſpectarit ad 8, 2, 8. variatum, quoad ſententiam, ἀφθονίαν ποτοῦ παρεῖχε τοῖς ἄμπελον μὴ γεωργοῦσιν. Caeterum hic dat. perſ., pendens a praep. in v., contineat enallagen aliquam caſus, pro εἰς cum acc. cf. 3, 5, 8.

ἅ περ ὄντα) Praeter variationem in ἅπ. cum pr. οἷς, cf. 8, 3, 20. ſq. it. cum 6, 7, 13. πρὸς ἀλλήλας συνδεθεισῶν, caetera dantur per analog., ubi Bg. tenet e P. libero tantum reſolutum particip. ὄ., tum Lat. in ſubſt. γε. it. in ἀλοσ., ſed rectiore ordine, ac ſpreto ej. adv. cf. 6, 6, 11., diverius et a Sch. in „δικ. cum gen. *in morem navium*" partim e Sb. Ind. „*navium in morem*" qui tria ſic innuit, primo alium potius formulae ſitum, praemiſſo gen., (cuius generis ipſe ſubiecerat exemplum e Xiph. νεκρῶν δίκην λ.) tum ellipſin pr. κατὰ, denique notionem principem ſubſt. δ., unde Bg. aliorum que Vs. libera fluxerit, quae notio et obvia in aliis caſibus ej. ſubſt. cf. Hom., ſub qua et Stp. Th. tantum haec 1, 1004. D. „hinc δ. adv. ſubint. κατὰ, pro; *more*, inſtar. Ariſtot. ποταμῶν δικ. fluminum more ſ. modo (ſ. ritu) ſ. fluminum *inſtar*" non ergo memo-

ἀλλήλοις συνδεθέντα, ἐπινήξεσθαι [e] μὲν ἔμελλεν, ὥςπερ σκάφη [f], μὴ παρενεχθήσε-

cava inſtar navium, inter ſe devincta, innatatura erant, ut navigia: nec peſſum itura,

e) ἐπινήξασθαι Ms. Ba. v. N. f) Bg. colon etiam in ed. Pat.

ſans alium Noſtri ordinem, poſtpoſito gen. rei, id que ſine artic., cf. Plut. Krg. et Gem. Pl., ſed cum artic. Luc. 3, 513. l. 9. *δικ. τῶν δειλινῶν πνευμάτων*, *ventorum* veſpertinorum *more*, tum praepoſito gen. rei ſine artic. Plut. Hs. „in *modum*“ rel. Fa. Aeſ. Fi. Aeſch. „ad modum, rel.“ Lyc. v. 1375., ſed cum gen. perſ. ib. v. 695. (ubi Schol. „δικ. καὶ τρόπον“ ut Suid. cf. Hſy.) porro utroque ordine ſine artic. Ruhnk. ad Tim. L. p. 63. N. 23. Long. Mor. Di. H. S. T. 2., at in medio ib. T. 1. *ποταμοῦ δικ. ἢ πυρὸς*, *torrentis* in *morem* aut *incendii*, it. cum et ſine artic. poſitum utr. Ael. V. h. p. 194. 196. m. cum Ind. L. Boſ. Ell. Vig. p. 11. B. m. Poſſ. Call. et Sy., ſed plene, alio ſenſu, *κατὰ δίκην κακώσεως* „*ob* cauſam *malae* tractationis, rel. „ad Diog. L., at abſolute „δίκην, valet ὁμοίως“ Abr. ad Ae. T. 1. e Choeph. v. 141., denique in rectionem Stp. Th. 1, 964. C. „ἀλλήλοις συνδεῖ τοὺς τῶν αὐτῶν ἐραστὰς Greg.“ quem ſequitur Noſter et alibi.

ἐπινήξεσθαι μὲν) In Ms. tempore alio, aor. 1. inf. cum v. μελλ., per ſe quanquam non pravo, cf. 2, 10, 9. 1, 6, 21. e., tamen ſit hic error ſolennis elementorum, cf. in eadem cauſa 1, 15, 12. in contrariam partem, quoniam cum Mss. rel. in vulg. fut. manet quoque P., quem Stp. in m. correxit leviter per legitimum v. ſubſt., unde Bg. cum videretur reddidiſſe: illud ipſum v. in indic. poſui in Vs. ej., cum ibi dediſſet ſcriba coniunct. *eſſent* ſecundum etiam, hauddubie per errorem e primo, dum Stp. Th. in v. ſine Vs. „ἅ περ ὁ. κοῖλα δικ. νεῶν, ἐπινήχεσθαι λ.“ memoriter, ſed, ut in ed., iterum poſt κοιλ. nullum comma, quod tamen ſevera poſtulat ratio, ut in membro peculiari, et aeque, ac in ſq. ὡς. σκ., quod non male P., ut, ſyn. per variat. pro pr. δικ. νε. reddit „ſcapharum *more*“ abiens libere in ſqq., divulſa Noſtri periodo, quum δὲ pro γὰρ ſumit, copularis per analog. pr. et ſqq. omnibus, ſed ratione peculiari dato v. ἐπιν. de re et σκεύεσι, cf. §. 6. it. de iisdem v. παρ. cf. §. 7., ubi Stp. Th. modo ſic 4, 111. D. m. „in alio eius (Noſtri) loco παραφέρεσθαι vertit P. *ire peſſum*“ ut Bg. et partim Sch. „ſubmerſum *iri*, peſſum *ire*“ pro *abreptum* ſ. *ablatum iri*, ſevere, quoniam diverſa haec ſunt, deferri per fluvium ad ſpatium aliquod, et ab eo ſubmergi et in fundum fluvii delabi, cf. G. Th. „*peſſum*, κάτω, deorſum, quaſi ad pedes ſ. ſub pedibus. — Colum. ubi *dulcem* caſeum *demiſeris* in *eam*, ſi *peſſum* ibit, *ſcies*, eſſe *adhuc* crudam, *ſi* innatabit, *maturam* — Per tranſlat. — *non* eo *peſſum*, i. pereo.“ Sed quia coniuncta eſſe iſta poſſunt ac ſolent: hic cum Bg. redditur ob v. ἔμελλ., non daturum aliud fut. in Lat. quam quae propoſui, ſed, converſum in impf., haec, *quae* quidem *cum* eſſent *cava*, in *morem* navium: *ſecum* ſ. *invicem* iuncta, *innatabant* quidem, *ut* navigia, *non* deferebantur tamen, ſ. *innatare* poterant, — *non* abripi *tamen*; quae interpretatio aſſequitur et δὲ, in extr. poſitum membro, cf. 1, 13, 8. e. 4, 13, 3. et in variat. σκαφ. pro pr. νεῶν 1, 11, 10. e. 12. e.

σϑαι δὲ, διά τε τοῦ δεσμοῦ cum propter vincula crebra,

διά τε — σωρευϑ.) Pol. ita vertit, (vinculis *inter* ſe *conſtricta*, ac *viminibus* deſuper *iniectis* et *pulvere* multo *ſaburrata*,) ac ſi legerit οὐ μετρίως. *Steph.* cremiis *que* deſuper *iniectis*, *et* humo *pro* rei *modo* ſuper aggeſta, *magna* manu *magna* que *feſtinatione* ſaburrata. *Sylb.*

Quem ſequitur Bg., pro P., hic quidem errante, at libero in rel., ex analog. factis, ubi Sch. „τὸ ἐπ. ſubſt. *frequentem* conſtructionem *vinculi*, (immo *frequentiam* vinculorum ſ. *continuam ſeriem*,) χοῦ λ. *pulvere* ſ. terra *aggeſta* (ſat) multa *ſaburrata*" quo adv., a me adiecto, forſan medearis vitio P. et ambagibus Bg., quanquam non verear adhibere potius ſevera haec, *tum* pulvere *terrae* modice (decenter, ſufficienter) *in* ea *aggeſto*, quoniam μετρ. hauddubie h. l. eſt pro ἀρκούντως, ἱκανῶς, ut ſupra habuimus adi. affine ea notione, 2, 2, 1. E quo loco illa firmata, Gronovius ad Polb. 1, 896. e. pergit ſic. „Adde et eiusdem locum 8, 6. ἅπερ ὄντα κοῖλα, δίκην νεῶν, ἀλλ. συνδεϑέντα ἐπινήξεσϑαι μ. ἔμελλεν ἀσπ. σκάφη, μὴ παρ. δὲ διά τε — ἐπάλληλον φρυγ. — ἐπιβληϑέντων, χοῦ — σωρευϑέντος. In quo laborarunt Politianus, Stp., Sylburgius. Sic autem (pater) interpretabatur; quae *quia* cava *erant*, — loquitur de doliis ligneis, ſive cupis, — inſtar *navium*, inter *ſe* revincta *earumdem* modo *ferrentur* ſuper *aquam*, nec *tamen* auferrentur *a fluctu*, tum *propter* (continua) *vincula* crates *que* iniectas, *tum* quod *ſatis* multa *terra* ſaburrata *eſſent*. Παραφέρεσϑαι, non eſt *peſſum ire*, ſed *auferri*. Curtius l. 8. (8, 13, 16.) Qui *effugerant* hoſtem, *aut* impetu *amnis* ablati ſunt, *aut* vorticibus *impliciti*." Qui ergo, faciens in caeteris mecum, etiam ad P. adi. appoſuit ſyn. adv., dum reperio praeterea tantum haec, ap. Stp. Th. 1, 682. i. „ἐπιβ. *iniicio* ſ. potius *ſuperiniicio*. — Herodianus autem ἄνωϑεν addidit l. 8. φρ. τ. ἀν. ἐπ., ubi vacat illud adv. vel ipſa praep." ſed ap. G. Th. 1119, e. "*ſupra* ſtercus *iniectum*, quae contra Stp. ſunt, et noſtratibus nota *oben* darauf *werfen*, ut Gr. adv. poteſt h. l. accipi pro ἄνω, tum Xen. Ἀνβ. 3, 5, 10. de ponte ex utribus colligatis, δεσμῶν, οἷς χρῆσϑε περὶ τὰ ὑποζύγια. τούτοις δὲ ζεύξας τοὺς ἀσκοὺς, πρὸς ἀλλήλους ἁρμόσας ἕκαστον, ἀσκὸν — ἀμφοτέρωϑεν δήσας, ἐπιβαλῶ ὕλην, καὶ γῆν ἐπιφορήσω, Th. V. a. p. 182. i. vinculis *iis* mihi *opus* erit, *quibus* ad *iumenta* utimini. *His* ubi *utres* connexuero, *quolibet* eorum *ad* alterum *applicato*, utraque *parte* colligatis, *virgulta* imponam, *et* terram *ingeram*, et ſic iterum in ſq. ἡ ὕλη καὶ ἡ γῆ, quem locum reddit Lipſ. in Poliorc. p. 101. i. *ſarmenta* crates *que* iniiciam *et* terram *ſuperſternam*, cf. p. ſq. m. e Iul. Caeſ. b. G. 4, 17, 6. ſqq. materia *iniecta* contexebantur, *ac* longuriis *cratibus* que *conſternebantur*, cf. ad φρυγ. ſupra, ſed Stp. Th. 3, 897. B. e. v. σωρ. partim e P. „*pulvere* multo *ſaburratis* ſ. acervatim obrutis" qui nil habet ſimile in ſubſt. χ., iuncto cum g[illegible]. τ. γῆς peculiari modo, ut nec G. Th. et ego tantum in notionem noſtram reperi id abſolute, pro terra egeſta ſ. aggere, ap. Thuc. Schol. cui add. 146, 85. et Polb. 1, 491. e. tum in varia, ap. Hſy. Suid. 3, 6[illegible]. e. p. ſq. e. 678. i. 680. m., ubi cum gen. rei etiam, χοῦς ϑανάτου λ. ad Thom. M. p. 917. N. 1. e. ad Moer. p. 412. N. 1. e. V. ad Amm. Barn. Eur. Ael. V. h. Dem. Ioſ. 1, 425. e. 42. e., forſan illuſtrandus e loco Xen. Cyr., ſed pro pulvere L. N. T. Caeterum prima res Ms. Ve. vitioſum habet caſum vel e confuſis finibus, vel ob accentum in litteram mutatum, cf.

τὸ ἐπάλληλον, Φρυγάνων τὲ ἄνωθεν ἐπιβληθέντων, χοῦ g τε τῆς γῆς μετρίως ἐς αὐτὰ h σωρευθέντος χειρὶ πολλῇ καὶ

tum ſarmentis ſuperiniectis, et humo pro rei modo ſuperaggeſta, multa manu et feſtina-

g) χοῦν τε Ms. Ve. mendoſe, v. N., ut χοῦς ed. Lu. h) μετρίως σωρ. ἐς αὐτὰ Ms. Ba. v. N.

7, 5, 12.-τιμ., ſed Ms. Ba. alius ordo eſt, ut adv. ſtet propius ad v. ſuum, non ad laevitatem maiorem, cf. 7, 12, 10. e.

χειρὶ πολ.) Mallem πολλῶν. Nam etſi bene ſcio, χεὶρ, ut latinum *manus*, dici etiam pro agmine, ut et alibi a noſtro factum, tamen h. l. vox ea in hac ſignificatione non bene cum σπουδῇ coniungi mihi videtur. *Gedik.* at recepta lectio optime ſe habet. Simili ſententia πολλῇ χειρὶ ap. multos ſcriptores, v. c. apud Thucyd. occurrit. Neque video quare non cum σπουδῇ coniungi poſſit, quum illud multitudinem hoc vero ſtudium denotet, reddique poſſit *magna hominum copia multoque ſtudio in hoc opus* uſus. *Stroth.*

P. negligente hoc membrum totum, reſtitutum eſt partim in Vs. Stp. ed., ſed libere, tum plene quidem a Sb. in N. pr., at cum additamentis non neceſſariis, dum Bg. modo dat ordinem alium in adi., intra duo locatum ſubſt. cf. 4, 5, 11. 4, 11, 1., ſed Stp. Th. 3, 947. B. m. „dat. σπουδῇ adverbialiter ponitur, Herod. l. 8. σωρευθέντος χ. π. καὶ σπ. et *properanter*, διὰ σπουδῆς, ut l. 3. loquitur“ unde Sch. in „σπ. Stp. habet pro adv. *celeriter*“ ſolum quidem arripiens illum hic dat. nec ſimul cum adi. π., dum tamen et alii iungant, cf. Herdt. 55, 28. ἐπεὶ ὧν ὁ βουκόλος σπουδῇ πολλῇ καλεόμενος ἀπίκετο, hic *itaque* arceſſitus *propere* quum *veniſſet*, immo *celerrime*, et i. q. ſq. ib. τάχιστα, quoniam in dat. tali non debet negligi adiunctum adi., exprimens quippe et ipſum aliquod adv., v. c. *valde* propere; unde deinde fit unus ſuperlat. cf. 7, 1, 2. 1, 9, 6. cum Abr. ad Ae., 1, 561. m. it. Zoſ. ſyn. 4, 45, 5. e. σπ. πάσῃ καὶ πανστρατιᾷ κατὰ Μαξίμου χωρῆσαι, *omni* ſtudio *et* omnibus *cum* copiis *contra* Maximum *pergeret*, variante Noſtro pro ſuis μετὰ πολλῆς σπ. etc. 6, 7, 12. 1, 7, 3. i., aeque ac cum illo, quo reſpexit Stp. Is ib. 4, 219. C. e Plut. fert σὺν χειρὶ πολλῇ τοῦ Κλωδίου ἐκράτησε, (quae praep. deſit ap. Noſtr., tacente L. Boſ. p. 539. i.) deinde D. m. tantum „πολλῇ χειρὶ, magna *manu*, ingenti *manu*“ e Poll. 2, 150. excerptum mihi quondam cum Vs. „multa *manu*, i. *exercitu*“ cui add. Thuc. Ind. (eiusdem ordinis et Vs. ingenti *manu*,) ubi in loco laud. ex „Herodot. 7, 10.“ ſ. 520, 2. ἐστρατηλάτει χειρὶ μεγάλῃ πλήθεος, movit cum *ingenti* copiarum *manu*, ob adiunctum gen. habemus dat. χ. alio ſenſu, pro *numero* magno *exercitus*, ſ. pro *multitudine*, at ſine Ind. ib. 223, 11. rurſus βοηθήσαντος χειρὶ πολλῇ, *cum* magna *manu*, ſed eodem ordine cum Noſtro ſine Ind. ap. Di. H. S. T. 1. 104, 27. χ. π. magnis *copiis*, et Ioſ. 1, 900. l. 4. *cum* magna *manu*, cf. in ſyn. Thuc. 147, 23. ταχὺ δὲ πλήρους γενομένου διὰ πολυχειρίαν, *cum* autem *propter* tantam *hominum* manum *celeriter* fuiſſet *repleta*, ſed alio ſenſu πολλὰς χεῖρας ad Herdt. p. 496. N. 16. e. cum N. ad Call. Di. v. 27.

σπουδῇ. ἐφεστῶτος οὖν αὐτοῦ διαβὰς ὁ στρατὸς, ἐπὶ τὴν πόλιν ἐχώρει [i]. τὰ μὲν [k] οἰκοδο-

12. tione. Adſtante igitur ipſo transgreſſus exercitus, ad urbem pergebat. Ac aedificia

i) Colon in *Ms.* Ba. k) τὰ τὴν οἰκ. A. 2. vitioſe.

ἐφεστῶτος — ἐ.) *Illo* igitur *praeſente* atque *inſtante* transgreſſus *exercitus*, urbem *que* verſus *tendens*, ſuburbanis *aedificiis*, quae *deſerta* invenerunt, *igne* correptis, *vites* arbores *que* exciderunt. *Sylb.* Debuit etiam dicere, id factum eſſe. *Bergl.*

Qui, per haec paulo obſcurior, voluerit vel hoc ſibi, debuiſſe Noſtrum ſane etiam hoc memorare, ut, transeunte exercitu deinceps omni, ne quis miles fortaſſis relinqueretur aut aufugeret, adſtaret ipſe Maximinus, (ad quem pron. αὐτοῦ refertur, modo nominatum §. 8.) et tanquam ἐργοδιώκτης, et qui alias ad omnia praeſens eſſet 7, 2, 12. — 17. vel, debuiſſe in pr. narraſſe Noſtrum, ut ipſe Maximinus ad pontem acceſſerit, ſtans que ibi, iuſſerit ſuum exercitum transire; in quo poſtr. ſolet Noſter commemorare res ſemel tantum, nec primo aliquo loco, ſed poſt demum, cf. 6, 6, 9. e. Quae cum ſit hiſtorici virtus adeo et pars brevitatis in ſcribendo narrando que, commendatae in rhetoricis, cf. Ern. In. §. 197. ſq. 418. nec haec Bg. fugerint: crediderim, eum potius monuiſſe prima de cauſa, qui in Vs. caſtigavit cum Sb. etiam P. liberum, omiſſa parte hac prima, (per analog. cf. Luc. 2, 39. e. ταυτὰ δὲ ἐφεστὼς ὁρᾷν αὐτὸς, *haec* vero *ex* propinquo *ſe* vidiſſe *ipſum*,) etiam addito adv. (cf. 5, 3, 14.) ad v. διαβ., ubi variatur cum 7, 2, 1. διαβὰς ἀφόβως τὴν γέφυραν, oppreſſo hoc ſubſt., quod e contextu facile intelligitur et maxime e pr. §. 8. e. ſq., et aeque ac P. ſupplementum, libere ſubſtituentis quoque pro ὁ στρατ. aliud ſubſt. οἱ στρατιῶται, tum rurſus opprimentis totum membrum ἐπὶ τ. π. ἐχ., non reſtitutum in Vs. ed. Stp., ſed etiam a Sch. in „ἐχ. exercitus *procedebat* ad *urbem*“ at Schw. L. N. T. p. 1434. N. 2. „exercitus *in* urbem *deceſſit*“ peius illo, ex analog. in phyſica hic notione, cf. Stp. Th. 4, 670. E. „χ. in re militari, — ap. Thuc. ἐπὶ σφᾶς λ., ubi reddi poteſt v. *tendere*“ ut Bg. Caeterum in huius Ms. marg. ad ἐφεσ. λ. Leisn. ſignarat „Deo“ quod quo pertineret, ignorabam.

τὰ μὲν οἰκοδ.) Fortaſſe καὶ τὰ μὲν οἰκ. *Steph.* hunc locum ita conſtituere mallem τὰ μ. οἰκ. τ. πρ. ἐρ. εὑρίσκοντες, ἀμπ. μ. κ. δένδρα πάντα τὰ μὲν ἐξέκοπτον, τὰ δὲ ἐνεπ. Forſan quoque ἃ δὲ ἐνεπίμπρησαν ſtatim poſt εὑρίσκον ponendum eſſet. Defendi tamen poteſt vulgata lectio. *Stroth.*

Etiam Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. καὶ“ quod non pro certo affirmem, quoniam per Lat. particulas ſuas reddit quidem καὶ οἱ μὲν 7, 9, 1. 7, 7, 9., ut et per ſyn. *atque — quidem* καὶ σώφρων μὲν λ. 1, 13, 6., ſed quoque μὲν οὖν 6, 1, 6. 7, 8, 2. 8, 3, 1. 6., ut per *atque — quidem* 7, 9, 25. 7, 12, 20. Atqui pro his duabus ſaepius habuimus unam μὲν, cf. 4, 6, 10. 6, 6, 3. 7, 5, 3. 7, 8, 24. quo poſtr. loco Stp. etiam καὶ praefigit. Etſi igitur diſerte 7, 3, 1. τὰ μὲν οὖν πολεμικὰ λ. memini occurrere: tamen nondum tentaverim vulg., cum pro μὲν οὖν ſtare poſſit hic etiam, et ita non opus ſit coniectura Stp. Sic et rel. textus toleratur a me propterea, quod ſumi licet enunciationes deinceps ſingulares, per μέντοι et δὲ iunctas, ubi prior fuerit pro δὲ, quibus duabus

μνήματα τῶν προαστείων ἔρημα quidem in ſuburbanis deſerta εὕρισκον [l], ἀμπέλους μέντοι [m] inveniebant, vites vero et ar-

l) εὑρίσκων. ἀμπ. Ms. Ba. quorum punctum et fuit in ed. A. al. v. N.
m) μὲν Ms. Ba. v. N.

δὲ — δὲ alibi quoque copulatur oratio; cf. 7, 1, 24., ut per ὁ μὲν δὴ — οἱ μέντοι 1, 9, 14. ſq., at per μέντοι — δὲ — δὲ 1, 13, 8. e. ſq., ubi et dixi, id μέντοι eſſe poſſe pro mero μὲν, quo pertineat Ms. Ba. res una e gloſſa, ut et altera eodem ex fonte ingenio que fluxerit, particip. εὑρ. pro finito tempore, cf. 7, 6, 21. 7, 4, 8. 5, 8, 12. 4, 12, 7. quibus in locis tamen non ita facilis erat lapſus, ut hic, ubi littera modo una aeque ſit confuſa, ut ſaepe, cf. 7, 10, 4. 2, 5, 8. (maxime abſentibus accentibus olim in Codd.) ſicut in tertia re Ms. Ve. alia littera, cf. 8, 2, 7. 8, 3, 15. Quae utr. in verbis novitas habeat praeterea communem originem et Gloſſatoris operam, non ferentis ſyneſin iſtam plur. poſt collectivum ſubſt. ὁ στρατ. ſing. cf. 2, 6, 15. e. 5, 8, 19. e. Contra hos tamen tuebimur vulg. lectionem non tantum, quoniam per ſe nihil continet vitioſi, ſed etiam tum e diſſenſu Mss. Ba. et Ve. inter ſe, tum e conſenſu tertii Ms. Vi. et ipſius P. ad plur. v. utr., qui numerus et clarus e ſqq. membris; omnia conflante Noſtro per analog., dum nec G. Th. quid profert, cf. in οἰκ., praeter Thom. M., pro domo, quae habitetur, Suid. Sb. Ind. e Zoſ. 4, 40, 8. e. Rs. O. V. 7. Iſ. Dem. Dd. S. Poſſ. Ca., ſed cum gen. τοῦ ἱεροῦ Thuc. et varie, etiam non habitata, Luc. L. Bos. Ell. p. 239. m., ſed Stp. Th. 2, 1204. D. m. „Herodi. l. 7. (ſic) τὰ μὲν οἰ. — εὑρ. aedificia *ſuburbana*“ partim cum P., quem deſerit Bg., mutans ſ. reſolvens gen. in praep., cf. in εὑρ. ἐρ. 2, 12, 12.

ἀμπελ. μέντοι) P. libertatem in copula neglecta arguit et omiſſum hic adj. πάντα, alio que translatum, cf. 7, 8, 20. 8, 2, 6. quod ad ſq. ἃ δὲ habet relationem tacitam, quia proprie praeire debuit ἃ μὲν, cf. 3, 8, 12. et Luc. 3, 554. N. 18., ubi ſine Vs. hinc „δένδρα π. ἐξέκοπτον, ἃ δὲ ἐνεπίμπρασαν“ ſic, ut πάντα h. l. capiatur pro *pleraſque*; niſi ſumas tempora diverſa, quibus rem fecerint, ut primo omnes vites et arbores ferro conciderent, ſed deinde quaſdam earum ſinerent humi ſtratas iacere, quaſdam vero incenderent, in uſus ſuos, aut etiam ad perdendum. At Bg. per neutrum ſuum non reſpexerit proxima, ſed remota τὰ οἰκοδ., quo et refert Sb. cum P., at ordine ſumto alio; qui vulgatus poteſt teneri ſic, ubi aſſumas extrinſecus pron. gen. αὐτῶν, ex τῶν προας. aut ex τὰ οἰκ., id que bis, tum ad primum membrum, tum ad ſecundum, v. c. ἀμπέλους μ. κ. δένδρα αὐτῶν πάντα ἐξέκοπτον, ἃ δὲ αὐτῶν ἐνεπ. Per quae poſt ἐξεκ. valeat modo diſtinctio minima, nec proprie novus §. numerus, quem aliis de cauſis deinceps mutavi, cf. in analog. N. T. Matth. 3, 10. 7, 19. πᾶν δένδρον — ἐκκόπτεται, Ioſ. 2, 324. e. it. ſine Ind. Dem. 1251, 23. ὅσα ἐνῆν φυτὰ — καὶ τὰς ἀναδενδράδας ἐξέκοψε, it. Herdt. 454, 86. ὅτι πίτυς μούνη δενδρέων πάντων ἐκκοπεῖσα, pinum ex omnibus *arboribus* ſolam *eſſe*, quae *exciſa* rel. it. 736. i. δένδρεα ἐκκόψαντες ἥμερα, mitium *arborum*, quas *exciderant*, rel. (ubi Bg. per Lat. e P., ſed in tempore cum Sch., qui in v. δ. „*exſcindere*“) cf. Ioſ. 2, 338. ſ. 2. e. κοπτομένων δὲ τῶν δένδρων τὰ προάστεια ἐν τάχει γεγύμνωτο, *caeſis* autem *arbo-*

καὶ δένδρα πάντα ἐξέκοπτον [n]. ἃ δὲ ἐνεπίμπρασαν [o], καὶ τὴν πρότερον [p] τοῖς χωρίοις ὑπάρχουσαν ὥραν κατῄσχυνον. δένδρων γὰρ στοίχοις ἴσοις,

bores omnes excidebant:
13. alia incendebant, priorem que illam locorum pulcritudinem foedabant.
14. Si-

n) ἐξέκοπτεν Ms. Ve. v. N., ſed colon hic cum Ms. Bg. etiam in ed. Pat.
o) ἐνεπίπρασαν ed. Bs. 2. L. al. v. N. p) τὴν πρώτην Ms. Ve. v. N.

vibus illico *nudata* erant *ſuburbana*, tum in Var. L. ad 1, 10, 4. ἐμπιπρ. 3, 3, 5. e. 3, 9, 17. e. 4, 11, 11. m. 7, 2, 7. 7, 9, 24. quo reſpexerint editores, ut Noſter variat per ſcripturam et thema aliud ſyn., cf. 6, 5, 11. e. it. in Var. L. ap. alios quoque, Thuc. 439, 49. τὸν σῖτον ἐνεπίμπρασαν, frumentum *incenderunt* „Reg. ἐνεπίπρασαν" D'Orv. Ch. p. 442. i., ſed ſine Var. L. et Ind. Dem. 284, 25. τὰ γέῤῥα ἐνεπίμπρασαν, porro ap. Luc. 1, 634. l. 74. Hſy. 1, 1202. i. cum N. 16. non coll. Suid. 1, 742. i. 726. i. 2, 274. e. 3, 115. e., tum in rem ſimilem ap. Thuc 279. i. ἐκ τοῦ προαστείου λίθοις καὶ πλίνθοις χρώμενοι, καὶ κόπτοντες τὰ δένδρα καὶ ὕλην, λ.

καὶ τὴν πρότερον) Aliud ſubſtituente P. adi. πᾶσαν, cf. 8, 3, 16., manentibus que Mſs. rel. in vulg., dum unus Ms. Ve. mutat adv. in adi., cf. 3, 3, 2. e. παμπ., ſed et in gradum alium, fere ut §. 10. πρότερον in πρώτως, videtur librarius non tam habuiſſe in Cod. alio τὴν προτέραν, quam per gloſſema explicaſſe formulam Gr. iſtam ex adv. intra artic. et ſubſt. ὥρ., cum et alias πρότερος ponatur pro πρῶτος, et hoc pro illo, cf. 6, 2, 3. 2, 3, 15. Eandem rectionem ſequitur et Bg., quanquam et pro adv. proprie valere poteſt, ut referatur πρ. tantum ad v. ὑπ. per ſeriem hanc, καὶ κατῄσχ. ὥραν, τὴν προτ. ὑπ. τοῖς χωρ., *et*, quae *prius* locis *iſtis* eſſet *pulcritudo*, eam *foedabant*, deſerto P. etiam tenente Sch. in „ὥρ. pulcritudinem, *quam* habuerunt *regiones*" qui et ſeverus in numero τοῖς χωρ. cum Bg., detorquente hic articulum P. per pron. ſyn. ad pr. τὴν, ſed Noſtro ſua fingente per analog. cf. Dem. 283, i. παραβαίνων τὰς πρὸς ἡμᾶς ὑπαρχούσας αὐτῷ συνθήκας, it. 1404, 25. ἅπασαν συντάραξαν τὴν ὑπάρχουσαν εὐπρέπειαν, G. Th. in ſubſt. 714, 66. formam *polluere*, it. *dedecorare* faciem *turpi bove*, tum in v. κατ., praeter allata ad 5, 1, 17. e., quoque L. N. T. Hom. Rs. O. V. 4. Dem. cui add. 479, ult. 482, 10. 1416, 27. Fi. The. Luc. Di. H. S. T. 1. Ioſ. Xen. Ἀνβ. Iſ. Pan. M. 110. m. 69. e., ſed in ὥρ. notione Bg. e Sb. Ind., Hſy. Suid. 2, 759. m. Rs. O. V. 4. Plut. Hs. Gs. Chr. Dd. S.

δένδρων — πρὸς ἀλλήλας δέσεις — στεφάνων ἄν τις) Scribo προσαλληλωδέσει, et ἠρτημένων, it. στεφάνοις. *Steph.* magis placet Stp. lectio στεφ[illegible]οις. *Stroth.*

Sch., praeter rel., ubi repetit cogitata Stp. ſine criſi, in „δ. connexiones, *iuncturas* arborum. Stp. δέσει, *connexione*, ἀρτύω, — ἠρτυμ. *adornatis*, inſtructis *vitibus*. Pol. in ſublime *evectis*. Videtur legiſſe, ſicut et Stp. et Sb. ἠρτημένων, *ſuſpenſis*, ab ἀρτάω. σχ. *ad* formam, *ſpeciem*, ſimilitudinem *feſti*, στεφ. quaſi *coronis* quibusdam *redimitam* eſſe *regionem*, (partim e P.) Steph. legit, ut 4, 8, 10. στεφάνοις κοσμήσας τάφον, — ἐτεκμ. *videretur* alicui" etiam partim e P., ſed Sb. Ind. ſtatim „προσαλλη-

ἀμπέλων τὲ πρὸς ἀλλήλας quidem arborum ordinibus

—— ——

λῳ δέσει ἀμπ. (ſine Vs.) ἠρτυμένων pro ἠρτημ., (qui et ſub textu in N. poſt Stp. ἠρτημ.) itidem et Memm.“ tum Stp. Th. 3, 982. D. m. „στίχος, ordo, verſus. — De arborum etiam ordinibus ſ. verſibus dr. ap. Xen. Oec. (4, 21.) ἐθαύμαζεν ὡς καλὰ μὲν τὰ δένδρα εἴη, δι' ἴσου δὲ τὰ πεφυτευμένα, ὀρθοὶ δὲ οἱ στίχοι τῶν δένδρων, admirabatur *proceritates* arborum et directos in quincuncem *ordines*, (ubi Z. N. „δι' ἰσ. aequali ſpatio“ ſed p. 984. F. m.) στοῖχος, i. q. στίχος, ordo, verſus. — Herodi l. 8. δένδρων στοιχ. ἴσοις, ἀμ. τε πρὸς ἀλλήλας δέσεσι πανταχόθεν ἠρτημένων. Solent enim in Italia arbores comparibus ordinibus poni, vites que prope eas ſeri, ut quum adoleverunt, eas ſcandant quibuscum maritantur arbores, et vicinas etiam amplectantur, palmitibus ſuis quantum poteſt fieri promiſſis. Et Pauſan. δένδρα ἐστὶ πεφυτευμένα ἐπὶ στοίχου, in ordinem quincuncem ſ. in verſum porrectae“ denique Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. προσαλλήλῳ δέσει — στεφάνοις.“ Poſtremum ſane apparet neceſſarium que adeo eſt, ut ſcripſerim diu ante auctoritatem Ms. Ba., dum rel. Mss. ſervant gen. e confuſis finibus, cf. 8, 3, 16., ſed tum contextus, tum locus, a Sch. comparatus, pro dat. clamant. Sed in πρὸς ἀλλ. δ. apud Bg. elucet ſing. ſubſt., quem edidiſſem, (quoniam facile confuſa ſint εις et ει) niſi quis cum Stp. Th. in vulg. litteris videret aeque plur. Ac P. quidem eodem numero cum ſatis niti debeat nemo: potius decreta aliorum poſt Mss. expectari oportet. Quorum opem tamen non requiſiverim ad πρὸς ἀλλ., dum adiunctum hoc poteſt eſſe alterutri ſubſt., δέσει aut δέσεσι, per analog., quoniam tum ſubſt. habent rectionem ſuorum v. affinium, cf. 6, 7, 13. πρὸς ἀλλήλας συνδεθεισῶν, tum affine ſubſt. ſyn. reperi ſimiliter ap. Ant. Gat. 3, 13. p. 87. πᾶν, καὶ τὸ μικρότατον, οὕτω ποιεῖν, ὡς τῆς ἀμφοτέρων πρὸς ἄλληλα συνδέσεως μεμνημένον, *rem* quamque, *etiam* leviſſimam, *ita* peragas, *ut qui* memineris *duo* iſta *eſſe* invicem *connexa*, cf. Di. H. π. σ. ὀν. S. T. 2. 2, 8. ποία τὶς θέσις παρ' ἄλληλα τῶν τοῦ λόγου μορίων, Upt. p. 10. e. eſt *quaedam* orationis *partium* inter *ſe* mutua *poſitio*, it. ib. l. 21. οἰκείως θεῖναι τὰ ὀνόματα παρ' ἄλληλα, U. p. 14. i., tum 6, 44. τῶν ἁρμόττεσθαι μελλόντων πρὸς ἄλληλα, U. p. 52. i. it. 7, 32. ταῦτα ἁρμόσαι πρ. ἀλ. U. p. 56. e., ſed 25, 41. ἡ τῶν κώλων ἀσυμμετρία πρὸς ἄλληλα, U. p. 198. i. per lib. Vs. tum 27, 33. ἡ τῶν κώλων συμμετρία πρὸς ἄλληλα, U. p. 212. e. *iuſta* membrorum *inter* ſe *commenſuratio*. Hanc igitur e praep. et adi. ſ. pron. formulam reddiderit Bg. in adi. e lege communi ſolenni que, cf. proxime 7, 5, 11. 4, 13, 4., non autem corrigendo in unum adi. προσαλλήλῳ, quod nec tenet Stp. Th. nec L. Ern., nec mihi repertum, (quanquam procedens per ſe ad analog. illorum ἐπάλληλος, παράλληλος, διάλληλος, etiam ignoratum Lexx. quo de v. ad S. Emp. p. 107. N. A.) ſed per ſimilem Vs. ap. Eur. Ph. V. vs. 1275. „πρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν, *mutuis* caedibus *confici*“ tum modo ap. Stp. Th. „δέσις, ligatio, connexio, *iunctura*, ut δέσις τῶν νεύρων“ ſine auctore, et in στοιχ., praeter Bud. C. in varia, quoque abſolute ap. Thuc. Xen. Bach. Ag. 1, 25. e., ſed cum gen. alio ſubſt. perſ. aut rei Ind. Sb. et Ael. V. h., tum pro indagine Xen. Z. Pol., ubi et de militibus στίχος, pro quo tamen ſuſceptum eſt στοιχ. in ej. Cyr., cum utr. in uſu fuiſſe videatur, ut τοῖχος et τεῖχος, it. στιχὰς et στοιχὰς, quo de v. ad Orph., it. ſine Var. L. ap. Poll. 7, 147. στοιχὰς, ἡ κατὰ στίχον λ. at ib. 142. N. 56. pro στοιχ. in textum reſtituitur στίχος, cum N. „στίχοι

δέσεις πανταχόθεν [q] ἠρτυμένων ἐν ἑορτῆς σχήματι, ςεφάνοις [r] ἄν τις τὴν χώραν κεκοσμῆσθαι

aequalibus, vitiumque mutuo nexu compoſitarum ad feſtae celebritatis ſpeciem, quaſi coronis regionem ornatam pu-

q) δέσεις πάντοθεν ἠρτημένας ἐν ἑ. σχήματι· Ms. Ba., ſed edd. ἀλλήλας δέσεις λ. v. N. r) Sic nobiscum Ms. Ba. pro edd. ςεφάνων, quod et tacite fuerit in Mss. rel. v. N.

ἀμπέλων ap. Philox. *antes*. Sic enim Romani extremos vinearum ordines appellabant" tum in rem crit. et confuſ. cum τοῖχος ad Moer. at in ςιχ. per varia Di. H. S. T. utr. Luc. Suic. Hſy. Suid., ſed de carmine Poſſ. Ca. et in ςιχίδιον Plut. Krg. cum Gs. Chr.

πανταχόθεν ἠρτ.) Hic primo Ms. aliud adv. fuerit e gloſſa, cf. Hſy. πάντοθεν, πανταχόθεν, vel e compendio male expedito; quod adv., omiſſum a Bg. e P. cf. 7, 2, 17. e., reſtituetur olim per *undique*, cum et hic liceat cogitare omnia latera vinearum. Tum in Var.-L. adiuncti v. (qualis et ſupra in perſ. v. compoſ. ἐξηρτ. notata in laud. ad 2, 14, 13. i.) iterum quaerendo (poſt allata illa ad 4, 14, 14.) deprehendi ap. Lyc. v. 270. δάνος, Σκεθρῷ ταλάντῳ τρυτάνης ἠρτημένον, *pretium*, exacta *trutinae* lance *appenſum*, V. L. ἠρτυμ. et v. 163. ἃς — ἤρτυσε, *dolos*, quos *paravit*, V. L. ἤρτησε, Schol. κατεσκεύασε, quibus locis duobus illa textus lectio eſt vera, et confuſio in V. L. litterarum ſolennis, cf. 7, 9, 7. 7, 6, 11., atque adeo et noſtro hic loco talis accidiſſe poteſt, quoniam vulg. habet commodam ſententiam illam, a Sch. in N. pr. exhibitam, quo et (tacente P. libero) redeat Lat. Bg., cf. G. Th. „*compoſitus*, — συνηρτημένος, -- auctores *ſeditionis*, i. conſtituti, ſubornati, — *verba*, i. culta et ornata, — *compono*, — σκευάζω, ἀρτίζω, conſtituere, ordine collocare, — *itinera* compoſueram, i. ordinaveram — 2) *componere*, καταρτίζειν, ad aequalitatem et velut aequilibrium redigere" tum Stp. Th. „ἀρτύω, *apparo*, adorno, *inſtruo*" quorum eſt ap. G. Th. „*apparo*, — ἐξαρτύω, — *inſtruo*, κατασκευάζω, — apparare, componere, ornare, rel." quibus add. in ἀρτύειν univerſam notionem Abr. ad Ae. T. 1., ſed pro condire ad Thom. M. (ubi et ἄρτυμα cum Plut. Hs.) Moer. Bud. C. et L. N. T., tum pro parare, praeter Hſy. 2, 1657. e. Suid. 1, 340. Hom. Ind. in N. et text. v. ἠρτ. cui add. Ὀδ. γ', 152. Call. Geop., ubi et ἄρτυσις, ſed paſſ. de re, tropice, Sb. Ind. ex Eutr. M. 9, 9, 13. οἷς ὁ φόνος ἀρτύεσθαι ἐδόκει, tum in v. ἀρτᾶν allatis ad 4, 14, 14. add. de act. Suid. 1, 340. i. Hſy. 1, 556. m., ſed in paſſ., phyſice, ap. Luc. 2, 442. N. 79. cum acc. ellipt., at tropice, etiam cum gen. rei, Suic. cum Poll. 3, 69., ut in ἄρτημα Gs. Chr., dum et haec conflantur ex analog., ſed cum Ms. Ba. ſane videtur in ἠρτημ. facere P. oblique, e quo [illegible] in ſqq. per analog., tum ἐν ἑορτ. σχ. (variato per ordinem cum 8, 3, 1. ἐν σχ. πρεσβ.) tum partim ad ςεφ. rel., ſervata quidem partic. comparandi ὡς, cf. 7, 2, 8. e., ſed ſpretis ej. liberis, pron. τινί, cf. 8, 3, 19. et adi. πᾶσαν, cf. 7, 8, 3., de ſuo verſatus in rel., ſed in ἄν τις cum opt. i. indicat. tertiae perſ. aliter, per ſecundam perſ. impf. coniunct., quam in affini ὡς ἄν τις εἴκοι, 1, 13, 12., tum in variatis ordine ἀπεικάσαι τὶς ἂν 4, 2, 15. et ἀπείκασεν ἄν τις λ. 5, 3, 14., neſciente Stp. Th. in v. τεκμ. Lat. Bg. cf. 4, 9, 12.

ἐτεκμήρατο [s]. ἅ περ πάντα ῥιζόθεν ἐκκόψας ὁ στρατὸς, ἐπὶ τὰ τείχη ἠπείγετο. κεκμηκότι [t] δὲ αὐτῷ προσβαλεῖν εὐθέως οὐκ ἔδοξε [u]. μείναντες δὲ ἔξω

15. tares. Quibus omnibus
radicitus exciſis, exercitus ad
16. moenia contendebat. Sed
defatigatis omnibus invadere
17. ſtatim non placuit: verum

s) Sine iota Stp. al. cf. 2, 10, 13. t) κεκοσμηκότι Par. et Pat. mendoſe.
u) Comma in Bs. 1. R. al., punctum in A. al., ſed colon in Stp. rel.

ἅ περ πάντα) Omiſit adi. hoc P. cf. §. 12., unde Bg. in rel., cf. in ἅ π. §. 11. et ad analog. in v. ἐκκ. cum adv. ῥιζ. ap. G. Th. „excidere — *arborem* ex *ſtirpe* Ulpian. — (ex eodem que) *exſtirpare* arborem *radicitus*, — *ſtirpitus*, ῥιζόθεν, i. radicibus, — *errorem* — *ſtirpitus* philoſophia *ſe* exacturam *pollicetur*, — *radicitus*, — a radice ſ. usque ad radicem, — herbas *malas* omnes *rad.* effodito, — *arbores* everſae *rad.*" cum Gr. noſtro etiam, ubi Stp. Th. cum P. tantum hinc, cf. tamen ap. Luc. 2, 151. l. 64 ῥ. τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον, rad. *malum* omne *exſtirpatum*, quem Noſter iterum reſpexerit, fortaſſis e Lat. tamen, cf. ſyn. N. T. L. ἐκ ῥιζῶν, it. Hom., et in variat. 8, 3, 5. ἄρδην καὶ ἐκ θεμελίων, ubi et dedimus ſyn. πρόῤῥιζον etc. Tum e P. etiam Bg., ob ſumtos in pr. abl. conſq., removet ὁ στρ. ad ſq. membrum, cf. 6, 2, 21., deſerens deinde ej. libera ad τὰ τ., e ſuppleto tum gen. τῆς πόλεως, tum pron. αὐτὰ, cf. 8, 3, 20. et in variat. hoc cap. §. 12. ἐπὶ τὴν πόλιν ἐχώρει.

κεκμηκότι δὲ) Sine neceſſitate Bg. e P. mutat non tantum numerum, ſed etiam pro pron. ſubſtituit adi. πᾶσι, cf. 8, 3, 16., ſecus ac Sch. in „κ. defatigato *exercitui*" qui recte ſic innuit pr. ſubſt., (oblitus monere de ſupplemento aliquo v. c. itinere, vel laboribus continuis e ponte ſtruendo et deſtruendis vineis,) per analog. iunctum, ut rel. deinde, ubi P. ſolus iterum ſubſtituit αὐτῇ τῇ πόλει pro mero pron. atque ſupplendo αὐτοῖς, τοῖς τείχεσι, cf. 5, 4, 4. προσέβαλε τοῖς τειχ., ubi cum illo Bg. in tempore et Lat., a Stp. Th. quoque memorato aliunde, ea que notione cum v. ἐμβάλλειν comparato noſtro Gr. hinc ad Luc. 2, 734. N. 6. a. e. per pravos numeros „IV, 16." pro VIII, 4, 16. In rel. liberrimus P.

μείναντες δὲ) Pro liberis P., ſervatis partim a Sch. in „μ. conſtituti *extra* teli *iactum*, τοξ. extra *teli* iact. *manere*" tamen Bg. diſcedit et ab hoc poſtr., per analog., ut in Gr. formula, cf. G. Th. in praep. 543, 84. „*extra* teli *iactum* Curt. 4, 2, 23. (ubi tamen *rex munientibus* coria vi[illegible]que *juſſit* obtendi, *ut* extra *teli* ictum *eſſent*, tacens in hoc ſubſt. eti[illegible]altero Bg., at in ſubſt. 732, 42.) Tac. An. 13, 40. aſſultare *ex diverſo* Tiridates, *non* usque *ad* iactum *teli*" ſed Schell. L. p. 2554. m. Virg. Ae. 11, 608. „(iam *que*) intra *iactum* teli (*progreſſus* uterque *Subſtiterat*,)" Curt. 3, 10, (1. iam *in* conſpectu, *ſed*) extra *teli* iactum, (*utra*qu[illegible]acies *erat*, et p. 2568.): *ſub* ictum *dari* Tac. Ann. 13, 39. (extr. *legion*[illegible]*s*, quae, *ſi* amnem *Araxen*, qui *moenia* alluit, *ponte* transgrederentur,) *ſub* ictum *dabantur* — Senec. *extra* ictum *eſſe*, auſſer *Schuſſe* ſeyn." Per quae loca manere poterat ſevera Vs., et ne ſumi quidem ellipſis ſubſt. βολῆς, quae ſumitur ad Onoſ. p. 76. N. 3. (in formula Gr., neſcio amplius, utrum noſtra, an ſyn.) it. ap. L. Boſ. p. 53. e. ad ἐντὸς

τοξεύματος, καὶ διαιρεθέντες [x] κατὰ [y] λόχους καὶ φάλαγγας, περὶ πᾶν τὸ τεῖχος, ὡς ἑκάστοις κατὰ μέρος προστέτακτο, μιᾶς ἡμέρας ἀναπαυσάμενοι, τοῦ λοιποῦ εἴχοντο

ſubſiſtentes extra teli coniectum, et diviſi in cohortes et phalanges, circa totum murum per partes ut cuique imperatum fuerat, cum unum diem requieviſſent, poſtea aggrediebantur oppugnationem.

x) διαιρεθέντος Ms. Ve. vitioſe confuſis litteris, cf. §. 12. y) μετὰ Ox. 2. mendoſe, cf. 7, 8, 12.

βέλους εἶναι et ad εἴσω βέλους παρελθεῖν οὐκ ἐτόλμων, ſubiectis modo his „integre βελῶν βολαὶ leguntur 2 Maccab. 5, 3“ quae non certo ellipſin illam confirmant, quia ſic nude ſunt ib., nec in formula ex praep. quadam: potius, ſi opus ſit iſta, ut adhibuerim haec ap. Thuc. ſine Ind. 356, 71. μέχρι μὲν λίθου καὶ ἀκοντίου βολῆς ἐχώρησαν, *usque* ad *lapidis* iaculi*ve* iactum *proceſſerunt*, ubi ad 463, e. ὁρμισάντων ἔξω τοῦ ζεύγματος τὰ πλοῖα, et Var. L. ἔξω τοξεύματος (quod facile depravatum, ut ap. Noſtr. hic erat in ed. Bs. 2. R. τὸ ξεύματος,) in N. e. „ἐντὸς et ἔξω βελῶν et τοξεύματος adeo uſitata ſunt in ſcriptoribus Gr., ut etiam in proverbium abierint“ dum ego reperi tantum, quae ſubiicio, in ſubſt. τοξ. ap. Foeſ. Xen. Ἀνβ., Luc. (ubi et ἔξω μένεις τῶν ἐλπισθέντων ἀγαθῶν, te *ſperatis* bonis *carere*,) tum pro arcu ap. Dd. S., ſed tropice etiam ap. Lyc. et in varia, pro arte ſagittandi quoque, Thom. M., ſed in formulam ap. Stp. Th. 3, 1590. e. „τοξ. ſignificat etiam ictum ſ. iactum ſagittae ſ. teli. — Herodi. l. 8. μ. ἐ. τοξ. extra *teli* iactum *conſtituti*, (unde adeo Sch. ſupra.) Thuc. (ſine Ind.) ἔξω τοξεύματος γενέσθαι, extra *teli* iactum *eſſe*; cui oppoſ. τὸ ἐντὸς γίγνεσθαι τοξεύματος ap. Xen. Paed. 1, 1. qui alibi εἰς τόξευμα ἀφικνεῖσθαι, ad *ſagittae* iactum *venire*“ quae una tenet Z. Ind., et in noſtra pr. „ἔξω βελέων, *extra* telorum *iactum*.“ e locis duobus, quibus add. 3, 3, 58. cum N., ubi et affertur alius ex 4, 1, 3. e., ſed de ἔξω βέλους O. M. A. 5, 244. Dion. Ca. Ind., ſed ſine Ind. ap. Luc. 2, 6. l. 76. Suid. 1, 777. m. ἔξω βελῶν καθῆσθαι, *extra* tela *ſedere*, rel., Z. ad Vig. p. 276. b. e., tum ἐκτὸς βελῶν Bud. C. Dd. S. 2, 465. l. 60. et de ἐν βέλει it. ἐντὸς βέλους εἶναι Rs. ad Polb., tum ap. Ioſ. 2, 341. ſ. 2. m. τρεπόμενοι ἐξωτέρω βέλους, ultra *teli* iactum *fugientes*, ſed p. 369. i. τῶν ἐνδοτέρω βέλους ὑποδραμόντων, qui *intra* teli *iactum* ſe *proripuerant*, ſed e Capit. v. infra ad §. 25.

διαιρεθέντες κ.) Liber eſt P., tum aliter, tum brevitate, deſertus partim et a Sch. „δι. *diviſi* in *centurias*“ conflatis omnibus, etiam deinceps, per analog., cf. 4, 8, 7. in λ. et Stp. Th. 2, 730. A. m. κ. λ. e Phil. et Plut., tenens nil in κ. φ., quod v. ap. Luc., dum, monente per ſignum merum Leisn., in Vs. Bg. addidi e P. καὶ, ante διαιρ. omiſſum. In ſq. partim e P. κατὰ μέρη formulam vicinius iungit Bg. cum pr. περὶ λ. haud dubie ob adi. πᾶν, alias de continua ſerie valens, cum hic e pr. διαιρ. κατὰ λ. ſane intelligatur *totus* murus, ſed interiectis intervallis vacuis quibusdam, cf. 2, 15, 13., monente Leisn. in m. Ms. Bg. „traiectio“ qua tamen vix opus. Sed, deſerto P. etiam, Sch. in „πρ. iniun-

τῆς πολιορκίας. μηχανάς τε οὖν παντοίας προσέφερον, καὶ τειχομαχοῦντες παντὶ σθένει, οὐδὲν παρέλειπον [z] εἶδος πολιορκίας. πολλῶν δὲ καὶ [a] σχεδὸν ἑκάστης ἡμέρας γενομένων προσβολῶν, καὶ παντὸς

18. Itaque machinamenta varia admovebant, murum que oppugnantes totis viribus nullum praetermittebant genus
19. oppugnationis. Cum que multae ferme quotidie fierent invaſiones, omnis que exer-

z) παρέλιπον Ms. Ba. v. N. a) καὶ mendoſe omiſſum in Bc., ſed comma poſt δὲ in A. al. v. N.

ctum erat *ſingulis*" dum Bg. ſeverius omittit P. liberum adv. μόνον ad μ. ἡμ. cf. 7, 11, 3. 12. it. aliud εὐθέως ad ſq. membrum, cf. 8, 1, 11. e., cum 3, 13, 1. in τοῦ λ., at in analog. Dd. S. 2, 295. l. 41. εἴχετο τῆς πολ. oppugnationem *urgebat*.

μηχανάς τε) Periodum illam, a μηχανάς τε — usque ad ſeq. πολιορκίας, non habet Schotti Ms. Agnoſcit tamen eam etiam Politiani verſio. *Sylb.*

In illo Ms., diverſo a noſtris et alibi, patet omiſſorum cauſa ob ſimile vocab. πολιορκ., dum Noſter, leviter variando, repetit ſua, cf. 3, 9, 8. ὁ δὲ τοῦ Σεβήρου ϛρατὸς προσκαθεζόμενος ἐπολιόρκει παντὶ σθ. — μηχαναί τε παντοδαπαὶ προσήγοντο τῷ τείχει, καὶ οὐδὲν παρελείπετο εἶδος πολιορκίας, it. 6, 9, 3. παντὶ σθ. προασπίζειν λ., tum Palm. Ex. p. 340. e. „προσφέρειν μηχανὰς pro *admovere machinas* phraſis eſt πολιορκητικὴ et maxime uſitata" ſed huc ſpectat Stp. Th. tantum in v. τειχ. „Herodi. l. 8. μηχ. παντ. — πολ. *totis* viribus *oppugnantes* moenia" ſic reſtitutis etiam τειχ. παντ. σθ., quae omiſerat P., liber et in rel., deſertus quoque partim a Sch. in „μ. *machinamenta* omnifariam *admovebant*, πρ. admovebant *machinas*, παρ. nullum *genus* oppugnationis *praetermittebant*" quod tempus impf. cum Mss. rel. (ſolenni e confuſione vel gloſſa praehito aor. 2. in Ms. Ba. cf. 2, 15, 14. in noſtro v., ſed in affinibus 7, 1, 15. διελειπ. et 3, 4, 3. e. ἐπελειπ.) refert etiam Bg. cum obliquo P., inde negligens iterum τε ante οὖν, (cf. 7, 12, 2. 6, 1, 13., ubi ſimiliter referebatur ad ſq. καὶ,) et diſcedens modo per Lat. ad παντ.

πολλῶν δὲ) Iunctis arctius enunciatis, P. libere reddit δὲ per δή, ſed καὶ, ſeparatim per copulam, cogitato poſt δὲ commate, quae ratio requirit et aliud comma poſt ἡμ., dum Bg., unam ſeriem ſumens, omiſſo καὶ, cf. 1, 17, 5. 2, 6, 20. 6, 7, 18. e., vertit δὲ per τε, cf. 7, 11, 10. et noſtr. cap. §. 6., ſed de ſuo in rel., ut et Sch. in „γεν. factis *incurſibus*" cf. in analog. et variat. 7, 12, 4. ἑκάστοτε οὖν τῷ τείχει τοῦ ϛρατοπέδου ἐγίνοντο προσβολαί, tum in ὡσπ. σαγ. 2, 13; 9. 6, 5, 21. iuncta de ſuo a Noſtro cum τὴν πολ., quem reſpiciunt Lipſ. in Poliorc. p. 24. e. poſt Ioſ. ...λοῦνται τὴν πολ. et Stp. Th. 4, 14. E. „σαγηνεύειν aliquam urbem -- ap. Herodot. -- ap. Herodi." dum ap. priorem non reperi, nec in N., et Sch. „exercitu *velut* indagine *quadam* circumdante *urbem*" partim e P., qui liberrimus in hac regione, divulſa periodo, inſerens cauſalem γὰρ, et pro ſubſt. τὴν πολ. ſubſtituens τὰ τείχη.

τοῦ ϛρατοῦ ὥςπερ σαγηνεύσαντος τὴν πόλιν, μετὰ πολλῆς βίας καὶ προθύμου μάχης τειχομαχοῦντες ἀντεῖχον	citus veluti circumretiviſſet urbem, magna vi et alacri certamine pro muro pugnantes reſiſtebant Aquileienſes:

μετὰ πολλῆς) Ob ſumtos in pr. abl. conſq. inſerit copulam P., qui, praeter liberum adv. ad v. ἀντ. cf. ſyn. 8, 2, 13. 7, 4, 13., per ſuppletum ſubſt. οἱ ϛρατιῶται nondum aſſequebatur vim peculiarem hic v. τειχ. nec Bg. brevitatem, ut nec Sch. per ambages alias„ *milite* pugnam *capeſſente* adverſus eos, qui pro muris ſtabant" qui cum P. forte nec id v. de Aquileienſibus cepit, ſed de exercitu extra urbem, ut §. pr. Equidem ap. Stp. Th. 3, 1356. F., non huc ſpectantem, deprehendo illa. „Plut. ὡς ἀνάγκην οὖσαν αὐτοῖς καὶ ναυμαχεῖν καὶ πεζομαχεῖν, καὶ μὰ Δία τειχομαχεῖν πρὸς τοὺς πολεμίους; quae verba mutuatus eſt ex Xen. Hell. I. 1., ubi tamen ſecundum analogiam alterorum duorum ναυμ. et πεζ., ſonaret potius *muris* excitatis *pugnare* contra *hoſtes*" ad quem Xen. locum 1, 1, 9. παρεκελεύετο αὐτοῖς, ὅτι ἀνάγκη εἴη, καὶ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν, καὶ τειχομαχεῖν, Vs. *eos cobortabatur*; ut *ſimul* et *navali* et *pedeſtri* proelio *decertandum*, et *muros* oppugnandos *diceret*, tum Mor. Ind. „τειχ. oppidum *oppugnare*" qui ſenſus et manet ib. per ſqq., ſic opinor, ut urbem oppugnare debuerint dupliciter, tum ab una quidem parte navibus, tum ab alia, facta in teram exſcenſione, cf. ib. §. 12. At noſtro in loco v. τειχ. ſumi oportet cum Bg., item que pro *e* muro *pugnare*, aut, ſi nova haec notio non arrideat, (non reperta mihi alibi, ſed fortaſſis adjuvanda ex analog. affinis ſubſt. in L. Ern. „τειχομάχος, muri oppugnator, 2) *muri* defenſor, *propugnator*") legendum in acc. τειχομαχοῦντας, confuſis, ut alibi, vocalibus, ſi quidem talem caſum perſ. quartum habet v. ἀντ., ut videtur ap. Xen. Cyr., cf. 5, 6, 18. alio ſenſu, et in rectionem quidem, (ad illa augenda ad 2, 9, 2. e.) de act. cum dat. rei Ael. V. h., cum nominativo particip. Herdt., ſed de re Fi. Ae., cum de med. Foeſ. Raph. Eutr. Met. Rs. O. V. 4. Polb. Hom. v. ἀντισχ., ſed in act. et med. Ind. Sb. et ej. Di. H. T. utr. et Ioſ. In rel. hic variatur cum 8, 3, 12. et 15. ἐν τῷ προθύμῳ τῆς μάχης et τὸ ἐς τὰς μάχας πρόθυμον, per nuda ſubſt., ſed per analog. iungitur cum his pr. μ. et haec rurſus cum πολ. β., quae et ipſa copulari videntur ex analog. Lat. maxime, variatis ſaltem §. pr. παντὶ σθένει tum ſubſt., tum formula per caſum ſyn., cf. Virg. Ge. 1, 169. magna *vi* rel. it. 4, 174., ſed et 3, 220. multa *vi* praelia *miſcent*, it. Ae. 1, 271., ubi Var. L. *magna* e gloſſa eſt; ſed ap. Foeſ. p. 76. m. „μόγις καὶ μετὰ βίας, *vi*, rel." tum in vulgari notione, pro vires, Fi. Ae., in acc., per formulas, κατὰ et πρὸς βίαν Ind. Sb. [illegible] Ael. V. h., it. in abl., univerſe, cum v. aliquo V. Eur. Hipp. 296. [illegible] C. Phoc. v. 187. Iſ. Pan. M. p. 41. e., ſed cum artic. etiam τῇ β. Fa. A[illegible], tum pro Lat. *invitus*, abſolute Fi. Plat. Sy., ſed cum gen. perſ. Bau. [illegible] Thuc., varie que Rs. O. V. 6. Dem., porro per alios caſus in varia H[illegible] Suid. 1, 432. i. 3, 195. m. L. N. T. maxime que Schw. ex Act. 5, [illegible] οὐ μετὰ βίας, (quae μ. β. ap. Poſſ. Ca. proferuntur e Dem. ſine Ind.) [illegible]ig. Abr. ad Ae. T. 2. Hom., etiam in Not., Hsd., ubi et μεγάλη βίη, Call. Orph. So. Ai. Theogn. Lyc. Thuc. Luc. Dd. S. Plut. Wttb. Xen. Hell. Ἀνβ. Mem. S. et Cyr. 1, 2, 6. 1, 3, 17., hic quidem P. ſervante Bg.,

οἱ[b] Ἀκυλήσιοι[c], νεὼς μὲν καὶ οἰκίας ἀποκλείσαντες, πανδημεὶ δὲ ἅμα παισὶ καὶ γυναιξὶν ἄνωθεν ἐπάλξεών[d] τε καὶ πύργων ἀπομαχόμενοι[e]· οὐδέ

20. qui templis et domibus clauſis, univerſi cum liberis et uxoribus deſuper e propugnaculis ac turribus urbem de-
21. fenſabant: neque ulla erat

b) Omiſſus vitioſe artic. in ed. Pat. cf. 8, 2. 13. c) Comma hoc in Bss. et Pat. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. v. N. d) Ms. Ba. nil variat. *Mart.*, ſed Ms. Ve. ἄνωθεν ἐξ ἐπάλξεών τε λ. v. N. e) Colon hoc in Stp. rel., pro commate A. al. et puncto Bs. 1. al.

non item ad πρ. μ., quae aliter, quam in locis l. l. reddit per ſyn. formulam ex adi. et ſubſt.

νεὼς μὲν) Per ſe hic nec numerus §. novae valebat, nec diſtinctio maior, cum per participp. pergatur in eadem re et modo pingendo repugnantiae per phraſes ex analog., dum Bg. meliori ordine, quam P., in primo verſatus, deinde retinet inde ad πανδ. Lat. iterum, cf. 8, 2, 13., ſed in variat. 3, 14, 7. ἅμα τοῖς παι. λ. it. 1, 9, 16. σὺν τοῖς π. it. 1, 12, 16. ἀποκλείσαντες τὰς τῶν οἰκιῶν εἰςόδους.

ἄνωθεν ἐπαλξ.) Scribo ἀπὸ ἐπαλξ. *Steph.* In commatio hoc praepoſitio ἀπὸ ante ἐπάλξεων propterea omiſſa videtur, quia partim in adverbio ἄνωθεν continetur, partim mox in v. ἀπομαχ. exprimitur; ac praeterea primitivum ἄνω et ipſum cum genitivo conſtruitur, ut κάτω. *Sylb.*

Qui et in Ind. refert modo „ἄνωθεν ἐπ. ἀπομαχ." ſine Vs. et correctione, tum Sch. in „ἄν. e *loco*, qui *ſupra* turres *eſt*, (incommode,) ἐπ. *turribus*, (e P. perverſo ordine) ἀπ. defenſantes *deſuper* e *turribus*" cum P. partim, ut Bg., in cuius m. Ms. Leisn. „leg. ἀν. ἀπὸ ἐπαλξ." quod non pro certo dixerim, quia potuit cum Sb. praep. ſumere ſeparatam e v. ἀπομ. Equidem per loca producta ad 3, 3, 1. reperi v. aut abſolute, aut cum pr. ἐκ, nominatim ap. Thuc. et Polb., quam hic praebet Ms. vel ex illis aliorum locis, vel e Cod. aliquo, elapſam per ſe facillime intra viciniam utr., quam et P. habuerit in ſuo Cod., ſupra conſentiens quoque cum Ms. eodem, ut noſtri Mss. aliquoties addiderunt praep. quandam, v. proxime 7, 10, 4. Dum certiores noſtris accedant: maneo in vulg., variato cum 8, 2, 12. πύργους καὶ ἐπάλξεις λ. et ib. §. 2. μάχεσθαι ἄνωθεν ἐξ ὑπερκειμένων χωρίων, e quo et ipſo librarius hauſerit, dum Bg. ſervat e P. in v. ἀπ. Lat. et ſupplementum ſubſt. incertum, quoniam aeque valet ſubauditum pron. αὐτοῖς, cf. 8, 2, 13. e., tum ad γυναιξ. ap. Capit. p. 73. i. *praetereundum ne illud quidem eſt, quod tanta fide Aquileienſes contra Maximinum pro ſenatu fuerunt*, ut *funes* de *capillis mulierum facerent*, quum *deeſſent* nervi *ad* ſagittas *emittendas*, et p. 152. e. *non tacenda hoc loco devotio eſt Aquileienſium pro Romanis*, qui *etiam* funes *mulierum* pro *nervis* ad *ſagittas emittendas* totondiſſe *dicitur*.

οὐδέ τις) Bg. e P. per membrum hoc, modo ponens v. ἦν ordine recto, ſed in ſq. de ſuo, it. in addito particip. Lat. in formula Gr. e ſubſt. cum praep. eadem, quam habet v. affine, cf. 8, 3, 14. τοῖς ὑπ. τῆς π. μαχομένοις, dum Sch. in „μετ. *participem* eſſe *pugnae*, eam una cum aliis, civibus, pro patria ſuſcipere, ἀχρ. aetas *inutilis* ad bellum, ἡλ.

τις ἦν [f] οὕτως ἄχρηστος ἡλικία, ὡς μὴ μετέχειν τῆς ὑπὲρ τῆς πατρίδος μάχης. τὰ μὲν γὰρ 22.

tam inutilis aetas, quae particeps non eſſet pugnae pro patria ſubeundae. Nam

f) οὕτως ἦν ἄχρ. Ms. Ve. v. N., at ἡλικίᾳ in abl. in A. al. operarum errore.

inutilis puerorum et ſenum, ad pugnam" recte haec ſupplens e contextu, cf. Caeſ. b. G. 2, 16, 5. *mulieres, qui que per aetatem ad pugnam* inutiles *viderentur*, ubi N. tacent, it. ad 7, 77, 12. eorum *corporibus*, qui *aetate* inutiles *ad* bellum *videbantur*, rel. it. c. ſq. i. conſtituunt, *ut*, qui *valetudine* aut *aetate* inutiles *ſunt* bello, *oppido excedant*, et §. 3. Mandubii — *cum* liberis *atque* uxoribus *exire coguntur*, ſed ad Poll. 1, 177. ἀχρ. ἡλ. per Lat. Bg., in N. 36., non huc ſpectante, memorantur tantum Ovid. Faſt. 2, 239. nam *puer* impubes, *et* adhuc *non* utilis *armis*, et Eur. Hec. v. 14., ubi nil, niſi οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλα Οὔτ' ἔγχος οἷός τ' ἦν νέῳ βραχίονι, ſed ap. Abr. Dil. Th. p. 198. e. „τὸ ἀχρεῖος ſolet haud raro uſurpari de aetate confectis, aut quopiam corporis membro mutilis, et hinc in univerſum de imbelli turba et militiae inhabilibus, (quatenus quidem de perſ. dr., ut de re etiam aliter, cf. L. N. T. Hſy. Foeſ. Kypk. Γ. 1. Abr. Dl. Th. A. Hom. Hsd. Fi. Ae. cui add. 2, 24. m. Xen. Cyr. Mem. S. et 'Ανβ., ubi et de perſ. „inutiles ad pugnam") — Pro quo et ἄχρηστος — Chryſ. — de Maccabaeis eorum que matre et Eleazaro loquens, τὴν ἄχρηστον vocat ἡλικίαν, oppoſite ad νέους ἀθλητὰς et σφριγῶντας" hic quidem ut intelligam de tribus ſimul, praeter pueros et feminas §. pr., etiam de ſenibus, reperiens praeterea noſtrum adi. ἄχρ., praeter Suid., de re ap. Hom. Thuc. Luc. cui add. Ind. in N., Gat. Adv., ſed de perſ. abſolute L. N. T. Rs. O. V. 6. 7. Iſ., at cum pr. εἰς V. 8. Lyc. et cum pr. πρὸς V. 4. Ael. V. h. Plut. Hs. et de utr. Dem. Poſſ. Ca. Xen. Bach. it. de utr., per litotem, (ut Lat. *inutilis* et Gr. ἀλυσιτελὴς et ἀνωφελὴς Hdb. Xen. p. 49. e. et ſyn. ἀχρεῖος) ap. Caſ. ad Ath. 2, 188. V. Eur. Ph. p. 72. b. m. Kypk. 1, 128. quo et referam Theogn. et poët. ἀχρήϊστος Muſ., dum Noſter conflat per analog. tum hoc membrum primum, (ubi Ms. alius ordo, in tranſpoſito v. aut adv., cf. 2, 12, 11. 6, 5, 21. m., nil valens ad laevitatem, eſt etiam contra P., qui alium inſtituit tertium in praemiſſo v. ſubſt., unde Bg., etiam in rel., it. in ὡς μὴ poſt οὕτως partim, reſoluto adv. in pron. relat. cf. 3, 5, 9. ad ὥπως, it. 1, 15, 8.) tum membrum alterum, cf. Dem. 154, 8. τοῖς μετέχουσι τῶν πολέμων, tum in ſubſt. μ. cum eadem praep. ap. Ael. V. h. 12, 64. p. 834. e. μάχη — ἀδελφὴ τῆς ὑπὲρ τοῦ εἰδώλου τοῦ ἐν Τροίᾳ pugna *ſimilis* ei, *quae* de *ſimulacro* Aeneae *ad* Troiam *pugnata eſt* [illegible]at cum aliis, ut ἀπὸ ξίφους Dd. S. 1, 352. l. 65. it. ἐκ ib. 2, 206. l. [illegible]6. Vig. p. 154. N. 19. Rs. O. V. 4. it. ἐν ib. Luc. Dd. S. 2, 47. l. 10. [illegible] Thuc. 151, 94. Polb. 1, 66. i., porro cum ἐπὶ Dem. Ael. 13, 14. i. et περὶ [illegible] ep. S. Polb. 1, 425. i. 702. i. et πρὸς cum acc. loci nominis propr. ib. 6[illegible]. m., ſed nomin. appellat. Luc. 2, 388. l. 50., at cum acc. perſ. Iſ. Ev[illegible] p. 10. e. Dd. S. Di. H. S. T. 1. et de ὑπὲρ cum aliis ſubſt. ap. Dem. 11, 14. 18, 6. 43, 6. 52, 20. i. 9. pr. περὶ, 65, 3. 102, 18. 104, 15. 134, 6. 147, 26. 158, 15.

τὰ μὲν γ. πρ.) Cur communis opera in repugnando inſumta, cauſa

προάϛεια, καὶ εἴ τι τῶν πυλῶν	ſuburbana quidem omnia et
ἔξωθεν ἦν, ὑπὸ τοῦ Μαξιμί-	quidquid extra portas erat, a
νου ϛρατοῦ κατέϛραπτο [g]· τῇ	Maximini exercitu everſum
τε ξυλείᾳ τῶν οἰκοδομημάτων	fuerat: lignea que materia

g) Colon hoc in Ms. Ba. cum Bg. recte, v. N.

adiungi videtur haec, non tam, quod ſuburbana erant vaſtata, quam potius, quod ex hac ſaevitia colligi potuit, quid urbi civibus que impenderet ab hoſte non repulſo. Sed cauſalem P. vertit per adverſ. aut continuatae narrationis particulam, cf. 1, 8, 5., liber et in addito adi. πάντα, cf. 7, 6, 11., quod Bg. (ſeverior in μ. γὰρ) ſervat, ut et Lat. in ſq. εἴ τι, cf. 4, 8, 21., non item pro τῶν πυλ. ſubſtitutum aliud ſubſt. τῆς πόλεως, nec expletum aut praereptum e ſq. membro gen. τῶν οἰκοδομ., conſtante Noſtro per analog. membrum hoc, ſed de ſuo ponente adv. ἐξ. poſt ſubſt., quo de adv. monuerat Sch. modo „cum gen.“ loci, quocum alio praepoſitum habui e Fa. Ae., ubi et abſolute cum v. alio, ut Rs. O. V. 4., ſed intra adi. et ſubſt. ſimul, (ut ap. Noſtr. πανταχόθεν) Xen. M. S. ἄλλους ἔξωθεν συμμάχους κατασκευάζονται, porro cum artic. τὸ ἐξ. etc. Foel. Thuc. Kypk., ubi et oppoſ. τὸ ἔσωθεν, ſed in varia Dem., quae diſpoſui ſic per rectionem et ſitum, melius, quam ſupra ad 4, 14, 6. In ſq. etiam ex analog. cum pr. iungitur v. κατ., ubi P. liber, etiam in omiſſo gen. ϛρ., qui gen. duplex per unum artic. variatur cum 6, 9, 10. τοῦ Μαξ. ὁ ϛρ., dum Sch. in „κ. ſuburbana *everſa* fuerant *ab* eo“ fere cum Bg., flectente numerum ad proximum εἴ τι potius, ſed Stp. Th. 3, 1096. G. ſine Lat. Bg. „paſſ. Herodi. l. 7. (ſic) τὰ πρ. — κατ. (e P. prorſus, praeter) *quidquid* extra *urbem* aedificiorum *et* portarum *erat*“ reſtituens ita Gr. τῶν πυλ. et p. ſq. F. m. eandem formam plusq. in med. afferens e Thuc.

τῇ τε ξ.) Καταχρᾶσθαι cum tertio caſu, de qua conſtructione v. ad Luc. Aſin. c. 52. T. 2. p. 620. *Leiſn.* N. 77., ubi extr. p. ſq. huc reſpicitur per numeros, cf. ib. p. 932. N. 49. it. 3, 19. N. 63., cum Ind., ubi et cum pr. εἰς, ſed tropico ſenſu, ut hic phyſico cum τῇ ξ. ex analog., cf. in bonam partem, pro ſimpl., Lat. uti, ſeu utendo conſumere, cum abl. rei ſ. perſ. L. N. T. Di. H. S. T. 1. Gottl. Plat. Ph. p. 96. m., ſed tropice, etiam cum pr. εἰς Krb. Obſ. it. cum pr. πρὸς et in formam plusq. noſtram Dd. S. 1, 324. l. 10. 14., ſed cum acc. rei, ut pecuniae, pro impendere, Rs. O. V. 6. cum D'Orv. Ch. it. de re, Orph. v. κατεχρ., tum in malam partem, pro interficere, cum perſ. vel abl. vel acc., Ind. St. Thom. M. p. 224., ſed varie Hſy. 2, 170. m. 191. i. Suid. 2, 256. m. 278. i. Bud. C. Abr. L. Ar. et Dl. Th. Loeſn. Obſ. Poſſ. Ca. Rs. O. V. 4. 7. Iſ. Dem., ubi et 1195, 1. κατ. εἰς τὴν οἰκοδομίαν τὴν αὐτοῦ τοῖς ...οις λ. Ael. V. h. Fi. Ae., ubi 2, 34. m. e. deinceps, οἷς αὐτῶν κατε...ῶντο εἰς τὴν οἰκοδομίαν, — ξύλα καὶ εἴ τι ἕτερον τοιοῦτον λ. it. οἷς κατα...μεθα πρὸς λ. et §. ſq. οἷς αὐτὸς πρὸς τὸ σῶμα μέλλει χρῆσθαι, et §. 36. m. ...αὐτῷ κατ. πρὸς λ., tacentibus lib. de V. med., ſed Bg. vertente e P., at per ſqq. tantum in μηχ. cf. §. 18., ſpreto etiam ej. libero adi. πάσῃ, cf. 5, 7, 9. it. a Sch. in „ξ. *lignis* aedificiorum *abuti* ad *mach.* bellicas“ per analog. cum τῶν οἰκ., cf. §. 12. et 7, 12, 13. in ξ., ubi Bg. cum Ind.

εἰς τὰς μηχανὰς κατεκέχρηντο. ἐβιάζοντο δέ τοῦ τείχους κἂν[h] μέρος τὶ καθελεῖν, ἵν' ἐπεισελθὼν ὁ στρατὸς πάντα τὲ διαρπάσῃ[i], καὶ, κατασκάψας τὴν πόλιν[k], μηλόβοτον

aedificiorum ad machinas abu-
23. ſus fuerat: porro autem omni vi conabatur muri ſaltem partem aliquam demoliri, qua ingreſſus exercitus omnia diriperet, urbemque a ſe dirutam, mox vaſtam ac regio-

h) Sine jota in A. al., ſed καὶ ἐν μερ. B. 2. L. mendoſe. i) Colon in Ms. Ba. k) Ms. Ba. τ. πόλιν καὶ πολιορκήσας, ἔρημον τ. χ. et poſt πόλιν nullum comma in ed. Ing. v. N.

Sb., ſed Thuc. 107, 72. αὐτῶν τῶν οἰκιῶν καθαιροῦντες τὴν ξύλωσιν, quin etiam *ipſa* aedificiorum *deſtructorum* ligna *abſportarunt*. Caeterum poſt κατεσρ. valet diſtinctio maior ob rectionem mutatam et ſynthesis genus in numero plur. κατεκ. poſt collectiv. στρ.

ἐβιάζοντο δὲ) Praeter juncta omnia per pron. relat., liber P. eſt quoque in rel., dum Bg. in copula, ut alibi, cf. 8, 3, 4., ſed ad Lat. ſua in v. β. ad 7, 10, 13. addit adi., ſed e P. reddit adv. κ. et v. καθ. cf. 4, 4, 15. 2, 6, 15., ſed in analog. ap. Thuc. 75, 60. τεῖχος καθελόντες, *urbis* muros *demolirentur*, et Dem. 53, 5. μέρος τὶ τῆς πόλεως λ., ſed in variat. 7, 4, 10., m. ὄντας μέρος τοῦ λ., omiſſo pron., ſed alio ordine 2, 11, 8. οὐδέ τι ἦν γῆς μερ. Mox Bg. e P. cauſalem, ſyn. cum §. 21. ὡς, vertit per pron. relat., ut ib. cf. 4, 3, 10., ſed mente ſupplentes in Gr. pron. αὐτὸ ſ. αὐτῷ, cf. 2, 13, 21. 7, 2, 14. ad pr. μερ. referendum, pro *ut*, ingreſſus *ea* ſ. *per* eam *exercitus*, dum partim e P. longius abit Sch. in „ἐπ. *immiſſus* per murum in urbem *exercitus*" ſed Bg. ſevere manet in formula per analog. διαρπ. παν., quam ipſe adhibuerat libere ad 3, 3, 5. e. variatum δ. τὰ ἐν ταῖς πόλεσιν, cf. 3, 9, 19. δ. τὰ ἐν τῇ πόλει, (unde hic ſuppleas ἐν αὐτῇ, τῇ πόλει, quod nomen lateat in pr. τοῦ τείχους et τῶν πυλῶν,) it. 7, 11, 15. cum Ind. Dem. cui add. 103, 9. 13. 146, 5. 12. 16.

καὶ κατασκ. λ.) Similis locus Lycurgi adv. Leocr. ſub fin. p. 213. (Rs. O. V. 4. p. 238. l. 12.) ἀλλὰ καὶ ὁ μηλόβοτον τὴν Ἀττικὴν εἶναι φανερᾷ τῇ ψήφῳ καταψηφισάμενος. Plutarch. de vitando aere alieno p. 831. E. Ἀναξαγόρας τὴν χώραν κατέλειπε μηλόβοτον, *Anaxagoras* agrum *ovibus* paſcendum *reliquit*, it. in Pericle p. 162. B. τὴν χωρ. ἀφῆκεν ἀργὴν καὶ μηλ. *agrum* reliquit *incultum* vaſtatum *que*. Cic. de finib. 5, 19. *agros* deſeruit *incultos* Sic Philo p. 891. *Leisn.*

Poſtr. Phil. locum in ed. mea non reperi, ſed, praeter Hſy. 2, 5[illegible] m. et Suid. 2, 551. e., ſine Ind. Rs. O. V. 3. p. 693. l. 5. μηλόβ[illegible] ὑμῶν γενέσθαι τὴν χώραν, S. ep. Ae. Ind. „ovium *paſcua*" ad Dd. S[illegible] 51. e. τὰ δὲ τείχη τῆς πόλεως ἐκώλυσαν οἰκοδομεῖν, ἐπεβάλοντο δὲ καὶ [illegible] πόλιν ἄρδην ἀναιροῦντες, τὴν Ἀττικὴν ποιῆσαι μηλόβοτον, *et* quorum [illegible]*rbe* funditus *ſubverſa* Atticam *per* omnia *paſcuam* reddere *conſtituerant*, in N. 16. ſine Vs. ex Ulp. in Dem. τὴν μὲν πόλιν αὐτῶν κατασκαφῆναι, τὴν δὲ χώραν μηλ. γενέσθαι, ἵν' ἐκεῖ νέμωνται τὰ τῶν Βοιωτῶν πρόβατα, et ex Iſ.

καὶ ἔρημον τὴν χώραν κατα- nem deſertam relinqueret.

Plat. (W. 444, 30. ὡς χρὴ τήν τε πόλιν ἐξανδραποδισθῆναι, καὶ τὴν χωρ. ἀνεῖναι μηλ. veſtram *urbem* et *evertendam* eſſe, et *agrum* in *ovium* paſcua *convertendum*,) ſed ad 1, 43. l. 75. οἱ δὲ χερσεύειν ἐάσαντες τὴν ἐπικεκλυσμένην χώραν καὶ τοῖς ποιμνίοις ἀνέντες μηλόβοτον, *qui* poſt *inundationem* rura *gregibus* inculta *permittunt* ad *paſtum*, (qui locus memorabilis ob adiunctum ſubſt. ποιμν., unde et μηλ. in Vs. non male per merum v. *paſcendum* ſ. *depaſcendum* reddetur, quo et redit vulg. ib. Vs.) in N. „ἀν. μηλ. pecoribus *depaſcendam*. Strab. — τὴν δὲ χωρ. μηλ. τοῖς περιοικοῦσι κατέλιπον, — quibus in locis poenae genus eſt, quo hoſtium agri vaſtitate inducta paſtioni pecudum duntaxat relinquebantur“ et ſimul cum Leisn. loco e Plut., quibus add. Poll. 7, 184. i. cum N. 18. „μηλ. γῆ, terra *inculta*, derelicta *ad* paſcendum *oves*“ Ioſ. 1, 281. l. 12. γῆν ἀνεῖναι μηλ. *pecoribus* compaſcuam *relinquere*, et Di. H. S. T. 1. 89, 1. τὸ μηκέτι κατασφάττειν ἡβηδὸν τὰς ἁλούσας πολέμῳ πόλεις, μήτε ἀνδραποδίζεσθαι, μηδὲ γῆν αὐτῶν ἀνιέναι μηλ. *nec* agros *earum* relinqui *compaſcuos*, ſed 520, 27. μηλ. πεποιηκὼς γῆν αὐτῶν, *eorum* fundos *feciſti* pecoribus *compaſcuos*, it. p. 395. e. καταλιπόντες αὐτὴν, — τὴν πόλιν, — ἔρημον εἶναι καὶ μηλ. *deſolatam* et *relictam* pecorum *paſcuis*, denique ap. Stp. Th. pauperrimum „μ. *ab* ovibus *depaſtus* ſ. quem vel quam oves depaſcuntur. Redditur etiam *vaſtus*, deſertus Iſ. Plataii. (ſine Vs.) Herodi. l. 8. καὶ κατ. τ. πόλιν, μηλ. — καταλείπῃ, ubi Pol. *vaſtam*“ unde Sch. „μ. *ab* ovibus *depaſtam*, h. e. vaſtam regionem“ retinens adeo illam verbalis notionem modo paſſ. perf., cum alii ſupra recte etiam poſuerint alterum paſſ. fut., etiam que v. μῆλον univerſam illam. Sed e P. liberis ſervat Bg. tamen etiam adv. cf. §. 11., hauddubie ob reſolutum pr. particip. κατ. in alium caſum, pro quibus dediſſem, *et*, diruta *urbe*, eam *vaſtam*, eius *que* regionem *deſertam relinqueret*, vel *et*, diruta *urbe*, vaſtam *et* deſertam *regionem* eius *relinqueret*. Scilicet Bg. μηλ. retulerit ad pr. ſubſt. τὴν πολ., cum aeque cohaerere poſſit tantum cum ſq. τὴν χωρ., quocum vidimus in aliorum antea locis, nominatim que ſeparatum in illo Ulpiani, praecedente etiam adeo formula Noſtri τὴν πολ. κατ., cf. 3, 6, 19., tum, quem gen. pron. αὐτῆς explebam ad τὴν χωρ., eius ſimile αὐτῶν poſt γῆν quoque vidimus, et denique iuncta ſecum ἐρ. καὶ μηλ. ap. Dion. H., quem Noſter et alibi in mente habens, hic, celandae imitationis ergo, alio ordine utr. adi. copularit cum τὴν χωρ. Iam contra P. et Mss. rel. in uno Ms. Ba. lectio alia, καὶ πολιορκήσας, pro vulg. μηλόβοτον καὶ, cum non prodat librarii lapſum per litteras, potius videtur orta e gloſſa in marg., ut πολιορκήσας pertinuerit ad pr. v. κατασκ., ab alio inſertum alieno loco poſt καὶ, et ſublato vulg. μηλ. Tum, praeter vim hanc manifeſtam, etſi v. πολιορκ. cum ſubſt. πολ. alibi produximus, tamen incommodam hic agnoſcas gloſſam, nec ſenſus certi, quoniam reperi modo haec, ap. Hſy. 2. 993. i. πολιορκία, — πόρθησις πόλεως, et p. 1007. i. πόρθησις, ἐρήμωσις, καθαίρεσις, et Suid. 3, 155. m. πορθήσειας, ἕλοις, λάβοις, cuius p. i. v. πολιορκῆσαι ſunt, tacente Kuſt., ducta e Schol. Thuc. 24.

καταλείπῃ) Cum antecedente διαρπάσῃ melius congruit διαλίπῃ, (ſic) tempore aoriſto. *Sylb.* quocum adeo faciat Ms., aut per veram lect., confuſis iterum vocalibus, cf. §. 18. ad παρελειπ., aut per gloſſam, ex eodem conſilio, dum aor. 2. aliquoties iam praebitus pro vulg. impf., cf.

λείπῃ [l]. οὐδὲ γὰρ ἄλλως [m] αὐτῷ [n] τὴν ἐπὶ Ῥώμην [o] ὁδὸν εὐπρεπῆ καὶ ἔνδοξον ἔσεσθαι, μὴ [p], τῆς πρώτης ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως ἀντιςάσης, καθαιρε-

24. Neque enim aliter ſibi iter Romam verſus decorum aut honorificum futurum, non deleta urbe illa, quae prima in

l) καταλίπῃ Ms. Ba. v. N. m) In Ms. Vi. ἄλλως pro ὅλως. *Loc.* ſed Ms. Ve. ὅλως v. N. n) Sic per edd., et clam in Mss. v. N. o) ἐπὶ τὴν Ῥωμ. Lugd. mendoſe, v. N. p) Comma hoc et alterum poſt ἀντ. in Sp. rel., ſed nullum utrinque in Bs. 1. al., at unum modo poſt ἀντ. in A. al.

I. l., ſed aeque ſaepius enallage temporum occurrit, et copulatio iſtorum vulg., aor. et impf. cf. 7, 12, 19.

οὐδὲ γὰρ) Mss. aliud adv. (cf. §. 14.) non tam habet gloſſam, (cum et alii explicent vulg. per ὅλως, v. Dem. Ind. cum Z. ad Vig. p. 368. b. 5.), quam potius declarat per diſſenſum variam rationem veterem ſcribendi, in ſimpl. pro dupl., it. abſentiam ſpirituum et confuſionem ſolennem vocalium, cf. 1, 2, 2. p. 36. e. Per ſe quidem novitas iſta ſ. ὅλως poſt neg. οὐδὲ ſententiam edit, cf. Exc. ad 1, 1, 5. e. p. 772. e., ſed cum Ms. Ba. in vulg. manet etiam P. oblique, per *neque* — *niſi*, in quibus copulatis, tacente L. Gs. et Schell. it. Hor. Turſ., proprie eſt ellipſis adv. Lat. *aliter*; pro quibus liberis Bg. ſervavit ſevere relata ad ſe οὐδὲ — μὴ, aut cum Sch. ſine Vs. „ἄλλως — ſeq. μὴ, — μὴ, pro εἰ μὴ, *niſi*" ſic quidem, ut in poſtr. membro teneret ſyn. abl. conſq., non item continuos abl. et participia, a ſe pendentia per ſpeciem, (quoniam proprie ἀντ. potius regitur a ſubſt. πολ., ut deinde monſtrabitur,) dum ſecundum particip. praemiſit una cum ſubſt., quod pertinebat ad primum membrum, nec tamen cum mero ſubſt., ſed adiuncto pron. demonſtr., forſan ex artic. ita iterum reddito, et deinde in ſecundo membro ſuo retinuit e primo Gr. membro cum reſoluto particip. ſimul reliqua, et adeo adi. πρωτ. coniecit poſt pron. relat., ut alias; quae ſeries iniri ſane debuit, μὴ καθ. πολ., τῆς ἐν Ἰτ. ἀντις. πρωτ., quod adi. ita pro adv. πρῶτον reputabitur; eodem fere redeunte hac ſerie alia, μὴ καθ. τῆς πρ. πολ., ἐν Ἰτ. ἀντ., non *deleta* urbe *prima*, quae *in* It. *obſtitiſſet*. Et iſta Bg. ſic inſtituit partim e Sch. „καθ. deleta *urbe*, ἀντ. obſiſtente *urbe*" ſed de ſuo formulam τὴν ἐπὶ Ῥ., (ſervata praep. cf. 2, 11, 1. 7, 8, 25.) it. Lat. in ἐσ., at e P. tum Lat. ad ὁδ. cum adi. utr., tum intra haec copulam aliam ἤ, cf. 3, 9, 10., tum in pron. aſperum, id que propterea, credo, quoniam mente cum Noſtro preſſit verbum, a P. expreſſum; ᾤετο, quod minus ad pr. perſ. exercitum que pertinet, quam ad perſ., cogitandam cum exercitu, h. e. ducem et Maximinum, ad quem et §. ſq. reditur perſpicue. Sed Bg. perite ſecutus eſt rationem G quam et Lat. habent, ut in enunciatione cauſali merus ponatur non tantum in mandatis, epiſtolis, orationibus ve, ſed etiam in plici narratione, ad variandam orationis ac ſcriptionis ſeriem, et ut quaſi loquens inducatur cogitans ve alius, oppreſſo v. finiti temporis, quo proprie cauſalis γὰρ nitatur, et quod ſimul regat adiunctum inf.; quale v. fuerit aut illud propoſitum, aut ſimile, v. c. νομίζειν, διανοεῖσθαι, qua de ellipſi aliqua cf. W. ad Dd. S. 1, 546. N. 95. D'Orv. Ch.

θείσης. ὑποσχέσεσί τε οὖν δωρεῶν καὶ δεήσεσιν αὐτός τε καὶ ὁ υἱὸς [q] αὐτοῦ, ὃν πεποιήκει [r] Καίσαρα, περιθέοντες ἵπποις

Italia obſtitiſſet. Igitur et pollicitationibus munerum et precibus, cum ipſe, tum filius eius, quem fecerat, caeſarem,

q) ὁ παῖς αὐτοῦ Ms. Ba. v. N. r) Ms. Ba. ἐπεποιήκει v. N.

p. 143. i. L. Boſ. p. 445. m., conſlante Noſtro ſua per analog. omnia deinceps, cf. in μή, pro εἰ μή, etiam cum particip. gen. conſq., praeter Bud. C., quoque ad Dev. p. 220. i. e Dem. 379, 2. οὐ γὰρ ἐνῆν, οὐκ ἐνῆν, μὴ παρακρουσθέντων ὑμῶν, μεῖναι λ., renitente non nihil Hoog. Op., ut adeo οὐδὲ ſ. οὐκ ἄλλως — μὴ nondum dixerim adhibitum per variat. pro illis 4, 15, 15. οὐκ ἄλλως — εἰ μὴ et 3, 5, 11. οὔτε γὰρ τις αὐτῷ — ἄλλως προσήει, εἰ μὴ λ., non alibi reperiens iuncta iſta Noſtri οὐδὲ — ἄλλως μὴ λ. nec ap. Lat. modo *non* ſ. *haud* aliter, *quam* ſ. *niſi*, cf. G. Th. v. *al.* 256, 22. ſqq. v. *non* 460, 35. ſqq. Hor. T. p. 98. et ad Iul. C. p. 304. b. N. 2. qui veri ſunt numeri, non illi Ind. ed. Oud., ut peculiare quid ſuſpicer hic Noſtri, etiam in copulatis adi. duobus εὐπρ. καὶ ἐνδ. inter ſe et cum ſubſt. ὁδ., in quod cum v. ἐσ. et pron. αὐτ. cf. ap. G. Th. 1239, 56. *iter* illi *ſaepius* in *forum* e Plin. P. c. 77. i., ſed ap. Stp. Th. 3, 538. e. ſine ſubſt. „αὐτῷ εὐπρ. κ. ἐνδ. ἐσ. decorum *ſibi* atque *honorif.*“ cum P. quidem per ordinem, at ſervata copula iuſta, qui nihil de πρωτ. pro adv., cf. tamen D'Orv. Ch. p. 313. i. cum Ae. ep. S. et L., N. T.

ὑποσχέσεσί τε) De noſtra ratione Bg. in particulis ſeverior hic, quam alibi, dum P. modo dat ὁ. cf. §. 18., liber et in rel., ſed dux Bg. in oppreſſo pron. gen., quem tamen, ut 4, 9, 10. 7, 12, 20., reſtituimus, cum ipſe addidiſſet, tum ubi P. omiſſus, cf. 5, 8, 7., tum adeo, ubi ne in textu quidem Gr. erat, cf. 6, 9, 9. 7, 7, 4., cumulante ſic Noſtro id. pron. in vicinia, at diverſo ſenſu, tum ſua repetente cum variat. cf. 1, 10, 3. μεγάλαις δωρεῶν ὑπ. et 2, 9, 17. μεγάλαις πάντας ὑπ. καὶ ἐλπίσιν ἀναπείθων, ſed hic per additum alium abl. δ., ubi Sch. „precibus, *obſecrationibus*. Pol. forte legit δείξεσι, quia vertit *oſtentantes*“ quod nondum ſumſerim, ſed forte rectius vitiatam P. Vs. pro *obſecrantes*, cum Noſter poſſit ſcripſiſſe per analog. Lat., cf. G. Th. 478, 62. ex Ovid. Met. 9, 682. ſollicitat *vanis* maritum *precibus*, varians cum 5, 4, 24. τοῦ παιδὸς, ὃν ἦν ποιήσας Καίσαρα, per merum legitimum que pluſq., ubi Sch. tantum P. deſerit „*creaverat*“ ſed librarius Ms. (praeterquam, quod per aliud ſyn. ſubſt. reſpicit l. l. aut 5, 8, 9. παραλύσοι τῆς τοῦ Καίσαρος τιμῆς — τὸν παῖδα, vel ſuſcepit ex marg., ubi ſtabat per comparationem cum 8, 5, 4. εἰς αὐτὸν καὶ τὸν παῖδα, it. §. 24. αὐτὸν σὺν παιδὶ, quae eſt hic formula ſyn., et §. ſq. Μαξιμῖνος καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ,) tentat formam, altero etiam praefixo augmento, ut in aliis v. ſupra, cf. 6, 7, 7., n item in affini ἐμπεποιήκει 6, 4, 4., dum deprehendi modo in L. T. Schw. p. 1071. b. i. „πεποιήκεισαν, *fecerant*, Attice pro ἐπεποι.“ et Ind. ſſ. Ev. Fd. „ἐπεποίηντο, *fecerant*, — pro ἐπεποιήκεισαν.“ De re e Capit. cf. ad §. ſq.

περιθέοντες λ.) Pro P. breviori per formulam unam ſeverus Bg. aliter reddit, quam 8, 3, 8., particip. primum, etiam, quam 4, 15, 9. ἐποχ.

ἐποχούμενοι, τὸν ςρατὸν ἀνέπειθον λιπαροῦντες, εἰς προθυμίαν τε [s] ἐγείροντες. οἱ δὲ Ἀκυλήσιοι λίθοις τε ἔβαλλον ἄνωθεν, καὶ, κιρνῶντες θείῳ

circumcurſantes equis invecti, exercitum ſollicitabant inſtanter, et ad promtitudinem ex-
26. citabant. Enimvero Aquileienſes et lapides iaciebant deſuper, et, miſcentes ſulphu-

s) εἰς προθυμίαν διεγείρ. Ms. Ba. v. N.

ἵπποις, variatum ordine, et cum περ. iunctum ex analog., ut cum ſeqq. alterum λιπ., ubi Sch. „inſtanter *rogantes*; adhortantes *milites* ad *pugnandum*, ἐγ. *adhortantes* exercitum *ad* acriter *pugnandum*“ male conflans poſtr. e P. „obequitabant *militibus*, eos *que* ad *pugnandum* acriter *adhortabantur*“ ubi ille, praeter liberum ſubſt. *mil.*, aſſutum ad v. ἐποχ., ambigue inter v. utr. ponit adv., fortaſſis tamen potius ad primum referens, et ad Gr. προθ., ut oppreſſerit pr. particip. λιπ., a Bg. converſum in adv. merum, aliter, quam ſupra 3, 13, 13. 3, 15, 8. 5, 5, 9., qui in ſq. membro per analog ſevere, cf. ad 5, 1, 6. cum ſyn. pr. ἐπὶ et πρὸς, ut 2, 1, 13. in comp. διεγ., tropice quidem ib. prolatum, at non rectione hac, et a Ms. aut per gloſſam iterum, ut 7, 11, 13. aut male legendo per ſeriem unam Codd. confuſis que litteris, δ et τ, cf. 2, 7, 4. 1. it. ι et ε, cf. 7, 12, 12. προσετιθ., dum copulam vulg. ſaltem agnoſcit P. variat que Noſter pro 6, 8, 16. εἰς προθυμ. προεκκλέσαντα, ubi Bg. per Lat. eadem, it. e P. in ſq. §., (cf. in δὲ 6, 7, 1.) praeter ordinem adv. ἀν. et Lat. in λιθ., variatum ordine cum 7, 11, 11. ἐβ. λιθ. et 3, 9, 9. λιθ. ἀν. βαλλ. it. 3, 3, 1. βαλλ. αὐτοὺς ἀν. λιθ., huc ſine Vs. ſpectante Cort. ad Sall. Iug. 57, 5. *contra* ea *oppidani* in *proximos* ſaxa *volvere*.

καὶ κιρν. -- πίτταν ἑλ.) Pol. (*ſulphur* que *bitumine* ac *pice* mixtum *doliis*, quorum *manubria* longiora, *immittebant*,) πίτταν recte cum dativis θείῳ et ἀσφάλτῳ iungit. Sed idem nec ἑλόντες, nec aliud vocabulum eius loco agnoſcit. *Steph.* Num pro ἑλόντες leg. δεύσαντες, cum *depſuiſſent* ſ. ſubegiſſent, *durchkneten*, v. §. 30. *Reisk.* Aut plane abiiciendum eſt ἑλοντες, aut, quum hoc violentum ſit, legendum fortaſſe: πιττελαιον, oleum picinum, de quo vid. Plin. H. N. 15, 7. aut denique, quum poſtea de pice ipſa ſermo ſit: πιτταν ελαιον τε. Nam ἑλοντες prorſus abundare, quum accuſativus πιτταν ad verbum κιρναω referendum ſit, nemo non videt. *Gedik.* iam olim in ſchedis meis hunc locum ſic emendaveram πίτταν ἔλαιόν τε, poſtea gratum fuit videre, Gedikio eandem eme[...]dationem placuiſſe. Sed quum Pol. hanc vocem plane omittat, eaque oriri potuerit e mox ſequente voce ἐμβαλόντες, non magnopere, ſi q[...] eam delendam cenſeat, repugnabo. *Stroth.*

Sch. „κιρν. θ. πιτ. *miſcentes* ſulphure *picem*, ἑλ. π. accepta p[...] Quod tamen Pol. in ſua Vs. non agnoſcit, et πιττ. iungit cum κιρ[...] tum Leisn. in m. Ox. „accepta *pice*. Lipſ. Poliorc. 5, 2. (ſed in m. Ms. Bg.) Non vertit τὸ ἑλόντες“ porro ſine Vs. Ind. Sb. κιρνῶντες „θείῳ πίτταν“ it. Stp. Th. 2, 141. F. „κιρν. θ. κ. ἀ. (at 3, 329. D.) κιρν. θ. τε κ. ἀσφάλτῳ, πιτ. ἑλόντες, κοιλ. σκ. ἐμβαλόντες λαβ. ἐπ. ἐχ. ſulphur *bitumine* ac *pice* mixtum, *doliolis* quorum manubria longiora, *immittebant*“ quae,

τὲ καὶ ἀσφάλτῳ [t] πίτταν ἑλόν- re ac bitumine picem vaſis
τες, κοίλοις σκεύεσιν ἐμβα- que concavis imponentes, ob-

t) Comma hic in edd., tacite que etiam in Mss. v. N., ſed nullum contra mox poſt ἐμβ.

praeter comma poſt *mixt.* et aliud ſubſt. diminut. *doliol.*, ſunt P., libere verſantis iterum, ut Bg. in oppreſſo particip. ἑλοντ., quod reddi poterat, de more in particip. aor., *ſumtam* ſ. *acceptam*, ſic non futurum oneri Interpretibus, maxime per leges criticas et obſervationes grammaticas binas, primo, quod id ipſum particip. per numerum utr., ſing. et plur., ſaepe ita ponitur, quaſi redundet, ſed, quod altero loco tenendum, in poſteriore membro aliquo poſitum, ut alia particip., mente ac rectione praecipiendum, et ex arte per copulam reſolvendum, cf. 1, 13, 11. e., tum per exempla quaedam ap. Hom. Ἰλ. ά, 139. Ἢ τεὸν, ἢ Αἴαντος, ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος Ἄξω ἑλὼν, *praemium* abducam *ablatum*, i. auferam ſ. capiam et abducam, it. ώ, 795. καὶ τά γε χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες, *et* haec *aureum* in *loculum* poſuerunt *ſuſcepta*, immo *ſumta*, i. ſumſerunt in manus et poſuerunt rel. Sic h. l. praepones ἑλόντες πίτταν, κιρνῶντες θείῳ τὲ κ. ἀσφ., κοιλ. σκ. ἐμβ. ſumtisque particip. pluribus, ſine copula coacervatis, ut ſaepe, reddes, *et*, ſumentes *picem*, miſcentes *ſulph.* ſ. *ſumtam* picem *miſcentes* rel. Itaque male, (quippe contra libros omnes, et ſine verecundia critica, quam et Gedik. agnoſcebat,) hoc particip. plane eiecit Lipſ. l. l. Op. Tom. 3. p. 190. m. per hunc textum, aliter etiam depravatum, poſt memorata, quae de muris fundi in tali cauſa ſolita „*oleum fervens*, picem, *bitumen*, — it. *pix*, ſulphur, *bitumen*, — quae talia vaſis plurimum inſerebant, ſive fictilibus. Ut in Herodi. de Aquileienſibus, cum Maximinus oppugnaret: οἱ δὲ λίθοις ἔβαλον ἄνωθεν, καὶ κιρνῶντες θείῳ τε καὶ ἀσφάλτῳ πίτταν, κοιλ. σκ. ἐμβαλόντες, λαβ. ἐπ. ἔχουσι, καὶ πυρώσαντες ἅμα τε πρ. τ. σ. τὸν στρ., κατασκ., καταχέοντες ὁ. δίκην ὁμ. *illi* vero *ſaxa* deſuper *iaciebant*, et *miſcentes* picem *ſulphuri* ac *bitumini*, in *cavis* vaſis *longa* manubria *habentibus*, cum *ea* ferveſeciſſent, *appropinquanti* exercitui *iniiciebant*, et *imbris* in *modum* denſe *et* confertim *inſpergebant*, (mox addens,) haec talia vaſa eminus etiam proiecta in hoſtem, id que auxilio fundarum. — Dion. Hal. ἀσφάλτου καὶ πίσσης πεπυρωμένης ἀγγεῖα σφενδόναις ἐναρμόττοντες ἐπέβαλον, λ." Hic, praeter Ioſ. 2, 355. l. 4. m. πίσσῃ δὲ καὶ ἀσφάλτῳ λ., ſubiungo Capitol. p. 54. *ingens* autem *oppugnatio* et *diſcrimen* tunc *fuit*, quum *ſe* cives *ſulfure* et *flammis*, caeteris *que* huiusmodi *propugnaculis*, a *militibus* defenderent; *quorum* alii *nudabantur* armis, *aliorum* veſtes *incendebantur*, aliorum *oculi* extinguebantur. *diruebantur* etiam *machinamenta*. Inter *haec* Maximinus *cum* filio *ſuo* adoleſcente, *quem* Caeſarem *appellaverat*, circumire *muros*, quantum *a* teli *iactu* ſa[illegible]*tus* eſſe *poſſet*, nunc *ſuis* verbis *milites*, nunc *oppidanos* rogare. [illegible] nihil *profecit*. Quae, ſine N. omni dimiſſa, e Noſtro ducta par[illegible] apparet, qui per analog. confingit totam §. hanc, ubi in θει. cf. [illegible] h. et Geop., ſed quoque in ἀσφ. cum Suid. it. Xen. Ἀνβ. et Cyr., ubi et ſine Ind. 7, 5, 23. πίτταν, per quas litteras cf. Hſy. Dem. Luc. cum Ind. in N. Geop., ſed per σσ Hom. Fi. The. D'Orv. Ch. Foeſ. Herdt. 367, 38. 43. ſq., at per utr. ſcripturam Suid. 3, 118. r. p. ſq. e. 120. m. 459. m. 580. e. (ubi tria ſimul ſubſt. noſtra) it. 1, 925. e.,

λόντες, λαβὰς ἐπιμήκεις ἔχουσι[u], καὶ πυρώσαντες, ἅμα τῷ προςπελάζειν τοῖς τείχεσι τὸν

longas anſas habentibus, incendentes, ſimul atque appropinquaret moenibus exercitus,

u) Hoc particip. deeſt in ed. *Bs*. 2. et Par. utr. v. N.

ut pro nomine propr. loci Lyc., ubi et rectio v. ſq. ἐμβ. cum acc. et dat. rei, it. ap. Call. Poſſ. Ca. p. 615. it. Suid. 1, 740. m. 719. m., dum variatur in rectione hac cum 1, 17, 18. etc. ἐμβαλοῦσα εἰς κύλικα λ.

λαβὰς ἐπ. ἔχουσι) Participium hoc agnoſcit etiam Ald. et Walder. at Parei editio omittit, minus recte. *Sylb.*

Vitium eſt manifeſtum operarum, dum P. oblique exprimit et per ſyn. phraſin mancam, pro quorum *manubria* erant *longiora*, ſic liber et alio gradu, deſertus per Lat. omnia a Bg., qui in ἐχ. cum Sch., quod v. Gr. tenet hinc Stp. Th. 2, 583. *D.*, at modo haec P. „κοιλ. σκ. ἐμβαλόντες λαβ. ἐ. ἐχ. manubria longiora" non vero λ. cum v. ἐχ., cf. tamen Di. H. S. T. 2., me reperiente ſubſt. pro Lat. Bg. tantum vel phyſice ap. Ael. V. h. vel tropice Gs. Chr. cum Plut. Krg. e §. 356. et Epict. in nobiliſſimo enunciato πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, λ., tum medico ſenſu Foeſ., ſed varie Hſy. Suid. Dem. Luc. cf. in Bg. ad ἐπ. 1, 13, 9.

καὶ πυρωσ.) Ordinem Noſtri per enunciationes conturbat P., liber et aliter, tum reſoluto particip. pr. ἐμβ. (ubi et a Sch. deſertus „*pice* vaſis *iniecta*") per copulam, tum per ambages ad πυρ., ſervatas a Sch. partim „quum ignem inieciſſent" dum Gat. Adv. p. 896. B. „πυρῶσαι *accendere* ſ. *incendere* ſignificat; unde Herodianus l. 8. Aquileienſes Maximini copiis obſeſſos narrat, vaſa quaedam ſulphure, bitumine pice que referta πυρώσαντας, ἅμα τῷ πρ. τ. τ. τὸν στρ., διασκεδάσαι, ubi *accenderant*, in *exercitum*, ſimulac *moenibus* ſucceſſerat, *diſperſiſſe*. Quem locum, nec Angelus Baſſus, nec H. Steph., recte cepere, cum *exercitum ignibus iniectis diſſiparunt*, reddidere" quae reprehenſio cadat minus in P., quam in Stp. Th. v. 1. „καὶ πυρώσαντες τὸν στρατὸν κατεσκεδάννυσαν, *ignibus* iniectis *diſpergebant*, ut Pol. vertit" ipſo Gat. memoriter afferente aliud Gr. διασκεδ., ſed de v. agente ampliter, quo de add. in phyſicam notionem de act. et paſſ. Lyc. Herdt. cum N., Luc. Geop. it. Ruhnk. ad Tim. p. 161., ubi et de act. notio peculiaris, ut in tropicam etiam ap. Suid. 3, 246. i. e. cum Suic.

ἅμα τῷ πρ.) Bg. de ſuo deinceps, cf. in ἀμ. 7, 9, 9. et in v. πρ. 5, 4, 22., ſumens notione ſimpl. v. ſq.; ubi Sch. „κατασκεδάννυμι, diſperſerunt *dolia* pice ignita plena" ſeverior per tempus, at errans, opinor, in expleto e pr. σκεύη, cum aeque inde repetas pron. αὐτὰ, reſpiciens pr. materias varias, cf. in Noſtri thema phyſice Dem., ſed tropice i[illegible] O. V. 6. Luc. Plut. Hs. Suic., ad Moer. p. 218. b. e., ſed in aliu[illegible] κατασκεδάζειν Suid. 2, 264. Suic. Di. H. S. T. 2. Poſſ. Ca. et Al[illegible] Th. et in ſyn. tertium κατασκιδν. Hſy., quocum Noſter de ſuo [illegible] v. ſq. καταχ., oppreſſum a P., non item a Sch. „diffundentes *picem* ſuper hoſtes" pro quo Lat. et Bg. procedit aeque aliud *defundendo*, i. deſuper ſ. deorſum fundendo, cf. phyſice L. N. T. Suid. l. l. Dem. Luc. Geop. et tropice ad Moer. p. 219. b. e. Hſy. (ubi et ſyn med. κατα-

στρατὸν, κατεσκεδάννυσαν, καταχέοντες, ὄμβρου δίκην, ὁμοθυμαδόν. Φερομένη δὲ ἡ πίσσα σὺν οἷς προείρηται [x], δυομένη τε διὰ τῶν γεγυμνωμένων

ſpargebant perfundentes imbrium ritu unanimiter. Delabens autem pix illa cum caeteris, quae ſupra diximus, ac ſubiens nudas corporis partes,
27.

x) προείρητο Ms. Ba. v. N.

χεύεσθαι cum Hom, Hsd. Call.) ſed med. Fi. The. cum Gs. Chr., at tropice Bud. C. et Di. H. S. T. 1., tum paſſ. Abr. Dl. Th. In rel. Bg. e P., ſed modo per ordinem rectum adv., at inverſum in ὁ. δ., variato cum §. 1 V. δι. νεῶν, aliter reddente Poſſ. Sy. p. 201. i. „κ. ὁ. δ. *deſuper* infundentes *ad* inſtar *imbris*" cf. Am. M. p. 333. e. *in* modum *imbrium* pone *verſus* directis *ſagittis* rel.

φερομένη δὲ) v. Lipſ. in Poliorc., ubi abunde exemplorum de rebus in oppugnantes effuſis. *Boecl.* cf. ad §. pr. κιρν., conflatis iterum per analog. omnibus, et poſt §. pr. πίτταν occurrit hic altera ſcriptura per ſibilas, nulla in Var. librorum, (ut in aliis ſubſt. ſupra, v. c. in θαλασσ. et θαλαττ. 4, 3, 17. 19. etc.) iterum que §. 30., qua de ſimul §. pr. memoravi, reperiens ap. Luc. in textu quidem ubique illam per ττ, at 1, 92. l. 96. deriſam ab ipſo Luc., tum 2, 681. l. 13. pro illa adhibere Schol. alteram per σσ. Sed Ms. aliud v. tempus eſt vel e gloſſa per comparationem cum ſuperioribus, cf. 6, 5, 17. vel ex errore in finibus, cum Mss. rel. manente in vulg. etiam P., unde Bg., cf. 7, 6, 18. 4, 13, 18., etiam in artic. ἡ et in reſoluta oratione contracta, per aſſumtum adi. λοιποῖς, pro ſolenni pron. τούτοις, ἃ λ. cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. m. Nr. 1., ſed diſcedit in copula δὲ, pro δὴ ab illo accepta, cf. 6, 8, 15., tum ſervando particip. φερ., ubi Sch. „pix *delata* ſ. *acta* cum *reliquis*" per compoſ. in primo Lat., pro κατ., ignorante Stp. Th., etiam cum Bud. C., rectionem ſq. v. δ. cum praep. Noſtri, qui, ut alias, duxit e Dd. S. 1, 662. e. τὰ βέλη ἔδυνε διά τε τῶν ἀσπίδων καὶ θωράκων, ſagittae *per* ſcuta *et* thoraces *penetrabant*, furtum celando tamen per med., (quo de tacent lib. de V. med.) et per thema aliud ſyn., de quo cf. ib. cum pr. κατὰ, it. Vig. Luc. in V. L. Xen. Cyr., it. cum pr. πρὸς V. E. Hipp. 279, 2., porro cum acc. τεύχεα Pierſ. Ver. p. 111. m., it. de vita Abr. ad Ae. T. 1., tum de ſole Rs. O. V. 6. Dem. Ael. V. h. Poſſ. Ca., porro pro latere Long. Mor. et pro ſurſum abire, cum acc. αἰθέρα So. Ai., ſed in noſtr. thema, cum pr. εἰς Theogn., at varie Sb. Ind. Rs. O. V. 4. Hom. cui add. Ἰλ. γ', 322. Ὀδ. γ', 329. ε, 225. 352. Orph. Lyc. Muſ., tum in utr. Call., ſed in utr. de ſole L. N. T. Xen. Ἀνβ. cum Suid. 1, 631. m. 633. i. Hſy. 1, 1039. e. p. ſq. 1041. m. 1049. i. 1087. ſq.

τῶν γεγ.) Variatur forte pro 6, 5, 21. e. τὰ γυμνὰ ἑαυτῶν, εἰς ἃ ...ύοντο, φραττόντων τοῖς ὅπλοις, per ſyn. adi. ſ. particip. plene que, it. per ordinem viciniorem cum 1, 15, 8. οὐδὲ ἐπ' ἄλλο μέρος ἦλθε τὸ ἀκόντιον τοῦ σωμ. cf. in analog. Dd. S. Luc. 3, 139. l. 4. εἴ που τι γυμνωθὲν μέρος θεάσαιντο τοῦ σώματος, ſi quam nudam corporis partem conſpiciant, et Di. H. S. T. 1. κλίμακας προςφέρειν κατὰ τὰ γυμνούμενα μέρη

μερῶν τοῦ σώματος, εἰς πᾶν ἐχεῖτο y, ὥστε τοὺς θώρακας αὐτοὺς z πεπυρωμένους a ἀ-

undiquaque diffundebatur ita ut loricas candentes abiice-

y) Colon in Ms. Ba. cum Bg. z) θωρ. αὐτῶν Ms. Ba. v. N. a) Sic Mss. Ba. et Vi. cum edd. A. al., etiam Sb., pro πεπηρωμ. Stp. rel. v. N.

τοῦ περιβόλου, per lib. Vs., dum Sch. in pr. „δυομ. pix ſubiens membra" ſed Bg. e P., etiam in ſq. εἰς π. ἐχ. partim, ſed in adv. e Stp. m., quod, ignotum L. Gs. et Schell., ſenſum tamen non adiuverit et intelligentiam formulae, per analog. factae, ubi videtur e pr. repetendum pron. αὐτὸ, τὸ σῶμα, quo reſpexit Sch. in „ἐχ. εἰς σῶμα, pix diffundebatur in corpus" accepto ſimul adi. πᾶν pro Lat. omne reliquum corpus, cf. 2, 14, 3. 3, 6, 1, etc. ut in pr. διὰ τῶν γεγ. μ. τ. σ. intelligam collum cum pectoris partibus ſuperioribus, tum, ſi forte manus ſurſum tenerentur, etiam harum aliquam partem anteriorem que, unde materiae iſtae fluidae diffunderent ſe in cubitos etc. cf. ad 4, 2, 16. e. et Stp. Th. 4, 472. i. „χέεσθαι eſt liquatum diffundi ac diffluere. Herodi. 1. 8. φερ. — διὰ τῶν γεγυμνωμένων (ſic, omiſſo μερῶν) τοῦ σ., εἰς π. ἐχ. per omnes corporis partes diffundebatur: liquefacta nimirum igni quocum emittebatur" cf. Ioſ. 2, 241. i. ὁ δὲ Ἰώσηπος — ζέον τὸ ἔλαιον ἐκέλευσε καταχεῖν τῶν συνησπικότων, οἱ δὲ — πάντοθεν τῶν Ῥωμαίων κατέχεον, συνεπαφιέντες καὶ τὰ ἀγγεῖα βρασσόμενα τῇ θέρμῃ. τοῦτο, καιομένων τῶν Ῥωμαίων, διεσκέδασε τὴν τάξιν, καὶ μετὰ δεινῶν ἀλγηδόνων ἀπεκυλινδοῦντο τοῦ τείχους. ἐῤῥεῖ μὲν γὰρ τὸ ἔλαιον ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν ὑπὸ τὰς πανοπλίας διέῤῥει τοῦ σώματος ὅλου, ſi quidem facile oleum ſub armatura per totum corpus a vertice ad imos deſluebat talos, quem locum per Vs. aliam dedit Lipſ. l. l. p. 190. i.

ὥστε τ. θ. αὐτοὺς πεπηρωμ.) legendum cum Vindob. πεπυρωμένους, quod etiam Scheidius in indice amplexus eſt. Stroth.

Cum in Stp. ed. merum fuiſſet operarum vitium, at in ed. Bc. illud ipſum iam, quod Mss. duo praebebant, tertio Ms. Ve. fortaſſis idem tenente, quamvis Zanetti non animadverteret: nil potuit Sch. dare in v. πυρ., ſed tantum in „πυρ — πεπυρ. loricas igne excandeſcentes" quae partim ſunt P., qui proprie habuit „ſic ut miles loricas arma que caetera, ferro excandeſcente, coriis que ac lignis ardentibus contrahentibus que ſe, raptim abiiceret". Ubi in rel. libertate apparet quoque omiſſum pron. αὐτοὺς, quod neſcio, an retulerit ad perſ. et pro eo ſubſtituerit ſubſt. miles, cf. 7, 8, 22. Ac Bg. quidem omne pron. omiſit, nondum a me reſtitutum, quum non liqueret, quo caſu reddendum, utrum nominativo ipſi, (quod redeat ad P., ſed oſtendat non loco ſtare pro ſuo, poſitum quippe intra ſubſt. et adi., cum pertinere iſto caſu debeat ad v.) an accuſativo, qui, iungendus modo cum ſubſt. τοὺς θωρ. ſit et pro adv. capiendus etiam adeo. Tamen, quoniam ob praemiſſam tic. ὥστε neceſſarii ſunt acc. continui, et hyperbaton Noſtro ſole tum ad v. ἀπ. debet extrinſecus ſaltem aſſumi pronomen idem: quidem id per nominativum reddiderim, vel Gr. ex ordine, ut lo ipſi accenſas abiicerent, vel praepoſitum logico ex ordine, ut ipſi abiicerent loricas candentes et reliqua arma. Caeterum Bg. e P. per ſyn. in ὥ. et in θωρ., tum in v. ἀπ., ſed de ſuo ad πεπ. cum Stp. Th. aliun-

πορρίπτειν, καὶ τὰ λοιπὰ ὅπλα, ὧν ὁ [b] σίδηρος ἐθερμαίνετο [c]· τά τε ἐκ βυρσῶν τε καὶ ξύλων ἐφλέγετο καὶ συνείλκετο. ἦν γοῦν ἰδεῖν γεγυμ-

rent, caetera que arma, ferro calefacto. coriacea etiam et lignea ardebant ſe que contrahebant. 28. Itaque cerne-

b) ὧν σιδ. Ms. Ba. v. N. c) Hoc pro colo Stp. rel. punctum in A. al.

de, cf. in paſſ., etiam hoc ipſum perf. particip., Fi. Ae. Di. H. S. T. 1. (ubi et in aliam confuſ.) ſed tropice ſimul L. N. T., et cum acc. ellipt. τὴν καρδίαν Abr. ad Ae. T. 1., tum Gat. Adv. iterum p. 896. C. „idem Maximini milites refert, τοὺς θωρ. πεπ. ἀποῤῥίψαι, *thoraces* ſuos hac ratione *incenſos* ſ. *ignitos*, cum ignis vim non ſuſtinerent, *abieciſſe*" ſine pron. illo, dum conflat per analog. Noſter ſua et in ſqq.

ὧν ὁ σιδ.) Ms. res in omiſſo artic. vel e lapſu fuerit librarii, cf. 6, 9, 10. 7, 8, 4., vel e faſtidio, ut ne concurrerent voces binae in vicinia per aſperum, quas toleravit tamen ſupra 1, 15, 11., novans quid iam aliter ad 2, 13, 13., dum hic Sch. modo ſeverus eſt in v. „excandeſcebat *ferrum*" partim cum P., unde Bg. enunciationem totam e pron. relat. mutat in abl. conſq., ſervato tantum paſſ., dum med. ſtatuunt lib. Woll. e N. T. de peri. it. Dreſ. hinc „ὧν — ὅπλων — ὁ σιδ. ἐθ. *ferro* armorum *excandeſcente*" (tenentibus ſane et noſtratibus *ſich erhitzen*,) praeter quae reperi in analog. et paſſ. de re ap. Hom. et Geop. medico que ſenſu ap. Foeſ., ſed tropice So. Ai. Hſy. 1, 1094. i., tum act. varie ap. Carpz. dial. Hier. p. 83. e. Plut. Krg. et Fa. Ae.

τά τε ἐκ β.) In enunciatione hac, per analog., formulam e praep. cum ſubſt. mutat Bg. in adi. cum Sch. in τὰ „cum praep. *coriacea*, ξυλ. lignea *ardebant*, β. ex *coriis* facta, ἐφλ. *ardebant*, *quae ex* lignis *erant*" ſuppleto particip. hic ὄντα, ſed in pr. πεποιημένα ſ. γεγενημένα, quae ſane alibi habentur cum pr. ἐκ et gen. materiae, cf. §. 4. 3, 1, 15., repetendo ad artic. ſubſt. ὅπλα, dum Lat. adi. primum Bg. non tenent L. Gs. et Schell., at Lipſ. de mil. R. Op. T. 3. p. 103. m. „*parma* — e corio — πάρμαι, δερμάτινοι θυρεοὶ παρὰ Καρχηδονίοις, *parmae*, coriacea *ſcuta* apud *Carthaginienſes*, — apud Romanos — e ligno, corio ſaltem ſuperducto, (p. ſq. m.) — *galea* de *corio*, (p. 105. m.) Xenophon de Thracibus — κράνη σκύτινα, *galeae* e *corio*, (p. 110. m.) δερμάτινα πλοῖα λ. coriacea *navigia*" ib. p. e. cum p. 107. i. de corio in ſcuto Rom., ubi et de laminis ferreis cum p. 111. m., ut de *pilo* Rom. *ligneo* p. 117. ſqq. et ſimul *ferreo*, tum de lorica *ex* aerea *lamina* p. 126. ſqq. Sed Sb. Ind. in paſſ. ἐφλεγ. aliunde, cui add. in rem critic. D'Orv. Ch., ſed tropico ſenſu, abſolute, pro ardere amore, Ael. V. h., ſed de aliis rebus cum pr. ὑπὸ Di. H. S. T. 1., ut in act. varie Hom. So. Ai. Lyc. Muſ. V. Eur. l. p. 88. b. m. Abr. ad Ae. T. utr. Idem vero Sb. „Ind. σ. *contrahi*, *coniugari*" dum Bg. e P. aeque bene per med., ſed Stp. Th. nil dat, [illegible] noſtrum in act. ſine exemplo, et ſyn. συνελκύειν ex Ariſt., neutrum [illegible]me reperiente alibi.

ἦν γοῦν ἰδ.) Ald. et Baſ. γυμνωμένυς, absque augmento. Ego praeſenti tempore γυμνομένους malim, i. e. *nudantes ſe*. Pro ſeq. ἐφ' ἑαυτῶν ma-

νωμένους[d] τοὺς ϛρατιώτας αὐ- re erat nudatos milites a ſe

d) Ms. Ba. γυμνουμένους, ſed Ms. Ve. γυμνωμένους, quod poſtr. et habent edd. A. al. v. N.

let fortaſſe aliquis ὑφ' ἑαυτῶν, *a ſe ipſis.* Sed ἐφ' ἑαυτῶν retinere nihil vetat, ut quod ſignificat *ſua* ſponte, *per* ſe. *Sylb.*

Qui et in Ind. v. ἐ. cum gen. ſic habet „(ναῦν ἰδόντες ἐν τῷ θεάτρῳ) διαλυομένην αὐτὴν ἐφ' ἑαυτῆς, per *ſe* ipſam, *ſua ſp.* -- ſic (ὡς αὐτὰς) ἐφ' ἑαυτῶν (αὐτομάτας) προςπλεούσας (ὁρᾶσθαι,) — ἐφ' ἑαυτῶν γυμνούμενοι, (hinc ſic modo.) At ἐφ' ἑαυτῶν διετέλεσαν ὄντες, coniuncti *manſerunt,* (e Zoſ. 7, 3, 1.) ἐφ' ἑαυτῶν ἐγένετο τὰ ϛρατόπεδα, ſe *recolleg.*" ex eod. 4, 58, 5. quo poſtr. loco Reit. conſentit in Vs. et notionem, non item in primo, cum etiam poſtr. illum aliter capiat Vig. p. 596. i., ubi p. pr., etiam in N., varia memoratur notio pr. noſtrae cum pron. recipr., et in his quoque illa Sb. pro *per* ſe *ipſos*, quae et aliunde certa, et convenit ſaepe cum alia ἀφ' ἑαυτ., it. cum iſta Ms. Ve. ὑφ' ἑαυτῶν, ubi vel gloſſa vel lapſus, ut in contra Ms. Ba. alio poſt ὑφ' caſu, tertio quidem, ſolennis eſt confuſio finium, cf. §. 14. ϛεφαν. 6, 4, 4. 8, 3, 16., quoniam alio ſenſu tantum iſta formula adhibetur, cf. 7, 9, 4., quam hic opus eſt, ubi Sch. in pron. αὐτ. „ἐφ' ἑαυτῶν, ſibi *ipſos*, (e P., etiam in ἑαυτ. et v. γυμν., ad in pr.) ἐφ' ipſos *ſuper* ſe *ipſis*" ſtulte, at Bg. aut corrigendo in ἀφ' ſ. ὑφ', aut ad ſenſum; quoniam, ut dicebam, in hoc gen. pron. conveniunt pr. ἐπὶ et ἀπό, it. ὑπό, ut Lat. Bg. et Sb. cf. G. Th. v. *per* 770, 45. p. ſq. l. 72. 772, 21. *per* ſe *ipſe*, it. l. 28. 30. ſq. 34. „per *ſe*, i. ſponte" cum Kort. ad Sall. Iug. 4, 8. 89, 5. 96, 2. it. ad Cic. ep. 3, 2, 6. 6, 10, 8. 13, 29, 4., ubi et ſimul alius ordo pron. demonſtr. *ipſum* per *ſe* -- *per* ſe *ipſae*, dum Noſter, praeter variationem quandam cum 7, 3, 6. ἑκάϛης γοῦν ἡμέρας ἦν ἰδεῖν τοὺς λ., per analog. que conflans membrum hoc, in praemiſſo pron. αὐτ. facit ex auctoritate, cf. Ind. Dion. Ca. „αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ, per *ſe*, ſua met auctoritate 53, 61. quod alias ἀφ' ἑαυτῶν ſuo *arbitrio* 220, 1." utr. loco ſine Var. D., tum Dem. „ἀφ' ἑαυτοῦ, *ultro*, ſponte *ſua*, (et in pr. ἐ. Nr. 9.) ἐφ' ὑμῶν αὐτῶν, *ſponte* veſtra, *per* vosmet *ipſos*, — ἐφ' ἑαυτοῦ, ſponte *ſua*, rel." quibus add. 1172, 12. αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ, it. Rs. O. V. 7. Ant. pr. ἐ., tum V. 4. p. 1050. m. „ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐγενόμεθα, cum *rediſſemus* ad *ſolitudinem*" quod par ſuperiori ap. Zoſ. ſed V. 5. p. 890. N. 49. ſuper utr. ἀφ' et ἐφ' ἑαυτῶν, et in rem crit. ad Ael. V. h. 1, 34. N. 6. cum Ind. pr. ἐ. b. i. Fi. ad Well. p. 383. 353. i. V. ad Amm. p. 2. N. 8., ad Thuc. p. 404. N. 35. cum Abr. Dl. p. 608. m. 300. m., ut in uſum ἀπὸ pro ὑπὸ ſ. confuſ. ib. 35. e. 491. m. 625. m. 735. m. ad Luc. 2, 900. N. 51. Obſ. M. A. 3, 427. D'Orv. Ch. p. 548. m. Fi. ad The. p. 22. it. ad Plat. Phaedo. p. 57. N. 3. p. 257. N. 1. Mor. ad Iſ. Pan. p. 27. N. f., ad N. T. Krb. p. 167. e. Loesn. p. 169., ad Dd. S. 1, 289. N. 6. Ind. Di. H. S. T. 1., it. in ἐπὶ conf. vel var. cum ἀπὸ aut ὑπό, it. ἐφ' et ὑφ' Luc. in Var. L. et N. cum Beck. Epiſt. ad Bo... p. 13. N. 11. at, nominatim in ἀφ' ἑαυτ. L. N. T. cum Kypk. 1, 391., ſed in formulam noſtr. vulg. inſuper, e notione Sb., cf. Blanc. ad Ar. p. 61. cum Di. H. S. T. 1., ſed alia notione etiam ap. Hrdt. et Xen. Z. Pol., quae varietas notionis pendet a v. v. adiunctis, ut hic ap. Noſtr. patitur Lat. illas praep. tum Sb. tum Bg. praemiſſum v. γεγ. Ubi Ms. Ba. res habet depravationem ſolennem in vocali, cf. 7, 9, 4. quae orta for-

τοὺς ἐφ' ἑαυτῶν [e]· καὶ σκύλων ὄψιν ὅπλα παρεῖχεν ἐῤῥιμμένα [f], σοφίᾳ τέχνης, ἀλλ' οὐκ ἀνδρείᾳ [g] μάχης περιῃρη-

ipſis, ſpoliorum que ſpeciem arma praeferebant abiecta, commento artis, non vi pu-

e) ὑφ' ἑαυτῶν. Ms. Ven., at Ms. Ba. ὑφ' ἑαυτοῖς καὶ λ., ſed in edd. poſt vulg. ἑαυτῶ punctum in A. al., pro commate Stp. rel. v. N. f) ἐῤῥιμμένῳ Ms. Ba. cum Ox., mendoſe, cf. 2, 10, 4. 4, 12, 4. 3, 6. 10. Tum hoc poſt ἐῤῥ. comma in Stp. rel., at modo poſt παρ. in Bs. 2. al. et nullum poſt παρ. et ἐῤῥ. in A. al. v. N. g) ἀνδρείας Ms. Ve. v. N.

taſſis per correctionem in melius e lect. altera Ms. Ve., ubi exciderit augmentum ob ſimilem ſyllabam, cf. 7, 8, 24. et 2, 9, 6. κεκοσμ., quod perf. ſimiliter tentabat Ms. Ba. in praeſ., conſpicuum et in P. Cum vulg. perf. teneat clam adhuc Ms. Vi. habeat que locum aeque, ſervatum propterea a Bg. etiam: dici quoque licet, poſt §. pr. idem τῶν γεγ. tempus Gloſſatorem aliquem variare voluiſſe, nec ferre iterum Noſtri gratam in repetito tempore negligentiam.

καὶ σκύλων — περιῃρ.) Hoc poſtremum participium vertere Pol. negligit, (quae *ſpoliorum* ſpeciem, *abiecta* humi, *commento* magis *artis*, quam *vi* pugnantium, *praeferebant*.) Τὸ περιαιρεῖσθαι eadem vi occurrit ap. Lycurg. adv. Leocr. n. 180. p. 127. (R. V. 4. p. 163. l. 8.) τὴν ἐξουσίαν τῆς ἀπολογίας αὐτοῦ — περιῃρημένος, cui *poteſtas* ſe *defendendi* ademta eſt. *Leisn.*

Qui ceperit ibi v. hoc in paſſ., cum pro med. ponat Rs. Ind. V. 8. Lyc. cf. varie, etiam in act. et paſſ., ej. V. 4. 6. Dem. cui add. 445, 23. cum Di. H. S. T. 2. Thuc. cum Schol. et Abr. Dl. Xen. Mem. S. et Cyr., ubi et περιελέσθαι αὐτῶν τὰ ὅπλα (ſed cj. Hell. 2, 2, 13. e.) tum Ael. V. h., ubi et περιελόμενος τὸν δακτύλιον, ut ap. Ioſ. 1, 934. ſ. 3. i., tum in med. quoque ib. p. 101. ſ. 7. m., ſed cum dupl. acc., et perſ. et rei, p. 402. e. περιελόμενος αὐτὸν ἄκοντα, cum Var. L. e gloſſa αὐτοῦ λ. Gottl. Plat. Menex., tum paſſ. cum acc. rei ap. Luc. (ubi et adi. περιαιρετὸς cum Dd. S.) ſed merum act. Fa. Ae. Geop. et in rem critic. Fi. Plat. Politic., cf. Suid. 3, 85. m. Hſy. 2, 924. i. p. ſq. m. Bud. C. L. N. T., ſcribente per analog. Noſtro etiam in rel. hic, ubi liberrimum P. deſerit quoque Sch. „περ. ἀνδρ. arma detracta *vi*, ἀνδρ. vi *pugnae*" ſed Bg., praeter ordinem ſeveriorem, tantum ad v. περ. et ſubſt. μ., de ſuo autem in ἀλ. ο., cf. 6, 6, 10. e., ut Noſter in conflata ſententia tota, cum concinnitate inſigni, ubi comparo tum Noſtri 1, 10, 10. τέχνῃ καὶ σοφίᾳ, per hendiad. ſumendum, tum Ennii ap. Cic. de off. 1, 18. *Salmaci*, da *ſpolia*, ſine *ſanguine* et *ſudore*, it. illa Caeſ. b. G. 7, 29, 2. *non* virtute, *neque* in *acie* viciſſe *Romanos*, ſed *artificio* quodam *et* ſcientia *oppugnationis*, malim que potius haec Lat., calliditate *artis*, ſed *non* fortitudine *pugnae*, ſ. callida *arte*, ſed *non* forti *pugna*, at cum Bg. facio, poſito poſt ἐῤῥ. commate, ut σοφ. τ. cohaereant quoque cum v. ſq., quoniam ſpeciem *ſpoliorum* praebebant non arma ſimpliciter, ſed arma abiecta et humi iacentia. Tum Stp. Th. 2, 1380. C. e. „καὶ σκ. — ἐῤῥ. *ſpoliorum* ſpeciem *prae ſe ferebant*, (at 3, 902. C. e. ſine Vs.) ὅπλα σοφ. τ., ἀλ. ο. ἀ. μάχης, περ." ponit, ſecus ac in ed., comma etiam poſt μαχ., per ſe non alienum. Sed in Ms. depravatio eſt, vel e poſtpoſito iota,

μένα. ἔκ τε τοῦ τοιούτου πάμ- 29. gnandi ademta. Unde

quod ſaepe iam abiit in ſibilam, cf. proxime 7, 1, 19. 7, 3, 6. vel e ſq. vocabuli extremo elemento, quod, obverſatum menti iam, inſcia mente licet, ſcribebat manus tamen.

ἔκ τε τ. λ.) *Scribendum videtur* ἐπηροῦτο, ut ἠκρωτηριάζετο, vel ἠκρωτηριάζοντο, ut convenire poſſit cum ἐπηροῦντο. Quin etiam τὰς χεῖρας videtur cum praecedente verbo iungi, ut legatur, τάς τε ὄψεις ἐπηροῦντο καὶ τὸ πρόσωπον, ἠκρωτηριάζοντό τε τὰς χειρ. λ. *Stepb.* Legi poteſt etiam ἐπυροῦντο, *inflammabantur, incendebantur*, ut §. 27. Ut porro τὰς χεῖρας cum v. ἠκρωτηριάζετο recte coniungunt editiones pleraeque, nominatim Baſileenſes: ita in eisdem poſt id ipſum verbum deſideratur copulativa τε, ut legendum videatur, quemadmodum H. Stp. propoſuit. *Sylb.* Forte καὶ τὰς χειρ. *Reisk.* Quorſum τας χειρας referes? Transpone vocem hanc ſtatim poſt οψεις, praefixo και. *Mutilabantur oculis et manibus.* Ita non opus eſt, ut cum Stp. legas ηκρωτηριαζοντο. Nunc enim το προσωπον nominativus eſt. Nec video, quid proficiat Stp. emendatio, etiamſi velis poſt προσωπον interpungere. Tunc enim deeſſet tamen coniunctionis particula. *Gedik.* Hunc locum corruptum eſſe, nemo negabit, neque enim plurale ἐπηροῦντο et ſingulare ἠκρωτηριάζετο ſatis commode ſibi invicem conſtant, neque χεῖρας etc. habet quo referatur. Maxima autem difficultas ex ipſa varietate et multitudine rationum, quibus corrigi locus poſſit, oritur. Primum enim aut ἐπηροῦντο in ſingularem, aut ἠκρωτηριάζετο in pluralem mutandum eſſet, quae eſt Stp. ratio, quae tamen rem non explicat, niſi poſt ἠκρωτηριάζετο addatur καὶ. Deinde τὰς χεῖρας praefixo καὶ ſtatim poſt ὄψεις poni poſſet, quae eſt Cl. Gedikii ratio. Porro numero alterutrius verbi mutato, inciſoque poſt ἐπηροῦντο ſublato ac poſt πρόσωπον poſito, coniunctio δὲ voci τὰς χεῖρας praefigi poſſit. Denique quum ἠκρωτηριάζετο et numero et loco ſuo maximam efficiat difficultatem, optima forſan emendandi ratio erit, ſi voces τὸ πρόσωπον ἠκρωτηριάζετο plane tollantur: tunc enim omnia plana ſunt. Quae ratio, ſi forſan nonnullis nimis violenta videatur, cogitent hi velim, τὸ πρόσωπον ἠκρωτηριάζετο haud obſcure prodere interpretamentum τοῦ, τάς τε ὄψεις ἐπηροῦντο, a librario forſan margini adſcriptum, ac deinde temere ac iniquo loco in contextum relatum. (cf. ad 8, 6, 3. e.) Caeterum proprius verbi ἀκρωτηριάζειν ſignificatus cognoſci poterit ex Scholiaſte ad Sophoclis Electr. v. 447. *Stroth.*

Sch. „ἐπηροῦντο τὰς ὄψ. mutilabantur *oculis*, (repetitis Stp. et Sb. cogitatis,) πρόσωπον — ἀκρωτηριάζεσθαι, faciei *externis* partibus *mutilari*, χειρ. ſynecd. (omiſſa pr. κατὰ) manibus labefactari, γυμν *membrum corporis nudum*“ ſed ſine Vs. Ind. Sb. „πηροῦσθαι τὰς ὄψ. καὶ τὸ πρόσωπον, — ἠκρωτηριάζοντο τὰς χειρ.“ tum Stp. Th. tantum 3, 282. E. m. „paſſ. πηροῦμαι, mutilor, aliqua corporis mei pars oblaeditur et debilitatur.“ Herodi. l. 8. ἔκ τε — ςρατοῦ τάς τε ὄψεις ἐπηροῦτο καὶ τὸ πρόσωπον, ἠκρωτηριάζετο τὰς χεῖρας καὶ σωμ.“ e P., per mutatum adeo tum comma, tum numerum v. primi, denique Leisn. in Ms. Bg. „leg. τάς τε χεῖρας“ qui ſane alibi copulam hanc ita reddit, cf. 7, 8, 23., ſed tamen et aliam quamcunque libere addit, cf. 7, 9, 16.; ſumram hic e P., qui eandem de ſuo intruſit alias, cf. 8, 3, 10., ſed hic non ſolam illam Bg., ſed cum alia ſimul Gr. τὲ, quam unam vertit per dupl. ſuam „manus

πλεῖςον πλῆθος τοῦ ςρατοῦ ςτάς τε ὄψεις [h] ἐπηρoῦντο, καὶ τὸ πρόσωπον [i] ἠκρωτηριάζετο, τὰς χεῖρας καὶ εἴ τι γυμνὸν ἦν

maxima multitudo de exercitu aut oculis privabatur aut vultus ſummas partes amittebat, manuum item, et ſi qua pars corporis eſſet nuda,

h) In Ms. Ba. ab ὄψεις- τὰς omnia deſiderantur, et τάς τε ſequitur χεῖρας καὶ εἴ τι cet. *Mart.* at in Ms. Ve. „ἐπηρoῦντο· καὶ τὸ πρόσωπον ἠκροτηριάζετο· καὶ χεῖρας καὶ εἴ τι γ. tum in ed. Ox. 1. ἐπηρoῦντο cum iota vitioſo. et in Ing. ἐπηρoῦτο. v. N.
i) Hic comma habebant A. al., ſed nullum poſt ἠκρ., dum noſtram diſtinctionem tenent Stp. rel. v. N.

que *item*“ ſupra 7, 6, 21., etiam ſic illam ſyn. καὶ 7, 11, 6. Unde quis ſuſpicetur, P. conſpirare iterum cum Ms. Ve. Enimvero, ut Ms. Ba. omiſſa habent hic cauſam conſpicuam, ob ſimilem τὰς voculam; ut que manifeſtum eſt Ms. Ve. mendum in vocali brevi ἠκροτ., (a Zanetti notatum linea ſubtus ducta,) cf. 5, 2, 2. 7, 5, 10. e.: ſic huius novitas in copula καὶ ante χεῖρας nondum a me ſuſcipitur his de cauſis. Scilicet duo hic animadverto, primum enallagen numeri in v. v. duobus, per καὶ copulatis, poſt nomen collectivum πληθ., qualis iam fuit per inverſam rationem 6, 5, 14. ὡς ἄρα φαίνοιτο ςρατὸς — τά τε πεδία κατατρέχουσι, it. 7, 11, 11. et 7, 10, 16. e. etc. quam figuram tum ibi ſuſpectam habuit nemo, tum alii aliorum in locis tolerarunt, cf. Abr. Dl. Th. p. 42. m. quoque. Tum Noſtro ſolenne eſt, non ſequi ordinem dialecticum in iungendis vocibus partibus que orationis, atque propterea coniicere verbum in mediam ſeriem et intra ſubſt. duo, cf. proxime 7, 4, 3. καταδίκας τε ἐποιεῖτο καὶ χρημάτων εἰςπράξεις, etc. it. intra tria, ut 2, 13, 10. ὑμῶν καὶ σοφίᾳ κρείττους ἐςμὲν, καὶ δυνάμει ςρατοῦ, καὶ συμμάχων πλήθει. Iam pro tertio ſubſt. hic reputari poteſt totum membrum καὶ εἰ — σωμ. Atqui in tribus partibus ſecunda quidem copulam habere poteſt, vel minus, cf. 4, 12, 7. Itaque, ſumta hic nulla copula, rego verba ſic, καὶ ἠκρωτηριάζετο (κατὰ) τὸ πρόςωπον, τὰς χεῖρας, καὶ εἴ τι λ., in primis, cum totum membrum poſtr. converti queat in aliud ſyn., quod et ipſum referat formam tertii ſubſt. cuiusdam, v. c. καὶ ἄλλο ſ. λοιπὸν μέρος τοῦ σώματος γυμνὸν ſ. εἴ τι γυμνὸν ἦν, ſ. καὶ πᾶν μέρος τοῦ σωμ. γυμνὸν, ſ. εἴ τι γ. ἦν. it. καὶ ἄλλο μέρος τοῦ σώματος, ὃ ἦν γυμνὸν, ſ. καὶ πᾶν μέρος τοῦ σωμ., ὃ ἦν γυμνὸν, quoniam formula εἴ τι par eſt adi. illis praepoſitis ἄλλο, ὃ ſ. πᾶν, ὃ λ. cf. 5, 6, 20. 5, 2, 5. 4, 9, 13. 2, 13, 17., quam formulam Bg. cum P. hic ſeverius reddit, quam alias, cf. §. 22. Sic verterim *et* laedebatur *ſummis partibus*, quoad *faciem*, (naſum,) *manus*, (digitos,) *et* omne *membrum* corporis *nudum*, ſ. *et* omne *reliquum* corporis *membrum*, ſi *quod* eſſet *nudum*. In quibus equidem nil duri video, maxime, ſi ita τὸ πρόςωπον accipiatur de tota facie, anteriori que capitis parte, ubi antea nominavi quidem praecipue *naſum*, ut partem ibi maxime eminentem, ſed ut non excludam reliquas faciei partes patentes nudas que, frontem ac genas, nec adeo auriculas, in quas cum naſo proprie convenit notio v. ἀκρ. cf. 6, 6, 3. ſicut non eſt inſolens, totum poni pro parte, et adeo τὸ πρόςωπον pro partibus eius tantum quibusdam. A quo et

τοῦ σώματος. ἀλλὰ μὴν καὶ 30. Sed et machinis, quae ταῖς μηχαναῖς προσαγομέναις muro admovebantur, faces

diſtingui prodeſt hic pr. τὰς ὄψ., non pro genere toto ve capiendum, ſed pro parte et cum Bg. e P. Et per haec obſervata omnia nullam obſcuritatem hic Noſtri locus videtur tenere, quam tamen removeat omnem ſane Ms. Ve. adiuncta copula καὶ, quae per ſe latere poſſit in vulg. artic. τὰς, cum hunc ille omittat, et ſaepe confuſa ſit copula iſta cum aliis vocabulis, tum articulus in altero ſubſt. deſit non raro. Sed cum noſtri Mss. in univerſum fidei parum mereantur: tum pro arbitrio librarii, ut omittunt artic. cf. 6, 1, 1., ita καὶ in alterutro membro adiiciunt, cf. 3, 15, 13. 3, 6, 22. quod hic factum ſit etiam e gloſſa per comparationem, quoniam alibi ante ſq. καὶ εἴ τι habet ſecundum membrum copulam quoque, cf. 6, 9, 14. αὐτόν τε ἀναιροῦσι καὶ τὴν μητέρα, καὶ εἴ τινες λ. Igitur, quoniam vulg. lectio procedit per ſe etiam in hac regione, tum a Ms. uno Vi. adhuc ſervatur tacite: nondum tentarim ego quidem eandem, caetera nunc curaturus. Ac primo P. libere verſatur praeterea vario modo, tum in τὲ — καὶ mutatis in ἤ — ἤ, (quae retinet Bg. cf. §. 24.) tum in addito poſt εἴ τι adv. cf. 8, 2, 2., tum ſupplemento ſubſt. πυρὶ, tum denique per formulas Lat. in reddendis Gr., conflatis a Noſtro vel de ſuo, vel per analog., cf. in ἐκ τοῦ τ. illud ἐκ τούτου Xen. Ἀνβ. et Cyr. v. ἐκ, it. Bach. Sy. 2, 8. 3, 1. 4, 1. 6., per ellipſ., tacente L. Boſ., ſubſt. πράγματος ſ. αἰτίου, cf. 4, 5, 4., dum ambages P. deſerit Bg., tamen per liberius adv. ſyn., opinor, pro *ex hoc*, ſcil. negotio ſ. facto, quod narratum non proxima §., ſed §. 27. Sed ſeverior Bg. ad ſq. παμπλ. πλ. λ. (variatum cum 4, 15, 1. μεγίστῳ πλήθει στρατοῦ et 7, 2, 2. ἀκοντιστῶν ἀριθμὸν πάμπλειστον,) it. ad τ. ὀψ. ἐπ., in quae tenui v. πηρ. abſolute in act. et paſſ., pro oculis privare, rel. ap. Luc. et Suid. 1, 801. m. (ut affinia adi. πηρὸς, pro coecus, Hom. Eur. Barn. Plut. Hs. cum πήρωσις, pro coecitas,) tum varie ap. Hſy. 1, 1339. i. 2, 957. Foeſ. Poſſ. Ca., ſed cum acc. aliquo rei ap. Dem. cum ſq. explic. ἑώρων δ' αὐτὸν τὸν Φίλιππον — τὴν χεῖρα, τὸ σκέλος πεπηρωμένον, πᾶν ὅ τι ἂν βουληθείη μέρος ἡ τύχη τοῦ σώματος παρελέσθαι, τοῦτο ῥᾳδίως καὶ ἑτοίμως προϊέμενον, it. Dd. S. aliunde, ſed ex 1, 30. i. συχνοὺς παντελῶς πηρωθέντας τὰς ὁράσεις ἢ τινα τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος, *plurimos* oculis *prorſus* captos, *aut* alia *corporis* parte *mutilatos*, Aeſ. Fa. ἔλαφος τὸν ἕτερον πεπηρωμένη τῶν ὀφθαλμῶν, Poll. 2, 60. πεπηρωμένος τοὺς ὀφθαλμοὺς, orbus *oculis*, ſed τὴν χεῖρα 4, 188. ſub *mutilari*, tum Ioſ. 1, 370. ſ. 3. i. τοὺς πεπηρωμένους τὰς ὄψεις καὶ τὰς βάσεις, homines coecos et claudos, (ap. Kypk. 1, 285. i. „vultu *et* pedibus *captos*") e quo Noſter iterum, ſed alio ordine; tum Ael. V. h. 6, 12. p. 465. m. ὑπὸ τῆς ἀκρατοποσίας τῆς ἄγαν αὐτὸν διαφθαρῆναι τὰς ὄψεις, ὡς ἀμυδρὸν βλέπειν, per Vs. lib. at cum Bg. et Thom. M. p. 668. m. ὄψις, ὁ ὀφθαλμὸς, — τὰς ὀψ. ἀνακοπεὶς, denique in variat. 3, 9, 10. τὰ — θηρία — ἐμπίπτοντα ταῖς ὄψεσι, καὶ εἴ τι που παραγεγύμνωτο τοῦ σώματος, hic de ſuo Bg. explente ſubſt. μέρος, ut ibi. De Capit. in hanc et ſqq. §. conſenſu cf. ad §. 26. κιρν. . .

ἀλλὰ μὴν) Bg. e P. omnia, tum in ἀλ. μ. (aliter, quam 1, 14, 18.) tum in ſuppleto ſubſt. τῷ τείχει ſ. τοῖς τείχεσι, e §. 26. c. ad v. πρ. (quo de cf. 3, 9, 8. μηχαναὶ — προσήγοντο τῷ τείχει, plene, ut ap. Polb. 1, 563. m. προσῆγε τὰς μηχανὰς τοῖς τείχεσι, *muris* machinas *admovet*,

δᾶδας [k] ἐπέβαλλον, ὁμοίως πίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δεδευμένας [l], ἐπί τε τῷ ἄκρῳ [m] βελῶν ἀκί- | iniiciebant, pariter pice et reſina imbutas, quae in extremo telorum cuſpides habe-

k) δᾶδας hoc accentu Ms. Ba., ut ſine iota ed. Bs. 1. v. N. l) In Ms. Ven. δεδουμένας ſic Zan. v. N. m) τῶν ἄκρων βελῶν Ms. Ba. v. N., ſed ed. Lu. τῷ ἀκρῳβελῶν mendoſe.

cum N. Gron. p. 931. i. per variat., tacente ellipſin hanc L. Boſ.) non vero in libero adv., cf. 8, 2, 4. e., ad ſq. ex analog. formulam, ubi in ſubſt. deprehendi haec, ſine iota δᾶδες, pro piceae, ap. D'Orv. Ch. it. ſimul alio accentu in accuſ. ſing. δάδα ap. Foeſ., ſed cum iota et circumfl. plur. δᾷδας ap. Hſy. alios que, cf., praeter Suid., in varia Xen. Cyr. Luc. Rs. O. V. 6., ſed de furiis ej. V. 4. Ariſt. Plut. v. 425., tum in feſtis Fi. The. et Gs. Chr., at in poët. δαὶς Hom., etiam in N., Orph. et nominatim in nuptiis Hsd. Muſ., ſed in rem ipſam v. et N. ſq.

ὁμοίως — δεδ.) *taedas*, pice *ac* reſina *oblitas*, (e P.) Apud Alciphr. 3, 48. (p. 382. m.) occurrunt μέλιτι (ſic recte pro vitioſo ib. μέλετι) δεδευμένοι λίθοι, melle *imbuti* lapides. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Hagenbuch. p. 141. Lipſ. Poliorc. 5, 5. p. 197." ubi „in omnes e ligno machinas duo tela valuerunt, *ſaxa* et *ignes.* — *Ignes*, praecipuum telum. — Ii varii. Fuere *faces*, communes illae e picea, larice, abiete, et quibus in uſum luminis domi etiam uſi. — Has manu iaciebant et deſtinabant in machinas propinquas. — Aliae magis — militares, quas *malleolos* dicebant. Id quoque duplex genus: ſimplices — At alterum genus, magis efficax et militare, quod teli in morem formatur et aptatur. — Vegetius: malleoli, *velut* ſagittae *ſunt*, et *ubi* adhaeſerint, *quia* ardentes *veniunt*, omnia *conflagrant.* Clarius Herodianus et uberius l. 8. in obſidio Aquileiae: ἀλλὰ μὴν — δᾷδας — ἐχούσας. αἳ — κατεφλ., ſed *et* machinis *admotis* faces *iniiciebant*, pariter *pice* et *reſina* oblitas, *et* in *extremo* ſagittae *mucronem* habentes. *quae* cum *accenſae* deferrentur, *infixae* et *inhaerentes* machinis, *facile* eas *comburebant.*" Quae partim ſunt e P., libere verſante, etiam omiſſo adv. ὁμ., conflatis deinceps a Noſtro omnibus per analog., dum Ms. tria puncta ſuperimpoſita videntur eſſe librarii, volentis innuere depravatum verbum, et in marg. ponere rectum, quod tamen deinde oblitus. Sed Stp. Th. 1, 953. B. m. ſub Bg. e P. cum lect. alia in ſubſt. ſine iota „δᾶδας — δεδ." quo de act. cf. pro humectare Hom., pro fundere, cum acc. αἷμα So. Ai., pro ſubigere Xen. Bach., ſed varie Ioſ. Hſy. 1, 921. m. p. ſq. 1083. i. Suid. 1, 517. i. 527. m. 678. i. et ſimul in paſſ. L. Apoll. cum N. it. cum abl. rei, ut hic, ap. Luc. et Geop., ſed cum adv. et pr. ὑπὸ Orph., et tropice, de perſ., cum gen. rei, D'Orv. Ch., ut in δευτὴρ V. ad Amm. et in δευσοποιὸς R. Tim. Thom. M. et Moer. Sed ῥητ. reperi tantum ap. Suid. Geop. et Polb. 1, 687. e., ubi praet. πίττης.

ἐπί τε) In Ms. caſu alio nihil eſt, quam ſolennis lapſus in iota poſtſcr. et ν, cf. 1, 17, 22. etc., quoniam inanis tautologia exiſtit in τῶν ἀκρ. βελ. ad pr. δᾷδας, cum Mss. rel. in vulg. manente etiam oblique P., e quo ſervat Bg. pron. relat., remota copula, in particip. ſecundo, cf.

δας ἐχούσας [n] αἱ ἀναφθεῖσαι, φερόμεναι, ἐμπαγεῖσαι ταῖς μηχαναῖς καὶ προσπεφυκυῖαι, ῥαδίως αὐτὰς κατέφλεγον.

Τῶν μὲν οὖν πρώτων ἡμερῶν ἀντίπαλός πως καὶ ἰσόῤῥοπος ἔμενεν [o] ἡ τύχη τῆς μά-

31 rent: quae incenſae volantes, infixae machinis et inhaerentes, facile eas concremabant.

Ac primis quidem diebus par utrinque librata fuit fortuna pugnae: ſed mora inter-

n) Hic comma in Bs. al. et punctum in A. al. o) ἔμεινεν Ms. Ba. v. N.

proxime 6, 9, 4. e., ſed Sch. male regit in *ἀκρ.* „*βελῶν extrema* parte *ſagittarum*, *ἀκ.* mucrones *ſagittarum*" in poſtr. numerum cum Bg. ſeverum retinens, cf. Stp. Th. „Chryſoſt. *ἀκίδα βέλους*, ſagittae *cuſpidem*" quem Noſter et ſupra reſpexit, dum quondam notabam e Poll. modo numeros 1, 137. 7, 158., reperiens nunc tantum cum gen. *τοῦ τοξότου* ap. D'Orv. Ch., ſed abſolute ap. Hſy. 1, 191. e. 193. i. Suid. 1, 84. i. Foeſ. et de navi Dd. S. 1, 622. l. 76., et in periphraſin Noſtri, pro Lat. *malleoli* ſ. *falaricae*, alias appellationes ap. Fi. Pal. v. *πυρπολεῖν*.

αἱ ἀναφθ.) Cumulata in vicinia particip. (cf. §. 24.) pluria ſevere dedit Bg., cum proprie in medium coniectum ſit membrum *ἐμπ. τ. μ. καὶ πρ.*, cauſam continens, ſed rel. modum, cf. in v. *ἐμπηγν.* abſolute Fa. Ae. et Luc. in N., ſed cum pr. *εἰς* Geop. et tropice, de re, cum dat. rei, Suic., ſed in *πρόςφυμι* ſ. Sch. „*προςφύω*, — inhaerentes ſ. *advexae* machinis" Hſy. 2, 1050. i. 1054. i. Suid. 3, 204. m. 208. ſ. Hom. Orph. Geop. Plut. Krg. Gs. Chr. Luc. Abr. L. Ar., ſed de re tropice ej. An. ad Ae. Τ. 2. at *προςφῦσαι*, aſpergere Di. H. S. T. 1. et *πρόςφυσις* Foeſ, eum Xen. Z. Pol. In poſtr. membro inſerſit P. libere adv. ſuum, cf. 8, 3, 21.

τῶν μ. ἡ.) Cum alio tempore Ms., aor. 1. pro impf., cf. 6, 2, 20. e. 3, 6, 18. 3, 7, 5., conſpirare videtur P., liber tamen in rel., praeter Lat. ad *μ. ὁ.* cf. 7, 9, 25., quoque in addito adv. cf. 7, 9, 15., unde Bg. in gen. temporis, tum in omiſſo adv. *πῶς*, cf. 3, 12, 21. 4, 9, 4. et in contractiori formula *ἀντ. λ.*, dum ſeverus manet Sch. tantum in „*ἀντ.* par *viribus* pugnae *fortuna*" et licuit ſic, *par* aliquo *modo* et *aequalis* ſ. *aequa* ſ. *eadem manebat* fortuna *pugnae*, cf. G. Th. v. *par* 682, 66. ſqq., ubi et e Virg. Ae. 4, 603. anceps *pugnae* fuerat *fortuna*, cui add. Ovid. Met. 13, 90. *ſi* quaeritis *huius* Fortunam *pugnae*, ubi Gier. „*fortuna*, exitus pugnae" ad quam analog. hic ſcribit Noſter, ex alia conflans rel., et partim repetendo variando que ſua, cf. 6, 5, 1. *ἀντίπαλα καὶ ἰσόῤῥοπα — στρατεύματα*, it. 3, 7, 6. *γενομένης δὲ συμβολῆς καρτερᾶς, ἐπὶ πλεῖστον μὲν ἰσόῤῥοπος ἔμενεν ἑκατέροις τῆς νίκης ἡ τύχη*, ſed in notione ſubſt. *τῆς μαχ.*, de certamine partim e muro, iterum, ut 8, 4, 21. 28., cum Stp. Th. memoriter 3, 1450. A. e. „Herodi. l. 5. *ἰσόῤῥοπός πως ἐμ. ἡ τ. τ. μ.* pugnae *fortunae*" ſed ſine G. Th. ap. Virg. Ge. 3, 503. *haec* primis *dant* ſigna *diebus*.

χης [p]. χρόνου δὲ ἐγγινομένου, ὅ τε [q] στρατὸς τοῦ Μαξιμίνου ὀκνηρὸς ἐγίνετο [r], καὶ, πταίων τῆς ἐλπίδος, ἀθύμως διέκει-

veniente, exercitus Maximini ſegnior fiebat, et, quod ſpe excideret; deiecto animo erat.

p) Punctum in A. al. q) Sic nobiscum Ms. Ba. pro edd. ὅ, τε cf. 7, 11, 15. r) ἐγένετο Mss. Ve. et Vi. v. N.

χρόνου δὲ λ.) Vind. ὁ. ἐγένετο ſollemni permutatione; receptam autem veram putamus. *Stroth.* P. deſerit Bg. in copula, cf. 7, 3, 9. e. et in ſq. membri ambagibus, cum ſpreto illius adv. cf. 8, 2, 4., ubi Sch. cum utr. Intp. in „ἐγιν. fiebat, *erat*" et Mss. res eadem, quae 7, 7, 8., hic quidem ut in vulg. tempore maneat cum Ms. Ba. quoque P., quocum partim modo Stp. Th., ſed memoriter per lect. aliam 2, 1267. i. „Herodi. l. 8. ὀκν. ἐγίγνετο, minus *iam* alacer *erat*" dum Noſter ex analog., maxime Lat., cf. G. Th. in adi. Bg. 372, 39. 43. *ſegnior* fuiſſe, ſed varians quodammodo cum 2, 4, 10. ὀκνηροὺς τε καὶ ἀπειθεῖς αὐτοὺς τοῖς κελευομένοις παρεῖχον, ut in praec. formula cum 1, 10, 1. χρόνου δὲ οὐ πολλοῦ διαγενομένου, Stp. Th. quoque comparat 1, 830. D. e. „ἐγγ. pro interſum, interiicior, de tempore, ut διαγίνομαι, Thuc. 1. (1, 112, i.) χρόνου ἐγγενομένου" interiecto *tempore*, cui add. ſine Ind. 103, 69. χρ. ἐγγιγνομένου, *cum* mora *fieret*, et p. 512. N. 5. Abr. Dl. p. 394. e. Herdt., 90, i. 163, 95. cum p. 189. N. 2., ad Luc. 1, 356. b. e., ad Dd. S. 1, 392. N. 34. Fi. Plat. Phaedo. p. 226. l. 5. Rs. O. V. 4. Dem. cui add. 445, 7. 1102, 18. 1158, 10. et Polb. 2, 573. e.

καὶ πταίων τῆς ἐλπ.) Hoc eſt ſupra 2, 7, 4. σφαλεὶς τῆς ἐλπίδος. *Leisn.* Idem eſt ac σφαλλόμενος τ. ἐ. *Stroth.* Ibi proprie fuit σφαλέντες τῶν ἐλπίδων, dum Stp. Th. 3, 581. e. „πτ. fallor, *fruſtror*, ea ſignific. qua dr. *falli* et fruſtrari *ſpe.* Herodi. l. 8. πταίων τῆς ἐλπ." ſine Vs., tamen per Lat. formulam unam partim e P. „ſed *quia* ſpe *falſus*" qui tamen et liber in copula, cf. 7, 11, 5., vicinius reddente Bg., quanquam vel ſic aliam proprie formulam Gr. ἀποπεσεῖν τῆς ἐλπ. ſ. ἐκπεσεῖν λ. cf. l. l. ſupra et Poſſ. Sy. p. 104. e., conflante ſuam Noſtro per analog., cf. G. Th. 4, 94. „lapſus, — σφαλεὶς, πεσὼν, — *ſpe*, pro fruſtratus Caeſ. b. G. 5, 55, 3: *hac* ſpe *lapſus*," tacente N., tum (praeter Schol. Thuc. 399, 29. 31. cum Abr. Dl. p. 598. m. 821. e.) Suid. 1, 848. m. ἐπταικώς, σφαλείς, et Hſy. 1, 1409. i. ἐπτωκώς, σφαλείς, it. 2, 1069. i. πταίει, πίπτει, ἁμαρτάνει, σφάλλει, quorum medium comparo hic, ſimiliter poſitum cum gen. quodam, etſi notione alia, cf. ap. Hom. Ἰλ. κ', 372. ἔγχος ἀφῆκεν, ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτὸς, it. Ὀδ. φ', 155. πολὺ φέρτερόν ἐστι τεθνάμεν, ἢ ζώοντας ἁμαρτεῖν (τούτου,) οὗ θ' ἕνεκ' αἰεὶ Ἐνθάδ' ὁμιλέομεν, quam *vivos* excidere *ea re*, cuius (*quidem*, quoniam τὲ pro γὲ,) *gratia* rel., in quibus ellipſis ſumetur pr. ἀπὸ potius, quam ſimpl. pro compoſ., cf. ib. Ἰλ. χ', 505. φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτών, *caro* patre *privatus*, (Hſy. 1, 476. m. ἀποτυχὼν τοῦ πατρός,) it. Ὀδ. ι, 512. χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, *privatum* iri *viſu*, cf. Hſy. 1, 263. m. et i. ἁμαρτῆσαι, στερηθῆναι, cum N. 6. ex „Eur. Alc. v. 342. τοιᾶς δὲ ἁμαρτάνοντι συζύγου σέθεν; *qui* te *talem* coniugem *amiſerim*, (et N. ſq. 7. ex ej.) Androm. v. 373. (Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα δεύτερ' ἂν πάσχοι γυνή,) Ἀνδρὸς δ' ἁμαρτάνουσ', ἁμαρτάνει

το. οὓς γὰρ ἠλπίκεσαν[s] μηδε-
μίαν[t] ὑπομενεῖν προσβολὴν,
τούτους εὕρισκον οὐκ ἀντέχον-
τας μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθεστῶ-
τας. οἱ δὲ Ἀκυλήσιοι ἐπεῤῥών-

2. Quos enim ſperaverant ne
unam quidem toleraturos in-
vaſionem, iſtos inveniebant
non durantes ſolum, ſed et
3. reſiſtentes. Contra Aqui-

s) Nullum hic comma per edd. et tacite quoque Mss. t) Sic una voce in edd. et Mss. clam, v. N.

βίου, vitâ privatur mulier viduata viro" ſed Vs. Barn. *ſed* excidens *viro*, excidit *vita*; tum Hſy. p. 1. i. ἅμαρτεν, ἀπέτυχεν, ἐψεύσθη, denique ap. Luc. 2, 163. l. 18. τὸ ἀποτυχεῖν, *fruſtratus eventus*, et p. 186. l. 48. εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με κατεπείγεις, *niſi* me *ad* hoc *ſolum* urges, *uti* excidam *conatu*, ſed p. 160. l. 34. λογίζομαι γὰρ, οἷα πάθοιμ' ἂν ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ἀποτυχών, *reputo* enim, *quae* a *patre* mihi *impendeant*, *ſi excidam*, at ib. 3, 628. l. 35. τῆς μὲν οὖν ἰδίας γνώμης ἀπέτυχον πάντες, ac *privata* quidem *illa* uniuscuique *ſententia* fefellit *omnes*. In hoc quidem v. pendeat gen. a praep. praefixa; ſed in noſtro repetatur idem caſus ab illa ellipſi, quam ſupra ſumſimus.

ἀθύμ. διεκ.) Contractiorem P., liberum que ſimul in addito adv. formula, cf. 4, 4, 1., deſerit quoque Sch. in „ἀθ. anxie *ſe* habebat, *deiecto* erat *animo*" dux Bg., ut Noſtro Iſocr. ex indicio quidem Stp. Th. v. ἀθ. in Paneg. Mor. p. 66. m. (cuius Ind. cum aliis v., ut Xen. Cyr. Mem. S. et Ἀνβ. cum Poſſ. Ca.) cui add. in Callim. W. 564, 52. v. Fd. Ev. qui formulam intelligenter comparabat cum privo v. ἀθυμεῖν.

οὓς γὰρ) Notanda eſt haec inter ἀντέχειν et ἀνθιστάναι differentia, illud enim eſt, *ſuſtinere modo impetum*, damno impetum facienti non illato, hoc vero *vim contra facere*, ſeu pari virtute reſiſtere ac ipſe fit impetus, ita ut impetum faciens haud minus incommodum ſentiat, quam ſuſtinens. *Stroth.*

Libere P. tum addito pron. ad πρ. (cf. 7, 9, 14. ὑπομ. αὐτῶν τὴν ἐμβολὴν,) tum intelligendo μηδ. quaſi per ellipſin ſubſt. ἡμέραν, deſertus, praeter rel., non modo a Bg., (qui dividendo μηδὲ μίαν, cf. 1, 5, 5. e. 4, 13, 15., ſenſu tandem redeunte eodem,) ſed etiam a Sch. in „πρ. impetum *ſuſtinere*" dum variat Noſter cum 8, 1, 10. ἐλπίζων, πάντας τοὺς δήμους τοῦτο ποιήσειν, οὐχ ὑπομένοντας τὴν ἔφοδον αὐτοῦ, per analog., ut in rel., ubi P. ad v. extr. liber per adv. additum, cf. 8, 4, 19. e. quocum Bg. in v. ἀνθ., ſed de ſuo in oppoſito per peculiarem a Noſtro rationem ἀντεχ., hic quidem i. q. pr. ὑπομένειν, et i. q. μένειν 8, 3, 9. et προσμένειν 4, 15, 16., revocandum que adeo ad notionem pro tolerare et perferre, it. ſuſtinere, qua de alibi, cf. 2, 9, 2. e., ubi diſerte ὑπομένειν comparabat Stp. Th., ferens Lat. Bg. in alia cauſa 1, 1337. E. m. „ἀντέχω abſolute, *duro*, διαμένω, Plut. ὥστε ταχὺ σήπεσθαι, καὶ μηδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἀντέχειν, (et P. cogitationem ib. C.) it. οὐκ ἀντέχω, cedo."

οἱ δὲ Ἀκ.) Bg. e P. in copula, cf. 7, 12, 6., reiectis ej. liberis, nominatim illa adv. formula ad §. 1., dum Noſter copulat de ſuo utr. enunciationem, variando quidem per v. privum cum 3, 3, 13. ὁ στρατὸς τὰς

νυντό τε καὶ προθυμίας [u] πά- leienſes confirmabantur et
σης ἐνεπίμπλαντο [x]· τῇ τε ſumma alacritate animi imple-
συνεχείᾳ τῆς μάχης πεῖραν [y] bantur: atque aſſiduitate pu-

u) καὶ πάσης ἐνεπίμπλαντο προθυμ. Ms. Ve. v. N. x) Comma hic in Bs. 1. et punctum in A. al. y) πεῖραν ὁμοῦ καὶ θαρσ. προσλ. Ms. Ba. v. N.

ψυχὰς [illegible]ρρωσθεὶς, oppoſitum pr. ἀθύμως διεκ., nil ferente nec G. Th. niſi gen. aut abl. alicuius ſubſt. e genere *affectuum* aliorum in Bg. e P. *impl.* it. in ſyn. *compl.* et *repl.*, ſed aliter reddente Bg. πρ. quam ſupra, cf. 6, 4, 1. Caeterum alius Ms. ordo per tres voces, cum rel. Mss. teneant vulg. et ipſe P. obliquus, vim prodit manifeſtam, ut laevitas alia ſit ea que maior in extremis vinciendis per vocales et conſonantes, ut que ſubſtantivum divellatur ab adi. cf. 8, 3, 10. e.

τῇ τε συν.) A P. diſcedit Bg. tantum in Latt. ad ὁμ. et πρ., tum ad copulas binas, per analog. confingente Noſtro totum hoc membrum, variando ſimul privo ſubſt. θαρσ. pro pr. προθ. cf. 2, 3, 12. m. θάρσος καὶ προθυμίαν, et totam ſententiam, cf. 6, 2, 19. πολέμοις συνεχέσι, (unde hic facias τῇ συνεχεῖ μάχῃ,) et 7, 9, 7. e. δύναμιν — τῇ πρὸς τοὺς βαρβάρους μάχης συνηθείᾳ ἑτοίμην πρὸς μάχας, ſed in Bg. ad ſubſt. μαχ. 8, 4, 28., tum in συν. 7, 2, 11. et Dd. S. 2, 31. l. 60. διὰ τὸ κάμνειν τῇ συν. τῶν πολέμων, quod *continuis* iam *bellis* defatigati *eſſent*, ubi Stp. Th. plene cum P., qui cum Bg. liber in ordine adv. ὁμ., variato ſane poſt duo ſubſt., cum in ſuperioribus locis praemiſſum eſſet ubique; ut Ms. ordo, conveniens cum P., iterum prodit tamen vim, etſi laevitatem habet maiorem, et forſan etiam cautionem, ne iungatur cum v. πρ., hunc tertium ordinem, quo adv. id ſiſtitur intra duo ſubſt.; tenentibus quoque tum Lat. in Bg. et P. ſyn. *pariter*, cf. G. Th. et Hor. T. v. utr., tum Gr. ſcriptoribus, cf. Hsd. λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμὸν λ. it. Muſ., ut praemiſſum ap. Lyc., ſed poſt duo ſubſt. poſitum etiam, ut hic, ap. Call., cf. in varium ordinem L. N. T. et ſine Ind. Hom. Ἰλ. ά, 61. Ὀδ. ϐ, 294. (ut cum dat. perſ. ib. δ', 723. it. So. Ai. v. 778. θεοῖς — ὁμοῦ, i. q. v. 776. σὺν θεῷ, cum Schol., ſed cum dat. rei L. Boſ., per ellipſ. pr. σὺν, ut in rectionem univerſe Poſſ. Sy.) tum in ordinem ſimul et notionem varie Suid. (ubi et 2, 693. i. noſtro ordine, etiam in Vs., γυναικῶν δὲ πολλῶν καὶ ἀνδρῶν ὁμοῦ κατακειμένων, *mulieribus* autem *multis* et *viris* ſimul *diſcumbentibus*; niſi ibi ad v. extr. pertinet,) Rs. O. V. 4. Xen. Z. Pol. Ἀνβ. et Cyr. Di. H. S. T. utr., ſed in variam modo notionem Hſy. 2, 756. e. p. ſq. i. cum N., ut pro *circiter* Vig. Herdt. Rsm. ad Dev. et in merum adv., maxime cum v. v. variis, Ind. Sb. Dem. Ael. V. h. Fa. Ae. Fl. Ae. Luc. Abr. ad Ae. T. 1., denique in differentiam ab ἅμα Ammon. Porro de ſuo copulat Noſter utr. ſubſt. πειρ. κ. θ. cf. in analog. ap. Ioſ. 1, 293. ſ. 4. i. παρ' αὐτῶν γὰρ ἐκείνων λήψεσθαι φρόνημα καὶ θάρσος, *ab* illis *enim* ipſis *animos* accepturum *eſſe* et *fiduciam*, et ſ. ſq. i. Γεδεῶνα — ἐλπὶς ἀγαθὴ καὶ θάρσος ἔλαβε, Gideonem *bona* ſpes *inceſſit* et *fiducia*; quo in ſubſt. poſtr. per errorem mirum Sch. „προλαμβάνειν, *ante* conſequi *audaciam*" cum nec Var. L. fuiſſet per edd. in vulg. προσλ, quo de v. alibi, ut in hoc peculiare quid Noſtri videtur cum ſubſt. πειρ. in notione Bg. e P., quam ignorant L. Ern. et Stp.,

καὶ θάρσος ὁμοῦ προσλαμβάνοντες, κατεφρόνουν τῶν στρατιωτῶν [z], ὡς καὶ ἀποσκώπτειν ἐς αὐτοὺς [a], ἐνυβρίζειν τε τῷ Μαξιμίνῳ περινοστοῦντι, εἴς τε αὐτὸν καὶ τὸν παῖδα

gnandi peritiam ſimul et audaciam acquirentes, deſpiciebant milites: ut etiam iocarentur in eos, illuderent que Maximino obambulanti, ac in ipſum et filium iacerent pro-

z) Hoc comma in A. al., ſed colon in Stp. rel., unde depravatum punctum in Bc. 2. a) ἀποσκώπτειν ἑαυτοὺς Ms. Ve. v. N. mendoſe, ut ἐς omiſſum in Ing. 2.

revocandam illam tamen ad hanc pro *experientia*; ſicut tota rectio v. πρ. cum rei et abl. et acc. ducta fuerit e Lat., non tam Bg. (cf. G. Th. 78, 35. *vires* acquirit *eundo*, l. 45. *vitae* dignitatem *ex* optimo *reip.* ſtatu *acquires*, l. 57. *quo* genere *et* vino *odorem* acquiri *putant*,) nec tam P. (cf. ib. 1171, 91. *conſequi* ſtudio *aliquid*, l. 94. ex *poena* minus *incommodi*, l. 100. commodum *exercitatione* corporis *laborioſa*, it. p. ſq. l. 6. 16. *ſcientiam*, l. 19. *magnum* ſcientiae *titulum* ex *uſu*,) quam e ſevero ib. cum Gr. n. 495. 51. 54. 75. ſq. „*aſſumere* aliquid *auctoritatis*, — nec *ſpem* modo *ac* votum *ſecuritas publica*, ſed *ipſius* voti *fiduciam ac robur*, — copiam *dicendi*, ic comparare ſibi ad reliqua, quae iam habemus“ cf. Ern. Cl. et Schell. L., ubi et e Cic. p. Mur. c. 14. e. laudem *ſibi* ex *Aſiae* nomine *aſſumſit*, quibus add. ex Ovid. Her. 20, 14. idem *acrius* illud *Aſſumſit* vires, *aucta* que *flamma* morâ *eſt*, it. e P. 1, 5, 51. Met. 13, 886. ib. 15, 421. *ſic* tempore *verti* Cernimus, *atque* illas *aſſumere* robora *gentes*, Concidere *has*, (ſi tamen abl. ib. verus eſt, cf. Gier.) ib. 7, 79. *ut* ſolet *a* ventis *alimenta* adſumere — *ſcintilla*, it. 3, 705., *ut* fremit *acer* equus, *cum bellicus aere canoro Signa dedit tubicen*, pugnae *que* adſumit *amorem*, cum Rem. Am. v. 485. ergo *adſume* novas, *auctore* Agamemnone, *flammas*.

κατεφρ. τ. στρ.) De ſuo Noſter genus hoc ponit cum ſqq. formis, ſ. affectum animi cum effectis, per analog. deinceps, ubi Bg. deſerit P. in ὡς et rel. Lat., tum maxime in ſuppleto ſubſt. τὰ τείχη, cf. 8, 4, 30. (ut Stp. Th. 2, 1089. F. partim per ſyn. „*obeunti* moenia *Maximino*“) et in extr. membro ej. adv. ὁμοῦ ſ. ὁμοίως aſſutum, cf. 7, 3, 13. 3, 6, 21., ſervans e Memm. Lat. in αἰσχρ., cf. 4, 12, 3. εἰς τοῦτον — ἀπέσκωπτε καὶ μέχρις αἰσχρᾶς βλασφημίας, per variatam hic praep., (ubi Ms. vitium eſt e ſerie vetere omnium una, ſimul eliſa ſibila, cui peculiari ratione iungitur alterum adi. δυσφ., ubi Sch. „maledicas *contumelias*“ cf. in variat. 7, 8, 2. βλάσφημα πολλὰ εἰς — ἀπορρίψας, it. 8, 4, 25. αὐτός τε καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, dum Stp. Th. 3, 1719. F. „κατ. τῶν στρατιωτῶν, ὡς κ. ἀπ. εἰς αὐτ., ἐν. — περ. *ita ut dictis contumelioſis* inceſſerent *Maximinum* muros *obeuntem*, (per lect. alias, partim modo e P. at ſine Lat. Bg., etiam in L. Ern., ſed 4, 56. e.) nulla *non* iacere *convitia*“ cum P., praeter poſtr. ſubſt., etiam ſic p. ſq. G. in δυσφ. (ſub Bg.) quod cum aliis ſubſt. maſc. et neutr. ap. Hsd. et Theogn., ſed abſolute Luc., tum v. περιν. ſimiliter Dem., at cum adv. Pa. Ae., tum varie Bud C. Ind. Sb. (cum pr. ἐν, it. cum acc. loci e Zoſ. 3, 23, 6. τὰ τείχη ταύτης περινοστῶν, quum *muros* eius *circumiret*,) Luc. Ariſtoph. Hſy. Suid. Sed in rem

ἀποῤῥίπτειν δυσφήμους καὶ αἰσχρὰς βλασφημίας. ἐφ' αἷς 4. ἐκεῖνος κινούμενος, ὀργῆς μᾶλλον ἐνεπίμπλατο [b]. χρῆσθαι 5. δὲ κατὰ τῶν πολεμίων οὐ δυ-

broſa et foeda maledicta. 4. Quibus ille agitatus, iracundia adhuc magis implebatur. 5. Sed cum ea uti adverſus hoſtes non poſſet, pu-

b) Comma in Bs. 1. R., ſed colon in Ed.

ipſam Capit. p. 55. i. Maximinus *cum* filio *ſuo* — circumire *muros* —. Verum *nihil profecit.* Nam *multa* et *in* eum *crudelitatis* cauſa *et in filium*, qui *ſpecioſiſſimus* erat, *probra* (ut P.) *congeſta ſunt*, et p. 65. m. in Maxim. iun. *infamabunt* eum *ob* nimiam *pulcritudinem* amici *Maximi et Balbini et Gordiani* rel. — Denique *illo* tempore, *quo* circum *Aquileiam* muros *circumveniens* cum *patre* deditionem *petebat*, nihil *aliud* ei, *quam* ſpurcities, *obiecta eſt*, quae *longe* ab *illius* fuit *vita*.

ἐφ' αἷς ἐκ.) Per analog. deinceps, et G. Th. modo 1225, 39. *ira* implet *animum*, cf. §. pr. 1., pro breviori P. dum et Sch. in *ἐκεῖν.* implebatur *ira*, *ὀρ.* irarum *plenus* factus erat" ſed liber Bg. in addito adv. *ἔτι*, cf. 7, 6, 17., ut cum P. in *ἐφ' ἁ.*, at de ſuo in ſervato pron. *ἐκ.*, it. Lat. in *κιν.*, quod Stp. Th. alibi probat 2, 214. D. m., pauper deinde ib. p. e. „Plato κεκινημένος, furore *incitatus* et Ariſtot." quibus add. Sb. Ind. „κινηθεὶς πρὸς ὀργὴν (Zoſ. 6, 9, 2. *commotus* ad *iram*,) it. κινῆσαι, commovere, ad iram ſc. (ex eodem 5, 2, 5. Εὐχέριον, αἰτοῦντά τι — ἀποσεισάμενος, εἰς τοσοῦτον ἐκίνησεν, ὥστε ϑ. tantopere *commoverit*,) ſic κινούμενος ἐπὶ τούτοις" hinc, qui neſciebat haec Zoſ. 2, 12, 3. ἐφ' οἷς κινηθεὶς ὁ Μαξέντιος, *quamobrem* commotus *Max.* (et 5, 17, 7. ταῦτα μάλιστα τὸν — ἐκίνησεν εἰς τὴν τῶν κοινῶν ἐπανάστασιν,) tum Dem. „ad iram ciere, ταῦτα κινεῖ λ." et Hſy. 2, 264. m. κινηθέντος, ὀργισθέντος, cf. tropice de paſſ. Epict. Ioſ. cum pr. ἐκ. 1, 771. f. 2. m. (de perf. poet. Suid. 2, 289. e. it. in rem critic. Bau. Or. Th. et Toup. ep. crit.) ut in act. cum inf. Luc. 1, 638. l. 65. cum acc. perſ., ſed cum acc. rei, γέλωτα ib. 2, 351. e. cum Xen. Bach., it. cum μάχην Dd. S. et τὰ τοῦ πολέμου Dem. pro aliorum πόλεμον, Kypk. T. 2. Eutr. M. Thuc. aliterque 270, 97. et cum κῦμα Lyc. v. 909., ſed cum caſu utr. Wyttb. Plut. p. 11. m.

χρῆσθαι δὲ) Fortaſſe χρῆσθαι δὲ αὐτῇ κατὰ τ. π. Niſi potius hunc dativum reliquiſſe ſubaudiendum exiſtimandus eſt. *Steph.* Cum χρῆσθαι δὲ ſubaudiendum e praecedentibus ταύτῃ τῇ ὀργῇ. *Sylb.* int. ex ſuperioribus ὀργῇ, quod recte expreſſit Politianus. *Stroth.*

Tum Leiſn. in m. Ms. Bg. „leg. χρῆσθαι αὐτῇ" opinor, non inſerendo in textum, ſed explendo tantum mente, quae leniſſima eſt medicina, cum ſaepe pron. id opprimatur, et P. ob breviorem Vs. in pr. neceſſe habuerit, ipſum ſubſt. ὀργ. hic adiicere, liber et ad v. δυν., dum variat Noſter, praeter 6, 5, 21. ἐνθίστασθαι μὴ δυναμένων et 7, 11, 8. προβαλεῖν οὐ δυνηθέντες, it. 6, 1, 14. κατὰ τῶν ἀντιπάλων, et 8, 4, 1. ὀργῇ καὶ θυμῷ χρώμενος πλείονι, etiam per praep. cum 3, 8, 1. θυμῷ καὶ ὀργῇ εὐθέως πρὸς τοὺς — ἐχρῆτο, cf. in oppreſſum pron. in v. eodem ap. Dem. ſine Ind. 525, 12. χρὴ δὲ, ὅταν μὲν τίθησθε τοὺς νόμους, ὁποῖοί τινές εἰσι, σκοπεῖν, ἐπειδὰν δὲ θῆσθε, φυλάττειν καὶ χρῆσθαι.

νάμενος, ἐκόλαζε τοὺς πλεί-
ςους τῶν ἡγουμένων τῶν ἰδίων
ςρατιωτῶν [c], ὡς ἀνάνδρως καὶ
ῥαθύμως προσφερομένους τῇ
τειχομαχίᾳ. ὅθεν αὐτῷ περιε-
γένετο [d], πρὸς μὲν τῶν οἰκείων
μῖσός [e] τε καὶ ὀργὴ, παρὰ δὲ
τῶν ἀντιπάλων πλείων ἢ κα-

niebat pleroſque ex ducibus
ſuorum militum, quaſi ignavi-
ter et ſegniter ſe gererent in
6. oppugnatione. Unde ad
ipſum redundabat a ſuis qui-
dem odium et indignatio, ab
adverſariis autem maior con-

c) ςρατῶν Bs. 1. R. per ſe non mendoſe, v. 5, 6, 22. d) Comma hic fuit in A. al. et nullum poſt οἰκ. modo in Bs., at poſt ὀργ. comma in Bs. 2. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel., cum tamen omnia pendeant a v. περ., unde nec poſt ἀντ. valet comma A. Stp. rel., quod recte omittunt Bs. 1. R. al. e) μῖσος τὲ Ms. Ba. cf. 8, 3, 2.

ἐκόλαζε τ. πλ.) Intempeſtive id quidem, ut recte notat. Nam ſeveritas omnis, nedum crudelitas, tali tempore, ubi ſola in militibus ſpes, periculoſa eſt. *Boecl.*

Ap. Capit. p. 55. i. Maximinus, *ſperans*, ſuorum *ignavia* bellum *trahi*, duces *ſuos* interemit, *eo* tempore, *quo* minime *oportebat*; unde *ſibi* milites *etiam* iratiores *reddidit*. Hinc liber P. ad τῶν ἡγ., nil e rel. liberis ej. tenente Bg., quam gen. poſt πλεις . per praep. cf. 7, 3, 12. 8. 5, 6, 1., ut vitarentur gen. continui, conflante autem Noſtro ex analog. ſua deinceps, cf. tacentibus G. Th. et L. Schell. tamen ap. Corn. N. *dux — manus* et Curt. *dux — copiarum*, et in variat. 3, 15, 10. τοὺς τῶν ςρατοπέδων ἡγουμένους, it. 6, 8, 7. e. ῥαθύμως καὶ ἀνάνδρως τοῖς πολεμικοῖς προσφερομένου, et in Bg. ad ῥ. 5, 4, 11., ſed in ἀν. 2, 13, 13. etc., dum Stp. Th. partim e P., ut „τειχ. *quaſi* parum *ſtrenue* nec *acriter* moenia *oppugnarent*" quod reperi tantum ap. Di. H. S. T. 1. Ammon. Thom. M. et Moer. cum N.

ὅθεν αὐτ.) Per totam ſententiam, ex analog., liberrimus P. ſervatur partim a Sch. in „οἰκ. milites *ſuos*, opp. (peculiari ratione et variando rurſus pro τῶν πολεμίων §. pr.) ἀντ. — μισ. *infeſtiores* animi *militum*" quod ſubſt. alio numero ſubſtituerat P. pro τῶν οἰκ. cf. 7, 3, 3. Sed Bg. concinnitatem Noſtri plene ad verbumque reddere potuit alia hac formula *unde* ipſi *obtingebat*, obveniebat, *eveniebat*, cf. 8, 3, 15. et in variat. 7, 12, 1. ἐντεῦθεν μείζων ἡ ὀργὴ τοῦ δήμου — ἐγένετο, pro quo adi. noſtrum reddit partim e Stp. m. iterum Bg. (ſeverior, quam 8, 4, 1. in variato ordine ὀργῇ -- χρώμενος πλείονι) ut pro ſimpl. accipi compoſ. et hic poteſt, cf. Dem. 300, 20. ἀφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν ἄλλων ὑμῖν ἐγίγνοντο ἔπαινοι, παρὰ δὲ ὑμῶν θυσίαι λ., cum Stp. 1, 832. A. e. „Herodi. utitur et in malam partem, quod obſervandum eſt, l. 8. ὅθεν α. περιεγένοντο πρὸς μὲν -- ὀργὴ" per aliam ſect. memoriter, nec ſubiecta parte rel., cum tamen alia praep. ſyn. παρὰ cum eodem v. in eadem que enunciatione jungatur per copiam, (non adhibitam antea a Dem. ipſo, minus quippe Noſtro de verbis laborante,) nec obſervante totam rect. hanc Abr. Dl. Th. A. p. 343. e. „Herodi. l. 8. μῖσος καὶ ὀργὴ περιεγένετο τῷ Μαξιμίνῳ πρὸς τῶν οἰκ."

ταφϱόνησις. συνέβαινε δὲ, τοῖς Ἀκυλησίοις πάντα ὑπάρχειν ἔκπλεα [f] καὶ ἐπιτηδείων ἀφθονίαν [g] ἐκ πολλῆς παρα-

7. temtus. Evenit porro, ut Aquileienſibus omnia adeſſent affluenter, rerum que neceſſariarum copia magno appa-

f) Colon in Ms. Ba. g) Hic et poſt παρ. nullum comma in Ox., ſed aliquod poſt ἀφϑ. modo in Bs. 2. L. al. v. N.

συνέβαινε δὲ) *Contingebat* autem *Aquileienſibus*, ſatis *ſuper* que *rebus* omnibus *inſtructos* eſſe *et* commeatu *abundare*, quaſi dicas, is Aquileienſium erat ſtatus, vel res eorum in hoc erant ſtatu. Non autem narrat Herodianus rem, quae tum evenerit. *Steph.*

Qui neſcio quomodo hic Noſtrum reprehendat, aperte nimis hic et proxima §. narrantem per comparationem res ſtatum que Aquileienſium et exercitus Maximini, plenius ſane, quam Capit., qui modo de poſtr. p. 55. *huc* accedebat, *quod* deficiebant *commeatus*, quia *ſenatus* ad *omnes* provincias *et* portuum *cuſtodes* litteras *dederat*, ne *aliquid* commeatuum in *Maximini* poteſtatem *veniret*. Hic quidem Bg. e P. tantum in Lat. ad v. συν. (variatum cum proximo 7, 11, 1. συνέβη δὲ λ.) et per ſyn. ad copulam, cf. 8, 4, 23. 7, 1, 4., dans rel. de ſuo, ut Sch. in „ὑπ. *habere* eos *omnia*, ἐκπλ. *copioſa* omnia *habere*" poſtr. partim cum Sb. Ind., qui memoriter „ἔκπλεα ἦν αὐτοῖς πάντα, *copioſa*" tum Stp. Th. 3, 365. E. e. „ἔκπλεος, et ἔκπλεως Attice. — Bud. (L. et C.) ap. Xen. ἔκπλεω ἔχειν πάντα τὰ ἐπιτήδεια, vertit per adverbium (ut Bg. hic) copioſe et abundanter. Tale eſt autem apud Demoſth. ἔκπλεω πάντα ὑπάρχειν, quod redditur, *abunde* omnia *ſuppetere*" quae nec Ind. nec ego ibi deprehendebam, ſed adi. cum gen. rei ap. Di. H. S. T. 1. τὴν χώραν ὁρῶντας ἔκπλεω πάσης εὐποϱίας λ., at cum ſubſt. ap. Suid. 1, 700. i. 836. m. it. Xen. Cyr. 1, 6, 7. m. ὅπως ἕξουσιν ἅπαντα τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεω, praeced. ſyn. ὅπως τὰ ἐπιτ. ἱκανῶς ἔχοιεν, ſed abſolute, cum adi. noſtro, ib. 3, 1, 28. ἔκπλεω πάντα διαπονουμένους, tum ſenſu alio ej. Ἀνβ. ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἐκπλέων, Ind. „*integer*" porro poëticum ſyn., ignotum L. Stp. et Ern., ap. Hsd. ἤματος ἐκπλείου, quod ſuſtinendum ex Hom., ubi cum gen. rei pariter; conflante per analog. Noſtro cum his ſaltem rel., etiam ἀφϑ. cum ἐκ.

ἐκ πόλ. παρασκ.) de quo apparatu inſtructu que ſupra 8, 2, (15.) *Boecl.* Ibi variatur in formula μετὰ πολλῆς πϱονοίας τά τε ἐπιτήδεια πάμπλειστα εἰςεκομίσαντο, quae in ἐκ πολ. παρ. pro ſyn. haberi poterit ex alia parte tropum ſpectanti, per analog. cf. 2, 8, 10. ἐξ αὐτοσχεδίου παρασκευῆς, i. ſubito cum paraſſent; unde h. l. poſt diuturnam et longam apparationem, et quum paraſſent conquiſiviſſent que multo ante ac curioſe; quae forte cogitavit et Bg. pro ambagibus P., etſi G. Th. nil explicat, ſed L. Schell. ad notionem refert alteram, pro rebus paratis, v. c. *tenui* apparatu, it. *nullo* apparatu; de Bg. tacentibus et Ind., cf. Amm. M. Vell. P. Corn. N. et Niz., tum ſine Ind. Thuc. 242, 45. δι' ὀλίγης παρασκευῆς, *ab* exiguo *apparatu*, cum Abr. Dl. p. 380. i. 744. e. Iam P., poſt ἀφϑ. cogitata diſtinctione, rel. iunxit ſecum, ſecus ac Bg., tandem redeunte re eodem; dum P. libere turbat ordinem in ſqq. εἰς τ. π. deſertus et a Sch. in „σεσ. comportatis *acervatim* omnibus *rebus* in *urbem*" a Noſtro etiam congeſtis his per analog., it. in ſqq.

σκευῆς, εἰς τὴν πόλιν πάντων σεσωρευμένων, ὅσα ἦν ἀνθρώποις καὶ κτήνεσιν εἰς τροφὰς καὶ ποτὰ ἐπιτήδεια [h]. 8. ὁ δὲ στρατὸς [i] πάντων ἐν σπάνει,

ratu: in urbem acervatim congeſtis, quaecunque hominibus et iumentis ad cibum potum que idonea; contra exercitus omnium rerum

h) Colon in Stp. rel. i) Comma hic in A. Sb. Stp. rel., ſed nullum in Bs. al.

ὅσα ἦν ἀνθρ. λ.) Polit. *quaecunque* ad *homines* aut *equos* ſuſtentandos *deſiderantur*. Sed latius patet vox graeca κτήνη. *Steph.* Paullo poſt (§. 9. e.) ὑποζύγια pro eodem, i. e. iumenta. *Sylb.*

Qui recte comparat intelligit que, cf. ad 4, 15, 13. variatum ἀνδρῶν τε καὶ κτηνῶν, (ubi et dedimus oppoſ. ἀνθρ.) it. 8, 1, 9. e. 1, 12, 2. μήτε ὑποζυγίοις, μήτε ἀνθρώποις λ., dum P. liber et in rel., etiam in copula per ἢ, cf. 8, 4, 29., contractior que ad εἰς τρ. λ. pro quo et Sch. in „ἐπ. *neceſſaria* ad *cibum*, ποτ. *idonea* ad *potum*" poſtr. ex Ind. Sb., ubi Noſter de ſuo copulat τρ. cum ποτ., varians cum 2, 11, 3. σιτία καὶ ποτὰ, it. 4, 7, 8. ἐς ποτὸν καὶ ἐδέσματα, it. 4, 12, 4. τῶν ἐδεσμάτων καὶ ποτῶν et 5, 8, 4. οὔτε ποτὸν, οὔτε ἐδώδιμόν τι λ. et per totam enunciationem variando eloquitur pr. ſubſt. ἐπιτηδείων, cf. 5, 3, 26. πάντα τὰ ἐπιτήδεια εἰσκομίσαντες et 8, 2, 15., ubi Bg. libere opprimit v. ſubſt., olim reſtituendum per *eſſent*. Caeterum Stp., qui hic, in ed, uſus diſtinctione minori, hauddubie cogitabat oppreſſum μὲν, ut ſaepe, ſq. δὲ, poterat vel ob id comparationem illam a diverſa fortuna Aquileienſium et exercitus obſidentis ſuſpicari, atque propterea ſuperſedere iſtis ſuis ad §. init.

ὁ δὲ στρατὸς) Mirum, hic neminem haeſitaſſe, cum ſit aut ellipſis v. ſubſt. ἦν, aut elapſum id ante ἐν, cf. 7, 11, 15. 7, 2, 3. 8, 4, 4., dum exprimitur infra §. 16. et ſaltem in Vs. quavis neceſſario addetur, ob ſqq. etiam gen. conſq. In quo facile ſe expedivit P., contrahenda hac §. cum ſq., ſed Bg., praeter ſervatum Lat. in copula, ut §. 3., oſtendit formulam aliam, quae, expreſſa finito verbi tempore, redit ad cogitatum πάντων ἦν ἐν σπάνει, aut πάντων ἐν σπάνει ἦν, ſed, ut Gr., (a Stp. Th. ſine auctore prolata modo ſic 3, 910. E. m. „ἐν σπ. καθίστασθαι i. q. ἐν σπ. εἶναι et σπάνει πιέζεσθαι, penuria laborare") per analog. conficta, tota quidem, cf. L. Gs. et Schell. quae tenent ſingula modo, tum *inopia laborare*, tum *inopia* omnium *rerum*. Atque haec quidem diſputata ſunt e diſtinctione per punctum poſt δεδηωμ., quod adeo Sb. ed. retinuit, ſuadet que alterutrum illorum, quae propoſui, aut ellipſin v. illius ſubſt. aut medicinam. At edd. poſt δεδηωμ. comma rationem inducat aliam, quoniam, ſumto ſimul edd. poſt ὁ στρατὸς commate, locantur in medio πάντων ἐν σπάνει, ſic ſtantia per membrum truncum et ellipſin particip. v. ſubſt. ὢν ſ. ſyn. καθεστὼς, cf. 1, 12, 9. e. 8, 2, 14. ἀπὸ ὑπατ. Sed tunc, iuncta hac §. cum ſq., nominativus ὁ στρατὸς, inſtructus participiis diverſi generis, hoc eſt, e caſu nominativo, eo que ſing. numeri, πάντων ὢν ἐν σπάνει, tum e conſq. gen. τῶν τε — δεδηωμ., porro per ſyntheſin, ut collectivum, ex nominativo iterum, ſed plur. numeri, μένοντες δὲ, quieſcet tandem (male adeo facto in edd. poſt αὐτοσχ. ſun-

τῶν τε καρποφόρων δένδρων ἐκκεκομμένων, καὶ τῆς [k] γῆς ὑπ' αὐτοῦ δεδῃωμένης [l]. μένοντες δὲ [m] ὑπὸ σκηναῖς αὐτοσχεδίοις [n], οἱ δὲ πλεῖστοι ὑπὸ γυμνῷ τῷ ἀέρι, ὄμβρων τε καὶ ἡλίου

penuria laborabat: fructiferis arboribus exciſis, terra que 9. ab ipſo vaſtata. Cum que degerent in tabernaculis extemporalibus, plerique etiam ſub aperto coelo, imbres et ſo-

k) τῆς τε γῆς ὑπ' A. A. Bs. Par. Ox. Pat. Ed. et Sb., ſed Stp. Ing. Lu. et Bc., quod dedi, τε N. l) Comma in A, al. v. N. m) δ' ὑπὸ Ms. Ba. cf. 7, 3, 12. n) Punctum in A. al. v. N.

cto) in finiti temporis verbo ἠνείχοντο λ. Quae vere a nobis cogitata reperient, qui cogitandi patientiam abhibeant, ſeriem totius reputantes. Et ſic ab initio diximus inſtituiſſe rem P., liberum iam ſaepe tamen, et adverſantes habentem quoque Mss., qui cum Stp. tacite in diſtinguendo conſentiunt. Caeterum variatur cum 5, 2, 13. σπανίζοντες τῶν ἐπιτηδείων, et e P. ſupplet Bg. ad adi. πάντ. ſolenne ſubſt. χρημάτων. τῶν τε καρπ.) Bg. e P. removet, ut alibi, primam copulam innoxie, delerens eundem in Lat. adi. καρπ. (repertum ſic de arboribus ap. Poll. 1, 230., ut de rebus aliis etiam L. N. T. — ubi et v. καρποφορεῖν cum Luc. — Orph., ubi et ſyn. καρποτρόφος cum Lyc., ſed κάρπιμος τάχυς Pierſ. Ver. et ignotum Lex. καρποτελής Abr. ad Ae. T. 1. Elench.) et in toto membro ſq., (reiecto etiam libero ej. adi. πάσης, cf. 8, 4, 22.) praeter Lat. ad copulam, quae P. τὲ conveniat cum lect. alia edd., ut cum Stp. tacite conſpirant Mss., ſed P. alibi quoque vulg. καὶ reddit per τὲ, cf. 1, 13, 6. e. reſ. et in rem ipſam Noſtri cum variat. per analog. in utr. membro 8, 4, 12. — 15., huc ſine Vs. dum ſpectat Stp. Th. 1, 905. B. e. „in paſſ. ap. Thuc. l. 2. (ſine Ind. 2, 54. ſ. 132, 16.) ἀνθρώπων τε ἔνδον θνησκόντων καὶ γῆς ἔξω δῃουμένης. Herodi. l. 8. δένδρων ἐκ., τῆς τε γῆς — δεδ." per lect. adeo aliam illam edd. in copula, qua de forte quis ampliandum putet, me reperiente praeterea v. in paſſ. tantum tropice, vario ſenſu, de re ap. Lyc., ſed de perſ. Hom. Orph. Luc. 1, 374. l. 66.

μένοντες δὲ) De ſuo Bg. deinceps, praeſertim in dupl. copula, prima quidem, ut ſaepe, pro τὲ, ſed altera pro continuante alia, ut ſupra interdum init. §. cf. 6, 9, 8., at hic in medio et membro ſecundo, aut participii prioris praedicato poſtr., cui proprie reſpondere in primo membro debuit aut potuit certe οἱ μὲν, unde P. *partim — partim*, quem deſerit in σκ. partim Stp. Th. 3, 850. D. e. „μένοντες ὑ. σκ. α. ſub *tumultuariis* tentoriis *agitantes*." Tum αὐτ. h. l. factis ſubito et in breve tempus, ut in caſtris aeſtivis, cf. Lipſ. de mil. Rom. T. 3. p. 213. m. et 243. e. „ſubito *tugurio*" per analog., it. cum μεν. λ., tacente Lipſ. l. l. it. G. Th. qui cum L. Schell. tenet modo *ſub pellibus*, non item illud Horat. *manet* ſub *iove* frigido *venator*, ſed G. Th. ſolus „craſſo *ſub* aëre *naſci* (in ſubſt. 164, 96. et p. ſq. l. 6.) *aër*, — *nudus*, i. apertus Stat. Th. 9." ſed Bg. e P. formulam (cui Sch. addebat ſyn. „ſub dio") cum Schell. tantum alio ſenſu, pro ſerenus, add. Ovid. Art. A. 1, 247. et Virg. Ae. 2, 512. nudo *ſub* aetheris *axe*.

ὄμβρων τὲ) Ms. alium numerum v. ſing. non conciliarim cum pr. ſing.

ἠνείχοντο [o], λιμῷ τε διεφθεί- ροντο [p], μηδὲ [q] ἐπεισάκτου τρο- φῆς αὐτοῖς τε καὶ [r] ὑποζυγίοις	lem perpetiebantur: ac fame conficiebantur; quod nec ad- ſcititia alimenta vel ipſis vel iumentis importarentur.

o) ἠνείχετο Ms. Ve. v. N. p) In Mſ. Ba. λιμ. τε διεφθ. deſiderantur, v. N. q) μὴ δὲ Ms. Ba. cum edd. A. al. r) αὐτοῖς τε δὲ ὑποζ. Ox. 2. mendoſe.

ὁ ϛρατὸς, interveniente numero plur. μένοντες, et ſequente eodem plur. διεφθ. per enallagen illam numeri, cf. 8, 4, 29., ſed habuerim potius pro lapſu ſolenni in finibus, cf. 5, 7, 7. ἐκελευ. et 7, 1, 7. ἀπεσκευασ., dum in vulg. cum Mss. rel. manet quoque P., qui, liber in ordine, deſeritur a Bg. et in Lat. ἠν., per analog. cum adiunctis, dum Stp. Th. 2, 1290. D. m. ſine Vs. in ὁ. it. (ut Bud. C. 1404, 4.) in v. 1, 1334. i., ubi monet tantum „cum genitivo iunctum, ut ap. Herodi." non autem illud, quod Ind. Sb. „ἠνείχετο dupl. augm." e Xiph. et Zoſ. 2, 46, 1. cui add. 5, 20, 2. cum Ind. Cell. „gem. augm." Ael. V. h. Epiſt., ſed hinc etiam Fi. ad Well. p. 179. m., ut in ſimpl. augm. quoque ad Moer. p. 176. cum Loesn. Obſ. p. 45. i., per variat. cum 7, 10, 16. ἠνέσχοντο λ., ferente G. Th. tantum e Virg. ventos *perpeſſus* et *imbres*, cui add. Ovid. Art. A. 2, 237. *ſaepe feres imbrem*, et in *ſol*, pro calore ſolis, Ind. Iuſt. et Flor.

λιμῷ τε διεφθ.) Ms. omiſſa habent idoneam cauſam a membro ſimili pr., et, quanquam omiſſa in Vs. P. nec reſtituta in ed. Stp. (at a Sch. in „λ. fame *perire*, δ. interibant *fame*") requiruntur tamen a contextu et ſq. membro, per cauſam adiecto et in ej. Vs. conſpicuo, cf. in analog. Xen. Hell. 1, 3, 12. παῖδας δρῶν καὶ γύναικας λιμῷ ἀπολλυμένας, 2, 2, 6. e. ἀποθνησκόντων ἐν τῇ πόλει λιμῷ πολλῶν, ib. 6. e. πολλοὺς τῷ λιμῷ ἀπολεῖσθαι, cum attic. ſine diſcrimine, it. §. 13. m. διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀπολλυμένων τῷ λ. et p. 83. l. 6. ὀλίγον ἔτι χρόνον τῷ λ. πιέσαντας, ſed Ioſ. 2, 268. l. 9. i. οἱ δὲ ἀσθενεῖς διεφθείροντο λιμῷ, *turba imbellis fame peribat*, quocum Noſter iterum, ſed alio ordine, tum in paſſ. abſolute, pro mori, Thuc. Dd. S. Z. Xen. Pol. et de claſſe ſ. exercitu ej. Ἀνβ. Rs. O. V. 8. And. Zoſ. 2, 24, 10., ſed cum abl. χρήμασι ib. 2, 10, 2. Di. H. S. T. 1. Dem. cui add. ſyn. cum pr. ὑπὸ χρημάτων 343, 11.

μηδὲ — αὐτοῖς) Forte αὐτοῖς τε καὶ τοῖς ὑποζ. *Reisk.* qui tentat iterum fruſtra, cf. in variat. §. 7. e. ἀνθρώποις καὶ κτήνεσιν et 8, 1, 9. e. μήτε ὑποζυγίοις, μήτε ἀνθρώποις, dum hic pron., ſtans in ſolenni oppoſ., per plur. praecedd. refertur ad §. pr. ὁ ϛρατὸς, ſed Bg., praeter Lat. quaedam, e P. reſolvit gen. conſq. per ſyn. cauſalem, ſed copulas mutat in ἢ — ἢ. cf. 7, 3, 7., ſeverior in reddito adi. ἐπ., ubi Sch. „*aliunde* importato *cibo*" ſed in adiuncto ſubſt. τρ. Noſter cum Poll. 9, 21. e. ſq. adducititia *annona*, — *invecti cibi*, varians pro privo τροφ. §. 7. e. et eloquens circuitione Lat. *commeatum*, (ut erat ſupra ap. Capit. ad §. 7. συνερ.) cf. 3, 9, 17. e. 3, 7, 2. e. et partim aliorum ἐπείσακτον σῖτον, cf. Dion. Ca. Dem. et 1, 5, 13., ſed de ſuo addens v. εἰσκ., quod cum dat. perſ. et commodi in paſſ. copulatum ex analog. cf. ad 5, 3, 26. ex Ael.

εἰςκομιζομένης. πανταχόθεν γὰρ τὰς τῆς Ἰταλίας ὁδοὺς παραφράξαντες ἦσαν οἱ Ῥωμαῖοι [s], τειχίων [t] τὲ ἐγέρσεσι καὶ πυλίδων ἀσκήσεσιν [u]. ἀν-

10. Undique enim Italiae itinera obſepſerant Romani, muris portis que excitatis. 11. Viros etiam conſulares

s) Colon in Ms. Ba. t) τειχίων Lu. Ox. et Ed. per ſe non mendoſe, v. N. u) Comma hic in Bc. 2. et colon in Pat.

rel. Caeterum Bg. ſeverus etiam in neg., ſed aeque ambigue, utrum pro Lat. *ne quidem*, an pro ſimpl. neg.

πανταχόθενγὰρ) Cauſali omiſſa, P. hanc §. copulavit cum pr. per ſyn. abl. coniq., liberrimus in rel. etiam, (ex analog. conflatis, et variando cum 4, 1, 9. παραφράττοντες πάσας εἰςοδούς, it. cum 8, 1, 15. πεφράχθαι τὰς διόδους ἐς κωλύμην τῆς αὐτῶν διαβάσεως,) unde Bg. tantum in ὁδ., cuius Lat. ad v. παρ. oſtendat depravationem in P. Vs. in *obſeſſis*, pro *obſeptis*, quanquam vulg. eius Lat. repetente Sch. Ind., dum ſub Bg. ſine Vs. hinc Stp. Th., cf. Ioſ. 2, 232. ſ. 4. e. πάσας ἀποφράσσοντες αὐτοῖς τὰς ἐξόδους, omnes *Iudaeis* exitus *obſtruentes*, tum Rs. O. V. 8. Lyc. in ſubſt. „ὁδοὺς ἁπάσας τῆς ἀδικίας ἀπέφραξαν“ pro quo in textu ipſo V. 4. p. 223. l. 13. ἁπάσας τὰς ὁδοὺς τῶν ἀδικημάτων ἐνέφραξαν, quo in v. Rs. Ind. V. 8. ex eadem pag. „ἐμφράττειν ἀπ. ὁδ. τῆς ἀδικίας“ ſed Stp. Th. 4, 191. C. m. pravo ſub auctore „Antiphon ἀπ. τὰς ὁδ. τῶν ἀδ. ἐνεφρ. *omnes* vias *obſtruxerunt*, (it. p. 190. E. m.) Alexand. Aphrod. τὴν ὁδὸν ἀπέφραττε“ cf. in noſtr. paſſ. Polb. per veros numeros 10, 43. 1.

τειχ. — πυλιδ.) *portulis* ſ. *parvis portis*, i. e. feneſtris muralibus. *Sylb.* (qui in Ind. ſine Vs. et de ἀσκ. hinc tacet.) Caſaubonus putat, hic ἀσκεῖν ſumi debere pro *formare* et *fabricare*, v. Caſauboniana p. 52. *Leisn.*

Bg. prorſus e P., (praeter copulas, ab illo duplicatas ob pr. iam ſumtum particip.) tum in Lat. ad πυλ. (quod ſane cum Sb. intelligo hic bellico que uſu, ut per foramina haec telis miſſis arcerentur hoſtes, cum de portis, qua intratur, ſermo hic eſſe nequeat ob pr. τὰς ὁδ. παρ. cf. 8, 4, 4. 4, 2, 14. niſi quis per cuſtodes ſumat apertas ſubinde advenis amicis, negotiantibus, caet.) tum in contractis duobus ſubſt. (per copiam ſyn. et peculiari ratione iunctis a Noſtro) in unum verbum, mutatis que ſubſt. e regimine in abl. particip., et quidem perf., dum Sch. in „τειχ. ἐγ. murorum *excitationibus*, ἀσ. excitationibus *portarum*“ uno eodem que Lat. innuit et ipſe ſyn. Tum Sb. Ind. ſine Vs. in ἐγ., habens praeterea e Zoſ. 3, 21, 7. τὰς τῶν χωμάτων ἐγέρσεις, excitationes *aggerum*, poſt quod Lat. ap. Stp. Th. „ἔγερσις τῶν τειχῶν, extructio, in altum aedificatio, Bud. (in Lex.) ex Herod.“ e Noſtro haud dubie, memoriter que per lect. aliam in ſubſt., cum Ind. Herdt. nihil teneat, quam locum illum in rem critic. 507, 62., ubi v. N. contra Ind. Thuc. ἐγειρ., quibus add. Ioſ. 1, 434. m. πρῶτός τε τοῦ Ἡρακλέους ἔγερσιν ἐποιήσατο λ. *primus* que *Herculis* fanum *erexit*, et ſenſu medico ap. Foeſ. Idem Sb. Ind. „τειχίον murus 724, 22. ſic τειχίων ἐγέρσεσι“ cuius locus inſignis eſt e Zoſ. 3, 23, 2. παραγίνεται δὲ καὶ εἰς περίβολον, *ſeptum*,

δρας τὲ ὑπατευκότας ἐξέπεμψεν ἡ σύγκλητος σὺν ἐπιλέκτοις καὶ λογάσιν ἀπ' Ἰταλίας	miſit ſenatus cum lectiſſimis et ſpectatiſſimis ex Italia tota

ὃν Βασιλέως Θύραν ἐκάλουν. ἦν δέ τι τειχίον, λ. *murus*, §. ſq. διαῤῥήγνυσθαι κατὰ πολλὰ μέρη τὸ τεῖχος ἐπέταττεν, *murum*, ubi adeo diminutivum i. q. ſubiectum primitivum, cui add. Luc. et Geop. circa oleas χρὴ περιβάλλειν τειχίον ἢ φραγμόν. *murum* aut *ſepem*, ſed aliis notionibus Dem. et Xen. Z. Pol. et in differentiam a τεῖχος Hſy. Ammon. Thom. M. p. 837. m. et Moer., quo minus cogitetur hic de ſepe ac conſaede, opinor, vetantibus Noſtri adiunctis πυλίδων. Denique in ſubſt. ἄσκ. reperi modo haec, valitura et in ſupplementum ad loca ſuperiora, in varia ap. Sb. Ind., cum gen. perſ. et in rem crit., ſed ap. Thuc. cum pr. εἰς, it. cum adi., ut ap. Suic., porro cum gen. rei Zoſ. 3, 1, 7. et Xen. Bach., ſed de palaeſtra et athletis ib. Mem. S. cum Hdb. p. 159. it. Dem. (non recte ap. Poſſ. Ca.) et in diſcrimen a γυμνάσια Ammon., hic quidem ap. Noſtrum ut agnoſcam peculiare quid in notione pro ſimpl. Gr. ποίησις, Lat. *factio* et *factura*, ſ. *confectio*, ſ. *elaboratio*, ſ. *ſtructura*, formatio, *conformatio*, conſtructio, *exſtructio* ſ. inſtructio, aut cum ſecundaria cogitatione et de *ſolerti* artificioſa *que* confectione, ſ. *fabricatione*, uno Lat., quam quidem notionem duxerit Noſter per analog. ex affini v. ἀσκεῖν, quo de v. ad 1, 17, 1. it. ex compoſ. ἐξασκ. quo de cf. Stp. Th. et Bud. C. quibus add. Zoſ. 2, 48, 9. βασιλικὴν κατασκευάσας σκηνὴν, τῶν εἰς μέγεθος καὶ κάλλος ἐξησκημένων πόλεων κατ' οὐδὲν διαλάττουσαν, *regium* tentorium *conſtruxit*, oppidis *nihil* differens, *ad* magnitudinem *et* pulcritudinem *excultis*, (ſic enim potius reddo,) it. 3, 23, 4. βασίλεια εἶδε, εἰς τὸν Ῥωμαϊκὸν μεγαλοπρεπῶς ἐξησκημένα τύπον, *regiam*, more *Romano* magnifice *ſtructam*. Et per rationem philoſopham notio iſta vel in principe, quae vulgo ſumitur, ut ſit *exercitatio*, latet, vel potius pro principe ſumi poteſt, quae fuerit adeo qualiſcunque formatio tractatio que alicuius rei vel perſ., et hinc vel phyſica, ut hic, vel moralis, pertinens que tum ad corpora, tum ad animos, porro, quoad perſonas, tum ad alios, tum ad nosmet ipſos; unde exiſtunt notiones illae ſolennes aliae, cum pro exercitatione, tum pro ſtudio et profeſſione alicuius artis et ſectae, tum pro inſtitutione, eruditione, doctrina, denique pro vita et vivendi ratione et inſtituto, ut athletarum, ut monachorum. Et ſic in v. ἀσκεῖν ſumſerim quoque pro principe notione illam, ut ſit aliquid vel aliquem quocunque modo tractare et formare; in qua deinde inſunt caeterae, exercere, colere, excolere, elaborare, ornare, polire, inſtruere, docere, erudire, et vel alios, vel ſe ipſum; quo de v. Exc.

ἄνδρας τὲ) Ad Capit. p. 55. m. *miſerat* (ſenatus) *praeterea* per *omnes* civitates *praetorios* et *quaeſtorios* viros, *qui* ubique *cuſtodias* agerent, *et* omnia *contra* Maximinum *defenderent*, Caſ. N. 3. „omittit *conſulares* quos ſolos Herodianus nominat" qui Noſter hic ſua quaedam repetit cum variat. cf. 2, 6, 12. ἀνὴρ τῶν ὑπατευκότων, it. ἄνδρες ἀπὸ ὑπατείας 8, 2, 14. etc. (hic quidem de ſuo per analog., ubi Sb. Ind. „ὑπατευκότες ἄνδρες, conſulatu *functi*") tum 2, 11, 7. καὶ ἡ. σ. ἐξ. τοὺς ἀ. (per analog. cum pr. σὺν, cf. 8, 3, 3. τοῦτον ἔπεμψε σὺν λ.) porro 2, 13, 21. προύπεμψε λογάδας (καὶ) ἐπιλέκτους, ordine quidem mutato, ſed et

πάσης ἀνδράσιν [x], ἵν' αἰγιαλοί τε πάντες καὶ λιμένες Φρουρῶνται, καὶ μηδενὶ [y] ἔκπλους συγχωρῆται [z], ὡς ἄπυστα [a] καὶ ἄγνωστα εἶναι Μαξιμίνῳ

viris, ut littora omnia portusque cuſtodirentur, nemini que enavigandi poteſtas fieret: ita, ut inaudita et incognita forent Maximino, quae Romae age-

x) Colon in Ms. Ba. y) μηδεὶς ἔκπλους Ms. Ba. v. N. z) Hoc comma in A. al. pro puncto Lu. al. et colo Stp. rel. a) ἄπιστα Mss. Ba. et Ve. mendoſe, v. N.

ad poſtr. λογ., pro adi. capiendum, adiunctis novis de ſuo, tum ſubſt. ἀνδρ. tum alia praep. pro 7, 12, 2. *στρατηγοί τε οὖν κατελέγοντο, ἔκ τε πάσης Ἰτ. λογάδες*, it. 6, 3, 2. *ἔκ τε οὖν αὐτῆς Ἰτ. καὶ τῶν ὑπὸ Ῥωμαίοις πάντων ἐθνῶν λογάδες ἐς τὴν στρατιὰν ἠθροίζοντο.* Quae dicta et comparata proſunt ſimul ad Bg., omnia retinentem e P., praeter ordinem meliorem et copulam utr., (quarum in primam cf. 7, 8, 8. 3, 1, 14. 3, 10, 6.) it. tempus ad v. ἐξετ. et Lat. in ἀνδρασ., liberiorem que cum eodem in gradu aſcendendo alio ad ἐπιλ. et λογ. quo de poſtr. Lat. cf. 1, 5, 4. e. ad λόγιος, ſed et alium locum ap. Capit. p. 151. m. Maximo *igitur* ad *bellum* profecto, *ſenatus* per *omnes* regiones, *conſulares*, praetorios, *quaeſtorios*, aedilitios, *tribunitios* etiam *viros* miſit, ita, ut *unaquaeque* civitas *frumentum*, arma *et* propugnacula *et* muros *pararet*, ut *per* ſingulas *urbes* Maximinus *fatigaretur*. Iuſſum *tunc* tamen, *ut* omnia *ex* agris *in* civitates *colligerentur*, ne *quid* hoſtis *publicus* inveniret. *Scriptum eſt* praeterea *ad* omnes *provincias*, miſſis *frumentariis*, iuſſum *que*, ut, *quicunque* Maximinum *iuviſſet*, in *hoſtium* numero *duceretur.*

ἵν' αἰγ.) P. cauſalem libere mutabat in ſyn. pron. relat. cf. 8, 4, 23., liber et omiſſo adi. παντ. cf. 7, 11, 2. 8, 4, 15., dux que Bg. in copula una innoxie opprimenda, et partim in Latt. ad membrum ſq., commutato v. σ. in formulam et ſubſt. in particip., inde pendens, ſine neceſſitate, pro ſeveris partim ap. Sch. „σ. *navigatio* concederetur *nulli*, ſ. *poteſtas* fieret *navigandi*, ἐκπλ. *enavigatio*, poteſtas *navigandi* nemini *fit*, (unde adeo Bg.) αἰγ. ripae *fluminum*, φρ. littora *defenderentur*" dum Noſter utrinque ad analog., varians cum 3, 1, 3. *τάς τε εἰσόδους πάσας καὶ λιμένας φυλάττεσθαι κελεύων*, ſed Stp. Th. 2, 1501. G. v. φρ. ſine Vs., tantum ſub Lat. „praeſidiis *muniri*, (ſed 3, 371. E. e.) Plato in epiſt. *ἔκπλους μηδενὶ συγχωρεῖται*" quocum adeo Noſter iterum, ſed per ordinem alium, cf. in ſubſt. hoc abſolute Thuc. Dion. Ca., ſed cum gen. *τῶν πλοίων* Dem. (cui in paſſ. v. συγχωρ. add. 116, 27.) et *νεῶν* Xen. Z. Pol. „emiſſio *nav.*" ſed ap. G. Th. v. *enavigatio* ſine Gr. tantum ex Auguſtino. Tum Ms. alius caſus, quanquam faciens ſenſum aliquem, tamen eſt contra Mss. rel. et P., ortus is vel ex ingenio librarii, faſtidientis hiatum, a Noſtro non ubique vitatum, vel ex errore in elementis finibus que, confuſis ν et ι it. ι et ς, cf. 8, 4, 30. et 28. e.

ὡς ἄπυστα) Euſtath. ad Od. α. p. 52. l. 27. *ἄϊστος, ἄπυστος, τὸν τελείως ἀφανῆ σημαίνει, περὶ οὗ μηδὲν ἴσησί τις, οὔτε αὐτὸς ἰδὼν, οὔτε γνοὺς ἀπὸ πύστεως, ἤτοι μαθήσεως. Leiſn.*

τὰ ἐν Ῥώμῃ πραττόμενα. αἵ τε λεωφόροι ὁδοὶ καὶ ἀτραποὶ πᾶσαι ἐφυλάττοντο, ὡς μηδένα διαβαίνειν. συνέβαινε δὲ,

bantur. 12. Viae que publicae et calles omnes ſervabantur, ne quisquam transiret. 13. Ita eveniebat, ut exerci-

Bg. e P., praeter tria, primum ſevera copula *καὶ*, ſed duo per ſyn., tum ad *ὡς*, cf. §. 3. 7, 11, 5., tum ad reſolutum *τὰ πρ.*, quae per adiunctum *ἐν Ῥ.* variavit Noſter cum 2, 12, 3., ut ipſum hoc cum proximis *κατὰ τὴν Ῥ.* 7, 12, 17. 20., at cum 7, 3, 4. etc. per addita bina, tum dat. perſ. tum verbale aliud *ἀπ.*, per ſyn. copiam, e tropo diverſo, quatenus *ἀπ.* pertinet ad aures, ſed *ἀγγ.* ad oculos per lectionem ſcriptorum, it. copulato proſaico cum magis poët. *ἀπ.*, cf. de re Lyc., ſed de perſ. Hom. Gat. Ant. 120. b. D. Fi. Ae., ubi in rem crit. aliam, ſed in confuſ. cum *ἄπις.* (ut in Ms. Ba. confuſis vocalibus, cf. 2, 4, 5. m. 6, 5. 23. *Ῥωμ.*) Muſ. et D'Orv. Ch., at de utr. Suid. Hſy. cum N. et Call., ubi et in aliam rem crit., ex analog. conflato membro toto.

αἵ τε λεωφ.) De ſuo copulans Noſter utr. ſubſt., et utr. membrum ex analog. confingens, repetit ſuperiora variando, per v. *ἐφυλ.* cum §. pr. *φρουρ.*, deinde cum 2, 13; 21. *δι' ἑτέρων ὁδῶν καὶ ἀτραπῶν λ.* et 3, 12, 25. *τὸ σῶμα ῥίπτουσιν εἰς τὴν λεωφόρον*, quo utr. loco cf. N., dum Stp. Th. 4, 569. G. m. „*ἀτρ.* Lat. callis, ſemita, trames. diverſa enim eſt a via plauſtrorum quam regiam vocant, ut patet ex Herodi. l. 8. *αἵ τε — διαβ.* viae *regiae* omnes *que* calles *obſervabantur*, (ſed 2, 598. F.) *omnes* viae *publicae* et *calles*" quocum Bg. potius, deſerens P. etiam in rel. liberis, tum copula prima, cf. 7, 6, 8., tum addito adv. ad v. *ἐφ.*, ſed in hoc v. tenens Lat. pro illo antea Stp. cf. G. Th. 414, 72. 74. 83. „pro obſervare, cuſtodire" denique ordine recto locans *ὡς μ. λ.*, ſed reddens, ut 2, 4, 16. *τοῦ μηδένα λ.*

συνέβαινε δὲ) Familiaris ſcriptoribus in tali re ſententia, quam Capitolinus ex Herodi., more ſuo, transtulit. *Boecl.* Ibi p. 55. m. *effectum* denique *eſt*, ut *obſeſſi* anguſtias, *obſidens* ipſe, *pateretur*, dum Noſter reſpexit haec aliorum, Thuc. 257, 79. *οἱ γὰρ στρατιῶται, κακοπαθοῦντες τοῦ χωρίου τῇ ἀπορίᾳ, καὶ μᾶλλον πολιορκούμενοι, ἢ πολιορκοῦντες, ὥρμηντο διακινδυνεῦσαι*, *milites* enim *loci* inopia *graviter* preſſi, *et* obſeſſi *potius*, quam *obſidentes*, rel. it. 452, 38. *ξυμβέβηκέ τε, πολιορκεῖν δοκοῦντας ἡμᾶς ἄλλους, αὐτοὺς μᾶλλον, ὅσα γε κατὰ γῆν, τοῦτο πάσχειν*, *contigit* etiam, *ut* nos, *qui* alios *obſidere* videbamur, *ipſi* potius, *ſaltem* quod *ad* terram *attinet*, hoc *patiamur*, it. 462, 54. *τὸ γὰρ αὐτοὺς πολιορκουμένους ἐπιτειχισμῷ ὑπὸ Πελοποννησίων, μηδ' ὡς ἀποστῆναι ἐκ Σικελίας, ἀλλὰ ἐκεῖ Συρακουσίας τῷ αὐτῷ τρόπῳ ἀντιπολιορκεῖν, λ.*, tum ſine Ind. Xen. Z. P. p. 97. §. 48. *πάντες δὲ ἀεὶ μετιόντες πολιορκοῖντ' ἂν μᾶλλον, ἢ πολιορκοῖεν*, Th. V. 2. p. 617. *non* tam *oppugnabunt* a ios, *quam ipſi oppugnabuntur*, it. Polb. 1, 29. l. 12. *ἐξ οὗ συνέβη, τοὺς Ῥωμαίους ἐπίσου πολιορκεῖν καὶ πολιορκεῖσθαι τοῖς πράγμασιν*, unde *evenit*, ut *Romani* pariter et obſiderent, *et* reapſe *obſiderentur*, cum p. 840. m. N. Caſ. „*πολιορκεῖν* et *πολιορκεῖσθαι* duobus modis (diverſis ſ. per dilogiam) accipiuntur, aut proprie de obſidione, aut *μεταφορικῶς* de iis, qui obſeſſorum mala patiuntur. — Hoc igitur loco Romani dicuntur *πολιορκεῖν* Agrigentinos, quia cinctos tenebant: ipſi vero *πολιορκεῖσθαι*, quia inopia commeatus laborabant, quod ſolent ob-

τὸν ϛρατὸν, δοκοῦντα πολιορκεῖν, αὐτὸν πολιορκεῖσθαι, ἐπεὶ μήτε τὴν Ἀκυληΐαν ἑλεῖν ἐδύνατο[b], μήτε, ἀποϛὰς ἐκεῖθεν, ἐπὶ τὴν Ῥώμην χωρῆσαι, διά τε νηῶν καὶ ὀχημάτων ἀπορίαν. ἅπαντα γὰρ προ-

tus, qui urbem obſidere videbatur, ipſe obſideretur: ſiquidem nec Aquileiam capere poterat, nec decedens inde Romam proficiſci, propter navium et vehiculorum defe-
14. ctum. Omnia enim prius

b) ἠδύν. Mſ. Ba. cf. 3, 2, 11. 7, 11, 11. et contra 7, 9, 12.

ſeſſi. eleganter M. Tullius Philipp. 13. (c. 11. e.) de Antonio, qui D. Brutum Mutinae obſidebat: *quem ita obſides, nove Hannibal, aut ſi quis acutior imperator fuit, ut te ipſe obſideas, neque te iſtinc, ſi cupias, poſſis explicare*, rel. — et ita ſaepe hiſtorici" porro ap. Flor. 4, 2, 27. ſic *fame* caſtra *tentata* ſunt, *obſeſſor* que *ipſe* quaſi *obſidebatur*, cum N. Freinsh., ubi, praeter loca Capit. et Polb., alia quoque, cf. in paſſ. v. πολ. Exc. et Dem. 113, 6. *αὐτὸς μὲν πολεμεῖν ὑμῖν, ὑφ' ὑμῶν δὲ μὴ πολεμεῖσθαι.* Hic quidem Bg. e P. retinet pleraque, tum ad συν. δὲ, aliter, quam §. 7., in copula, pro δὴ, cf. 4, 11, 11., tum pron. e reſoluto particip., ſeverior ipſe in hoc particip. conſervato, ſed reiecto adv. ad poſtr. πολ., pro *contra*, cf. 5, 2, 12., dum pron. αὐτ., in oppoſ. ſtans tacita, reſpicit ſubſt. πόλιν, in v. pr. latens.

ἐπεὶ μήτε) P. divulſit periodum, ſumta cauſali arbitraria, ut partim Bg. cf. 2, 3, 19. 2, 4, 16. (cum ſuffeciſſet et hic Lat. *quoniam* ſ. *quia*,) unde etiam duxit rel., (oppreſſa praep. ἐπὶ, ſecus ac 8, 4, 24. et ib. 12.) non item cum eodem altera διὰ, diverſus et in Lat. ad ἀπορ. et reſtituens idem totum membrum ἀπ. ἐκ., ubi Sch. „recedens *inde*" dum Noſter per analog. conflat ſua, repetendo formulam cum variat. 8, 2, 5. e. *αἱρήσειν τὴν πόλιν*, it. per artic. cum ἐν Ῥώμῃ §. 11. e. it. cum 8, 4, 9. *ξύλων ἀπορία καὶ νεῶν*, per ordinem et alium gen., ubi Sch. „poët. νηῶν" quem ſane Stp. Th. profert tantum ex Hom. 2, 998. C., at D. e. νεῶν e Thuc., cuius Ind. et ſolum hunc tenet, ſed utr. Hom., tum noſtrum Sb. ex Eutr. Met. 2, 15, 3. et 4, 1, 3. e. cf. Exc. et in analog. Dem. 34, 10. *δι' ἀπορίαν ἐφοδίων*, it. Ael. V. h. „ob *defectum*." Sed de re inopia que vehiculorum dubitet aliquis ex 7, 8, 24. et 8, 1, 4., niſi ſumat, per iter prius et uſum diuturniorem abſumta fuiſſe et reddita inutilia.

ἅπαντα γ.) Non de prioribus vehiculis quidem, quae in N. pr. tetigi, ſed de aliis et novis cogitandum eſſe, videtur Noſter monere per membrum hoc ſubiectum, ex analog., id que ab Italis et Aquileienſibus factum ante Maximini adventum, cf. 8, 4, 9. 8, 1, 9. ſq. Sed Bg. e P. omnia retinet, praeter liberum illud, cum, cauſali remota, additum pron. ταῦτα mutavit in pron. relat. ἃ, cf. 7, 8, 26. et in paſſ. e. Hſy. 2, 1287. l., tum tropice de perſ. Xen. Hell. ex 5, 2, 12. e. p. 250. Dd. S. Polln. L. N. T. Loesn. p. 104. i. Kypk. T. 2., at de re ac tempore, pro declinare Di. H. S. T. 1., dum Sch. in „πρ. πάντα, *omnia*, urbes, naves, vehicula, *prius occ. f.*" non bene admiſcens *urbes*.

κατείληπτο καὶ συνεκέκλειςο. Φῆμαι δὲ μείζους ἐξ ὑποψίας ἀληθείας ἐδίδοντο, ὅτι πᾶς [c] ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων ἐν ὅπλοις

occupata et concluſa fuerant. 15. Rumores etiam maiores propter opinionem veritatis, edebantur, quaſi univerſus

c) πᾶς τε ὁ δημ. Ms. Ba. v. N.

φῆμαι δὲ) Videtur hic traiectio vocum eſſe, pro φῆμαι δὲ μείζους ἀληθείας ἐξ ὑποψίας ἐδίδοντο, *rumores* veritate *maiores* ex *ſuſpicione* ſpargebantur. *Leiſn.* Malim compoſitum διεδίδοντο, didebantur. *Sylb.*

Cum Leiſn. fecit Sch. in „ἀλ. *veritate* maiores *rumores* ex *ſuſpicionibus*“ in rel. repetens P., qui liberior tum aliter, tum omiſſo ἀλ., ſervatur partim modo in ſyn. ad copulam (cf. 7, 6, 9, 14.) a Bg., cuius diſertum poſt μαζ. comma oſtendit, eum texiſſe μείζους ad pr., et cepiſſe rel. per ſe, quomodo et fecerit Stp. Th. v. φ. 4, 55. G., afferens quippe haec tantum „φ. δ. μειζ. ἐδ.“ ſed tamen e P., mihi quidem, ut Bg. ſententia probetur, conflata a Noſtro de ſuo per analog., cf. in φ. plur. hoc ſenſu de hominibus Di. H. S. T. 1. Polb. Phil. p. 752. D. m., ſed alio Xen. Bach. ex Apol. §. 12. cum Pierſ. Ver., tum in ἐδ. 8, 3, 19. καὶ χρησμοὶ δέ τινες ἐδίδοντο, ὡς δὴ λ. (pro quo variatur hic per ſyn. ὡς, nil dante G. Th. in analog., quam, praeter Lat. Sb., quoque *rumorem — ſubdere*,) et in ſubſt. 683, 13. per *quandam* credibilem *ſuſpicionem*, it. in praep. 444, 87. *ex* opinione *hominum* atque *fama* aliquid *ſcribere*, it. *ex* opibus, *non* ex *veritate*, cauſa *pendetur*, ſed Capit. p. 55. e. *nunciabatur* inter *haec* orbem *terrarum* conſenſiſſe *in* odium *Maximini.*

πᾶς ὁ δῆμ.) Ms. additum τὲ, (ſine accentu quidem, ut 6, 8, 3. e.) ſequente τὲ, cf. 7, 6, 18., per ſe innoxie, non agnoſcitur a Mss. rel. et P., forſan e marg. inſertum alieno verſu, cum pertinuiſſet per gloſſam ad pr. δὲ, dum idem librarius, ſecus ac 2, 2, 16., novat nil in formula repetita ὁ δ. ὁ Ῥ., (qua variat Noſter pro proximis ſyn., cf. 7, 8, 12.) ſed in ſq. habet vitioſum accentum, volens fortaſſis Ἰταλία τε, cf. 7, 8, 3. e. Qua in regione P., liber et in omiſſo adi. πασ. cf. §. 11. et in Lat. ad συμπ. (ubi Sch. partim ex illo „*Italia* ad bellum *conſenſerit*“ ſed Stp. Th. „*totam* Italiam *conſenſiſſe* et *conſpiraſſe*“ at Bud. C. 1487, 47. memoriter cum alia lect. et ſine Vs. ſub „συμπνεῖν, conſpirare, pro coniurare et unanimiter quippiam aggredi, Herodi. ὅτι πᾶς ὁ τῶν Ῥωμ. δῆμος ἐν — συμπ.“ conflante Noſtro ſua per analog., etiam in rel.) opprimit τὲ copulam in ſecundo iterum membro, cf. 5, 5, 4., contra referens aliquam in ſq. et eandem quidem cum Mss. rel., quum unus Ms. Ba. non modo aliam καὶ reponat, ut alias, cf. proxime 6, 9, 9., ſed etiam praeterea teneat artic. De qua lect. ſic poteſt ſtatui, cum aliquis pro τὲ legiſſet τὰ, cf. 6, 9, 8., et ſic copulam per ſeriem videretur neceſſaria, eam alterum violenter adieciſſe. Et e tali Cod. ducta potuit eſſe ed. A., ſed et ibi operarum errore τὲ abire in τὰ e pr. finitione; ſicut omnibus hic vel ſcribentibus vel edentibus ad ſuam lectionem nocuiſſe videtur memoria locorum ſimilium, tum nobiliſſimi e N. T. Matth. 27, 19. πάντα τὰ ἔθ., tum Noſtri horum 5, 3, 26. πάντα τὰ ἐπιτήδεια et 3, 2, 13. πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν, cum tamen adhibeat quoque

εἴη, Ἰταλία [d] τὲ πᾶσα συμπεπνεύκοι, πάντα τὲ [e] ἔθνη Ἰλλυρικὰ καὶ βάρβαρα, τά τε ὑπ᾽ ἀνατολαῖς καὶ μεσημβρίαις ϛρατὸν ἀγείροι [f]. μιᾷ τε γνώμῃ καὶ ψυχῇ ὁμοίως

populus Romanus in armis eſſet, ac Italia tota conſpiraſſet, omnes que gentes Illyricae, ac barbarae et orientem et meridiem exercitum colligerent: ſummo que animorum conſenſu omnibus Maxi-

d) ἰτάλιά τε Ms. Ba. mendoſe, v. N. e) Ms. Ba. καὶ πάντα τὰ ἔθ., ſed πάντα τὰ ἔθ. in edd. A. al. v. N. f) ἐγείρει μ. Ms. Ba., ſed edd. Ox. 1. ἀγείρει tum Bs. 2. ἀργείροι et Lu. ἀγεῖροι v. N., ſed comma hic in A. al. pro puncto Bs. 2. R. et Bc. 2. ac colo Stp. rel. v. N.

nullum artic. cf. πάντα ἔθνη 2, 4, 4. 2, 8, 13., varians idem ordine cum 8, 2, 6. τῶν Ἰλλυρικῶν ἐθνῶν πάντων, it. τά τε Ἰλλυρικὰ ἔθνη 6, 4, 5. 6, 7, 5. e.

καὶ βάρβαρα) In Ms. Bg., praeter comma poſt Ἰλλυρ., erant illa, quae ſcripſi, ad quae in m. Leisn. „leg. ſub orientem" ſed ut dubitarem, utrum ipſe Bg. daret *ac barbarae* ſub *orientem* et *meridiem*, an *ac* barbarae *ſub* et *orientem* et *meridiem*, dum in liberis P. „barbaras *que*, quascunque *aut* oriens *aut* meridies *videt*" tamen comparebat duplex copula, quanquam converſa in alias iterum, cf. 8, 4, 29. Hactenus igitur, dubius, vetera que relinquens in Bg., tamen probo, quod, facto commate iſto, innuerit, βάρβαρα ἔθνη ſola referenda eſſe ad ſqq., duplicis que generis ſubiici ac regionis barbaras gentes tales; ubi praeterea commode fiat poſt μεσ. comma, ſupplendo ſimul particip. ὄντα, et cogitando τὰ ἔθνη βάρβαρα, τὰ ὑπ᾽ ἀνατολαῖς ὄντα, Parthos, Armenios et Osrhoënos, ſed τὰ ἔθνη βάρβαρα, τὰ ὑπὸ μεσημβρίαις ὄντα, Afrorum maxime Numidas et Mauros, quae quidem gentes Romanis et alibi auxiliares fuere, cf. 7, 2, 2. ſq. 7, 9, 2. ſq. quo poſtr. loco ſecundae quidem etiam nomen ferunt τῶν βαρβάρων, ut primae alibi, cf. 2, 1, 9. 4, 10, 1. 6, 2, 3. 10. 19. ſq. et de μεσημβ. pro Africa 1, 15, 9. 4, 3, 15. 7, 5, 19. e., dum Noſter de ſuo copulat ex analog. binas gentes has, et poſtremum plur. μεσ. pro ſing. per variat. cum 7, 3, 9. ἐξ ἀνατολῶν, ἢ δύσεως — ἀπό τε μεσημβρίας et cum 4. l. 4, 3, 15. τῶν δὲ ὑπὸ μεσημβρίᾳ ἐθνῶν Μαυρουσίους μὲν καὶ Νομάδας, Λίβυας τὲ τὰ παρακείμενα λ.

ϛρατὸν ἀγείροι) Ms. res duplex eſt, prima in alio modo, indic. pro opt., magis per lapſum ſolennem in vocali, et hic quidem duplici, in fronte et pede, cf. 8, 4, 11. it. 6, 5, 18. 2, 3, 17. m. 20. e. quam per enallagen, altera in alio v., quod cum ſubſt. ϛρ. mihi quidem non innotuit, et cum Mss. rel. reiicitur quoque *P., quem liberiorem in Lat. deſerit et Sc[?]. „congreget *exercitum*" cf. in analog. Abr. Dl. Th. A. p. 216. e. „ϛόλον ἀγεῖραι et συναγεῖραι" et Krb. Decr. R. p. I. p. 266. „ἀγείρειν ϛράτευμα, milites *colligere*" quod Bg. reducit ad variat. cum 7, 9, 7. τὸν ϛρ. ἀθροίσας et ϛρατὸν συλλέγειν 3, 1, 5. etc.

μιᾷ τε γν.) legendum μεμισῆτο. *Stroth.* qui non tolerat omnium librorum enallagen duplicem cum temporis, tum modi, quae e vulg. lect. habetur hic in perf. poſt diverſa tempora ſecum, praeſ. εἴη — ἀγείροι et

Μαξιμῖνος μεμίσηται. ὅθεν ἐν ἀπογνώσει ἦσαν καὶ πάντων σπάνει οἱ στρατιῶται, σχεδὸν καὶ ὕδατος αὐτοῦ. ὃ γὰρ ἦν

16. minus inviſus eſſet. Quare in deſperatione, et omnium rerum penuria erant milites, ac propemodum etiam aquae
17. ipſius. Nam qui ſuppe-

perf. συμπεπν., porro poſt opt. prr. in indic., quae variatio tamen aut negligentia alibi iam fuit, cf. 2, 8, 5. 7, 1, 21., ut perf. pro praeſ. ſaepe, cf. 7, 8, 9., nil dante P. libero et contractiore, at in conflato ex analog. membro liberiora et ipſo Bg., partim cum Sch. in „μεμ. *inviſus* eſt *omnium* ſimul *animo* et *ſententia*, γν. una *ſententia* et *animo*, ψ. κ. γν. μ. *unanimiter*“ ut Stp. Th. 4, 750. F. „μιᾷ — μεμισ. quod uno vocabulo dr. ὁμοθυμαδὸν, uno *animo* ſ. *uno* animi *conſenſu*. „Sic in N. T. Phil. 1, μιᾷ ψυχῇ λ. *uno* pariter *animo*“ hic libere adiecto adv. Noſtri ὁμ. nec cum aliquo monito in copulata γν. κ. ψ., per variat. cum 4, 5, 15. τὰς ψυχὰς καὶ τὰς γνώμας διῃρημένοι, dum et hic diſcrimen idem ſtatuo, intelligens utr. animi partem, cum in odium concurrat utr., et cogitatio morum Maximini factorum que peſſimorum, et ſenſus ingratus inde, atque adeo reddens ſevere *una* que *mente* et *animo* pariter *Maximinus* odioſus f. in odio *eſſet*, cf. Loesn. ad Act. 4, 32. τοῦ δὲ πλήθους — ἦν ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ μία „hanc γνώμην dicit Philo — γνώμῃ καὶ ψ. μιᾷ μηνύουσι τοὺς χρησμοὺς, *unanimiter* indicant *oracula*“ tum in abl. μ. γν. cum aliis v. Dem. cui add. 437, 8. ἅπασι τοίνυν ὑμῖν μ. γν. λ., ubi eſt Bg. adi., non item 515, 3. 1483, 16. it. ſine Ind. Thuc. 78, 80. uno *conſenſu*, Eutr. Mec. 8, 7, 1., tum ad N. T. L. Schw. p. 915. e. „ἀπὸ μιᾶς ſcil. γνώμης (comparans in N. tum Noſtri per Vs. hanc *eadem* mente *erant* (mendoſe pro *erat*) omnibus *odio*“ tum ſyn. ἐκ μιᾶς γνώμης, quo de cf. Stp. Th. 1, 1838. A. E., ut de ſyn. fere κοινῇ γνώμῃ Zoſ. 1, 29, 2. it. κ. γν. πᾶσιν ἐδόκει, *de* communi *ſententia*, ib. 1, 54, 2.

ὅθεν ἐν ἀπ.) E P. libero tenet Bg. Lat. in ὅθ. cf. 7, 2, 8. et ſupplementum χρημάτων ad adi. παντ. iterum, ut §. 8., quam ibi, ſeverior hic in formula, non vero in ſq. membro, ubi non tolerat Noſtri aſyndeton e P., exinde omiſſo etiam pron., quod tamen iam reſtitui., conflante per analog. Noſtro, cf. Cic. ep. fam. 1, 4, 2. *eo* die *habuimus* Bibulum *multo* iuſtiorem, *paene* etiam *amicum*.

ὃ γὰρ ἦν) Breviorem et hic P., tum liberum omiſſo part. γαρ., deſerit Bg. cum Sch., etiam in v. ἐπιν., prae illo negligentior in numero φον., dum Leisn. in m. ej. „ἓν διὰ δυοῖν „cogitans, opinor, *ſanguine caeſorum* ſ. *occiſorum*, cf. ej. N. ad 3, 14, 4. p. 753. e., quum ſane φον., ob pr. adiunctum, non tam per ſyn. copiam ſumi queat pro ſanguine, ut Lat. *caedes* it. *mors* et *vulnus*, cf. Heyn. ad Virg. Ae. 9, 348. Suid. 3, 622. m. Hſy. cum N. Ael. V. h. D'Orv. Ch., quam abſtractum pro concreto, cf. G. Th. 681, 25. „*caedes*, pro ſanguine, — imitatione Graeca, ap. quos φόνος — ſanguis quoque dicitur. Saepe, quando cum *ſanguine* coniungitur *caedes*, hac interfecti, illa voce vulnerati deſignantur, v. Gron. ad Liv.“ nil ferens in v. *ſanguis*, at Freinsh. ad Flor. 4, 3, 95. e Iuv. 10, 112. „*ad generum* Cereris *ſine* caede et ſanguine *pauci Deſcendunt* reges, rel.“ ubi tamen alii edunt *ſine caede* et *vulnere*, dum ipſe notaram olim ex Ind. Ern. Tac., eſſe ib. v. *ſangu.* extr. cum v. *caed.*,

μόνον ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος πο- ταμοῦ ποτὸν, αἵματι καὶ φό- νοις μεμιασμένον ἐπίνετο. οἵ[g] τε γὰρ Ἀκυλήσιοι[h] τοὺς ἐν τῇ	tebat unice ex praeterfluente fluvio potus, ſanguine et cae- de mixtus bibebatur. Et Aquileienſes enim, cum eos,

g) καὶ οἵ τε Ms. Vi. v. N. h) Nullum comma habuere modo Bs. 1. Rs. al., ſed poſt τελ. aliquod modo in Bs. 1. L. v. N.

non excerptis verbis ipſis, agnoſcens in Noſtri tota enunciatione ſolam analog., etiam in rel., ubi Stp. Th. ſine Vs. 3, 690. B. m. it. Alb. Gl. N. T. p. 170. e. ſuper v. παρ., monens tamen de P., cf. in variat. 1, 11, 7. ἐπὶ τῷ ποταμῷ — παραῤῥέοντι et in rem ipſam, quo reſpicitur, 8, 2, 16., tum Ovid. ep. e P. 2, 7, 74. aequoreo *bibitur* cum *ſale* miſta *palus*. Caeterum Beckius Lipſ. amiciſſime miſerat haec ſcripta „Herodi. 8, 13. αἵματι καὶ φόνοις μεμιασμένον ἐπίνετο reſpexit ad Thucyd. 7, 84. (502, e. τοὺς ἐν τῷ ποταμῷ μάλιστα ἔσφαζον. καὶ τὸ ὕδωρ εὐθὺς διέφθαρτο· ἀλλ') οὐδὲν ἧσσον ἐπίνετο ὁμοῦ τῷ πηλῷ ᾑματωμένον, (ſed *quamvis* et *coeno* ſimul *et* ſanguine *eſſet* polluta, *nihilominus* tamen *bibebatur*.) Toup. ad Longin. 38. p. 219." cf. Hom. Ἰλ. π', 162. λάπτοντες — ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος, *eructantes* glutitum *ſanguinem*, immo *praedam cruentam*, ſ. *devoratarum* animantium *ſanguinem*, ſ. *necatarum*.

οἵ τε γὰρ) ad rem augendam hoc ab Herodiano additum videtur; nihil enim incommodi a cadaveribus Aquileienſium in flumen dejectis ad oppugnantes pervenire poterat, quum in mare, non autem ad eos deferrentur. *Stroth.*

Fortaſſis tamen ſecutus eſt Noſter iterum vulgi opinionem, quae credit, aquas inſici iniectis rebus quibusdam, et inde ſumere ſapores, ut propterea abſtineant ab iis hauriendis ac bibendis; quod modo tunc fiat, ubi cadavera haeſerint ſub aqua diutius, et per id tempus ipſum homines inde perierint; quae fingenda hic quoque ſint, ut aliquo ſaltem ſuſtineatur pacto Noſtri cogitatio, et hic in verbis ex analog. confingentis ſua deinceps, per ordinem quidem ab initio turbatiorem ſpecie, ſed exquiſitum tamen a praemiſſo acc. τοὺς τελ. et iuncto illo cum primo v. οὐκ ἔχ., non cum poſtr. θαψ., cum rectio fuerit ſevera οἱ γὰρ Ἀκ., οὐκ ἔχοντες, ὅπ. θάψωσιν τοὺς ἐν τ. π. τελ., unde non opus eſt, ſumere hyperbaton et traiectionem, et fieri poteſt iudicium de edd. interpunctione, quae, de praemiſſa oſtenſa que a me rectione exquiſitiore, non fert commata poſt Ἀκ. et τελ. Sed P. liberrimus hic, et Bg. ipſe non potuit premere rectionem Gr., ſed illam, quam poſui, dialecticam, ſeverior tamen, quoad ordinem, in τὲ γὰρ—τὲ, etſi P. et ipſe probus ad Vern. formam, praemiſſa cauſali, cf. 7, 4, 4. Qui nil adeo cum Mss. rel. prodit de novo Ms. Vi. καὶ, inſerto fere, ut 2, 10, 10. 4, 8, 21. ante τὲ, ac per ſe conſiſtente cum τὲ γὰρ, ſed cum cauſali hac, ſi καὶ γὰρ pro mero γὰρ ſumatur, *etenim* et *Aquil.* — *et* rel. cf. 1, 4, 3., ut ſe excipientia habuimus alias καὶ — τὲ — τὲ, cf. 7, 11, 18. e. Sed vel ſic tamen ſuſpecta mihi haec lectio eſt nova, et librarius aliquis τὲ γὰρ comparavit cum καὶ γὰρ aliorum locorum, vel καὶ, in marg. ſtans, pertinere voluit ad pr. membrum, ut fierent καὶ αἵματι καὶ φόνοις, cf. 3, 6, 22. e. 8, 4, 29. Iam Sch. in „ἔχ. *cum* non *poſſent*, θ. ſepelirent *mortuos*, ἀπ. abiiciebant *morientes* in *fluvium*" reſpiciens, quanquam non

πόλει τελευτῶντας οὐκ ἔχοντες, ὅπως θάψωσιν, ἐς τὸν | qui in urbe morerentur, non poſſent ſepelire, in fluvium

plene, rationes vertendae formulae e v. ἐχ. cum neg., ſequente adv., quarum *prima* eſt ſevera et vicina, per ſyn. Lat., *non* habentes, *qui* ſ. *quomodo*, aut *cum* non *haberent*, qui ſ. *quomodo* ſepelirent *mortuos*. Sed haec ratio tum Vernaculis eſt incommoda, tum vix oſtendit ellipſin aliquam, niſi οὐκ ἐχ. τρόπον ſ. ὁδόν τινα, ὅπως. Alia ellipſi utaris, ubi adv. ὅπως ſumas pro ἵνα, v. c. τόπον ſ. χρόνον, it. τοσοῦτον τόπου ſ. χρόνου, *non* habentes *locum* ſ. *tempus*, ut *ſepelirent*, ſ. *tantum* loci ſ. temporis, *ut* rel., quo videatur tendere L. N. T. Schw. p. 623. e. „οὐκ ἔχει, ποῦ κλίνῃ, *non* habet *tantum* loci, *ubi* caput *reponat*.“ *Altera* ratio eſt hic Bg., cum v. ἐχ. mutatur in Lat. *poſſe*, et adv. cum ſuo v. in inf., ut ſaepe v. ἐχ. cum inf. iſto Lat. vertunt; etſi Lat. quoque uſurpant, *non* habeo *dicere*, etc. Pro quibus Lat. alii malunt reddere primam formulae partem per *non ſcire* ſ. *neſcire*, ſed alteram ſevere, *qui* ſ. *quomodo ſepelirent* rel.; ſicut v. ἔχειν aliis in cauſis etiam convertunt Lat. ſcire ſ. noſſe, cf. v. c. Abr. ad Ae. T. 1. Et unum hoc tenet G. Th. in v. 859, 16. „non *habeo*, pro neſcio. — De *pueris* quid *agam* non *habeo*.“ Poſt hanc rationem, ſi quis *tertiam* appellare vult, *quartam* addere poſſum, quae ſit liberrima ſenſum que referat tantum, cum duae voces οὐκ et ὅπ. commutantur cum uno adv. negante, ſed v. ἐχ. cum Lat. *poſſe* et alterum v. cum inf., v. c. *valentes* nullo modo *ſepelire*, ſ. cum *nullo modo* ſepelire *poſſent*, cf. Fi. Pal. v. e. „οὐκ εἶχεν ὅπως ἀποστῇ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ, *nullo modo* avelli *a frutice potuit*“ cum Velar. Vs. prope, pro viciniorihus, *non* potuit *diſcedere* a *frutice*; praeeunte in hanc libertatem Schol. ad Ariſt. Plut. qui v. 18. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως σιγήσομαι, explicat ſic „οὐδαμῶς σιωπήσω.“ Haec de formula per Vs., ſed obſervandum eſt etiam de ſyntaxi. Scilicet ὅπως poſt ſe habet hic iterum tempus fut. id que indicat., cf. Sb. Ind. e Xiph. οὐ — ἔχων ὅπ. ἀναχωρήσει, quia *neſciebat*, quomodo *retrocederet*, ib. Luc. 1, 639. e. οὐκ εἶχον, ὅπ. καταπαύσω τὸν γέλωτα, *compeſcere* riſum non *potui*, quo pro reperi etiam cum indic. praeſ., ut ap. Thuc. 60, 41. οὐκ εἶχον, ὅπ. χρὴ ἀπιστεῖν, per lib. Vs. *facere* non *poterant*, quin *crederent*, immo *non* habuerunt, *quare* oporteret *diffidere*, ſ. cur deberent non credere; porro cum coniunct. aor. ap. Pal. Fi. ſupra, it. cum opt. aor., ut Rs. O. V. 7. Iſ. „ἐχ. pro poſſe, valere, οὐκ ἂν ἔχοιμι ὅπ. παρασχοίμην λ.“ it. Luc. 1, 246. i. οὐκ εἶχεν, ὅπ. ἐγκαλύψαιτο, *non* habebat *quemadmodum* obtegeret *ſeſe*; ubi ſuppleveris χρῆμά τι, it. ἔνδυμα, ſed ib. 3, 61. e. οὐκ εἶχον, ὅπ. ἐκμάθοιμι παρ᾽ αὐτοῦ, *non* potui *impetrare* ab *eo*, *uti diſcerem*, ubi expleverim καιρὸν, εὐκαιρίαν, ἀφορμὴν, non *habui* occaſionem, opportunitatem, *ut diſcerem* ab *eo*. Apud quem et ſyn. fere occurrit formula per οὐκ ἐχ. cum pron. ellipt. ὅ τι, ſequentibus iisdem tum temporibus, tum modis, ut fut. indicat. 1, 278. e. et opt. aor. p. 862. l. 58. qua de cf. Suid. 2, 737. i. Bud. C. 360, 4. it. Ael. V. h., ubi et cum ſyn. adv. ὅποι λ. it. cum praeſ. indic., ὅ τι χρὴ λ. Xen. Cyr. Dem. v. ἐχ. Nr. 7. Fi. Ae. „μὴ ἔχειν ὅ, τι — ἀντιφέρουσιν λ.“ ſed de utr. Stp. Th. 1, 1319. F. e. ſqq., at de noſtra cum diverſo tempore modo que Abr. Dl. Th. A. p. 240. m., ut de οὐκ ἔστιν, ὅπως Poſſ. Ca.

ποταμὸν ἀπεῤῥίπτουν [i], οἵ τε ἐν τῷ ςρατῷ φονευόμενοι, ἢ διαφθειρόμενοι νόσῳ, ἐδίδοντο τῷ ῥεύματι, οὐκ ἐχόντων αὐτῶν τὰ πρὸς ταφὰς [k] ἐπιτήδεια.

abiiciebant: et ii, qui in exercitu occiderentur aut interirent morbo, tradebantur flumini, quod carerent iis, quae ad ſepulturam requiruntur.

i) ἀπέῤῥιπτον Par. Ox. et Pat. cf. 5, 6, 21. m, 4, 15, 6. e. 6, 8, 12. Tum hic punctum in A. al., ſed colon Stp. rel. k) Ms. Ba. τὰ πρὸς ταφὴν ἐπιτ. quod vehementer placet. *Mart.* ſed edd. omnes τροφὰς, v. N.

οἵ τε ἐν τῷ ςρ.) Reſpicit copula ad pr. eandem et ſimul ad cauſalem, ut propterea poſt ἀπεῤῥ. nequeat fieri diſtinctio maior, quoniam in cauſa pergitur; ubi P. liber in addito ad φον. aliquo ſubſt. telorum, tum, praeter ordinem, etiam adv., v. c. ὁμοίως, dum variat Noſter cum pr. ἐς τὸν ποτ. ἀπερ. (unde Stp. Th. 1, 989. A. m. „dixit Herodi. 8. ἐδ. τ. ῥ. ad verbum *dabantur flumini*, pro proiiciebantur in flumen" e Lat., puto, cf. G. Th. 237, 97. „*dare* ſe *fluctibus*, pro navigare" 694, 36. *dedere* ratem *fluctibus* et 697, 32. dare *membra* ardentia *in* fluvios *gelidos*, quibus add. Ovid. Tr. 4, 9, 2. *ſi licet et pateris: nomen facinusque tacebo*, Et *tua* Lethaeis *acta* dabuntur *aquis*, it. e P. 4, 8, 60. *ſic* affectantes *coeleſtia* regna *Gigantas* Ad *Stygn* nimbifero *vindicis* igne *datos*,) ſed cum §. 9. λιμῷ διεφθείροντο per ordinem, it. cum 4, 8, 11. νόσῳ διαφθαρεὶς, ut per tempus etiam cum 7, 5, 15. e. φονευθεὶς ὑφ' ἡμῶν, quo in v. hic, ut in pr. τελευτ., ſubintelligendum ſimile quid, v. c. ὑπὸ τῶν πολεμίων, ſicut ibi etiam reperias quid in coemeteria extra urbem; ad quod ſuum Aquileienſes cum non poſſent pervenire per obſidionem: e muris cadavera deiecerint.

οὐκ ἐχ. α. τὰ πρὸς τροφὰς ἐπιτ.) Politiani verſio (et *qui* ferro *morbo*que *in* exercitu *perierant*, itidem *alveo* demergebantur: *inter* quos *etiam* qui *inopia* ciborum *confecti*, vix *adhuc* ſpiritum *retentabant*,) etiam τροφὰς agnoſcit; nec reiicienda prorſus ea lectio. Videtur tamen et ταφὰς admitti poſſe ex priori, οὐκ ἔχοντες, ὅπως θάψωσιν. *Sylb.* Quae ratio? lego τὰ πρὸς ταφὰς ἐπιτήδεια, qua emendatione mihil certius. Sed et huius laudem, qualiscunque eſt, iam praeripuit mihi Sylburgius. *Stroth.*

Iam Rs. O. V. 5. p. 395. N. 33. e. Markl. „Herodi. 8, 13. vocat τὰ ἐπιτήδεια εἰς ταφὰς, ubi inepte legitur τροφὰς" et Leisn. in m. Par. et Ox. ᾶι „lege ταφὰς" (et in m. Ms. Bg.) Sylb. πρὸς ταφὰς" innuens, Bg. ſequi coniecturam Sb., qui non debuit pro vulg. τροφ. verbum perdere, quoniam P. nil oſtendit, quam ſe habuiſſe Cod. etiam depravatum, et mendum antiquum eſſe, ut in Mss. Ve. ac Vi., et quoniam lectio vulg. eſt aliena a contextu, quo Stroth. ſpectat, et a ſerie conſilioque ſcriptoris, dicentis hic cauſam, quare tradiderint flumini cadavera, quae cauſa non eſt in commeatus inopia, (nam haec eſt potius cauſa mortis atque interitus, morborum et contagionis,) ſed in defectu locorum, ubi mortui milites ſepeliri poſſent. Nam cum noluiſſet Maximinus eos ſepeliri intra caſtra, propter aut anguſtiam, aut contagionis periculum: nec extra caſtra tamen potuit eosdem ſepelire, quia undique tenebatur incluſus e §. 13. Itaque, cum et alibi confuſae eſ-

παντοδαπῆς[l] οὖν ἀπορίας καὶ δυσθυμίας τὸν στρατὸν κατεχούσης, αἰφνιδίως[n], ἀναπαυομένου τοῦ Μαξιμίνου ἐν τῇ σκηνῇ, καὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐν ἀνέσει τοῦ πολέμου οὔ-

19. Summa igitur anguſtia et moeſtitia exercitum tenente, ſubito dum in tabernaculo requieſcit Maximinus, vacuo a pugna die, cum plerique

l) παντοδαποῦς Ms. Ba. v. N. m) In Ms. Ba. e regione οὖν ἀπορ. καὶ δυσθυμ. erant „οὖν ἀθυμίας“ v. N. n) αἰφνιδ. Ms. Ba. cf. 7, 11, 18.

ſent τροφὰς et ταφὰς, cf. W. ad Dd. S. 1, 95. N. 53. et Brem. Obſ. et Emend. in vet. ſcr. Faſc. 1. p. 4. e., dudum ſcripſi plur. hunc, ut viciniorem ad vulg. litteras, nec ſing., quem Ms. Ba. et Bg. praebent, quoniam librarius quidem numerum mutare potuit male legendo et per gloſſam ex 7, 9, 16. μήτε νεκρῶν ἀναίρεσιν πρὸς ταφὴν γενέσθαι δυνηθῆναι, (cum Noſter potuerit variaſſe,) cf. alibi a Mss. noſtris tentatos numeros, 7, 3, 13. ſicut librarius quoque reſpexerit aliorum uſum in ſing. cf. L. N. T. Rs. O. V. 6. 7. Iſ. Dd. S. 1, 83. l. 50. τὰ πρὸς τὴν ταφὴν λαμπρῶς ἡτοιμασμένα, *neceſſariis* ad *funerationem* magnifice *praeparatis*, ubi Vs. recte explet Noſtri ἐπιτήδεια, ſed ſupplendo alio ſubſt. v. c. χρήματα, ſed interpres novus libere dederit, ut alias ſaepe. Et quanquam plur. interdum pro ſing. ponitur, et pro Homeri Ἰλ. ψ', 619. Πατρόκλοιο τάφου μνῆμα ib. in N. ad v. ſq. habet Plutarch. αἱ Πατρόκλου ταφαὶ λ. cum Schol. Lyc.: tamen hic ſuo procedere ſenſu poteſt plur. e pr. φονευόμενοι λ. cf. Gottl. Pl. Menex. Rs. O. V. 4. Thuc. Di. H. S. T. 1., ſed in alia ſimul So. Ai. Dem. Ael. V. h. Luc. Poſſ. Ca. Iam porro ad τὰ ἐπιτήδεια commode aſſumetur ſubſt. χωρία, quo augendus iterum L. Boſ. Ell. et variarit Noſter pro τόπους ἐπιτηδείους, cf. 1, 8, 11. e., reſpiciens forſan et Tac. *opportuna — locorum* ap. G. Th., aut unum ſubſt. Lat. *opportunitates* et *commoditates*, cf. ib. 599, 70. *opportunitatem* habere *ad* negotium *adminiſtrandum*, ex qua analog. ſaltem duxerim Noſtri v. ἐχ., ubi Sch. „habentium neceſſaria, ἐπιτ. εἰς τροφὰς, *neceſſaria* ad *cibum*“ cum aperte hic ſit gen. conſq., per cauſalem recte a Bg. expoſitus, liberius omittente pron., ſed forſan ob τὰ ἐπ., in phraſin ſoluta, ſicut libere neg. cum v. ἐχ. abiit in ſyn. aliud v. unum, pro *non* habentibus (quippe) *ipſis ad* ſepulturam *neceſſaria*, ſ. res, *ad* ſep. *neceſſ.*, quae recte vidit Sb. referri ad pr. οὐκ ἐχ. ὅπ. θ., et nihil hic eſt, quam variatio per aliam phraſin.

παντοδαπῆς) Nimiam P. libertatem in primo membro coërcuit quoque Sch. in „ἀπ. inopia tenente *exercitum*“ dux Bg. partim, qui et in conflatis a Noſtro per analog. et de ſuo iunctis ſubſt. ſeverior, quam Stp. Th., qui, ſine Vs. 1, 1602. F. e., ſed 3, 168. C. in ἀπ. „*quum* prorſus *inops* et *moeſtus* exercitus *eſſet*“ repetit P., praeter ordinem alium et additum adv. pro Noſtri adi., ubi Ms. aliud affert ſyn. per gloſſam e comparat. cum 5, 6, 19. potius, quam e lapſu, qui in altera Ms. re inciderit, dum exciderunt pr. duo ἀπ. καὶ ob ſimilem finem in δυσθ., ſed in hoc ſubſt. initium male lectum confuſa que δυς et α, quanquam et gloſſema ſubeſſe poteſt e locis ſupra 1, 4, 16. rel. cf. Hſy. δυσ-

ϛης, τῶν τε πλείϛων ἐς [o] τὰς σκηνὰς καὶ τὰ ἐγκεχειρισμένα τῆς·φρουρᾶς χωρία ἀνακεχωρηκότων [p], ἔδοξε τοῖς ϛρατιώ-

aut in tabernacula aut in ſuas quisque ſtationes receſſiſſent, viſum eſt militibus

o) εἰς τ. σ. Ms. Ba. cf. 6, 9, 4. p) Punctum in Bc. 2., forſan ob ſumtum numerum §. novum in periodo longiori.

θυμεῖ, ἀθυμεῖ, et ad Bg. in καζ. 2, 5, 1. Qui in ſqq. e P., praeter Latt. ad αἰφν. it. ἀναπ. it. pr. ἐν, ſed modo per alium ordinem in membro pariter ex analog. tantum confícto τῆς ἡμ., at opprimens cum eodem copulam et pron., dum Sb. Ind. v. „ἀν. *vacat*.“ per compendium hoc; unde neſcio tamen an Lat. dici queat, et *dum* dies *iſte* in *vacatione* belli ſ. pugna, *erat*; pro quo ſane melius eſt, formulam e verbo adhibere, *et* dum *dies* iſte *vacabat* a *pugna*, ſ. *ceſſabat* a *pugna*, quod poſtr. ſcripſeram quondam e Suet. Burm. T. 1. p. 578., reperiens in analog. haec, primo, cum v. ſubſt. cum pr. ἐν, poſitum alias de perſ., hic quidem, *ignorante* Stp. Th., adhibetur de re, in N. T. 2 Cor. 3, 8. πῶς οὐχὶ μᾶλλον ἡ διακονία τοῦ πνεύματος ἔϛαι ἐν δόξῃ; cum ſyn. vs. pr. ἐγενήθη ἐν δόξῃ, tum ap. Di. H. S. T. 2. ἐν ἀνέσει καὶ ἀναπαύλῃ τῶν ἔργων γενέσθαι, et Dd. S. 2, 565. l. 18. φάσκων, αὐτοὺς ῥαθύμως κεχειρικέναι τὸν πόλεμον, μεθυσκομένους καὶ ζῶντας ἐν ἀν. καὶ τρυφῇ, vino *ac* luxu *et* deliciis *diffluentes*, et ſententiam variatam cum 7, 5, 5. ſq. συνέβαινε δὲ, ἐκείνης τῆς ἡμ., ἧς ταῦτα ἐπράττετο, οἴκοι τὸν Γορδιανὸν διατρίβειν ἡσυχάζοντα, δεδωκότα τοῖς καμάτοις ἀνάπαυλαν, ἀργίαν τε ταῖς πράξεσι; οἱ δὲ νεανίσκοι — καταλαμβάνουσιν αὐτὸν ἐπί τινος σκιμποδίου ἀναπαυόμενον, cf. 16, 9, 3. et e Capit. deinde.

τῶν τέ πλ.) E P. iterum omnia, praeter Lat. in v. poſtr. ἀνακ., ut adeo cumulata darentur particip. et, quae copula prima τὲ iungebat particip. ἀν. cum pr., potius mutaretur ſimul cum ſecunda καὶ in illas particulas ἢ — ἤ, cf. §. 15. 8, 4, 29. quaſi τὲ non ſtaret loco ſuo, ſed pro τῶν πλειϛ. ἔς τε τὰς σ. λ., dum, conflatis omnibus per analog., variat Noſter repetendo quaedam, cf. 3, 11, 9. πάντων ἀνακ. et 7, 2, 13. τῶν Γερμανῶν ἐς αὐτὰ ἀναχωρούντων εἰς φυγὴν, (ad quam praep. et librarius Ms. reſpexerit,) it. 2, 5, 4. ἕκαϛος, ἣν ἐγκεχείριϛο φρουρὰν, λιπὼν λ. et 2, 3, 12. 6, 8, 5. ποιούμενος τὰ ἐγκ., hic de ſuo addens τῆς φρ. χωρ., de ſuo que iungens inter ſe haec ipſa ſubſt. duo, nil praebentibus Indd. aut Lexx., ut adeo uno Lat. ſubſt. contentus Bg. e P., ſumſerit inde rel. libera pron. bina, pro ſeveris his, *plurimi* que *in* tabernacula, *et* demandata *cuſtodiae* loca *receſſerant*.

ἔδοξε τοῖς ϛρ. λ.) Erant enim praeter caſtra, quae in urbe, alia, quae ad radices montis Albani, v. Caſ. ad Spart. p. 130 *Boecl.*

Qui reſpicit Spart. in Ant. Carac. T. 1. p. 709. *pars* militum *apud* Albam, *Ge[illegible]m occiſum aegerrime accepit*, ubi Caſ. N. 3. „praeter caſtra, quae in Urbe, erant alia ad Albani montis radices. Capitolinus in M[illegible]ximini[illegible]: *Quare* timentes *milites*, quorum *affectus* in *Albano* monte *[illegible]rant* hoc ita Herodianus hiſtoria octava: ἔδοξε — φον. τὸν Μαξιμῖνον. horum caſtrorum meminit ſaepius Dio in Theodoſii excerptis.“ Tum ad Capit. T. 2. p. 55. e. *quare* timentes *milites*, quorum *affectus* in *Albano*

ταις, οἱ πρὸς τῇ Ῥωμαίων πό- iis, qui ad urbem Romam

monte *erant*, (Caſ. N. 4. „*affectus* dixit, pro eo quod Herodianus, παῖδας καὶ γυναῖκας") *medio* forte *die*, quum *a* praelio *quieſceretur*, (idem Caſ. N. 5. „τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐν ἀργίᾳ τοῦ πολέμου οὔσης") *et* Maximinum *et* filium *eius* quieſcentes *in* tentorio *poſitos* occiderunt, *eorum* que *capita*, praefixa *contis*, Aquileienſibus *demonſtraverunt*. Porro ad Dion. C. 1354, 50. τινὰς τῶν ἐν τῷ Ἀλβανῷ στρατευομένων in N. §. 20. „praeter eós milites, qui caſtra in urbe habebant, etiam ſub monte Albano prope urbem quidam caſtra et manſiones habebant, ut iam Caſ. ad Spart. Carac. c. 2. *pars* — *Albam*, (tum ſequebatur Noſtri §. tota,) in Capit. in Maximin. c. 23. *milites*, quorum *affectus* — i. uxores liberi que — *erant*. Videtur id ab aetate Severi, qui numerum praetorianorum triplicando vehementer auxerat, et praeterea uxores militibus conceſſerat, inſtitutum, ne omnes, unis caſtris metantes, urbem multitudine ſua gravarent, ut que diviſi, minus conſpirationes et motus excitare poſſent. Debebant tamen nutu et accitu Imperatorum praeſto eſſe, adeo que non longe ab urbe metari. Quare cum pars praetorianorum ſub plurimis, continuis imperatoribus ſtationem conſtantem ſub Albano habuerint: nihil mirum eſt, eos, velut ſeparatum quoddam corpus, a loco ſtationis nomen accepiſſe, et *Albanios* dictos eſſe" cf. 5, 4, 8. e., ſed Anglis Hiſt. Heyn. 4, 1092. m. *daſs* die *Albaner*, das iſt, *die*, welche *zu* dem *Lager* unweit *von* Alba *gehörten*, rel., ubi N. o. „*das Corps* Truppen, *welches* im *Frieden* ſein *Standquartier* oder *Lager* am *albaniſchen* Berge *unweit* Rom *hatte*. Herodi. 8, 5." quos non tetigere Periz. de Praetor. et Lipſ. de magn. Rom. p. 25. ſqq., a Noſtro hic de ſuo per periphraſin expreſſos ſingulari membro ex analog., ubi Bg. deſerit P. tantum ad v. εἶχ., omittens cum eodem particip. καλ. cf. 4, 2, 11. 5, 3, 2. καλουμένης οὕτω πόλεως, quocum ſine hoc adv. iterum variatur, tum Sb. Xiph. 329, 11. de Domitiano ἀγῶνας καὶ ποιητῶν καὶ λογογράφων — ἐν τῷ Ἀλβανῷ ἐποίει. τοῦτο γὰρ τὸ χωρίον ὑπὸ τὸ ὄρος τὸ Ἀλβανόν, *ſub* Albano *monte*, quem Lat. hoc nomine profert G. Th. e Liv. 1, 3. m. Aſcanius — *novam* ipſe *aliam* ſub *Albano* monte *condidit*, quae — *Longa* Alba *appellata*, qua de agens Cell. n. o. a. 1, 640. i. pergit „poſteriores etiam oppidi in his locis mentionem iniecerunt, Procop. — τὸ Ἀλβανῶν πόλισμα ἐν τῇ Ἀππίᾳ ὁδῷ κείμενον —. Verum id non antiquum oppidum fuit, ſed ex caſtris videtur natum, deſcriptis ab Herodi. l. 8. c. 5. in Maximinis, (huc reſpiciens hauddubie.) Memorabilior eſt *mons Albanus*, (p. e.) Aricia quoque ſub Albano monte fuit, ſeu ut Strabo dicit μετὰ τὸ Ἄλβανον (hoc accentu et per ellipſ. ſubſt. ὄρος) λ. et, quod addit., in via Appia, 160 ſtadiis ab Roma" qui nihil de montis diſtantia ab urbe, nec, quos inſpexi de Feriis Latinis, ibi habitis, nec ap. Koehl. Tab. 15. in effigie Romae antiquae, ad dextram m. poſt portam Capenam, ubi Via Appia ſignata, comparet mons noſter, ſed ad ſiniſtram in pagina ſumma cum forma quadrati intra circuli partem ſubſcripta haec „Caſtrum Praetorium" quod hauddubie pertinet ad alteram Praetorianorum partem, cuius caſtra Lipſ. l. l. p. 26. m. dicebat fuiſſe „ad Portam Viminalem" quoniam ap. Koehl. l. l. prope portam, quae ducit ad caſtra, ſignata quidem eſt via quaedam ſine nomine, at ſtatim ſubiicitur regio „Viminalis." Ergo plene nunc tenemus, Praetorianorum caſtra una locata fuiſſe ante portam Viminalem, altera ante Portam Capenam, cf. 4, 4,

λει ϛρατόπεδον εἶχον ὑπὸ [q] τὸ καλούμενον ὄρος Ἀλβανὸν, ἔνθα παῖδας καὶ γυναῖκας κα-

ſub monte Albano caſtra habebant, ubi liberos et u-

q) πρὸ τὸ καλ. Bc. 2. mendoſe.

12. p. 857. m. et 7, 12, 7. Sed ap. Stp. Byz. ſub Ἄλβα, — λέγεται καὶ Ἀλβανὸς ἐν Ἰταλίᾳ τόπος, pro quo in N. corrigitur „λεγ. καὶ Ἀλβανὸν ἐν Ἰτ. ὄρος." Caeterum hic et proxime toleravi Bc. numeros novos §. ob periodum longiorem.

ἔνθα παιδ.) Alio abierat P. deinceps, unde Bg. tantum ad v. παυσ. ſervat Lat. cum adv. pro *tandem*, cf. 4, 12, 5. it. ad χρον., diverſus in ἀπέρ., ubi Sch. „*infinitae*, quae ad finem perduci nequit" ſic innuens notionem temporis, qua non diſerte habet Stp. Th., ſed hic per copiam ſyn. iungitur, cf. Dem. „ἀπέραντοι τῶν ἀδικημάτων αἱ τιμωρίαι, infinitae, *aeternae*" ubi adeo et de ſexu fem., tum ſine Ind. Thuc. 261, 27. L. N. T. cum Loesn. Kypk. T. 2., ſed in aliam notionem etiam Hſy. cum N., Luc., ſed de loco Aeſchyl., ut pro *infectus* Polb., ſed in vocabuli bonitatem per ν inditum et in ſyn. ἀπέρατος Suid. Suic. V. Eur. Hipp. 238. 2. A., at in χρον., praeter Hſy. et L. Apoll., cf. de re et cum aliis ſubſt. Bud. C. Abr. Dl. Th. Geop. Di. H. T. 2., ſed T. 1. de perſ., pro adv. et Lat. *ſero*, tum de utr. Luc., porro in affinia χρονικὸς Di. H. T. 1. et χρονιςὸς Ael. V. h. Sed rurſus cum P. in ſqq., tum in oppreſſo δὲ, ſimul cum pr. μὲν, cf. 8, 2, 14., tum in Lat. ad πορθ., cuius formulae ſenſus, (per ſe cum et hic procedat vulgaris, pro vaſtare, e factis ſupra 8, 4, 12. ſqq.) redeat ad aliorum *hoſtiliter tractare*, it. infeſtare ſ. oppugnare, cf., praeter allata ad 3, 9, 6. 6, 5, 11. 6, 7, 5., nunc, in ſupplementum quoque, Hſy. 1, 1406. i. 2, 1007. i. Suid. 3, 155. m., ſed cum acc. loci, variis Hom. ex Ἰλ. ξ. Eur. Ph. V. v. 491. cum Var. L. πέρθειν, porro Thuc. cum Poſſ. Ca., ſed nominatim cum τὴν πόλιν Dd. S. 1, 429. N. 96. it. cum nom. propr. τὴν Μαντίνειαν ib. 2, 42. l. 29. it. τὴν Ἀσίαν Il. Ep. 93. i. et Ev. Xen. M. S., tum Dem. cui add. 159, 12. 282, 12. (pro quo τὴν χώραν κακῶς ποιεῖν 160, 6. et in paſſ. 274, 3.) ſed cum acc. perſ. L. N. T. Kypk. T. 2. Munth. p. 357. e. Hom. ex Βατρ. Fi. Pal. Dd. 2, 14. l. 4. it paſſ. de perſ. Eur. Ph. V. v. 568. et Lyc. Et ut pr. omnia ſcripta erant ex analog., nominatim παυσ. πολ. λ. cf. G. Th. 528, 46. obſidione — *levari*, — liberare *aliquem* periculis *obſidionis*, — ſolutus *obſidione*, quanquam hoc ſubſt. paſſive potius dr., et act. *obſeſſio*, ib. cum Gr. n.: ſic et hic per analog. iunguntur rel. ὑπὲρ λ. in qua praep iterum P deſerit Bg., etiam in ſpreto adi. ej. πᾶσι, cf. §. 8. et 7, 6, 6., ubi de ſuo Noſter copulat bina particip., in quorum primo κατ. notionem Sch e P. videtur non improbare ad Luc. 2, 314. N 12., ut et ipſe Sb. Ind. hinc „κατεγνωσμένος, reprobatus, *damn.*" quod poſtr. eſt compendium Lat. P. „damnati *omnibus* et *inviſi*" eodem fere redeuntibus alio in Lat., cf L. N. T. ad Gal. 2, 11. cum Loesn. p. 327. e. Stp. Th. 1, 1855. E. Polb. „καταγινώσκειν τινὸς, *deſperare* de *aliquo*, 5, 61. (1, 608. e.) Sed vereor, ne pro κατεγνωκὼς ſit legendum ἀπεγνωκὼς, quamquam de deſperatione etiam accipit Caſaub. 5, 35. (1, 647. m.) ſed illi acceperim potius *pro* nihilo *ducere*, contemnere" dum Bg. hic aliter vertens, quam 1, 16, 10. e. ἀπεγνωσμένοις ἀνθρώποις, perditis *homi-*

ταλελοίπεσαν, φονεῦσαι τὸν Μαξιμῖνον r, ὡς παύσαιντο μὲν χρονίου s καὶ ἀπεράντου πολιορκίας, μηκέτι δὲ πορθοῖεν Ἰταλίαν ὑπὲρ τυράννου κατεγνωσμένου καὶ μεμισημένου. τολμήσαντες οὖν t ἐπίασι τῇ σκηνῇ αὐτοῦ περὶ μέσην ἡμέραν. συναραμένων u δὲ αὐτοῖς

xores reliquerant, occide-
21. re Maximinum: ut aliquando requieſcerent a diuturna nec terminanda obſidione, neque amplius bellum inferrent Italiae propter tyrannum deſperatum et invi-
22. ſum. Itaque audenter aggrediuntur tabernaculum eius ad meridiem, adiutantibus

r) Comma hoc in A. al. pro puncto Lu. et Bc. 2., ſed colo Stp. rel. s) χρόνου in Ms. Ba. per errorem. *Mart.* elapſo ι, ut 7, 5, 4. e. ἡγεμ. t) Comma hic in A. al. u) Cum iota in ed. Stp. rel. cf. 7, 6, 11.

nibus, manſerit in vulg., ſecutus in notione alios, quam nec L. Ern. tenuit, nec ego mordicus defendam, cum altera aeque hic apta ſit, etiam adiuncto peculiari ratione verbo μεμ., quo partim reſpicitur ad §. 15. e. Denique Stp. Th. 3, 1742. E. e. „ὑπὲρ, cauſa —, in gratiam. Sic ap. Herodi. μηκ. — μεμ." plene cum P., praeter ordinem alium „*tyranni* omnibus *damnati* et *inv.*" dum et hic procedit notio Lat. *pro*, cf. 5, 4, 18.

τολμ. δ.) P. mutavit particip. in formulam e ſubſt. affini et particip. alio, ut Poſſ. Ca. p. 195. m. per ſyn. e Stp. Th. 3, 1584. D. „ſumta *audacia*" nil habens de ratione Bg., qui iterum mutat particip. brevius in affine adv., (cui par ſit formula per praep. et ſubſt. *cum audacia*, Noſtro fingente ſua per analog., variante autem in rectione cum 7, 5, 2. ἤδη μεσαζούσης ἡμέρας ἐπίασιν ἐπὶ τὴν τοῦ — οἰκίαν, (cf. 7, 10, 4. i.) ſed et cum hac ipſa formula temporis per aliam ſyn. e praep. cum adi. et ſubſt., cf. Stp. Th. 2, 887. F. m. „Hom. (ſine Ind.) μέσον ἦμαρ, medius *dies*, pro quo dr. (uno v.) *meridies*. Sic dixit Herodi. μέσην ἡμέραν, Xen. autem (it. Fi. Theophr.) etiam μέσον ἡμέρας" Cyr. Ind. „i. q. ἡμέρα μέση ſ. μεσοῦσα, cum N. it. Ἀνβ., non tenente Ind. Bach. locum, quem Abr. ad Ae. 1, 622. i. de bonitate μέση ἡμέρα, quae et vincitur non quidem in N. ad Herodi. Gr. p. 473., at in N. ad Thom. M. p. 609., quibus add. Poſſ. Ca. p. 708. m. „περὶ μέσην ἡμέραν, circa *meridiem* Aeſchin." ep. S. cum p. 24. N. 5. it. Zoſ. 2, 24, 3. περὶ δὲ μέσην ἡμ. circa *meridiem*, tum Ioſ. 1, 293. ſ. 3. m. περὶ μεσοῦσαν τὴν ἡμ., neglectum in Vs., ſed ſyn. in L. N. T. Krb. „Act. 26, 13. ἡμέρας μέσης, ſc. οὔσης *cum* eſſet *meridies*" ſed Theogn. ἠέλιος — μέσσατον ἦμαρ ἔχων, dum Reisn. in m. Ms. Bg. „omiſſa quaedam" ubi reſtitui formulam Lat. pro ſevera P., quoniam alio ſenſu videbatur adhiberi, cf. G. Th. v. *med.* 237, 61. ſqq.

συναραμ. δὲ) E P. habet Bg. tum nullam copulam, iuncto hoc membro arctius cum pr., cf. 8, 3, 19., tum omiſſum pron., (quod ſtatim reſtitui, una cum particula καὶ, ab illo per ſyn. adv. *una* oblique reddita.)

καὶ τῶν φρουρούντων δορυφόρων, τάς τε εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων κατασπῶσι, καὶ αὐτὸν σὺν τῷ παιδὶ [x] προελθόντα

ipſos etiam cuſtodibus corporis, atque cum imagines eius de ſignis militaribus detrahunt, tum ipſum cum filio

x) Nullum hic comma per edd. et tacite in Mss. v. N.

denique Lat. in φρ. δορ., quae copulat Noſter de ſuo, ut rel. per analog., ſed variando cum 2, 12, 9. τὴν δορυφόρων ſ. δορυφόρον φρουρὰν, cf. Zoſ. 4, 31, 5. συναραμένων δὲ καὶ τῶν αὐτομόλων αὐτοῖς, *ſimul* autem *et* transfugis *ad* eorum *ſe* partes *adiungentibus.*

τάς τε εἰκ.) Intelligo imagines Maximini et filii. Nam imperatoris imagines in ſignis militaribus fuiſſe, oſtendit Stewechius ad Veget. 2, 6. p. 73. qui ſimul opportune obſervat, cum ad defectionem res tenderet, imagines illas a ſignis fuiſſe revulſas. Tac. hiſt. 1. it. 4. Idem Stewechius etiam ad 3, 9. p. 185. obſervat, detractas militaribus ſignis imperatorum imagines fuiſſe defectionis ſignum. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „p. 65.“ innuens locum 2, 6, 17., ubi v. eundem huc reſpicientem, ubi e ſq. membro ſane intelligi debet, quorum εἰκόνας cogitare poſſimus, ſed tamen et e pr. repetendum pron. αὐτοῦ, (quod inde explent ſtatim Latt. Intp. et Stp. Th. 3, 921. D. e. partim cum P. „de *ſignis* militar. *imaginem* illius *detraxere*“) ut ad Maximinum patrem referantur, ut principem perſonam; etſi nondum narrarat Noſter ſupra 6, 8, 11. ſqq., eius imaginem ſuſpenſam eſſe in ſignis militaribus, nec filii eius 8, 4, 25., varians hic per analog. in formula cum 7, 7, 3. ἀνδριάντες οὖν καὶ εἰκόνες τιμ[illegible] πᾶσαι τοῦ Μαξιμίνου κατεσπῶντο, aliter ſumendo τὰς εἰκ. et ut 2, 6, [illegible], ſed τῶν σημ., ut 4, 4, 12., quo ſenſu et Stp. Th. ſine Vs. hinc 3, 768. D. m. et Bg. e P., ſupplens adi. quoddam, v. c. στρατιωτικῶν, cui par illud loco l. poſtr. τὰ σημεῖα τοῦ στρατοπέδου, et ib. productum τὰ σημ. τῆς στρατιᾶς. Sed P. hic novam inchoavit periodum cum alia libertate varia, dum Bg. continuat ſuam, nectens cum pr. v. ἐπίασι, aſſumta nova copula, cum ſevera ſeries ſit haec, *adiutantibus* vero *ipſos* etiam *cuſtodibus corporis*, cum *imagines* e *ſignis* detrahunt, *tum* rel.

αὐτὸν σὺν λ.) Eodem redit tandem, utrum αὐτὸν σ. τ. παιδ. referas ad proximum v. προελθ., an copules cum extremo v. ἀναιρ., quorum prius clarius dat P., nullo adeo poſt παιδ. cogitato commate, omittens negligenter pron. αὐτ., addens contra licenter adv. cf. 8, 4, 23., deſertus a Bg. et in rel., conflatis ex analog., cum variat. §. 3. αὐτὸν καὶ τὸν παῖδα, it. 8, 4, 25. αὐτός τε καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, it. 6, 9, 1. m. προπηδήσας τῆς βασιλείου σκηνῆς, tum 7, 4, 11. ὡς δὴ — διαλεξόμενοι et 2, 5, 7. προῆλθεν ὡς διαλεξόμενος αὐτοῖς, it. 1, 5, 2. ὡς διαλεχθείη τοῖς στρατιώταις, ſed peculiari ratione cum ὡς δὴ iuncto ἄρα, quod negligit E[illegible] iterum, aeque ac Sb. Ind. v. ὡς extr. „*ut* ſcil. *cum* eis *colloqueretur*, [illegible] ſic 710, 13.“ ap. Zoſ. 3, 10, 7., ubi tamen modo ὡς δὴ δεόμενος [illegible], me quidem et hic reddente *ut* ſcilicet *forte* rel. Sic et de ſuo cop[illegible]at Noſter οὐκ ἀν., ubi P. deferit quoque Sch. „quum *non* conceſſiſſ[illegible]t *ei*, ut ad ſe loqueretur, vel *cum* ſe *cohibere* non *poſſent*“ ad quae [illegible]ſtr. redeunt illa in Dr. de V. med. Fi. ed. p. 171. m. „ἀνέχεσθαι, *ſe*

τῆς σκηνῆς, ὡς δὴ ἄρα διαλέξαιτο αὐτοῖς, οὐκ ἀνασχόμενοι [y] ἀναιροῦσι. Φονεύουσι δὲ καὶ τὸν ἔπαρχον τοῦ στρατοῦ, πάντας τε τοὺς ἐκείνῳ [z] θυμήρεις φίλους [a]· ῥίψαντές τε

egreſſum tabernaculo, quaſi cum ipſis collocuturus eſſet, haud ferentes, interficiunt. 23. Occidunt vero et praefectum exercitus, omnes que 24. illi caros amicos: pro-

y) Comma hic in A. al. v. N. z) ἐκείνους Ms. Ve. v. N. a) Punctum hic in A. al.

coërcere, *continere* ſe *ipſum*. — Ael. V. h. — *ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο,* ille *non* eſt *paſſus*, i. e. ſe tenere non potuit. Herodi. 8, 5, 24.“ ſine Vs., quam Bg. dedit de ratione noſtra ad 7, 5, 17. *οὐκ ἀνασχόμενον τὸ λοιπὸν πλῆθος,* — *ἀναγορεύει λ.*, ut et hic liceat *τοῦτο* ſupplere, cf. 2, 3, 3.

φον. δὲ κ. τὸν ἐπ. τ. στρ.) *Anolinum* Memmius, ex Iul. Capitol. *Sylb.* Ibi p. 55. e. *in* oppido *igitur* vicino *ſtatim* Maximini *ſtatuae* atque *imagines* depoſitae *ſunt*, et *eius* praefectus *praetorii* occiſus eſt *cum* amicis *clarioribus*, ad quae Caſ. N. 6. „apud Herodi. nulla oppidi mentio: et conſtat in caſtris ad Aquileiam haec geſta. fortaſſe Capitolinus aliter iſta legit: *συνπεραμένων δ'* (ſic) *αὐτοῖς καὶ τ. φρ. δ., τάς τε εἰκ. ἐκ τ. σ. κ.* (ſed N. 1.) pro *clarioribus* lege *charioribus*. Herodi. *φον. δὲ κ. τ. ἐπ. τοῦ στρ., π. τε τοὺς ἐκείνῳ θύμ. φίλους.* Praefectus praet. infra nominatur *Anotinus*“ ſic mendoſe pro p. 72. e. *Dexippus* addidit, *in* conſpectu *Maximini* iam *deſerti* a *militibus*, Anolinum *praefectum* praetorio *ipſius* et *filium* eius *occiſum*. Sed Leiſn. in m. Ms. Bg. „omiſſa quaedam“ hoc eſt, duo membra *φον.* — *φίλους*, quae ia[illegible]ſtitui, non e P., qui liber contrahit hanc §. cum pr., non tolerans copiam Noſtri in v. ſyn. *φον.*, cum *δὲ* pro *τὲ* ſumens, cf. 7, 11, 10., ſed *καὶ* reddens per ſyn. adv. *una*, ſenſum item ſecutus in *ἐπ. τοῦ στρ.*, cf. 6, 9, 8., denique abiens alio in membro *πάντας λ.*, ubi Latt. eius praemiſit Sch. in „*θυμ.* animo, *eius* congruentes *amicos*“; ſed Stp. Th. „*θυμαρὴς* — it. *θυμήρης* Hom. Od. *κ*, (cf. Ind.) et *θυμήρεις αὐτῷ φίλους* ap. Herodi. l. 8. *cariſſimos*“ memoriter, cf. Hſy. Apoll. L. Suid. 2, 211. i. 259. e. Poll. et de re ap. Call. et Luc., inter poëtica Noſtri numerante me, ſed hoc adi. per gradum altiorem e P. non ſervante, quoniam et Lat. habent poſitivum in hac formula, cf. G. Th., et in Gr. non eſt emphaſis, ſed modo Plauti illud ap. G. Th. *cordi carus*, tum Capit. comparativus etiam tantum valere poteſt, ut alias, pro poſitivo. Sed in Ms. caſu alio pron. eſſe poteſt vel lapſus alius, quam 7, 10, 8., confuſis iterum finibus *ους* et *ῳ* ſ. *ου* cum *ῳ* et *ς* cum iota poſtſcr. cf. §. 11. *μηδ.* 8, 4, 28. 7, 9, 4. vel latere gloſſema *ἐκείνου*, depravatum ſolenniter, cf. 8, 1, 13., quoniam gen. ille cum ſubſt. *φιλ.* vulgaris eſt, ſed exquiſitior dat. cf. 1, 13, 11. 2, 1, 24. 6, 9, 14.

ῥίψαντες λ.) Variatio eſt cum 3, 12, 25. *τὸ σῶμα ῥίπτουσ[illegible]εἰς λ.* et 5, 8, 17. *τὰ δὲ σώματα τοῦ* — *παρέδοσαν σύρειν τε καὶ ἐνυβρίζειν τοῖς βουλομ.*, conflatis per analog. addente Noſtro de ſuo *καὶ κατ.*, oppreſſo pron. in utr. inf., dum liberum P. et breviorem deſerit Bg, praeter Lat. in *ῥ.* et ipſe liberior ad *κατ.* pro Sch. „*conculcare* cadavera“ ubi Stp. Th. 3, 79. B. m. „calco, conculco. Luc. l. 8. *ῥιψ.* — *εἴασαν, κυσί τε* — *βορὰν*, (de

τὰ σώματα τοῖς βουλομένοις iecta que cadavera iis, qui ἐνυβρίζειν καὶ πατεῖν, εἴασαν vellent illudere et inſultare,

pravato auctore, non item ib. p. 171. D. e.) Herodi. l. 8. ῥιψ. — πατεῖν, εἴασαν κυσί — βορ. iis, *qui* contumelioſe *calcare* ea *vellent*. Pol. vertit — " ad huius brevitatem tamen et ipſe prolapſus, cogitata figura illius hend. in inf. cf. 5, 1, 13. 5, 8, 17. et in v. πατ. per contumeliam, quanquam non de mortuis, ut hic, ſed de vivis adhuc, Plut. Krg. §. 262. caet., cum Abr. ad Ae. T. utr., ubi T. 1. add. p. 389. e., tum in alia Call. Lyc. et Hmſt. Ar. Pl. p. 350. b. e.

εἴασαν κυσ. λ.) ex Homero, cui admodum familiaris eſt, deſumta videtur haec locutio. *Stroth.* Cui poteſt concedi de ſententia et partim de colore, h. e. rectione ac ſtructura ſimili, non item de vocabulis ſingulis et phraſi tota, quae facta Noſtro per analog., cf. pauperem Stp. Th. in βορ. ſub Bg. ſine Vs. 1, 763. B. „Herod. ῥίψαντες τὰ αὐτῶν σώματα τοῖς βουλ. ἐνυβρίζειν, εἴασαν τοῖς κυσί τε — βορ." memoriter per alias lect., tum, praeter poëtic. βορὴν Phoc., cum V. Eur. Ph. v. 1628. p. 549. b. i., (ubi et ſyn. οἰωνοῖσιν — ἐδωδὴν et e Soph. Ant. v. 29. ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρὸν, εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς, *ſinant* vero *indefletum*, inſepultum, *alitibus* dulcem *theſaurum* rel.) Lyc., ubi et v. 955. Λαομέδων τριπλᾶς Ναύταις ἔδωκε — κόρας — Τηλοῦ προθεῖναι θηρσὶν ὠμησταῖς βορὰν, Gs. Chr. Τρικανοὶ δὲ κυσὶν αὐτοὺς ἐκτίθενται βορὰν, Ἰνδῶν δὲ ἔνιοι γυψὶ, Luc., ubi et 2, 396. l. 20. τί οὖν; οὐκ αἰσχρὸν, (ſic enim conſtituenda interpunctio,) ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προτεθῆναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; quid (igitur?) nonne *turpe*, avibus *canibus* que *cibum* iacere *talis* viri *corpus*? Dd. S., ubi et 2, 242. l. 16. τὸ σῶμα τοῦ τετελευτηκότος καταλείπουσι βορὰν τοῖς θηρίοις, exanimum corpus *feris* eſcam *relinquunt*, quod eſt proprie Bg. Lat., ubi W. in N. „εἴασαν τοῖς κυσί τε καὶ ὄρνισι. βορὰν ipſa Lexica dabunt (cf. Stp. Th. ante.) Poëta princip. Il. A. αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν Οἰωνοῖσί τε πᾶσι" tum ap. Ael. V. h. 12, 27. ἀπολείπειν αὐτοὺς κυνῶν δεῖπνον εἶναι, *canibus* eos *ad* veſcendum *relinquere*, (ad quod N. 3. laudantur ex Hom. Ἰλ. ν', 831. Τρώων κορέεις κύνας ἠδ' οἰωνοὺς Δημῷ καὶ σάρκεσσι, Troianorum *ſaturabis* canes *et* alites *pinguedine* et *carnibus*, et χ', 335. σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ Ἑλκήσους' αἰκῶς.) Καὶ Ὅμηρος Ἰλ. α', 4. αὐτοὺς ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι, atque *illos* canibus *laniandam* praebuit *eſcam*, (fere cum P. hic, ſed in N. „imitatus eſt Soph. Ai. v. 841. καὶ μὴ — Ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἕλωρ, *et ne* obiiciar *canibus* et *volucribus* lanianda *eſca*" ſed ſeverius Vs. Hoer. *ne* proiiciar *canibus* expoſitus *et* volucribus *praeda*, at Schol. „οἰωνοῖς — ὄρνισιν· κυρίως δὲ οἱ γῦπες.) Καὶ (Πάτροκλον Τρώεσσι) κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι, canibus *fieri* iucunda *voluptas*, in N. ex Ἰλ. ρ', 255. et σ', 179., quibus add. ib. ε', 684. μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς Κεῖσθαι, *ne* quaeſo *me* praedam *Danais* ſinas *iacere*, θ', 379. ἦ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς Δημῷ καὶ σάρκεσσι, it. π', 836. σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται, it. ρ', 241. ὅς κε τάχα Τρώων κορέσει κύνας ἠδ' οἰωνούς, tum τ', 268. τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα Ῥῖψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν, hunc *proiecit* — eſcam *piſcibus*, it. χ', 339. μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν, ne *me* ſinas *apud* naves *canes* vorare *Achivorum*, et v. 509. νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ — Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσωνται, Γυμνὸν, *te* mobiles *vermes* edent, *poſtquam* canes *ſe* ſatiaverint, *nudum*, cf. quae Cl. N. ſubinde at u..t

κυσί τε καὶ ὄρνισι βοράν. demum reliquerunt canibus
τοῦ δὲ Μαξιμίνου καὶ τοῦ παι- 25. et volucribus eſcam. Ca-
δὸς τὰς κεφαλὰς εἰς τὴν Ῥώμην pita autem Maximini et filii
ἔπεμψαν. τοιούτῳ μὲν δὴ τέ- 26. Romam miſerunt. Ta-

Virg. *Ae.* 9, 485. heu, *terra* ignota *canibus* date *praeda* Latinis *Alitibus*que *iaces*! et 10, 559. *alitibus* linquere *feris*, tum ad Luc. 3, 73. N. 31. „Long. Paſt. ἀλλ᾽ ὑμᾶς βορὰν ἰχθύων θήσω“ et in ſubſt. hoc Suid. cum Hſy. 1, 741. e. 743. e., ſed in alterum, praeter So. Ai. v. 1084. ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος, Ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται, avibus *marinis* fiet *pabulum*, cum N. Hoer., (ubi et ex Herdt. 69, 44. ὡς οὐ πρότερον θάπτεται ἀνδρὸς Πέρσεω ὁ νέκυς, πρὶν ἂν ὑπ᾽ ὄρνιθος ἢ κυνὸς ἑλκυσθῆναι, cadaver *defuncti* Perſae *non* prius *humatur*, quam *aut* ab *alite* aut *cane* tractum *ſit*,) cf. Stp Th. 2, 1454. E. m. ſine Vs. „εἴασαν κυσί τε κ. ὀ. β. ſicut apud Hom. κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι“ (quem locum ſine Ind. habui ex Ὀδ. γ, 271. *dereliquit* eum *avibus* capturam *et* praedam *fieri*, ubi N. Cl. oſtendit v. ib. 259. τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν,) ſed in varia L. N. T. Thom. M. p. 361. 657. Hſy. Suid. 2, 715. e. (ubi p. ſq. i. monitum eſt de acc. plur., dum Sb. Ind. „ὄρνις pro ὄρνεις“ ex illo 1, 435. m. cum Dem. Ind.) Hom., vario ſexu, maſc. et fem., cui add. Ὀδ. β, 155. 159. Luc., ubi acc. τοὺς ὄρνιθας et τὰς ὄρνις, tum Ael. V. h. Ae. Fa. Ariſtoph. Xen. Cyr. Mem. S. et Ἀνβ., ubi de gallina, ut de gallo gallinaceo ap. Diog. L., tum improprie, pro auſpicio, Aeſchyl., at de perſ. Lyc., porro in vulgaria Hsd. Orph. Phoc. v. 80. Call. cum Spanh. ad L. P. v. 121. ſqq. Fi. Pal. et Geop. Caeterum comma poſt v. εἴασ. ſupra ap. Stp. fecerit appoſitionem, vel cogitationem extrinſecus ſumti adv. ὡς ſ. praep. εἰς, quae ap. Dd. l. l. recte ſublata. Denique in membro hoc libere adv. ſupplet tum ſuum P., cf. 7, 5, 18. 7, 7, 14. cum Bg. aliud.

τοῦ δὲ Μαξ.) Brevior P., non tantum iungendo ſine particula hanc §. cum pr., ſed etiam ſubſtituendo unum ſubſt. τῶν βασιλέων pro dupl. nomine, tum propr., tum appellativo, cf. 6, 6, 1. 7, 9, 7., denique libero adv. μόνον, cf. 8, 4, 17., dum Noſter, conflans per analog., variat rurſum pro §. 22. αὐτὸν σὺν τῷ παιδὶ, it. cum §. 13. ἐπὶ τὴν Ῥ. λ. et 5, 5, 12. πέμψας εἰς τὴν Ῥ. it. 3, 8, 2. πέμψας τὴν κεφαλ. τοῦ λ., tum Capit. p. 56. i., miſſa *etiam* Romam *capita* ſunt *eorum*, ſed ib. m. dici *vix* poteſt, *quanta* laetitia *fuerit*, quum *Romam* per *Italiam* caput *Maximini* ferretur, *occurrentibus* cunctis *ad* gaudium *publicum*, et p. 71. e. ſepulchra *eorum* nulla extant. In *profluentem* enim *cadavera* eorum *miſſa ſunt*, capita *eorum* in *campo* Martio *inſultante* populo *exuſta*, it. p. 152. m. *et Maximinus quidem apud Aquileiam ita victus eſt, ut a ſuis occideretur*; caput *que* eius *et* filii *perlatum eſt* Ravennam, *quod* a *Maximi* Romam *transmiſſum eſt*, ſed ib. e. *ſtatim ut Maximini* caput *allatum eſt*, cf. 8, 6, 10. ſqq.

τοιούτῳ μ.) Variatur cum proximo §. pr. τοῦ π. per additu[illegible] gen. pron. et cum τοῦ Μαξ. ſine artic. ib. it. cum 7, 9, 21. τ. μ. δ. τ. ὁ Γορδ. ἐχρ. it. 3, 11, 11. e. ἀπειθίας ὑποσχόντα τιμωρίαν, tum 1, 9, 14. πα[illegible]ῥησίας τοιαύτην ὑπέσχε δίκην, cf. 1, 8, 12. δίκην ἀνοίας ὑπέσχεν, conflatis [illegible] analog. omnibus, ſed e P. tenente Bg. tantum Lat. ad. v. utr. et form[illegible]lam pro adi. τοι., ſpretis ej. liberis, tum formula ſyn. ad ὁ π. ἀ. e §. 2[illegible]

λει Μαξιμῖνος καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ ἐχρήσαντο, δίκας πονηρᾶς ἀρχῆς ὑποσχόντες.

lem ſcilicet exitum Maximinus et filius eius habuerunt, poenas que male geſti imperii dederunt.

Ὁ δὲ ϛρατὸς πᾶς, ὡς ἐπύθετο τὰ γενόμενα, ἔν τε ἀφασίᾳ ἦσαν, καὶ οὐ πάνυ τὶ [b] τῷ πραχθέντι πάντες ἠρέσκοντο, καὶ μάλιϛά γε οἱ Παίονες,

Caeterum exercitus totus audita ea re, haeſitabat, nec usquequaque factum probabat: ac praeſertim Pannonii

b) πάνυ τοι Ms. Ba., ut alibi, cf. 7, 5, 18. e.

tum adv. οὕτω ad adi. πον. cf. 5, 6, 17. 7, 7, 8., tum pron. ἑκάτεροι ſ. ἀμφότεροι, ſed Capit. p. 56. i. Hic *finis* Maximinorum *fuit*, dignus *crudelitate* patris, *indignus* bonitate *filii*.

ὁ δὲ ϛρατ. π.) Brevior P. eſt, omiſſo adi. π., (quod hic et mox in plur. παντ. ſupplemento eget adi. λοιπὸς, cf. 6, 5, 15. e., oppoſitus parti eius, Praetorianorum 8, 5, 20. ſqq.) ſed liberalior ad τὰ γεν., ubi Bg. liber et ipſe, mutata adeo formula per coniunctioq. in abl. conſq. ſyn. cf. 4, 11. 3., ſecus ac 5, 4, 8. 18. ὡς ταῦτα ἐπυνθάνετο λ. it. 7, 2, 15. e. ἀκούειν τὰ γεν., quae per analog. variantur, ut 8, 4, 19. παντὸς τοῦ ϛρατοῦ. In ſq. membro ἐν ἀφ. Bg. per Lat. unum v. ſyn. illi P., (dum variat Noſter cum 8, 4, 5. ὁ ϛρατὸς ἐν ἀφ. καθειϛήκει, quem locum et innuerat Leisn., hic in m. Ox. ſignans pag. illius loci,) ſed cum eodem in καὶ οὐ per ſyn. neg. unam, cf. 6, 7, 11., deſerens illum in rel., cf. 5, 1, 4. οἷς ἔπραττεν, οὐκ ἀρεσκόμενον, it. 4, 15, 19. μήτε ἀρέσκεσθαι τοῖς πραχθεῖσιν, et 3, 11, 6. οἷς περ ἀγγελλομένοις οὐ πάνυ τὶ ἠρέσκετο, quibus variatur, ut in τῷ πρ. cum pr. τὰ γεν. per copiam ſyn. it. cum τοῖς πραττομένοις 7, 3, 17. 7, 6, 11. Caeterum aperta eſt et hic non modo ſynthesis illa in plur. v. ἦσ. poſt collect. ὁ ϛρ., ſed etiam cum eodem ſubſt. ſing. enallage numeri verborum deinceps ἐπύθετο et ἦσ. duplicis, ſing. et plur., ſimul, quam negligit Bg. ſimul cum plur. adi. παντ., a P. ſervato, pro ſeveris his, *ſed* exercitus *totus*, ut *audivit* ea, *quae* facta, *in* haeſitatione *erant*, nec *valde* admodum *rem factam* omnes *probabant*; confictis a Noſtro omnibus per analog.

καὶ μαλ. γε) In primo hic membro Bg. diſcedit a P. tantum in ſyn. copula, opprimens cum eo particulam γὲ, ſecus ac 5, 4, 5. cf. 2, 13, 10., ex analog. interpoſito adv. μαλ., ſeverum Lat. *et* maxime *quidem* non praebentibus L. Schell. et Gs. aut Hor. T. Tum e P. opprimitur ὅσοι, (mutatis καὶ ὅσοι in unum τὲ, dum variatur cum proximo ὅσοι τὲ λ. 7, 9, 17. cf. 1, 9, 1.) et ordo invertitur in β. Θρ., ſed ſervantur ex eodem re ſqq., non item liberum illius adv. cf. 8, 4, 31., pro quo Bg. omiſſum ab eo καὶ reſtituit, cf. 7, 11, 12. et in rem ipſam 6, 8, 7. ſqq., ubi Noſter memorat tantum Pannonios diſerte quidem, hic addens demum nominatim Thraces barbaros, qui ſupra l. l. cogitandi ſunt in univerſis his, ὅθεν οἱ νεανίαι, ἐν οἷς ἦν τὸ πολὺ πλῆθος Παιόνων μάλιϛα, λ quos Thraces in exercitu Rom. fuiſſe veroſimile eſt, cum ipſe Maximi

καὶ ὅσοι βάρβαροι Θρᾷκες [c], οἳ καὶ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ ἐγκεχειρίκεσαν. πλὴν, τοῦ ἔργου ἅπαξ γεγονότος, ἄκοντες μὲν, ἔφερον δέ [d]· ἀνάγκη τὲ ἦν [e]	Thraces que barbari, qui etiam imperium illi tradiderant. 2. Sed re ſemel peracta, quamvis inviti, ferebant tamen. Ac neceſſe erat cum cae-

c) Sic cum Iota per edd. omnes, cf. 7, 1, 6. d) Punctum in A. al. e) Nullum hic comma per edd. et tacite in *Mss.* v. N.

nus ex ea gente dux ſit factus, *cf.* 6, 8, 1. *et gentiles aliquot deinde* habuerit ſeſe ſequentes *hauddubie, ipſa etiam Thracia facta provincia* Romana *durdum antea, cf. Sb. Ind. Lat.* ex *Eutr. Mer.* 7, 13, 6. cum N., ut inde *milites conſcribi poſſent* vel a *Maximino*, *vel* ab *Alexandro*, cuius *exercitum ille in ſuperioribus acceperat*; ad *Noſtrum reſpiciente* Capit., tantum ſic, opinor, p. 56. i. *quibus mortuis* (*Maxim.* et *filio*) ingens *laetitia provincialium*, *dolor* graviſſimus *Barbarorum*.

πλὴν, τοῦ ἔργ. κ.) Debita orationis ſtructura poſceret, πλὴν τὸ ἔργον ἅπαξ γεγονὸς κ. λ. *Leisn.* Contra quem ſtat, oblique tamen, P. in vulg. gen. coniq, ſed clare Bg., qui hauddubie mente ſupplevit ad v. ἐφ. ſolenne pron. αὐτὸ, ex illo retinens modo Lat. in ἐφ. et illa ordine alio in ἀκ. μ., mutato μὲν in καίτοι vel potius ſumto eo, ut ſyn. πὲρ cum particip., pro illa Lat. exceptiva, ſed de ſuo reddens δὲ, in fine poſitum membri e v. finiti temporis, ſed relatum ad pr. μὲν, quod habet ſecum modo adi., et facit diverſum genus ab illis ſupra 3, 11, 8. et 1, 13, 8. e., non diſſimile illi, cum in primo membro ſtat μὲν cum aliquo adv. (per quod illa adi. ἑκὼν et ἄκων vulgo vertuntur,) ſed in ſecundo membro cum v. temporis finiti ſyn. ἀλλὰ, it. ἀλλ' οὖν, it. δ' οὖν, it. δ' οὖν ὅμως, quibus in generibus minus ſolent reddere cum Sb. Ind. v. μ. „ferebant *quidem*, ſed *haud* aequis *animis*" (inverſis partibus,) quam cum Bg. cf. D'Orv. Ch. p. 296. i. Vs. 441, 3. Miſc. O. N. T. 3, 18. e. ſq. „ſaepius quoque ita Herodian." Hoog. Op. p. 658. Nr. 9. in cuius locis e Luc. ſevere partim Gs. 1, 225. l. 14. ἄκων μὲν, κατοίσω δὲ, *invitus* quidem, *ſed* tamen *feriam*, et p. 367. l. 98. οὐχ ἑκὼν μὲν, ἀποῤῥίψω δὲ, invitus *equidem*, abiiciam *tamen*, Abr. ad Ae. 1, 267. e. Cort. ad Sall. Cat. 61, 3. p. 391. b. m., ſed de aliis generibus affinibus Hoog. l. l. p. 245. N. 5. Vig. p. 562. N. 90. et Dem. 1074, 16. δεινὰ μὲν ἐποίουν, ἧττον δὲ, inverſo ordine, h. e. per verbum in primo membro Caeterum ex analog. haec ſcribuntur aeque, ac pr. τοῦ ἔ. λ. ubi Sch. „γ. facto *opere*" cf. in variat. 3, 12, 12. τὸ ἔργ. κατείργασαι.

ἀνάγκη τὲ) E libero P. tenet Bg. modo v. ε. reſolutum per ſupplementum adi. τοῖς λοιποῖς ſ. ἄλλοις, quo reſpiciuntur rurſus Praetoriani illi, ſeverior ad rel., ubi, conflatis omnibus per analog., variatur cum pr. τοῦ ἔργ. γεγ., per copiam ſyn., et cum §. 1. cf. 4, 15, 19., it. 1, 8, 9. ἀνάγκη ἐγένετο, ſed peculiari ratione tum cumulantur in vicinia item participia, cf. 8, 4, 24., tum ad extrema collocatum particip. ὑποκρ. refertur ad pr. formulam ἀν. ἦν potius, quam ad v. συν., opinor, ad analog. verborum ἔξεστι rel., quae una cum inf. poſt ſe adſciſcunt dat. perſ., qualis, hic quidem oppreſſus pron., ἀνάγκη τὲ ἦν αὐτοῖς, ὑποκρινομένοις συνήδεσθαι τοῖς πραχθ., regit proprie illum dat. alterum particip. ὑποκρ.

συνήδεσθαι τοῖς πραχθεῖσιν ὑποκρινομένοις. καταθέμενοί τε τὰ ὅπλα, ἐν εἰρηνικῷ σχήματι προςήεσαν τοῖς τείχεσι τοῖς Ἀκυλησίων, ἀγγέλλοντες [f] τὸν Φόνον τοῦ Μαξιμίνου [g] · τὰς δὲ πύλας ἀνοίγειν [h] ἠξίουν, δέχεσθαί τε φίλους [i] τοὺς χθὲς [k]

teris gaudere eo facto per ſi-
3. mulationem. Depoſitis que armis pacatorum habitu accedebant ad moenia Aquileienſium, nunciantes caedem Maximini: portas que aperiri poſtulabant, recipi que ſe amicos, qui pridie fuiſſent inimi-

f) ἀγγέλοντες Ms. Ba., mendoſe, cf. 8, 3, 17. e. g) Hoc colon in Pat. pro puncto A. Srp. rel. h) ἀνοίγεσθαι Ms. Ba. v. N. i) ὡς φιλ. Ms. Ba. v. N. k) πρὶν Mss. tres, v. N.

praemittendum ex ordine dialectico, ut monſtrabam, ſed a Bg. expreſſum per formulam e praep. cum ſubſt., qua reſolvi participia ſolent, cf. 1, 10, 12. ἀμφιεσθ., dum procedit et hic per particulam, *quamquam* ſimulantibus, *ſimulabant*, ſed noſtratibus commodius eſt per adv. Lat. *ſimulate*. Sic non opus fuerit corrigere in acc. ὑποκρινομένους, qui, facile per ſe corruptus, cohaeret cum inf. συν., quem acc. cum inf. etiam ſupra ἀν. ἐςὶ habuit.

καταθεμ.) Pro libera P. copula, cf. 7, 7, 4., manet Bg. in vulg., retinens inde rel., mutata formula e praep. cum adi. in ſubſt. perſ., praeter tempus ad v. πρ. et Lat. in τοῖς τειχ., ſeverior et in gen. Ἀκυλ., pro illius alio ſubſt. loci, dum, per analog. conflatis omnibus, repetit Noſter ſua, cum variat. quadam, cf. 8, 3, 4. ὅπλα μὲν αὐτοὺς καταθέσθαι λ. et 2, 13, 4. πάντας ἐξελθεῖν εἰρηνικῷ σχ. et 2, 12, 2. εἰςήεσαν — ἐν ἰδιωτῶν σχήματι, it. 8, 4, 26. ἅμα τῷ προςπελάζειν τοῖς τειχ. τὸν ςρατὸν, ſed, praeter Dem. 126, 27. πρὶν — πρὸς τὰ τείχη προςήεσαν οἱ πολέμιοι, quoque ap. Ioſ. 1, 381. i. προςιέναι τῷ τείχει τῶν πολεμίων, *ad muros* hoſtiles *prope* adeo *accedere*.

ἀγγέλλοντες) Membrum hoc, ex analog. factum, ut rel. deinceps, non cum pr., ſed cum ſqq. copularat P., libere addita copula ad ἀγγ., ſed deinde contra altera δὲ, unde Bg. partim ad ἀν., paſſ. deligens, idque libere, ut alibi, at in Ms. per gloſſam, (cf. 8, 4, 3. λυουσ., cum nimis diſcedant litterae vulg., tum in hoc vulg. maneant rel. Mss., et act. procedat per ſe, ſervatum et a Sch. in „ἀν. aperire *portas*") aut per errorem e ſq. finitione v. δέχεσθαι, iam menti obverſante, dum variat Noſter cum proximis 8, 3, 1. εἰ ἄρα πείσαιεν αὐτοὺς ἀνοῖξαι τὰς πυλ. et 7, 10, 12. ἠξίουν γὰρ λ. per ordinem.

δέχ. — τοὺς χθὲς ἐχθρ.) Vindob. τοὺς πρὶν ἐχθροὺς, quod gloſſatorem moleſte ſedulum ſapit. Quidni etiam ſupra (8, 4, 29.) τὸ πρόσωπον ἠκρατηρίαζετο eiusmodi homini tribuendum ſit? *Stroth.*

Si qua [illegible]: haec profecto eſt gloſſa in adv. ſyn., cf. Hſy. 2, 1553. i. χθιζὰ, τὰ χθὲς καὶ πρώην, it. χθὲς καὶ πρωὶ, cum et elementa vulg. diſſideant, et in vulg. maneat quoque P., unde Bg., qui reſpuit illius adv. alterum, cf. 8, 5, 1. 8, 2, 4., non item eiusdem ſuppletum particip. ὄντας ad formulam, ex analog., cf. ad 7, 3, 6. et Poſſ. Ca. p. 104. i. „χαλεπῶς ἔχειν ἀπὸ τοῦ χθὲς ποτοῦ, *ex heſterna compotatione*" et in variat. 8, 3, 4. e.

ἐχθρούς. οἱ δὲ τῶν Ἀκυλησίων στρατηγοὶ τὰς μὲν πύλας ἀνοῖξαι οὐκ ἐπέτρεψαν [l], προθέντες δὲ τὰς εἰκόνας Μαξίμου [m] καὶ Βαλβίνου [n], Γορδιανοῦ τε Καίσαρος, στεφάνοις καὶ δάφναις κεκοσμημένας, αὐτοί τε [o] εὐφήμουν, καὶ τοὺς στρατιώτας

4. ci. Sed Aquileienſium duces portas quidem aperiri haud permiſerunt; verum propoſitas imagines Maximi et Balbini ac Gordiani caeſaris coronis et lauro ornatas, ipſi primum fauſta acclamatione celebrabant, dein ab

l) Colon in Ms. Ba. m) Μαξιμίνου A. al. prave, cf. 7, 9, 7. m. et N. n) In hoc nomine hic conſentiunt Gr. libri, cf. 7, 12, 5., at in edd. A. 2. al. Vs. Lat. P., etiam Antw., habetur *Albini*. o) Ms. Ba. αὐτοί τε ἠξίουν, καὶ τοὺς στρατιώτας γνωρ., ſed Ms. Ve. αὐτοί τε ἠξίου· καὶ τοὺς στρατιώτας ἠξίουν γνωρ. v. N.

φίλον ἀντὶ πολεμίου δέχεσθαι, quod v., neglectum a P., reddit Bg. et ipſum per paſſ. ſine neceſſitate. Ultima Ms. Ba. 'res in addito ὡς ad ſubſt. et ipſa eſt e gloſſemate, cf. 8, 1, 6., et contra Mss. rel. et P.

οἱ δὲ τῶν Ακ.) Reſpiciuntur illa 8, 2, 14. ſq. et pro pr. §. ἀνοιγ. variatur rurſus per ſyn. tempus, ex analog. conflato membro hoc et rel., ſed brevius P. verſante, at Bg. liberius iterum ad ἀνοιξ., ſeverius autem in rel, ſed ex illo ad δαφν. per numerum, ubi Sch. „laureis frondibus" dum Leisn. in m. Ms. Bg. „ſ. coronis laureatis" non corrigens Vs., ſed textum Gr. ſic explicans, ſumta hendiad. cf. N. eius ad 3, 14, 4. p. 753. e., repetitis autem a Noſtro cum variat., quae ſuperius adhibuerat, cf. 8, 4, 14. 4. 8, 10. et Capit. p. 56. i. *ſed* milites *interfectis* publicis *hoſtibus* recepti ſunt *ab* oppidanis, *rogantes*, et *primum ita*, *ut* ante *imagines* Maximi *et* Balbini *et* Gordiani *adorarent*, qui, ne repugnet, modo brevius narraſſe cogitabitur, reſpiciens ad id, quod factum eſt poſtea demum 8, 7, 5. ſqq.

αὐτοί τε εὐφ.) Mss. res duorum, et diverſa et ſtulta, ſic orta videtur, quod aliquis librarius omitteret primum εὐφήμουν καὶ τοὺς στρ., ſed, deinde agnito errore, reſtitueret ſaltem et ordine alio τοὺς στρ., aut etiam, quod, male legens, pro εὐφήμουν, ſcriberet ἠξίουν. Quod cum duplex ab alio ſtultum putaretur; ſecundum ἠξίουν omiſſum eſt. At cum Ms. tertio retinet vulg. et P., qui liber modo tum in ſuppleto pron. αὐτάς, ad pr. εἰκ. ſpectans, aut αὐτούς, cogitans praemiſſos gen. perſ. Μαξ. λ., eo que mutato in pron. relat., tum in contractiore oratione, ſumendo quidem particip. et remotas copulas convertendo in unam continuantem, denique in ſubſtituto pro τοὺς στρ. alio ſubſt. τὸν στρατόν, cf. in contrariam partem 8, 4, 12. Sed Bg., liberior tantum in copulis primis, cf. 2, 8, 10., tum in τοὺς στρ. e P., regit v. ἠξ. cum acc. perſ., cum et ſumi queat acc. cum inf., ſed praemiſſus acc. et v. finiti temporis in medio poſitum; quo reſpexerint editores, nullum poſt ἠξ. habentes comma; et credat aliquis adeo, ad rectionem indicandam praepoſuiſſe aliquem librarium illud ἠξίουν, at eiecto v. εὐφήμουν, tum alium repeiiſſe hanc lectionem, et ſimul ſcripſiſſe alterum vulg. ἠξ. Sed in confictis rel. per analog. eſt quoque hic v. εὐφ., ſi referatur non ad

ἠξίουν [p] γνωρίσαι καὶ ἀνειπεῖν, εὐφημῆσαί τε τοὺς ὑπὸ Ῥωμαίων [q] συγκλήτου ἀναδειχθέντας αὐτοκράτορας. exercitu poſtulabant, ut agnoſcerent ſalutarent que et laetis exciperent vocibus eos, qui a Senatu creati eſſent im-

p) Nullum hic comma per edd. et tacite etiam in Mss. v. N. q) Ms. Ba. ὑπὸ ῥωμαίων καὶ συγκλ., ut Ms. Vi. modo „καὶ συγκλ.“ v. N.

perſ. Μαξ. λ., ſed ad res pr. τὰς εἰκ., ubi in Ms. Bg. correxi pravum *celebrant*, qua formula ille nondum uſus in ſuperioribus hic diſcedit a P., ſervans inde rel. Tum notaram olim e Stp. Th. 1, 1865. D. ſumere v. γνωρ. pro *non renuere*, et putare a vulgari verbi *agnoſcere* ſignificatione Noſtrum diſcedere. „Hoc certe in loco non latinum dicendi genus e graeco, ſed potius graecum e latino petitum eſſe crediderim. Exiſtimo enim, hoc loco Herodianum vocem *agnoſcere*, qua illi, ut valde propria uſi erant, voluiſſe ita interpretari, ut verbum verbo redditum eſſet, ideo que illo γνωρίζειν uti non dubitaſſe, licet exemplum huius uſus fortaſſe non habentem. Itidem certe et alia graeca verba ad uſum latinorum accommodaſſe illum, memini, me obſervare “ Recte, e Lat. cf. G. Th. 210, 98. „*agnoſcit*, qui non repudiat, ſed admittit, i. e. προσίεται, (ſed p. ſq. tamen l. 11. modo cum acc. perſ.) *debitorem*, i. ut idoneum accipere.“

τοὺς ὑπὸ Ῥ.) Concinnius ὑπὸ τῆς Ῥωμ. συγκλ. *Sylb.* Ῥωμαίων καὶ συγκλ. Vindob. non male ut videtur. Sic quoque Politianum legiſſe conſtat. *Stroth.*

Sane ap. P. „*quos* ſenatus *populus* que *Romanus* Imperatores *elegiſſet*“ unde habuerit ſimilem Cod. noſtris, ubi per ſe καὶ exciderit intra viciniam, quod et habet fidem hiſtoriae, cum, ubi de tribus *illis* imperatoribus ſermo eſt, electio eorum tribuatur utrique ordini, ſenatorio et plebeio, cf. 7, 10, 3. ſqq. et 9. ſqq. it. 8, 7, 10., ſed, ubi de ſolis Maximo et Balbino, tantum ſenatui, 8, 8, 13. 16. ſicut formula ipſa Mss. duorum modus que denominandi ordinis utr. eadem fere eſt cum illa 7, 7, 11. τὴν Ῥωμαίων καὶ τῆς συγκλ. λ. et inverſo ſitu 7, 11, 10. τοὺς ἐχθροὺς μὲν συγκλήτου καὶ Ῥωμαίων λ, pro quo hic rurſus variare potuerit Noſter, ut fecit 8, 7, 9. Ῥωμαίοις τε καὶ συγκλήτῳ λ. cf. 8, 3, 9. Sic ap. Capit. a ſenatu electi dicuntur Maximus et Balbinus, ſed a populo Gordianus p. 49. i., tamen etiam p. ſq. m. *verum ubi et aliud* ſenatusconſultum *accepit* (Maximinus,) quo *Maximus* et *Balbinus* et *Gordianus* imperatores *appellati ſunt*, ubi nulla nullius Nota repugnat, nec ad haec eiusdem p. 110. e. ſq. *poſt* mortem *duorum* Gordianorum, *ſenatus* — Maximum *et* Balbinum *Auguſtos* appellavit. — *Tunc* populus *et milites* Gordianum *parvulum* — petiverunt, *ut* Caeſar *appellaretur*; raptus *que* ad *ſenatum*, atque *inde* in *concione* poſitus, *indumento* imperatorio *tectus*, Caeſar *eſt appellatus*, nempe etiam a ſenatu: quod ſupplementum verum reperias e Noſtri his 7, 10, 16., ubi poſtquam narravit, ſenatum quaeſiviſſe Gordianum puerum, pergit, αὐτὸ ἀνάγουσιν εἰς τὸ Καπετώλιον, εὐφημούμενον ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ φυλλοβολούμενον. τῆς τε συγκλήτου Καίσαρα αὐτὸ ἀποδειξάσης, λ. Tum ap. Capit. iterum p. 141. e. ſq. *imperatores* facti ſunt *Maximus* atque *Balbinus*. — populus *Rom.* imperio *Maximi* contradixit. — *Quare* factum eſt, *ut* Gordianum — *principem* peterent, *qui* ſtatim *factus eſt*,

Γορδιανοὺς δὲ ἔλεγον ἐκείνους εἰς οὐρανὸν καὶ θεὸν [r] ἀνακε-

peratores. Gordianos autem dicebant illos ſuperiores in coelum et ad Deos con-

r) Ms. Ba. nihil variat. *Mart.* nec Mss. rel. aut edd., praeter θεοὺς Par. Ox. et Ed. v. N.

(a populo, opinor,) *nec* prius *permiſſi ſunt* (Maximus et Balbinus) *ad* Palatium *ſtipati* armis *ire*, quam *nepotem* Gordiani, *Caeſaris* nomine *nuncuparent*, (iidem, Maximus et Balbinus, una cum ſenatu) — Hic *nepos* — ſtatim *raptus eſt*, et *novo* genere *ſenatusconſulti*, quum *eadem* die *ſenatusconſultum* factum eſſet, *inductus* in *Curiam*, Caeſar *eſt appellatus*, porro p. 154. m. exercitu *igitur* ſuſcepto *Maximini*, ad *urbem* (Romam) — *Maximus* venit, *moerentibus* militibus, *quod* eum *Imperatorem*, quem *ipſi* delegerant, *perdiderant*, et *eos* habebant, *quos* ſenatus *legerat*, (e Noſtro 8, 7, 6. et 8, 8, 2.) ubi in pr. tantum memorantur *Maximus* et *Balbinus*, cf. p. 155. i. et m. it. p. 161. m., quibus ambobus deinde occiſis ib. p. 157. e. *Gordianus* Caeſar *ſublatus* a *militibus*, imperator *eſt appellatus*, ab iisdem, conſentiente Noſtro 8, 8, 14. ſqq. Per quae omnia ſuſtineri lectio vulg. poteſt aeque, ac per repetita a Noſtro §. 14. e. cum variat. αὐτοκράτορας, οὓς ἡ σύγκλητος ἐποίησε, retenta a Bg. quoque et tertio Ms. Ve., ac credi, ex aliis Noſtri locis per gloſſam correcta in Mss. rel., quoniam ſenatus, ut princeps perſona, hic ſpectatur etiam, is que, etſi coactus quodammodo, tamen tertium imperatorem, Gordianum, non tantum poſt Maximini mortem agnovit per ſenatusconſultum aliud, cf. Capit. p. 58. e. *ſanctiſſimi* imperatores — *Maxime*, Balbine, *Gordiane*, rel., ſed ab initio et ipſe elegit, a Noſtro per adiunctum gen. dictus ex analog. illa ap. Polb. 1, 31. e. τῆς δ' ἀγγελίας ἀφικομένης εἰς τὴν σύγκλητον τῶν Ῥωμαίων, *ad* Romanum *ſenatum*, (ubi et p. 264. m. τοῦ συνεδρίου μετεῖχε τῶν Ῥωμ. *Romanum* ſenatorem *fuiſſe*,) it. ap. Di. H. S. T. 1. 115, 33. ἡ τῶν Ῥωμ. βουλή, *ſenatus*, tum 174, 19. ἡ βουλὴ τῶν Ῥωμ., ſed 738, 5. ſenatus *Romanus*, qui Noſter et variat per formulam in v. cum 7, 10, 6. e. Μάξιμον καὶ Βαλβῖνον ἀνειπόντες, αὐτοκράτορας ἐποίησαν, it. 2, 12, 9. e. ἀποδειχθῆναι αὐτοκράτορα, cf. ib. §. 5. e. αὐτοκράτορα ἀναδείξας λ., ubi Bg. aliter, hic deſerto P. etiam, it. a Sch. „*declaratos*“ cf. in v. paſſ. Sb. Ind. ex Eutr. M. 3, 1, 7.

Γορδιανοὺς δὲ) Non male P. copulam pro cauſali cepit, e quo Bg. tenet adi., a Leisn. in Vs. notatum ſubtus per lineas binas diverſi coloris, et rubri et atri, ad perſpicuitatem modo expletum, ſine neceſſitate ſumma, cf. 6, 1, 18., cum iam pron. ſolum ſufficeret, ſed forſan tum ob nominatum antea aliquem Gordianum, tum e Capit. (unde alia hauſit etiam P. cf. 7, 8, 22. παρεκλ. χρ.) p. 56. m. quum *omnes* dicerent, *priores* Gordianos *in* deos *relatos*, (ubi Caſ. N. 2. comparat Noſtrum ſine Vs. ſic „Γορδ. δ' ἔλ. ἐκ. εἰς οὐρανὸν καὶ θεοὺς ἀνακεχ.“) et iterum mox, Gordianos *priores* divos *appellantes*.

εἰς οὐρ. καὶ θεὸν) Fortaſſe θεούς. *Steph.* Quem plur. habuit Sch. modo in v. ἀν. cum Vs. P., unde tacite corrigit forſan Stph. et Bg. retinet numerum, monente et Leisn. in Ms. eſ. „leg. θεοὺς“ ſed me contra

χωρηκέναι. προύθεσάν[s] τε ὑ- 6. ceſſiſſe. Propoſuerunt etπὲρ[t] τῶν τειχῶν ἀγορὰν[u], iam ſuper moenia mercatum,

s) προύθεσ. in edd. omnibus, et clam quoque in Mss. cf. 3, 8, 8. t) In Ms. Vi. πρὸ recte. *Loc.* et Ms. Ba. πρὸ τῶν τειχ v. N. u) ἀγοράν· ὤνιον Ms. Ba., ſed comma hic per edd. it. mox poſt ἐπιτηδ., ſed poſt πατ. aliquod tantum in Stp. rel., etiam poſt ἀφθ. in Bs. 2. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. v. N.

libros nil tentante, quanquam per ſe e pr. finitione haeſiſſe in mente ſcribentis poteſt ille ſing. aut lapſus in finibus incidiſſe iterum, cf. 4, 9, 8. ἰπων. Nam numerus uterque in uſu videtur fuiſſe promiſcue, atque adeo ſingularis etiam ap. gentiles, cf. Virg. Ae. 4, 651. *dum* fata *deus* que *ſinebant*, ubi Heyn. „fato ac diis" it. 6, 749., ubi idem comparat Gr. δαίμων, quo de cf. Hom. 'Οδ. β', 134., ap. quem et θεοὶ, cf. Ind. et θεὸς, cf. 'Ιλ. ω', 538. coll. vs. 527. 529., tum Ariſt. Pac. vs. 938. Plut. v. 21. Schol. ἔθος τὸν εἰς θεοὺς ἀπιόντα τεφανοῦσθαι λ. et ἡ τεφανηφορία τοῖς εἰς θεὸν ἀπιοῦσι λ. cum G. Th. v. *deus* 135, 16. ſqq., ubi non comparet formula P. aut Bg., ſed modo *recedo* Nr. 3. „pro diſcedo, — *in* auras *tenuis*, (et 823, 11. ſq.) *Caeſar* ab *humana* ceſſit *in* aſtra *via*, — *in* auras *cedere*, i. recedere, abire" ad quam analog finxerit Noſter Gr. formulam, (variando cum 1, 5, 17. ὁ — πατὴρ εἰς οὐρανὸν ἀναπτὰς, it. quoad praep. cum 8, 5, 19. ἐς τὰς σκηνὰς — ἀνακεχωρ.) accipiens ſuum v. pro alterutro illo Lat., ignoto L. Stp. et Ern. una cum Bg.

προύθ. — ὑπὲρ) in Vindob. codice legitur πρὸ τῶν τειχῶν probante etiam illuſtri a Locella: mihi tamen recepta lectio tenenda videtur, quum etiam paullo inferius dicatur, ἅπερ ἀπὸ τῶν τειχῶν ἐλάμβανον, (§. 8.) et mox τῶν τειχῶν, κεκλεισμένων (§. 9.) *Stroth.*

Cui, recte colligenti, add. e §. 5. σχῆμα ἔτι πολιορκίας et 8, 7, 5. ὁ δὲ τρατὸς τὴν 'Ακυληίαν πολιορκήσας, cum πρὸ τῶν τειχ. requirat, ut Aquileienſes, apertis portis, extulerint res venales ad caſtra hoſtium propius, nondum conſtituta pace atque amicitia; quod periculoſum tamen et maturius quam pro difficili ambiguo que animo exercitus illius extra urbem, qui multo poſt demum partim pacatus acceſſit, cf. 8, 7, 5. ſqq. Res igitur Mss. duorum redit ad lapſum librarii, forſan e male expedito compendio, cum novitas illa repugnet cum ipſi rei, tum tertio Ms., tum ipſi P., qui clare „ſupra *muros*" quem per ſyn. deſerit Bg., ut in rel. aliter, praeſertim in copula, cf. 7, 5, 19. 8, 5, 11. dum ſit ex analog. membrum hoc cum ſqq. partim variando cum 4, 2, 3. ἐπὶ κλίνης προτιθέασιν λ., ſenſus ut ſit, ſupra muros inſtituerunt palam mercatum, i. locum, ubi exponerentur res quaedam, conſpicerentur et venderentur; unde ſequitur explicatio; quanquam et procedit notio v. ἀγ. pro rebus, in foro et mercatu reperiendis, in quas res convenit proprie v. προτιθ., quod tamen nec ſpernit notionem v. ἀγ. pro venditione, cf. Luc. 2, 797. i. προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν; proponimus *illis* forum *iudiciorum*? et 3, 115. l. 80. ἀγορὰν προύτιθεις τῶν βιβλίων, auctionem *librorum* tuorum *propoſuiſſes*, ſed Krb. O. p. 85. e. „τὴν ἀγορὰν οὐ τοῖς ἐγχωρίοις προύτιθη μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ξένοις ὠνεῖσθαι παρῆν, *nec* ſolum *regionis* illus *incolis* copiam *frumenti emendi* fecit, *ſed* peregrinis *etiam* emere *licebat*" e qua libera Vs. vix tirones colligant, locum hunc adhibitum pro notione „cum ἀγορᾷ de omnibus rebus, in foro venalibus,

ὤνιον παρέχοντες πάντων τῶν ἐπιτηδείων τροφῶν τε παντοδαπῶν καὶ ποτῶν ἀφθονίαν ἐσθῆτός τε [x] καὶ ὑποδημάτων, καὶ ὅσα ἐδύνατο [y] παρέχειν εἰς [z] χρῆσιν ἀνθρώποις πόλις εὐδαιμονοῦσα [a] καὶ ἀκμάζου-

venalem praebentes omnium rerum neceſſariarum, eſculentorum omnis generis et poculentorum, copiam, veſtium item et calceorum, et quidquid poſſet ſuppeditare uſui hominum civitas beata et

x) ἐσθῆτος τὲ Ms. Ba. cf. 8, 5, 6. y) ἠδύνατο Ms. Ba., ut 8, 5, 13. (z Ms. Ba. ἐς χρ., ut 8, 2, 1. et contra 8, 5, 20. e. a) Ms. Ba. εὐδαιμονοῦσα τὲ καὶ ἀκμ. v. N.

tum in primis de iis, quae ad victum pertinent" quos Noſter, ut alias, reſpexerit; non me praeterea reperiente formulam totam, (*niſi eſt in ſignato olim loco e Poll.* 3, 126. e.) tantum ſubſt. ἀγ., praeter ambiguam notionem ap. Foeſ., quoque de loco Orph. Theogn. Aeſ. Fa. Aeſch. ep. S. et Fi. cum ej. Pal. Poſſ. Ca. et Herdt. cum adiuncto πρητήριον, tum de rebus vendendis univerſe, vel pro annona, Cup. Obſ. p 354. in. Polb. cum Caſ. N. 1, 836., porro de ἀγορὰ πλήθουσα Graev. L. Hs. p. 51. i. et Vig., ſed in varia Hſy. Suid. Suic. L. N. T. cum Fi. de Vit. Prol. 11. p. 4. ſqq. Kypk. T. 1. Loesn. p. 77. Munth. p. 115. Hom. cum L. Apoll. Thuc. cum Abr. Dl. A. Rs. Or. V. 4. 6. 8. And et Lyc. Dem. Ael. V. h. Fi. The. Luc. Dd. S. Di. H. S. T. 1. Xen. Hell., ſed Z. omnes Ind. ej., ubi Cyr. add. 1, 2, 3. cum Gs. Chr.

ὤνιον παρεχ.) Politianus (ſed *et* forum *rerum* venalium *ſupra* muros *expoſuerunt*) ὤνιον nomini ἀγορὰν iungit, quum tamen pertineat ad ἀφθονίαν, hoc ſenſu, ſed et mercatum ſupra muros propoſuerunt rerum omnium, ad vitam neceſſariarum, venalem eſculentorum et potulentorum omnis generis abundantiam *praebentes, veſtium* quoque et calceorum ref. *Steph.*

Qui in Th. 4, 784. B. e. v. ὤν. ſine Vs. „Herodi. I. 8. προὔθεσάν τε ὑπὲρ τῶν τειχῶν ἀγορὰν, ὤνιον παρέχοντες πάντων ἐπιτηδείων ἀφθονίαν, (it. 3, 1509. i.) ἀγορὰν προτιθέναι dr. *forum* rerum *venalium* proponere ſ. res venales proponere. Herodi. I. 9. (ſic) προὔθεσαν ὑπ. τ. τ. ἀγορὰν, ὤν. παρ. παντ. τ. ἐπιτηδείων ἀφθ." et ipſe tamen repetit Vs. P. (cf. G. Th. v. *forum* 727, 8. e. Sall. Iug. 47, 1.) dum Bg., recte facto poſt ἀγ. commate, melius dat merum et ſubſt. Lat. et legitimum adiectivum ad ὤν., ut Sch. „*venalem* copiam *neceſſariorum* praebere" ex analog. cum ἀφθ., ut adiuncta cum hoc ſubſt., partim variando cum 8, 5, 7. ὑπάρχειν ἐπιτηδείων ἀφθονίαν, et ib. e. ὅσα — εἰς τροφὰς καὶ ποτὰ ἐπιτήδεια, it. 8, 2, 8. ἀφθονίαν ποτοῦ παρεῖχε λ., etiam in παντοδ. cum τρ. cf. Dem. 106, 14. τῇ τῶν ὠνίων ἀφθονίᾳ λ. (et in τὰ ὤνια 144, 11. 19. coll. 149, 28. Luc. Rs. Or. V. 6. Xen. Cyr.) it. in ἐσθ. cum ὑποδ., qui gen. ἐσθ. ſing. pro plur. (cf. Stp. Th. 1, 1382. F. m.) tenetur hic a Bg. e P., libero varie, praeter Lat. ad ποτ., (reſpiciendo ad 8, 2, 18.) praeſertim brevitate et in copula poſt ἐσθ. cf. 8, 1, 2., ut alibi in Bg., qui nobiſcum inſtituit diſtinctionem ſaltem poſt ἀφθ. non cogitando maiorem, qui non modo copulamus id ſubſt. cum pr. omnibus, ſed quoque cum ſqq. ἐσθ. λ., et καὶ ὅσ. ſumi-

σα. ὅθεν καὶ μᾶλλον ἐξεπλάγη ὁ ϛρατὸς, συνεὶς, ὅτι τοῖς μὲν πάντα αὐτάρκη ἦν, εἰ καὶ ἐπὶ πλέον πολιορκοῖντο, αὐτοὶ δὲ ἐν σπάνει πάντων τῶν ἐπι-

7. florens. Quapropter multo magis obſtupefactus exercitus, cogitans, illis quidem omnia adfuiſſe, ſuffectura, ſi etiam diutius oppugnarentur: ſe contra in penuria omnium

mus pro καὶ τούτων, ὅσα λ. ſ. πάντων, ὅσα λ., quale ſupplementum comparet quoque ap. P., liberum tamen in adiecto adv. cf. 6, 9, 15., unde Bg. modo ad ἐδυν., et πολ. cum adiunctis, quae ſunt a Noſtro per copiam ac peculiari modo, it. per variat. cf. 3, 1, 10. e. πόλιν — εὐδαίμονα, πλήθει τε ἀνδρῶν καὶ χρημάτων ἀκμάζουσαν, it. 2, 7, 15. 3, 7, 5. 3, 9, 7. e.; tum ap. G. Th. in v. *beat.* 595, 68. „respublica *beata* et *florens* Liv. 34.“ Tum omiſſum a P. εἰς χρ. reſtituit quoque Sch. „in uſum hominum“ quod ſeverum mutans Bg. in ſyn. dat., refert et ipſe gen. pro dat. Gr. ἀνθρ., a P. recte conſtructum cum v. παρεχ., (ordinem dialecticum turbante Noſtro e laevitate,) cui iungitur peculiari ratione formula εἰς χρ., notata mihi ex Ael. V. h., ubi εἰς μηδεμίαν χρ. ἐπιτήδειος, *ad* nullum *uſum*, ſed e Luc. 2, 46. ἐς χρ. αὐτῶν, *ad* uſum *illorum*, quod reſpexerit Ms. librarius, mox contra rel. Mss. et P. innoxie inferens τε ante καὶ vicinum, ut alibi, cf. 7, 11, 18., ſed G. Th. in ſubſt. *uſ.* 1124, 64. 67. 87. 98. et 74. humanis *uſibus* apta *Ceres*.

ὅθεν κ.) Bg., ſeverus cum Sch. ad ἐξ., de ſuo reddit ὅθ. per ſyn. cum P., ſed rel. ex eodem libero, omiſſum καὶ, pro *etiam*, tum Lat. ad συν. (pro quo procedebat et Lat. illud ad 4, 15, 15.) it. ad τοῖς, (modo ſervans μὲν) et relatum αὐτοὶ δὲ, (cf. 8, 5, 8. omittens tamen alteram ej. copulam,) denique ad αὐτ. ἦν, mutato adi. in particip., ſed pro iſtius v. ſevero ſubſt. aliud ſubſtituens Lat., dum Stp. Th. 1, 539. A. m. „αὐταρκ. de re dictum, ut Herodot. l. 8. ὅτ— πολ.“ per pravum auctorem, ſine Vs., quae forte ſic vicinior, *intelligens*, videns, *illis* quidem *omnia* abunde *fuiſſe*, ſ. *adfatim*, quo in Lat. tenet L. Schell. e Liv. 34, 37. m. ſibi *ad* obſidionem *ſuſtinendam* copiarum *ad* fatim *eſſe*, quae ſpectarit Noſter, (in rel. ex analog. ſua fingens,) cum P., quem contractiorem deſerit et Sch. in „πολ. obſiderentur *diutius*“ cf. in variat. ſententiam 8, 2, 15. e. εἰ καὶ ἐπιμηκεϛέρα γένοιτο πολιορκία, ſed in formulam ἐπὶ πλ. de tempore, aut etiam de continuatione, pro Lat. *amplius*, ap. Ael. V. h. et Thuc. v. πλ. et ἐπιπλ., ac prima quidem notione per ellipſ. illorum μέρος τοῦ χρόνου, (tacente L. Boſ.) i. q. ἐπὶ πλεῖον, quo de v. L. N. T. Ind. Sb. v. ἐπ. cum acc. e Zoſ. 2, 46, 1. τῆς ἐπὶ πλ. τοῦ πολέμου τριβῆς, ſed et alia notione, de incremento ſ. modo menſura que, praeterquam ap. laud., etiam Is. Or. V. 8. Lyc. Dem. cui add. 219, 24. Dd. S. cum Munth. p. 215. e.

ἐν σπ. — θατ. διεφθ.) prior vox θατ. deeſt in Vindob. male. *Stroth.* Forſaſſe διεφθάρησαν ἄν. *Steph.* qui ἂν, per ſe quidem elapſum ob pr. finitionem, tamen adiungit ſine neceſſitate, cum ſaepe deſit ad omnia tempora indicat. modi, ſumenda pro coniunct. cf. proxime 6, 3, 5. 6, 9, 13., unde non certum eſt, quod Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. διεφθάρησαν ἄν“ conſtante Noſtro per analog. omnia rurſus, v. δ. cum pr. ἐν σπ. (non neceſſario capiendis per ſupplementum particip. ὄντες, cf. 8, 5,

τηδείων θᾶττον [b] διεφθάρησαν [c], ἢ εἶλον πάντα ἔχουσαν πόλιν. ὁ δὲ ϛρατὸς ἔμενε παρὰ [d] τοῖς τείχεσιν, ἔχων τὰ χρειώδη, ἅπερ ἀπὸ τῶν τειχῶν ἐλάμβανον, ὅσα ἕκαϛος

rerum neceſſariarum prius perituros fuiſſe, quam cepiſſent omnia habentem urbem. *8. Ac manebat exercitus ſub moenibus, habens, quae uſui forent: ea que a moenibus accipiebant, quantum quisque

b) In Ms. Ba. abeſt θᾶττον. *Mart.* In Ms. Vi. θᾶττον deeſt. *Loc.* et in Excp. Ms. Ve. modo „τῶν ἐπιτηδείων διεφθ. ἢ εἶλ.“ v. N. c) διεφθάρησαν, ἢ εἶλ. Ms. Ba., ſed διεφθάρησαν ἂν, ἢ εἶλ. Par. Ox. Ed. v. N. d) περὶ τοῖς τ. Mss. Ba. et Ve. v. N.

8. πάντων ἐν σπ. et ib. §. 16. ἐν — πάντων σπ., ſed in aliam variat. 1, 12, 9. ἐν σπ. τῶν ἐπιτ., addito hic adi. παντ., ut §. pr.) it. cum adv., quod, ut alia adv. ſupra, in Mss. omiſſum ſine cauſa conſpicua, etiam contra P., unde Bg. retinet, ſed ſpreto ej. altero adv., cf. ſq. ἢ ap. Ael. V. h. et ad Luc. 3, 573. a. m., deſerens eundem ad ſqq., ubi in conficto per analog. membro adi. πάντα anguſte capitur et in variat. pro pr. πάντα τὰ ἐπιτήδεια. Sed in rem ipſam cf. Capit. p. 56. m. *poſt hoc* ingens *ex* Aquileia *commeatus* in *caſtra*, quae *laborabant* fame, *traductus eſt.*

ὁ δὲ ϛρατ) Copulam P. ceperit pro δή, ut alibi, cf. 8, 5, 13., ut Bg. pro τὲ, cf. 8, 2, 4. e. qui ex illo ad pr. παρὰ, per contextum quidem, at per ſe ut valeat quoque notio vulgaris pro *ad* ſ. *iuxta*, ſicut §. ſq. e. περὶ, quacum Ms. librarius in marg. compararit, (unde in textum deinde venit,) *niſi* et *lapſus eſt*, quoniam utr. confuſa eſt non raro, cf. 4, 8, 1. 4, 15, 17., dum variat Noſter, opinor, cum proximo 8, 4, 8. e. ἔμεινεν ἐπὶ τῇ λ., ſed ex analog. cf. μένειν. cum pr. π. et dat. perſ. *in* L. N. T. ex Io. 4, 40. Act. 21, 7. ſq.

ἔχων τὰ χρ.) Ex abl. conſq. in pr. et hoc membro debuit P. copulam interponere, unde Bg., ſeverior in ſervata Noſtri ſimplicitate a repetito v. eodem ἐχ., reſolvit ex eodem cum Stp. Th. ſubſt. τὰ χρ. in formulam, ſecus ac 7, 8, 25., ſed, pro illius brevitate (ſubſtituto mero adv. loci pro ſubſt., per ſimplicitatem repetito,) in ſq. membro, (aeque per analog. conflato, ac pr.) quanquam diligentior in rel., tamen libere verſatur ad ἅ περ, ſolvens artic. ſ. pron. relat. in pron. demonſtr. et copulam, (credo, ob pr. formulam per pron. relat.) neglecta particula πὲρ, pro ſeveris *quae* quidem ſ. *ſcilicet*, ſ. quippe *quae*, dum Noſter diſtinguit membra utr., ſumendo conſequens aliquod in ἐχ. τὰ χρ., ſed praecedens in ἐλαμβ. λ. et adeo hoc poſtr. membrum ſubiiciendo pro cauſa, quae notio et clam latet in illa partic. πὲρ, ſicut in pr. ἀπὸ hic illa pro ἐκ paret, per analog. cum v. ἐλ., ubi et Sch., partim cum P. „*ſumebant* e *muris*“ cf. cum pr. ἐκ Iſ. Pan. M. p. 129. it. Pal. Fi., ubi et cum ἀπὸ 52, 2. ſq., ſed alio ſenſu Fa. Ae. et L. N. T. Tum ſq. membrum, a P. oppreſſum, male que a Sch. verſum per iſtius illa ad pr. τὰ χρ., reſtituens Bg., ſane opus habebat mutare numerum ad pron. ὅσ., tranſitum in ſua Vs. faciens illum a plur. ad ſing., qualis alias in Gr. ſolennis, cf. 6, 7, 3., dum hic concurrunt pron. deinceps copulata e genere relat.

ἐβούλετο. διελέγοντό τε ἀλλήλοις [e]· καὶ ἦν εἰρήνης μὲν καὶ φιλίας διάθεσις [f], σχῆμα δὲ [g] ἔτι πολιορκίας, τῶν τειχῶν κεκλεισμένων καὶ τοῦ στρατοῦ περὶ αὐτὰ διαιτωμένου. τὰ μὲν οὖν κατὰ τὴν Ἀκυληΐαν ἐν τούτοις ἦν. οἱ δ' [h] ἱππεῖς οἱ [i]

9. vellet. Colloquebantur que
inter ſe, et erat quidem pacis
amicitiae que ſtatus, ſed adhuc
facies obſidionis, moenibus
clauſis, exercitu que circa ea
10. degente. Et Aquileia qui-
dem in his erat. Caeterum
equites, qui Maximini caput fe-

e) Hoc colon in Stp. rel. pro commate Bs. 2. al. et puncto A. al. f) Colon in Ms. Ba. hic et mox poſt πολ. g) δ' ἔτι Pat. cf. 7, 10, 15. h) δὲ Ox. i) In Ms. Ba. hoc οἱ deeſt. *Mart.* v. N.

ſine copula, ſ. enunciationes binae e pron. iſto, per caſus eosdem, et quidem obliquos iterum et acc., pro *ὧν περ ἀπὸ τῶν τειχῶν ἐλάμβανον τοσαῦτα, ὅσα λ.* cf. 8, 1, 9. per quae facile redeas ad Bg., *quorum* quidem *e* moenibus *accipiebant* tantum, *quantum* rel. cf. in ſententiam ex analog. variat. 4, 11, 11. e. *δοὺς ἐξουσίαν, ἁρπάζειν ἕκαστον, ὃ δύναται, καὶ ὃ βούλεται αὐτὸς κτήσασθαι.*

διελέγοντό τε ἀλλ.) In coeptis ſuis abl. conſq. pergens P., cum pr. iunxit arcte ſqq., unde Bg., ſeverior etiam in copulis *καὶ — μὲν — δὲ*, diſcedit in Lat. ad *διαθ.* et *σχ.*, removens et ej. particulam comparandi, cf. 6, 7, 18. e., tum aliam in reſolutis gen. conſq. *τῶν τ. κεκλ.* cf. 8, 2, 4. e. denique liberum ad *τοῦ στρατ.* ſupplementum gen. *Ῥωμαίων*, cf. 7, 12, 1. quem et deſerit Sch. in „*διαιτ.* exercitu *vitam* agente *circa*“ confectis per analog. tum his poſtr., tum rel. pr. cf. ap. G. Th. 952, 83. clauſa — *moenia*, et 312, 45. ex Ovid. Met. 8, 61. *moenia* haec *illi* reſerabit *Mavors*, ubi totum dr. pro parte et variatur cum 7, 11, 12. 8, 2, 13. *τὰς πύλας κλείσαντες*, laudante Dreſ. de V. med. p. 241. i. ad v. *διαλεγ.* e P. Vs. hunc locum „*δ. τε ἀλλήλοις, καὶ — διαθ.*“ quod ſubſt. capio et hic de animi affectione ex oppoſ. ſq. *σχ.*, quae duo comparavit Noſter de ſuo, repetens cum variat. illa 6, 4, 6. *περὶ εἰρήνης καὶ φιλ. διαλέγεσθαι* et 6, 5, 22. *ἐν σχήματι πολιορκίας.*

τὰ μὲν ο.) Haec ſic verto, *res Aquileienſium* ita *ſeſe* habebant. *Leisn.* qui nec ipſe ſevere dat, pro *igitur* res *quidem* in *urbe* Aquileiae *in talibus*, tali ſtatu et conditione, *erant*, cf. 7, 6, 20., ſed in variat. ex analog. 7, 9, 25. e. *τὰ μὲν δὴ κατὰ τὴν Λιβύην ἐν τούτοις ἦν*, it. 7, 12, 17. *καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν Ῥώμην τοιαῦτα ἦν.*

οἱ δ' ἱπ. — ὁδοιπ.) Scribo *ὡδοιπόρησαν*, deinde *καὶ ἐπιφοιτῶσιν αὐτοῖς.* Alioqui, retinendo *οἷς*, expungendum fuerit *αὐτοῖς*. *Steph.* Subaudi *ἦσαν* e praemiſſo *ἦν*. Videtur tamen potius aliquid deeſſe. Deinde *αὐτοῖς* dele; aut deeſt aliquid, e. c. *ὡς προςετέτακτο αὐτοῖς*, vel ſimile quid. *Reisk.* Haud recte ſe habere haec videntur, aut ſane negligenter ab Herodiano ſcripta ſunt; quum vel participia *κομίζοντες* et *ὁδοιπορήσαντες* una cum nomine *οἱ ἱππεῖς* in dativo caſu ponenda eſſent, ſublatis vocibus *οἷς αὐτοῖς*, vel etiam pro participio *ὁδοιπορήσαντες*, ſcribendum eſſet, *ὡδοιπόρησαν*. Paullo quidem melius in cod. Vindob. legitur *μετὰ* [illegible] *ἱππεῖς. ὁδοιπ., καὶ ἐπιφ. αὐτοῖς*, una difficultate ſublata, altera vero

τὴν Μαξιμίνου κεφαλὴν κομίζοντες ἀπὸ τῆς Ἀκυληΐας[k], ὁδοιπορήσαντες μετὰ πάσης

rebant, ab Aquileia iter faciebant ſumma feſtinatione: qui-

k) *ἀπὸ τῆς Ἀκυληΐας μετὰ πάσης ἐπείξεως ὁδοιπορήσαντες, καὶ ἐπιφοιτῶσιν αὐτοῖς λ.* Mss. tres, niſi quod Ms. Ba. et Vi. videntur habuiſſe comma poſt *Ἀκυλ.* tum edd. ſic, Par. 2. et Ox. 1. *Ἀκυληΐας, ὡδοιπόρησαν μετὰ πασ. ἐπείξεως. Οἷς καὶ ἐπιφοιτῶσιν αὐτοῖς λ.*, tum Par. 1. eadem, praeter *ἐπείξεως. οἷς καὶ ἐπ. αὐτοῖς λ.*, at Ox. 2. cum Ed. eadem, ſed modo *ἐπείξεως, οἷς λ.*, denique Ing. *Ἀκ., ὡδοιπόρησαν μ. π. ἐπείξεως, καὶ ἐπιφοιτῶσιν αὐτοῖς λ.* v. N.

manente. Viam tamen faciliorem aperit hic codex ad inveniendam veram lectionem, quam ſic conſtituendam eſſe puto: *οἱ δ' ἱππεῖς — Ἀκυληΐας, μετὰ πάσης ἐπείξεως ὡδοιπόρησάν τε καὶ ἐπιφοιτῶσιν αὐτοῖς κ. λ.* *Stroth.*

E P. libero varie, tum arcte coniuncta hac periodo cum pr., tum addito adv. cf. 7, 12, 17. it. ad v. *κομ.* ſubſt. *Ῥώμην*, oppreſſa contra formula *ἀπὸ τῆς Ἀκ.*, nec tolerata Noſtri ſimplicitate in repetito ſubſt. *Ἀκ.*, denique ſumtis particip. etiam per ſqq., nihil ad conſtituendam liquet lectionem, quam ita reſtituerim, ut fiat *ὡδοιπόρησάν τε μετὰ πασ. ἐπείξεως, καὶ ἐπιφοιτῶσιν αὐτοῖς τὰς λ.* qua medicina leni primo ſervantur verecunde ſyllabae ac voces e vulg. textu, per probabiles cauſas has, tum quod alibi vocales *ο* et *ω* ſaepius confuſae ſunt, cf. 8, 4, 29., tum quod e ſerie vetuſta omnium una in Mss. coaluit *τες*, corruptum e *τὲ* facilius tanto, quoniam accentus pro littera *ς* aut etiam nullus de more adfuit. Deinde ſic retinemus eundem ordinem cum vulg., ſaepe tentatum a Mss. noſtris, ſed hic forte propterea, ut, e noſtra emendatione, vicinius ſtarent copulae *τὲ καὶ*, quoniam ſumi licet, librarium aliquem ab initio recte ſcripſiſſe nobiscum *ὡδοιπόρησάν τε καὶ ἐπιφ. λ.* Denique in vulg. *οἷς* latet haud dubie *καὶ*, ſupra iam totius depravatum, cf. proxime 8, 4, 29. Et ſic ſine lacuna ulla, quam Rsk. cogitabat, tuemur vetera, quibus plura nec P. refert, niſi praeter libera, demonſtrata ante, adhuc adv. ad v. *ἀνοιγ.* cf. 8, 1, 13. quanquam in hoc eius adv. *ubique* poteſt reſpici etiam ad Gr. adi. *τὰς λοιπὰς*, cum et alibi mutet adi. in adv. cf. 7, 7, 2. *πάντες*. Is praeterea nil dirimit tum ad comma poſt *Ἀκυλ.* (quod Bg. cum Ms. Ve. ponit poſt *κομιζ.*, ſine magno ad ſenſum diſcrimine, cum ubique pr. *ἀπὸ* retineat notionem illius *termini a quo*,) tum ad rel. Mss. diverſitates, quarum prima in artic. omiſſo ante particip. ſ. omiſſo altero, qui poſt ſubſt. repetitus erat, hic forſan e gloſſa per comparat. cum §. 14. m., cum alibi librarius formam iſtam intruſerit, cf. 6, 6, 4. e. *τῶν τριῶν μοιρ.* Poſt haec tangimus modo tria adhuc, primum Leisn. in m. Ms. Bg. „delet *αὐτοῖς*" quod neceſſe erat, cum in pr. legiſſet cum Stp. finitum in v. *ὡδοιπ.*, tum Sch. in pron. *αὐτ.* „Stp. putat, *οἷς* redundare, legitque pro eo *καὶ*. Si eadem dialectus obtineret hic, quae in N. T.: dici poſſet, eſſe pleonasmum relat., ut Marc. 7, 25. Io. 1, 27. Act. 15, 17. etc." quibus tamen repugnabat ſemper adhuc participium vulg. *ὁδοιπ.*, pro quo, quod tertium eſt, cum Rsk. in auxilium vocat ellipſin iſtam v. ſubſt.: tum longius petita videtur e pr., tum idem Rsk. violentior eſt in deleto pron. *αὐτ.*, cum urendo, ſecando non opus ſit e ratione noſtra et vulg.

ἐπείξεως, οἷς ἐπιφοιτῶσιν αὐτοῖς τὰς λοιπὰς πόλεις πύλαι ἀνοίγνυντο [l]. καὶ δαφνηφοροῦντες αὐτοὺς [m] οἱ δῆμοι ὑπεδέχοντο. ὡς δὲ διέπλευσαν

bus ingredientibus caeteras urbes portae aperiebantur, incolae que laureati eos excipiebant. 11. Ut autem tra-

l) ἀνεώγνυντο· καὶ Ms. Ba., tum punctum in A., ſed comma in Bſ. Stp. rel. v. N. m) αὐτοῖς Ms. Ve. mendoſe cf. 7, 8, 18. e.

xilio quodam Mss. Iam conſtantur rel. a Noſtro per analog., cf. in variat. 7, 1, 23. e. τὴν κεφ. ἀποτεμὼν, ἐκόμισεν, et in v. cum praep. 1, 14, 7. κομισθὲν ἀπὸ Τροίας, porro 6, 7, 12. ἀνύσας τὴν ὁδὸν μετὰ πολλῆς σπουδῆς, ubi Bg. ſeverior per praep. quam 6, 4, 5. μ. πολλ. σπουδ. ποιησάμενος τὴν πορείαν, ubi ut hic, partim cum Sch. in ἑρ. „omni *ſtudio* et *feſtinatione* iter *facientes*, δδ. itinere *facto* magna *feſtinatione*" qui in primo conflat cum P. ſuum Lat., ut partim Stp. Th. „omni *ſtudio* iter *properantes*" hinc tantum in ſubſt., quod tenet praeterea abſolute Ind. Sb. e Zoſ. pravis numeris pro 687, 35. e Cell. 2, 32, 2. Ioſ., praeter quos non reperi. Caeterum reſpicit Noſter locum 8, 5, 25. τοῦ δὲ Μαξιμίνου καὶ τοῦ παιδὸς τὰς κεφαλὰς εἰς τὴν Ῥώμην ἔπεμψαν, quae univerſa hic definit magis, narrans ſemel modo de equitibus, tunc miſſis, ſed h. l. de ſolo Maximini patris capite memorans, ut de perſ. principe, quoniam §. 13. memoratur iterum de utr.

ἐπιφοιτῶσιν) De conſtituta a nobis lectione per καὶ ἐπιφ. nil facit Noſter, niſi ut e ſimplicitate et more vetuſto copulet enunciationes deinceps per καὶ, varians cum ſuis ſupra tum in rectione v. ἐπιφ. cum acc. loci, ex auctoritate Thuc. et Dd. S. (cf. in τὰς λοιπ. πολ., praeter Aquileiam, intra que eam et Romam ſitas, ſupra ad 8, 5, 11. ἄνδρας τὲ e Capit.) tum in formula 4, 1, 9. ὁ δῆμος αὐτοὺς δαφνηφορῶν ὑπεδέξατο, cf. 3, 8, 6. it. 2, 14, 2. ὁ δῆμος καὶ ἡ σύγκλητος δαφνηφοροῦντες ὑπεδέχοντο, ubi ad οἱ δῆμοι Bg., deſerto P., aliter, quam ſupra, ſed cum Sch. potius ad ἀνοιγν. „paſſ. imperf." quod plane augmento caret, ut alia v., ab οι incipientia, cf. Fi. ad Well. p. 176. e., ſed Stp. Th. 2, 1197. G. m. modo ſub praeſ. ſimplicis οἴγνυμαι ex Hom. habet Ἰλ. θ', 58. πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, omnes *itaque* aperiebantur *portae*, cui add. eadem iam ib. β, 809., qui locus laudatur ad Hſy. 2, 1585. i. ὠΐγνυντο, ἀνεῴγνυντο in N. „ὤγνυντο Cyrillo, — ſupra ἴγνυντο, ἠνοίγοντο," ubi 2, 16. N. 17. „pro οἴγνυντο" non coll. Suid. 2, 752. i. ὠΐγνυντο, ἠνοίγοντο, *aperiebantur*, ſine χρήσει, ubi adeo et ipſa Ms. Ba. forma, e gloſſemate hic, (cum Noſter non ubique ſequatur Atticam rationem,) tum alia illa ἠνοίγοντο addetur exemplis i[...] Fi. l. l. p. 245. i., ubi et ἠνοιγμένα, ut ap. Stp. l. l. p. 1198. C. e. „αἱ [π]ύλαι ἀνεῴγοντο Thuc. 4," 111. ſ. 303, 73. cf. ib. 278, 94. ſq. 281, 33. 29[...] 21.

ὡς δὲ — καὶ τεν.) Forte καὶ τὰ τενάγη τὰ μεταξὺ κ. λ. *Reisk.* Vindob. rectiu[s] τὰ τενάγη, articulus enim h. l. oſcitantia librarii excidit. *Stroth.*

Per ſe quidem cum artic. ſaltem primus excidere potuerit: tamen in Mss. nil agnoſco, quam operam librarii, addentis ſecundum artic. in diverſo ſexu, cf. 6, 7, 18. e. 8, 3, 9. forſan et ex comparatione cum

τάς τε λίμνας καὶ [n] τενάγη μεταξὺ Ἀλτίνου [o] καὶ Ῥαβέννης, περιέτυχον Μαξίμῳ [p] αὐτοκράτορι, διατρίβοντι ἐν Ῥαβέννῃ [q], ἔνθα τούς τε ἀπὸ Ῥώμης ἐπιλέκτους καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Ἰταλίας λογάδας ἤθροι-

iecerunt ſtagna et paludes inter Altinum et Ravennam, invenerunt Maximum imperatorem commorantem in urbe Ravenna: ubi delectos ex urbe et Italia colligebat.

n) καὶ τὰ τενάγη Mss. tres v. N. o) Ἀλπίνου Bs. 1. utr. cum Bs. R. 2. v. N. p) Μαξιμίνῳ Bss. eaedem, mendoſe, v. §. 4. q) Colon in Ms. Ba. cum ed. Ox. et Ed., ut punctum in Bs. 2. Stp. rel., ſed noſtrum comma in A. al. cf. 7, 9, 15. e.

8, 7, 1. *διαβὰς τὰ τεν.* Ita nec ille Rsk. tertius, poſt ſubſt. repetitus, neceſſario requiritur ante adv. ſ. praep., ſed ſaepe nuda ſubſt. cum *particulis iſtis* iunguntur, ſut §. pr. omiſerant Mss. per ſe aeque recte ſecundum ante particip., ferente vulg. rationem et Bg. e P., quocum reddit per Latt. rel., ſed cum Sch. fere in v. „δ. τὰς λ. *traiecerunt* navibus *ſtagna*, τεν. *paludes*, loca coenoſa“ quod poſtr. in Sb. Ind. e Noſtri locis per Lat. *ſtagna*, ſed neutr. in L. Ern., ut in Stp. Th. ne Gr. quidem, repertum mihi ap. Hſy. Suid. Poll. Thuc. Xen. Ἀνβ. Dion. C. 217, 86. Orph. cum N. et affine V. ad Ammon. et Dd. S. *εἰς ἄμμους καὶ τεναγώδεις τόπους*, arenoſas *vadoſas* que *Syrtes*, ubi N. comparat *ἑλώδεις καὶ λιμνάζοντας τόπους*, ut per copiam ſyn. et variat. reſpici a Noſtro puto 7, 2, 14. e. *τό τε ἕλος — τήν τε λίμνην λ.*, idem que diſcrimen in noſtris hic eſſe, ut τεν. ſint paludes propiores ad littus, ſive in terra per exundantem aquam, ſive in aqua ipſa, i. flumine et mari; dum copulat Noſter duo haec ſubſt. de ſuo, ſed cum v. δι. et rel. per analog., ſed Stp. Th. 3, 371. i. „Pol. ap. Herodi. l. 8. *ὡς — λίμνας καὶ τὰ τενάγη*, vertit ſtagnis *paludibus* que *enavigatis*: Si modo compoſitionis ratio habeatur, *enavigo* reſpondet potius τῷ ἐκπλέω“ memoriter ferens iterum lection. illam aliam Mss. Tum Sch. „Ἄλτινον, *Altinum*, nom. propr. urbis Venetiae mediterraneae, non procul a mari Adriat. ſitae, Ῥάβεννα, *Ravenna*, urbs Italiae, ſita in ora ſinus Adriatici“ quam poſtr. tantum novit Stp. Byz., ſed Cell. n. o. a. 1, 560. ſ. 132. modo ſic „in ora *Altinum* eſt ad oſtium *Silis* fluvii. — Strab. ἔστι τὸ Ἄλτινον ἐν ἕλει, in palude ſitum Altinum eſt, *παραπλησίον*, *perinde* ut Ravenna, (tum p. 540. ſ. 90.) In maritima ora nobilis urbs *Ravenna* eſt. — Strab. *ἐν τοῖς ἕλεσι ἐστι καὶ διέῤῥυτος*, *in* paludibus *eſt* ſita, *et* aquis *peruia*. Ideo que Silius — *Lenta* paludoſae *perſcindunt* ſtagna *Ravennae*“ cum tab. p. 513., ubi Altinum, conſpicitur ad dextram prope mare Adriat., ſed ſubter tab. med. prope Lingones Ravenna, it. tab. p. 501. cf. Zoſ. 5, 27, 2. 5, 37, 3. ſq. *εἰς τὸ πρόσω προελθὼν, Ἀκυληΐαν μὲν παρατρέχει καὶ τὰς ἑξῆς πόλεις, ἐπέκεινα τοῦ Ἠριδανοῦ ποταμοῦ κειμένας, φημὶ δὲ Κοννορδίαν καὶ Ἄλτινον, — κα[illegible]ιχὼν τὴν Ῥάβενναν, λ.*

περιέτυχον) Capit. in Max. et Balb. c. 11. et in Maximin. c. 24. *Borcl.* Iſtius locus p. 56. m. habet *et* Maximus *quidem* — *apud* Ravennam *bellum* parabat *per* Germanorum *auxilia*; qui *ubi* comperit, — *occiſos eſſe* Maximinos, *ſtatim*

ζεν. ἀφῖκτο δὲ αὐτῷ καὶ Γερμανῶν οὐκ ὀλίγη συμμαχία, πεμφθεῖσα ὑπ' αὐτῶν κατ' εὔνοιαν, ἣν εἶχον πρὸς αὐτὸν

12. Ac venerant ipſi etiam Germanorum non pauci auxiliares, miſſi ab ipſis benevolentiae nomine, quam quidem erga ipſum fovebant, ex quo ſcili-

dimiſſis *Germanorum* auxiliis, *quae* ſibi *contra* hoſtem *paraverat*, it. p. ſq. m. apud *Ravennam* Maximum *reliquiſſet*, tum p. 73. m. *Dexippus* et *multi* alii *Graeci* ſcripſerunt, *Maximum* cum *exercitu* miſſum, *et* apud *Ravennam* bellum *paraſſe*, Aquileiam *autem* niſi *victorem* non *vidiſſe*: Latini *ſcriptores* — Pupienum *contra* Maximinum *apud* Aquileiam *pugnaſſe* dixerunt, *eundem* que *viciſſe*; ſed p. 152. i. *Maximus* ad *Ravennam* bellum *parabat* ingenti apparatu, *timens* vehementiſſime *Maximinum* — *caput* que eius *et* filii *perlatum eſt* Ravennam, *quod* a *Maximo* Romam *transmiſſum eſt*. Hic quidem in Noſtri conflatis ex analog. ſequitur Bg. partim P., tum in Lat. ad v. περ. (ubi Sch. „*obviam facti ſunt*") tum in formula διατρ. λ., reddendo praep. cum nomine loci per periphraſin et appoſitionem, pro ἐν τῇ πόλει Ῥαβέννῃ, cf. 5, 6, 9. et plane omittendo particip. διατρ., quod tamen reſtitui iam ex Vs. ej. ad ſuperiora loca. In ſq. membro reſpicit Noſter cum variat. 8, 5, 11. σὺν ἐπιλέκτοις καὶ λογάσιν ἀπ' Ἰταλίας πάσης ἀνδράσιν, definiens hic quidem magis primam ib. partem ἐπιλ. per additum nomen loci, ſed de ſuo componens rel. per analog., ubi Bg. deſerit P., tum in contracta oratione per omiſſum adv. loci, tum in ſuppleto ſubſt. στρατιώτας, cf. 8, 4, 19., denique in Lat. ad v. ἠθρ., retinens tamen ex eo rel. duo, primo ſubſtitutum aliud nomen ad ἀπὸ Ῥ. cf. 8, 1, 1., deinde duo ἐπιλ. et λογ. expreſſa uno Lat. ſ. primum ἐπιλ. tantum redditum, quoniam poſtr. eſt ſyn. cf. 2, 13, 21. etc.

ἀφῖκτο δὲ) Etiam hanc §. cum pr. contraxerat P. in unam periodum, omiſſis adeo tum pron., tum καὶ, tum adi. οὐκ ὀλ., denique ipſo v. ἀφ., nil horum Bg. negligente, quam pron. (quem dat. reſtitui e Lat. etiam formula, cf. 2, 1, 20.) ſed tenente ex illo tantum Latt., tum in copula, cf. §. 8., tum ad συμμ., abſtracto mutato in concretum, quo de ſenſu, hic claro ex adiuncto v. utr., cf. Abr. Dl. Th. p. 598. e. Krb. Decr. R. p. I. p. 35. m. et ſine Ind. Dem. 163, 24. 207, 17. τὴν Θηβαίων συμμ., pro quo l. 16. et 19. συμμάχους Θηβαίων et τοὺς Θηβαίων συμμάχους, it. 209, 16. 18., dum Noſter, conflans ex analog. haec et ſqq., variat cum 3, 1, 6. Ἀτρηνοὶ δὲ ἦλθον αὐτῷ τοξόται σύμμαχοι, πέμψαντος Βαρσημίου λ. In ſq. membro (per analog. cum proximo deinde) reſtitui in Ms. Bg. ὑπ' αὐτ., quum et oſtendiſſet oblique P., ſubſtituto pro pron. alio ſubſt., v. c. οἰκείων ſ. δημοτῶν, qui et in rel. brevior, dux tamen Bg. ad libertatem formulae κατ' εὐν., ut ſupra in διὰ σωφροσύνην 2, 3, 4., ex analog. tamen modo, cum teneat G. Th. tantum 457, 8. e Cic. amicitiae *nomine* aliquid *petere*, ſed vicinius 637, 78. ex eod. benivolentiam *habere* erga *aliquem*, dum Noſter, varians longius pro 3, 12, 21. εὐνοίας τῆς ἄνωθεν ὑπομιμνήσκοντος, ſcribit partim cum Dem. 113, 25. τοὺς στρατιώτας πεπομφέναι κατ' εὔνοιαν, ſine Ind., ubi modo ſyn. illa 225, e. ὅσην εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ τῇ πόλει λ., non item 243, 19. εὐνοίας, ἧς ἔχων διατελεῖ πρὸς τοὺς Ἕλληνας λ. Hic autem in Ms. Bg. nondum reſtitui adv., quod

ἄνωθεν, ἐξ οὗ περ ἦν αὐτῶν ἐπιμελῶς ἄρξας. παρασκευάζοντι οὖν αὐτῷ τὴν δύναμιν, ὡς πολεμήσουσαν τῷ Μαξιμίνου ςρατῷ, προσίασιν οἱ ἱππεῖς, τὴν κεφαλὴν τοῦ τε Μα-

cet ipſis diligenter praefuiſſet. 13. Inſtruentem itaque ipſum copias, quaſi bellaturae eſſent adverſus Maximini exercitum, adeunt equites, caput Maximini filii que eius ferentes,

referebat P., ſed translatum in ſq. membrum, quoniam in eiusdem *quidem* aliquis poſſit reperire Lat. *dudum*, quod, male lectum ab illius ſcriba, ipſe ad Gr. uſurpavit bis, cf. 7, 9, 5.

ἐξ οὗ π. — ἀρξ.) Pro ἐπιμελῶς infra 8, 7, 21. legitur ἐπιεικῶς convenientius. *Sylb.*, qui tamen in Ind. nil novat, ſine Vs. ferens „ἐπιμελῶς αὐτῶν ἄρξας" cum et P. referat vulg. cum libris omnibus, etſi gradu altiori, ut Sch. partim „diligentiſſime *regere*, ἀρξ. quum *illis* cum *imperio* diligentiſſime *praefuiſſet*" nec Bg. diſcedat, nec opus ſit mutare quid vel propter locum, a Sb. monſtratum, vel ob alium, illum 8, 3, 16. ἐπιεικῶς αὐτῶν προεςὼς, quoniam ap. Noſtr. etiam ſupra habemus 1, 1, 9. ἐπιμελέςερον ἑαυτῶν τε καὶ τῶν ὑπηκόων ἦρξαν, ubi opp. ſq. ῥᾳθυμότερον, et in notione vocabuli oblique ineſt etiam aliquid eius virtutis, quam Sb. cogitat. Qui enim regit alios cum cura et ita, ut eos obſervet eorum que commodis ſtudeat, nec contemnat negligat ve res et commoda parentium: idem ſimul leniter ac moderate cum iisdem aget, ubi incidant, quae corrigenda ſint, reprehendenda atque animadvertenda, et iuſto modo et aequo ſic, ut nec ipſe laedat, nec per alios, ſed, qui ſubſunt ſibi, defendat ab iniuriis aliorum, et iura ſuorum vindicet, verbo, provinciales tueatur aeque, ac Romanos ipſos. Quorum quid nominatim Maximus in Germanos contulerit, quanquam non definire audeo: tamen hinc patere, credo, partem Germaniae tum fuiſſe provinciam Romanam, cum praeeſſet aliquando Maximus; nil tale memorante Capit., ſed p. 145. m. *miſſus* praeterea *legatus*, Sarmatas *in* Illyrico *contudit*, atque *inde* translatus *ad* Rhenum, rem contra *Germanos* ſatis *feliciter* geſſit. *Poſt haec* praefectus *urbis*, Romae, quo de ſupra, cf. 7, 8, 23. Sed redeo ad verba. Ipſe Suid. 1, 808. i. ἐπιεικῶς — σημαίνει καὶ τὸ ἱκανῶς, *ſatis*, qua de notione v. ad 8, 3, 16., ubi et pro bene, recte, ut Foeſ. „ἐπιεικέως, — conſentanee, *rite*" et Ind. Plut. Hs. „ἐπιεικὴς, conſentaneus, *decens*" ut redeat tandem eodem vulg., de quo cf. Hſy. L. N. T. Xen. M. S. Fa. Aeſ. et affine ἐπιμελὴς etiam de duce exercitus ap. Iſ. Pan. M. p. 102. l. 5. Caeterum Bg. diligentius in πὲρ, quam in coniunctivo ad ἦν ἀρξ. pro P. indicat. et ſyn. eſt illud N. T. Rom. 12, 18. ὁ προϊςάμενος, ἐν σπουδῇ.

παρασκευαζ. ὡ.) Copiam Noſtri ſyn. in δυν. et ςρατ. non fert [illegible], brevior et inv. παρ. cum particula ὡς et particip., in quo peculiare quid eſt Noſtri in praemiſſo acc. perſ. τὴν δ. it. in πολ. cum τῷ ςρ. cf. [illegible], 26. e. it. variatum cum 6, 6, 7. δύναμίν τε ἤθροιζε καὶ παρεσκεύαζεν, ὡς δὴ πάλιν ἐπάξων Πέρσαις, cf. Dem. Ind. παρασκευάζεσθε δύναμιν, cf. add. 176, 9. 12. it. ſupra 2, 6, 19. et in variat. 7, 12, 3. ὡς δὴ Μαξιμίνῳ πολεμήσων, et 8, 4, 22. Sed reſtituimus pron., omiſſum a Bg. e P., qui liberrimus in ſqq., tum Lat. in v. πρ., tum addito adv. cf. 7, 11, 6. [illegible]

ξιμίνου καὶ τοῦ παιδὸς Φέρουτες, νίκην τὲ καὶ εὐπραγίαν ἀγγέλλοντες, ὅτι τὲ ἄρα ὁ στρατὸς τὰ Ῥωμάιων φρονεῖ καὶ σέβει αὐτοκράτορας, οὓς ἡ σύγκλητος ἐποίησε. τούτων δὲ παρ'

victoriam que et proſperum rerum ſucceſſum nunciantes, exercitum que cum Romanis ſentire et colere imperatores, 14. quos ſenatus creaſſet. His

denique pro gen. et membro utra τοῦ τ. M. κ. τ. παιδ. ſubſtituto uno ſubſt. βασιλέων, ut 8, 5, 25. τοῦ δὲ Μαξ. καὶ τοῦ παιδ. τὰς κεφαλὰς, pro quo adeo variatur ordine ac numero, ut cum §. 10. οἱ δ' ἱππεῖς οἱ τὴν Μαξιμίνου κεφαλὴν κομίζοντες per artic., tum non praefixum participio, tum h. l. multiplicatum.

νίκην τὲ) E Noſtro, opinor, ſupra etiam Capit. *victoriam* nominabat, quae hic ſine pugna, quae proprie vocatur, cogitanda, ſed tantum de hoſte, per caedem ſuperato et ab aliis remoto in commodum Aquileienſium aeque ac Romanorum omnium; in qua caede continetur ſimul ſubiecta εὐπραγία, non modo in tolerata adhuc feliciter obſidione, ſed etiam in pacis amicitiae que cum exercitu externo quadam ſpecie; dum Noſter in appellatione νίκης reſpexiſſe poteſt ad 8, 3, 19. καὶ χρησμοὶ δέ τινες ἐδίδοντο, ὡς δὴ τοῦ ἐπιχωρίου θεοῦ νίκην ὑπισχνουμένου, ſed et ad Lat. aliquem uſum, cum dr. *vincere* et *victor*, qui in quacunque re conſequitur id, quod vult, et feliciter quid perficit, atque adeo felix eſt; unde hic videatur quaedam ſubiecta ſtatim explic. per copiam, et §. ſq. additum ἀκοντὶ, ubi Bg. ſeverior prae P. in ordine et numero, it. in rectione v. ἀγγ, duplici, quae peculiari modo copulatur a Noſtro, alias ſeparatim obvia, primo cum acc. rei, deinde cum particula, cf. §. 3. ἀγγέλλοντες τὸν φόνον τοῦ Μαξ., per variat., ut 6, 9, 4. ἀγγειλάντων, ὅτι δὴ λ. pro qua poſtr. accipio noſtram ἄρα, a Bg. iterum oppreſſam cum P. (cf. 8, 3, 4. et in variat. aliam 8, 5, 22. e. ὡς δὴ ἄρα λ.) e quo contra ad εὐπρ. explevit illa variata 6, 5, 24. ἔργων εὐπραγία, cf. in rectionem illam dupl. 3, 15, 11. it. Zoſ. 4, 38, 8. ἐπεὶ δὲ καὶ ὅπως ἀρθῆναι τὰ σημεῖα ἔδει, καὶ τὸν καιρὸν ἔταξαν, it. ſq. ἀπαγγέλλουσι τὸ συγκείμενον, καὶ ὡς — μέλλοιεν, it. 4, 40, 4. αἰσθ. λ. et 5, 10, 5. τοὺς λ., ſcribente Noſtro per analog. in pr. et ſqq., ubi e contextu ὁ στρ. pro pr. τῷ Μαξιμίνου στρατῷ, per variat, ut pro §. 5. e. τοὺς ὑπὸ Ῥωμαίων συγκλήτου ἀναδειχθέντας αὐτοκράτορας, dum hic nihil novant Mss., vel ſic lectione illa ib. ſalva, ubi P. liberrime non modo addit adi. ſ. pron. τοὺς αὐτοὺς, ſed etiam pro Ῥωμ. ſubſtituit aliud ſubſt. δήμου, deſertus et a Sch. in „φρ. ſectatur *Romanos*, ſ. *conſentit* cum *illis*, ſ. *ſtat* ab *eorum* partibus“ dum Bg. ſeverius, quam in omnibus locis ſupra, agit in formula, quae alio ſenſu in τὰ Ῥ., quam 2, 11, 7. 6, 2, 13., a Noſtro ducta fuerit e Dd. S. 2, 430. l. 62. τῶν Ἰαπύγων τοὺς τὰ Ῥωμ. φρονοῦντας, *Iapyges*, Romanis *addictos*, ſed in σεβ. (ubi Bg, potius cum Sch.) αὐτ. per analog. reſpicitur variando brevius §. 5. e. τοὺς στρατιώτας ἠξίουν γνωρίσαι καὶ ἀνειπεῖν εὐφημῆσαί τε τοὺς — αὐτοκρ.

τούτων δὲ) In hoc membro, ex analog. facto, Bg. per omnia cum P., etiam in copula, cf. §. 8. 5, 5, 14. et in non variat. π. ἐλπ. 6, 3, 6. Sed in ſq. membro ſeverior Bg. ordine etiam, et cum Sch. plane in „*victt. ad* ar. *adduceb.* (ſed) β. θυσίας προσάγειν, ad *altaria* ducere *victimas*.

ἐλπίδα ἀγγελθέντων, θυσίαι τε βωμοῖς εὐθὺς προςήγοντο, καὶ νίκην ἐπαιάνιζον [r] πάντες, ἣν ἀκοντὶ [s] ἐνίκησαν. ὁ δὲ Μάξιμος, καλλιερήσας, ἐκπέμπει τοὺς ἱππεῖς εἰς [t] τὴν Ῥώμην, ἀγγελοῦντάς τε [u] τὰ πραχθέντα τῷ δήμῳ, καὶ τὴν

igitur praeter ſpem nunciatis, victimae ſtatim ad aras adducebantur, victoriam que canebant univerſi, eam que ſine pulvere partam. Porro Maximus, ſacrificio peracto, mittit equites illos Romam, ut nuncient rem omnem populo, caput que perferant.

r) ἐπαιώνιζον Ms. Vi. v. N. s) ἀκονιτὶ Ms. Ba. v. N. t) Ms. Ba. ἐς τὴν ῥωμ. cf. §. 6. u) τὰ Ms. Ba. cf. §. 6.

πρ. *admovebantur* ſacrificia *altaribus*" ſcribente Noſtro per variat. *plenius* hic, quam 4, 11, 3. πανταχοῦ θυσιῶν αὐτῷ προςαγομένων βωμῶν τε ἐστεμμένων, ubi v. in analog. aliunde.

καὶ νίκην — ἀκον. ἐν.) Ad phraſin iſtam Politiani, *quam citra* pulveris *iactum* ſibi *pepererant*, Memmius e vetere libro hanc Politiani annotatiunculam apponit: quod nos vertimus *citra* pulveris *iactum*, hoc graece Plinius dicit *aconiti.* Sed fuit Opicis inſerviendum, quibus haec evigilabamus potiſſimum. A. Gellius l. 5. c. 6. *ſine pulvere* dicit. *Sylb.*

Leisn. in m. Ox. „Gell. 5, 6. Eraſm. in *citra laborem*, Harduin. ad Plin. 35, 11. p. 707." dum Ms. Ba. tertium iam peccat in voce ἀκ., cf. 2, 14, 2. 2, 13, 10., ubi dictis addiderim hic, videri ap. Hſy. 1, 196. m. pro χωρὶς ἀκονήσεως legendum e Suid. 1, 87. e. χωρὶς κόνεως. Sed Ms. Vi. lectio alia ad ἐπαι. tacta iam eſt ſimul ſupra 3, 7, 9. e Thuc., ubi pro ω textus in Var. L. forma per α nec ſuſcipitur, nec tamen in N. improbatur, cf. ib. p. 36. N. 60., ſed in peculiarem Noſtri formam v. παι. cum acc. rei νικ. e quadam analog. Di. H. S. T. 1. 551, e. παιανίζοντες ἐπὶ τῇ νίκῃ, *victorialem* paeana *canentes*, et Zoſ. 3, 4, 3. e. τὸν στρατόν, παιωνίζοντα ἐπὶ ταῖς νίκαις, ovantem *ob* has *victorias*, ſed cum praep. eadem, at alio ſubſt. Dem., tenente G. Th. tantum per pravos numeros e Iul. C. b. G. 5, 37, 3. victoriam *conclamant*, non item Bg. e P., quem, ſervatum ad παιν., deſeruit tamen ſine neceſſitate, mutans enunciationem e pron. relat. et v. finito in aliam e pron. demonſtr. cum copula et particip., ubi Noſter reſpicit iterum Aeſch. Or. Rs. V. 3. p. 87. m. τὴν καλὴν νίκην ταύτην νενικηκὼς ἀκονιτὶ, in N. „*victoriam* iſtam *nullo* negocio *adeptus.*"

καλλιερήσας) Latini hoc *litare* dicunt. *Leisn.* cf. dicta ad 2, [illegible], 11, ubi Bg. univerſe, (ut hic e P.) ſed 2, 14, 4. e. per formulam ſyn. illi uni v. Leisn. Sed Bg. deſerit P. in rel., (de ſuo dans artic. per pron.) pro cuius Ms. „*mittit* equites *illos*, ut *nuncient* rem *omnem* populo Romano" libertatem hanc nimiam refinxi ſtatim in ſeveriora P., qui nec referebat adi. *omnem*, quod adhibuit Bg. iam alibi, cf. 2, 9, 1. τὰ πραττόμενα, it. 7, 10, 6.

τὴν κεφ. κομ.) Politianus hic et mox §. ſq. (*ut — capita* illa *perferant*, — infixa *contis* hoſtilia *capita*) pluraliter legit τὰς κεφαλὰς, ut ſupra 8.

κεφαλὴν κομίσοντας[x]. ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο, εἰςέπεσόν τε. εἰς τὴν πόλιν, δεικνύντες[y] τὴν κεφαλὴν τοῦ πολεμίου ἀνεσκολο-

16. Ubi autem venerunt et ſubito intrarunt urbem, oſtentantes caput hoſtis illius, infixum conto, ut ab omni-

x) Ms. Ba. κομίζοντας cum A. al. v. N. y) δεικνῦντες Ox. 2. cf. 7, 10, 15.

5, 25. (in textu Gr. erat.) Sed ſingulari numero τὴν Μαξιμίνου κεφαλὴν dicit auctor etiam ſupra hoc ipſo cap. §. 10. et Zoſimus (Cell. 1, 15, 3. ἐπελθών τις, καὶ τὴν κεφ. χωρίσας τοῦ σώματος, ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἀπήγαγε, σημεῖον ἐμφανὲς τοῦτο τῆς νίκης ποιούμενος,) quia ſcilicet Maximino patre nullus erat hoſtis capitalior, eo que ſublato reſp. omni periculo liberata videbatur. *Sylb.*

Ad §. 10. et 13. diximus, Noſtrum variare et per ſing. loqui, ut de perſ. principe, ſicut vidimus ad 8, 5, 25. ipſam Capit. quoque ſic dupliciter narrantem. Sed liberum P. deſeruit Bg. hic et ſq. §., non item in Lat. ad κομ., quo ipſo v. variatur cum §. 13. φέροντες, et Ms. aliud tempus, (inde hauſtum ab ed. A.) praeſ. pro fut., eſt potius e lapſu in litteris, cf. 1, 16, 8. 6, 7, 1. e Ioſ. aut per comparationem e §. 10., quam ex enallage temporum, quoniam in vulg. manet cum Mss. rel. quoque P., qui cum Bg. ex more reſolvit fut. utr. per coniunct. finalem, diverſus in copula δὲ, cf. 8, 5, 6. 8, 4, 26.

ἐπεὶ δὲ) Liber P. varie, primum in ſuppleto pron. οὗτοι, et cum adv. δὲ contracto in unum pron. relat. cf. §. 4. m., deinde non ferens Noſtri copiam in iunctis v. ἀφ. et εἰςεπ., cum unum ſuffeciſſet et poſtr., quod et ſolum adfuit 4, 4, 12. ὡς δὲ ἐσέπεσεν εἰς τὸ στρατόπεδον, variatum hic in capite per ſyn. praep., (ut in ἐπεὶ cum ὡς §. 11.) quo de ib. cf. Bud. C. Stp. Th. 3, 314. i., ubi ſine Lat. formula Bg. „εἰςπίπτειν εἰς τὴν πόλιν apud Herodotum (ſine Ind.): poſt quem ita uſus eſt et Herodianus" ſine loco, tum abſolute Xen. Ἀνβ., ſed de re cum dat. perſ. Di. H. S. T. 1., ſed cum pr. εἰς Dem., denique in copulata v. ſyn. 5, 5, 9. m. μέλλοντα εἰς τὴν πόλιν ἀφίξεσθαι, καὶ εἰς τὴν σύγκλητον εἰςελεύσεσθαι. Caeterum Capitolinus tum infinite ſcripſit p. 152. m. quomodo capita Romam perlata, tum diſcrepat in numero perferentium p. 57. m. *is* nuntius, *qui* ex *Aquileienſi* urbe *Romam* miſſus *fuerat*, tanto *impetu*, mutatis *animalibus*, cucurrit, *ut* quarta *die* Romam *veniret*, ubi N. non reſpiciunt diſcrepantiam.

δεικν. τ. κ. τοῦ πολ.) quaſi dicas, *illius* ſui *hoſtis*. Ac fit mentio unius tantum capitis, patris videlicet, quod in filium eius non perinde, atque in eum, conceptum eſſet odium. Sic paullo ante, ubi Pol. vertit *capita illa perferant*, Herodianus *caput illud* dicit. *Steph.*

Caetera de ſing. ſunt eadem, quae §. pr., ſed in artic. τοῦ πολ. ſequitur Bg., deſerens P. contractiorem, ſervatis Lat. modo ad ἀνεσκ., quam formulam, ex analog. factam, comparat Sb. Ind. cum illa 3, 8, 2. τὴν κεφ. τοῦ — δημοσίᾳ ἀνασταυρωθῆναι κελεύσας, ut utr. v. confert etiam Caſ. Ex. Bar. p. 441. b. ſq., reddens noſtrum „ſuſpendere in ligno" quo de v. 5, 2, 4. e., per analog. hic cum ſubſt. τὴν κεφ. et per variat. cum Ind., cf. Ind. Dion. Ca. „τὰς κεφαλὰς ἀνεσκολ. palis *ſuffigere*" et Capit. p. 72. m. *quum* caput *Maximini* pilo *circumferretur*, et *ex* hoc *ingens* gau-

πισ[μ]ένην, ὡς πᾶσι περίοπτος bus conſpiceretur, exprimi εἴη, οὐδ' εἰπεῖν ἐςι [z] λόγῳ τῆς verbis non poteſt diei illius ἡμέρας [a] ἐκείνης τὴν ἑορτήν. οὔτε 17. feſtiva laetitia. Neque

z) ἐςὶ ed. Lu. et Ox. 2. cf. 7, 1, 26. 7, 10, 14. 7, 6, 1. a) Mss. Ba. et Ve. ἐκείνης τῆς ἡμ. v. N.

dium *eſſet*: prope *par* moeror *erat*, quod *et* filii *caput* pariter *portaretur*; ex quibus et ipſis patet, quomodo hic ſing. τὴν κεφ. capiendus; ſicut τοῦ πολεμίου forſan accipi licet ſenſu illo peculiari et Romano, ut iam fuit ſupra 3, 6, 17. ϛρατὸς ἅπας τὸν μὲν Ἀλβῖνον πολέμιον ἀνηγόρευσεν, et 4, 4, 19. οἱ δὲ ϛρατιῶται — τὸν Γέταν καλοῦσι πολέμιον, quod in Maximino factum a Senatu Rom. ſaepius, cf. Capit. p. 93. e. Gordiani *imperatores* appellati ſunt, *et* Maximinus *hoſtis*, p. ſq. m. e. 96. e. 141. m. hoſtis *publicus* Maximinus *cum* filio *pereat*, rel. et p. 151. e., tum in variat. 7, 10, 15. δεικνῦντες τοῖς ὄχλοις, qualis dat. repetitur hic e pr., αὐτῇ, τῇ πόλει, ſ. αὐτῷ, τῷ δήμῳ.

ὡς πᾶσι περ.) Leiſn. in m. Ox. ſignarat pag. loci 3, 8, 2. e. πεπομφέναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, δημοσίᾳ περιόπτου ἀνασταυρωθῆναι κελεύσας, ubi P. deſerit et Sch. „ut *caput* conto *infixum* conſpiciendum eſſet *omnibus*“ immo, *ut* conſpicuus *omnibus* eſſet *ipſe*, αὐτὸς, ὁ Μαξιμῖνος, in capite ſuo cogitandus. In ſq. membro et apodoſi, relata ad praemiſſum ἐπεὶ λ., e libero P. (tum aliter, tum addito adv. cf. 8, 3, 12.) ſervat Bg. modo formulam ſyn. breviorem ad extr. τὴν ἑορτ. (aliter reddendo, quam ſupra ubique, cf. Exc. ad 1, 7, 3. e.) et Lat. plur. ad λογ. (ſpreto ej. adi. ſ. pron. τινὶ, cf. 7, 3, 9.) ubi Stp. Th. 2, 621. G. „interdum iungitur dativus λόγῳ cum εἰπεῖν, dicitur que λόγῳ εἰπεῖν, ut Lat. *verbis conſequi.* Herodi. l. 8. οὐδ' — ἑορτ. *nemo* verbis *ullis* conſequi *poſſit*, vel *ulla* oratione *conſequi.* Exponitur et *oratione complecti*, in ſimili Demoſthenis loco, (quem nullum ſubiecit.) Eſt autem velut παρέλκων ibi hic dativus“ a Noſtro cum variat. ductus e Dem. ſine Ind. 68, 20. ἔςι γὰρ μείζω τἀκείνων ἔργα, ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις ἂν εἴποι, ubi et 178, 6. ὧν οὐδ' ἂν εἷς ἀξίως ἐφικέσθαι δύναιτο τῷ λόγῳ, formula, quam P. expreſſit, et inde Stp., dum G. Th. tenet tantum 148, 86. *dicere* non *ſatis* uno *verbo*, ſed *facere*, et Schell. L. p. 7563. e. *cauſam* apud *Philippum* verbo, *re ipſa* apud *Polyſperchontem* dicere *juſſus eſt*, — ut *meis* verbis *diceret*, ſed utr. illud Plaut. *eloquere* uno *verbo*. Unde tamen dediſſem, *nec* (ne quidem, ſ. non) *dicere* (eloqui) *licet* (pro ἔξεςι) verbis *diei* iſtius *feſtum*, (cf. G. Th. 648, 41. „Stat. *o nunquam* data *feſta* longa *ſummis*, i. gaudia“) dum Bg. reddit οὐδ' per ſimpl. neg., ſed duo v. per ſyn. et act. per paſſ. cum ordine alio, ſed Noſter ex analog. congerit ſua, partim et repetendo et variando, cf. 8, 3, 21. e. εἰπεῖν οὐκ ἔχω, it. 7, 1, 19. ἀκριβὲς δὲ εἰπεῖν οὐ ῥᾴδιον. it. 6, 1, 1. οὐδέ τις εἰπεῖν ἔχει — φανευθέντα, et 3, 7, 19. οὐκ ἔςιν ἄλλον ῥᾳδίως εἰπεῖν, ſed Capit. p. 57. m. *intereſt ſcire*, — qui *dies* u[n]is *fuerit*, quum *eſt nunciatus* interemtus *Maximinus*, ubi Caſ. N. 3. [u]e Vs. comparat noſtra ſic „οὐδ' εἰπεῖν ἐςὶ λ. τ. ἡ. ἐκ. τ. ἑορτ.“ Caeterum Ms. ordo alius, is que exquiſitus, in pron. ſ. adi. poſito ante artic. et ſubſt., ſupra reprobatus 3, 7, 12. νεαρ. λ., hic que in P. quoque com[pa]rens, tamen per vim manifeſtam et invitis Mss. rel. eſt e gloſſa per compa[ra]tionem cum 6, 9, 3. 7, 5, 5., cum variarit Noſter, ſecutus ordin[em] ſuum illum 8, 5, 19. m.

γὰρ ἡλικία τὶς ἦν, ἣ μὴ πρὸς τοὺς βωμούς τε καὶ τὰ [b] ἱερὰ ἠπείγετο [c]· οὔτε [d] τὶς ἔμενεν οἴκοι, ἀλλ', ὥσπερ ἐνθουσιῶντές, ἐφέροντο, συνηδόμενοί τε ἀλλήλοις, καὶ ἐς [e] τὸν ἱππόδρομον συνθέοντες, ὥσπερ ἐκκλησιάζοντες [f] χωρίῳ [g]. ὁ δὲ

enim ulla aetas erat, quae non ad aras et ſacra feſtinaret, neque quiſquam manebat domi: ſed quaſi lymphati ferebantur gratulantes invicem et in Circum concurrentes, veluti concione futura eo in loco. Ac Balbinus ipſe et-

b) In Ms. Ba. τὰ abeſt, *Mart*. v. N. c) Comma hic in A. al. it. punctum in Bs. 2. L. Metro colo Stp. rel. d) οὔτε τις Bs. 2. L. al., ſed οὔτέ τις rel. cf. 8, 2, 6. e) εἰς Ms. Ba. cf. 8, 5, 20. e. it. contra noſtro cap. §. 15. f) Sic diſerte Ms. Ba. cum edd., ſed in Bs. 1. L. aliquis ſuper ζ alleverat σ litteram, v. N. g) ἐκκλησιαζ. τῷ χώρῳ Ms. Ba., ſed edd. Par. Ox. et Ed. ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ v. N.

οὔτε γὰρ) Prae P. ſeverior Bg. in primo membro hoc, diſcedit in ſq. tantum ad τὰ ἱερ., non reſpiciens, credo, ad variatum 2, 2, 6. e. ἔθυον περί τε τὰ ἱερὰ καὶ βωμοὺς, θεοῖς χάριτας ὁμολογοῦντες, poſt caedem Commodi, quoniam ib. reddebat cum P. *templa*, de quibus non uſurpatum ap. G. Th. et Schell. L. illud Lat. *ſacra*, ut ceperit Bg. potius pro ſacrificiis aut pro ſimulacris; cf. e Capit. ad §. ſq.; ubi Ms. omittit articul. ſecundum, quem obtrudebat §. 11., quanquam per ſe poteſt etiam elapſus eſſe, dum Noſter, varians partim cum 8, 4, 21. οὐδέ τις ἦν οὕτως ἄχρηστος ἡλικία, ὡς μὴ μετέχειν λ., cf. 4, 2, 17. 2, 8, 13., conflat rel. per analog. Sed in Ms. Bg omiſſam cauſalem reſtitui e P. obliquo (cf. 6, 1, 23.) illam, quam Bg. adhibuit in ſimili cauſa 5, 4, 17. cf. Plin. Pan. 22, 2. *non aetas quemquam*, non *valetudo*, non *ſexus* retardavit, *quo* minus *oculos inſolito ſpectaculo impleret*.

οὔτε τὶς) Liberum P. retinet Bg. tantum ad ἐνθ. et ἀλλ., repetente Noſtro ſua cum variat., cf. 7, 12, 5. οἴκοι μένων, it. 7, 7, 1. ὥσπ. ἐνθουσιῶν λ. et 2, 2, 5., tum 4, 4, 9. ſqq. in ἐφερ. et 2, 8, 14. συνηδόμενοι αὐτῷ, cum ἀλλ. per analog., ut pr. ſecum et ſqq. cf. 2, 7, 5. ἔς τε τὸν ἱππόδρομον, ὅπου μάλιστα τὸ πλῆθος συνιὸν ἐκκλησιάζει, τὸν Ἰουλιανὸν ἐβλασφήμουν, ſed Stp. Th. 1, 1551. C. „εἰς τὸν ἱπ. σ., ὥσπ. ἐκκλ." memoriter per lect. aliam illam Ms. iterum, et cum P. plene, retento ej. adi. *frequentes*, cf. 2, 13, 6., ſed a Bg. tantum Lat. ad συνθ.

ὥσπ. ἐκκλησιάζοντες χωρίῳ) Ante χωρίῳ aliqua deſunt; ac fortaſſe Herodianus ſcripſit ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ. Sed et ἐκκλησιάσοντες aptius fore videtur. *Steph*. Fortaſſe legendum, ὥσπερ ἐκκλησιάζοντες εἰώθεσαν ἐν τῷδε τῷ χωρίῳ, ut concionis tempore confluere eo in loco ſolebant; quae conſuetudo ſupra quoque expreſſa eſt 2, 7, 5. *Sylb*.

Primam Stp. Th. tenuit praeſ. ἐκκλ. in v. συνθ., ut dedi in N. pr., et tamen cum Vs. P. „in circum *veluti* futura *concione* frequentes *concurrebant*" unde Bg. partim, quae ſane, quanquam oblique, refert tempus illud fut., quod aliquis in ed. Bs. innuebat, per ſe facile iterum confuſis elementis σ et ζ, cf. §. 15. κομισ., ubi adeo P. diſcedat

Βαλβῖνος καὶ αὐτὸς ἑκατόμ- iam hecatombas immolabat:

a Mſs., ſed ego nondum novarim quid, quoniam ſaepe habuimus praeſ. particip. pro fut. cf. 4, 15, 11. μαχομ. et 5, 7, 2. διοικ. Sed in alteram coniecturam Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ" qua in re tacente prorſus P., ego potius credam, per leniſſimam medicinam voluiſſe Bg. aut τῷ χωρίῳ, aut ἐν τῷ χωρ. Nam primo habuimus etiam aliquoties oppreſſam pr. ἐν cum v. et ſubſt. loci, cf. 1, 9, 6. e. rel. Deinde tamen exciderit pr. ἐν ob priorem finitionem v. ες, ut art. τῷ ob ſq. ſyllabam χωρ., quemadmodum alias articuli exciderunt, cf. D'Orv. Ch. p. 448. e. Denique nulla dubitatio eſt de artic. pro pron. demonſtr. et hic τῷ pro τούτῳ ſ. ἐκείνῳ, cf. Rs. ad Polb. p. 105. m. ſq. cum Ind. Dem. v. ὁ. extr. cui add. 1040, 19. ἐπὶ τῷ χωρίῳ, quem locum reſpiciens Bud. C. 104, 41. 47. vertit bis „in eo fundo — ſuper eo fundo". Unde non opus eſt illo Stp. pron., cupidius ab edd. arrepto, quanquam eandem formulam adhibuit Noſter 2, 9, 8. μένει δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ a. Iam, ſi quis cum Mſs. duobus in vulg. manere cupiat: ſine addita praep. ſuſtineat ex analog. Lat., cum nudus abl. *loco* incedat cum multis verbis, cf. G. Th. 113, p. p. ſq. l. 15. ſqq. 40. 55. ſqq. 77. ſqq., ubi et ſyn. *in loco*. Itaque lectionem Ms. Ba. aliquis iudicet eſſe gloſſema, ut certe eſt in ſubſtituto alio ſubſt., et forſan, ut moneremur, diminutivum ſtare pro primit. cf. 7, 5, 6. σκιμπ. et Hſy. 2, 1571. i. χῶρος, — χωρίον, niſi ſit gloſſa alia per comparationem ex 1, 16, 4. τὸ ὄνομα δοθῆναι τῷ χώρῳ τῆς Ἰταλίας, ad variandum; etſi quoque ſuſpiceris, lapſum incidiſſe in finibus ῳ et ιῳ. Caeterum ad Capit. p. 57. e. *et forte dies ludorum* erat, *quum* ſubito — *theatrum* nuntius *ingreſſus eſt*. — Soluto *igitur* ſpectaculo, *omnes* ſtatim *ad* ſuas *religiones* convolarunt; *atque* inde *ſenatus* ad *principem*, populus *ad* concionem *cucurrerunt*, Caſ. N. 7. modo haec. „Aliter Herodianus: neque enim ludorum diem fuiſſe, ſed populum gaudio exultantem poſt acceptum nuntium, *in circum* quaſi *ad* concionem *concurriſſe*. quod et Capitolinus mox ſignificat, cum ait, *populum ad concionem cucurriſſe*: nam ita exponendum ex Herodiano."

ὁ δὲ Βαλβ. — ἔθυε) Quid *hecatombe* ſit, deſcribit hac occaſione Capitolinus in Max. et Balb. c. 11. (p. 152. e.) ubi v. Caſ. N. (5.) *Boecl.* Quid *hecatombe*, v. Heinſ. ad Sil. 12, 333. Capit. l. l. Duck. ad Thuc. 5, 47. p. 346. (N. 93.) *Leisn.* In Vindob. diligentius ſcriptum eſt ἔθυεν pro ἔθυε. *Stroth.*

Qui immemor eſt ſuperiorum locorum, ubi Mſs. inconſtanter mox ν ἐφ. demebant, mox addebant, ut hic, ſequente vocali, cf. 6, 5, 11. e. 8, 2, 4. 7, 8, 3. e., ſed ap. Capit. l. l. *tantum* ſane *laetitiae* fuit *in* Balbino, *qui* plus *timebat*, ut *hecatomben* faceret, *ſtatim* ut *Maximini* caput *allatum eſt*, et iam p. 56. e. Maximus — *Romam* laureatas *literas* miſit, *quae* in *urbe* ingentem *laetitiam* fecerunt, *ita* ut *omnes* per *aras* et *templa*, et *ſacella*, et *loca* religioſa *gratias* agerent. *Balbinus* autem *homo* timidior *natura*, et *qui*, quum *Maximini* nomen *audiret*, etiam *tremeret*, hecatomben *fecit*, iuſſit*que* per *omnes* civitates *pari* ſupplicari *ſacrificio*, ad quem poſtr. locum Caſ. N. 3. comparat Noſtri hoc membrum ſine Vs., factum ex analog. cum variat. 4, 8, 20. πολλὰς ἑκατ. καταθύσας et 5, 5, 16. ἑκατόμβας τῶν ταύρων καὶ προβάτων πολὺ πλῆθος κατέσφαττε, cf. 4, 8, 17., tum in analog. Suid. 4, 687. e. ἑκατομβαίων, ὁ

βας ἔθυε [h]· ἀρχαί τε πᾶσαι καὶ σύγκλητος [i], ἕκαςός τε, ὥσπερ ἀποσεισάμενος πέλεκυν, τοῖς αὐχέσιν ἐπικείμενον, ὑπερευφραίνετο [k]. ἔς τε τὰ ἔθνη

magiſtratus que omnes et ſenatus, et unusquisque, quaſi depuliſſent ſecurim, cervicibus imminentem, mirifice exſultabant. Atque in provincias

h) ἔθυεν. ἀρχ. Mss. tres, quoad ἔθ. quidem, ſed ut Mss. Ve. et Vi. non dederint ſimul quid interpunctionis, dum comma tenent ed. Bs. I., ſed punctum A. al. pro colo Stp. rel. v. N. i) Punctum hic in Ms. Ba. pravum. k) ὑπερευφραίνοντο Mss. Ba. et Ve. v. N. et in ed. Bs. comma, ſed colon in Pat.

ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ πλείςας ἑκ. θύεσθαι τῷ μηνὶ τούτῳ, quod *eo* menſe *plurimae* Hecatombae *immolarentur*, Luc. 2, 216. .l 72. ἑκατόμβας θυόντων, hecatombas *ſacrificantibus*, et Stroth. Chr. Gr. p. 11. e. Demoph. κἂν ἑκατόμβας θύῃ, λ., reddente Bg. e P., etiam in copula per ſyn. cf. §. 12. 8, 5, 23., non item in omiſſis καὶ αὐτ., ſed haec per ordinem alium, ut 2, 6, 12.

ἀρχαί τε) Pro P. liberis, maxime in anaphora (per expletum e pr. adi. πᾶσαι idem adi. alio numero πᾶσα, referendum ad συγκλ.) it. in omiſſis ἑκ. τε, cf. 6, 1, 7. 6, 7, 11., manet Bg. ſeverus, ducens ex illo in rel. tantum Lat. ad ὥσπ. et πελ. it. αὐχ. ἐπ., dum Noſter, conflatis omnibus per analog., variat in ſenſu ἀρχ. pro 1, 16, 7. e. (hic pro Coss. et Conſularibus, rel. cf. G. Th. v. *magiſtr.* et Cort. Sall. Cat. 29, 3. p. 181.) tum in ſententia et tropo cum 5, 2, 3. ἕκαςός τε ᾤετο — ξίφος ἀποσεσεῖσθαι, τοῖς αὐχ. ἐπαιωρούμενον, it. 1, 9, 9. ἐπίκειται γάρ που τοῖς αὐχ. τὸ ξιφ. A. et 1, 13, 8. τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, unde Leisn. in m. Ox. „Cic. Phil. 2, 21. et ibi Abram. *cervices* ſuas *ei* ſubiecit *ſecuri*, qua *multi* minoribus *in* peccatis *occiderunt*, i. e. periculo" ut Abr. „periculo vel etiam ſupplicio, quia ſecuri cervices amputabant. Herodi l. 8. occiſo Maximino: Balbinus *vero* etiam *ipſe* hecatombas *immolavit*, omnes *que* magiſtratus *et* Senatus, *ut* ſi *excuſſiſſent* ſecurim, *ſuis* cervicibus *imminentem*" ſed, praeter laud. ad 5, 2, 3., ap. G. Th. 614, 73. bipennem, *ad* colla *preſſam*, et *ſecuris* impacta 362, 98. et 103. incertam *excuſſit* (ut Pol.) cervice *ſecurim*.

ὑπερευφραίνετο) Bg. aliter, quam ſupra in ſyn. ὑπερήδεσθαι, (pro quo variatur, tacente Stp. Th., non item L. Ern. „admodum laetor" ſed me reperiente ap. Suid. ſine auctore, Luc. et cum pr. ἐπὶ Ioſ. 2, 40. f. 3. i.) deſertis ambagibus P., quocum numerum mutat, ut oblique ad pr. v. ἀποσεισ., ſic hic clare, recto plur. ad primum ἀρχ., cum Mss. duobus adeo, dum tertius aeque recte tenet ſing., praecedente ſing. ſimul, quod genus ſyntheſis, poſt ſubſt. diverſi numeri, fert in v. merum alterutrum, cf. D'Orv. Ch. p. 271. m. 487. e. cum Fi. ad Well. p. 344. m. et Cort. ad Sall. Cat. 25, 3. p. 166. a. i., libere tenente etiam Sb. Ind. ſine V. hinc plur. ὑπ.

ἔς τε τὰ) Bg. deſerit P. primum in copula, cf. 6, 1, 5. 7, 3, 5. deinde in libero adi. πάντα, cf. 8, 4, 22. denique in Latt. ad pr. ἐς et v. διεπ. quo in v. e. Stp. Th. 3, 204. i. cum P., non tenens ej. Lat. ad κηρ. (ut tamen L. Ern.) nec cum ἀγγ., iuncto a Noſtro peculiari ratione, opinor, tam per ſyn. copiam, nec de una eadem que perſ., quam diſcrimine hoc, ut ἀγγ. ſint honeſtioris loci, ſed κηρ. iis adiuncti

ἄγγελοι καὶ κήρυκες δαφνηφόροι διεπέμποντο.

Καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν Ῥώμην ἑορτῆς [l] εἶχεν [m] οὕτως. ὁ δὲ Μάξιμος, ἀπὸ τῆς Ῥαβέν-

nuncii legati que laureati mittebantur.

Ac Romae quidem ſic feſtiva erat laetitia. Maximus autem, Ravenna profectus,

l) ἑορτὴν ed. Pat. mendoſe, e pr. finitione, ſed poſt Ῥωμ. comma per ed. A. Stp. rel., ſed nullum in Bs. 1. R. al. m) εἶχον Ms. Ve. v. N.

comites miniſtri que, qui v. c. per vicos ac plataeas urbium praeconio uſi nil tenentibus Schell. L. et G. Th., ubi nec de perſ. talibus cum lauru.

καὶ τὰ μὲν) Poſt ἑορτῆς aut addendum aut ſubaudiendum certe eſt ἐχόμενα. *Reisk.* Sed Sb. Ind. „οὕτως cum gen. — ἑορτῆς εἶχον οὕτως, *tale peragebant feſtum*" qui adeo ceperit τὰ κατὰ τὴν Ῥ. de perſ., pro οἱ Ῥωμαῖοι, quod vereor ut placeat omnibus, me quidem verſante hic, ut ſupra 1, 7, 7. γένους μὲν οὖν ὁ Κόμμοδος οὕτως εἶχε, ut aſſumam extrinſecus tum ſubſt., quod expreſſum 2, 10, 13. εἰ δέ τινες τὰ κατὰ Συρίαν ὑποπτεύοιεν πράγματα, tum particulam ἕνεκα ſ. χάριν ad gen. ἑορτ., tum denique, quanquam non ita neceſſario, pron. ἑαυτά, *et* res *quidem* Romae, *quoad* feſtivam *laetitiam*, habebant *ita*, ſ. *ſe* habebant *ita*; quae Vs. ſeverior deinde redibit ad ſenſum liberiorem hunc, *et* Romae *quidem* feſtiva *laetitia* habebat *ita*, ſ. talis *erat*, et adeo proxime ad Bg., qui formulam τὰ κατ. τ. Ῥ. reddit per gen., ſed, praeter ordinem alium, retinens adv., mutat v. εἶχ. in aliud v. ἦν. et inde gen. ἑορτ. in nominativum, ut quodammodo Stp. l. l. 1, 7, 7. Et iſta ratio noſtra praeferenda videtur huic alteri, quae copulet ſecum τὰ ἑορτῆς, pro ἡ ἑορτή. et feſtiva *quidem* laetitia *Romae* habebat *ita*, quoniam in tali formula cauſa que ſupra fuit ubique ſimul adiectus artic., ut hic eſſe debeat καὶ τὰ μὲν τῆς κατὰ Ῥώμην ἑορτῆς εἶχ. οὕτ. cf. ap. Dem. 770, 4. τὰ τουτουὶ τοῦ ἀγῶνος πῶς ἔχει; ſed 1085, 4. τὰ μὲν τοίνυν περὶ τὸ γένος τό τε τούτων καὶ τὸ ἡμέτερον οὕτως ἔχει, quae periphraſis fuerit gen. per praep., pro τὰ μὲν τοίνυν τοῦ γένους τοῦ τε τούτων καὶ τοῦ ἡμετέρου οὕτως ἔχει, quos gen. continuos orator vitare voluerit; ſicut idem 319, 15. pro vulg. ὁ γὰρ οὕτως ἔχων τὴν ψυχήν, οὗτος ἐπ' εὐνοίᾳ πάντ' ἐρεῖ, forte ſcripſit τῆς ψυχῆς. Denique P. immenſa libertas non dirimit novitatem Ms. Ve., numerum tentantis ſing. in plur. poſt neutr. plur., ut alibi, cf. 3, 2, 15. e., alibi contra obtruſum, cf. 4, 1, 7. e. 5, 7, 7. quanquam hic et lapſus inciderit in vocalibus iterum, cf. 8, 2, 7. ſq. 8, 4, 12. 17.

ὁ δὲ Μαξ.) Contraxit P. hanc enunciationem cum pr., dux Bg. in rel. ad Latt., praeter ordinem rectiorem, dum Noſter, varians in ἐπ. per ſubſt. aliud cum locis ſupra, cf. 3, 9, 18. 3, 12, 18. rel. et pro compoſ. ἀπαρ., cf. 7, 6, 1. 5, 5, 3. ecc. facit, ex auctoritate in ſimpl. ἀρ. cum ſeparata praep. cf. Stp. Th. 1, 207. D. m. ad N. T. Act. 27, 13. Kypk. Krb. Loesn. et Thuc. Sed Ms. inſertum καί, ut alibi in pluribus particip., cf. 6, 5, 22., praeter Mss. rel., nec in P. comparet, per ſe quidem elapſum intra vicinitatem utr., nec abſonum, ſed nec neceſſarium, quoniam v. finitum in medio ponitur et alias, ſeptum utrinque ali-

νης ἄρας [n], ἐπέςη Ἀκυληΐᾳ [o], διαβὰς τὰ τενάγη, ἅ τε [p] ὑπὸ Ἠριδανοῦ [q] ποταμοῦ πλη-

pervenit Aquileiam, transgreſſus paludes, quae ab Eridano fluvio creſcentes et cir-

n) Sic in ed. Bs. 1. al., ſed cum iota ἀρ. in A. Stp. rel. cf. 7, 6, 1. Sed ed. Lugd. Ἀκυλία v. N. o) Ms. Ba. ἀκυληΐα· καὶ διαβ. v. N. p) Ms. Ba. nil hic variat. *Mart.* nec Mss. rel., ſed ἃ ὑπό τε Ἠρ. edd. Par. Ing. Ox. et Ed. q) ἠρηδανοῦ Bs. 2. v. N.

particip., cf. 3, 15, 7. et hic de induſtria, credo, ob ſq. de paludibus iſtis longius e geographia epiſodium. Caeterum, ut Noſter ex analog. in διαβ. cum τὰ τεν., ita Sb. Ind. affert etiam Ἀκυλία hac ſcriptura ex Eutr. Met., ut eſt quoque in ed. Cell. 10, 5, 3. ſine Var. L. ubi tamen 9, 1, 2. ſimiliter altera habetur ſcriptura, ap. Noſtr. adhuc reperta per edd. rel., ut in illa Lugd. una, quanquam alibi diſſidente a rel., hic aeque operarum eſſe poſſit vitium, cf. 8, 2, 3. e Stp. Byz., ad quem in N. 46. „Euſt. ad Dion. ἡ λεγομένη καὶ Ἀκυλία τετρασυλλάβως."

ἅ τε ὑπὸ Ἠρ.) Scribo ἃ ὑπό τε Ἠριδ. *Steph.* Fortaſſe mendum hic in graeco eſt, Eridanus que pro Timavo poſitus. Memmius ex vetere Politiani libro. *Sylb.*

De Stp. quidem dubitatione, cupidius edd. mutarunt locum copulae, ſaepius a Noſtro iam ſupra poſitae ſic, ut non ſtaret loco ſuo, et praemiſſa, cum videretur ſequi debere, in primis que locata, quo Stp. reſpexerit, poſt praep. ſtatim, cf. 8, 4, 2. Sed aeque hic recte obtinebit vulg. locum, nil cum libri novent, et liberum ſit, ubi eandem dare velis, ut per ſe potuit adeo collocari demum poſt Ἠριδ., quoniam rectio eſt et ſeries haec, ἅ, πληρούμενα ὑπὸ Ἠρ. τε ποτ. καὶ τῶν ἀ., et per ſe etiam plane abeſſe, ut innoxie omittit eam Bg e P., ſicut alibi, ſequente καὶ relativa. Alterum nec ipſum procedit de Timavo; qui etſi e lacu profluit capitibus ſeptem vel novem, tamen deinde lato flumine uno tantum in mare exit, et praeterea ſitus eſt poſt Aquileiam et remotior ab itinere Maximi ex urbe Ravenna, cf. Cell. n. o. a. 1, 508. §. 22. cum tab. p. 513. Verum *Eridanus*, quem Noſter vocat more Gr. ſcriptorum, celebris ap. Lat. nomine *Padi*, habet omnia, quae h. l. memorantur, tum ſitum hunc, ut Ravenna profectus Maximus tranſire debuerit, tum ſtagna et illud, ut parvis e fontibus primum ortus, aliis que amnibus auctus deinde, oſtiis tandem in mare Hadriaticum ſeptem exoneretur, tum porro hoc praecipui, ut iſta eius oſtia nominentur vulgo *ſeptem maria*, cf. Cell. l. l. p. 504. e. ſq. tab. l. l. et p. 556. e. ſq., ubi diſerte „ſeptem haec Padi flumina per lacus in Hadriam effunduntur, quos *ſeptem maria* qui accolebant, vocarunt. Herodi. 8, 7. de Eridano ſ. Pado: ἑπτὰ ςομ. ἐς θαλαττ. ἐκχεῖται. ἔνθεν καὶ τῇ ἑαυτῶν (quod unum vocabulum Cell. incluſerat uncis) φωνῇ καλ. — ἐκείνην, *ſeptem oſtiis in mare effunditur: unde etiam* indigenae *patria* lingua, *Septem* maria *paludem* illam *appellant*" cf. ad Virg. Ge. 4, 371. ſq. In rel. Noſter per analog., iungens de ſuo τὰ τενάγη cum ἑλῶν, variando forte cum 8, 6, 11. ὡς δὲ διέπλευσαν τάς τε λίμνας καὶ τενάγη, it. 7, 2, 14. e. τό τε ἕλος — τήν τε λίμνην, et per diſcrimen, ib. propoſitum, et praeterea, ut hic τὰ τεν. interiorem ſitum habeant, ſed ἑλ. exteriorem, ob [illegible]anctum v. τῶν περικειμ., ſed Bg. deſerit P. tum in hoc, tum in πληρ.,

ῥούμενα καὶ τῶν περικειμένων ἑλῶν [r], ἑπτὰ ςόμασιν ἐς θάλατταν [s] ἐκχεῖται [t]. ἔνθεν καὶ τῇ φωνῇ [u] καλοῦσιν οἱ ἐπιχώριοι ἑπτὰ πελάγη τὴν λίμνην

cumiacentibus ſtagnis, ſeptem oſtiis in mare effunduntur,
2. unde etiam ſua lingua appellant indigenae ſeptem

r) ἐλῶν Ms. Ba., ut 7, 2, 13. s) Mss. Ba. et Ve. θάλασσαν cf. 3, 4, 10., ſed ſecus 8, 2, 6. e. ſq. t) Hoc punctum in A. al., ſed colon in Stp. rel. u) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. nec edd., praeter τῇ ἑαυτῶν φωνῇ Par. Ox. et Ed. v. N.

tum ad ςομ. et ἐκχ., ubi et Sch. poſt P. „exonerant ſe“ ex Ind. Sb., pro viciniore *effundunt ſe*, dum Stp. Th. 4, 475. B. m. „fluvii ex alveis oſtiis que ſuis *in mare* dicuntur ἐκχεῖσθαι, vt ap. Latinos (unde ſumſerit Noſter) quoque *effundi* ſ. *deuolui* et *praecipitari*, (hoc clam e P.) Herodi. l. 8. διαβὰς τὰ τενάγη ἃ ὑπὸ Ἠριδ. ποτ. κλ. — ἐς θάλασσαν ἐκχ. Plinius, *Effunditur* amnis *in* Atlanticum *Oceanum*“ per lect. alias, tum ſine τὲ, tum in θαλ. cum Mss., ſed ex abundanti ad notionem v. iam addens, quod per ſe nondum ineſt, et h. l. diſerte additum ἐς θαλ., nec huc ſpectans in v. ςομ., ubi ex analog. quoque τὰ τενάγη, fluviorum more fluentia, attributa habent ςόματα, ſed aliunde tamen Lat. et P. et Bg. 3, 1042. B. cuius locus e Dem. ſine Ind. 49, 9. cf. de aquis Ind. Zoſ. cum Herdt. 96, 80. ὁ δὲ Ἀράξης — ςόμασι — ἐξερεύγεται τεσσαράκοντα, τῶν τὰ πάντα, πλὴν ἑνὸς, ἐς ἕλεά τε καὶ τενάγεα ἐκδιδοῖ, *per* quadraginta *ora* erumpit, *quae* omnia, *uno* excepto, *in* paludes *eluvies* que *evolvuntur*, cum tropice porro, de bello et gladio, ap. Eur. Barn. ſed de aliis rebus etiam Kl. Tyrt., at proprie phyſice que, de hominib. aut animalib., Foeſ. Poſſ. Ca. Hsd. So. Ai. Call. Lyc. Theogn. Abr. ad Ae. T. 1. et Dl. Th. Rs. O. V. 4. Luc. Fi. The. et Pal. Fa. Aeſ., ſed in varia Suid. Hſy. cum L. Apoll. L. N. T. Gat. Adv. Ind. Sb. et ej. Di H. T. utr., ubi et πρὸς ἓν τῶν τοῦ Πάδου ςομάτων, *ad* unum e Padi *oſtiis*, Dd. S., ubi et 1, 39. l. 20. ὁ Νεῖλος — ἐξίησι — εἰς τὴν θάλασσαν ἑπτὰ ςόμασιν, *ſeptem* oſtiis *in* mare *excurrit*, cf. l. 25. 29. it. p. 348. l. 95. πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ νῦν Πάδου καλουμένου ποταμοῦ, τὸ δὲ παλαιὸν Ἠριδανοῦ προσαγορευομένου, porro Polb. Xen. Hell. Ἀρρ. Bach. et Cyr., ubi add. 1, 4, 25. 27., tum Geop., ubi et de vaſis, it. Hom. cui add. Ἰλ. ύ, 359. it. ſenſu phyſ. et trop. de formulis ἐπὶ ςόμα καππεσεῖν et πεσεῖν Orph. et Ael. V. h., ſed in rem critic. D'Orv. Ch.

ἔνθ. καὶ τῇ φωνῇ) Scribendum puto, τῇ ἑαυτῶν φωνῇ, aut τῇ πατρίῳ φ., aut certe τῇ ἰδίᾳ φ. *Steph.*

Quem, tacentem in Th., repetit Sch. ita in „φ. ſupplet Stp. ἑαυτῶν, *vernacula* ſua *lingua*“ ut, praeter Cellar. in N. pr., inſerentem per uncos in textu Gr., etiam Leisn. in m. Ms. Bg.„ leg. τῇ ἑαυτῶν φωνῇ“ quod videatur, dum certe deſerit P. „*itaque* indigenae *patria* lingua *paludem* illam *ſeptem* maria *appellant*“ e quo Stp. iterum tacite corrigit partim, in medio ſuo illo, quod Sb. Ind. profert Zoſ. 5, 29, 15. τῇ πατρ. φ. τοῦτο ὑποφθεγξάμενος, quum *verbum* hoc *lingua* patria *protuliſſet*, rel. cui par illud Ael. V. h. 4, 8. p. 347. e. τὸν Ὦχ[illegible] Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ Ὄνον ἐκάλουν, *vernacula* lingua *appella*[illegible]

ἐκείνην. εὐθὺς οὖν οἱ Ἀκυλή- σιοι [x], τὰς πύλας ἀνοίξαντες, ὑπεδέχοντο [y]; αἵ τε ἀπὸ Ἰτα-

3. maria illam paludem. Statim igitur Aquileienſes, portis reſeratis, eum excipiebant:

x) ἀκυληΐσιοι Ms. Ba. v. N. y) Colon in Ms. Ba. et in ed. Pat. pro puncto A. al. et commate Stp. rel. v. N.

unde tamen nondum hic legam τῇ φωνῇ καλοῦσι τῇ ἐπιχωρίῳ, quanquam ſupra adfuit 1, 16, 4. e. ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος φωνῆς εἰς τὴν ἐπιχώριον λ., quoniam P. cum libris omnibus tenet ſimul οἱ ἐπιχώριοι, et lenior adhuc medicina reſtat, vel ſupplendo pron. illo ἑαυτῶν, (qualis ellipſis, tacente L. Boſ., ſumitur et alibi, cf. Rs. ad Polb. p. 127. i. „in τῆς χώρας ſubauditur τῆς ἑαυτῶν") vel accipiendo vocabulum φωνῇ peculiari notione et ex analog. ſyn. ap. Dd. S. 1, 311. l. 37. τὸ γὰρ ἐνθεάζειν κατὰ γλῶσσαν ὑπάρχειν σιβυλλαίνειν, *numine* enim *inflari*, quadam *Graecorum* dialecto *eſſe* i. q. *Sibyllam agere*, ſ. ut in N. (cum Gat. ad Ant. p. 120. §. 33) „*veteri* aut *inſolentiore vocabulo*. Saepe enim γλῶσσα de vocibus, uni genti propriis" et κατὰ γλ. adeo ib. *ſecundum* veterem *dialectum*, ſ. *propriam* gentis *vocem* ſ. *linguam*; et hinc ap. Noſtr. hic τῇ φ., i. q. κατὰ φωνήν, propria *lingua*, ſ. *ſua*, ſ. *patria*. In rel., conflatis per analog., cum ordine ſevero Bg. deſerit P. ad ἐνθ., reſtituens idem καὶ, cf. 8, 6, 7., dum Ms. nil novat in ἐκεῖν. cf. ib. §. 16. e.

εὐθὺς ο. οἱ Ἀκ.) Scripturam Ms., vocali inſerta, protuli ad 8, 2, 6. iam e Suida, ſimilem que tantum habet Stp. Byz. τὸ ἐθνικὸν Ἀκυλήϊος, cum Ἀκυλεήσιος, dum vulg., ut in ſuperioribus locis omnibus, tacite ſervant hic quoque Mss. rel., ſed cum vulg. Gr. tamen alteram formam Bg. et P. etiam h. l., referens eundem in rel., praeter ſubſtitutum legitime ad ὑπεδ. pron. pro ej. nomine Μάξιμον, cf. 8, 3, 17. et in variat. 8, 6, 10. e. αὐτοὺς — ὑπεδέχοντο, ſed in nullam τὰς π. ἀν. 7, 12, 9.

αἵ τε ἀπὸ Ἰτ.) Reiecto P. adi. πᾶσαι, cf. 8, 5, 8. 21., tenet Bg. ex eo tantum rel. Latt., praeter πρεσβ., dum variat Noſter cum 3, 14, 8. οἱ Βρεττανοὶ — πρεσβείας ἔπεμπον, leviter, ſed magis in formula αἱ ἀ. Ἰτ. πολ. cum 8, 4, 24. 8, 2, 11. τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πόλεων, per praep. (ex analog. cf. 8, 6, 11. e. τοὺς ἀπὸ τῆς Ἰτ. λογάδας, quod et ipſum variatum hic ſine artic. ἀπὸ Ἰτ., ut cum 8, 5, 11. ἀπ' Ἰταλίας ſine apoſtropho,) it. cum mero gen. 8, 1, 7. πρώτη Ἰταλίας πόλις et 8, 2, 3. 6. πόλιν Ἰταλίας, et cum adi. 2, 11, 6. τὰς Ἰταλιώτιδας πόλεις. Tum in ſq. a Ms. omiſſa praep. potuit eſſe per lapſum a pr. litteris ſimilibus, vel ex ingenio librarii, de cauſa dupl., aut propter faſtidium repetitae mox eiusdem praep. per ſimplicitatem Noſtri, aut quoniam abeſſe potuit, et alibi iunguntur modo gen. nudi, v. c. εἰς τῶν λ. it. τὶς τῶν λ. Sed habuimus iam tum alibi in Ms. omiſſas praep. cf. 6, 9, 14., tum 2, 12, 10. πρεσβείαν τε πρὸς αὐτὸν ἐκπέμπουσιν ἀπὸ τῶν ἐν ἀρχαῖς ὄντων καὶ τῶν ἐξοχωτάτων τῆς βουλῆς, ubi adeo cum ſubſt. πρ. eadem praep., ſed variatur in rel., at Bg. iterum, ut ibi, ſervat ſyn. praep., pro P. appoſitione, ſervata a Stp. Th. v. πρ. e., partim et a Sch. „principum *virorum* apud *ipſos*" qui non reſtituit modo omiſſa ab illo, ſed et manſit in leni pron., ſecus ac Bg., qui in Lat. ad πρ. ut alibi, dum Noſter ex analog. cum ἀνδρ. G. Th. vir *primarius*,) ſed et per formulam παρ' ἀ., varians quomodo cum 7, 6, 5. τῶν κατὰ τὴν Ῥώμην πρωτεύειν δοκούντων, cf. Xen.

λίας πόλεις πρέσβείας ἔπεμπον [z] ἀπὸ [a] τῶν πρωτευόντων παρ᾽ [b] αὐτοῖς ἀνδρῶν [c]. οἵ [d] λευχειμονοῦντες καὶ δαφνηφόροι [e] θεῶν πατρίων ἕκαστοι προς-

Italiae que civitates legationes mittebant ex primariis apud 4. ſe viris. Qui induti albis veſtibus et laureati, deorum patriorum ſinguli afferebant

z) Comma hic in Bs. 2. L. al. v. N. a) In Ms. Ba. ἀπὸ deeſt. *Mart.* v. N. b) ἐν αὐταῖς Mss. Ba. et Ve. v. N. c) Punctum hic in A. al., ſed colon in Stp. rel. d) οἱ ſic ſine accentu in Ms. Ve. v. N. e) δαφνηφοροῦντες θεῶν λ. Ms. Ve. v. N. ut et de commate edd. poſt δαφν.

Cyr. *οἱ πρωτεύειν βουλόμενοι φιλίᾳ παρὰ Κύρῳ.* Sed in Mss. gloſſa eſt duplex, primum alia praep. ſyn. cf. Hſy. 2, 873. i. *παρὰ χεῖρα*, — *ἐν χερσὶ*, quam peperiſſe videtur deinde ingenium librarii in ſexu pron. alio, non tolerantis ſyntheſis ſ. enallages genus illud, cum pron. demonſtr. diverſum eſt et h. l. maſc. poſt. fem. *αἱ πόλεις*, in quo tamen latet ſimul maſ. *τοῖς πολίταις*, cf. 8, 2, 7. 6, 5, 9. e. 16. e. 1, 5, 3. e. etc.

οἳ λευχειμ.) Vox rara. Quod ad rem: mos fuit, reges adventantes excipi a civibus albatis. Gaulminus ad Euſtath. p. 39. putat, *λαμπροὺς ῥήτορας* eſſe *λευχειμονοῦντας*. De uſu albarum veſtium ap. veteres et habita illis reverentia Dougtaeus Analect. ſacr. N. T. Exc. 107. p. 160. ſq. Deyling. Obſ. ſacr. 3, 49. Steph. le Moyne de Melanophoris p. 262. et 267. — Gaulmini emendatio firmamentum accipit a Simocatta Theophylacto, qui Athenienſibus rhetoribus tribuit *λευκὸν τριβώνιον*. Veſtes theoricae albae Spanhem. ad Callim. p. 516. (ed. Ern. p. 585. e. ſq.) Romani candidati modo in luctu, modo in re laeta. Fuiſſe Romanas feminas candidatas in luctu, docet Hier. Magius Miſcell. 3, 14. v. Delrius ad Senec. Herc. Fur. 626. (cum 4, 2, 6. ſupra.) *Leisn.*

Hunc laudans locum, de more hoc agit Fabr. ad Dion. Ca. p. 1242. §. 9. „in celebritate feſtiva ſaltem honeſtiores albis veſtibus induti erant. Alias plebs pullata ſ. induta lacernis pullis.“ Ipſum v. reperi ap. Stp. Th. „Herodi. l. 8. *οἳ λ. καὶ δαφνηφόροι θεῶν — ἀγ*“ cum P. hinc modo, ſed ap. Dion. C. bis 1028, 48. *ὁ δῆμος λευχ. καὶ δαφνηφορῶν λ.* it. 1242, 24. *οἱ ἄνθρωποι λευχ. καὶ γαννύμενοι πολλὰ ἐπεφήμιζον*, quem poſtr. locum Sb. Ind. tenet e Xiph. *populus* acclamabat *albatus* laetus *que*, tum ap. Joſ. 2, 161. ſ. 3. e. ſolum, ſed e Patr. eccl., etiam tropice, cum abl. modi ſ. rei, *λόγῳ*, ap. Suic., ubi et de iſto ſyn. *λευχείμων*, quo de cf. Hſy., non coll. Suid. et Orph., reddente hic Bg. potius cum Sch. „*induti* albis *veſtibus*“ ſed ſignante per ceruſſam Leisn. in Bg. Ms. omiſſum, ſed a me iam e P. reſtitutum *δαφν.*, pro quo adi. ſubſtitutum Ms. Ve. particip. ſyn. (cf. 7, 10, 14. *ὁμων.*) fuerit vel e lapſu et e pr. finitione eadem, cf. 7, 9, 22. e. etc. vel e gloſſa per comparat. vel illius loci ap. Dion. Ca. vel Noſtri locorum ſupra, cf. 8, 6, 10. e. Hic autem comma ponentes editores, cum in animo habuiſſent adi. et particip. ſingulatim poſita, debuerant ſevere ponere etiam comma poſt pr. artic. ſ. pron. *οἳ*, quod ſane, interiectis rel., cohaeret cum v. finito *προςέφ.*, dum [illegible] libere rumpit ſeriem Gr., addita poſt haec copula.

θεῶν πατρ.) Iterum Leisn. ſignarat omiſſum in Ms. Bg. adi. ſ. pr[illegible] *ἐκ.*, quod, pariter neglectum a P. cf. 8, 6, 18. reſtitui, dum illum [illegible]

ἐκόμιζον [f] ἀγάλματα [g], καὶ	ſimulacra, et, ſi quae eſſent
εἴ τινες ἦσαν ϛέφανοι χρυσοῦ	coronae aureae in donariis:
ἐξ ἀναθημάτων [h], εὐφήμουν	celebrabant que et frondi-
τὲ καὶ ἐφυλλοβολοῦντο [i] τὸν	bus conſpergebant Maximum.

f) προεκομ. ed. Pat. mendoſe, cf. 4, 1, 7. etc. g) Hic in A. al. punctum pravum. h) Comma hoc in A. al. et punctum in Bc, 2. depravatum e colo Stp. rel. i) ἐφυλλοβόλουν Mss. Ve. et Vi. v. N.

deſerit modo ad v. πρ., ſed per analog. Noſter copulat ſua, memorans alium ſimul morem, quo ſacra afferunt, tum deorum ſtatuas, tum donaria, populi alii in urbes alias, credo, ut tum pompam faciant ſplendidiorem, (in quibus pompis genus utr. oſtentatum, cf. 5, 6, 20. 1, 10, 11.) tum deos ſuos addant faventes, id que etiam in honorem victoris imperatoris Maximi, aut ſaltem, ut legatio fiat auguſtior, ſicut Ind. Di. H. S. T. 1. v. deorum „ſigna in ſacris legationibus praeferri ſolita 510, 36.“ ubi de legatione ad Marcium Coriolanum e ſacri ordinis hominibus, ὡς δυνατὸν ὑπάρχον ἔτι μεταπεισθῆναι τὸν Μάρκιον, εἰ μείζονι καὶ τιμιωτέρᾳ πρεσβείᾳ δεηθεῖεν αὐτοῦ, ψηφίζονται τοὺς ἱεροφάντας — ἅμα αὐτοῖς τῶν — θεῶν τὰ σύμβολα — πορευθῆναι λ. cf. in variat. 7, 3, 13. ναῶν ἀναθήματα θεῶν τε ἀγ., ſed 8, 3, 19. τοῦ ἐπιχωρίου θεοῦ, ap. Suid. ſine auctore πάτριος θεός, patrius, at Di. H. S. T. 1. 46, 4. τῶν θεῶν τινα τῶν πατρίων, unius e penatibus diis, pro quo l. 11. τοῖς πατρῴοις θεοῖς, diis *penatibus*, quo de v. Ind. it. D' Orv. Ch. et L. N. T. cum Kypk. T. 2., ubi noſtrum iterum e Ioſ.

καὶ εἴ τιν.) Praeter alium ordinem et aliud ad v. ἦσ. tempus, Bg. in rel. e P., maxime in conflatis per analog., ϛεφ. cum gen. χρ. per adi. ſyn. it. cum formula ἐξ ἀν. per praep. aliam, quae Gr. poteſt pendere a pr. v. ἦσ. cf. 8, 5, 17. vel per ſe capi, pro Lat. inter *donaria*, (quo et tendat Bg.) in quibus diſerte ϛέφανοι referuntur a Poll. ap. Schw. L. N. T. p. 89. in N. 1. Caeterum in Bg. Vs. comma poſt καὶ iterum, ut 7, 12, 12. Praeterea huc pertineant illa Capit. p. 153. e. *miſſi* ſunt *denique* ad *eum* legati *ſenatores* 20, *in* his *conſulares* 4, *praetorii* 8, *quaeſtorii* 8, *cum* coronis *et* ſenatusconſulto, *in* quo *ei* ſtatuae *auratae* equeſtres *decernebantur*, quam legationem Romanam Noſter non tetigerit nominatim.

εὐφ. τὲ κ. ἐφυλλοβολοῦντο) Forte ἐφυλλοβόλουν, in activo. *Reisk.* Vindob. perperam ἐφυλλοβόλουν, ſequens enim τὸν abſumſit poſtremam ſyllabam. *Stroth.*

Ego reperi haec, nudum in Sb. Ind. „ἐφυλλοβολοῦντο τὸν Μαξ. — ſic paſſ.“ ex altero Noſtri loco, tum ap. Sch. „med. ἐφ. τ. Μαξ. frondibus *conſpergebant* honoris cauſa *Maximum*“ porro ap. Stp. Th. 3, 1025. G. „ϛεφάνοις βάλλειν dr., ſicut φυλλοβολεῖν τινα, (ſine auctore, ſed 4, 247. C. ſqq., praeter paſſ. e Noſtro, etiam act. e Theophr.) φ. folia *abiicio* ſ. *amitto* ſ. *dimitto*, (ib. F. ſine auctore) φυλλοβολεῖν, folia *flores* que *ſpargere*, it. foliis *floribus* que *accumulare*. Sed φυλλοβολεῖν τινα, foliis *conſpergere* ſ. frondibus, (et p. 503. D. m.) φυλλοβολεῖσθαι ſolebant homines, quod eſt *foliis floribus* que *accumulari*, (denique 1, 669. F. e.) φυλλοβολέω, folia *amitto*. Theophr. — Eſt etiam *folia* ſpargo. Herod. φυλλοβολούμενον. — Idem, εὐφήμουν τε καὶ ἐφυλλοβόλουν τὸν Μάξιμον“

Μάξιμον. ὁ δὲ ϛρατὸς [k] ὁ τὴν Ἀκυληΐαν πολιορκήσας [l], προσῄει καὶ αὐτὸς ἐν εἰρηνικῷ σχήματι δαφνηφόρος [m], οὐκ ἐξ ἀληθοῦς μὲν διαθέσεως πᾶς,

5. Exercitus autem qui Aquileiam obſederat, accedebat et ipſe pacato habitu laureatus; non tamen vero affectu omnes, ſed ficta benevolentia

k) Ms. Ba. ὁ δὲ ϛρατὸς ὁ τὴν ἀκ. cum edd. Ing. Ox. et Ed. pro rel. ὁ δὲ ϛρατὸς τὴν λ. v. N. l) πολιορκεῖν τοπρότερον ἐπιχειρῶν Ms. Ba. v. N. m) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. al.

atque adeo cum Mss. iterum per lect. aliam et act., quod ipſum adhibuit Caſ. ad Suet. Cal. c. 5. ſine Gr. ſcriptore quodam, et Charit. 56, 21. ἐπευφήμησε τὸ πλῆθος τῶν περιεϛηκότων, καὶ οἱ μὲν ῥόδοις, οἱ δὲ ἴοις, οἱ δὲ αὐτοῖς ϛεφάναις ἐφυλλοβόλησαν αὐτούς, ſertis *integris* obruunt *coniuges*, ubi D'Orv. p. 328. e. „pro ἀνθοβολεῖν. φυλλοβολεῖν dicuntur arbores" quo ſenſu alio laudat Call. Iam contra Mss. valere poteſt ſane, quod Str. dixit, et ipſe ſic adſcripſeram olim „poteſt extrema ſyllaba το facile excidiſſe ob ſq. ſimilem, cf. 4, 11, 4. e." Etiam illud, quod librario adhuc in mente potuit eſſe finitio prioris verbi iterum, ut ante in δαφνηφ., etiam illud, quod Mss. noſtri alias quoque verba med. novant in act. cf. 6, 9, 2. e., etiam per gloſſam ex comparat. cum uſu aliorum ſcriptorum. At aeque dixerit quis, ſyllabam το ortam e ſq. cf. 2, 7, 3. δημοσ., niſi contentus uno ſit Ms Ba. et ſumat Noſtri peculiare quid, et alias ponentis med. pro mero act., ſed de ſuo iterum ſimul cum ἐυφ. cf. 7, 10, 15. it. ad Eur. Hec. v. 573. ἐκ χερσῖν φύλλοις ἔβαλλον, ex *manibus* frondibus *petebant*, ſc. cadaver Polyxenae, ap. Schol. bis paſſ. φυλλ., ſed affinia φυλλοροεῖν ap. Dd. S. et φυλλοῤῥόος it. φυλλοχόος D'Arn. L. Gr., ſed φυλλοφορεῖν Bud. C.

ὁ δὲ ϛρατ.) Poſt ϛρατὸς deeſſe puto articulum ὁ. *Steph.* Politianus (*quin* exercitus *etiam*, qui *Aquileiam* circumſederat, *prodibat*) legit προῄει. Sed retineri tamen et προσῄει poteſt. *Sylb.*

Cum in hanc partem nil novent Mss.: aut habuerit P. alium Cod. aut libere egerit, forſan e ſyn. 2, 13, 4. ἐξελθεῖν εἰρην. σχημ. it. 4, 8, 5. προῄει δὲ αὐτὸς ἐν Μακεδονικῷ σχημ., dum Noſter reſpexerit ad 8, 6, 3. ὁ δὲ ϛρατὸς πᾶς — καταθέμενοι τὰ ὅπλα, ἐν εἰρην. σχημ. προσῄεσαν τοῖς τείχεσι τοῖς Ἀκυληισίων, quae poſtr. τοῖς τειχ. per variat. hic opprimuntur. Sic P. praeter ſuum Lat. ad δὲ, cf. 1, 15, 19., libere etiam omiſerat pron. αὐτ., dux Bg. ad omiſſam quoque pr. ἐν, (cum πρ. per analog., ut in rel.) it. in tempore ad πολιορκ., ubi tamen nil prodit, quam vulg. cum Mss. rel., quum Ms. Ba. referat manifeſtam gloſſam, primo quidem e periphraſi particip. per formulam pro privo v., (cf. in contrariam partem 7, 5, 10. e. ἐχ. προκ.) deinde per additum adv. (cf. 7, 10, 14. ad νυκ.) ſed hic, quod ap. Noſtr. plane non occurrit. Denique, cum 8, 6, 10. ademtus eſſet artic. ante particip., hic additur contra a Ms. recte, ut dudum cum Stp. eundem ſcripſerim, elapſum in Mss. rel. ſine cauſa conſpicua.

οὐκ ἐξ. ἀλ.) Copulam utr. mutavit P. ob adiunctam neg. in alias, quas alii adhibere ſolent in ſolis ad ſe relatis οὐ — δὲ; cf. 1, 15, 19. m. et ipſe in ſyn. οὐκ — ἀλλὰ 2, 10, 6., unde et putetur oppreſſiſſe μὲν, qu[illegible]

προσποιήτῳ [n] δὲ εὐνοίᾳ καὶ τιμῇ, διὰ τὴν παροῦσαν ἐξ ἀνάγκης τῆς [o] βασιλείας τύχην. οἱ πλεῖστοι γὰρ αὐτῶν

ac reverentia, quia propter praeſentem imperii ſtatum necelſe erat; caeterum ple-

n) προσποιητῇ Ms. Ba. v. N. o) τὴν Ms. Ba. v. N.

clare fecit Bg., ſervato δὲ, addens ad neg. libere adv., cum licuiſſet eſſe ſevero, etiam in adi. πᾶς, cuius numerum ſaltem e P. mutans, facit ſyneſin poſt collectiv. ὁ στρατ., diſcedens ab illo in rel. tantum ad duo ſubſt. τιμ. et διαθ., ubi ille cogitabat ſuperius 1, 7, 5. ἐπόθουν αὐτὸν ἀληθεῖ ψυχῆς διαθέσει, quo variat Noſter hic, formulam fingens per analog. aliam ſyn. iſti abl., ut apparet in oppoſ. membro per compar, ubi ſimul explicat. eſt pr. διαθ. et peculiari copulantur modo duo ſubſt. εὐν. λ., partim variando, cf. 8, 6, 12. κατ' εὔνοιαν, it. 2, 15, 4. τιμῇ τοίνυν προσποιήτῳ δελεάζει λ. Sed Ms. lectio alia unius eſt fontis, e gloſſemate tum in ſexu alio, dum communis iterum novatur in fem., cf. 5, 6, 19. 1, 8, 4., tum in accentu alio, forſan per comparationem alius uſus, cf. 1, 4, 12. Exc. i. ex arbitrio, quoniam olim in Codd. defuere accentus.

διὰ τὴν παρ.) Sententiam mutavit Noſter ex analog. variando illam 2, 2, 22. τότε καὶ οἱ στρατιῶται οὐχ ὁμοίᾳ μὲν προθυμίᾳ, τῇ δὲ ἐκ τοῦ παρόντος πλήθους ἀνάγκῃ, — συνεξεβόησαν λ., ubi et repetit quaedam ſua, cf. 6, 3, 8. et 7, 1, 5. etc., ſed unus Sch. ſevere reddit in „τυχ. propter *praeſentem* ex *neceſſitate* imperii *formam*" dum, deſerto P. liberrino, tamen et Bg. invertit enunciata, praeponens membrum ἐξ ἀν., mutatum e formula praep. cum ſubſt. in enunciationem plenam, pro vicinioribus, *neceſſario* propter *praeſentem* imperii *ſtatum*; quo hyperbato tamen non opus, cum et in vulg. ordine non ſit incommoda ſententia, propter praeſentem, quae ex neceſſitate obtinebat, imperii conditionem; pendente ἐξ ἀν. ſic a v. παρ., cui et ſic, ſi placuiſſet ſcriptori, adiungi poterat, διὰ τὴν ἐξ ἀνάγκης παροῦσαν τῆς β. τ., hoc eſt, quoniam ex neceſſitate quadam contigerat, ut hi imperatores tum eſſent, tum agnoſcendi et ſalutandi eſſent, cf. 8, 6, 5. e. Sed in Ms. alio caſu artic. (cf. 7, 6, 9. etc.) lapſus eſt in elementis, ut alibi, cf. 8, 1, 2. 5, 7, 13., quoniam nulla eſt ratio Gr. in artic. ſic bis poſito τὴν παροῦσαν τὴν βασιλείας τύχην, ſed aut in noſtra vulg. formula, ubi particip. ſ. adi. cum praemiſſo artic. ſtat ante duo ſubſt., aut in aliis his, ordine mutato particip., διὰ τὴν τῆς βασιλείας τύχην παροῦσαν, it. διὰ τῆς βασ. τύχην τὴν παροῦσαν, it. διὰ τὴν τύχην τὴν παροῦσαν τῆς βασ. aut ſine artic. in gen., quoad priores quidem rationes binas, v. c. διὰ τὴν βασιλείας τύχην παρ. λ. cf. 3, 9, 16. e. ſed ſimilem noſtrae vulg. 3, 12, 11. τὴν — τοῦ Σεβ. εὔνοιαν, dum forſan male habuerunt iterum librarium continui gen. cf. 8, 3, 15.

οἱ πλ. — λανθανόντως ἤλγ.) forſan elegantius λανθάνοντες ἤλγουν, ſed vulgata etiam ſana eſſe poteſt. *Stroth.*

Adv. quidem, per ſe bonum, cf. 7, 9, 24. m., et hic per libros omnes retentum, non ſollicitet quis propter Str. cauſam, libere redditum a P., qui et alio abit in rel., cauſali mutata in abl. conſq. par-

ἠγανάκτουν καὶ [p] λανθανόντως ἤλγουν, τὸν μὲν ὑπ' αὐτῶν ἐπιλεχθέντα βασιλέα καθῃρημένον, κρατοῦντας δὲ τοὺς ὑπὸ συγκλήτου ᾑρημένους. ὁ δὲ Μάξιμος, ἐν τῇ Ἀκυληΐᾳ

rique eorum indignabantur et latenter dolebant, quem ipſi elegiſſent imperatorem, ſublatum eſſe, ac rerum potiri, quos ſenatus creaſſet. 7. Porro Maximus, dum eſſet

p) καὶ omiſſum in ed. Bs. 2. mendoſe.

ticipiorum, et oppreſſo pron., ut 7, 1, 10., poſt πλεισ., in quibus ſeverior Bg., tamen libere verſatur ad copulam, ut ille 8, 4, 22., ſervans ex eodem Latt. in v. utr., iunctis de ſuo a Noſtro per copiam, ut rel. ex analog., etiam v. poſtr. ἤλγ. cum particip., ubi Bg. diſcedit a P. tantum per Lat. ad κρατ. et καθ. (ubi et Sch. „*occiſum*") tum reſtituto ſubſt. βασ. et plur. pron. ad τοὺς ᾑρ., caeterum retinens ex *illo liberum* act. in ἐπιλ. (pro Sch. „electum *ab* illis *principem*") et ᾑρ., reſpiciens ad variat. 8, 6, 13. e. αὐτοκράτορας, οὓς ἡ σύγκλητος ἐποίησε, cf. 3, 7, 19. i. βασιλέας ἤδη κρατοῦντας.

τοὺς ὑπὸ συγκλ. ᾑρ.) Ita mox cap. ſq. (§. 2. e.) Adde Capit. in Max. et Balb. c. 12. *Boecl.* cuius locum e Capit. dedi iam ad 8, 6, 4. e., ſed in paſſ. ᾑρ. hinc ſine Vs. cf. ad Luc. 3, 97. N. 35.

ὁ δὲ Μαξ. — ἡμέρας) Incluſum a me ἡμέρας abeſt ab Ald. et Baſil., ac facile abeſſe poteſt, cum in ſeq. membro exprimatur. *Sylb.*

Qui non bene nititur illis edd. ubi facile ob pr. vocem operae omiſerunt, cum teneant tacite Mss., ſed oblique etiam P., liber idem in oppreſſo membro toto ἐν τ. Ἀκ. γεν. quem Bg. deterit et in δὲ, cf. 8, 6, 15., ſeverus quoque in parum variat. cum 7, 8, 2. τῆς μὲν οὖν πρώτης καὶ δευτ. ἡμ. et 4, 15, 10. πρώτης μὲν οὖν καὶ δευτ. πάσης ἡμ. λ. ſq. τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ λ. et in formula ἱερ. ἐσχ., ex analog., etiam in adiuncto temporis caſu, et per variat. cum 8, 3, 5. θυσίαις σχολ. Sed ſimplicitatem noſtri in repetito ſubſt. ἡμ. nec Bg. toleravit, tollens ſic ſimul copiam ſcriptoris et variat. in diverſis caſibus, (iunctis hic deinceps temporis caſibus duobus ſyn. cf. 7, 8, 5. τῆς τρίτης ἡμέρας, et l. l. 4, 15, 10.) prae P. ſeverior tamen ad δὴ cf. 8, 5, 1. et in ſeq. per ordinem legitimum, quo variatur cum 7, 8, 5. συγκαλέσας πάντα τὸν στρατὸν εἰς τὸ πρὸ τῆς πόλεως πεδίον, ubi Bg. cum illo reſolvit, deſerens ita conſtructionem Gr., quae cum v. finito habet duo particip., unum nominativi, alterum gen. conſq., copulata per unam τὲ voculam, per variat. cf. 2, 10, 2. e. συγκαλέσας αὐτοὺς εἰς τὸ πεδίον, καὶ βήματος αὐτῷ ἐρθέντος ἀνελθὼν ἔλεξε τ. et 2, 8, 1. καλέσας τούς τε — στρατιώτας εἰς ῥητὴν ἡμέραν, τοῦ τε λοιποῦ πλήθους συνελθόντος, βήματος αὐτῷ κατασκευασθέντος, ἔλεξε τ., quam copulam Bg. ſyn. c. P. tenens, aſſecutus que ſaltem abl. conſq., pro libera illius formula, tamen oppreſſit pron. αὐτῷ, ſecus ac loco iſto poſtr., ſed hic forſan ob ſuum abl. *tribunali*, cum *ipſi vel ſibi* concurſuro; quod faſtidium, opinor, nimium eſt, ut olim reſtituam. Sed Ms. auctor in pr. εἰς reſpicere potuit locum laud. ante, omittens τὸ αὐτῷ ſine neceſſitate, quoniam habet tum τὲ cauſam idoneam, ut demonſtravi, tum pron. auctoritatem,

γενόμενος, πρώτης μὲν καὶ δευτέρας ἡμέρας [q] ἱερουργίαις ἐσχόλαζε [r], τῇ δὲ τρίτῃ τῶν ἡμερῶν συγκαλέσας ἐς [s] τὸ πεδίον πάντα τὸν στρατὸν, βήματός τε [t] αὐτῷ κατασκευασθέντος, ἔλεξε τοιάδε [u]. „Ὅσον „μὲν ὑμᾶς [x] ὤνησε μεταγνόν„τας [y] τε καὶ τὰ Ῥωμαίων „φρονήσαντας, πείρᾳ μεμα-

Aquileiae, primo quidem et ſecundo die ſacrificiis vacabat; tertio autem convocavit in planitiem univerſum exercitum, ac, tribunali exſtructo, dixit huiuſcemodi quaedam:

8. *Quam utile vobis fuerit, mutaſſe ſententiam, eamque Romanis accommodaſſe, reipſa*

q) *ἡμέρας* omiſſum in A. al., ſed ſic (*ἡμέρας*) uncis incluſum in Sb. al. tum hac ſerie *πρώτης μὲν καὶ δευτέρας καὶ ἱερ. λ.* in Bs. 1. L. mendoſe, v. N. r) Colon in Ms. Ba. cum ed. Pat. pro puncto A. al. s) *εἰς* Ms. Ba. cf. 8, 6, 17. e. et N. t) In Ms. Ba. *τε αὐτῷ* deſunt, neque male. *Mart.* v. N. u) Poſt haec in ed. A. et Bs. titulus ſolennis Δημηγορία Μαξίμου. x) *ἡμᾶς* A. al. mendoſe. y) *μεταγνῶντάς τε* A. al. vitioſe.

praeter loca iam producta, etiam e tertio 1, 5, 4. *βήματος αὐτῷ εἰς ὕψος ἀρθέντος*, atque adeo tacitam reliquorum Mss. In rel. Bg. delerit P. more ſuo.

ὅσον μ.) E P. libero ſumſit Bg. tantum Lat. ad *ὄσ.*, perſpicue verſatus in ſqq. particip. reddendis per inf., ſed in poſtr. formula non ita bene, ut 8, 6, 13., pro ſeverioribus his, *quantum* quidem *vos* iuvaret, *et* reſipuiſſe *et* Romanis *faviſſe*, experimento *didiciſtis*, cf. G. Th. 522, 24. diſcat igitur Aegyptus *credat* que *experimento* e Plin. Pan. 31, 3. per veros numeros, cui add. 49, 3. *ecquid ergo* diſcimus *experimento*, rel. cui que comparo illud Quintil. uſu *doceri* ap. G. Th. 1124, e., dum Srp. Th. 3, 151. C. e. „ap. Herodi. *π. μ.* experientia *didiciſtis*, vel ut Pol." quocum Bg., ſed partim Sch. in „*π.* reipſa *intellexiſtis*" quae phraſes omnes valent pro v. privo *experti eſtis* et Gr. *ἐπειράθητε*, cf. 2, 2, 17. ut Noſter ex analog. maxime Lat. dederit, (cf. Thuc. ſine Ind. 286, 11. *τῶν μὲν, πείρᾳ αἰσθομένων, τῶν δὲ, ἀκοῇ νομισάντων*, *quod* alii *quidem* re ipſa *experti fuiſſent*, alii *vero* fama *iudicarent*, it. Dem. 195, 2. *ἔργῳ δὲ πειραθέντες καὶ διδαχθέντες, ὅτι λ.* et quae ad variat. 2, 13, 10. *ὅτι ἔργῳ ὁρᾶτε*, attuli ex eodem Dem. 255, 9. *ἔργῳ πεπείρασθε*, et e Luc. *ἔργῳ μαθόντες*, experimento *docti*,) ſed de ſuo cum *ὅσον*, it. v. *ὀν.* cum acc. participp., quale non reperi cum Lat. ſyn. *iuvare* et *prodeſſe*, ſed haec tantum cum inf. et praeterea ap. G. Th. 1270, 44. „neque *unquam* quidquam *me* iuvat, *quod* edo *domi* Plaut. Capt. 1, 2, 33." ubi Par. N. „mihi prodeſt, (ſed ad vſ. ſq. eiuſdem ſententiae, *foris* aliquantillum *etiam*, quod *guſto*, id *beat*) — iuvat, delectat, prodeſt" ubi cum coni. *quod*, in quam ſane reſolvi licet Gr. particip., niſi eſt pron. et pro ſq. ib. *id, quod*, cf. in v. *μεταγ.* 2, 13, 20. cum Luc. 2, 395. l. 5. *ἰδὼν ἤδη μετεγνωκότας*, cum videret, *iam* illos *reſipuiſſe*, ſed cum Bg. ib. p. 86. i.

„θήκατε [z], ἀντὶ πολέμου μὲν *didiciſtis, dum pro bello pa-*
„εἰρήνην ἔχοντες [a] πρὸς θεοὺς, *cem habetis, etiam ipſorum*

z) Colon in *Mſ.* Ba. a) Per libros nil variatur, v. N.

ἀντὶ π. μ. εἰρ. ἐχ. πρὸς θ.) Pol. omittit interpretationem horum verborum, *πρὸς θεοὺς, οὓς ὀμ.* (*pacem* videlicet *pro* bello *agitantes*: ſervato *etiam* militari *iureiurando*,) cum quibus ſi nihil deſideratur: dicit, *eos* pacem *habere* erga *deos*, quos *iuraverunt*. Sed non immerito quis ſuſpicetur, aliquot verba deeſſe, atque adeo ſcriptum ita fuiſſe, *εἰρήνην ἔχοντες καὶ πρὸς αὐτοὺς καὶ πρὸς θεοὺς, οὓς ὀμ. Steph.* Aut delendum eſt *μὲν* prius poſt *ὅσον*, aut deeſt aliquid poſt *ἔχοντες*, e. c. *πρὸς ἀνθρώπους, ἀντὶ δ' ἀσεβείας εὐσέβειαν πρὸς θεούς. Reisk.* Quid hoc loco eſt *ειρηνη προς θεους*? Pol. omiſit. Ego vero rurſus metatheſi, quae optima ſane emendandi ratio eſt, utor. Colloco *και νυν* ante *προς θεους*. Aut ſi hoc diſplicet, lege *προς θεων*, a diis pace impetrata. *Gedik.* omnia ſana ſunt, modo poſt *ἔχοντες* incitum ponatur. *πρὸς θεοὺς* iungendum *τῷ, καὶ νῦν φυλάσσοντες. Stroth.*

Sch. ſub „*ὄμνυμι* — *ὀμωμ. θεοὺς*, iurati eſtis per *deos. Pol.* hoc in ſua verſ. omiſit, *φυλ.* ſervantes *iusiurandum*" ſed Leisn. in m. Bg. *Mſ.* „improbat Stephanum" ſic, ut tamen non certo liqueat, quid legerit contra. Quod vult Str. comma poſt *ἐχ.*, ſane compareret quoque ap. eum, ſed deinde aliud quid, quam vulg. textus, vel *πρός τε θεῶν. οὓς ὀμωμόκατε, αὐτῶν, φυλάσσοντες λ.*, vel *ἔχοντες, καὶ θεῶν, οὓς ὀμωμόκατε, αὐτῶν, φυλάσσοντες λ.* vel certe *ἔχοντες, πρός τε θεοὺς, οὓς ὀμ., αὐτοὺς, φυλασσ. λ.* dum et alibi *τὲ* reddit per *etiam*, cf. 8, 5, 6. ſed in *καὶ νῦν* latere poteſt pron. illud alterutrum, etiam in *πρὸς* vocula *καὶ*, it. excidiſſe *τὲ* ob ſq. *θε.* Praeter quas lectiones alias, Bg. ſuum pron. poſuerit alio ordine, tolerans *forſan* vulg. *εἰρήνην ἔχοντες, πρός τε θεοὺς - αὐτοὺς* per hunc caſum ex illo N. T. Rom. 5, 1. *εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τὸν θεὸν* ubi praep., ut cum aliis ſubſt., v. c. *φιλία,* capio pro Lat. *cum*, ſed L. N. T. pro *apud*, cf. Dem. ſine Ind 30, 17. *ἐπράξαμεν ἡμεῖς κἀκεῖνοι πρὸς ὑμᾶς εἰρήνην*, it. 66, 3. *τὴν πρὸς ὑμᾶς εἰρ. παραβαίνοντα*, et 795, 24 ſq. ſupra que 6, 7, 22. 4, 15, 20. e. Tum in hac lect. vocabulum *εἰρ.* habeat dilogiam, aliter ſumendum de hominibus, aliter vero de diis, et de his, cum L. N. T. Spohn. pro favore ſ. benevolentia, et hinc pro auxilio; (unde pr. *πρὸς* valebit etiam pro Lat. *apud*;) quacum ſententia deinde cohaereat membrum ſubiectum *φυλ. λ.*, ut cauſa, per cauſalem adeo reſolvendo particip., *dum* ſ. quia *ſervatis* rel., quo eo redit Bg. paſſ. e P., ut ſententiam Noſter variet cum illa 3, 6, 16. *θεοὺς ἔχοντες βοηθοὺς*, λ. ubi ad locum e Dem. add. Ael. V. h. 14, 2. Porro, ut Gedik. ratio per metatheſin mihi quidem videtur durior, ita Strothi tum laborare ſerie et facere aſyndeton, (cuius enunciatio a nihilo pendeat, niſi dicas, participium *φυλ.* pendere a particip. pr. *ἐχ.*, per notionem cauſae quoque, *pacem habetis*, quoniam *adverſus* deos, *quos* iuraſtis, *etiam* nunc *ſervatis* militare *ſacramentum*,) tum inducere novum quid ac peculiare Noſtri in formula *φυλάσσειν τὸν ὅρκον* cum pr. *πρὸς θ.*, quae ad ſummum ſit i. q. dat. *θεοῖς*, et i. q. ſq. *τὰ πιστὰ τηροῦντες τοῖς θεοῖς*. Enimvero ego auxilium potius expecto Mſs. locum que puto corruptum eſſe membro pleno omiſſo aut partibus quibusdam, quae pertine-

„οὓς ὀμωμόκατε [b], καὶ νῦν deorum, quos iuraſtis: obſer-
„φυλάσσοντες τὸν ϛρατιωτικὸν vato militari ſacramento, quod
„ὅρκον [c], ὅς ἐϛι τῆς Ῥωμαίων eſt Romani principatus ſanctiſ-

b) ὀμωμοκ. Ms. Ba. cf. 3, 6, 6., ſed ὠμωμόκατε in ed. Par. v. N., ſed punctum hic in A. al. c) In Ms. Ba. deeſt vocabulum ὅρκον, *Mart.* v. N.

bant ad reſtantia adhuc πρὸς θεοὺς, nec lacunam audeo explere e Noſtri illo 2, 10, 3. τὸ πιϛὸν ὑμῶν πρός τε θεοὺς σεβάσμιον, οὓς ὄμνυτε, — δεδηλώκατε, quaſi elapſa hic, καὶ δηλοῦντες ſ. δεικνύντες τὸ σεβάσμιον πρὸς θεοὺς, nec ſufficere puto haec, εἰρήνην ἔχοντες, πρὸς δὲ θεοὺς, οὓς ὀμ., καὶ νῦν φυλ. λ. quae ſit alioqui leniſſima medicina, cum δὲ facile excidiſſe poſſit, et ſic ſecundum μὲν habeat, quo referatur, quum primum reſpiciat ad δὲ §. ſq. Omnino autem quaeritur, quomodo membra poſt πεῖραν μεμαθήκατε ſint capienda, utrum pro cauſis ſubiectis, an pro enunciationibus talibus, quae per copulam *et* reſolvi debeant. Si pro cauſis accipiantur, ſic vertendo, *dum* pro *bello* quidem *pacem* habetis, *ſed* adverſus *deos* ſ. *diis*, quos *iuraſtis*, etiam *nunc* ſervatis *militare iusiurandum*: pars quidem prima haec pro cauſa valebit, non item fortaſſis ſecunda, *ſed* rel. Sin reſolvimus modo, *et* pro *bello* quidem *pacem* habetis, *ſed* adverſus *deos* rel.: ad priora ὅσον ἡμᾶς ὤνησε pertinebunt §. ſq. haec modo, χρὴ δὲ ὑμᾶς καὶ τοῦ λ. διὰ παντ. τούτων ἀπολαύειν. Interea, dum Mss. accedant alii, in textum vulg. tria damus haec, primo reperi a Noſtro quaedam de ſuis cum variat., cf. 8, 2, 11. μετειληφυιῶν δὲ ἀντὶ πολέμων εἰρήνην βαθεῖαν, it. 3, 6, 7. οὔτε θεοὺς αἰδεσθεὶς, οὓς πολλάκις ὤμοσεν, it. 7, 9, 7. m. τηρεῖν τὴν πίϛιν καὶ τὸν ὅρκον, deinde ſuper Var. L. ὠμωμ. augmento dupl. (quod factum ſit ad formam illius ὤλωλα, ut vulg. ad iſtius ὀλώλεκα, cf. Well. Gr. p. 118. m. ed. Fi. noviſſ. cum ej. Anim. p. 182. m.) reperi tantum ib. p. 271. m. „perf. ὤμοκε et ὀμώμοκε" et poſtr., tanquam Atticum, frequentius, cf. in varia de v. ὀμν. L. N. T. Hſy. 2, 755. m. p. ſq. e. Suid. 2, 690. e. 693. m., ſed 756. m. ὠμωμόκεσαν, *iuraverant*, ſine χρήσει et N. (cuius ib. ὠμοςμένος, *iuratus*, v. ap. Di. H. S. T. 1., ſed de re,) Vig. Poſſ. Ca. Hom., etiam v. ὠμ., Hſd. Call. Thuc. Rs. O. V. 4. 6. 7. Iſ. 8 And. et Din. Dem. Fa. Ae. Fi. The. Luc.. ſed abſolute Phoc., at cum acc. rei Theogn., ſed cum acc. perſ. V. Eur. Hipp. 273. 1. D. Krb. O. N. T. Xen. Cyr. et Bach. cui add. Sy. 4, 10. porro cum pr. ἐπὶ et gen. σελήνης Geop., ſed cum pr. ἐπὶ it. ἐν, cum dat., cf. Gat. Adv. it. cum κατὰ Abr. Dl. Th. et A. denique de rectione et tempore, quo cum copulatur, Bud. C. et Thom. Mag. p. 166. m., qui male decernit contra ὀμνύειν p. 648. Sed ap. Di. H. S. T. 1. καλούμενοι ἐπὶ τὸν ϛρατ. ὅρκ. *ad* militare *ſacramentum*, et „τὸν ὅρκ. φυλάττειν, *ius* iurandum *ſervare*" ap. Schw. L. N. T. p. 1400. N. 1. e Strab., ubi P. agnoſcit ſaltem καὶ et ſubſt. ὅρκ. cum Mss. rel., omiſſum in Ms. Ba. forſan ob utr. vicinitatem.

τὸν ϛρ. ὅρκ. ὅς) Diximus de hac re ad Tac. 1, A, 7. 1, Sed illa ſanctitas quam cito exoleſcit in animis militum, ſi ſemel impune violari poſſe animadverterunt? Hoc loco obſervatu dignum eſt, quod iusiurandum iſtud militare non principi modo, ſed et S. P. Q. Romano milites obſtringebat. *Bocci.* μυϛήριον hic videtur *res* eſſe *ſancta* et *inviolata*,

„ἀρχῆς σεμνὸν μυϛήριον. χρὴ „δὲ [d] ὑμᾶς [e] καὶ τοῦ λοιποῦ „διὰ παντὸς [f] τούτων ἀπολαύ„ειν, τὰ πιϛὰ τηροῦντας Ῥω„μαίοις τὲ καὶ συγκλήτῳ, καὶ

9. *ſimum myſterium. Debetis autem deinceps etiam perpetuo iſtis frui; fidem ſervantes ſenatui populo que Romano, no-*

d) χρὴ δ' ὑμᾶς λ. Ms. Ba. cf. 8, 5, 9. ſed δὴ Ox. 2. v. N. e) ἡμᾶς Par. mendoſe. f) διαπαντὸς Ms. Ba. cum ed. Pat. cf. ſecus 2, 4, 13.

non arcana, — *μυϛήριον* hic ſumitur pro *ſacramento militari.* Caſauboniana p. 99. *Leisn.*

Qui videtur reſpicere Caſ. Ex A. unde excerpſi quondam haec p. 389. b. in. „diverſo ſenſu ap. Herodi. l. 8. *ὁ ϛρατιωτικὸς ὅρκος*, iusiurandum, quod praeſtabant legiones, dicitur eſſe *τῆς Ῥωμ. ἀρχ. σεμνὸν μυϛ.* imperii *Romani* grave *myſterium*, ſive, ut Tacitus loquitur, *arcanum dominationis.* idcirco id iusiurandum Romani vocabant *ſacramentum.* Et *μυϛήριον* apud Graecos, et *ſacramentum* ap. Romanos, voces ſunt religionis, reverentiae cuiusdam et maieſtatis plenae.“ Bg. quidem omnia dedit e P., etiam alium adi. σ. gradum, ſed ordine legitimo, retinens ſeverum Lat. ad *μυϛ.*, quoniam ante *ὀρκ.* iam reddebat Lat. *ſacramento.* Tum non poteſt hic *μυϛ.* eſſe *ſacramentum militare,* quia tautologia oritur inanis, etiam, ſi pr. *ὅρκος* vertatur Lat. *iusiurandum*, cum hoc ſit idem, cf. G. Th. „*ſacramentum, ἡ ὁρκωμοσία, ὁ ἱερὸς ὅρκος,* quod iurisiurandi ſacratione interpoſita geritur. *Sacramentum militare, ὁρκωμόσιον* (hic quidem rectius, quum ante) Gl. L. Gr. *ὅρκος ϛρατιωτικὸς,* ib. — Veget. milites *iurare* ſolent, *et* ideo *militiae* ſacramenta *dicuntur.*“ Quocunque igitur Lat. reddas pr. *ὅρκος*, ſive Bg., ſive P. illo: hic quidem *μυϛ.* cum Caſ. ſumetur pro Lat. *arcano* et adi. *σεμν.* pro ej. iſtis „religionis, reverentiae et maieſtatis *pleno*“ ſ. pro religioſo, venerando, ſancto, auguſto; et adeo ſententia conſit haec, *iusiurandum militare,* — quod *eſt* Romani *imperii* ſanctum *arcanum*, ſic reddendo accommodate ad rationem Vernaculorum, quibus deinde dilucidiora ſunt *venerabile ſacrum,* ſ. *venerabilis ceremonia*, ein verehrungswürdiges Heiligthum, *Caerimonie.* Scilicet exiſtimo, Noſtrum reſpexiſſe ad notionem principem ac vetuſtam, ubi *μυϛ.* eſt res, ſocietas, ritus, ut aliquis obſtringatur ad aliquid faciendum; ab initio quidem ut occulti quid in eo fuerit, nec id omnium hominum; unde deinde *μ.* interdum modo de re dr., quae ad certos paucos tantum pertinet; quales ſunt milites, ad exercitum deligendi. Sed in hos convenit etiam, quatenus pro ſacra re ponitur, h. e. tali, quae non eſt violanda et negligenda, quoniam fit cogitato nominato ve deo, praeſente, conſcio, ulciſcente. Denique *τῆς Ῥωμ. ἀρχῆς* adiunxerit Noſter non tam hoc ſenſu, opinor, quod Romanorum tantum militum eſſet, nec aliorum populorum, is ritus ſacer et religioſus, quam illo, quem innuit Lipſ. de milit. R. Op. T. 3. p. 37. i. *ὁ ϛρατιωτικὸς ὅρκος, ὃν ἁπάντων μάλιϛα ἐμπεδοῦσι Ῥωμαῖοι, τοῖς ϛρατηγοῖς ἀκολουθεῖν κελεύει, ὅποι ποτ' ἂν ἄγωσι*, ſacramentum *militiae,* quod *omnium* maxime *Romani* ſervant, *iubet* ſequi *duces*, quocumque *duxerint*, e Di. H. S. 723, 27., ubi tamen Gr. ſunt quaedam alia, ut:

„αὐτοκράτορσιν ἡμῖν [g]· οὓς ἐξ „εὐγενείας καὶ πολλῶν πρά-„ξεων, καὶ μακρᾶς διαδοχῆς, „ὥσπερ κατ' [h] ἀκολουθίαν,

bis que imperatoribus, quos a nobilitate et multis officiis publicis, longo ordine ſucceſſio-nis quaſi per gradus quosdam

g) ὑμῖν Ms. Ve. vitioſe, ſed hic comma in ed. Bs. 1. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. h) κατὰ ἀκολ. Ms. Ba. ut 7, 5, 4. e. prorſus.

ὅ τε γὰρ ὅρκος ὁ στρατ. per aliam formulam ſyn., quam in N. pr. cf. ib. 375, 23. 645, 1. ſed 555, 5. οἱ δημόται - προσιόντες ἐπὶ τὴν στρατολογίαν τοῖς τεταγμένοις τὸν ἱερὸν ὅρκον ὤμνυσαν, καὶ ὑπὸ τὰς σημαίας κατεγράφοντο, *plebeii homines* — venientes *ad* delectum, *dato* praefectis *ſacramento*, ſub *ſuis* quisque *ſignis* profitebantur *nomina*, it. 548, 12. προὔθεσαν τὰ τοῦ πολέμου σημεῖα, καὶ τὰς δυνάμεις τῆς πόλεως κατέγραφον, prolatis *belli* ſignis *conſcribebant* urbanas *copias*, it. 645, 7., coram quibus ſignis adeo dum iureiurando obſtringebantur, res veluti ſacra et divina fiebat eo ipſo, et animis iniiciebatur reverentia quaedam, quoniam Romani ſigna religioſe colebant, cf. ib. 375, 23. τὰ σημεῖα — τιμιώτατα γὰρ Ῥωμαίοις ταῦτα ἐπὶ στρατείας, καὶ ὥσπερ ἱδρύματα θεῶν ἱερὰ νομίζονται, nihil *enim* in *Romana militia* ſignis *habetur* venerabilius, *nec* minus *ſacra* iudicantur, *quam* deorum *ſimulacra*, it. Lipſ. l. l. p. 173. m., tum de eo, quod in ſacramento militari iurarint per deos, ſupra 2, 10, 3. 8, 13, 16. p. 408. m. et e. it. Grut. Lamp. T. 3. P. 2. p. 202. in Caſel Var. Caeterum ap. Luc. 3, 660. Vs. 270. μύστης μὲ σιγᾶν ὅρκος, οὐκ ἐᾷ φράσαι, iurata *fides* tacere, *non* loqui *ſinit*, accipio μυσ. ὅρκ. ſacrum *iusiurandum*.

„χρὴ δὲ) Copula in Ox. alia potius per operarum errorem orta e pr. ſyllaba, quam e correctione, ut ap. P. per libertatem, cf. 5, 7, 7. et in rectionem v. χρὴ 6, 5, 7., ubi Bg. cum illo, etiam in oppreſſo pron., deſerens ej. ordinem rectum in τοῦ χ., ſed reſtituens formulam διὰ π. per adv., ut Sch. in π. ſed in „δ. ſemper" cf. 2, 4, 13. Tum in ſq. ſeverior Bg. ſine ſupplemento P. ad τηρ., at ex eo in rel., praeter ordinem in Ῥωμ. λ. quem variavit Noſter pro 7, 11, 10. e. συγκλήτου καὶ Ῥωμαίων, (cf. 8, 6, 4. 7, 7, 11.) ut aliter cum 8, 3, 9. μηδὲ προδιδόναι τὴν πρὸς τὴν σύγκλητον καὶ Ῥωμαίων δῆμον πίστιν, it. 7, 9, 7. Μαξιμίνῳ τηρεῖν τὴν πίστιν καὶ τὸν ὅρκον, et 7, 5, 9. σώζειν τὴν πίστιν λ., per analog., ut pr., conflatis τὰ π. τηρ. cf. 3, 15, 12. et 3, 6, 8. εἰ καὶ τὸ πιστὸν ἐτήρει, dum Stp. Th. partim e P. 3, 144. E. m. „τὰ π. τ. Ῥωμ. *Rumanis* fidem *ſervantes*."

οὓς ἐξ εὐγ.) Comma hic ante pron. tenuit Bg. e P., it. Lat. in praep. et εὐγ., diverſus in rel., tum reſtituto adi. πολλ., cf. 6, 5, 11. e., tum per Lat. cf. ad πρ. 5, 2, 3., porro per rectiorem notionem in διαδ. (dum ille reſpexerit 1, 2, 3. τοὺς γένους μακραῖς διαδοχαῖς εὐπατρίδας, ſed h. l. agitur tantum de muneribus publ.) denique omiſſa copula καὶ ante μακρ., quam nondum reſtitui, quia potuit hoc membrum per ſe capere pro que abl. modi, qualia membra ſolent alias ſine copula addi, ac per formulam efferri e praep. aliqua; quam Noſter cum praemiſiſſet iam *ex* in pr. membro: huc etiam traxit, opinor, accipiens καὶ, ut alibi, pro *id que*, quo loco ac ſenſu Bg. voculam καὶ et alias opprimit, cf. 4, 14, 10., ſed et ſyn. τε, cf. 7, 7, 2., quod hic P. oſtendens, potuit et

„ἐπὶ τοῦτο ἀναβάντας [i], κρί- huc evectos, ſuo iudicio ſena„ναντες ὁ δῆμος καὶ ἡ σύγκλη- tus populus que Romanus ele-

i) ἀναβέντες Mss. Ba. et Ve. mendoſe, e confuſis litteris, cf. 8, 3, 10. διλ.

ipſe ſic intellexiſſe, cf. 4, 9, 5. 6, 1, 13. Ita non opus eſt, ſuſpicari, quaſi Bg. correxerit καὶ in pr. διὰ ſ. κατὰ, quibuscum alibi confuſum videtur, cf. 7, 10, 6., reperiente me ap. Ael. V. h. 1, 15. i. ἐκ διαδοχῆς φασιν ἐπωάζειν τὰς περιστερὰς, columbas perhibent ovis per vices incubare, cf. Ind, ſed Luc. 2, 144. l. 90. ἐκ διαδ. παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ſucceſſione quadam traditum iri urbem, qui ibi. Lat. proprie ib. 1, 66. l. 48. διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν παραλαμβάνοντες, per ſucceſſionem uſum earum accipientes, it. ap. Dd. S. 1, 585. l. 30. it. p. 588. l. 58. per Vs. liber. it. Ind. Rs. O. Dem. ſed V. 4. „per vices“ at V. 3. p. 331. N. 61. „per ſeriem quandam“ ſed ap. Stp. Th. 4, 732. i. ſine auctore, ubi et eodem ſenſu κατὰ διαδοχὰς, quod v. quoque ap. Long. Mor. per Lat. adv. „ſubinde, ſenſim.“ Tum Bg. in ſq. retinet e P. liberum pron. τινὰ, cf. 8, 6, 16. e. 8, 4, 14., ſed Noſter, ex analog. conſtans, repetit ſua quaedam variando, cf. 7, 5, 3. ſq. e. ἐν πράξεσι μεγίσταις ἐξετασθεὶς, — ἐκ πολλῶν ἡγεμονιῶν, ὥστ. κ. ἐκολ., ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντα, it. 7, 7, 8. μετὰ πράξεις πολλὰς ὑπατικὰς et 5, 1, 14. ἐκ μετρίων πράξεων εἰς τοῦτο ἐλθόντες, it. ib. §. 16. ἐξ ἰδιωτικῶν σπαργάνων ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντες, ubi Bg. per Lat., quo hic ad ἀναβ., ubi Sch. partim e P. „provectos ad principatum quaſi per grad. quosd.“ intelligens ſic recte formulam ἐπὶ τ., cf. 2, 3, 3. ut in Maximi et Balbini officia publ. 7, 10, 7., ubi et de poſtr. tantum γενόμενος μὲν εὐπατρίδης, et de nulla primi nobilitate generis, quam hic ſimul tribuit ſibi oratorie tantum per pr. ἐξ εὐγεν., quae praep. diverſo ſemper ſenſu, ſaltem duplici, per tria deinceps membra ſumitur, et quidem in ἐξ εὐγ. de cauſa ſ. modo ſ. ſtatu ac conditione, ſed in ἐκ μακρ. διαδ. ſolum de modo, quam unam notionem tamen per omnia membra non invitus conceſſerim, etiam illam Lat. poſt, e l. l. μετὰ λ., ſaltem in membris duobus primis, cf. in variat. aliam 2, 13, 12. τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν — ἣν — οἱ πρόγονοι — δι' εὐγένειαν διεδέξαντο, et in ἐκ μακρᾶς διαδ. cum abl. ſyn. 1, 2, 3. μακραῖς διαδοχαῖς, (ut ap. Luc. l. l.) it. per numerum. Denique in v. ἀναβ. cum pr. ἐπὶ Stp. Th. 1, 639. D. ſqq. L. N. T. F. Pal. Di. H. S. T. 1. Plut. Hs. et Krg. et cum pr. ἐκ laud. ad 1, 12, 16. quibus add. in varia Ael. V. h.

κρίναντες λ.) In commate iſto, ſi vera eſt ſcriptura vulgata, miſtum ſyllepſi zeugma eſt. Regula enim plurali numero poſtulat ἐξελέξαντο. *Sylb.*

Qui, intelligens in ſyllepſi aliorum enallagen numeri et in zeugmate forſan enallagen generis, ſenſit, quod librarius Ms. Ba., iterum haerens in v. numero et fingens e ſuo ingenio plur., ut 8, 6, 18. e., dum hic ſing. numeri v. ἐπελ. ponitur poſt numerum dupl., primo quidem proxime que poſt ſing. ſubſt. ὁ δημ. λ., ſed et poſt plur. particip. κριν., in quo et ipſo eſt figura aut una, ſyneſis ſ. ſyntheſis, aut duplex, tum enallage numeri ob nomina collect., tum vero et enallage ſexus, in maſc. ὁ δ. et fem. ἡ συγκλ. ſimul iuncto cum uno κριν. maſc., ut ſexu potiore, cf. 2, 14, 2. ὁ δὲ δῆμ. καὶ ἡ συγκλ. δαφνηφοροῦντες ὑπεδέχοντο, per ordinem variat. et per numerum in v. extr., quo Gloſſator reſpe-

„τος ἐπελέξατο [k]. οὐ γὰρ ἑνὸς „ἀνδρὸς ἴδιον κτῆμα ἡ ἀρχὴ [l], „ἀλλὰ κοινὸν τοῦ Ῥωμαίων δή-„μου ἄνωθεν [m]· καὶ ἐν ἐκείνῃ

11. *gerunt. Non enim unius hominis peculiaris poſſeſſio eſt principatus, ſed communis Romani populi, more maiorum:*

k) ἀπελέξαντο Ms. Ba. v. N. l) Colon in Ms. Ba. m) Hoc colon in ed. Pat. pro puncto A. al., ſed commate Stp. rel.

xerit quoque; nil me vidente abſurdi, quoniam Noſter copulat modo, quae alias ſeparatim occurrunt, cum nemo haereat in ſola priva que enallage illa alterutra, et ſimilia habeant Lat. cf. Cort. Sall. Cat. 12, 1. p. 81. a. e. it. 25, 3. p. 166. a. i. ad *cara ſemper* omnia, *quam* decus *atque* pudicitia, *fuit*. Sed figuram ſuſtulit P., qui, plur. deligens, non propterea cum Ms. facit neceſſario, quum libere ſic et Bg. egerit, ſecutus illum quoque in alio ordine ad ὁ δημ. λ. cf. 7, 12, 1., quae manifeſto variantur pro §. pr. Ῥωμαίοις τε καὶ συγκλήτῳ et §. 6. e. τοὺς ὑπὸ συγκλήτου ᾑρημένους, nec repugnant illis 8, 6, 5. e. τοὺς ὑπὸ Ῥωμαίων συγκλήτου ἀναδειχθέντας, ut ibi dictum. Sed P. deſerit Bg. in κρινῃ, mutans particip. in ſubſt. abl., ut alibi, ſed hic addito pron. poſſeſſ., cf. 7, 5, 19., dum de ſuo Noſter id iungit cum v. ἐπελ., reſpiciens, credo, ad 7, 10, 6. ἐπιλεξάμενοι — οὓς ἐδοκίμαζον, κατὰ ψηφοφορίαν διακριθεισῶν τε λ., variando partim pro 6, 1, 4. οὐδέ τι ἐλέγετο ἢ ἐπράττετο, εἰ μὴ κἀκεῖνοι, αὐτὸ ἐπικρίναντες, σύμψηφοι ἐγένοντο, ſed e Lat. ego nil comparo, quam cum v. aliquo copulatos abl. tum Bg., tum illum e genere adv. *iudicato*, cf. Cort. ad Cic. ep. 13, 46, 1. *patroni* iudicio *ornatus*, „quod dignum illum iudicavit, qui heres ſuus fieret“ (ut h. l. dum dignos iudicarunt eo honore,) it. 15, 2, 13. iudicio *probatos*, et ad Plin. ep. 10, 8. N. 6. quibus add. iuncta ap. Plin. Pan. 10, 2. non *unius ſervae iudicium* illud, *illa* electio *fuit*.

οὐ γὰρ ἑν.) Vnde ſupra 7, 7, (12. Ῥωμαίοις, ὧν δημόσιον ἄνωθεν τὸ κράτος ἐστιν.) Romani *populi* antiquitus *imperium*. Similia multa, praeſertim in orationibus principum, apud ſcriptores hiſtoriae Auguſtae, occurrunt, ſpecioſius plerumque, quam ſincerius, iactata. *Boecl.*

Qui recte comparat Noſtrum, variata uſum ſententia, etiam cum illa 2, 4, 13. e. de Pertinace et τοῖς βασιλικοῖς κτήμασιν, — εἰπών, αὐτὰ οὐκ ἴδια τοῦ βασιλεύοντος εἶναι, ἀλλὰ κοινὰ καὶ δημόσια τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς it. 2, 8, 6. m. ὁ Ῥωμαίων δῆμος, ᾧ τὴν δεσποτείαν τῶν ἁπάντων ἔνειμαν θεοὶ καὶ τὴν βασιλείαν, it. 2, 13, 12. τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν —, ὥσπερ τι τῶν ἰδιωτικῶν κειμήλιον, ἐπ' ἀργυρίῳ κατηλλάξασθε, it. 4, 15, 18. Ῥωμαίους δὲ, ὧν ἐστιν ἡ ἀρχὴ, ἑαυτῷ τὰ τῆς βασιλείας ἐγκεχειρικέναι, it. 5, 1, 13. οἱ μὲν γὰρ, ὥσπερ ὄφλημα κληρονομίας, εἰληφότες, ἀποχρῶνταί τε καὶ ἐνυβρίζουσιν, ὡς ἄνωθεν ἰδίῳ κτήματι, quod adv. reddit P. hic, ut Bc. in N., ſed Bg. aliter, quam uſſibi, (propterea a Leisn. in Ms. non immerito notatus per lineam, plumbo ſubtus ductam) deſerens illum praeterea tantum in liberis, tum Lat. ad neg. cf. 6, 7, 9. tum additis, non modo adv. μόνον ad ἑν. cf. 8, 4, 17., ſed et adi. παντὸς ad δημ. cf. 8, 2, 13.

καὶ ἐν λ.) Superioris §. 9. enunciationis τὰ πιστὰ τηροῦντες Ῥωμαίοις τε καὶ συγκλήτῳ et pr. §. ὁ δημ. καὶ ἡ συγκλ. cauſa adiuncta erat una per ſolennem indicem γὰρ, a quo pendet ſimul altera ſubiecta et nexa

„τῇ πόλει ἡ ⁿ τῆς βασιλείας		atque in illa urbe imperii ſita
„ἵδρυται τύχη. ἡμεῖς δὲ διοι-	12.	eſt fortuna. nobis autem
„κεῖν καὶ διέπειν τὰ τῆς ἀρχῆς		diſpenſatio et adminiſtratio
„σὺν ὑμῖν ἐγκεχειρίσμεθα º.		principatus una vobiſcum de-

n) Ms. Ba. πόλει, καθ' ἣν ἵδρυται τύχη. ſed Ms. Ve. πόλει, ἃς ἵδρυται τύχη v. N. ſed ἡ τῆς omiſſum mendoſe in Bs. 2. al. o) ἐγκεχειρισμένα Mss. tres, mendoſe, v. N.

per καὶ, converſum inde a P. in cauſalem, cf. 7, 8, 15., ob quam ſeriem arctiorem procedit modo diſtinctio minor. E P. dedit Bg. rectiore ordine rel. ſententiam, de ſuo a Noſtro confictam, cum variat. quadam §. 5. e. διὰ τὴν παροῦσαν ἐξ ἀνάγκης τῆς βασιλείας τύχην, et 7, 11, 1. τῇ Ῥωμαίων πόλει, it. per praep. cum 8, 2, 13. ἐπὶ τῶν τειχῶν ἱδρυμένοι, cf. 2, 2, 19., ubi, tropo remoto, ſenſus eſt hic, a civibus urbis Romanae dari imperii dignitatem, et imperatores eligi creari que, non per arbitrium militum. Sed Mss. duorum lectio non modo eſt contra P., cum tertio Ms. Vi. manente in vulg., ſed ſtulta utr., forſan hinc orta, vel quia poſt omiſſa ἡ τῆς βασιλει reliqua ſyllaba ας, nullam edens ſententiam, abſentibus que olim in Mss. accentibus et ſpiritibus, mutaretur in pron. ἃς, ſed hoc, cum nec ipſum conveniret ſeriei ac contextui, a librario alio in ἣν, addita praep. καθ', ut ſaltem conficeret aliquis ſenſus. Vel ſumas, aliquem librarium, non tolerantem καὶ ἐν, pro eo poſuiſſe κὰν in marg., quod, lectum pro καθ, alieno que interfum loco, pepererit ἣν pro ἃς illo.

ἡμεῖς δὲ.) In Mss. lectione nil eſt, quam lapſus iterum, ut §. pr., in litteris, quoniam ſervatus eſt tamen nominat. pron. ἡμεῖς vulg., quem mutatum in dat. ἡμῖν oportuit, ſi ad novum particip. videbatur v. ἐσ. ſ. εἰσὶ explendum. E P. quidem nil decernas, quem retinuit Bg. per omnia, praeter liberum adv iterum μόνον, ut §. pr., etiam in σὺν, cf. 1, 17, 15. it. mutatis inf. in ſubſt. et proinde acc. periphraſt. τὰ τ. ἀρχ. (per variat. pro pr. ἡ ἀρχὴ et τῆς βασιλείας, cf. 5, 5, 1.) in ſolennem gen., dum et Stp. Th. 4, 451. D. „invenitur et cum infinitivo, quam conſtructionem raram eſſe puto, ap. Herodi. l. 8. ἡμ. δὲ διέπειν καὶ διοικεῖν κὰ τ. ἀ. σ. ὑμ. ἐγκ." plene cum P. et per lect. aliam in ordine in duorum memoriter, miratus adeo rectionem, Noſtro peculiarem, quoniam hic v. paſſ. ponitur cum nominativo perſ., ſed et ſimul cum inf., nudo illo quidem ab artic., at inſtructo cum acc. rei, quae novitas revocetur ad uſitatam rectionem v. paſſ. cum nominativo perſ. et acc. rei ſi inf. praefigatur articulus τὸ διοικεῖν - τὰ τ. ἀρχ., quod magis placet, quam ſuſpicari, elapſum illum artic. intra viciniam utr., iterum quaerendo nihil me reperiente quam in varia ap. Bud. C. Poſſ. Ca. Ind. Sb. Rs. O. V. 4. 7. utr. Dem. Xen. Cyr. 'Αναβ. et Bach. Ioſ. Luc. (ubi eximendus locus e 3, 364.) porro in act. cum acc. perſ. et inf. Suid. 1, 743. e., ſed cum perſ. et dat. et acc. Plut. Hs. et Gem. Pl., ſed in med. cum acc. rei Thuc., tum in paſſ. de re, cum dat. perſ. et praep. Dd. S. 1, 177. l. 33. ὡς ὑπὸ τῆς τοῦ δαιμονίου προνοίας ἐγκεχειρισμένης αὐτῷ τῆς ἀρχῆς, ut cui divina *providentia* magiſtratus *ſit commiſſus*, (cf. ſupra 3, 12, 6.) ſed alio ſenſu, pro adminiſtrari, Polb., ubi et in rem crit., ut ap. Rsk. ad eundem, ſed ap. D'Orv. Ch. deponenti Gr. in act. et paſſ.

„ταῦτα δὲ, μετ' εὐταξίας τε 13. *mandata eſt. Haecce ad-*
„καὶ κόσμου τοῦ πρέποντος, *hibito ordine et modo decente,*

cum acc. rei quibusdam; ut, per reperta quidem, maneat peculiare quid Noſtri, niſi rectionem inſtituas hic ita, ἡμεῖς σὺν ὑμῖν ἐγκεχειρίσμεθα τὰ τῆς ἀρχῆς (ὥστε ſ. εἰς τὸ) διοικεῖν καὶ διέπειν ſcil. αὐτὰ, ubi tamen de ſuo dederit Noſter iuncta tum ἡμεῖς σὺν ὑμῖν, tum v. διοικ. καὶ διεπ., per copiam ſyn. cum poſuiſſet ſupra ſingulatim, ſed ad analog. porro v. utr. cum τὰ τ. ἀρχ. et variando, cf. in v. διεπ. (ubi Sch. „*admini-ſtrare* et *diſpenſare* res *imperii*") 4, 1, 6. tum Euſ. H. E. R. 2, 73. l. 4. ἔτι δὲ Κλαυδίου τὰ τῆς βασιλείας διέποντος, caeterum *Claudio* Romanum *ad-huc* imperium *gubernante*, it. Phil. p. 758. e. ἔνιοι γὰρ καὶ ἐπὶ Τιβερίου — τῶν διεπόντων τὰς ἐπικρατείας, ſed ſupra 6, 2, 1. τὴν βασιλείαν — διώκησε, it. 3, 15, 15. τὰ τῆς βασιλείας — διοικοῦντες, tum 8, 6, 1. e. οἱ καὶ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ ἐγκεχειρίκεσαν, it. 4, 15, 18. ἑαυτῷ τὰ τῆς βασιλείας ἐγκεχειρικέναι, et 2, 1, 20. ἥκομεν, σοὶ τὴν βασιλείαν ἐγχειριοῦντες, denique 5, 1, 14. οἱ δὲ ἐκ μετρίων πράξεων εἰς τοῦτο ἐλθόντες, περιέπουσιν αὐτὸ λ.

) ταῦτα δὲ) Haec, quae beatam vitam illis praebitura, et caeteris pacem allatura dicit, intellige ex proxime praecedentibus *res imperii*, ab ipſis imperatoribus vna cum militibus adminiſtratas. *Steph.* Forte ταῦτα δὲ γιγνόμενα μετ' εὐτ. κ. λ. *Reisk.*

Cuius ingenio non opus eſt, quoniam ſeriem recte vidit Stp., clam caſtigans libertatem P., qui, neglectis ταυ. δὲ, omnia retulerat ad milites, cum per metaphoram ſolennem tribuatur etiam aliquid *rebus praecedentibus*, h. e. adminiſtrationi imperii, quae felices redditura ſit cum alios omnes Romanos, tum et milites ipſos, ſi faciant hi ſimul adhuc aliquid, ſi ab his accedat demum aliquid, *illa* autem, *una cum* ordine rel. ſ. *praeter* ordinem rel., pro quibus ſeveris Lat. ad pr. Gr. μετὰ adhibet Bg. iterum particip. cf. 1, 2, 2. m. 4, 4, 4., ſed Lat. e P. tantum ad τοὺς ἀρχ. et εὐτ., repetente Noſtro quaedam ſua cum variat. cf. 6, 3, 15. ὑμῖν τὸ εὔτακτον ἅμα τῷ κόσμῳ ὑπάρχει, it. 8, 1, 7. τὸ πεδίον ἦλθεν ὁ στρατὸς μετ' εὐκοσμίας τε καὶ εὐταξίας, it. 2, 4, 9. τὸ εὔτακτον καὶ κόσμιον, conflatis omnibus per analog., ſed peculiari ratione iunctis εὐτ. κ. κ. τοῦ πρ. dum Sch. in „κ. πρ. modeſtia *decenti*, (partim cum P. in) partic. neutr. πρ. *eius* quod *decet*. Pol. videtur accepiſſe pro maſc. cum ſubſt. κ. conſtruxiſſe, recte, capiens pro adi., at libere tantum reſolvens alio que ponens ordine „qui *ſi* ordinem, *quem* decet, *ac* modeſtiam *retinebitis*" cum licuiſſet referre ad utr. praemiſſum ſubſt., ſed per ſynthesin putare rectum modo ad poſtr., ſexum cogitando potiorem, et ſumendo, particip. ſ. adi. cum artic. poſitum eſſe poſt ſubſt. cf. 2, 13, 11. 8, 6, 10. 13. οἱ ἱππ. λ. et in ſubſt. κοσμ., praeter Exc. ad 1, 2, 3. e. p. 789 i. (ubi et Lat. Bg.) quoque haec, cum alias i. q. τάξις, et praecipue in re militari dr. vel de loco, cuique militum aſſignato, vel de diſciplina militari, (ut hic capio, quoniam, iunctum etſi per ſynocopiam, tamen diſtinguitur a pr. εὐτ.) ad Onoſ. p. 74. N. 2. Rs. ad Polb. p. 133. e. i. e. legibus et moribus, inſtitutis que, tum pro τάξις et ordo univerſe, ad Poll. 3, 153. N. 64. Foeſ. Herdt, at Dion. Ca. „ordinata conſtitutio" it. pro decor, Abr. ad Ae. T. 1. ſed pro ornatu et ornamento, phyſice aut tropice, Hſd. Theogn. So. Ai. Poſſ. Ca. Iſ. Ev. tum pro coelo Iſ. M. Pan. Dd. S. et Diog. L., at in differentiam ab

„αἰδοῦς τε καὶ τιμῆς πρὸς τοὺς „ἄρχοντας, ὑμῖν μὲν εὐδαί„μονα καὶ πάντων ἀνενδεῆ πα„ρέξει βίον [p], τοῖς δ' [q] ἄλλοις „πᾶσιν ἀνθρώποις, κατά τε [r] „ἔθνη καὶ κατὰ πόλεις, εἰρή„νην [s] καὶ πρὸς τοὺς ἡγουμέ-

item que pudore et honore erga principes, cum vobis beatam nullius que indigam praeſtabunt vitam, tum caeteris hominibus omnibus, per provincias et urbes, pacem et erga

p) Colon in Ms. Ba. ut punctum in A. al. male, in continua adhuc rectione. q) δὲ Ms. Ba. cf. 7, 11, 3. r) In Ms. Vi. τε deeſt. *Loc.* ut κατὰ ἔθν. modo praebent Mss. rel. v. N. s) Colon in Ms. Ba.

εἰκουμένη Ammon., tum de ellipſi pron. οὗτος L. Bos., ſed in varia Hſy. 2, 171. e. 327. m. 809. i. Suid. 2, 354. i. 734. e. L. N. T. Suic. Loesn. Tittm. de Veſt. Gn. Gat. Adv. et ad Ant. Bud. C. ubi diſerte „κόσμος etiam εὐταξία“ Apoll. L. cum Hom. Call. Orph. Luc. Xen. Z. Pol. Cyr. et 'Ανβ. Rs. O. V. 4. 8. Din. Dem. Ael. V. h. cum p. 938. N. 8. a. e. „κόσμος — notat *illud ipſum, quod lex praeſcribebat.* — Sic εὐταξία καὶ κόσμος στρατοπέδου dr., quando *exercitus* officio *ſuo* bene *fungitur*, ap. Imper. Iulian. — et rediiſſe ſe πρὸς κόσμον, ad *officium* „it. Gs. Chr. et Indd. Thuc. ubi p. 157. Var. L. 5.“ κόσμον vocat, quum omnia rite atque ordine, ſervatis legibus militaribus, fiunt: alibi de eadem re τὸ εὔκοσμον dicit“ et 533, 83. ap. Schol.„ κόσμου) εὐταξίας“ it. 312, 55. κόσμῳ καὶ τάξει, ſervata *militari* diſciplina *ordinibus* que *ſervati*[s], ſed Polb. 1, 36. i. ἐν κόσμῳ καὶ τάξει ποιουμένοις τὸν πλοῦν, per Vs. liber.

μετ' — αἰδοῦς) Etiam haec variantur cum 6, 3, 12. e. εἰρήνην ἄγειν πρὸς ... καὶ μετ' αἰδοῦς ἐπίστασθε, it. 3, 8, 10. τὸ εὔτακτον μετ' αἰδοῦς πρὸς ἄρχοντας ἐπανέτρεψε et 2, 3, 25. πάσης τιμῆς καὶ αἰδοῦς παρ' αὐτῶν τυχὼν, et ib. 12. i. τῆς πρός με τιμῆς, it. 2, 6, 21. καταφρόνησιν τῆς πρὸς τοὺς ἄρχοντας αἰδοῦς, it. 4, 13, 10. τιμὴν καὶ αἰδῶ λ. at 5, 1, 14. e. αἰδῶ καὶ τιμ... ubi Bg. ad αἰδ. aliter, quam in his rel., ſervans e P. Lat. in μὲν et ... cf. 2, 13, 3. ſq. ſed e Sch. ad ἀνενδ., nexa neg. cum adi. παντ., id ...ue neceſſario, per hoc quidem Gr. adi., quanquam eſt proprie alia form... la illa μηδενὸς ἐνδεῆ, praeter quam liceat in Lat. modo adhuc ſic, n... ullius *indigam*, ſ. *non* indigam, quod, praeter P. Vs., novit Stp. Th... ſ(c)lum, cui pauperi add. repertum mihi adi. modo abſolute, de per..., ap. Suic. e patr. eccl. ſed de re ap. Ael. V. *h.* (ut affine adv. ἀνενδε... Di. H. S. T. 2.) quod Noſter dedit cum gen. (ut alia adi. copiae ſ. ino... piae) ſuo per analog., ſed et cum ſubſt. β. et rel., ſecum copulata, at de ſuo εὐδ. cum ἀν. rel., variando etiam cum 2, 4, 17. μακαρίῳ βίῳ, cf. G. Th. *beata — vita* et Hor. ep. 1, 11, 14. fortunatam *plene* praeſtantia *vitam.* Caeterum ad ἀνενδ. cum παντ. ſufficiat illud partim P. omnibus *affluens* ſ. *abundans*, ut retinens alteram partem, παντ.

τοῖς δ' ἀλ. π.) Definiuntur haec univerſa ſtatim per ſubiecta, ut de ſolis capiantur Romanis, quibus adminiſtratio imperii, tradita praeſentibus imperatoribus, procurabit non modo pacis partae diuturnitatem, ſed in provinciis maxime, etiam illud, ut praeſidibus parentes obediant. In quibus, ex analog. conflatis omiſſa Mss. copula innoxie

„νους πειθώ. Βιώσεσθέ [t] τε „καὶ [u] κατὰ γνώμην ἐν τοῖς „οἰκείοις, οὐκ ἐν ἀλλοδαπῇ

14. *ſuperiores obedientiam. Vivetis autem ex animi veſtri ſententia domi ſuae quisque, non in externis regionibus ma-*

t) Mss. Ba. et Ve. βιώσεσθαί τε v. N. u) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. et in Ms. Ve. Excpt. haec ſeries diſerta „βιώσεσθαί τε καὶ κατὰ γνώμην“ v. N.

ut ſaepe, ſequente καὶ intervallo, cf. 7, 3, 16., nec quid decernit P. liber et per rel., deſertus recte a Bg. etiam ad ἔθν., (ubi variatur cum 8, 6, 18. ἐς τὰ ἔθν. per artic., ſed per ordinem cum 7, 3, 16. κατά τε πόλεις καὶ κατὰ ἔθν.) it. in omiſſis τοὺς ἡγ. (quos capio per ellipſ. gen. αὐτῶν, ſcil. τῶν ἐθνῶν,) cf. 7, 5, 1., etiam a Sch. in „πειθ. *obſequium* exhibere *ducibus*“ e Sb. Ind. (ubi et notata rectio cum pr. πρὸς, ex analog., dum G. Th. non tenet Bg. ſed modo 525, 27. *obſ.* in *illam*,) in Lat., ſub quo et Bg. quoque ſine Vs. hinc Stp. Th. 3, 134. G. e., ſed ſine commate poſt πολ., comparens, ut et poſt ἀνθρ., quoque in Vs. Bg., in cuius marg. Leisn. „omittit aliquid“ voces duas *pacem et*, quae ſunt noſtra.

βιώσεσθέ τε) Forte δέ. *Reisk.* Quam copulam aliam refert et Bg. e P. cf. 7, 7, 6. 7, 12, 14., omittentes contra alteram καὶ, cum Noſter pergat alibi quoque per τὲ καὶ, cf. 8, 1, 3. 4, 12, 6. 2, 14, 12. Caeterum in Mss. inf. minus eſt illa enallage modi, ut inf. ſtet pro imperat., per ellipſin v. finiti δεῖ ſ. χρὴ, cf. 6, 2, 10. quam confuſio finium et vocalium, cf. 1, 14, 17. 1, 6, 8. e. 5, 6, 13. 6, 8, 9.

[καὶ] κατὰ γν.) Ante καὶ κατὰ γν. deeſſe puto aliquod adverbium, aut certe participium, quod opponatur illi κακοπαθοῦντες. *Steph.*

Qui non reputabat, in compari hoc ſecum componi ſibi que reſpondere particip. κακοπ. et formulam e praep. cum ſubſt. κατὰ γνωμ. (cf. 7, 12, 11.) quae formula valet pro adv. aliquo, (cf. 5, 1, 9. 6, 9, 7. ὁλοκλ. it. 7, 3, 6. χορηγ.) ut ipſa Gr., quoad ſenſum, pro Lat. quodam adv., v. c. optato, *optabiliter*, beate, laete, tranquille; dum Bg. reſpuit P. libera, tum in addito adi. πάντες, cf. 8, 3, 7. tum in mutato particip. κακ. in finitum tempus cum alia neg., ſervans contra ex eodem non tantum Lat. rel., ſed quoque ſupplementa bina, unum in pron. ἕκαστος, cf. 8, 3, 5. alterum in ſubſt. χώρα, mutato item numero, cf. 3, 4, 18. ſed Sch. in „κακ. malo *conflictati*“ fere cum Stp. Th. per lect. vulg. „*in* exteris *nationibus* conflictantes *malis* „ubi Noſter ex analog. cum pr. ἐν et abl. loci, cf. abſolute Ioſ. Dd. S. ſed varie Bud. C. Poll. Ca. L. N. T. ubi cum praep. eadem, ſed abl. modi, Krb. O. et Munth. p. 415. (ut in ſubſt. affine p. 462. Loesn. Hſy. non coll. Suid. Ind. Zoſ. Cell. Hs. Fa. et Plut.) Thuc. Rs. O. V. 4. 6. Dem. cui add. 276, 12. porro cum pr. ὑπὲρ Ael. V. h. et Di. H. S. T. 1. (ubi et adi. affine κακόπαθος βίος,) it. cum pr. μετὰ Luc. cui add. 2, 855. N. 2. alio ſenſu et cum acc. rei, pro *cum* moleſtia *exercere* ſ. *tractare*, repetitis quibusdam, ſed cum variat. cf. 2, 3, 21. εἰ μὴ κατὰ γν. προχωροίη λ. it. 5, 2, 13. ἐν ἀλλοδαπῇ διαιτώμενοι λ. et 5, 3, 4. ἐν τοῖς οἰκ. καταβιῶναι λ. ſed in v. βιωσ. 6, 9, 5.

„κακοπαθοῦντες. ὑπὲρ δὲ τοῦ 15. *la tolerantes.* *Ut autem*

ὑπὲρ δὲ) Rarum hoc putat eſſe Vig. p. 483. *Leisn.* qui et in m. Ox. „Vi. 543." ed. Z. p. 648. i. ſuper ὑπ. ubi agitur in „ſignif. *propter* — Rarius, quod Herodi. l. 8. ὑπὲρ — ἐξ. *vt* autem *barbarae* quoque *nationes* quieſcant, *curae* noſtrae *erit*" qui, praeter alium ordinem in ἔθν., cum Bg., brevius quidem in v. ἡσ., ſervato que καὶ, (cf. §. 2.) ſequitur itidem P. in pr. ὑπ. cum inf., praemiſſo artic. gen., per finalem ἵνα, quae vertendi ratio, commoda illa quidem ad brevitatem, tamen non iuvat intelligentiam vocis ita, ut haec, cum, ſervata quadam praep. Lat., reſolvitur inf., ut alibi, ſimul per pron. v. *ſuper* eo, *quod* rel. ſeu ſimul per finalem illam, *ſuper* eo, *ut* ſ. *de* eo, *ut* rel. it. *propter* id, *ut* ſ. *propter* ea, *ut*, dum Stp. Th. 3, 1743. D. e. „invenitur ὑπὲρ τοῦ ſequente infinitivo (proprie quidem pr. ὑ. cum ſuo gen.) vbi reſolui etiam poteſt in τὸ, vt in hoc Herodi. loco l. 8. ὑπ. — ἐξ. (ſine Vs., ut, ſublato poſt ἔθνη commate, fiat una enunciatio tantum haec, τὸ δὲ καὶ τὰ βάρβαρα ἡσυχάζειν ἔθνη διὰ φρ. ἡμ. ἐξ., qui idem 4, 218. F.) Herodi. διὰ φρ. ἔχειν cum infinitivo iunxit; praecedente praepoſitione ὑπὲρ habente genitivum τοῦ, ſcribens l. 8. ὑπ. — ἐξ. (ſine Vs.) quam conſtructionem obſeruandam potius quam imitandam cenſeo. Dixerunt enim veteres, φροντίδα ἔχειν τινὸς, potius quam φροντίδα ἔχειν ὑπέρ τινος " Qui recte ſenſit hic peculiare quid Noſtri, revocaturus id proprie ad haec, τοῦ δὲ καὶ τὰ β. ἡσυχάζειν ἔθνη, διὰ φρ. ἡμ. ἐξ., ut Sb. Ind. profert formulam ſyn. πᾶσαν ἐποιοῦντο φροντίδα τοῦ μηδένα — ἀγγεῖλαι. Verum ego exiſtimo, Noſtrum ſcripſiſſe tamen ad analog. hanc dupl., primo quod formula διὰ φρ. ἔχειν par eſt privo v. φροντίζειν, cf. 3, 2, 9. (quibus ib. laud. add. Stp. Th. 1, 979. A. ſq. Vig. p. 244. N. 57.) ſed hoc v. habet ſecum pr. ὑπὲρ, cf. ad 6, 2, 13. et Ind. D[...], apud quem et cum aliis verbis ſunt haec, praeter 13, 27., tum formulae cum ὑπ. et gen. aliquo perſ. ſ. rei, ut 11, 19. 449, p., tum verba priva cum praep. eadem et artic. cum inf. cf. ſine Ind. 101, 2. ὑπὲρ τοῦ τούτων γενέσθαι κύριος καὶ τἄλλα πάντα πραγματεύεται, it. 135, ult. 1[...] 6. 296, 19. 370, ult. tum denique formulae etiam cum iisdem, cf. [...] e. τὴν τότ' ἄφιξιν εἰς τοὺς πολεμίους ἐποιήσατο, ὑπὲρ τοῦ — λειτουργεῖν [...] 100, 24. ὑπὲρ τοῦ ταῦτα λαβεῖν καὶ πόνους, καὶ χειμῶνας, καὶ τοὺς ἐσχά[τους] κινδύνους ὑπομένειν, quem Noſter reſpiciens, etiam ordinem ſecutus [...] in praemiſſo membro per praep. Deinde in hoc ipſo ſitu cogitarit No- ſter analog. illam, cum praep. cum caſu aliquo ponitur in fronte enunciationis per ſe, ut Lat. *de*, ubi valere poteſt pro formula tota quadam, v. c. *quod attinet ad*, rel. cf. ad 1, 13, 10. e. p. 554. e. G. [...] 12, 6. Hor. T. p. 215. Nr. 10. m. e Cic. ep. ad Att. 10, 1. ed. Gr. p. 11[...]. cui add. p. pr. it. 1, 10. p. 54. Cort. ep. Cic. et ad Sall. Cat. 51, 19. tum de Gr. περὶ laud. ad 2, 1, 6. p. 10. m., quae, alias etiam ſyn. noſtrae ὑπ., eiusdem quoque ſitum et notionem, quam monſtravi, firmare poſſit. Et tunc διὰ φρ. ἡμ. ἐξ. non regentur ad pr. ὑπὲρ, ſed et ipſa per ſe ſtabunt, ſupplendo gen. legitimo mero que tantum pron., διὰ φρ. ἡμ. ἐξ. τούτου. Caeterum Ms. ratio ſcribendi per unam vocem abſurda, nil prodit, quam ſeriem vetuſtam omnium unam. Ad rem autem quod attinet: tangit orator, credo, ob pr. §. et ad felicitatem plene pingendam, τὰ βαρβ. ἔθν., intelligens iterum Parthos Perſas que, forſan et

„καὶ τὰ βάρβαρα ἡσυχάζειν „ἔθνη, διὰ φροντίδος[x] ἡμεῖς[y] „ἕξομεν. δύο μὲν γὰρ ὄντων[z] „βασιλέων, εὐμαρέστερον καὶ „τὰ ἐν τῇ[a] Ῥώμῃ διοικήσεται[b], „καὶ εἴ τι[c] ἐπὶ τῆς ἀλλοδα-

barbarae etiam quieſcant gen-
16. tes, nobis curae erit. Nam cum duo ſint imperatores, facilius et urbanae res adminiſtrabuntur, et ſi quid in extera

x) In Ms. Ba. διαφροντίδος, haud ſecus ac ſi unum eſſet vocabulum. *Mart.* v. N. y) ὑμᾶς Ms. Ve. mendoſe, confuſis elementis. z) Ms. Ba. οὕτω βας. vitioſe, iterum litteris confuſis, cf. 7, 10, 5. 1, 17, 27. ἡττ. a) ἐν ἡ. Ms. Ba, omiſſo artic. cf. 7, 12, 17. ſecus ib. §. 20. ſed nunc per gloſſam e comparat. 8, 5, 11. b) Colon in Ms. Ba. c) Ms. Ba. εἴ τις — ἐπείγοιτο ſed Ms. Ve. εἴ τις — ἐπείγοιτο πρὸς λ. v. N.

Germanos, cf. in variat. etiam 8, 5, 15. πάντα ἔθνη — βάρβαρα, it. 4, 10, 6. 1, 2, 9. ſed in v. ἡσ. 7, 8, 8. etc.

δύο μὲν γ. — διοικησ.) Pro διοικηθήσεται. Ind. *Sylb.* Recte Sylb. Iam enim Kuſt. de Verb. Med. p. 145. (ed. Fi. p. 97. ſqq. et Wol. p. 154. ſqq.) obſervavit, eſſe verba quaedam Media, ſignificationem paſſivam habentia, quae appellare poſſis Medio-paſſiva. *Leisn.*

Qui addiderat hic iterum locum Antiph., iam laudat. ad 2, 1, 17. e., ubi et huc reſpexit, dum Sch. „med. fut. adminiſtrabuntur *res* Romanae *facilius.* Sb. putat uſurpatum pro paſſ. διοικηθησ.“ quaſi dubia ſit adhuc res, cum Noſter ſane per analog. (etiam in adiunctis) ſcribat, et per ſuam valens vim med. occurrat v., cf. Dem. cui add. 152, 5. cum laud. ad 2, 9, 9. e., dum Bg. ſequitur P., praeter rel., etiam in oppreſſo μὲν, quod refertur ad §. ſq. μηδὲ, aut potius ſtat ſolitarium,) et. in formula τὰ ἐν Ῥ., (ſubſtituto alio ſubſt. πόλει, cf. 6, 3, 4.,) reſtituens καὶ, cf. §. pr., ſed in variat. §. 1. τὰ κατὰ τὴν Ῥ. it. 2, 12, 7. e. οἱ τὰ τῆς Ῥ. διοικεῖν εἰώθασιν λ. tum definite magis, quam §. 9. e. αὐτοκράτορσιν ἡμῖν, loquitur Noſter, ſed non nominato tertio, ut 8, 6, 5. Μαξ. καὶ Βαλβ. Γορδιανοῦ τε Καίσαρος, ob id ipſum nomen, opinor, et ob dicta 7, 10, 16.

καὶ εἴ τι — ἀεὶ τοῦ) Articulus τοῦ poſcere videtur nomen ἑτέρου ſibi adiungi. *Steph.* Aut τοῦ eſt delendum, aut ἑτέρου ei eſt addendum. *Reisk.*

Sed Leisn. in Ms. Bg. „ſupplet ἑτέρου“ quod non pro certo dixerim, ſed unum ἑτέρου legiſſe pro duobus ἀεὶ τοῦ, quoniam adv. hoc vulg. non oſtendit, (ut neç P. cf. 4, 15, 15.) ſed in ſua Vs. praeterea haec, primum nullum poſt ἐπείγοι comma, ſed poſt χρείαν demum maiorem diſtinctionem, ut complexus ſit enunciatione una omnia illa εἴ τι — χρείαν. Deinde refert vulg. καὶ utr. et Gr. ordine, tum hunc quoque ordinem in adv. et v. quod in medio ſtat iterum loco et divulſum eſt a ſuo adv., pro εὐμ. διοικ. καὶ — καὶ λ., prae Stp. in marg. ſeverior, partim cum P., brevius verſato ad εἴ τι λ. ſed liberius addente ſuum adv., hic iterum, ut 8, 2, 4., in ſervato abl. conſq., qui P. idem dux Bg. videtur fuiſſe ad lect. ἑτέρου per ſuum *alterutro*, et, quanquam contracta nimis oratione, retuliſſe formulam πρὸς τὴν χρείαν ad ſqq., quam Stp. quoque in marg. iunxit cum pr., redditam per merum

„τῆς ἐπείγοι[d], πρὸς τὴν χρείαν „ἀεί του[e] πρὸς τὰ καλοῦντα „ῥᾳδίως παρόντος. μηδέ τις[f]

regione urgeat neceſſitate quadam: altero ad ea, quae vocabunt, praeſto facile futuro. 17. *Neque vero quisquam ve-*

d) Hic comma, ſed nullum poſt χρείαν in Stp. rel., ſed aliquod poſt χρ. modo in Bs. 1. al. nullum vero utrinque in A. v. N. e) Ms. Ba. nihil variat. *Mart.* nec Mss. rel., ſed ἀεὶ τοῦ in A. Stp. al., ſed ἀεὶ τοῦ ἑτέρου πρὸς λ. Par. Ing. Ox. et Ed. v. N. f) Sic nobiscum Stp. rel. et tacite Mss. ſed μὴ δέ τις A. al. cf. 8, 5, 9. 7, 1, 21.

adv. *neceſſario*, ſed a Bg. per ſyn. abl., verum a Sch. in „χρ. ad *uſum* ſ. *neceſſitatem*, (qui in ſolo) ἐπειγ. *neceſſaria* ſit *celeritas*" cum pr. πρὸς hic, opinor, valeat pro διὰ, ut alibi, v. c. in πρὸς βίαν, et, ut haec *per vim*, ſic Lat. ſevere ſit *per neceſſitatem*, facta a Noſtro ex analog. et forte pro illa 2, 9, 18. e. ψευσάμενος πρὸς τὸ χρειῶδες, par que iſti ap. G. Th. 1125, 49. „*ex* uſu *temporis*, i. quando tempus exigebat" ſed a Bg. relata ad pr. ob Lat. ib. 412, 59. 76. *neceſſitate* — coactus, — *compulſus*, — conſtringi, — *flagitat* tempus *et* neceſſitas, — *quae* neceſſitas *cum* tanta *premebat*, rel., cf. 8, 2, 12. ἡ χρεία ἠπείξε, dum Noſter mox repetit pr. πρὸς alio ſenſu, varians per copiam in adv. ῥᾳδ. (pro pr. εὐμ.) ſed de ſuo ſcribens in hoc cum v. παρ. (cf. in analog. cum pr. πρὸς ap. G. Th. in Bg. e P. 1031, 98. *niſi* id *ad* nutum *tuum* praeſto *fuerit*, et in ſevero Lat. *adſum*, de perſ. etiam, 128, 43. ſqq.) it. in τὰ καλ., de re, tropo remoto ſ. mutato, quae deſiderant praeſentiam, auxilium, exercitum, cf. Xen. Bach., ſed in primis in v. ἐπειγ. cum pr. ἐπὶ, quae cum adiuncto variata eſt cum §. 14. ἐν ἀλλοδαπῇ, ubi S h. „ſub. γῆς, peregrina *terra*." Iam, equidem liberum relinquens de πρὸς τὴν χρείαν, quo quis trahat, per leniſſimam medicinam, et mut to tantum accentu feci edidi que adeo iam ἀεί του, quod pron. pr τινὸς adfuit ſupra 7, 6, 13., ſumens deinde ſubiectos gen. conſq. in n tione cauſae, qua firmatur enunciatio pr. εὐμαρ., nam *cum* duo *quid* ſint *imperatores*: facilius *et* Romanae *res* adminiſtrabuntur, *et* ſi q in *extera* regione *urgeat* per *neceſſitatem quandam*, ſemper *aliquo* e rum *ad ea*, *quae* vocant, facile *affuturo*, ſ. *et* ſi *quid* in *extera* regio *urgeat*, quippe *in* uſum ſ. *ex* uſu *temporis* ſemper *aliquo* eorum *ad ea* quae *vocant*, facile *affuturo*, i. res domi, Romae, et in provinciis facilius adminiſtrabuntur, quoniam, ſi neceſſitas exigat, ſemper aliqui e duobus imperatoribus ad exteras res, auxilii quid poſtulantes, facil aderit. Haec cum ſententiam edant commodam: praeter P., quoque a Ms. uno Vi. ſuſtinentur, dum Mss. rel. duo proferunt nova, partim communia, primo v. ἐπείγοιτο, ambiguum illud, paſſ., an med., pro vulg. act., cf. 8, 6, 3. e. 8, 4, 9., deinde pron. τὶς, ſed diverſa hactenus, quod in Ms. Ve., commate nullo poſt ἐπειγ. poſito, hoc v. cohaeret cum ſq. πρὸς τὴν χρ. Ac ſenſu med. fuit v. ἠπ. cum praep. eadem ſupra, cf. 8, 6, 17. ſed non venit aliquis ſenſus, *ſi quis* e duobus imperatoribus *properet ad* rel., at tolerabilior e paſſ., ſi *quis* adigatur *ad* rel., cf. 3, 14, 9. ὡς ἂν μὴ πάλιν εἰς τὴν Ῥώμην ἐπείγοιτο, quo forte reſpexit librarius, relinquendus poſtea in Var. L.

μηδέ τις εὐμ.) Ms. res, in inf. pro imperat. cf. §. 14., non hic eſt

„ὑμῶν οἰέσθω g, τῶν πεπραγ-
„μένων εἶναί τινα h μνήμην,
„εἴτε ὑφ' ἡμῶν, (ἐκελεύεσθε i
„γάρ,) εἴτε ὑπὸ Ῥωμαίων, ἢ
„τῶν ἄλλων ἐθνῶν k, οἳ l ἀδι-

*ſtrum putet, rerum praeteri-
rarum ullam futuram mentio-
nem, aut a nobis (iubebamini
enim) aut a Romanis, aut cae-
teris nationibus, quae ob ac-
ceptas iniurias defecerunt.*

g) οἴεσθαι Ms. Ve. v. N. h) Iterum ſic in Ms. Ba. diſerte pro εἶναι τινὰ edd. omnium, cf. 8, 3, 16. 6, 2, 7. 6, 4, 13. i) In Ms. Ve. ἐκέλευσε ſed in Excpt. Ms. Ba. „ἐκέλευσε γὰρ," quibus additis a Mart. commatibus innuitur, defuiſſe parentheſis ſigna, ut in A. al. Sed alia lectio in verbo mendoſa e finibus confuſis, v. N. ut aliud vitium in ed. Par. ἐκελεύεσθαι cf. §. 14. k) Nihil hic in ed. Bs. 1. al. pro puncto Bs. 2. L. et colo Ed., mendoſe. l) Ms. Ba. nihil variat. *Mart.* nec Mss. rel., qui adeo tenuerunt οἱ Stp. rel. pro οἳ A. cum Bs. 2. tum ἐθνῶν, ὅπου οἱ ἀδικ. ed. Par. Ox. Ed. v. N.

eadem, quoniam, ſupplendo ad inf. illo v. χρὴ, etc., non conſiſtit nominativus pron. τὶς, ut maneat lapſus in vocali; abeunte P. ad ſyn. finitum modum, oppreſſo pron. utr., at, hoc ſervato, tamen Bg. et ipſo aliorſum, pro Sch. „*ſuſpicator*" ſed variante Noſtro cum 5, 1, 10. μηδέ τις τύχης πταῖσμα νομιζέτω, et cum 7, 8, 4. οὐδέ τις λ. it. 8, 6, 17. οὔτε τὶς λ. In ſq. membro Bg. cum P. tantum partim, per ſyn. Lat. tum ad τῶν πεπρ. (cf. 2, 13, 11. et in variat. 8, 6, 15. τὰ πραχθέντα,) tum ad v. εἶν., in praeſ. per fut., cf. 2, 10, 2. et Fi. ad W. p. 343. m., diverſus in μνημ. per meliorem que notionem, ob adiunctam praep., ut formula tota fuerit e Lat. analog. cf. G. Th. 257, 79. 87. de *te a* *ſipylo* mentio *eſt* honorifica *facta*, cf. cum gen. rei ib. l. 85. unde P. inde aliam praep. Lat. fumere coactus, liber idem ad ſq. parentheſin per ſuppleta, tum v. tum adi., volens quaſi ἐκελ. γὰρ πᾶν τοῦτο, ſed manens tamen vel ſic in vulg. paſſ. cum uno Ms. Rurſus vero libere git tum in relatis deinceps εἴτε — εἴτε — ἢ, mutato poſtr. in τὲ, (cf. 2, 7. et in analog. Hor. T. p. 1000. Nr. 3. m. *ſive* quid *mecum* cogito, *ſive* aliquid *ſcribo* aut *lego*, it. p. 1002. Nr. 8. ſq.) tum in Ῥωμ. cf. §. 9. et in variat. §. 11. τοῦ Ῥωμαίων δήμου, quanquam, ut loco pr. adiectum, ſimul intelligetur de ſenatu Rom.) ſeverior ad ἀλλ., praeter ordinem, ubi ἐθν. tamen etiam de gentibus per Rom. provincias capio.

οἳ ἀδικούμενοι ἀπ.) Vel ἐν οἷς vel ὅπου ante οἱ deeſſe videri poſſet. Sed et οἳ cum accentu legitur, in qua lectione non ad vocem praecedentem, ſed ad eos, quos in ſe complectitur, reſpici dicendum eſſet. *Steph.* Praeponi iubebat Stp. ὅπου, quod recepit editor Oxonienſis. Non opus id eſt. Saepius enim invenitur eiusmodi Enallage generis, maſculinum pro neutro, ita ut ad ſenſum, non ad grammaticam veritatem ſpectetur. Pro οἱ modo legas οἳ, ut tandem aliquando aliquam ſaltem accentuum rationem habere videar. *Gedik.* recte monuit Gedikius pro οἱ legendum eſſe οἳ. *Stroth.* Et ἀπέστησαν ferri poteſt, e. ἐπανέστησαν ſubſtitui. *Sylb.*

Qui tentat contra libros et ſine neceſſitate, cum quaeratur, nonquid eſſe hic queat, ſed an vulg. per ſe procedat, quod reſpicit manifeſto rem, ſupra memoratam, tum de Afris et Carthaginenſibus, in-

„κούμενοι ἀπέϛησαν. ἀλλὰ „γὰρ ἔϛω [m] πάντων ἀμνηϛία, „καὶ σπονδαὶ [n] φιλίας βεβαί„ου, εὐνοίας τὲ καὶ εὐκοσμίας

18. *Sit vero omnium oblivio; ſit foedus amicitiae conſtantis benevolentiae que et moderati-*

m) Nihil variatum vidi, v. N. n) σπουδαὶ Ms. Ve. vitioſe confuſis litteris, cf. §. 16.

iuria affectis a Maximino per miniſtros crudelitatis, 7, 4, 2. ἐς ἀπόστασιν εὐσταθῶς ὥρμησαν et 7, 5, 19. tum forſan etiam maxime que de Aquileienſibus, quos ipſe Maximinus infeſtarat una cum exercitu, ad quem hic oratio habetur, qui que Aquileienſes, non excipientes eum urbe, et reſiſtentes oppugnanti, dici poſſunt ab eodem defeciſſe, cf. 8, 2, 3. ſqq. Sed altera res recte compoſita eſt per figuram illam, quae hic eſt eiusmodi, ut pron. relat. una cum particip., ſexu maſculino expreſſum, detur poſt ſubſt. neutrius ſexus, ſed e genere collectivorum, ubi ſubſtituas aliud ſubſt. ſexus maſc., ibi latens, v. c. ἄνθρωποι, πολῖται, δῆμοι, cf. 1, 5, 3., ut cupidius edd. arripuerint coniecturam Stp., in primis, cum et ipſe de figura iſta ſimul cogitaſſet. Ad accentum quidem verum praeivit etiam P., pro cuius libero pron., ſed ſyn., ſeverum tenuit Bg., ſecutus eundem in ſenſu particip. dando per formulam; (pro Sch. „ἀδ. *qui* iniuriam *accipiunt*“ errantis in tempore, pro perf. *laeſi* ſ. *iniuria affecti*,) recte monente Leisn. in m. Ms. Bg. „improbat Stp.“ ſed Noſtro conflante ſua per analog.

ἀλλὰ γ.) Imperativum ἔϛω, quam promiſſivum ἔϛαι, vim habet maiorem. *Sylb.* qui monet hoc, non quaſi habuerint fut. libri, ſed in ſenſum, qui in imperat. plus certi poteſt habere, quanquam interdum par fut. et ſimplici promiſſo, dum Bg. e P. retinet non modo ſyn. coniunctiv. ut §. pr., ſed anaphoram quoque in repetito eodem v. pro [...]r. copula, cf. 7, 10, 12. e., et rel. deinceps, praeter ordinem rectum [...] πιϛ., omiſſo adeo etiam adv. ἀλ. γ., quod tamen reſtitui illico [...] ſimpl. adverſ., ut in fronte enunciationis ſinerem anaphoram; [...] Noſter ex analog. fingens ſua, (maxime σπονδ. cum φιλ. cf. diſerte [...] G. Th. *foedus — amicitiae*, ex Ovid., ſed modo *firmior — amicitia*,) [...] petit quaedam cum variat. cf. 8, 3, 5. e. ἀμνηϛίαν συγγνώμην τὲ τῶν ἀμ[...]τηθέντων, it. §. 13. μετ᾽ εὐταξίας τὲ καὶ κόσμου τοῦ πρέποντος, it. 8, 1, [...] μετ᾽ εὐκοσμίας τὲ καὶ εὐταξίας, tum 1, 6, 19. αἰώνιον — πίϛιν καὶ εὔνοια[...] it. 2, 3, 12. πίϛιν εὐνοίας, denique 3, 6, 4. βεβαίας βασιλείας, hic p[...] ſexum communem, (a Mss. non tentatum, ut nec in αἰων. cf. §. [...] προσπ.) cum Plat. Menex. Gottl. p. 49. l. 88. v. Ind. cf. in hoc adi. cu[m] aliis ſubſt. rerum Orph. Phoc. Iſ. P. Mor. Xen. Bach. Dd. S. *Di.* H. S[...] T. 1. Rs. O. V. 6. cum ἀρχὴν (ad locum ſupra 2, 10, 13. e.) it. 7. Iſ. Abr. Di. Th. A. ubi et ſexus comm. cum ſubſt. fem., L. Ar. p. 272. e., ſed de perſ. etiam Thuc. cum Bau. Or. et Plut. Krg. ut in rem crit. D'Orv. Ch., ſed ap. Capit. p. 154. e. cum narrat de Maximo, Romam regreſſo, et exercitus dolore inveterato, *et* iam *quidem* nec *verbis* abſtinebatur; *quamvis* Maximus *et* apud *milites* ſaepe *dixiſſet*, oblivionem *praeteritorum* eſſe *debere*, et *ſtipendia* magna *donaſſet*, et *auxilia* in *ea* loca, *quae* delegerant, *dimiſiſſet*, ubi Caſ. N. 4. „Maximi verba ſunt in concione apud milites: (hinc, non nominato Noſtro) μηδέ τις ὑμ-

„πίστις αἰώνιος.“ Τοιαῦτά τινα[o] εἰπὼν ὁ Μάξιμος, νομάς τε χρημάτων μεγαλοφρόνως αὐτοῖς ἐπαγγείλας, ὀλίγων ἡμερῶν ἐνδιατρίψας[p] ἐν τῇ Ἀκυληΐᾳ, τὴν ἐς Ῥώμην ἐπάνοδον

19. onis fides ſempiterna. Talia quaedam locutus Maximus, ac donativum magnificum eis pollicitus, paucos dies commoratus Aquileiae, reditum in urbem Romam inſtituit.

o) Hoc accentu edd. omnes, tacite etiam Mss. cf. §. 17. 8, 3, 16. p) ἡμερῶν διατρίψας λ. Mss. Ba. et Vi. v. N.

οἰέσθω τῶν π. εἶναί τινα μν., εἴτε ὑφ᾽ ὑμῶν, — ita ſcribendum, non ἡμῶν — ἐκελεύεσθε γὰρ, εἴτε — ἐθνῶν, οἱ ἀδικούμενοι ἀπέστησαν. ἀλ. γ. ἔστω ἀμν.“ qui, praeter veram nobiscum lect. in poſtr., cogitans in alio pron. milites ipſos, (haud dubie ob ſecundam perſ. v. ἐκελ.) ſumſerit ſubſt. μνημ. cum P. pro interna cogitatione, quae tamen, ut in N. pr. tangebam, non ſatis convenit cum contextu rel., i. e. cum formula v. εἶν. et pr. ὑπὸ, et praeterea in ſq. ἀμνηστία facit tautologiam quandam, quae contra, de Bg. Vs., diſtinguitur ita, ut pertineat ad animum, ſed μνήμη ad corpus, os, dicta et opprobria.

τοιαῦτα τ.) Libere P. ut 7, 5, 17. ſecus ac 8, 3, 16., deſertus a Bg. in ſq. membro in ſubſt. (cum Caſ. ad Capit. l. l. in N. pr. poſt Noſtri Gr. „ſtipendium pro donativo poſitum nove“ it. Stp. Th. 4, 1510. E. „Herodi. dicit χρημάτων νομὰς, pecuniae diſtributiones. l. 8. νο. — ἐπ. ubi νομαὶ χρ. ſunt Lat. donativum et congiarium. Dicit idem et ſimpliciter νομὰς, ſine genit. χρημ., pro eodem“) it. in reſtituto pron. cf. 8, 5, 22. ſed libere mutato adv. in adi. ut 3, 6, 18. ἐπιδοὺς αὐτοῖς μεγαλοφρόνως δωρεὰς, pro quo Noſter, de ſuo iungens gen. χρ. cum νομ., variat et cum iſto et cum 7, 6, 8. τοῖς δὲ στρατιώταις ὑπέσχετο ἐπίδοσιν χρημάτων, ὅσην οὐδεὶς πρότερον, τῷ τε δήμῳ νομὰς ἐπήγγειλε, ubi v. comparata in variat., in quam cf. 3, 8, 15. e. 3, 10, 3. ubi et ſq. ſimile quid νομάς τε μεγ. ἐπιδοὺς, — ἐτῶν οὐκ ὀλίγων ἐν τῇ Ῥώμῃ διέτριψε, quo reſpexerit Ms. librarius per comparat., ſed et per gloſſam aliam, ut [illegible]nderet compoſ. ſtare pro ſimpl. cf. 7, 7, 2. 8, 4, 1., ob eandem [illegible] ſimul adiunctam, ex analog., cf. in variat. quoque 2, 11, 2. ἐπι-[illegible]ιβὼν λ. et 7, 6, 11. ἐνδιατρίψας τῇ Θύστρῳ — ἡμερῶν τινων λ., ubi Bg. cum ſed per ordinem ſeveriorem, it. 1, 5, 1. ὀλίγων δὲ διελθουσῶν ἡμ.

ἐνδιατρίψας) Vindob. διατρίψας, verius ut videtur, nam alias ſemper hoc verbo compoſito, non decompoſito uti ſolet Herodianus. *Stroth.*

Cuius de iudicio dirimi poteſt ab aliis e iam propoſitis in N. pr.

τὴν ἐς — ἐπ. σ.) Pol. *Romam reverti conſtituit.* Sylb. (Ind.) *Romam reditum parat.* Etiam 2, 14, 2. (immo 12.) συνεκρότει πανταχόθεν στράτευμα, *contrahebat* undique *copias* et bellum inſtruebat. Et 5, 6, 14. (πανηγύρεις — συνεκρότει) habet ſignificationem *inſtruendi* et *componendi*, it. 7, 1, 11. συγκροτουμένη κατά τινος (συνωμοσία) conſpiratio *adverſus* quem *inſtructa*, et 4, 14, 16. et 7, 2, 4. Videas, συγκροτεῖν duo ſignificare, 1) cogere et colligere, 2) componere et inſtruere, v. Rz. ad Luc. de Gymn. c. 29. T. 2. p. 911. *Leisn.*

συγκροτεῖ. καὶ τὸ μὲν ἄλλο ϛρατιωτικὸν ἀπέπεμψεν ἔς τε τὰ ἔθνη καὶ τὰ οἰκεῖα ϛρατόπεδα· αὐτὸς δὲ [q] ἐπανῆλθεν ἐς [r] τὴν Ῥώμην, σύν τε [s] τοῖς δορυφόροις, οἳ τὴν βασίλειον

20. Ac caeteram quidem militarem manum dimiſit in provincias et propria caſtra: ipſe autem reverſus eſt Romam cum ſtipatoribus, qui princi-

q) δ' ἐπ. Ms. Ba. cf. §. 9. r) εἰς Ms. Ba. cf. §. 7. s) In Ms. Vi. τε deeſt. *Loc.* etiam in Mss. rel. v. N.

Quem v. et ad 1, 9, 3. cum Exc. ad 1, 6, 8. quibus add. Phil. p. 748. B. 762. B., conſtante Noſtro per analog. omnia, etiam ſubſt. ἐπ. cum praep., variando cum 8, 5, 25. εἰς τὴν Ῥ., dum fert G. Th. modo ſubſt. cum eadem rectione 105, 7. 9. *reditum* — ad *coelum* patere, — *neque* in *curiam* reditus *eſſet*, ſed Sch. in „σ. *edicit* ſ. *conſtituit* reditum. Sb. *parat*“ tum Stp. Th. 2, 1164. B. e. cum P. et alia lect. per artic., memoriter „τὴν ἐς τὴν Ῥ. ἐπ. σ. (it. p. 459. i. ſub) συγκρ. condico, edico, indico, — τὴν ἐς τὴν Ῥ. ἐπ. σ. edicit, *condicit* Bud.“ non in Comm., quae notio eſt liberrima, et recte non reperita in L. Ern., cum et hic locus commode referatur ad Nr. ib. 3. „*inſtituo*, apparo, *inſtruo*“ cf. Ind. Corn. N. „comparare — *iter* ad *regem*, de itineris deſtinatione et praeparatione“ et G. Th. 1085, 84. „*compoſueram* — itinera *ſic*, rel. i. ordinaveram.“

καὶ τὸ μὲν) Diſtinctum ἀλλ. ϛρ. a ſqq. duabus exercitus partibus, σύν τε λ. σύν τε λ., reſpicit 7, 2, 1. ſqq. et 7, 8, 22. ſq., ſingente Noſtro [...] per analog., dilucidius quidem, quam Capit. in loco laud. ad §. 17. *auxilia* in *ea* loca, *quae* delegerant, *dimiſit*, (ubi Caſ. N. 1. modo haec „auxilia dimiſit in ſuam quamque patriam; milites legionarios in [...] caſtra. Herod. τὸ ϛρατ. ἀπ. — ϛρατοπ.“ non monens quid in ſenſum [...] *delegerant*, quod pro *elegerant* duro tropo videtur mihi dictum; [...] potius legam *delegarant*, i. e. miſerant, cf. G. Th. 64, 1., cum ſae[...] dicatur locus et terra urbs ve mittere milites, v. c. ap. Virg., cf. A[...] 7, 715. 10, 779. 12, 516. niſi vulg. reſpiciat ad ſubſt. affine et fo[...] par ſit iſtis *facere*, habere, *inſtituere* delectum *militum*, qu[...] ſuppleas ib. *ea*, ſcil. *auxilia*,) etiam per variat. cf. 5, 2, 6. διέλυ[...] θέως τὰ ϛρατόπεδα, καὶ ἑκάϛους εἰς τὰ ἑαυτῶν ἀπέπεμψεν, it. 6, 6, 8. [...] 1, 6. τὸ δὲ λοιπὸν ϛρατ. ἤθροιζεν, ubi Bg., ut hic, deſerto P., etiam per ordinem ſeveriorem, et in rectis Lat. ad καὶ μὲν, cum ille cogitarit μὲν pro μὲν οὖν, cf. 7, 3, 10. omiſſo καὶ, cf. 4, 15, 4. 10. 8, 2, 15.

αὐτὸς δὲ) Variatur in ἐς τὴν Ῥ. cum §. 19. e. it. 7, 2, 18. ἐπανῆλθεν εἰς Παίονας, conflatis ex analog. etiam rel., ſeverius Bg. verſante prae P., qui ob pr. ſuos abl. conſq. hic adverſ. oppreſſit, ſed Bg. ex eo tum copulam τὲ primam, tum ſecundam praep. σ., per anaphoram ſimpl. ſimul cum copula τὲ ſecunda a Noſtro de ſuo repetitam, cf. Abr. L. Ar. et Dl. Th. Ind. v. *repetit.*

τοῖς δορ., οἳ — ἀρχὴν) Melius in Vindob. αὐλὴν, probante illuſtr. A Locella. Saepius autem voces ἀρχὴ et αὐλὴ permutatae ſunt. *Stroth.*

De confuſis quidem vocibus iſtis v. 2, 6, 7. e. it. 6, 1, 11. e. Sed

φρουροῦσιν ἀρχήν [t], σύν τε τοῖς ὑπὸ Βαλβίνῳ στρατευομέ-νοις. ἐπανῆλθον δὲ καὶ οἱ ἀπὸ

21. pale cuſtodiunt imperium, iisque, qui ſub Balbino militabant. Reverſi etiam ii,

t) Ms. Vi. αὐλὴν recte. *Loc.* etiam Ms. Ba. v. N.

hic vel eadem confuſio inciderit, vel gloſſa ex 2, 1, 2. *τοὺς φυλάσσοντας τὴν βασίλειον αὐλὴν δορυφόρους*, cum Noſter, aliter definiendo pr. *τοῖς δορυφόροις*, reſpexiſſe poſſit cum variat. ad 2, 14, 10. e. *τοὺς ἀκμαιοτάτους ἐπιλεξάμενος ἐς τὸ δορυφόρους εἶναι τῆς βασιλείας*, cum que idem alibi quoque variet in periphraſi et denominatione Praetorianorum, cf. 8, 5, 20. et 22. 3, 13, 11. 4, 4, 9. m. 2, 10, 8. 2, 12, 1. 2, 13, 3. 5, 6, 18. 6, 8, 15. it. 5, 4, 14. et 1, 2, 5. cum denique tolerarit vulg. ipſe etiam Per. de Praetor. p. 605. i. „*δορυφόροι, οἱ τ. β. φρ. ἀρχὴν*, *ſtipatores*, qui *cuſtodiunt* et *tuentur* Caeſarum *Imperium* Herod. 8, 7." qui proinde adi. *τὴν βασ.* commutat cum gen. abſtracti ſyn., dum Bg. ſervat, ſed P. nil dirimit brevior, quod adi. ſane alias cum ſubſt. *αὐλὴν* incedit ap. Noſtr., peculiare quid auſum in iuncto eo cum *ἀρχ.* ſed cum hoc ſubſt. aeque, ac cum altero *αὐλ.* dantem v. *φρ.* cf. 2, 9, 1. e., quanquam alio ſenſu, ſed ſq. *στρατ.* cum pr. *ὑπὸ* et adiunctis per analog., dum reſpicit ad 8, 6, 11. e. it. 7, 12, 2., diſerte hic nominato Balbino pro duce, ubi Bg. potius cum Sch. „med. *στ.* *militantibus* ſub *Balb.*" ſed Stp. Th. 3, 1072. C. m. „interdum cum *ὑπὸ*, habente et ipſo perſonam imperatoris. Plut. *στρατευόμενος ὑπὸ δικτάτωρι Ποστουμίῳ*, ſub *dict.* Poſt. *merens*. Herodi. l. 8. *σὺν τοῖς ὑ. Β. στ.* cum *iis*, qui *ſub* Balb. *merebant*, ſ. *militabant* ſ. *ſtipendia faciebant*" quem Plut. ſecutus ſit Noſter verum, cum repererim v. med. ſic modo, cum *ἕνεκα* ap. So. Ai., cum pr. *ἐν* Luc., cum pr. *ἐπὶ* Fi. Pal., cum pr. *ἐς* Herdt., cum *μετὰ* Plut. Krg. et Abr. Dl. Th., ſed ſimul cum *ἐπὶ* Iſ. Ev. Fd. p. 10. e., at cum varia ej. Pan. M. p. 58. i. 93. i. 96. e. 111. m. 117. i. it. Ael. V. h. tum per varia Bud. C. Poſſ. Ca. L. N. T., etiam cum acc. affini *στρατείαν*, cum Kypk. T. 2. Loesn. p. 392. e. Dreſ. de V. med. Ind. Sb. et ej. Di. H. T. 1. ... en. Z. Rs. O. V. 4. 6. 7. Iſ. 8. And. Dem. cui add. 24, 23. 123, 17. ... 18.

... ῆλθον δὲ) Contrahebat P. hanc §. cum pr., non tolerans Noſtri ... etitum *ἐπαν.* per polyptoton, deſertus a Bg., etiam in rel., prae... at ad *συμμ.*, qui liber in omiſſo *δὲ*, cf. 7, 3, 7. et in rem ipſam ... 6, 12. *ἀφῖκτο δὲ αὐτῷ καὶ Γερμανῶν οὐκ ὀλίγη συμμαχία*, pro quibus variatur, conflatis ex analog. rel., cf. 3, 1, 6. *Ἀτρηνοὶ δὲ ἦλθον αὐτῷ τοξόται σύμμαχοι.* Mox P. iterum contractior, ſed et liberior, addito quoque adv. cf. 8, 1, 6. ubi Noſter per analog. rurſus, variando cum 4, 13, 5. *ἐθάῤῥει δὲ αὐτῷ*, per formam v. aliam in litteris, quae Atticorum veterum putatur, tamen non ab omnibus, cf. Koen. Gr. p. 67. N. 14. Thom. M. cum N. V. Eur. Ph. v. 55., ad Thuc. p. 54. N. 23. p. 321. N. 84. Fi. Plat. Phaedo. p. 248. N. 4., me quidem reperiente per *ῤῥ* Ind. Sb. (cum Var. L. per *ρσ* ſemel,) Rs. O. V. 4. 6. Dem. cui add. 67, 8. Fi. The. Abr. L. Ar. Xen. Ἀνβ. it. Bach. cui add. Sy. 2, 9. (et §. 11. affine adv.) ſed per *ρσ* Hom. ſine Ind. Ἰλ. δ΄. 184. κ΄, 383. it. Ὀδ. β΄, 372. γ΄, 252. Hsd. Call. So. Ai. Barn. Eur. Trill. Obſ. Cr. p. 314. e. Thuc. cum Bau. Or., tum utr. ap. Hſy. Poll. L. N. T. Bud. C. Poſſ.

Γερμανίας ἐληλυθότες σύμμαχοι. ἐθάρσει γὰρ αὐτῶν τῇ εὐνοίᾳ, ἅτε καὶ τοῦ ἔθνους ἐπιεικῶς πρότερον ἄρξας, ὅτε ἰδιώτευεν. εἰσιόντι δὲ αὐτῷ ἐς[u]

qui ex Germania venerant auxiliares. Confidebat enim eorum benevolentiae: utpote qui et provinciae illi moderate antea praefuiſſet nondum 22. princeps. Ingredienti au-

u) εἰς Ms. Ba. ut §. 20.

Ca. et Sy., ad Onoſ. p. 5. N. 14. Abr. Dl. Di. H. S. T. 2. Dion. Ca. Fa. Ae. Luc. (ubi ſemel modo per ϱσ,) cum 1, 95. N. 27. it. Xen. Cyr. cui add. 1, 4, 7. 28. e. 1, 5, 13. et ſemel per ϱσ 1, 6, 37. cum N. ad 5, 5, 42. ubi et formula, ſyn. noſtrae 1, 5, 13. πιστεύω — τῇ πείρᾳ τῇ ἡμετέρᾳ, καὶ τῇ ὑμῶν εἰς ἐμὲ εὐνοίᾳ, per Vs. lib. ed. Th. V. 1. p. 55. l. 6.

ἅτε καὶ) Vtpote *in* quorum *gentis* praefectura, *ante* adeptum *imperium*, moderationem *omnem* adhibuerat. *Steph.* Fortaſſe rectius transpoſitione facta legemus ἅτε καὶ πρότερον τοῦ ἔθνους ἐπιεικῶς ἄρξας, cuius rei mentio etiam ſupra 8, 6, 12. *Sylb.*

Qui nulla de cauſa ordinem tentat invitis que libris, per ſe liberum, ubi Bg. tenuit e libero P. tantum duo, Lat. ad ἅτε, tum oppreſſum καὶ, cf. 7, 9, 7. 8, 7, 16., quod reſtitui tamen una cum adv. προτ. pro Lat. remotiori P., ad quem pertinebunt Stp. ante converſa, et ipſa tamen liberiora, ut haec Sch. partim e P. in „ἀρξ. quum *illis* olim *cum* poteſtate *moderate* praefuiſſet *nondum* addito *imperio*" dum ipſe Bg. ſenſum modo expreſſit in formula et enunciatione ὅτε λ. pro vicinioribus, *quum* adhuc *privatus eſſet*, ſ. privatam vitam viveret, cf. 5, 7, 1. 2, 4, 18. m. etc. dum huc ſine Vs. ſpectat Stp. Th. 1, 1121. C. in [illegible] ſed Noſter conflat per analog. ſua, variando per formulam ὅτε ἰδ. pro participiis ſupra 3, 11, 2. 2, 4, 18. m. et in rel. cum 8, 6, 12. ἐξ οὗ π[illegible] ἦν αὐτῶν ἐπιμελῶς ἄρξας, it. 8, 3, 16. ἐπιεικῶς αὐτῶν προεστώς, it. 7, 5, 3. πολλῶν δὲ πρότερον ἄρξας ἐθνῶν, e quo ipſo contra Sb. ſuſtineatur vu[illegible] ordo adv. πρ. Caeterum etiam hinc comparet iterum, Germa[illegible] partem fuiſſe in numero provinciarum Rom.

ὅτε ἰδιωτ.) Hinc apparet, το ἰδιωτεύειν idem eſſe Graecis, quod [illegible] nis eſt tempore Imperatorum, *privatum eſſe*, i. e. ſubeſſe legibu[illegible] imperatoria maieſtate non eſſe praeditum. Itaque poteſt aliquis ſi[illegible] ἄρξαι, ſimul ἰδιωτεύειν, h. e. eſſe legatum et ducem cum imperio in provincia, et eſſe privatum. v. Lipſ. ad VII. Plin. Paneg. et Schwarz ad XXI. p. 51. et ad LV. p. 249. *Leisn.*

εἰσιόντι δὲ) Copulam P. aliam adhibet, cf. 7, 12, 12., omiſſo et pron. cf. §. 19., quod ſtatim reſtitui in Bg. cf. 8, 6, 13., ſequente illum in Lat. ad εἰσι., non item ad ὑπ. nec in ſubſtituto alio nomine ad τὴν Ῥ. cf. §. 16. et 8, 6, 11., quo cum ἐς non variatur pro §. 20., ſed cum 2, 12, 2. πολλοὶ δ' εἰς Ῥ. — εἰσῄεσαν, conflatis per analog. rel., partim repetendo, cf. 4. 11, 4. ὑπήντετο αὐτῷ λ. it. 6, 7, 17. 7, 8, 22. ad ἐπαγ. ubi P. deſerit Bg. etiam per ordinem, cf. 7, 10, 16. ad Γορδ. K. Mox Ms. prima res, in copula alia, cf. 4, 4, 3., comparet quoque in P., qui tamen libere etiam addit adi. ad ὁ δημ. cf. §. 11., manens deinde in vulg. tex-

τὴν Ῥώμην ὅ [x] τε Βαλβῖνος ὑπήντετο [y], ἐπαγόμενος Γορδιανὸν Καίσαρα [z]· ἥ τε [a] σύγκλητος καὶ ὁ δῆμος εὐφημοῦντες [b], ὥςπερ θριαμβεύοντας, ὑπεδέχοντο.

tem ei Romam Balbinus obviam venit, ducens ſecum Gordianum Caeſarem: et ſenatus populus que laetis acclamationibus veluti triumphantes exceperunt.

Ἦρχον δὲ τοῦ λοιποῦ τῆς πόλεως μετὰ πάσης εὐταξίας [c] καὶ εὐκοσμίας, ἰδίᾳ τὲ καὶ δημοσίᾳ πανταχοῦ εὐφημού-

Gubernabant autem deinceps civitatem ſumma moderatione et modeſtia, publice et privatim ubique bene audi-

x) Sic diſerte etiam Ms. Ba. et in ed. Pat. pro ὅ, τε Stp. rel. cf. 8, 5, 1. y) ὑπηντᾶτο Ing. mendoſe, quia ſolae habuerunt, cf. 4, 11, 4. z) Punctum in A. al. a) δὲ Ms. Ba. cum A. al. v. N. b) Ms. Ba. ὥςπερ θριαμβεύοντες εὐφημοῦντες ὑπεδ. ſed Ms. Ve. modo θριαμβεύσαντες v. N. c) Ms. Ba. εὐκοσμίας τὲ καὶ εὐταξ. ſed Ms. Ve. πάσης εὐκοσμίας καὶ εὐταξ. v. N.

tus rel. et ordine et tempore cum uno Ms. Vi., dum Ms. Ve. minus eſt corruptus, ferens tantum aliud tempus, aor. pro praeſ., (haud dubie per errorem in finibus, cf. in contrariam partem 7, 6, 17.) et praeterea alium particip. caſum, e confuſis vocalibus, cf. §. 10. Quae confuſio accidit et in Ms. Ba., ſed inſuper vis manifeſta in aliter locato particip. εὐφ., ad rectionem, opinor, iuvandam, cum, ſemel confuſis caſibus ...tis, ſane melius ſtet partic. εὐφ. in vicinia ſui v. ὑπ., ſed, ex ordine vulg., relatum per ſyntheſin ad proxima ſubſt. e genere collectivorum, (cf. D'Orv. Ch. p. 298. ad vs. 5 ſine Vs. hinc, per numeros pravos „8, 7, 29.") habeat interiectum membrum totum, id que praemiſſum per caſum quartum, qui pendet a poſtpoſito demum v. per oppreſſum pron. αὐτοὺς, cf. 8, 3, 3. 3, 11, 18. Caeterum in confictam a Noſtro enunciationem ex analog., cum repetitione quadam et variat., cf. 8, 6, 10. δαφνηφοροῦντες αὐτοὺς οἱ δῆμοι ὑπεδέχοντο, it. 2, 14, 2. ὁ δὲ δῆμος καὶ ἡ συγκλ. δαφνηφοροῦντες ὑπεδέχοντο, it. 1, 7, 11. εὐφημίαις παντοδαπαῖς — ὑπεδέχοντο, quae eſt proprie Bg. e P. mutatio partic. εὐφ. in ſubſt. (cf. 2, 14, 4.) et partim Stp. Th. 4, 59. E. e. „l. 8. ἡ δὲ συγκλ. — ὑπ. *fauſtis laetis que acclam., vel. tri., excep.*" cum lect. illa Ms. alia memoriter iterum, it. in v. θρ. i. at ſine Vs., ſed Capit. p. 155. e. 13. i. quum *ingredienti* urbem *Maximo* Balbinus *et* ſenatus *et* populus *Rom.* obviam *proceſſiſſent*, acclamationes *primum* publicae *fuerunt*, rel.

ἦρχον δὲ) Mss. res duplex, prima in addito τὲ ante vicinum καὶ, altera in ordine ſubſt. duorum mutato, fluxit uno e fonte, e gloſſa per comparat. cum 8, 1, 7. μετ' εὐκοσμίας τὲ καὶ εὐταξ. it. 8, 7, 13. μετ' εὐταξίας τὲ καὶ κόσμου λ. it. §. 18. εὐνοίας τὲ καὶ εὐκοσμ. et 1, 9, 6. m. μετὰ πασ. εὐκοσμ., quoniam in vulg. manet tertius Ms., nil dirimente P. per Lat. in ſubſt. at ſimplicem tamen referente copulam, quem, liberrimum varie et confundentem omnia, ſequitur Bg. modo in omiſſo ſubſt. τῆς πολ. (quod reſtitui ſtatim, nec a Sch. neglectum in „ἦρχ. praeerant

μενοι. ἔχαιρέ τε ὁ δῆμος αὐτοῖς, σεμνυνόμενος εὐπατρίδαις καὶ ἀξίοις τῆς βασιλείας αὐτοκράτορσιν. οἱ μέντοι στρατιῶ-

entes. Ac delectabatur ipſis populus, et gloriabatur patriciis dignis que imperio prin-
2. cipibus. Milites tamen ae-

urbi“) it. in alio ordine ad ἰδ. λ., contra ſervans etiam Gr. adv. παντ. cum Sch. in „εὐφ. ubique *in* bona *praedicatione*“ qua mutatione, quanquam conſiſtente cum v. ἠρχ., non opus per Bg. nec per Lat. haec, v. c. *laudati*, praedicati, *celebrati*, it. *probati*; cum Noſter conſtat omnia per analog., etiam cum variat. in ordine non tantum illorum ſubſt. εὐτ. λ. ex locis laud., ſed etiam adv. cf. 5, 6, 12. e. δημ. τὲ καὶ ἰδ., ſed in rem conſentit et Capit. p. 155. m. *inde* in *ſenatum* itum eſt; *ubi* — *dictum eſt*, ſapienter *electi* principes *ſic* agunt; — *Et* Balbinus *quidem* cum *Maximo* urbem *cum* magna *moderatione*, gaudente *ſenatu* et *populo* Rom., *regebant*: (adiectis his cauſis documentis que) ſenatui *plurimum* deferebatur: *leges* optimas *condebant* moderate, *cauſas* audiebant, *res bellicas* pulcherrime *diſponebant*, ad quae Caſ. N. 6. confert Noſtrum ἠρχ. — εὐφ. cf. ib. p. 163. m. in documenta alia, *qui* leges *Romanas*, aequitatem *que* abolitam, *et* clementiam, *quae iam* nulla *erat*, et *vitam*, et *mores*, et *ſpem* ſucceſſionum *atque* haeredum *reduxiſtis*.

ἔχαιρέ τε) Cum pr. iunxit P. haec una periodo, liber et omiſſo pron. αὐτ. cf. 8, 7, 19., deſertus a Bg. in rel. per ordinem, conflante Noſtro et haec ex analog. cf. in σεμν. 1, 5, 13. et de εὐπατρ., quoad Maximum, 8, 7, 10.

οἱ μέντοι) Verte, milites in eo erant, ut in tumultum erumperent, ſ. milites novandis rebus intenti erant. Τὰ πράγματα οἰδεῖ, negotia *tument*, i. e. res ad ſeditionem tendunt. Sic Herodianus 7, 3, 16. (ἐντεῦθεν δὴ καὶ μάλιστα κατά τε πόλεις καὶ κατὰ ἔθνη διοίδαινον τῶν ὄχλων αἱ ψυχαί.) it. 7, 8, 3. (διοίδαινον πᾶσιν αἱ ψυχαὶ λ.) Sic Dio 54, 6. καὶ ὅς τὰ μὲν, ἄλλα οἰδοῦντα ἔτι εὑρὼν κατεστήσατο, Agrippa, *quum* tumentia *adhuc* negotia *inveniſſet*, omnia *ſedavit*. Sic idem Dio vel potius Xiph. 64, 7. (forte ed. Sb. 306, 4. οἰδούντων αὐτῷ διὰ τὸν Βιτέλλιον τῶν πραγμάτων, multis *ab* eo *propter* Vitellium *abalienatis*.) Nam et Latini ſic τὸ *tumere*, ut obſervat Lipſ. ad Tac. hiſt. 2, 32. (N. 1. ubi et v. Ern.) v. Cup. Obſ. 2, 4. p. 184. (ed. nov. p. 183. m.) Vellei. 2, 15, 2. *Mors* Druſi *iam* pridem *tumeſcens* bellum *excitavit* Italicum. *Leisn.*

Variat Noſter cum locis laud., per analog. dans cum v. acc. ellipt., qualem attuli ad 7, 3, 16. e Dion. H. οἰδῶν τὴν ψυχὴν, *Appius*, animo *tumens*, ubi et de ſenſu diximus, qui hic ſubiicitur poſt tropicum et genus univerſum per alia tria, tanquam aliquas formas, οὔτε — ἠρέσκοντο, — ἐβαροῦντό τε — καὶ ἠγανάκτουν, valitura et hic noſtratium iſta formula, *aber* der *Soldaten* Gemüther *waren* ſ. wurden *ſchwürig*, vel certe *aber* die Soldaten *waren* ſ. *wurden* ſchwürig *in* ihren *Herzen*; ferente P. copiam Noſtri ex analog. hic quidem, etſi cum libertate in membris ſingulis deinceps, dum Sch. partim modo cum illo in „οἰδοῖδ. milites *ulceroſis* animis *erant*“ ſed ib. Srp. Th. ſine Vs. et Bg. deſerit tropum aliquo pacto, cf. G. Th. ubi modo 178, 14. ſqq. „*aeſtuare*, — conſueta admodum metaphora ad animum transfertur, cum ille, inſtar ferventis humoris, vel maris concitati, quocunque affectu movetur, —

ται διοίδαινον τὰς ψυχὰς, καὶ	ſtuabant animis, et cum ac-
οὔτε ταῖς εὐφημίαις τοῦ δήμου	clamationibus illis populi of-
ἠρέσκοντο, ἐβαροῦντό τε αὐτῶν	fendebantur, tum ipſorum il-

animo aeſtuante *rurſus* reditum *ad* vada *retulit*" nec quid in Latt., productis l. l., ſimile cum caſu aut quarto aut ſexto, cf. tamen Virg. Ge. 3, 421. *viperam* — colla *tumentem*, et ib. Ae. 9, 596. *tumidus* — novo *praecordia* regno *Ibat.*

καὶ οὔτε) In copulatis deinceps καὶ οὔτε — τὲ — καὶ (cf. 8, 1, 9. e. 5, 8, 9. e. etc.) ſervat Bg. ſeverum et ſyn. Lat. in prima copula et ultima, mutans rel. duas in alias, nominatim neg. cum v. ἠρεσκ. ſic, ut negantis notio teneatur in v. Lat., pro vicinis *et* neque — *probabant*, gravabantur *que* — et *indignabantur* rel. cf. 8, 6, 1. dum P. opprimit alio abiens tres copulas, liber et (in ordine et oppreſſo gen. pron. cf. 8, 7, 6.) ad luſum polyptotum que Noſtri in pron. et partim dux Bg. in aſſumendo pron. tertio, ad rationem illam 3, 13, 7. αὐτήν τε ἐκείνην λ. e quo tamen licuit *ipſorum* ipſam *illam*, ſed et mera adhibere duo pron., in quam figuram tenui nunc quidem illud Luc. 1, 689. e. ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὑτοῦ εἶναι θέλω, cf. in τὴν εὐγ. §. pr. εὐπατρ. et 8, 7, 10. ut in ſq. ἄρα, omiſſum a Bg. e P., 8, 6, 13. et in variat. poſt v. ἀγαν. pro ὅτι δὴ, 7, 12, 6., it. 1, 13, 13. μετὰ πάσης εὐφημίας — τοῦ δ. ubi Bg. per nudum ſubſt. e P. cf. 2, 2, 21. e., cum Ioſ. 2, 24. i. μετ' εὐφημιῶν ἐπιβοήσεις, laetis *acclamat.*, conflatis rel. pr. per analog., dum Sch. in "ἐβ. *gravabantur*, indigne ferebant *illorum* nobilitatem" ſed Stp. Th. 1, 771. G. e. "ap. Herod. βαρεῖσθαι pro βαρύνεσθαι *grauari*, i. e. grauiter ferre, ſ. indignari cum accuſ. (rei) ἐβαρ. τε αὐτῶν τὴν εὐγ." ſine altero pron. ut Sb. Ind., etiam ſine Vs., at Gat. ad Ant. p. 254. a. D. οὓς βαροῦνται, *quos* gravatim *ferunt* "τὸ βαρεῖσθαι tranſitive, prout Marco iſtic, uſurpatum, haud temere alibi deprehendes. Herodianus tamen l. 8. ἐβ. τε αὐτῶν τὴν εὐγ. *eorum* nobilitatem *aegre* ſ. gravatim *ferebant*" me ſane et ipſo agnoſcente analog. ad illud Gem. Pl. 1, 3. e. τὴν — κενοφροσύνην βαρυνόμενος ἠναγκάζετο φέρειν, ubi Ind. "βαρύνομαι, *graviter*, moleſte *fero*" med. adeo ſumto etiam, cum aliis et ipſo Stp. Th. v. iſto extr., ubi ego aeque, ac in noſtro v., ſtatuens paſſ., aſſumo in acc. ellipſin alicuius praep., vel illius communis κατὰ, vel huius διὰ, tacente de utr. L. Boſ., cf. G. Th. 841, 61. "paſſiva vel media ſignificatione *grauari*, βαρύνεσθαι, eſt offendi, et grauiter ferre. — grauatur *conceptu*, (cum abl., ſed) cum accuſativo (rei) ſubaudita ſcil. praepoſitione *ob* ſ. propter, — (etiam perſ.) grauari — dominos, i. aegre pati" quam rectionem cum acc. perſ. in v. noſtro habuimus ſupra quoque ap. Anton., ubi et v. de improbato illo vel act. vel paſſ. prae altero iſto βαρύνεσθαι, cf. Suid. 1, 666. i. (qui, tacente N. Kuſt., ſua partim hauſit e Schol. Thuc. ad 109, 21.) tum in act. et paſſ. Abr. Dl. D'Orv. Ch. Thom. M. Luc. 3, 573. N. 40. L. N. T. cum Kypk. T. 1. Caeterum ad Capit. p. 156. c. 13. e. milites *occaſionem* quaerentes *occidendorum* principum, *quum* primo *vix* invenire *poſſent*, quia *Germani* ſtipabant *Maximum* atque *Balbinum*, quotidie *ingraveſcebant*, Cal. N. 2. "ἀεὶ καὶ μᾶλλον ἐβαροῦντο. quo verbo hic uſus Herodianus."

αὐτὴν [d] τὴν εὐγένειαν, καὶ ἠγανάκτουν, ὅτι ἄρα ἔχοιεν ἐκ συγκλήτου βασιλέας. ἐλύπουν δὲ αὐτοὺς καὶ οἱ Γερμανοὶ, παρόντες τῷ Μαξίμῳ, ἔν τε τῇ Ῥώμῃ διατρίβοντες. ἀντιπάλους γὰρ ἕξειν ἤλπιζον, εἴ τι [e] τολμῷεν [f], καὶ ἐφε-

lam ipſam nobilitatem gravabantur, aegre que ferebant, quod haberent ex ſenatu prin-
3. cipes. Angebant vero eos et Germani, qui erant cum Maximo ac Romae commorabantur. Adverſarios enim ſibi futuros credebant, ſi quid ipſi auderent, et obſervatores

d) αὐτὴν omiſſum ab Ing. mendoſe. e) εἰ τολμ. Ms. Ve. v. N. f) Ms. Ba. τολμεῖεν· καὶ λ. v. N.

καὶ ἠγανακτ.) Capitolinus in Max. et Balb. c. 15. refert, praeſagiſſe id Maximum, cum primum ei deferretur imperium. *Boecl.*

Ibi p. 160. c. 15. e. dixiſſe *fertur* Maximus, *Vereor* ne *militum* odium *ſentiamus* et *mortem*, cf. in rem 8, 7, 6. 8, 6, 4. e. quibuscum et variat Noſter per phraſin ex analog. ubi P. partim deſerit et Sch. in „ἐχ. haberent *reges*, ἐκ, *ex* ſenatu *dati*, h. e. *a* ſenatu“ capientes praep. de auctore, ut Rz. ad Luc. 2, 352. N. 32. poſt Vs. P. „ſed et ibi ſimul ſignificare poteſt: *principes* e *ſenatorum* numero *datos*. Nam praemittitur populum laetatum patriciis principibus“ ad quam poſtr. ſententiam redit ἐκ, ſumtum de dignitate, quo de alibi, cf. 7, 10, 13. 1, 7, 6. et in formulam alius notionis 6, 3, 9. ἐκ τῆς ἀγαθῆς συνειδήσεως ἔχει τὸ θαῤῥαλέον, ferente G. Th. tantum in praep. 440, 74. ex *Heluetiis* vxorem *habet.*

ἐλύπει δὲ) Copulam hanc P. omiſit, aut alteram, cf. 7, 3, 7., dux Bg. in Lat. ad ἐλ. cf. 1, 3, 8. 7, 3, 14. 2, 4, 8., in rel. contractior, idemque liberior ad τῇ Ῥ., per ſubſtitutum πόλει, cf. 8, 7, 22. ubi Bg. ad παρ., ut 1, 5, 1. e., ſed Noſter variat cum 8, 6, 11. διατρίβοντι ἐν Ῥαβέννῃ, et 7, 10, 13. ϛρατιώτας, οἳ ἐν Ῥώμῃ διέτριβον, conflatis per analog. omnibus.

ἀντιπάλους γὰρ) P. liberionem in hoc et ſq. membro, ex analog. confiсto, deſeruit Sch. partim in „ἕξ. *habituros* eſſe *vindices*, τολμ. ſi *quid* auſi *forent*“ dum omittit illius additum adi. μεῖζον cum Bg. qui ex iſto ſervat pron. cf. 7, 10, 12. 7, 12, 18. 7, 3, 9., in pr. quidem tum liber partim cum eodem ad v. ἕξ. tum ſeverus in non aſſumto ad v. ἕξ. altero acc. perſ. et pron. αὐτοὺς, tum prudentior in notione ad v. ἠλπ., quade valent dicta ad 2, 6, 4. e., etiam pro metuere, cf. ad Eur. Suppl. v. 790. Barn. „ἐλπίζω, pro *metuo*, non ſemel reperitur, ut Herodi. 8. ἀντ. γὰρ ἕξειν ἤλπιζον“ cum lect. alia vel memoriter, vel errore operarum, vel e Stp. Th. 1, 1198. D. m. „ἐλπίζω, in malam partem, timeo, ſuſpicor. Herodi. 8. ἀντ. γὰρ ἕξειν ἠλπ.“ Sed P. cum Mss. duobus manet in vulg. εἴ τι, ubi pron. exciderit ob ſq. ſyllabam, cf. 3, 7, 18. cum et ſenſus contextus que requirat id pron. Tum Ms. Ba. peculiaris res in v. τολμ. per ſe alit vitium, niſi latet ibi aut τόλμοιεν aor. a. aut τολμεῖεν fut. a., confuſis quidem et alibi ω et ει, cf. 7, 12, 3., et

φεδρεύειν αὐτοῖς ȣ ὑπώπτευον, εἴ τινι δόλῳ ἀποζωσθεῖεν ἐκεῖνο[h],

ſibi illos imminere ſuſpicabantur: atque, ſi per fraudem exarmarentur, illos, utpote

g) Per lenem in edd. (tacite et in Mss.) ſed in Sb. et Par. utr. ſic cum ſtellula „αὐτοῖς“ v. N. h) Ms. Ve. ἀποζωσθεῖεν ἐκείνω ἅτε λ. tum Ms. Ba. ἀποζωσθεῖεν, ἐκείνῳ ἅτε παρόντες λ., ſed in edd., quod dedi, habuere A. Stp. Sb. al., verum ἀποζωσθεῖεν ἐκεῖνοι, καὶ ἅτε παρόντες λ. Bs. 2. L. Ing. 2. Bc. 2. Pat. tum ἀποζωσθεῖεν, καὶ κεῖνοι, ἅτε παρ. Par. utr. denique ἀποζωσθεῖεν καὶ ἐκεῖνοι, ἅτε λ. Ox. omiſſo tantum commate uno illo poſt ἀποζ. v. N.

in Ms. illo facilius hic, quoniam caret is iota ſubſcr. In ſq. membro, pariter ex analog. facto, P., liberum et in copula, addito adv., cf. 8, 5, 8. e. 7, 12, 5. deſerit Sch. in „ἐφ. inſidiari *ipſis*“ ſecus ac Stp. Th. 1, 1085. C. e. ſub Sch. Lat., et ipſe retinens pron. Gr. lenem, dum Bg. exprimit aſperum, ad ſententiam, quam adiuturus cum libertate rel. ſupplet quoque alterum pron., notionem quidem v. per phraſin hic innuens, quod, opinor, privum v. Lat. cum dupl. acc. ambiguitatem habeat aliquam, *et* illos *obſervare* ſe *ſuſpicabantur*, cf. abſolute Luc. ſed cum dat. rei vario Ind. Sb. Dem. Polb., at perſ. Suid. vario que ſenſu, etiam militari, praeter Spanh. ad Call., quoque Dd. S. 2, 373. l. 36. *obſervare*, ſed p. 168. l. 8. *ſubvenire*, it. cum adv. ἐγγὺς Thuc., ſed bono ſenſu, pro adiuvare, etc., de perſ. et re, Abr. Dl. e Phil

εἴ τινι λ.) Pol. legit ὑπ' ἐκείνων, (*ne* forte *ab* illis *per* fraudem *exarmarentur.*) *Steph.* Fortaſſe verior haec totius loci lectio, ἐφεδρεύειν αὐτοὺς ὑπώπτευον, εἴ τινι δόλῳ ἀποζωσθεῖεν, καὶ ἐκεῖνοι, ἅτε παρόντες, ῥᾳδ. ὑπ. vel καὶ ἐκείνους, ἅτε παρόντας, ῥᾳδ. ὑποκαταστήσεσθαι, vel ἐφεδρεύειν αὐτοῖς ὑπώπτευον, εἴ τινι δόλῳ ἀποζωσθεῖεν, ἐκείνους, καὶ ἅτε παρόντας, ὑποκαταστήσεσθαι. Henrici Petri editio (Bs. 2. L.) expreſſe habet ἐκεῖνοι. *Sylb.* Forte ἀποζωσθεῖεν, ipſi, Praetoriani puta, ἐκεῖνοι δὲ, Germani puta, ἅτε —. Vocabulum ὑποκαταστaῖεν pendet ex εἰ, in illis εἴ τινι δόλῳ. Et ὑποκαταστῆναι eſt *in locum deceſſoris* ſubire, *ſuccedere*, vicem *eius* ſuſcipere. *Reisk.* vtique legendum ἐκεῖνοι, quum alias nulla eſſet ſententia. *Stroth.*

Super hoc loco habui tantum e Stp. Th. 1, 1775. C. „ὑποκαθίστημι ſubſtituo, ſufficio, i. q. ἐπικαθίστημι. Herodi. καὶ ἐφεδρεύειν αὐτοῖς ὑπώπτευον, εἴ τινι δ. ἀποζωσθεῖεν, ἐκεῖνοι καὶ ἅτε παρόντες ὑποκ. ſi *ipſi* dolo *quodam* exauctorarentur, *ne* illi *praeſentes* protinus *ſubſtituerentur.* Bud.“ non in Comm., qui clare quidem mutarunt vulg. pron. ἐκεῖνο, ſed praeterea in Vs. referunt expreſſum pron. τινὶ et ſuppletum aliud αὐτοὶ ad v. ἀποζ., tum in poſtr. membro neglectas voces duas καὶ ἅτε, ſubſtituto contra adv. libero *protinus*, denique per neg. *ne* videntur poſt ὑπώπτευον aſſumſiſſe μὴ, quod ſane poſt v. hoc adfuit ſupra 1, 3, 14. 7, 6, 11., ſed, quanquam per ſe elapſum ante εἰ, tamen per ſeriem reliquam et, ſervatis caet. quibusdam vulg., non bene procedat, ſi legas ſic, καὶ ἐφεδρεύειν αὐτοῖς ὑπώπτευον, μὴ, εἴ τινι δ. ἀποζωσθεῖεν, ἐκεῖνοι καὶ ἅτε παρ. ὑπ. ne quidem, ſi vel maxime commata figas poſt ἐκεῖνοι καὶ, et ἅτε παρόντες, *et* illos *obſervare* ſe *ſuſpicabantur* ſ. *verebantur*, ne, *ſi* quo *dolo* exarmarentur, *illi* etiam, *utpote* praeſentes, *facile* ſibi *ſubſtituerentur*, quoniam v. ὑπωπτ. ſit accipiendum in dupl. rectione, pri-

καὶ ἅτε παρόντες ῥαδίως ὑπο- καταςαῖεν. τό τε [i] Σεβήρου | praeſentes, facile ſubſtitutum iri. Severi que exemplum,

i) Sic et *Ms. Ba.* cum ed. Bs. 2. R. pro rel. τό, τι cf. 8, 3, 15.

mo cum praeced. inf. ἐφεδρ. deinde etiam cum ſq. μὴ, ſicut oſtendere quem poteſt illud ἐκεῖνοι καὶ, pro ſolenni κἀκεῖνοι, etſi καὶ alias ſaepe non obtinet locum ſuum. Itaque circumſpiciendum videtur de aliis remediis huius loci. Atque illud quidem ſimpliciſſimum Strothi non facit ſeriem totius, nec alterum Rsk., aſſumto praeterea δὲ, quoniam, quanquam hoc δὲ copulat v. ὑποκ. cum pr. ἀποζ., tamen obſtat v. ὑπωπτ. cum inf. Tum, ut P. haberi hic ratio poteſt propter libertatem rel. et brevitatem aut negligentiam nulla, ſic Sb. emendationes ſunt audaciores, maxime ob voces transpoſitas et poſtr. v. ὑπ. finite temporis commutatum cum inf. Iam Leisn. in m. Ms. Bg. modo ſic „leg. ἐκεῖνοι, ἅτε" quod verum eſt quidem, at non plenum. Nempe legit ſimul aliter in praeced. membro, inſerens copulam, vel καὶ ante εἰ, vel τὲ poſt id, εἴ τε τι. λ. quoniam hanc copulam Gr. alibi etiam reddit per Lat. *atque*, cf. 8, 6, 18. e., ubi per ſe potuit excidiſſe ob ſimile ſq. pron. cf. 5, 5, 4. c. Verum nec ſic conficitur ſeries; et apparet, Bg. praeterea mutaſſe aliquid in poſtremis, nec modo ſuſtuliſſe καὶ, ſed et legiſſe tum ἐκείνους, (quaſi in fine hoc lateret illud καὶ,) tum acc. παρόντας et inf. ὑποκαταςῆναι, cum aperte oſtendat acc. cum inf. In quo partim acceſſit ad Sb. et ſuum inf. rexit a pr. v. ὑπώπτ. Ego quidem expecto potius Mss. aliorum opem, (quoniam noſtri per ſuam lect. nil proſunt,) quam ut probem aliquid horum, quae alii de lect. attulerunt, aut ipſe obtrudam coniecturam hanc, ὑπώπτευον, ἵν᾽, εἴ τινι δ. ἀποζωσθεῖεν, ἐκεῖνοι ἂν, ἅτε παρόντες, ῥᾳδ. ὑποκαταςαῖεν, vel ὑπώπτευον, ἵν᾽ ſ. ὡς, εἴ τινι δ. ἀποζ., ἐκεῖνοι αὐτοῖς, ἅτε παρόντες, ὑπ. ſ. ἐκεῖνοι δὴ, ἅτε παρόντες, ὑπ. Saltem per ingenium meum conſervare ſtudui aliquo pacto, quae rudera ſuperſunt antiquarum litterarum; reperiens in ed. Bs. 1. L. ſupra ἐκεῖνο a manu quadam allitum οις, quod nec ipſum ſufficit, et praeterea in conflata a Noſtro per analog. modo ap. Ind. Sb. „ὑποκαταςῆναι, *ſuccedere*, (hinc, et) ſic ὑποκαταςὰς αὐτῷ, ſucceſſit *ei*" ex Eutr. Met. 6, 2, 2. cui add. in rem crit. ap. Geop. 6, 18. e. Nec dum reſtitui in dubia lect. omiſſum a Bg. e P. pron. τινὶ, quocum dedit abl. per ſyn. formulam e praep., ubi vulg. τινὶ δ. ex analog., variatum quodammodo cum 4, 14, 18. 7, 8, 12. δόλῳ καὶ ἀπάτῃ et 2, 9, 15. c. μετὰ πανουργίας ἢ δόλου, cf. ap. G. Th. de Bg. formula in praep. 771, 23., ubi l. 15. ſyn. per *dolum*, it. in hoc ſubſt. 255, 99. *ne* qua *fraus*, ne *quis* dolus *adhibeatur*, it. 734, 86. tum in Bg. v., iterum e P., aliter que, ac ſupra, *exarm.* ib. modo cum ἐφοπλίζω. Caeterum, ſi Bg. ante εἰ voluit καὶ e ſevero Lat. ſuo: id dicas, cum in marg. ſtetiſſet quondam, alieno loco in textum veniſſe; ut conſtat, ſubinde ex aliis vocibus depravatum eſſe; unde varie ante ſubſtituebam.

τό τε Σεβ.) Cum pr. hanc §. iunxit P. per phraſin aliam, omiſſa copula, quam ſevere tenuit Bg., (e vetere copulandi enunciationes ratione, ubi per ſe valebat quoque cauſalis quaedam, δὲ ſ. γὰρ,) ex illo in rel. ſervans modo ſubſt. ad τοὺς Π. ἀπ., reiecto ej. adv. libero, cf. §. pr., dum Sch. in ὑπ. cum Bg., ſed partim cum P. in „εἴςειμι med. *ſubi-*

ὑπόδειγμα, ὃς τοὺς Περτίνακα ἀποκτείναντας ἀπέζωσεν, εἰςῄει αὐτούς. ἐπιτελουμένου δὲ ἀγῶνος τοῦ τῶν Καπετωλίων[k], πάντων τὲ περὶ τὴν πανήγυριν

qui Pertinacis interfectores exarmaveret, ſuccurrebat ip-
5. ſis. Cum igitur celebrarentur ludi Capitolini, cunctis circa feſtum et ſpectacula oc-

k) Ms. Ba. καπιτωλ. v. N.

verat eos *memoria*, memores *erant*" proferens primam formulam (quae alia eſt illa ap. Ael. V. h. p. 717. m. εἰςῄει τὴν Ἀσπασίαν μνήμη τῶν λ.) ad ſenſum modo., cum obſtet hic nominativus ὑπ., per analog. iunctus cum v. et acc. perſ., ubi Stp. Th. non niſi haec 1, 1138. E. e. „res quaepiam dr. aliquem εἰςιέναι, pro eum *ſubire*, ei *occurrere*. Et δεινὸν εἰςῄει Dem. (ſine Ind.) *metus* vehemens *inceſſit*. it. τὸ εἰςιὸν λέγειν, quidquid *in* mentem *venit*" fere Bud. C. (cuius locus e Dem. habetur 351, 17. per lect. aliam,) ubi 145, 3. ſqq. „εἰςιέναι etiam eſt *ſubire*, h. e. εἰς νοῦν ἔρχεσθαι (τινὶ ſ. τινὸς, cum) dat. (et acc. perſ. ipſius, quae et hic ponitur pro animo eius, cf. 1, 3, 5.) Herodi. τό, τε Σ. ὑ., ὃς τοὺς ἀποκτείνοντας τὸν Περτ. ἀπεζ., εἰς. αὐτ." cum lect. alia memoriter, Ind. Dem. „εἰςῄει μοι φθονεῖν, in *mentem* veniebat *invidere*, pro ἐπῄει" (quo in v. cf. Nr. 3. it. in ἐπέρχεσθαι, ubi add. 186, 12., ut aliud ſyn. ap. Luc. 1, 513. l. 49. τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰςέρχεται, *in* mentem *venit*,) ſed cum utr. caſu, etiam de affectu, ut αἰδὼς, Di. H. S. T. 1. Thom. M. p. 272. Luc. 1, 26. N. 31. Herdt. p. 58. N. 34. p. 531. N. 64. V. Eur. Ph. p. 465. a. i. D'Orv. Ch. p. 494. m. Abr. ad Ae. 2, 172. c. Fi. Plat. Ph. p. 147. N. 3., ſed Xen. Ἀνβ. Z. in N. „εἰςῄει αὐτοὺς, ὅπως λ. ſc. ἡ ἔννοια ſ. ἐπιθυμία" ut Vs. Th. V. 2. p. 325. ſ. 11. *ſubiit* animos *cogitatio*, qua de ellipſi nil ap. L. Boſ., ſed G. Th. ſine Gr. „*ſuccurrere*, in mentem venire, — *ſubit*, pro recordor, — *ſubire*, in memoriam venire, (cum) dat. (rei ſ. perſ.) — acc. — quod *me* recordantem, *fragilitatis humanae* miſeratio *ſubit*, — cum inf. (ut Gr. noſtr.) *ſubit* antiquitatem *mirari*, — *animum* cogitatio *ſubit* — animos *ſubit* memoria *maleficiorum*" quae omnia oſtendunt tropum et in Gr. noſtro, cf. in ſubſt. ὑποδ. L. N. T. cum Loesn. et Kypk. T. 2. Thom. M. p. 681. Di. H. S. T. 2. Ioſ. 2, 191. l. 13. Xen. Z. Pol. et in variat. 2, 13, 2. τοὺς τὸν Περτ. ἀνῃρηκότας et ib. §. 22. οἱ τοῦ Περτ. φονεῖς.

ἐπιτελ. δὲ) Copulam vertit Bg. e P. per ſyn. cf. 8, 6, 14., etiam rel. primi membri huius, ubi in Ms. vocalem ad Καπετ., praeter laud. ad 7, 10, 5. et 1, 9, 4., quoque cf. Caſ. ad Polb. 1, 758. e. Ind. Sb. Suid. 2, 239. e. p. ſq. e. Hſy. 2, 140. i. cum N. 21. et in variat. ex analog. 1, 9, 4. ἱερὸν ἀγῶνα τελοῦσι Ῥωμαῖοι Διῒ Καπετωλίῳ, dum Sch. „Καπετωλίων ἀγὼν, Capitolini *ludi*. Stp. de urb. legit Καπετωλεῖα, quum de ludo uſurpatur" ubi Καπετώλιον, ἐν Ῥώμῃ λόφος. — Ἡρωδιανὸς δὲ, Καπετωλίειον, ἐν ἓξ συλλαβαῖς· καὶ ἐν συναιρέσει, Καπετωλεῖον. τὸ δὲ Καπετωλεῖα, ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος, προπερισπᾶται, ubi in N. ed. Berkel. nihil, qui Herodianus innuatur, tacente quidem illo Grammatico poſt Moerid.

πάντων τὲ) Liber P. in omiſſa copula et aliter, it. in addito adv. ad λανθ. cf. 7, 2, 6. deſeritur a Bg, tantum ad v. ἀρχ. et per formulam aeque liberam ad ἦν — λανθ., ſoluto dicendi genere, et praemiſſo, qui poſt

καὶ τὰς θέας ἀσχολουμένων, αἰφνιδίως [l], ἣν εἶχον γνώμην λανθάνουσαν, ἐξέφηναν [m]. καὶ, τοῦ θυμοῦ μὴ κρατήσαντες, ὁρμῇ δὲ ἀλόγῳ χρησάμενοι, ἀνῆλθον ὁμοθυμαδὸν εἰς τὰ βασίλεια, τοῖς τε πρεσβύταις βασιλεῦσιν ἐπεισῆλθον.

cupatis, repente ſenſum, quem occultaverant, indicarunt. 6. Ac iracundiae impotentes, impetu veſano acti, adierunt unanimiter regiam, ſenes que imperatores aggreſſi ſunt.

l) αἰφνηδ. Ms. Ba. cf. 8, 5, 19.

m) Punctum hic, ut comma poſt λανθ. in A. al. v. N.

pron. erat, caſu ſubſt., conflatis a Noſtro per analog. omnibus, cf. in variat. 4, 9, 1. οὐκ. εἰδὼς τὴν τοῦ βασιλέως λανθάνουσαν γνωμ. it. 2, 8, 8. e. τίνα ἔχετε γνώμην, δηλώσατε, cf. Hſy. 1, 1156. e. ἐκφαίνει, δηλοῖ, λ. it. p. 1289. i., tum Ael. V. h. τῷ Πύῤῥῳ τὴν γνώμην τοῦ Κινέου ἐξέφαναν, (e Mss., pro al. edd. ἐξέφηναν, in N. non improbato,) Cineae *conſilium* Pyrrho *aperuerunt*, unde Noſter iterum hauſerit, ſed, praeter Bud. C. et Suic. in ἐκφαντ. extr., in varia ap. Ind. Sb., (ubi e Zoſ. 5, 2, 6. οὐδενὶ τὴν γνώμην, ἣν εἶχεν, ἐκφήνας, nemini *conſilio* ſuo *patefacto*, cui add. 4, 56, 7. παρετρέπησαν — καὶ ἣν εἶχον ἐξέφηναν γνώμην, animi*que* ſui *quisque* ſententiam *aperuiſſet*, quae ſunt formulae, ſitu vocum et ordine variatae, et prima quidem vulgaris illa Bg., ſed altera exquiſitior, quae et commata patitur, *et*, quem *haberent*, ſignificaſſent *animum*, interpoſito verbo, quod poſtremum eſt in noſtro loco cum praemiſſo particip. ſ. adi., quod admittit unum modo comma et adeo aliam adhuc diſtinctionem, quam hic dedi, *repente*, quam *haberent*, mentem *occultam* ſ. clandeſtinam *oſtenderunt*, ſed per diſtinctionem noſtram, in quam et revocari debet illa ed. Stp. rel. ratio ſine ullo commate, repente, *quam* haberent *mentem* clandeſtinam, *oſtenderunt*, quae exquiſitiſſima ratio Lat. in Vern. inverti ſolet ſic, praemiſſo adi., repente *clandeſtinam* mentem, *quam* haberent, *oſtenderunt*,) Hom. Orph., tum act. cum aliis acc. rei Theogn. Di. H. S. T. 1. Long. Mor. Xen. Ἀνβ., ſed med. ej. Cyr. et Abr. L. Ar. et in ſyn. γνώμην ἀποφαίνεσθαι Ind. Dem. cui add. 40, 3. denique in rem ap. Capit. p. 156. c. 14. et *erant* quidem *diſcordiae* inter *Balbinum* et *Maximum*, — quum *Balbinus* Maximum, *quaſi* ignobilem, *contemneret*, Maximus *Balbinum*, quaſi *debilem* calcaret. *Quare* occaſio *militibus* data eſt, *intelligentibus*, facile *diſcordes* imperatores *poſſe* interfici. *Ludis* denique *ſcenicis*, quum *multi* et *milites* et *aulici* occupati *eſſent*, et *in* Palatio *ſoli* cum *Germanis* principes *remanſiſſent*, impetum *in* eos *fecerunt*, ubi Caſ. N. 3. „*ludos ſcenicos* appellat agonem Capitolinum. Herodi. ἐπιτ. — ἀσχ., αἰφνιδίως ἣν εἶχον γνώμην λανθάνουσαν ἐξέφηναν" ſine Vs. et per Stp. ſeriem unam ſine commate, ſed ut in poſtr. v. tenuerint iota ſubſc. omnes edd.

καὶ τοῦ θυμ.) In copula liber P. iterum, cf. 7, 8, 15. 8, 7, 11. e., ſed et in rel. membro hoc, deſertus quoque a Sch. in „θ. μὴ κρατεῖν, *irae* impotentem *eſſe*, κρατήσαντες θ. *qui* continuerunt *iram*" ubi per analog.

συνέβαινε δὲ, κἀκείνους [n] μὴ πάνυ τὶ [o] ἀλλήλοις ὁμονοεῖν [p], 7. Forte accidit, ut ne ipſi quidem ſatis inter ſe concor-

n) κἀκ. ſine iota in A. al. cf. 6, 5, 16. e. o) πάνυ τοι Ms. Ba. cf. 8, 6, 1. ut τι nudum per edd. cf. ib. p) Colon in Ms. Ba., ut punctum in Bs. 2. R.

conflat Noſter, cf. Harl. Chr. Pythag. v. 9. ſqq. κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε, — καὶ θυμοῦ, *ſed* dominus *eſſe* aſſueſce *iſtorum* — et *irae*, it. cum gen. ſyn. ὀργῇ Gat. Ant., porro cum alio gen. affectus Ael. V. h., at alio gen. rei, non affectus, de perſ., pro continere, dominari, vincere, So. Ai. v. 484. Mus. Plut. Hs. Dd. S. Ioſ. Di. H. S. T. 1. Xen. M. S. Rs. Or. V. 6. Iſ. Pan. M. p. 66. i. Poſſ. Ca. p. 290. i. 723. e. Foeſ. L. N. T. Schw., qui ſumit ellipſin pr. ἐκ, cf. L. Boſ. Ell. (ut cum pr. ἐπὶ Κύπρου ap. D'Orv. Ch., ubi et in rem crit.) ſed cum gen. gerundii, pro valere ſ. poſſe, Polb. cum Rsk. ad eund., at nominatim cum gen. loci ſ. terrae Dd. S. Iſ. P. M. p. 49. i. 67. e. 74. i. 78. m. 92. i. cum Poſſ. Ca. Xen. M. S. et Cyr., ubi et in varia cum ej. Z. Pol· et Ἀνβ. it. Luc. Dem. et Thuc. cum Schol., ubi etiam de re cum gen. rei, tum abſolute, vario ſenſu, phyſico et tropico, V. Eur. Hipp. 190. 1. B. Geop. it. cum praep. ib. 5, 6, 6. et Long. Mor., rurſus de perſ. cum pr. κατὰ θάλατταν Iſ. Ev. et in paſſ. κρατεῖσθαι, phyſice et tropice, Di. H. S. T. 1. Fa. Ae., ſed ambigue Fi. Pal., it. cum pr. ὑπὸ Xen. Bach. et Cyr. it. cum κατὰ γῆν ej. Hell. it. cum dat. perſ. Orph., ſed cum abl. rei Rs. Or. V. 4., variante Noſtro, quoad ſenſum, cum 1, 17, 14. θυμῷ δουλεῦσαι λ., ut ad ſqq. membra cum 2, 5, 3. de iisdem Praetorianis αἰφνιδίως — καὶ θυμῷ καὶ ἀλόγῳ ὁρμῇ — φερόμενοι —, ἐπεισῆλθον τοῖς βασιλείοις, ubi P. copulam δὲ ſaltem per ſyn. τὲ refert, cf. 7, 6, 14., liber in rel., etiam addito pron. τινὶ ad ὁρμ. (cf. 8, 7, 10.) ubi Stp. Th. ſervat eundem cum lect. alia 2, 1446. F. „καὶ τοῦ θ. μ. κρ., ὁρμῇ τε ἀλ. — βασ." ſed Bg. modo deſerit in ὁρμ. et βασιλευς. it. in tribus deinceps v. χρ. (cf. 8, 4, 1.) ἀν. (cf. 4, 1, 8.) et ἐπεις. cf. 3, 11, 14., ubi et Sch. aliter „invaſerunt *reges*" confictis ex analog. omnibus, cf. ſine Ind. Dem. 361, 24. πρεσβύτας ἀνθρώπους λ. et infra §. 13. εἰσδραμ. λ. ob quae hic ἀνηλθ. εἰς τ. β. recte ab utr. Intp. intellecta ſunt de acceſſu ad regiam tantum externo; ſicut ex eodem loco mox ſqq. ἐπεισηλθ. τοῖς λ. de longinqua ſumentur aggreſſione.

συνέβαινε δὲ) v. Capit. in Max. et Balb. c. 14. (l. l. ſupra) Zoſimus etiam aliam caedis cauſam aſſignat, cum refert l. 1. (1, 16, 3., ubi proprie ſermo eſt de Gordiano tertio) *ἐπιβουλὴ κατὰ τοῦ βασιλέως λαθραία συνίσταται, Μαξίμου καὶ Βαλβίνου στρατιώτας αὐτῷ τινας ἐπαναστησάντων. ἧς φωραθείσης, αὐτοί τε οἱ τῆς σκευωρίας ἄρξαντες ἀναιροῦνται, καὶ τῶν κοινωνησάντων αὐτοῖς οἱ πολλοὶ, inſidiae* adverſus *imperatorem* clandeſtinae *parantur*, (conflantur,) *Maximi* et *Balbini* opera *quibusdam* in *eum* militibus *concitatis*, (Maximo *et* Balbino *concitantibus*, concitante, *milites* quosdam *ei*, ſ. *in eum*, Gordianum;) *quibus* inſidiis *detectis*, tam *ipſi* ſceleris *auctores*, quam *alii* participes *non* pauci *caeduntur*. Confudit, ut arbitror, hiſtoriam Philippi cum hac narratione; niſi forte milites ad excuſandum parricidium tale quid in vulgus ſparſerunt. *Boecl.*

Qui, non refutatus in N. ib. ed. Reit., ſapuit partim e N. ib. Sb. ed. Ceil. „etiam in cauſis, quae Maximo et Balbino necem attulerunt, ab Herodi. 8, 8. diſcrepat Zoſimus" dum hic Bg. a P. diſcrepat tantum

ἀλλ᾽ q (οἷά r περ μοναρχίας darent, ſed, (ut eſt regnan-

q) Ms. Ba. ἀλλ᾽ ſic, nec cum ſignis parentheſis in edd. v. N. r) οἷάπερ ſic in A. Stp. al. et clam in Mss. ſed οἷά περ diviſum in Bs. 1. al., tum οἷάπερ Sb. ſed mendoſa οἱάπερ Ox. 1. al. ut οἵ ἅπερ Pat. v. N.

in ὁμον., omittens adeo δὲ, cf. 8, 5, 22. 13., ſed ſecus ib. §. 7., tum addens adv. ad v. συνεβ., aliter, quam l. l. duobus aliis que ſupra, cf. 5, 8, 16., porro reddens ex illo μὴ παν. τὶ aliter, quam 2, 2, 9. et uspiam ſyn. variatum que οὐ πάνυ τὶ, delecto Lat. *ſatis* (cf. 1, 16, 11. ad πολλὰ) libere, cum ſolennia ad πάνυ Lat. *valde*, rel. concordaſſent aeque cum rel. Latt., quae ad καί. μὴ tantopere ſunt mutata, h. e. ſic, ut καὶ μὴ abiret in μηδὲ, et ἐκειν. in αὐτὸς, ut alibi, cf. 7, 5, 10. 2, 1, 3. et noſtra Gr. in μηδ᾽ αὐτοὺς πάνυ τ., pro aeque bonis, *ut* et *illi* non *valde* rel., quoniam copulant Lat. etiam ſua *et — non*, cf. ad 2, 4, 2., ut Gr. καὶ — μὴ, cf. ib. ad καὶ μήτε p. 102. m. 6, 8, 14., iunctis per analog. rel. cf. de v. ὁμ. varie Poſſ. Ca., ubi et „Dem. τινὲς, ἕως ὡμονόουν ἀλλήλοις, πολλῶν ἀγαθῶν ἦσαν κύριοι, *quidam*, dum *inter* ſe *concordes* fuerunt, *magnis* opibus *floruerunt*" qui locus eſt 188, 8. ſine Ind., ut et 489, ult., ubi abſolute, ut ap. Thuc., ſed cum dat. perſ. etiam Aeſch. ep. S., porro cum pr. περὶ Iſ. Ev. Fd. p. 28. m. it. Pan. Mor. p. 59. m., ſed ſimul cum pr. ἀπὸ p. 55. cum N., ſed rurſus abſolute ib. p. 48. e. 124. e. p. ſq. m., ſed cum inf. Plut. Hs. et affine adv. ὁμονόως Xen. Cyr., ignotum L. Stp. et Ern.

ἀλλ᾽ οἷά περ) Videtur in hac regione deeſſe φιλεῖ ποιεῖν. Οἷα περ non eſt nominativus ſingularis, ſed accuſativus pluralis. *Reisk.*

Qui ad caſum illum pron. inductus fuerit a ſua ellipſi iſta longiori e phraſi, *qualia* quidem *ſolent* facere ſ. efficere *monarchiae* cupiditas *et* individuitas *poteſtatis* ſ. in *imperiis*, per quam quidem Vs. fortaſſis licuit aſſequi mentem Rsk., qui adeo et ſtatuerit clam nominativum in ἐπιθ., ubi Sch. „cupiditate ad imperium a ſe ſolo obtinendum. Pol. videtur legiſſe in nominat. ἐπιθυμία: ſicut etiam ſcribitur in Sylb., hoc ſenſu, regnandi *eſt* inexhauſta *aviditas*, μον. ἐπιθυμία, ſolum regnandi *cupiditas*" qui οἷά περ ſine Vs. et monito ſubiicit illis Lat. ad οἷα δὲ 1, 3, 5., ſed in ἀκοιν. et ἐξουσ. repetit Lat. P., qui dederat plane iſta Bg., in cuius Ms. ſignarat Leis. duabus lineis rubri coloris et atri adi. *inexh.*, ab utr. Intp. aſſumtum, opinor, ad ſententiam iuvandam potius, quam ut corrigendo adderent iſtud 1, 8, 3. πλούτου ἀκρατήτῳ ἐπιθυμίᾳ aut ib. ſq. τῶν οὔπω παρόντων ἀπλήστῳ ἀντιποιήσει, it. 3, 6, 7. ἀπλήστῳ ἐπιθυμίᾳ, quae et 3, 12, 26. Nam in talibus enunciatis gnomis que univerſa valent ac nuda ſubſt., horum que epitheta et adi. mente ſolent expleri; ut Lat. *cupido* et *cupiditas* dr. interdum per ſe „de vehementibus, immoderatis et effrenibus deſideriis" cf. G. Th. 1319, 92, p. ſq. l. 31. ſq. Cl. Cic. Sed fortaſſe hic nemo requirat aliquod ſupplementum tale, ſed alterum ſane verbi ſubſt., quod in ſing. oſtendit Bg. e P. habet que ſecum duo ſubſt. numeri eiusdem ſing., ſed poſtulat quoque pron. ſing. οἷα hoc accentu, qui eſt diſerte in L. Ern., puto ob α longum in ultima et α purum, neſcio, an et οἷα hoc accentu, ut in fem. adi. quibusdam, v. c. ἡδεῖα, cf. Well. Gr. p. 267. m. Nr. 1. Sed ib. p. ſq. i. de α in neutris adi. brevi per plur., unde οἷα, hoc numero ſumtum, requiret v. ſubſt. vel εἰσὶ, vel ἐστὶ ſing., pro plur. cum neutro plur.,

ἐπιθυμία [s] καὶ τὸ ἀκοινώνητον di inexhauſta aviditas, atque

s) Hoc nominativo fuit in edd. Bs. 2. L. Sb. al. ſed ἐπιθυμίᾳ ſic cum iota in A. Stp. al. et tacite in Mss. v. N.

quod οἷα procedit cum ſubſt. duobus, quanquam numeri ſing. Et hoc accentu ſcriptum oportuit a Rsk. ante. Tum abſurdus plane eſt vulg. dat. ſ. abl. in ſubſt. ἐπιθ., pro nominat., quem et poſcit alter τὸ ἀκ. Confit igitur Vs. et ſententia haec alterutra, per ſing. quidem οἷα, *qualis* quidem ſ. *ſcilicet* eſt *monarchiae* cupiditas *et* individuitas *poteſtatis*, ſed per plur. οἷα, *qualia* quidem *ſunt* mon. *cupiditas* rel., hoc eſt, quod ſcilicet fit in cupiditate, ſ. per cupiditatem monarchiae et per individuitatem poteſtatis, ſ. quod ſcilicet fert et ſecum habet cupiditas illa, cum quis ſolus regnare ſtudet, et praeterea illud, quod poteſtas et imperia fere non admittunt communionem et partitionem quandam inter plures. Nempe, Noſter, confingens ex analog. gnomes ſuae utr. particulam, in altera tamen maxime reſpicere videtur ſententias aliorum has, Lucan. nulla *fides* regni *ſociis*, omnis *que* poteſtas *Impatiens* conſortis *erit*, et Sen. non *capit* regnum *duos*, et ej. *nec* regna *ſocium* ferre, *nec* tedae *ſciunt*, it. Curt. 4, 11, 22. *nec* mundus *duobus* ſolibus *poteſt* regi, *nec* duo *ſumma* regna *ſalvo* ſtatu *terrarum* poteſt *habere*, cf. in primam Tac. A. 12, 47. e. *illi* cupido *regni* fratre *et* filia *potior*, it. ej. niſi *cupido* dominandi *quovis* affectu *flagrantior*, cf. Freinsh. ad Flor. 3, 1, 3. *quum* interficere *fratres* ſtatuiſſet, *agitatus* regni *cupiditate*, cum Cort. ad Sall. Cat. 54, 4. e Lucan. *nec* quenquam *iam* ferre poteſt Caeſar *ve* priorem *Pompeius* ve *parem*, it. *aeger* quippe *morae* flagrans que cupidine *regni*, ſed in variat. 7, 4, 2. οἷα τυραννίδος σφάλματα, (cui iungitur non otioſa vocula πὲρ, a Bg. e P. oppreſſa iterum, cf. 8, 6, 12. e. 3, 8, 3., exemplo aliorum, cf. Dem. ſine Ind. 569, 8. εἰ τοίνυν —, οἷά περ φύσει λ., τοιαῦτ᾽ ἦν αὐτῷ λ. et Thuc. 107, 67. ἔλεγε δὲ καὶ ἄλλα, οἷά περ εἰώθει, Περικλῆς, alia *quoque* Pericles *recenſebat*, quemadmodum *conſueverat*, et Ariſtaen. 2, 7. e. γυνὴ δὲ, οἵα πὲρ ἐγὼ, τῶν ἀφροδισίων ἱκανὴν ἔχουσα πεῖραν, λ. Pav. ed. p. 226. e. *mulier* contra, *qualis* ego *ſum*, rel., ubi male οἷά περ. cf. Abr. p. 229. e.) it. 4, 4, 5. ὑπὸ τῆς περὶ τὴν μοναρχίαν ἐπιθυμίας ἐλαυνόμενος.

τὸ ἀκοινων.) Hic Leisn. in m. Ox. ſignarat, praeter Sen. illud in N. pr. *nec regna* rel., quoque „Minut. Felix. c. 18,“ ubi §. e. ad *quando unquam* regni *ſocietas* aut *cum* fide *coepit*, aut *ſine* cruore *deſiit*? in N. Cell. affert tum loca Sen. utr., tum inſuper Enn. ap. Cic. de off. 1, 8. *nulla* ſancta *ſocietas* nec *fides* regni *eſt*, ad quae Manut. laudat modo ſuperius e Lucan. et exempla rei a Romulo ad Auguſtum. Sed Stp. Th. „τὸ ἀκ. i. q. ἀκοινωνησία (ubi in pr. „communio et participatio nulla, commercium nullum“) Herodi. l. 8. τὸ ἀκ. ἐν τ. ἐξουσίαις ἕκαστος πρὸς αὑτὸν τὴν δυν. ἀνθεῖλκεν, de Maximo et Balbino, quorum alter cum altero imperium commune habere gravabatur, ſed μοναρχίας eos cupiditas inceſſerat. In quem ſenſum Lucanus dicit *Nulla fides* rel.“ qui, memoriter poſt ἐξουσ. negligens comma, male cum ſqq. iungit, ut Noſter ad analog. neutrum cum art. pro ſubſt., ſed de ſuo cum pr. ἐν, (ubi ſumetur vel ellipſis particip. v. ſubſt., τὸ ἀκοιν., τὸ ὂν ἐν ταῖς ἐξ. vel periphraſis gen., quo tendit Bg. e P. cf. 7, 5, 16. τῆς ἐν βασιλείᾳ τιμῆς,) cf. ap. Plin. ep. 3, 9, 8. habet *quidem* gloria, *in* ſtudiis *praeſertim*, quid-

ἐν ταῖς ἐξουσίαις) ἕκαςος πρὸς αὐτὸν ᵗτὴν δύναμιν ἀνθεῖλκεν ᵘ, ὁ μὲν Βαλβῖνος, κατ᾽ εὐγένειαν καὶ διπλῆν προάγουσαν

incommunicabilis natura potestatis) uterque ad ſe ſummam
8. potentiam trahebat: Balbinus quidem propter nobili-

t) αὐτ. A. al. cf. 3, 6, 10. e. 3, 13, 14. e. u) Nihil hic in Bs. 1. L., ſed comma in A. al. ut colon in Stp. rel. et punctum inde depravatum in Ing. al. v. N.

dam ἀκοινώνητον, ubi Gs. N. „regnum enim unusquisque adfectat nec civitatis modo, ſed rerum omnium. Regni autem ſocium non ferre tralaticium eſt“ tum Catan. „incommunicabile“ ſed Stp. „inſociabile, impatiens conſortis ap. Lucan.“ denique Cort. „quiddam haud communicabile“ quod plane non tenet G. Th., ſed noſtrum ſupra ſubſt. *individ.* ſaltem e Tertull. et „*inſociabilis*, — *antiquas fratrum diſcordias* et *inſociabile* regnum *exiſtimantes*, i. quod ſocium ferre non poteſt, Tac. A. 13, 17, 1. “cum Gr. n., quod praeterea reperi de perſ. ap. Poll. communionis *expers*, Orph. et Luc., ſed cum dat. rei Poſſ. Sy., porro de re, cum alio ſubſt. Ioſ. 2, 255. e. (cum alio loco Ind. per pravos numeros,) at abſolute Di. H. S. T. 1. et Fa. Ae., tum varie ap. Suic. et Dd. S., ubi et 2, 483. l. 54. ὅτι πλεονέκτης ἐςὶ, καὶ πᾶσαν ἀρχὴν ἀκοινώνητον ποιεῖ, totum *que* ſibi *imperium* extra *ullam* ſocietatem *vindicet*, cum N. Weſſ. iterum e Lucan. Denique in rem Capit. p. 156. e. *mittit* ad *Balbinum* Maximus, *petens*, *ut ei praeſidium mitteret*. Sed *ille* ſuſpicatus, *quod* contra *ſe* eos (Germanos) *peteret*, quem *putabat* monarchiam *velle*, ubi Caſ. N. 1. „uterque illorum imperium ad ſe trahebat, ut ſolus imperaret. retinuit vocem (*monarch.*) Herodiani. ἀλλ᾽ οἷαπερ μοναρχίας ἐπιθυμία, καὶ τὸ ἀκ. ἐν τ. ἐξ., ἕκαςος πρὸς αὐτὸν τ. δ. ἀνθεῖλκε“ ſic et ipſe videns rectum caſum in ἐπιθ., ſed pron. edens in fem., ad primum membrum ut referatur maxime, quoniam fem. ſexus prae neutro potior. Verum parentheſis ſigna, quanquam et ab iſto omiſſa, ſunt tamen neceſſario in diverſa rectione verborum a me ſuſcepta cum Bg. e P.

ἕκαςος) pro ἑκάτερος uſurpatum eſſe, patet ex §. 9. *Sylb.* repetens haec in Ind., ſine Lat., quod addit Sch. cum Bg. e P., ad ſenſum quidem, cum vulg. *quisque* ſcil. *eorum duorum*, eodem redeat, variante Noſtro cum 3, 6, 10. e. ἑκάτερος ἡμῶν — εἰς αὑτὸν ἀνθεῖλκεν — ἀρχὴν, cf. 3, 13, 14. e. νεανίας — ἕκαςοι τῶν κολακευόντων ἀνθεῖλκον πρὸς αὑτοὺς, et per analog. conflante v. cum τὴν δυν., variando cum l. l. ἀρχὴν, et pro 5, 1, 3. m. ἐξουσίας καὶ δυνάμεως βασιλικῆς, quam cum utrique viri per ſe iam tenuerint, ſane ex contextu opus ſit aliquo ſupplemento per adi., v. c. πᾶσαν, ſicut habuimus ſupra nudum τὸ ἀξίωμα 1, 15, 15. e., ſed et cum adiuncto 3, 11, 4. παντὸς ἀξιώματος, ubi Bg., ut hic, cuius expletum adi. notarat Leisn. in Ms. per lineam rubri coloris, ſubtus ductam, dum P. eodem tendit liberius, cf. 4, 15, 18., ſed Stp. in m. manet in privo Lat. ſubſt., deſciſcens ab utr. Intp. in v. ἀνθ. notione mera ad ſecundariam illam in Th. ſuo aliunde.

ὁ μὲν B. — τὴν προαγ. ὑπ.) id eſt, προγεγενημένην. *Reisk.* Primo continuatam Noſtri periodum per participia non bene divellit Bc. numerus §. alius, nec edd. diſtinctio maior, nec P., adſcita cauſali, loco μὲν, qui et in rel. liber, conflatis per analog., cum repetitione quorundam

ὑπατείαν πρωτεύειν [x] ἀξιῶν [y], tatem et ſuperiorem duplicem

x) πρωτεύσειν Mss. Ba. et Vi. cum edd. A. Bss. et Pat. v. N. y) Colon in Ms. Ba. cum edd. Bs. 1. R. al. ſed punctum in Bs. 1. L. al. v. N.

et variat. cf. §. 2. 8, 7, 10. ad εὐγ. quidem, (ubi Bg. de ſuo in praep. per ſyn. illi ad 8, 6, 12.) ſed 7, 10, 8. ὁ Βαλβ., γενόμενος μὲν εὐπατρίδης, εἰς δευτέραν δὲ ὑπατείαν ἐληλακώς, ubi Bg., mutato ordine, ſenſum dedit in particip. προαγ. per adi., ſed Sch. poſt P. partim „*iterum* ante *geſtum*, ſ. *antegreſſum* conſulatum“ ex Ind. Sb. partim „*ob* antegreſſum *conſ.*“ qui reſpicit hauddubie illa ap. Stp. Th. 1, 84. D. m. „προάγω, neutraliter poſitum, *praeeo*, praegredior, *praecedo*“ ſed tantum de perſ., cum hic ſit de re, qualia exempla tenent tamen L. N. T., quorum ſimillimum illud ex 1 Tim. 1, 18. κατὰ τὰς προαγούσας ἐπί σε προφητείας, Krb. „ſecundum *antecedentes* ad *te* factas *prophetias*“ ſ. potius in te, i. de te, cf. ed. Spohn., qua in notione ſumo ellipſin (neglectam a L. Boſ. p. 104. i.) pron. recipr., quod et alibi cum v. incedit, cf. Stp. Th. l. l. p. pr. e. et Epict. 50, 3. e., hic ἑαυτήν, ut ſit quaſi *ſe* prae *agere*, comparans maxime Lat. *ſe agere*, cf. G. Th. in v. 218, 18. ſqq., ſed in Gr. per varia Hſy. 2, 1021. m. e., ubi et med. προάγομαι, προέρχομαι, (pro quo med. valet act. cum pron. illo,) it. 1028. e. p. ſq. e. Suid. 3, 175. m. 182. e. p. ſq. i. Bud. C. L. N. T. Vig. L. Boſ. Ell. Poſſ. Ca. D'Orv. Ch. Ind. Sb. Thuc. cum Schol. et Abr. Dl. (ut in rem crit. ej. An. ad Ae. T. 1.) Rs. Or. V. 4. 8. Lyc. Dem. Xen. Hell. et Z. Pol. Cyr. et Mem. S. Ael. V. h. Luc. Dd. S. Polb., ſed cum acc. perſ. Ioſ., at cum acc. rei, pro ſimpl. ſ. Lat. afferre, Hom. it. cum pr. εἰς ſ. ἐπὶ, de re, Theogn. Iſ. Pan. M. p. 125. i., tum de perſ. ej. Ev. Fd. Long. Mor. Plut. Hs, porro in paſſ., tropice praeſertim, ej. Krg., §. 205. et Gs. Chr. Herdt., ſed de re Fi. Pal. et προηγμένα ap. philoſoph. Diog. L. et Gat. Ant. Tum adi. διπλ. cum aliis ſubſt. rei Foeſ. Rs. O. V. 6. Dem. Ael. V. h. Geop. Ae. ep. S. Abr. ad Ae. T. utr. et Dl. Th., tum de perſ. ſ. re So. Ai. Lyc. Luc. cum Ind. in N. Suid. Hſy. 1, 1006. e. p. ſq. L. N. T. cum Kypk. T. 1., porro per ſingularia de veſte Rs. O. V. 8. Lyc. cum Salm. ad Tert. de pall., ſed de διπλῇ nota grammat. Diog. L. Eur. Barn. poſt praef. p. 19. e. it. ad Thuc. Schol. p. 592. a. e. p. 10. it. ſuper διπλόῃ Bud. C. Tim. L. p. 63. Fi. Plat. Soph., denique τὸ διπλοῦν, fraudulentia, Xen. Hell., ſed διπλόον τοῦ Σαμίου Cal.

πρωτεύειν ἀξιῶν) πρωτεύσειν ἀξ. Vindob. male. *Stroth.* Ex analog. datur v. πρ. cum pr. κατὰ, cf. 7, 6, 5. Ind. Dd. S., ſed duo v. ſecum e Dem. 168, 11. πρωτεύειν μὲν ἀξιοῦτε, λ. ſine Ind., ubi et depravate habetur ſyn. 145, 8. τοῦ πρωτεύειν ἀντιποιοῦνται μὲν ἅπαντες, λ. Sed Mss. duorum tempus aliud inf., fut. pro praeſ., cum v. ἀξ. dubitatum quidem ab aliis, cf. ad Luc. 1, 597. N. 32. et Ienſ. L. p. 9. m., nec per ſe alibi reiiciendum propter dicta ad Thom. M. p. 160. N. 10. et quoniam exemplum eſt eius rei ap. Ariſt. Eq. v. 182. (ubi nulla Var. L. nec N. ap. Intpp. nec diſſenſus Schol. aut Suid. 1, 239. m., qui, tacente Kuſt., ſua, Schol. ſimilia, repetit 2, 734. m.) tamen hic, contextui non conveniens, (cum agatur potius de praeſ. et de animo Balbini, quem nunc habeat,) putabitur pro errore in finibus ſolenni, cf. 3, 13, 3. 4, 10, 8. e. cum et tertius Ms. Ve. manſerit in vulg., aut pro Gloſſatoris inepta opera, qui, memor aliorum locorum, ubi v. ἀξ. cum fut. ſtare poſſet,

ὁ δὲ Μάξιμος, διά τε τὸ ἔπαρχος [z] τῆς πόλεως γεγονέναι, καὶ ἔχειν ὑπόληψεις ἐμπειρίας πραγμάτων [a]·

conſulatum potior eſſe poſtulans, Maximus autem propter praefecturam urbis, et, quod rerum peritus habebatur:

z) ἔπαρχος Mss. tres cum ed. Par. 1. pro rel. ἔπαρχον v. N. a) γραμμάτων Ms. Ba. v. N., ſed punctum hic in A. al. et comma in Bs. 1. al. pro colo Stp. rel.

obtrudere id voluerit; ut, membrum hoc P. omittente, reſtituit Bg. melius, quam Sch. in „ἀξ. *dignum ſe cenſens*, poſtulans *priores* partes *habere*“ etiam, quam Stp. in m.

διά τε τὸ ἔπαρχον) Scribo ἔπαρχος. *Steph.* In Cod. Vindob. legitur ἔπαρχος, quod et Stephanus habuit, verius ut videtur; quum facilius haec lectio in receptam mutari, quam contra fieri potuerit. *Stroth.*

Qui in illis ſuis „quod et Steph. habuit“ debuit potius ſcribere „quod et Stp. voluit“ ut Sch. poſt vulg. „Steph. legit ἔπαρχος“ et Leisn. in m. Ms. Bg. „Stp. leg. δ. τὸ ἔπαρχος τ. π. γ.“ neſcio, an indicaturus, ſic quoque legiſſe Bg., quod nequit colligi e Vs. tali obliqua, e P., ne tum quidem, ſi vel ſevere dediſſet, *eo*, quod *praefectus* urbis *fuiſſet*, quoniam in Lat. neceſſarius eſt nominativus. Sb. quidem in Ind. ſine Gr. et Vs. locum poſuit per numeros ſolos: ſed Stp. Th. nihil, quam 1, 562. E. e. „ἔπαρχος πόλεως ap. Herodi. (ſine libro, cf. 2, 6, 12. ἔπαρχος τῆς πολ. γενόμενος et in aliam variat. 7, 10, 7. ἦν ὁ μὲν Μάξιμος - τῆς Ῥωμαίων πόλεως ἔπαρχος καταςὰς, et p. 981. e. tantum haec.) Iungunt διὰ et articulo τὸ cum inf. praeſ. ſ. praeter. ſ. aor. ut διὰ τὸ ποιεῖν ſ. πεποιηκέναι ſ. ποιῆσαι. Sic διὰ τὸ ἄσμενοι ἂν ἐξελθεῖν Thuc.“ ſine Ind., qui in pr. διὰ profert alia modo loca, ubi cum inf. ſunt tum acc., tum et nominativi, ut 249, 93. 508, 50., ut L. N. T. habent tantum cum acc. cf. Schw. p. 324. b. m. Fi. p. 292. e. Krb. pr. δ. extr. e veris locis Matth. 13, 5. ſq. Luc. 2, 4. Io. 2, 24. it. Fi. The. et Pal. a. e. ex 2, 5. at ſine caſu δ. cum inf. Dem. p. 205. e. Luc. v. δ. e., ſed ſine Ind. Xen. Cyr. 1, 4, 25. e., tum univerſe de nominativo cum inf. laud. ad 1, 10, 13. quibus add. D'Orv. Ch. p. 533. m. Ael. V. h. v. *inf.*, ſed de nominat. poſt διὰ τὸ et cum inf. ex laud. ib. ap. D'Orv. Ch. p. 52. m. et Thuc. 93, 81. quibus add. Poſſ. Ca. p. 453. i. Vig. p. 571. N. 84. Fi. ad Well. p. 331. m. Hs. ad Plut. p. 71. N. 12. e Xen. Cyr. 1, 4, 3. Luc. 3, 366. b. m., ubi in pr. et p. 26. N. 10. e. quoque τὸ ἀθανάτους εἶναι, et alia loca per acc. cum inf., quem vulg. hic tenere nolui contra Mss. per cauſam Strothi, quanquam ſciens, tum lapſum incidere potuiſſe in litteris, cf. 8, 7, 5. e., tum noſtros Mss. obtrudere exquiſitiora, cf. 8, 6, 16. e. et exemplum aliud in nominat. cum ſyn. pr. ἐπὶ τῷ cum inf. ſupra 5, 7, 6. in N. Leisn. ad μοιχ. Caeterum variat Noſter hic etiam in pr. διὰ pro pr. κατὰ, (unde Bg. per Lat. eandem,) iungens eam cum v. πρωτ. de ſuo.

ἔχειν ὑπ.) Ad illa 7, 10, 7. ἦν ὁ μὲν Μάξιμος - ἐν ὑπολήψει παρὰ τοῖς ὄχλοις φρενῶν τε καὶ ἀγχινοίας καὶ βίου σώφρονος, hic adiuncta eſt nova laus, aut ſpectatur, tantum variando cum primis virtutibus duabus, per analog. in formula ἐχ. ὑπ., ubi Sb. Ind. „paſſ. ſignificat. *quod putaretur rerum* experientia *pollere*“ quae ſunt partim ſeveriora, quam

ἑκατέρωθέν τε εὐγενεῖς [b] εὐ- 9. utrumque tamen patricia

b) Ms. Ba. εὐγενὴς καὶ εὐπατρίδης· καὶ γένους πλῆθος αὔταρκες ἔχων· ταῦτα ἑκάτερον ἐρῶν τῆς μοναρχίας ἐπῄεσεν. Sed Ms. Ve. „καὶ εὐπατρίδαι" et Ms. Vi. modo „εὐπατρίδαι" qui nominativus fuit et in edd. A. Bs. et Pat. v. N.

Bg. et Stp. Th. (qui fert aliunde ſaltem ὑπ. cum v. ἐχ., ſed ſane alio ſenſu,) e P. et Sch. „haberi ſ. putari pro perito" pro quibus tamen reperi ap. G. Th. in vicino ſubſt. 593, 64. e Caeſ. per veros numeros b. G. 7, 83, 4. *duces hoſtium* LX *millia* — deligunt —, *quae* maximam *virtutis* opinionem *habebant*, ubi, tacentibus N. rel., recte ille Germ. Sincer. „*welche* man *vor* (für) *die* tapferſten hielt" cum ſane et Lat. iſta phraſis valeat pro altera Noſtri l. l. it. 8, 3, 11. eſſe apud alios in opinione et exiſtimatione, it. *florere exiſtimatione*, quam poſtr. tenet G. Th. in ſubſt. etiam cum gen. rei 504, 31. *innocentiae*, quod verb. tropicum et alibi (3, 1, 10. e.) comparabam cum altero *habere*, quod adeo cum acc. *opinionem* et gen. aliquo rei dr. ſenſu dupl. id que e notione voc. *opinio*, vel paſſ., quatenus eſt in aliis de nobis, ut h. l., vel act., quatenus eſt in nobis de aliis rebus ſ. perſ. cf. Schell. L. in ſubſt. hoc p. 4206. i. m. cum alio adhuc loco e Caeſ. b. G. 6, 24, 3. Iam in lect. alia Ms. Ba. lapſus eſt modo in litteris, primum in μ et γ, qualis 7, 1, 3. δυςγεν., deinde in π et γ, tum quoniam et alibi utr. vocabulum variat, cf. ad Luc. 1, 719. l. 29. Fi. Plat. Phileb. p. 14. N. 1. cum Corn. Ecl. p. 42. m., tum quia P. ipſe cum Mss. rel. manet in vulg. gen. πραγ., tum quoniam de Maximi litteratura nec Capit. aliquid profert p. 139. i. e. p. ſq. e. immo p. 144. e. operam *grammatico*, rhetori *non* multam *dedit*; ſiquidem *ſemper* virtuti *et militari* ſeveritati *ſtuduit*, et tantum praeterea de eius *prudentia*, (qua una voce tenetur partim formula Gr. ἐμπειρία πραγμάτων,) p. 145. m. poſt haec *praefectus* urbis *prudentiſſimus*, rel., ſed de Balbini doctrina p. 147. e. *quum* eſſet *ſuae* patriae *nobiliſſimus* idem *que* hiſtoriae *ſcriptor*, — eloquentia *clarus*, poëmate *inter* ſui *temporis* poëtas *praecipuus*. Denique etiam adiunctus alter gen. ἐμπ., quanquam per Lat. *peritia* cum γραμμ. conſiſtens e Lat. uſu, tamen nec mihi ap. Gr. aliquem innotuit, nec ap. Noſtr., qui potius cum variat. iam dedit 1, 1, 9. τῇ ἐμπειρίᾳ τῶν πραγμ., ubi dictis add. Rs. O. V. 7. Ant. et de ἐμπ. cum alio gen. rei λόγων Ael. V. h., ut cum v. v. quibusdam Geop. Plut. Krg., ut plur. cum gen. perſ. ej. Hs., ſed abſolute Iſ. P. Mor. p. 125. e., tum in rem crit. Rs. O. V. 3. p. 621. N. 57.

ἑκατερ. τε εὐγ.) Γένους, id eſt, συγγενῶν. *Reisk.* Politianus habet: *patricia nobilitas*. Videtur legiſſe: ευγενεια ευπατριδης, quod et multo melius. *Gedik.* Vindob. εὐπατρίδαι perperam. Sed forſan etiam recepta non ſatis vera eſt quod iam animadvertit Gedikius. *Stroth.*

Sb. Ind. v. εὐγ. ſine Vs. dedit vulg., ſed Sch. ib. et in „εὐπ. P. videtur legiſſe in nom. *patricia* nobilitas" quod adeo Bg. cum rel. ej. liberis, tum copula, cf. 7, 8, 1. e., tum adi. pro adv. ἑκ. retinet, non, credo, legens ἑκάτερον δὲ, ſed invertens modo, ut alibi, cf. 3, 2, 19. Toleravit et Rsk. lectionem vulg., quae per ſe non habet ſententiam incommodam, *et* utrinque (utrosque) *generoſos* patricios *etiam* generis (maiorum) *multitudo* ſat *magna* ad *cupiditatem* monarchiae *incitabat*, in quibus nil eſt, quam Noſtri abundantia iterum quaedam in iunctis εὐγ. εὐπ. cum γεν. πλ., quae et manet in Bg. ratione, ſed ſic, ut εὐγ. εὐπ.

πατρίδας καὶ γένους πλῆθος αὔταρκες [c] εἰς ἐπιθυμίαν μοναρχίας ἔπειθεν. ὅ περ αὐτοῖς καὶ μάλιστα γέγονεν ἀπωλεί-

nobilitas, et quantum ſatis eſſet illuſtre genus ad concupiſcendum abſolutum imperium ſtimulabant. Quae res in primis ambos perdidit.

c) αὐτάρκες Lugd. mendoſe, v. 1, 4, 10.

habeant pone ſe explicationem per meram copulam. Tum in ratione utr. fuerit tantum analogia quaedam, in vulg. quidem ex 2, 3, 9. ἦν δὲ ἐκεῖνος εὐγενέστατος μὲν πάντων εὐπατριδῶν, (ubi rurſus ſq. ἀνέφερε γοῦν εἰς—τὴν τοῦ γένους διαδοχὴν, pro qua hic γένους πλῆθος, cf. 1, 2, 3. τοὺς γένους μακραῖς διαδοχαῖς εὐπατρίδας, ubi v. it. 2, 3, 3. e. βασιλέα εὐγενέστατον opp. ἐξ ἰδιωτικοῦ καὶ ἀσήμου γένους,) ſed illa Bg. e 5, 1, 14. τῶν μὲν εὐπατριδῶν βασιλέων τὸ εὐγενὲς λ. E. F. autem ſervat Bg. etiam tum periphraſin pro mero adi. αὐτ. (exquiſitam illam e pron. rel. et v. ſubſt. cf. 1, 11, 11. e. p. 451. e.) tum mutata ſubſt. duo in regimine γεν. πλ. in ſubſt. et adi., (non tamen in adi. affine, v. c. multum *genus*, ſed in aliud, prorſus libere,) denique Lat. ad v. poſtr. εὐπ., aliter, quam ſupra, neſciente Stp. Th., ſed partim modo ad μον., at de ſuo in ſyn. formula particip. pro duobus ſubſt. ἐπιθ. μον., (cum P. omiſiſſet ἐπ., cuius ſitu variat Noſter cum §. 7. μον. ἐπιθ., ut in v. privo et rel. cum 1, 12, 9. 3, 11, 2. τὰ πρὸς βασιλείας ἐπιθυμίαν ἀναπείθοντα, it. 6, 2, 16. τὰ ἀναπείθοντα εἰς ἐπιθυμίαν ἀρχῆς μείζονος, ex analog. cf. ib. §. 12. πείσειν εἰς τὸ ἡσυχάζειν τὸν βάρβαρον. Iam, in criſin lectionis, ut e Bg. ratione confuſae litterae ς et α, cf. 3, 3, 3. Ακοῦ. it. α et η, cf. 6, 6, 7. ἐπαξ., ſic in Ms. Ve. et Vi. cum edd. nominativo εὐπατρίδαι nil ſani eſt, et error in ς et ι ſolennis, cf. 7, 3, 13. 8, 5, 11. 23., ut in Ms. Ba. εὐγενὴς et εὐπατρίδης illae antea litterarum confuſiones. Verum Mss. Ve. et Ba., addito καὶ, ut fiant duo adi., (cf. 4, 10, 5.) ſumtis vulg. acc. εὐγενεῖς καὶ εὐπατρίδας λ., efficiant ſenſum aliquem et copiam in iunctis ſyn. adi., qualis 2, 6, 8. εὐπατρίδαι ἢ ἔτι πλούσιοι, cf. 1, 2, 3. m. Exc. Caetera Ms. Ba. debeant ita conſtitui, ἑκάτερος ὤν τε εὐγενὴς καὶ εὐπατρίδης, καὶ γένους πλῆθος αὔταρκες ἔχων, ubi tamen deficit copula in fronte, per ſeriem neceſſaria. Sed vim factam indicat tum Mss. rel. conſenſus in adv. ἑκατ., tum aſſutum particip. ἔχων, tum denique poſtrema gloſſa aeque manifeſta in ταῦτα λ. ac lenta in repetito ἑκάτερον, cum Gloſſatoris ingenium faſtidiſſet Noſtri illam ſimplicitatem in leviter variata formula ἐπιθ. μον., qui et iterat nobilitatem Maximi, cf. §. 1. e. εὐπ.

ὅ περ αὐτ.) Totam enunciationem, conflatam ex analog., ſervat Bg. e P., tum omiſſo καὶ iterum ante μαλ. cf. 6, 2, 7., tum in Lat. ὅ π. cf. 6, 5, 20. it. in pron. αὐτ., ſubſtituto alio ἀμφοτέροις, cf. 7, 10, 11. et formulam mutando γεγ. λ. in v. privum, dum Sch in „γ. *fuit* αἰτ. *cauſa* ἀπ. interitus, *exitii*“ ſed ego et rel. ſevere dederim, *quod* quidem *ipſis* vel *maxime* fuit ſ. *extitit* interitus *cauſa*, cf. Iuſt. 38, 10, 8. *quae* res *exitii* cauſa *fuit*.

ας [d] αἴτιον. ὡς γὰρ ἐπύθετο ὁ [e] Μάξιμος, ἀφικνεῖσθαι ἐπ' ὀλέθρῳ αὐτῶν [f] τοὺς Πραιτωριανοὺς καλουμένους, ἐβούλετο μεταπέμψασθαι τοὺς Γερμανοὺς συμμάχους, ὄντας ἐν Ῥώμῃ, αὐτάρκεις ἐσομένους ἀντιστῆναι τοῖς ἐπιβουλεύου-

10. Nam Maximus audito, venire ad necem ipſis inferendam Praetorianos, qui appellantur, volebat arceſſere Germanos auxiliares, qui in urbe erant, utpote ſufficientes futuros ad reſiſtendum in-

d) ἀπολείας Bs. 1. et ἀπολίας Bs. 2. al. mendoſe, cf. 1, 14, 11. e. e) In Ms. Ba. ὁ articulus abeſt. *Mart.* cf. 8, 4, 27. 7, 9, 21. ſecus ac 8, 7, 19., ſed forſan ex 8, 6, 4. 11. f) Sic et Ms. Ba. *Mart.* etiam tacite Mss. rel. cum edd. v. N.

ὡς—αὐτῶν) Pol. (*nam* audito *Maximus* veniſſe *ad* ſe *occidendum* milites, *qui* praetoriani *appellantur*) legit αὐτοῦ. *Steph.*

Quoniam utrique viri in eodem palatio habitabant, cf. §. 5. πάντων λ. et Praetoriani invadebant totum palatium, cf. §. 6.: dubitare ſane poterat Maximus, in quem impetus fieret; unde procedit vulg. plur., quem libere deſeruerit P., liber et in rel., unde et Bg., primo in ὡς ἐπ., formula mutata in ſyn. aliam participii, cf. 1, 10, 6. μαθ., quanquam alio ordine, deinde in Lat. ad ἀφ., at tempore alio, denique in ἐπ' ὀλ. formula per aliud quidem Lat., ſed tamen e particip. fut., pro ſeverioribus illis ad 2, 1, 18. 4, 4, 1., etiam ad 5, 4, 18., ex quibus Noſter confingit ſua, ut ſqq. ex 5, 4, 14. οἱ σωματοφύλακες καὶ δορυφόροι, οὓς δὴ Πραιτωριανοὺς καλοῦσι, variando pro formula e pron. relat. cum v. finiti temporis per ſyn. privum que particip., oppreſſo iterum adv. οὕτω, quod nec dederat Bg., ſed ne ipſum quidem particip., cf. 8, 5, 20., hic quidem a me reſtitutum e formula illa P.

ἐβούλετο) Bg. deſerit deinceps libera P., tum Lat. ad ἐβ., tum ad hoc aſſutum adv. cf. 8, 4, 17. e. it. aliud ad ſq. particip. ὀντ. cf. 8, 6, 9., quod ipſum reſolvens cum illo, retinet et Lat. ad μετ. et συμμ. cf. 8, 7, 21. variatum οἱ ἀπὸ Γερμανίας ἐληλυθότες σύμμαχοι, e quo loco apparet, vocabulum συμμ. ſumi hic, ut ἁμαρτωλὸς in N. T. etc., de tempore praeterito, et pro iis, qui antè fuerant in bello σύμμαχοι, cum per ſe capi queat etiam de praeſenti tempore ſ. futuro, per Lat. tanquam in auxilium, ut forent auxilium nunc. Sic et variatur cum §. 3. οἱ Γερμανοὶ παρόντες τῷ Μαξίμῳ, ἔν τε τῇ Ῥώμῃ διατρίβοντες, ubi Bg. iterum e P. in ſubſtituto nomine πόλει pro Ῥ. cf. §. 3. et 7, 10, 13. Poſt haec Leisn. in m. Ms. Bg. „omiſſa quaedam" omnia ab αὐτ. ad ἐπιβουλ., quae reſtitui de meo, et partim cum Sch. „αὐτ. ſufficientes *reſiſtere*, ἀντ. *ad* reſiſtendum *ſufficientes*" pro liberrimis P., qui et copulam refert in membro hoc, potius, credo, quia reſolvit antea particip. ὀντ., quam quod ſumſit cumulata particip. ſine copula, aut non intellexit, primum part. et membrum ὀντ. ἐν Ῥ. in parentheſi ſtare quadam, et referri ad prius τοὺς Γερμ. συμμ. poſtremum partic. et membrum αὐτ. λ., conflatum per analog. et ipſum, ut pr., cum variat. quadam, cf. 4, 3, 15. αὐτάρκη

σιν 8. ὁ δὲ Βαλβῖνος [h], οἰόμε-
νος, δόλον τινὰ εἶναι κατ' αὐ-
τοῦ [i] καὶ σόφισμα, (ᾔδει [k]
γὰρ τοὺς Γερμανοὺς τῷ Μα-

11. ſidiantibus: at Albinus
ſuſpectans dolum contra ſe
compoſitam que aliquam frau-
dem (Sciebat enim Germanos

g) τοῖς πραιτωριανοῖς· Ms. Ba., ſed colon hic etiam in ed. Lu. et Pat. v. N.
h) Ms. Ba. ἀλβῖνος σόφισμα εἶναι κατ' αὐτοῦ οἰηθεὶς v. N. i) κατ' αὐτοῦ ed. Lugd. mendoſe, v. N. k) Quae hic ( ) ea in Ms. Ba. commatibus incluſa ſunt. *Mart.* Parentheſis ſigna, neceſſaria utique, deſunt in A. al.

ἔσεσθαι, (quo in adi. Sep. Th. ſine Vs. per depravatum iterum auctorem „cum infinitivo ap. Herodot. l. 8. αὐτ. ἐπιβ.") it. 1, 12, 13. ὁ δὲ δῆμος οὐδὲ ἀντιστῆναι οἷόστε ἦν, ad quam formulam poſtr. reſpicit P., liber et in ſubſtituto pro partic. τοῖς ἐπ. ſubſt. τοῖς Πραιτωριανοῖς, cf. 5, 8, 17., vel e Cod., ſimili noſtro Ba., cuius gloſſa manifeſto deprehendatur, ob diſſimillimas litteras, ſi vel minime manſerint Mss. in vulg.

ὁ δὲ Βαλβ.) Prima res Ms. in nomine propr. adfuit 7, 10, 6. e., (ſecus ac §. 8. noſtro cap.) hic comparens etiam in ed. P. Antwp. et al., it. Bg. Sed contra rel. nova Ms. retinent vulg. cum Mss. rel. quoque P. partim; in quibus novis iterum nimis patet vis aliena, tum in ordine alio, tum in omiſſis, et quidem vocabulis diverſi loci, primum ſubſt. et adi. δολ. τιν. deinde copula καὶ, cf. 8, 5, 19. 8, 2, 6., tum alio v. tempore οἰηθ., aor. pro praeſ., cf. 8, 7, 22. θριαμβ., et in poſtr. quidem ad variandum pro proximo 8, 4, 6. οἰόμενοι λ., etiam per gloſſam, quaſi praeſ. non valeat pro impf. ſ. praeter., aliis ve ex locis, cf. 6, 4, 7. e., dum Noſter variat cum §. 3. εἴ τινι δόλῳ λ. per ordinem, ſed aliter cum 3, 12, 7. m. e. συσκευήν τινα καὶ σκηνὴν τὸ πρᾶγμα ὑπώπτευε, ἡγεῖτό τε — εὑρηκέναι τινὰ τέχνην κατ' αὐτοῦ, et ib. §. 21. φάσκων — συσκευὴν κατ' αὐτοῦ καὶ δρᾶμα ἐσκευάσθαι, it. 7, 5, 8. ἐνέδραν καὶ συσκευὴν ἐξ ἐπιβουλῆς καθ' ἑαυτοῦ νομίζων, cf. 2, 9, 15. e. 4, 14, 18. e. 7, 8, 12. m., ex analog. conſlans, ſed de ſuo per copiam ſyn. δολ. cum σοφ., ubi Stp. Th. 3, 903. F. „οἰόμενος δόλον τ. εἰ. καθ' αὐτοῦ κ. σοφ." per lectionem al. in pron. aſpero, (ſed cum recta littera in praep., ſecus ac in Var. L.) et cum Vs. P., unde et Bg. ſervat tum aſperum illum, cf. 2, 9, 13. 3, 12, 21., tum rel. Latt., in primis non modo ad v. οἰομ. cf. 1, 13, 8. e., ſed quoque in ſubſt. utr., porro pron. τινὰ, tractum ad poſtr. demum ſubſt., (ut tamen potius, in medio locatum, cogitetur pertinere ad ſubſt. utr., quanquam diverſi ſexus, cf. 2, 7, 7.) denique omiſſum inf. εἶν., etſi rectiori ordine ponit v. οἰομ., pro ſeverioribus, opinans, *dolum* aliquem *eſſe* contra *ſe* ac *commentum*, cf. in rem e Capit. ſupra ad §. 7. τὸ ἀκοινών., unde partim P. ob illa *ſed* ille *ſuſpicatus*, rel.

ᾔδει γὰρ) Reſpicitur ad 8, 6, 12. 8, 7, 21., cum variat. 7, 1, 10. ᾔδει γὰρ ἀλγοῦντας λ. cf. 1, 10, 10., praeter liberrima rel., mutante P. etiam parentheſin cum eius indice in aliam cauſalem, cf. 8, 3, 5. e., unde Bg. nihil, quam Lat. ad εὖν., et ad ſq. ἐκωλ., (tamen ſpreto ſupplemento e pr. μεταπέμψασθαι αὐτοὺς) it. mutatum v. φ. cum neg. in privum v. cf. 4, 10, 11. et ad ſqq. modo pro ſubſt. partim illa particip., ſeverior in expreſſo pron. αὐτ. (per laevitatem ita in medium coniecto,) it. ad ἀφ., praeter ordinem, denique e liberrimo iſto ad poſtr.

ξίμῳ εὐνοοῦντας,) ἐκώλυε, φάσκων[l], οὐκ ἐς κωλύμην, οὐδ' ἐς ἀντίςασιν αὐτοὺς τῶν Πραιτωριανῶν ἀφίξεσθαι, ἀλλ' ἐς τὸ περιποιῆσαι τῷ Μαξίμῳ τὴν μοναρχίαν. ἐν ᾧ [m] δὲ περὶ τούτων διαφέρονται, εἰςδρα-

Maximo ſtudere) prohibebat,
12. negans, *eos venturos ad prohibendum et repellendum Praetorianos, ſed ad aſſerendam Maximo ſummam rerum.*
13. Ac dum de his altercantur, irrumpunt milites unani-

l) Hoc comma adfuit modo in Bs. 2. L. m) Ms. Ba. τούτων δὴ περὶ τούτων διεριζόντων, εἰςδραμ. v. N.

ſervans tantum Lat. ad τὴν μον. cf. laud. ad §. 7. e., cum Sch. partim in „περ. *monarchiam* aſſerere *ei*" ad quod v. Leisn. in m. Ox. ſignarat „Xen. Ἀπομν. 2, 7, 3. 1 Theſſ. 5, 9." ubi modo formula ſyn. οὐκ ἔθετο ἡμᾶς ὁ Θεὸς εἰς ὀργὴν, ἀλλ' εἰς περιποίησιν σωτηρίας λ. cf. alias in L. N. T. et ib. noſtrum v. in act. et med. cum diſcrimine „Krb. περιποιέω, *acquiro*, comparo *alteri*, περιποιέομαι, *comparo* mihi *ipſi*, -- 1 Macc. 6, 44. περιποιῆσαι ἑαυτῷ ὄνομα αἰώνιον, *acquirere* ſibi *nomen aeternum*" (qui locus tamen pertinet in contrarium, et ad act. cum pron. recipr. pro med.) lib. de V. m. W. et Dr., ubi p. 378. e. „Plut. δυνάμεις περιποιεῖ, potentiam *conciliat*, add. Herodi. 8, 8, 11." tum Bud. C. Ind. Sb., (ubi poſt Zoſ. 6, 7, 4. 7. e. quoque e Xiph. τὸν Πόντον περιποιούμενον ἑαυτῷ, qui *Pontum* ſibi *vindicabat*, adeo que contra med. cum diſerto iſto pron. recipr., ut ap. Ael. V. h. et Xen. Ἀνβ.) Rs. Or. V. 4., ubi iterum tum δυναςείας ἑαυτοῖς περιποιοῦντες, tum τυραννίδα ἑαυτῷ ἐξαίρετον περιποιούμενος, it. Dem. Dd. S. Epict. cum Suid. 3, 94. e., ſed in ſolum med., pro comparare ſibi, cum acc. rei, D. H. S. T. 2. Gem. Pl., ſed etiam cum pr. διὰ Plut. Hs. it. ἐκ Phil. p. 761. E. e., at ſenſu alio cum pr. εἰς Rs. O. V. 8. Lyc., tum varie Xen. M. S. et ap. Hſy. pro phraſi illa fere περιποιεῖσθαι τὴν ψυχὴν, quae ap. Xen. Cyr. cum Raph., ſed et ap. Kypk. 2, 403. i. occurrit in act., quo de, praeter diſcrimen a ποιεῖν ap. Ammon., cf. in varia Thuc. Schol. Xen. Bach. Rs. O. V. 6. (ubi et περιποιεῖν ἑαυτὸν ἐκ πολεμίων λ.) it. 7. Iſ., porro cum acc. perſ. ib. V. 8. Din. „pro reliquum facere" ſed cum acc. rei, nominatim pecuniae, τάλαντα, et formula adv. εἰς τὸ φανερὸν, Ioſ. 1, 856. ſ. 2. e. *recepit*, immo *ſibi paravit*, et ſimul cum dat. rei ſ. perſ., αἰσχύνην τινὶ, Poſſ. Ca. et Polb., pro inferre ſ. afferre, proprie quidem Lat. *afficere*, ſed ap. Luc. ſenſu noſtri loci, quem ſine Vs. tenet Stp. Th. 3, 438. D. m. ſub incommodis Latt., demum in med. ib. F. noſcens illud Bg., quod, tacente G. Th., valet pro procurare, et noſtratium haud diſſimili *verſchaffen*, it. *zuſchanzen* et *verhelfen* einem *zu* rel., dum Noſter confingit ſua per analog., etiam in pr., parum varians cum 8, 1, 15. e. ἐς κωλ. τῆς λ., ubi cohaeret etiam gen. τῶν Πραιτ., ſed Stp. Th. e P., habens ex Ariſtot. tantum notionem alterius ſubſt. ἀντ., ubi vicinius Sb. Ind. „*ad* reſiſtendum *Praetorianis*" non mihi reperti, ſed modo affinia, ἀντιςάσιος ap. D'Orv. Ch., ἀντιςασιάζειν Xen. Cyr. et Ἀνβ, ἀντιςασιῶται ib. et Ioſ., ſed ἀντιςατεῖν Abr. Dl. Th. et Suic., ut ἀντιςάτης Hſy.

ἐν ᾧ δὲ) Variatur per analog. cum 6, 2, 19. ἐκείνων δὲ πρὸς ἀλλήλους διαφε-

μόντες οἱ ϛρατιῶται ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες, ἐκϛάντων αὐ-

miter omnes, cedentibus atrienſium ianuarum cuſtodibus,

ϱομένων, (cf. cum praep. eadem, tacente Stp. Th., ap. Luc. Dem. cui add. 143, 27. 813, 2. et περὶ αὐτοῦ γὰρ τούτου διενεχθέντες, Fi. Ac., ubi 2, 24. περὶ τούτου — διαφ. cum Xen. Ἀνβ., ubi et cum ſyn. ἀμφὶ et ὑπὲρ ap. Ael. V. h.) quo ſpectavit Gloſſator Ms. ex una parte, ſumtis inde gen. conſq., pro vulg. formula ἐν ᾧ cum v. finiti temporis, mutans rel. de ſuo, primum δὲ in δὴ, cf. 7, 9, 20. m., tum v. διαφ. in ſyn. διεριζ. cf. 7, 8, 23. ἐπηκτ. Suid. 1, 570. m. διαφέρεσθαι, ἐρίζειν, λ. Hſy. 1, 989. i. διεφέροντο, διεμάχοντο, p. 973. e. (295. m.) 991. i. (quorum loca non bene comparantur ad Thuc. p. 11. N. 39., ut Stp. Th. 4, 97. E. e. „τῷ διαφερομένῳ" corrigendum in συμφερ. e Bud. C. 565, 47.) At vim eſſe hanc ſummam, quis non videt? Et ſunt, praeter quaeſitum luſum in repetito pron. τούτων, contra rel. Mss. et P., quem Bg. retinet modo ad ἐν ᾧ cf. 1, 8, 12. it. in δὲ, cf. 5, 3, 7. et noſtro cap. §. 6., deſerens ej. libera, tum aſſutum πρὸς ἀλλήλους e 6, 2, 19., cum ſubſtitutum adv. οὕτω pro περὶ τουτ., quod etiam ap. Bg. ambiguum, utrum de pr. rebus valeat, an de perſ., τῶν Πραιτ. Sic in ſq. membro liberrimus idem P., tum omiſſo adi. ἅπ. cf. 8, 5, 11., tum additis aliis, exclamandi quidem particula cum pron. et ſupplemento εἰς τὰ βασίλεια e §. 6. ἀνῆλθον ὁμοθυμαδὸν εἰς τὰ βασίλεια, quae exinde tantum explebuntur mente; unde ſeverior Bg., deſerto iſtius aliquo ad εἰςδρ. particip., modo id potius reſolvit per copulam, conſpicuam ad ſq. v. ἁρπαζ., conſtante Noſtro ex analog. ſua, cum variat. cum l. l. per additum adi. ἅπ. ad adv. ὁμ. et cum 2, 3, 6. πάντες ὁμοθυμ. λ. cf. Loesn. Obſ. p. 121. e. ἅπαντας ὁμ. cf. Capit. p. 157. i. *ſed ille* - Balbinus - *primum fruſtratus eſt* (eius, Maximi, petitionem, ut Salm. in N. ſupplet,) *deinde* usque *ad* litem *perventum eſt.* In *hac* tamen *ſeditione* illis *contendentibus* milites *ſupervenerunt.*

ἐκϛάντων αὐτ.) *quum* ceſſiſſent *illis* ianuarum *cuſtodes*, ſ. *ceſſiſſent* de *via*, i. e. quum tranſitum illis dediſſent. *Steph.* ἐξίϛαϲθαι eſt et *ſtupore percelli*, et *de via cedere*, ſ. tranſitum dare alicui, v. Scheidius in Indice. *Leisn.*

Sch. „Pol. *turbatis* (ianuarum) *cuſtodibus*. Quia ἐξίϛασθαι interdum notat, *ſtupore percelli*. Sed rectius Stp. *quum* — *dediſſent*. Sic alibi ἐξέϛη τῆς ὁδοῦ, *deceſſerat* de *via*, Xiph. in epit. Dionis in Caligula 250, 36. et ap. Plut. in Rom. ἐξίϛασθαι ὁδοῦ γυναιξὶ, mulieribus *cedere* de *via*" quocum dat perſ. aliquo et hic eſt, ſed praeterea abſolute, h. e. ſine gen. loci, qualis in locis Sch. et ex Herdt. 236, 43. ad Lyſ. V. 5. p. 140. e., ubi p. ſq. negat Rs., „ἐκϛῆναι ſimplex idem ſignificare" quod nimium eſt, tum per rationem philoſopham, quoniam hic et alibi, ubi phyſice ponitur, poteſt ille gen. ſuppleri mente, quanquam de ellipſi hac tacet L. Bos., tum per reperta mihi haec, praeter infinite quondam ſignata „pro diſcedere Miſc. O. A. N. T. 6. p. 503. e." in varia quidem ap. Hſy. 1, 1287. i. m. 1295. e. p. ſq. Suid. 1, 702. m. 768. i. (ubi et abſolute, ἐξέϛησαν αὐτοῖς, ὡς κρείττοσιν, eis *ceſſerunt*, ut *fortioribus*,) 774. i. ſq., tum tropice ſimul Bud. C. L. N. T. cum Loesn. Ind. Sb. So. Ai. cum Schol. Dion. Ca. Rs. O. V. 6. 8. Ant. Dem. Xen. M. S. Bach. Cyr. (ubi iterum abſolute, phyſica notione ἐξίϛαται,) ſed cum praep. eadem ἐκ τοῦ μέσου ἐξίϛασθαι, cj. Ἀνβ. (quae formula tum aliis locis, tum noſtro loco aeque commode ſubintelligetur, porro Polb.

τοῖς τῶν [n] περὶ τὰς αὐλείας εἰσόδους φυλαττόντων, ἁρπάζουσι τοὺς πρεσβύτας [o]. περιῤῥήξαντες δὲ, ἃς εἶχον περὶ

ac ſenem utrumque corripi-
14. unt: laceratiſque veſti-
bus, quas tum viliores circa

n) Ms. Ba. e regione ed. Stp. τῶν περὶ - „τὰς αὐλείας εἰσόδους τῶν φυλασσόντων“ v. N. o) Colon in una ed. Bc. 1. cum Ms. Bg.

Ioſ. 1, 185. i. 2, 24. ſ. 49. i. Abr. L. Ar. et ad Ac. T. 1., ubi etiam abſolute, pro diſcedere, it. cum gen. rei ἀρχῆς ἐξίςατο Thuc. Schol., ſed ſimul cum dat. perſ. Di. H. S. T. 1. coll. l. 30., tum T. 2. tropice, id que abſolute etiam, at cum dat. rei Ael. V. h. ἐὰν ταῖς ἀλλήλων ὀργαῖς ἐξίςασθε, it. phyſice et abſolute cum dat. perſ. Luc. 2, 379. l. 18. μόνοις ἐξιςάμενος, *a ſolis illis ſe removens*, ubi tamen Rs. An. in Gr. A. T. 1. ad Dd. S. p. 59. i. vult μόνους acc., agens de v. cum acc. rei, pro vitare, porro pro mente moveri, etc. per variam rectionem, Foeſ. p. 119. b. m. Munth. p. 106. Poſſ. Ca. Rs. O. V. 4. Dd. S. Mor. Long., ſed alio ſenſu ej. Iſ. Pan. rurſus que alio Gs. Chr., ut in rem crit. D'Orv. Ch. et in diſcrimen a περιίςασθαι Herodi. Gr. Hic ergo per analog. Noſter, ubi Bg. recte ad ſenſum, ob ſervatos gen. conſq. modo opprimens pron., cum ambiguitatem facere videatur in abl. eius, ſeverior tamen in ſimili cauſa 1, 6, 15. e.

τῶν περὶ) Ms. triplex eſt res, praeter alias in v. φυλ. litteras, ut 2, 1, 13. (forſan ex 8, 7, 8. e. cum ττ ſervaſſet 4, 6, 9. e.) primo in transpoſito artic., fere ut 2, 15, 11. m. deinde in omiſſa praep., cf 8, 7, 3., per gloſſam e comparatione locorum, ubi v. φ. cum nudo acc., dum Noſter ſuam praep. ex analog. iungit aeque cum ſubſt. loci, (in notione illa phyſica Lat. *circa* ſ. *ad*,) quam cum v. φυλ., ubi Stp. Th. ſaltem profert alias ſyn. πρὸς et κατὰ e Thuc. 461, 39. p. ſq. l. 47., in quo fortaſſis brevitatem ſumas illam in σώζεσθαι εἰς ſ. ἐκ, quaſi intellecto particip. ἑςῶτες, cf. in variat. 4, 1, 9. πάσας εἰσόδους opp. ταῖς δημοσίαις καὶ αὐλείοις, (quo in ſexu hic Gloſſator nil novat, 2, 1, 5. τῆς αὐλείου θύρας, it. 2, 5, 4. e. φρουρὰν λιπὼν ἐπὶ τῇ αὐλείῳ, ἢ ἐπὶ ταῖς λοιπαῖς εἰσόδοις, et 7, 5, 6. βιασάμενοι τοὺς ταῖς αὐλείαις ἐφεςῶτας, mutante Bg. e P. particip. in ſubſt. et praep. in gen. ſyn., ut alias, ſed reſtituto adi. αὐλ.

ἁρπαζ. τ. πρ.) E P. retinentur omnia Latt. et ordo alius, et ſubſt. unum τοὺς πρ. mutatum ſyn. formula, cf. 7, 1, 21. 23. it. in variat. §. 6. e. hoc cap. τοῖς πρεσβύταις βασιλεῦσιν λ. Etiam in ſq. membro omnia e P., tum in copula, cf. 8, 4, 19. 8, 6, 18., tum in Lat. ad v. περ., tum maxime, ob ſumtos abl. conſq., in ſublata elegantia, quae ponit ſubſt. poſt pron. relat., etſi Bg. ſaltem illam ſervat, qua poſt idem pron. ſtat adi., tum P. tertiam adhibet rationem, per quam, commate facto poſt v. εἰχ., ſeparatur hoc membrum, et priori v. περ. iunguntur ſubſt. et adi., interpoſita enunciatione iſta e pron. relat., ubi et libere aſſuit adv. cf. 7, 9, 15., libere contra opprimens adiuncta περὶ τοῖς σωμ., quae ap. Sb. Ind. in pr. π. ſic „ἡ περὶ τοῖς ποσὶν ἐσθὴς — ex 4, 11, 10. e. 4, 15, 9. e. — et τὰς περὶ τοῖς σωμ. ἐσθῆτας“ quaſi cum nullo iuncta verbo, ſed modo cum ſubſt., tum ap. Vig. p. 635. i. (quem Leisn. ſignarat in

τοῖς σώμασιν ἐσθῆτας λιτάς, ἅτ᾽ [p] οἴκοι διατρίβοντες, γυμνοὺς τῆς βασιλείου αὐλῆς ἐξέλκουσι [q] μετὰ πάσης αἰ-

corpus gerebant, utpote domi commorantes, nudos ex aula protrahunt, per ſummam ignominiam contumeliam que

p) ἅ τε οἱ. Ms. Ba., per apoſtr. nullum, ut in aliis ſupra, et hic cum ed. Par. et Ox., ſed et dividendo, cf. 7, 9, 11. q) Comma hic et poſt ὕβρ. ſimul in ed. Bs. 2. L. v. N.

m Ox. per „Vig. 530.“) „περὶ, circum, *in.* -- Her. l. 8. ἃς — περὶ σώμασιν ἐσθ. *veſtes* quibus *induti* tum *erant*“. Ego ſevera reſtitui in Vs. Bg., ubi praeterea e P. ſumtus gradus altior ad adi. λιτ. et liberum Bg. ſolius comparet adv. temporis, cf. 6, 8, 16. e., dum noſtrates agunt, ut §. 5., partim, ob v. praemiſſum, cui primo ſtatim annectuntur ſubſt. et adi., nachdem *ſie* aber *die* ſchlechten *Kleider* ihnen *herunter* geriſſen, *welche* ſie *um* ſ. an *dem* Leibe *hatten*. Is enim ſenſus eſt v. περ., quo de, praeter pauperrimum Stp. Th. 3, 608. G. 1, 527. e. ex Bud. C. 1098, 48., cf. cum acc. rei et veſtimenti, et geſtaminis alius, ut vinculorum, in act. et med. L. N. T. Krb. vet. „περιῤῥήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια, *detrahentes* ipſis *veſtimenta*“ et Schw. (cui add. ſine Ind. Ioſ. 2, 211. m.) Luc. Bg. ad Alc. p. 130. Dd. S. 1, 286. l. 13. it. 2, 186. cum N. 35. „violente deripere“ (quae notio violentiae fuerit vel in ipſo v. vel in ej. praep. cf. Z. ad Vig. et Bud. C. 596, 40.) D'Orv. Ch. cum L. Boſ. Ell. p. 125. m., ſed in paſſ. de pedicis Xen. Ἀνβ., at de ovis Geop., ut in affine ſubſt. Foeſ., per analog. conflante Noſtro omnia, etiam εἶχ. cum rel. ubi Sch. „habebant *veſtes*, h. e. induti erant“ ſed G. Th. tantum Bg. e P. v. *ger.* cum *veſt.*, non item illud Hor. illi *robur* et *aes* triplex *Circa* pectus *erat*, cf. in variat. 7, 11, 3. e. λιταῖς ἐσθῆσι λ. et 4, 2, 6. λιτὰς ἐσθ. — ἀμφιεννύμεναι λ. it. 7, 5, 5. οἴκ. τὸν Γορδ. διατρίβειν λ., ubi Bg. cum P. tantum in adv., reiecto item in ſq. libero ej. pron. cf. §. 3., denique deſerens eundem ad v. ἐξελκ. partim, ſeparata quidem praep., at per aliud Lat., ignoratum Stp. Th. pauperrimo, non item L. N. T. Schw., ubi eſt paſſ. tropice, cf. Hſy. Kypk. T. 2., ſed pro ſimpl. Krb. O., ut phyſice ap. Hom., ubi vs. pr. ſyn. ἐκ — εἷλκεν, vel per tmeſin, tum de paſſ. in rem crit. ap. Luc. 1, 655. l. 81. (ap. quem et ſyn. ἐξελκύειν,) ſed de med. Bud. C., ſed act. ap. Abr. ad Ae. 2. „ἐξέλκειν τῆς κόμης Ariſtaen. 2, 7.“ Pav. p. 224. e. ζηλοτυποῦσα τὴν παιδίσκην τῆς κομ. ἐξεῖλκεν, *traxit* comis *puellam*, cum gen. rei, tanquam inſtrumenti, ut in v. κρατεῖν etc., ſed hic alio loci que, per analog. et pendente e praep. Verum ad Capit. p. 157. i. ambos *eos* nudatos, *veſtibus* regalibus, *de* Palatio *cum* iniuriis *produxerunt* Caſ. N. 3. „contrarium dicit Herod. ex quo tamen hiſtoriam ſumit Capitolinus: neque enim in regalibus veſtibus, ſed domeſticis ac vilibus eſſe deprehenſos. περιῤῥ. — ἐξέλκουσι μετὰ — ὕβρ.“ Et tamen Angli ap. Heyn. H. 4, 1094. m. zerriſſen *ihre* kaiſerlichen K[illegible]e rel., nihil monente N.

μετὰ πασ.) Bg. comma poſt ἐξελκ. oſtendit, eum haec traxiſſe ad ſqq. (ſecus ac Caſ. in N. pr.) id que cum P., cuius copulam reſpuens, ſervat tamen ex eodem rel., (non item ſeverum Lat. in πασ.) ſic, ut appareat, eum et ſuſtuliſſe comma poſt ὕβρ., ut cohaereant cum uno v. καὶ. ſal-

σχύνης καὶ ὕβρεως, παίοντές τε καὶ ἀποσκώπτοντες τοὺς ἀπὸ συγκλήτου βασιλέας, γε-

verberantes, ac irridendo vocitantes ſenatorios imperato-

rem, ſi non et cum ſq. v. ἀποσκ., diſcedente Sch. in „αἰσχ. cum *ignominia*" ſed variante Noſtro cum 4, 6, 2. τὰ δὲ πτώματα φερόμενα μεθ' ὕβρεως πάσης λ. et copulante per analog. quidem μετὰ cum adiunctis adi. et ſubſt., ſed de ſuo ſubſt. per ſyn. copiam pro illis 2, 4, 9. ὕβριν αὐτῶν καὶ ἀτιμίαν — νομίζοντες, ubi Bg. per eadem Lat., ſed inverſo ordine, ſic, ut differant; credo, ut ὕβρ. reſpiciat auctores et animum ſuperbum eorum, unde contumelia fiat, ſed αἰσχ. illos, quibus ſit ea, ut, tanquam turpes, tractentur, et ob facta quaſi turpia in dedecus coniiciantur, reperiente me in αἰσχ. vario ſenſu, praeter Poſſ. Ca., quoque ap. Rs. O. V. 4. 7. Ant. 8. Din. Dem. cui add. 18, 25. 52, 13. 133, 20. 254, 2. it. cum praep. 776. ult., tum Di. H. S. T. utr. Luc. Thuc. cum Schol. Gottl. Or. Per. p. 84. N. 62. cum Ind. et Bau. Or. ej. (in diſcrimen ab αἰδώς, it. Ammon.) Kypk. T. 2. L. N. T., ubi et Luc. 14, 9. μετ' αἰσχύνης τὸν ἔσχατον τόπον κατέχειν, alia notione, quam hic ap. Noſtr., ubi potius eſt externum quid, ut ibi de affectu, ſenſu iudicio que interno, ſed ib. in alio loco cum Bg., ut per ſyn. *contumelia* ap. Diog. L., tum de affectu animi iſto, in utr. partem, Hſy. Suid. Ael. V. h. Xen. Ἀνβ. Hs. Plut. et Fa. Ae, nominatim que in definitionem Suic., denique de affectu et actione erga alios, it. per adiuncta quaedam ap. Ioſ. 1, 243. ſ. 24. i. δι' αἰσχύνην, ἢ διὰ σύνεσιν ἐξυβρίζοντες εἰς αὐτοὺς, *aut* probro *aliquo*, aut *de* induſtria *in* eos *contumelioſi*, it. So. Ai. v. 1098. δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν, αἰσχύνη θ' ὁμοῦ, ubi ſq. opp. ὅπου δ' ὑβρίζειν — πάρα, et pr. v. 1095. ſyn. μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων, quo ſpectarit Schol., et Iſ. Pan. M. p. 84. i. παίδων ὕβρεις καὶ γυναικῶν αἰσχύνας, Ind. „ſtuprum" dum Bg. deſerit P. in v. παι., ſed copulam τὲ opprimit ex eodem.

ἀποσκώπτοντες) *per* irriſionem *vocitantes* ſenatorios *imperatores*, aut *per ſcomma*, retinendo vocem graecam. *Steph.*

Cuius haec, directa in P. Vs. „*irridentes* ſenatorios *imp.*" ſequitur partim Bg., praegnantem vim v. ἀπ., tacitam Stp. Th., it. L. Ern., exprimens ſyn. abl. particip., qua de in Addend. ad Luc. 3, 855. m. p. 390. „licet minus obvium ἀποσκώπτειν τινὰ pro εἰς τινὰ, tamen Scholiaſtae ſtilo hoc dandum, et propemodum ſic Herodi. — παίοντές τε καὶ ἀποσκώπτοντες τοὺς βασιλέας. Sed propter additum παίοντες id non ſatis eſſet, ad uſum probandum" ſicut vulgaris notio locum habeat, ſumto artic. τοὺς pro pron. demonſtr. ἐκείνους, id que per contemtum, aut acc. hoc pro αὐτοὺς, ὡς ἀ. σ. β., *verberantes* et *irridentes* illos, *ut a ſenatu* electos *imperatores*. Tamen non repugno iſti primae notioni, quoniam tantum definit magis modum *irridendi*, qui eſt tum alius ille in vultu et ore ducendo, tum etiam hic, cum verba et dicta ſimul adhibentur, ſicut Schell. L. v. extr. „*lachend* etwas *ſagen*, haec *ego* non *rideo* Cic. ad div. 7, 11, 6. i. dabey *iſt* es *mir* nicht *lächerlich*" ubi tota ſunt *haec* ego *non* rideo, *quamvis* tu *rideas*: ſed *de* te *ſeveriſſima* tecum, *ut* ſoleo, *iocor*; quorum alterum *rideas* tamen et prius revocet ad Schell. poſtr. explic. cf. Plin. ep. 1, 6, 1., primam notionem ſi quis teneat, e Lat. illo ut duxerit Noſter, varians per formulam e praep. intra artic.

νείων τὲ καὶ ὀφρύων σπαραγ- res, barbam que et ſupercilia

et ſubſt. (mancam illam aliquo particip., ut 8, 2, 14. ἐπιλεχθέντες ὑπὸ τῆς συγκλ. it. 8, 7, 6. τὸν ὑπ' αὐτῶν ἐπιλεχθέντα βασιλέα,) cum his ipſis formulis et cum illa §. 2. ἔχοιεν ἐκ συγκλήτου βασιλέας, et ex analog. illorum 7, 9, 2. 7, 11, 1. e. ἀνδρῶν τῶν ἀπὸ συγκλ., ubi et alii cum Bg. e P. per ſyn. adi.

γενείων τὲ) Lucian. dial. Meretr. ἐσπαράττη τὰς κόμας καὶ τὰ ςέρνα ἐτύπτετο. *Leisn.* Ibi 3, 302. l. 43. ſine Var. editur ἐσπάραττε τότε τὰς κ. et ſermo eſt de meretriculae luctu ob cladem alienam, quo in luctu, conſtat ſatis, comas laceraſſe ſibi et pectora, cum noſtro in loco agatur de iniuriis talibus per ludibrium, ut Sch. in „γεν. barbarum *et* ſuperciliorum *evulſiones*, ludibrii cauſa" dum huc reſpicit Stp. Th. modo in σπαρ. e P. et Noſtro tantum, praeter quem reperi ap. Eur. abſolute Bacch. v. 1133., ſed Troad. v. 453. cum gen. rei, χρωτὸς, ut perſ. ap. Luc. at affine σπάραγμα Abr. ad Ae. 1, 157. i. e Soph. Antig. v. 1095. et v. σπαράττειν ap. Suid. 1, 870. e. Hſy. 1, 1463. e. 2, 1241. e. cum p. ſq. i. L. N. T. Kypk. T. 1. Loesn. p. 69. i. Abr. l. l. D'Orv. Ch. Foeſ. Eur. V. Hipp. Diatr. Plut. Wytt. Dem. Geop. Xen. Z. Pol. Dd. S., ubi et 2, 343. l. 79. σπ. τὰς τρίχας, ſed in luctu. Tum ſuper ὀφρ. habui tantum in phyſico hoc ſenſu ex Hom. Hsd. Call. Hſt. ad Ar. Plut. Dem. Xen. M. S. V. Eur. Hipp. 183. 1. C., ſed pro ora Orph. et pro clivo Gat. Adv. Klotz. Tyrt. et Raph. cum Barn. Eur. v. ὀφρύη, ſed pro ſuperbia Sb. Ind. e Suid. 2, 510. m. v. Μαυρικ. e., tum in varia ſimul ib. v. ὀφρ. it. Hſy. L. N. T. Schw. Kypk. T. 1. Gat. ad Ant. Harl. Chr. Luc. Epict. Polb. Xen. Bach. Plut. Krg. cum Gs. Chr., ut conflavit ſua Noſter ex analog. it. v. ἐμπαρ. cum ſuis abl., qualem rectionem reperi ap. Ioſ. 1, 971. ſ. 3. i. οὕτως ἀναιδῶς ἐνεπαρῴνησαν τοῖς ψεύσμασιν, inverecunde *adeo* debacchati ſunt *in* eum *mendaciis*, it. 2, 442. ſ. 8. e. cf. per variam rectionem ib. 1, 345. e. 841. i. cum Krb. Obſ. Luc. cum N. it. ad Hſy. Suid. 1, 724. m. 3, 74. m. Bud. C. Ind. cui add. 97, 42. it. Phil. p. 748. B., oppreſſo hic dat. perſ. pron. αὐτοῖς, dum Sch. „velut temulenti *afficientes* contumelia *corpus*. Quo ſenſu legitur etiam ap. Ioſeph. l. 6. ant. Iud. c. 24. et Theophyl. in c. 20. Iohan., λωβ. *contumeliis* ſ. *ludibriis* corporis, *temulenti*, *afficientes*" in quo cum τοῦ σωμ. iterum eſt modo analogia, cf. Stp. Th. 2, 762. C. „λώβη in ſoluta oratione etiam invenitur, ſed rarius. Theodorit. — Phalar. ep. — Sic et Herodi. l. 8. γεν. — ἐμπ. nec ulli *parcentes* corporis *ludibrio*, (partim e P., ſed ſine ej. adi. παντὸς, quod ad alterum ſubſt. σωμ. accommodarat libere, addito item pron. cf. 8, 6, 16. e.) Convenit autem hic locus cum ea ſignificatione quae inter alias datur huic nomini ab Euſtathio, videlicet pro ἡ μετὰ αἰκίας ποινή" cf. Hſy. Suid. Hom. cui add. Ἰλ. γ', 42. Hsd. Orph. So. Ai. cum Schol. Lyc. cum Meurſ. ad v. 1225. Wernsd. ad Phil. p. 54. m. Di. H. S. T. 1., per quae videatur eſſe i. q. αἰκία, contumelia, quae exercetur corporibus vulnerandis et mutilandis, it. foedandis, cf. §. ſq. e. πᾶν τὸ σωμ. λελ. it. Rsk. ad Polb. p. 744. m., ut in Bg. e P. ap. G. Th. nil adiumenti, et in v. *inſult.*, praeter rectionem eandem cum abl. modi ſ. rei, tantum „contumelioſius in aliquem aliquid aut dicere aut facere" me quidem intelligente totam enunciationem Noſtri per Vs. ſeveriorem ita, *barbarum* que *et* ſuperciliorum *evul-*

μοῖς, καὶ πάσαις ταῖς [r] τοῦ σώματος λώβαις ἐμπαροινοῦντες, διὰ μέσης τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ ςρατόπεδον ἀπῆγον [s], οὐ [t] θελήσαντες οὐδ' ἐν τοῖς

vellentes, omnibus que corporis ludibriis inſultantes, per mediam urbem ad caſtra abducebant: ne occidere qui-

r) In Ms. Vi. ταῖς deeſt. *Loc.*, ut in Ms. Ba. Excp. tantum πάσαις τοῦ σωμ. v. N. s) Colon in Ms. Ba. cum ed. Ed. t) Omiſſum οὐ in ed. Pat., ſed diſerte monſtratum in Ms. Ba., ut tacite a rel. v. N.

ſionibus et *omnibus corporum* (pro quo plur., in pr. adhibito, quanquam γένεια et pro ſing. occurrunt, cf. Stp. Th., variatum eſſe poteſt per ſing.) *noxis* (excepta vitae privatione) *deſaevientes* ſ. *debacchantes*, (ubi ap. G. Th. ſaltem ſyn. παροινεῖν) in *eos*, cf. ad Dion. C. 1074, 87. de Vitellio, οἱ δὲ τοῦ γενείου ἔτιλλον, πάντες δὲ ἔσκωπτον καὶ πάντες ὕβριζον, cum N. „qui pili Vitellio, dum aleret barbam ſordidatus et lugens, ſuccreverant. Nam alioqui ab Auguſto ad Hadrianum genas laeves habebant Imperatores, (mutato poſt iterum more, etiam ad haec Balbini et Maximi tempora, cf. 5, 2, 7. ſq. 5, 4, 12.) Vellere barbam eſt inter ludibria“ et inter contumelias ſenis ſtolidi, cf. ad Hor. Sat. 1, 3, 133. cum G. Th. v. utr.

πάσαις ταῖς τ. σ.) minus recte in Vindob. ſcriptum eſt, πάσαις τοῦ σωμ. λωβ., omiſſo articulo. *Stroth.* Ibi aut elapſus eſt facile, ob pr. ſyllabam, aut vi eiectus, ad exemplum aliorum locorum, cf. 8, 3, 20. 7, 1, 21. it. hoc cap. noſtro §. 5. 7, 7, 4. e., et poſt adi. iterum, cf. 3, 7, 12. m. In ſq. membro pro Bg. Ms. *adduceb.* potius dedi ſeverum e Gr., etſi libere etiam hic P. verſante, ſed Noſtro per analog. in v. cum dupl. praep. et variat. 4, 4, 11. διὰ μεσ. φερόμενον τῆς πολ. it. εἰς τὸ ςρατ. 7, 12, 8. e., tum bene Noſtri ἀπηγ. intelligente Capit. p. 157. m. *per* mediam *civitatem* ad *caſtra* raptare *voluerunt*, magna *ex* parte *laniatos*, (ubi Caſ. N. 4. comparat modo illa mox §. ſq. e. ἤδη πᾶν τὸ σ. λελ.,) cum ſane verba ſimplicis actionis ſaepe reſolvenda ſint per Lat. *velle* ſ. *conari*, cf. Iſ. P. Mor. p. 78. N. 15. et Gottl. Plat. Men. p. 35. N. 14. cum Ind. v. *verba*, quae add. illis ad 3, 4, 18. μαχιμ., cum actui ipſi repugnent ſqq. §.

οὐ θελ. οὐδ') Nil novante hic Ms., qui 4, 10, 13. e. μὴ δεῖν μηδέτερον γένος νοθεύεσθαι omiſerat poſtremam neg., illa ed. Pat. eiecit alteram, ad ſenſum quidem ſine detrimento, cum vis omnis ſit in ſecunda, monſtrata etiam tantum a Bg. e P., et prima hic redundet, nec emphaſis inſit in cumulatis neg. ubique, etſi credita ab aliis, cf. ad Luc. 1, 658. N. 33. 2, 906. N. 76. Bud. C. 1310, 12. ſqq. p. ſq. l. 7. ſqq. Stp. Th. 2, 1537. C. ſqq. Dev. p. 289. cum N. 55. Hoog. Op. p. 985. Nr. 17. ſqq. 911. Nr. 4. ſqq. it. ad Vig. p. 437. Nr. 2. ſqq. 452. N. 55. p. ſq. b. m. H. Fa. A. p. 62. N. 6. cum Ind. v. οὐδὲ, Bg. ad Alc. p. 215. Fi. ad Well. p. 348. e. L. N. T. nominatim que Krb. v. οὐ Nr. 1. m. ſq. Sed praeterea Bg. e P. tantum ad v. ἀπ., ſpreto ej. pron. αὐτοὺς, cf. paulo ante ad γυμν. et in variat. 7, 11, 5. ἐπακοῦσαι — θελήσαντες λ. per ordinem. Denique liberrimus P. ad ζωσ. ἐν., ubi Bg. cum Sch. modo ad ζ., conflante Noſtro per analog. omnia.

βασιλείοις ἀποκτεῖναι, ἀλλὰ ζῶσιν ἐνυβρίσαι, ἵν' ἐπὶ πλέον [u], ὧν πάσχουσιν, αἴσθοιντο. ἐπεὶ δὲ [x] ταῦτα πυθόμε-

dem in aula volentes, ſed viventibus illudere, ut diutius dolorem ſentirent. 15. Sed

u) Sic diviſum nobiscum in una ed. Lugd., pro ἐπιπλέον rel. edd. et clam etiam Mss. ſecus ac 8, 6, 7. cf. 4, 2, 5. Tum poſt πλ. et πασχ. commata in Bs. 2. L. aſ., ſed unum modo poſt πασχ. in Bs. 1. R., pro rel. nullo utrinque, v. N. x) Hic nullum ubique per edd. comma, et tacite quoque in Mss. v. N.

ἵν' ἐπὶ πλ.) Caligulae vox ap. Suet. (Cal. c. 30. i.) ita *feri*, ut *ſe* mori *ſentiat*. Apud Tac. Hiſt. (immo Ann.) 15, 67. (e.) Veianus Niger iactat apud Neronem, Flavium *ſesquiplaga interfectum a ſe*, per ſaevitiam ſcil., ut quaſi duplici morte confectus Neroni videretur. *Leisn.*

Ad Tac. laudabat Lipſius locum Suet. ſine numeris, ubi Burm. T. 1. p. 663. N. e. affert et e Lucano *mortem* ſentire *iuvat*, ad quam rationem hic Bg., partim e P., formulam e pron. relat. et v. mutat in ſubſt. remotius, ſed tamen aliquo pacto ſyn., ut partim cum Sch. in „αἰσθ. τούτων, ſentirent *haec*" quae *paterentur* ſ. *perpeterentur*, cum contracta oratio ſane reſolvenda ſit in τούτων, ἃ λ. cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 831. e., tum in ſententiam, ex analog. factam, ap. Phil. p. 754. F. m. et e. τοὺς γὰρ — ξύλοις κατέκοπτον, οὐκ εὐθὺς ἐπὶ τὰ κυριώτατα (i. q. καιριωτ.) μέρη τὰς πληγὰς φέροντες, ἵνα μὴ θᾶττον τελευτήσαντες θᾶττον καὶ τὴν τῶν ὀδυνηρῶν ἀντίληψιν ἀπόθωνται, — οἰκτρότερον καὶ ἐπιμηκέστερον τοῖς δειλαίοις τεχνάζοντες, it. p. 764. E. m. ἢ γὰρ ταῖς ἀνίαις τὴν ζωὴν τὴν ἀθλίαν ἀπορρήξω; ἤ, κἂν ἐπιβιῶναι δυνηθῶ, τὸν μακρὸν καὶ σὺν αἰσθήσει θάνατον ἐκδέξομαι.

ἐπεὶ δὲ) Variatur cum §. 10. ὡς γὰρ ἐπύθετο λ. it. 5, 8, 7. ταῦτα δὴ — πυνθανόμενος, per ordinem enunciationis liberum inverſumque pro dialectico hoc, ἐπεὶ δὲ οἱ Γερμ., ταῦτα πυθομ., λαβ. δ., ἠπ. ſ. ἠπ., λαβ. δ., coniecto in medium nomine propr., ut ne concurrerent duo particip., ſine copula cumulata, quorum poſtremum ſit praemiſſum e lege periodi ſtruendae, cum prius tempore, dum Bg., ordinem ſaltem aſſecutus, de ſuo addit adv. cf. 7, 12, 11., e liberrimo P. ſervans modo abl. conſq. ad primum particip. per ſyn. Lat. et, pro pron., merum ſubſt., proprie tantum expletum, πράγματα, pro *ea re*, cf. 6, 1, 16. 18. 6, 6, 4., reiecto ej. libero adv. cf. 7, 7, 14. it. Lat. ad λαβ. cf. 7, 4, 11. Denique ſeverius Bg. ad v. ἠπ., cui per analog. quoque ſubiectum particip. cum ὡς particula, oppreſſa et a Sch. in „ἀμ. auxiliaturi *illis*" etiam Sb. Ind. plane per Lat. Bg. Ibi Ms. caſus alius pron. cum v. act. ἀμ. vitioſus eſt e contextu, quoniam acc. ille (qualem Stp. Th. 1, 403. i. ſub „*propello*, propulſo, *arceo*" profert ex Hom. Ἰλ. ό, 731. ἔγχει δ' αἰεὶ Τρῶας ἄμυνε νεῶν, *arcebat* a *navibus*,) debeat iſto Stp. ſenſu referri ad Praetorianos, qui tamen mox nominantur cum ſingulari membro et particip., per rationem cogitandi incommodam e Ms. lectione, quae proinde potius exiſtimabitur orta e confuſis iterum vocalibus, cf. 5, 6, 21. 8, 6, 10. e. Sic et ap. Ae. Fi. p. 122. b. N. 87. „αὐτοῖς ἤμυνες Baſ. 2. αὐτοὺς ἤμυνες male" et cum Mss. rel. ipſe P. oblique manet in vulg., dum habui in

νοι οἱ Γερμανοὶ, λαβόντες ὅπλα, ἠπείγοντο, ὡς ἀμυνοῦντες αὐτοῖς [y], μαθόντες [z] οἱ Πραιτωριανοὶ ἀφικνουμένους [a], φονεύουσιν ἤδη πᾶν τὸ σῶμα λελωβημένους τοὺς βασιλέας.

cum iam re intellecta, Germani ſumtis armis properarent opitulaturi ipſis, certiores facti Praetoriani illos venire, tandem occidunt toto corpore foedatos imperatores.

y) αὐτοὺς. Ms. Ba. v. N. z) μαθόντες οὖν οἱ πραιτ. Ms. Ba. v. N. a) ἀφικνουμένους τοὺς γερμανοὺς, φον. Ms. Ba. v. N.

act. cum acc. rei, tum de re ap. Orph., tum de perſ. ſimul cum pr. ἀπὸ Hsd., ſed cum dat. perſ. Call. Ariſt. Kuſt. Gottl. Plat. Men. p. 34. a. cum Ind., it. Iſ. P. Mor. p. 60. m. ἧκον ἡμῖν ἀμυνοῦντες, (qui locus, Noſtro ſpectatus forte, ap. Stp. l. l. p. pr. per aliam et lect. et Vs. quam ap. Bud. C. 1008, 25. "ἀμύνω, ſuppetias eo, ἧκ. ἡμ. ἀμ. hoc eſt, βοηθήσοντες") ubi et p. 133. i. habetur med. cum pr. ὑπὲρ, quo de ſimul et act. cf. Bud. l. l. Ammon. ad Thom. M. lib. de V. med. Poſſ. Call. et Sy. Hſy. 1, 288. 1638. i, Suid. 1, 146. c. p. ſq. i. Hom. Thuc. cum Ind. in N. et Schol. ex 32, 2. Iſ. Ev. Xen. Cyr. Ael. V. h. Fi. Ae. Dion. Ca. Dd. S. Di. H. S. T. 1. (ubi et ἀμύνειν ἑαυτῷ,) Ioſ. Rs. O. V. 7. Ant. 8. Lyc. cum V. 4. p. 189. e., tum in med. ſolum Moer. p. 80., pro opitulari in L. N. T. abſolute, ſed alio ſenſu Herdt., porro cum adv. temporis Ae. ep. S., cum praep. Vig., cum dat. rei Bau. Or. Th., cum acc. rei Sb. Ind. e Zoſ. 5, 49, 1. e., cum acc. perſ. Lyco. v. ἠμυν. et Fa. Ae., ſed in varia Rs. O. V. 6. 7. Iſ. Dem. (cui add. abſolute 14, 13. 102, 7. 104, 12. 14. 112, 16. p. 119, p. 126, 27. 129, 2. 136, 19. 147, 23. it. cum praep. 133, 7., cum adv. 158, 4., ſed cum acc. perſ. 93, 28. 100, 18. 103, 26. 136, 18. 180, p. 181, 4. 189, 23. 192, 7. 197, p. 280, 9., ſimulque cum adv. 94, 14. 112, 9. 115, 21. 161, 18. it. cum praep. 165, 15. 179, 10. 186, 19. it. cum utr. 100, 19. 147, 1. it. cum abl. modi 124, 17.) Luc. Xen. Bach. 'Ανβ. et M. S., Abr. Dl. et A. Th. it. in bonam partem etiam, pro rependere, V. Eur. Ph., denique cum gen. perſ. per ellipſin praep. L. Boſ.

μαθοντ.) Liber P., tamen nil prodit e Ms. lectione dupl., primum inſerto οὖν, ut 3, 5, 15., poſt particip. et in apodoſi iterum, ſed hic fortaſſis e Ms. diſtinctione maiori poſt αὐτ. Tum nomen propr. τοὺς Γερμ. additur e gloſſa pro ſupplendo mente pron. αὐτοὺς, quod diſerte comparet quoque ap. Bg. cf. §. 13. 4, 9, 13., dum et alia dant Mss. noſtri ſupplementa, cf. 7, 10, 1. 7, 11, 10., ſed P. hic illud nomen opprimit, quoniam in pr. iam dedit eo caſu, liber hic et aliter ad μαθ., uti Bg. aliter quoque, quam ſupra, commode que ad nominativum particip. ſervandum, per formulam quidem eandem cum 2, 8, 18. e., conſtante Noſtro per analog. etiam ſqq., variando cum §. pr. πάσαις ταῖς τοῦ σωμ. λωβ. it. 5, 8, 18. λωβηθέντα et 1, 13, 11. τέλος λελωβημένους, addito acc. ellipt. πᾶν τ. σ., forſan e Luc. 3, 106. l. 51. ἄνθρωπος, διάστροφος τὸ σῶμα καὶ λελωβημένος, *homo*, diſtorto *corpore* atque *debili*, ubi ſeverior Bg. prae P., ſpretis et ej. adv. binis, cf. §. 11. 6, 8, 14., deſc.

καὶ καταλιπόντες τὰ σώματα, ἐῤῥιμμένα[b] ἐπὶ τῆς λεωφόρου, αῤάμενοι[c] δὲ τὸν Γορ-

16. Ac relictis cadaveribus in plataea abiectis, tollentes

b) Ms. Ba. ἐῤῥιμένα λ., ut ed. Bs. 2. R. mendoſe, cf. 8, 4, 28. c) Sic ſine iota Bs. 2. L. al. pro ἀῤαμ. rel. cf. 7, 10, 15.

rens etiam Stp. in m. ad ἤδη, pro aliorum *tum demum*, cf. 3, 12, 13. 2, 12, 6. e. Abr. ad Ae. 1, 58. e. cum ſyn. Dem. τότ' ἤδη 1373, 2. ſine Ind. cui add. cumulatum ἤδη — νυνὶ 722, 11. et Capit. p. 157. m. *ſed ubi compererunt*, Germanos *ad* defenſionem *illorum* ſupervenire, *ambos* occiderunt, *et* in *itinere* medio *reliquerunt*. Quae reſpiciunt Noſtri ſqq., per analog. conficta, variando cum 8, 5, 12. αἱ λεωφόροι ὁδοὶ, cf. 3, 12, 25., ubi liberum, a brevitate etiam, P. caſtigavit Bg., ſeverior ad v. ἐῤῥ., cum Sch. „abiecta *in* viam *corpora*" qui cogitat enallagen caſus gen. poſt pr. ἐπὶ pro acc., quae per ſe procedit, ut et illa, quam antea Capit. cum P. voluerit, in gen. pro dat. ſ. abl., conſtructo v. καταλ. cum ἐπὶ λ. et ſine commate ἐῤῥ. cum τὰ σωμ., (ubi nec in Ms. Bg. fuit,) et per ſe ſumto particip. ἐῤῥ. cf. §. 19.

ἀῤαμ.) De levatione Imperatoris, e Capitolino et aliis prolixe diſſerit Petrus Pithoeus, Adverſ. l. 2. c. 6. *Sylb.* Verte, *quum* humeris *impoſuiſſent* Gordianum *portandum*. Nam haec vis eſt verbi medii. VII, 10, 15. additur ἐπὶ τῶν ὤμων. *Leisn.*

Pithoei quidem ſunt in Grut. Lamp. et laudati a Sb. ib. p. 783. ſq., ubi et noſtrum affert locum, (ſine Vs. cum Gr. depravatis,) „Capit. in Max. et Balb. *inter haec* Gordianus *Caeſar* ſublatus *a* militibus *Imperator* eſt *appellatus*. Quod Herodianus, ex quo ille multa transtulit, ſic expreſſit: ἀῤαμ. λ." incertus, an hic locus, ut et duo Capitolini, de levatione imperatoris per clypeum ſint accipiendi, quem Pithoeum reprehendit auctor Ille libelli Academ. ſub Klotzii praeſidio de inauguratione *principum* ſuper *clypeo* p. 16. e. ſqq., non reſpiciens ad Noſtrum, qui brevius variarit cum 2, 6, 19. ἐν μέσοις αὐτοῖς ἔχοντες τὸν ἴδιον βασιλέα, ὑπέρ τε τῆς κεφαλῆς αἰωροῦντες τὰς ἀσπίδας καὶ τὰ δοράτια, ex quo loco aeque nil pro *elevatione* per *clypeum* efficitur, cum h. l. eodem iure procedat illud Leisn. ſupplementum, aut alterum ſyn. caſu 2, 9, 7. e. ἀῤ. ἐπὶ τοῖς λ., dum univerſe tantum et Sb. Ind. hinc „αἴρ. — ἀῤ. τὸν Καισ. levantes, *in* altum *tollentes*" in poſtr. cum P., qui libere aliud ſupplementum refert *manibus*, quo de cf. 2, 9, 9. p. 282. e. quod per ſe nec ipſum ineptum, et ex hiſtoria noſtrorum temporum cognitum, ubi homines, nudis ſublati manibus, geſtati ſunt per ſpatium aliquod, cum ipſis adeo eſſedis alii; nil dirimente etiam Caſ. ad Capit. l. l. p. 157. e. N. 6. „*ſublatus*, nempe de aedibus ſuis in caſtra praetoria. neque enim referam ad morem elevandi ſuper ſcuto eos quibus deferretur imperium. Herodianus nude haec dixit ἀῤαμ. τὸν Γορδ. quae non aliter accipienda" quam quomodo? In ſqq. brevior P. iterum et liber in ordine, ubi Bg. potius cum Stp. in m., dum Noſter ex analog. reſpicit titulum Gordiani 7, 10, 16. 8, 7, 22., per variat. addito hic particip. ὄ., it. breviorem cum alia formula 3, 7, 19. e. ἐν Καίσαρος τιμῇ καὶ ἐξουσίᾳ γεγονότα, ut in ſq. cum 8, 6, 4. e. et 13. τοὺς - ἀναδειχθέντας αὐτοκρ. — αὐτοκράτορας, οὓς

διανόν, Καίσαρα ὄντα, αὐτοκράτορά τε ἀναγορεύσαντες [d], ἐπειδὴ πρὸς τὸ παρὸν ἄλλον οὐχ εὗρον, βοῶντές τε [e] πρὸς δῆμον [f], ὅτι ἄρα εἴησαν ἀπεκτονότες, οὓς ὁ δῆμος οὐκ ἐβού-

Gordianum, qui Caeſar erat,
imperatoremque declarantes
(quoniam in praeſens alium
17. non inveniebant) clamantes ad populum, *ſe interfeciſſe eos, quos populus noluiſſet ab*

d) Parentheſis ſigna ſunt tantum ap. Bg. v. N. e) In Ms. Ba. τε abeſt. *Mart.* v. N. f) πρὸς τὸν δημ. Ms. Ba. v. N.

ἡ σύγκλητος ἐποίησε, cf. 6, 9, 11. et 5, 8, 20. αὐτοκρ. τὸν Ἀλεξ. ἀναγορεύσαντες, pron. αὐτὸν hic oppreſſo.

ἐπειδὴ) Ad Capit. p. 157. e. quia *non* erat *alius* in *praeſenti*, comparat Caſ. N. 7. Noſtrum ſine Vs., etiam hic ſcribentem ex analog. et per variat. cum 8, 5, 2. τούτους εὕρισκον λ. it. 5, 5, 2. e. αἴτιον — οὐκ ἄλλον λ. et 2, 1, 8. e. οὐδένα οὕτως ἐπιτήδειον εὕρισκον, ὡς Περτίνακα, in quem locum cf. G. Th. v. *inv.* 1208, 90. p. et p. ſq. l. 23., qui non tenet Bg. ordinem in v. *al.*, poſtpoſita neg., 251, 90. ſq. p. et p. ſq. l. 63. ſqq. nec Hor. T. p. 112. m. p. ſq. e., ſed 114. i. modo „qua *mulier* alia *nulla* eſt *pulcrior*“ dum Sch. in „εὑρ. alius *illis* non *occurrit* eligendus in Imp.“ caſtigans ſic P. liberrimum, (maxime in neutro poſito pro maſc. cf. 5, 7, 12.) ut Bg., fere e m. Stp., unde et ſumta parentheſis, per ſe non omnino neceſſaria.

βοῶντές τε) Rectius cum articulo legemus πρὸς τὸν δῆμον, ut ſeq. mox ὁ δῆμος. *Sylb.* Qui, tentans ſubinde in ſuperioribus eandem rem, cf. 3, 12, 25., hic conſpirantem habet Ms. unum, ſed hauddubie e gloſſa et ſq. illo ipſo mox ὁ δημ., cum ille Ms. ſaepe obtrudat artic., hic porro maneant rel. Mss. in vulg., ubi nec elapſus per ſe ob vicinitatem, tum univerſe nil certi ſit in toto genere hoc, denique Noſter promiſcue cum ſuo hoc ſubſt. adhibeat artic. vel minus, cf. 1, 7, 3. e. δήμοις — ἐπιφανεὶς et 1, 11, 15. m. τοῖς δήμοις ἐπεφαίνετο, ut adeo et hic variare potuerit, ſicut cum ſubſt. aliis, cf. §. 3. 10. ἐν Ῥώμῃ et ἐν τῇ Ῥ. etc. Sed Ms. eiusdem τε, oppreſſum in particip. pluribus, et hic iterum in ſecundo membro, cf. 8, 3, 8., ſed praecedente eodem τὲ, per ſe innoxie, at contra rel. Mss., ignorat quoque Bg. e P., cf. 7, 11, 18. e., ſeverior idem in Gr. ordine, omiſſo ej. libero adv. cf. 7, 10, 11. et in analog. G. Th. 944, 66. ad *me* omnes *clamant*, ianua *culpa* tua *eſt*, ſed in L. N. T. e Luc. 18, 7. τῶν βοώντων πρὸς αὐτὸν ἡμέρας καὶ νυκτὸς, alio nonnihil ſenſu, at cum eadem coniunct. e Gal. 4, 27. βόησον λ. ὅτι λ. cui Noſter de ſuo iterum iungit ἄρα, omiſſum a Bg. et P. rurſus, cf. §. 2.

εἴησαν ἀπεκτ.) In his cum ἐπελέξαντο modi variatio eſt, qualis alibi quoque apud hunc ſcriptorem annotata eſt. *Sylb.*

Qui vidit recte enallagen modi, opt. perf. et indic. aor. 1., cf. 8, 5, 15., ubi ſtulte Sch. in „ἀπ. quod *eſſent* illi, *qui* occidiſſent *eum* „non videns periphraſin perf., quam unus Bg. recte vertit, ſeverior ipſo Stp. in m., e quo tenuit ſuppletum pron. recipr., de ſuo aut e Sb. N. ſq. addens alterum pron. demonſtr., omiſſum ante pron. relat., ſeverior

λετο ȣ ἐν ἀρχῇ ἄρξαι, Γορδια-
νόν τε ἐπελέξαντο, ἐκείνου τὲ [h]
ἀπόγονον, καὶ ὃν αὐτοὶ Ῥωμαῖ-

initio imperare, Gordianum-
que elegiſſe, Gordiani illius ne-
potem, quem ipſi Romani coë-

g) Mſs. Ba. et Ve. ἐν ἀρχῇ οὐκ ἠβούλετο ἄρξ. v. N. h) Sic diſerte Ms. Ba et tacite etiam Mss. rel., ſed in edd. τὲ omittebat Bs. 1. R., porro ἐκείνου γε ἀπόγονον, ὃν καὶ αὐτ. Par. al.

idem ad ſqq., per analog., ſervans e P. tantum Lat. ad ἐν ἀ. cf. 1, 5, 26. quam formulam, alio poſitam in Mss. duobus loco, pro adv. cogitatam, ut 8, 5, 3., ſed cum violentia contra que Ms. tertium, nec ad laevitatem, ſed forſan ob ambiguitatem aliquam in vicino v. ἀρξ., videatur et P. ſic habuiſſe in ſuo Cod., ni libere omiſerit v. ἀρξ., ad Capit. p. 157. e. *inſultantibus* militibus *ſenatui* et *populo*, vere monente Caſ. N. 8. „de ſenatu verum eſt: de populo videtur male accipere Herodiani verba: βοῶντες πρὸς δῆμον ὅτι — ἄρξαι. quae oratio eſt blandientium populo, et gratiam illius captantium potius, quam inſultantium.“

ἐκείνου) Fortaſſe ἐκείνου γε ἀπόγονον, ὃν καὶ αὐτοὶ Ῥωμ. nepotem *illius* Gordiani, *quem* ipſimet *Romani* ſuſcipere *imperium* coëgerant. *Steph.* Pro pronomine ἐκείνου malim nomen Γορδιανοῦ, hoc ſenſu, *et* ad *populum* clamitantes, *ſe* interfeciſſe *eos*, quos *ipſe* populus *ab* initio *imperare* noluerit, *Gordianum* que *delegiſſe*, Gordiani *ſcilicet* veteris *nepotem*, et *quem* ipſi *Romani* per vim *ad* imperium *evexerint*: quae hiſtoria ſupra narrata 7, 10, 14 ſqq. De iuniore enim Gordiano haec potius intelligenda, quam de ſeniore, qui ab Afris imperator fuit creatus, de quo 7, 5, 17. ſqq. *Sylb.*

Primo contra Stp. in m. ſervat Bg. e P. primum τὲ, ſed ex eodem non tantum omittit τὲ alterum, quo de hic maxime quaeritur, it. καὶ, verum et addit nomen propr. ante ἐκ., ſervato hoc pron., (cum Stp. in m.) quod non comparet ap. P. Is igitur, tacentibus Mss., putandus eſt aut alium habuiſſe Cod., (ubi de coniectura Sb., pro pron. ἐκ. eſſet nomen propr.) aut ſubſtituiſſe vulgato pron. illud nomen propr., ut fecit alibi per alia ſubſt. cf. 7, 4, 4. etc. Tum, quamquam non refugit Noſter figuram illam polyptoti, quae in repetito nomine illo propr. exquiſitior eſt ap. P., quam Bg., et quanquam fingi per ſe licet, elapſum eſſe nomen ob pron. ἐκειν., ante vel poſt id, cf. 7, 9, 16. e. 20. i. 8, 6, 5 Γορδιανοὺς — ἐκείνους, denique quanquam hoc poſtr. loco ſimul eſt nomen cum pron. noſtro: tamen ex conſenſu Mss. in vulg. ſumi poteſt aeque ἀπὸ κοινοῦ e que alio caſu pr. illud ipſum nomen, et per ſe ſufficere ſolum pron., et Bg. ad perſpicuitatem maiorem ſervaſſe id, ſicut alibi de ſuo admittit polyptoton in alio genere, cf. 7, 10, 8. ἀνειπ. Porro idem Bg. alias etiam opprimit τὲ, intervallo ſequente καὶ, etiam hoc καὶ non raro, ubi pro copula ſtat mera, cf. ante καὶ 7, 3, 14., ſed utr. adeo 4, 7, 1. Ego quidem, manens cum Mss. in vulg., agnoſco duo membra, pertinentia ad praeſentem Gordianum, ut commendetur duplici argumento, tum genere, tum electione, *Gordianum*, tum *illius* noti *nepotem*, (cf. 7, 10, 14. et ſq. Γορδιανοῦ ἔκγονον, per variat., et cum gen. perſ. ἐκ. per analog. cf. Suid. ἀπόγονοι, οἱ ἔκγονοι, vano diſcrimine Ammon., Hſy. Poll. Ind. Sb. Iſ. Ev. Ael. V. h. Dd. S. Gem. Pl., ſed pro

νι ἐξεβιάσαντο [i], ἔχοντες [k] αὐτὸν, ἀπελθόντες ἐς τὸ ςρατόπεδον, συγκλείσαντες [l] τὰς

18. giſſent imperare: atque habentes eum ſecum ingreſſi caſtra, clauſis portis quieſce-

i) ἐξεβιάζοντο ed. Par. mendoſe, tum hic comma noſtrum in A. al., colon in Ox. al., ſed punctum in Stp. rel. v. N. k) Ms. Ba. ἔχοντες οὖν αὐτὸν καὶ ἀπελθ., ſed ed. Par. al. καὶ ἔχ. αὐτ., at Ing. ἔχ. δὲ αὐτ. v. N. l) κλείσαντες Mss. Ba. et Ve. v. N.

adi. Lu● et tropice ib., tum maſc. τῶν τόκων, tum neutr. δείπνων ἀπόγονα, ſed neutr. plur. medico ſenſu Foeſ.) *tum* talem, *quem* ipſi *Rom.* rel., ubi adeo deeſt iterum, mente ſupplendum, pron. demonſtr. ἐκεῖνον ſ. τοιοῦτον, cf. 5, 1, 7. et in abſolutum Ῥωμ. pro P. 8, 7, 17., per variat. cum privo pr. ὁ δῆμ. et proximo 8, 5, 15. πᾶς ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων, tum 2, 3, 11. in v. ἐξεβ., ubi Bg. deſerit P. et ſe ipſe neceſſario, dum noſtrates habent ſeverius *erzwingen.*

ἔχοντες) Forte καὶ ἔχοντες, vel ἔχοντες δὲ αὐτόν. *Steph.* qui, in Vs. ad marg. non inſerens copulam, reſolvit ſq. particip. in finitum v., cum P., clauſa periodo cum v. ἐπελεξ., (quoniam pr. participium ἀναγορ. mutarat in v. finitum,) novam hic periodum inſtituat, non modo convertendo pron. αὐτ. in aliud τοῦτον, ſed etiam addito adv. *igitur*, id que vel libere, cf. 7, 12, 1. vel e Cod. ſuo, qualis hic Ms. Ba., obtrudens particulam hanc iterum, ut §. 15., ſed ſimul novam copulam ad ſq. particip., cf. 8, 7, 1. e., dum Bg., obſecutus, opinor, coniecturae Stp., refert adiunctam copulam, vel in fronte particip. primi, cf. 6, 7, 12. vel poſt id ſyn. τε, quaſi elapſam ob pr. finitionem, cf. §. 3. m. 8, 4, 4. Ego vero, quanquam addito hic numero novae §., ſed tantum, ut orationem praeced. alienam militum ſic aliquo pacto ſepararem a rel. narrationis corpore, removens poſt ἐξεβ. diſtinctiones illas edd. maiores, poſito tantum commate ibi, oſtendo unam modo periodum, inde a §. 16. καὶ καταλ. usque ad ἡσυχ., quo v. poſtr. finiti temporis nituntur omnia tot praemiſſa particip., deinceps ſane cumulata. Sed in Bg. Ms. notarat Leisn. formulam *ſecum* linea rubri coloris, ductam e P., quale ſupplementum peti queat e 2, 15, 10. σὺν αὐτῷ — εἶχε λ. cf. in variat. 2, 6, 19. ἐν μέσοις αὐτοῖς ἔχοντες τὸν ἴδιον βασιλέα, de ſuo dum Bg. reddit ſeverius ἔχ., etiam ſq. ἀπ. cum Sch. partim „*ingreſſi* in *caſtra*“ per analog. et variat. cum 4, 13, 7. ἀπελθεῖν εἰς τὸν νεὼν λ. it. cum §. 14. m. hoc cap. ἐπὶ τὸ ςρατ. ἀπηγ., nil novante Ms. Ba. in praep. cf. 8, 7, 22., quanquam concurrunt hic ſimiles ſyllabae ac finitiones.

συγκλείσαντες τ. π.) Mss. duorum ſimplex pro compoſ., cf. 7, 1, 18. e., varie hic ortum ſit, vel librarii culpa elapſa ut credatur praep., ob finitionem pr., vel ex gloſſa, ut notio indicetur, (unde et Bg. e P., qui vel libere vel e Cod. ſimili dederit,) aut per comparationem Noſtri, variantis hic cum 7, 11, 12. εἰς τὸ ςρατοπ. καταφυγόντες, καὶ τὰς πύλας, ὡς ἐδύναντο, κλείσαντες, (etiam per ordinem adeo,) it. cum 5, 3, 26. εἰσκομίσαντες, τάς τε πυλ. ἀποκλείσαντες, et ſcribentis iterum ex analog., tacente Stp., cf. Thuc. πρὶν ξυγκλεισθῆναι πάλιν τὰς πύλας, antequam portae rurſus *clauderentur*, ſed act. cum aliis acc. locorum Rs. O. V. 4. 6. 8. And., nil ferente G. Th. in ſevero *conclud.*, ſed P. deſerente Bg. in ſq. ἡσ.

πύλας, ἡσύχαζον. οἱ δὲ[m] Γερμανοὶ, μαθόντες ἀνῃρημένους τὲ καὶ ἐῤῥιμμένους[n], ὧν χάριν ἠπείγοντο[o], οὐχ ἑλόμενοι πόλεμον μάταιον ὑπὲρ ἀνδρῶν τεθνηκότων, ἐπανῆλθον εἰς τὸ ἑαυτῶν καταγώγιον. τέλει μὲν δὴ τοιούτῳ ἐχρήσαντο[p] ἀναξίῳ τὲ ἅμα καὶ ἀνοσίῳ σεμνοὶ καὶ

19. bant. At Germani cognito occiſos et abiectos eſſe, quorum cauſa properarent, cum nollent bellum irritum ſuſcipere pro hominibus iam mortuis, reverſi ſunt in ſuum
20. diverſorium. Exitum ſcilicet talem habuerunt, indignum et nefarium, venerabi-

m) δὲ omiſſum in ed. Lu. vitioſe. n) Hic rectius Ms. Ba. tacite, quam §. 6. o) ἐπειγ. ed. Bc., ut 8, 2, 5. p) Colon in Ms. Ba., ut comma in Bs. 1. et in his quoque poſt ἀνοσ., it. al. v. N.

οἱ δὲ Γερμ.) Bg. diſcedit a P. in μαθ. (aliter, quam §. 15. cf. 1, 10, 6. et in variat. 7, 3, 15. ἀναιρεθέντας λ.) tum in dupl. τὲ καὶ per ſyn. unam, porro in ἐῤῥ. (ubi ſemel non vitiatus Ms. Ba. cf. §. 16.) it. in alio tempore ad ἠπ. cf. §. 15., ſed per ſyn. ad ἀνδρ. it. brevius ad τεθν., de ſuo addens adv. ἤδη, cf. §. 15., denique praeſertim ad extr. membrum tum per ordinem, tum in numero ſubſt. et in tempore v., cf. in variat. 8, 7, 20. ἐπανῆλθεν ἐς λ., dum Noſter ex analog. conflat omnia, cf. Dem. 161, 6. ὑπὲρ τοῦ — πόλεμον αἱρεῖσθαι πρὸς ἡμᾶς, cum variat. pro 7, 10, 3. πόλεμον ἄρασθαι, it. 5, 4, 17. ſq. οὔτε — μάχεσθαι ἤθελον ὑπὲρ τοῦ μὴ παρόντος, — ὅτι μάτην ὑπὲρ ἀνάνδρου — μάχονται, et G. Th. in ſubſt. *bella inania gerentem*, ſed de ſuo in καταγ. de Praetorianis, cf. Capit. p. 158. i. *Germani* ſane *ne* ſine *cauſa* pugnarent, *occiſis* imperatoribus *ſuis*, extra *urbem*, ubi *ſuos* habebant, *ſe contulerunt*, ubi Caſ. N. 2. „Herodi. εἰς τὸ ἑ. κατ.“ quo de diverſorio nihil ap. Lipſ. in Op. T. 3. de magnit. Rom. p. 27., ubi m. Germanos eosdem putat cum Batavis. E Noſtri quidem hoc loco, comparato cum pr. narratione inde a §. 10., apparare videtur, illud diverſorium nec fuiſſe in Urbe ac palatio imperat. ſed extra urbem, (quod et Capitol. antea dicebat, ubi nulla eſt Nota,) nec in caſtris Praetor., quae, caede confecta, clauſerunt Praetoriani §. pr. e., ſed fuiſſe ſeparatum.

τέλει μ.) E P., negligente particulas utr. iterum, ſervat Bg. modo Lat. in v. ἐχρ., reddens unam δὴ, ſeverior que in ordine, cf. 8, 5, 26. τοιούτῳ μὲν δ. τέλει — ἐχρήσαντο, quocum variatum, it. cum 3, 4, 15. τέλει μ. δ. τούτῳ λ., nil novante hic Ms. Ba., ſed in iunctis per analog. adi. libere addente P. ſuum adv. cf. 8, 4, 10., tum G. Th. *indigna* morte *peremtum* Virg. it. Ovid. *indignam* necem *patietur*, cf. v. *nex*, ubi et 434, 54. ex ej. Ib. v. 378. *infandae* dediſſe *neci*, ſed ap. Stp. Th. 4, [illegible]. e P. integro „Herodi. l. 8. π. μέντοι τοι. ἐχρήσαντο, ἀναξίῳ τε καὶ ἀνοσίῳ, σ. κ. λ. ἀ. σ.“ cum aliis lect. memoriter.

σεμνοὶ λ.) *venerabiles* ſenes *et* commemoratione *digni* ſ. et *digni* quorum *memoria* celebretur. *Steph.*

λόγου ἄξιοι πρεσβύται, εὐγενεῖς τε καὶ κατ' ἀξίαν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐληλυθότες. ὁ δὲ Γορδιανὸς, περὶ ἔτη πού γεγο-

les et quantivis pretii ſenes, nobiles, meritis que ſuis ad 21. imperium evecti. . Caeterum Gordianus, annos na-

Qui ſic caſtigat P., reddentem formulam poſtr. per ſyn. fere cum pr.ladi., a quo diſcedit Bg., per formulam vertens, ſecus ac 1, 13, 14. e., ubi V. it. 2, 15, 13., ut ad Capit. p. 158. i. hunc *finem* habuerunt *boni* imperatores, *indignum* vita *et* moribus *ſuis* Caſ. N. 2. „haec quoque periodus ex Herodi. eſt paene ad verbum translata.“ Sed Bg. negligit e P. etiam particulam ἅμα, cf. 2, 10, 1. 2, 8, 4. e., diverſus ab eodem in εὐγ. et partim ad ſqq., converſa formula κατ' ἀξ. in abl. meri ſubſt., ſed de ſuo addens pron. poſſeſſ., ubi licuit ſeverius iterum, *pro merito* ſ. ex *merito* ſ. *dignitate*, cf. 2, 3, 15. etc., ſed partim cum Sch. in „ἐλ. *provecti* ad *imperium*“ quae Noſter per analog. fingit, ut pr., et variando cum ſuperioribus, cf. 7, 1, 21. ἐπὶ τ. ἀ. ἦγον, it. εἰς τοῦτο, ſ. ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντες 5, 1, 14. e. 16. e. cf. 2, 3, 3. e. cum Zoſ. 3, 36, 2. e. τὸν παῖδα γοῦν ᾔτησαν εἰς τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἐλθεῖν, *filium* ſummae *rerum* praefici *poſtulabant*, repetens de εὐγεν. ſua, cf. §. 9.

ὁ δὲ Γορδ.) v. Capitol. in Gord. tertio. *Boecl.* reſpiciens ib. p. 111. i. *tunc* populus *et* milites *Gordianum* parvulum *annos* agentem, *ut* plerique *aſſerunt*, undecim, *ut* nonnulli, *tredecim*, ut *Iunius Cordus* dicit, *ſedecim*, — petiverunt, *ut* Caeſar *appellaretur*, (ad quae Caſ. N. iam dedimus ſupra ad 7, 10, 15. i.) — *Et* quum *extinctis* Maximinis, *Maximus* etiam *et* Balbinus *militari* ſeditione *interemti* eſſent, qui *biennio* imperaverant, *Gordianus* adoleſcens, *qui* Caeſar *eatenus* fuerat, a *militibus* et *populo* et *ſenatu* et *omnibus* gentibus, *ingenti amore, ingenti ſtudio et gratia* Auguſtus *eſt appellatus.* De cuius *qui* biennio *imperaverant* nihil mihi quidem praeterea innotuit. Si verum diceret ille; habet autem conſentientem Vict. de Caeſ. 27, 4. *horum* imperio *ad* biennium *per* huiusmodi *moras* annus *quaeſitus*: ſumtis Noſtri hic annis *tredecim*, quoniam Gordianus ſimul electus cum Maximo et Balbino, Caeſar quidem, cf. 7, 10, 15. ſq., cum ib. dicatur univerſe tantum παιδίον νήπιον et διὰ τὴν ἡλικίαν οὐχ οἷός τε ἦν προΐστασθαι τῶν πραγμάτων, colligi poſſet illius tunc aetas. Sed Angli ap. Heyn., ut iam dictum ad 7, 10, 15. i., T. 4. p. 1091. i. tunc edicentes, *der* damals *nur* zwölf *Iahre* alt *war*, nunc p. 1094. e. habent, *Gordian war* itzt *ungefähr* 13 *Iahre alt*, cum annis in marg. A. V. C. 991., cum ad priorem aetatem praefixiſſent A. V. C. 990. Per quae hi nec ipſi ſumſerint Capit. illud *biennium.* Denique cum nos delegerimus ex Illuſtris Heynii monito ib. p. 1088. e. iam ibi primum illum A. V. C. 991. numerum, nec deprehenderimus alium in N. propoſitum deinceps, aut illum ipſum in N. improbatum ad Anglorum enunciatum poſtr. de aetate Gordiani, prorſus convenienter cum Noſtri hic verbis, et forſan hinc ducto: nil iuverimus volentes colligere inde aetatem priorem, quae fortaſſis recidat in Anglorum iſtam *duodecim* annorum, quoniam ad geſta omnia interea liceat ponere ſpatium unius anni. Sed in conflatis a Noſtro per analog. membris Bg. hauſit e P. modo quaedam, tum δὲ, cf. 8, 3, 22.,

νῶς τρισκαίδεκα, αὐτοκράτωρ τὲ ἀνεδείχθη, καὶ τὴν Ῥωμαίων q ἀρχὴν ἀνεδέξατο r.

tus circiter tredecim, imperator declaratus eſt, et Romanum imperium ſuſcepit.

q) Ms. Ba. τὴν τῶν ῥωμ. ἀρχ. v. N. r) Addunt edd. *Finis* Ox. al., ſed Τέλος A. 2. al., tum Ηρωδιανου της μετα Μαρκον βασιλειας τελος A. 1. al. maiuſculis aut parvis elementis et cum accentt. aut ſine his.

tum ἀνεδ. cf. in variat. etiam 8, 6, 4. τοὺς ὑπὸ Ῥωμαίων συγκλήτου (quem Senatum e Capit. l. l. hic mente ſuppleas ſimul) ἀναδειχθέντας αὐτοκράτορας, it. 3, 2, 9. ἅμα τῷ βασιλεὺς ἀναδειχθῆναι, tum denique poſtr. omnia, praeter ordinem ſeveriorem, ſervata que copula Gr., quam P. oppreſſit ob prius membrum mutatum in particip., dum Noſter variat quoque cum 5, 7, 7. ἔτη γεγονότα περί που ἑκκαίδεκα, per ſitum tum v. γεγ., tum formulae περ. π. quae et diremta, it. cum 7, 5, 4. αὐτὸν ἡδέως ὑποδέξασθαι τὴν ἀρχὴν ᾤοντο, et 2, 1, 8. τὸν διαδεξόμενον τὴν ἀρχ. etc. it. 1, 5, 2. τοῖς βασιλείαν διαδεχομένοις, etc. Sed Ms. additus artic. alter, cf. 7, 1, 9. e. 6, 6, 11. etc., non vero 8, 6, 10. it. 7, 5, 12. e. τῷ Ῥωμαίων δήμῳ, etc., demtus que contra 1, 17, 9., nil prodit mihi, quam Gloſſatoris tum inconſtantiam, tum ingenium, confingentis hanc rationem ſuam vel aliunde, cf. allata 7, 11, 1. e Polb., ubi et formula *alia* 1, 2, m. ὑπὸ μίαν ἀρχὴν ἔπεσε τὴν Ῥωμαίων, vel e Noſtri ratione eadem cum aliis ſubſt., cf. 7, 6, 15. τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν, (qua ſi nitaris, putare oporteat, excidiſſe in Mss. rel. alterum artic.) aut non diſſimili iſta 2, 9, 9. m. τῆς ἀρχῆς τῶν Ῥωμ., pro ſolenniori 6, 2, 14. τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς afferens aliam τῆς ἀρχ., τῶν Ῥωμ. quibus alia rurſus addetur 3, 5, 2. πᾶσαν τὴν ἀρχ. Ῥωμαίων, ut plene dederimus in ſic miſere tractati Herodiani fine, qui contigit d. XXII. Novbr. A. CIↃIↃCCLXXXX, ſed per prela demum d. XXVI. Nov. A. ſequente.

EXCVRSVS

AD

8, 1, 7.

— πρώτῃ Ἰταλίας πόλει, ἣν καλοῦσι Ἡμᾶν οἱ ἐπιχώριοι.

Sylb. Ind. Lat. „*Emonis* ſ. *Emonae* ſitus, conditores, etymologia 804, 33. eadem *Hema* ſ. *Hemona*. — *Hemae* urbis ſitus et deſertio 609, 5. *Hemona* Capitolino dicitur tribus in locis, etiam in m. ſ. membranis: Ptolemaeo, *Emona*, Plinio *Aemona*: Zoſimo *Emon* 804, 33.“ mediis numeris innuens Noſtri locum, ſed reliquis Zoſimi, qui eſt ed. Cell. 5, 29, 1. Στελίχων δὲ, ἀγγείλαντος αὐτῷ τινος, ὡς τὰς Ἠπείρους Ἀλλάριχος καταλιπὼν, ὑπερβὰς τε τὰ διείργοντα στενὰ τὴν ἀπὸ Παιονίας ἐπὶ Οὐενετοὺς διάβασιν, τὰς σκηνὰς εἰς Ἥμωνα πόλιν ἐπήξατο, μεταξὺ Παιονίας τῆς ἀνωτάτω καὶ Νωρικοῦ κειμένην, *ad Stelichonem vero nuncium quidam pertulit*, *Alarichum*, *relictis Epiris*, *et ſuperatis anguſtiis*, *quae a Pannonio tranſitum ad Venetos impediunt*, apud *Emonem* oppidum *caſtra* locaſſe, *quod* inter *Pannoniam* ſupremam *et* Noricum *ſitum eſt*, et ib. §. 5. ἐκ δὲ τῆς Ἥμωνος προελθὼν, λ. *Emone* vero *progreſſus*, ad quam §. 1. in N. Cell. „Italiae extremam urbem *Emonam* faciunt Herodianus l. 8. c. 1. Capitol. in Maximin. c. 21., unde a Valeſio in Amm. 28, 10. notatur Zoſimus, quod inter Pannoniam et Noricum ponat At Caſaub. in d. l. Capitolini, *Emona*, inquit, *Pannoniae ſuperioris urbs*, *in finibus eius ſita*, *qua in Noricum ibatur et Italiam*“ ſed ed. Reit. p. 644. Heyn. „*Emona*, nunc Labacum Carniolae eſſe putatur.“

Tum Sch. „Ἡμᾶς, *Hema* ſ. *Ema*, nom. propr. urbis Italiae, *primae*, *ad Alpium radices*, *in extrema planitie*, (e Pol. Vs. ad §. 7.) in Noricis. Sunt qui putant eſſe metropolin Carniolae, hodie *Leybach*. Alii *Igg* ſ. *Iggium*. Caſaub. ex Capit. cenſet legendum Ἥμωνα.“

Capitolini quidem loca tria ſunt haec p. 50. e. *quadrato agmine* Hemonam *venit*, p. ſq m. *plerique ſane dicunt*, *ipſam* Hemonam *vacuam et deſertam inventam eſſe*, *Maximino ſtulte laetante*, *quod quaſi civitas tota ceſſiſſet*, et p. 71. e. *lupi urbem quingenti ſimul ingreſſi ſunt in eam urbem*, *in quam ſe Maximinus contulerat*. plerique *dicunt* Hemonam, et alii *Archimeam*, certe *quae* deſerta *a* civibus *venienti* Maximino *patuit*, ad quorum prima Caſ. N. 4. „Varie corruptum eſt hoc nomen ap. Graecos Latinos que ſcriptores, ſed recta ſcriptura eſt *Emon* ſ. *Emona*, — Graeci Ἥμων, ut Zoſimus l. 5. — in Ptolemaei codicibus Ἥμωνα. in tabula itineraria quam Marco Velſero debemus et antiquis inſcriptionibus nonnullis *Emona* recte ſcriptum. et ita ſemper emendandum: nam ubique depravate hoc nomen ſcribitur: ut in hac hiſtoria ap. Herodi. ſcribendum Ἥμωνα. Et Herodianus autem, et Capitolinus ex illis Emonam Italiae urbibus accenſent: quomodo videlicet urbes finitimae modo huic, modo illi earum provinciarum quas contingunt attribui ſolent a ſcriptoribus, talium ſaepe incurioſis, ut et Strabo obſervat. nam re vera Emona Pannoniae ſuperioris urbs erat, in finibus eius ſita, qua in Noricum ibatur et Italiam. ideo Ptolemaeus inter Italiam et Pannoniam ſuperiorem eſſe ſcribit, ὑπὸ τὸ Νωρικόν. Zoſimus inter Pannoniam et Noricum.“

His ſuccedant miſſa a Moro, amico viro atque incomparabili, cuius et ſunt, quae in uncis habentur. „Vetera Romanorum Itineraria, edita a Weſſelingio, p. 560. Vrbem hanc (*Emona* eſt in textu, qui hac nota illuſtratur a Weſſelingio) in Pannonia Plinius 3, 25. collocat, Ptolemaeus in eadem provincia, ſed proxime Noricum: utrumque deſerit Herodi. 8, 1. Ὡς δὲ — ὑπωρείας τῶν Ἄλπεων, quibus utique Emonam Italiae urbibus accenſet, ſed ſi Cluverium (Ital. 1, 2.) et Cellarium (geogr. p. 557.) audieris, peſſime. Equidem viris egregiis ultro dedero, Plinii et Ptolemaei aetate Emonam Italiae non fuiſſe habitam urbem; at nihil dein fuiſſe mutatum, aut fines Italiae longius non fuiſſe prolatos, qui poſſum? Teſtem habemus Herodianum, cui Capitolinus in Maximino c. 21. adſtipulatur. (Haec ſunt Weſſelingii ipſa verba. Ego in Boecleriana ed. locum evolvi in qua legitur Ἠμᾶν, pro quo Weſſelingius, qui huic Itinerario totum locum Herodiani inſeruit, edidit ſine ulla admonitione Ἠμωνᾶν, et in verſ. lat. *Emonam.* Fortaſſe haec lectio eſt in antiquis editt. Herodiani.“)

Porro ap. Grut. in Lamp. T. 5. ſupplem. in Iac. Nicol. Loenſis Miſcellan. quae huc pertinentia ſunt p. 468. m., in Exc. ad 8, 3, 19. ſervamus, ex illo ſubiicientes modo haec p. 478. m. „In Latini Pacati Panegyrico, ita in vulgatis codicibus legitur: *Nec pia* hac mora *cunctantius* rel. Quem locum emendare volens Beatus Rhenanus, ita marginaria annotatione loquitur: Reponendum puto *Narona.* Fuit autem in Illyrico oppidum Narona, Romanorum olim Colonia, teſte Plinio. Porro cum paulo poſt Alpibus obiacentem dicit, de Iuliis intelligit. Nam Illyricum Adrius mons medium ſcindit, quem etiam Iuliarum Alpium nomine vocari docet Rufus. Sed ego ibi *Haemona* legerim. Fuit enim Haemona extrema Italiae civitas in tractu Aquileienſi ſive Venetiarum, quae prima ſemper hoſtium, per Iulium Carnicum Alpes que Iulias intrare Italiam volentium, impetum tulit.“

Tandem Cellar. l. l. ſic. „Altera Pannoniae colonia *Aemona* fuit, Plinio auctore 3, 25. Scribitur etiam *Emona*, Graece Ἤμωνα, a Ptolemaeo et Zoſ. 5, 29., quam ſcripturam Caſaubonus in Capitolini Maximinum Thracem c. 21. veriorem cenſet, ut fuerit Ἤμων, inde Ἤμωνα, ut Narbo et Narbona. Herodianus 8, 1. ἣν καλοῦσι Ἠμᾶν, (ſic per lenem,) *quam* Emam *vocant*, prave: legendum Ἤμωναν cum Zoſ. et Ptolemaeo. Capitolinus dicto loco conſentit in vocali: ſed addit adſpirationem, *Hemona*, ſicut Pacatus Panegyr. Theodoſii c. 37. *Haemona* ſcripſit; ſed abeſſe poteſt ſpiritus ſecundum inſcriptionem veterem ap. Gruter. p. 556. num. 5. *C. Petilius C. F. Cla.* Paullus *Emona.* Et Peutingerorum Tabula *Emona.* Nec vero diphthongus Plinii ſine auctoritate eſt. Inſcriptio alia p. 475. num. 1. *Decurioni Aemonae.* De ſitu etiam lis eſt. Herodianus ad Italiam refert, ut πρώτην Ἰταλίας πόλιν, *primam* et *limitaneam* urbem *Italiae*, quem ſequitur Capitolinus dicto loco, *in Italia* poſt *Alpes* conſtituens. Sed non intellexit Herodianum, cui ἱδρυμένη πρὸ τῆς ὑπωρείας τῶν Ἄλπεων, *ſita eſt* ante *radices* Alpium *Pannonicas.* nam ſequenti die ἐπὶ τὰς Ἄλπεις ἠπείγοντο, *ad* Alpes *acceſſerunt.* Male vero Herodianus Italiae fines, contra conſenſum omnium, trans Alpes removit. Cum Plinio ergo Pannoniae adſcribamus: quam etiam Ptolemaeus Pannoniae Superiori adiunxit ita, ut ſit μεταξὺ Ἰταλίας ὑπὸ τὸ Νωρικὸν Παννονίας, *inter* Italiam *ſub* Norico *Pannoniae*, i. e. in harum regionum confinio, quemadmodum etiam Zoſimus poſuit μεταξὺ Παιονίας τῆς ἀνωτάτω καὶ Νωρικοῦ, *inter* Pannoniam *Primam* et *Noricum.* Vi

peritiſſimus harum regionum Io. Lud. Schönleben multis argumentis contendit, Aemonam *Labacum* Carniolae eſſe, vulgo *Laubach* dictum: quod etiam iter Antonini ab Aemona Sirmium, confirmat.“

Iam porro ad Capit. p. 51. i. *denique ubi primum caſtra in* campo *poſuit*, neque *quicquam commeatus reperiret, incenſus contra eum exercitus ſuus, quod fame in* Italia *laboraſſet*, *in* qua *poſt* Alpes *recreari ſe poſſe credebat*, Caſ. N. 1. „Ergo Emona cis Alpes? Videtur Capitolinus qui legebat ap. Herodi. in Italia eſſe hanc urbem, temere inductus, ut cis Alpes ſitam putaret. ſed negligenter legerat Herodiani verba: qui ait diſerte, *ἰδρ. πρὸ τῆς ὑπωρ. τῶν* Ἄλπεων. trans Alpes igitur: nam referendum illud *ante* ad Maximinum e Pannonia venientem. quod verum eſſe conſtat ex Ptolemaei deſcriptione: qui Emonam locat in commiſſura Cetii montis et Albani. quos montes *Alpium* appellatione Herodianus hoc loco, ut et alii multi veterum, eſt complexus. melius profecto quam Zoſimus, qui *Apenninos* ſine exemplo nominat montes, quibus Pannonia et Noricum ſeparantur, qui que Emona Aquileiam petentibus neceſſario ſuperandi. ſed aliter fortaſſe ſcripſerat Zoſimus. Ceterum excuſari poſſe Capitolinum non negaverim, ſi eius verba de fame accipiantur quam paſſus Maximini exercitus ad Aquileiam, non de ea quam Emonae.“

Apud Zoſ. quidem l. l. §. 5. erant *ἐκ δὲ τῆς* Ἥμωνος *προελθὼν, καὶ τὸν* Ἄκυλιν *περαιωθεὶς ποταμὸν, τῷ* Νωρικῷ *προσέβαλεν, ἤδη τῶν* Ἀπεννίνων *ὀρῶν ἔξω γενόμενος. ὁρίζει δὲ ταῦτα τὰς* Παιονίας *ἐσχατιὰς, στενοτάτην ὁδὸν διδόντα τοῖς ἐπὶ τὸ* Νωρικὸν *ἔθνος διαβαίνειν ἐθέλουσι*, λ. Emone *vero* progreſſus *Alarichus*, et *Aquili* flumine *transiecto*, iam *ſuperatis* Apenninis *montibus*, ad *Noricum* acceſſit. *Hi montes* extremos *Pannoniae* limites *finiunt*, et *iis*, qui *ad* Noricam *gentem* (provinciam) *transire* volunt, *artiſſimam* viam *praebent*. Ad haec nil in N. Reit. aut Heyn. monitum.

8, 3, 19.

Βέλιν δὲ καλοῦσι, τοῦτον, λ.

Memoires Critiques ſur l'hiſtoire ancienne de la Suiſſe par Mr. de Bochat Tom. 2. p. 364. „Sol ap. Orientales dicebatur *Belen*, *Belin* et cum terminatione latina *Belenus* et *Belinus*. Hoc nomen ſignificat *regem univerſi*. Haec etiam ſignificatio eſt nominum *Babal*, *Bel*, *Abelion*, *Mithra*, *Marnas*. — Veteres Celtae adorabant ſolem ſub nomine *Beleni*. — In Helvetia ſupereſt *Sauvabelin*, i. e. ſilva Beleni. — In Arvernia a Gregor. Turonenſi allegatur *mons Belenatenſis*. Etiam *vallis Beleni* memoratur. Ipſe mons *Belmont* dictus putatur eſſe i. q. mons Beleno ſacer. (ſ. Beleni mons.) M. della Torre, Eveque d'Adria a publié une diſſertation de *Beleno*. Is Belenum putat Apollinem, ſed diverſum a ſole. Negat, eſſe Orientalium Belenum. Putat, Celtarum Belenum eſſe Helenum filium Priami, qui fuerit vates, id quod occaſionem dederit eum confundendi cum Apolline. p. 369. Etiam *Trevetin* eſt quaſi *Trebelin*, i. e. regia Beleni. Cultus ſolis ante Heliogabalum Helvetiis uſitatus.“ v. Phil. della Torre Monumenta vet. Antii, ubi legitur diſſ. de Beleno veteri Aquileienſium deo. De hoc nomine v. etiam Reineſ. de deo Endovell. p. 102. ſqq. it. Zorn. Biblioth. E. A. T. 1. p. 128. ſqq. *Leiſn.* (qui et in m. Ox. „Obſ. Miſc. Vol. II. p. 175. ſq. Grut. Inſcript. p. XXXVI. n. 11. — 17. ſqq. Frick. de Druid. p. 90. ſqq. Reineſ. Inſcr. p. 98. Voſſ. ad Caeſ. b. G. 6, 17. emendat: *Βέλινον καλοῦσι τοῦτον*.“) Capitolinus in Maximin. c. 22. *deum Belenum* vocat. In Herodiano non

Βέλιν, ſed Βέλινον, Salmaſius notat. Apollinem eſſe, ſ. Solem, Herodiano conſentit Capitolinus. v. de origine nominis de que cultu dei huius G. I. Voſſ. theol. gentil. 2, 17. et Auſonii Profeſſ. Burdigal. carm. 4. v. 10., etiam Vinetum et Io. Scalig. Lect. Auſon. l. 1. c. 9. *Boecl.* Vind. Βέλεν recte ut videtur, namque hoc ipſum nomen ac pronunciationem barbaram exhibere, illud vero formam graecam ſonare videtur. Accedit, quod *Belenus* appellatur a Capitolino quem vid. c. 22. *Stroth.*

Ad Vopiſc. Aurelian. T. 2. p. 521. templum *Solis* magnificentiſſimum *conſtituit* Caſ. N. 3. „narrat Zoſimus (1, 61, 4., ubi in N. Reitm. laudata Salm. ſunt p. 506. N. 2.) Aurelianum in ea aede *Solis* et *Beli* ſimulacra dedicaſſe. ex quo apparet translatum eius numinis cultum e Syria“ ſed Salm. N. p. 522. a. i. „in omni Illyrico frequens fuit cultus Solis vel Apollinis quem *Belenum* vocabant. Tertullianus in Apologetico *Norici* deum *Belenum* facit, ubi ſingularum provinciarum tutelares, et πατρῴους deos enumerat. hinc veriſimili coniectura colligo matrem Aureliani *Beleni* ſacerdotem fuiſſe, nec enim alium deum Pannonii venerabantur, et omnes Illyrici, quam *Belenum*, qui et Sol et Apollo. eius quoque numinis cultus ap. Gallos praecipuus. — Aquileienſes etiam eum colebant, ut ſcimus ex Capitolino et Herodiano, qui Βέλινον nominat ἐπιχώριον θεὸν Aquileienſium. colligimus autem ex Vopiſci verbis, quae habentur huius vitae (p. 425. e. cum N. 2.) eamdem fuiſſe formam, et habitum Solis quem Illyrici adorabant, et eius quem Perſae venerabantur. *Belenus* igitur Illyricorum deus, et Mithra Perſarum, eiusdem formae et habitus fuerint oportet. — Mithra tunc temporis eodem habitu colebatur in Occidente, quo ap. Perſas, et in Oriente. a Perſis enim ſacra Mithriaca et omnem illius dei cultum acceperunt Romani Graeci que. atque hoc fortaſſe verius quam de Beleno.“

Sed ad Capitol. in Maximin. duob. c. 22. p. 51. e. quum *igitur* fruſtra *obſideret* Aquileiam *Maximinus*, legatos *in* eandem *urbem* miſit. *Quibus* populus *paene* conſenſerat, *niſi* Menophilus *cum* collega *reſtitiſſet*, dicens, *etiam* deum *Belenum* per *aruſpices* ſpopondiſſe, *Maximinum* eſſe *vincendum*. Unde *etiam* poſtea *Maximini* milites *iactaſſe* dicuntur, *Apollinem* contra *ſe* pugnaſſe, *nec* illam *Maximi* aut *ſenatus*, ſed *deorum* fuiſſe *victoriam*. Quod *quidem* idcirco *ab* his *fictum* eſſe *dicunt*, quod *erubeſcant*, armatos *ſe* paene *ab* inermibus *victos*, Salm. N. 1. deum *Bellenum*] *Belenum*, Palatinus, ad cuius oram gloſſae vice eadem manu adſcriptum eſt, *id eſt Martem*, (qui Gloſſator reſpexerit Lat., in fronte praemiſſum per duplex *ll.*) Apollinem tamen ſic dictum fuiſſe docet Herodianus, ap. quem ſcribendum: Βέλινον καλοῦσι, λ. Apollinem quoque paulo poſt vocat Capitolinus. falſus igitur illius gloſſulae auctor, nec bene Capitolinum legerat, (et modo reſpiciens Lat. in fronte praemiſſum per duplex *ll.*) Perperam Βέλιν καλοῦσιν in Herodiano legitur. ſcribendum Βέλινον. *Belinus* enim et *Belenus* dicebatur. vetus inſcriptio: *Belino* rel. In quibusdam, *Apollo* Belenus *Aquileienſis* appellatur“ tum Caſ. N. 2. „Herodianus: Βέλιν καλοῦσι λ. plura de hoc Gallorum, vel, ut ait Tertullianus, Noricorum deo, pridem viri docti. Lege Auſonianas Ioſ. Scaligeri et Inſcriptiones vett.“ Sic Sb. Ind. Lat. „Belis Aquileienſium numen, (hinc.) Capitolino *Belenus* in membr. m. ſ. Ubi ſcholion interlineare Martem interpretatur: Herodianus Apollinem: forſan παρὰ τὰ βέλη: ut βελένιον quoque ex eo dictum putatur, quod eius ſucco inficerentur iacula. Abellio diverſum numen, v. Ioſ. Scalig. Auſon. lect.

19 9. et Petr. Pith. Adverſ. 1, 4. S. Hieronym. in Eſaiae c. 46. Saturnum Belem facit: item que Iſidorus Etymolog. 8, 11. teſte Schott.«

Tum Sch. »Βέλις, *Belis*, nom. propr. dei patrii Aquileienſium, quem Apollinem eſſe volunt: deriv. a בעל *Baal*, dominus. Accuſ. Βέλιν.« Sed ad Iul. Caeſ. b G. 6, 17, 1. de Gallis, *deum* maxime *Mercurium* colunt. — *Poſt* hunc, *Apollinem*, et *Martem*, et *Iovem*, et *Minervam*, Voſſ. N. 1.« *Apollinem*] Belenum nuncupant, vel Belinum, ut ſatis notum: quin et Abellionem. — Colebatur etiam ab Aquileienſibus, uti diſcere eſt non modo ex Capitolino in vita Maximin. verum et Herodiano, qui l. 8. eum vocat Βέλιν, non ut caeteri Belinum: verba ſunt, Βέλιν δὲ καλοῦσι, τοῦτον σέβουσί τε ὑπερφυῶς. Ἀπόλλωνα εἶναι ἐθέλοντες, (per diſtinctiones has incommodas.) Sed vereor, ut integer locus ſit. Quid enim adeone incognitum Herodiano nomen Belini? praeſertim quod pluribus ſaxis inſcriptum Aquileiae fuiſſe certo conſtat. Nam Aquileiae et templum Beleni Apollinis, et deum ipſum ſummo honore cultum fuiſſe colligo tum ex verbis Herodiani, ubi oraculo Apollinis Belini confirmatos ait oppidanorum animos, qui obſeſſi alio contendere nequibant ad conſulendum, ſed maxime quod eum nuncupat ἐπιχώριον illius urbis θεόν: et denique etiam indicat haec inſcriptio Aquileiae exſtans: *Beleno* Aug. *Sacr.* rel. Videmus hic donum, quod L. Cornelius Beleno voverat, cum ipſe in Urbe, ſeu Romae eſſet, primo Aquileiam pertuliſſe. — Ad Herodianum redeo, et affirmo vix veriſimile videri, tam noto omnibus Belini nomine, eum Βέλιν ſcripturum fuiſſe. Quare emendo Βέλινον καλοῦσι τοῦτον, σεβ. τε ὑπερφυῶς. Quam facile enim potuit ex ο fieri δ, ex ν, ε. —Nunc demum video idem Salmaſio placuiſſe. Caeterum *Beleni* nomen factum ex בעל *baal*, aut *bel*, unde pluribus gentium diis vocabula ſua. Neque enim adeo cum Pithoeo errandum, ut credamus Belenum a iactu ſ. emiſſione radiorum id nomen accepiſſe. Nugae ſunt, — neque certius quidquam quam *Belenum*, ut dixi, venire a בעל rel.«

Porro ap. Grut. Lamp. T. 5. P. 2. in Iac. Nicol. Loenſ. Miſcell. p. 466. totum eſt cap. 15. »de deo Beleno. — Tertull. in Apol., recitans peculiaria regionum numina, inter cetera ſic loquitur: *Unicuique* etiam *provinciae* et *civitati* ſuus *eſt* deus, *ut* — Norico *Tibilinus* —. Nos autem non *Tibelenus* ibi legendum cenſuerimus, ſed *Dius Belenus.* — Id opinor non vana coniectura. Aquileienſium enim numen vocabatur *Belenus*, quod non urbi illi modo, ſed etiam toti Aquileienſium tractui commune erat, tum etiam Noricis Aquileienſium vicinis. Hoc numen Herodianus *Belem* vocat, alii *Belenum.* Herodiani verba l. 8. ſunt haec. καὶ χρησμ. — ὑπισχνουμένου. βέλιν δὲ καλ. τοῦτον· σεβ. δὲ (ſic) ὑπερφυῶς, Ἀπολλ. λ. (cum P. Vs., praeter *Belen*, pro quo edd. Lat. Pol., etiam illa Antwp., habent illud Bg. *Belem.*) At Iul. Capitolinus de eadem re loquens, *Bellenem* vocat, (ſic, ut tamen in ſubiecto iſtius loco ſequatur) *etiam* deum *Bellenum* (rel.; unde pr. nomen depravatum videtur.) *Belenum* autem hunc, non fuiſſe *Iovem Belum* declarant multae antiquae Inſcriptiones, ruinis Aquileiae inventae, praeterea id teſtantes, hoc numen longe late que a finitimis populis, et etiam longe diſſitis, donariis honoratum et cultibus. Ex quibus aliquot volui apponere, ut de deo *Belleno* (ſic) plenior notitia haberetur. *Belen.* Aug. (rel.) Sed alterum, quod manifeſte Apollinis nomen continet, imperfectum: *A*-

pollini. Beleno. *C.* Aquileienſ. *Felix.* — *Fonti.* Beleno. *C. Aquil.* (rel.) Ex quo liquet etiam colligere huic Beleno fontem fuiſſe ſacrum. Dicebatur et *Belinus*, quod duae aliae inſcriptt. teſtantur quarum prior haec eſt: *Belino.* Aug. (rel.) Et altera: *Beleno.* Sex. (rel.) Quo factum videri poteſt, ut inſcitia librariorum *e* in *i* ſaepe commutantium, ut in Tertulliano ſcriptum ſit *Dius Bilinus* pro *Deus Belenus*, quod deinde tranſcribentium inſcitia verterit in *Tibilenus.* Ex quib. etiam illud intelligitur, idolum hoc fuiſſe celeberrimum. — Uti tum non ſolum Aquileienſis oppidi incolae, ſed etiam quicunque illum tractum incolerent, Veneti, Aquileienſes agri Italici incolae et Norici. Sic ut *Noricorum* deus non inconcinne a Tertulliano ob id appellatus ſit, — quod maniſeſtius facit ſequens inſcriptio: *Beleno* Aug. (rel.) Neque ego adſentior illi, qui duo Aquileienſium numina *Belenum et Felenum* contendit, (Egnatius, v. T. 6. P. 2. p. 914. i.) quando loco *B* ſaepe digamma Aeolicum quod noſtro *F* correſpondet forma, poſuerint. Quod autem diximus, eundem hunc *Noricorum* et *Aquileienſium* deum eſſe, propterea quod Norici Aquileienſium tractui eſſent finitimi, id nemini mirum videri debet, cum tractus Aquileienſis Alpibus Iuliis contiguus fuerit, quibus ſuperatis, Noricorum campos patere. Sunt autem hodie partim *Baioarii*, partim *Carniocenſes*, partim *Carinthiani.* Ptolemaeus enim *Iulium Carnicum*, quod nunc *Gorlitiam* opinantur, Aquileienſibus vicinum Carnorum oppidum, medium inter Noricos et Aquileienſes locat. Sed et *Hemonam* Aquileia haud procul diſtantem, ad quam primum veniſſe Maximinum dicit Iul. Capitolinus, quam Herodianus *Emam* vocat. Idem Ptolemaeus inter Italiam ſub Norico Pannoniae civitatem *Hemonam* locat, quam tamen Herodianus, ut diximus, Italiae contribuit. Plinius vero *Aemonam* vocat. Sed omnem tollit dubitationem, quod idem Plin. *Hemonam*, quam alii Italiae tribuunt, ipſe Noricis adſcribat. Quod ſi verum eſt, vicini oportet Aquileienſium finibus fuerint Norici; quocirca nihil mirum, ſi numen quoque commune habuerint. Hanc *Hemonam* Antoninus in Itinerario ſub *Hemoniam* vocat.“

Praeterea e Graev. *Th. T. 6.* in Petri Berthaldi de ara libro ſingul. p. 403. c. 30. Nr. 14. „de Beleno ſ. Belino, — Inſcript. deo *Belatucadro* — Hunc vero eundem eſſe cum Beleno credibile eſt, (p. ſq. i.) *Belis* autem et *Belenus* Apollo eſt. Βέλιν, inquit Herodianus, δὲ καλ. τ. — ἐθέλοντες, (ib. B.) nec omnino obſtat tam varia ſive ſcriptio, ſive pronuntiatio, ſ. terminatio vocabulorum. Depravata enim plerumque ex Aſia in Europam, perinde ac ex Europa in Aſiam transmigrant, quae ſunt eiusmodi, ut non amplius ſit haeſitandum, quin ex uno Belo, i. e. ſole, ad morem priſcorum ridiculum invocato, innumeri illi tituli fuerint propagati.“

At Miſc. Obſ. A. V. 2. p. 175. „ſufficiet, obſervaſſe, hunc Belenum non Orientis, ſed Occidentis eſſe deum, Gallis et praecipue urbi Aquileiae proprium, in cuius vicinia multae tales Inſcriptiones inveniebantur, huic Beleno aut Belino dedicatae. Et de hac urbe ſermo eſt, cum Herodiani contextus, ut eum nunc habemus, hunc deum nominat Βέλιν, quod Salmaſius (Nota ad Capitol.) iure meritoque in Βέλινον mutavit, et haec lectio merito probatur ab erudito Epiſcopo Hadrienſi, Philippo a Turre, in longa et pulcra diſſert. de deo Belino aut Beleno, (in libr. de monumentis vet. Antii p. 255 - 288.) quam ſi lector conſulat: — liquebit quoque, in communi Gentilium Theologia et cultu, Apollinem deum plane diverſum eſſe a ſole; (iterum que ib. V. 9. p. 107. ad Op-

pian. ἀλιευτ. v. 126. text. ῥαδιναὶ, Cod. ῥαδὶν) Rutgerſius animadvertit, modo omiſſam eſſe alteram virgulam, ut exiſteret ῥαδιναὶ. qua negligentia ſaepe peccatum. Hinc ap. Herodianum 8, 3, 19. Βέλιν pro Βέλινον, quomodo recte legit Salmaſius ad Capitol. Maxim. c. 22."

Denique, praeter Dion. Ca. p. 1316. §. 45. ad ὁ Ζεὺς ὁ Βῆλος, ὀνομαζόμενος καὶ ἐν τῇ Ἀπαμείᾳ τῆς Ἀσίας τιμώμενος „idem Baal, Belus, Elabelus, Aglibolus, Iaribolus, Melachbelus" quoque Zanetti dedit tum ad Excpt. e Cod. Ve. in marg. „APOLLINI BELENO inſcriptio Aquileienſis Venetiis in aedibus Grimanis, (tum per litteras ad me, primum) Lectionem Βέλεν non Βέλιν, confirmant marmora Aquileienſia, et Herodiani locum illuſtrant; ut videre eſt ap. Philippum a Turre in opere: *Monumenta veteris Antii.* Romae edito, anno 1700. in 4. (deinde rurſus) De lectione verbi Βέλιν et Βέλεν audiendus eſt Philippus a Turre, clarus Foroiulienſium philologus, in praecipua Diſſertatione *de Beleno veterum Aquileienſium deo.* Romae edita an. 1700. cum aliis opuſculis. Plures adfert vir ille inſcriptiones inter rudera Urbis illius maiori ex parte inventas. Ex his unam tantum exſcribo, breviorem ſcilicet, et magis aptam, ut puto, quae Notis inſeratur.

APOLLINI
BELENO
C. AQVILEIENSIS
FELIX.

Exſtat hodie quoque Venetiis in aedibus Nobb. Grimanorum. Praeter eas aliae novem ſimiliter habentur ap. auctorem, quae conſtanter vocem BELENO prae ſe ferunt. Quatuor exinde ſunt, in quibus legitur BELINO, et in una tantum BILIENO. Ad eas ſic ſcripſit philologus: „In textu Graeco Herodiani, cuius verba recitavi, legitur Βέλιν. Salmaſius ad Capitol., loco itidem laudato, ſcribendum cenſet Βελῖνον. recte ad fidem noſtrorum lapidum. Diſcriminis cauſam puto, quod qui Belinum uſurparint, Graecam terminationem ſint ſequuti, qui vero Belenum, Romano more vocem extulerint, quod frequentius acceptum fuit, ut in ſaxis et Latinis ſcriptoribus apparet. Hinc verum nomen potius Belenum fuiſſe crediderim, et ex *E* in *I* tranſitione enatum Belinum. Nam eae voces *cum magnam habeant inter ſe communitatem*, ut inquit Varro de lingua Lat. l. 5. in ſcribendo et pronunciando altera in alterius locum immigrabat ap. antiquos, ex Agellio Noct. Att. l. 10. c. 24. Donato in Terentii Phorm. et Quinctiliano l. 1. c. 4. Exempla quae ad rem marmorariam pertinent peti poſſunt ex Gruteri Indice XIX et Notis Reineſii ad inſcript. 2. claſſis 1." Hactenus a Turre. Expende et elige."

In quibus Zanetti illud vocabulum, quo de quaeritur hic in textu noſtro, ſic dederat, ut obſcurum mihi eſſet, unum ne, an duplicem ſcripſiſſet accentum. In prima quidem vocis iſtius ſyllaba ſcriptum aliquid erat: ſed non poterat a me ſatis diſcerni, an iterum deletum. Et cum poſtea mors iſtius viri interrupiſſet commercium litterarum: non ab eo potui requirere, quid ſcripſiſſet. Qui autem habent ad manus diſſertationem, unde Zanetti ſcribebat, ipſam, facile illi invenient rem. Si igitur duplex ibi ſit accentus: habebimus iſtam, quam in Obſ. M. A. nominabant, virgulam alteram, quae, ut in compendio, poteſt continere ſyllabam ον, ut accipiamus illud Βέλινον, ſi prior virgula pro accentu putetur. Sin ſumas, accentus quondam de more defuiſſe, et Zanetti deleviſſe in prima ſyllaba errorem ſuum, cum

ab initio ſcripſiſſet accentum, qui eſt in edd. vulg., quoniam vidiſſet in diſſert. illa accentum alium: non ego iſtam figuram ceperim cum auctore pro accentu, nec ſcripſerim Βελίνον, ſed pro illo ον compendio. Sed quoniam haec ſine libro iſto exſigno, et tot ſunt in h. l. ſententiarum divortia: in vetere lect. nihil dum licuit novare.

Caeterum beat. Ern. in m. ed. Par. alleverat haec „v. Salmaſ. ad Capit. Maximin. 22. Dorvill. Obſ. Miſc. V. 9. p. 107."

8, 5, 10. e.

Super v. ἀσκεῖν, praeter allata diverſis ſupra locis, corollarium damus hoc, primo in act. et paſſ. univerſe, per varias vel notiones, vel rectiones, Suid. 1, 351. m. 354. m. 2, 81. m. Hſy. 1, 572. P. p. ſq. i. 1661. e. Suic. Bud. C. 436, 8. ſqq. Poſſ. Ca. Abr. ad Ae. T. 1. Koen. Grg. Ind. Sb. Rs. O. V. 7. Dem. Hrdt. Luc. cum Ind. in N. Dion. Ca. Ioſ. v. ἠσκ. Xen. Z. Pol. 'Αvβ. Bach. Cyr. cui add. 1, 5, 8. ſq. 1, 6, 26. (ſed cum adv. εὖ ib. §. 18.) 2, 1, 21., tum nominatim pro facere, elaborare, rel., phyſice, de variis rebus, etiam de lana, Hom. cui add. 'Οδ. γ', 438., ſed cum adv. εὖ 'Ιλ. κ', 438. ψ', 743., ut in v. ipſo non per ſe ſit notio illa ſecundaria; porro in paſſ. cum abl. veſtimenti, πέπλῳ, rel. D'Arn. An. Cr., ſed abſolute ἀσκητέον Foeſ. „certandum, luctandum" tum pro exercere, phyſice, in act. Dd. S. et Call., ſed peculiari modo ap. Phil. p. 759. E. m. αὐτὸν — εἰς ἀκόλουθον ἀσκήσας, *ſubornatum* ſervili *habitu*, immo *pro* ſervo *inſtruens*, adornans, ſubornans; tum act. tropico ſenſu, varie Plut. Hs., ſed cum acc. rei, τὴν ψυχὴν Iſ. Ev., porro virtutis vitii que Phoc. Bg. ad Ar. Plut. v. 47. in Harl. Chr. Hs. ad Plut. p. 117. e. Di. H. S. T. 1. Iſ. Pan. M. p. 54. m., denique per ellipſ. pron. ἑαυτὸν, etc., pro Lat. *exercere ſe*, ſ. *exerceri*, tacente L. Boſ. p. 101. ſqq., tropice, phyſice, L. N. T. (ubi cum inf.) Raph. Polb. cum Rsk. ad eund. et Caſ. ad Suet. Aug. c. 98., ſed cum pr. πρὸς πόνον ἀ. Epict. et εἰς Νεμέαν Ael. V. h.

8, 5, 13.

Similiter ad paſſ. v. πολιορκεῖσθαι addimus ſymbolam hanc, ubi proprie habetur de loco que, ſine Ind. Rs. O. V. 3. p. 553. Dem. 11, 19. 14, 16. 139, 7. (ubi add. in act. 96, 22. 124, 2. 254, p. et cum acc. perſ. 257, 11.) ſed de perſ. varia et notione et rectione, ib. 251, 8. Rs. O. V. 6. Xen. Cyr., ubi add. 7, 5, 7. 'Αvβ. 6, 3, 11. ſq. ej. Mem. S. Polb. 1, 829. m. Di. H. S. T. 1. Ael. V. h. Luc. Poſſ. Ca. cuius locus e Dem. partim modo reperitur 764, 23., porro Thuc. 84, 92. ſecundum quidem Gs. Chr., ubi tamen ed. Duk. ἐκπολ. ſine Var. L., tum Abr. Dl. p. 330. e. cum Ind. it. ej. Auct., de navibus adeo, ut ap. Iſ. Pan. M. p. 102. m.

Tum non reperi praeterea gen. νηῶν ap. proſaicos, per Indd. quidem, at, ſi qui eſſent ſeveri, eos ponere triplicis generis ac thematis caſus, atque adeo ſeparatos, qui haberent in prima ſyllaba vocalem α, aut ε, aut η, contra alios miſcere omnia, et ſub nominativo in α et illo ναῦς afferre caeteras formas binas. Sic in Homerico ſeparatim ſtabant ex ordine elementorum ναῦφι et ναῦφιν, tum, ſine nominativo, ſing. gen. νεώς, plur. νέες, νεῶν, νέεσσι, νέας, tum νηῦς, νηός, νηΐ, cui add. 'Ιλ. κ', 570. it. νῆ' et νῆα, νῆες, νηῶν, νήεσσι, et νηυσὶν ſ. νηυσὶ, et νῆας, ubi add. 'Ιλ. κ', 281. Qui caſus ſuo ordine et ſunt ap. Hſy. 2, 638. m. e. 659. e. 669. m. 672. e. p. ſq. i. m. 674. i. m. p. ſq. m. 677. m. 680.

b. Suid. 2, 601. e. 611. m. 616. e. 619. e., tum ap. Lyc. νηὸς, Orph. νηὶ et νηῶν, Theogn. ναῦν, νηὸς, νηυσὶ, Muſ. νηῦς, Phoc. νῆα, ſed cum his, „a nominat. ναῦς, ναὸς" tum Hsd. „νέας, p. νῆας et ναῦς, a nominat. ναῦς, gen. ναὸς, et Att. νεὼς et Poet. νηὸς, dat. νηὶ, acc. ναῦν, — νηυσὶ, a ναῦς" porro Call. ſub uno ναῦς haec ſimul „νηὸς, νηὶ, νέες, νῆες, νηῶν, νηυσὶ, νήεσσι" denique So. Ai. ſub eodem ναῦς numeros verſuum, ubi ναὶ et νεῶν. Sed in ſcriptorum proſaicorum Indd. ille Sb. mixta dedit, quo ordine repeto, in nominat. plur. ναῦς e Zoſ. 2, 21, 2., tum νῆες ib. 3, 25, 4. it. νηὶ e Xiph. et νηῶν e Noſtro et Eutr. M. l. l., dein νεὼς gen. e Zoſ. 5, 24, 5. e., poſt ipſe „νῆας pro ναῦς, — ναυσὶ" quae ſic capienda, ut ſint ap. Eutr. M. 2, 13, 2. ναυσὶ — νῆας, ſed ib. §. 5. acc. alter ναῦς tum rurſus ap. Zoſ. 2, 26, 1. νεῶν — ναυσὶ, porro Luc. ſub ναῦς „νεὼς, νηὶ, ναῦν, νῆες" et Ind. in N. ſuper gen. νεὼς et in rem crit. et confuſ. νηῶν pro νέων, it. Fa. Aeſ. Hs. „ναῦς, ναὸς, Att. νεὼς, Ion. νηὶ, — ναῦν" dein Thuc. ſub ναῦς, quae ſubieci eodem ordine, acc. plur. ναῦς, „— νεῶν — νηὶ" tum Ind. in N. e p. 35. N. 91. ſuper acc. plur. qui 34, 91. τὰς ναῦς, ſed „νῆας Suid., quomodo ſemper Herodotus forma Ionica" porro ib. per numeros Ind. Schol. 74, 28. — 45. deinceps ναυσὶν — νεῶν — νῆες — acc. ναῦς, quae et 10, 12. — 24. it. 459, 37. ſqq. cum ναῦν l. 57. 66. et p. pr. l. 85. 4. ſqq., at 102, 20. νηὶ, cf. 24, 13. 16. 34. 38. p. ſq. l. 43. 50. 93, 82. quibus add. 34, 79. 94. ſq. 98. p. ſq. l. 12. 15. 18. 23. 30. Similiter Fi. Pal. ſub ναῦς tenuit loca per ναῦν, νηὶ et νῆες, et Dd. S. „ναῦς, — αἱ ναῦς — νῆες" quorum poſtr. non erat, ſed alia, in locis cit. 1, 130. l. 16. 24. it. 2, 366. l. 39. 63. 67. 75., ſed νῆες l. 60., tum p. 445. l. 88. νεῶν, l. 98. τὰς ναῦς, it. l. 3. 6. cum N. ad locum primum ſuper nominat. utr. plur., ſed ſeparatim Di. H. S. T. 1. „ναῦς, acc. plur. — νεὼς — νῆας, Ionice pro ναῦς" at poſtr. ex alio ſcriptore, porro nomin. plur. ναῦς ap. Ioſ. 1, 439. ſ. 2. e., denique Rs. O. V. 4. ſub ναῦς — ναυσὶ, ſed V. 6. ſub eodem νῆες, it. V. 8. And. cum acc. plur. ναῦς, ſed ſine Ind. Dem. 886, 4. τὴν ναῦν - τῇ νηὶ et l. 23. τὴν ναῦν eadem que 894, 5. 7. 13., ſed τῆς νεὼς l. 11. et 27.

Praeterea ſuper gen. νεὼς dedi iam ad 1, 11, 10. quibus addo hic e Greg. de dial. p. 27. §. 24. τῆς νηὸς, ἧς ἡ εὐθεῖα ἡ ναῦς, τὸ η εἰς ε τρέποντες, καὶ τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα ἐκτείνοντες, νεὼς γράφουσί τε καὶ φθέγγονται; quae interea credo, dum reperio alium nominat., qui aeque poſſit ſumi νεῦς, cf. ib. p. 145. §. 125. τὴν ναῦν λέγουσι νᾶν, ad quae N. Koen. „νᾶς Dorienſibus tribuitur — ubi Ms. Leidenſis: νηῦς, παρὰ τὸ νέω, τὸ νήχομαι. τοῦ ὀνόματος εὐθεῖαι πολλαὶ, ΝΕΥΣ, νηῦς, ναῦς, παρὰ Δωριεῦσι δὲ νᾶς" a quo poſtr. ipſe Koen. deinde videtur derivare dat. τᾷ ναὶ et acc. τὰν νᾶν, et ab hoc aeque poterit duci gen. ναὸς, ac a ναῦς.

Sic ſuper acc. plur. τὰς ναῦς conſtat, quid dederit Spanh. ad Ar. Ran. v. 49. poſt quae Weſſ. ad Dd. S. l. l. et in Obſ. Var. p. 134. conſtituit, Thuc. ponere in nomin. αἱ νῆες, ſed in acc. τὰς ναῦς, quae probantur ad Moer. p. 266. N. 2. ſic „νῆες Atticos in nomin. dicere, ναῦς in acc. — Semel ap. Ariſt. Ach. v. 924. legitur αἱ νηῦς" pro quo tamen Pierſ. aliter legit. Poſtremo ad Thom. M. p. 626. νῆες ἐπὶ εὐθείας, οὐ ναῦς, ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς ναῦς, οὐ νῆας, nihil improbatur.

Vulgaris quidem praeceptio repetitur in L. Ern. „ναῦς — In proſa τῆς ναὸς, τῇ νηὶ, τὴν ναῦν. αἱ ναῦς, αἱ νῆες, τῶν νεῶν, τῶν νηῶν, ταῖς ναυσὶ, τὰς ναῦς. Poët. ἡ νηῦς, τῆς νηὸς, ταῖς νηυσὶ, it. τῆς νεὼς, τὰς νέας, (et in P. 2. p. 224.) νᾶν, Dor. pro ναῦν, a ναῦς, (p. 226.) νῆ pro νῆα,

poet. pro ναῦν, a ναῦς, - νηΐ, Ion. pro ναΐ, a ναῦς, - νηός, Ion. pro νάος, a νηῦς, pro ναῦς, - νηῦν, Ion. pro ναῦν, a ναῦς, - νηυσὶν, Ion. pro ναυσί, ab eod.“ ne producta quidem gen. illo νεώς.

Patere credo, quo modo ego quidem declinationes conſtituam, e diverſis thematibus, νᾶς ſ. ναῦς, ναός, ναΐ, νᾶν ſ. ναῦν, αἱ ναῦς, ναῶν, ναυσὶ, ναῦς, ſed νεῦς, νεώς, νέες, νεῶν, νεσὶ ſ. νέεσσι, νέας, ubi ſane ſing. dat. et acc. deſideratur, denique νηῦς, νηός, νηΐ, νηῦν ſ. νῆα, νῆες, νηῶν, νηυσὶ ſ. νήεσσι et νῆας.

Iam ex his omnibus iudicium fieri poteſt de lect. ap. Noſtrum, eſſe illam quidem e dialecto Ionica, quam forte ab initio poëtae ſuſceperint, et hinc, iſtis finitimi, hiſtorici, ſed poſtea etiam alii proſaici, ut oratores, cum ap. Dem. viderimus ſupra dat. ſing. τῇ νηΐ, ap. quem forte et reliqui caſus. Variari porro a Noſtro cum locorum ſuperiorum νεῶν, cf. proxime 8, 4, 9. 11., non minus patet, quam in illis πίσσα et πίττα. Denique, ſi vel maxime tantum ap. Eutr. Met. eundem gen. νηῶν reperi: tamen propterea iam probari licet, quoniam alii ſupra alios eiusdem formae uſurparunt caſus; ut ſaltem per analog. ſcribatur a Noſtro, ni et cum auctoritate, praeter Eutr. M., aliorum proſaicorum, quos forſan ſciverint alii, praeter me, qui, ut in aliis rebus diiudicandis, ſic et in hac ab Indicum edictis pendere modo debui.

IRMISCI EXCVRSVS, SVPER REBVS.

I.

AD VARIA LOCA PER EXCERPTA EX HISTORICIS ALIIS,

POTISSIMVM AD ANNOS IMPERII ET VITAE.

Ex hiſtoria eccleſ. Euſeb. ed. Reading. 1, 250. l. 32: Κομόδου δὲ τὴν ἀρχὴν ἐπὶ δέκα καὶ τρισὶν ἔτεσι καταλύσαντος, αὐτοκράτωρ Σεβῆρος, οὐδ᾽ ὅλοις μησὶν ἓξ μετὰ τὴν τοῦ Κομόδου τελευτὴν Περτίνακος διαγενομένου, κρατεῖ, interim, cum per tredecim annos Commodus imperium tenuiſſet, (immo *poſt* 13 *annos* imperium *finiſſet*,) ac *poſt* eius *obitum* Pertinax *ſex* circiter *menſium* ſpatio *remp. adminiſtraſſet*, Imperator *Severus* ſumma rerum *potius eſt*, cum Notis his:

a) Cum Commodus die decima ſeptima menſis Martii anni Chriſti CLXXX imperare coeperit, et, uti habet Lampridius in eius vita c. 1. pridie Kalendas Septembres, patre patruo que conſulibus, id eſt, anno Chriſti CLXI natus fuerit, recte ſcribit Dio, regnaſſe Commodum annos XII menſes IX dies XIV, vixiſſe vero annos XXXI menſes IV, cum ultimo huius anni die interfectus fuerit. *Ant. Pagi* ad annum Chriſti 192.

b) Helvius Pertinax ex Praefecto urbis factus eſt Imperator. Id enim diſerte uterque Victor tradit, et indicat Capitolinus in Pert. c. 4. qui et teſtatur, cum opera Laeti praefecti Praetorio ad imperium evectum eſſe, cui ſuffragatur Herodianus l. 2. c. 1. (§. 6. ſqq.) Interfectus

autem eſt V Kalendas Apriles, Falcone et Claro Coſſ. Vixit annis ſeptuaginta, menſibus ſeptem, diebus viginti ſex. Imperavit menſibus duobus, diebus viginti quinque, inquit Capitolinus in Pert. c. 15. Rectius autem Dio ſcribit, Pertinacem vixiſſe annos LXVII, quatuor menſibus et tribus diebus exceptis, regnaſſe vero dies octoginta ſeptem. Laudatus itaque Capitolini locus corruptus eſt. *Idem* ad an. Chr. 193.

(tum p. 251. b. e.) Pertinaci ſucceſſit Didius Iulianus, qui, ut habet Dio, imperavit dies ſexaginta ſex; ideo que die prima Iunii occiſus eſt; quod confirmat Spartianus in Iul. c. ult. *Idem* ibid.

Sed p. 266. l. 1. *ἐπὶ δέκα δὲ καὶ ὀκτὼ ἔτεσι τὴν ἀρχὴν ἐπικρατήσαντα Σεβῆρον Ἀντωνῖνος ὁ παῖς διαδέχεται, interea* cum *Severus* decem *et* octo *annis* imperium *tenuiſſet*, Antoninus *filius* in *eius* locum *ſucceſſit.*

Not. Septimius Severus, Lepti in Africa oriundus, patre Geta, matre Fulvia Pia, anno Chr. CXLV. Occiſo Pertinace, Imperium occupavit an. Chr. CXCIII. Inter alia multa, quae geſſit, Britannos rebellantes domuit, ingenti muro illis coërcitis, cuius rudera, nomen eius retinentia, adhuc conſpiciuntur. Eboraci in Anglia extinctus eſt an. Chr. CCXI. Imperii XVIII. Vide Hofmanni Lex. Univerſale. Dio lib. 76. de Severo ſcribit: *morbo* extinctus eſt pridie nonas *Februarii*, i. e. die quarta Februarij. Paulo poſt ſubiungit: Vixit annos LXV, menſes IX, dies XXV: erat enim natus III Idus Aprilis. Regnavit annos decem et ſeptem, menſes octo, dies tres. Erravit Spartianus, ubi ait, *Ipſe* natus eſt Erucio Claro bis, et Severo Coſſ., ſexto Idus *Apriles*, anno ſcil. Chr. CXLVI, die octava Aprilis; quod utrumque falſum, ut Dio, qui tunc vivebat, nos dubitare non ſinit. *Ant. Pagi* Crit. ad ann. Chr. 211. p. 198.

p. 285. l. 12. *Ἀλλὰ γὰρ Ἀντωνῖνον, ἔτη βασιλεύσαντα ἑπτὰ καὶ μῆνας ἕξ, Μακρῖνος διαδέχεται. τούτου δ' ἐπ' ἐνιαυτὸν διαγενομένου, αὖθις ἕτερος Ἀντωνῖνος τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν παραλαμβάνει, caeterum* Antonino, *cum* per *annos* ſeptem *ſex* que *admodum* menſes *imperaviſſet*, ſucceſſit *Macrinus.* Qui *cum* usque *ad* anni *unius* ſpatium *vitam* ſimul *atque* imperium *protraxiſſet*, alius *denuo* Antoninus *principatum* Romanum *accepit*, cum N.

b. Ἀντωνῖνον) Dio l. 78. Caracallam Macrini inſidiis occiſum teſtatur *VI Idus Aprilis*, die nempe octava menſis Aprilis; addit que poſtea, *at* illo ſublato, non aperte quidem, nec ea die, nec duobus ſequentibus imperium invaſit *Macrinus.* Tum: *Sic* quarta demum die, quae Severi natalis erat, Imperator ab iis (militibus) quaſi vi coactus ſcilicet, creatus *fuit.* Natale Severi in diem undecimum menſis Aprilis incidit. Quare cum ea quarta eſſet a Caracallae interitu, eum die octava Aprilis interfectum fuiſſe, certum eſt. Natus eſt anno CLXXXVIII. occiſus an. CCXVII. vixit ergo annos XXIX, imperavit VI, cum duobus menſibus et aliquot diebus, ut Xiphilinus et Zonaras teſtantur. *Ant. Pagi* Crit. Vol. 1. p. 201.

c. Μακρῖνος) Macrinus die undecima menſis Aprilis Imperator nuncupatus, ut ſupra diximus, circa tertium diem Iunii anni ſequentis, a ſatellitibus Elagabali interfectus eſt. Imperio igitur praefuit anno duntaxat uno, duobus que menſibus, ut habet Dio l. 78. *Ant. Pagi* ibid.

d. ἕτερος 'Αντων.) Pſeudantoninus Heliogabalus, ſive Elagabalus, — nam finxit ſe Antonini Caracallae fuiſſe filium —, Imperator perditiſſimus, tumultu militari occiſus eſt anno CCXXII, poſtquam regnaſſet *annos* tres, menſes novem, et dies *quatuor*, inquit Dio l. 79. aetatis anno XVIII. *Ant.* Pagi ib. p. 206.

p. 286. l. l. αὐτοκράτωρ 'Αλέξανδρος ἐπὶ τούτοις διαδέχεται τὴν 'Ρωμαίων ἀρχὴν, ἐπὶ τέτταρσι μόνοις ἔτεσιν 'Αντωνίνου διαγενομένου. — τοῦ δὲ αὐτοκράτορος μήτηρ Μαμαία τοὔνομα λ. Alexander *poſthaec* Romanum *imperium* capeſſivit, *cum* Antoninus *quadriennium* duntaxat *regnaviſſet*. — Porro *mater* Alexandri *Imperatoris* Mamaea *nomine* etc. cum N.

a. Μαμαία) *Maeſa*, Iuliae Auguſtae ſoror, duas filias habuit, Soaemidem et *Mamaeam*, inquit Xiphilinus apud Dion. l. 78.

p. 293. l. 7. τός γε μὴν 'Ρωμαίων αὐτοκράτορα 'Αλέξανδρον, τρισὶν ἔτεσιν ἐπὶ δέκα τὴν ἀρχὴν διανύσαντα, Μαξιμῖνος Καῖσαρ διαδέχεται, *interea* caeſo *Alexandro* Imperatore, *qui* tredecim *annis* regnaverat, *in* eius *locum* ſuccedit *Maximinus*, cum N.

a. 'Αλεξανδρ.) Alexander Severus Maximini iuſſu occiſus eſt anno Chr. CCXXXV. *Imperavit* annis XIII, diebus novem. Vixit annis XXIX, menſibus tribus, diebus *ſeptem*, inquit Lampridius in Alex. c. 60. Ant. Pagi ad dictum ann. Chr. qui ſic corrigit poſteriora Lampridii verba: *Vixit* annis XXIX, menſibus quinque, diebus quatuordecim.

it. 1, 19. οὐ πλείονος, ἢ τριετοῦς χρόνου τῷ Μαξιμίνῳ διαγενομένου, cum *Maximinus* non *plus*, quam *triennii* ſpatium *perduraſſet*, cum Not.

b. οὐ πλειον.) Maximinus poſt diem decimum quartum menſis Martii anni CCXXXVIII, quo Tribunitiam Poteſtatem IV iniit, trucidatus, recte que ab Eutropio ſcriptum: *a* Pupieno Aquileiae occiſus eſt, deſerentibus eum militibus ſuis cum filio adhuc puero, cum quo imperaverat triennio et paucis *diebus*. Victor in Epitome, Euſebius tam in Chronico, quam in Hiſtoria, Oroſius, S. Epiphanius, alii que, qui Maximino annos tres aſſignant, numero rotundo loquentes, hanc ſententiam confirmant. Ant. Pagi Crit. Vol. I. p. 222. Qui ſcribit, duos Gordianos in Africa adverſus Maximinum Imperatores dictos anno Chr. 237. ac non multo poſt occiſos, et in eorum locum ſubrogatos Pupienum et Balbinum, et Gordianum iuniorem ſenioris ex filia nepotem Caeſarem deſignatum. Anno autem ſequenti Pupienus et Balbinus, dum inter ſe concordes non ſunt, a militibus contrucidantur.

1, 26. Γορδιανοῦ δὲ μετὰ Μαξιμῖνον τὴν 'Ρωμαίων ἡγεμονίαν διαδεξαμένου, *interim* cum *Gordianus* in *Maximini* locum *ſucceſſit* rel.

EXCVRSVS

II.

AD VARIA LOCA SIMVL

3, 2, 13. ſqq. et 3, 6, 18. ſqq.

Νικαεῖς δὲ, τῷ πρὸς Νικομηδέας μίσει λ. — τὸ Βυζάντιον — κώμη δουλεύειν Περινθίοις δῶρον ἐδόθη, ὥςπερ καὶ Ἀντιόχεια Λαοδικεῦσιν. it. 4, 3, 15. *τὴν Ἀντιόχειαν ἢ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, οὐ πολύ τι τῆς Ῥώμης — μεγέθει ἀπολειπούσας.*

Praeter ea, quae in Not. ad hunc locum dedi e Spanhem. de Pr. et u. n., ſubiicimus inde haec quoque ex 1, 632. „de *πρώτης* ſ. *πρώτων* ſ. primatus urbium appellatione in numis. — Urbes, ſuarum gentium capita, dicuntur *metropoles*, atque etiam *πρῶται* ſ. primae. (p. 633.) de *πρώτης* titulo in numis Nicomediae et Niceae in Bithynia: — Diverſa eſt ratio, iuxta quam vox *πρώτης* non ad ius ac dignitatem primae metropoleos, ſed ad alium quendam Primatum reſpicit, quem deberi ſibi contendebant nobiles alicuius gentis ſ. provinciae Romani orbis civitates. — Nicomedia ſola illa dignitate in ea Rom. orbis provincia fruebatur metropolis primae Bithyniae. Nicaea, altera nobilis Bithyniae civitas et Nicomediae aemula, non metropoleos quidem, ſed primae tamen urbis Bithyniae titulum ac decus ſibi vindicabat. Unde orta continuo inter eas urbes de illo primae titulo controverſia, quam Nicaea concedere nolebat Nicomediae. (p. 634.) Metropoleos nomen Nicomediae proprium, ſed alterum *primae* commune utriſque, Nicomediae et Nicaeae. (p. 635.) Nicomediae non Bithyniae ſolum primae manſit metropolis nomen, ſed iis etiam magnitudinis aliorum que decorum incrementis ita aucta eſt paulatim ac ornata, ut eam urbi Romae coaequare ſtuduerint olim. Certe iam ante *quarto* haberi poſt Romam loco inter urbes Rom. imperii meruit eadem Nicomedia, atque ita, ut ipſam Antiochiam in eo ordine *tertiam* pulcritudine ſuperare crederetur. (p. 635.) Libanius ſua aetate Nicomediam quatuor ſolis in orbe Rom. urbibus magnitudine inferiorem tradit, Roma nempe, Conſtantinopoli, Alexandria et Antiochia, alibi vero, Nicomediam magnitudine quidem quatuor aliis in orbe Rom. urbibus, non vero pulcritudine cedere. (p. 636.) de *πρώτων* titulo in numis Epheſi, Smyrnae, Pergami, in Proconſulari Aſia. (p. 640.) de templis, certaminibus gloriari et de iisdem contendere. (p. 642. e. ſq.) Primatus ratione magnitudinis vel pulcritudinis earundem urbium, — de privilegiis vel decoribus, — de eo primatu, quem in communibus gentis conciliis, templorum — praerogativa — ſacrorum et ludorum concelebratione et pro ſalute et in honorem imperatorum celebratione. —

EXCVRSVS III.

AD VARIA LOCA, POTISSIMVM E NVMISMATIBVS.

E Spanh. de Pr. et u. n. praebemus modo ſummaria haec 1, 392. de imperatoris titulo, p. 397. de βασιλέως titulo, Romanis imperatoribus tributo, p. 401. de nomine imperatoris, βασιλέως et αὐτοκράτορος, Caeſaribus etiam dato, p. 434. de titulo pii et felicis, p. 482. de titulo *Domini* in numis Imperatorum, p. 501. de imperatorum Cognominibus, e victoriis devictis ve gentibus aſſumtis, p. 531. de congiario, in ſuggeſtu praebito, ubi in quatuor numis comparet tribunal ſ. ſuggeſtum cum gradibus, quibus adſcendebatur, tum ſedens in curuli ſella imperator, cf. p. 533., ſed p. 557. de abolitis tributis, ubi in ſuggeſtu ſine gradibus ſedet imperator in ſella curuli, tum p. 575. Romanum imperium, conſtans regnis, urbibus ſ. civitatibus liberis et provinciis, — ſubactis Mithridatis gentibus, aliae libertate donatae, aliae in provinciae formam redactae, aliae regibus datae. — Interdum Rom. imperium ad duo hominum genera relatum, *foederatos*, i. regna et civitates liberas, aut *ſubiectos*, i. provincias. — p. 576. titulum ambiebant φιλορωμαίου, *amici Romanorum*, et ſignabant in numis, Ariarathes et Ariobarzanes, Cappadociae reges, Mithridates, Ponti, Evergetes et Mannus, Arabiae, — qui et dicuntur *inſervientes* reges. — p. 579. m. de Abgaris Edeſſenorum regulis, ib. e. de Numidiae et Mauritaniae regibus, — p. 586. m. de regibus Parthis, Armeniis, etc.

Sed aliunde habui, neſcio unde, ſi non e Vaillant. T. 2., haec e numis:

Antoninus P. — Imp. T. Ael. Caeſ. Hadr. Antoninus — *Fauſtina Maior.* — Fauſtina Aug. Antonini Aug. — Diva Aug. Fauſtina -- Fauſtina Auguſta. -- *M. Aur. Antoninus Philoſ.* -- Aurelius Caeſar Aug. Pii F. -- Aurelius Caeſar Aug. Pii F. Cos. Deſ. -- M. Antoninus Aug. Arm. Parth. Max. -- M. Aurel. Antoninus Aug. -- M. Antoninus Aug. Imp. II. -- M. Antoninus Aug. Germ. Sarm. Tr. P. XXXI. Imp. VIII. Coſ. III. P. P. -- *Fauſtina Minor.* -- Fauſtina Aug. Pii Aug. Fil. -- Fauſtina Auguſta. -- Φαυστινα Σεβαστη -- *Lucius Verus.* -- Imp. L. Aurel. Verus Aug. -- Imp. L. Verus Aug. -- L. Verus Aug. Arm. Parth. Max. -- L. Verus Aug. Armenicus. -- *Lucilla.* -- Lucillae Aug. Antonini Aug. F. -- *M. Commodus.* -- M. Comm. Ant. P. Fel. Aug. Brit. -- M. Commodus. Antoninus. Aug. Lib. Aug. V. Tr. P. VII. Imp. IIII. Cos. -- L. Aurel. Commodus Aug. -- M. Commodus Anton. Aug. Pius. -- M. Commodus Ant. Aug. P. Brit. -- L. Ael. Aurel. Commod. Aug. P. Fel. -- *Criſpina.* -- Criſpina Auguſta. -- *P. Helvius Pertinax.* -- Imp. Caeſ. P. Helv. Pertin. Aug. -- *Peſcennius Niger.* -- Imp. Caeſ. C. Peſcen. Niger. IVS. -- *Clodius Albinus.* -- D. Clod. Sept. Albin. Caeſ. -- D. Clod. vel Clodius Albinus. -- Imp. Caeſ. D. Clo. Sep. Alb. Aug. -- Imp. Caeſ. D. Clo. Albin. Aug. -- *Septimius Severus.* -- Imp. Caeſ. L. Sep. Sev. Pert. Aug. -- L. Sept. Sev. Pert. Aug. Imp. X. -- *Iulia. Domna. Auguſta.* — Iulia Auguſta. -- *Anton. Caracalla.*

Antoninus. Pius. Aug. Germ. - Antoninus. Pius. Aug. Brit. - M. Aur. Antoninus. Caeſ. - M. Aur. Antoninus. Caeſ. Pontif. - Antoninus Auguſtus. - *Plautilla.* - Plautillae Auguſtae. - *Septimius Geta.* -- P. Septimius. Geta. Caeſ. - Pontif. Coſ. II. - P. Sept. Geta. Caeſ. Pont. - *Macrinus.* - Imp. C. M. Opel. Sev. Macrinus. Aug. -- *Elagabalus.* -- Imp. Caeſ. M. Aur. Antoninus. Aug. -- Invictus. Sacerdos. Aug. adſtat arae ignitae, dextra pateram, laeva vero facem ſ. clavam tenens. -- Summus. Sacerdos. Aug. imperatoris ſacrificantis velati, cum tegmine capite Syriaci, dextra pateram, laeva lauri ramum tenentis. -- *Iulia Paula.* -- Iulia. Paula. Aug. -- *Iulia. Maeſa. Heliog. avia.* -- Iulia. Maeſa. Aug. -- *Soemias. Heliog. mater.* -- Iulia. Soaemias. Aug. -- *Sev. Alexander.* -- Imp. C. M. Aur. Sev. Alexand. Aug. -- Pontif. Max. Tr. P. II. Coſ. II. P. P. -- M. Aur. Alexander Caeſ. -- M. A. Sev. Alexander Aug. -- Imp. Alexander Pius Aug. -- *Orbiana.* -- Sal. Barbia. Orbiana. Aug. -- *Iulia Mammaea.* -- Iulia Mamaea Aug. -- *C. Iul. Ver. Maximin. Thrax.* -- Maximinus Pius Aug. Germ. -- Imp. Maximinus Pius. Aug. -- *C. Iul. Verus Maximus* -- Iul. Verus Maximus Caeſ. -- Imp. Maximus Caeſ. Aug. -- *Gordianus Africanus Pater.* -- Imp. M. Ant. Gordianus Afr. Aug. -- *Gordianus Afer Filius.* -- Imp. M. Ant. Gordianus Afr. Aug. -- Imp. Caeſ. M. Ant. Gordianus Aug. -- *D. Cael. Balbinus.* -- Imp. Caeſ. Balbinus. -- Imp. C. D. Cael. Balbinus Aug. -- *M. Clod. Pupienus.* -- Imp. Caeſ. M. Clod. Pupienus Aug. -- *Gordianus III. Pius.* -- Imp. Caeſ. M. Ant. Gordianus Aug. -- Imp. Gordianus Pius Fel. Aug. -- Imp. Caeſ. Gordianus Pius Aug.

E Beger. Theſ. 2, 721. numus Gordiani fil. videtur pertinere ad 7, 9, 10., ſed p. 722. numus Maximi eſt nomine Pupieni et quoque Pupien. Maximi., at ib. num. 5. victoria de Maximino (ſic enim leg. non Maximus) ad 8, 6, 12. ſq., tum num. 7. in liberalitatem ad 8, 7, 19., porro p. 723. num. Balbini 1. et 3. it. p. ſq. 1. et 2, ad 8, 8, 1., denique p. 724. num. Gordiani tert. tum 3, 144. et p. ſq. num. Gordiani ad 7, 7, 4.

E Landi autem Numism. ſelect. p. 154. Macrinus, felicitas temporum. mulier cum caduceo et cornu copiae, ſtolam nonnihil levans. Landius refert tantum ad ſtipendia militaria: ſed pertinet fortaſſis ad 5, 2, 5.

Tum ex Imperatorum Rom. numiſmatis Car. Patini plura haec, exſignata, cum Lipſiae eram hyeme 1789, librum praebente liberalitate Breitkopfii Patris, Viri Celeberrimi e tum arte ſua typographi, tum litteris aliis, p. 208. num. *L. Aurel. Commodus Caeſ. Aug.* Eπ. *Germ.* Aurelius Commodus M. Aurelii filius, ex adulterio natus credebatur. Congruens ei corporis modus praeter aetatis florem, pulcra virilis que facies, tranquillae faces atque micantes, flava et criſpa caeſaries, ut in ſole ambulanti velut igne quodam rutilaret, (e P. Vs. 1, 7, 8. ſq.) -- Natus erat annos decem et novem, cum pater eius moritur rel. -- ſtrangulatur aet. 32. imp. 13. ib. p. e. quatuor numi, in quibus tertius triumphum exhibet ſic

Tr. P. II. Coſ. P. P.
in medio tropaeum cum S. C.
ſub tropaeo duo ſedentes viri
De Germ.

ib. quartus, Congiaria frequentia fuiſſe ſub Commodo docet Xiph. et Lampr.

Liberalitas Aug.
S. C.

Hanc ſummam, quae unicuique pendebatur, ad LXX ducatos aureos Erizzus aeſtimat.

ib. quintus, non expoſitus in Notis, pertinet fortaſſis ad 1, 10, 16.

P. P.
S. P. Q. R.
Laetitiae
C. V.

p. 209. numi 1. 2. 3. Veſanum imperatorem ſub Dei habitu exhibent huius tabellae nummi. Xiph. Lampr. Hercules Romanus dici voluit propter feras occiſas et elephantum conto et orygem haſta transfixum. Primus numus erat hic;

Hercules Romanus Aug.
S. C.
cum tropaeo, Hercules nudus
cum clava et pelle.

p. 216. ſq. numi *Pertinacis,* ubi p. 216. e.

Imp. Caeſ. P. Helv. Pertinax Aug.
cum capite radiato.

p. 218. num. *Iuliani*

Imp. Caeſ. M. Did. Iulian. Aug.
cum capite ſimili.

ib. num. eius uxoris, a qua perſuaſus imperium ſuſcepit (ad 2, 6, 10.)

Manlia Scantilla Aug.
cum capite ſolo ſ. protoma.

p. 219. num. *Peſcennii Nigri.*

Imp. Caeſ. Peſc. Niger Iuſt. Aug.

p. 220. ſq. num. *Decimi Clod. Septimii Albini.*

D. Clod. Sept. Albin. Caeſ.
(protoma.)

p. 222. ſqq. num. *Severi.*

Septimius Severus Pius Aug.
caput laureatum.

ib. p. e. num. ſecundus

Cos.
III.
Lud.
Saec.
Fec.
S. C.

ad quem haec ſcripta. „Quanquam popularis eſſe in primis volebat edendis omnifariam magnificentiſſimis ſpectaculis, centenis etiam saepenumero occiſis belluis, quas omnibus regionibus noſtris barbarisque conquirebat. Sed et congiaria dedit uberrima, et certamen propoſuit, undique accitis ludionibus atque athletis. Vidimus item ſub illo quosdam omnis generis ludos, cunctis editos theatris, ſimul que ſupplicationes et pervigilia ad formam Cereris initiorum. Saeculares hi tunc appellabantur, celebrati, ut aiunt, decurſo trium ſpatio aetatum. Si-

quidem urbe tota atque Italia praecones itabant convocatum omnes ad ludos, quos nec vidiſſent hactenus, nec viſuri poſtmodo forent: itaque ſcilicet intervallum praeteritae futurae que celebritatis ſupra omnem eſſe hominum aetatem ſignificantes, (e Pol. Vs. partim.) Haec Herodianus l. 3. (ſine Gr. 3, 8, 15. ſqq.) Octavum itaque Severus ludos ſaeculares celebravit anno Urbis DCCCCLVII. 11.

p. 223. num. 5. Occiſo Pertinace, legiones Illyrici imperium Severo detulerunt, quae fideliſſimae ipſi perpetuo fuerunt, acriter que pro eo in Peſcennium et Albinum pugnaverunt. Earum fides per hunc nummum celebratur, (qui erat p. 222. ultimus et quintus, pertinens ad 2, 10, 19.)

Fidei Leg. Tr. P. Coſ.
S. C.
cum Pallade, quae victoriam in manu tenet.

p. 223. e. tres deinceps numi. Victoriarum Severi haec ſint monumenta. I. Victoria Britannica clypeo arbori appenſo ſuam ſcribit ſymbolam (ad Herodi. 3, 7.) II. Circa Arabiam plura geſſit, Parthis etiam in ditionem redactis. -- Parthicus -- C. Spartian.) quod indicat Victoria Parthica Maxima. (numus ipſe ſignatus erat ſic, pertinens ad Herodi. 3, 9. maxime que ib. §. 21. ſq.)

Vict. Parth. Max.
cum imagine Victoriae.

p. 224. Teſtes ſint hi nummi amoris S. P. Q. R. in Severum. -- Tertius nummus gaudium publicum teſtatur. Xiph. Occiſo Iuliano Severus in urbem venit, quum que ſediſſet in equo usque ad portas urbis, amictus veſte equeſtri, inde urbana indutus, pedibus introiit. Comitabatur eum omnis exercitus, pedites equites que armati conſequebantur. (numus ipſe, pertinens ad 2, 14, 1., fuit hic.)

Adventui Aug. Feliciſſimo
S. C.
imago, eques ſ. homo ſedens in equo,
quem praeit pedes armatus.

p. 225. num. tertius

Col. Aug. Tro.
(imago, equus)
A.

Colonia Auguſta Troas. -- Veriſimile eſt, obſeſſo aut capto Byzantio, vicinas civitates, et praecipue Romanorum colonias, victoris animum ſibi conciliare conatas, a quo ſuam expectabant conſervationem, et fortaſſis diruti Byzantii campos, quod Perinthiis contigit, cf. p. 233. i. et Herodi. 3, 6, 18. ſqq.

p. 227. numus, una parte cum capite Severi laureato A. CEΠ. CEOTHPOC ſed altera parte caput cum tiara BACIΛ. MEΓ. ABΓAPOC, qui numi duo per lineam iuncti. „Foedus Imperatoris Romani et Edeſſenorum Regis duo hi nummi demonſtrant, quo Parthorum Regem ſimul aggredientes percuſſerunt. Abgarus Severo filios ſuos obſides dederat, ſagittarios plurimos et exercitum Romanis iunxerat, quibus usque ad Ceſiphontem glorioſe perventum eſt. Herodi. l. 3. (3, 9, 4. 15.) Cum Romam inde veniſſet non diſſimili pompa, ac Neronis temporibus Tiridates, rex Magnus a Severo dictus eſt, BACIΛEYC MEΓAC, (ſed p. 192. e. numus

ΒΑCΙΛΕΥC ΑΒΓΑΡΟC, Abgari caput, Perſica tiara et diademate ornatum.

p. 227. e. numi duo iuncti, caput Severi et caput Iuliae in medio templo ΑΥΓ. ΔΟΜΝΑ ΤΥΧΗ it. p. ſq. i. numus cum protoma ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ CΕΒ.

p. 230. Honores Iuliae delati nummis -- p. 231. e. cum protoma ΙΟΥΛΙΑ ΑΥΓΟΥCΤΑ, ſed alter ΙΟΥΛΙΑ CΕΒΑCΤΗ.

p. 232. numus decimus quartus ΕΜΙCΩΝ ΚΟΛΩΝΙΑ. De Emiſa ſ. Emeſſa dictum eſt in Antonini nummis. Ex ea natam eſſe Iuliam Domnam ſcribunt Dio et Herod. (qui 5, 3, 2. modo, Μαισὰ ἦν τις ὄνομα, τὸ γένος Φοίνισσα, ἀπὸ Ἐμέσου, καλουμένης οὕτω πόλεως ἐν Φοινίκῃ. ἀδελφὴ δὲ ἐγεγόνει Ἰουλίας μὲν τῆς Σεβήρου γυναικὸς, λ.) Quare non mirum, ſi ea ipſi ſuum nummum dicaverit.

p. 234. numi Caracallae. pag. e. Imp. C. M. Aur. Anton. Pius Aug. Brit. cum capite laureato. p. ſq. i. -- in Meſopotamia inter Carras et Edeſſam, inſidiis a Macrino poſitis, per Centurionem pugione traiectus eſt, dum ſubligacula deduceret ventris que oneri levando intenderet, (partim e P. Vs. ad Herodi. 4, 13, 11.) *Macrinus mortem eius deplorans, corpus cremari iuſſit, reliquias in urna novercae aut matri Iuliae ad ſepulturam miſit, quas in ſepulcro Antoninorum condidit*, (*ib.* §. 14. -- 16.) Vixit 43. imperavit 6.

p. 235. m. in numis de Caracalla victore Britanniae primus (ad Herodi. 3, 15, 17.)

Victoriae Britannicae
(figura Victoriae, in clypeo ſcribentis)
S. C.

p. 236. num. tertius

P. M. TR. P. XVIII. Coſ. IIII. P. P.
(imagines, Aeſculapius cum Teleſphoro)
S. C.

Caracallam *Pergamum adiiſſe, ut Aeſculapii curationibus uteretur*, ſcribit Herodi. (4, 8, 8. e P. fere.)

p. 240. numi duo iuncti

Antioch. Col. Caeſ. et Antioch. Gen. Col.
(imago, deus lunus ſtans) (imago, genius)
cf. p. 173. ſq.

Antiochenſis colonia duos hos numos in honorem Caracallae cudi curavit, in qua per hyemem deliciis fruebatur. Herodianus (4, 8, 15. ſqq.) tradit, eum *Ilio decedentem, Aſia que omni et Bithynia, gentibus que reliquis pertranſitis, atque ubique rebus compoſitis, deveniſſe Antiochiam, ibi que exceptum honorificentiſſime atque aliquamdiu moratum.* -- Praetermittendus tamen non eſt Spartiani locus, quo conſtat, *Caracallam*, cum hybernaret Edeſſae, Carrhas Luni dei gratia veniſſe.

(in marg. citatus „Herodi.“ reſpicitur in 4, 13, 7. ſq. Imago tota dei Luni erat haec: figura feminae, in cuius humeris eminent cornua lunae, et homo in dextra tenet longum ſcipionem, ſed in ſiniſtra victoriam; ad pedem dextrum gallus gallinaceus. Sed p. 173. in eadem figura eſt eminens galerus, formam referens unius cornu lunaris.

p. 241. num. nonus

ΒΥΖΑΝΤΙΩΝ

(imago, uva racemi.)

Byzantii uvam racemi obtulerunt ſuo Imperatori, indicandae ſuae telluris fecunditati (cf. Herodi. 3, 1, 12.) et praeſtantiae, ſ. quod *ipſe vini appetens erat*, teſte Spartiano, quod eximium prodit ex Byzantino ſolo.

p. 243. num. tertius ΣΕΛΕΥΚΙΑϹ ΠΙΕΡΙΑϹ, Seleucia *Πιερία*, i. Seleucia Syriae, cum capite Iuliae Domnae, ex Syria ortae, (cf. p. 232.) quam ut deam ſuam Seleucienſes colere ſimulabant.

p. 245. num. ſecundus. Caracalla Alexandrum M. in ore ſemper habuit, (pertinens ad Herodi. 4, 8, 2. ſqq., habens que inſcripta ΝΟΝ ΜΑΚΕ-ΔΟΝΩΝ CΟ. Β., tum ſubtus ΙΟΝ. cum imagine totius Alexandri, porrigentis aliquid Bucephalo, ſeſe erigenti in altum.)

ib. num. tert. Caracalla, Nicomediae hybernans, exercuit phalangem Macedonicam, (cf. Herodi. 4, 8, 6. ſq. Sed ipſe numus habet, poſt puncta quaedam . . . . . ΝΕΙΚΟΜ . . . . tum imaginem tripodis cum lauro, corona et angue paſcente.) De Nicomedienſib. dictum eſt p. 132. ſq. dum eorum originem ad anguem ſpectantem explicavimus. Tripus quidem et lauri ramus et corona myſterium quoddam deſignant, quod Apollini tribuendum videtur.

ib. num. quart. habitus Aſtartis Veneris, quae dea in Syria ſummo cultu colebatur, cf. Herodi. 5, 6, 10., ubi ab Heliogabalo Romam accerſitus. Ipſe numus eſt hic. Dea, ſub arcu, ſuſtento quatuor columnis, ſtat, in capite gerens coronam muralem, in corpore ſuccinctum amiculum, dextra ſcipionem ſ. haſtam, cum caligis brevioribus, dextrum in roſtro navis pedem ponens. Subtus

ΑΝΘΗΛΟ ΝΟϹ

p. 249. num. prim. Plautilla Auguſta et p. ſq. num. ſecund. ΦΟΥΛΟΥΙΑΝ ΠΛΑΥΤΙΛΛΑΝ CΕΒ. (cum protoma, it. num. 4. cf. Herodi. 3, 10, 10. ſqq.

p. 251. ſq. numi Getae, primus P. Septimius Geta Caeſar.

p. 253. num. quint.

CASTOR

(equus cum homine prope equum)

S. C.

dexteritatem Getae in fegendis equis docet, dum illum Caſtori comparat, (cf. Herodi. 4, 3, 5.)

p. 256. ſq. numi Macrini Imp. Caeſ. M. Opil. Sev. Macrinus Aug., ſed p. ſq. Macrinus promiſit plurima Senatui pop. que Rom. (cf. Herodi. 5, 1, 2. ſqq.)

num. primus *Securitas Temporum* (imago, dea quaedam, in columna nixa ſiniſtro brachio, ſed ſiniſtra manu tenens ſimul veſtem, collectam in ſinum, imponens ſiniſtrum pedem dextro, in dextra manu autem gerens ſcipionem.)

S. C.

et num. ſecund. *Felicitas Temporum* (imago, iterum dea, laciniam veſtis a dextro humero in ſiniſtrum colligens, tum in dextra gerens caduceum, at ſcipionem ſiniſtra.)

S. C.

num. 4. et 5. victoriam de Parthis reportatam celebrant, (cf. Herodi. 4, 15, 20. e. 5, 1, 7. e. Sed numus quidem quartus VICT. PARTH. P. M. TR. P. H. COS. II. P. P. cum imagine perſonae, ſedentis ſupra bellica arma, cum aliis in dextra, et in genu ſiniſtro clypeum. At quintus PONTIF. MAX. TR. P. I. cum imagine ducis belli, in curru quadriiugo ſtantis, cum ramo oleagineo in dextra, poſt eum ut ſtet porro Victoria; imponens coronam, cum palma in manu.

p. 258. num. tert. M. ΟΠΙ. ANT. ΔΙΑΔΟΥΜΕΝΙΑΝΟΝ et p. ſq. numus unus M. OPIL. Antoninus Diadumenianus Caeſ. cf. p. 260. ſq. ſine ipſo nomine proprio, cf. Herodi. 5, 4, 24.

p. 262. num. Elagabali, primus Imp. Caeſ. M. Aur. AntoninusPius Aug. ſed tert. et quart. Sacerd. Dei Solis Elagab.

(imago ſacerdos cum patera ante aram, in qua ignis)

S. C. et * (ſtella, ſolis indicium.

p. 263. „Notanda veniunt haec Herodiani verba (5, 6, 8. ſine Gr. e P. Vs. fere) φήσας δὲ ἀπαρέσκεσθαι, h. e. *Negans autem cordi eſſe ſuo deo belligeram uxorem atque armatam*, Palladem ſubintelligebat, *ſimulacrum Uraniae iuſſit afferri, quod ſcil. Carthaginienſibus omni que Africae* incredibilem *in* modum *venerabile* poſitum *fuiſſe a Phoeniſſa Didone creditur, quo tempore antiquam Carthaginem diſſecto corio aedificavit. Hanc Afri Uraniam vocant, Phoenices Aſtroarchen, Lunam eſſe affirmantes. Congruere igitur aiebat Elagabalus matrimonium Solis et Lunae.*

ib. num. 1. Adventus Auguſti. Eques cernitur cum Romam venit e Syria poſt devictum Macrinum, (Herodi. 5, 5, 14.

ib. num. tert. P. M. TR. P. II. Coſ. II. P. P.

(imago, ſuggeſtus, inſidens perſona, ante quam alia cum cornu copiae et tabella, tum tertia conſcendens ſcalas ante ſuggeſtum,) Liberalitas Aug.

S. C.

Herodianus propius rem attingit his verbis (5, 5, 15. ſine Gr. e P.) *Diviſo* igitur *Congiario* in *populum*, ut *mos* eſt *imperium* ſuſcipientibus, *ſpectacula omnifariam edebat magnificentiſſima* rel.

p. 264. numi Elagabali in annos imperii. „hi tres Herodiano favent, qui Elagabalum *ſex* annis *imperaſſe* aſſerit, (5, 8, 19.) cum Dio, Lampridius et Victor *tribus* tantum ſcripto reliquerint. (Nec tamen in numis ulli comparent numeri.)

p. 267. e. Anniam Fauſtinam primam Elagabali uxorem celebrat hic numus, quae iam pridem Pomponio Baſſo nupſerat, ob id ab Elagabalo necato. Avum habuerat Marcum Aurelium per patrem Claudium Severum, qui uxorem duxerat Vibiam Aureliam Sabinam, Aurelii et Fauſtinae quartam filiam. Herodianus illam, ſed mendoſe, nuncupat tertiam Elagabali uxorem, (5, 6, 2 - 5. Ipſe numus nil habet, quam ANNIA FAVSTINA AVGVSTA, cum capite, ſed in averſa parte CONCORDIA cum duobus, ſibi manus dantibus.

p. 269. i. Iuliam Corneliam Paulam illuſtriſſimam feminam duxit Elagabalus, quo fieret pater celerius, qui ne vir quidem eſſe poterat. Hanc etiam Auguſtam appellavit, cum ea tamen haud ita multo poſt, eo quod maculam haberet in corpore, ſicut dicebat, divortium fecit, ademtisque honoribus privatam vitam agere iuſſit, (Herodi. 5, 6, 2, ubi pri-

ma producitur in Elagabali uxoribus.) Illam arbitror filiam fuiſſe Iulii Pauli inſignis ICti. (Trium deinceps numorum habet primus caput cum IVLIA PAVLA AVG., ſed ſecundus Deam Concordiam, ſedentem cum cornu copiae duplici. CONCORDIA. tertius eandem Deam, pone altare ſtantem, duobus que coniugibus manus iungentem. CONCORDIA AETERNA.

p. 270. numus *Iul. Aquilia Severa Aug.* Iuliam Aquiliam Severam Elagabalus duxit aperte, contra ius fas que. Eam enim habuit cum probro et dedecore, cum eſſet virgo Veſtalis, id que ſe feciſſe auſus eſt dicere, ut ex ipſo Pontifice et ex ſacerdote Veſtali liberi divini naſcerentur. Illam paulo poſt remiſit, quarta ducta, quae referre ſuum genus ad Commodum dicebatur, deinde aliam atque aliam, poſtea iterum ad Severam rediit. (Apud Herodi. quidem tres modo narrantur uxores, et de Veſtali l. l. §. 3 - 5., ubi de tertia ἀναφέρουσαν τὸ γένος εἰς Κόμμοδον.

p. 271. med. num. prim. Iulia Maeſa Aug. cum protoma.

p. 272. num. prim. Col. Aur. Metr. Sid.

(cum tribus ſignis militaribus.)

Coloniam Aureliam Metropolim Sidonem celebrat hic nummus. Tria ſigna militaria indicare videntur legionum, quae tum in Syria erant, benevolentiam erga Maeſam nepotem que Eliogabalum poſt necatum Macrinum, (Herodi. 5, 3, 15. ſqq. 5, 4, 1. ſqq. 5, 5, 1.

p. 273. num. prim. Iulia Soaemias Aug. cum protoma, „vel Semiamira, vel Symia, vel Semiramis, vel Soaemis, vel Soaemias, a variis dicta" (quae ib. p. e. ſcripta erant ſub aliquo templo cum his) Templum iſtud eo avidius dignoſcere cuperem, quod ſimile cernitur in Elagabali nummis, circum quod characteres ita ſunt detriti, ut, quale fuerit, intelligere non potuerim."

p. 274. med. num. prim. *Iulia Mamaea Auguſta,* cum protoma. In Graecis nummis Mamaeae — obſervandum eſt, Mameam per *e* ſimplex ſcribi, cum in caeteris ſcribatur per *ai*, Mamaia.

Poſtremus num. quart. (ubi ad ſiniſtram palma, in medio tropaeum, ſub quo ſedent utrinque captivi duo, denique ad dextram in medio numo litterae hae L· IΓ.) ſolitis numerandi characteribus ſignatus eſt. Annus decimus tertius in eo deſignatus eſt, qui tum matri, tum filio imperii ultimus fuit, (Herodiano *decimus quartus* in vulg. edd. 6, 1, 15. 6, 9, 5. 15.) Ad quid referatur trophaeum cum captivis et palma, non ſatis ſcio: certum eſt tamen, ex iis quandam innui victoriam, quam ad Parthicam revocari placet, (ſ. Perſarum de rege Artaxerxe, cf. Herodi. 6, 2. ſqq., quae tamen nulla, ut potius reſpiciatur aliqua de Germanis 6, 7, 4. ſqq. nominatim que §. 20. ſqq., ficta tamen et ipſa potius, cf. 6, 8, 8.

p. 276. num. Imp. Caeſ. M. Aur. Sev. Alexander Aug. et p. ſq. num. prim.

MARS VLTOR cum imagine Martis, quem habitum ſumſiſſe putatur, cum audiſſet, Artabanum ab Artaxerxe victum eſſe, Aſſyriam Meſopotamiam que occupatam, (Herodi. 6, 2, 2. ſqq.

ib. num. ſecund. Profectio Auguſti.

(imago, eques haſtatus)

S. C.

Cum magno apparatu in Perſas profectus eſt. Peculiarem iſtius profectionis mentionem facit Herodianus his verbis l. 6. c. 4. (§. 2.) ὁ δὲ ἐπιδοὺς αὐτοῖς χρήματα, etc. hoc eſt, Alexander *diviſo largiter ſtipendio iubet ad iter accingi: mox ad eam ferme ſententiam loquutus in Senatu diem* diſceſſui *dixit*; quae *ubi* advenit, *ſacris* diſceſſus *cauſa* de *more peractis, deducente Senatu populo que univerſo, Roma proficiſcitur, reſpectans urbem ac lacrymans. Sed neque popularium quisquam fuit, qui ſiccis oculis aſpexerit abeuntem,* (pleraque cum P.)

ib. num. 7. et 8.

Liberalitas Auguſti IIII.
(perſona iterum aliqua cum tabella)
S. C.

p. 278. med. Congiarium populo ter dedit, donativum militibus ter, carnem populo addidit, deinceps poſt triumphum Perſicum. — Principem fuiſſe liberalem — teſtantur infinita eius acta, quae paſſim ſcripta ſunt apud Lamprid. Victorem et Herodian. (ubi modo, cum in expeditione contra Artaxerxen Antiochiae verſatus 6, 6, 5. e. τούς τε ςρατιώτας ἀνεκτᾶτο, καὶ ἐφ' οἷς ἐλελύπηντο, παρεμυθεῖτο μεγαλοδωρίᾳ χρημάτων.

ib. p. med. num. 1. et 3. Alexandri et Mamaeae concordiam denotat (Herodi. 5, 8, 4. 20. 6, 1, 2. 10. ſqq. 22. ſqq. Numi autem ipſi habuerunt inſcriptionem eandem hanc continuam IMP. SEV. ALEXAND. AVG. IVLIA MAMAEA AVG. ſubter que MATER AVG.

p. 283. med. Imp. Maximinus Pius Aug. cum protoma, ſed p. ſq. i. num. 1 - 3. Maximinus illuſtrem exercitum ſecum in Germaniam duxerat et Mauros et Osrhoënos et Parthos et omnes, quos ſecum Alexander ducebat ad bellum. Herodian. (7, 2, 1. ſqq.) Sed numi erant

primus Victoria Aug.
(imago, Victoria)
S. C.

ſecundus Victoria Germanica
(figurae tres, una perſona ſedens ad pedes alterius ſtantis armati, tertia Victoria)
S. C.

tertius P. M. TR. P. II. Coſ. P. P.
(figura, quadrigae cum duabus perſſ., imperatoris et Victoriae)
S. C.

p. 285. C. Iul. Verus Maximus Caeſ. cum protoma.

p. 287. Imp. M. Ant. Gordianus Afr. Aug. cum protoma.

p. 288. e. Imp. Caeſ. M. Ant. Gordianus Afr. Aug. cum protoma „M. Antoninus Gordianus Africanus patrem habuit eiusdem nominis, quare ſecundus dictus eſt.“

p. 289. e. Imp. Caeſ. D. Cael. Balbinus Aug. cum protoma.

p. 290. e. numus, in Graecia cuſus, A. K. ΔΕΚ. ΚΑΙΛ. ΒΑΛΒΙΝΟC CEB.,

p. 291. med. Imp. Caeſ. Pupien. Maxim. Aug.

p. 292. Balbinum et Pupienum in regendo terrarum orbe concordes fuiſſe, teſtantur plures nummi. — Capitolinus tamen utriusque diſcor-

dias commemorat, ſed tacitas, et quae intelligerentur potius, quam viderentur, (cf. Herodi. 8, 8. Tum numi ipſi

primus — Concordia Augg.
(ſedens femina cum duobus cornu cop.)
S. C.

ſecundus — Victoria Augg.
(imago Victoriae, quae coronare videtur utrumque ob devictum et necatum iuxta Aquileiam Maximinum)
S. C.

ib. p. e. Imp. Caeſ. M. Ant. Gordianus Aug. — M. Antoninus Gordianus ſenioris Africani aut ex filio aut ex filia nepos.

Denique p. 301. e. ſunt numi, ad Abgarum pertinentes, quorum tertius cum tiara ſ. cydaride.

EXCVRSVS
IV.
AD VARIA LOCA SIMVL.

1, 6, 23. *ἐκπέμψας δὲ γράμματα λ.* — 1, 17, 1. *λαβὼν γραμματεῖον τούτων δὴ τῶν ἐκ φιλύρας εἰς λεπτότητα ἠσκημένων, ἐπαλλήλῳ τὲ ἀνακλάσει ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων, λ.* 3, 11, 18. ſqq. *γραμματεῖον ᾔτησε, τοῦ φόνου φέρον τὰς ἐντολὰς, — ἐντέλλεσθαι τοῦτο διὰ γραμμάτων· ἵνα μὴ — ᾖ ἀκατασήμαντον, -- δίδωσιν αὐτῷ τὸ γραμματεῖον,* it. 3, 12, 10. *τὸ γραμματεῖον δεικνύντος,* tum 7, 6, 11. e. *νεανίσκον εὔτολμον -- παραδοὺς αὐτῷ ἑκατοντάρχας καὶ ϛρατιώτας τινὰς, οἷς ἔδωκε κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πυκτοῖς πίναξι, λ.* §. 13. *φέρουσι γράμματα,* it. §. 19. *ἐπιδόντες δὲ τὰ γράμματα. λ.*

Excerpta hic damus e Schwarzii diſſ. de ornament. libr. vet. (quas communicarat benevolentia Beckii Lipſ., maximis cum gratiis hic praedicanda,) et quidem e diſſ. 2. p. 43. e. Nr. III. „materiam, quam in voluminibus conficiendis veteres adhibuerint, fuiſſe chartam, membranam, philyram, tiliam, corium et alia huius generis, Ulpianus — ſignificat — *Sed et ſi* in *philyra* aut *in* tilia *ſint*. Quo loco mentionem facit voluminum, ex *philyra* et *tilia* compoſitorum; quae duo alioqui ſaepius confunduntur, cum diſtincta eſſe Ulpianus innuat. Equidem arbor, quam Latini tiliam dicunt, a Graecis etiam *φίλυρα* appellatur. (p. ſq. i.) Sed et tilia et philyra non ſolum arborem huius nominis denotant, verum etiam generatim arboris tenuiores membranas, inter lignum et extimum corticem latitantes, eo quidem diſcrimine, ut philyra, — quae tunicas interiores etiam ex aliarum arborum corticibus alioqui ſignificat, -- tenuiſſimi corticis nomen ſit, tilia vero aliquanto craſſioris, nec adeo, uti philyra, tenuis“ cf. diſſ. 4. p. 142. e. ſq. e qua p. 128. i. Nr. ſunt haec „formas librorum tres potiſſimum veteribus uſitatas fuiſſe, deprehendimus. Alii enim proprie dicebantur *volumina*, alii *codices*, alii *libri plicatiles*. Codices, qui quadrata fuere forma. Nr. 2. vetuſtiſſimos homines primum non niſi rudioribus et ſimplicibus tabulis uſos fuiſſe, in quibus aliquid perſcriberent, -- dein-

ceps iſtiusmodi tabulae, pro argumenti ratione, multiplicarentur, et vel pauciores, vel plures, inter ſeſe coniungerentur. Quodſi paucioribus minoribus que tabellis, τετραδίοις, libri continebantur: audierunt *codicilli* et *pugillares*, Gr. πινακίδια, δελτάρια, πτυκτία, γραμματίδια. -- Sin plures eae que paulo maiores tabulae coniungerentur, ut maiora inde exiſterent corpora eiusdem formae, quae hodie noſtrorum librorum eſſe ſolet: *codices* praecipue dicebantur. Tabulae enim, aliae ſuper alias ſtructae compactae que, vocabantur *codices* et *tabellae*, ut a *voluminibus* diſtinguerentur, (cf. p. 153. e. ſq., ſed p. 132. m. Nr. 4.) Codices lignei, eborei, plumbei, membranei et chartacei, aliique. -- Membranei ex membranis ſ. pergamenis -- Martial. *multiplex pellis*, ob tabellas plures ſ. folia, in quae membrana, ex pelle parata, paginatim plicabatur atque conſuebatur. (p. 142. N. 8. m.) charta corticea e philyra tenui parata, - dum adhuc viridior ſucculentior que, adeo que et volubilior, fuit, non raro voluminibus conficiendis adhibita eſt. - Nihilo minus tamen, haud ſecus ac papyrus Aegyptiaca, etiam codicibus perſcribendis compingendis que inſervire potuit. -- (p. 143. i.) Neſcio, an non huc etiam referri poſſit, quod Herodianus l. 1. c. 52. narrat de Commodo Imperatore: ἔλαβε γραμματεῖον τούτων δὴ τῶν ἐκ φιλύρας εἰς λ. ἠσκ., ἐπ. τε ἀν. ἀμφ. ἐπτ. ſumſit *libellum*, quales *de* philyra *tenuiſſimi*, atque *in* utramque *partem* replicabiles *ſiunt* (e P. Vs.) Certe Scheidius in Ind. Herodiani, libellum iſtum plicatilem interpretatur fuiſſe libellum de philyra ſ. tilia, h. e. membrana tenui inter corticem et lignum tiliae. (p. 144. m.) Utcunque eſt, ex philyra -- tenuiores membranulas, ſed eas latiſſimas, quae inter lignum et extimum corticem latitarunt, veteres inſtrumento quodam ſubtili ſeparârunt, et ex duobus philyrinis corticibus ita ſingulas paginas compegerunt, ut unum corticem cum alio tranſverſim conglutinarent. -- Aliquando autem non tam latas philyras, quae ſingulae *folium* quoddam conſtituerent, ex arborum corticibus ſepararunt, ſed plures omnino pelliculas inde diſciderunt; quas vero, opinor, prorſus ad modum papyri Aegyptiacae conficiendae, in tabula aliqua diſpoſuerunt, atque glutine certo conglutinarunt, ita quidem, ut primo ex recta fibrarum ciliacearum ſerie velut *ſtamen* quoddam chartae conſtitueretur, et deinde, aliis fibris philyrinis tranſverſa ſerie et decuſſatim iniectis, velut ſubtemen ſtamini imponeretur: ille vero contextus, ob rectas tranſverſas que fibras philyrinas, ſibi mutuo ſuperincumbentes, veluti cratis figuram haberet."

Ib. p. 154. m. „Illae codicum *tabulae* ſ. *folia* Graece dicebantur πτυχαὶ -- it. πτυχία et πτύχες, ἀπὸ τοῦ πτύσσειν, a *plicando*, quia ex membranarum chartarum que complicatione codicum tabulae plerumque exiſtunt; haud ſecus ac πτύχας etiam in ſcutis dicuntur coria, alia ſuper alia complicata. Inde -- δίπτυχοι, τρίπτυχοι, πολύπτυχοι, pugillares dicebantur, qui ex duabus, vel tribus, vel pluribus tabellis, conſtabant. Sed et illa ipſa nomina, πτύχαι, πινακίδες, πτυχία, haud ſecus ac *tabularum* nomen Latinum, συνεκδοχικῶς aliquando de ipſis integris, iis que compactis codicibus dicebantur. Illae autem ipſae *tabulae* ſ. *folia* codicum ab Atticis quoque dicebantur θύραι aut θυρίδες, quaſi *ianuae*; quia tabellae e dorſo libri, ceu ianuae e cardinibus, ſuſpendi ſolebant."

Item p. 173. e. §. 22. Quod poſtremo attinet ad *libros plicatiles*: horum forma nec ad *volumina*, nec prorſus ad *libros quadratos* referri poterat; dum quidem, voluminum inſtar, charta vel membrana longiori

conſtabant, haud tamen convolvebantur, (ſicut volumina, ſed ad formam paginarum complicabantur ita, ut complicati quodammodo codices quadratos referrent, extenſi vero evolutis voluminibus ſimiles viderentur. Haud male ergo huius generis libri complicati cum mulierum flabellis (*Faecher*) complicatis, aut cum laternis, quas nonnulli ex uno chartae folio faciunt complicando, poſſunt comparari. (Diſſ. 5. de libris plicatilibus veterum, p. 176. §. 2.) *Libri plicatiles* igitur nobis dicuntur eius formae libri, ubi longior quaedam charta, vel membrana, in plures paginas, veluti tabulas, aequali menſura fuit diviſa, neque tamen diſſecta, ſed ita in ſinus angulosque alternatim plicata, ut, quoties ſinus aliquis aperiretur, duae ſemper paginae in adverſa, h. e. *antica*, chartae facie, ſcribentibus legentibus ve ſeſe offerrent; neque *poſticae*, h. e. averſae, faciei paginae occurrerent, niſi totus liber verteretur. Videas adhuc hodie aliquando ad eum modum concinnari pugillares membranaceos; quando nimirum membranula quaedam longior, exempli gr., in ſex ſinus plicatur; qui ſex ſinus duodecim conſtituunt paginas, — binas nempe in ſingulis aperturis — quae omnes ſi fuerint perſcriptae; progrediendum eſt ad averſam membranulae faciem; ubi totidem paginae, ſed eae adhuc purae, occurrunt, adeo, ut, ſi huius generis pugillares paululum explicentur, ii formam referant parietis plicatilis, qui nobis dicitur *eine Spaniſche Wand.* Neque igitur male huiusmodi libros nonnulli conferunt cum flabellis muliercularum, aut cum laternis, quae ex uno papyri folio a quibusdam complicando conficiuntur. (p. 177. §. 3.) — credo, earum uſum fuiſſe pervetuſtum, — apud Hom. Il. ζ, 169. *γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ*, h. e. tabella *plicata*, — ubi longior quaedam charta aut membrana non diſſecatur in plagulas et tabellas, ſed integra cohaeret, et tantummodo plicando in varias partes diſtinguitur, et vel duplicatur, vel triplicatur, vel, pro diverſo uſu, in plures partes, veluti tabula multiplex, multiplicatur. — Hinc et proprie talis liber dici poteſt *πτυκτίον*, quod in Heſychii Lex. explicatur *πτυκτὸν βιβλίον*, h. e. *libellus plicatilis.* Huius formae libellum Herodianus 1, 17. praeclare deſcripſit in hiſtoria Commodi Imp., inter alia his uſus verbis, *λαβὼν γραμματεῖον τούτων δὴ τῶν ἐκ φ. εἰς λ. ἠσκ. ἐπ. τε ἀν. ἐπτ.*, (e Pol.) Nihil magis apprime formam libellorum plicatilium exprimere poſſit, quam iſta Herodiani verba, ſi paulo curatius conſiderentur. Nonne enim hi libri etiam *plicabantur utrinque*, uti videmus in pariete plicatili fieri? Certe apparebant plicae in adverſa chartae parte, apparebant etiam in averſa. Nonne et in his erat *ἀνάκλασις ἐπάλληλος*; h. e. *reflexio plicaturarum*, ſive ſinuum et angulorum, *alterna*, et talis quidem, cuius alia pars alteri continuo adhaereret? (p. 179. §. 5.) ſed *libri plicatiles* ſaepius *κατ' ἐξοχὴν* a Lat. *libelli* dici conſueverunt. (p. 181. §. 6.) — conſtat, tabellarum uſum etiam in ſcribendis epiſtolis fuiſſe vetuſtiſſimum. — Harum tabularum aliae ſuper alias aliquando eadem forma conſtruebantur, qua noſtri libelli quadrati; quae progreſſu temporum, commodioris uſus cauſa, cera obduci conſueverunt; et, ubi quidem duae tres ve tabellae, in ſeriem ſic, coniungebantur, a numero nomen invenere, ac *duplices*, aut *triplices*, aut *quintuplices*, Graece *δίπτυχα, τρίπτυχα, πεντάπτυχα*, dicebantur. — Saepius vero, inducta cera, e fago, abiete, buxo, acere, citro, auro, conficiebantur. (p. 183. 6.) Tum vero, cum modo charta, modo tabellis ceratis, uſi ſunt in epiſtolis ſcribendis: hoc tamen diſcrimen plerumque tenuerunt, ut eas maxime *epiſtolas* in *charta* perſcriberent, quae ad loca longinqua erant di-

mittendae, contra vero *ceratas tabellas*, ſ. *codicillos*, uſurparent, ubi ad eos erat ſcribendum, qui iisdem, aut certe non longinquis in locis, morarentur; aut ubi aliquid feſtinanter ac breviter fuit exarandum, (cf. p. 184. m., ſed p. 185. m.) apud Lat. dicitur aliquando *tabula*, quae eſt ex *charta*, (p. 187. i.) *epiſtolae chartaceae* etiam alio atque alio modo interdum ſunt *complicatae*, — olim ad formam Graecae litterae Δ, h. e. ad trianguli figuram, ita, ut δέλτοι hinc nomen accepiſſe credantur."

EXCVRSVS V.

DE PRAEFECTIS URBIS AP. HERODI.,

nominatim ad 7, 7, 8.

PER EXCERPTA EX EDVARDI CORSINI DE PRAEFECTIS VRBIS. PISIS EDIT. 4. 1766.

p. 91. Helvius Pertinax. Cir. an. V. C. 933. Chr. 180. Pertinacis nomen circa an. Chr. 180. Praefectorum Faſtis inſcribendum eſſe iam vidimus (p. 87. e. ſqq.) Ipſum vero pluribus annis vivente Commodo hoc munus geſſiſſe, eo que interemto ex Vrbis Praefecto Auguſtum Kal. Ianuariis anni Chr. 193. renunciatum fuiſſe perſpicuo Herodiani l. 2, c. 2. (§. 17. τῆς πόλεως ἐπάρχοντα τοσούτων ἐτῶν λ.) teſtimonio erudimur, qui ita Laetum Praetorio Praefectum milites alloquentem, ac Pertinacis a militibus eligendi laudes memorantem inducit, (ubi ſola ſequebatur Pol. Vs., praeter „*tot annos* Vrbis *Praefectum*.") Itaque, ſi Pertinax *tot annos* Vrbi praefuit, ipſius initium circa an. 180. collocari fortaſſe poterit.

p. 100. Flavius Claudius Sulpicianus. An. V. C. 946. Chr. 193. Dum Pertinax Imperium obtinebat Vrbanae Praefecturae munus Sulpiciano eius ſocero delatum fuiſſe Herodianus l. 2. c. 6. (§. 12. Σουλπικιανὸς, καὶ αὐτὸς ἀνὴρ τῶν ὑπατευκότων, ἔπαρχός τε τῆς πόλεως γενόμενος λ.) oſtendit ubi de pluribus loquens, qui Pertinace iam mortuo ad Imperium ipſum adſpirabant, ait, (e *ſolo* Pol. iterum.) Itaque, cum Pertinacis imperium trium ſolum menſium ſpatio circumſcriptum fuerit, eodem ipſo Chriſti anno 193. quo Pertinax et electus, et nefarie occiſus fuit, Sulpiciani Praefectura a Spartiano quoque memorata adſcribi debet.

p. 109. Lucius Fulvius Plautianus. Cir. an. V. C. 956. Chr. 203. Quamvis Herodianus, et Scriptores etiam alii teſtantur quod Plautianus iſte Septimii Severi temporibus Praetorio Praefectus fuit, nihil eſt tamen cur ex Praefectorum Vrbis ſerie, in qua Panvinius, et Contelorius ipſum deſcripſerant, expungatur. Tanta nimirum Plautiani potentia fuit poſtquam praeſertim Fulviam Plautillam filiam ſuam Caracallae Severi Auguſti filio nuptui conceſſerat, ut omnia arbitrio ſuo diſponeret, ac Imperii non modo particeps, (οὐδὲν ἕτερον, ἀλλ' ἢ μερισάμενος πρὸς αὐτὸν τὴν ἀρχὴν 3, 10, 11.) ſed etiam arbiter videretur. Quem-

admodum ergo tot aliis honoribus auctus, et Conſularibus ornamentis, (ἐν τοῖς δευτέροις ὑπατεύσασιν ἐτέτακτο 3, 11, 3.) mox anno 203. ipſo quoque Conſulatu decoratus fuit, ſic etiam facile Vrbanam Praefecturam geſſiſſe videtur, ubi praeſertim Severus ipſe Roma diſcedens rerum omnium curam Plautiano commiſit, ut Baronius ad an. ſuum 201. nimirum vulgaris Aerae 203. obſervavit.

(Apud Herod. quidem Plautianus nuſpiam perhibetur *Praefectus Vrbis*, et ſemper modo *Praefectus Praetorii* 3, 10, 10. 13. 3, 11, 2., tum Severi ex urbe Roma diſceſſus narratur tantum hic, ante Plautiani mortem, 2, 14, 10. ad an. V. C. 946. Chr. 193. it. 3, 9, 1. ad an. V. C. 952. Chr. 199., ſed, poſt eius mortem, quae incidit in an. V. C. 957. Chr. 204. ex 3, 12, 26., demum e 3, 14, 1. ſqq. ad an. V. C. 960. Chr. 207.)

p. 120. Quintus Coelatinus Adventus. An. V. C. 971. Chr. 218. Varios huius Adventi honores ab Herodiano, Dione, Capitolino, et Conſularibus etiam Faſtis expreſſos conſpicimus. Ipſum una cum Macrino Caracallae temporibus Praetorio Praefectum fuiſſe teſtatur Herodianus (4, 12, 1. 4, 14, 3. ad an. V. C. 970. Chr. 217. praeterea eundem non aſſerens, nec nomine Praefecti *Vrbis*,) cum que a militibus ipſi delatum foret Imperium, longaevam ſenectutem cauſſatus illud Macrino reliquit, ut a Dione et Capitolino memoratur, (etiam ab Herodi. l. l. poſtr.) Poſtquam vero Caracallae cineres Macrini iuſſu Romam detulit, (quo de ap. Herodi. 4, 13, 16. ad an. V. C. 970. Chr. 217. univerſe modo, ὁ δὲ Μακρῖνος — ἔπεμψε τῇ μητρὶ αὐτοῦ καταθέψαι,) Senator, Praefectus Vrbis, et anno Chr. 218. cum Macrino ipſo Conſul proceſſit.

p. 125. ſq. Marcus Claudius Pupienus Maximus. An. V. C. 991. Chr. 238. Hanc Pupieni Maximi Praefecturam Herodianus etiam expreſſit l. 7. c. 10. (§. 7.) τῆς τε Ῥωμαίων πόλεως Ἔπαρχος καταςὰς ἐπιςρεφῶς (ſic) τε ἄρξας, καὶ (ſic) ἐν ὑπολήψει παρὰ τοῖς ὄχλοις φρενῶν τε (ſic ſine καὶ) ἀγχινοίας, καὶ βίου σ. et Praefectura *Vrbis* egregie *geſta* (rel. e Pol.) Ex huiusmodi Herodiani loco, praeſertim vero e Capitolini verbis perſpicue, ut opinor, inferri poterit quod Pupieno Maximo Imperium eo tempore delatum fuerit, quo Vrbanae Praefecturae munere laudatiſſime fungebatur; ideo que, cum ad Imperium ipſum anno 238. evectus fuerit, eius nomen commode Praefectorum (Vrbis) Faſtis anno 238. inſerendum erit, poſtquam nunciata Gordianorum electione Sabinus Maximini fautor a Populo interemtus fuerat. (Non tactus autem erat alter de eodem viro locus 8, 8, 8.)

p. 126. Sabinus. An. V. C. 991. Chr. 238. (Apud Herodi. 7, 7, 8. ὡς καὶ τὸν τῆς πόλεως ἐπάρχοντα, μετὰ πράξεις πολλὰς ὑπατικὰς — Σαβῖνος δὲ ἦν ὄνομα αὐτῷ, - ξύλῳ παισθέντα - τελευτῆσαι, pro quo loco inſigni propterea, quod exemplum praebet eius, qui, ut Sulpicianus ſupra, factus Praefectus Vrbis poſt Conſulatum, — qualia exempla allata a Corſino in Praefat. p. 25. e. ſq., — nunc Corſinus modo Praefecturam Sabini talem demonſtrabat e ſolo Capitolino, pergens deinde ſic.) Itaque, cum Gordianorum electio in annum Chr. 238. inciderit, perſpicue apparet, quod Sabini Praefectura (Vrbis) eidem, aut proxime ſuperiori anno adſcribi debet.

EXCVRSVS IN VOCES.

I.

AD VARIA LOCA

Super adi. in ος communis ſexus, it. alius terminationis.

Quod dubitatum erat a Leiſn. ad 1, 1, 6. *ἐπιμηκέστερον ἔσχον τὴν ἀρχὴν*, an adiectivorum comparativus etiam in maſculina terminatione eſſet ſexus feminini: id deinde ipſe agnoviſſe videtur e loco aliquo tali producto. Nos hic addere poſſumus alia loca ap. Abr. ad Ae. 1, 295. m. (ubi laud. M. O. A. V. 3. T. 2. p. 303.) eius Dl. Th. p. 367. i. 369. m. et D'Orv. Ch. p. 352. i.

De ſuperlativo ſimiliter dubitavit olim Bud. C. 1501, 51., ſed ſine cauſa, cf. D'Orv. l. l. p. 244. i. Abr. ad Ae. *l. l.* et Dl. Th. p. 369. m., ubi p. extr. exemplum *δυνάμεις ἀξιολογωτάτους* firmare poteſt illud Dd. Sic., quo de dixi in N. ad 1, 1, 6. cui add. aliud ex Ariſtaen. 1, 1. ed. Abr. p. 3. l. 4. *αἱ κόραι μελάντατοι* cum Add. p. 114. e., ubi nil contra Pav. ed. p. 4. e. lectionem *αἱ κ. μελάντατοι*, ſine Var. L., ut nec in proxime ſq. *λευκόταται*, quae ſit memorabilis in vicinia copulatio ſexus utriusque. Sed in Add. Abr. p. 115. m. in Epiſt. Alciphr. inedita praebetur *αἱ κόραι μελάντεραι*, λ. cf. Fi. ad Well. p. 136. m.

Denique de poſitivo talium adiectivorum etiam dubitatum eſt partim, ut a Bg. ad Alc. p. 328. m. de *ἀμοιβὴ δίκαιος*, (quod defenditur contra ad Luc. 2, 428. N. 57. e. it. a D'Orv. Ch. p. 352. i. et a Bach. ad Xen. Oec. 4, 8. m. *ἀργὸς* λ.) it. de *δίκαιον ἀρχὴν* a Rs. ad Or. Aeſch. V. 4. p. 135. N. 1. it. de *φαῦλος*, cf. ad Luc. 2, 477. N. 95. e., ſed immerito, v. ad Th. Mag. p. 890. N. 1.

Ea dubitatio omnis et ſuſpicio venit e cauſis pluribus, nec modo hinc, quod in veteribus ſcriptoribus legendis ad talia non ſatis animadverſum, memoria que non fida ac promta eſſet, ſed etiam inde, quod in Codd. varietas deprehenſa interdum, cf. D'Orv. Ch. p. 352., ad Thuc. p. 194. l. 40., ad Dd. S. 1, 178. l. 87. it. p. 262. l. 95. cum Fi. ad Well. p. 137. i. p. ſq. m. et omnino, quoniam totum hoc genus nondum ſatis tractatum, cf. Hrdt. p. 87. l. 56. cum Gron. N. ad h. l. p. 83. ad 74, 41.

Igitur, cum aliis ſuper eo genere communicaturus, quae collecta habeo, ordior a Scholiaſtis veterum Gr., quorum ille Thuc. 25, 70. ad *χάριν βέβαιον*, ſine Var. L. „*τὸ βέβαιον, θηλυκῶς*“ ſed Eur. Hec. v. 150. „*ὀρφανὸν*) *ἀντὶ τοῦ ὀρφανὴν, Ἀττικῶς, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης* (Nub. v. 53.) — *ὡς ἀργὸς ἦν*“ (ubi v. Barn.) it. ad v. 296. *στερρὸς — φύσις*, it. ad Androm. v. 711. *ἡ στεῖρος* λ. cum Barn. iterum, porro ad Soph. Electr. v. 315. *θυραῖον* λ. it. ad Ariſt. Nub. l. l. „*Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν, ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηνται καταλήξεσιν* (ſic leg. pro *λέξεσιν*, cf. Koen. ad Gr. p. 25. N. 44.) *ὡς — καὶ Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ, — ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος*, ad quem v. 592. nihil Schol. monuit, ſed tantum in metaphraſi habuit *γενναία*, cum Schol. Hom. Ἰλ. κ', 27. ad *πουλὺν — πολλὴν* et Euſt. ad Hom. p. 287. 333. 694. cum Hſy. 2, 1013. N. 11.

His accedat e Grammaticis Greg. de dial., fere cum Schol. Ariſtoph. concinens, p. 25. §. 20., tum locus e libello de Homeri poëſi in ed. Ern. Hom. T. 5. p. 170. — καθολικῶς πάντα τὰ σύνθετα κοινά ἐστιν ἑκατέρου γένους, quem locum adhibuit Clark. ad Hom. Ἰλ. β', 742. κλυτὸς Ἱπποδάμεια, tribuens iſtum libellum Dionyſio Hal., ſed Plutarcho Bud. C. 1502, 7., qui et depravatum putat, nec ei multum fidei habet; et ſane quaedam eius, ut illud, οὐκ ἀμέτρως, non recta cenſentur.

Porro in Gloſſariis de hoc genere habentur ap. Thom. M. p. 109. ſuper ἀργὸς, it. p. 144. ſuper βασίλεια et βασίλειος, it. p. 149. ſuper βέβαιος, pag. 889. ſuper φαῦλος et p. 897. ſuper φίλιος, cum Suid. 1, 312. e.

Deinde recentiorum in hanc rem vel reperta vel decreta addo, primo e Bud. C. varie fluctuante, nec ubique edicente verum, 1498, 31. ſqq. p. ſq. 1502, 28. ſqq. 1503, 14. ſqq. Gr. Well. p. 98. m. N. 1. ſq. March. p. 167. 176. Nr. 6. Poſſ. Sy. p. 8. e. ſq. Abr. ad Ae. 1, 216. e. 278. 349. m. 478. it. Dl. p. 738. e. O. M. A. V. 3. p. 151., ad Thuc. p. 128. l. 92. it. p. 364. N. 67. ad Luc. 2, 427. N. 57. D'Orv. Ch. p. 352. Ern. ad Hom. Ὀδ. ζ', 122., Inttp. ad Hſd. ἐργ. v. 466. Barn. ad Eur. Alc. v. 532. it. Androm. v. 348. (id. Ind. ib. v. *maſcul.* it. cum Cl. ad Hom. Ὀδ. μ', 369.) Rs. Or. V. 5. p. 259. N. 3. V. 6. p. 921. Ind. Ael. V. h. v. παμπολ.

Sequantur, qui dederunt exempla unius eiusdem que vocabuli, modo in maſculino ſexu, modo in feminino, uſurpati, ut ἐρήμην et ἔρημον χώραν O. M. A. V. 3. p. 303. it. χαύνου et χαύνης Bud. C. 1500, 46. p. ſq. l. 17. it. φίλιος et φιλία Thom. M. p. 897. 149. N. 4. Thuc. Ind. Lat. in v. *Adiectiva*, cum p. 344. N. 65. 194. N. 40. e. in βέβαιος et βεβαία, ſed in φαῦλος et φαύλη Thom. M. p. 889. N. 5., tum θῆλυς et θήλεια Gr. L. Hſd. p. 100. m., it. ἀργὸς et ἀργὴ Kuſt. ad Ariſt. Nub. v. 53. cum Hſy. 2, 252. N. 26. it. καίριος et καιρία W. ad Dd. 1, 178. N. 87. p. 262. N. 95. Rz. ad Luc. 2, 427. N. 57. cum Fi. ad Well. p. 137. e. ſq. Quae loca valent et ſimul ad criſin eo que, ut ne ad corrigendum quis ſubito inclinet, ſi quid horum variet in libris; in quam quidem partem benignior Fi. ad Well. p. 138. i., ſed inconſtantior viſus eſt mihi D'Orv. ad Ch. p. 244. m., non me v. c. offendente νόσων χαλεπώτατος φθόνος, cum ille ſuperlat. ſit adhibitus pro fem., ut νόσος χαλεπὸς in poſitivo, cf. ib. p. 352. ad vs. 2. e. it. πάντων τῶν πραγμάτων ὀξύτατός ἐστιν ἡ φήμη procedente, ſi comparetur cum πάντων ὀξύτατός ἐστιν ἡ φήμη, ſine ſubſt. τῶν πραγμ., cf. p. 352. i. toleratum νυκτὶ φοβερῷ, ſed contra ὁδὸν ἀναγκαῖον, pro quo e Cod. facit ἀναγκαίαν, cum occurrant tamen v. c. δύσβατος καὶ πετρώδης ὁδὸς, it. ἀνώμαλος, etc. cf. Stp. Th. 2. 1159. D. p. ſq. B. cum V. Eur. Ph. v. 1440. p. 485.

Eſt etiam, ubi in vicinia ſumma iungatur forma ſimul recta, ut ap. Noſtr. 1, 1, 7. τιμῆς ἐφημέρου μόνης, (1, 3, 3. ἐξουσίαν αὐτοκράτορα καὶ ἀκώλυτον) it. πονηρᾶς καὶ βασκάνου τύχης 1, 8, 5. et ib. τὴν ἔτι σώφρονα καὶ κόσμιον, ſc. μερίδα, it. 1, 9, 24. ſimul ἐξουσίαν ἀσθενεστέραν et βασίλειον ἐπιθυμίαν, 1, 10, 6. e. ταχείας καὶ ἀβάτου ὁδοιπ. 1, 13, 2. ῥᾳδία καὶ ἀκάλυτος, it. ib. 5. διαφόρου καὶ ἐναντίας γνώμης, et ib. e. ὀλίγη καὶ ἀνέλπιστος ῥοπὴ, (contra ἐπάλληλοι — ἀκόλαστοι ἡδοναὶ ib. 15. e.) βασιλικὰς καὶ πατρῴους προσηγορίας 1, 15, 19. e. (contra 1, 16, 7. e. ἔνδοξος καὶ ἐνιαύσιος πορφύρα) ib. 10. παράλογον καὶ ἀπρεπῆ βούλησιν, (contra 1, 17, 22. ἐπα-

λήλοις καὶ διαφόροις ἡδοναῖς,) 2, 4, 3. ὠμῆς καὶ ἐφυβρίστου, (ib. 12. ἀγεώργητον καὶ ἀργὸν, it. 2, 5, 2. ἄνετον καὶ ἀκόλαστον, 2, 6, 18. e. αἰσχρᾶς καὶ ἀπρεποῦς, it. 22. ἀπρεποῦς καὶ ἀπειθοῦς λ., 5, 7, 9.) 2, 7, 4. αἰσχραῖς καὶ ἀμφιβόλοις, ib. 15. μεγίστην καὶ εὐδαίμονα, 2, 8, 3. μόνης — ἰδιωτικῆς καὶ ἀλόγου, (2, 9, 1. κούφοις καὶ ἀδήλοις ἐλπίσι, ib. 12. e. σώφρονος καὶ ἐπιεικοῦς ἐξουσίας, 2, 11, 9. e. ἐρήμῳ γῇ καὶ δυσβάτῳ,) (πολλὴν στρατιὰν — ἄπειρον 3, 4, 1.) 3, 6, 10. οὐχ οὕτως εὐλόγους αἰτίας, ὡς ἀναγκαίας, (3, 13, 4. διάφορον καὶ ἀντίπαλον — γνώμην, it. ib. 11. δύναμιν ἐχέγγυον, μηδ' ἀντίπαλον) 4, 1, 9. μόναις ταῖς δημοσίοις καὶ αὐλείοις, it. 4, 10, 10. κοινὴν καὶ ἀκώλυτον, it. 6, 1, 8. πολιτικὰς καὶ ἀγοραίους, it. εὐτάκτοις καὶ πολεμικαῖς ib. 7, 11, 14. δημοσίας ἀποθήκας — εἴ τινες ἐπιτήδειοι 8, 1, 11. ἀθύροις καὶ κοιναῖς, (8, 5, 1. ἀντίπαλος καὶ ἰσόῤῥοπος ἡ τύχη,) 8, 5, 3. e. δυσφήμους καὶ αἰσχρὰς, it. 8, 7, 5. ἀληθοῦς-προσποιήτῳ, cf. 3, 15, 14. ἐπίπλαστον — ἀληθῆ, cum 7, 1, 3, πρᾳείας καὶ πάνυ ἡμέρου βασιλείας, quem locum poſtr. reſpexit Bud. C. 1500, 33. qui et affert l. 30. χρυσῆ τις σειρὰ καὶ σωτήριος, it. alia 1502, 52. ſqq. cf. Stp. Th. 2, 1160. B. m. κοινήν τινα καὶ πάτριον ὁδὸν, it. ad Thom. M. p. 890. N. 1. ναυτικῆς καὶ φαύλου στρατιᾶς e Thuc. 392, 55. Poſſ. Sy. p. 8. e. ψυχὴ πᾶσα ἀνουθέτητος, it. p. ſq. i. ἱερὰ δίκη ἄγρυπνός ἐστι.

Sed, ut in Noſtro pergamus, non tantum occurrunt variae lectiones in hoc genere, ubi 1, 5, 4. pro βασιλείους θυσίας Ms. Ba. praebet βασιλείας, 1, 8, 4. ἀκροτάτῃ pro ἀκροτάτῳ, 1, 15, 6. καιρίαις pro καιρίοις, 2, 12, 10. idem cum Ms. Vi. σεβασμίας pro σεβασμίους, iidem παντοδαπῆς 5, 6, 19. pro παντοδαποῦς, 7, 11, 6. κατακαρδίοις pro κατακαρδίαις et 8, 7, 5. προσποιητῇ pro προσποιήτῳ, ſed et utraque diverſis locis αὐλείοις et αὐλείας, it. βέβαιος et βεβαία, it. δημόσιος et δημοσία, tum contra per fem. terminationem cum ſubſt. fem. αἰσχρὰ, ἀμοιβαία, ἀρχαία, γυναικεία, κατακαρδίαι, κοινὴ, Μαυρουσίαι, πολεμικὴ, πολιτικὴ, σκυθρωπαῖς, ὠμὴ, denique ex eodem ordine elementari terminatione maſc. ſ. communi cum ſubſt. fem., quae ſubieci, ἄβατος, ἀγεώργητος, ἄγνωστος, ἀγοραῖος, ἄδενδρος, ἄδηλος, ἄδικος, ἄθυρος, ἀΐδιος, αἰφνίδιος, αἰώνιος, ἄκαιρος, ἀκάλυπτος, ἀκόλαστος, ἀκόρεστος, ἀκράτητος, ἄκριτος, ἀκώλυτος, ἄλογος, ἀμέριμνος, ἀμφήριστος, ἀμφίβολος, ἀνέλπιστος, ἀνέργαστος, ἄνετος, ἀνυπέρβλητος, ἀξιόμαχος, ἄπειρος, ἀπέραντος, ἄπιστος, ἄπληστος, ἀπόῤῥητος, ἀπρεπὴς, ἀργὸς, αὐτοσχέδιος, ἀχάριστος, ἄχρηστος, βάρβαρος, βασίλειος, βάσκανος, δαιμόνιος, διαβόητος, διάφορος, δορυφόρος φρουρὰ, δύσβατος, δύσφημος, δυσχείμερος, ἐλεφάντινος, ἐμφύλιος, ἐνάρετος, ἔνδοξος, ἐνιαύσιος, ἔνοπλος, ἐξαίρετος, ἐπάλληλος, ἐπείσακτος, ἐπιεικὴς, ἐπιμήκης, ἐπινίκιος, ἐπιτήδειος, ἐπιχώριος, ἐπώνυμος, ἔρημος, ἔσχατος, εὐδαίμων, εὔδενδρος, εὐκαταφρόνητος, εὔλογος, εὐπάρυφος, εὔρυθμος, εὔοχος, εὔτακτος, εὔτολμος, εὔφορος, ἐφήμερος, ἐφύβριστος, ἥμερος, ἡμίτομος, θανατηφόρος, ἰσόῤῥοπος, ἰσότιμος, καίριος, κόσμιος, κρύφιος, λεωφόρος, μεγαλόδωρος, μετέωρος, μηλόβοτος, μητρῷος, ὀλέθριος, ὁλόκληρος, ὅμορος, ὁμότιμος, οὐράνιος, παιδαριώδης, παμπληθὴς, παντοδαπὴς, πατρῷος, περίοπτος, περιπόρφυρος, πλείους δυναστείας, πολυάνθρωπος, πολυετὴς, πολυτελὴς, πρόχωρος, πρόσκτητος, προσποίητος, σεβάσμιος, σύγκλητος, σύμμαχος, σωτήριος, σώφρων, ὕπατος, ὑπόγυος, φιλάργυρος, φίλιος, φιλοχρήματος, χαῦνος, χρόνιος, ὤμιος.

Claudant locum hunc obſervata e Rsk. Or. et e Dem. Primum ad Andocid. V. 4. p. 102. l. 12. ſqq. πατρίαν δὲ εἰρήνην ὀνομάζοντες λ. habet Rs. Ind. V. 8. p. 512. i. „πάτριος, adi. trium terminationum, quod alias

duarum tantummodo ſolet eſſe. ἣν πατρίαν εἰρ. ὀνομάζουσιν, dialecto ſua puta, Argivi. Nam Attici potius πάτριον dicturi fuiſſent." Quod fem. ſane mihi non deprehenſum eſt alibi ſecundum allata ad 7, 1, 4. 8, 7, 14. quibus add. 1370, 22. e Dem. Sed ap. hunc, quem Noſter et hoc genere expreſſerit, reperi per ſimiles claſſes,

1) adi. communis ſ. maſc. ſexus cum ſubſt. fem. ſine Ind. Rsk. βλασφημίας ἀδίκου 140, 22. cf. 152, 6. 1178, 2. ἡσυχίαν ἄδικον καὶ ὕπουλον 327, ult. (328, 2. ἡσυχία δικαία,) χειρῶν ἀδίκων 635, 27. συγγραφὰς ἀκύρους 1297, 25. πόλεις ἀναστάτους 289, 22. διαλλαγὰς ἀπίστους 18, 8. προφάσεις ἀτόπους 1177, 15. χώραν ἔρημον 361, 22. ὅμορον χώραν 10, 21. 197, 2. πόλιν σύμμαχον 198, 15. 383, 24. ὑπολοίπους μαρτυρίας 1281., ult., quibus add. ex Ind. Rs. ἀγήρων εὔκλειαν λ. ἄδηλον χάριν, ἀδιήγητον — ἔκλυσιν, ἄδοξον ἀσφάλειαν, ἀήττητος λ. ἀθάνατος λ. ἀΐδιος, αἰχμάλωτος, ἀκέραιος, ἀκίνητος, ἀκόλουθος, ἀκριβὴς, ἄκριτος, ἄκυρος, ἀμάρτυρος, ἀνάδικος, ἀνέγκλητος, ἀνέκδοτος, ἀνέμητος, ἀνέπαφος, ἀνήκεστος, ἀντίγραφος, ἀντίῤῥοπος, ἀνυπέρβλητος, ἀνυπόστατος, ἀνώμοτος, ἀπαραίτητος, ἀπέραντος, ἄπλους, ἀπόθετος, ἀπόῤῥητος, ἄπροικος, ἀπροσδόκητος, ἀπρόσκλητος, ἀσθενὴς, ἄσπορος, ἀσφαλὴ — ὁδὸν, ἀτέλεστος, ἀτελὴς, ἀτίμητος, αὐθαίρετος, αὔλειος, αὐτάρκης, ἀφανὴς, βάρβαρος, βασίλειος, δορυάλωτος, δύσκριτος, ἔγγειος, ἐγκύκλιος, εἰσαγώγιμος, ἑκκαιδεκάπηχυς, ἔκσπονδος, ἐλάττων, ἔμμηνος, ἔμφυτος, ἔνορκος, ἐξαίρετος, ἐπιεικὴς, ἐπικίνδυνος, ἐπίκληρος, ἐπιστολιμαῖος, εὔλογος, εὐμεγέθης, εὐπρεπὴς, εὐρύχωρος, ἐφάμιλλος, ἐφέσιμος, παμπλήθης, πάραλος, περιβόητος, περιφανὴς, πολυάνθρωπος, πολυτελὴς, προσποίητος, πρόσταντος, σύγκλητος, τριακόντορος, ὑπερμεγέθης, ὑπέρογκος, ὑπόγυος, ὑπόλογος, ὑπόχρεως, χειμάδιος.

2) quoad iungitur forma utr. ſimul, ſine Ind. Rs. 522, 19. δικαίαν καὶ εὔορκον τὴν ψῆφον, 711, 26. ἡ μόνη φυλακὴ καὶ δικαία καὶ βέβαιος λ. 804, 20. ἔννομον καὶ δικαίαν — γραφὴν — ἄδικον καὶ παράνομον, 372, 10. εἰρήνη — ἐπικίνδυνος καὶ σφαλερὰ καὶ ἄπιστος, 1155, p. ἡ ἄνθρωπος εὔνους καὶ πιστὴ, 633, 26. προδήλου τῆς ἐπιούσης τύχης οὔσης, cf. 289, 19. 22. 546, 10. tum procul 645, 8. τὴν ἑτέραν αἰτίαν — τὴν ἄδικον — τὴν δικαίαν, porro unius modo formae 269, 10. ἡ εὐσεβὴς καὶ δικαία ψῆφος, 345, 21. εἰρήνη — ἴση κ. δικαία, 587, 2. τὴν ὁσίαν κ. δικαίαν ψῆφ. 521, 7. πονηρίας ἑτέρας παμπληθεῖς, ſed talia ex Ind. v. ἀγνώμων, ἀδιάφθορος, ἄκαιρος, ἄλογος, ἀνέλεγκτος, ἄπιστος, τὰς σεμνοτάτας καὶ ἀῤῥήτους θυσίας, it. v. ἄτοπος, δαιμόνιος, δημόσιος, a. e., δικαία, θεῖος, κίβδηλος, παράδοξος,

3) adi. in ος quidem finientia in maſc. nominat., ſed per eundem aut obliquos caſus tamen in α aut η, in ſexu quidem fem. cum ſubſt. tali, ſine Ind. 83, 27. ἀλλοτρίας - χώρας, ἑτοίμην δύναμιν 101, 8. 11. ſed 232, 22. ἡλίκην, 330, 19. προαίρεσις — ὁμοία, 9, 9. ῥᾳδίαν αἵρεσιν, cf. 522, 14. it. 246, 18. μερίδος - τῆς συναιτίας, λ., ſed per Ind. v. ἀλλοτριοτάτας λ., ἀναγκαίαν, ἁπλαῖ, it. δικαία κ. ἁπλῆ, ἀργαλέη, ἀρίστην, ἀρχαίας, ἀστὴν, σωτηρίαν ἀσφαλῆ, βεβαίαν, (βραδὺς, βραδείας, βραχὺς, βραχείας,) δεινὴ, δικαία, ubi add. 21, 7. 163, 26. 101, 19. 137, 16. 120, 12. 320, 14. 328, 16. 264, 18. 345, 21. 486, 25.) διπλᾶς, διτταὶ, δούλη, ἐαρινὴ, ἑκουσία, ἐλευθέρα, (ubi add. 120, 17.) Ἑλληνικαὶ, ἐμπορικαὶ, ἐναντίαν, ἐπιπολαίας, ἐπιτήδειαι, ἐρυθρὰν, ἑταίρα, εὐνομουμένη, ἐχθρὸς — ἐχθρὰν, (ἥμισυς — ἡμισεία) ἡρωϊκὴν, ἰδίαν, ἱερὸς, - ἱερὰ, ἴση, (add. 226, 10.) καθαρὰ, καινὴ, κακὴ, καλὴ, κενὴ, κληρωτὴ, κοίλη, κοινὴ, (add. 239, 7.) κυρία, λαμπρὰ, λεπτὴ, μακρὰ, μεστὴ, νόθη, ξένη, οἰκεία, ὀρθὴ, παππῴα, πεζὴ, πιθανὴ, πιστὴ, (add. 1163, 12.)

πλήρης — φορὰν πλήρη, ποδαπὴ, προτεραία, πυλαία, σεμνὴ, σιδηρᾶ, σκολιὰ, συγγενὴ, συχνὴ, σῶς ſ. σῶος — σώαν, ταπεινὴ, τελευταία, τριπλασίας, τυραννικὴ, ὑπάτη, ὑστεραία, φανερὰ, φίλιος — φιλίαν, χαλεπῇ, χαλκοῦς — χαλκῆ, χειμερινὴ, χίλιαι, ψιλὴ, ὡραία.

4) ſine Ind. πολιτικῶν δυνάμεων 306, 16. qui gen. plur. aeque eſt a nominat. fem. πολιτικὴ, ap. Noſtr. obvio.

5) in fem. utramque formam, βεβαίαν τὴν ἔχθραν, quod novit Ind. (add. 20, ult. 204, 15. 216, 26.) non item φανεραὶ βέβαιοι 478, 15. nec in hoc quidem adi. iſtud ſuperius ἡ μόνη φυλακὴ καὶ οἰκεία καὶ βέβαιος 711, 26. at ηὑρημένη] τὴν ἔρημον, — quod pro ἐρήμην — ſcil. δίαιταν ſ. δίκην — ἐρήμην τὴν δίαιταν — χώραν ἔρημον" it. πατρῷα δόξα — et τὰς πατρῴους θυσίας λ.

Caeterum ex eodem Dem. ſubiungimus in alios uſus, etiam partim Noſtri, 1) adi. pro adv. ex Ind. v. μέγας ηὐξήθη — ἤρθη, 2) adi. duo ſimul ſine copula, absque Ind. 20, 18. Θετταλοὶ νῦν οὐκ ἂν ἐλεύθεροι γένοιντο ἄσμενοι, quod poſtr. tamen et ipſum ſtet pro adv. 3) adi. cum gen. aliquo ſubſt. τὰ κάλλιστα τῶν ἔργων ἅπαντ' λ. 155, 18. ἑκάστην τῶν συμμοριῶν et ἑκάστῳ τῶν μερῶν 183, 9. ſq., ſed l. 24. ἑκάστῳ μέρει, at 184, 11. τοῦ μέρους ἑκάστου τὸ τρίτον μέρος λ.

EXCVRSVS

II.

ſuper adverbio it. praepoſitione intra articulum et ſubſt.

AD VARIA LOCA.

Ad 1, 3, 5. e. τῆς ἄγαν ἀκρασίας nomen protulit Leisn. figurae *hyphen*, quo ſibi volunt hoc, ut adv., ſtans intra artic. et ſubſt., et quidem ſeparatum a ſubſt., tamen cum ſubſt. adiuncto coëat quaſi in unum, i. e. non tam in unum nomen ſubſt., (quanquam ſolent nonnulli copulare talia per interiectam lineolam, ſaltem in Lat., v. c. *ſemper*,—lenitas *patris*, cf. Fi. ad Well. p. 87. i.) quam potius in grammaticam copulationem aliam, qualis eſt in adi. et ſubſt., atque adeo, ut id adv. mutetur in affine adi. aut ſaltem ſyn., ſi deſint adi., ex adv. tali derivata; quae cauſa eſt hic quidem, ut, cum a Gr. ἄγαν non habeas adi. prognatum aliquod, devenias ad ſyn., v. c. μεγάλης, ὑπερβαλλούσης, περιττῆς, cum in Lat. ex adv. *nimis* teneamus verum *nimius*.

Huius generis primi per articulum iunctim praemiſſum exempla ſunt ap. Noſtr. alia haec ex ordine quidem adverbiorum elementari, 8, 2, 7. 8. τὴν ἄνω ὁδὸν, ſed τοὺς ἐκεῖ στρατιώτας 2, 3, 18. cf. 2, 10, 8. 3, 1, 6.

c. 3, 4, 20. 3, 14, 2., tum τὸν ἐκεῖθεν χρυσὸν 5, 6, 11., ſed τὸ ἐκεῖσε ϛρατιωτικὸν 2, 9, 1. cf. 2, 9, 15. 6, 3, 1. it. τοὺς ἔξωθεν κινδύνους 2, 5, 9.) porro τοὺς ἐπέκεινα βαρβάρους 2, 9, 1. 3, 4, 18. 4, 7, 4. 4, 15, 9. 6, 2, 19. 7, 8, 3. 3, 9, 17. 4, 11, 13. it. τῇ εὐθὺς φυγῇ 8, 1, 10., tum ὁ μεταξὺ χρόνος 3, 8, 20., at τοῖς πάλαι Ἰταλιώταις 8, 1, 14. 8, 4, 4. it. τὰ πανταχόθεν ζῶα λ. 1, 15, 9. 2, 8, 1. 2, 10, 2. 3, 8, 16. 3, 14, 7. 4, 12, 6., ſed τὸ ποτὲ ῥεῖθρον 6, 7, 16. it. 3, 15, 5. τῶν πώποτε βασιλέων, cf. 3, 10, 13. it. τῇ συϛάδην μάχῃ 2, 10, 17. 3, 4, 18. it. τὴν συϛαδὸν μάχην 6, 7, 19. 7, 12, 11., denique τοὺς χθὲς ἐχθροὺς 8, 6, 3. Sed 1, 14, 10. πιϛευόντων κατ' ἐκεῖνο καιροῦ τῶν τότε ἀνθρώπων cum praeced. ſyn. v. N.

A quo parum differt aliud genus, cum poſt artic. interiecta ſunt quaedam, ut τῇ μεγίϛῃ ἐκεῖ πόλει 7, 2, 19. τὴν τῶν ὀχημάτων καὶ ἐπιτηδείων πανταχόθεν συγκομιδὴν 7, 8, 24. ταῖς τοῦ Ὠκεανοῦ συνεχῶς ἀμπώτεσιν 3, 14, 11. τὴν διὰ δοράτων συϛάδην μάχην 4, 10, 7., nec, cum legitimus artic. in principio oppreſſus eſt, veluti 1, 8, 4. (τῇ) τῶν προςκτωμένων ἀεὶ καταφρονήσει, it. (τὰς) θηρίων παντοδαπῶν συϛαδὸν ἀναιρέσεις 4, 7, 2., nec, ubi pro ſubſt. eſt adi., ut 5, 1, 14. e. τοῖς ποτε κρείττοσιν, aut huic ſyn. participium, velut 2, 2, 19. τοὺς ἐνταυθοῖ δορυφοροῦντας, ſi quidem haec habeantur pro ſubſt.; quanquam poſtr. non habet hyphen, ſi pro verbo reputetur, quoniam cum verbo iungitur adv., valens ſua vi; quo et referam adv., in extremis ſtans, 7, 4, 4. οἱ προεϛῶτες τοῦ ταμιείου τότε.

Super talibus conſuli poſſunt Vig. p. 2. Nr. 3. e. 366. a. m. Fi. ad Well. p. 86. e. ſq. 288. m. Rs. Or. V. 5. p. 90. N. 81. Luc. 2, 415. N. 68. 3. 35. N. 49. a. e., ſed in ἄγαν ſimul (praeter Stp. Th. 1, 3. B. e., ut in ἀεὶ p. 112. F. e.) ib. 1, 721. N. 67. p. 737. N. 68. (ubi Noſtri reſpicitur locus ſine Vs.) 2, 440. N. 32. Abr. Dl. Th. p. 663. i. Ael. V. h. Ind. v. *adverb.*

Sed occurrit et aliud genus per Vs. tamen ſimile, in quo ordo inverſus, ut praemiſſum ſubſt. ſequatur articulus et adv., ut ap. Noſtr. 3, 12, 21. εὐνοίας τῆς ἄνωθεν, Bg. „benevolentiae *priſtinae*" cf. ap. Fiſch. l. l. poſtr. „Μυσία ἡ κάτω, Myſia *inferior*" et ap. Ael. V. h. 6, 12. p. 465. m. ὑπὸ τῆς ἀκρατοποσίας τῆς ἄγαν, *nimio meri potu.*

Ad quam claſſem illud Thuc. 448, 74. ἐπανῆγε τὸ ϛρατόπεδον ἐς τὴν εὐρυχωρίαν μᾶλλον, retulit Vs. ed. Duk. „*copias* in *locum* patentiorem *reduxit*" ubi tamen adv. aeque pertineat ad v. ἐπ., cum ordo adv. non ſit, qualis in exemplis duobus pr., h. e. praeeat articulus, non ſtet poſt ſubſt. εὐρυχ. τὴν μᾶλλον. Similiter hoc Ael. l. l. 9, 26. i. Ζήνωνα — δι' αἰδοῦς ἄγαν καὶ σπουδῆς ἦγεν Ἀντίγονος, Vs. „Zenonem in ſumma *reverentia* et *amore* habebat *Antigonus*" adv. mutat in adi., ad ſenſum, cum tracto adv. ad v. ἦγ., *in reverentia* habuit *valde*, redeat tandem eodem, proprie tamen ac ſevere adv. modo, divulſum a v. illo ἦγ., ſtet intra duo ſubſt., deſtituta illa omni artic., qui, ſi huc referri oporteat, debet cogitari ſic poſitus, δι' αἰδοῦς καὶ σπουδῆς τῆς ἄγαν ἦγεν Ἀντιγ., ſed forte hic potius referatur ad ſuperiora ap. Noſtr., ubi artic. erat oppreſſus.

Subiicimus exempla, obſervata nobis ap. Dem., (quorum, quae Ind. habuit, numeros hic omiſimus,) omnium claſſium priorum, et adeo A)

per ordinem legitimum, ſed 1) etiam e ſimplici ratione ac brevi, τὴν ἄγαν ἐξουσίαν, it. ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις 328, 22., ſed ἡ ἄνω Φρυγία, etc. ἐν τοῖς ἄνωθεν χρόνοις 121, 18. 1085, 23. ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις 257, 14. 295, 15. 319, 25. 423, 25. τὰς ἐνθάδε πράξεις 153, ult. τοὺς ἐντεῦθεν διδασκάλους 219, 26. τῶν ἔξω πραγμάτων 74, 13. it. τοῖς ἔξωθεν λόγοις, ſed εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον 661, 27. it. bis in ſumma vicinia τὴν κρύβδην ψῆφον τοῦ φανερῶς θορύβου, tum τὸν μεταξὺ χρόνον 50, 27. 388, 7. 392, ult. 708, 2. 868, 16. 1073, 10. τῇ νῦν ὕβρει 41, 6. 172, 17. 255, 12. τῇ νυνὶ βοηθείᾳ, 44, 7. 87, 2. 212, 16. τὴν οἴκοθεν φυγὴν 899, 1., ſed τῆς παραυτίκα ἡδονῆς, at αἱ πέρυσι πρεσβεῖαι 129, 16. cf. 605, 26. ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ 361, 12. μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας 51, 23. 118, 12. 183, 7. 436, 16., τῇ τότε ῥώμῃ λ. 41, 4. 58, p. 258, 11. 1102, 16. 1172, 2. tum 2) interiectis quibusdam τοὺς μὲν πρότερον συμμάχους 20, 1. τὴν τούτου τότε μισθαρνίαν, ſed τοῦ τότε πρὸς Λακεδαιμονίους πολέμου 124, 7. τῆς ἐξαίφνης ταύτης ἀπὸ τῆς οἰκείας χώρας αὐτοῦ στρατείας 44, 22. it. αἱ πρὸς τοὺς τυράννους αὗται λίαν ὁμιλίαι, ubi Ind. recte sc. e. αἱ σφοδραὶ καὶ [illegible]" - B) ordinis inverſi, ἐκ τῆς ἀμελείας ταύτης τῆς ἄγαν 44, 26. ταῖς στρατείαις ταύταις ταῖς ἄνω τε καὶ κάτω 22, 23. οὐκ ἦ ταῦθ' - τοῖς Ἀθηναίοις τοῖς τότε πάτρια 295, 24. - C) per ambiguum ſitum, 13, 17. ὅτις ἀγνοεῖ τὸν ἐκεῖθεν πόλεμον δεῦρο ἥξοντα, ubi adv. ἐκ. aeque cohaereat cum v. ἥξ., ut ap. Noſtr. in ſuperioribus πανταχόθεν.

Tum ad hanc legem, ut adv. utatur in affine adi., revocari poſſe videntur et haec, 1) ubi adv., praemiſſo articulo, habet ſecum gen. aliquem, ut ap. Noſtr. 5, 6, 17. τὸ πρόσθεν τοῦ θεοῦ, quod et patet in ſumta ellipſi duplici, ſubſt. μέρος et particip. ὄν, pro τὸ τοῦ θεοῦ μέρος τὸ ὂν πρόσθεν.

2) ubi praepoſitio ſtat inter artic. et ſubſt., ut 3, 8, 13. τοῖς ἐξ ἀνατολῆς ἀνθρώποις, ubi Bg. quoque *orientalibus hominibus*, it. in illa pr. κατὰ, ut ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γῇ 2, 11, 26. Bg. *in noſtro ſolo*, qui id facit et in aliis praepp., ut damus in Ind. ſub *praep.* cum *ſubſt.* it. in ordine inverſo, ubi ſubſt. praecit, ut 3, 1, 9. τοξόται οἱ ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, ſagittarii *orientales*.

Denique aliud genus reperitur quoque huius figurae, a quo magis proprie hyphen videtur dictum, cum adv. cum parte orationis aliqua ita coaleſcit, ut fiat una vox; quae res forſitan fluens e ſerie omnium una in Mss., ſervata eſt deinde ab iis, qui inde editiones typis deſcriptas darent, et hinc quoque in Lexicis. Per ſe enim nihil impedit, quo minus ſeparatim dividendo que ſcribantur et edantur talia; quorum hic modo affero haec, 1) ἀπαξάπαντες Ariſt. Plut. v. 111. ubi Schol. diſerte „ὡς ἓν δὲ ταῦτα τάττει, καὶ προφέρονται, ὡς δηλαδή, ἁπαξαπλῶς" unde Suid. hauſit 1, 246. m.

2) alia, ex ἀεὶ compoſita, tum adv. v. c. ἀειμνήστως, tum adi., ut ἀειγενής, tum verba, tanquam ἀειβλαστεῖν, tum ſubſt., v. g. ἀειπάρθενος, cf. Fi. ad Well. p. 27. I. ἀειφυγία et ἀειλογία, Bud. C. 11, 22. 233, 10. cum Rs. Ind. Dem. In quibus ſubſt. modo lex manet, quam ab initio ſanximus, ut adv. fiat affine adi. Sed in reliquis adv. ἀεὶ ſua vi et voce Lat. aliqua retinetur.

Caeterum Bg. in 2, 4, 13. ἔδωκε γεωργοῦσιν ἀνέλειπτον καὶ διὰ παντὸς δεσποτείας ἀσφάλειαν, *perpetuam* domini *ſecuritatem*, iungens non cum pr. v. ἐδ., ſed cum ſubſt. formulam adverbialem διὰ π., cogitarit quoque.

aliquam hendiad., vertens quippe etiam per adi., quae hend. ſimilis ſit illi claſſis primae, in adv. quidem, ante ſubſt. locato, ſed reliquis ſupra exemplis, ubi abfuit articulus.

Sic et in generis ſuperioris loco 7, 8, 24. διὰ τὴν τῶν ὀχημάτων καὶ ἐπιτηδείων πανταχόθεν συγκομιδὴν, ubi Bg. „ob vehicula, res que alias neceſſarias, *quae* undique *comportabantur*" mutabat ſubſt. extr. in formulam plenam e pron. relat. et finito v., ſane adv. π. non potuit, e lege ſuperiori, tranſire in adi. affine, ſed tamen ſervari in ſevera Lat. Vs., quam in N. dedi, etiam a noſtratibus, poſt ſubſt. poſitum, *wegen* der *Zuſammenführung* der *Wägen* und *Bedürfniſſe* von *allen* Orten *her*, aut, mutando ſubſt. in adi. ſ. particip. affine, ante id, *wegen* der von *all.* Ort. *her* zuſammen *geführten* ſ. zuſ. *zu* führenden *Wäg.* und *Bed.*

Denique ſeparatim ſtet ille Noſtri locus 3, 12, 24. φονεῦσαι τὸν ἄνδρα, ὡς ὁμολογουμένως πολέμιον, ubi Bg. „occidere hominem, *ut* manifeſtarium *hoſtem*" mutat adv. in adi., non quidem proximum, (ut in ſyn. particip. — pro quo varietur, — ὡς ὁμολογουμένοις ἐχθροῖς, *tanquam* inimicis *profeſſis* 7, 10, 2. et ὡς πρὸς βασιλέα ὁμολογούμενον, indubitatum 2, 8, 12.) ſed ut per ſyn. Lat. 3, 5, 13. ὡς πρὸς ὁμολογούμενον ἐχθρὸν, ut *adverſus* manifeſtum *hoſtem*. In loco ergo, quo de hic agimus, figuram illam *hyphen* adiuves ſuppleto particip. v. ſubſt. ὄντα, *hominem*, qui *ſit* hoſtis *manifeſto*, ex *profeſſo*, cf. G. Th. in praep. 445, 22. ex *profeſſo* inimicitias *cum* aliquo *gerere*. Sed quod *hyphen* et cuius ſit claſſis, non liquet mihi quidem. Videatur eſſe novum genus, ubi adv. ſine artic. copulatur cum nomine, per ſe adi., ſed pro ſubſt. poſito. Nec tamen fortaſſis illud genus ſuperius, ubi oppreſſus artic. Tum, ſive additum finges, τὸν ὡς ὁμ. πολ. ſive minus: accepto πολ. pro adi., habeas ὁμ. pro legitimo adv., ut cum dicimus *virum*, vere *bonum* ſ. *doctum*, ut ſit h. l. hominem, *tanquam* manifeſto *inimicum*. Sicut et particulam ὡς iungas non cum remoto πολ., ſed cum proximo ὁμ., ut in illo ὡς ἀληθῶς. Et adeo nullum *hyphen* exiſtet ex utraque ratione poſtr. Sic que in nobiliſſimo illo N. T. ὁμολογουμένως μέγα cum adi. eſt.

E X C V R S V S
III.
ad 3, 1, 2.

ὁ δὲ Νίγρος, ἐπεὶ ἤγγελη αὐτῷ — καταληφθεὶς μὲν τὴν Ῥώμην ὁ Σεβῆρος λ.

Ad quem locum cum Ms. dediſſet ὡς καταλ., at ego reperiſſem plagulam poſtea, quae teneret ſignata a me quaedam: nunc proferre placuit.

Igitur reperi collecta iam haec, 1) v. κατεπαγγέλλεται γὰρ, cum ὡς pro ὥστε cum inf. τοσούτους ἐκκαλέσασθαι παρὰ τῶν δικαστῶν θορύβους, ὡς οὐδὲ ἀπαντήσεσθαί με ἐπὶ τὸ δικαστήριον, ap. Dev. p. 372. e. ſq., e mente quidem Bud. C. 1546, 20., qui tamen errat, cum ὡς proprie cohaereat cum pron. τοσούτους, ſed cum v. κατεπαγγ. iam prior aor. ἐκκαλ., poſitus ille pro vel praeſ. vel fut. 2) noſtrum ſimplex in act. cum ὡς et particip. ap. Abr. ad Ae. 1, 336. m. e. Soph. Electr. 1454. ἤγγειλας

ὡς τεθνηκότα" immo v. 1356. *nunciaſti — me mortuum*, cui add. ib. per inverſum ordinem vs. 1480. *ἦ καὶ θανόντ' ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως*; veriſſime *ergo* nunciarunt *mortuum*? niſi *ὡς* pertinet ibi ad ſq. adv. 3) v. noſtrum in paſſ. cum *ὡς* et particip. nominativo ap. Abr. Dl. Th. A. p. 337. m. e Plat. Menex. „*αὐτὸς ἠγγέλλετο βασιλεὺς διανοεῖσθαι ὡς ἐπιχειρήσων*, (praemiſſo canone p. pr. e. „*ὡς* cum participio loco indicativi, aliquando etiam loco infinitivi") ubi tamen *ὡς* aeque pendeat a proxime praeced. v. *διαν.* ſicut idem profertur locus ad Herdt. p. 480. N. 21. poſt praemiſſa haec „voculae (huic *ὡς*) ſaepe, ubi ſine detrimento reticeretur, ſua vis ſuus que lepor eſt" et ſimul e Pauſ. alius clarus in priorem cogitationem meam „*Λακεδαιμόνιοι — διενοοῦντο ὡς θάψοντες*" ubi merum v. *διεν.* ſic cum *ὡς* et particip., quocum et alii volunt illud *ὡς* ex redundanti adeſſe, cf. Koen. ad Greg. p. 31. N. 55. Krb. Obſ. p. 403. m. Onoſ. p. 41. N. 4. Z. ad Vig. 542. a. e., ubi poſt ſyn. phraſin eſt *ὡς* cum gen. conſ. *φήμη ἐξῆλθεν ὡς ἡμῶν ἀκολουθησόντων*, alio tendente Bauer. philol. p. 206. m. 4) ap. Theophr. Ch. 20, 2. m. *καὶ ἐσθίων δ' αἷμα διηγεῖσθαι ὡς ἐλλέβορον πιὼν, ἄνω καὶ κάτω καθαρθείη*, ubi Ind. v. med. vocis „*διηγ.* dicere, *oſtendere* —, ſequente particula *ὡς*" ſed haec *ὡς* non referatur ad proximum particip, ſed ad remotum v. *καθ.*, ut et Caſ. Vs. rexit, *inter* edendum *narrat*, ſe, *belleboro* accepto, *quae in viſceribus haererent, eieciſſe deieciſſe que.* Sed his 5) addo locum, prolatum iam ad 6, 6, 12. p. 439. i. e Zoſ. 4, 14, 4. *καὶ οὗτοι γὰρ, ὡς ἐπιβουλεύοντες τῷ βασιλεῖ προςηγγέλλοντο*, *nam et* illi, velut *inſidiatores*, principi *deferebantur*, ubi v. *πϱ.* in paſſ. non tantum eſt cum partic. *ὡς* et nominativo participii, (quod maxime quaerebatur,) ſed etiam, ut ſimpl. *ἠγγ.* noſtro loco, cum dat. perſ., quo de praeter 1, 8, 17. e. p. e., cf. ad 5, 6, 1. *διαβληθέντας αὐτῷ, ὡς ἀπαρεσκομένους* λ. it. 1, 14, 14.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

A. p. 2. l. 36. 2, 14, 2. ὁ δὲ δῆμ. καὶ ἡ σύγκλ. λ. variarit (cf. ib. §. 4. 4, 1, 5.) ad — ib. l. 41. cauſa, it. ib. 15, 486. populus *que* patres *que*, it. ib. v. 590. *populum* que *gravem* que *ſenatum*, it. Faſt. — ib. l. 42. patrum *que*, it. Claud. de laud. Stil. 3, 116. arbitrium *plebis* patrum *que*, tum — p. 3. l. 43. commemorare. Caeterum Bg. e P. omiſit μὲν, ſolitarium iterum ſtans init. orat. — p. 14. l. 41. *levat*, et in quandam explicat. 7, 1, 6. e. — p. 16. l. 1. leg. §. numerum 12.

D. p. 59. l. 25. 3, 1, 17., et forſan οὖν etc. opprimente iterum. — p. 60. l. 39. 4, 8, 9. aut per alterum exprimit pron. demonſtr. *ipſ.* (cum id valeat i. q. *ce*, qua particula ſolet Gr. δὴ vertere, cf. 5, 8, 7. 3, 10, 16. i. 4, 10, 8.) reddens —

E. p. 69. l. 22. eſt« cf. 4, 2, 9., tum — p. 80. l. 16. deſerto P. (non item ad δὴ, e noſtra ſententia,) ſubiecit —

F. p. 82. l. 31. γὰρ, ut 5, 2, 9., dum — ib. l. 39. pertinent ad μετ — p. 86. l. 36. c. 33. e. Caeterum, ob ſq. δὲ, iterum μὲν in pr. membro oppreſſum, quod diſerte adiunctum vidimus in aliorum ante productis locis. — p. 90. l. 35. cf. 2, 9, 16. 2, 1, 24., dum — p. 91. l. 5. in Vs. Lat. clanculum urbe exiit — ib. l. 40. N. 2. Caeterum e P. reſtitui omiſſum in Vs. Bg. ſubſt. πόλεως, a Noſtro c. v. ὑπ. iunctum per analog. — p. 95. l. 20. *ſuſtinendam*, quibus add. tardius reperta haec, ap. Xen. Hell. 3, 2, 13. m. ϛράτευμα — παρεσκευάζετε, ὡς μαχούμενον, quod poteſt fut. eſſe, et iam 1, 6, 3. παρεσκευάζετο, ὡς ἀπαντησόμενος λ. it. ap. Thuc. 110, 52. προςβολὰς παρεσκευάζοντο τῷ τείχει ποιησόμενοι, cf. ad 7, 12, 4. — ib. l. 27. aliunde, cf. Ioſ. 1, 857. ſ. 3. e. ὑπ. τὴν πολ. Ind. —

G. p. 103. l. 13. Hs., it. c. praep. ap. Ioſ. ſine Ind. 2, 153. ſ. 4. e. τὸ πρῶον αὐτῶν δέλεαρ εἰς ἐνέδραν ὑπώπτευεν, verum — p. 105. l. 38. cf. 2, 11, 4. it. ap. Dd. S. 1, 349. l. 27. *percupide*, et —

H. p. 113. l. 12. *cohortibus*, cui add. cohortem *praetoriam* e Sall. Cat. 60, 5., ubi Cort. laudat noſtrum loc. ſine Vs., ſed — p. 117. l. 25. 2, 8, 18. e. 1, 9, 18. e. cum — p. 123. l. 1. leg. §. numerum 23.

I. p. 130. l. 35. ſeveris. Caeterum et hic ſuppleas adv. ἐκεῖ, repetendum e pr. κατὰ τὴν ἀνατολὴν, cf. 4, 8, 16. In — p. 138. l. 27. *obſtupui*; (qui ſunt tamen potius caſus rerum, pro locis quibusdam habendarum, cum hic in vulg. lect. detur acc. rei ſ. ornamenti, non valentis pro loco aliquo;) ſed — p. 143. l. 42. *ubi* viſus *eſſet*, —

K. p. 156. l. 24. A. 3, 99. mixto ingens exorta tumultu Laetitia, ib. v. 633. —

L. p. 162. l. 12. p. 564. m. ſqq. Caeterum ad ἐν μέσῳ hic quidem non ſuppleverim illa aliorum locorum ſubſt. τόπῳ ſ. χωρίῳ, ſed potius σώματι aut χιτῶνι, vel ſaltem e plur. pr. χιτῶνας haec, ἐν μέσῳ τόπῳ τῶν χιτώνων. — p. 165. l. 33. Suid., ſed in gen., pendentem a praep., ad 5, 8, 9. p. 251. e.

M. p. 177. l. 22. it. πάλιν poſt ἐξ — p. 180. l. 7. ἐξ οὗ π., ſi quidem maſc. ſexus ſumatur, ſed, ſi neutr., pro ἐκ μέρους τοῦ χρόνου, ἐξ οὗ π., cf. — ib. l. 32. τότε, cf. 3, 7, 10., ſimpl. —

N. p. 195. l. 39. et 9, 49. cf. Plin. Pan. 22, 1. priores *invehi* et *importari* ſolebant, *non* dico *quadriiugo* curru, *et* albentibus *equis*, rel. — p. 203. l. 21. finibus, cf. 2, 9, 11. i. ἔπαμ. In —

O. p. 221. l. 3. ἐκ τῆς ἑτέρας —

P. p. 226. l. 4. in Bg. Vs. filios — p. 228. l. 18. in Gr., *iubentur* — p. 229. l. 42. cf. 1, 3, 2. e., ubi cum dederimus τοῦ μειρακίου terminum *a quo* poni ſolere in annum 14 demum: Noſter id nominis Alexandro 6, 1, 12. tribuerit liberalius, ſi hoc tempore, quo de hic agitur, tenetur aetatis annus 12, ſed contra, ſi ſumitur ille Heynii ſupra 13, Noſter conveniat cum ratione vulgari et anno 14, quoniam ab anno noſtro, praefixo hic, 974, usque ad l. l. 6, 1, 12., ubi praefixus nobis eſt numerus 975, modo annus interceſſit unus. — p. 234. l. 22. ſq. (qui in Ellipſ. tacet, maxime p. 375., ubi de τὰ παιδικὰ χρήματα, ad quam analog. et hic ſuppleverim illud ſubſt. χρήματα, quanquam et procedat πρόσωπα,) ubi — ib. l. 30. illa P., ſed ut hic π. valeat modo p. Lat. *multos*, *plures*, ſ. *quoslibet*, *quoscunque* ſ. *promiſcue omnes*; ad — p. 240. l. 27. proruperunt" (dum et procedit εἰς p. σὺν, cf. 1, 4, 17. e.) ſumto —

Q. p. 251. l. 17. 5, 7, 11. cf. ib. 1, 7, 10., reſpic. — p. 253. l. 5. τεθνήξε —

R. p. 260. l. 3. A. e. Hrdt. 1, e. Dem. — p. 267. l. 30. ex 7, 12, 7. — p. 269. l. 19. N. 8. Toup. ad Suid. epiſt. crit.

S. p. 273. l. 35. e. Caeterum ante μέντοι, in membro pr. putari poterit μὲν oppreſſum, ut ante δὲ ſyn. alibi. — p. 274. l. 10. novae §. et neutr. πάντα aeque valebit de perſ. ac de rebus, cf. ad 2, 4, 2. p. 276. l. ult. *quidem*, dum μὲν iterum ſtat ſolitarium, aut refertur ad ſq. §. τούς τε, cf. 3, 13, 10. etc. — p. 278. l. 36. quo de v. Suid. 2, 84. m. v. ηὐλογ., ad — p. 279. l. 21. v. 2, 4, 2. 2, — ib. l. 22. Αἵρεσις — p. 280. l. 11. ſupra, ſed ambigue hic poſitus, quorſum pertineat, ad ſubſt. τῆς ἀξ., dignitatis *ſuae*, an ad αἱρ. conditionem *ſuam*; etſi prius videtur potius. Caeterum —

T. p. 289. l. 44. μειρακ., (quo de cf. ad 5, 7, 7. in Addend. ad p. 229. l. 42.) tum — p. 291. l. 2. αὐτοῦ ° τῶν — p. 299. l. 7. ut 4, 7, 8. de —

U. p. 311. l. 1. ὁ Περσ — p. 314. l. 33. Obſ. Cic. Or. p. leg. Man. c. 15. e. *Tigranem*, magnis *copiis* minitantem *Aſiae*, de — p. 316. l. 25. cf. 1, 2, 4., ſed et ad ſubſt. κτ. aliquod pron. poſſeſſ. ſ. recipr. in gen., αὐτοῦ ſ. ἑαυτοῦ, cf. 6, 4, 9., ubi —

X. p. 321. antep. cf. Cic. Catil. 3, 5. m. ſ. 11. e. repente *praeter* opinionem *omnium* rel. et — p. 322. l. 6. v. N. ad 5, 3, 5. e. — ib. l. 18. iterum, vel primo κ. pro *id que*, vel quoque pro mera copula *et*, ut alibi, cf. 2, 2, 5. e. rel.) ſed — p. 329. l. 19. βάρβαρα, ſed in analog. Ioſ. 2, 392. m. βασιλεῖς ὁμοφύλους, reges *gentiles*.

Y. p. 347. l. 1. τῆς — p. 348. l. 20. e P. Caeterum et ad huius et ſq. §. init. opprimitur οὖν etc. cf. 5, 2, 11. — p. 351. l. 19. ib. 2, 8, 11. 2, —

Z. p. 354. l. 2. αὐτοῖς — p. 357. l. 5. in Vs. Lat. ipſis largiter pecunia — p. 359. l. 5. ἐπιστρεφόμενος — p. 363. l. 9. 6, 3, 11. e. at negligit cum eodem pron. primum αὐτ. p. 367. l. 5. hauddubie, cf. 2, 3, 12. p. 74. i. a) —

Aa. p. 369. l. 28. per μήτε — p. 370. l. 16. illis 7, 6, 14. et —

Bb. p. 394. l. 7. τρίτῃ — p. 397. l. 1. εἰς ὃν — ib. l. 30. reiicit, v. N. T. 1 Petr. 1, 11. εἰς τίνα ἢ ποῖον χρόνον λ. Sic —

Cc. p. 405. l. 4. cf. 4, 9, 11. Mox in ἔς τε diviſum A. al. v. 3, 12, 22. i. 4, 9, 11. — p. 408. l. 7. pron. reſp. — ib. l. 13. V. 6., at in pron. αὐτ. p. τῦτο 1, 8, 14. — p. 416. l. 18. tum 6, 7, 20. et 7, 1, 18. *Sylb.* —

Dd. p. 422. l. 46. αὐτὸν, τὸν —

Ee. p. 445. l. 6. cf. Ioſ. 2, 255. l. 8. Ἰουδαῖοι — ὄχλος ἂν ἄλλως μὲν, οὐ ϛρατιὰ, λέγοιντο, *turba* potius, *quam* exercitus, *appellandi*, Phil.

Ff. p. 459. l. 30. cf. Sall. Cat. 52, 16. *ſi* periculum *ex* illis *metuit*, et ad —

Ii. p. 497. l. 25. μέλλοντα λ. Caeterum ad diverſos caſus illos τὸ π. τῆς ἀ. forte procedit ſuppleviſſe ſubſt. μέρος. — p. 504. l. 13. cf. 4, 11, 1. 3, 12, 9. — p. 506. l. 32. e P. cf. in ἀκ. καὶ μὴ β. Abr. ad Ae. 2, 1. e. Caeterum —

Kk. p. 519. l. 34. e Tertull. — ib. l. 38. ſex. neutr. — p. 521. l. 40. illud τὲ, — p. 522. l. 31. ὁρμήσειν — p. 526. l. 28. cf. 1, 6, 6. 10. 1, 3, 2. et in — p. 527. l. 1. διηγημένῳ· πειϛϑ —

Ll. p. 532. l. 24. nec Gr. cf. 1, 15, 4. p. 641. e.) tum —

Mm. p. 550. l. ult. Noſter, variando cum 5, 1, 10. e, ſed — p. 552. l. ult. explicante, cf. in variat. 6, 1, 20. βασίλισσα εἶναι ϑέλουσα μόνη. — p. 557. l. 36. *conſ.*, dum et hic oppreſſum eſſe poteſt οὖν etc. — p. 559. l. 22. ad 4, 11, 3., etiam hic ut poſt γεφ. requiri poſſit οὖν etc.

Nn. p. 571. l. antep. praemiſſo, ſumto que in ὀν. acc. ellipt. pro κατ' ὀν., Quartinus ib. l. pen. αὐτοῦ, et accepto ὀν. in nominat., pendente a v. ſubſt., Quartinus — p. 574. l. 5. in Vs. Lat. exceptus, noctu —

Oo. p. 590. l. 22. εἰσὶ, et —

Qq. p. 611. l. 3. λείας — p. 624. l. 13. G. Th., ſed per variat. c. 4, 13, 19. ἐν ᾧ μόνος ἐβασίλευσεν ἄνευ τοῦ πατρὸς, in quo quidem ordine apparet, voc. μον. eſſe latioris notionis, ſed formulam ἀν. λ. anguſtioris, et prius per eam magis definiri.

Rr. p. 625. in titulo leg. Liber VII. — ib. l. 1. in textu Παῖο —

Ss. p. 648. l. 27. ubi liberum P. — p. 654. l. 10. particip. Sed Bg. forſan et ſupplerit μὲν, quod quippe per ſuum adv. reddit in ſimili cauſa 8, 6, 2. ἄκοντες μὲν, ἔφερον δὲ, it. in ſyn. ἀσχάλλων μὲν — ὅμως δὲ λ. 1, 9, 22. et δεδιὼς μὲν — ὅμως δὲ λ. 1, 13, 13. Tum —

Tt. p. 661. l. 5. ὄχλον — p. 667. l. 30. cf. 7, 1, 21.) in ambiguo relinquens, quo caſu poſitum ſubſt. ὀν., nominativo, pendente a v. ſubſt., an accuſativo, per ellipſ. pr. κατὰ, mutans —

Yy. p. 705. l. 1. κατακριθεῖσι, τούς — p. 707. l. 38. cf. 7, 1, 21. ſq. ibi que in Bg. dat. nominis propr., 4, 13, — p. 720. l. 6. προυχώρησεν, ὡς —

Zz. p. 736. l. 29. ſed (tamen ap. Corſin. v. Exc. et) in —

Aaa. p. 743. l. 3. ὑμᾶς — p. 752. l. 5. ὑμετέρας ἐν — p. 753. l. 20. *gloria*" unde et comma Stp. al. poſt ὅπλ. ſuſtuli, (quod deterius poſt ὑμετέρ. ab operis poſitum deleri oportet,) qui —

Ccc. p. 769. l. 3. intra textum et Vs. Lat. adde §. numerum 19.

Ddd. p. 787. l. 12. ceruſſam, (poteſt que, non expleto illo v. ἦσαν, per ſe capi particip. ταρ., et reſolvi per particulam Lat. *etſi* ſ. *quanquam*, cogitato inſuper commate poſt Καρχ., ut cumulentur iterum particip. ſine copula, in hanc rationem et Vs., *et* Carthaginienſes, *quan-*

quam et ipſi *territi* iſto nuncio, *tamen*, quoniam *putarent*, in *multitudine* turbae, *non* in *bono* ordine *exercitus*, ſpem *firmam* victoriae *ſitam* eſſe, *populus* omnis ſ. *omnino* omnes *exeunt*,) dum — p. 794. in titulo Liber VII. — ib. l. 43. ſ. antep. Pol., ad quae, tacente L. Boſ., etiam varia ellipſis aſſumi poteſt, nec modo illius ſubſt. ἔργον, in L. Ern., ſed quoque aliorum, ὄργανον, ἐργαλεῖον, σκεῦος, it. χρῆμα et πρᾶγμα, cum proprie videatur eſſe adi. Caeterum —

Fff. p. 817. l. 12. ὡς μὴ, παρ' —

Ggg. p. 839. l. 43. Ms. Caeterum et hic init. §. deſit οὖν etc.

Hhh. p. 852. l. 17. ὀνομαζόμενος —

Iii. p. 873. l. 7. cf. Liban. ep. p. 40. c. σὺ δ' ὅτι μὲν ἀπηλλάγης ποτὲ τοῦ τάφου τῆς γυναικὸς, ἐπαινῶ, tu *vero* cum *aliquando* a *ſepulcro* uxoris *abſceſſeris*, laudi *aliquid* tuae *dabo*, immo *tu* vero *quod* quidem *diſceſſeris* tandem *aliquando* a *ſep.* uxoris, *laudo*. Fecit enim iam id, ut ex ſq. patet, ὅτε παρεκάθου τῷ τάφῳ, it. τὸν μὲν τόπον ἀφεῖναι, quae eſt explic. v. ἀπαλλ.

Mmm. p. 914. l. 4. in verſ. facturas.

Nnn. p. 933. l. 15. Schell. Caeterum, quam copulam τὲ, ſervatam a Ms. Ba. diſerte, ſed a rel. tacite, tum a P. mutatam libere in δὲ, omiſit Bg., eam reſtituemus olim per ſeveram, *vicini* que *praeſertim*.

Ooo. p. 947. l. 10. hic tum illo ipſo αὐτοὺς, quod pertinet ad Aquileienſes, ut §. pr. εἰ δ. πεισ. αὐτοὺς, tum αὐτὸν, —

Qqq. p. 983. l. 7. τάφρος λ. Caeterum et hic ſumas enallagen caſus in *praep. cum dat. pro acc.* cf. 5, 5, 18. p. 157. m.

Sss. p. 1009. l. 3. φερομένῃ —

Ttt. p. 1028. l. 5. A. al. cf. 8, 3, 5. r) — p. 1036. l. 35. etiam in ſervato μον. (quod vertit per adv., cum et haberi aeque poſſit p. adi.) et in v. — p. 1037. l. 37. dialecticam, (praeter quam et alia haec tardius ſuccurrit, in Ind. poſita iam tamen, ut, facto etiam commate poſt τελ., id particip. referretur ad poſtr. membrum et v. ἀπερρ. ἐς τ. π., per hanc Vs., nam *et* Aquileienſes *eos*, qui *in* urbe *morerentur*, cum *neſcirent*, quomodo *ſepelirent* ipſos, *in* fluvium *abiiciebant*, ubi praeterea modo ad v. θαψ. explevi pron. αὐτοὺς,) ſeverior —

Xxx. p. 1057. l. 28. *omnia* (ſc. neceſſaria, τὰ ἐπιτήδεια, ut mox adiicitur, it. §. pr.) abunde — p. 1068. l. 20. cogitandus; niſi ſexus maſc. pro communi cum ſubſt. fem., ut alibi, ſumatur, *ut* omnibus *conſpicuum eſſet*, cf. l. l. In —

Yyy. p. 1084. l. 23. rectius, quam ante) — ib. l. 31. ein *verehrungswürdiges* —

Aaaa. p. 1106. l. 43. Denique ſubiicere placuit adhuc aliam emendationem, quae per ſe leniſſima, μή τινι — ἀποζωσθεῖεν ἐκείνοις, καὶ, ἅτε παρόντες, ἐφὸ. ὑπον. ne *quo* dolo *exarmarentur* ab iſtis, *et* iſti, *ut* praeſentes, *fac.* ſubſtituerentur *ſibi*; ubi paſſ. ἀπ. c. dat. perſ., p. ὑπ' ἐκείνων, et in ſqq. bis expleta pron. — p. 1112. l. 20. Lucan., cf. ap. Liv. 1, 14. i. ob *inſidam* ſocietatem *regni*, et 1, 17. i. certamen *regni* ac *cupido*. Denique —

Bbbb. p. 1128. l. 43. quomodo? Caeterum, quem ignorat Fabric. Bibliogr. Antiqu. p. 866., libellum Chriſt. Gottl. Schwarz., editum a. 1730., *de antiquo ritu elevandi principes inaugurandos*, non habui ad manus, ut inſpicerem, an et ille cogitaret huc. In ſqq. —

00079873

Digitized with financial assistance from
Observer Research Foundation
on 17 May, 2019